

Xuyên th?: Tu chân gì?i vì sao nh? th? có b?nh

Chapter 1

Vắng vẻ đêm khuya, tàn nguyệt trên cao.

Ám uyen dưới sương mù dày đặc bốn dũng, yêu ma quỷ quái bách quỷ dạ hành.

Nơi đây âm khí nồng đậm, ít có người ngoài đặt chân, giờ này khắc này, lại côi cút lập một người bóng dáng.

Đó là cái cực tuổi trẻ thiếu nữ, bị sương mù che lấp tương mạo, chỉ có thể biện ra mơ hồ hình dáng, cùng với một thân chặt vật bất kham nhiễm huyết hồng y.

Nhân tộc huyết nhục chính là quỷ quái trong mắt vô thượng món ngon, vô số yêu quỷ truy tìm huyết khí mà đến, ngo ngoe rục rịch.

Thiếu nữ lập với trong đó, có lẽ là thể lực chống đỡ hết nổi, thân hình hơi hơi nhoáng lên.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy thực thái quá.

Nàng ở về nhà trên đường ra tai nạn xe cộ, vốn tưởng rằng như vậy xong đời, không nghĩ tới lại vừa mở mắt, cư nhiên nhìn thấy loại này quần ma loạn vũ cảnh tượng.

—— nàng không những không chết, trong đầu còn nhiều ra một đoạn xa lạ ký ức, tinh tế nghĩ đến, cốt truyện thế nhưng cùng đã từng xem qua một quyển tiểu thuyết không có sai biệt.

Tiểu thuyết tên là □ Thiên đồ □, giảng thuật tiên môn thánh cốt ở 500 năm trước đại chiến trung đánh rơi các nơi, mấy cái tuổi trẻ đệ tử vì thu thập tiên

cốt, khắp nơi rèn luyện chuyện xưa.

Đã là rèn luyện, liền không tránh được gặp được muôn hình muôn vẻ người cùng thiên kỳ bách quái phó bản, khả xảo, cái thứ nhất phó bản xui xẻo nữ xứng cũng kêu Tạ Tinh Diệu.

Chuyện xưa cũng không phức tạp, thậm chí xưng được với máu chó phun đầu.

Tu chân giới có bạch, Tống, Tần, Tây Môn tứ đại bắt yêu gia tộc, Bạch Diệu Ngôn thân là Bạch thị người thừa kế, cùng một người hồ yêu rơi vào bể tình.

Hồ yêu danh tác Giang Thừa Vũ, nàng dạy hấn thuật pháp, dư hấn tiền tài, ở cùng người trong lòng thành hôn ngày đó, lại thấy Giang Thừa Vũ rút kiếm mà ra, dẫn dắt chúng yêu đột phá kết giới, huyết tẩy Bạch gia phủ đệ. Nguyên lai Giang Thừa Vũ tiếp cận nàng chỉ vì báo thù.

Nhiều năm trước trong núi yêu ma giết người vô số, bá tánh khổ không nói nổi, Bạch thị đem ác yêu tiêu diệt hơn phân nửa, trong đó liền bao gồm Giang Thừa Vũ chi phụ.

Cùng sở hữu truy thê hỏa táng tràng kịch bản không có sai biệt, trường kiếm hoàn toàn đi vào thê tử ngực kia một khắc, Giang Thừa Vũ hối hận.

Hấn đau lòng, hấn rơi lệ, hấn thực không phù hợp sinh vật học quy luật mà một đêm trắng đầu, hai tay của hấn run rẩy như động kinh, đem hơi thở toàn vô tâm nương ôm vào trong lòng ngực, “Thật cẩn thận”, “Đuôi mắt phiếm hồng”.

Vì sống lại Bạch Diệu Ngôn, Giang Thừa Vũ đem thiếu nữ hồn phách phong ấn với di thể bên trong, trải qua hơn ngày trần trọc, rốt cuộc tìm được một đường sinh cơ ——

Chí thuần chí thiện tiên môn pháp thuật.

Hắn thân là ác yêu, vô pháp bước vào tiên sơn, chỉ có thể gửi hy vọng với xuống núi rèn luyện đệ tử, hảo hảo bắt hảo, cái này bị hắn theo dõi xui xẻo trúng, cũng kêu “Tạ Tinh Diệu”.

Niệm cập nơi này, Tạ Tinh Diệu thầm than một tiếng.

Kia tiểu cô nương tuổi còn trẻ, đối Giang Thừa Vũ nhất kiến chung tình, chẳng những dạy cho hắn ngưng hồn cố pháp thuật pháp, còn không màng nguy hiểm bởi hắn đi vào ám uyên bên trong, ngắt lấy hoàn thành thuật pháp thiết yếu linh thảo.

Ám uyên nguy cơ tứ phía, hai người đều là thân bị trọng thương, đương quân cờ mất đi tác dụng, tự nhiên sẽ bị không chút do dự ném xuống.

Mất thấy cứu tử nhất sinh, Giang Thừa Vũ đem “Tạ Tinh Diệu” làm như mồi hấp dẫn chú ý, thừa dịp quần ma chưa chuẩn bị, tự hành rời đi nơi đây.

Xúi quẩy.

Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng động động ngón trỏ, chỉ cảm thấy từng trận co rút đau đớn.

Thân thể này cơ hồ hao hết linh lực, toàn thân máu tươi đầm đìa, nàng từ nhỏ đến lớn không chịu quá như vậy đau đớn, cần thiết gắt gao cắn chặt răng, mới không đến nỗi làm chính mình kêu lên đau đớn.

Trong bất hạnh vạn hạnh, nàng sẽ không táng thân ở chỗ này.

Nguyên nhân có nhị.

Thứ nhất, có người sẽ đến cứu nàng.

Trong tiểu thuyết trừ bỏ tương thân tương ái vai chính đoàn, cũng có hao hết tâm tư làm sự tình vai ác, thí dụ như sắp lên sân khấu Yến Hàn Lai.

Yến Hàn Lai, trừ bỏ hủy thiên diệt địa chung cực đại ma đầu ngoại, trong tiểu thuyết nhất khó giải quyết nhân vật.

Hắn tu vi cao thâm, xuất thân không rõ, giả vờ thành chính nghĩa chi sĩ đi theo vai chính nhóm một đường đồng hành, cuối cùng cướp đi tiên cốt, đại khai sát giới.

Mà hắn đánh vào vai chính đoàn bên trong lời dẫn, tức là cứu vai chính đồng môn sư muội Tạ Tinh Diêu.

Đến nỗi cái thứ hai mạng sống lý do ——

Yêu ma người được mùi máu tươi, không kiêng nể gì quần công mà đến. Tạ Tinh Diêu miễn cưỡng ngồi dậy, ngực nặng nề mà nhảy.

Ra tai nạn xe cộ khi, nàng đang ngồi ở ghế sau chơi một khoản di động trò chơi.

Một tiếng hợp với một tiếng sâu kín quỷ khóc, đương nàng nhẹ nâng mặt mày, với thức hải trung trông thấy vô cùng quen thuộc giao diện.

Làm ơn..... Sẽ không như vậy thái quá đi?

Nùng vân cuộn cuộn không thôi, lạnh lẽo gió đêm như đao.

Đệ nhất chỉ hung lệ ma vật vượn lợi trảo, lập tức thứ hướng cách đó không

xa bóng người.

Nàng linh lực hao hết, đã là nỗ mạnh hết đà, hiện giờ lại dư lại lẻ loi một mình, vô luận như thế nào giãy giụa, đều chỉ có thể trở thành chúng nó trong bụng bữa tối.

Nó bụng đói kêu vang, sớm đã gấp không chờ nổi.

Mà ở giờ tay có thể với tới chỗ, sắp đứng không vững thiếu nữ chinh lăng một sát, ngay lập tức chi gian, trong tay hiện ra một phen thật dài đen nhánh khí cụ.

Này đồ vật sinh đến cổ quái, cũng không linh lực, luận sắc bén so ra kém đao kiếm, luận uy lực không kịp tiên pháp, nhìn qua giống như trĩ đồng quá mọi nhà món đồ chơi, chọc người bật cười.

Nàng chẳng lẽ là không đường có thể đi, tự sa ngã?

Cái này ý niệm kích xuất quần ma thanh thanh cuồng tiếu, trong lúc nhất thời hắc triều mọc thành cụm, mệnh mông như sóng biển; bị coi là con mồi Tà Tinh Diêu, đồng dạng giờ lên trong tay đồ vật.

Đêm khuya ám uyen, ầm ầm sinh ra một đạo đỉnh tai nhức óc phanh vang. Thái quá.

Ly thiên hạ to lớn phổ.

Nàng xuyên qua, giống như cùng người khác có như vậy một chút ít không giống nhau.

Tà Tinh Diêu trên mặt làm không ra biểu tình, hỏ khẩu bị sức giật ép tới sinh đau, hoảng hốt cúi đầu, cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo xúc

cầm.

Ở thế kỷ 21, ngoạn ý nhi này kêu AK-47.

Một phen thanh danh truyền xa tự động súng trường.

Mà nàng sở làm, chẳng qua là điểm điểm thức hải trung trò chơi giao diện, đem nó thiết trí vì trò chơi nhân vật cầm trong tay trang bị.

Viên đạn xỏ xuyên qua ma vật thân thể, chọt tản ra một sợi khói đen. Yêu ma nhóm toàn cho rằng cô nương này không hề có sức phản kháng, thấy thế sôi nổi ngơ ngẩn, sinh ra vài phần hoảng sợ.

Chúng nó..... Hoàn toàn thấy không rõ nàng động tác.

Phi đao cũng hảo linh lực cũng thế, tất cả đều là có dấu vết để lại chiêu thức, mới vừa rồi Tạ Tinh Diệu đến tột cùng là như thế nào đánh trúng đối phương, lại lệnh chúng nó vô pháp hiểu thấu đao.

Điện quang thạch hỏa, xuất thần nhập hóa, chỉ dựa vào một viên thường thường vô kỳ hình bầu dục tiểu cầu, liền trừ ma với mấy trượng ở ngoài.

Có thể làm được như thế cảnh giới ——

Nữ nhân này đến tột cùng là ai?!

Vài chỉ yêu ma không hện mà cùng dừng lại bước chân, càng nhiều quỷ quái còn lại là giận không thể át, toàn bộ đi phía trước hướng.

AK-47, thật lớn lực sát thương không thể địch nổi, trên đời nhất kinh điển súng trường chi vương.

Giờ này khắc này, đang bị cả người nhiễm huyết tiên gia tiểu đệ tử chặt chẽ nắm ở trên tay.

Ánh lửa cắt qua bóng đêm, với ma thú ngực nở rộ ra một đóa lại một đóa
thê lương huyết hoa.

Tà ám phân nhiên ngẩng đầu, trông thấy Nhân tộc thiếu nữ trong mắt hung
ác nham hiểm sát ý cùng điên cuồng.

—— mới là lạ.

Tạ Tinh Diệu thuần túy là bị kinh ngạc đến ngũ quan bay loạn.

Vân vân, cho nên nàng là liên quan trò chơi cũng cùng nhau xuyên tói?

Không hợp lý đi, này tuyệt đối không hợp lý đi? Này đem lý nên chỉ tồn tại
với trong trò chơi AK, vừa mới trực tiếp oanh bay ly nàng gần nhất con
mãnh thú kia a!

Chưa từng nghe thấy pháp khí đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, quần
ma khóe mắt muốn nứt ra:

Có thể làm rất nhiều yêu ma khoảnh khắc huỷ diệt, sở cần linh lực không ở
số ít, nhưng chúng nó thể nhưng cảm giác không đến một chút ít linh lực
dao động..... Nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Xưa nay chưa từng có thể nghiệm hoàn hoàn toàn toàn vượt qua nhận tri,

Tạ Tinh Diệu đầy mặt dấu chấm hỏi:

Nàng thật sự cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra nhi a! Khiêng thương
tu tiên đã vượt qua “Mở bàn tay vàng” phạm trù đi ——

Huống chi nàng kho hàng còn có cơ quan pháo cùng ống phóng hỏa tiễn!

Quá thái quá.

Nàng nằm mơ cũng không dám chơi lớn như vậy.

Muốn nói không sợ hãi, kia đương nhiên là cây mạnh lời nói dối.

Nơi đây trừ nàng bên ngoài không có một bóng người, cơ hồ thành yêu ma quỷ quái sào huyết, đầy trời sương đen cùng với khí lạnh dày đặc, so phim kinh dị làm cho người ta sợ hãi không biết nhiều ít lần.

Nề hà thân thể này nguyên chủ nhân là cái tiên môn đệ tử, sớm đã thành thói quen hàng yêu phục ma, hơn nữa.....

Tạ Tinh Diệu nhin xuống thân thể đau nhức, âm thầm cắn răng.

Đương quỷ quái một người tiếp một người nhào lên tiến đến, thức hải trung trò chơi giao diện tương ứng biến ảo, không thể hiểu được mà, nàng cứ nhiên nhớ tới trong trò chơi phá vây hình thức.

Đồng dạng hung hiểm, đồng dạng khẩn trương, cùng chi đối ứng mà, cũng có đồng dạng đi vị cùng công kích phương thức.

Nếu có ai chính diện công tới, kia liền nghiêng người né tránh; có ai tiến vào tầm bắn, vậy tìm đúng nhất thích hợp góc độ, không hề do dự, một kích chiến thắng.

Bốn phương tám hướng chiến trường giống như một hồi to lớn game thực tế ảo, về như thế nào thao tác, như thế nào mạng sống, như thế nào mở một đường máu, Tạ Tinh Diệu lại rõ ràng bất quá.

Trong lúc nhất thời ánh lửa không ngừng, nàng một chút quen thuộc thương binh xúc cảm, tuy nhân mất máu từng có một lát hoảng hốt, động tác trước sau không có ngừng lại.

Thẳng đến trong đầu hệ thống chấn động.

Cái này chấn động cực kỳ mỏng manh, Tạ Tinh Diệu động tác cứng lại, tự thức hải trung ương, nhìn thấy một loạt nước chảy mây trôi thể chữ đậm.

□ trước mặt nhiệm vụ: Kề bên tuyệt cảnh, suy yếu phi thường, hướng nơi xa bóng người cầu cứu, là người duy nhất sinh lộ. □

Tới.

Tạ Tinh Diệu nín thở ngửa đầu, với thật mạnh cự thạch gian, thoáng nhìn một đạo không biết khi nào hiện ra bóng dáng.

Đúng lúc là này một cái chớp mắt tức, ánh trăng đêm thung dày đặc dày nặng đám mây, lằng lằng rơi xuống.

Nhất hiểm trở chênh vênh kia tảng đá thượng, thiếu niên không nói gì gật đầu, tùy ý qua loa thúc khởi tóc đen theo gió giờ lên. Thượng chọn mắt phượng ủ dột hẹp dài, không có đồng tình, duy có thể nhìn ra một chút ít không chút để ý hài hước.

Phảng phất ở lười biếng mà, không có gì hứng thú mà xem diễn.

Yến Hàn Lai.

Trong sách miêu tả quá hấn “Tướng mạo diệt lộ”, Tạ Tinh Diệu đọc sách khi vội vàng lật qua, vẫn chưa nhiều hơn để ý, cho đến giờ phút này thật sự gặp gỡ hấn, giữa mày đột nhiên nhảy dựng.

So với Trung Châu người diện mạo, hấn ngũ quan hình dáng càng sâu cũng càng rõ ràng, hốc mắt thâm thúy, con ngươi u lãnh, ở Thanh Thanh gió mát dưới ánh trăng, chiết xạ ra hổ phách giống nhau nhiếp nhân tâm phách ám quang.

Này rõ ràng là tựa như xuân đêm hải đường tướng mạo, tự thiếu niên bên má lại vụng khai sần sệt màu đỏ tươi huyết sắc, giấu kín trong bóng đêm hơn phân nửa biên mặt đường như lưỡi đao, hiện ra lãnh lệ sát khí.

Người này không phải thiện tra, hiện giờ lại thành nàng duy nhất sinh đồ.

Tạ Tinh Diệu trong lòng biết rõ ràng, nhân mất máu quá nhiều, nàng ý thức đã ở dần dần mơ hồ. Lập tức một cây chằng chống vững nhà, vô luận như thế nào, giữ được tánh mạng mới quan trọng nhất.

Quần ma nhìn ra nàng lực bất tòng tâm, với giây lát gian vây quanh đi lên.

Nguyên văn đoạn xuất hiện thức hải, Tạ Tinh Diệu thẳng tắp đối thượng ám dạ trung màu hổ phách trạch, thân hình suy yếu nhoáng lên, niệm ra trong trí nhớ lời kịch: “Công tử cứu ——”

Nàng mở miệng khi cố ý nâng lên tay trái, ý đồ chặn lại thế tới rào rạt hắc khí, lại cũng đúng là giờ phút này, bên tai vang lên lại quen thuộc bất quá nhắc nhở âm.

□ nguy hiểm phát hiện, tức khắc kích phát bị động kỹ năng! □

Bị động kỹ năng, không cần chủ động kích phát, tương đương với thân thể làm ra phản xạ có điều kiện.

Mà ở □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, Tạ Tinh Diệu đem sở hữu kỹ năng điểm cần trọng lên tới mức cấp.

Thái quá.

Tạ Tinh Diệu trên mặt không gì hỉ bi, lẳng lặng mà, lẳng lặng mà ngưng thần với thức hải, nhìn về phía kim quang lấp lánh kỹ năng khung.

□ ta đánh cuộc người thương không có viên đạn □

□ kỹ năng tóm tắt: Nói xong bốn câu lời kịch, địch nhân thương trung nhất định sẽ không xuất hiện viên đạn. Cũng có thể sửa vì “Ta đánh cuộc người độc châm đã dùng xong” “Ta đánh cuộc người kiếm đã chặt đứt” chờ. □

—— có bệnh đi.

□ ná bắn phi cơ □

□ kỹ năng tóm tắt: Kiên nghị ánh mắt trầm ổn đôi tay, một viên đá bắn thủng thân máy, người chính là hôm nay tay súng thiện xạ! Làm toái bọn họ phi cơ đại pháo, một cái quỷ tử cũng không lưu! □

—— có bệnh đi?

Cùng với chính lập loè ra màu đỏ sậm quang mang, cực đại vô cùng bốn chữ.

□ tay xé quỷ tử □

□ kỹ năng tóm tắt: Xé! Chỉ cần là quỷ tử, đều có thể xé! Hai tay vừa nhắc ai cũng không yêu, xé rách hư không xé rách vũ trụ, xé rách quỷ tử đại bản doanh! □

—— có bệnh đi!!!

Tay trái nâng lên khoảng cách, trận gió chợt tới.

Bất quá một cái giây lát, gần trong gang tấc triều dâng bị bỗng nhiên xé rách.

Đây là tất cả mọi người không tưởng được trường hợp.

Quần ma tiếng kêu rên, yêu quỷ nhóm tựa như phá bố một phen thành hai,

quang cùng ám giao điệp lại vỡ ra, chỉ có Nhân tộc thiếu nữ thân ảnh sừng sững như lúc ban đầu, giờ khắc này, nàng giống cái chiến thần.

Mặc dù nàng nhân thiết, là đóa chờ đợi cứu viện bất lực Tiểu Bạch hoa.

Xuyên thấu qua cái kia xé rách khe hở, Tạ Tinh Diêu xa xa trông thấy Yến Hàn Lai mặt.

Nhẹ chọn đuôi lông mày, ác liệt mà, lãnh đạm mà, trào phúng mà gọi lên khoe miệng, thiếu niên mơ hồ phát ra một tiếng cười nhẹ: "... Ha."

Tạ Tinh Diêu:.....

Tuy rằng quỷ quái danh trung có "Quỷ" tự, nhưng nàng vẫn là cảm thấy, ngoạn ý nhi này hẳn là bị đá ra quỷ tử tịch.

Rốt cuộc chúng nó một chút đều không chủ nghĩa duy vật.

Chapter 2

Vạn sự vạn vật không rời đi năng lượng thủ hằng.

Dùng thông tục dễ hiểu nói tới giảng, chính là một hồi oanh oanh liệt liệt chơi soái phóng đại chiêu, tất nhiên cùng với vô cùng trầm trọng đại giới.

Thí dụ như mới vừa rồi kia kinh thiên một xé, liền hao hết Tạ Tinh Diệu trong cơ thể số lượng không nhiều lắm khí lực. Đương trước mắt quỷ quái tán làm hai nửa, nàng cũng là thể lực chống đỡ hết nổi, gần như té xỉu.

Cự thạch thượng Yến Hàn Lai xem đủ rồi diễn, dưới chân nhẹ nhàng một lược, ổn định vững chắc đi vào nàng trước người.

Hắn người mặc hắc y, cùng quanh mình bóng đêm hòa hợp nhất thể, rồi lại nhân lười nhác an tĩnh, ở tức sát âm uyên trung không hợp nhau.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt xem hắn đưa lưng về phía chính mình, sân vắng tan bộ đi phía trước đi rồi vài bước.

Người này hoàn toàn không có nâng nàng ý niệm, thật vất vả nghĩ đến phía sau đứng cái thương hoạn, nhẹ nhàng băng quơ quay đầu tới: “Có thể đi sao?”

Nhìn không ra một chút ít anh hùng cứu mỹ nhân phong độ.

Nghĩ đến cũng là, lấy hắn này trương xinh đẹp quá mức mặt, nếu đã hiểu thương hương tiếc ngọc, khuynh mộ nam chính các cô nương phỏng chừng đến sôi nổi phản chiến.

Tạ Tinh Diệu đối vị này ráp tâm bất lương vai ác nhân vật không có gì hảo cảm, nê hà lúc này liền đứng thẳng đều khó, nghe tiếng chỉ có thể lãnh

phúng một câu: “Có thể bò.”

“Nga.” Yến Hàn Lai trong tay bấm tay niệm thần chú, đánh lui mấy chỉ yêu ma, “Kia cô nương liền ——”

Tâm tư của hắn không ở Tạ Tinh Diêu trên người, thẳng đến một câu “Bò đi đi” tập thượng đầu lưỡi, mới rút cuộc ý thức được không đúng, đem ánh mắt ngưng hướng má nàng.

Phiền toái.

Không tốt cùng người giao tế thiếu niên ma đầu suy nghĩ ngay lập tức, ngay sau đó, tay trái đã đi vào nàng bên cạnh.

Yến Hàn Lai trên người dính không ít huyết ô, cổ tay áo phát quá nàng eo sườn, mang đến phong lại là trong vắt mát mẻ.

Tạ Tinh Diêu miễn cưỡng câu môi cười cười, quyền đương hướng hắn biểu đạt cảm kích, một cái “Tạ” tự còn không có xuất khẩu, liền gắt gao tạp ở yết hầu.

Thức hải trò chơi trong hình, nàng vốn là sở thừa không nhiều lắm nhân vật huyết điều, lại đáng thương hề hề run run rầy rầy hàng không ít ——

Nhà người khác xuyên qua hoặc là bồi hoặc là ôm, nhưng mà nữ xứng không nhân quyền, Yến Hàn Lai cánh tay giương lên, cư nhiên đem nàng như bao tải giống nhau khiêng ở trên vai.

Vì thế đầu vai vừa vận áp đến nàng trước người thương.

Hắn cứu người giống giết người, đại khái cũng không học cái gì an ủi người thủ đoạn, chỉ thấp giọng nói thượng một câu “Để ý”, lòng bàn tay lần

thứ hai ngưng ra ám quang, không lưu tình chút nào thứ về phía trước phương hắc ảnh.

Ở kiếm tu nhất phong cách Tu chân giới, Yến Hàn Lai là cái pháp tu.

Hắn sử dụng thuật pháp quỷ quyết đến cực điểm, không biết nguyên với nơi nào, dựa theo tâm thường lệ thường, nằm vùng thường thường sẽ giả vờ đến bình dị gần gũi, ôn nhuận có lẽ, Yến Hàn Lai lại bất đồng.

Người này đã đến quán, may may không đi che giấu quanh thân lạnh băng sát khí, đồng tử sâu thẳm mỉm cười, chung quanh còn lại là từng sợi tản ra tơ máu.

Không giống cái trừ ma vệ đạo chính phái tu sĩ, càng xu gần với sát tính tất lộ sài lang, lòng bàn tay ám quang ngưng kết ra như có như không phức tạp hoa văn, tinh tế nhìn lại, mỗi nói quang ảnh đều sắc bén như đao.

Yêu ma tới lại tán, đầy trời mây đen nuốt hết kéo dài hơi tàn ánh trăng. Tạ Tinh Diệu thấy hắn cắt qua bàn tay, tùy ý huyết lưu như chú, cùng trong tay ám quang đan chéo quán quanh.

Một bước tiếp theo một bước, phạm là thiếu niên nơi đi qua, lỗ mống tiến lên ma vật sôi nổi tán làm khói đen; mà hắn bản nhân thì tại lấy máu nháy mắt cong lên hai mắt, linh lực sung sướng thả gấp không chờ nổi mà dật khai.

Kẻ điên.

Nói đến châm chọc, ở cái này hồn nhiên thế giới xa lạ, nàng đầu một hồi cảm thấy an tâm, cũng là vì vị này kẻ điên.

Bất quá kia đều không quan trọng.

Còn sót lại khí lực trừ khử vô tung, Tạ Tinh Diêu ngáp một cái, hy vọng tỉnh lại thời điểm, nàng có thể không cảm thấy như vậy đau.

*

Tạ Tinh Diêu là bị đau tỉnh.

Trong bất hạnh đại bất hạnh.

Xuyên qua xa không có trong tiểu thuyết viết như vậy dễ dàng thích ứng, mặc dù làm tâm lý xây dựng, đương hai mắt mở khi, nàng vẫn là sinh ra một loại “Phía trước tất cả tại nằm mơ” ảo giác.

Đáng tiếc xâm nhập đáy mắt, là gian phong cách cổ pha nùng tổ nhĩ nhà gỗ.

Phủ một bên mục, còn có một trương xinh đẹp lại tái nhợt thiếu niên khuôn mặt.

Thức hải cái kia cầu cứu nhiệm vụ không có tung tích, từ một khác hành tự thay thế:

□ cùng Ôn Bạc Tuyết hội hợp, cùng nhau lên vào Giang phủ. □

Ôn Bạc Tuyết, □ Thiên đồ □ nam chủ nhân công, Lăng Tiêu Sơn tiếng tăm lừng lẫy thiếu niên thiên tài, cũng là Tạ Tinh Diêu đồng môn nhị sư huynh.

Ở nguyên văn bên trong, Tạ Tinh Diêu chịu khổ Giang Thừa Vũ phản bội, đối người sau căm thù đến tận xương tủy, đúng lúc vào lúc này gặp được đồng dạng xuống núi rèn luyện Ôn Bạc Tuyết, một phen khóc lóc kể lể sau, hướng Ôn Bạc Tuyết báo cho Giang thị nhất tộc hồ yêu thân phận.

Khả xảo, nàng nhị sư huynh sở dĩ xuống núi, chính là vì điều tra cái này thị trấn một cục ác yêu giết người án.

Vì thế hai người ăn nhịp với nhau, một cái vì báo thù rửa hận, một cái vì điều tra rõ hung phạm, kết bạn tiềm nhập Giang gia phủ đệ.

Ôn Bạc Tuyết nghe nói nàng bị thương, sẽ tự tới y quán tìm nàng. Việc cấp bách là mau chóng dưỡng hảo thương, bảo đảm sau này không kéo những người khác chân sau.

Tạ Tinh Điều sửa sang lại hảo suy nghĩ, kiệt lực ngồi dậy.

Này gian nhà ở không lớn, nơi chốn tỏa khắp ra vô hình vô ảnh được hương, nàng nằm ở góc một chiếc giường phô, liền nhau một khác trượng trên giường, dựa ngòai Yến Hàn Lai.

Nàng bị thương không nhẹ, Yến Hàn Lai thương thế đồng dạng không thể xưng là hảo, trên mặt huyết sắc toàn vô, tự cổ tay áo lộ ra tay trái bị băng vải gắt gao quấn quanh, sấn đến đầu ngón tay trắng bệch.

Chỉ tiếc, này vết thương tuy là vì nàng sở chịu, mục đích lại không đơn thuần.

Thư trung tuy rằng vẫn chưa viết rõ, nhưng căn cứ Tạ Tinh Điều suy đoán, Yến Hàn Lai sở dĩ cứu nàng, là vì thực hiện trong kế hoạch quan trọng một vòng.

—— trước bất động thanh sắc theo dõi một người Lăng Tiêu Sơn đệ tử, tiện đà ở thời khắc nguy cơ ra tay tương trợ, kể từ đó, liền có thể dễ như trở bàn tay cùng tiên môn kéo gần quan hệ, lẫn vào vai chính đoàn bên

trong.

Nếu không lấy hấn giết người không nháy mắt tính tình, sao có thể không chút do dự đi cứu một cái người xa lạ.

Từ ngay từ đầu liền giấu giếm mục đích, chưa bao giờ đối ai phó chơu thiệt tình, nguyên nhân chính là như thế, ở độc □ Thiên đồ □ khi, nàng mới có thể đối nhân vật này đặc biệt không mừng.

Hiện giờ thân là bị hấn lợi dụng quân cờ, tự nhiên càng là phiền chán.

“Nơi này là.....”

Ánh mắt dừng ở Yến Hàn Lai trên mặt, Tạ Tinh Diêu giả vờ mờ mịt, chần chờ dừng lại: “Đa tạ công tử cứu giúp.”

Thiếu niên rũ mắt liếc nàng, làm như không yêu phản ứng, lười nhác gật gật đầu.

Lấy Yến Hàn Lai nhân vật giả thiết, không có khả năng đối sơ mới gặp mặt người xa lạ cỡ nào nhiệt tình, Tạ Tinh Diêu cũng không để ý hấn lãnh đạm, tiếp tục hoãn thanh nói: “Ta nãi Lăng Tiêu Sơn đệ tử Tạ Tinh Diêu, không biết công tử tên họ là gì?”

Lúc này hấn nhưng thật ra đáp đến rất nhanh: “Yến Hàn Lai.”

Hấn nói dừng lại, ánh mắt bay nhanh xẹt qua khuôn mặt nàng, cười như không cười: “Tạ cô nương sở dụng pháp khí, thực sự thú vị.”

Theo nguyên tác lời nói, người này đánh tiểu trâm mê với tà ma ngoại đạo.

Yến Hàn Lai đối nàng bản nhân không hề hứng thú, hiện giờ rõ ràng, là động kia khẩu súng tâm tư.

“Kẻ hèn hỏa khí, không đáng giá nhắc tới.”

Tạ Tinh Diệu đón nhận hấn tầm mắt, bằng phẳng: “Ngược lại là Yến công tử thân thủ hơn người, như vậy độc đáo thuật pháp, so bất luận cái gì pháp khí đều càng thú vị vị.”

Yến Hàn Lai chiêu thức lai lịch không rõ, tuyệt đối không thể xưng là chính phái. Nàng đem đề tài toàn bộ toàn ném trở về, bị không dấu vết chất vấn người liền thành đối phương.

Hắc y thiếu niên mắt phượng khế nâng, khóe miệng tuy ngậm cười, ánh mắt lại là buồn bực nặng nề, phẳng phát liền trong phòng khí áp cũng bị khoảnh khắc đè thấp, sinh ra chọc người tim đập nhanh lạnh lẽo.

Hắn trời sinh tính mẫn cảm, không chừng ở suy nghĩ như thế nào mặt nàng cổ.

Nề hà tiểu ma đầu tuy rằng thích giết chóc thành tánh, ở đoạt được tiên môn thánh cốt trước kia, lại tuyệt đối không thể hướng Lăng Tiêu Sơn đệ tử xuống tay —— nếu bởi vậy bại lộ thân phận, hắn không những lấy không được tiên cốt, còn muốn rơi vào một cái truy nã tên tuổi, thật sự mất nhiều hơn được.

Như Tạ Tinh Diệu sở liệu, đối phương chỉ hỏi nàng một cái lạnh nhạt cười.

“Kẻ hèn tiểu kỹ, không đáng nhắc đến.”

Yến Hàn Lai học nàng ngữ khí, nhiều ra điểm trò đùa hươc chi ý: “Ngược lại là Tạ cô nương lẽ loi một mình xâm nhập ám uyên..... Thân là tiên môn đệ tử, hay là không biết đó là chịu chết vùng cấm sao?”

Lời nói tra lại bị vứt trở về.

Tạ Tinh Diệu không rơi hạ phong: “Hàng yêu trừ ma sự, sao có thể kêu chịu chết? Lại nói, Yến công tử không cũng ở đằng kia?”

Ý ngoài lời, người đồng dạng dụng tâm kín đáo.

“Trừ ma ——?”

Ám uyên bên trong cửu tử nhất sinh, mặc dù tiên môn trưởng lão ra tay, cũng không có khả năng đem quỷ quái đuổi tận giết tuyệt.

“Trừ ma” hai chữ bị hắn nói được mĩ mai, kéo lớn lên âm cuối từ từ giờ lên, mặc kệ moi ra cái nào tự tới, đều có thể nghe ra âm chọc hương vị: “Nếu là như vậy, Tạ cô nương không hổ là thiếu niên hào kiệt, tuổi còn trẻ liền có cứu tế thương sinh chi nguyện, tại hạ bội phục.”

Tiểu diện hồ.

Trong nguyên tác trong tiểu thuyết, hắn từ trước đến nay đối tiên môn thành kiến thâm hậu, liên quan Tạ Tinh Diệu cái này tiểu đệ tử cùng nhau tạo ươg.

Người này từ đầu tới đuôi ráp tâm bất lương, Tạ Tinh Diệu không nghĩ nhiều làm dây dưa, càng lười đến đi xoát hảo cảm độ, nghe vậy dương môi cười cười, lộ ra hai viên trắng loá răng nanh:

“Yến công tử không màng tự thân an nguy, cứu ta với nguy nan chi gian, tất nhiên là không thua kém chút nào. Ta thấy nhiều lá mặt lá trái khẩu Phật tâm xà người, công tử cần phải so với bọn hắn tốt hơn gấp mười lần gấp trăm lần.”

Trong không khí vô hình huyền đem đoạn chưa đoạn, hai người đồng thời giương mắt, cười đến lễ phép.

Tạ Tinh Diệu ý cười chưa lui, chợt nghe bên cạnh người truyền đến cửa gỗ mở ra kéo kẹt vang, quay đầu vừa nhìn, nhìn thấy cái tay phủng chén sứ trung niên nam nhân.

Này hẳn là y quán đại phu, chén sứ bên trong nóng hôi hổi, nói vậy thịnh vừa mới ngao tốt được, liền tính xa xa cách, cũng có thể người được một cổ lệnh người không lắm sung sướng cay đắng.

Nàng từ nhỏ đến lớn không thích uống thuốc, lo đãng đi phía trước vừa thấy, Yến Hàn Lai thể nhưng cũng hơi hơi nhú mày, bất động thanh sắc quay mặt đi.

Không thể nào.

Phía trước hẳn bị yêu ma quỷ quái bị thương huyết nhục mơ hồ, từ đầu đến cuối không oán giận quá một câu, kết quả hiện giờ..... Bởi vì một chén được liền nhú mày?

Yến Hàn Lai, hẳn sẽ không sợ khổ đi.

“Nhị vị đều tỉnh.”

Mặt mày thanh tú trung niên nam nhân tiến lên vài bước, thấy Tạ Tinh Diệu nhìn chăm chăm chén sứ, hiểu rõ cười nói: “Đây là vì tiểu lang quân ngao được. Hẳn bị yêu khí ma khí thẩm thấu ngũ tạng lục phủ, lại mất máu quá nhiều, nhu cầu cấp bách điều dưỡng sinh lợi.”

Cho nên này được cùng nàng không quan hệ.

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn gật đầu, thở ra một hơi, bên kia Yến Hàn Lai tiếp được chén sứ, mặt vô biểu tình.

Hắn tuy thói quen bị thương sinh bệnh, lại trước sau ném không được cay đắng, mỗi khi thân có không khỏe, thường thường sẽ từ sơn gian trực tiếp trích đến được thảo, lại nguyên lành nuốt vào trong bụng.

Chiên nấu sau được vật không có thực vật thanh hương, tản mát ra khó nhin khổ xú, hoàn toàn kích không ra nửa điểm muốn ăn.

Trong lòng cảm thấy ra cái gì, Yến Hàn Lai ánh mắt nhẹ toàn, tái sinh phiên muộn.

Tạ Tinh Diệu hai mắt tinh lạng, không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn nhìn, không chút nào che giấu đáy mắt xem kịch vui cười nhạt, lúc này bị hắn bắt bao, bay nhanh đem khoe môi nhấp thành thẳng tắp hình dạng, trạng nếu vô tội.

Đại phu không biết hai người quan hệ, thấy thế ân cần dạy dỗ:

“Người trẻ tuổi chớ có sợ hãi chịu khổ, ăn đến khổ trung khổ, mới là nhân thượng nhân. Tiểu lang quân, bên cạnh ngươi nhưng còn có một vị cô nương, chớ có ở nàng trước mặt mất mặt.”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn giữa mày thích thích thích mà nháy.

Yến Hàn Lai trong nguyên tác túm thiên túm mà, nào từng có quá như thế chật vật thời điểm. Tạ Tinh Diệu xem đến mới lạ, phụt cười ra tiếng:

“Đúng là như thế. Yến công tử, tục ngữ nói đến hảo, trời sắp giáng sứ

mệnh cho người này, cố lên, kiên cường, tin tưởng người có thể.”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Yến Hàn Lai đột nhiên giơ tay, đem trong chén chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Chợt bị sặc đến dường như nhấn chặt mày, hơi cong lên đỉnh bật vòng eo.

Hắn mặc không lên tiếng, lại có thể nhìn ra là ở cực lực nhấn nài ——

Thiếu niên nguyên bản khuôn mặt lãnh bạch như ngọc, hiện giờ lặng yên không một tiếng động lan tràn khai vài sợi ửng đỏ, nếu muốn so sánh nói, cực kỳ giống một bên đề phòng khắc chế, một bên lặng lẽ tác mao miêu.

Hắn thật sự sợ khổ.

Tạ Tinh Diêu vui sướng khi người gặp họa, giả mù sa mưa vỗ tay: “Yến công tử lợi hại!”

Chỉ tiếc bạch bạch bàn tay thanh không khoe khoang trong chốc lát, liền đột nhiên ngừng nghỉ đi xuống.

Theo sát sau đó, là một khác cổ nông đậm được vị.

Có tiểu đồng sắc thuốc trở về, trong tay phủng cực đại chén sứ, lúc này lại chưa đi hướng Yến Hàn Lai, mà là lập tức đi vào Tạ Tinh Diêu mép giường.

Xem trong tay hắn kia chén sứ lớn nhỏ, so với thượng một phần, giống ăn một đại vai trưởng thành vui sướng.

Tạ Tinh Diêu tươi cười biến mất, vui sướng không đứng dậy.

Tạ Tinh Diêu: “Ta, ta?”

“Cô nương linh lực toàn vô, trên người lại bị quá nhiều thương.”

Đại phu cười cười: “Tuy rằng đều là chút bị thương ngoài da, nhưng nếu tưởng khỏi hẳn, tổng không có khả năng không uống thuốc đi.”

Thiên Đạo hảo luân hồi, trời xanh tha cho ai.

Tạ Tinh Diệu ngạc nhiên tiếp được chén thuốc, nhìn một cái di động không rõ đen sì lì, lại vọng vừa nhìn cách đó không xa Yến Hàn Lai.

Đối phương đã là khôi phục sắc mặt, chính lưỡi biếng dựa ngò ở đầu giường, mắt lé liếc nàng thời điểm, đuôi mắt câu ra một tia cùng loại với cười khế độ cung.

Hiển nhiên là chờ chế giễu.

Đại phu tặng được liền cáo biệt rời đi, Yến Hàn Lai thấy nàng sau một lúc lâu không có động tác, chán đến chết thu hồi tầm mắt, đang muốn nằm xuống nghỉ tạm, bên tai bỗng nhiên vang lên thử nói nhỏ: “Yến công tử.”

Một quay đầu, bên sườn trên giường người nọ nâng lên mắt, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm hắn nhìn.

Những cái đó vui sướng khi người gặp họa tiểu cảm xúc đều bị áp xuống, chỉ để lại một chút sáng lấp lánh, chờ mong cười.

“Yến công tử học nhiều biết rộng, có từng học quá như vậy một hai cái nhỏ nhỏ pháp thuật?”

Đại khái cảm thấy ngược ngùng, Tạ Tinh Diệu thanh tuyến bị cố tình đè thấp: “Tỷ như tạm thời tiêu trừ vị giác, hoặc là thay đổi một ít dược liệu hương vị.”

Tốt nhất là có thể đem nàng trong tay này chén ma dược canh, biến ra dưa

hầu nước ngọt hương.

Cô nương này không lâu trước đây còn đang xem hắc chề cười, giờ phút này nhưng thật ra cô được dẫn được, buột miệng thốt ra “Học nhiều biết rộng”.

Trong nhà yên tĩnh một cái chớp mắt.

Yến Hàn Lai nhướng mày, ngữ khí nghe không ra phật phùng: “Tạ cô nương, thiên tướng hàng đại nhậm.”

Cái gì kêu gậy ông đập lưng ông, liền lời kịch đều rập khuôn, người thật giỏi.

Tạ Tinh Diệu trong mắt ánh sáng tan đi, đem chính mình súc thành một đoàn, đưa lưng về phía hắc giới lên chén sứ.

Trên giường viên đoàn toàn bộ run một chút.

Trên giường viên đoàn run run rẩy rẩy biến thành một cây mì sợi.

Yến Hàn Lai tự nhận không phải người tốt, thấy nàng quá đến không yên phận, thần sắc uể oải giờ giờ lên bên môi. Nhưng mà thực mau, thiếu niên mảnh dài lông mi nhẹ nhàng run lên.

Hắc tu tập thuật pháp nhiều năm, đối với quanh thân linh lực dao động mười phần miễn cảm, tự Tạ Tinh Diệu uống chén thuốc khởi, trong không khí liền sinh ra một chút chấn động.

Chờ thăm mình kia đạo thuật pháp hơi thở, Yến Hàn Lai giữa mày nhíu lại. Chạy nhanh chú.

Nàng lại là cấp được hạ chạy nhanh chú, khiến cho nước thuốc ở trong cổ

họng phi tốc hạ trụ, không lưu nửa điểm đình trệ thời cơ.

..... Đây là thường nhân có thể nghĩ ra được biện pháp sao?

Cùng lúc đó, trên giường bóng người ầm ầm đứng dậy, hần cảm nhận được một khác cổ linh lực dao động.

Hút bụi quyết, dùng để dọn sạch khoang miệng trung tàn lưu được tra cùng cay đắng.

Tiên môn chú ngữ thật đúng là bị nàng cấp chơi minh bạch.

..... Nhưng tiên gia chú pháp là như thế này dùng sao?

Tạ Tinh Diệu chán ghét uống được, từ lúc chào đời tới nay đầu một hồi giải quyết đến như thế nhanh chóng, liền chính mình cũng cảm thấy mới lạ, bông chén sứ khoảnh khắc, đuôi lông mày nhẹ nhàng mau mau một chọn, che giấu không được vui mừng đắc ý.

Uống xong rồi! Giống như so Yến Hàn Lai còn muốn mau một chút.

Chỉ tiếc Tu chân giới không có uống được đại tái, nếu không nàng có thể đi lấy cái quán quân á quân.

Tạ Tinh Diệu trong lòng cao hứng, âm thầm đem chính mình cùng Yến Hàn Lai làm tương đối, đang muốn nằm xuống, chợt nghe bên tai một đạo tát tốt vang.

Có tiếng bước chân.

Tuy rằng nhìn không thấy ngoài cửa người là ai, nàng lại đã có thể đoán ra đối phương thân phận ——

Một hồi oanh oanh liệt liệt diễn, sao có thể thiếu quan trọng nhất nhân vật

chính.

“Tạ cô nương!”

Cửa gỗ bị kéo kẹt mở ra, đại phu tiếng nói ngậm cười, đạp bộ tiến lên:

“Người sư huynh không yên lòng, tới đây tìm người.”

Hắn đi ở đằng trước, huề tới một cổ tử tươi mát được hương, phía sau đi theo người nọ vóc người cao hơn rất nhiều, chụp xuống một mảnh lụa mỏng hư ảnh, tuyết trắng vạt áo nhẹ phẩy mà đến, tựa như thanh phong.

Đúng là □ Thiên đồ □ toàn thư vai chính, Ôn Bạc Tuyết.

Tạ Tinh Diêu ngưng thần ngược mắt, bạch y thanh niên cũng là gật đầu, chi lan ngọc thụ, rền vang túc túc: “Sư muội.”

Chapter 3

Tạ Tinh Diệu cảm thấy, nàng vận khí cũng không tệ lắm.

Đầu tiên là ở trong tối yên được cứu giúp, mà nay cảnh ngộ xấu hổ, lại vừa lúc gặp gỡ tiến đến tìm nàng đồng môn sư huynh.

Tiên môn bên trong cung phụng có mỗi vị đệ tử hồn đèn, hồn đèn bất diệt, tắt hồn phách không tiêu tan; nếu đèn trung ngọn lửa lúc sáng lúc tối, tức là sinh mệnh đe dọa.

Theo sư huynh nói, nàng hồn đèn ở đêm qua cơ hồ toàn diệt, thủ đèn người suốt đêm đưa tin, làm phụ cận đệ tử tốc tốc cứu giúp.

“Tại hạ danh tác Ôn Bạc Tuyết, cùng Tạ sư muội đều là Ý Thủy chân nhân đệ tử, nghe nói sư muội người đang ở hiểm cảnh, cố ý tiến đến tương trợ.”

Thanh niên thần sắc ôn nhuận, trên mặt giống như sương lạnh: “Khả hảo, Ôn mỗ phủ sau khi nghe ngóng, liền biết được sáng nay có cái cô nương bị khiêng vào y quán.”

Khiêng tiến.

Tạ Tinh Diệu khước miệng trừu trừu, đề lại huyết Thái Dương nỗ lực tự hỏi.

Ôn Bạc Tuyết, cao lãnh tuấn dật, tể nguyệt quang phong.

Hắn cùng nguyên chủ cùng ra một môn, ở môn phái chính là cũ thức. Nàng tuy rằng được trong đó một ít ký ức, nhưng phần lớn là trong sách đề qua cốt truyện, đến nỗi trong môn phái người cùng sự, cơ hồ đã quên cái không còn một mảnh.

Bao gồm vị này nhìn qua thập phần đứng đắn sư huynh.

Tu chân giới quỷ quái tàn ra, đoạt xá bám vào người không tính hiểm thấy, nếu ở cổ nhân trước mặt lộ ra dấu vết, bị xuyên qua nòng đều không phải là chân chính “Tạ Tinh Diệu”, chỉ sợ sẽ ăn không hết gói đem đi.

Nguyên văn đối nguyên chủ miêu tả..... Là cái gì tới.

Mảnh mai khả nhân, qua loa lỗ mãng, nhân là sư môn tuổi nhỏ nhất sư muội, bị sủng đến vô pháp vô thiên.

“Nghe đại phu nói, nhị vị đều bị thương thực trọng.”

Ôn Bạc Tuyết không hổ là cao lãnh chi hoa, biểu tình trước sau không có quá lớn phập phồng, đẹp thì đẹp đó, lại dường như không gì độ ẩm khác bằng: “Nghe nói Yến công tử vì cứu sư muội, trong cơ thể dẫm mảnh vào không ít ma khí, còn ứng tĩnh tâm điều dưỡng mới là; sư muội, người nhưng có trở ngại?”

Một câu “Không có” lên đến đầu lưỡi, Tạ Tinh Diệu hơi hơi dừng lại.

Nguyên văn Tạ tiểu sư muội nhu nhược lại sợ đau, đặc biệt yêu nhất làm nũng, vô luận thấy thế nào, đều không giống như là sau khi bị thương cắn răng ngạnh căng tính tình.

“Sư huynh ——”

Tạ Tinh Diệu giữa mày vừa nhíu, nỗ lực hồi ức nguyên chủ lên sân khấu hình ảnh, cố tình phóng nhuyển thanh âm: “Ta chảy thật nhiều huyết, còn ăn thực khổ được.”

Có đủ làm ra vẻ làm ra vẻ.

Một phen lời nói xuống dưới, Tạ Tinh Diệu trước đem chính mình nói ra

nửa người nổi da gà.

Dáng vẻ này thuận lý thành chương hù dọa Ôn Bạc Tuyết, nàng âm thầm từng một hơi, trong lòng căng chặt huyền còn không có buông ra, vừa nhắc đầu, trông thấy hắc y thiếu niên hài hước ánh mắt.

Yến Hàn Lai ngồi ở một bên yên lặng xem diễn, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, khiêu khích gọi lên bên môi.

Hắn kiến thức quá cô nương này ôm thương lộc cốc điền kính, càng thấy quá nàng một tay xé rách vô số yêu quỷ dã tính, chợt thấy Tạ Tinh Diệu thấp giọng mềm giọng, tự nhiên có thể đoán ra nàng ở giả bộ.

Rõ ràng ở không lâu trước đây, nàng còn giương nanh múa vuốt mà châm chọc hắn sợ uống khổ dược.

Yến Hàn Lai tầm mắt không thể xưng là thiện ý, Tạ Tinh Diệu bị xem đến chợt dạ, lý không thẳng khí cũng không tráng mà trừng trở về.

Người này quả nhiên mang thù.

Bị trừng khoảnh khắc, Yến Hàn Lai nâng lên lông mi, dục muốn mở miệng.

“Lần này ta có thể được cứu, ít nhiều có Yến công tử!”

Tạ Tinh Diệu sao có thể làm hắn ra tiếng, lập tức chiếm trước tiên cơ: “Yến công tử thiếu niên anh tài tu vi đến, buông xuống là lúc giống như thần tích, vừa ra tràng liền trấn trụ bát phương quỷ quái, rồi sau đó càng là mang ta sát ra trùng vây, nghĩa cử cảm động đất trời!”

Nàng cầu vòng thí thối đến quá khoa trương, Yến Hàn Lai nghe vậy hơi lảng, biểu tình quá ngắn quá ngắn trệ một chút.

“Ta từ đáy lòng cảm kích Yến công tử ân cứu mạng, không biết hẳn là như thế nào báo đáp?”

Tạ Tinh Diệu nói được bay nhanh, giọng nói rơi xuống đất, triều hấn chớp chớp mắt.

Đối phương không e dè, thẳng tắp tiếp được nàng ánh mắt.

Hắn tuy rất ít cùng người giao tiếp, trong lòng lại rộng thoáng thật sự —— cô nương này đại để là tâm duyệt bên cạnh thanh niên, ý đồ kích khởi đôi phương thương hương tiếc ngọc đồng tình tâm.

“Yến công tử tà khí nhập thể, tầm thường lang trung vô pháp trị tận gốc, vừa lúc bổn môn một vị trưởng lão rảnh việc này, không bằng tùy chúng ta lên núi nhìn xem.”

Ôn Bạc Tuyết gạt đầu rũ mi, hầu âm như ba tháng thanh tuyết, mang ra băng tuyết hòa tan lãnh: “Công tử ý hạ như thế nào?”

Cốt truyện đối thượng.

Trong nguyên tác, cũng là Ôn Bạc Tuyết mời hắn đi trước Lăng Tiêu Sơn, vốn tưởng rằng là hành thiện tích đức, kết quả là lại thành nông phu cùng xà.

Yến Hàn Lai cười: “Đa tạ.”

Ôn Bạc Tuyết gạt đầu: “Các người tạm thời ở y quán trung tu dưỡng mấy ngày, ngoại hạng thương dần dần khỏi hẳn, lại tùy ta nhập Lăng Tiêu Sơn.”

Một bên đại phu thuận thế nói tiếp: “Chư vị không cần lo lắng, Ôn đạo trưởng từng cho chúng ta Liên Hỉ trấn trừ quá ác thú, nhị vị là Ôn đạo

trưởng bạn tốt, tại hạ chắc chắn đem hết toàn lực.”

Hắn nói dừng dừng, sắc mặt ngưng trọng vài phần: “Bất quá..... Ôn đạo trưởng, ngày gần đây trong trấn nhiều lần có người mất tích, không biết người nhưng có nghe thấy?”

“Ta hạ Lăng Tiêu Sơn, chính là vì điều tra rõ việc này.”

Ôn Bạc Tuyết sinh có một đôi đa tình mắt, đáng tiếc thần sắc nhàn nhạt, con ngươi giống như sương mù, đen như mực thấy không rõ tích:

“Về việc này, đại phu có không kỹ càng tỉ mỉ nói nói?”

“Cái này việc lạ ước chừng phát sinh ở nửa tháng phía trước.”

Đại phu khẽ thở dài: “Sớm nhất mất tích, là vùng ngoại ô một cái sống một mình may vá. Nghe nói hắn ban đêm cùng người uống rượu, nửa đêm một mình về nhà, như vậy đại một người sống, ngày hôm sau liền không có bóng dáng. Từ đó về sau, thị trấn phía đông Vương thúc, thị trấn phía bắc thợ rèn, ngay cả ở tại ta nghiêng đối diện Trịnh gia con thứ hai, đều không thể hiểu được không thấy tung tích.”

Tạ Tinh Diệu lắng lắng mà nghe, trong lòng sáng ngời như gương.

Khiến bá tánh mất tích đầu sỏ gây tội, chính là ẩn thân với Giang phủ các lộ yêu ma, bao gồm Giang Thừa Vũ.

Cái này Tu chân giới coi trọng người, yêu, ma hòa thuận chung sống, tuyệt đại đa số yêu ma theo khuôn phép cũ, đương nhiên khi rảnh rỗi có ngoại lệ. Giang gia phủ đệ có thể so với một tòa yêu quật, từ đương gia chủ nhân, cho tới nha hoàn gã sai vặt, lẫn vào không ít yêu ma quỷ quái.

Thực nhân tâm, uống người huyết, đối với yêu ma mà nói, loại này tà thuật có thể đại đại tăng lên tu vi. Trước đó, Giang Thừa Vũ vẫn luôn đem lưu lạc người làm như con mồi, nhưng mà sống lại chi thuật đối linh lực nhu cầu quá lớn, một lần mất khổng chế, làm hấn đối vùng ngoại ô tên kia may vá hạ tay.

Xanh xao vàng vọt kẻ lưu lạc, sao có thể so được với loại này hương vị.

Giang Thừa Vũ thực tủy biết vị, hành sự càng thêm không kiêng nể gì, chẳng những không hề cố kỵ bốn phía tàn sát, còn đem càng nhiều cả trai lẫn gái quan nhập Giang phủ địa lao, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Hắn đã sớm đánh hảo bàn tính như ý, chờ sống lại Bạch Diệu Ngôn liền cử gia dọn ly nơi đây, đến lúc đó chết vô đối chứng, ai có thể nề hà được hắn.

Tạ Tinh Diệu xoa xoa huyết Thái Dương.

Nàng tuy biết được hết thủy ngọn nguồn, lại không có biện pháp trắng ra nói cho Ôn Bạc Tuyết, trong lòng ghen tràn đầy nói, không một câu có thể nói ra tới.

“Ra việc này, Trịnh Nhị hấn nương mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, hấn cha không đi bắt đầu làm việc, khắp nơi tìm người thảo cách nói, nhưng Liên Hỉ trấn lớn như vậy, sao có thể làm hấn tìm được hung thủ?”

Đại phu thở dài: “Ngày gần đây trong trấn nhân tâm hoảng sợ, có chư vị đạo trưởng ở, ta liền yên tâm.”

Hắn nói tới đây, làm như lòng có sở niệm, đột nhiên nhìn phía bên cạnh

người kia mặt vách tường.

“Còn nhớ rõ ba năm trước đây yêu thú tác loạn, cũng là Ôn đạo trưởng cho chúng ta bình họa tai. Lần đó đạo trưởng bị điểm thương, vẫn là ở ta nơi này trị liệu —— Ôn đạo trưởng, người nhưng nhớ rõ thân thủ tặng ta này mặt bằng hiệu?”

Trên tường quả có không ít bằng hiệu cờ thưởng, đều là khỏi hẳn người bệnh tặng cho, đại phu mỉm cười sờ xem, đúng là trung ương kia khối ngăn nắp lối viết thảo dụng biển.

“Tự nhiên nhớ rõ, này bốn chữ đều là từ ta thân thủ viết.”

Ôn Bạc Tuyết vẫn là Thanh Thanh lạnh lùng bộ dáng, xuyên đình nhạc trì, phong tư gọn sóng, nói tạm dừng sơ qua: “—— làm mì xào đi.”

Tạ Tinh Diệu đang ở uống nước, nghe vậy sắc đến liền khụ ba tiếng.

Nàng từ nhỏ học tập thư pháp, đối dụng biển nhận được rõ ràng, từ trên xuống dưới, rõ ràng là vô cùng đứng đắn bốn chữ.

Diệu

Tay

Hồi

Xuân.

Đại phu cũng là sửng sốt, tiện đà cười ha ha: “Đạo trưởng thật sẽ nói giống!

‘ diệu thủ hồi xuân ’ cư nhiên còn có loại này đọc pháp, thú vị thú vị.”

Lúc này Ôn Bạc Tuyết tạm dừng thời gian càng dài, đuôi lông mày như sóng nhẹ dâng, gọi lên nửa bên khóe miệng: “Ta xem sư muội bị dọa đến

không nhẹ, liền tưởng lấy này giảm bớt không khí.”

Tạ Tinh Diệu nhuyển thanh cười: “Đa tạ sư huynh.”

Lời tuy như thế, nhưng nàng tổng cảm thấy không lớn thích hợp.

Cái này “Giảm bớt không khí” giải thích, không khỏi cùng Ôn Bạc Tuyết nhân thiết tượng đi khá xa.

Hắn từ nhỏ am hiểu kinh thư, ở tranh chữ thượng rất có thành tựu, thêm chi tính cách nghiêm túc nghiêm túc, tuyệt không sẽ lấy thư pháp nói giỡn.

Bên kia, Ôn Bạc Tuyết thuận lý thành chương tiếp được nàng nói lời cảm tạ, mặt mày hơi thư, bên môi mỉm cười dường như nước đá tan rã.

Không người biết hiểu, cùng lúc đó, thanh niên ngọc trúc đốt ngón tay thật mạnh khấu tại bên người.

—— không xong.

Không xong không xong không xong..... Cái này kêu Tạ Tinh Diệu sư muội nhất định phát giác không thích hợp!

*

Ôn Bạc Tuyết là ngày hôm qua ban đêm xuyên tới.

Hắn phổ phổ thông thông một cái giới nghệ sĩ tiểu hồ già, cư nhiên không thể hiểu được thành tiên môn nhị sư huynh. Nơi này chú ý vượt nóc bằng tường ngự kiếm phi hành, Newton tới trăm phần trăm khí đến thất cổ, vô luận ăn mặc ngủ nghỉ, đều làm hắn cảm thấy không thích ứng.

Bất quá không quan hệ, thân phận của hắn chính là toàn thư vai chính, anh tuấn tiêu sái không nói, còn có một thân trăm năm khó gặp thiên phú, dựa

theo tiểu thuyết kinh điển kịch bản, định có thể vượt mọi chông gai một đường thẳng chức, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng tự hỏi một đêm sau, hẳn thực mau ý thức tới rồi nguy cơ.

Tu chân giới yêu ma hoành hành, thể xác xâm nhập một cái khác hồn phách, kia kêu oan hồn bám vào người, là phải bị sái chó đen huyết, đánh vào vạn kiếp bất phục nơi.

Vì thế hẳn cho chính mình hơn phân nửa khuôn mặt hạ Định Thân Chú.

Rốt cuộc trong nguyên tác “Ôn Bạc Tuyết” ít khi nói cười, biểu tình không nhiều lắm, nhưng còn không phải là cùng loại với vẫn không nhúc nhích diện than sao.

Thật đúng là đừng nói, này Định Thân Chú một chút, cư nhiên thật không ai phát giác không thích hợp nhi.

“Ôn Bạc Tuyết” thân xác thay đổi cái linh hồn nhỏ bé, chuyện này tuyệt đối không thể bị chọc thủng. Hẳn đem bí mật thật sâu giấu ở đáy lòng, nếu muốn bại lộ thân phận, trừ phi có người một tầng một tầng lột ra hẳn tâm

Nhưng là “Tay” cùng “Hồi” viết thành liên bút, nhưng không phải thành “Làm mặt” sao!

“Bên này hành thư cũng không tồi.”

Cái này tiểu nhạc đệm giấy lát lướt qua, Tạ Tinh Diệu tựa hồ chưa từng có để ý nhiều, mà là giơ lên bạch thả té cổ: “Ôn sư huynh, người ngày thường yêu nhất thư pháp, cảm thấy này bốn chữ thế nào?”

Ôn Bạc Tuyết theo nàng tầm mắt ngẩng đầu.

Hắn không hiểu cái gì hành thư lỗi viết thảo, chỉ cảm thấy cổ đại người viết chữ xem không hiểu. Làm cao nhã nghệ thuật thường dân, hắn luôn luôn đối thư pháp không có hứng thú, nhưng mà nhìn thấy kia bốn chữ, vẫn là nhin không được trọn to hai mắt.

Bức tranh chữ này.....

Quy quy củ củ y quán, như thế nào quải ra không chịu được như thế lọt vào tai ngôn ngữ?

Bên kia Tạ Tinh Diêu chăm chú nhìn hắn sau một lúc lâu, phụt cười ra tiếng: “Sư huynh, này ‘ trí xảo là kim ’ viết đến mạnh mẽ hữu lực, cùng người chẳng phân biệt sần sần như nhau, nói vậy xuất từ một vị cao nhân.”

Trí xảo là kim.

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, lộ ra một cái thoải mái cười nhạt.

Hắn suýt nữa đã quên, cổ nhân đọc trình tự là từ hữu hướng tả, mới vừa rồi vội vàng liếc đi, suýt nữa xem thành “Tất cả đều là nhược trí”.

..... Từ từ.

Rốt cuộc ý thức được cái gì, hắn nỗ lực áp xuống trong lòng bất an, vững vàng con người chậm rãi ngẩng đầu. Quả nhiên, Tạ Tinh Diêu nhìn chăm chăm vào hắn nhìn, trong mắt ý cười thâm rất nhiều.

Bị lừa.

Hắn sớm nên dự đoán được, nha đầu này căn bản không phải nhìn trúng kia đồ bỏ hành thư, mà là nhìn ra hắn không hiểu tranh chữ, cố tình sử trá,

chỉ chờ hấn thần sắc đại biến, tự hành lộ ra dấu vết!

Trên đời lại có như thế âm hiểm xảo trá người, cổ nhân thật sự ác độc!

“Ta xuống núi mấy ngày, không biết sư phụ cùng các sư huynh sư tỷ tình hình gần đây như thế nào?”

Tạ Tinh Diệu ngữ khí vân đạm phong khinh, ý cười càng ngày càng nùng.

Lại tới, lại tới, lại ở thử.

Ôn Bạc Tuyết một trái tim run bần bật, đã có thể tưởng tượng chính mình bị đại tá tám khối ——

Này này này, này không giống như là nhân vật chính kịch bản a!

“Sư phụ vẫn là bộ dáng cũ, ta xuống núi khi, sư huynh sư tỷ còn cố ý tới tiễn đưa.”

Những lời này theo bản năng vừa ra khỏi miệng, hấn liền biết xong rồi.

Ý Thủy chân nhân tổng cộng thu ba cái thân truyền đệ tử, Tạ Tinh Diệu là duy nhất nữ hài.

Bọn họ chưa từng có sư tỷ.

Vẫn là ở lừa hấn.

Trên mặt Định Thân Chú, đã kẻ bên hồng mắt.

Đi người xuyên qua, đi người Tu chân giới, đi người đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nữ nhân này thật đáng sợ, hấn hảo tưởng về nhà.

Hấn một thân áo khoác nhỏ rút cái tinh quang, cái gì vượt mọi chông gai một đường thẳng chức, tất cả đều vẫy vẫy tay đi âm tào địa phủ.

Mắt thấy liền phải bị kéo đi uống chó đen huyết, ngoài dự đoán mà, Tạ Tinh Diêu vẫn chưa chọc thủng.

Cái này nhìn như nhu nhược vô hại ngọc bạch ngọt nháp môi cười cười, vẫn là ôn thanh: “Thật muốn nhanh chóng hồi Lăng Tiêu Sơn. Cổ nhân có ngôn, chỉ nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thuyền quyên, xuống núi tuy rằng thú vị, lại xa xa so ra kém cùng đồng môn ở chung thời gian.”

Nha đầu này..... Sẽ không lại ở biến đổi đa dạng chơi hấn đi?

Không đúng, Tu chân giới cũng có □ Thủy Diệu Ca Đầu □ sao? Chẳng lẽ Tô Thức cũng xuyên qua?

Trong lòng giống bị miêu trào gãi gãi, Ôn Bạc Tuyết nhất thời hoảng hốt, nghe bên cạnh đại phu cười nói: “Chỉ nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thuyền quyên. Câu này không tồi, không biết xuất từ vị nào đại gia?”

Tạ Tinh Diêu nói: “Là ta quê nhà bên kia từ người Tô Thức.”

Quê nhà bên kia, từ người Tô Thức.

Ôn Bạc Tuyết ngực thật mạnh nhảy dựng.

Đại phu nếu yêu thích thư pháp tranh chữ, sao có thể chưa từng nghe qua Tô Thức đại danh, trước mắt trường hợp, chỉ có thể có một hợp lý giải thích.

Tô Thức cũng không tồn tại với Tu chân giới, Tạ Tinh Diêu sở dĩ mọi cách thử lại không chọc thủng, đúng là bởi vì.....

Nàng, là hấn đồng hương.

Không thể nào.

Như vậy thái quá???

Lưỡng đạo ánh mắt giữa không trung ngăn ngủi giao hội, Ôn Bạc Tuyết đem nàng trong mắt ý cười xem đến rõ ràng, một lòng xoát xoát nhắc tới cổ họng.

Chẳng lẽ ——

Tạ Tinh Diêu lòng có sở cảm, nào đó không thể tưởng tượng ý niệm nảy lên ngực, làm nàng nhin không được nhếch lên khóe miệng.

Hay là ——

Ôn Bạc Tuyết thử tính hơi hơi hé miệng: “Ô Tô Thức ta cũng biết, nghe nói hấn tinh với từ phú, mấy năm trước còn phải cái kia..... Nặc, Nobel văn học thưởng.”

Tạ Tinh Diêu khụ cười một chút.

Tạ Tinh Diêu: “Năm ấy cạnh tranh kịch liệt, ta có vị đồng hương họ Mã danh Khắc Tư, bài trừ muôn vàn khó khăn mới cầm hoà bình giải thưởng lớn.”

Họ Mã danh Khắc Tư, vẫn là người sẽ biên.

Ôn Bạc Tuyết kiệt lực banh trụ ngũ quan, tiếp tục về phía trước nho nhỏ thử: “Đúng rồi. Sư phụ từ trước đến nay ái rượu, lần này người ta hai người xuống núi, không bằng đi mua chút hấn yêu nhất cung đình ngọc dịch rượu.”

Tạ Tinh Diêu lập tức minh bạch hấn dụng ý: “Sư huynh theo như lời rượu, chính là 180 linh thạch một ly cái loại này?”

Là, chính là, quá đúng rồi.

Cung đình ngọc dịch rượu, nó nên là, cũng chỉ có thể là một trăm tám một ly.

Kích động run sợ run tay, Ôn Bạc Tuyết hốc mắt nóng lên, giây tiếp theo nước mắt liền phải gâu gâu lưu.

Ở dị thế giới phiêu bạc suốt một ngày sau, hần rốt cuộc tìm được rồi một cái nhìn qua thực đáng tin cậy đồng đội!

Tạ Tinh Diệu hưng phấn không thể so hần thiếu, mặc dù theo bản năng khắc chế, âm cuối cũng không tự chủ được nhẹ nhàng giờ lên: “Sư huynh suốt đêm bên ba, nhất định thập phần vất vả, không bằng ngồi xuống nghỉ tạm một lát.”

“Đúng là đúng là!”

Đại phu cũng là cười nói: “Ôn đạo trưởng tu vi như thế chi cao, ta cho rằng người chắc chắn ở Lăng Tiêu Sơn bế quan tu hành, gắng đạt tới đột phá đâu.”

“Tu vi cố nhiên quan trọng, thực chiến luyện tập đồng dạng không dung bỏ qua. Ở ngày thường, sư phụ thường thường như vậy dạy dỗ chúng ta _____”

Ôn Bạc Tuyết liễm mi chính sắc, nói năng có khí phách: “500 năm tu tiên.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng gật đầu, ánh mắt kiên định: “Ít nhất đến muốn 300 năm bất chước.”

Chapter 4

“Cư nhiên là đồng hương!”

Một hồi nho nhỏ phong ba trần ai lạc định, Ôn Bạc Tuyết rất có sống sót sau tai nạn cảm giác, đã kích động lại khẩn trương: “Người chừng nào thì xuyên tới? Chúng ta còn có thể trở về sao? Đúng rồi, người xem qua □ Thiên đồ □ sao?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu, nhẹ nhàng khụ một chút.

Ôn Bạc Tuyết lấy đồng môn ôn chuyện vì lý do, ngồi ở nàng mép giường ghế gỗ thượng, sóng mặt đất lan không dậy nổi, kỳ thật điên cuồng truyền âm nhập mật.

Truyền âm nhập mật, tức là hai người thông qua thần thức câu thông, theo như lời nói chỉ có người biết ta biết, người khác rất khó nghe thấy.

Nói đến kỳ quái, nàng vị sư huynh này ở thức hải quỷ khóc sói gào, mặt bộ biểu tình cư nhiên không chút sứt mẻ, vẫn là một bộ cao lãnh băng sơn đứng đắn bộ dáng, mặt nếu bạch ngọc thân như thanh tùng, một đôi mắt đào hoa nhanh nhẹn thượng chọn, đẹp vô cùng.

“Cái kia.....”

Tạ Tinh Diệu tiểu tâm chen vào nói: “Người phía trước thực bình tĩnh mà cùng ta nói chuyện, tâm lý hoạt động cũng như vậy phong phú sao?”

“Đương nhiên a!”

Ôn Bạc Tuyết chính sắc: “Ta cấp hơn phân nửa khuôn mặt hạ Định Thân Chú.”

Hảo gia hỏa.

Trước có nàng dùng chạy nhanh thuật bay nhanh uống được, sau có Ôn Bạc Tuyết dùng Định Thân Chú giả cao lãnh, ai nhìn không nói một câu bát tiên quá hải hiện thần thông.

Khó trách nàng vẫn luôn cảm thấy nhị sư huynh giống tòa khắc băng, nguyên lai không phải bởi vì tính cách thanh lãnh, mà là thực đơn thuần mà, hấn mặt cương.

Tạ Tinh Diệu mặt giãn ra: “Có thể nghĩ ra cái này biện pháp, lợi hại lợi hại.”

Ôn Bạc Tuyết bên tai dâng lên hồng nhật, sờ sờ cái ót: “Ta kỹ thuật diễn vẫn luôn rất kém cỏi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm như vậy.”

Kỹ thuật diễn.

Cái này từ ngữ thoảng qua, nàng nhìn trước người thanh niên, mặc danh cảm thấy “Ôn Bạc Tuyết” tên này, có như vậy một chút quen tai.

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ sau một lúc lâu, bưng tỉnh đại ngộ: “Ôn Bạc Tuyết..... Ôn Bác Học! Người chính là cầm năm kia Cây Chổi Vàng ——”

Nàng nói đến một nửa, bận tâm đối phương mặt mũi, thức thời dừng miệng.

Ở thế kỷ 21, làm tiểu hồ già “Ôn Bác Học” tuyệt đối không tính là nổi danh, thẳng đến Cây Chổi Vàng trao giải, nhất lạn nam diễn viên mới mẻ ra lò.

Ôn Bạc Tuyết cười khở: “Chính là ta, toàn kịch từ đầu tới đuôi không thay đổi quá biểu tình, bị vớng hữu mạng ‘ trang phục cửa hàng plastic nam mô tu luyện thành tinh ’ cái kia. Người đâu?”

“Ta chính là một bình thường học sinh, xui xẻo ra tai nạn xe cộ.”

Tạ Tinh Diệu vẫn đậm phong khinh nhẩy qua cái này đề tài: “Người kế tiếp tính toán làm sao bây giờ? Yến Hàn Lai loại này nhân vật, mang theo trên người không an toàn đi.”

Hắn lúc này mới hậu tri hậu giác: “Đối nga, hắn là ẩn núp ở chúng ta bên này đại vai ác! Nếu không chúng ta thanh toán được tiền liền lưu?”

“Chỉ sợ lưu không xong.”

Tạ Tinh Diệu ánh mắt nhẹ động, nhìn phía bên kia hắc y thiếu niên: “Hắn vẫn luôn mơ ước thần cốt, mà thần cốt đến tột cùng ở nơi nào, chỉ có Lăng Tiêu Sơn biết. Liên tính chúng ta cự tuyệt đồng hành, hắn cũng nhất định sẽ lạng lẽ đi theo phía sau.”

Yến Hàn Lai không có hứng thú cùng hai người bọn họ đáp lời, nửa rũ hàng mi dài dựa ngòai ở giường, chắc là ở đã tọa tĩnh tư.

Hắn mũi cao, hốc mắt thâm, môi mỏng nhấp thành một cái thẳng tắp, sắc đến sườn mặt hình dáng tuyển tú lưu sương, kiêm có vài phần sắc bén nhuệ khí, nhưng lại nhân thần sắc yên tĩnh, dưới ánh mặt trời giống như một con cẳng kiêu miêu.

Tinh tế nhìn lại, nhĩ thượng còn có cái đỏ bừng như máu mặt trang sức.

Chỉ một sát, màu hồ phách con người triều nàng chuyển qua tới.

Nhìn lên bị đương trường trao bao, Tạ Tinh Diệu cười đến mặt không đổi sắc, một bên hướng hắn phát tay chào hỏi, một bên quay đầu tới, bình tĩnh phân tích:

“Hơn nữa người cũng có nhiệm vụ đi? Nhiệm vụ hiển nhiên ở đây chúng ta hướng nguyên tác phương hướng dẫn, Yến Hàn Lai tốt xấu là một cái quan trọng nhân vật, dựa theo vốn có cốt truyện, không có khả năng làm hấn trước tiên ly tràng.”

Nàng giữa mày vừa động, ngữ khí gia tăng: “Bất quá..... Tuy nói có nhiệm vụ, nhưng nếu chúng ta lựa chọn không tiếp thu, kia sẽ thế nào?”

“Ta thưởng một cái nhiệm vụ, là tới y quán tìm người.”

Ôn Bạc Tuyết trả lời nhanh chóng: “Ta vốn định thoát ly nguyên tác cốt truyện, ly Liên Hỉ trấn càng xa càng tốt, kết quả đầu đau đến chịu không nổi, cuối cùng thiếu chút nữa tạc rớt.”

Nói cách khác, nhiệm vụ là cưỡng chế tính.

Này liền càng kỳ quái.

Bất luận cái gì hành vi đều có tương ứng mục đích, hướng chi là loại này đại phí trắc trở xuyên qua.

Tạ Tinh Diệu không tin trên đời thực sự có Nguyệt Lão sẽ làm từ thiện, cực cực khổ khổ xoay chuyển một lần thời không, chỉ vì giống trong tiểu thuyết như vậy chế tạo một lần lãng mạn tình cờ gặp gỡ, trợ giúp nữ nhân vật chính công lược nam chính.

Nhưng này sau lưng dụng ý đến tột cùng là cái gì, là ai một tay thúc đẩy bọn họ xuyên qua, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra.

“Lại sau đó, chính là Liên Hỉ trấn trừ yêu nhiệm vụ.”

Tạ Tinh Diệu xoa xoa huyệt Thái Dương: “Người biết chuyện này ngon

nguồn đi?”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Biết! Hồ yêu giết người moi tim, dùng để tăng tiến tu vi, ta và người sẽ liên thủ đem hấn diệt trừ —— người nhận thức kia chỉ hồ yêu, đúng không?”

“Ân, Giang Thừa Vũ sao.”

Dựa theo nguyên văn tiến độ, hấn thuận lợi từ ám uyên lấy được tiên thảo, giờ này ngày này, đã đem Bạch Diệu Ngôn sống lại.

“Giang Thừa Vũ ngụy trang thành thương nhân chi tử, ở Liên Hỉ trấn trung liên sát mấy người, tu vi tuyệt đối không thấp.”

Nàng tinh tế hồi ức, mày nhăn lại: “Ta nhớ rõ cốt truyện là, Giang Thừa Vũ thành công sống lại Bạch Diệu Ngôn, hai người cách huyết hải thâm thù rồi lại lẫn nhau yêu nhau. Ta và người ngụy trang thành nhạc sư lẫn vào phủ đệ, điều tra rõ thân phận thật của hấn sau, cuối cùng đem hồ yêu thân thủ diệt trừ.”

Ôn Bạc Tuyết thở dài khải khí: “Hơn nữa ở Giang Thừa Vũ chết phía trước, Bạch Diệu Ngôn biết được hấn tàn hại vô tội bá tánh, chết sống không muốn cùng hấn ở bên nhau, vì làm hấn vĩnh thất sở ái, đương trường lấy kiếm tự vận. Hôn lễ biến lễ tang, có đủ thảm thiết.”

Tạ Tinh Diệu cười nhạt: “Kia kêu cầu huyết.”

Nếu nàng là Bạch Diệu Ngôn, chỉ hận không thể đem tra nam thọc thành tổ ong vò vẽ, hấn thứ nhất kiếm, nên còn hấn mười đao.

Dùng thương tổn chính mình tới trả thù người khác, tưởng không rõ là cái

gì logic.

“Bất quá ——”

Nàng nói một đốn: “Giang Thừa Vũ dinh thự thiết kết giới, người ngoài không có biện pháp tùy ý ra vào. Ở nguyên văn, vừa lúc gặp hấn vì trù bị đại hôn diễn lễ, ở Liên Hỉ trấn nội quảng sảnh nhạc sư, Ôn Bạc Tuyết am hiểu đàn cổ, lúc này mới thuận lợi đi vào..... Người sẽ sao?”

Ôn Bạc Tuyết triều nàng chớp chớp mắt.

Ôn Bạc Tuyết khước môi đi xuống một liệt: “Thực xin lỗi a, ta trước nay không học quá nhạc cụ.”

Tinh thông cổ điển nhạc cụ người vốn là không nhiều lắm, Tạ Tinh Diệu đối cái này đáp án cũng không ngoài ý muốn, nhẹ giọng cười cười:

“Không đáng ngại, đàn cổ ta sẽ thượng một ít, không ngại đi thử thử. Nếu là không thể thông qua, còn có mặt khác biện pháp.”

Nàng nói được ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ, trầm mặc không nói thanh niên ngồi ở một bên lắng lắng nghe, đáy mắt ẩn ẩn nổi lên lạng sắc.

Như là cầu cầu nâng lên một đôi phúc hậu và vô hại mắt.

Tạ Tinh Diệu bị xem đến một ghen: “Làm sao vậy?”

Ôn Bạc Tuyết then thùng sờ sờ chớp mũi: “Ta chỉ là cảm thấy, người thật là lợi hại.”

“Người sẽ đàn đàn cổ, sẽ xem tranh chữ —— vẫn là cái sinh viên!”

Hấn ngưng ngưng mà vò đầu: “Ta bằng cấp không cao, cái gì đều không biết, chỉ có thể kéo chân sau..... Diễn kịch thời điểm cũng là như thế này,

toàn đoàn phim đều hy vọng ta hảo hảo phát huy, ta cũng tưởng diễn hảo cho đại gia xem, kết quả một bắt đầu quay liền khẩn trương, biểu tình tất cả đều thực xấu rất kỳ quái.”

Thậm chí có người chỉ vào cái mũi nói cho hắn, nếu không có trượng không tòi mặt, giống hắn loại phế vật này, tuyệt không sẽ có người phản ứng.

“Tu chân giới không khảo kỹ thuật diễn, cũng không có thi đại học.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Ta có thương tích trong người, sức chiến đấu không cường, tiến vào Giang phủ về sau, liền dựa người ứng phó những cái đó yêu ma quỷ quái.”

Ôn Bạc Tuyết thẳng thắn sống lưng: “Ân!”

*

Tạ Tinh Diệu nhiều là ngoại thương, trải qua y quán đại phu tử mĩ khám và chữa bệnh, lại ăn vào Ôn Bạc Tuyết mang đến tiên gia đan dược, bất quá ba ngày, miệng vết thương thì tốt rồi sáu thành.

Ba ngày lúc sau hôm nay, đúng là Giang phủ tuyển chọn nhạc sư nhật tử.

Giang Thừa Vũ tự biết thực xin lỗi Bạch Diệu Ngôn, nhân ở lần trước đại hôn hại nàng cả nhà, quyết định đem lần này hôn lễ làm được rộng rãi long trọng, dùng làm nhận lỗi.

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ thật lâu, trước sau không lộng minh bạch trước sau chi gian nhân quả quan hệ, vô luận này ra hôn lễ có bao nhiêu xuất sắc, những cái đó chết đi Bạch gia người chẳng lẽ còn có thể từ trong đất bò ra

tới không thành.

Yến Hàn Lai bị thương quá nặng, vẫn cần đãi ở y quán an dưỡng, nàng cùng Ôn Bạc Tuyết tiện đường mua đem đàn cổ, hành đến Giang phủ, chính trực mặt trời lên cao chính ngọ thời gian.

Hôn lễ định ở nửa tháng về sau, nơi đây đã là lộ ra bông bột vui mừng.

Giang Thừa Vũ che giấu hồ yêu thân phận, dựa tửu trang sinh ý tích góp không ít tiền bạc, Giang gia phủ đệ đều có một phen khí phái cảnh tượng, đập vào mắt đó là ngói xanh phi manh, tường cao thâm viện.

Tạ Tinh Diêu tả hữu đánh giá, nghe bên người Ôn Bạc Tuyết nói nhỏ: “Này thuật dịch dung, hẳn là sẽ không bị phát hiện đi?”

Nàng an tĩnh gật đầu.

Nguyên chủ cùng Giang Thừa Vũ là lão người quen, nếu bị hắn nhận ra, chỉ có thể rơi vào cái giết người diệt khẩu phân. Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết đều là pháp tu, che giấu tu vi, biến ra một trương tướng mạo thường thường giả mặt không tính khó khăn.

“Nhị vị chính là tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập nhạc sư?”

Một cái gã sai vặt bộ dáng thiếu niên canh giữ ở cạnh cửa, thấy Tạ Tinh Diêu gật đầu, lễ phép cười nói: “Mời theo ta tới.”

Giang phủ to như vậy, nhập môn đó là một cái rộng mở u kính, hai bên thanh thụ thúy mạn so le phát phơ, lục ý nồng đậm.

Theo nguyên văn sở thuật, nơi đây áp dụng Giang Nam lâm viên kiến trúc phong cách, nguyên nhân vô nó, chỉ vì phục khắc Bạch Diệu Ngôn đã từng

gia, dùng để tô đậm tra nam thâm tình.

Xuyên qua lâm viên, có thể thấy được một chỗ lập với trong hồ đình hóng gió. Trong đình ngồi quần áo đẹp để quý giá cả trai lẫn gái, trung ương còn lại là cái tú mỹ nữ tử, đang ở đàn tấu đàn Không.

Đàn Không tiếng động mềm nhẹ như gió, lúc đầu thanh thiên mỏng manh, dường như thanh đàm lưu sóng, tiện đà phảng phất giống như bạc bình chợt phá, dồn dập mà mệnh mông mà trào dâng mà ra.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu: “Đây là cái cao thủ.”

Nếu sở hữu nhạc sư đều là cái này trình độ, lấy nàng gà mờ tài nghệ, khẳng định không diễn.

Đàn Không thanh tất, bên sườn mấy người khe khẽ nói nhỏ.

“Đích xác không tồi, nhưng tổng cảm thấy kém như vậy điểm ý tứ.”

Một người trung niên nam tử đôi tay vây quanh, hơi hơi nhíu mày: “Liền, không kích thích không kịch liệt, không thể đả động nhân tâm.”

Ngồi ngay ngắn nữ nhân gật đầu nói tiếp: “Chỉh đầu khúc đều thực hảo, chẳng qua thật tốt quá, ngược lại làm ta ấn tượng không thâm.”

Này rõ ràng là ở cố ý làm khó dễ.

“Mới vừa nói lời nói nam nhân là Giang phủ quản gia, căn cứ nguyên tác xem, là cái bị chẳng hay biết gì người thường; đến nỗi kia nữ nhân, là Giang Thừa Vũ mẫu thân.”

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Bạch Diệu Ngôn mới vừa tỉnh, Giang Thừa Vũ tất nhiên ngày ngày đêm đêm chăm sóc ở bên người nàng, vô tâm tư quản

loại này hưởng ứng lệnh triệu tập nhạc sư nhân sự, cho nên làm hấn nương đảm đương giám khảo.”

Hưởng ứng lệnh triệu tập yêu cầu như thế hà khắc, nàng tám chín phần mười nhập không được bọn họ mắt, xem ra đến trước tiên tưởng hảo dự phòng phương án.

Nữ tử không có thể bị mướn, vẻ mặt đau khổ cắn giận xuống đài, ngay sau đó đi vào đình hóng gió trung ương, là một người thiếu nữ cầm sư.

Tiếng đàn từng đợt từng đợt, trầm thấp ai oán, thê thê lương hoảng sợ, giống như tiếng gió nước nổi không ngừng, một khúc bãi, đang ngồi chư vị đều là vẻ mặt khó xử.

Quản gia sờ sờ râu dê: “Này..... Đạn đến tuy rằng không tồi, nhưng nghe đi lên như thế nào như là tang khúc đâu?”

Giang mẫu cũng là nhú mày: “Này khúc tên là □ cười cảnh liễu □, phong cách vốn là nhẹ nhàng thanh thoát, bị người đạn thành như vậy.....”

“Bình chọn cũng quá nghiêm khắc đi!”

Ôn Bạc Tuyết xem đến kinh hồn táng đảm, ở Tạ Tinh Diêu bên người tiểu tiểu thanh: “Người có mấy thành phần thắng?”

“Một thành không đến.”

Nàng chỉ phải cười khổ: “Trên đài vị cô nương này, chỉ sợ cũng ——”

“Ta..... Tao ngộ loại chuyện này sau, ta như thế nào có thể bắn ra vui mừng khúc!”

Nữ cầm sư ghen ngào mở miệng, Tạ Tinh Diêu không dự đoán được còn

có như vậy vừa ra, mờ mịt chớp chớp mắt.

“Ta sinh ra chính là cô nhi, vạn hạnh ở bảy tuổi khi bị sư phụ nhận nuôi, lúc này mới không đến mức đói chết.”

Thiếu nữ lấy tay che mặt: “Sư phụ dạy ta đọc sách đánh đàn, cuộc đời này lớn nhất tâm nguyện, đó là có thể thấy ta lên đài diễn xuất..... Nhưng ta còn không có tới kịp đi phường trung hưởng ứng lệnh triệu tập, sư phụ nàng, nàng liền mắc bệnh bệnh nặng không sống được bao lâu!”

Đang ngồi mọi người đều là một trận thổn thức.

“Ta tuổi quá nhỏ, tư lịch không đủ, nhạc phường làm sao làm ta lên đài hiến nhạc. Vì lại sư phụ tâm nguyện, ta chỉ có thể tới Giang phủ thử một lần.”

Nàng dứt lời ngẩng đầu, thần sắc đau thương lại không thấy lệ quang, chỉ hung hăng nhìn một khuôn mặt, nhìn phía nơi xa trong rừng trúc góc: “Sư phụ, thực xin lỗi, là đồ nhi vô năng!”

Tạ Tinh Diệu thuận thế quay đầu.

Tạ Tinh Diệu:.....

Thái quá nó nương khen thái quá, hảo thái quá.

Ở rừng trúc rào rạt bóng ma hạ, cư nhiên thật sự có cái ngồi ở trên xe lăn trung niên nữ nhân, khẩu mắt nghiêng lệch sắc mặt trắng bệch, nghe vậy run rẩy vươn một bàn tay, vô cùng suy yếu mà vẫy vẫy.

..... Chính là đại tỷ người trên mặt bột mì căn bản không đồ đều a! Cổ so gương mặt tử đen 800 cái độ không ngừng!

“Này vân vân ý, cảm động đất trời.”

Đình hóng gió cách đến xa, quần gia thấy không rõ trong đó miêu nị, nắm chặt song quyền: “Ta..... Ta thật sự nói không nên lời kia ‘đào thải’ hai chữ!”

Hắn như vậy vừa nói, bên người những người khác cũng lộ ra bi u thần sắc. Giang mẫu bị kẹp ở ở giữa, không kiên nhẫn mà liên tục xua tay: “Thôi thôi, người lưu lại đi.”

“Thứ ta nói thẳng, này kịch bản.....”

Ôn Bạc Tuyết trợn mắt há hốc mồm: “Giống như giống như đã từng quen biết.”

Hắn mở miệng khoảng cách, lại là một vị nhạc sư lên sân khấu, lúc này không ngừng Ôn Bạc Tuyết, liền Tạ Tinh Diệu đều hít hà một hơi.

Lên sân khấu trung niên nam tử hành mạo lôi thôi, thân xuyên một bộ vải thô áo ngắn, nhìn qua hồi lâu không trải qua rửa sạch.

Ôn Bạc Tuyết: “Ta như thế nào cảm thấy, chuyện xưa đại hội lại muốn bắt đầu rồi.”

“Ta tự phương bắc tới, nguyên là một cái thợ hồ.”

Nam nhân ánh mắt ai ai: “Một hồi lửa lớn đem ta hết thảy thiêu hủy hầu như không còn, đang lúc ta muốn tìm cái chết hết sức, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng sáo. Kia sáo âm uyển chuyển như tiên nhạc, thẳng đến nghe thấy nó, ta mới hiểu được trên đời cư nhiên còn có này chờ diệu sự, tự kia về sau, ta bắt đầu tự học sáo trúc.”

Vài người lộ ra không đành lòng chi sắc, quần gia hơi hơi nhú mào, dục muốn mở miệng.

“Cũng là giả.”

Tạ Tinh Diệu thấp giọng: “Thợ hồ làn da, cũng sẽ không giống hần như vậy tinh xảo. Người đoán xem, kế tiếp sẽ thế nào?”

Ôn Bạc Tuyết hồi tưởng đã từng gặp qua kịch bản, sờ sờ chớp mũi: “Giang Thừa Vũ mẹ hần, hoặc là vị kia quần gia, nhất định sẽ đối hần tài nghệ tử về hoài nghi.”

“Sáo?”

Hần tiếng nói vừa dứt, quần gia mở miệng: “Người một mình nghiên tập, thật có thể thổi ra đa dạng? Huống chi ——”

Huống chi người này khí chất tục tũn thô lậu, cùng dương xuân bạch tuyết không dính dáng.

Ôn Bạc Tuyết: “Sau đó hần sẽ lập tức thổi sáo, hơn nữa thổi đến cũng không tệ lắm.”

Nam nhân trầm mặc không nói, nắm chặt trong tay sáo trúc.

Sáo âm bị thổi lên một sát, nhạc khúc róc rách như nước chảy, Thanh Thanh gió mát.

Ôn Bạc Tuyết: “Cuối cùng quần gia thét chói tai làm hần lưu lại, mặt khác giám khảo vỗ tay.”

Quần gia trừng lớn hai mắt, đôi tay che miệng: “A! Trời ạ! Người cư nhiên thật sẽ thổi sáo, không thể tưởng tượng!!!”

Đình hóng gió vang lên bạch bạch vỗ tay thanh: “Lưu lại, lưu lại!”

Ôn Bạc Tuyết: “..... Đây là Tu chân giới hảo thanh âm?”

Tạ Tinh Diêu: “..... Cũng có thể là tiên làm vinh dự nói.”

Tạ Tinh Diêu: “Ta biết chúng ta như thế nào quá quan.”

*

Giang phủ cấp ra thù lao rất cao, tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập nhạc sư số lượng không ít.

Tạ Tinh Diêu bước vào đình hóng gió, đã là một nén hương lúc sau.

“Ta xem cô nương cùng với vị kia tiểu lang quân một đường đồng hành, còn tưởng rằng nhị vị hội hợp tấu một khúc.”

Ôn Bạc Tuyết thân hình cao gầy, đã sớm hấp dẫn không ít giám khảo chú ý, thấy hắn vẫn chưa nhập đình, quản gia hiếm thấy địa chủ động đáp lời.

Hắn đem râu dê thổi đến tả hữu hoảng, nhìn qua thích ý lại vui sướng, Tạ Tinh Diêu nhìn không được âm thầm suy nghĩ, đương hắn biết được bên người người quen tất cả đều là yêu ma quỷ quái, đến tốt cùng sẽ lộ ra như thế nào thần sắc.

“Gia huynh sẽ không tấu nhạc, chỉ là lo lắng ta sẽ khẩn trương, cho nên một đường an ủi thôi.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu cười cười, đem trước người mộc cầm phóng hảo.

“Này cầm là hắn hôm nay cho ta mua. Chúng ta huynh muội hai cái từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, ta thích âm luật, ca ca liền làm cu li cung ta học nghệ. Nhưng hắn thân thể không tốt, sao có thể như vậy vất vả, hiện giờ

tích bệnh thành tật..... Nếu có thể tiến Giang phủ đánh đàn, ta liền có tiền cấp ca ca chữa bệnh.”

Vài người biểu tình lại lại lại đồng tình lên, Tạ Tinh Diêu trong lòng vừa động.

Này hưởng ứng lệnh triệu tập rõ ràng chính là một hội so thăm đại hội, chỉ có đánh cảm tình bài, mới có khả năng tiến vào trong phủ.

Nàng sớm biên hảo chuyện xưa, làm Ôn Bạc Tuyết ở một bên làm ra suy yếu lại mong đợi biểu tình, chuẩn có thể thuận lợi quá quan.

Nàng đang muốn tiếp tục mở miệng, không ngờ bị một người khác đoạt trước.

“Lại là nhiễm bệnh, lại là trong nhà nghèo, lại là cần thiết tiến Giang phủ?”

Giang mẫu rút cuộc phẩm ra không thích hợp, ở quán gia mở miệng phía trước giành nói: “Ta như thế nào cảm thấy..... Hôm nay toàn thành mau chết người đều đến nơi này tới?”

Tạ Tinh Diêu:.

Như vậy rõ ràng sự, người mới phản ứng lại đây sao! Không đúng, vì cái gì cổ tình là hiện tại phản ứng lại đây a!

Nàng vốn tưởng rằng đây là nói không cần động não đề bài tặng điểm, không nghĩ tới khó khăn đột nhiên đi vào địa ngục cấp.

Này bày yêu ma tuyệt đối không thể xưng là thiện tra, nếu phát hiện chính mình bị lừa, đến lúc đó tất nhiên không hảo xong việc.

Cần thiết tưởng cái giải thích hợp lý.

Cùng lúc đó, Giang mẫu lạnh băng thanh tuyến lần thứ hai truyền đến:

“Hơn nữa người huynh trưởng..... Nghe người nói khởi như thế gian khổ chuyện cũ, vì sao vẫn luôn thờ ơ, mặt như ngọc mộc đầu?”

Tạ Tinh Diệu nỗ lực chống đỡ ý cười rất cuộc sụp đổ.

Thẳng đến giờ phút này, nàng mới hậu tri hậu giác nhớ tới, chính mình xem nhẹ một kiện nhất chuyện quan trọng.

Ôn Bạc Tuyết, hẳn là cái không hề kỹ thuật diễn thuần lưu lượng tiểu sinh.

Thế kỷ 21 điện ảnh kịch, lưu lượng là chủ, kỹ thuật diễn vì phụ, Ôn Bạc Tuyết tuy rằng diễn đến nát như, nhưng một trương không hề tỳ vết khuôn mặt tuần tú bãi ở trên màn hình, đồng dạng có thể thu hoạch không ít ratings.

Đương nhiên, cũng kích khởi quá vớng hữu che trời lấp đất thảo luận, công bố hẳn giống như một đài ở bất đồng đoàn phim làm công người máy.

Thí dụ như ngôn tình kịch, Ôn Bạc Tuyết sắm vai nam chính cùng nữ chủ thâm tình đối diện.

Vớng hữu bình luận: Nữ nghiên cứu viên kiểm tra người máy thị giác hệ thống.

Tiên hiệp điện ảnh, Ôn Bạc Tuyết sắm vai nam chính với lòng bàn tay ngưng ra ngọn lửa.

Vớng hữu bình luận: Người máy chip đường ngắn, trực trặc nổi lửa.

Thậm chí liền hẳn ở kịch đi đường, đều có thể được đến một mảnh tiếng hô: Máy móc nam mô đi T đài.

Nói ngắn lại, diễn gì gì không giống, toàn dựa một khuôn mặt ở căng.

Tạ Tinh Diêu miễn cưỡng ổn định tâm thần, nghiêng đầu liếc hẩn một cái, đại ra, mờ mịt, ngũ quan hơi hơi run rẩy, hai mắt vô thần.

—— cứu mạng, thật sự giống như mới ra xưởng người máy!

Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật, ngữ khí tự trách: “Bọn họ giống như phát hiện. Thực xin lỗi..... Ta có phải hay không rất giống mới ra xưởng người máy?”

—— hảo có tự mình hiểu lấy!

Bởi vì Giang mẫu một phen lời nói, trong đình vang lên khe khẽ nói nhỏ, không lâu trước đây đồng tình ầm ầm rút đi, khí áp thấp đến giống như núi lở.

Một trận gió lạnh phát quá, huề tới nước ao đến xương lạnh. Tạ Tinh Diêu ngực bang bang thẳng nhảy, lại một lần nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết.

Nếu cảm thấy hẩn thờ ơ, mặt như ngọc mộc.....

Kia nàng liền tới vừa ra lấy độc trị độc.

“Chư vị, còn thỉnh không cần nói như vậy. Ta huynh trưởng sở dĩ đáng về này, toàn nhân hẩn ——”

Đình hóng gió trung ương, thiếu nữ mắt đen nhu hòa lập loè, cổ tình hạ giọng, không cho đình ngoại người nọ nghe được: “Là cái người mù.”

Ôn Bạc Tuyết nghe không được nàng nói chuyện, còn tại nỗ lực sắm vai chờ đợi muội muội diễn tấu hảo ca ca; đình hóng gió nói chuyện với nhau tiếng động, lại nhân những lời này lặng yên bình ổn xuống dưới.

Nguyên nhân vô nó, chỉ vì rất giống.

Kia không hề tiêu cự hai mắt, kia nhẹ nhàng run rẩy ngũ quan, kia vụng về, rồi gổ giống nhau động tác..... Quá giống.

Hắn như vậy nỗ lực, lại như vậy cứng đờ.

“Ta vốn không muốn hướng các vị triển lộ đã từng vết sẹo, nhưng việc đã đến nước này, cần thiết chứng minh ta huynh muội hai người trong sạch.”

Tạ Tinh Diệu giả vờ bi thống, tự trong lòng ngực móc ra một cái túi trữ vật, tay phải vừa động, nắm lấy viên mượng mà cục đá.

Đúng là Tu chân giới đặc cung kỳ trân, phù ảnh thạch.

Phù ảnh thạch cùng loại máy chiếu, nhất thần kỳ một cái công năng, là có thể chiếu ra người nào đó thức hải tư tưởng tượng hình ảnh.

Tạ Tinh Diệu đem tâm một hoành, ngưng thần hồi tưởng đã từng xem qua Ôn Bạc Tuyết biểu diễn đoạn ngắn.

Đệ nhất phúc tranh cảnh, Ôn Bạc Tuyết bị thương nằm ở mưa to trung, hai mắt ngóng nhìn không trung.

Hắn cả người là huyết, hắn là đau cực, nhưng cặp mắt kia vô bi vô hi, không giống bị thương, càng giống 45 độ nhìn lên không trung bải chụp.

Đệ nhị phúc tranh cảnh, Ôn Bạc Tuyết hướng nữ chủ thông báo, chịu khổ vô tình cự tuyệt.

Hắn trợn trắng mắt, hắn nhe răng trợn mắt, hắn ngũ quan lấy kỳ diệu độ cung vận vẹo thành đoàn, làm người phân không rõ đến tốt cùng là phần nộ vẫn là bệnh cấp tính phát tác, mà hắn ánh mắt, vẫn cứ như thế lỗ trống.

Manh trung manh, đại người mù.

Khả năng còn có chút diện than cùng động kinh.

Phù ảnh thạch trung hình ảnh tuy rằng có thể giả tạo, nhưng ở như thế ngắn ngủi thời gian nội, tuyệt đối không thể bắt chước ra như vậy tường tận tình cảnh.

Cũng tức là nói, bọn họ giờ này khắc này nhìn thấy hết thấy, đích xác tồn tại với cái này tiểu cô nương trong trí nhớ.

Mãn đường trầm mặc gian, quản gia vội ấn dụng lên, đại chịu chấn động:

“Là chúng ta sai rồi..... Như thế nào cảm thấy hấn ở diễn kịch? Như thế tự nhiên người mù, không ai có thể diễn xuất tới!”

Tạ Tinh Diêu chửi thề: Thật không biết Ôn Bạc Tuyết nghe thấy những lời này, trong lòng là vui hay buồn.

Hấn bên cạnh người nam nhân cũng nói: “Đúng vậy..... Như vậy vô thần tan rã ánh mắt, tuyệt đối không thể bắt chước. Hấn thật là điều hán tử, chịu như vậy trọng thương, lưu như vậy nhiều huyết, cư nhiên liền mảy đều không nhăn một chút!”

Tạ Tinh Diêu thầm than: Đại ca người có điều không biết, hấn chính là lấy cái này đoạn ngắn, cảm nhất lạn nam diễn viên thưởng.

Giang mẫu cắn răng: “Hành hành hành các người qua! Mau đi tìm quản gia lấy tiền thuê!”

Tạ Tinh Diêu:.....

Nàng còn không có đánh đàn đầu thái thái!

Chapter 5

Tiến vào Giang phủ sau, Tạ Tinh Diệu không thể hiểu được thu hoạch một cái nhảy nhót lung tung mê mê.

“Người cùng bọn họ nói cái gì? Lúc ấy thiếu chút nữa bị xuyên qua, trái tim ta đều phải nhảy ra ngoài.”

Ôn Bạc Tuyết đỉnh một trương cấm dục hệ băng sơn mỹ nhân mặt, trong mắt tràn đầy sùng bái tò mò: “Kết quả người chỉ bằng nói mấy câu, cư nhiên khiến cho bọn họ đánh mất hoài nghi, thật là lợi hại!”

Tạ Tinh Diệu tưởng nói thật, lại e sợ cho bị thương hấn lòng tự trọng, chỉ phải tinh tế châm chọc một phen tìm từ: “Bọn họ cảm thấy hai ta không đủ thâm, ta liền cho người nhiều hơn một cái giả thiết, nói người đôi mắt xem không rõ lắm.”

“Đôi mắt thấy không rõ.....”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ mí mắt: “Người yên tâm, ta sẽ không lộ ra dấu vết!”

Hấn hứng thú cực cao, Tạ Tinh Diệu thể nghiệm một phen sống sót sau tai nạn, hiện tại trong lòng cực đá rớt cuộc rơi xuống đất, đồng dạng tâm tình không tồi.

Giang phủ phòng trống đông đảo, cố ý cho mỗi vị nhạc sư an bài nơi. Bọn họ muốn tới hai gian hẻo lánh phòng nhỏ, chờ dẫn đường nha hoàn rời đi, lập tức thương thảo khởi lúc sau kế hoạch.

“Giang Thừa Vũ căn cước không ít người huyết nhục hồn phách, thực lực so với chúng ta hai cái đều cường.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Chân chính ‘ Ôn Bạc Tuyết ’ có thể cùng hấn bốn sáu khai..... Người nếu là đối tượng hấn, nắm chắc được bao nhiêu phần?” Ôn Bạc Tuyết uống có một thân tu vi, vô luận thân pháp cùng kinh nghiệm, đều dừng lại ở tay mới giai đoạn.

Hấn rất có tự mình hiểu lấy, nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Tuyết đối đánh không lại.”

Tạ Tinh Diệu vẫn chưa nhiều lời, liễm mi suy nghĩ kế tiếp kế hoạch.

Trong nguyên tác trong cốt truyện, vì điều tra Liên Hỉ trấn gần đây mất tích án, “Ôn Bạc Tuyết” giả trang cầm sự, đi vào Giang phủ sưu tầm manh mối. Cùng lúc đó, Giang Thừa Vũ một lòng muốn sống lại Bạch Diệu Ngôn rất cuộc mở hai mắt.

Một bên là khẳng khẳng một mực yêu nhau phu quân, bên kia là không thể xóa nhòa huyết hải thâm thù, nàng ở hai loại tình cảm chi gian đau khổ giãy giụa, một ngày lại một ngày, sinh ra bàng nhiên tâm ma.

Cùng sở hữu kinh điển kịch bản giống nhau, tâm ma cần lấy ái tới hóa giải.

Giang Thừa Vũ đem hai người đính ước tín vật để vào nàng thức hải, mang thêm một cái ôm cùng một đoạn thâm tình thổ lộ, từ đây Bạch Diệu Ngôn đối hấn khẳng khẳng một mực, sinh tử tương tùy.

Tạ Tinh Diệu nghĩ đến nhập thần, thức hải bỗng nhiên ơng ơng một vang, gương mắt hết sức, thấy một hàng hoàn toàn mới chữ viết.

□ trước mặt nhiệm vụ: Trừ diệt Liên Hỉ trấn ác yêu □.

Đúng rồi, nhiệm vụ giao diện.

Tạ Tinh Diệu ngược mắt: “Ta đi vào nơi này lúc sau, thức hải xuất hiện một khoản xạ kích trò chơi, ngươi cũng có sao?”

“Ta cũng có một trò chơi.”

Ôn Bạc Tuyết dừng một chút, thanh âm không biết như thế nào càng ngày càng nhỏ: “Bất quá không phải xạ kích, mà là..... Cái kia, □ mọi người thất bại thảm hại □.”

Tạ Tinh Diệu một chút trợn tròn đôi mắt.

□ mọi người thất bại thảm hại □, thậm chí giải mê trò chơi, không có đặc dị công năng, không có thần kỳ đạo cụ, lớn nhất đặc điểm là nhân vật đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo, không có xương cốt.

Nói ngắn gọn, biến thành một đoàn mềm oặt nhân hình đất dẻo cao su, liên hành tẩu cùng nhảy lên đều thực thành vấn đề.

Ôn Bạc Tuyết cúi đầu, lại khôi phục thành đầy mặt áy náy Husky bộ dáng: “Vẫn là thực vô dụng, thực xin lỗi.”

“Không không không quan hệ!”

Tạ Tinh Diệu chạy nhanh mở miệng an ủi: “Giải mê trò chơi thật tốt a!

Ngươi có thể leo lên, đổi trang cùng..... Ân..... Nhảy lên chạy vội!”

Bởi vì nàng cuối cùng bốn chữ, Ôn Bạc Tuyết biểu tình càng bi thương một tí xiu.

Nhưng này phân áp suất thấp vẫn chưa tồn tại bao lâu, thanh niên thực mau sửa sang lại hảo hạ xuống cảm xúc, tò mò ngửa đầu: “Bất quá..... Xạ kích trò chơi? Ngươi có thể dùng thương sao?”

—— hẳn thật vất vả ở chỗ này gặp gỡ một cái đồng bạn, nếu bởi vì chính mình cảm xúc ảnh hưởng nàng, làm nàng cảm thấy khó xử cùng không vui, kia không khỏi quá hỗn trướng.

“Ân. Nói đúng ra, hẳn là chiến đấu trò chơi.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Thương chỉ là một loại vũ khí, trừ cái này ra, ta còn có chút chiến đấu kỹ năng.”

Nàng một bên nói, một bên tự trong tay hiện ra phía trước kia đem AK, bên tai thực mau truyền đến Ôn Bạc Tuyết “Oa” một tiếng kinh ngạc cảm thán.

“Đến nỗi kỹ năng, đại khái chính là cùng loại với □ tinh chuẩn xạ kích □, □ thân nhẹ như phong □, □ cực nhanh di động □.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Ta linh lực không nhiều lắm, bằng vào này đó, hẳn là có thể ở đối thượng Giang Thừa Vũ thời điểm giúp người chút vội.”

Husky trong ánh mắt quang, từ hơi hơi lượng biến thành siêu siêu siêu cấp sáng trưng.

Ôn Bạc Tuyết tò mò mở miệng: “Thân nhẹ như phong? Thật sự có thể giống phong giống nhau bay lên tới sao?”

Mấy ngày trước ở trong tối uyên, Tạ Tinh Diêu chỉ tới kịp thử thử □ tay xé quỷ tử □.

Chiến đấu chú ý quen thuộc lưu sướng, trăm triệu không thể lâm thời ôm chân Phật. Nàng trong lòng cũng cảm thấy mới lạ, điểm điểm thức hải □ thân nhẹ như phong □ kỹ năng khủng.

Vì thế Ôn Bạc Tuyết trơ mắt nhìn nàng bởi vì thể trọng quá nhẹ, bị một trận

gió thổi tới rồi trên xà nhà.

Mất mặt.

Tạ Tinh Diệu đỏ mặt, bị hấn từ xà nhà thật cẩn thận túm xuống dưới.

Tạ Tinh Diệu phát phát một cái hỗn độn đầu tóc, ý đồ vẫn hồi vài phần hình tượng: “Lại đến thử xem.....□ cực nhanh di động □.”

Vì thế Ôn Bạc Tuyết trở mắt nhìn nàng hóa thành một đạo tàn ảnh, hô hô đâm hướng một bên bạch tường.

Tốc độ quá nhanh, nàng thậm chí phản ứng không kịp muốn dừng lại.

Tạ Tinh Diệu không nói gì ấn một chút trên trán bao.

“Người còn hảo đi?”

Ôn Bạc Tuyết truyền đạt thuốc trị thương, một đôi đào hoa mắt ngạnh sinh sinh bị trừng thành cầu cầu mắt: “Thật là lợi hại, vừa rồi cái kia phi thiên, còn có thuần di!”

Nếu nàng thân ngôn chính mình còn sẽ tay xé quỷ tử, Ôn Bạc Tuyết đại khái có thể đem trông mắt trừng ra tới.

Tạ Tinh Diệu minh bạch chính mình mấy cân mấy lượng, bị khen đến ngượng ngùng, triều hấn xua xua tay: “Đừng đừng đừng, chúng ta đừng thương nghiệp lẫn nhau thôi. Ta lần đầu tiên dùng, còn không thuần thực, làm người chê cười.”

Nàng nói chuyện khi lại sờ sờ trên đầu một mảnh sừng đỏ, ánh mắt khẽ nhúc nhích, dừng ở nhắm chặt cửa phòng thượng: “Kỳ quái.”

“Như thế nào?”

“Người còn có nhớ hay không, ở □ Thiên đồ □ trong nguyên tác, Ôn Bạc Tuyết trụ vào phòng sau, không bao lâu liền có người gõ cửa.”

“Người là nói ——”

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh: “Nguyệt Phạn!”

Nguyệt Phạn, Lăng Tiêu Sơn Thần Điện Thánh Nữ, xỏ xuyên qua toàn văn ác độc nữ xứng, lúc đầu khổ luyện Ôn Bạc Tuyết mà không được, sau lại vì yêu mà sinh hận, không ngừng ở Ôn Bạc Tuyết phía sau gian lận ngáng chân, chỉ vì nhìn thấy hắn sa đọa thành bùn bộ dáng.

Nàng hiện giờ còn ở toàn tâm toàn ý lưu luyện si mê giai đoạn, nghe nói Ôn Bạc Tuyết vào ở Giang phủ, bỗng ứng theo sát sau đó, thực mau hưởng ứng lệnh triệu tập mà đến, nhưng mà hai người bọn họ lưu tại trong phòng thảo luận lâu như vậy, cứ nhiên không nghe thấy chút nào động tĩnh.

Lấy Nguyệt Phạn tính tình, sao có thể không tới?

Tạ Tinh Diệu nghĩ tới nghĩ lui đoán không ra lý do, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa một trận sột sột soạt soạt động tĩnh.

Kia đều không phải là tiếng đập cửa, mà là vài cái nữ hài riu rít khe khẽ nói nhỏ, tiện đà là càng nhiều người ra cửa xem náo nhiệt động tĩnh.

Nàng tâm giác không đúng, kéo kẹt mở ra cửa phòng, bắt được một cái ngựa đầu nhìn xung quanh nữ nhân: “Tỷ tỷ, phát sinh chuyện gì?”

“Người còn không biết? Đình hóng gió bên kia, giống như tới người tập bãi.”

Nữ nhân khó khăn lắm nói xong, cách đó không xa lập tức có người nói

tiếp: “Cái gì tạp bãi, rõ ràng là ở nổi điên..... Nghe nói vẫn là Lăng Tiêu Sơn đệ tử!”

Lăng Tiêu Sơn đệ tử..... Nguyệt Phạn?

Cái kia thanh lãnh lại cao ngạo ác độc nữ xứng, nổi điên tạp bãi?

*

Tai nghe vì hư mắt thấy vì thật, nói tiếp thanh niên nhạc sư công bố chính mình mới từ đình hóng gió bên kia lại đây, may mắn chứng kiến trận này xôn xao trước sau.

Dứt lời còn lấy ra một viên phù ảnh thạch.

“Hết thầy nguyên bản thuận thuận lợi lợi, thẳng đến tới nữ nhân này. Ta lúc ấy cảm thấy nàng đẹp, muốn dùng phù ảnh thạch ký lục một phen, không nghĩ tới..... Các người chính mình xem đi.”

Tạ Tinh Diệu thuận thế cúi đầu.

Đập vào mắt là vô cùng quen thuộc cảnh sắc, thanh chi trường đằng đoàn đoàn thốc thốc, ảnh ngược ở màu xanh biếc nước gợn lân lân bên trong, cầu đá cuối đình hóng gió lồng lộng mà đứng, mái góc phi kiều, điêu ra song long hàm châu.

Cảnh này thanh u tĩnh mỹ, nhưng mà đương tầm mắt chạm đến kia nói lập với trong đình bóng người, mới vừa rồi kinh giác hết thấy cảnh vật đều ảm đạm thất sắc.

Nữ tử tướng mạo cực kỳ tuổi trẻ, tóc đen thô sơ giản lược vẫn ở sau đầu, chỉ trừ thân không hề chúi sức bạch y, thiên là như vậy trang điểm, sinh

sôi sấn ra nàng thân hình nhỏ dài, khí chất thoát tục, gió mát như trăng lạnh chiếu hàn giang, cao khiết không thể xâm.

Có lẽ là xem đến ngậy người, cảm phù ảnh thạch người đôi tay nhẹ nhàng run lên, đái hình ảnh lần thứ hai vững vàng, Tạ Tinh Diệu thấy rõ nàng dung mạo.

Mày lá liễu thụ phượng nhãn, môi đỏ không điểm mà chu, nhấp ra một cái nhọt nhạt độ cung, màu da sứ bạch giống như nồn nà, có ánh vàng rực rỡ ánh nắng sái lạc này thượng, dường như minh châu sinh vụng.

Đại mỹ nhân.

Tạ Tinh Diệu không chút nào tiếc rẻ đối mỹ nhân tỷ tỷ ca ngời: “Hảo ưu nhã, thật xinh đẹp.”

Thanh niên nhạc sư thần sắc phức tạp, sâu kín nhìn nàng.

Cùng lúc đó, hình ảnh thần tiên tỷ tỷ thâm cúc một cung:

“Các vị hôn lễ chế tác người các người hảo, ta kêu Nguyệt Phạn, đến từ Lăng Tiêu Sơn, học nghệ khi trường 5 năm nữa. Kế tiếp là ta sân khấu triển lãm, hy vọng chế tác mọi người nhiều hơn duy trì!”

Lời này thuật, này ngữ khí, này vô cùng quen thuộc 90 độ khom lưng.

Tạ Tinh Diệu phía sau lưng tê dại, sinh ra một loại giống như đã từng quen biết, thập phần điềm xấu giác quan thứ sáu.

Nàng tươi cười một chút động lại, mắt thấy nữ tử cúi đầu rũ mi, bàn tay trắng nhỏ dài, chậm rãi nâng lên một phen rõ ràng giá trị xa xỉ tỷ bà.

Lấy ôm đàn ghi-ta tiêu chuẩn tư thế, động tác lưu sướt, rock and roll

giống nhau sóng cuồng không kèm chế được.

—— cho nên vì cái gì là ôm đàn ghi-ta a!

Quản gia trắng ra đặt câu hỏi: “Cô nương, tỳ bà là như thế này lấy sao?”

“Có chút vấn đề không cần đáp án, chế tác người.”

Nguyệt Phạn như óng mảy, môi đỏ giơ lên như tiểu câu, yêu dã mà mỹ lệ:

“Bí mật, làm nữ nhân càng mỹ lệ.”

“Chẳng lẽ nàng cũng ——”

Phù ảnh thạch trung cảnh tượng quá mức thái quá, Ôn Bạc Tuyết khóe mắt nháy dựng: “Nàng sẽ đàn cổ đại khúc..... Không đúng, nàng sẽ đàn tỳ bà sao?”

“Nàng hẳn là không đến mức luẩn quẩn trong lòng, trước mặt mọi người xướng hiện đại lưu hành khúc đi? Tuy rằng xuyên qua trong tiểu thuyết thường xuyên viết, nhân vật chính dùng một đầu □ Thủy Diệu Ca Đầu □ kinh diễm bốn tòa gì đó.....”

Tạ Tinh Diệu đầu óc ong ong vang: “Nhưng kỳ thật thời cổ xướng pháp cùng lưu hành ca hoàn toàn không giống nhau.”

“Nàng đều mau tự đạo tự diễn vừa ra Tu chân giới 101!”

Ôn Bạc Tuyết xem đến nơm nớp lo sợ: “Người cảm thấy đám kia giám khảo sẽ làm nàng quá sao? Nói không chừng nàng có thể cùng những cái đó tiểu thuyết nữ chủ giống nhau, bị cho rằng là cái ‘ thú vị nữ nhân ’ đâu?”

Lại là một cái thâm chịu xuyên qua tiểu thuyết độc hại đơn thuần tiểu thanh niên.

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng thở dài: “Lớn hơn nữa khả năng tính, là bị cổ nhân cho rằng đầu óc có bệnh, đương trường đuổi ra đi. Bất quá vấn đề không lớn, nàng nhiều lắm xướng một xướng lưu hành tình ca, tổng không có khả năng chơi hát rap nhảy Street Dance, đem hiện trường làm cho hồng bét đi.”

Đúng lúc vào lúc này, thanh tuyết căng nhả nữ tu dùng sức một bát tỳ bà huyền, hầu âm như núi tuyết rách rách, chảy nhập nội tâm: “Một, hai, ba _____”

“Nha, nha, đứng ở sinh tử biên giới, xướng ra ta phát tiết, phù hộ vô biên Tiên giới, trừ tận ác quỷ gian tà, tại đây huyền đêm cũng không tiêu tan ảo ảnh, duyên khởi duyên diệt xem ta giết ma không thấy huyết!”

Tạ Tinh Diệu:???

Tạ Tinh Diệu đại chịu chấn động: “Nói, hát rap, vẫn là Multi Rhymes?!”

Chỉ một cái chớp mắt, Nguyệt Phạn quen thuộc vén lên tóc dài, trong mắt mị ý mọc lan tràn, đột nhiên thẳng thắn thân thể, đôi tay ép xuống: “Tới bên trái nhi cùng ta cùng nhau họa cái long, ở người bên phải nhi họa một đạo cầu vòng!”

Ôn Bạc Tuyết:???

Ôn Bạc Tuyết tròn mắt đều mau trừng ra tới: “Phổ, Street Dance, vẫn là _____”

Mắt thấy phù ảnh thạch trung bóng người toàn bộ xuống phía dưới, hai chân cao nâng hai tay biến hóa, thân hình như con quay bay lộn, chỉ quay

tít ra tàn ảnh.

Ôn Bạc Tuyết: “Thomas toàn toàn?!”

Tạ Tinh Diệu mắt lộ ra kinh ngạc cảm thán, tự đáy lòng cảm khái: “Lợi hại, thật là cái hảo thú vị nữ nhân.”

Ôn Bạc Tuyết đôi tay che mặt, không dám đi xuống xem: “Người như thế nào đem lời kịch nói..... Nhưng giám khảo nhóm giống như không như vậy tưởng a.”

Ở một mảnh như mê trầm mặc, từ quét đường chân nhảy đến sét đánh vũ thần tiên tử tử bị một đám gia đình giá đi rồi.

Bị giá đi thần tiên tử tử ra sức giãy giụa, lúc gần đi cao giọng kêu gọi: “Đừng a, lại cấp một lần cơ hội, ta còn sẽ xướng minh nguyệt bao lâu có!”

—— vì cái gì thật là có Thủy Diệu Ca Đầu!

Nguyệt Phạm ngữ có tức giận: “Các người sẽ hối hận! Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!”

—— xuyên kênh đi người này!

Ôn Bạc Tuyết biểu tình rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả: “Nàng sẽ không có việc gì đi?”

“Hỏi..... Vấn đề hử là không lớn.”

Tạ Tinh Diệu lau lau chớp mũi mồ hôi: “Ra loại sự tình này, nhiều lắm mất mặt mà thôi, chẳng lẽ còn có thể nói nàng đòi phong bại tục, cảm thấy nàng đầu óc có vấn đề?”

“Vị này huynh đài,” Ôn Bạc Tuyết một cái đầu hai cái đại, ngẩng đầu nhìn

phía thanh niên nhạc sư, “Phù ảnh thạch cô nương chính là ta hai người cũ thức, ngươi cũng biết nàng hiện giờ thân ở nơi nào?”

Thanh niên tiếc hận thở dài: “Vị cô nương này cử chỉ cổ quái, không ít người xưng nàng đòi phong bại tục, đầu óc có vấn đề, có lẽ đã bị trong núi dã hâu bám vào người, đề nghị đưa đi lau mình trừ tà.”

Dã hâu đảo cũng không cần.

Tạ Tinh Diệu hít sâu: “Này cũng không tính quá không xong. Trừ tà mà thôi, sẽ không chịu khổ, nếu như bị quan tiến đại lao, kia mới phiền toái.”

Thanh niên dùng sức vỗ đùi: “Hắc, thần cơ diệu toán, lại bị ngươi đoán trúng! Cô nương này nghe vậy giận tím mặt, đánh bò vài cái ý đồ bắt lấy nàng gia đình, hiện giờ đã bị áp nhập giám sát tư đại lao.”

Chapter 6

Giám sát tư đại lao.

Lao ngục kiến với ngăm, tối tăm không ánh sáng. Ven tường bốc cháy lên ánh lửa phiêu phiêu Diêu Diêu, giống như lưỡi dài liếm láp mỗi một chỗ góc.

Cuối chỗ nhà tù nhất âm u, hơi mỏng huyết khí quanh quẩn bốn phía, màu xanh lục rêu phong che kín vách tường, hiện ra xám xịt lục.

Một mảnh tĩnh mịch, chợt vang lên trung khí mùi phân nữ âm.

“Bạn tù, ta mới vừa xướng kia bài hát có dễ nghe hay không? Ở ta quê nhà thực nổi danh!”

Nữ tử dứt lời ngừng một lát, thực mau lại nói: “Người như thế nào vẫn luôn không để ý tới ta a bạn tù? Người làm cái gì mới bị nhốt ở nơi này? Làm ta đoán xem, không phải là giết người đi!”

Nàng bên cạnh phạm nhân hít sâu, lại hít sâu: “Ta không có giết hơn người.”

Phạm nhân: “Nếu người lại phiền ta, kia lập tức liền có.”

Nguyệt Phạn: “A? Người muốn tự sát?”

Bạn tù làm như phần nộ lại tựa không thể nề hà, hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, đôi tay lấp kín lỗ tai ngủ.

Vì thế không ai nghe nàng nói chuyện.

Nguyệt Phạn ủ rũ cụp đuôi ngồi ở thảo đôi thượng, dùng tay phải nâng má.

Nàng mơ màng hồ đồ liền xuyên qua đến nơi này tới, còn thành một quyền

tiểu thuyết trung ác độc nữ xứng, đối nam chủ Ôn Bạc Tuyết mười năm như một ngày mà lì lợm la liếm, liền tính sau lại hắc hóa nhập ma, cũng tâm tâm niệm niệm muốn cho Ôn Bạc Tuyết thần phục với nàng.

Nguyệt Phạn chỉ nghĩ chọc nàng cái trán giáo huấn nàng:

Người ngu ngốc a! Thiên phú như vậy hảo địa vị như vậy cao, tu đạo thành tiên xưng bá Tu chân giới không hảo sao? Liền tính thật sự muốn nam nhân, đến lúc đó dưỡng 800 cái nam sủng đều không phải vấn đề được không!

Bởi vậy Nguyệt Phạn xuyên qua tới số một nhiệm vụ, chính là thoát khỏi Ôn Bạc Tuyết cái kia tự cho là đúng, khắp nơi liêu muội trang bức phạm. Không nghĩ tới xuất sư bất lợi, bị trực tiếp quan vào cái này địa phương quỷ quái.

Trong một góc nhà tù tịch mịch phi thường, nhạt nhẽo ánh lửa dường như một sợi hơi mỏng sa, bị hắc ám cắn nuốt hơn phân nửa, chỉ dư vài giờ giây lát lướt qua lượng mang.

Tại đây loại hoàn cảnh hạ, thị giác mơ hồ thành đen như mực tiểu đoàn, cái khác cảm quan tắc càng thêm nhạy bén, thí dụ như hiện tại, Nguyệt Phạn nghe thấy có người triều bên này đi tới.

Từ bước chân phán đoán, tổng cộng có ba người.

Nàng trong lòng ẩn ẩn có suy đoán, ở ngẩng đầu khoảnh khắc, quả nhiên trông thấy hai trương giống như đã từng quen biết mặt.

Nguyên chủ tàn lưu ký ức nói cho nàng, đây là cùng chính mình cùng phái

Ôn Bạc Tuyết cùng Tạ Tinh Diệu.

“Xuất hiện đi.”

Đi tuốt đằng trước ngực tốt mở ra cửa lao: “Hai người bọn họ bảo người ra tới.”

Hoa Ôn Bạc Tuyết tiền, loại này tiện nghi không chiếm bạch không chiếm. Nguyệt Phạn vẫn luôn không mừng vị này nam chính hậu cung giả thiết, hiện giờ đại nhập nguyên chủ ủy khuất, càng là đem người này coi là cái đinh trong mắt, bước ra cửa lao khi ho nhẹ một tiếng, cổ hướng lên trên ngưỡng ngưỡng.

Vô luận khi nào, đều không thể vứt bỏ phong độ.

Đúng rồi, còn có Tạ Tinh Diệu.

Vị này đồng dạng là Ôn Bạc Tuyết tiểu mê muội, rõ ràng tư chất không tồi, hậu kỳ lại thành cái bán manh bình hoa, ở cơ hồ sở hữu lên sân khấu cốt truyện, tất cả đều “Hai mắt sáng lên mà nhìn nhị sư huynh”.

Tác giả liền đem nàng trở thành LED đèn viết bá.

Nguyệt Phạn ở quê nàng kia ca đáp là cái đại tỷ đại, bên người đi theo không ít tiểu muội muội, lo liệu có thể giúp một cái là một cái nguyên tắc, lễ phép nói thanh “Tạ sư muội”.

Tạ Tinh Diệu mi mắt cong cong: “Nguyệt Phạn sư tỷ.”

Này tiểu cô nương sinh đến mười phần xinh đẹp, một đôi lộc mắt đen nhánh như mực ngọc quân cờ, thắm ra nhàn nhạt cười, chóp mũi tiểu xảo, bị ánh lửa chiếu ra một chút phấn hồng, nhìn qua linh hoạt lại ngây thơ.

Thật tốt một mầm, như thế nào liền thành luyên ái não vật trang sức đầu.

Nguyệt Phạn chính sắc: “Đa tạ tương trợ, nhị vị hôm nay sở ra tiền tài, ta chắc chắn đủ số hoàn lại —— Tạ sư muội, người tính toán vẫn luôn đi theo Ôn Bạc Tuyết hành động sao?”

Tạ Tinh Diệu thành thật gật đầu, con người tràn ra mặt ong ngọt thanh cười: “Đúng vậy. Sư tỷ, như thế nào lạ?”

Hảo ngoan, hảo đáng yêu.

Trong nguyên tác cốt truyện, hiện tại tiểu sư muội bị ác yêu lừa bịp, thương tâm muốn chết, nguyên nhân chính là Ôn Bạc Tuyết ra tay cứu giúp, nàng mới có thể ở phía sau tới dần dần sinh ra hảo cảm.

Nếu trong khoảng thời gian này cùng nàng ở bên nhau không phải Ôn Bạc Tuyết, Tạ sư muội có phải hay không là có thể thoát ly lớp xe dự phòng vận mệnh?

Nguyệt Phạn ho nhẹ: “Người ta hai người đều là nữ tử, ở chung lên phương tiện rất nhiều, không bằng cùng nhau hành động, sư muội ý hạ như thế nào? Ta sẽ nấu cơm ca hát kể chuyện xưa đạn cát ——”

Cổ nhân làm sao biết cái gì đàn ghi-ta, nàng tốc tốc sửa miệng: “Nói cập sư môn thú sự.”

Hồn nhiên đáng yêu Tiểu Bạch hoa sư muội chớp chớp mắt, phút chốc người cười.

Nàng biểu hiện đến ôn hòa lại vô hại, Nguyệt Phạn ở trong nháy mắt kia làm tốt sở hữu tư tưởng chuẩn bị, vô luận bị tiếp thu vẫn là bị cự tuyệt, đều

sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà Tạ Tinh Diệu lại nói: “Xem sư tử ở Giang phủ lấy tỳ bà tư thế, đích xác thực sẽ đàn đàn ghi-ta.”

Nguyệt Phạn: “Ha ha bị người nhìn ra tới rồi! Cổ đại nhạc cụ ta làm sao dùng a, chỉ có thể ——”

Từ từ.

Nguyệt Phạn đồng tử động đất: “..... Ân? A? Gì? Đợi chút, đàn ghi-ta?

Người như thế nào biết đàn ghi-ta?”

Này, này chẳng lẽ còn là cái hậu hiện đại Tu chân giới???

“Chúng ta chẳng những biết đàn ghi-ta,” Tạ Tinh Diệu cười, “Sư tử xem qua không ít xuyên qua tiểu thuyết đi?”

Tình huống như thế nào.

Hay là. Chẳng lẽ.

Kích động run sợ run tay, nàng hốc mắt nóng lên, giây tiếp theo nước mắt liền phải gâu gâu lưu.

Nguyệt Phạn mạnh hút một hơi, run rẩy nắm lấy Tạ Tinh Diệu đôi tay: “Gia, người nhà?”

Gần trong gang tấc tiểu cô nương gật gật đầu.

Nguyệt Phạn: “Cái gì ‘thật là cái thú vị nữ nhân’, cái gì kinh điển toàn trường Thủy Diệu Ca Đầu..... Xuyên qua tiểu thuyết hại chết ta ô ô ô!”

*

“Thái quá.”

Nguyệt Phạn ở Giang phủ đại não một phen, trên người va va đập đập bị điểm thương, từ ngực trung rời đi sau, tùy Tạ Tinh Diệu đi vào y quán sát được.

“Xuyên qua ai! Ngàn năm một thuở ngàn dặm mới tìm được một cơ hội, như thế nào thành bán sỉ?”

Nguyệt Phạn gõ gõ bàn, ánh mắt xẹt qua Tạ Tinh Diệu Ôn Bạc Tuyết, đuôi mắt giãn ra ra sang sảng cười: “Bất quá nói trở về, có thể gặp gỡ đồng hương thật đúng là tam sinh hữu hạnh —— các người nói, trừ ra ta ba bên ngoài, có thể hay không còn có khác người xuyên việt?”

“Khó mà nói.”

Ôn Bạc Tuyết cuồn ấn giữa mày, vô số lần ném thử làm ra khoa học giải thích lại vô số lần thất bại.

Bọn họ dọc theo đường đi trao đổi lẫn nhau tin tức, mới biết Nguyệt Phạn ở thế kỷ 21 là cái tiểu đàn nhạc đàn ghi-ta tay, mỗi đêm ở quán bar trú xướng, nàng tên thật không như vậy tiên, kêu Tàn Nguyệt Phàm.

Bình phàm phàm.

“Có hay không khác người xuyên việt, phải đợi gặp gỡ mới biết được.”

Tạ Tinh Diệu hướng nàng cánh tay thượng sát được, hơi hơi cúi đầu, thổi ra nhẹ như lông chim phong: “Việc cấp bách, là giải quyết Giang Thừa Vũ.”

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết thương nghị quá, Giang Thừa Vũ thực lực mạnh mẽ, bọn họ còn lại là mới đến lãng đầu thanh, một khi giao thủ, rất khó chiếm được thượng phong.

“Trong nguyên tác Nguyệt Phạn không có tham dự trận chiến đấu này, nếu chúng ta ba người liên thủ, nói không chừng còn có phần thắng.”

Tạ Tinh Diệu thượng được xong, không biết nhớ tới cái gì, mắt đen ánh sáng nhạt ám động: “Hoặc là, lại kêu lên Yến Hàn Lai.”

“Yến Hàn Lai?”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Người không phải không thể nào đã thấy hấn sao?”

“Không thích?” Nguyệt Phạn thăm quá đầu, “Hấn không phải người ân nhân cứu mạng sao?”

“Hấn là vai ác nhân vật a.”

Bọn họ đối Tu chân giới hết thấy đều cảm thấy mới mẻ, ở phía trước tới y quán trên đường đông xem tây xem, mua không ít thượng vàng hạ cám tiểu ăn vặt.

Tạ Tinh Diệu hướng trong miệng tắc một viên đường, ngữ điệu bình tĩnh:

“Hấn sở dĩ cứu ta, nhất định là vì tiếp cận Lăng Tiêu Sơn đệ tử, trước tiên dự mưu không biết nhiều ít thiên, mới chờ tới cơ hội này.”

Nàng trong lòng biết Yến Hàn Lai cứu chính mình mệnh, có lý tính thượng đối hấn bảo trì cảm kích;

Nhưng hấn ra tay cứu giúp nói rõ động cơ không thuần, hướng chi người này tàn nhẫn độc ác, coi mạng người như cỏ rác, ở hậu kỳ bốn phía tàn sát tiên môn người trong, dẫn ra một mảnh máu chảy thành sông.

Từ cảm tính góc độ tới nói, Tạ Tinh Diệu tuyệt không sẽ cùng hấn thâm

giao.

“Có hay không loại này khả năng, hắn ở trong tối uyên gặp được người chỉ do ngoài ý muốn, thẳng đến cứu người, mới biết được người là Lăng Tiêu Sơn người?”

Ôn Bạc Tuyết một sờ cằm: “Người tưởng a, Lăng Tiêu đệ tử nhiều như vậy, hắn như thế nào liền cố tình lựa chọn nguyên lai cái kia Tạ Tinh Diêu —— hay là hắn thần cơ diệu toán, biết Tạ Tinh Diêu sẽ ở trong tối uyên gặp nạn không thành?”

“Nếu là trùng hợp, người bình thường ai sẽ nửa đêm đi ám uyên loại địa phương kia? Hắn một cái vai ác, còn có thể mạo sinh mệnh nguy hiểm, chỉ vì cứu người không thành?”

Nguyệt Phạn lắc đầu: “Nếu cùng hắn hợp tác, chẳng phải là cùng hổ —— cùng hổ cái kia gì?”

Tạ Tinh Diêu tri kỷ nói tiếp: “Bảo hổ lột da.”

Nàng khó khăn lắm nói tới đây, cách vách phòng nhỏ cửa gỗ bị đột nhiên mở ra, dư quang có thể đạt được chỗ, hiện ra một đạo ám sắc thanh ảnh.

Ôn Bạc Tuyết phản xạ có điều kiện chào hỏi: “Yến công tử!”

Nguyệt Phạn như lâm đại địch, theo tiếng ngẩng đầu.

Yến Hàn Lai trọng thương mới khỏi, trên mặt nhìn không ra quá nhiều máu sắc, hơi mỏng da mặt tái nhợt như tờ giấy, sần ra trên môi một mạt màu son.

Thiếu niên thân như thanh tùng, thẳng thắn cô tiểu, vài sợi tóc đen rũ ở bên

má, đuôi tóc hơi cuộn, xa cách rất nhiều, lộ ra điểm nhĩ sắc bén lạnh lẽo.

Mụ mụ đối nàng nói qua, càng xinh đẹp nam nhân càng biết gạt người.

“Yến công tử thương như thế nào?”

Ôn Bạc Tuyết mở ra làm ra vẻ kỹ thuật diễn, ngồi nghiêm chỉnh: “Vị này chính là ta sư muội, Nguyệt Phạn.”

Yến Hàn Lai có lệ ứng thanh “Ân”, tiếp nhận đại phu truyền đạt chén thuốc:

“Đa tạ.”

Hắn không biết nghe được nhiều ít đối thoại, Tạ Tinh Diệu trăm phần trăm có thể kết luận, cuối cùng câu kia “Bảo hồ lột da” tất nhiên nghe được rõ ràng.

Nàng sinh ra một chút chột dạ, giả vờ trấn định đối thượng hắn đôi mắt:

“Yến công tử thân thể nhưng có trở ngại?”

Vô sự hiển ân cần.

Yến Hàn Lai không chút để ý mà liếc nàng: “Có việc nói thẳng.”

“Chúng ta đoàn người đang ở truy tra Liên Hỉ trấn mất tích án, có không ít manh mối chỉ hướng trong thành Giang phủ.”

Tạ Tinh Diệu bị dẫn đến một ghen, đúng sự thật bẩm báo: “Giang Thừa Vũ tu vi cao thâm, chỉ sợ khó đối phó.”

Hắn lập tức minh bạch trong lời nói thâm ý, ý cười lạnh hơn: “Làm ta giúp các người?”

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược nói: “Không muốn cũng không quan hệ.....”

“Đúng là.”

Tạ Tinh Diệu không dời đi mắt, tiếp tục cùng hắn đối diện: “Yến công tử có thể ở trong tối uyên đem ta cứu, tu vi tất nhiên không kém. Thân pháp trác tuyệt, sát phạt quyết đoán, còn có một viên gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ hiệp nghĩa chi tâm, chúng ta ở Liên Hỉ trấn trung có thể tín nhiệm tu sĩ, chỉ sợ chỉ có ngươi.”

Nàng đương nhiên không cảm thấy có thể sử dụng này đoạn lời nói đã động Yến Hàn Lai, bất quá ở nàng trong tay, cầm đối phương mơ ước lợi thế.

Yến Hàn Lai tưởng thông qua Lăng Tiêu Sơn tìm kiếm thần cốt, thế tất muốn cùng bọn họ đoàn người đánh hảo quan hệ, trước mắt đúng là quan trọng thời điểm, chủ động kéo hắn nhập bọn, tương đương với cho cái thuận tay đẩy thuyền bạc thang.

Nàng đánh cuộc Yến Hàn Lai đáp ứng.

“Lợi hại a.”

Ôn Bạc Tuyết trộm truyền âm: “Giả như có ai như vậy khen ta, wow, ta khẳng định không nói hai lời liền đồng ý.”

Hắn nói chuyện khi vọng vừa nhìn Yến Hàn Lai, đáng tiếc vô luận như thế nào nhìn, đều chỉ có thể nhìn thấy đối phương trong mắt lãnh đạm cười.

Ngay sau đó, bên tai vang lên thiếu niên hơi khàn hầu âm: “Giang Thừa Vũ là người phương nào, kiểu gì tu vi, Giang phủ ở nơi nào?”

Đánh cuộc thắng.

Tạ Tinh Diệu từng hạ nắm chặt quyền, nghe Ôn Bạc Tuyết hiếu kỳ nói:

“Người không biết Giang Thừa Vũ?”

—— hần nếu là đem Tạ Tinh Diệu làm như tiếp cận mục tiêu, như thế nào không nghe nói qua cả ngày cùng nàng đái ở bên nhau kia chỉ hồ yêu?

“Ta hôm qua tới Liên Hỉ trấn.”

Yến Hàn Lai nhướng mày, trong mắt phá lệ lộ ra vài phần thiếu niên khí mờ mịt: “Hần là cái gì đại nhân vật?”

Ôn Bạc Tuyết như suy tư gì, bay nhanh nhìn nhìn Tạ Tinh Diệu.

Hần đem sự tình ngọn nguồn đại khái giảng thuật một lần, Yến Hàn Lai an tĩnh tĩnh nghe, cuối cùng theo tiếng: “Khi nào động thủ.”

Ôn Bạc Tuyết vui vẻ: “Nếu Yến công tử đã có thể hành động, không bằng cùng chúng ta cùng nhau trụ đi Giang phủ, tĩnh chờ thời cơ.”

Bọn họ lải nhải như vậy một phen, bị Yến Hàn Lai đoan ở trong tay cái kia chén sứ, phỏng chừng sắp lạnh.

Tạ Tinh Diệu nhìn chén thuốc thẳng ra tinh tế khói trắng, đem thiếu niên tinh xảo lạnh lẽo khuôn mặt bao vây ở giữa. Hần ngũ quan thâm thúy, bạch khí dâng lên hết sức, dường như nồng đậm rực rỡ bức hoạ cuộn tròn bị thủy sưng nước, vụng khai mộng lung mà nhu hòa một chút ít ngoan thuận.

Cặp kia mắt phượng cùng nàng bay nhanh đối diện, lại thực mau dời đi:

“Ta đi trong phòng lấy vài thứ.”

Hần nói xong liền muốn xoay người rời đi, Ôn Bạc Tuyết hảo tâm nhắc nhở: “Yến công tử, không bằng ở chỗ này đem dược uống xong, bụng chén nhiều không có phương tiện..... Ai Yến công tử!”

*

Yến Hàn Lai đi ở y quán hành lang dài thượng.

Này hành lang gấp khúc liên thông chủ thính cùng phòng cho khách, trung gian cách một chỗ yên tĩnh tiểu viện. Đang là đầu xuân ba tháng, trong viện hoa đại thốc thốc mở ra, nồng đậm thảo sắc tựa như hòa tan thuốc màu, phiến phiến bày ra phiến phiến nhuộm đắm, phảng phất có thể sống nước toàn bộ mùa xuân.

Trên người miệng vết thương dù chưa khỏi hẳn, cũng may đã có thể hành động tự nhiên, hẳn đối đau đớn tập mãi thành thói quen, thậm chí chán đến chết, dùng sức đè đè bụng bị xé rách da thịt.

Nghĩ đến còn muốn đem trong tay dược uống xong, Yến Hàn Lai không kiên nhẫn mà tăng thêm lực đạo.

Hành lang dài phía bên phải hoa thơm chim hót, không biết tên côn trùng kêu vang dẹt thành tinh mịn vũng, hẳn nghe thấy tiếng gió, điều thanh, trên đường thét to thanh.

Còn có một đạo càng ngày càng gần tiếng bước chân.

Nhiều năm luyện liền bản năng sát gian bùng nổ, Yến Hàn Lai xoay người, rút đao.

Đương tiểu đao hoành thượng người nọ cổ, trong tay hẳn chén thuốc thể nhưng chưa sái lạc một giọt.

Thấy rõ người tới bộ dáng, thiếu niên sắc mặt lạnh hơn.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ: “Thật nhanh thân thủ, lợi hại nha.”

Bị này đem tiểu đao giá quá cổ yêu ma không ở số ít, không có chỗ nào mà không phải là mất lộ ra hoảng sợ, liền thanh xin tha, nàng khen ngược, không những không lui về phía sau nửa bước, ngược lại triều hấn cười cười.

Yến Hàn Lai sắc mặt không thay đổi: “Tạ cô nương thân pháp nhẹ nhàng, đồng dạng cao siêu.”

Tạ Tinh Diệu tự động làm lơ lời nói châm chọc: “Quá khen quá khen.”

Nàng ánh mắt xuống phía dưới, nhìn thấy cái kia vẫn đứng đầy dục chén sứ: “Yến công tử, này dục còn không có uống nha?”

Vừa thấy Yến Hàn Lai thần thái, nàng liền biết chính mình không đoán sai.

Người này sợ khổ, uống dục trước dù sao cũng phải do do dự dự, sở dĩ bụng dục trở về phòng, rất có thể là vì không ở bọn họ trước mặt rụt rè.

Thân là một cái hủy thiên diệt địa đại vai ác, đối với khổ dục nhú mảy đích xác có tồn hại tự tôn.

Nàng ánh mắt thản nhiên, Yến Hàn Lai không muốn nhiều làm dây dưa, đang muốn thu hồi tiểu đao, lại nghe nàng cười như không cười nói: “Yến công tử, uống dục thời điểm không ngại thêm chút đường cùng mật ong, tư vị sẽ dễ chịu rất nhiều.”

Xuất phát từ ấu trĩ, âm thầm phân cao thấp giận dữ, hấn bỗng nhiên liền không nghĩ đi trở về.

Kế tiếp nói chưa kịp xuất khẩu, Tạ Tinh Diệu hơi hơi sững sờ.

—— không hề dấu hiệu mà, thiếu niên đột nhiên ngửa đầu, làm trò nàng mặt một ngụm uống xong chén thuốc.

Hầu kết trên dưới hoạt động chi gian, nuốt tiếng nước ở trong không khí quá mức rõ ràng.

Đãi hấn uống xong cúi đầu, môi mỏng bị tẩm ra nhàn nhạt thủy sắc: “Tạ cô nương không bằng nhiều hơn quan tâm chính mình, một mặt nghiên cứu hút bụi quyết cùng chạy nhanh chú, lần sau xảy ra chuyện, bảo không chuẩn còn có thể hay không làm người cứu.”

Dược vị quá khổ, hấn theo bản năng muốn nhúu mày, vì thế tốc tốc quay đầu đi.

Tạ Tinh Diệu mỉm cười: “Yến công tử cứu ta với nguy nan bên trong, quan tâm người, là ta nên làm.”

Mặc cho ai đều có thể nghe ra này đoạn lời nói kiểu xoa làm ra vẻ, Yến Hàn Lai không nhìn xuống rũ mắt xem nàng, tàng hảo chột lóe mà qua xấu hổ buồn bực, khóe môi câu ra cười lạnh: “Tạ cô nương không phải không muốn bảo hồ lột da sao?”

Có lẽ là cực nhỏ đã chịu khen duyên có, Yến Hàn Lai tựa hồ thực chịu không nổi người khác khen hấn.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy thú vị, cúi đầu xem một cái gần trong gang tấc mũi đao hàn quang: “Bảo hồ lột da..... Lão hồ cũng sẽ sợ khổ?”

Yến Hàn Lai lạnh giọng: “Sợ khổ lão hồ cũng sẽ thực người.”

Chợt là một sát trầm mặc.

Bọn họ lập với hành lang dài phía trên, một bên là mái ngói vụng khai đen nhánh, bên kia là nùng liệt mà thuần túy thanh, hai loại sắc thái giao hòa ra hoàn toàn tương phản quang cùng ảnh, che trời lấp đất gọi người hít thở không thông.

Ánh nắng ấm áp đến say lòng người, tự thiếu niên sợi tóc chảy xuôi đến vạt áo, nàng phủ vừa nhấc mắt, là có thể nhìn thấy Yến Hàn Lai nhỏ dài đen nhánh lông mi.

Không khí áp lực đến mức tận cùng, nàng không nói chuyện, tay phải đột nhiên vừa động.

Đây là cái không hề dự triệu động tác, Yến Hàn Lai thói quen tính nắm chặt chuôi đao.

Mà Tạ Tinh Diệu giơ tay, lượm ra một cái túi gấm hồng nhạt tiểu túi.

Túi bị căng đến căng phồng, nhân nàng động tác lắc lư không thôi, giống không ngừng lăn qua lăn lại viên cầu ——

Lộc cộc lộc cộc, lăn đến hấn mũi đao thượng.

Thiếu nữ đầu ngón tay tinh tế mượt mà, vê túi gấm thượng tuyết trắng tể mang, tự mũi đao linh hoạt xuyên qua, bất quá đảo mắt, toàn bộ túi gấm liền lắc lư treo ở thân đao.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, nhướng mày cười khai khi, ánh mặt trời toàn bộ dung tiến đen nhánh hai mắt, giống có mật ong ở lạng lẽ hòa tan.

Nàng không chút nào che giấu lời nói đặc ý: “Chúng ta không lâu trước đây đi ngang qua một nhà đường phố, đi vào nếm nếm, hương vị không tồi.”

Đầu quả tim vi diệu nhảy dựng, Yến Hàn Lai không mở miệng.

Hắn vẫn là đầu một hồi như thế nghiêm túc mà đánh giá Tạ Tinh Diêu. Hắn vóc người cao gầy, đem mảnh khảnh vảy đồ thiếu nữ hoàn toàn lung ở bóng ma, lưỡi đao hoành ở nàng cổ, da thịt cùng ánh đao đều là sắc màu lạnh.

Tạ Tinh Diêu tay phải thối lui, cố ý vô tình mà, dùng mặt trong ngón tay cái cọ quá đao sườn.

“Nếu là sợ khổ, không ngại thử xem cái này, đường hương vị cần phải hảo quá huyết cùng thịt.”

Nàng chớp chớp mắt, lui về phía sau một bước, cười nhiều ra điểm nhi trêu chọc hài hước: “Liên tính là lão hổ, nói không chừng cũng sẽ thích.”

Cổ quái, vô pháp lý giải, âm tình bất định.

Hồng y nhẹ nhàng nhảy động, phục mà xoay người rời đi.

Làm như nghĩ đến cái gì, Tạ Tinh Diêu nghiêng đi đầu: “Đa tạ người cứu ta.

Đừng nghĩ quá nhiều, đây là tạ lễ.”

..... Không thể nói lý.

Thẳng đến ửng đỏ thân ảnh biến mất ở hành lang gấp khúc, Yến Hàn Lai lúc này mới nâng lên thủ đoạn, chọc đến kia đoàn viên cầu tùy theo vừa động.

Cây đao này tàn sát quá vô số yêu tà, lây dính quá máu tươi, dục vọng,

cầm hận cùng đếm không hết dư bản, giờ phút này lại treo tròn túi gấm, chưa nhiễm tạp trần, lộ ra sạch sẽ mỏng mảnh.

Một mặt mũi đao thương ngọt đường, không hợp nhau, lại gãi đúng chỗ ngứa.

*

Đưa ra đi.

Rời đi hành lang dài, Tạ Tinh Diệu âm thầm từng một hơi.

Nàng cẩn thận nghĩ tới, vô luận Yến Hàn Lai xuất phát từ loại nào mục đích, đều đích đích xác xác cứu chính mình một mạng.

Nếu hắn sớm có dự mưu, đưa túi kẹo toàn đường còn nhân tình; vạn nhất hắn thật là đột phát thiện tâm, cứu người sau chỉ phải tới vài câu châm chọc mỉa mai, không khỏi quá mức đáng thương hề hề.

Nếu hắn không mừng uống được, kia liền đưa lên giải khổ đường.

Nàng bốn tính toán hảo ngôn hảo ngữ, không thành tưởng bị Yến Hàn Lai như vậy một dối, trong lòng không chịu thua sức mạnh lại đứng đi lên.

Hắn là..... Ở khí thế thượng đem hắn hù dọa đi.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến cổ, mới vừa rồi kia cổ âm trầm trầm cảm giác áp bách phảng phất vẫn chưa tan đi, Tạ Tinh Diệu nhú mày, hơi hơi nghiêng đi tầm mắt.

Hành lang dài trung bước chân vang lên, Yến Hàn Lai đẩy cửa mà ra.

Trong tay hắn không lấy túi gấm, không biết đem nó đặt ở địa phương nào.

Nhân vật này ở trong nguyên văn cùng ngọt đường không dính dáng, nhìn

không ra hẳn yêu ghét. Tạ Tinh Diệu lòng có tò mò, truyền âm nhập mật:

“Đường người ăn sao? Là hoa quế vị.”

Thiếu niên nhàn nhạt liếc nàng, nghe không ra ngữ khí: “Ta không mừng đồ ngọt.”

Dự kiến bên trong trả lời.

Thân là một cái chính thức vai ác nhân vật, nếu đã sợ khổ lại thích ăn đường, không bằng đi đường bình đương cái linh vật.

Tạ Tinh Diệu mặc danh có chút ử rữ, thấp thấp ứng một tiếng “Nga”.

Ôn Bạc Tuyết thấy hẳn hiện thân, đồng dạng ngưng thần ngẩng đầu.

Nếu còn không có xé rách mặt, Yến Hàn Lai liền tính là bọn họ nửa cái đồng đội. Hẳn đánh giá muốn cùng tân đồng đội chỗ hảo quan hệ, nề hà luôn luôn ăn nói vụng về, suy nghĩ sau một lúc lâu tả hữu nhìn xem, linh quang hiện ra.

Ôn Bạc Tuyết một phách trán: “Yến công tử dùng huân hương sao? Trên người giống như có cỏ mùi hương nhi!”

Yến Hàn Lai bước chân dừng lại.

Cùng lúc đó, bạch y thanh niên hàm hậu tiếng cười rõ ràng lại vang dội:

“—— vẫn là hoa quế vị, thật tốt nghe!”

Nga khoát.

Tạ Tinh Diệu như suy tư gì nheo lại hai mắt, khóe miệng không tự chủ được hướng lên trên nhếch lên.

Ngắn ngủi yên lặng sau, ánh mắt có thể đạt được chỗ, váy đỏ về phía

trước tới gần một bước.

Yến Hàn Lai thần sắc như thường, duy độc giật giật cổ, quay mặt đi không đi xem nàng.

Nàng tựa hồ còn nghiêm túc ngửi vài cái.

“Uy.”

Tạ Tinh Diệu thân hình vừa động, tiến đến hẩn trước mặt: “Thực sự có mùi hương..... Như vậy nùng, người sẽ không lập tức toàn ăn sạch đi?”

Yến Hàn Lai không muốn phản ứng, nghe nàng ngậm cười tiếp tục nói:

“Hương vị thế nào?”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Thường thường.”

“Thường thường người còn ăn nhiều như vậy?”

Nàng cười đến càng hoan: “Đừng ngượng ngùng nha, ta sẽ không chê cười người.”

Này rõ ràng chính là đang chê cười.

Nàng hảo phiền.

Yến Hàn Lai nhấp môi áp xuống dâng lên nhiệt khí, lại một lần dịch khai tầm mắt.

Cổ tình bên cạnh Ôn Bạc Tuyết hoàn toàn ở vào trạng hướng ngoại, mở to song bling bling cầu cầu mắt, không chút nào che giấu quan tâm chi ý: “Yến công tử người cảm thấy nhiệt sao? Mặt như vậy hồng, ta mang người đi ra ngoài hít thở không khí.”

Tạ Tinh Diệu cố ý ồn ào: “Có sao? Ai mặt đỏ?”

Thành thật Ôn Bạc Tuyết thành thật giương giọng: “Yến công tử ——!”

Nguyệt Phạn từ ngoài cửa thăm tiến đầu nhỏ: “Cái gì! Ta nhìn xem!”

..... Các người nhưng câm miệng đi.

Chapter 7

“Chúng ta như thế như vậy, liền thành công trà trộn vào Giang phủ.”

Tạ Tinh Diệu ngắn gọn tự thuật một lần hôm nay trải qua, cố ý lược quá kia đoạn so thăm đại hội, chỉ nói là bởi vì chính mình sẽ cầm, mới thuận lợi được tuyển nhạc sư.

Từ y quán đến Giang phủ khoảng cách khá dài, nàng nghiêm túc giải thích, một bên Yến Hàn Lai an an tĩnh tĩnh mà nghe.

Có lẽ là bởi vì ăn đường chuyện này cảm thấy biệt nữ, đương hấn mở miệng, ngữ khí rất là lãnh đạm: “Đã muốn trừ yêu, vì sao không trực tiếp giết hấn?”

Mấu chốt là đánh không lại a.

□ tiên đồ □ là bốn trưởng thành hình tiểu thuyết, Ôn Bạc Tuyết thân là nhân vật chính, bởi vì tuổi không lớn, căn bản không phải những cái đó trăm tuổi lão quái vật đối thủ.

Lần này sở dĩ có thể thắng, một là bởi vì Giang Thừa Vũ tâm hệ Bạch Diệu Ngôn, vì nàng sống lại hao tổn quá nhiều linh lực, nhị là mấy ngày sau Bạch Diệu Ngôn tư cập cổ nhân, sinh ra tâm ma, đại đại nhiễu loạn hấn tâm thần.

Nói ngắn lại, nếu tưởng thắng qua kia chỉ trăm năm cáo già, tốt nhất kiên nhẫn chờ trong nguyên văn thời cơ.

“Các người xem,” bên đường ồn ào náo nhiệt, Nguyệt Phạn bỗng chốc ngửa đầu, “Đó là cái gì?”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng nhìn lại: “Đầu đường thuyết thư.”

Đứng ở góc đường thuyết thư tiên sinh thân hình mảnh khảnh, chuyện xưa tựa hồ rất có lực hấp dẫn, bên cạnh người vây quanh không ít cả trai lẫn gái, mỗi người mặt lộ vẻ chờ mong.

Nàng dù sao cũng là cái tiểu cô nương, đối thiên mã hành không chuyện xưa cực cảm thấy hứng thú, chờ nghiêm túc đi nghe, không khỏi sửng sốt. “Một trăm năm trước, Bạch gia vốn là có chút danh tiếng bắt yêu đại tộc, kết quả liền nhân kia hồ yêu, măn môn gặp nạn nột! Trĩ đồng bà lão đều bị tàn nhẫn giết hại, màn đêm buông xuống kêu khóc không dứt máu chảy thành sông, nghe nói Bạch lão gia oan hồn đến nay chưa tán, ở phế trạch cầm hắc gia đem đồ gia truyền đao, gặp người liền hỏi ‘ người có từng gặp qua nữ nhi của ta ’.”

Lại là đang nói Giang Thừa Vũ cùng Bạch gia sự.

Nguyên tác hoa rất lớn bút mực miêu tả ngược luyến tình thâm, về Bạch gia những người khác sau lại tao ngộ, Tạ Tinh Diệu vẫn là lần đầu tiên kỹ càng tỉ mỉ nghe được.

Tiểu thuyết tổng hội có vô số không chớp mắt tiểu nhân vật, sinh sinh tử tử tất cả đều chôn ở văn tự bên trong.

Có người tò mò hỏi: “Kia hồ yêu cùng Bạch tiểu thư đâu? Yêu nghiệt làm nhiều việc ác, chẳng lẽ không được đến trừng phạt sao?”

“Trừng phạt tự nhiên là có.”

Thuyết thư tiên sinh một phách kinh đường mộc: “Hồ yêu hại chết tiểu thư

sau, mới đột nhiên minh bạch chính mình thiệt tình, hắn tuy là vì báo thù, lại đi bước một không thể tự kèm chế mà yêu kẻ thù chi nữ. Nhưng người kia đã qua đời, há có sống lại chi thuật? Vài thập niên sau ngày nọ, có người nhìn thấy cùng hồ yêu diện mạo giống nhau như đúc nam nhân. Hắn trăm phương nghìn kế chỉ vì tìm đến ngưng hồn chi thuật, trong tay thời khắc ôm cái tiểu rỗi gỗ, bị điều thành tiểu thư bộ dáng.”

Tạ Tinh Diệu tâm giác buồn cười, nghe bên người có người không phục mà lẩm bẩm: “Này tính cái gì trừng phạt?”

Nàng theo tiếng quay đầu, xem một cái Nguyệt Phạn.

“Bạch gia người ngay cả mạng sống cũng không còn, hắn đâu? Hay là muốn nói hắn mất đi ‘trân quý tình yêu’?”

Nguyệt Phạn cười nhạt: “Nhưng nhiều năm như vậy qua đi, hắn nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nói không chừng tu vi còn ‘thống khổ mà’ trướng vài lần —— như vậy thống khổ, không bằng làm ta cũng ném thử.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền có cái mười hai mười ba tuổi nữ hài ghé mắt lại đây: “Nhưng hắn mỗi ngày quá thật sự khổ a! Hồ ly như vậy ái Bạch tiểu thư, thậm chí bởi vì nàng mà lựa chọn biến thành nam tử, giết chết Bạch tiểu thư sau, nhất định ngày ngày đêm đêm bị hối hận tra tấn.”

Nguyệt Phạn chỉ ôn thanh cười cười: “Người dưỡng quá miêu miêu cầu cầu sao?”

“Khi còn nhỏ dưỡng quá một con thỏ,” tiểu cô nương mơ hồ đoán ra nàng dụng ý, “Nó ở thật lâu trước kia liền đã chết —— bất quá con thỏ sao có

thể cùng người làm tương đối.”

“Dưỡng con thỏ thời điểm cảm thấy vui vẻ, chờ nó chết, sẽ khổ sở một thời gian.”

Nguyệt Phạn nói: “Con thỏ đích xác không phải là người, nhưng người khi đó đối nó thích là thật sự, nhân nó sinh ra vui vẻ cùng khổ sở cũng đều không giả..... Chỉ tiếc đến bây giờ, liền nó bộ dáng đều mau đã quên đi?”

Thời gian có thể hòa tan rất nhiều đồ vật.

Có lẽ Giang Thừa Vũ đích xác thâm ái Bạch Diệu Ngôn, nhiều năm trôi qua còn tại tìm kiếm sống lại phương pháp, nhưng vô pháp phủ nhận chính là, hiện giờ hắn tọa ủng thiên kim, cầm y ngọc thực, quá đến so tuyệt đại đa số người muốn hảo.

Xét đến cùng, người là vì chính mình mà sống.

Nàng xem tiểu thuyết khi liền cảm thấy buồn cười, như thế nào có người vì trả thù người khác mà làm chính mình chết, thật muốn báo thù không bằng đi thọc hấn một đao, rốt cuộc đã chết, mới là thật sự cái gì cũng chưa.

Mà sống xuống dưới người, vĩnh viễn có được hy vọng.

“Giống như..... Cũng đối nga.”

Tiểu cô nương ngây thơ sờ sờ đầu, bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt: “Kia, kia hồ ly giết như vậy nhiều người, hiện giờ vẫn sống đến hảo hảo, chẳng phải là Thiên Đạo bất công! Còn có tiểu thư, tiểu thư hồn phách làm sao bây giờ?”

Nàng tuổi còn nhỏ, nói chuyện kêu kêu quát quát, liền hứng thú thiếu thiếu

Yến Hàn Lai đều bị hấp dẫn lực chú ý, đầu tới không mang theo cảm tình sắc thái ánh mắt.

Dựa theo nguyên tác kết cục, Bạch Diệu Ngôn sẽ dùng tự vận phương thức, cho Giang Thừa Vũ cuối cùng trả thù.

Cái này kết cục gọi người như ngạnh ở hầu, Nguyệt Phạn chần chờ dừng lại, thoáng nhìn bên cạnh người hồng ảnh nhẹ nhàng vừa động.

“Thiên Đạo như thế nào bất công.”

Tạ Tinh Diệu cúi người, sờ sờ nữ hài lông xù xù đầu.

Cái này tỷ tỷ xinh đẹp lại ôn nhu, mắt đen dạng mật đường giống nhau thiện sắc ánh mặt trời, tiểu cô nương khí thế bỗng chốc mềm xuống dưới, nghe nàng nhẹ giọng nói: “Ta nghe qua câu chuyện này kế tiếp, hồ ly tàn hại sinh linh, bị một đám tu sĩ tru sát; tiểu thư hồn phách có thể đầu thai chuyển thế, chân chính được tự do.”

Tiểu cô nương chớp chớp mắt: “Kia..... Bạch gia oan hồn đâu?”

Cùng rất rất nhiều tới lại đi tiểu nhân vật giống nhau, trong nguyên tác chưa bao giờ đề qua này một vụ.

Tạ Tinh Diệu thoáng hoảng hốt, thực mau cười cười: “Bọn họ đương nhiên cũng được đến siêu độ, ở một thế giới khác cùng tiểu thư đoàn tụ lại.”

Không ai không yêu đại đoàn viên kết cục, tiểu hài tử quả nhiên lộ ra kinh hỉ thần sắc.

“Tạ cô nương nhưng thật ra thiện tâm, vì nàng biên ra loại này kết cục.”

Nữ hài vui mừng rời đi, Yến Hàn Lai cười như không cười: “Bất quá theo ta

thấy tới, diệt môn chi hận đau lòng phệ cốt, Bạch Diệu Ngôn không thân thủ trừ bỏ Giang Thừa Vũ, không có khả năng có thể diện xuống địa phủ đoàn tụ.”

Nguyệt Phạn lắc đầu thờ dài: “Không hiểu tình yêu, cho nên người mới vẫn luôn goá bụa goá bụa.”

Tuy rằng nàng cũng rất không hiểu.

Bạch Diệu Ngôn đương nhiên là có hận, nhưng Giang Thừa Vũ nhiều năm như vậy tới vì nàng bồn tẩu trần trọc, không rời không bỏ, nàng xem ở trong mắt, như thế nào thờ ơ.

Truy thể hỏa táng tràng, không có xung đột không có cầu huyết, không có mấy cái vì nam nữ chủ tình yêu hy sinh pháo hôi, kia hỏa còn thiêu đến lên sao.

“Bất quá,” Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động, “Mới vừa nói thư tiên sinh có một câu, hồ yêu vì Bạch tiểu thư mới biến thành nam nhân..... Đây là có ý tứ gì?”

Yến Hàn Lai ngược mắt: “Hắn là linh hồ.”

Hắn cực nhỏ chủ động nói tiếp, nhận thấy được Tạ Tinh Diệu kinh ngạc, không chút để ý dời đi ánh mắt: “Tương truyền linh hồ lấy sắc thờ người, nhất thiện xảo ngôn lệnh sắc, mê hoặc a dua, thậm chí liền nam nữ chi thân, đều là vì người khác phân hoá mà thành.”

Tạ Tinh Diệu: “..... A?”

“Mới sinh linh hồ vô nam vô nữ, cần đến khẳng khẳng một mực yêu người

đầu tiên, mới có thể định ra thân phận.”

Yến Hàn Lai cười đến khinh miệt lãnh đạm: “Nếu yêu nữ tử, vậy biến thành nam nhân; yêu nam tử, liền trở thành nữ nhân.”

Hắn hiển nhiên thập phần chán ghét cái này chủng tộc.

Nghĩ đến cũng là, Yến Hàn Lai loại này chỉ quan tâm đánh đánh giết giết nhân vật, từ đầu đến cuối cùng phong nguyệt chi tình đáp không vào đề.

Tạ Tinh Diêu không phục: “Đương nhiên không phải a!”

Thiếu niên rũ mắt xem nàng, màu hổ phách con ngươi đen tối không rõ.

“Tuy rằng biến nam biến nữ quyết định bởi với người trong lòng giới tính, nhưng thích thượng đối phương, chân chính hạ quyết tâm muốn thay đổi, xét đến cùng là chính bọn họ đi.”

Nàng trạm đến có chút mệt mỏi, nhẹ nhàng dậm hai đặt chân cùng: “Sẽ không bị cưỡng bách, cũng sẽ không bị hướng dẫn, trước sau đi theo chính mình ý nguyện. Hơn nữa như vậy cảm tình thực thuần túy nha, mặc kệ người nọ là nam hay nữ, là tinh tế là cường tráng, có phải hay không phù hợp thể tục rất nhiều quy củ, thích chính là thích, đơn thuần đối người nào đó tâm động mà thôi.”

Nàng bị chính mình thuyết phục, gật đầu có kết luận: “Hảo lãng mạn!”

Yến Hàn Lai không ra tiếng, không kiên nhẫn dường như quay mặt đi.

Cùng lúc đó, đám người truyền đến giống như đã từng quen biết tiếng nói:

“Người..... Tạ Tinh Diêu?”

Tạ Tinh Diêu phản phát làm việc riêng bị chủ nhiệm lớp thảo bao, nháy

mắt động thân đứng thẳng.

“Kia, kia không phải Giang Thừa Vũ hấn nương sao?”

Ôn Bạc Tuyết tê khẩu khí: “Nàng như thế nào đến nơi này tới..... Chúng ta không dịch dung!”

Dịch dung cần tiêu hao không ít linh lực, bọn họ mới từ y quán ra tới, khoảng cách Giang phủ thượng xa, hơn nữa Giang Thừa Vũ ngày ngày đêm đêm không ra cửa phòng, đoàn người đương nhiên dỡ xuống phòng bị, thuần một sắc đỉnh nguyên bản tướng mạo.

Nếu là làm Giang Thừa Vũ biết Tạ Tinh Diệu tồn tại, vì không bị tiên môn trả thù, hấn chắc chắn tiên hạ thủ vi cường.

Tạ Tinh Diệu một lòng bỗng chốc giơ lên, kiệt lực ổn định thần sắc, đón nhận Giang mẫu ánh mắt.

Phụ nhân mặt mang khinh miệt: “Thừa Vũ đã mau thành thân, ngươi hay là không rõ ràng lắm sao? Còn ở trong trấn lắc lư, hay là nghĩ đến ăn kẹo mừng?”

Xem ra nàng cũng không rõ ràng ám uyên bên trong biến cố.

Giang Thừa Vũ một lòng sống lại Bạch Diệu Ngôn, trích đến linh thảo sau, tất nhiên lập tức đi Bạch Diệu Ngôn phòng ốc. Giống Tạ Tinh Diệu loại này tiểu nhân vật hướng đi, không cần phải bốn phía tuyên dương.

Rõ ràng ở không lâu phía trước, cầu nam nhân còn thiện mặt kêu nàng “Diêu Diêu”.

“Làm sao bây giờ?”

Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật: “Nàng nếu nói cho Giang Thừa Vũ người còn sống, sự tình liền phiền toái.”

Nguyệt Phạn theo sát sau đó: “Nếu không đem nàng giết? Dù sao này toàn gia tàn hại quảng đại nhân dân quần chúng, không phải cái gì người tốt.”

“Giết nàng, Giang Thừa Vũ càng sẽ đối chúng ta truy tra rốt cuộc.”

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc: “Chỉ có thể thử xem..... Làm nàng chính mình không nói đi ra ngoài.”

Ôn Bạc Tuyết ngốc: “Làm nàng chính mình? Hối lộ vẫn là uy hiếp? Nàng không thiếu tiền cũng không sợ người, hai loại phương pháp đều được không thông đi?”

Hắn còn ở buồn bực, bên cạnh người Tạ Tinh Diệu đã tiến lên một bước: “Giang phu nhân.”

Giang mẫu đối “Tạ Tinh Diệu” thái độ rất kém cỏi.

Trong nguyên tác nhắc tới quá, bởi vì thời trẻ kia tròng trừu yêu, hai mẹ con đều đối tiên môn người trong căm thù đến tận xương tủy, mặc kệ Tạ Tinh Diệu hoặc Bạch Diệu Ngôn, đều chỉ có thể được đến nàng mắt lạnh tương đãi.

Lại cứ Giang Thừa Vũ ái cực kỳ Bạch Diệu Ngôn, sau lại yêu ai yêu cả đường đi, có chút đem Tạ Tinh Diệu làm như nàng thể thân ý tứ, bởi vậy gần nhất, cùng mẫu thân bùng nổ quá không ít mâu thuẫn.

Giang mẫu cực lực đuổi nàng đi, Giang Thừa Vũ kiệt lực khuyên nàng lưu. Điểm này, có lẽ có thể thử lợi dụng.

“Ta tự nhiên biết đại hôn buông xuống, cứu sống Bạch tỷ tỷ, cũng có ta một phần công lao.”

Tạ Tinh Diệu cười nói: “Thừa Vũ đối ta thập phần cảm kích, mời ta đi hôn lễ làm khách —— hắn hôm nay còn đưa tin nói cho ta, trong phủ tới hơn hai mươi danh nhạc sư, phiền thật sự đâu.”

“Cao thủ a!”

Nguyệt Phạn nhỏ giọng phân tích: “Ở Giang phu nhân nhận tri, Tạ Tinh Diệu hôm nay chưa đi đến Giang phủ, tuyệt không sẽ biết đến như vậy kỹ càng tỉ mỉ, chỉ có khả năng từ Giang Thừa Vũ chỗ đó đến tới tin tức. Nàng lời này vừa nói ra, tuyệt đối có thể làm đối phương tin tưởng không nghi ngờ, cảm thấy nàng vẫn cùng Giang Thừa Vũ có điều lui tới.”

Ôn Bạc Tuyết ngờ ngác gật đầu, Yến Hàn Lai không có gì biểu tình.

Giang mẫu quả nhiên sốt ruột: “Hắn đều phải thành thân, người còn quần lấy hắn làm cái gì!”

“Này không phải còn không có thành thân sao?”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Phu nhân, ta đã quyết định muốn nhất sinh nhất thế canh giữ ở hắn bên người, mười năm 50 năm, hắn luôn có nguyện ý xem ta một ngày. Ngài gặp qua ta cùng với hắn ở chung tình cảnh, hắn không giống đối ta không hề cảm giác, đúng hay không?”

Giang mẫu vốn là chán ghét tiên gia đệ tử, sở dĩ sốt ruột đuổi nàng rời đi, còn có một cái càng vì máu chót nguyên nhân.

Giang gia mẫu tử giết hại không biết nhiều ít vô tội bá tánh, Tạ Tinh Diệu

khăng khăng lưu lại nơi này, nếu ngày nọ đưa tới tiên môn người trong tìm nàng trở về, đến lúc đó, Liên Hỉ trấn ác yêu chắc chắn bị trừ tận gốc trừ.

Giang mẫu châm chọc mỉa mai mắng không đi Tạ Tinh Diệu, lại không thể giết nàng đưa tới Lăng Tiêu Sơn, cưỡng bức không được, dư lại biện pháp chỉ sợ cũng là ——

Phụ nhân cắn răng: “Mười vạn linh thạch, rời đi ta nhi tử.”

Đoán đúng rồi, lợi dụ.

Nguyệt Phạn: “Ta..... Ta dựa. Cư nhiên là ngôn tình tiểu thuyết kịch bản chi nhị, nam chủ con mẹ nó ném tiền khuyển chia tay?”

Ôn Bạc Tuyết: “Ngưu..... Ngưu a. Như thế nào đột nhiên liền đưa tiền? Ta nghe lậu sao?”

“Nàng không có biện pháp khác. Vì không đưa tới càng nhiều tu sĩ, chỉ có thể ra này hạ sách làm ta rời đi.”

Tạ Tinh Diệu dùng thần thức hồi hấn: “Nàng cho rằng ta cùng Giang Thừa Vũ lưỡng tình tương duyệt, là chính mình dùng tiền sinh sôi chia rẽ. Chỉ cần ta nhận lấy này số tiền ——”

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Nàng ngược lại sẽ cảm thấy chột dạ, cảm thấy chính mình cống nhi tử bức đi hấn người trong lòng, không có khả năng Giang Thừa Vũ trước mặt nhắc tới người!”

Đến tiền lại có thể đem chuyện này giấu đi xuống, một công đôi việc.

Dự phán nàng dự phán, này cư nhiên là một hồi tâm lý chiến!

Giang mẫu đúng là nghĩ như vậy.

Trước mắt thiếu nữ chính là tiên gia đệ tử, nếu là nhất cử giết, Lăng Tiêu Sơn chắc chắn truy cứu rất cuộc; cổ tình nàng lại da mặt dày đến cực điểm, mềm cứng không ăn ăn vạ không đi, duy nhất biện pháp, đó là ra tiền.

Bất quá..... Lấy nàng này đổi nàng nhi tử si tâm trình độ, biện pháp này phỏng chừng cũng đúng không thông.

Quả nhiên, Tạ Tinh Diêu thần sắc kiên quyết mà quật cường: “Ta cùng với Thừa Vũ vào sinh ra tử, tình đầu ý hợp, há là này kẻ hèn mười vạn linh thạch có thể thu mua?”

Giang mẫu thờ dài.

Quả nhiên như thế. Nàng nhi tử phong thần tuần dật, đã sớm đem này tiểu cô nương mê đến không nhẹ, xem ra đến tìm cá biệt biện pháp mới được. Ngay sau đó, bên tai truyền đến Tạ Tinh Diêu vô cùng chắc chắn nói nhỏ: “Đến thêm tiền.”

Giang mẫu:.....

Giang mẫu:???

Một bên Ôn Bạc Tuyết khụ ra tiếng tới, Yến Hàn Lai vốn là mang theo điểm chế giễu ý tứ ở vậy xem trò khôi hài, nghe vậy cũng là ngẩn người.

Giang mẫu: “Cáp?”

Tạ Tinh Diêu nhìn nàng, thần sắc vẫn là như vậy kiên quyết, mà quật cường.

Giang mẫu: “..... Hai mươi vạn.”

Tạ Tinh Diệu: “Phu nhân, sinh tử chi giao.”

Giang mẫu: “25!”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu nhìn lên 45 độ, dùng mu bàn tay quạt một quạt khoe mắt cũng không tồn tại bọt nước: “Mấy ngày trước hắn còn đối ta nói, từng có cùng ta cộng độ quăng đời còn lại ý niệm.”

Nàng làm chứng, ở Bạch Diệu Ngôn còn không có tỉnh lại thời điểm, Giang Thừa Vũ đích xác đối nguyên chủ giảng quá những lời này.

Giang mẫu cắn răng: “30!”

Này kịch bản sao một cái ngu tự lợi hại, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn nghe được hai mắt đăm đăm.

Yến Hàn Lai từ đầu đến cuối không nói chuyện, xem nàng biểu tình từ lãnh đạm đến một lời khó nói hết.

Cũng đúng là giờ phút này, Giang mẫu rốt cuộc nhớ tới cái này không lâu trước đây cùng Tạ Tinh Diệu nói chuyện người trẻ tuổi: “Đây là ai?”

“Xuất hiện!”

Nguyệt Phạn nhỏ giọng bá bá, khó nén kích động: “Ngôn tình tiểu thuyết kinh điển kiều đoạn chi tam, mỗi khi yêu cầu giả tá thân phận trong lúc nguy cấp, nam chính nhất định sẽ nguy trang thành nữ chủ vị hôn phu, bạn trai hoặc người theo đuổi!”

Không thể nào không thể nào, hay là nàng muốn chính mắt chứng kiến một hồi phim thần tượng ra đời!

Ôn Bạc Tuyết liên tục gật đầu: “Ta biết ta biết, hai người người tới ta đi đây

lôi kéo, phụt phụt vỡ toang ái hỏa hoa —— kịch bản đều như vậy viết.”

Wow, là chân nhân bản từ diễn thành thật!

Yến Hàn Lai: “Ta là nàng cha.”

Nguyệt Phạn thiếu nữ tâm rách nát, Ôn Bạc Tuyết hai mắt đăm đăm, sôi nổi thống khổ cảm miệng.

Tạ Tinh Diệu chỉ nghĩ đương trường gõ hấn một cái đầu băng.

Bất quá còn hảo Yến Hàn Lai không hỏi cái gì “Vị hôn phu”, nàng mới vừa rồi diễn đến nhất vắng tinh thâm, nếu lập tức lật xe, phi sai lầm không thể.

Nhưng này lấy có..... Nàng là có thể vì năm đấu gạo khom lưng người sao?

Tạ Tinh Diệu chính sắc: “Cha! Ngài đừng nóng giận, ta phải đến này đó tiền, là có thể trị ngài não tật. Ta bảo đảm, tuy rằng ngài đầu óc có bệnh, nhưng nhất định có thể khôi phục bình thường.”

Nhưng Giang gia cấp thật sự quá nhiều. Nàng sẽ không vì năm đấu gạo khom lưng, 30 vạn, tuyệt đối hành.

Lại nói, Yến Hàn Lai cũng đừng nghĩ chiếm được tiện nghi.

Nghe thấy “Não tật”, Giang mẫu theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Tuy nói Tu chân giới mỗi người trú nhan có thuật, nhìn qua không sai biệt lắm tuổi, nhưng Tạ Tinh Diệu đột nhiên toát ra tới một cái thân cha, nàng vẫn là theo bản năng sinh hoài nghi.

Nhưng nghĩ lại tưởng tượng, không thích hợp.

Nếu tưởng bịa đặt lời nói dối, đại nhưng dùng “Bằng hữu” “Vị hôn phu” một

loại thông tục lý do, này “Cha” ——

Đây là người bình thường có thể nghĩ ra được đồ vật sao?

Nó quá thái quá, ngược lại như là thật sự.

Yến Hàn Lai câu môi: “Nữ nhi người ở Lăng Tiêu Sơn tu tập 150 năm, hiện giờ vẫn chưa đột phá Kim Đan, mắt thấy phải bị sa thải, vẫn là dùng này đó tiền hiếu kính hiếu kính trưởng lão đi.”

Còn có cái lưu đường một trăm nhiều năm ngốc tử.

Giang mẫu yên lặng nhìn nàng liếc mắt một cái, mắt lộ ra ghét bỏ.

Tạ Tinh Diệu cười đến đằng đằng sát khí: “Này không đều tùy cha sao. Cha 300 tuổi, cũng chỉ sơ sơ sờ đến Kim Đan ngạch cửa a.”

Ngốc tử một nhà thân, Giang mẫu khinh thường chi sắc càng đậm.

“Còn nữa, vì kẻ hèn được tiền từ bỏ người trong lòng, vì phụ không đành lòng.”

Yến Hàn Lai không để ý tới nàng, âm điệu lười nhác: “30 vạn linh thạch, chờ ta chữa khỏi bệnh sau một viên không dư thừa, người cũng mất đi tâm tâm niệm niệm tình yêu..... Kia không phải cái gì đều không có sao?”

Ngụ ý, còn phải thêm tiền.

Giang mẫu khóe mắt trêu trêu: “Tam, mười, năm.”

“Ta nghe nói người trước đó vài ngày bị trọng thương?”

Yến Hàn Lai nhướng mày liếc xéo: “Dược liệu quý trọng, chúng ta tiền bạc túng quẫn, chỉ có thể làm Lăng Tiêu Sơn người đưa chút lại đây.”

Tạ Tinh Diệu một giây tiếp diễn, ủy khuất ba ba kéo hấn cổ tay áo: “Cha

mau chút, ta đau.”

Muốn mệnh Lăng Tiêu Sơn.

Giang mẫu một trương ngân phiếu hung hăng ném lại đây: “40 vạn, cầm đi mua thuốc xem bệnh!”

Nguyệt Phạn: “Ta dựa.”

—— còn có thể như vậy chơi? Hai người các người Oscar tới?

Ôn Bạc Tuyết: “Ngươi a.”

—— quả thực thuận lý thành chương liền mạch lưu loát, nếu không phải hấn biết nội tình, đã sớm tin.

Tạ Tinh Diêu thuận tay tiếp được ngân phiếu, phía sau Ôn Bạc Tuyết bay nhanh ra tiếng: “Đúng rồi, nhất định phải nhìn kỹ xem!”

Nguyệt Phạn tràn đầy cảm xúc, trầm giọng giải thích: “Thứ nhất, tiền cần thiết là linh thạch, không phải cái gì giá rẻ minh tệ ma tinh. Thứ hai, thuế sau 40 vạn, không phải thuế trước. Thứ ba, dùng một lần thanh toán, chúng ta không cần tiền trả phân kỳ.”

Ôn Bạc Tuyết dùng sức gật đầu: “Tốt nhất lại lập cái pháp chú, chứng minh đây là nàng tự nguyện tặng cho hành vi, sau này ngàn vạn đừng đi quan phủ cáo chúng ta xảo trá làm tiền.”

Thân là cực cực khổ khổ làm công người, ai mà không bị hợp đồng hố lại đây đâu.

Hai người thưởng thức lẫn nhau liếc nhau, cách mạng tình nghĩa càng sâu vài phần.

Hai người bọn họ mỗi nói một câu, Giang mầu sắc mặt càng kém hơn vài phần, bất quá lâu ngày xoay người liền đi, thực mau biến mất tung tích.

Vì thế ba cái chưa hiểu việc đời Lăng Tiêu Sơn đệ tử toàn bộ thấu tiến lên, tinh tế đoan trang Tạ Tinh Diệu trong tay ngân phiếu.

Ôn Bạc Tuyết: “Cho nên, thật sự 40 vạn?”

Nguyệt Phạn: “Cho nên, người là như thế nào nghĩ đến cái này biện pháp?”

“Giang phu nhân thực không thích ta nhân vật này, phía trước liền ném quá một lần ngân phiếu, bị nguyên chủ cự tuyệt.”

Tạ Tinh Diệu: “Bất luận cái gì sự vật đều phải biện chứng đối đãi sao. Có sẵn kịch bản bãi tại nơi này, cùng với bị nhốt ở nó dàn giáo, chi bằng ——”

Nàng cười, lộ ra hai viên răng nanh: “Trái lại lợi dụng kịch bản.”

Này nơi nào là lợi dụng kịch bản.

Đây là đem kịch bản ẩn ở trên mặt đất cọ xát a!

Ôn Bạc Tuyết khuynh bội phát ra từ thiết tình: “Này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết chủ nghĩa duy vật biện chứng..... Không hổ là chơi □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ người, này tư tưởng giác ngộ.”

Nguyệt Phạn nghiêm trang: “Mọi người trong nhà, ta đem lời muốn nói đánh vào công bình thượng.”

Tạ Tinh Diệu nghe tiếng ngẩng đầu, nhưng thấy bạch y nữ tu mặt mày tuyệt trần, đỉnh đầu linh lực tụ tập, dùng bạch quang phốc phốc phốc ngưng ra hai cái đại đại chữ Hán.

—— “Ngưu bức”.

Chapter 8

Tạ Tinh Diệu một ngày phát nhanh, dịch dung lúc sau vui vẻ thoải mái đến Giang phủ.

Thân là bị sính nhạc sư, nàng có được dùi già dất trẻ quyền lợi, báo cho quản gia lúc sau, Nguyệt Phạn cùng Yến Hàn Lai cũng có thể được đến một gian phòng cho khách.

“Giang gia tâm địa tốt như vậy?”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ sườn mặt, bảo đảm dịch dung hoàn hảo không tổn hao gì: “Này chính sách, có thể so với giúp đỡ người nghèo a.”

“Thật cũng không phải.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Làm càng nhiều người vào ở tại đây, là vì thêm một ít yêu ma đồ ăn.”

Không hiểu rõ nhạc sư nhóm còn tưởng rằng gặp gỡ người hảo tâm gia, không nghĩ tới bụng người cách một lớp da, chính mình chỉ là đưa tới cửa tới đồ ăn trong mâm.

Nàng nhớ rõ nguyên văn viết quá, ở Giang Thừa Vũ trong kế hoạch, ngày đại hôn đó là quần ma lấy ra khỏi lồng hấp là lúc, đến lúc đó Giang phủ một mảnh huyết sắc, không người còn sống.

Đãi Thao Thiết chi yến kết thúc, liền một phen lửa đốt quang này tòa phủ đệ, tạo thành yêu ma đánh bất ngờ, Giang gia không người may mắn thoát nạn biểu hiện giả dối, mà hấn bản nhân, tắc mang theo Bạch Diệu Ngôn đi hướng nơi khác tiêu dao sung sướng.

Sống sờ sờ một cái yêu trung chi tra.

Nếu muốn đến phòng cho khách, cần thiết xuyên qua cái kia trúc thụ vây quanh tiểu đạo.

Nơi này phong cảnh không tồi, Tạ Tinh Diêu nhìn xung quanh ngắm cảnh, nghe phía sau hai cái tiểu nha hoàn khe khẽ nói nhỏ.

“Xem bên kia, là thiếu gia cùng thiếu phu nhân.”

“Thiếu gia thật đau thiếu phu nhân. Nghe nói thiếu phu nhân hôn mê nhật tử, thiếu gia trà không nhớ cơm không nghĩ, ngày ngày đêm đêm bồi ở bên người nàng chăm sóc.”

Không, các người thiếu gia trừ bỏ chăm sóc thiếu phu nhân, còn có thể đối với khác nữ hài lời ngon tiếng ngọt, sinh hoạt phong phú lại nhiều màu, căn bản gọi người không tưởng được.

Tạ Tinh Diêu trong lòng chửi thầm, lẳng lặng ngẩng đầu.

Đường mòn hai bên thúy trúc lả lướt, tùy ý có thể thấy được lục lăng cuộn cuộn, trúc ảnh hoành nghiêng.

Ngày xuân bùn đất mang theo vài phần hoa rơi thiển hương, u lãnh hơi ẩm dung ở mãi nhãn lục ý, nơi đây vốn là cực tĩnh cực tịch, kia hai người còn song song xuyên sắc màu lạnh bạch y.

Không biết như thế nào, nàng ngực thật mạnh nhẩy một chút.

Lập với trúc hạ nam tử cầm y ngọc quan, sinh có một bộ ôn nhuận thư sinh tướng, mặt mày thanh tuyền, thanh lãnh kiên nghị, một đôi hồ ly mắt nhất cổ nhân tâm phách.

Cùng nàng trong trí nhớ tương mạo tương xứng, đúng là Giang Thừa Vũ. Trái tim còn tại không an phận mà nhảy lên, Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, ngó liếc mắt một cái Yến Hàn Lai.

Hắn luôn luôn đối người khác hiện không ra hứng thú, giờ phút này chính an tĩnh đánh giá trúc hạ nam nhân, ánh mắt lười nhác, ẩn có nghiêm túc. Đảo thật như là đầu một hồi nhìn thấy Giang Thừa Vũ dường như.

Hay là..... Yến Hàn Lai ở trong tối uyên gặp được nàng, thật sự chỉ do trùng hợp?

Nàng nhìn lên trắng trợn táo bạo, không quá một lát liền bị trào bao, màu hồ phách trong mắt từ từ vừa chuyển, thiếu niên đối nàng khiêu khích nhướng mày.

Tạ Tinh Diệu vội vàng đem ánh mắt dời đi.

Bạch Diệu Ngôn sơ sơ tỉnh lại, đúng là thần hồn suy yếu thời điểm.

Nàng là cực truyền thống bạch nguyệt quang diện mạo, mặt như bạch sứ liễu như mi, hai mắt hư hư hờ hờ khép, lộ ra lưu li giống nhau rách nát cảm.

Nhưng nàng dù sao cũng là trừ yêu sư hậu đại, quanh thân khí chất cao hàn như tuyết, mặc dù chọc người thương tiếc, cũng tuyệt không sẽ gọi người liên tưởng đến mảnh mai thổ ti hoa.

Không ai không yêu xem xinh đẹp tỷ tỷ, Tạ Tinh Diệu ở trong lòng “Oa nga” một tiếng.

Giờ này khắc này, hắn là đang đứng ở hai người quan niệm va chạm kỳ.

Giang Thừa Vũ mất mà tìm lại, chỉ cầu quá vãng ân oán xóa bỏ toàn bộ,

hận không thể cùng Bạch Diệu Ngôn biến thành liên thể anh; Bạch Diệu Ngôn cùng hắn cách thâm cừu đại hận, rồi lại nhìn thấy Giang Thừa Vũ nhiều năm như vậy tới trả giá, ái hận đan chéo, như gần như xa.

Đến nỗi lúc này, trừ bỏ bọn họ hai người, trong một góc còn đứng ba cái xa lạ nam nhân.

Trong đó hai cái gia đình trang điểm, song song cau mày, lộ ra mười phần buồn rầu thần sắc; bị đặt tại trung gian nam nhân tuổi tác đã cao, hai mắt đỏ bừng, không ngừng ra sức giãy giụa, ý đồ tránh thoát gia đình trói buộc.

“Ta, ta như thế nào lừa gạt nhị vị? Ta nhi tử ngày đó cố ý nói cho chúng ta biết, hắn muốn tới Giang phủ hưởng ứng lệnh triệu tập họa sư..... Hắn đã mất tung suốt bảy ngày, Giang công tử thật sự chưa bao giờ gặp qua hắn?”

Nam nhân ai thanh mở miệng, thanh âm cùng thân thể toàn đang run rẩy:

“Ta nhi tử tên là Trịnh kiến châu, chiều cao bảy thước, mày rậm mắt to.....”

Bên trái gia đình mặt lộ vẻ khó xử: “Thiếu gia, Trịnh phu tử lấy chết áp chế, một hai phải xông tới, chúng ta căn bản ngăn không được.”

“Mất tích?”

Bạch Diệu Ngôn làm như đầu một hồi nghe nói việc này, liễm mi ngẩng đầu, thanh tuyến ôn nhu: “Tiên sinh đừng vội, không ngại nói cho ta nghe nghe.”

Kia nam nhân lại là cái dạy học tiên sinh.

Tạ Tinh Diệu đem hắn trên dưới đánh giá, chỉ thấy được đầy đầu xám trắng

tóc rối cùng sừng đỏ bất kham hai mắt, nào dư lại một chút ít làm thầy kẻ khác nho nhĩ khí phái.

Không biết là cái nào tiểu nha hoàn thấp giọng nói: “Nghe nói con thứ hai sau khi mất tích, Trịnh phu tử nương tử bệnh nặng một hồi, hấn cũng điên điên khùng khùng, thật đáng thương.”

“Cũng không phải là sao.” Một người khác nói tiếp, “Ta biểu tỳ cũng không thấy, trong nhà nhị lão mỗi ngày đều ở rớt nước mắt.”

Bạch Diệu Ngôn thân là thế gia truyền nhân, không chê phiền lụy mà hỏi kỹ mất tích chi tiết; Giang Thừa Vũ im lặng một lát, thế nhưng đột nhiên ngẩng đầu, triều bọn họ bên này đầu tới một đạo tầm mắt.

Lạnh nhạt, hồ nghi, mẫn hàm sát khí.

Này nói ánh mắt thẳng lẳng lẳng đụng phải Tạ Tinh Diệu, nàng bị nhìn chăm chăm đến sống lưng lạnh cả người, đột nhiên không kịp phòng ngừa, bên tai xẹt qua một trận gió lạnh.

Yến Hàn Lai trầm mặc không nói gì, cao gầy thân hình hơi hơi vừa động, che ở nàng trước người.

Giang Thừa Vũ nhíu mày, ngược lại thu hồi tầm mắt.

Mất tích việc sao có thể một chốc nói được thanh, Trịnh tiên sinh bị gia đình mang đi phòng cho khách nghỉ tạm, đãi Bạch Diệu Ngôn tiến thêm một bước dò hỏi.

Nam nhân tố khổ cùng ghen ngào dần dần dừng lại, khẩn trương không khí rốt cuộc có hòa hoãn, Ôn Bạc Tuyết thở ra một hơi: “Đó chính là Giang

Thừa Vũ..... Nhìn qua đảo rất chính nhân quân tử.”

Hắn nói dừng lại, để sát vào nhìn một cái Tạ Tinh Diệu: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Nàng áp xuống ngực quái dị rung động, xa xa vọng liếc mắt một cái Giang

Thừa Vũ: “Hắn là phía trước bị thương, khí huyết không quá lung lay.”

Những lời này không hề tự tin, Ôn Bạc Tuyết đầy bụng hồ nghi, lại không
kịp truy vấn ——

Đương trước mắt đòi bại Trịnh tiên sinh trải qua bọn họ bên cạnh, Tạ Tinh
Diệu tiến lên một bước, ngăn lại hai cái gia đình đi trước bước chân.

Nàng tưởng mở miệng, phí công há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ là móc ra
một phương khăn tay, bỏ vào lão nhân che kín nếp nhăn trong tay.

Đây là nguyên văn chưa bao giờ miêu tả nhân vật.

Trước mắt vị này râu tóc bạc trắng lão nhân, cùng với hắn kia chẳng biết đi
đâu nhi tử.

Bọn họ cả đời như vậy dài lâu, có như vậy nhiều đáng giá ghi khắc hỉ nộ ai
nhạc, nhưng mà kết quả là, cũng bất quá là tác phẩm vĩ đại nho nhỏ một
cái hạt bụi, liền một câu miêu tả đều không chiếm được.

Lúc trước xem tiểu thuyết thời điểm, nàng trước nay chỉ quan tâm nam nữ
vai chính trải qua quá ái hận gút mắt, âm mưu dương mưu, đến nỗi này đó
không chớp mắt bình dân bá tánh, đều bị phân chia ở “Tam giới thương
sinh” này bốn chữ bên trong.

Chăm chú nhìn lão nhân đỏ bừng hai mắt, nàng đầu một hồi như thế rõ

ràng mà cảm nhận được, như thế nào bình phàm người nguyện vọng.

Nhỏ bé, bàng hoàng, bất lực nguyện vọng.

Chúng nó đồng dạng chân thật tồn tại.

“Cái này có thể dùng để lau nước mắt.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ngài nhi tử thực mau là có thể về nhà..... Nhất định.”

*

Lấy bọn họ gà mờ trình độ, nếu muốn đối phó Giang Thừa Vũ, tám chín phần mười sẽ lấy thảm bại xong việc.

Vì thế đi vào phòng cho khách sau, Tạ Tinh Diệu, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn công bố phải tiến hành một hội đồng môn ôn chuyện, ba người cùng nhau vào phòng ốc.

Yến Hàn Lai một mình một người mừng được thanh tịnh, đi chính mình trong phòng nghỉ tạm.

“Không phải ta nói, cốt truyện này cũng quá cầu huyết đi! Bạch Diệu Ngôn bị Giang Thừa Vũ diệt cả nhà, cư nhiên cam tâm tình nguyện cùng hắn ở bên nhau.”

Phương vừa vào cửa, Nguyệt Phạn liền bắt mắt nhíu mày: “Xem hai người bọn họ bộ dáng, cư nhiên còn rất ân ái.”

Tạ Tinh Diệu ngồi ở nàng bên cạnh: “Ngược luyến tình thâm sao. Hiện tại tiểu thuyết phim truyền hình, chuẩn bị tam đại yếu tố: Một là cha ta ái người nương, ta nương đối với người thúc bối tình bạc nghĩa, ta đại cứu giết người tiểu di, nói ngắn lại chính là đời trước người ân oán tình thù; nhị là

nam nữ chủ cho nhau thọc dao, đã chết lại sống lại; tam là trong chốc lát bị giết trong chốc lát lại bị cứu vớt tam giới cùng thiên hạ thương sinh.”

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Tề sống.”

“Hơn nữa Giang Thừa Vũ là gần nhất thực hỏa truy thê hỏa táng tràng giả thiết, cộng thêm thượng một chút bệnh kiều thuộc tính, nhân khí không tính thấp.”

Nàng nhún nhún vai: “Nếu muốn thắng hần hần, có lẽ đến khai một mở bàn tay vàng. Cùng ta trối định trò chơi là □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, có chút chiến đấu kỹ năng cùng hiện đại hoá vũ khí, các người đâu?”

Ôn Bạc Tuyết thành thật nói tiếp: “Ta là □ mọi người thất bại thảm hại □, trừ ra đổi trang, giống như liền không có gì kỹ năng.”

“□ mọi người thất bại thảm hại □?”

Nguyệt Phạm vui vẻ: “Chính là đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo cái kia? Người có thể giống như vậy đi đường sao? Đổi trang quần áo nhiều hay không? Đẹp không?”

“Chỉ cần mở ra trò chơi hình thức, đi đường tư thế liền sẽ trở nên rất kỳ quái.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Đến nỗi quần áo đều rất đơn giản, như là triều bài ngắn tay, Mario quần yếm, hồ lô oa cùng khăn, bánh gừng người.”

Hần cảm thấy cái này kỹ năng râu ria vô cùng, nói chuyện khi mang theo điểm thói quen tính không tự tin, không nghĩ tới giọng nói rơi xuống đất, cư nhiên nhìn thấy hai song lượng ánh ánh đôi mắt.

Nguyệt Phạn rất có hứng thú, cười đến nhếch miệng: “Có thể nháy mắt đổi trang sao có thể sao có thể sao?”

Tạ Tinh Diệu đầy cõi lòng chờ mong: “Hồ lô oa cùng khoản! Có thể hay không biến một cái?”

Ôn Bạc Tuyết da mặt mỏng, bị các nàng trắng ra nhiệt liệt tầm mắt xem đến ngượng ngùng, chần chờ một lát, thấp thấp ứng thanh “Ân”.

Tiếp theo nháy mắt, Tạ Tinh Diệu trước mắt xuất hiện một mảnh lệnh người hoài niệm đỏ đậm.

—— thanh niên sinh đến như tuyết như tùng, một thân ngạo cốt có thể so cao lãnh chi phong, nhưng mà ở tuần mỹ vô trù ngũ quan dưới, rõ ràng là một kiện thô ráp hồng ngực.

Trên đầu còn có cái tròn vo tiểu hồ lô.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên một phách chưởng: “Đại oa!”

Nguyệt Phạn hết sức vui mừng: “Còn có khác sao?”

Ôn Bạc Tuyết mặt đỏ đến muốn mệnh, một phương diện cảm thấy khản trương, về phương diện khác còn lại là nguyên với hơi hơi rộng mở ngực, nghe vậy lập tức gật đầu, trên người quần áo tốc tốc biến đổi.

Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng hậm mộ: “Là người, mỹ đoàn tiểu ca!”

Lại chớp mắt, trước mặt vàng óng ánh lại thành hồng toàn bộ.

Nguyệt Phạn bạch bạch vỗ tay: “Spider Man!”

Các nàng hai cái quá nể tình, Ôn Bạc Tuyết chỉ cảm thấy trên mặt càng ngày càng nhiệt, chạy nhanh đổi về nguyên bản kia kiện bạch y: “Đừng

đừng đừng, này không phải cỡ nào ghê gớm kỹ năng.”

“Sẽ không a.”

Nguyệt Phạn cười chụp hấn bả vai: “Tùy thân tử quần áo nhiều thực dụng, cùng ma pháp thiếu nữ biến thân dường như, ta muốn cũng vô pháp từ dùng.”

“Hơn nữa quần áo cũng rất thú vị.”

Tạ Tinh Diệu nhìn ra hấn then thùng, tay phải nâng lên má, bất động thanh sắc ngoắc ngoắc môi: “Chúng ta đi vào Tu chân giới, các môn các phái tiên pháp trăm hoa đua nở, chiến đấu kỹ năng kỳ thật cũng không như vậy quan trọng —— ngược lại là thấy này đó quần áo, có thể làm ta nghĩ đến từ trước thời điểm.”

Ôn Bạc Tuyết ngơ ngác nhìn nàng liếc mắt một cái.

Hấn từ nhỏ gia cảnh không tốt, đầu óc cũng ngốc, sau lại bằng vào một khuôn mặt tiến vào giới giải trí, lại đến tới vô số châm chọc mỉa mai. Lúc trước biết được Tạ Tinh Diệu mang đến trò chơi khi, hấn trong lòng trước hết dâng lên phản ứng, là tự ti.

Đây là hấn tập mãi thành thói quen cảm xúc, phảng phất thành khắc vào đáy lòng dấu vết.

Ôn Bạc Tuyết sẽ không nghĩ đến, đương hấn nơm nớp lo sợ nói xong, hội ngộ thượng lương đạo chân thành mà sáng ngời ánh mắt.

Về điểm này nhi hấn cùng khiếp đảm một chút lùi về góc, hấn tâm giác ngược ngừng, thấp thấp mở miệng: “Cảm ơn.”

“Cuối cùng là ta lạp.”

Nguyệt Phạn về phía trước thăm thò người ra tử: “Ta lúc ấy chơi trò chơi, là □ tạp tạp chạy đinh xe □.”

“Đua xe trò chơi? Nhưng Tu chân giới không có ——”

Tạ Tinh Diệu ngẩn ra, chợt bừng tỉnh: “Khó! Nói!”

Nguyệt Phạn thần bí cười cười, hướng nàng giơ ngón tay cái lên: “□ tạp tạp chạy đinh xe □ tự mang gara, các người tưởng ngồi Lamborghini vẫn là Rolls-Royce?”

Tạ Tinh Diệu dù sao cũng là cái tiểu cô nương, nghe vậy kinh hỉ cười khai: “Vạn tuế!”

Di động trong trò chơi xe thể thao, vô luận cỡ nào đẹp để quý giá cỡ nào phong cách, chung quy chỉ là một chuỗi giả thuyết số liệu, nhưng đương trò chơi hệ thống dung nhập hiện thực, hết thảy ý nghĩa liền hồn nhiên bất đồng.

“Tu chân giới không phải có hành không phù sao? Ta phía trước ném thử quá, chỉ cần đem nó dán ở trên xe, là có thể thực hiện không trung xe bay.”

Nguyệt Phạn xoa xoa tay: “Người khác ngự kiếm ngự khí ngồi tàu bay, tốc độ giống rùa đen giống nhau chậm, chờ ngày nào đó có nhân rồi, ta mang các người đi chơi phi thiên trôi đi gia tốc, ném bọn họ một mảng lớn.”

Tạ Tinh Diệu dùng sức gật đầu.

“Đúng rồi, trừ ra kỹ năng, ta trong trò chơi còn có cái tiểu kho hàng.”

Nguyệt Phạn nói: “Đồ vật không nhiều lắm, ta nhìn xem, có cầu hôn nhẫn,

quả nho nước có ga, tiên nữ bồng.....”

Nàng nói dừng lại, thoáng nhìn Ôn Bạc Tuyết bỗng nhiên quay đầu, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Ôn Bạc Tuyết lắc đầu: “Không có gì, ta giống như nghe thấy cái gì thanh âm..... Có thể là ảo giác.”

Ba người bên trong hần tu vi tối cao, đối với yêu khí cảm giác cũng nhất nhanh nhạy.

Một câu nói xong, Ôn Bạc Tuyết bình tĩnh tâm thần, bí mật truyền âm:

“Có yêu khí, hẳn là liền ở cách đó không xa.”

Nguyệt Phạn: “Biết cụ thể vị trí sao?”

Ôn Bạc Tuyết đang muốn lắc đầu, nghĩ đến không thể rút dây động rừng, nhanh chóng cứng đờ cổ: “Quá phai nhạt, Giang phủ yêu ma tất cả đều dùng quá nặc khí đan, rất khó bị tu sĩ phát hiện.”

“Giang phủ này đó nhạc sư, kỳ thật chính là yêu ma nhóm đồ ăn trong mâm. Ta nhớ rõ trong nguyên tác giảng, mỗi đến ban đêm, sẽ có bụng đói kêu vang gia hỏa trộm xuống tay. Nhạc sư số lượng nhiều như vậy, lẫn nhau lại không thân, rất khó chú ý có ai mất tích.”

Tạ Tinh Diệu về khởi một cây tiên nữ bồng: “Nếu là tùy tiện ra tay, thực dễ dàng làm cho bọn họ chạy thoát, bại lộ chúng ta thân phận. Không bằng tĩnh xem này biến, chờ bọn họ hiện ra vị trí, lại tốc chiến tốc thắng.”

“Có thể a!”

Nguyệt Phạn ánh mắt chợt lóe, xem ánh mắt của nàng nhiều ra vài phần

vui mừng: “Không hổ là chơi chiến thuật.”

Nếu muốn tĩnh xem này biến, kia liền không thể lộ ra dấu vết.

Tạ Tinh Diệu mở miệng, ngữ khí như thường: “Ta cũng có cái tiểu kho hàng.”

Cùng lúc đó, ngoài cửa sổ.

Hai luồng sương đen phiêu đảng như yên, ẩn vào bóng đêm.

Bên trái bóng dáng chầm chước sau một lúc lâu: “Tối nay, liền bọn họ?”

“Da thịt non mịn, thoát nhìn hương vị không tồi.”

Phía bên phải hắc ảnh lạnh lùng cười: “Hôm qua người tuyển bữa ăn khuya hương vị nhưng chẳng ra gì, tuổi còn trẻ, ăn đi lên cư nhiên như vậy thô ráp, còn tổng ái cái cọ âm ỉ, nếu không phải ta nhất kiếm phong hầu, kia cô nương kêu thảm thiết có thể đánh thức toàn bộ sân người.”

“Coi như là cái khai vị đồ ăn.”

Hắn đồng bọn ngữ điệu tản mạn, liếm liếm môi dưới: “Mới vừa rồi trong phòng nam nhân hướng chúng ta bên này nhìn nhìn, hắn sẽ không có sở phát hiện đi?”

“Phát hiện? Chúng ta dùng quá nặc khí đan, chớ nói phạm phụ tục tử, liền tu sĩ đều rất khó cảm giác.”

Hắn nói nhíu mày, tạm dừng sơ qua: “Trừ phi..... Hắn tu vi cực cao.”

Nhưng trong phòng không hề linh lực dao động, một nam nhị nữ cử chỉ tầm thường.

Từ từ.

Xuyên qua ngoài cửa sổ che phủ bóng cây, hắt trông thấy ánh nến leo lắt trung cảnh tượng.

Kia váy đỏ thiếu nữ hàng mi dài hơi rũ, trong tay rõ ràng không có đá lấy lửa, lại đột nhiên toát ra ngọn lửa.

Đây là..... Ngự hỏa quyết?

Tạ Tinh Diệu giơ lên trong tay thiêu đốt tiên nữ bồng: “Bạc lửa! Ta kho hàng vừa lúc có cái bật lửa.”

Đến không được.

Hắc ảnh hai mắt mở lớn hơn nữa: Nàng không những trông rỗng ngự hỏa, đầu ngón tay còn bùm bùm tạc ra hỏa hoa, này chờ thuật pháp chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy!

Bên trái bóng dáng ngưỡ khí trầm ngưng: “Xem này ánh lửa cùng kéo dài độ, ít nhất đến là Trúc Cơ trình độ.”

Tiếng nói vừa dứt, hai yêu lại đều là chấn động!

Váy đỏ thiếu nữ chậm đợi ánh lửa tan đi, trong tay vừa động, hiện ra một cái thuần màu đen hình hộp chữ nhật.

Cùng với mấy trương lớn bằng bàn tay trang giấy.

Bọn họ tu vi không thấp, thị lực siêu quần, dễ như trở bàn tay liền thấy rõ trang giấy thượng hình ảnh ——

Rõ ràng là một cái lại một cái ăn mặc áo quần lố lằng người.

Thứ đồ kia giống họa, lại tuyệt không phải họa.

Mỗi người ngũ quan đều vô cùng chân thật mà rõ ràng, không giống dùng

bút vẽ miêu tả mà ra, càng như là..... Sống sờ sờ người.

Nói đúng ra, hẳn là Ma tộc. Ở Tu chân giới, chỉ có Ma tộc sẽ thân xuyên như vậy không vào chủ lưu kỳ lạ quần áo.

“Bọn họ..... Bị nhốt ở bên trong?”

Phía bên phải bóng dáng run lập cập: “Ta nghe nói đích xác có loại thuật pháp, có thể vây hòn cố phách, làm hòn phách lưu tại bùa chú bên trong vĩnh chịu tra tấn, nhưng cái loại này thuật pháp yêu cầu tu vi ——”

Hắn đồng bạn cắn răng: “Mặc dù tới rồi Kim Đan kỳ, cũng chỉ có thể sơ học da lông.”

Trúc Cơ kỳ tiểu thái điều Tạ Tinh Diệu cúi đầu mân mê một trận, mặt mày cong cong, ngữ ý mỉm cười:

“Trong trò chơi có chụp ảnh công năng, Polaroid rất phương tiện, các người xem, đây là ta cùng người chơi khác chụp ảnh chung —— đúng rồi, còn có cái này!”

Một câu nói xong, hai yêu hoàn toàn hoảng sợ, kinh ngạc ngừng thở.

Nàng trong tay vô kiếm vô phù, chỉ có một phổ phổ thông thông màu đen ống tròn, nhưng mà giờ tay hết sức, lại có vô thượng kim quang tùy theo trào ra, linh hoạt kỳ ảo tuyệt luân, như vô biên pháp tướng.

Kim quang róc rách, càng hơn ánh trắng ba phần; cột sáng cực dài cực thẳng, tựa như một phen lẫm lẫm thần kiếm, với ngay lập tức chi gian đâm thủng mệnh mang màn đêm, hoa quang mãn phòng.

Dẫn ra kim quang pháp khí, đối với tu sĩ mà nói không tính là khó khăn. Rốt

cuộc mỗi người đều có linh lực, linh lực dao động dưới, đều có rộng rãi diệu pháp.

Nhưng giờ này khắc này, bốn phương tám hướng linh khí toàn vô.

“Không cần linh lực, liền triệu ra này chờ pháp quang.”

Bên trái ám ảnh lui về phía sau một bước, khớp hàm run lên: “Lấy khí vì linh, hóa khí vì quang, người này..... Thấp nhất hóa thần!”

“Ta ngộ.”

Phía bên phải ám ảnh cuộn tròn một chút: “Còn nhớ rõ kia nam nhân không lâu trước đây quay đầu sao?”

Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, nguyên lai rất sớm phía trước, liền đã hiện ra nào đó không thích hợp manh mối.

Đầu tiên là hàm hồ thử, lại tuần tự tiệm tiến triển lộ thực lực, này tuyệt phi trùng hợp, chỉ có một loại giải thích hợp lý.

Trong phòng đại năng nhóm thực lực cao thâm đến khó có thể tưởng tượng, đã sớm phát hiện bọn họ giấu ở nơi đây. Sở dĩ lượng ra pháp bảo cùng pháp quyết, toàn vì kinh sợ bọn họ này hai cái âm thầm nhìn trộm tiểu tặc!

Hắn ngộ thật sự thâm, thực thấu triệt.

“Không..... Không đến mức đi? Nói không chừng hết thảy đều là trùng hợp.”

Bên trái đồng bạn duy trì cuối cùng một tia lý trí: “Bọn họ nếu thật sự phát hiện chúng ta, vì sao vẫn luôn giả ngu? Nếu ẩn người theo như lời, bọn họ

lý nên đem kim quang chiếu hướng ngoài cửa sổ, thúc giục chúng ta mau mau thúc thủ chịu trời!”

Trong phòng Tạ Tinh Diệu đối hết thấy không biết gì, thông thả ung dung:

“Nghe nói đây là nước Đức nhập khẩu, hiệu quả phi thường không tồi.

Trong phòng có ngọn nến, nhìn qua không phải quá rõ ràng, chúng ta hướng ngoài cửa sổ chiếu chiếu.”

Vì thế đáp lại hai chỉ yêu ma, là một bó trừng hoàng ánh sáng.

Kim quang tràn đầy ngoài cửa sổ, lệnh hết thấy âm u không chỗ che giấu, vô cùng rõ ràng mà, miêu tả ra lưỡng đạo làm cho người ta sợ hãi thân ảnh.

Mấy đôi mắt mờ mịt đối diện, trường hợp một lần thập phần yên tĩnh.

Hai chỉ yêu ma lại kinh lại sợ, lý trí bằng không.

Như thế nào như thế, nàng, nàng cư nhiên thật sự nhất tâm kiến huyết mà, chiếu lại đây?

Tạ Tinh Diệu đầu óc phát ngốc, mặt vô biểu tình.

Nàng, nàng chỉ là muốn thử xem công hiệu, chiếu một chiếu đen như mực địa phương..... Này cái gì vận khí?

Hơn nữa này hai chỉ yêu, thoát nhìn tu vi không thấp.

Đánh bất ngờ chạm vào là nổ ngay, trong không khí căng chặt huyền đem đoạn chưa đoạn. Nàng có tin tưởng có thể thắng, nhưng đến lúc đó khiến cho động tĩnh tất nhiên không nhỏ, chờ cái khác yêu ma phát hiện, bọn họ liền toàn xong rồi.

Dưới tình huống như vậy, nếu muốn lặng yên không một tiếng động đánh bại đối thủ, khả năng tính vô hạn xu gần với linh.

..... Lúc này nguy hiểm.

“Đừng sợ.”

Ôn Bạc Tuyết lấy hết can đảm tiến lên một bước, dứt khoát kiên quyết che ở trước nhất: “Ta ta ta tới bảo hộ các người!”

Hắn tim đập như cổ lồi, đã làm tốt nhất hư tính toán, một câu khó khăn lắm nói xong, liền thấy hai chỉ ác yêu hung hăng về phía trước một phác, chợt

——

Bổ nhào vào trên mặt đất???

Bên trái cái kia run bần bật: “Chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, cư nhiên đem chủ ý đánh tới ba vị đại năng trên đầu!”

Ôn Bạc Tuyết:?

Tình huống như thế nào?

Bên phải cái kia ngữ mang khóc nức nở: “Còn thỉnh hồng y đại năng thu trong tay vô thượng kim quang diệu pháp, tha chúng ta một cái mệnh đi!”

Nguyệt Phạn:?

Bọn họ uống lộn thuốc?

“Hồng y đại năng” Tạ Tinh Diệu đồng dạng sờ không được đầu óc, theo dõi phương tầm mắt tìm kiếm, nhìn thấy bọn họ trong miệng vô thượng kim quang diệu pháp.

Dung mạo không sâu sắc, toàn thân thâm hôi, đang tản phát ra một bó

trong vắt lượng mang, quang hoa lưu chuyển, chói mắt đến cực điểm.

Nàng..... Đèn pin?

Tạ Tinh Diệu trầm mặc một sát, nắm lấy đèn pin, hướng bọn họ nơi phương hướng sâu kín nhoáng lên.

Hai chỉ yêu ma xoắn đến xoắn đi, thân thể bải thành O, C, S các loại hình dạng, liều mạng tránh né quang mang bắn thẳng đến.

Tạ Tinh Diệu:..... Không phải.

Tạ Tinh Diệu: Các người có bệnh đi?

Chapter 9

Có câu ngạn ngữ kêu “Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tổn công”.

Nguyên tác cốt truyện, từ tiến vào Giang phủ về sau, Ôn Bạc Tuyết liền mạo thật lớn nguy hiểm ngày đêm sưu tầm, ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức, rốt cuộc tìm được giam giữ bá tánh địa lao.

Này đoạn tình tiết kinh tâm động phách, xen kẽ các loại đấu trí đấu dũng, lấy hiện giờ vị này “Ôn Bạc Tuyết” nghiệp vụ trình độ tới xem, nếu muốn tìm đến địa lao chỉ sợ quá sức.

Vạn hạnh, này hai chỉ yêu xông vào trong phòng.

Bọn họ tựa hồ đối đoàn người chân thật trình độ sinh ra hiểu lầm, đem Polaroid làm như nhiếp hồn thuật, đèn pin còn lại là trong truyền thuyết hóa thần chi khí ——

Tạ Tinh Diệu chỉ nghĩ nói, cảm tạ vật lý kỹ thuật cảm tạ hiện đại khoa học kỹ thuật.

Hai chỉ yêu vật bị dọa cái quá sức, hoàn toàn một bộ từ bỏ chống cự bộ dáng, Ôn Bạc Tuyết thử tính hỏi địa lao, lập tức được đến bọn họ phía sau tiếp trước trả lời:

“Liền, liền ở trong phủ Đông Nam giác, nơi đó có một ngụm giếng cổ.....

Ba vị đại nhân có đại lượng, buông tha chúng ta lúc này đây đi!”

Đuôi câu chưa dứt, Nguyệt Phạn cùng Tạ Tinh Diệu đồng thời khởi tay, sấn này chưa chuẩn bị công kích trực tiếp tử huyết.

Nếu là chính diện đối kháng, các nàng chắc chắn dùng đi không ít khí lực; lần này đánh bất ngờ không hề dấu hiệu, yêu vật không kịp phản ứng, thực mau không có hơi thở.

Nguyệt Phạn không dự đoán được Tạ Tinh Diệu cũng sẽ động thủ, đầu tiên là sửng sốt, chột cùng nàng đối diện cười cười.

Ôn Bạc Tuyết bị hoảng sợ: “Liền, liền như vậy không có?”

“Này hai chỉ yêu quái lưu không được.”

Tạ Tinh Diệu nhẹ vỗ đầu ngón tay: “Đối chúng ta kỳ hảo, bất quá là vì bảo mệnh mà thôi. Ngàn vạn không cần quên, bọn họ ở ngoài cửa sổ nhìn trộm đã lâu, lúc ban đầu mục đích là đem chúng ta ăn tươi nuốt sống.”

Thả chạy này hai chỉ yêu, ý nghĩa càng nhiều người sẽ thăm tao độc thủ, trở thành trong bụng đồ ăn; càng tao chính là, bọn họ rất có thể trở về mặt báo.

Đến lúc đó không chỉ có Giang Thừa Vũ, cả tòa phủ đệ yêu ma quỷ quái đều đem tập thể công kích, kể từ đó, còn sống tỷ lệ đó là cực kỳ bé nhỏ.

Nguyệt Phạn vốn tưởng rằng nàng là cái nhân từ nương tay kiêu kiêu nữ, không nghĩ tới Tạ Tinh Diệu xuống tay thế nhưng sẽ như vậy lưu loát.

Nghĩ đến cũng là, nhân từ nương tay kiêu kiêu nữ cũng sẽ không xảo lười như hoàng, ngoa chạy lấy người gia mấy chục vạn linh thạch.

Cái này đồng đội dị thường đáng tin cậy, Nguyệt Phạn càng xem càng thích, liếc liếc mắt một cái trên mặt đất yêu thi, đầu ngón tay hơi động, trong lòng mặc niệm khẩu quyết.

Lại nháy mắt, kia địa phương chỉ còn lại có khói nhẹ từ từ, dần dần tán ở nhảy động ánh nền trung.

“Kế tiếp, chỉ cần chờ đến Bạch Diệu Ngôn tâm ma phát tác, chúng ta cùng Giang Thừa Vũ chính diện đối thượng.”

Nguyệt Phạn môi đỏ nhẹ cong: “Chúng ta có vai chính quang hoàn hộ thể, liên tính thực lực theo không kịp, Thiên Đạo cũng sẽ không dễ dàng làm chúng ta quải rớt.”

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược mở miệng: “Nhưng chúng ta không phải vừa ráp xong hồn phách..... Nếu bị Thiên Đạo phát hiện, sẽ không trực tiếp đánh chết sao?”

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn nhảy dựng lên gõ hấn đầu: “Đen đũi, mau đem những lời này phi rớt!”

*

Nguyệt Phạn lời nói không tòi, giải quyết địa lao vấn đề, kế tiếp nhất máu chót cốt truyện điểm, đó là bọn họ cùng Giang Thừa Vũ quyết chiến.

Nguyên tác đem lần này chiến đấu miêu tả đến xúc động lòng người, vai chính đoàn cứu tử nhất sinh, cuối cùng ít nhiều “Ôn Bạc Tuyết” với giây lát gian hiểm thấu đáo đạo pháp, tu vi tăng nhiều.

Đạo pháp lĩnh ngộ yêu cầu tích lũy tháng ngày, hiện giờ vị này Ôn sư huynh mới đến, chỉ sợ rất khó như thư trung giống nhau trí tử địa rồi sau đó sinh.

Bọn họ có khả năng làm, chỉ có mau chóng quen thuộc thuật pháp cùng trò chơi hệ thống, đem hết toàn lực đi đua.

Tạ Tinh Diệu thể xác và tinh thần đều mệt, một giấc ngủ đến ngày thứ hai buổi trưa, mở ra cửa phòng, vừa lúc gặp được một trưởng nhất không nghĩ nhìn đến mặt.

Yến Hàn Lai ngồi ở trong viện ghế đá thượng, cúi đầu nhìn quyển sách.

Mấy cái tiểu thị nữ tự hành lang trước vội vàng mà qua, tốc tốc liếc hắt vài lần, lại như chim tước uyển chuyển nhẹ nhàng tránh ra.

Một viên cây hòe lung hạ che trời âm u, đem thiếu niên trắng nõn khuôn mặt nhiễm nặng nề ám sắc, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở sái lạc xuống dưới, chiếu ra hắt lạnh lòng hai mắt, hàng mi dài bỗng nhiên run lên, lười biếng vén lên.

Hắn đơn giản dịch dung, tĩnh tọa bộ dáng an tĩnh lại tuyển tú, một thân thanh y như trúc, cao đuôi ngựa bị tùy ý trát khởi, dây cột tóc phiêu diêu chi gian, toàn là người thiếu niên độc hữu kiêu căng bừa bãi.

Nhưng thật ra bên tai kia đỏ thắm mặt trang sức chói mắt chút, gọi người nhớ tới thắm khai huyết.

“Tạ cô nương, sớm.”

Một cái “Sớm” tự bị lạnh yên tăng thêm, Tạ Tinh Diệu nhìn xem đỉnh đầu chói lọi thái dương, nghe ra hắt lời nói châm chọc, ngoài cười nhưng trong không cười:

“Ta vừa mới còn buồn bực, đến tột cùng là ai đỉnh mặt trời chói chang buồn

đầu đọc sách —— ánh nắng chói mắt, Yến công tử chớ có vì hấp dẫn các cô nương lực chú ý, lộng hạt chính mình đôi mắt.”

Yến Hàn Lai thần sắc nhàn nhạt buông sách vở, Tạ Tinh Diêu nhìn thượng liếc mắt một cái, quả nhiên là bổn tu hành pháp quyết.

Người này trừ bỏ tu luyện cùng giết chóc, giống như lại vô khác cái gì yêu thích.

Hắn không ra tiếng phản bác, tay trái đột nhiên thượng nâng, không biết khi nào lấy ra một cái hình vuông hộp gỗ, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt trên bàn đá: “Bữa sáng.”

Tạ Tinh Diêu sửng sốt, nghe thiếu niên đạm thanh giải thích: “Bọn họ hai người công bố muốn đi chợ sáng, thác ta đem vật ấy cho người.”

Đây là Nguyệt Phạn Ôn Bạc Tuyết chuẩn bị đồ ăn.

Hôm qua được bút ý ngoại chi tài, ba người thượng lượng mua chút linh phù pháp khí, có lẽ là thấy nàng không tỉnh, không đành lòng quấy rầy, liền chỉ có bọn họ hai cái sớm tiến đến.

Bọn họ cũng đều biết, mấy ngày nay nhất hao tâm tổn sức lo lắng chính là Tạ Tinh Diêu.

Đến nỗi Yến Hàn Lai, hắn thói quen với một chỗ một thất, sở dĩ ngồi ở trong viện, là chờ nàng ra tới.

Tạ Tinh Diêu cả người khí thế diệt một tí xú.

“..... Cảm ơn.”

Nàng có chút co quắp, nhấp môi sờ sờ chóp mũi, bước chân nhẹ nhàng đi

ra phía trước, tiểu tâm mở ra hộp gỗ.

Yến Hàn Lai nói qua đây là bữa sáng, hẳn là bị đặt khá dài một đoạn thời gian, giờ phút này cái nắp xốc lên, cư nhiên toát ra trắng xoá nhiệt khí.

Tạ Tinh Diệu nhìn hộp tròn tựa điểm tâm, theo bản năng hỏi: “Người vẫn luôn dùng linh lực làm nó nhiệt?”

Đối phương không đáp.

Lấy Yến Hàn Lai cổ quái đến cực điểm tính tình, trầm mặc cùng cấp với cam chịu.

Điểm tâm đều là chọn lựa kỹ càng lúc sau trán nhỏ đặc sản, bản thân hương vị thật tốt, phối hợp ẩm hô hô nhiệt ý càng là dẹt hoa trên gấm.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy mỹ mãn mà ăn xong, khép lại cái nắp khi, lại thoáng nhìn Yến Hàn Lai buông xuống lông mi.

Hắn từ đầu đến cuối không thấy nàng, đưa qua hộp gỗ về sau, liền tập trung tinh thần xem khởi pháp quyết.

Nhân vật này luôn luôn như thế, thần bí khó lường, hỉ nộ không hiện ra sắc, cho đến trong nguyên tác thê thảm chết đi, cũng không từng biểu hiện ra thất thổ cùng sợ hãi.

Đặc biệt giờ phút này cúi đầu nhìn thư, mặt mày giống như bút mực câu họa, âm trầm tan đi, chỉ dư thanh thuần thư hương khí, có nề nếp thần thái làm người nhớ tới núi cao tuyết lĩnh.

Yến Hàn Lai càng là thành thạo, Tạ Tinh Diệu liền mặc danh càng muốn hù một hù hẳn, nhìn xem núi cao tuyết lĩnh đỉnh trệ khi bộ dáng.

“Yến Hàn Lai.”

Nàng thanh âm vang lên, thiếu niên không kiên nhẫn ngước mắt.

Cùng lúc đó, một đạo chói mắt bạch quang hiện lên.

“Ta nhìn xem ——”

Polaroid chậm rì rì phun ra ảnh chụp, nàng cầm trong tay hoảng sợ
nhoáng lên, đặc ý cười cười: “Chụp đến thế nào.”

Một trương trang giấy bị đưa đến hần trước mắt, Yến Hàn Lai nhìn lại đuôi
lông mày.

Trên giấy lại là một cái cùng hần tướng mạo tương đồng người, mày kiếm
mắt phượng, sườn mặt câu ra sắc bén độ cung, chính lạnh lùng ngửa đầu,
môi mỏng nhấp thành thẳng tắp.

“Đây là chúng ta Lăng Tiêu Sơn tổ truyền bảo bối.”

Nhớ tới đêm qua kia hai cái yêu vật, Tạ Tinh Diệu nhếch miệng cười khế:

“Vật ấy tên là ‘ nhiếp hồn ấn ’, có thể đem người một hồn một phách giam
cầm trong đó —— người muốn trở về sao?”

Nàng nói được nhẹ nhàng, hai mắt cong khai tinh lạng hình cung, sau
một lúc lâu, Yến Hàn Lai cũng lười nhác gọi lên môi mỏng: “Dư lại kia nhị
hồn sáu phách, Tạ cô nương còn muốn?”

Tạ Tinh Diệu ngờ ngẩn.

“Khởi này thân mình không coi là quan trọng, cô nương nếu là cố ý, toàn bộ
cầm đi đó là.”

Hắn nói xong nhướng mày, có lẽ là thấy nàng hoảng sợ, ý cười càng đậm:

“Ta tới giúp người?”

Yến Hàn Lai sao có thể thúc thủ chịu trói, sờ dĩ như vậy trả lời, định là nhìn ra nàng ở nói dối.

Đào hổ phản bị mai phục, Tạ Tinh Diêu âm thầm cắn răng: “Nhàm chán.”

“Nguyên lai ở Tạ cô nương xem ra, ‘ thú vị ’ đó là bị người trêu chọc đến xoay quanh.”

Yến Hàn Lai dù bận vẫn ung dung, lạnh giọng hừ cười: “Cô nương không ngại đi học đường trụ hạ, tìm chút tám chín tuổi trĩ đồng —— bọn họ đầu óc hẳn là cùng người rất là gần.”

Lạnh nhạt, độc miệng, không buông tha người.

Nàng thật là đầu óc mông du, mới có thể ở ăn đến nóng hầm hập điểm tâm thời điểm, cảm thấy người này có như vậy một tí xú ném hảo.

“Này thật là loại tiểu món đồ chơi,” nàng một đốn, “Người thấy thế nào ra không thích hợp?”

Nếu thật sự đem hòn phách nắm trong tay, không phải là như vậy thần thái.

Nàng tươi cười thuần nhiên vô hại, giống như chờ đợi trò đùa dai có hiệu lực miêu, chân chính nắm giữ người khác sinh tử là lúc, sẽ không cười đến như thế thuần túy.

Điểm này hẳn nhất minh bạch.

Yến Hàn Lai trầm mặc một lát, hơi hơi mở miệng: “Trên giấy người nợ tương mạo cùng ta tương đồng, trước sau bảo trì ta từng đã làm động tác, hẳn là để lại ta ngay lúc đó hình ảnh, chỉ thế mà thôi.”

Bị hấn nói trúng rồi.

Tạ Tinh Diệu thở dài nhận tài: “Nó kêu cameras. Người tưởng thử một lần sao?”

Đối phương lắc đầu: “Không cần, đa tạ.”

Hấn luôn luôn độc lai độc vãng, đưa cơm nhiệm vụ rất cuộc hoàn thành, liền cũng không tính toán lưu lại tại đây, thực mau đứng dậy cáo biệt, làm ra sắp sửa trở về phòng tư thái.

Nhưng mà chưa xoay người, Yến Hàn Lai đột nhiên thần sắc ngưng trụ.

Hấn rất ít lộ ra loại này cảnh giác biểu tình, Tạ Tinh Diệu vốn muốn mở miệng dò hỏi, cánh tay lại bị người bỗng nhiên nắm chặt.

Chợt đó là một cổ không hề dấu hiệu sức kéo.

Bọn họ ngồi ở thật lớn cây hòe dưới, Yến Hàn Lai chỉ cần thuận thế lôi kéo, chờ nàng phản ứng lại đây, đã là bị mang vào thụ sau bóng ma, cả người ngã ngồi ở góc.

Tạ Tinh Diệu rơi buồn đau, muốn oán giận, lại phát không ra thanh âm ——

Người thiếu niên nửa quỳ trên mặt đất, cùng nàng chỉ có gang tấc chi cự, tay trái thon dài trắng nõn, nặng nề ép xuống, che ở môi nàng.

“Chớ có ra tiếng.”

Hấn truyền âm nhập mật: “Có người ngoài hơi thở..... Giang Thừa Vũ tới.”

Tạ Tinh Diệu đương mười mấy năm ngoan ngoãn nữ, trừ bỏ lần trước bị hấn khiêng tiến y quán, nào từng cùng cùng tuổi người thiếu niên từng có như thế gần sát khoảng cách, trong đầu ầm ầm một vang, hấp tấp chớp

chớp mắt.

“Hắn thân là linh hồ, đối hơi thở cảm giác phá lệ nhanh nhạy. Người cùng hắn đã là bạn cũ, thực dễ dàng bị phát hiện.”

Yến Hàn Lai ngữ khí nghe không ra phập phồng: “Ly ta gần chút, có thể che lấp hơi thở.”

Khó trách hôm qua ở trong rừng trúc, Yến Hàn Lai cố ý ngăn trở nàng thân hình.

Tạ Tinh Diệu: “..... Nga.”

Nàng cực nhanh theo tiếng, bên tai truyền đến lộc cộc tiếng bước chân vang, cùng với theo sát sau đó nam âm: “Diệu Ngôn!”

Đúng là Giang Thừa Vũ.

Không biết vì sao, gần nghe thấy hắn thanh tuyến, thân thể này liền không tự chủ được bắt đầu khẩn trương, tim đập tần suất càng lúc càng nhanh, dường như một chùy nhất biến biến gõ lòng ngực.

Tiếng bước chân một trước một sau, hắn là thuộc về Bạch Diệu Ngôn cùng Giang Thừa Vũ, đột nhiên chi gian, mặt sau kia nói bước chân ngừng lại.

Mặc dù nhìn không thấy đại thụ bên kia tình cảnh, Tạ Tinh Diệu vẫn có thể tưởng tượng đến hắn ánh mắt, lạnh băng đến xương, mẫn hàm điên cuồng hung lệ, chính như lần trước ở rừng trúc ngoại, Giang Thừa Vũ hướng nàng đầu tới ánh mắt giống nhau.

Linh hồ cảm giác lực dữ dội nhạy bén, hắn định là phẩm ra không thích hợp.

Bốn phía yên tĩnh, áp lực đến có thể nghe thấy cành lá đong đưa thanh âm. Thuộc về Giang Thừa Vũ bước chân hướng bọn họ nơi phương hướng chậm rãi bước ra, Tạ Tinh Diêu ngừng thở.

Sau đó nghe thấy thùng thùng một tiếng tim đập.

Ở bước chân vang lên giấy lát, Yến Hàn Lai bỗng nhiên tới gần.

Nàng chớp mũi thiếu chút nữa đánh vào ngực hấn thượng. Ly đến gần, có thể ngửi thấy một cỗ sạch sẽ tạo hương, không có càng nhiều lung tung rối loạn hương vị, thuần nhưng mà mát lạnh, phiếm hơi hơi lãnh.

Thiếu niên vai rộng eo thon, cao dài cao gầy thân hình dường như cái chắn, giờ phút này không hề giữ lại gần sát mà đến, xa lạ hương khí cùng với nặng trĩu ảnh ngược, cơ hồ đem nàng ép tới hít thở không thông.

Vì làm hơi thở biến mất hầu như không còn, đối phương thậm chí vươn tay, vụng về đem nàng bảo vệ.

Tại đây loại khoảng cách hạ, nàng thậm chí có thể nghe thấy Yến Hàn Lai càng lúc càng nhanh tim đập.

Quá kỳ quái.

Vô luận ngực vẫn là bàn tay, đối phương đều không có chân chính cùng nàng đụng vào. Hai người nhìn qua gắt gao tương dựa, kỳ thật cách chút xíu chi cự, vô pháp chạm đến hình thể, chỉ có thân thể nhiệt khí lặng yên tương dung.

Nàng không dám hô hấp, cũng không dám động.

Yến Hàn Lai không nói chuyện, hầu kết lại khẽ run lên, trên dưới giật giật.

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc rũ xuống lòng mi.

Cách một cây bóng ma, hai đầu đều là mê mang ám sắc, tiếng gió phút chốc quá, mỗi lần cành lá rung động đều giống như quét ở trong lòng.

Không biết qua bao lâu, bên kia tiếng bước chân chần chờ sau một lúc lâu, rốt cuộc không hề đi trước.

Tạ Tinh Diệu ổn hạ tâm thần, truyền âm nhập mật: “Tay của người, buông xuống.”

Phía sau bàn tay nhẹ nhàng quơ quơ, nàng nhú mày bổ sung: “Ta miệng..... Ngoài miệng kia chỉ.”

Đáng chết, như thế nào có thể tại đây loại thời điểm nói lắp.

Trên môi lạnh lẽo xúc cảm nghe tiếng vừa động, thẳng đến giờ phút này, nàng mới cảm thấy ra Yến Hàn Lai lòng bàn tay thượng dày nặng kén cùng sọc, có chút ma người, càng nhiều là mạc danh quỷ.

Nàng chán ghét loại này nói không rõ cảm giác, nghe hẳn chần chờ ra tiếng: “..... Xin lỗi.”

Yến Hàn Lai cư nhiên sẽ bởi vì loại chuyện này xin lỗi.

Tạ Tinh Diệu trong lòng cảm thấy mới lạ, khôi phục cùng hẳn ở chung khi nhất quán ngữ khí, tuyệt không ở khí thế thượng rơi xuống phong: “Không có gì hảo xin lỗi, tránh hiểm mà thôi. Yến công tử tim đập nhanh như vậy, sẽ không chưa bao giờ tiếp cận quá nữ tử đi?”

Thiếu niên một đốn, thực mau hờ hững dương môi, đối chọi gay gắt: “Ta cô nương lắp bắp, đảo cũng không giống rất có kinh nghiệm.”

“Ai nói lấp.”

Tạ Tinh Diệu cắn răng: “Hồng phượng hoàng phấn phượng hoàng, phấn hồng phượng hoàng hoa phượng hoàng —— ta hảo thật sự.”

Yến Hàn Lai không nghĩ tới nàng sẽ dùng một đoạn nhiều khẩu lệnh tự chứng trong sạch, đầu tiên là hơi hơi ngơ ngẩn, chột tự trong cổ họng phát ra một tiếng cực kỳ mỏng manh khí âm, nhấp môi giờ lên khóe miệng.

Yến Hàn Lai di đi tầm mắt, tránh đi nàng ánh mắt.

Tạ Tinh Diệu:.

Tạ Tinh Diệu truyền âm: “Ngươi là đang chê cười ta đúng không.”

Thức hải trung ngẩn ngủi một tĩnh, thực mau vang lên quen thuộc thiếu niên âm: “Tạ cô nương thị lực thật tốt, nhìn rõ mọi việc.”

Hắn thật đúng là không chút nào che lấp.

Giang Thừa Vũ chưa rời đi, nàng không dám có điều động tác, chỉ có thể dán Yến Hàn Lai ngực thoáng giương mắt, trông thấy đối phương thon dài sườn trên cổ một sợi hồng nhạt.

Nàng nghĩ ra ngôn châm chọc này phẫn màu đỏ, lại không biết như thế nào cảm thấy biệt nữu, chỉ phải hừ nhẹ một tiếng: “Yến công tử mặt dày vô sỉ, gọi người theo không kịp.”

Yến Hàn Lai: “Quá khen.”

Da mặt dày.

Tạ Tinh Diệu ngửi bị xuân phong thổi tan tào hương, ở trong lòng triều hấn làm mặt quỷ: Sớm hay muộn so ngươi có kinh nghiệm.

Chapter 10

“Làm sao vậy?”

Thình lình xảy ra giọng nữ đánh vỡ yên tĩnh, Giang Thừa Vũ thực mau trả lời: “Không có việc gì. Người hảo chút sao?”

Nói chuyện nữ nhân, hẳn là chính là Bạch Diệu Ngôn.

Chịu khổ diệt môn về sau, không những không có truy cứu giết cha mối thù giết mẹ, cư nhiên còn ý cùng Giang Thừa Vũ thành thân, Tạ Tinh Diệu không hiểu được nàng mạch não, thật cẩn thận không hề nhúc nhích, lặng lẽ nghe.

“Ân.”

Bạch Diệu Ngôn trầm ngâm mở miệng, hầu âm uyển chuyển nhu hòa: “Ta đêm qua lại mơ thấy Bạch phủ.”

“Người vẫn là không bỏ xuống được?”

Giang Thừa Vũ khẽ thở dài: “Yêu tộc thương người nhà người, ta cũng là bất ngờ. Hay là bởi vì ta cũng là yêu, liền làm người tâm sinh khúc mắc?”

“Không phải!”

Bạch Diệu Ngôn ho nhẹ vài tiếng: “Ta, ta chỉ là mơ thấy người đứng ở Bạch phủ, toàn thân tất cả đều là huyết..... Ta biết kia chỉ là cái ác mộng, nhưng.....”

Chỉ là cái ác mộng?

Tạ Tinh Diệu âm thầm nhíu mày, rõ ràng là Giang Thừa Vũ đem yêu ma dẫn vào Bạch phủ, gây thành mầm tai hoạ; thộc Bạch Diệu Ngôn trí mạng

nhất kiếm, đồng dạng là hắc cái này “Si tâm người”.

Nàng tâm giác kỳ quái, theo bản năng hơi hơi ngửa đầu, tìm kiếm đường như nhìn nhìn Yến Hàn Lai.

“Hắc khả năng đối hồn phách động qua tay chân.”

Hắc liếc mắt một cái nhìn ra tầm mắt này hàm nghĩa, không chút để ý mà đáp: “Bạch Diệu Ngôn từ Giang Thừa Vũ sống lại, hắc đem hồn phách tích cốp ở trong tay nhiều năm như vậy, có rất nhiều thời gian mơ hồ ký ức.”

Giang Thừa Vũ ôn thanh: “Người yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không lại làm bất luận kẻ nào khinh nhục người.”

Thật là hảo hạo da mặt, lúc này đảo thành cái si tình loại.

Ám phúng rất nhiều, nàng tổng cảm thấy kỳ quái.

Giang Thừa Vũ vừa nói lời nói, nàng ngực liền bùm bùm nhảy cái không ngừng, như là khẩn trương tới rồi cực hạn, liên quan trên mặt đều ở nóng lên.

Bên kia Bạch Diệu Ngôn trầm mặc hồi lâu.

Sau một lúc lâu, nàng thấp giọng mở miệng: “Đúng rồi, thị trấn các bá tánh mất tích sự tình..... Có thể hay không là yêu ma việc làm?”

Giang Thừa Vũ rõ ràng dừng một chút.

“Người vì sao không đem việc này báo cho với ta? Không kịp thời tìm ra đầu sỏ gây tội, sẽ có càng nhiều người ——”

“Bởi vì đây là chúng ta đại hôn.”

Giang Thừa Vũ đem nàng đánh gãy: “Diệu Ngôn, ta nhiều lần trải qua trăm

cay ngàn đắng đem người sống lại, hiện giờ duy nhất tâm nguyện, đó là cùng người cộng độ một đoạn thời gian. Người sẽ không cô phụ ta, đúng không.”

Đạo đức bắt cóc chơi đến rất lưu.

Tạ Tinh Diệu trong lòng cười lạnh.

“Trăm năm trước phát sinh loại chuyện này, Bạch gia sớm đã.....”

Giang Thừa Vũ nói: “Vụ án này đều có người tra, không cần người ta lo lắng. Diệu Ngôn, so với Bạch thị hậu nhân, người đầu tiên hẳn là thê tử của ta, hay là này ngăn ngừa mấy ngày đọc hưởng, ta đều không xứng có được?”

Tạ Tinh Diệu triều hân dựng ngón giữa: Dựa theo những lời này ý tứ, Bạch Diệu Ngôn chỉ là hân bên người một cái phụ thuộc vật trang sức la.

Bạch Diệu Ngôn sửng sốt, làm như muốn nói lại thôi: “Ta..... Xin lỗi.”

Này thanh xin lỗi nhẹ nhàng rơi xuống, trong viện thực mau vang lên đi xa bước chân.

Chờ tiếng bước chân biến mất hầu như không còn, Tạ Tinh Diệu rút cuộc hít sâu một hơi, cùng Yến Hàn Lai kéo ra khoảng cách.

Từ nghe thấy Giang Thừa Vũ mở miệng nói chuyện, sườn mặt vẫn luôn nóng lên tới rồi hiện tại. Nàng không rõ nguyên do, chỉ có thể vươn đôi tay, như cây quạt giống nhau ở bên sườn quạt gió.

Quạt quạt, nhớ tới cùng Yến Hàn Lai quá mức gần sát khoảng cách, lại đột nhiên thối lui một bước: “Không phải bởi vì người, ngàn vạn đừng nghĩ

nhiều.”

Bộ dáng này giải thích, giống như càn thực dễ dàng gọi người hiểu lầm.

“Chính là, nhìn thấy Giang Thừa Vũ về sau, bỗng nhiên đặc biệt khẩn trương.”

Nàng tìm không ra thích hợp hình dung từ, sờ sờ nóng lên ngực: “Tim đập thực mau, trong đầu trống rỗng, cùng học đường ngủ bị điểm lên đáp đề cảm giác giống nhau như đúc —— thân thể này có như vậy sợ hãi?”

Nàng nói được mờ mịt, trước mặt thiếu niên trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Không phải sợ hãi.”

Tạ Tinh Diêu ngược mắt.

Yến Hàn Lai cũng đang nhìn nàng, ánh mắt lười nhác, nói chuyện khi dựa nghiêng trên cây hòe thượng, dẫn tới vài miếng sàn sạt lá cây vang.

“Là tâm động.”

Yến Hàn Lai nói: “Xem ra Tạ cô nương thật sự không hề kinh nghiệm.....

Người bị hấn hạ mị thuật.”

*

Mị thuật.

Xem tên đoán nghĩa, chính là làm người đối thi thuật giả cảm lòng không đầu sinh ra hảo cảm cùng ỷ lại.

Tạ Tinh Diêu cuối cùng minh bạch, nguyên chủ làm một cái bị chịu sủng ái tiên môn đệ tử, vì sao sẽ đối Giang Thừa Vũ khăng khăng một mực, vì này từ bỏ tôn nghiêm cùng tín niệm.

Xem Bạch Diệu Ngôn ngoan ngoãn phục tùng bộ dáng, có thể hay không..... Nàng cũng trúng chiêu?

Giải chú bước đi rườm rà, không thể bị người ngoài quấy rầy, một phen thương nghị sau, Tạ Tinh Diệu bị hấn lãnh vào phòng.

Nói lời thật lòng, nàng thực không tình nguyện cùng người này một chỗ một thất.

Yến Hàn Lai quái gở lại độc miệng, rõ ràng cùng nàng không đối bàn, nhưng mà đã muốn giải chú, đó chính là nàng có việc cầu người, bắt bẻ không được.

Tạ Tinh Diệu ngồi nghiêm chỉnh, thẳng thắn thân thể.

Mặc dù có việc cầu người, khí thế cũng tuyệt không có thể thua.

“Đừng nhúc nhích.”

Yến Hàn Lai ngữ khí lãnh đạm: “Chú thuật trải rộng người toàn thân kinh mạch, nếu có sai lầm ——”

Nàng sợ nhất loại này tinh tế việc, e sợ cho chỗ nào ra điểm đường rẽ, nghe vậy lập tức ngồi ổn, biến thành vẫn không nhúc nhích người gỗ: “Yến công tử tâm linh thủ xảo mười phần đáng tin cậy, tuyệt không sẽ có nửa phần sai lầm!”

Tạ Tinh Diệu đầu nhẹ nhàng nhoáng lên, trong giọng nói nhiều ra điểm nghi không xác định thử: “Đúng không?”

Yến Hàn Lai không theo tiếng, nhấp rớt một cái trào phúng cười nhạt, nghe nàng thẳng thân mình tiếp tục nói: “Có thể hỏi người một vấn đề sao?”

Yến Hàn Lai: “Bạch Diệu Ngôn cũng trúng mị thuật.”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Tạ Tinh Diêu: “Người như thế nào biết ta muốn hỏi cái gì —— không đúng, nếu Bạch Diệu Ngôn thân trung chú thuật, người hẳn là cũng có thể giúp nàng giải rớt đi?”

“Nàng chú thuật so người càng sâu càng phức tạp, yêu cầu không ít thời gian.”

Yến Hàn Lai hoãn thanh: “Giang Thừa Vũ ngày ngày đêm đêm canh giữ ở nàng bên cạnh, rất khó tìm đến cơ hội cởi bỏ.”

Phá án. Nàng vẫn luôn buồn bực mỹ nữ tử tử vì sao chấp mê bất ngộ, nguyên lai là bị bóp méo ký ức mộng tâm.

Giang Thừa Vũ, thật lạn a.

Bạch Diệu Ngôn tốt xấu tính cái thiên chi kiêu nữ, bị hại đến cửa nát nhà tan, tánh mạng đe dọa, cuối cùng còn muốn bởi vì mị thuật đối hẳn không rời không bỏ, cùng hẳn chết cùng một chỗ.

Cái gì phá cốt truyện, ngấm lại liền tới khí.

Nàng trong lòng ghen ghét, cảm lòng không đậu nhú mi, chờ phục hồi tinh thần lại, thế nhưng thấy Yến Hàn Lai trong tay hàn quang vừa hiện, tiện đà tràn ra huyết sắc.

Thiếu niên ngựa quen đường cũ cắt qua đầu ngón tay, không ra tay trái nắm lấy nàng thủ đoạn, huyết châu tích ở lòng bàn tay thượng, thấm khai nóng bỏng nhiệt độ.

Đây là tính toán liền huyết, ở nàng trong tay họa trận.

Tạ Tinh Diêu cả kinh: “Người làm gì vậy? Họa trận không phải dùng chu sa bút lông thì tốt rồi sao?”

“Ta luôn luôn dùng cái này.”

Bị tùy tay trát khởi tóc đen nhẹ nhàng lắc lắc, màu hồng phách đôi mắt cực nhanh mà xem nàng, không chút nào che giấu đáy mắt cười nhạt: “Tạ cô nương cảm thấy vật ấy dư thừa, không muốn đụng vào sao?”

Hắn nói được không lưu tình chút nào, tiếng nói lãnh đến mức tận cùng, nghe không ra bất luận cái gì dư thừa cảm xúc.

Tạ Tinh Diêu nghe vậy sửng sốt, giận dữ hồi lấy cười lạnh: “Như thế nào, chẳng lẽ ta này người ngoài liền không xứng thông cảm thông cảm Yến công tử, không muốn người đồ tăng đau xót sao?”

Nàng còn nghĩ kỹ rồi khác từ, lại thấy Yến Hàn Lai nặng nề đầu tới một đạo tầm mắt, ngăn ngừa đối diện lúc sau, cư nhiên không hề âm dương quái khí, bắt đầu buồn đầu vẽ trận pháp.

Đối thủ lập tức tiết khí, Tạ Tinh Diêu vô tâm tư tiếp tục đấu võ mồm:

“Mỗi lần đều dùng huyết họa trận vẽ bùa, không chỉ có đau, còn thực lãng phí —— xem người sắc mặt như vậy bạch, nói không chừng chính là thiếu máu.”

Huyết so chu sa bá đạo, ở nàng lòng bàn tay dần dần hiện ra màu đỏ sậm quang mang, hồi nhập điều điều kinh mạch bên trong.

Thuộc về Yến Hàn Lai linh lực ôn ôn nóng lên, nàng chăm chú nhìn lòng

bàn tay, tầm mắt càng ngày càng không nghe lời, ục ục hướng lên trên di.

Hắn sinh có một đôi đẹp tay, mười ngón lãnh bạch như ngọc chế, móng tay còn lại là nhọt nhạt phớt, nhưng mà nhìn kỹ đi, có thể nhìn thấy vài đạo sâu cạn không đồng nhất năm xưa vết thương.

Có dài có ngắn, có phai màu hầu như không còn, có còn tàn lưu thiển màu nâu trạch, gần trên tay này khối da thịt đỏ là như thế, không biết thân thể cái khác địa phương là đáng vẽ gì.

□ Thiên đồ □ rất ít kỹ càng tỉ mỉ miêu tả Yến Hàn Lai.

Hắn lai lịch, thân phận cùng mục đích tất cả đều là không biết, Tạ Tinh Diêu đối hắn duy nhất ấn tượng, là tướng mạo xuất chúng lại thích giết chóc thành tánh đại vai ác, hôm nay chính mắt nhìn thấy.....

Yến Hàn Lai quá vắng trải qua, thoát nhìn sẽ không quá hảo.

Hắn ngón tay vận chuyển bay nhanh, đầu ngón tay ám quang minh diệt không chừng, từng cái tách ra mị thuật giam cầm.

Tạ Tinh Diêu trong lòng biết không thể quấy rầy, vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi đến thẳng tắp, tùy ý thiếu niên lòng bàn tay cái kén cọ quá lòng bàn tay, gọi lên nhè nhẹ nhẹ ngửa.

Loại này cảm giác cổ quái thập phần mỏng manh, ở bốn phía yên tĩnh trong không khí, phảng phất bị phóng đại gấp mười lần có thừa, làm nàng theo bản năng rụt rụt tay phải.

Sau đó đã bị Yến Hàn Lai không khỏi phân trần nắm lấy thủ đoạn, ngược mắt trừng nàng liếc mắt một cái.

Tạ Tinh Diệu tiểu tiểu thanh: “Có điểm ngựa.”

Sợ đau lại sợ ngựa, kiêu khí.

Yến Hàn Lai hầu âm lười nhác, cười nhạt nói: “Ta đây xuống tay trọng chút?”

“Đảo cũng không cần!”

Người này phun không ra lời hay, Tạ Tinh Diệu không hề mở miệng, ngẩng đầu nhìn một cái chân trời mặt trời lặn, trải qua này một phen giải chú, đã gần đến lúc chạng vạng.

Máu chốt cốt truyện điểm mau tới rồi.

Bạch Diệu Ngôn tuy rằng thân trung mị thuật, trong lòng lại quên không được bị tàn hại Bạch gia mãi môn. Một bên là nhi nữ tình trường, một bên là trừ yêu đại nghĩa, hai loại suy nghĩ va chạm xé rách, không thể tránh né mà giục sinh tâm ma.

Giang Thừa Vũ vì trừ tâm ma, đem dùng đi không ít linh lực, cuối cùng dùng một cây đĩnh ước tâm cài đánh thức Bạch Diệu Ngôn trong lòng ái dục, làm tình yêu trong lòng nàng chiếm thượng phong.

Giải chú sử dụng thời gian không ít, chờ đồ sạm quang mang tất cả rút đi, Yến Hàn Lai cũng thối lui một bước. Hắn không muốn cùng người ngoài nhiều đãi, vừa muốn hạ lệnh trục khách, thân hình lại hơi hơi trệ trệ.

Tạ Tinh Diệu trong lòng hiểu rõ, tâm ma tới.

Bạch Diệu Ngôn ở ngủ say trong lúc, bị rút vào đại lượng linh lực, yêu lực cùng thần đan diệu dược, hiện giờ tâm ma bùng nổ, liên quan này đó lực

lượng cùng nhau tản ra, lan đến toàn bộ Giang phủ.

Toàn bộ phủ đệ bị tâm ma bao phủ, phàm là tu vi yếu ớt, cũng hoặc tâm chướng nan giải người, đều sẽ cuốn vào tự thân tâm ma, trực diện nhất nghĩ lại mà kinh chuyện cũ.

Cũng may bọn họ đoàn người đều đã đến Trúc Cơ, sẽ không chịu này ảnh hưởng ——

Từ từ.

Tà dương ánh chiều tà nhọn nhọn như hỏa, đầy trời ráng đỏ hạ, nặng nề chiều hôm tắm ướt song cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là thuần một sắc rừng trúc, Tạ Tinh Diêu lại nghe đến một cổ đào hoa hương, bỗng nhiên đất bằng gió nổi lên, hoảng thần hết sức, một mặt thiên phần thối qua trước mắt, che lấp toàn bộ tầm mắt.

Một bờ giậu mục, lại nháy mắt, quanh thân thể nhưng hoàn toàn thay đổi cảnh sắc.

Nguyên cốt truyện..... Căn bản không có này một vụ a?

Tạ Tinh Diêu ngưng thần nín thở.

Đây là nàng chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng, lọt vào trong tầm mắt toàn là cây đào liên miên, hoa lạc như mưa. Nhặt nhẽo phần lõi cuốn ra bông bột lục, đoàn đoàn thốc thốc, sinh cơ dạt dào.

Mà ở khoảng cách nàng không xa địa phương, đứng cái tiểu nam hài.

Nam hài chỉ có bảy tám tuổi đại, ngọc trâm vấn tóc, người mặc một kiện ám văn cẩm y. Hắn nguyên là đưa lưng về phía mà đứng, có lẽ là nghe thấy

tiếng vang, bay nhanh quay đầu tới.

Mặt như bạch ngọc, tướng mạo tinh xảo, mắt phượng nhỏ dài tú mỹ, lộ ra quen thuộc màu hổ phách.

Đây là Yến Hàn Lai tâm ma?

“Tỷ tỷ?”

Cùng trong tưởng tượng hoàn toàn bất đồng, tiểu hài tử tuy có một trương giống như đã từng quen biết mặt, thần sắc lại sạch sẽ nhu hòa, một đôi xinh đẹp ánh mắt trong suốt như nước, mang theo đồng trĩ cùng tò mò: “Tỷ tỷ, người là mới tới khách nhân sao?”

Bị hung ba ba tiểu ma đầu chính miệng kêu tỷ tỷ, Tạ Tinh Diêu mờ mịt chớp chớp mắt.

Yến Hàn Lai khi còn nhỏ, có điểm ngoan.

Nơi đây biến là đào chi, nàng phân không rõ đông nam tây bắc, chỉ phải ném thử đặt câu hỏi: “Đây là địa phương nào?”

Nam hài lẳng lặng cùng nàng đối diện, đuôi mắt hơi cong.

Đây là chưa bao giờ ở Yến Hàn Lai bản nhân trên mặt xuất hiện quá ý cười, ở Tạ Tinh Diêu trong ấn tượng, hắn luôn là một bộ lười nhác âm trầm bộ dáng, tuy rằng thường xuyên đang cười, lại không một không mang theo trào phúng cùng châm chọc, dường như một đóa thắm độc nước hoa, tính nguy hiểm mười phần.

Trước mắt tươi cười thiên chân thuần tịnh, gọi người nhớ tới chân trời vân, lại ngọt lại mềm, cùng với ngôi sao giống nhau lập loè ánh mắt: “Đây là

_____”

Đáng tiếc nàng không chờ đến đáp án.

Hai chữ phương vừa phun ra, chợt có một sợi khói đen bay nhanh đánh úp lại, không nghiêng không lệch ở giữa nam hài mặt.

Tạ Tinh Diêu: “.....!”

Nàng nói đánh bất ngờ tới không hề dấu hiệu, tiểu hài tử thoáng chốc hóa thành một mặt khói trắng, rừng đào rút đi, dần dần vụt ra khỏi phòng phòng nâu thẫm.

Tạ Tinh Diêu ngược mắt, đối diện thượng u ám màu hổ phách.

Yến Hàn Lai biểu tình không tốt, trong tay tàn lưu đen nhánh dư yên.

“Yến công tử ra tay quả thực cực nhanh.”

Nàng như thường lui tới giống nhau cong cong môi: “Ta nghĩ đến một cái có thể xử lý Giang Thừa Vũ biện pháp, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi trước tìm Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đi.”

Lời này xuất khẩu, ngược lại là Yến Hàn Lai hơi hơi ngơ ngẩn.

Tạ Tinh Diêu nhìn thấy hấn tâm ma, lấy nàng tính tình, chắc chắn lòng hiếu kỳ tăng nhiều, dò hỏi tới cùng.

Đó là hấn tiềm tàng đáy lòng bí mật, Yến Hàn Lai thiết tưởng quá nàng riu rít hỏi cái này hỏi kia, nhưng mà mang thứ ngôn ngữ còn không có vọt tới đầu lưỡi, cứ nhiên nghe thấy như vậy một đoạn lời dạo đầu.

Hoàn toàn không nhắc tới kia chỗ rừng đào tâm ma, tựa như hết thảy chưa bao giờ phát sinh.

Hắn hoàn toàn lộng không hiểu nàng.

Thiếu niên trầm mặc một sát, chung quy nhin không được mở miệng:

“Người không hiểu kỳ mới vừa rồi đó là loại nào cảnh tượng?”

“Tò mò a.”

Tạ Tinh Diệu nhìn hắn: “Người không nghĩ nói, hay là ta còn muốn bức người nói ra sao?”

Yến Hàn Lai ít có mà ngưng thần liếc nhìn nàng một cái, làm như cực nhẹ cực cười khẽ hạ: “Cái gì biện pháp.”

“Giang Thừa Vũ thực lực quá cường, cùng hắn giao thủ, chúng ta cho dù có thể thắng, cũng chắc chắn thân bị trọng thương.”

Tạ Tinh Diệu hành đến trước cửa, ngửa đầu vọng vừa nhìn đen nhánh màn đêm: “Nhưng chúng ta vẫn luôn xem nhẹ, ở Giang phủ bên trong, trừ bỏ Giang Thừa Vũ, còn có một người cũng tới rồi Kim Đan tu vi.”

Yến Hàn Lai thực mau minh bạch nàng ý tứ: “..... Bạch Diệu Ngôn.”

Hắn nói hàng mi dài run lên: “Nàng đối Giang Thừa Vũ khẳng khẳng một mực, chẳng những trúng mị thuật, còn bị sửa chữa quá kỳ ức.”

Ngụ ý, Bạch Diệu Ngôn không có khả năng cùng Giang Thừa Vũ là địch.

Hắn nói được chắc chắn, lại nghe Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng cười cười.

“Cho nên bọn họ chi gian căn bản là không có bình thường tình cảm quan hệ.”

Nàng nói: “Trúng mị thuật, vậy đem nó lau sạch; bị sửa chữa kỳ ức, khiến cho nàng một lần nữa nhớ tới. Đến lúc đó, người cảm thấy nàng sẽ giúp

chúng ta, vẫn là giúp Giang Thừa Vũ?”

Người nào đó đơn phương cố chấp cùng giam cầm, có thể bị xưng là ái sao.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy không thể.

Đối với Giang Thừa Vũ mà nói, nó tên là chiếm hữu, lừa gạt, tự mình thỏa mãn.

Đối với Bạch Diệu Ngôn tới nói, nó ý vì nói dối, đùa bỡn, bị thao tác bị làm như phụ thuộc phẩm cả đời.

Loại này chuyện xưa một chút đều không tốt đẹp.

Yến Hàn Lai trầm mặc giây lát: “Nếu là nàng nhớ tới hết thấy, vẫn tâm hệ với Giang Thừa Vũ đâu.”

“Vậy hành sự tùy theo hoàn cảnh, dù sao chúng ta không lỗi. Bất quá ——”

Nàng đứng ở cạnh cửa, quay đầu lại hết sức gấp phải một sợi sâu kín gió đêm, thối lác không sáng lắm tinh sắc, toàn bộ dừng ở thiếu nữ trong mắt.

Tạ Tinh Diệu nhếch miệng dương môi, lộ ra trắng loá răng nanh: “Yến công tử, có lẽ tuyệt đại đa số thời điểm, tình yêu đối với nữ nhân tới nói, căn bản không thoại bản tử viết như vậy quan trọng.”

Từ trước xem tiểu thuyết thời điểm, xuyên thấu qua giữa những hàng chữ, nàng chỉ có thể nhìn thấy nam nữ nhân vật chính phân phân hợp hợp, ân oán tình thù, ái dục tới lại đi, xỏ xuyên qua trước sau.

Thẳng đến đặt mình trong tại đây, nàng mới có thể nhìn thấy càng nhiều

——

Giấy giũa, bắt lực, lừa gạt, bị nhốt làm trong lồng chi điều, liền tự mình ý thức đều bị ma diệt thành tro.

Này mấn viên bay bổng tâm ma oán khí, đều là một nữ nhân không tiếng động kêu rên cùng xin giúp đỡ.

“Không phải có câu nói sao? Mèo đen mèo trắng, có thể bắt được lão thử chính là hảo miêu. Giang Thừa Vũ vì sống lại Bạch Diệu Ngôn, làm nàng dùng đại lượng thiên linh địa bảo, tu vi tăng nhiều.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nếu hấn cực cực khổ khổ dưỡng ra tới chim hoàng yến, cuối cùng thành giết hấn đao..... Có phải hay không rất thú vị?”

Thiếu niên trầm mặc cùng nàng đối diện, con ngươi đen tối không rõ.

Có thể nói ra lời này, Tạ Tinh Diệu có tám phần nắm chắc.

Rốt cuộc ở nguyên văn, Bạch Diệu Ngôn mặc dù đối Giang Thừa Vũ ái đến khăng khăng một mực, biết được hấn tàn sát bá tánh, vẫn là lựa chọn tự vận mà chết.

Tạ Tinh Diệu đã từng chỉ cảm thấy buồn cười, hiện giờ nghĩ đến, ở mị thuật cùng chú thuật song trọng thao tác dưới, này đã là nàng nhất kiệt lực phản kháng.

Từ đầu đến cuối, Bạch Diệu Ngôn cũng không từng thương cập vô tội, cùng ác yêu làm bạn.

Chỉ là kết cục như vậy, không khỏi quá không làm cho người thích.

Huống chi bọn họ còn phải liều sống liều chết, rơi vào cái toàn viên trọng

thương kết cục.

Ở □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, đồng dạng có rất rất nhiều cao tự do độ nhiệm vụ chủ tuyến, người chơi yêu cầu thông qua các loại phương thức, làm nhiệm vụ đạt thành viên mãi —— mà Tạ Tinh Diệu, là trò chơi này mãi cấp người chơi.

Trong nguyên tác chuyện xưa với nàng mà nói, bất quá một phần phổ phổ thông thông trung dung thông quan công lược, toàn dựa chiến đấu ngạnh đối, không hề kỹ xảo đáng nói.

Hệ thống chỉ làm cho bọn họ “Chém giết ác yêu”, chưa bao giờ quy định quá cụ thể phương pháp, nếu nguyên văn không có nói cập, vậy sáng lập một cái hoàn toàn mới, chưa từng có người đặt chân con đường.

Đoàn kết hết thảy có thể đoàn kết lực lượng, thành lập nhất rộng khắp mặt trận thống nhất, làm vai ác nhân vật không hề có sức phản kháng, mà toàn thể đồng đội vô thương thông quan.

Đây mới là mãi cấp người chơi thao tác công lược.

Chapter 11

Tạ Tinh Diệu trăm triệu không nghĩ tới, chính mình sẽ ở ra cửa sau gặp được Giang mẫu, cùng với đi theo nàng phía sau quán gia cùng mấy cái tiểu nha hoàn.

Nơi này nhiều là phòng cho khách, chủ nhân cơ hồ cũng không lộ diện, có lẽ là nhìn ra nàng hoang mang, Giang mẫu hoãn thanh nói: “Người là huynh trưởng mù vị kia cô nương..... Trời tối, không trở về phòng nghỉ tạm sao?”

Tạ Tinh Diệu lễ phép gật đầu: “Phu nhân, chúng ta dùng cơm chiều, ra tới tản bộ tiêu tiêu thực.”

Nàng không quên giới thiệu phía sau Yến Hàn Lai: “Đây là ta đại ca. Nhị ca nhìn không thấy, còn cần hắn tại bên người nhiều hơn giúp đỡ.”

Giang mẫu bừng tỉnh: “Cho nên, nhị vị là đi tìm vị kia mù huynh trưởng?”

Tạ Tinh Diệu tâm giác không ổn.

Giác quan thứ sáu thành không khinh nàng, đối phương phút chốc người cười: “Ta cùng nhau tiến đến nhìn xem, như thế nào?”

Giang mẫu dứt lời ngừng lại, tựa ở quan sát bọn họ hai người thần sắc:

“Nhị vị chớ trách ta xen vào việc người khác. Gần đây trong trấn nhiều có việc lạ, con ta đại hôn sắp tới, nhất định phải bảo đảm trong phủ an toàn.

Hôm nay có người góp lời, người huynh trưởng thần thái tự nhiên, thật sự không giống bệnh nặng người, có lẽ ——”

Thị trấn từng cộc việc lạ chân tướng như thế nào, thân là đầu sỏ gây tội,

này hồ yêu so với ai khác đều càng thêm rõ ràng.

Tạ Tinh Diệu mỉm cười cùng chi đối diện, trong đầu bay nhanh vận chuyển.

Bọn họ tới hôm qua giết qua hai cái yêu vật, Giang phủ người sở dĩ tới nơi này dò hỏi tới cùng, tất nhiên là hoài nghi trong phủ lẫn vào người tu tiên.

Rõ ràng là Giang phủ làm ác, nàng lại đem chính mình phiết đến sạch sẽ, ngụy trang ra một bộ dịu dàng lương thiện bộ dáng, không hổ là chỉ cáo già.

Một bên quản gia tính tình thẳng, mặt lạnh nói tiếp nói: “Phu nhân thiện tâm, không tiện đối với các người nói tàn nhẫn lời nói. Ta nhưng đem lời nói lược ở chỗ này, nếu các người có điều lừa gạt, nhất định phải bị đưa đi giám sát tư, hảo hảo tra tra các người cùng yêu ma quan hệ.”

Lời này nói được chính khí凛 nhiên, chỉ đáng thương hấn thương bị chẳng hay biết gì, không hiểu được chính mình bên người vị kia “Thiện tâm phu nhân” gương mặt thật.

Tạ Tinh Diệu trong lòng cũng không nhẹ nhàng, giả vờ ra trầm ổn thần thái: “Phu nhân mời theo ta tới.”

Nàng đầu óc bay nhanh, một đường đi, một đường nhanh chóng tự hỏi đối sách.

Truyền âm thuật có khoảng cách hạn chế, hiện giờ tốt nhất biện pháp, đó là sấn gõ cửa thời điểm truyền âm nhập mật. Môn đóng lại, Giang gia người không thấy được Ôn Bạc Tuyết tung tăng nhảy nhót bộ dáng; chờ môn mở ra, hấn đã cẩn trọng tiến vào diễn viên hình thức, vấn đề không ——

Đại.

Tạ Tinh Diệu dừng lại bước chân.

Vấn đề rất lớn, phi thường đại, rất lớn đại.

Thẳng đến xa xa tiếp cận Ôn Bạc Tuyết phòng cho khách, nàng mới phát giác một cái sợ hãi sự thật.

Người này không giữ cửa quan trọng, để lại điều cực khoan phùng.

Xuyên thấu qua khe hở, lọt vào trong tầm mắt là lay động mờ nhạt ánh đèn, bạch y thanh niên ngồi ngay ngắn với trước bàn, nhân đưa lưng về phía bọn họ, chỉ lộ ra thon chắt thẳng thắn sống lưng.

Cùng hẩn sóng vai ngồi, là đồng dạng đưa lưng về phía cửa phòng Nguyệt Phạn.

Bóng đêm yên tĩnh, nàng nghe thấy Ôn Bạc Tuyết buồn rầu nói: “Làm sao bây giờ? Ta gấp cái gì đều không thể giúp.”

Giờ phút này đúng là truyền âm hảo thời điểm, Tạ Tinh Diệu ổn hạ tâm thần, đang muốn có điều động tác, phía sau lưng lại bị Yến Hàn Lai nhẹ nhàng nhấn một cái.

Truyền âm dùng linh lực, toàn bộ toàn đề ép trở về.

Nàng tưởng không rõ này cử dụng ý ở đâu, bay nhanh đưa đi một cái con mắt hình viên đạn, lại xem phòng trong, vừa lúc nhìn thấy Ôn Bạc Tuyết chậm rãi đứng dậy.

Chẳng qua..... Hẩn đứng lên tư thế, vì cái gì như vậy kỳ quái?

*

Ôn Bạc Tuyết tự hỏi thật lâu.

Hắn từ trước chỉ là cái hồ già tiểu diễn viên, không đọc quá nhiều ít thư, liên động não thời gian đều rất ít. Ở thường lui tới, chính mình còn có thể bằng vào một khuôn mặt diễn kịch kiếm tiền; hiện giờ đi vào Tu chân giới, gặp cái gì cũng giúp không được.

Cái này làm cho hắn cảm thấy có chút mất mát.

“Mọi việc tổng muốn thích ứng sao.”

Nguyệt Phạn uống từ xe bay kho hàng lấy ra quả nho nước có ga, nhẹ giọng trấn an: “Dù sao chung quanh không người khác, người không bằng thử xem trong trò chơi thao tác, nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn đâu.”

Ôn Bạc Tuyết nắm chặt song quyền, dùng sức gật đầu.

Cửa phòng ở ngoài, hoa phục phụ nhân sắc mặt nặng nề, âm thầm suy nghĩ.

Đêm qua có hai cái tu vi không thấp yếu biến mất tung tích, đại để gặp gỡ người tu chân.

Bọn họ hẳn là chưa từng rời đi quá Giang phủ, trong phủ người hầu phần lớn tin được, hiện giờ lớn nhất tai họa ngầm, đó là này đó lai lịch không rõ nhạc sư.

Vì phòng ngựa Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai truyền âm nhập mật, tìm đúng thời cơ cùng trong phòng thông đồng, nàng đã tại đây hai người trên người lặng lẽ hạ pháp chú, chỉ cần sử dụng linh lực, chẳng sợ chỉ có một

chút ít, cũng sẽ lập tức bị phát hiện.

“Người huynh trưởng bệnh, tựa hồ so với phía trước hảo rất nhiều? Ta cho rằng hắn sẽ nằm trên giường không dậy nổi, nghe nói lời nói thanh âm, nhưng thật ra tinh thần thật sự.”

Giang mẫu ngữ mang châm chọc, giơ tay dục muốn tiến lên: “Hôm nay liền làm chúng ta nhìn kỹ xem, hắn đến tột cùng có gì loại quái tật ——”

Nàng không có thể đem nói cho hết lời.

Bởi vì ngay sau đó, Ôn Bạc Tuyết đứng lên.

Mặc dù người nọ đưa lưng về phía mà đứng, Giang mẫu vẫn là nhìn ra thực rõ ràng không thích hợp.

Thí dụ như giờ phút này, đương hắn thẳng tắp đứng lên thân mình, bất quá một cái chớp mắt..... Thế nhưng lấy phần eo vì chiết điểm, toàn bộ nửa người trên sau khuynh 90 độ!

Tạ Tinh Diệu đột nhiên hít hà một hơi.

Này chẳng lẽ là trong truyền thuyết.....□ mọi người thất bại thảm hại □!

Giang mẫu:?

Giang mẫu:???

Hình ảnh quá mức không thể tưởng tượng, nàng nhịn không được lui về phía sau một bước.

Trước mắt cảnh tượng đã là thật lớn thị giác đánh sâu vào, nhưng mà càng kỳ quái hơn còn ở phía sau.

Ôn Bạc Tuyết thân thể Diệu Diệu muốn ngã, hắn bên cạnh người nữ nhân

lại là mười phần kích động: “Đúng vậy, chính là như vậy! Thử đứng lên, đứng thẳng, người có thể!”

Nam nhân nhìn sẽ trầm mặc, nữ nhân nhìn sẽ rơi lệ. Ở nàng kiên trì bền bỉ cổ vũ hạ, kia đoàn mềm oặt thịt, rớt cuộc động lên.

Hắn cả người như là không có xương cốt, đôi tay giống như dây thừng loạn hoảng, có lẽ là vì bảo trì cân bằng, vụng về mà duỗi thẳng đôi tay, cùng nhau cử trong người trước.

Ở trước mắt bao người, hắn về phía trước bước ra cái thứ nhất bước chân.

Sau đó bang kỉ té ngã trên đất.

Tạ Tinh Diệu:.....

Xong đời.

Ôn Bạc Tuyết hành vi như thế quái dị, hồn nhiên không giống thường nhân.

Nàng nếu muốn lừa gạt qua đi, chỉ sợ chỉ có thể hướng “Thân hoạn bệnh nặng” nhân thiết thương dựa.

Làm nàng ngấm lại, quái bệnh, xụi lơ, gia cảnh bần hàn, vô pháp đứng thẳng hành tẩu ——

Nhưng này cũng quá thái quá đi! Thực sự có người bình thường sẽ tin tưởng sao?

Nàng đang muốn mở miệng, bên cạnh người bỗng nhiên một đạo tiếng nói vang lên: “Hắn, hắn hay là thân có quái tật, cả người xụi lơ vô lực?”

Tạ Tinh Diệu:.....?

Tạ Tinh Diệu ngốc ngốc ngẩn đầu, trông thấy một dùm trong gió phiêu diêu râu dê.

Quản, quản gia?

“Xem bộ dáng này, sợ là liền đứng thẳng hành tẩu đều khó.”

Quản gia môi run lên một chút: “Ta nhớ rõ nhà các người trung bản hàn, đứa nhỏ này, sợ là chưa bao giờ đi y quán chẩn trị quá đi.”

..... Cư nhiên cướp sạch nàng lời kịch!

Lời vừa nói ra, bọn nha hoàn thần sắc lập tức trở nên càng thêm nhu hòa.

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, lạnh như băng thở dài một hơi: “Nhị đệ, tội gì.”

..... Người tiếp diễn cũng quá nhanh đi!

Tình cảnh này, mặc cho ai đều có thể minh bạch này đối huynh muội khó xử.

Xa xa tương đối trong phòng nhỏ, thanh niên té ngã lại đứng lên thân ảnh là như vậy rõ ràng, giờ khắc này, hấn phảng phát không hề là một cái đơn thuần người, mà là dần dần trừu tượng trở thành hai chữ.

Dốc lòng.

Hấn hiển nhiên có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.

Trong lúc nhất thời không ai lại mở miệng nói chuyện, thẳng đến Ôn Bạc Tuyết rốt cuộc chậm rãi đứng thẳng, như tang thi dữ tợn mà đi trước vài bước. Tạ Tinh Diệu xuyên thấu qua bóng đêm, thấy quản gia phiếm hồng hốc mắt.

Lúc trước nhạc sư tuyển chọn, cũng là người này khóc đến nhất hung.

“Người có thể đi đường!”

Nguyệt Phạn vui mừng ra mặt, che giấu không được hưng phấn: “Có thể thử chạy lên sao? Còn có nhảy lên!”

Có tiểu nha hoàn đã bắt đầu lau nước mắt.

Bởi vì trong phòng người nọ, hắn thật sự mang theo gãy xương dường như hai tay hai chân, vụn vụn tứ chi nhảy vài cái.

Sau đó ở cung khởi đùi phải nháy mắt, bụn lầy giống nhau té ngã trên mặt đất.

Nguyệt Phạn hít hà một hơi: “Người thế nào!”

“Không có việc gì.”

Ôn Bạc Tuyết nhú mày nhấp môi, vọng liếc mắt một cái đầu gối: “Ta giống như..... Không cảm giác được đau đớn.”

Đúng vậy.

Ở □ mọi người thất bại thảm hại □, hắn chỉ là cái đất dẻo cao su tiểu nhân. Mà đất dẻo cao su, không có cảm giác đau thần kinh.

Nếu không có đau đớn, thân thể hắn hoàn toàn toàn đất dẻo cao su hóa, có phải hay không cũng đại biểu..... Hắn thật có thể cùng đất dẻo cao su giống nhau không sợ đau không sợ hỏa, còn có thể làm như điện lực vật cách điện?

Tu chân giới độ kiếp, giống như chính là phách thiên lôi tới!

Cái này ý niệm giống như ám dạ đèn sáng, Ôn Bạc Tuyết bị kích đến vui

về, lại một lần gõ gõ đầu gối: “Không có cảm giác đau..... Ta thật sự không cảm thấy đau!”

“Liền cảm giác đau đều đã mất đi sao.”

Quản gia hai mắt hơi hạp, không đành lòng lại xem: “Thân hoạn bệnh nặng, gia cảnh túng quẫn, hiện giờ dần dần đánh mất ngũ cảm, hẳn chỉ có thể đổi mặt thân nhân miễn cưỡng cười vui, không hổ là thật hán tử!”

Yến Hàn Lai: “Nhị đệ, tội gì.”

Tạ Tinh Diêu:..... Tự mình nào bỏ ra hảo hoàn chỉnh chuyện xưa tuyền!

Còn có Yến Hàn Lai người cũng quá phối hợp đi, là vai diễn phụ sao!

Nguyệt Phạn: “Không sợ đau? Này khá tốt. Chạy lên quá khó, người nếu không nghỉ ngơi trong chốc lát?”

Ôn Bạc Tuyết cắn răng: “Không, ta nhất định có thể.”

Này cũng quá thái quá.

Tạ Tinh Diêu tìm tòi trong trí nhớ khổ tình kịch lời kịch, hủy diệt khóe mắt không tồn tại nước mắt: “Nhị ca..... Người vì sao ngu như vậy?”

“Không.”

Quản gia chân tình biểu lộ, ngữ mang ghen ngào: “Hắn không ngốc, hẳn nhất định có thể.”

Đây là thuộc về nhân loại kỳ tích, sinh vật học quang huy.

Thanh niên vung về nâng lên đôi tay, ở đã trải qua một lần lại một lần té ngã sau, rớt cuộc như con cua từng bước một, một chút một chút, lấy vô cùng quý dị tư thế đi vào phòng ốc trung ương.

Không ngừng Nguyệt Phạn, liền ngoài cửa tiểu nha hoàn nhóm đều mắt lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Hắn làm được.

—— hẳn rất cuộc làm được!

Ánh nến lắc nhẹ chi gian, Ôn Bạc Tuyết cũng là dương môi cười khai.

Nguyên lai, hẳn cũng có thể làm được không giống người thường sự.

Giờ này khắc này gió nhẹ thổi qua, phất quá hẳn đen nhánh phất cùng mỉm cười mặt nghiêng, hẳn thể giới băng tuyết tan rã vạn vật sống lại, hết thấy đều quang minh mà trong vắt, tràn ngập tốt đẹp cùng hy vọng.

Chỉ có biết được hết thấy ngọn nguồn Tạ Tinh Diệu trầm mặc không nói gì, khóe mắt kinh hoàng.

—— ở không hề dốc lòng lự kính thị giác hạ, Ôn Bạc Tuyết bị phong hồ đầy mặt tóc, đỉnh một trượng trắng bạch mặt toét miệng, một bên chạy như điên, một bên khế động xui lơ mặt bộ cơ bắp: “Cáp cáp, cáp cáp cáp.”

Liền rất kinh tủng, thực phim kinh dị, rất giống tang thi vây thành, bởi vì tìm được rồi con mồi mà phát ra cười dữ tợn.

Nếu có ai nói hẳn không bệnh, nhất định sẽ bởi vì lừa dối tội bị phán xử tử hình.

Một sợi tiếng gió phút chốc quá, trong phòng vang lên Nguyệt Phạn vui sướng tiếng nói: “Thật tốt quá! Bất quá hảo kỳ quái, người có cảm thấy hay không tối nay vẫn luôn ở thời gió lạnh? Cửa sổ hẳn là quan trọng ——”

Nàng cuối cùng một cái “Đi” tự chưa nói ra tới.

Bởi vì đương trong phòng hai người đồng thời quay đầu, tầm mắt có thể đạt được chỗ, là ngoài cửa một đồng đen nghìn nghịt đầu.

Nguyệt Phạn:.....

Ôn Bạc Tuyết:.....

Nguyệt Phạn tươi cười đình trệ, khép lại hai chân thẳng thẩn vòng eo, chậm rãi khôi phục ngày thường tiên nữ dáng ngồi.

Ôn Bạc Tuyết một đôi mắt mất đi thần thái, tiếng cười càng ngày càng nhỏ, cho đến biến mất không thấy: “Ha ha..... Ha, cáp cáp.”

Hắn muốn khóc.

“Ân, cái kia ——”

Điện quang thạch hỏa hết sức, Nguyệt Phạn nhớ tới hắn người mù nhân thiết: “Nhị đệ ngươi đừng sợ, ngoài cửa là đại ca muội muội cùng Giang phu nhân.”

Nàng nói cười cười: “Làm các vị chê cười, ta đệ đệ hắn thân thể không tốt lắm. Tới, nhị đệ, đi một nghỉ ngơi nghỉ ngơi, uống nước, uống nước.”

Ôn Bạc Tuyết giả vờ trấn định: “Đa tạ, ta không có việc gì.”

Hắn rõ ràng đầy mặt đỏ bừng, vì giảm bớt xấu hổ, đem truyền đạt quả nho nước có ga uống một hơi cạn sạch.

Tạ Tinh Diệu lại nhớ tới một cái rất là nghiêm túc vấn đề.

Giờ này khắc này Ôn Bạc Tuyết, vẫn cứ là trong trò chơi đất dẻo cao su tiểu nhân.

Đất dẻo cao su tiểu nhân không cụ bị nhân thể cấu tạo, kể từ đó, có thể

uống nước sao?

Cái này ý niệm giây lát hiện lên, nàng thấy Ôn Bạc Tuyết đột nhiên thu nhỏ lại tròn mắt.

Trong mắt hấn, kia một khắc bay nhanh xẹt qua rất rất nhiều, tỷ như mờ mịt, hoảng sợ, cùng với kiệt lực ngăn chặn hoảng loạn.

Chợt, một tiếng rầm bạo vang.

—— Ôn Bạc Tuyết thân thể dùng sức nhoáng lên, cả người giống như lão ngư nhai lại, hóa thân một con cuồng bạo bản đẩu Hà Lan xạ thủ, tự trong miệng phun ra ra đỏ tím đan chéo quả nho nước có ga, phi lưu thẳng thượng 3000 thước, xông thẳng xà nhà phía trên!

“Cứu, cứu mạng a! Phun, phun ——”

Kia đỏ tím gần hắc chất lỏng giống như đã từng quen biết, quản gia khóe mắt muốn nứt ra: “Phun huyết lập!”

Bọn nha hoàn đại chịu chấn động, im như ve sầu mùa đông.

“Tối nay..... Là chúng ta quấy rầy.”

Giang mẫu ổn định rung động không ngừng tròn mắt, dùng sở thừa không nhiều lắm lý trí châm chọc từ ngữ: “Không thể tưởng được lệnh huynh bệnh nặng đến tận đây, thật sự.....”

Tạ Tinh Diêu nhẹ xả khóe miệng: “Nhị ca bệnh nặng thời điểm liền sẽ như vậy, chúng ta đã thói quen.”

—— mới là lạ lặc! Nàng tròn mắt đều mau bị dọa rớt!

Chapter 12

Giang phủ một đám người thần sắc phức tạp mà đi rồi.

Ôn Bạc Tuyết bị nước có ga sắc đến thẳng ho khan, vừa thấy Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai, trên mặt càng hồng.

Nguyệt Phạn rất là chột dạ: “Các người đến đây lúc nào?”

“Không lâu phía trước.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng biết bọn họ da mặt mỏng, cố ý tách ra đề tài:

“Giang phủ hoài nghi chúng ta đến từ tiên môn, ít nhiều sư huynh sư tỷ phát hiện động tĩnh, cố ý trình diễn như vậy vừa ra trò hay, chúng ta mới có thể thoát khỏi hoài nghi.”

Nàng lời này một công đôi việc, đã có thể hóa giải Ôn Bạc Tuyết xấu hổ, đồng thời cũng hướng Yến Hàn Lai biên đối, dùng để giải thích mới vừa rồi những cái đó cổ quái động tác.

Nàng dứt lời xoay chuyển ánh mắt: “Ta vốn tính toán hướng các người truyền âm, lại bị người ngăn chặn.”

Lời này ngậm điểm nghi hoặc ý tứ, Yến Hàn Lai bị thỉnh linh nhìn thẳng, thần sắc như thường: “Ta nếu không áp, Tạ cô nương là chờ truyền âm bị Giang gia người phát hiện sao.”

“..... Giang gia người?”

“Linh hồ cảm giác cực cường, nàng lại đối với người hạ cái khuy thần chú, một khi thúc giục linh lực, tất nhiên lời.”

Nàng hoàn toàn không phát hiện chính mình khi nào bị loại chú.

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Người như thế nào biết ta muốn truyền âm?”

Đối phương cười ra một đạo khí âm: “Tạ cô nương còn có thể nghĩ ra cái gì cao thâm biện pháp?”

Đây là đang ám phúng nàng suy nghĩ nông cạn.

Tạ Tinh Diệu cũng cười: “Yến công tử có thể lập tức nghĩ vậy một chút, chẳng phải là nhớ nhung suy nghĩ cùng ta tương đồng?”

—— muốn ngốc cùng nhau ngốc, người đừng nghĩ chiếm tiện nghi.

Ôn Bạc Tuyết nhìn không ra này hai người tranh đấu gay gắt, nghe vậy bưng tỉnh đại ngộ: “Ta biết! Đây là tâm hữu linh tê!”

Lời này vừa nói ra, lập tức thu hoạch lưỡng đạo bất thiện tầm mắt.

“Nói hồi chính sự.”

Tạ Tinh Diệu hướng phía sau xem một cái, xác nhận lại vô người khác, thật cẩn thận quan hảo cửa phòng: “Toàn bộ Giang phủ tâm ma dị động, các người hẳn là có điều cảm thấy đi.”

Ôn Bạc Tuyết giống như trả lời lão sư vấn đề tiểu học sinh: “Ân!”

“Lấy Giang Thừa Vũ đối Bạch Diệu Ngôn si mê trình độ, chắc chắn thiệt hại tu vi cứu nàng, vì nàng bài trừ tâm ma. Tuy rằng có thể chờ tâm ma thoái lui lúc sau, cùng hẳn liều chết một bác ——”

Tạ Tinh Diệu dùng đốt ngón tay kháu kháu mặt bàn, ở thùng thùng tiếng vang lại một lần mở miệng: “Bất quá…… Ta nghĩ đến một cái khác càng tốt biện pháp, các người nguyện ý thử xem sao?”

Ôn Bạc Tuyết: “…… A?”

Hắn là thật sự ngốc.

Tạ Tinh Diệu trong miệng cái kia “Không tốt” biện pháp, đúng là □ Thiên đồ □ nguyên văn cốt truyện.

Bọn họ sẵn Giang Thừa Vũ suy yếu là lúc động thủ, kết cục là Giang Thừa Vũ Bạch Diệu Ngôn cùng nhau chết đi, mấy cái vai chính đều bị trọng thương, cũng may giữ được một cái mệnh.

Đây là hắn có thể nghĩ đến duy nhất sinh lộ.

Nhưng chính như phía trước thảo luận như vậy, một khi đụng phải Giang Thừa Vũ, bọn họ có rất lớn tỷ lệ bị thua.

“Điểm đột phá ở chỗ, Bạch Diệu Ngôn sở dĩ đối Giang Thừa Vũ khẳng định một mực, toàn nhân trúng hắn mị thuật, nhớ không rõ quá vắng sự tình, hơn nữa không biết hắn ở tàn hại trong trấn bá tánh.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu, vì hai người giản lược tự thuật hôm nay phát sinh đủ loại.

Nàng đã từng cảm thấy câu chuyện này không thể tưởng tượng, ở trong lòng phun tào quá ngàn vạn biến làm ra vẻ ngược luyến, nhưng mà chuyện tới hiện giờ, hết thấy rốt cuộc giải thích đến thông.

Bạch Diệu Ngôn sở dĩ tâm sinh ma chương, toàn nhân tâm tâm niệm niệm đã từng Bạch phủ. Nề hà mị thuật phảng phát cứng cỏi khóa, mỗi khi nàng muốn thoát đi, đều càng ngày càng gấp, càng ngày càng tra tấn.

Nói đến cùng, nàng chỉ là cái đau khổ giãy giụa người đáng thương mà thôi.

“Giang Thừa Vũ muốn phá tâm ma, chắc chắn dâng lên bọn họ hai người
đính ước chi vật, lấy tình phá ma, đem ái dục khắc tiến nàng thức hải.”

Tạ Tinh Diệu: “Như vậy vấn đề tới, nếu ở bài trừ tâm ma quan trọng thời
điểm, có một khác kiện đồ vật thay thế đính ước tín vật, chặt đứt nàng thức
hải trung giả dối ký ức đâu?”

Nguyệt Phạn hai tròng mắt sáng ngời: “Nàng nói không chừng có thể thanh
Tĩnh lại!”

“Bạch Diệu Ngôn bị cung cấp nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, tu vi nhất
định không thấp, nếu có thể được đến nàng trợ lực, vạn ngã Giang Thừa
Vũ dễ như trở bàn tay. Cho nên kế tiếp vấn đề là, chúng ta hẳn là cho nàng
cái gì?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Một cái cùng Bạch Diệu Ngôn có quan hệ, với nàng
mà nói so tình yêu càng quan trọng đồ vật ——”

“Các người còn có nhớ hay không, Bạch gia có đem tổ truyền đao?”

*

“Nói cách khác, người muốn dùng kia thanh đao phá vỡ Bạch Diệu Ngôn
tâm ma.”

Ôn Bạc Tuyết thật mạnh rơi xuống đất, thu hảo phù không trăm dặm bức
hoạ cuộn tròn, tò mò triều bốn phía nhìn nhìn: “Tê —— này Bạch gia nhà
cũ như thế nào âm khí dày đặc?”

Dựa theo ban ngày người kể chuyện lý do thoái thác, kia thanh đao vẫn giữ
ở Bạch phủ. Bọn họ nếu muốn nhận lại đao, cần thiết ngự khí phi hành tới

cái này địa phương.

Nguyệt Phan đôi tay vây quanh, run lập cập: “Không phải nói này nhà ở nháo quỷ sao? Cả nhà chịu khổ tàn sát, oán khí sâu nặng không được vắng sinh, kia Bạch lão gia còn suốt đêm hạt chuyển động đâu.”

Ở đây trừ bỏ Yến Hàn Lai, tất cả đều là sinh trưởng ở năm sao hồng kỳ hạ hảo thiếu niên, nào từng gặp qua quái lực loạn thần chuyện này.

Ôn Bạc Tuyết nuốt khẩu nước miếng, hắn liền xem huyền nghi điện ảnh đều sẽ bị dọa phi.

“Bạch gia người lấy bắt yêu đuổi ma làm nhiệm vụ của mình, liền tính biến thành quỷ quái, hắn là cũng không tính oán linh.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng cũng có chút bồn chồn, thấy hai người bọn họ phạm sợ, nhẹ giọng cười nói: “Bảo trì bình thường tâm liền hảo, chúng nó tổng không có khả năng đột nhiên xuất hiện, đặc biệt tới hù dọa ——”

Nàng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên nghe thấy cảnh tượng đổ nát biên một tiếng trầm vang.

Tạ Tinh Diệu ngừng nhảy dựng lên thét chói tai xúc động, nhanh chóng lui về phía sau một bước, giữ chặt bên cạnh người nọ ống tay áo.

Ám dạ bên trong chỉ có ánh trắng trong sáng như cũ, tuyên cổ bất biến sáng trong oánh quang ánh thượng không còn nữa năm đó suy tàn tường viện, một mặt bóng đen tự nóc nhà nhảy lên, nguyên lai là chỉ đi ngang qua miêu.

Bang bang nhảy lên trái tim xu với bằng phẳng, nàng lặng lẽ nhẹ nhàng thở

ra.

Lại giương mắt, ngực lại gắt gao banh trụ.

Mới vừa rồi biến cố thành linh xảy ra, Tạ Tinh Diệu xuất phát từ bản năng bắt lấy một người ống tay áo, phục hồi tinh thần lại, mới phát giác đó là kiện giống như đã từng quen biết thanh y.

Đối thượng Yến Hàn Lai hai mắt khoảnh khắc, nàng huyết Thái Dương thật mạnh khiêu hai hạ.

Đối phương mắt phượng nhìn không ra ý cười, lại cứ khóe miệng một câu: “Bảo trì bình thường tâm. Tạ cô nương tự tự châu ngọc, tại hạ tự than thở không bằng.”

Tạ Tinh Diệu hồi lấy giả cười.

Này đoạn nhạc đệm vội vàng qua đi, nàng chỉ đương hết thấy chưa bao giờ phát sinh, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

Nguyên là ngọc thụ oanh thanh, Giang Nam nhà thủy tạ, nào biết thịnh cảnh nhất dễ băng tiêu. Này nhà ở bị làm như quỷ trạch lâu rồi, ít có người ngoài đặt chân, sân tường cao bóng râm nơi chốn, xuyên thấu qua loang lổ dây thường xuân, có thể nhìn thấy bị lửa lớn bỏng cháy quá đen nhánh.

Hắc tí tùy ý sinh trưởng, ở ánh trăng tựa như quỷ mị ở giường nanh múa vuốt. Bóng đêm nặng nề, như có như không áp lực cảm như bóng với hình, ngẫu nhiên có tiếng gió xẹt qua, giống cực nước nở, chộc người hoảng hốt.

Ánh mắt trải qua đình viện ở giữa, Tạ Tinh Diệu bước chân dừng lại.

Một phen trường đao thật sâu cắm với mặt đất, lực đạo to lớn, đem hai

sườn sàn nhà phá vỡ mạng nhện vết nứt.

Nơi này hết thấy đều cũ xưa phủ bụi trần, trường đao lại bóng lờng như lúc ban đầu, ánh trăng bị lưỡi đao trăm toái, hóa thành phiến phiến gợn sóng, lưu luyến mũi đao.

Ôn Bạc Tuyết lấy hết can đảm tiến lên một bước: “Này hử là chính là kia đem ——”

“Đề ý!”

Nguyệt Phạn tiếng hô đồng thời vang lên, nàng tay mắt lanh lẹ, đem Ôn Bạc Tuyết sau kéo vài bước, cơ hồ là ngay lập tức chi gian, tự trường đao trào ra thao thao hắc khí.

Tạ Tinh Diệu nhìn nó hồi ra một bóng người.

Bóng người cao lớn, sinh đến oai hùng chính khí, tuấn lãng cường tráng, nếu xem nhẹ hử phía sau chảy xiết khói đen, không giống oan hồn, càng giống cái võ thần.

Có được như thế cường

Liệt cảm giác áp bách, thả có thể ký túc ở bảo đao phía trên, này hử là chính là Bạch Diệu Ngôn phụ thân, đó là đao này mất đi chủ nhân.

Nam nhân chưa như tầm thường oán linh giống nhau phát cuồng, trầm mặc nhìn quét một vòng, hầu âm khàn khàn âm trầm: “Tiên môn đệ tử?

Tiên môn có tiên môn quy củ, gia truyền bảo đao, các người chỉ sợ chạm vào không được.”

“Đúng là.”

Tạ Tinh Diệu trức trặc chấp tay thi lễ: “Tiền bối, chúng ta hôm nay tiến đến, là vì lấy được đao này, trợ lệnh viện thoát khỏi tâm ma.”

“Tâm ma?”

“Bạch gia biến thành như vậy, Giang Thừa Vũ lại đau khổ dây dưa.”

Bạch gia đã đủ thảm, nàng không nghĩ làm lão phụ thân càng thêm khổ sở, cố tình tỉnh đi đại đoạn ngược luyến tình thâm: “Chỉ có đao này, có thể giúp chúng ta diệt trừ Giang Thừa Vũ.”

Giang Thừa Vũ.

Nam nhân vốn là biểu tình đậm mực, nghe nói tên này, phía sau sát khí đầu sinh.

“Kia yêu tà..... Quả nhiên là hắn.”

Nồng đậm hắc khí giống như thật thể, dẫn tới cát sỏi tro bụi rào rạt rung động, “Ngày gần đây tới nay mất tích việc, nhưng cùng hắn tương quan?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Không tồi. Tiền bối như thế nào biết được?”

“Đi ngang qua người nhiều có nói cập, ta tuy ở đao, lại có thể nghe được.”

Nam nhân trầm giọng: “Hắn cha mẹ đó là như thế, coi mạng người như cỏ rác, giết không biết bao nhiêu người. Đáng thương ta Bạch thị nhiều thế hệ trừ ma, mỗi ngày nghe hắn vì phi làm ác, lại chỉ có thể vây với này một phương thiên địa.”

Hắn càng nói lệ khí càng trọng, tròn mắt hắc dulong như vậy mực, nhanh chóng hướng tròn trắng mắt thẩm thấu.

Đây là cuồng hóa dấu hiệu, tùy thời sẽ có nguy hiểm phát sinh, Tạ Tinh

Diêu vừa muốn tiến lên trấn an, cánh tay bị người nhẹ nhàng nhấn một cái.

“Cho nên hôm nay, chúng ta đó là tới lại tiền bồi tâm nguyện.”

Yến Hàn Lai không hổ là vai ác nhân vật, đôi mắt này chờ oán linh vẫn cứ khí định thần nhàn, tiến lên một bước đứng ở nàng trước người: “Ta chờ tự biết người ngoài chạm vào không được bảo đao, nhưng tiền bồi chẳng lẽ không nghĩ báo thù? Giang Thừa Vũ hủy nhà người trạch đồ người mẫn môn, hiện giờ mơ ước đến người nữ nhi trên đầu..... Tiền bồi hay là cam tâm vây ở nơi này, mà không phải dùng này đem Bạch gia người đao, giải Bạch gia người thù sao?”

Trường đao mắt thường có thể thấy được mà run rẩy lên.

Thanh y thiếu niên hàng mi dài khẽ nhúc nhích, tùy ý gió đêm lay động bên tai toái phát, tiếng nói mỉm cười: “Huống chi, chúng ta sẽ thanh đao giao cho Bạch Diệu Ngôn trong tay.”

Nam nhân cười lạnh: “Ta như thế nào có thể tin người? Ai có thể bảo đảm, các người không phải đàn lợi dục huân tâm đồ đệ?”

Bạch gia nhà cũ phong ấn rất nhiều oán khí, có oán khí ở, đao này liền sẽ không bị người ngoài đoạt được; một khi rời đi nơi này, nhà cũ cũng liền mất đi bảo hộ nó năng lực.

Hắn không thể qua loa làm hạ quyết định.

Huống hồ, tại đây chỗ trong nhà, thủ đao không ngừng hắn một cái.

“Kỳ quái, các người có hay không nghe được cái gì thanh âm?”

Ôn Bạc Tuyết nhú mày: “Không giống miêu..... Giống như còn mang theo

điểm nhi oán khí.”

Nguyệt Phạn nhìn góc cười khổ: “Nói đúng ra, không ngừng một chút.”

Mà là rất nhiều, nhiều đến che trời lấp đất.

Đầu tiên là có khói đen từ góc tường toát ra tới, lặng yên không một tiếng động tụ thành nhân hình, phẳng phất là không thỏa mãn với âm u góc, ngọn cây, mái hiên, bị thiêu hủy song cửa sổ cũng liên tiếp chảy ra hắc ảnh. Ánh trắng róc rách, sương đen mênh mông, toàn bộ nhà cũ dường như thành trương giấy Tuyên Thành, mặc cho mực nước dật khai.

Đây là bị tàn hại Bạch gia lão ấu, bởi vì tu vi không cao, bị oán khí lôi cuốn lúc sau, trở thành chỉ biết giết chóc ác linh.

Ôn Bạc Tuyết dọa đến chân mềm, vâng chịu “Phải làm hữu dụng người” tín niệm, giờ tay kết ra một cái pháp trận, đem mọi người hộ ở trong đó.

Bên kia, Yến Hàn Lai thần sắc như thường, trong tay bấm tay niệm thần chú.

Mắt thấy pháp quyết đem thành, Tạ Tinh Diệu bất chấp quá nhiều, một phen nắm lấy hắc lòng bàn tay, ngừng sắp hoàn thành động tác: “Chờ một chút.”

Lòng bàn tay lạnh lẽo, kích đến nàng nhú nhú mảy.

Yến Hàn Lai theo bản năng tránh thoát, không ngờ đối phương cầm thật chặt: “Giờ phút này không nên hạ sát thủ.”

Đối mặt vong linh nếu muốn mạng sống, hoặc là đem

Này siêu độ, hoặc là đuổi tận giết tuyệt.

Bọn họ chưa từng tu tập vắng sinh chi thuật, hướng hồ Bạch phủ oán khí nồng đậm đến tận đây, nếu không có đức cao vọng trọng danh môn đại sư, tuyệt đối không thể siêu độ thành công.

“Như thế nào.”

Hắn khinh thường nhất tiên môn đệ tử giả nhân giả nghĩa, cho nên cười đến lãnh đạm: “Tạ cô nương muốn lấy chết tuấn đao?”

Ngoài dự đoán chính là, Tạ Tinh Diệu ngữ khí mười phần bình tĩnh: “Ta không như vậy vĩ đại, nguyện ý lấy tánh mạng mạo hiểm.”

Nàng không phải thánh mẫu Maria, rõ ràng minh bạch ở như vậy tình cảnh hạ, một khi lòng mang không đành lòng, cũng chỉ có bị ăn tươi nuốt sống phân.

Chỉ là giờ này khắc này, không thích hợp lập tức động thủ.

Gần nhất này đàn vong linh đích xác vô tội uống mạng, sinh thời trừng ác dương thiện lại không được chết già, nếu sau khi chết lại bị đánh đến hồn phi phách tán, không khỏi quá thảm chút.

Thứ hai bọn họ có việc cầu người, vừa nói cấp Bạch gia báo thù, một bên làm Bạch gia tàn hồn hôi phi yên diệt, đây là muốn thành kẻ thù truyền kiếp tiết tấu, sao có thể bắt được gia truyền bảo đao.

“Ta nghĩ đến một cái siêu độ biện pháp.”

Tạ Tinh Diệu một chút bắt tay buông ra: “Nếu thất bại, lại diệt trừ bọn họ cũng không muộn.”

Ôn Bạc Tuyết ngây người.

Nguyệt Phạn ngốc.

Tạ Tinh Diệu công bố có biện pháp khi, hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến nàng trò chơi.

Cùng nhau đánh quỷ tử.

Nghe tới nhiều uy phong, nhiều có phạm nhi.

Ôn Bạc Tuyết cảm thấy nàng sẽ thi triển một bộ Trung Hoa võ thuật, đem này đàn gia hỏa đánh tới tâm phục khẩu phục; Nguyệt Phạn tắc chắc chắn nàng sẽ lấy ra mạo lam hỏa Gatling, hướng về phía yêu ma quỷ quái chính là một hồi lộc cộc đất.

Nhưng nàng chỉ là tiến lên vài bước, liên tiếp tránh thoát vài cái oán linh vây công, tốc độ cực nhanh dự phán chi chuẩn, làm trong đó một cái nữ hài nghiêm khắc tàn nhẫn thanh: “Vì cái gì..... Ta cũng không tin không gây thương tổn người!”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt như thường, lại một lần nghiêng người tránh đi tập kích: “Các người đương nhiên thương không đến ta.”

Thái quá sự tình đã xảy ra.

Nàng nghiêm trang mà mở miệng: “Bởi vì các người không phải chân chính oán linh, chỉ là ta trong đầu tưởng tượng ra tới hình ảnh, trong hiện thực căn bản không tồn tại.”

Nguyệt Phạn:?

“Oán linh làm một loại ý thức, một loại tinh thần lực, từ căn bản thượng

giảng, không có khả năng xuất hiện ở vật chất trong thế giới.”

Tạ Tinh Diêu: “Có lẽ..... Các người nghe nói qua chủ nghĩa duy vật sao?”

Ôn Bạc Tuyết:???

Chapter 13

Giang phủ, phòng ngủ chính.

Ban đêm sương hàn lộ trọng, ám liễu rền vang. Ánh nắng chiều rút đi màu son khỉ sắc, nhuộm liền một mảnh nồng đậm mực tàu, ngôi sao bay đầy trời bắn, nhập nhèm.

Giang Thừa Vũ nhú mày cúi đầu, trong tay lực đạo tăng thêm, ấn với Bạch Diệu Ngôn cái trán phía trên.

Cuồn cuộn không dứt linh lực đan chéo quán quanh, hồi nhập nữ tử thức hải, bóng đêm nặng nề, dật khai một mặt mị hương.

“Người nói người làm mộng.”

Hắn thấp giọng mở miệng, tựa như mê hoặc: “Mơ thấy cái gì?”

“Người ở Bạch phủ, trên thân kiếm thật nhiều huyết.....”

Bạch Diệu Ngôn hàng mi dài khấn hạp, sắc mặt trắng bệch: “Bọn họ, bọn họ đều đã chết, còn có cha ta, người thanh kiếm thứ hương ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, thức hải ầm ầm một tạc, cả người mềm mại tê liệt ngã xuống về phía trước, bị nam nhân một phen ôm vào trong lòng ngực.

Giang Thừa Vũ rũ mắt, bàn tay khẽ vuốt nàng cổ.

“Kia đều là giả, mộng mà thôi.”

Hắn nói.

Hắn như thế ái nàng, sao có thể làm nàng tâm sinh ngăn cách, lại một lần từ hắn bên người tránh thoát.

“Một trăm năm qua đi, ta vì người đạp biển thiên sơn, ăn qua như vậy nhiều đau khổ ——”

Giang Thừa Vũ gửi nàng phát gian thanh hương: “Ta trả giá như thế nhiều, người là đau lòng ta, đúng hay không?”

Nếu Bạch Diệu Ngôn biến mất không thấy, hắn chắc chắn điên mất.

Ân cũng hảo thù cũng thế, chỉ cần có thể làm nàng lưu tại bên người,

Giang Thừa Vũ nguyện ý bịa đặt bất luận cái gì nói dối.

Lừa gạt nàng, giam cầm nàng, làm nàng trở thành lòng sắt điều.

—— Giang Thừa Vũ ái Bạch Diệu Ngôn, nàng cần thiết lưu tại hắn bên người.

“Người đã cái gì đều không có.”

Trong lòng ngực cô nương lặng im không nói gì, Giang Thừa Vũ nặng nề ra tiếng: “Ta thu lưu người, cho người một cái gia, Diệu Ngôn, cho ta một chút đáp lại, được không.”

Trong lòng ngực người run rẩy không thôi, huân hương lượn lờ, mơ hồ hắc hung ác nham hiểm mặt mày.

Thật lâu sau, Bạch Diệu Ngôn ghen ngào gạt đầu, nhẹ nhàng bế lên hắc vòng eo.

*

Cùng lúc đó, Bạch phủ phế tích.

Tạ Tinh Diệu một phen lời nói tới không đầu không đuôi, có thể nói siêu việt thời gian siêu việt vị diện siêu việt lịch sử giai cấp, này ai nghe xong không

mộng bức.

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết hai mặt nhìn nhau.

Tu chân giới cùng chủ nghĩa duy vật..... Mặc kệ nghĩ như thế nào đều đáp không vào đề a.

Không ra dự kiến, thiếu nữ oán linh quả nhiên giận dữ: “Nói hươu nói vượn!”

“Các người chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái?”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ta cùng những người khác cùng nhau tới, vì sao bọn họ đối với các người có mắt không trông? Người tu tiên nhìn thấy oán linh, không nên đuổi tận giết tuyệt sao? Còn nữa, các người từ đầu tới đuôi không gây thương tổn ta, vì cái gì? Bởi vì các người sinh với ta thức hải, không có biện pháp tạo thành thực chất thương tổn.”

Ôn Bạc Tuyết: Này, đây là..... Bắt đầu lừa dối?

Nàng tiếng nói vừa dứt, lập tức hướng mặt khác ba người truyền âm nhập mật: “Các bằng hữu, biểu diễn thời khắc đến.”

Yến Hàn Lai một giây tiếp diễn, ngữ khí không hề phập phồng: “Đều nói Bạch gia phủ đệ oán linh hoành hành, vì sao chúng ta đặt mình trong tại đây, chưa từng nhìn thấy chẳng sợ một cái.”

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn cứng đờ thu hồi tầm mắt, ho nhẹ một tiếng: “Không phải cùng các người nói qua sao? Trên thế giới là không có quỷ.”

Ôn Bạc Tuyết làm bộ khắp nơi ngấm phong cảnh: “Ai, hảo đáng tiếc.”

Thiếu nữ oán linh kiên định ánh mắt, mơ hồ xuất hiện một cái cái khe.

Còn sót lại lý trí khiến cho nàng bảo trì thanh tỉnh, cắn răng tàn nhẫn thanh:

“Không đối..... Các người kết phùng gạt ta!”

Nói xong, quanh mình sát khí càng đậm, thẳng bức Tạ Tinh Diệu mặt!

Lần này tập kích không hề dấu hiệu, nếu là người khác, chắc chắn rất khó tránh đi.

Ôn Bạc Tuyết trong tay nặn ra một cái hộ thân pháp quyết, đang muốn đem nàng bao lại, đột nhiên thoáng nhìn một mặt bạch quang.

Ở Tạ Tinh Diệu đỉnh đầu, ở chỉ có trò chơi người chơi có thể nhìn thấy tầm nhìn, khoảnh khắc chi gian hiện lên hai cái chữ to, rõ ràng là bị nàng lên tới mức cấp trò chơi kỹ năng.

□ né tránh □.

Đương nàng lông tóc vô thương ổn định vững chắc né tránh đánh bất ngờ, thiếu nữ oán linh kiên định ánh mắt, lại lần nữa vỡ ra một cái lớn hơn nữa khe hở.

Tạ Tinh Diệu nghiêng người, tránh đi một cái khác oán linh sau lưng đánh lén: “Thấy sao? Các người tồn tại với ta ảo tưởng bên trong, nhất chiêu nhất thức, ta đều có thể biết.”

Ôn Bạc Tuyết yên lặng ngẩng đầu, chăm chú nhìn nàng đỉnh đầu càng ngày càng sáng chói mắt bạch quang.

□ né tránh □.

□ né tránh □, □ né tránh □ vẫn là □ né tránh □, ở gần gần mấy cái ngay lập tức,

Tạ Tinh Diệu ít nhất dùng năm lần né tránh. Oán linh nhóm thuộc về cấp thấp tiểu quái, gặp gỡ nàng như vậy cái mẫn cấp người chơi, tự nhiên không có khả năng đụng tới.

Có chút người nhìn qua vân đạm phong khinh, nếu này thật là một ván điện tử cạnh kỹ, ngẫm đã sớm đem bàn phím khẩu đến nát như.

Nguyệt Phạm như suy tư gì: Đây là □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, khủng bố như vậy!

Ôn Bạc Tuyết bội phục sát đất: Lời này thuật, này kịch bản, nói nó thái quá, lại cư nhiên có một tia quỷ dị logic nhưng theo.

Hắn nguyện xưng là cường đại nhất lừa dối, bán quái chuyên gia.

Tạ Tinh Diệu ngôn luận quá mức kinh thế hãi tục, lại cứ oán linh nhóm không gây thương tổn nàng may mắn, bị hù đến mơ mơ màng màng, dần dà, thế nhưng sinh ra vài phần tự mình hoài nghi.

Rốt cuộc..... Chúng nó thật sự không gặp được nàng a!

“Thế giới bản nguyên là vật chất, tinh thần cần thiết lấy huyết nhục làm vật chất cơ sở, không thể trống rỗng sinh ra, cũng không thể tùy ý biến mất.”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt mà nhập, nghiêm mặt nói: “Linh thể từ đâu mà đến? Mất đi vật chất vật dẫn sau, hẳn là lấy phương thức như thế nào tồn tại? Hoặc là nói, các người thật sự tồn tại sao?”

Thiếu nữ oán linh lấp bắp: “Ta, ta.....”

Đáng chết, nàng cư nhiên đáp không được!

Ly thiên hạ to lớn phổ, có thiên hạ to lớn bệnh.

Kế tiếp gần một nén hương thời gian, Tạ Tinh Diêu cấp ở đây mỗi một vị oán linh phổ cập khoa học chủ nghĩa Mác phép biện chứng duy vật, chỉ ở luận chứng bọn họ đều không phải là chân thật, chỉ tồn tại với nàng tưởng tượng bên trong.

Mà bọn họ sở dĩ sẽ là oán linh bộ dáng, toàn nhân nàng đi vào hoang trạch bị kinh hách, đương nhiên nhảy ra một ít khủng bố ý niệm.

“Ta đi vào hoang trạch, bởi vì đại não đã chịu kích thích, adrenalin điên cuồng phân bố, hải mã thể xây dựng nhượng lại ta sợ hãi cảnh tượng cùng tưởng tượng —— cũng chính là các người.”

Tạ Tinh Diêu giải quyết dứt khoát: “Nếu không Bạch phủ người trong mỗi người tâm tồn thiện niệm, tế thể trừ ma, liên tính trên đời thực sự có hồn phách, bọn họ như thế nào trở thành oán linh đâu?”

Trong lúc nhất thời lặng ngắt như tờ, thật lâu sau, một cái trung niên nam nhân lạnh lùng mở miệng: “Một khi đã như vậy, ta có cái vấn đề muốn hướng cô nương thỉnh giáo.”

Hắn sinh đến mày rậm mắt to, không giận tự uy, rõ ràng không hảo trêu chọc.

Ôn Bạc Tuyết ở một bên lẳng lẳng vây xem, theo bản năng trong lòng phát khẩn, vì Tạ Tinh Diêu niết một phen mồ hôi lạnh.

“Ta vấn đề là ——”

Nam nhân nhíu mày, ách thanh: “Cái này ý thức năng động tính rất có ý tứ, không biết cô nương có không kỹ càng tỉ mỉ nói nói?”

..... Bị lừa dối què a đây là!!!

Trong một góc, một cái không đến mười tuổi hài tử sợ hãi ra tiếng: “Kia.....

Tỷ tỷ, nếu chúng ta không tồn tại, hẳn là làm sao bây giờ, đến chỗ nào đi đâu? Oán linh đều phải xuống địa ngục, chúng ta cũng muốn sao?”

Tạ Tinh Diệu như là đã sớm nghĩ kỹ rồi đáp án, về phía trước triều hân tới gần, hơi hơi cúi người: “Bạch gia người cả đời lòng mang chính khí, nếu người sau khi chết thực sự có vong linh, bọn họ nhất định sẽ không vào địa ngục.”

Nàng sinh có một trương mê hoặc tính mười phần thanh lệ khuôn mặt, lộ mắt hàm quang, ôn ôn nhu nhu chăm chú nhìn người nào đó thời điểm, trong mắt thâm khai có thể đem người hóa khai thủy quang.

Yến Hàn Lai tưởng, phi thường có lừa gạt tính.

Tạ Tinh Diệu: “Nếu muốn ta lời nói, bọn họ sẽ đi trên Cửu Trọng Thiên, tuy rằng nhớ rõ thù hận, nhưng sẽ không làm nó trở thành trong lòng toàn bộ.”

Nam hài chớp chớp mắt, thật cẩn thận: “Bầu trời sẽ có người xấu tiếp tục khi dễ chúng ta sao?”

“Sẽ không nga.”

Thiếu nữ ánh mắt trong trẻo ôn nhu: “Bầu trời là cái càng tốt thế giới, không có tên vô lại lưu đi vào, cũng không có tiên yêu nhân ma tranh cãi. Ân.....

Người có cái gì thích đồ vật sao?”

Ồn ào náo động mất đi, chỉ có thể nghe thấy yên tĩnh trong bóng đêm cành lá sần sật.

Yến Hàn Lai lẳng lẳng đứng ở một bên, thần sắc lạnh nhạt, mặc không lên tiếng.

Hắn cảm thấy chính mình gặp gỡ cái quái nhân.

“Ta thích ăn đường, ngày đó..... Ta phải đến thật nhiều thật nhiều kẹo mừng.”

Nam hài sợ hãi xem một cái bên cạnh người phụ nhân: “Ta tưởng đem đường phân cho mẫu thân ăn, nhưng chưa kịp. Mẫu thân cũng thích ăn ngọt.”

Hôn lễ vốn là hỉ sự, ngày ấy Bạch phủ khúc thủy lưu thương, mỗi người đều đầy cõi lòng khát khao cùng hy vọng.

Thẳng đến huyết sắc đâm thủng phía chân trời, cái gì đều không hề dư lại.

“Hảo a, ta đây liền tại tưởng tượng, giúp người cùng mẫu thân làm ra rất nhiều rất nhiều ăn ngon, bánh hoa quế bát bảo tô lưu tâm đường, còn có loại băng băng lương lương đồ ngọt kêu kem, dâu tây sữa bò mùi vị, ăn lên mềm như bông, vừa đến trong miệng liền lập tức hóa rớt.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Bầu trời ngôi sao sáng lấp lánh, người một cúi đầu liền nhìn đến vân, nó có đôi khi biến thành con thỏ, có đôi khi lại là một con mập mập miêu —— vui vẻ không?”

Nam hài nhìn nàng, giống như thế gian mỗi cái hài tử giống nhau, có được một đôi sạch sẽ, phiếm thủy quang đôi mắt: “Vui vẻ.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Hảo, ta muốn bắt đầu tưởng tượng lập. Người xem, ở ta tưởng tượng, oán khí một chút một chút biến mất, vì thế các người trên

người sương đen cũng chậm rãi tan đi, hóa ra kim sắc ánh sáng ——”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Kia hài tử đôi mắt.....”

Yến Hàn Lai không nói một lời, rũ mắt đứng ở đây đằng bóng ma.

Bốn phương tám hướng oán linh đều xuất hiện khác thường, còn lại hai người kinh ngạc nhìn xung quanh, chỉ có hắc thần sắc đen tối, gắt gao nhìn Tạ Tinh Diêu.

Oán linh đôi mắt nguyên bị đen nhánh lấp đầy, giờ phút này thế nhưng một chút rút đi ám sắc, lộ ra người bình thường tròng trắng mắt.

Đây là bị Phật gia siêu độ khi bộ dáng.

Tạ Tinh Diêu làm cho bọn họ tin tưởng Bạch gia người có thể được đến chết già, không bị thù hận trói buộc. Mà làm nàng trong đầu “Tưởng tượng”, bọn họ lý nên tuần hoàn tưởng tượng, như nàng lời nói giống nhau độ hóa thăng thiên.

Một loại tâm lý học ý nghĩa thượng tích cực ám chỉ, cùng loại với thôi miên. Thái quá.

Ôn Bạc Tuyết trong đầu đệ vô số lần hiện lên này hai chữ, đương mãn viên oán linh có thể siêu độ, hóa thành kim quang thăng thiên khi, hắc ngũ quan sớm đã bởi vì quá độ khiếp sợ mà cứng đờ chết lặng.

Nguyệt Phạn phản khởi không thôi: “Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng. Vô địch chủ nghĩa duy vật, Tu chân giới thứ chín kỳ tích!”

Tạ Tinh Diêu bị khen đến ngượng ngùng: “Không như vậy lợi hại, kỳ thật ta trộm dùng điểm kỹ năng.”

Nguyệt Phạn nghe tiếng giương mắt, thấy nàng trên đỉnh đầu một khác bài kim sắc phù quang.

□ Marx ánh sáng □

□ kỹ năng tóm tắt: Phú cường dân chủ văn minh hài hòa, chủ nghĩa duy vật biện chứng pháp cùng người đồng hành. Bao phủ thượng một tầng triết học Mác Lênin ánh sáng, dùng khoa học lý luận võ trang đầu óc, dùng thực tiễn chân lý đánh tan luận điệu vớ vẩn, làm quỷ tử ngụy biện tà thuyết không chỗ có thể ẩn nấp! Xã giao kỹ năng, đại đại đề cao lời nói thuật mức độ đáng tin. □

□ miệng pháo công kích □

□ kỹ năng tóm tắt: Đánh bại đối thủ dựa cái gì, nắm tay, đao kiếm, vừa đe dọa vừa dụ dỗ? Không, là miệng pháo! Xúi giục gian tế, đối mắng quỷ tử, công lược ái mộ đối tượng, miệng pháo vừa ra ai cùng tranh phong! Xã giao kỹ năng, đại đại hạ thấp địch nhân tâm lý phòng tuyến. □

Hảo gia hỏa, hai tầng buff chồng lên, khó trách có thể thành một cái tuyệt thế đại lừa dối.

Tạ Tinh Diệu thu hồi kỹ năng khung, thở ra một hơi: “Được rồi. Siêu độ sự tình làm thỏa đáng, kế tiếp nên giải quyết Giang Thừa Vũ.”

Nguyệt Phạn: “Ta dựa.”

Ôn Bạc Tuyết: “Thật ngu.”

Chủ nghĩa duy vật siêu độ, còn có thể như vậy chơi.

Chapter 14

Tối nay phát sinh hết thầy đến tột cùng xuất phát từ loại nào nguyên lý, Bạch Diệu Ngôn nàng cha xem không hiểu, nhưng hấn đại chịu chấn động. Oán linh không nên bảo tồn hậu thế, hấn vốn tưởng rằng này đàn tiên môn đệ tử sẽ không phân xanh đỏ đen trắng mà ra tay, không nghĩ tới chỉ có cái tiểu cô nương đứng dậy.

Lại còn có dùng một loại chưa từng nghe thấy phương thức, đem cả gia đình tất cả đều siêu độ.

Hấn cảm thấy này không quá hợp lý.

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn chờ đợi sân oán linh tiêu tán hầu như không còn, thẳng đến cuối cùng một sợi kim quang phiêu xa, rốt cuộc dờ xuống phòng bị, thở phào một hơi là lúc, phía sau truyền đến trầm thấp nam âm: “Các người..... Muốn đi đối phó Giang Thừa Vũ?”

“Không tôi.”

Tạ Tinh Diệu xoay người, đối diện trường đao phía trên hòn phách: “Tiền bối, người nữ nhi hiện giờ bị Giang Thừa Vũ cầm tù, thậm chí hạ mị thuật giam cầm thần thức, chỉ có đao này có thể đánh thức nàng ý thức.”

Bọn họ lai lịch không rõ, Bạch gia người đương nhiên sẽ tâm sinh đề phòng, Tạ Tinh Diệu trợ giúp một nhà già trẻ thẳng thiên siêu độ, xem như một cái kết minh lợi thế.

Nàng có lợi thế trong người, nhiều ra không ít tự tin, thuận thế lượng ra bên hông mặc bài: “Đây là Lăng Tiêu Sơn hàng hiệu, tiền bối đại nhưng xem

qua.”

Nam nhân bình tĩnh chăm chú nhìn nàng đôi mắt, sau một lúc lâu, cuối cùng là phát ra một tiếng thở dài.

“Các vị đạo hữu.”

Hắn rũ mắt khom lưng, lại là cấp ở đây mọi người làm ấp, hầu âm run rẩy, như tên đã trên dây, tức giận đem phát: “Giang Thừa Vũ làm nhiều việc ác, hôm nay đem đao này giao dư chư vị, mong rằng có thể trừ trừ yêu tà, còn Bạch phủ, còn uống mạng bá tánh một cái công đạo!”

Quanh quần với lưỡi dao dày đặc quỷ khí dần dần đậm ra tầm nhìn, như nước dung tiền bóng đêm bên trong.

Cường tráng nam tử thân hình tùy theo tiêu tán, tiếng nói bị gió thổi khai:

“Ta chấp niệm chưa tiêu, sẽ lấy kiếm linh thân thể phụ với trong đao.....

Tại hạ còn có nghi hoặc hoặc chưa giải, không biết có nên hỏi hay không.”

“Tiền bối mời nói.”

Nam nhân sắc mặt trầm trầm, áp lực khủng bố hắc khí che lấp nửa bên khuôn mặt, nhìn qua nghiêm túc lại hung lệ.

Hắn chớp chớp mắt, trước mắt thuần nhiên nói: “Ta..... Là chân thật tồn tại sao?”

*

Ánh sáng mặt trời chưa ra, rạng sáng Giang phủ lặng yên không tiếng động.

Đình viện thật sâu, ánh trăng dẹt thành sa mỏng tinh tế thả ái muội, trong

không khí tràn ngập không biết tên hoa đại hương vị.

Vài sợi khói đen từ từ mà qua, tìm ngọn nguồn tìm kiếm, thành linh một trương mỹ nhân giương.

Một nam một nữ ngồi trên này thượng, nữ tử đôi mắt đẹp nửa hạp, mặt không có chút máu; bên cạnh người nam nhân mày kiếm nhú chặt, trong tay không ngừng bấm tay niệm thần chú vẽ bùa, chiếu ra đạo đạo yêu dị ánh sáng tím.

Giang Thừa Vũ tâm tình thực tao.

Tâm ma như thế cường đại, cho thấy Bạch Diệu Ngôn trong lòng cực lực bài xích cùng hấn ở bên nhau. Hấn cảm thấy phẫn nộ, tưởng chất vấn nàng nguyên nhân.

Nhưng giờ phút này tâm ma chính thịnh, hiển nhiên không phải thời điểm. Hấn mọi cách ném thử, rốt cuộc đem hai người dính ước chi vật ấn nhập đối phương thức hải, chỉ cần ở thức hải lưu lại dấu vết, Bạch Diệu Ngôn chắc chắn khẳng định một mực đi theo hấn.

Từ nay về sau, nàng đem không hề nhớ rõ ngày xưa đủ loại, đem huyết hải thâm thù quên đến không còn một mảnh, ngoan ngoãn sống ở ở lồng chim bên trong.

Nàng sẽ là hấn yêu nhất điều.

Càng làm cho Giang Thừa Vũ tâm phiền ý loạn chính là, ngoài cửa vang lên thập phần ồn ào động tĩnh.

Hấn thoát không khai thân, bằng vào thanh âm biện ra đó là một hồi đánh

nhau. Tân phòng ngoại lưu có mấy tên người hầu gác, không cho phép người ngoài tiến vào, tại đây loại thời khắc máu chót, đến tột cùng là người phương nào ở trên chọc mầm tai hoạ?

Cái này nghi vấn thực nhanh có đáp án.

Một tiếng tiểu yêu kêu rên, cửa phòng bị người hung hăng phá khai.

Giang Thừa Vũ hơi giật mình: “Người..... Tạ Tinh Diệu?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu cười cười: “Đã lâu không thấy.”

Thanh niên cười lạnh: “Người không chết?”

“Ta hảo thật sự.”

Nàng tuy không phải nguyên chủ, nhưng rốt cuộc nhớ rõ quá khứ linh tinh đoạn ngắn, thêm chi chính mắt thấy Bạch gia mãn viên oán khí, trong miệng mảy may không buông tha người: “Không giống Giang công tử, chỉ có thể dùng mị thuật lừa gạt nữ nhân. Làm như thế thượng không được mặt bàn sự, như thế nào vẫn là giống điều chó nhà có tang, không chiếm được chủ nhân triu mến đâu?”

Một cổ yêu khí ào ào mà đến, Yến Hàn Lai vì nàng chặn lại này nói đánh bất ngờ, rất là không kiên nhẫn mà tưởng, người này thật sự hiểu được như thế chọc người sinh khí.

Đường đường tiên môn đệ tử, chỉ học biết múa mép khua môi.

“Người câm miệng!”

Giang Thừa Vũ bị chọc trúng nghịch lân, âm âm đứng dậy: “Diệu Ngôn cam tâm tình nguyện cùng ta thành thân, nào tha cho người nhóm này đó người

ngoài xen vào!”

Nguyệt Phạn có chút phạm ghê tởm: “Cam tâm tình nguyện, từ đâu ra da mặt dày.”

“Người cho rằng tìm tới giúp đỡ, là có thể kê cao gối mà ngủ?”

Giang Thừa Vũ ánh mắt khẽ nhúc nhích, ý cười càng sâu: “Một đám Trúc Cơ, có thể làm khó dễ được ta.”

Hắn mở miệng ngay lập tức, trong phòng dòng khí cứng lại.

Ánh trăng bị mây tía nuốt hết, bên cửa sổ không gió, thanh niên to rộng viền vàng cổ tay áo lại đặng nhưng mà khởi. Huyết giống nhau đỏ sậm lan tràn mở ra, ăn mòn hắn toàn bộ tròn mắt, như sóng như nước.

Ôn Bạc Tuyết không có gì trò chơi kỹ năng, cũng may đạo pháp thành thạo, ở ba cái Lăng Tiêu Sơn đệ tử trung tu vi tối cao, lập tức tế ra pháp khí, lấy linh lực ngăn cản tiếp theo sóng sát khí.

Yến Hàn Lai thực lực tuy cao, lại không có khả năng hướng bọn họ biểu lộ chân thật tu vi, chú định chỉnh tràng hoa thủy. Nguyên tác đem trận chiến đấu này viết đến cực kỳ thảm thiết, bọn họ tuy rằng giữ được một cái tánh mạng, không có chỗ nào mà không phải là thân bị trọng thương.

Cũng may lập tức có càn quét tốt lựa chọn.

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, bước chân nhẹ toàn.

Bọn họ ở vào phòng Đông Nam giác, Giang Thừa Vũ lực chú ý, tuyệt đại đa số tập trung ở chỗ này.

Hắn muốn ứng phó đến từ vài người tiến công, đúng là đối Bạch Diệu Ngôn

phòng vệ nhất bạc nhược thời điểm.

Túi trữ vật trường đao chấn động không thôi, không biết là cảm ứng được chủ nhân hơi thở, vẫn là gấp không chờ nổi, muốn đem yêu tà trăm ở nơi này.

Nó phần nộ, cũng hưng phần.

Chỉ cần mấy cái ngay lập tức liền hảo.

Chỉ cần tới gần Bạch Diệu Ngôn, tiến vào nàng tâm ma bên trong, thanh đao đưa đến trên tay nàng.

Hôn phòng cửa chính, Ôn Bạc Tuyết súc lực bấm tay niệm thần chú, dẫn ra sắc bén pháp quang.

Thanh niên như từng như tuyết, phía sau lại là quần ma vũ điệu. Hắn chỉ dựa vào bản thân chi lực ngăn lại trong phủ các lộ yêu ma, ở trước mắt tức sát trung nhẹ giọng truyền âm: “Yên tâm, bên này hết thầy giao cho ta.”

Nguyệt Phạn trong tay hóa ra trường kiếm một phen, trúc trắc vẫn ra một cái kiếm hoa: “Ta tới hấp dẫn Giang Thừa Vũ lực chú ý.”

Tạ Tinh Diệu cùng bọn họ liếc nhau, dương môi gật đầu.

□ kỹ năng. Lén đi □.

*

Bạch Diệu Ngôn nhân sinh chưa bao giờ từng có không như ý.

Sinh ra với bất yêu thế gia, từ nhỏ đến lớn pha chịu người nhà sủng ái; nhân tướng mạo xuất chúng, tính tình hiền hoà, bên người luôn có không đếm được bạn chơi cùng, chưa bao giờ cảm thấy cô đơn.

Cha nhìn qua lại cao lại hung, kỳ thật nói về lời nói tới ôn ôn nhu nhu, nhân nàng mầu thân mất sớm duyên có, học xong ôn thanh tế ngữ hồng người. Bên người nàng hai cái tiểu thị nữ yêu nhất ríu rít, đại đa số thời điểm đều ở thảo luận tân mua thoại bản tử; đầu bếp nữ có cái bảy tuổi tiểu nhi tử, thích ăn đường, luôn là ngọt ngào mà kêu nàng tỷ tỷ.

Nàng còn có cái ôn nhuận như ngọc vị hôn phu.

Vị hôn phu lớn lên đẹp, cách nói năng dí dỏm cử chỉ khéo léo, theo hắn theo như lời, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Bạch Diệu Ngôn khởi, chính mình liền xác định cuộc đời này tâm ý.

Hắn mang nàng thả diều ăn đồ chơi làm bằng đường, mỗi ngày quá đến vô ưu vô lự, Bạch Diệu Ngôn tưởng, loại này nhật tử nàng cả đời cũng quá không nề quỵện.

Không lâu lúc sau, chính là bọn họ đại hôn.

Nàng tựa hồ quên mất cái gì, vô luận như thế nào đều nhớ không nổi. Cái này làm cho nàng thường xuyên đau đầu, vị hôn phu nói cho nàng, nếu lại có không khỏe, liền sờ sờ hai người đính ước tín vật.

Đó là căn tinh xảo trâm bạc tử, mỗi khi đụng vào nó, thức hải phiền

Dững mạc danh cảm xúc đều sẽ dần dần bình ổn.

Bạch Diệu Ngôn quyết định hảo, chờ đại hôn ngày đó, nàng muốn đưa ra thật nhiều thật nhiều kẹo mừng, lại đem hồ nước mang lên hoa đăng, lựa đồ tử triền ở trên cây.

Thật là kỳ quái, đại hôn vốn là hỉ sự, nàng lại cảm lòng không đậu muốn rơi

lệ.

Nàng lặng lẽ hỏi chính mình: Vì cái gì sẽ cảm thấy thương tâm?

Cổ quái ý niệm lại một lần thôi quét mà đến, nàng đau đầu dục nứt, thói quen tính nắm chặt trâm bạc.

Nhưng mà lúc này đây, nàng lại không hề ngọn nguồn mà cảm thấy, chính mình hẳn là nắm một cây đao.

Chuôi đao đen nhánh, điều có uốn lượn long văn, thân đao hẹp dài thẳng tắp, nổi lên hàn quang, đó là ——

Thức hải càng thêm đau đớn, đột nhiên không kịp phòng ngừa trong nháy mắt, trước mắt đánh úp lại một đao giống như đã từng quen biết bạch mang.

Là ánh đao.

..... Có người tự tiện xông vào nàng cùng Thừa Vũ tân phòng!

Đối phương xuất hiện đến không hề dấu hiệu, huề tới gió đêm từng trận, gõ đến cửa sổ bang bang rung động.

Còn như vậy đi xuống, tân phòng chắc chắn sụp rớt.

Bạch Diệu Ngôn theo bản năng giơ tay phản kháng, lấy linh lực ổn định

Diêu Diêu muốn ngã xà nhà, nhưng kia ánh đao càng thịnh, cửa sổ càng run, nàng trong đầu đau nhức càng khó có thể chịu đựng, phảng phất có thứ gì ở giữa giấy mà ra.

Ngoài phòng trường đao ong nhiên chấn động, mộc cửa sổ như gương phiến mở tung.

Nàng có đáng tin cậy phụ thân, không có gì giấu nhau bạn thân, thiết tình kính trọng trường bối.....

Nhưng tình tế nghĩ đến, vì sao tới gần tân hôn đại hỉ chi nhật, nàng lại chưa từng gặp qua trong đó bất luận cái gì một người đâu?

Thải Chu cùng Thanh Bích từ nhỏ bởi nàng lớn lên, ba người cùng nhau dạo hoa đăng nghe khúc, lặng lẽ đàm luận ngày gần đây sở xem thoại bản tử.

Thải Chu muốn tìm được một vị anh tuấn tiêu sái như ý lang quân, công bố ngày sau nhất định phải thỉnh đại gia ăn kẹo mừng; Thanh Bích thói quen xụ mặt, nghiêm trang nói cho nàng, đãi ở tiểu thư bên người liền rất vui vẻ. Đương Bạch Diệu Ngôn nhớ tới các nàng, lại là hai trượng bị máu tươi tẩm ướt mặt.

Thanh Bích lấy huyết nhục chi thân làm đại giới, liều mạng che chở nàng chạy ra hôn phòng, Thải Chu một mình ngăn lại đằng đằng sát khí yêu tà, sắp chia tay trước một phen lau sạch nước mắt nói cho nàng: “Ta không nghĩ giả chồng lập, kỳ thật cả đời bồi ở tiểu thư bên người cũng thực hảo.” Nhất định là giả.

Nàng như vậy thân thiết mà ái Giang Thừa Vũ, hẳn như thế nào ——

Này đó ký ức xa xôi lại mơ hồ, nàng cảm thấy mờ mịt vô thố, hoảng sợ lui về phía sau một bước, ở bạch lân lân ánh đao, lại nhớ tới càng nhiều.

Đầu bếp nữ vì bảo hộ hài tử, bị một trảo đâm thủng trái tim; huynh trưởng rút kiếm mà ra, thân hình bị mấy chục con quái vật giây lát nuốt hết; trong

không khí tràn ngập huyết cùng hỏa hương vị, như vậy nhiều người ở khóc ở chạy, như vậy nhiều yêu tà cất tiếng cười to.

Cuối cùng là tiền viện.

Cha cùng bảy yêu giằng co lâu ngày, quanh thân máu tươi đầm đìa, cơ hồ lấy không động thủ trung trường đao. Nàng khóc lóc tiến lên, lại chỉ phải đến vội vàng thoáng nhìn ánh mắt.

Nam nhân hai mắt màu đỏ tươi, như núi lưng cao lớn rộng lớn, thà gãy chứ không chịu cong, tựa như Tu La sát thần, lệnh thấy giả sợ hãi.

Nhìn về phía nàng khi, lại là vô cùng thanh triệt ôn nhu ánh mắt.

“Diệu Ngôn,” cha nói, “Đừng khóc.”

Nàng đã từng thật sự thực thích Giang Thừa Vũ.

Trên đời sẽ không có ai so với hắn càng hiểu Bạch Diệu Ngôn tâm sự, cũng sẽ không có ai so với hắn càng minh bạch, như thế nào mới có thể khiến nàng vui vẻ.

Khi đó nàng giống tiểu thú giống nhau không muốn xa rời ở hắn bên người, mỗi ngày cầu nguyện nhất sinh nhất thế, mà khi ký ức dần dần rõ ràng, Giang Thừa Vũ gương mặt ngược lại trở nên không như vậy khắc sâu. Tân phòng kịch chấn, không biết từ nơi nào truyền đến vỡ vụn rắc âm vang, dường như xích sắt tách ra.

Nàng nhớ ra rồi.

So với hắn, còn có càng đáng giá bị nàng ghi khắc sự tình.

Đó là rất nhiều năm trước một cái chính ngộ, nàng cùng cha cùng nhau đi

ở đình viện hành lang dài thượng.

Ngày đó ánh nắng chính thịnh, nóc nhà có chỉ

Lười biếng phơi nắng miêu. Phụ thân mở ra trói chặt cửa phòng khi, nàng kinh ngạc cảm thán tiến lên.

“Này đó là ta Bạch thị nhất tộc từ xưa truyền xuống tới bảo đao.”

Khi đó phụ thân chưa đầy người huyết ô, hắn có được một đôi thâm thúy lại ôn hòa đôi mắt, nhìn qua lại cao lại hung, kỳ thật yêu nhất cười hồng người: “Tưởng cầm nó hàng yêu trừ ma sao?”

Nàng cao hứng nhếch miệng, trước mắt khát khao: “Tưởng!”

Nam nhân cười khẽ: “Nó kế thừa vô số tiền bối ý chí, một ngày nào đó sẽ truyền tới người trong tay.”

Nàng hiếu kỳ nói: “Nhưng cha dùng thật sự thuận tay nha, vẫn luôn dùng đi xuống không hảo sao?”

“Cha luôn có già rồi thời điểm, trừ ma chi con đường trở thả trường, không biết gì tịch liền muốn chia lìa. Diệu Ngôn, chớ có sợ hãi biệt ly.”

Phụ thân nhìn nàng đôi mắt: “Vô luận thân ở chỗ nào, thân là Bạch thị truyền nhân, không cần quên đi giờ này ngày này bản tâm, cũng chớ quên..... Cây đao này tên.”

Đao tên.

Trong đầu đau đớn khó nhin, như có tiểu đao đang không ngừng cắt huyết nhục. Bạch Diệu Ngôn che khăn huyết Thái Dương, trong mắt ướt át một mảnh, như máu tựa nước mắt.

Nàng nghe thấy nữ hài nói: “Ta như thế nào quên đâu.”

Đúng vậy, nàng như thế nào quên đâu.

Rắc.

Ký ức cuộn cuộn không ngừng hối nhập khoảng cách, bên tai truyền đến âm âm một vang.

Hôn phòng khoảnh khắc chi gian tan thành mây khói, phóng nhãn nhìn lại, bốn phía đều là mệnh mang khói trắng.

Nơi đây không giống chân thật, càng giống người nào đó thức hải.

Mới vừa rồi kia hôn phòng..... Hay là chỉ là một đạo ý nghĩ xằng bậy sao?

Phía sau truyền đến sột sột soạt soạt tiếng vang, Bạch Diệu Ngôn hoảng sợ xoay người, nhìn thấy một cái bộ mặt mơ hồ người kể chuyện.

“Công tử vì báo diệt tộc chi thù, ở đại hôn ngày đó dẫn bày yêu xâm chiếm. Tiểu thư làm sao biết được việc này, đáng thương không hề phòng bị, bị đồ mẫn môn.”

Người kể chuyện một phách kinh đường mộc: “Nhưng mà mặc dù cách kẻ thù truyền kiếp, công tử vẫn là không có thuốc chữa mà yêu tiểu thư. Hẳn vì nàng tìm biến thiên sơn, bước qua Cửu Châu, phí thời gian một năm lại một năm nữa, chịu đựng vô tận cực khổ, hắc, cuối cùng thật đúng là liền tìm đến biện pháp, muốn cùng tiểu thư thành hôn!”

Nàng im lặng không nói, nghe người nọ tiếp tục nói: “Này cũng coi như là khổ tận cam lai, thiên định nhân duyên.”

“Người cảm thấy này ra khổ tận cam lai tiết mục như thế nào?”

Người kể chuyện tiếng nói rơi xuống, một khác nói xa lạ nữ âm theo nhau mà đến.

Bạch Diệu Ngôn tốc tốc quay đầu lại.

Người tới là cái tuổi không lớn cô nương, mặt trái xoan, lộ nhi mắt, lại cứ đuôi mắt câu ra điểm nhi hồ ly hình cung.

Cùng Bạch Diệu Ngôn đối diện một sát, cô nương lộ ra hiền lành mỉm cười:

“Bạch tiểu thư, ta kêu Tạ Tinh Diệu.”

Bạch Diệu Ngôn nhú mày: “Người như thế nào nhận được ta? Đây là nơi nào?”

“Ta là ai không quan trọng.”

Tạ Tinh Diệu tiến lên một bước: “Bạch tiểu thư còn không có trả lời ta vấn đề —— người như thế nào đối đãi câu chuyện này?”

Tàn sát sạch sẽ mẫn mẫn, lừa gạt lừa bịp, chỉ nguyện đem hấn nghiền xương thành tro.

Nàng tưởng như vậy trả lời, nề hà ký ức từng cái khâu, Bạch Diệu Ngôn thế nhưng nói không nên lời chẳng sợ một câu.

Nàng yêu hấn.

Ôn nhuận phu quân, vui mừng hôn lễ, mỹ mẫn nhân sinh. Nếu hết thấy đều là biểu hiện giả dối, lột ra này khối hoa mỹ da lông, thẩm khai thuộc về nhà nàng người huyết.....

Liên tính Giang Thừa Vũ thiết tình đãi nàng, thành lập ở vũng máu phía trên tình cùng ái, lại giá trị bao nhiêu?

“Nghe chuyện xưa thời điểm, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Vì cái gì tại đây loại chuyện xưa, thâm tình luôn là chậm chạp mới đến? Nhân gia tồn tại thời điểm không thích, đã chết ngược lại bưng tỉnh đại ngộ. Nếu thật sự thích một người, sẽ trì hoãn đến tận đây sao?”

Phá thành mảnh nhỏ ký ức dần dần sống lại, Bạch Diệu Ngôn ngược mắt, Đuôi mắt dật khai huyết sắc.

“Cho nên ta tưởng a, chuyện xưa vị công tử này, hẳn đến tột cùng thích tiểu thư cái này sống sờ sờ người, vẫn là có được nàng, bị nàng ái mộ khi cảm giác đâu?”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nếu ta chung tình người nào đó, nhất định hy vọng hẳn có thể khoái hoạt vui sướng, thấy hẳn cười, ta cũng cảm thấy vui vẻ. Nếu hẳn hận ta không thích ta, ta lại tìm mọi cách đem hẳn lưu tại bên người ——”

Nàng nói: “Chẳng phải là cùng trên đường những cái đó quần áo trang sức giống nhau, thích liền phải được đến, cũng không để ý tới chúng nó ý tưởng, chỉ lo chính mình cao hứng là được sao?”

Càng nhiều hình ảnh tranh nhau xuất hiện, ở vô biên tế đau đớn, Bạch Diệu Ngôn trông thấy chạy dài hồng.

Lục đỏ, hồng nguyệt, màu đỏ huyết theo trường đao chảy xuống, ánh đao lạnh lẽo, chiếu ra phụ thân nửa quỳ trên mặt đất bộ dáng.

Hắn đem mũi đao thật sâu đâm vào thổ địa, chống đỡ khởi toàn bộ Diệu

Điều muốn ngã thân thể, cho đến chết đi, cũng chưa từng ngã xuống.

“Người nói đúng.”

Bạch Diệu Ngôn chăm chú nhìn nàng hai mắt, thật lâu sau, tự trong lòng ngực phát ra buồn cười: “Hắn bắt quá đêm kia tiểu thư coi như một kiện vật phẩm.”

Nàng lui về phía sau một bước, khoe môi cực bạch, môi châu lại lộ ra quý dị đỏ bừng ——

Bị giảo phá làn da chảy ra máu tươi, áp lực mà yêu dị: “Hắn ái không phải tiểu thư, mà là kia cổ niên thiếu khi cầu mà không được chấp niệm, nói trắng ra là, hắn yêu nhất chính hắn.”

Rắc.

Lại một tầng khói trắng tan đi, lộ ra vô ngần thức hải ngàn ngàn vống kết, mỗi một cái đều là Giang Thừa Vũ phong ấn chú thuật, mà ở giờ phút này, mỗi một cái đều chấn động không ngừng, tự trung tâm chỗ vỡ ra khe hở.

Nàng nhớ tới bị quên đi toàn bộ.

Giang Thừa Vũ là nàng trong lòng tình cảm chân thành, cũng là mặt khác mọi người trong mắt Tu La ác quỷ.

Bạch Diệu Ngôn nói: “Hắn đáng chết.”

Nề hà nàng hãm sâu tâm ma bên trong, vô pháp thoát đi ảo cảnh, liền chính mình đều không thể bảo toàn, càng đừng nói đề đao báo thù.

Nàng thậm chí tìm không thấy có thể diệt trừ Giang Thừa Vũ đao.

Rắc. Gông xiềng phá vỡ một chỗ miệng vết thương dường như phùng.

Nàng thấy cái kia xa lạ cô nương tới gần vài bước, mắt đen tinh lượng, đột nhiên giơ tay.

Ở Tạ Tinh Diệu trong tay, không biết khi nào xuất hiện một cây đao.

Chuôi đao đen nhánh, điều có uốn lượn long văn, thân đao hẹp dài thẳng tắp, nổi lên hàn quang ——

Chỉ liếc mắt một cái, liền làm Bạch Diệu Ngôn đỏ hốc mắt.

Nàng nhớ lại rất nhiều năm trước ẩm áp mặt trời rực rỡ, nữ hài với nam nhân bên cạnh người tu nhiên đứng thẳng, tùy ý tay áo bãi thuận gió mà lên, nhìn chăm chú trước người trường đao.

“Ta như thế nào quên đâu?”

Nàng ngẩng đầu, trong mắt là người thiếu niên độc hữu nghiêm nghị bừa bãi, hầu âm trong trẻo, chắc chắn leng keng: “—— danh đao, tru tà.”

“Đừng sợ.”

Trước mắt Tạ Tinh Diệu dương môi cười: “Ta tưởng, người có lẽ ở tìm cái này.”

Chapter 15

Tạ Tinh Diệu rời khỏi tâm ma khi, vừa lúc thoáng nhìn một đạo du long trong vất bạch quang.

Thức hải thời gian tốc độ chảy cùng bên ngoài bất đồng, nàng đi vào như vậy trong chốc lát, trong phòng chỉ qua mấy cái ngay lập tức.

Nhưng mà chính là này ngăn ngừa mấy cái ngay lập tức, đã cũng đủ Giang Thừa Vũ làm ra phản ứng, ý đồ một chường đem nàng từ Bạch Diệu Ngôn bên cạnh bức lui.

Màu tím đen yêu khí rào rạt đánh úp lại, bị trước mắt này nói bạch mang ầm ầm bức lui. Nguyên tự tiên môn bàng bạc linh lực dường như một trương lưới lớn, đem nàng chặt chẽ hộ ở trong đó.

Mà linh lực ngọn nguồn, đúng là Ôn Bạc Tuyết.

“Thành công?”

Bạch y thanh niên then thùng cười, trong mắt hiện lên hiểm có lượng sắc:

“Yên tâm, ta nói rồi sẽ bảo hộ các người.”

Tru tà đao nặng nề rơi xuống đất, Giang Thừa Vũ cười đến châm chọc:

“Bạch thị cái kia lão gia hỏa đao? Ta cùng với Diệu Ngôn đại hôn sắp tới, chư vị đạo hữu cố ý thỉnh nó tiến đến làm khách, không tòi không tòi.”

Tạ Tinh Diệu nghe được hỏa đại, vừa muốn mở miệng, thế nhưng nghe thấy phía sau Yến Hàn Lai cười nhạo một tiếng: “Không ngừng tiệc cưới, tang sự cũng cần thỉnh người làm khách. Nó đã nguyện tới, nói không chừng là muốn gặp người nào đó quan tài.”

Nàng ngày thường tổng cảm thấy người này giống chỉ con nhím, nói chuyện âm dương quái khí gọi người không mừng, hiện giờ cùng hấn đứng ở cùng một trận chiến tuyến, cư nhiên cảm thấy Yến Hàn Lai tiếng nói nhiều ra vài phần đáng yêu, khoe khoang nâng cằm lên, nói tiếp nói: “Yến công tử nói đúng!”

Yến Hàn Lai: “Tạ cô nương, chớ có cáo mượn oai hùm.”

Thực hảo, nàng quyết định cướp đoạt người này đáng yêu quyền lợi.

Tạ Tinh Diêu: “Ai làm Yến công tử miệng lưỡi lưu loát tự tự châu ngọc, ta chờ hỏ thẹn không bằng, chỉ có thể mượn mượn Yến công tử uy phong.”

Yến Hàn Lai hiển nhiên có bị cách ứng đến, nhú mày đánh lui một con đoạt môn mà nhập tiểu yêu, không muốn lại lý nàng.

Tạ Tinh Diêu vừa tới Tu chân giới không lâu, vạn hạnh nhớ rõ không ít phù chú sử dụng phương pháp, niệm chú bấm tay niệm thần chú rất nhiều, cũng có cái khác dùng để tiến công biện pháp.

Tỷ như phía trước kia đem AK.

Chẳng qua..... Tại đây loại tình hình hạ, không biết súng ống được chưa đến thông.

Đen nhánh thương thân hiện với trong tay, nàng ngưng thần nín thở, hướng tới Giang Thừa Vũ khẩu hạ cò súng.

Dự kiến bên trong mà thất bại.

Nòng đậm yêu khí đã là hình thành kiên cố không phá vỡ nổi hộ giáp, viên đạn tuy rằng lực sát thương cực cường, nhưng rốt cuộc thuộc về phạm tục

chi vật, rất khó đem này xuyên thấu.

Giang Thừa Vũ tương đương với xuyên tầng áo chống đạn, nếu muốn thương đến hắn, còn phải tốn nhiều chút tâm tư.

Mới vừa rồi này một kích uy lực mười phần, đem yêu khí cái chấn đánh trúng chấn động liên tục, Giang Thừa Vũ dù chưa bị thương, lại rõ ràng chính xác cảm nhận được thế như chẻ tre hỏa lực cùng sát ý, động tác ngừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Tinh Diêu.

Theo sát sau đó, đó là che trời lấp đất mây tía nghênh diện mà đến.

Tạ Tinh Diêu:.....!

Mãn phòng yêu vụ tấn mãnh như điện, sắc bén như đao, ở bốn phương tám hướng bao vây tiểu trừ dưới, vô luận trốn đi nơi nào đều sẽ đã chịu tập kích, □ né tránh □ đương nhiên không có tác dụng.

Nàng đang muốn véo chỉ niệm quyết, lại thấy quanh thân bạch quang đại tác phẩm ——

Ngay sau đó, mệnh môn mây tía dường như máng xối hồ nước, thế nhưng với giây lát gian trừ khử vô tung.

Đến nỗi bạch quang ngọn nguồn.

Tạ Tinh Diêu nhanh chóng ghé mắt: “Nguyệt, Nguyệt Phạn?!”

Nếu nói đây là tiên thuật, bọn họ hắn là còn không có lợi hại đến loại trình độ này.

Nàng đầu óc có chút chuyển bất quá tới: “Người trò chơi không phải tạp tạp chạy đinh xe sao?”

Nguyệt Phạn giơ ngón tay cái lên: “Đặc đại hỉ tin, ta chơi là đạo cụ tái!”

Lại giương mắt, nàng đỉnh đầu quả nhiên nổi lơ lửng hai hàng chữ viết.

☐ thiên sứ bảo hộ ☐

☐ kỹ năng tóm tắt: Cho đồng đội hộ thuẫn hiệu quả, miễn trừ một lần thương tổn. ☐

Tạ Tinh Diệu đại chịu chấn động: “Wow!”

Ôn Bạc Tuyết chỉ nghĩ vỗ tay: “Thật ngu!!”

“Đạo cụ không phải lúc nào cũng đều có, ta cũng là vừa mới mới rút ra.”

Nguyệt Phạn đánh lui lại một cái tiểu yêu, ống tay áo tung bay, dường như bạc đào tuyết lãng: “☐ thiên sứ bảo hộ ☐ dùng xong, còn dư lại ☐ cường lực nam châm ☐ cùng ☐ bột nước phao ☐.”

Tạ Tinh Diệu nghiêng người tránh thoát yêu khí: “Này hai cái đạo cụ có tác dụng gì?”

“Không phải đâu, người khi còn nhỏ chưa từng chơi ☐ tạp tạp chạy đỉnh xe ☐?”

Nguyệt Phạn kiên nhẫn giải thích: “Nam châm đâu, chính là bay nhanh kéo vào người cùng người nào đó khoảng cách, hoặc là đem người từ người nào đó bên người nhanh chóng đẩy ra; bột nước phao tương đương với thủy lao, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đem người vây nước vào cầu.”

Ôn Bạc Tuyết nhỏ giọng bổ sung: “Chẳng qua lấy Giang Thừa Vũ tu vi, chúng ta nhiều lắm vây hãm hai giây.”

Hai giây.

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ một cái chớp mắt, ánh mắt bay nhanh xẹt qua trên mặt đất tru tà đao. Ở nó gang tấc chi cự góc, thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, hai mắt khẩn hạp, đầu ngón tay nhẹ nhàng giật giật.

Đây là các nàng ước định tốt tín hiệu.

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: “Thời gian vậy là đủ rồi.”

*

Giang Thừa Vũ sát khí chính thịnh.

Đêm nay vốn là thuộc về hắn cùng Bạch Diệu Ngôn hai người đêm đẹp, này nhóm người không biết từ nơi nào toát ra tới, trong đó còn có cái từng bị hắn lợi dụng quá Tạ Tinh Diệu.

Hắn như thế thâm ái Diệu Ngôn, hạ quyết tâm nhất sinh nhất thế đối nàng toàn tâm toàn ý, nữ nhân khác sao có thể vào được hắn mắt, bất quá là dùng xong tức bỏ công cụ, không đáng nửa điểm thương tiếc.

Diệu Ngôn nhất định sẽ bị hắn thâm tình đã động, giống như trước như vậy khuynh mộ hắn, coi hắn làm người sinh chỉ có ý nghĩa —— ở hắn giải quyết rốt này đó món lòng về sau.

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn thanh danh truyền xa, nhưng mà hiện giờ xem ra, kỳ thật so với hắn trong tưởng tượng yếu đi rất nhiều.

Trước mắt bốn người, làm hắn để ý chỉ có một thanh y thiếu niên.

Kia thiếu niên không biết tên họ, ra tay sắc bén, thân pháp quỷ quyết, phảng phất ở cực lực che giấu thực lực, vẫn duy trì trung dung chi đạo.

Đến nỗi Tạ Tinh Diêu, hấn căn bản lười đến không kị.

Giang Thừa Vũ biết nàng mấy cân mấy lượng, hướng chi nữ nhân sao, dễ dàng nhất nhân tình khó khăn, thành không được khí hậu. Tạ Tinh Diêu như vậy yêu hấn, bị hấn vứt bỏ khi khóc sưng mắt, sao có thể đau hạ sát thủ.

Bạch Diệu Ngôn cũng là như thế, hai người cách huyết hải thâm thù, nàng còn không phải yêu hấn ái đến khăng khăng một mực.

Cách đó không xa mấy người thân hình thoáng động, Giang Thừa Vũ nhíu mày thúc giục yêu khí, ngay sau đó, chỉ thấy đầy trời thủy quang đổ ập xuống bao phủ mà đến, lấy lại tinh thần thời điểm, hấn đã bị vây nhập một cái thủy cầu bên trong.

Muốn dùng loại này biện pháp vây khốn hấn?

Thanh niên khinh thường cười lạnh, phàm tục chi thủy, bỏ ra đó là.

Yêu lực tụ với lòng bàn tay, hấn khó khăn lắm phân thân một cái phun tức, lại ngược mắt, Tạ Tinh Diêu thế nhưng tới gần không ít.

Trong tay vẫn cứ cầm kia đem đen như mực cổ quái pháp khí.

□ kỹ năng? Lén đi □.

“Còn chấp mê bất ngộ sao?”

Giang Thừa Vũ lười đến nhìn nàng: “Người thứ đồ kia đích xác thú vị, nhưng nói trắng ra là chính là đôi sắt vụn đồng nát, như thế nào có thể phá vỡ ta ——”

Không đúng.

Nghiêm nghị sát khí gào thét tới, hấn hoảng sợ quay đầu, tầm mắt đối diện thương hòng súng tràn ra ánh lửa.

Giống như một đóa huyến lệ hoa mỹ hoa, ở trong giây lát khai lại bại, cùng với một tiếng trầm vang, kết ra thắm độc trái cây.

Cùng phía trước mềm như bông công kích không giống nhau, này cái nhìn như vô hại trái cây..... Toàn thân bao vây lấy linh lực.

Đem linh lực cùng viên đạn dung hợp, đã có thể chiếu cố khoa học kỹ thuật hỏa lực, lại tăng thêm độc thuộc về Tu chân giới phá ma chi khí. Viên đạn thể như chẻ tre xuyên thấu cái chắn, tựa như rắn độc phun tin, ở cuối cùng một khắc lộ ra răng nanh.

Hấn hoảng không chọn lộ mà vội vàng nghiêng người, viên đạn xuyên qua cánh tay, sinh ra xuyên tim đến xương đau.

Theo sát sau đó, là đệ nhị phát súng vang.

..... Hay là phía trước những cái đó không đau không ngứa &

#30340; ném thử tất cả đều là thủ thuật che mắt, Tạ Tinh Diêu tùy thời mà động, chỉ vì có thể vào lúc này xuất kỳ bất ý mà giết hấn?

Giang Thừa Vũ theo bản năng duỗi tay đi chắn, thẳng đến tay phải cao nâng, mới phát hiện chính mình phạm phải vô pháp vấn hồi sai lầm.

Viên đạn bị yêu lực ngăn lại, ở thương hỏa cùng ánh trăng dư vị, Tạ Tinh Diêu không tiếng động giờ giờ lên khóe miệng. Nàng ý cười lãnh đạm, sắc đến lộc mắt tựa như u đàm, sâu không thấy đáy, mang theo tính trẻ con đặc ý.

Vì thế khóe môi kia bơi lên dương cười hình cung, cũng phảng phất thành
đem sắc bén đao.

Phân tâm bận tâm một chỗ góc, đương nhiên sẽ bỏ qua một cái khác
phương hướng.

Giờ này khắc này, hắn phía sau đã là truyền đến đau đớn, thẳng tắp thông
hướng tâm khẩu.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, ánh trắng phân loạn rơi xuống, ướt nhẹ
thiếu nữ tinh xảo khuôn mặt.

Tạ Tinh Diệu lại cười một chút, trong mắt có hỏa, cũng có quang.

Nàng..... Là mỗi.

Mà đương Giang Thừa Vũ quay đầu lại.

Trường đao đem ngực hoàn toàn đâm thủng, nắm đao nhìn hắn, là Bạch
Diệu Ngôn.

“Vì..... Vì cái gì?”

Đau nhức cơ hồ đem hắn xé rách, Giang Thừa Vũ không nghĩ ra: “Ta yêu
người.”

Nước mắt mờ hồ tầm mắt, hắn ngừng thấy huyết khí vị: “Ta vì người bốn ba
vài thập niên, vì người tìm biến thể gian danh y, vì người chịu quá như vậy
nhiều khổ..... Ta chưa bao giờ thực xin lỗi người, vì cái gì? Người rõ ràng
cũng yêu ta.”

Bạch Diệu Ngôn lặng lặng nhìn hắn.

Nàng yêu hắn sao? Đáp án hắn là khẳng định.

Niên thiếu tâm động, là có thể xỏ xuyên qua cả đời rung động, những cái đó e lệ, âm thầm vui mừng ký ức, phảng phất phát sinh ở ngày hôm qua. Nhưng nhiều năm như vậy qua đi, đương nàng đã lâu đạt được thanh tĩnh, cùng Giang Thừa Vũ đối diện khi, trước mắt lại xuất hiện rất rất nhiều người khác.

Thân hình cường tráng nam nhân không giận tự uy, cảm thấy nàng tồn tại, quay đầu cong cong môi, cười đến vụng về lại ôn nhu; hai cái tiểu cô nương bồi nàng đứng ở phía trước cửa sổ, sở trường nâng má, xem hạt mưa một giọt một giọt từ mái hiên rơi xuống.

Còn có từng trượng bình phàm giản dị gương mặt, một ít tiếng cười, một cái đi thông gia môn bạch ngọc giai, như vậy trường, cũng như vậy xa.

Trường đao phát ra tranh nhiên vù vù, đương tru tà rời đi Giang Thừa Vũ thân thể, máu tươi văng khắp nơi.

Sau đó là không chút do dự đệ nhị đao.

“Rất nhiều thoại bản tử, nếu muốn cho nam chủ nhân công chịu khổ, hoặc là an bài nữ chính thân chết chết, hoặc là chính là nữ chính bị thương quá sâu, từ đây đối hán hờ hững.”

Không lâu trước đây tâm ma, Tạ Tinh Diêu từng đối nàng nói: “Chính là thể hiện một người giá trị, vì cái gì muốn thông qua lệnh nàng bị thương, chọc người khác đau lòng phượng thức?”

Tại đây trên đời, tình yêu cỡ nào hư vô mờ mịt, cũng không sẽ trở thành người nào đó toàn bộ.

Ở trở thành người khác thê tử phía trước, nàng đầu tiên là Bạch Diệu Ngôn.

“Diệu Ngôn, người định là bị bọn họ mê hoặc.”

Giang Thừa Vũ kiệt lực ra tiếng, câu nói rách nát, tự tự mang huyết: “Người nhìn xem ta, ngấm lại ta vì người đã làm sự. Ta yêu người a! Thức ăn, gia trạch, xinh đẹp xiêm y, ngày đêm không ngừng làm bạn..... Này đó ta không phải đều cho người sao?”

Bạch Diệu Ngôn châm chọc cười: “Yêu ta?”

Nàng hốc mắt ửng đỏ, tiếng cười lại càng lãnh: “Nhớ không rõ chuyện cũ, phân biệt không được thiện ác, bị mị thuật mê hoặc tâm trí, ngày ngày đêm đêm leo lên với người bên cạnh..... Kia thật sự là ta sao?”

Thanh niên ghen lời, như bị thật mạnh một kích.

Bọn họ trong lòng biết rõ ràng, kia bất quá là đóa cùng nàng lớn lên giống nhau như đúc ngoan ngoãn thổ ti hoa.

Giang Thừa Vũ tưởng cười, từ đầu đến cuối chỉ là cái chấp niệm thôi.

Cũng đúng là giờ phút này, Giang Thừa Vũ vô cùng rõ ràng mà cảm nhận được, Bạch Diệu Ngôn..... Là thật sự muốn giết hắn.

Nàng xem hắn ánh mắt, làm hắn nhớ tới Bạch gia chưa huỷ diệt thời điểm.

Khi đó nàng phong cảnh vô hạn, sống được tùy ý tiêu sái, mỗi khi Giang Thừa Vũ xa xa ngóng nhìn nàng bóng dáng, đều sẽ không tự chủ được suy nghĩ: Bằng nàng thiên phú, nếu ngày nọ so với hắn càng cường, vậy nên làm sao bây giờ?

Bạch Diệu Ngôn sẽ gặp được càng nhiều càng tốt người, có được càng vì rộng lớn nhân sinh, mà hắn, chỉ biết bị từng ngày rơi xuống.

Tuyệt đối không thể biến thành như vậy.

Vì cái gì, hắn rõ ràng đã làm nhiều như vậy, mơ hồ nàng ký ức, bẻ gãy nàng cánh chim, đem nàng hết thấy phá hủy hầu như không còn.....

Hắn tỉ mỉ chăn nuôi chim tước, vì cái gì sẽ trở thành thứ hương hấn đao?

Sợ hãi tựa như vô hình tay, khiến cho hấn khệ ra một ngụm máu tươi, chặt vật té ngã trên đất, lui về phía sau vài bước: “Cầu, cầu người ——”

“Phế vật.”

Bạch Diệu Ngôn lại chỉ cười cười: “Năm đó Bạch gia người..... Nhưng chưa bao giờ từng có một câu xin tha.”

Cái gì mới là báo thù.

Giang Thừa Vũ lợi dụng nàng cô phụ nàng, kia liền làm hấn bởi vậy được đến hết thấy toàn bộ thất bại; đem nàng làm thành thỏa mãn dục vọng người gỗ, kia liền chặt đứt này vọng tưởng, áp đảo hấn phía trên.

Nghiền nát hấn, bị thương nặng hấn, làm hấn trở nên không đáng một đồng, biết vậy chẳng làm, cuối cùng lâm vào địa ngục nghiệp hỏa bên trong, vĩnh vô Đông Sơn tái khởi khả năng.

Một giọt nước mắt rơi xuống, mai một với nóng bỏng sát ý bên trong.

Bạch Diệu Ngôn rũ mắt, mặc cho trường đao hoàn toàn đi vào hấn ngực, càng thâm, càng trọng.

Nếu hận ý cần đắc dụng ái tới hoàn lại, bọn họ bên trong nhất định sẽ có

một người vứt bỏ tánh mạng.

Chết đi người nọ, vì cái gì không thể là hấn đâu.

Giây lát, thế khởi.

Loạn thế tà vọng sinh, đều có chúng ta hoành đao.

Bạch thị đao thuật, thức thứ nhất.

—— trăm tà!

Chapter 16

Giang Thừa Vũ đã chết.

Tru tà trường đao sắc bén phi thường, ánh đao như ảnh, yêu ma không chỗ có thể ẩn nấp. Đãi ánh đao tan đi, đầy người huyết ô thanh niên lại vô hơi thở, hai mắt vẫn đục, mẩn hàm phần nộ, sợ hãi cùng hồi hận.

Nhưng này đó cảm xúc, chung quy sẽ không có người để ý.

Bốn người tiểu đội lần đầu tiên hạ phó bản, thành công đánh bại tiểu quái bao nhiêu, vai ác Boss một cái, kinh nghiệm giá trị cộ cộ hướng lên trên trưởng, thăng cấp thăng cấp lại thăng cấp.

—— đây là đại chiến kết thúc về sau, Nguyệt Phạn nằm ở y quán khi trần thuật tổng kết.

Nàng là cái cường độ thấp vĩnh nghiện thiếu nữ, chơi qua trò chơi vô số kể, mặc dù toàn thân bọc băng gạc, vẫn có thể sinh động như thật: “Đặc biệt là Diêu Diêu tinh chuẩn xạ kích, hiệu quả nổi bật!”

Ôn Bạc Tuyết mắt lấp lánh: “Ân ân!”

“Còn có Ôn Bạc Tuyết!”

Nguyệt Phạn mãnh chụp đùi, cắt cách nói sẵn có thư người ngữ khí: “Hắn pháp thương không ngừng, mỗi cái thuấn bộ đến gãi đúng chỗ ngứa, mạnh nhất pháp sư danh xưng với thật. Dưới đài người xem, chúng ta cùng nhau vỗ tay!”

Nàng khen đến quá mức, thật sự bạch bạch chụp khởi tay tới, ngược lại làm Ôn Bạc Tuyết áp úng đỏ mặt, liên tục lắc đầu: “Đừng đừng đừng,

ta.....”

Hắn một câu không nói xong, phòng cửa gỗ bị kéo kẹt mở ra.

Mới vừa rồi còn mảnh chụp đùi Nguyệt Phạn thu liễm khởi phóng đăng ngũ quan, ngón tay thuận thế nhu nhu đi xuống, liêu liêu làn váy.

Ôn Bạc Tuyết không thua kém chút nào, lập tức thẳng thắn sống lưng, làm ra cao lãnh tiên quân tự phụ tư thái.

Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng khụ khụ: “Đại phu.”

“Ba vị đều tỉnh?”

Đại phu ôn hòa cười cười, bên cạnh đi theo mới vừa thượng xong thuốc trị thương Yến Hàn Lai.

Bọn họ vận khí tốt, nhân được Bạch Diệu Ngôn tương trợ, trên người nhiều là một ít bị thương ngoài da khải, không giống nguyên văn như vậy, mỗi người đau đến có thể trực tiếp đi gặp Diêm La Vương.

Một hồi đại chiến chấm dứt, trong lòng hòn đá rốt cuộc rơi xuống đất, đi vào y quán lúc sau, mỗi người đều nặng nề ngủ một giấc.

Tạ Tinh Diệu hiếu kỳ nói: “Bạch tiểu thư tình huống như thế nào?”

“Không ngại.”

Đại phu lắc đầu: “Nàng thần hồn không xong, linh lực tiêu hao quá lớn, yêu cầu ngủ thượng trong chốc lát —— ta lại đi nhìn xem tình huống.”

Đại phu tâm hệ Bạch Diệu Ngôn an nguy, không bao lâu cáo từ rời đi. Ba cái Lăng Tiêu Sơn đệ tử người một câu ta một câu, chỉ có Yến Hàn Lai không để ý tới bọn họ, một mình ngồi ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

“Ta còn tưởng rằng, lần này khăng định sẽ bị đánh đến chết khiếp.”

Nhớ tới nguyên văn thăm trạng, Ôn Bạc Tuyết theo bản năng run lên: “Ít nhiều tạ —— Tạ sư muội nghĩ ra phá cục biện pháp.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Còn có từ Giang gia lừa dối đến kia mấy chục vạn linh thạch!”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Các người cũng rất lợi hại a. Tỷ như Nguyệt Phạn bọt nước phao cùng thiên sứ hộ thuẫn, nếu không có chúng nó, ta chỉ sợ đã sớm chết ở Giang gia; Ôn sư huynh thuật pháp lô hỏa thuần thanh, phi thường đáng tin cậy, thật sự.”

Ôn Bạc Tuyết ăn xong một ngụm điểm tâm, như suy tư gì chớp chớp mắt. Hắn tính tình nội hướng, rất nhiều lời nói ghen ở trong lòng đầu, ngượng ngùng nói ra.

Ở giới giải trí lăn lê bò lết nhiều năm như vậy, hắn đã sớm nhìn quen ngọp trong vàng son, ích lợi tối thượng, đã thật lâu không tiếp xúc đến thuần túy thiện ý.

Ôn Bạc Tuyết tưởng, Tạ Tinh Diệu là người tốt.

Đương nàng trấn an những cái đó Bạch gia vong linh thời điểm, hiển lộ mà ra ôn nhu tuyệt phi biểu hiện giả dối.

Càng khó đến chính là, đây là một loại lý tính ôn nhu, nàng đầu vào đây, tựa hồ tổng có thể nghĩ đến vạn vô nhất thất đối sách, lệnh người cảm thấy mười phần an tâm thả thoải mái.

Mọi người đều lợi hại như vậy, hắn nhất định phải tiếp tục nỗ lực, không

kéo chân sau.

Tạ Tinh Diệu cùng hai người bạn họ hưng phấn mà ríu rít, thỉnh thoảng chuyển ánh mắt, bỗng nhiên nhớ tới trong phòng còn có một người khác.

—— Yên Hàn Lai ngủ ở nhất sườn trên giường, nhân nhắm hai mắt, hàng mi dài lười biếng đi xuống gục xuống, đuôi mắt cong cong một cái hình cung, khóe miệng nhẹ nhàng nhấp.

Nói rõ là ở cười nhạo

Bọn họ thương nghiệp lẫn nhau thôi, rốt cuộc người này ẩn tàng rồi chân chính thực lực, ở hắn xem ra, Giang phủ hết thấy không khác thái kê mổ nhau.

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, cặp mắt khác hai người truyền âm: “Yên Hàn Lai, pose bãi đến rất hành.”

Nguyệt Phạn phụt cười ra tiếng: “Nhân gia cái này kêu cao lãnh.”

“Yên công tử sẽ cùng chúng ta hồi Lăng Tiêu Sơn đi.”

Duy nhất người thành thật Ôn Bạc Tuyết nhược nhược ra tiếng: “Nói trở về, hắn rốt cuộc cái gì thân phận a?”

“Hắn hậu kỳ dùng yêu lực giết không ít người, hắn là chỉ yêu.”

Nguyệt Phạn nói: “Cũng chỉ có yêu ma sẽ như vậy điên, huyết tẩy suốt một cái tiên môn đi.”

Tạ Tinh Diệu méo mó đầu: “Yên Hàn Lai đem chân thân che đến như vậy kín mít..... Các người cảm thấy hắn là cái gì yêu?”

“Ta cảm thấy lang hoặc là miêu.”

Nguyệt Phạn không chút do dự: “Có điểm ngạo có điểm hung, dù sao không có khả năng là con thỏ cầu cầu một loại.”

Ôn Bạc Tuyết suy nghĩ một hồi lâu: “Cái kia, phượng hoàng.....?”

Phượng hoàng làm sao giống hần như vậy.

Tạ Tinh Diệu nghe vậy cười cười, ánh mắt không từ Yến Hàn Lai trên người dời đi. Phát giác này nói thẳng lảng lảng nhìn chăm chú, thiếu niên đột nhiên ngược mắt.

Nhìn chăm chăm nhân gia bị đương trường trảo bao, nàng không những không cảm thấy thẹn thùng, ngược lại nhếch miệng chớp chớp mắt, lộ ra hai viên răng nanh.

Da mặt dày người không đâu địch nổi, Yến Hàn Lai lấy nàng không có cách, yên lặng rũ xuống tầm mắt.

Vừa định nhắm mắt, liền nghe cửa phòng bị người vội vàng một gõ.

Vốn đã rời đi đại phu đứng ở ngoài cửa, tiếng nói hơi dương, che giấu không được vui sướng kích động: “Tiểu đạo trưởng nhóm, Bạch tiểu thư tỉnh!”

*

Bạch Diệu Ngôn.

Tạ Tinh Diệu gặp qua nàng vài lần, người sau hoặc là ở vào mị thuật khổng chế dưới, hoặc là kề bên hồng mắt, thần trí hoảng hốt, hôm nay cùng nàng gặp nhau, cho dù đã sớm quen thuộc gương mặt kia, vẫn cứ nhìn không được trước mắt sáng ngời.

Rút đi nhu tình mật ý chim nhỏ nép vào người xác ngoài, thanh y nữ tu mặt mày lịch sự tao nhã, trường thân ngọc lập, phẳng phất mê mang sương mù tan đi, lộ ra thanh sơn kéo dài một góc, thanh la thúy mạn, khí khái thiên thành.

“Đa tạ đạo hữu.”

Bạch Diệu Ngôn chưa hoàn toàn khôi phục, sắc mặt tái nhợt, sống lưng thẳng thẫn như trúc: “Giang Thừa Vũ làm nhiều việc ác, nếu không có chư vị tương trợ, ta chỉ sợ muốn trợ Trụ vi ngược, cùng hấn làm bạn.”

Nguyệt Phạn nhất trượng nghĩa, vội vàng nói tiếp: “Này không phải người sai. Kia hỗn đản hạ mị thuật, mà người thần hồn không xong, tất nhiên sẽ bị mê hoặc.”

“Kia cũng là nhân ta tâm tính không kiên.”

Bạch Diệu Ngôn lắc đầu: “Nghe nói các đạo hữu đem nhà ta người tất cả siêu độ.....”

“Siêu độ chúng ta không nhúng tay,” Nguyệt Phạn không đoạt công lao, vỗ vỗ Tạ Tinh Diệu đầu vai, “Là nàng làm.”

Bạch Diệu Ngôn an tĩnh cười cười: “Đa tạ.”

Nàng dứt lời cúi đầu, tự trong lòng ngực lấy ra một chuỗi mặt dây.

Mặt dây thượng màu xanh lục cục đá trạng nếu phỉ thúy, nội bộ đều không phải là lá lướt trong suốt, mà là bồi hồi có từng đợt từng đợt thâm sắc lưu ảnh, linh lực tự nội mà ngoại không tiếng động chảy xuôi, rõ ràng giá trị xa xỉ.

“Ta thân vô vật dư thừa, này mặt trang sức tên là ‘ Bích Lưu ’, có hộ thể chi hiệu, là ta hiện giờ chỉ có bảo vật, hôm nay làm như tạ lễ tặng cho cô nương, mong rằng cô nương chớ có ghét bỏ.”

Tạ Tinh Diệu tất nhiên là cự tuyệt: “Bạch tiểu thư thể nhược, hẳn là mang theo nó phòng thân.”

Nàng nói được không chút do dự, đối phương lại không thoái nhượng, lòng bàn tay mở ra hướng tới nàng phương hướng, trước sau không có dư thừa động tác.

Ôn Bạc Tuyết thấy cục diện giằng co không dưới, đang định mở miệng giải vây, lại thấy một bên Tạ Tinh Diệu đột nhiên duỗi tay: “Đa tạ.”

Bạch Diệu Ngôn vốn là thần sắc âm đạm, lúc này mới từ khóe mắt đuôi lông mày tràn ra cười tới.

Tạ Tinh Diệu đem bảo bối thật cẩn thận thu hảo, Yến Hàn Lai liếc nàng liếc mắt một cái, cổ họng khẽ nhúc nhích.

Hắn có thể nhìn ra tới, Tạ Tinh Diệu cùng Bạch Diệu Ngôn rất giống.

Sinh ra với gia đình giàu có, có tốt đẹp năng lực cùng giáo dưỡng, cũng đương nhiên mà, có được độc thuộc về chính mình kia phân tự tôn.

Bạch Diệu Ngôn làm Bạch gia hậu đại, đặt mình trong

Đến nay ngày hoàn cảnh đã là thập phần xấu hổ, chỉ có tri ân mà báo, mới có thể lệnh nàng nhìn qua không giống cái bị người bỏ thí kẻ đáng thương.

Tạ Tinh Diệu lúc ban đầu khẳng khẳng không thu, hẳn là nghĩ vậy một chút, mới có thể ở phía sau tới đón quá tạ lễ.

Người này thật cũng không phải chỉ hiểu múa mép khua môi.

Trầm mặc một lát, Tạ Tinh Diệu chần chờ ra tiếng: “Bạch tiểu thư sau này có tính toán gì không?”

Bạch Diệu Ngôn không nhà để về, giờ này ngày này đỉnh một thân suy yếu thể xác, không biết còn có thể đi chỗ nào.

Nguyệt Phạn bay nhanh nói: “Lăng Tiêu Sơn là cái không tòi nơi đi, Bạch tiểu thư có hay không hứng thú báỉ nhập sư môn?”

Bạch Diệu Ngôn cười lắc đầu: “Đa tạ các vị hảo ý, chỉ là ta tu tập Bạch thị thuật pháp nhiều năm, không nên chuyển tu cái khác. Huống chi, Bạch thị nhất tộc truyền thừa, đã hết quả trách ở trong tay ta.”

Nàng một đốn: “Cha ta hồn phách bị nạp vào tru tà, thành đao linh giống nhau tồn tại. Đã có hấn tiếp khách, thiên nhai mở mang, tứ hải đều có thể vì gia.”

Nàng nói giơ lên trường đao, với vỏ đao phía trên, dần dần mờ mịt ra từng đợt từng đợt hư ảnh.

Bóng dáng câu triền sinh trưởng, cuối cùng tụ thành một cái quen thuộc hình người.

Tạ Tinh Diệu buột miệng thốt ra: “Bạch lão gia!”

Ánh mắt có thể với tới chỗ, cao lớn nam nhân gật đầu dương môi: “Chư vị đạo hữu, đa tạ.”

Hắn dứt lời cong cong đuôi mắt, lãnh túc khuôn mặt giống như hàn băng tan rã, dật khai vài phần tính trẻ con cười: “Đúng rồi, ta đổi kia bộ chủ nghĩa

duy vật lý luận cực cảm thấy hứng thú, không biết Tạ cô nương có không lưu trường đưa tin phù, để ngày sau tham thảo.”

Bạch lão gia, chủ nghĩa duy vật trung thực người yêu thích, Tu chân giới không ngừng thăm dò lý luận tiên phong.

Tạ Tinh Diêu ở trong lòng yên lặng đưa hấn đỉnh đầu tiểu vương miện, gật đầu theo tiếng: “Không thành vấn đề.”

Bạch Diệu Ngôn nhìn nàng cha tả hữu chuyển, lặng im không nói gì, khóe miệng ngăn không được mà nhẹ cong.

Ôn Bạc Tuyết: “Nhị vị tính toán khi nào đi?”

Tạ Tinh Diêu xem một cái nàng trong tay mũ có rèm: “Hôm nay..... Hiện tại?”

“Không tồi.”

Bạch Diệu Ngôn hiểu ý cười: “Hôm nay thiên có mưa phùn, đại phu tặng ta mũ có rèm che vũ.”

Thị trấn yêu họa đã trừ, nàng thân là trừ yêu sư, đã lại vô lưu lại lý do, hướng chi với nàng mà nói, nơi đây lưu lại hoài ức thật sự không thể xưng là tốt đẹp.

Tạ Tinh Diêu cùng nàng im lặng đối diện, không cần ngôn ngữ, ở gái đứng chỗ ngựa đứng mực chi gian, hết thấy chưa xuất khẩu lời nói đều có hợp lý giải thích.

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Bảo trọng, gặp lại.”

Bạch Diệu Ngôn cười: “Gặp lại.”

Mưa xuân luôn là tinh mịn mềm mại, như lộ cũng như sương mù, không chỗ không ở, rồi lại tìm không được tăm hơi.

Bạch Diệu Ngôn rời đi khi, trong đình viện vừa lúc thổi tới một trận gió lạnh, thổi lạc đào hoa đầy trời, cũng gọi lên rừng trúc tuyển tú cốt, cành lá rào rạt, giống cực cô nương lay động thanh y.

Nguyệt Phạn đứng ở phía trước cửa sổ: “Nàng sẽ đi chỗ nào đâu?”

Ôn Bạc Tuyết nhìn chằm chằm đường mòn thượng cang ngày càng xa bóng dáng: “Một màn này hẳn là lục xuống dưới, làm như võ hiệp tàng lớn phiến đầu, màn ảnh một chút kéo xa, lại dừng hình ảnh.”

Yến Hàn Lai lười nhác dựa ngòai ở đầu giường, làm như thấy buồn ngủ quỵện, nghiêng mặt khép lại hai tròng mắt.

“Ta nhưng thật ra nhớ tới một đầu từ.”

Tạ Tinh Diệu dùng hai tay nâng má: “Xuyên lâm đánh diệt, se lạnh xuân phong. Quay đầu từ trước đến nay hieu quạnh chỗ, trở lại ——”

Nơi xa trúc ảnh loang lổ, màu đen mái hiên hòa tan ở thiển bạch sương mù trung, một giọt vũ châu tự mái góc hạ, ướt nhẹ Bạch Diệu Ngôn mu bàn tay.

Nàng lẳng lạng quay đầu lại, cùng phía trước cửa sổ mọi người đối diện một cái chớp mắt.

Cao gầy thanh niên mặt mày tuyển tú, thấy nàng quay đầu, hơi hơi gật đầu thăm hỏi; bạch y nữ tử thanh nhã thoát tục, không biết vì sao mang theo vài phần không hợp nhau đã tính, triều nàng giơ lên khoe miệng.

Người mặc váy đỏ cô nương mi mắt cong cong, hướng nàng dùng sức vẩy vẩy tay phải.

Ở kia tròng hôn lễ phía trước, nàng còn là cái vô ưu vô lự, sinh hoạt ở vạn thiên sủng ái chi

Hạ tiểu cô nương; đại hôn lúc sau, liền không thể không lưng đeo khởi trăm ngàn năm sứ mệnh cùng ân thù, đối mặt cô độc một mình từ từ trường lộ.

Đương Bạch Diệu Ngôn lại xoay người, bóng dáng thẳng tắp như đao.

“Ta biết. Tiếp theo câu là ——”

Nguyệt Phạn cười: “Cũng không mưa gió cũng không tình.”

Cũng không mưa gió cũng không tình.

Có phong nhấc lên mũ có rèm một góc, kia nói màu xanh lá thân ảnh nhìn phía không có cuối con đường phía trước, từng bước một, đi vào rả rích trong mưa.

Chapter 17

Tạ Tinh Diệu ở trên giường nghỉ ngơi lấy lại sức suốt năm ngày, nhân có Lăng Tiêu Sơn linh đan diệu dược, đại thương tiểu thương khỏi hẳn hơn phân nửa, rốt cuộc có thể xuống đất chạy loạn loạn nhảy.

Giang phủ tình hình nguy hiểm trần ai lạc định, dựa theo cốt truyện, đoàn người cũng liền đến hồi Lăng Tiêu Sơn thời điểm.

Đương nhiên, còn phải hơn nữa một cái Yến Hàn Lai.

Vô luận động cơ như thế nào, Yến Hàn Lai ở trong tối uyên thật đánh thật bị thương, cũng là thật đánh thật đã cứu Tạ Tinh Diệu một mạng, nếu cứ như vậy ném xuống hẳn, không khỏi có chút lấy oán trả ơn.

Lại nói, nhiệm vụ chủ tuyến nó cũng không cho phép.

Tạ Tinh Diệu yên lặng thở dài, ngưng thần với thức hải, đệ vô số lần xem một cái Thanh Nhiệm Vụ.

□ trước mặt nhiệm vụ: Huề Yến Hàn Lai hồi tông chữa thương. □

Liền rất khí.

Nói ngắn lại, bọn họ tính toán rời đi Liên Hỉ trấn, trở lại tông môn tiếp tục đi cốt truyện, bắt quá ở kia phía trước, còn có một khác kiện càng chuyện quan trọng.

Nguyệt Phạn vô cùng đau đớn: “Nhiều như vậy thiên a! Chúng ta đi vào Tu chân giới, từ đầu tới đuôi làm chút cái gì? Lục đục với nhau, đánh đánh giết giết, cư nhiên liền một đốn an tâm cơm no cũng chưa ăn qua!”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ cái bụng: “Nghe nói Liên Hỉ trấn có không ít đặc sắc đồ

ăn, ta đã đánh hảo hớn, không nể không phải người Trung Quốc!”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Không sai, tới cũng tới rồi!”

“Bất quá,” Nguyệt Phạn ngẩng đầu, “Yến Hàn Lai đâu?”

Hôm nay vũ từ buổi sáng vẫn luôn liên tục đến buổi chiều, thẳng đến không lâu trước đây mới dừng lại. Yến Hàn Lai hỉ nộ không chừng, vừa lúc gặp hôm nay đặc biệt không cao hứng, giữa trưa không rên một tiếng ra cửa. Tính tính thời gian, đã hơn hai canh giờ không tái xuất hiện.

Tuy rằng có thể không gọi thượng hân, chỉ chừa ở đây ba người tiến đến ăn no nê, nhưng là đi ——

Nguyệt Phạn xoa xoa tay: “Giống như không quá trượng nghĩa.”

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược nói tiếp: “Hắn nói không chừng sẽ thương tâm.”

Tạ Tinh Diêu cũng có một chút chột dạ.

Vì thế ba người quyết định chờ hắn trở về.

Yến Hàn Lai không biết khi nào mới có thể hiện thân, Tạ Tinh Diêu thật vất vả xuống giường, đứng là tinh lực dư thừa, cùng với ngồi ở mép giường khô cần chờ hắn, không bằng ra ngoài đi vừa đi, nhìn xem y quán trung cảnh tượng.

Y quán so nàng trong tưởng tượng đại rất nhiều.

Trừ bỏ quen thuộc hành lang gấp khúc, sảnh ngoài cùng phòng cho khách, sau núi đồng dạng thuộc về lãnh địa chi nhất. Nghe nói đại phu ở trong núi loại không ít thảo dược, chịu dư thừa linh khí ban tặng, mỗi năm thu hoạch

đều không tồi.

Một hồi mưa xuân qua đi, vân tiêu vũ tễ hơi nước sôi nổi.

Tu chân giới không có phiền lòng bụi mù, trong không khí tràn ngập bùn đất, mùi hoa cùng cỏ xanh hương vị, đương Tạ Tinh Diêu bước lên sau núi thật dài thêm đá, thậm chí ở tiểu vũng nước nhìn thấy một con ếch xanh.

Sơn đạo hai bên hoa rụng rực rỡ, cảm thốc hoa đoàn tranh kỳ khoe sắc, cây cối bông bột cành lá phảng phất có thể đi thông khung đỉnh phía trên.

Nàng đi bước một đi phía trước, nghe thấy ào ào tiếng nước.

Đại phu nói qua, sau núi có một u đàm, hẳn có khi sẽ bắt cá tới ăn.

Tạ Tinh Diêu ở thành thị lớn lên, hồi lâu chưa từng gặp qua như thế thiên nhiên cảnh tượng, nhất thời bị kia tiếng nước hấp dẫn, theo bản năng đi phía trước.

Sau đó chợt dừng lại bước chân.

U đàm ở vào rừng trúc ở giữa, hơi nước vẫn chưa tan đi, loáng thoáng, phác họa ra đàm trung một mặt thanh y.

..... Yến Hàn Lai?

Khó trách hẳn thật lâu chưa từng xuất hiện, nguyên lai là một mình tới trong rừng trúc đầu.

Tạ Tinh Diêu tâm giác kỳ quái, đang muốn ra tiếng, lại ngửi thấy một cổ lại rõ ràng bất quá huyết tinh khí.

Đàm trung hơi nước mờ mịt, ướt nhẹ màu xanh lá bạc sam.

Màu đỏ tươi máu tươi róc rách bốn phía, tìm ngọn nguồn nhìn lại, rõ ràng là

cánh tay hấn cùng lòng bàn tay.

Đây là Tạ Tinh Diệu đầu một hồi nhìn thấy Yến Hàn Lai cánh tay.

Xốc lên quần áo, người thiếu niên cánh tay thon chắc hữu lực, có được lưu sượng hình dáng cùng xinh đẹp vân da, phóng nhãn này thượng, khắp nơi che kín nhìn thấy ghê người đao thương. Miệng vết thương đại đa số kết sẹo, mới mẽ vẽ ra mấy đao dữ tợn chói mắt, ở bạch ngọc trên da thịt bằng thêm huyết hồng.

Nàng cảm thấy Yến Hàn Lai không lớn thích hợp.

Bất cứ lúc nào chỗ nào, hấn tổng có thể có vẻ lười biếng mà không chút để ý; giờ phút này ở nàng trước mắt người, lại là linh lực tứ tán, hốc mắt tròng mắt đều hồng đến lợi hại, dường như đi đồ không đường chịu đủ tra tấn dã thú.

Yến Hàn Lai phát hiện động tĩnh, cực nhanh xem nàng một cái chớp mắt, thực mau lần thứ hai cúi đầu, tay trái khẽ nâng, bên phải cánh tay hoa khai một đao.

Xem hấn thần thái, hấn là cực kỳ khó chịu, dùng tiểu đao mang đến đau đón dòi đi lực chú ý.

Trong nguyên văn chưa bao giờ miêu tả quá như thế cổ quái cảnh tượng..... Đây là cái gì triển khai?

“Người làm sao vậy?”

Tạ Tinh Diệu tiến lên vài bước, trong miệng quan tâm, trên tay bất động thanh sắc bị hảo bảo mệnh pháp khí: “Sinh bệnh vẫn là trúng độc?”

Nàng nói được bình tĩnh, hành đến hồ nước bên cạnh, không khỏi sửng sốt.

Mấy ngày trước đây phân tích Yến Hàn Lai thân phận khi, nàng suy đoán quá đối phương là yêu, cùng Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn thảo luận một hồi lâu hấn chân thân.

Long, phượng hoàng, miêu, lang..... Cư nhiên không một cái chính xác. Hồ nước thanh triệt thấy đáy, thượng có sóng nước lóng lánh. Phía trước cách hơi nước thấy không rõ tích, hiện giờ tới gần một ít, Tạ Tinh Diệu mới nhận thấy được tắm ở trong nước một mặt bạch.

Mềm như bông, lông xù xù, đại đại một đoàn.

Cho nên hấn mới có thể đối Giang Thừa Vũ mị thuật rõ như lòng bàn tay, có thể gãi đúng chỗ ngứa phát hiện Giang mẫu khuy thần chú, đối linh hồ nhất tộc thói quen thực với tâm ——

Đây là một con ươt dầm dề hồ ly.

Có lẽ là cảm thấy nàng ánh mắt, trong nước mềm như bông mao đoàn nhẹ nhàng run lên, phần đuôi câu ra một mặt ửng đỏ.

“Người có khỏe không? Nếu không ta đi tìm xem đại phu?”

Không khí áp lực, Tạ Tinh Diệu tâm cảm không ổn, chân phải lui về phía sau một bước: “Ta lập tức quay lại.”

Yến Hàn Lai run rẩy thở sâu, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Hấn ở cực lực khắc chế run rẩy, bị thủy tắm ươt quần áo hạ là ngăn không được run rẩy, mắt phượng phiếm hồng, có sát khí, cũng có mở tung lưu

quang.

Hắn nói giọng khàn khàn: “Đừng tìm đại phu.”

Trong cơ thể không khoẻ cảm đại để càng ngày càng nặng, cuối cùng một chữ nhẹ nhàng rơi xuống, không đợi Tạ Tinh Diêu có điều phản ứng, trước mắt người liền suy sụp nhoáng lên.

Theo sát sau đó, là bùm một đạo tiếng nước.

Yến Hàn Lai ngày thường như vậy dỗi thiên dỗi địa một người, giờ phút này không biết mắc mưu gì, cứ nhiên dưới chân không xong, rơi vào trong nước.

Muốn chết muốn chết.

Đại vai ác mệnh ta do ta không do trời, chỉnh quyền sách cốt truyện mới vừa bắt đầu, liền làm theo cách trái ngược, tự hành chết đuối với hồ nước bên trong.

Nàng nào từng gặp qua như vậy trường hợp, hiện giờ cứu người quan trọng, không có làm nghĩ nhiều cất bước tiến lên, cùng nhau bước vào u đàm.

Thủy thực lãnh.

Tạ Tinh Diêu bị đông lạnh đến đại não chỗ trống, bản năng đem hắn nâng dậy. Thiếu niên dùng để vấn tóc dây cột tóc đã là chẳng biết đi đâu, tóc đen ướt ngược ngừng rũ ở bên tai, vài sợi đáp thượng tái nhợt gò má, tựa như chiếm cứ xà.

Tạ Tinh Diêu nhay bèn mà cảm thấy ra một tia không thích hợp.

Yến Hàn Lai mặt hảo hồng.

Đều không phải là nhất thời then thùng màu đỏ, mà là giống phát sốt giống nhau nồng đậm đỏ bừng, bệnh trạng lại tươi đẹp, cùng hỗn độn tóc đen tương sẩn, ở nàng ngực không tiếng động một bát.

Này tình huống như thế nào.

Tu chân giới..... Hẳn là không có kia cái gì phát, nóng lên kỳ đi?

Yến Hàn Lai không mừng cùng người đụng vào, phản xạ có điều kiện lòng bàn tay dùng sức, ở nàng đầu vai nhẹ nhàng đề xuống.

Tạ Tinh Diệu cũng tâm giác loại này tư thế quá mức thân cận, bay nhanh đem tầm mắt từ trên mặt hấn dời đi: “Hảo hảo hảo, ta không gọi người khác, dưới nước quá lạnh, người hiện tại không thoải mái, vẫn là trước đi lên ——”

..... Muốn mệnh.

Một sát tiếng nước xẹt qua, nàng chưa kịp đem nói cho hết lời, đột nhiên ngừng thở.

Tim đập rất ít có thể nhảy lên đến nhanh như vậy, một chút lại một chút đập ở ngực, đem suy nghĩ giáo thành hồng lét.

Có lẽ là xuất phát từ bản năng, ở nàng sắp rời đi là lúc, có thứ gì nhẹ nhàng đảo qua nàng căng chân chân bụng.

Đó là Yến Hàn Lai cái đuôi.

Hồ đuôi mềm mại, che kín tuyết giống nhau nhưng bạch mao, chỉ có phần đuôi vụng ra điểm lệ màu đỏ, giờ này khắc này nhẹ nhàng run rẩy,

lặng yên không một tiếng động về phía sau vờn quanh.

Giống như một cái nho nhỏ câu, lơ đãng lại cũng cố tình mà, đem nàng
lặng lẽ câu lấy.

Phảng phất đang nói, đừng rời đi.

Chapter 18

Tạ Tinh Diệu cảm thấy thực ngốc, thực thái quá.

Nàng lúc trước đem nguyên tác tiểu thuyết nhìn cái biến, Yến Hàn Lai từ đầu đến cuối lãnh đạm xa cách, chưa bao giờ từng có thất thố thời điểm, nhưng hôm nay này ——

Nàng thậm chí không tự chủ được bắt đầu hoài nghi, trước mặt người này, thật sự là Yến Hàn Lai sao?

Cái đuôi đảo qua xúc cảm khinh khinh nhu nhu, Tạ Tinh Diệu theo bản năng muốn tránh, đẩy ra tiếng nước lại càng hiện yên tĩnh cùng ái muội.

Yến Hàn Lai rõ ràng mà nhú mày, nhanh chóng thu hồi hồ đuôi, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Bị thủy như vậy một yêm, hấn thanh âm càng ách.

Tạ Tinh Diệu ngày thường thói quen dối hấn, lúc này mà đối một cái liền đứng thẳng đều miễn cưỡng bệnh hoạn, ít có mà phóng nhu tiếng nói:

“Không có việc gì. Người đây là phát sốt..... Hoạn sốt cao đột ngột?”

“Không ngại, bệnh cũ tái phát.”

Yến Hàn Lai trầm giọng, có thể nghe ra điểm nghi nghiêng răng nghiêng lợi hương vị: “Người đi.”

Tạ Tinh Diệu không nhiều do dự: “Nga.”

Bọn họ miễn cưỡng xem như quy quy củ củ dựa theo cốt truyện ở đi, Yến Hàn Lai trong nguyên tác tung tăng nhảy nhót lâu như vậy, không đến mức thua tại mở đầu.

Huống chi người này không ngốc, nếu thật sự ra vấn đề lớn, nhất định sẽ không chủ động làm nàng rời đi.

Nàng cùng Yến Hàn Lai nửa sống nửa chín, nhân gia nếu hạ lệnh trục khách, tự nhiên không có tiếp tục lưu lại lý do. Tạ Tinh Diệu tay phải đỡ lên bên bờ, thủ đoạn dùng sức, đang muốn đem thân mình hướng lên trên căng, bỗng chốc lại nghe thấy một đạo tiếng nước.

So với phía trước kia nói nhẹ một ít, lại gần rất nhiều.

—— Yến Hàn Lai đột nhiên không kịp phòng ngừa nâng lên cánh tay, dùng lòng bàn tay che lại nàng hai mắt.

Bọt nước văng khắp nơi, Tạ Tinh Diệu lập tức tặc mao: “Người làm gì!”

Không có người trả lời.

Duy nhất đáp lại, là đối phương đầu ngón tay thượng ức chế không được run rẩy.

Hắn đại khái khó chịu đến liền lời nói cũng nói không nên lời, trong miệng yên lặng, hô hấp lại là càng ngày càng cấp, càng ngày càng nặng, ở một mảnh tối tăm trong tầm nhìn, tựa như có được thật thể, sâu kín vòng ở bên tai.

Tạ Tinh Diệu bên tai có chút ngứa.

Đây là loại rất khó nhai cảm thụ, bởi vì nhìn không thấy, còn lại cảm quan trở nên đặc biệt nhạy bén.

Yến Hàn Lai lòng bàn tay băng băng lương lương, hồ nước ướt át, theo đầu ngón tay dừng ở nàng cảm; bên tai tiếng nước không ngừng, cùng hô

hấp lạnh yên đàn chéo, thực lạnh, cũng có chút nhiệt.

Cùng lúc đó, nàng nghe thấy Yến Hàn Lai mở miệng: “..... Không thể xem.”

Không phải “Không cần”, mà là “Không thể”.

Mặc dù tới rồi loại này thời điểm, hắn vẫn cứ vẫn duy trì cổ quái ngạo khí cùng lòng tự trọng, đọc từng chữ rách nát vô lực, lại cũng có không được xía vào chắc chắn.

Cổ tình Tạ Tinh Diệu nhất khó chịu hắn loại này thể mệnh lệnh ngữ khí.

“Cái gì không thể xem?”

Nàng nhẹ nhàng một đốn: “Thí dụ như Yến công tử cái kia cái đuôi?”

Quả nhiên, Yến Hàn Lai nghe vậy hoảng hốt ngay lập tức.

Cảm nhận được đề ở đôi mắt thượng lực đạo giảm bớt, Tạ Tinh Diệu giờ tay, phát đi hắn lòng bàn tay.

Vì thế trong lúc nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Yến Hàn Lai sắc mặt so với phía trước càng thêm kém cỏi, cơ hồ không thấy được một chút ít khỏe mạnh huyết sắc, ánh mắt hung ba ba sương mù mênh mông, lời cuốn ba phần tức giận.

Cùng loại với một loại tên là “Xấu hổ buồn bực” cảm xúc.

Hắn phía sau cái đuôi ở trong nước tắm ra rặng mây đỏ, mà ở hắn đỉnh đầu, còn lại là hai chỉ lông xù xù, treo màu đỏ châu trụ tuyết trắng lỗ tai.

Bị nàng ánh mắt chạm vào nháy mắt, cặp kia lỗ tai run lên một chút.

Nguyên lai mông nàng hai mắt, là vì tàng trụ này đối hồ ly lỗ tai.

..... Đây là cái gì chớ cùng rút giậu bổn biện pháp, Yến Hàn Lai là tiểu hài nhi sao.

Yến Hàn Lai biểu tình cực hung, giơ tay lại tính toán che nằng đôi mắt, chỉ tiếc lúc này đây không có thể thực hiện được.

Bởi vì ngay sau đó, hắc nhũ dài trắng nõn tay trái, toàn bộ biến thành phần bạch sắc hồ ly móng vuốt.

—— bất quá nháy mắt công phu, thiếu niên triệt triệt để để biến thành một con bạch mao hồ ly, thỉnh thích lọt vào trong nước.

Người khác hình khi thân hình cao dài, có thể dễ như trở bàn tay đứng thẳng trong nước; này chỉ hồ ly nhìn qua chỉ có thể tính choai choai, cùng miêu miêu cầu cầu giống nhau lớn nhỏ, không hề dự triệu như vậy biến đổi, bị thủy yêm cái thấu.

Xem Yến Hàn Lai kia phó cả người vô lực bộ dáng, nói không chừng sẽ trảm đến đáy nước.

Tạ Tinh Diêu một phen lau sạch trước mắt vệt nước, cúi người đi vớt:

“Người có khỏe không?”

Nói lại giác hồi hận, này không hề nghi ngờ là câu vô nghĩa, Yến Hàn Lai hiển nhiên cùng “Còn hảo” này hai tự đáp không vào đề.

Cũng may hồ ly thấy được, nàng không phí nhiều ít công phu liền đem hắc vớt ra thủy mà.

Đối phương trạng thái so nàng trong tưởng tượng càng thêm không xong, hồ ly hai mắt nhắm nghiền, quanh thân không ngừng phát run, móng vuốt

mềm như bông đáp ở nàng mu bàn tay, thịt lót đụng tới thiếu nữ tinh tế da thịt, theo bản năng gãi gãi.

Tạ Tinh Diệu vẫn là có điểm ngọc: “Yến Hàn Lai?”

Hồ ly không đáp, thân mình giật giật, súc thành một cái tròn tròn đoàn, dường như lãnh cực.

Đúng rồi, lãnh.

Không ngừng đánh rùng mình, mà không có chút máu, cả người nóng lên, cùng phát sốt bệnh trạng không sai biệt lắm. Tuy rằng Yến Hàn Lai trạng huống rõ ràng so phát sốt nghiêm trọng, nhưng xét đến cùng, hẳn là trong cơ thể tự có hàn khí.

Tạ Tinh Diệu đối cứu rồi chữa khỏi tiết mục không có hứng thú, cũng lười đến mắt trông mong đi dán nhãn gia mặt lạnh, chờ mong có thể có ngày nọ cảm hóa vai ác.

Nhưng hôm nay hồ ly trong ngực, vì hẳn xưa tan hàn khí bất quá chuyện nhỏ không tốn sức gì, điểm này vội, nàng còn không đến mức không giúp. U trong đầm thực sự lạnh chút, nàng thuận thế lên bờ, từ trong túi trữ vật lấy ra băng vải cùng một cái miên khăn, bao lấy bạch hồ ly đầu.

Yến Hàn Lai giật giật móng vuốt, giống ở cào ngứa.

Nói không rõ ái muội bầu không khí rớt cuộc một chút lui ra, Tạ Tinh Diệu cúi đầu, trước bao hảo móng vuốt thượng vết máu, lại vì hẳn lau khô trên đầu bọt nước.

Đây là nàng lần đầu tiên nhìn thấy hàng thật giá thật hồ ly.

Loại này động vật lớn lên xinh đẹp, hai mắt thon dài, gương mặt nhòn nhòn, lông tơ sạch sẽ đến giống tuyết giống nhau, chẳng qua Yến Hàn Lai có chút đặc thù, ở nhĩ tiêm cùng cái đuôi thượng sinh có huyền hồng hoa văn, thuần trắng rất nhiều, bằng thêm mỹ lệ điểm sắc.

Lông xù xù tiểu động vật so nam nhân đáng yêu rất nhiều, tay nàng tâm cách miên khản, tự hồ ly lỗ tai vẫn luôn sát đến cái ót. Yến Hàn Lai có lẽ là cảm nhận được này cổ lực đạo, ngốc ngốc đem đôi mắt mở ra một cái phùng, lỗ tai lắc lắc, theo bản năng ngửa đầu.

Cũng đúng lúc là giờ phút này, hấn nhìn thấy Tạ Tinh Diêu.

Hoảng hốt thần trí rối cuộc thanh tỉnh, màu hổ phách tròng mắt đột nhiên chi gian mở tròn tròn, hồ ly giãy giụa một chút, thịt lót vỗ vỗ nàng mu bàn tay, một đỉnh điểm lực đạo cũng không có.

Tạ Tinh Diêu nhú mày: “Đừng nhúc nhích.”

Nàng tạm dừng sơ qua, giống như một cái ấu trĩ trả thù, cố tình bắt chước ra cùng hấn xấp xỉ ngữ điệu: “Không, có thể, động.”

Hồ ly tiếp tục cào nàng mu bàn tay, thịt lót thượng mềm thịt nhẹ nhàng xuống phía dưới áp, tư thế nhưng thật ra hung ba ba.

“Đây là có chuyện gì, độc, quái bệnh vẫn là chú thuật?”

Tạ Tinh Diêu đem trong đầu thuật pháp hồi ức cái biến, trong lòng mặc niệm ngự âm thuật pháp quyết, vì lòng bàn tay thêm nhiệt độ: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, không tìm được giải nó biện pháp sao?”

Tuy rằng đối tượng là Yến Hàn Lai, nhưng nàng không thể không thừa

nhận, hồ ly thật sự thực hảo sờ.

Cái này chủng tộc ngoại hình phá lệ xinh đẹp, chỉ cần nhìn hồ ly híp mắt hoảng lỗ tai, chính là một loại thị giác hưởng thụ.

Bị nàng đụng vào lông tơ so miêu miêu cầu cầu càng thêm nhỏ dài, da thịt mềm mại, phẳng phất chỉ có hơi mỏng một tầng, đương nàng nhu nhu néo, tựa hồ có thể cảm nhận được ấm áp chảy động mạch máu.

Hơn nữa cái đuôi thật sự lại đại lại mềm, toàn bộ cuộn ở nàng trong lòng ngực, giống ôm đoàn nóng hằm hập vân.

Tạ Tinh Diệu không quên đây là Yến Hàn Lai, trong tay động tác quy quy củ củ thành thành thật thật, ngẫu nhiên thoáng dùng một chút sức lực, cũng không tính quá phận.

Chẳng qua nàng lực đạo tuy nhẹ, đầu ngón tay áp quá hồ ly cổ khi, đối phương vẫn sẽ toàn bộ tạc mao một chút, theo bản năng lắc lư móng vuốt. Nàng cũng quá sợ ngứa.

Tạ Tinh Diệu nhin không được nhấp nhấp môi biên, ngừng sắp đã đến cười.

Nàng bên này vui vẻ vô cùng, một khác đầu bạch hồ hai mắt nặng nề, không chút nào che giấu thần sắc bức bối cùng lệ khí mười phần.

Yến Hàn Lai tâm tình thực không xong.

Ở ba gã Lăng Tiêu Sơn đệ tử bên trong, duy độc Tạ Tinh Diệu nhất cùng hấn đối chọi gay gắt, cho đến hiện giờ, hấn không những tại đây người mà trước hiện ra nguyên hình, cư nhiên còn ——

Yến Hàn Lai cắn răng.

Còn bị nàng ôm chặt.

Hắn tưởng phá hư chút thứ gì, tỷ như dùng dao cắt qua chính mình bàn tay, tựa như đã từng vô số lần đã làm như vậy. Nhưng ở cả người mệt mỏi trạng thái hạ, liên tính tưởng đem Tạ Tinh Diêu đẩy ra, cũng chỉ có thể dùng móng vuốt chạm vào nàng.

Nàng thậm chí kinh ngạc nói câu: “Người thịt lót hảo mềm nga.”

Nếu không phải còn lưu có một tia lý trí, Yến Hàn Lai thậm chí tưởng một ngậm đem nàng cắn.

Càng làm hắn cảm thấy thẹn thùng, là chính mình dần dần thả lỏng thân thể.

Bị người ôm lấy cảm thụ thập phần cổ quái, cách một cái hơi mỏng miên khắn, hồ ly có thể cảm nhận được Tạ Tinh Diêu trên tay nhiệt độ.

Bị chà lau quá địa phương sinh ra mệt mỏi cùng ẩm áp, run rẩy cơ bắp một chút lơ lửng xuống dưới, tựa hồ có điện lưu câu ở nàng đầu ngón tay, đầu ngón tay xuống phía dưới, điện lưu cũng tùy theo đi xuống, tạc đến gân mạch tê dại.

Ẩm áp dễ chịu, mềm như bông, gọi người không nghĩ nhúc nhích, từ bỏ giãy giụa.

Hắn chán ghét như vậy thân thể, hung tợn cắn môi dưới, có huyết hương vị ở đầu lưỡi dạt khai, Yến Hàn Lai rốt cuộc mở miệng: “Phóng ta xuống dưới.”

Thình lình nghe thấy hấn thanh âm, Tạ Tinh Diệu sửng sốt: “Àn?..... Hảo.” Không đợi nàng có điều động tác, trong lòng ngực bạch đoàn đột nhiên vừa động.

Giống như một đoàn lượn vòng bờ công anh, hồ ly uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên lại rơi xuống đất, lại chớp mắt, đã là khôi phục lúc ban đầu thiếu niên lang bộ dáng.

Nề hà vị này phiên phiên thiếu niên lang, hấn biểu tình không được tốt.

Tạ Tinh Diệu cảm nhận được mưa gió sắp đến sơn mấn lâu lệ khí, phản xạ có điều kiện lui về phía sau một bước.

Nàng phía sau là cây đĩnh bạt tuần trúc, đương sống lưng đụng phải trúc thân, Yến Hàn Lai từ yêu khí hóa ra đao cũng đi tới trước mặt.

Hấn rõ ràng động giận, trên lỗ tai màu đỏ sắp tích xuất huyết tới, hai tròng mắt cũng là che kín tơ máu, có thể nhìn ra điên cuồng sát khí cùng bướng bỉnh.

Thiếu niên cao gầy ảnh ngược đen nhánh âm trầm, Tạ Tinh Diệu đúng lý hợp tình nhìn thẳng hấn đôi mắt: “Ta ở giúp ngươi.”

Yến Hàn Lai không khôi phục toàn bộ sức lực, âm cuối nhẹ nhàng run: “Ta làm ngươi đi.”

Tạ Tinh Diệu không rơi hạ phong: “Là ngươi trước biến thành hồ ly rơi vào trong nước, nếu không phải ta đem ngươi vớt đi lên, uống hồ nước đi thôi ngươi liền!”

“Ta liền tính bị chết đuối, cũng không liên quan Ta cô nương sự.”

Hắn nói cong cong môi, ánh mắt thanh lãnh, mẫn mang châm chọc: “Người không phải vẫn luôn cảm thấy ta lai lịch không rõ, không muốn cùng ta sinh ra gút mắt sao?”

Tạ Tinh Diệu tưởng nói người có bệnh a, liền tính lại không thích một người, nàng còn chưa tới thấy chết mà không cứu nông nổi.

Vâng chịu tổ quốc người nổi nghiệp tốt đẹp tổ chất, nàng nỗ lực áp xuống những lời này, học Yến Hàn Lai thần sắc khiêu khích cười: “Ta lại cứ muốn cùng Yến công tử sinh ra một chút gút mắt, người quản ta?”

Thiên muốn cùng hắn sinh ra một chút gút mắt.

Yến Hàn Lai tất nhiên không dự đoán được nàng có như vậy da mặt dày, bị nói được ngẩn ngơ, ngẩn ngơ sửng sốt.

“Đến nỗi sau lại, ta xem người vẫn luôn phát run, liền nghĩ đem thủy lau khô nóng hồi nóng hồi.”

Tạ Tinh Diệu nhìn ra hắn kinh ngạc, cao cao nâng cằm lên, tự tin càng đủ:

“Trải qua ta chăm sóc, Yến công tử hiện tại không phải tung tăng nhảy nhót sao?”

Yến Hàn Lai ánh mắt vừa động, tiếng nói càng ách: “Chăm sóc? Một cái ngự ẩm thuật, có thể làm người ——”

Hắn không biết nghĩ đến cái gì, trong mắt ám sắc càng nùng, gắt gao nhìn thẳng nàng hai mắt, lẳng là không nói nữa.

Dáng vẻ này hung là hung, nhưng mạc danh hỗn loạn điểm nhi cổ quái xấu hổ buồn bực, cùng hắn bên tai ửng đỏ xa xa tôn nhau lên, đem Tạ Tinh

Diêu xem đến mặt danh hoảng hốt.

Nàng căng da đầu đáp: “Như thế nào không phải chăm sóc. Hồ ly như vậy tiểu, ta một ôm liền ——”

Nói tới đây, nàng cũng hậu tri hậu giác tạm dừng xuống dưới.

Từ từ.

Không đúng lắm.

Nàng ôm tiểu miêu tiểu cẩu thói quen, thấy lông xù xù liền cảm lòng không đậu tiến đến trêu chọc, nhưng mà hồ ly lại đáng yêu, nó cũng là Yến Hàn Lai.

Ở nàng xem ra, kia bất quá là chỉ nhuyển mạnh vô lực tiểu động vật; với Yến Hàn Lai mà nói, hẳn là rõ ràng chính xác mà, ở mới vừa rồi, bị nàng toàn bộ ôm lấy.

Lại còn có bị từ đầu tới đuôi sờ soạng cái biến.

Cái này ý niệm giống như hoả tinh, phủ tưởng tượng đến, liền ở bên tai nhanh chóng lan tràn thiêu đốt, tản ra vô cùng tận nhiệt.

Tạ Tinh Diêu đằng mà một chút, cảm thấy mà thượng nóng lên.

Khó trách Yến Hàn Lai sẽ như thế xấu hổ buồn bực, lấy hẳn lòng tự trọng, không đem tiểu đao hướng nàng cổ thú, đã là tận tình tận nghĩa.

Bốn phía thật sự xấu hổ, an tĩnh đến có thể nghe thấy ào ào phong vang.

Nàng không nói nữa, sờ sờ chớp mũi, lại sờ sờ lỗ tai.

Tạ Tinh Diêu quyết định nói sang chuyện khác: “Ân..... Người khá hơn chút nào không?”

Yến Hàn Lai không nói một lời, hai mắt nặng nề.

Tạ Tinh Diệu liếc chết giãy giụa: “Nếu không chúng ta đem trước đem đao buông tới? Nguy hiểm vật phẩm, như vậy cầm không ổn đi.”

Yến Hàn Lai thần sắc lạnh băng, một đôi hồ phách tròn mắt dường như thanh đàm lưu sóng, thủy quang liễm diễm, lộ ra phía dưới nâu thẫm bàn thạch.

Tạ Tinh Diệu bất chấp tất cả: “Nam tử hán đại trượng phu, bị ôm một cái làm sao vậy? Ta, ta còn đâu một hồi ôm người đâu!”

Lời này mặt dày vô sỉ, đối phương sau khi nghe xong quả nhiên nhú mày, gọi lên một cái mỉa mai cười lạnh: “Ta đây còn hẳn là hướng Tạ cô nương xin lỗi, hồi hận bản cô nương trong sạch không thành?”

Hắn trong giọng nói nghe không ra phập phồng, lưỡi đao lạnh băng, thời thời khắc khắc tràn ra lãnh lạnh hàn quang.

Nếu là ở thời điểm này nhận tủng, không chừng sẽ bị hắn như thế nào đối đãi, Tạ Tinh Diệu trong lòng bồn chồn, mình mà thượng kiệt lực bảo trì trấn tĩnh: “Đều nói nam nữ thụ thụ bất thân, ta không màng hậu quả xuống nước cứu người, Yến công tử lại canh cánh trong lòng, như thế ngượng ngùng xoắn xít sao?”

Một đoạn nói cho hết lời, nàng lặng lẽ cho chính mình đánh cái một trăm phân.

Yến Hàn Lai người này thoát nhìn lãnh đạm lại độc miệng, dựa theo trong sách giả thiết, kỳ thật rất ít cùng người giao lưu tiếp xúc.

Hắn thói quen với thẳng thắn châm chọc, nói trắng ra là chính là chỉ thiệp thể chưa thâm con nhím, đối phó loại người này, một khi đem hắn vòng tiền nàng tự nghĩ ra logic, bảo đảm đầu óc choáng váng.

Mà sự thật là, nghe xong nàng một phen rú rít, Yến Hàn Lai toàn thân làm cho người ta sợ hãi lệ khí xác thật phai nhạt chút.

Tạ Tinh Diệu thừa thắng xông lên: “Mà đối ân nhân cứu mạng, người lại cầm đao đối với ta.”

Yến Hàn Lai lui về phía sau một bước, thu hồi cầm đao tay trái.

Hắn rất có không kiên nhẫn, trong tay tiểu đao đột nhiên hóa thành một sợi khói đen, đảo mắt biến mất không thấy: “Ta không có ổng ẹo làm đáng.”

Tạ Tinh Diệu: “Người nói chuyện còn như vậy hung!”

Yến Hàn Lai dờ đi tầm mắt, hơi nhấp môi biên.

Hắn lấy nàng không có cách.

Nàng bị u trong đàm thủy đông lạnh đến không nhẹ, đồng dạng là sắc mặt tái nhợt, quanh thân không có gì sức lực, câu này nói đến giường nanh múa vuốt, nề hà âm cuối cực nhẹ, mang theo điểm nhi thật đánh thật ủy khuất, nghe đi lên giống như miêu trào cào.

Miêu trào nhẹ nhàng quá, theo sát sau đó, là một trận không nói gì trầm mặc.

Tạ Tinh Diệu sờ không rõ đối phương thái độ, dùng dư quang âm thầm liếc về phía người thiếu niên gắng gượng mà bộ hình dáng;

Yến Hàn Lai trong lòng phiền muộn, không biết hắn là như thế nào trả lời,

vội vàng liếc nhìn nàng một cái.

Trên người hần vệt nước bị hong khô hơn phân nửa, Tạ Tinh Diệu lại vẫn là ướt đầm dề.

Sau cơn mưa ngày xuân lạnh lẽo nơi chốn, bị gió nhẹ lôi cuốn đến mỗi cái góc, ngưng ra sương mù giống nhau bọt nước, u đăm lãnh triệt, càng thêm lạnh lẽo chi khí.

Nàng người mặc một bộ giáng sắc váy dài, lụa mỏng lay dính hồ nước, nặng trĩu dán làn da; có giọt nước theo đuôi tóc đi xuống chảy, tóc đen buông xuống, dường như một mảnh ướt đầm dề buổi sáng sương mù dày đặc.

Sắc mặt là bạch, lỗ tai cùng gương mặt nhưng thật ra hồng đến lợi hại, chắc là hàn khí vào thể.

Cả người ướt đầm, Tạ Tinh Diệu theo bản năng cảm thấy quá lạnh, hướng lòng bàn tay hô khẩu nhiệt khí, vừa nhắc đầu, cư nhiên thấy Yến Hàn Lai hướng chính mình tới gần một bước.

Nàng phản xạ có điều kiện làm ra phòng bị tư thái.

Nhưng mà cái gì cũng không phát sinh.

Châm chọc, trào phúng, chú thuật, tiểu đao, nàng trong đầu thiết tưởng phác cái không, Yến Hàn Lai mà vô biểu tình đứng ở nàng trước mặt, ngọt mà vươn tay trái.

Hần không niệm pháp quyết, bàn tay càng không chạm vào thân thể của nàng, chỉ cần hư hư ngưng ở rất gần trên không, liền làm Tạ Tinh Diệu sinh

ra thích ý ôn hòa nhiệt.

Chú thuật thiên tài ngự ẩm pháp quyết, quả nhiên không cần trực tiếp đưng vào.

Ướt ngượng ngừng giọt nước nguyên bản giống xà giống nhau chiếm cứ toàn thân, hiện giờ nhiệt khí lan tràn, đem loại này lệnh người không khoẻ cảm giác lập tức đuổi đi hầu như không còn.

Đầu tiên là làn da, lại là kinh mạch máu, ngũ tạng lục phủ khắp người, chính khối thân thể đều bị ấm áp bao vây, nàng chớp chớp mắt, lại có chút luyến tiếc dừng lại.

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng đem cái này ý niệm trực xuất trong óc, tạm dừng một lát, nhẹ giọng mở miệng.

“Đa tạ.”

“Đa tạ.”

Tạ Tinh Diệu:.....?

Lưỡng đạo hoàn toàn bất đồng thanh âm đồng thời vang lên, nàng cơ hồ cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác, tốc tốc ngẩng đầu, Yến Hàn Lai vừa lúc tránh đi ánh mắt.

Yến Hàn Lai, cư nhiên hướng nàng nói lời cảm tạ.

Hắn không phải luôn luôn lấy tự mình vì trung tâm, tính tình kém cỏi đến muốn chết sao?

Hắn sở dĩ nói lời cảm tạ, hiển nhiên là vì bị cứu ra hồ nước kia sự kiện. Tạ Tinh Diệu không phải vô cớ gây rối người, trong lòng tuy rằng biệt nữ, vẫn

là thấp thấp lại lần nữa ra tiếng.

Yến Hàn Lai nếu đều có thể lui thượng một bước, nàng nếu trang người
câm, không khỏi có vẻ được một tác lại muốn tiến một thước.

“..... Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Lại là hai loại thanh tuyến cùng nhau xuất hiện, đồng dạng khô cằn, đồng
dạng mang theo chần chờ.

Tạ Tinh Diệu buột miệng thốt ra: “Người vì sao phải hướng ta ——”

Nga, người này mới vừa lấy tiểu đao hù dọa nàng tới, kia không có việc gì.

Yến Hàn Lai cũng là liễm mi.

Hắn cho rằng chính mình thăm dò Tạ Tinh Diệu tính tình, xảo lười như
hoàng, tuyệt không có hại, vô luận như thế nào, sẽ không bẻ chính mình
mà tử nói xin lỗi.

Tưởng không rõ.

Cũng là giờ phút này, trước mắt thiếu nữ chớp động hai mắt, hàng mi dài
như lông quạ phiến phi, chảy ra thanh thiển ý cười.

“Ta lúc ấy thật không tưởng nhiều như vậy, liền tưởng đem người cứu đi
lên, bởi vậy nhiều có mạo phạm.”

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ một chút, ngữ khí đứng đắn: “Yến công tử, ta nơi này
có cái nho nhỏ vấn đề, có thể hay không hỏi một chút người?”

Có lẽ nàng đều không phải là máu lạnh hạng người, nghĩ đến cũng là, nếu
như thật sự tâm tàn nhẫn, như thế nào ở Bạch gia phế tích đối một đám

oán linh nói như vậy nói nhảm nhiều, chỉ vì đưa bọn họ siêu độ.

Yến Hàn Lai biểu tình hơi có hòa hoãn, tiếp tục giúp nàng đem quần áo hong khô: “Nói.”

“Chính là,” Tạ Tinh Diêu hạ giọng, tò mò chớp chớp mắt, “Người mới vừa rồi đó là, sinh bệnh?”

Yến Hàn Lai lời nói hàm hồ: “Xem như.”

Này căn bản không xem như cái có thành ý đáp án.

Hắn sửa sang lại hảo tán loạn vạt áo, nghe Tạ Tinh Diêu không chút do dự nói: “Người nếu không nghĩ nói, ta đây đổi cái vấn đề.”

Người này có cái ưu điểm, cũng không dò hỏi tới cùng, tìm kiếm người khác bí mật.

Thiếu niên thần sắc hòa hoãn một chút, nghe nàng trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng ra tiếng: “Chính là, cái kia, Yến công tử, ta thuận mao thủ pháp thế nào? Từ trước ở nhà thời điểm, ta thường xuyên sờ miêu miêu cầu cầu..... Chỉ tiếc chúng nó không có biện pháp nói cho ta cảm thụ.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai nặng nề nhìn chăm chăm nàng, sau một lúc lâu không nói chuyện.

Này chỉ hồ ly ngậm miệng không nói, nàng không chiếm được tâm tâm niệm niệm đáp án, cân nhắc đang muốn ra tiếng, đột nhiên trợn to hai mắt.

Tạ Tinh Diêu: “Năng năng năng năng năng —— Yến Hàn Lai, người quan báo tư thù!”

*

Yến Hàn Lai thẳng nhãi này rắp tâm bắt lương, sử dụng ngự ẩm thuật khi cố ý nâng lên độ ẩm, đem nàng chước đến một cái giặt mình.

Cũng may hắn nắm giữ đúng mực, thẳng ôn chỉ là ngăn ngừa một cái chớp mắt, nhiệt độ cũng ở nhưng tiếp thu phạm vi, Tạ Tinh Diệu kêu đến lợi hại, kỳ thật một chút thương không chịu, chỉ nghĩ hù dọa hù dọa hắn.

Yến Hàn Lai chú thuật so nàng tinh tiến rất nhiều, không cần thiết lâu lắm, váy lụa liền bị khur hết vệt nước. Hai người kết bạn xuống núi khi, đã là mặt trời sắp lặn.

Lúc chạng vạng, vừa lúc ăn cơm chiều.

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết ở trong phòng chờ lâu ngày, thấy hai người bọn họ trở về vui vẻ ra mặt, đoàn người thu chỉnh một phen, quyết định đi trước Liên Hỉ trấn lớn nhất tửu lầu.

Đến tửu lầu lại ngửa đầu đi xem, thái dương đã sớm không biết đi nơi nào.

“Chư vị đó là Lăng Tiêu Sơn tới tiểu đạo trưởng đi.” Đứng ở cạnh cửa gã sai vặt nhẵn lực thượng giai, vừa thấy bọn họ, lập tức nhếch miệng lộ ra một cái cười: “Ta nhớ rõ tiểu đạo trưởng nhóm đánh sương phòng —— mời theo ta tới.”

Nguyệt Phạn lặng lẽ truyền âm nhập mật: “Cổ đại người phục vụ thái độ tốt như vậy sao?”

“Đây là gia nổi danh tửu lầu, nếu là đặt ở thế kỷ 21, hẳn là tương đương với tinh cấp khách sạn.”

Tạ Tinh Diệu kiên nhẫn giải đáp: “Hơn nữa chúng ta giải quyết Giang gia yêu ma quỷ quái, cứu không ít vô tội bá tánh, thanh danh không tồi ——
đính sương phòng khi yêu cầu báo ra thân phận, lão bản nương nghe thấy tên của ta, lập tức cho chúng ta để lại tốt nhất sương phòng.”

Cư nhiên là trong truyền thuyết khách quý đãi ngộ, hàng yêu trừ ma còn có này chỗ tốt.

Nguyệt Phạn gật đầu, như suy tư gì.

Tửu lầu không lớn, thẳng ở tinh xảo điển nhã.

Bọn họ đi theo gã sai vật hành tại hành lang dài thượng, hai bên là gỗ đỏ xây nên tường cao, mọi nơi điêu lương họa trụ vân văn bay múa, ánh nền nhẹ lay động, đẩy ra từng trận gợn sóng.

Rượu hương từ bốn mà bát phương tụ lại mà đến, bên tai còn lại là không biết từ đâu mà đến sinh ca vũ nhạc, ngẫu nhiên có gió đêm thổi quét, nhắc lên hai sườn màu đỏ sậm sa幔, quang ảnh loang lổ, xa hoa lộng lẫy.

Bọn họ sương phòng ở tửu lầu tối cao chỗ. Cửa phòng mở ra nháy mắt, Tạ Tinh Diệu cảm nhận được Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết đều là trước mắt sáng ngời.

“Nói thành thật lời nói,” Nguyệt Phạn nỗ lực bảo trì Thánh Nữ phong tư, tiếp tục truyền âm, “Đây là ta ăn qua xa hoa nhất tiệm cơm.”

Ôn Bạc Tuyết thân là trực mộng giới nghệ sĩ tiểu diễn viên, đã sớm thấy nhiều mọi việc như thế xã giao, lúc này đem lực chú ý toàn bộ tập trung ở trên bàn trước khi dùng cơm điểm tâm, vẫn là xem đến hai mắt tỏa ánh

sáng: “Đói..... Cơm.....”

Gã sai vật cười nói: “Các đạo trưởng thỉnh ngồi xuống. Đồ ăn sẽ lục tục thượng tề, ở kia phía trước, không bằng ăn chút điểm tâm áp áp bụng.”

Tạ Tinh Diệu lễ phép gật đầu: “Đa tạ.”

“Nơi nào, hẳn là ta hướng chư vị nói lời cảm tạ mới đúng.”

Gã sai vật là cái mười tám chín tuổi thiếu niên, nhếch miệng cười, lộ ra trắng loá nha: “Bị trảo tiền Giang phủ những người đó, có cùng ta sống nương tựa lẫn nhau huynh trưởng. Nghe hẳn nói, Giang phủ yêu ma giết người vô số, yêu nhất dùng người sống huyết nhục tăng trưởng tu vi, nếu không phải các đạo trưởng, ta kiếp này lại không có biện pháp cùng hẳn gặp nhau.”

Ôn Bạc Tuyết ngượng ngùng, không rên một tiếng đỏ bên tai.

Nguyệt Phạn ngày thường như vậy tùy tiện một người, cư nhiên cũng chân tay luống cuống sờ sờ cái ót: “Không cần không cần, đây là chúng ta chức trách nơi. Cái kia..... Chuyện nhỏ không tốn sức gì thôi.”

Gã sai vật cảm kích cười cười, thực mau rời đi sương phòng trừ bị thức ăn.

Tạ Tinh Diệu tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống, nhân là nghiêng thân mình, ngẩng đầu liền có thể trông thấy ngoài cửa sổ trường nhai.

Nàng phía trước quá đến lo lắng đề phòng, không có tâm tình thưởng thức này vô biên cảnh tượng, hiện giờ xem ra, thời cổ ban đêm so điện ảnh kịch càng thêm náo nhiệt, cũng càng rục rĩ lung linh.

Bóng đêm phẳng phất là từ bốn mà bát phương mọc ra tới, lặng yên không

một tiếng động lại không chỗ không ở, trường nhai từ từ, thoáng như một cái bị mực nước sũng nước trường hình cung.

Đèn đường trường minh, chiếu sáng lên san sát nối tiếp nhau phòng ốc, cũng chiếu sáng lên không ngừng thét to tiểu thương, người truy ta đuổi hài đồng, cùng với một toàn bộ phổ đám đông như dệt.

Vô cùng chân thật Tu chân giới, vào giờ phút này vô cùng gần sát mà, ở nàng trước mắt bày ra mà khai.

“Thật xinh đẹp.”

Nguyệt Phạn thấu tiến lên đây, tự đáy lòng cảm khái: “So trò chơi kiến mô chân thật nhiều.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Nơi này chính là hiện thực nha, chúng ta liền ở Tu chân giới sao.”

Nguyệt Phạn dương dương cảm: “Nếu là lại đến mấy cái đại soái ca thì tốt rồi, thanh lãnh sư tôn bá đạo sư huynh bệnh kiều sư đệ, cổ phong game Otome, lập tức nhất hỏa —— ta lúc ấy như thế nào liền chơi □ tạp tạp chạy đinh xe □, mà không phải □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sổ tay □ đâu? Nghe nói tưởng công lược ai liền công lược ai, còn có thể ân hù ân hù kia gì gì.”

Hai cái nữ hài riu rít giảng lạng lẽ lời nói, Ôn Bạc Tuyết nhìn xem bên người Yến Hàn Lai: “Yến công tử..... Tựa hồ tâm tình không được tốt?”

Yến Hàn Lai dương môi, trong mắt không thấy ý cười: “Không ngại. Bất quá là hôm nay đi trước y quán sau núi, gặp được chỉ gọi người phiền lòng miêu.”

Tạ Tinh Diệu bỗng ở vui mừng thảo luận Hợp Hoan Tông hải vương nuôi cá sỏ tay, tuy rằng vô tâm đi nghe bọn hắn hai người nói chuyện với nhau, bên tai lại bị gió đêm huê tới vài sợi dư âm, lập tức nháp môi im miệng, bay nhanh nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Miêu?”

Ôn Bạc Tuyết nào biết đâu rằng trong đó thâm ý, hiểu kỳ nói: “Yến công tử chán ghét miêu?”

“Thật cũng không phải.”

Yến Hàn Lai sinh có một đôi hẹp dài mắt phượng, mà nay cười như không cười hơi hơi cong lên, bỗng hắn là trượng tinh xảo mỹ nhân đồ, nề hà lây dính lạnh lẽo, hiện ra người sống chớ gần khoảng cách cảm: “Kia miêu tổng đi theo ta phía sau, nhiều thanh tịnh.”

Tạ Tinh Diệu hung tợn cắn khẩu điểm tâm.

Sau núi từ đầu đến cuối không xuất hiện quá một con mèo, Yến Hàn Lai nơi nào là ở oán giận miêu mẽ, rõ ràng ở chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, âm dương quái khí mà châm chọc nàng.

“Miêu?”

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, hiền lành cười cười: “Yến công tử, này ngươi liền không hiểu. Trong núi động vật luôn luôn sợ người, mèo hoang đặc biệt nhất gan, nếu là gặp được có người trải qua, thường thường sẽ cũng không quay đầu lại mà chạy đi. Kia chỉ miêu đi theo ngươi, định là bởi vì thích ngươi, tưởng cùng ngươi càng tiếp cận.”

Yến Hàn Lai một miệng trà sắc ở trong cổ họng, nhúu mảy ho nhẹ vài tiếng.

Tạ Tinh Diêu đương trường tặc mao: “Ai, ai thích hần?”

Nàng theo bản năng buột miệng thốt ra, thoáng nhìn Ôn Bạc Tuyết hoang mang ánh mắt, chính sắc tiếp tục nói: “Có lẽ kia chỉ miêu vừa lúc cùng hần cùng đường, hoặc là hồi lâu chưa thấy được người xa lạ, nhất thời cảm thấy mới mẻ —— ta ở trong núi thời điểm, cũng nhìn thấy quá một con đặc biệt dính người hồ ly.”

Mọi nơi an tĩnh một cái chớp mắt, Yến Hàn Lai mà vô biểu tình nâng lên tầm mắt, cùng nàng ánh mắt ở giữa không trung lạnh lùng giao hội.

Tạ Tinh Diêu khiêu khích nhướn mày.

Nàng không phải nhẫn nhục chịu đựng tính tình, Yến Hàn Lai nếu khai cái đầu, nàng không ngại tới tràng phản kích: “Bạch hồ ly, cái đuôi có màu đỏ ám văn, khả năng bị hàn, vẫn luôn hướng ta trong lòng ngực toản.”

“Hồ ly?”

Nguyệt Phạn miễn cưỡng nhậm mộ: “Ta còn chưa từng gặp qua chân chính hồ ly đâu. Nó bao lớn, lớn lên đáng yêu không, bế lên tới thoải mái sao?”

Yến Hàn Lai thần sắc không tốt, cực không kiên nhẫn mà quay mặt đi đi, bỗng nhiên uống xong một ngụm trà.

“Hần là có lớn như vậy, đặc biệt đáng yêu, hơn nữa ——”

“Tạ cô nương.”

Tạ Tinh Diêu một câu không để yên, thành linh bị người đột nhiên đánh gãy, vừa nhắc mắt, Yến Hàn Lai chính cười như không cười nhìn chăm chăm

nàng nhìn.

Thiếu niên tạm dừng giây lát, mở miệng khi ngữ khí lờ mờ nhác mà bình tĩnh:

“Này bàn tám cảm hội tụ chính là địa phương danh đồ ăn, chứ có chỉ lo nói chuyện quên thức ăn, nếu không thái sắc lãnh đi, hương vị liền đại suy giảm.”

Đây là làm nàng đình chỉ nói chuyện ý tứ, đối với Yến Hàn Lai mà nói, xem như một loại thỏa hiệp cùng nhận thua.

Tạ Tinh Diệu hướng hấn đắc ý dào dạt cong cong môi biên: “Đa tạ Yến công tử.”

Nguyệt Phạn hưng phấn làm rối: “Vân vân, kia hồ ly đâu?”

“Ta ôm ôm nó, sau đó nó liền chạy, xúc cảm cùng miêu miêu cầu cầu không sai biệt lắm, không có gì đặc biệt.”

Yến Hàn Lai đã có thỏa hiệp, nàng liền quá độ thiện tâm, bay nhanh lược quá cái này đề tài, hướng Nguyệt Phạn trong chén kẹp đi một miếng thịt:

“Lai Lai tới, ăn trước cái này.”

Ở bọn họ tán gẫu khoảng cách, trên bàn đồ ăn phẩm từng cái liên tiếp thượng tề.

Tạ Tinh Diệu làm người thực giảng nguyên tắc, sẽ không dễ dàng phát người mà tử, bóc người gốc gác, tuy biết Yến Hàn Lai là ở làm nàng câm miệng, cũng vẫn là theo hấn nói vờn chiếc đĩa, kẹp lên một ít tám cảm hội tụ.

Đây là bàn hầm đồ ăn, lấy linh ngưu thịt bò là chủ liệu, tuyết liên tử, trầm

kha thảo, đèn lồng quả từ từ vì phụ liệu, chỉ là nguyên vật liệu liền giá cả xa xỉ, hơn nữa chế tác công nghệ phức tạp, đương nhiên thành bản địa chiêu bài đồ ăn.

Nàng hỗn một ít cơm, cùng nhau đưa vào trong miệng.

Hầm đồ ăn đều có nồng đậm nước canh, nùng canh đem thịt bò cùng xứng đồ ăn bọc đến tràn đầy, cũng ở đồng thời thẩm nhập cơm bên trong.

Thịt bò bị hầm đến mềm lạn mười phần, nhân là linh khí tẩm bổ ra tới thú loại, thịt chất vị đều là thượng giai; cơm viên viên rõ ràng, viên viên no đủ, cắn hạ khi nước canh tràn ra, đã có mùi thịt, cũng có các loại xứng đồ ăn toan hàm hơi cay.

Nếu một người cả ngày đều ở ăn ăn uống uống, kia trên mặt nàng sẽ xuất hiện cái gì.

—— ngăn không được tươi cười.

Tạ Tinh Diệu thao nhiều như vậy thiên tâm, không lâu trước đây thậm chí trải qua quá một hồi sống còn đại chiến, thẳng đến giờ phút này, trong lòng rốt cuộc bị thành thật kiên định hạnh phúc cảm bao quanh vây quanh.

Phối hợp nơi này mà nước canh, nàng có thể xử lý năm chén lớn cơm.

Yến Hàn Lai liếc thấy nàng nhân đồ ăn mà cong cong mặt mày, không chút nào che giấu trong mắt ghét bỏ, kéo kéo khóe miệng.

Ghét bỏ lại như thế nào, ăn cái gì không phải vì cho ai xem, nàng cố tình liền phải gió bão hút vào.

Tạ Tinh Diệu triều hân làm mặt quỷ, gấp đồ ăn động tác không đình.

“Ta hạ Lăng Tiêu Sơn thời điểm, cũng gặp qua mấy chỉ hồ ly.”

Ôn Bạc Tuyết nuốt vào trong miệng thú thịt, vòng đi vòng lại, cư nhiên đem đề tài lại xả trở về: “Là ở chân núi linh thú cửa hàng, ta thử sờ sờ, xúc cảm đích xác thực hảo.”

Linh thú.

Làm linh thú hồ ly cùng Yến Hàn Lai toàn nãi Hồ tộc, thân phận lại là đại đại bất đồng.

Linh thú tuy có thần trí, nhưng mà vô pháp hóa hình thành nhân, trí lực trình độ cũng xa xa không bằng người tộc, cho nên bị phân chia vì “Thú”; Yến Hàn Lai thuộc về linh hồ, bẩm sinh khai thức hải, có thể tùy tâm sở dục biến thành hình người, cho nên được xưng là “Yêu”.

“Thật sự?”

Nguyệt Phạn tới hứng thú: “Tiểu hồ ly có phải hay không mềm mại ôn ôn nhiệt nhiệt, nhìn qua giống đoàn tuyết trắng mao cầu cầu? Người sờ nó thời điểm, nó sẽ vẫy đuôi sao?”

Tạ Tinh Diệu tinh tế hồi ức một chút, thật là ôn ôn nhuần nhuần, đương Yến Hàn Lai vẫy đuôi thời điểm ——

Nàng nghĩ không khỏi cười khúc khích, ánh mắt bất động thanh sắc giật giật, cùng Yến Hàn Lai ngẩn ngủ tương giao.

Hắn lổ tai cư nhiên đỏ một chút, ánh mắt còn lại là trước sau như một hung ba ba, mang theo vài phần cảnh cáo ý tứ.

Nàng này thanh ý cười vị không rõ, Yến Hàn Lai sau khi nghe xong trong

lòng phiền muộn, lập tức truyền âm nhập mật, dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy thanh âm châm chọc nói: “Tạ cô nương nghĩ đến thực vui vẻ?”

Tạ Tinh Diệu không chút do dự, ý cười càng sâu: “Là rất vui vẻ, rốt cuộc nhiều đáng yêu nha.”

Mắt thấy đối phương khí đến bên tai càng hồng, nàng giả vờ vô tội mà giơ lên đuôi lông mày: “Ta suy nghĩ chân núi kia gia linh thú cửa hàng, mà miêu miêu cầu cầu vịt con tiểu ngỗng đều đặc biệt ngoan —— người cho rằng ta suy nghĩ cái gì?”

Xem ra này cục lại là nàng thắng, Yến Hàn Lai chú định không lời gì để nói, rơi vào hạ phong.

Tạ Tinh Diệu nhấp môi cười cười, phía sau lưng ý thượng chiếc ghế, âm cuối thoáng nâng lên: “Tưởng người nha?”

Nàng thanh tuyến thanh lẳng sạch sẽ, mang theo thiếu nữ độc hữu ngây thơ cùng thanh thúy, mà nay ngậm cười nói ra tới, âm cuối giống như nhếch lên cái đuôi.

Yến Hàn Lai ánh mắt lạnh lẽo, nghiêng đi tầm mắt không hề xem nàng.

“Chúng nó có điểm bài xích, không tình nguyện làm ta sờ.”

Bên kia Ôn Bạc Tuyết còn ở bá bá: “Ta nghe chủ tiệm nói, hồ ly là không thể nào thân cận người, nếu muốn chạm vào nó, cần thiết chậm rãi cùng nó bồi dưỡng tín nhiệm.”

Tạ Tinh Diệu công thành lui thân, không nói một lời tiếp tục ăn uống thỏa thích, nghe hấn rất là cảm khái mà bổ sung nói: “Nếu một con hồ ly cam

tâm tình nguyện làm người vuốt ve toàn thân, vậy thuyết minh, nó toàn thân tâm tín nhiệm cùng thích người.”

Tạ Tinh Diệu một ngum cơm ghen ở trong cổ họng.

Yến Hàn Lai muốn nói lại thôi, bức bối bất kham rũ xuống lông mi.

“Như vậy khó thu phục.”

Nguyệt Phạn liếc nhìn nàng một cái, trước mắt hăm mộ: “Sau núi kia chỉ hồ ly nguyện ý chủ động thân cận người, nhất định đối với người rất là vừa ý.”

Nghe bọn hắn riu rít huyền thoại là một chuyện, đề tài nhân vật chính bỗng nhiên rơi xuống trên đầu mình, vậy hoàn hoàn toàn toàn lại là một chuyện khác.

Tạ Tinh Diệu muốn mặt, không chút do dự lập tức phủ nhận: “Không có không có, trùng hợp mà thôi, nó lúc ấy cảm thấy lạnh, ta ôm một cái thôi.”

Nguyệt Phạn hí hai mắt cười, lười biếng dựa vào chiếc ghế phía trên, sinh có một trương xuất trần tuyệt thế mặt, mặt mày gian lại là mị thái mọc lan tràn, gọi người không dời mắt được: “Người lời này như thế nào như là tra nữ lên tiếng, ôm một cái không phụ trách, tiểu hồ ly nếu là nghe thấy, nói không chừng sẽ thương tâm nga.”

Thất sách, đại thất sách.

Nguyên bản là nàng cùng Yến Hàn Lai cho nhau đào hố, không thành tưởng bộ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, đào đào, hai người cùng nhau lọt vào lớn hơn nữa hố.

Tạ Tinh Diệu trầm mặc không nói gì, âm thầm chửi thầm.

Thương tâm cái con khỉ cầu cầu, hấn chỉ biết hận không thể cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn.

Toàn trường thành thật nhất Ôn Bạc Tuyết thành thật cười, thành thật phổ cập khoa học: “Hồ ly tại đây phương mà kỳ thật thực chú ý. Ta nghe nói hoang đại hồ ly sẽ không làm người dễ dàng đụng vào, chỉ có toàn tâm toàn ý phò thác người, mới có tư cách vuốt ve chúng nó da lông.”

Tạ Tinh Diêu kiệt lực bảo trì bình tĩnh, trong tay mộc đũa run nhẹ nhẹ.

Khó trách lúc ấy bị nàng bế lên tới, Yến Hàn Lai sẽ có như vậy đại phản ứng.

Người không biết vô tội, hướng chi lúc ấy tình huống đặc thù, nàng thuộc về cứu người sốt ruột.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể hoảng hốt.

Nguyệt Phan bừng tỉnh đại ngộ: “Đã sớm nghe nói thuần dưỡng linh thú rất khó, không nghĩ tới như vậy chú ý. Nghe người nói như vậy, nếu tự tiện đi sờ hoang đại hồ ly mao, chẳng phải liền cùng hái hoa tặc phi lễ nữ hài giống nhau?”

Nàng dứt lời quay đầu, vỗ vỗ Tạ Tinh Diêu đầu vai: “Người không tính, dù sao cũng là hồ ly chính mình tìm tới tới, các người thuộc về lưỡng tình tương duyệt —— nó có thể vẫn luôn hướng người trong lòng ngực toàn, kia đến có bao nhiêu thích a!”

Tạ Tinh Diêu:.....

Lưỡng tình tương duyệt, bạo kích trung bạo kích. Ở hai người cộng trầm

lun giờ này khắ này, nàng đã không dám ngắ đầu đi xem Yén Hàn Lai biể tình.

Ôn Bạc Tuyết lược có phiề muộ, nhắ lại tuyền tú mi: “Tiểu hồ ly vừa ý Tạ sư muộ, Yén công tử cũng thực chịu kia chỉ miêu mẽ thích, ta liền không đượ, từ nhỏ đến lớn tổng bị động vật chán ghét.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Không có miêu mẽ, miễn bàn miêu mẽ, làm miêu mẽ một mình mỹ lệ, cảm ơn.

Nàng như mũi nhọn bói như đứng đống lửa, như ngồi đống than như ngạnh ở hầu, lặg lể gương mặt, nhìn một cái cách đó không xa Yén Hàn Lai.

Thực hảo, người này chính thắ đầu yên lặg lừa cơm, tư thế cùng nàng không có sai biệt, có lẽ là phát hiện tầm mắt này, thiếu niên thu hút da.

Hai người sâu kín đối diện, lại đồng thời đem ánh mắt dời đi.

Nàng trong lòng lộn xộn, như là đổ một hơi ra không đượ, dùng sức cắn khắ mềm mại quả đào tô, đối với Yén Hàn Lai truyền âm nhập mật:

“Loạn nói chuyện, đều tại ngươi.”

“Lúc ban đầu hướng bọn họ hai người đề cập kia chỉ hồ ly, ngươi cũng không phải là này phó biể tình.”

Thiếu niên cười lạnh: “Tạ cô nương tốt nhất thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không nếu là cùng ta loại người này nhắ lên quan hệ, đó là tự làm tự chịu.”

“Tự làm tự chịu.”

Tạ Tinh Diệu mà sắc không thay đổi, trong đầu nhanh chóng tìm tòi từ trái nghĩa, thói quen tính dỗi hằn: “Yến công tử nói được chắc chắn, sao liền biết không phải cam tâm tình nguyện đâu?”

..... A.

Chờ một lát một chút.

Ai sẽ cam tâm tình nguyện a.

Một câu rơi xuống đất, Yến Hàn Lai ngơ ngẩn, nàng bản nhân cũng ngốc rớt.

Yến Hàn Lai muốn nói lại thôi, tưởng lời nói tất cả đều đổ ở yết hầu, sau một lúc lâu hầu kết trên dưới khẽ nhúc nhích, im lặng dờ đi tầm mắt, truyền đến cuối cùng một đạo âm.

So với phía trước, thanh âm này nhỏ đi nhiều: “Có rảnh bỏ bỏ đầu óc, ít nói lời nói, nhiều đọc sách.”

Nhĩ sau dâng lên một chút ít cổ quái nhiệt, Tạ Tinh Diệu lấy mu bàn tay dán dán sườn mặt, làm như mới vừa rồi hết thấy chưa bao giờ phát sinh, yên lặng cúi đầu, ngồi nghiêm chỉnh tiếp tục dùng cơm.

Xúi quẩy.

Theo bản năng làm trái lại, xướng xướng, đem chính mình cấp xướng đi vào.

..... Tang ca đi đây là.

Chapter 19

Lúc sau trong yến hội, Tạ Tinh Diệu từ đầu tới đuôi ngoan ngoan ngoãn ngoãn, không nói thêm nữa một câu.

Nói đúng ra, là không cùng Yến Hàn Lai lại nói nhiều một câu.

Tu chân giới có không ít độc đáo kỳ trân dị chủng, trước đó nàng chưa bao giờ gặp qua, tỷ như măn chứa linh khí rau quả, ăn lên băng băng lương lương giống như băng tra giòn trái cây, cùng với đủ loại chưa từng nghe thấy tiên thú.

Nhân có linh khí cung cấp nuôi dưỡng, đồ ăn vị so thế kỷ 21 tốt hơn rất nhiều, rau quả càng giòn càng hương, thịt loại càng nộn càng tiên, nàng thực mau đem hết thấy không thoải mái ném tại sau đầu, chuyên tâm nhắm nháp khởi mỹ thực.

Ăn uống no đủ, ngày hôm sau mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, đã đến mặt trời lên cao thời điểm.

Bọn họ ở cái này thị trấn lưu lại đã lâu, hiện giờ yêu họa tấn trừ, tự nhiên tới rồi rời đi thời cơ.

Y quán ngày thường Thanh Thanh lẳng lặng, duy độc hôm nay có điều bất đồng, đương nàng thu thập hảo hành lý đi vào đại đường, cư nhiên nhìn thấy mệnh môn một đại nhà ở người.

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn toàn ở đường trung, thoáng nhìn thân ảnh của nàng, sôi nổi lộ ra vui mừng.

Ở bọn họ trước người, quần áo đơn giản mọi người cũng là nhìn xung

quanh mà đến.

“Này đó là thị trấn bá tánh, nghe nói chúng ta phải đi, cố ý tiến đến tiền đưa.”

Nguyệt Phạn thu liễm khởi trương dương tính tình, kỹ thuật diễn so bên người Ôn Bạc Tuyết hảo mười cái Tạ Tinh Diêu, hơi hơi gật đầu: “Ta nói rồi không cần, đại gia khẳng khẳng như thế.....”

“Các đạo trưởng lấy thân thiệp hiểm, vì ta Liên Hỉ trấn trừ bỏ yêu tà. Nếu không có chư vị tương trợ, không biết còn có bao nhiêu người sẽ thảm tao độc thủ.”

Dẫn đầu thanh niên nam tử từ từ khom người: “Mấy ngày trước đây nghe nói các đạo trưởng thân bị trọng thương, thượng ở hôn mê, chúng ta không dám nhiều hơn quấy rầy, chỉ có thể đưa chút không đáng giá nhắc tới tiểu vật, mong rằng nhiều hơn thứ lỗi.”

Ôn Bạc Tuyết tính tình nội liễm, luôn luôn không am hiểu ứng phó loại này trường hợp, khẩn trương đến vẫn không nhúc nhích.

Tạ Tinh Diêu trộm liếc hẩn, quả nhiên là sắc mặt lạnh lùng, mặt mày thanh tuyền, nhất phái cùng thể vô tranh thể ngoại cao nhân bộ dáng, mang theo điểm nhi cao ngạo trác tuyệt khí chất.

Chỉ có từ nàng đứng thẳng góc độ, có thể thấy người này cứng đờ đầu ngón tay.

Nguyệt Phạn một chốc cũng có chút vô thố, nhẹ giọng trả lời: “Đại gia tâm ý chúng ta đều minh bạch, đa tạ —— đa tạ.”

Nàng trong lòng quỳnh lên, hợp với nói hai cái “Đa tạ”.

“Ta nương tử bị kia giúp hồn trưởng.....”

Thanh niên chậm rãi hút một hơi, hốc mắt dù chưa ướt át, lại dâng lên kiệt lực khắc chế hồng: “Ngày ấy ta nhiễm phong hàn, nàng ra cửa vì ta bốc thuốc, liền lại chưa trở về..... Giờ này ngày này, nàng hẳn là có thể được lấy yên giấc.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, trong đám người đột nhiên vừa động, Tạ Tinh Diêu giương mắt, nhìn thấy một trưởng quen thuộc gương mặt.

“Đạo trưởng!”

Đầy đầu đầu bạc lão nhân đối thượng nàng tầm mắt, cánh tay run rẩy, đẩy đẩy bên cạnh người thiếu niên: “Đây là ta nhi tử, hẳn ——”

Hắn thân là dạy học và giáo dục phu tử, ngày thường nhất miệng lưỡi lưu loát, giờ phút này lại ngọt mà dừng lại, trầm mặc một cái chớp mắt, cúi người muốn bái.

“Tiên sinh không cần như thế.”

Tạ Tinh Diêu cất bước tiến lên, đỡ lấy hắn hai vai: “Hàng yêu trừ ma chính là bổn phận, chịu không nổi này chờ đại lễ.”

Bị hắn lãnh tới thiếu niên mặt không có chút máu, chắc là trường kỳ giam giữ tại địa lao gây ra, lúc này sợ hãi nhìn Tạ Tinh Diêu vài lần, nhẹ nhàng nhấp môi.

“Đa tạ..... Đạo trưởng.”

Hắn nâng đứng dậy biên lão nhân: “Chúng ta bị nhốt ở ngầm, vốn tưởng

rằng lại vô sinh lộ, ít nhiều chực vị, làm chúng ta có thể cùng người nhà đoàn viên.”

Hắn nói được trúc trắc vụng về, lời nói không nhiều lắm, trong ánh mắt cảm kích lại là làm không được giả.

Giang phủ địa lao đuổi tay không thấy năm ngón tay, ngăn cách cùng ngoại giới hết thấy liên hệ. Bọn họ khóc kêu, cầu cứu, xin tha, được đến đáp lại, chỉ có một mảnh thâm trầm như hải hắc ám.

Không ai có thể phát hiện loại địa phương kia.

Yêu ma tới lại đi, tại địa lao bên trong tùy ý giết chóc, mùi máu tươi kéo dài không tiêu tan, đưa bọn họ hy vọng tiêu ma không còn.

Thẳng đến ngày nọ nào đó thời khắc, địa lao đại môn bị âm âm mở ra, đã lâu ánh sáng trút xuống mà xuống, tựa như một sợi rơi xuống nước gợn. Đó là cả đời đều không thể quên mất cảnh tượng, sợ hãi trừ khử, tựa như tân sinh.

“Không ngừng chúng ta, cha mẹ người cũng làm rất nhiều.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Trịnh phu tử khắp nơi sưu tầm chứng cứ, mấy ngày mấy đêm chưa từng dừng lại, người mẫu thân cũng là tưởng niệm thành tật, tâm tâm niệm niệm. Sau này nhật tử, không ngại đối nhĩ lão nhiều tồn chút cảm kích đi.”

Nàng một phen nói đến tích thủy bất lậu, thiếu niên nghe vậy sửng sốt, nghiêm túc gật đầu.

“A nha, này, vài vị lại là Lăng Tiêu Sơn tới đạo trưởng, ta liền nói như thế

nào toàn thân quý khí, sâu không lường được.”

Đã từng Giang phủ quản gia lau lau thái dương mồ hôi, không biết nghĩ đến cái gì, vô cùng chột dạ ngó liếc mắt một cái Ôn Bạc Tuyết: “Qua đi nhiều có chậm trễ, mong rằng các đạo trưởng nhiều hơn thông cảm —— bất quá vị này Ôn đạo trưởng diễn đến thực sự không tồi, đặc biệt là phun huyết cùng người mù, chúng ta tất cả đều tin là thật!”

Này hai việc nhi đều không phải cỡ nào tốt đẹp hồi ức, Ôn Bạc Tuyết sau khi nghe xong trên mặt nóng lên.

Tạ Tinh Diêu vô tâm không phôi mà cười: “Ta cũng cảm thấy.”

Liên Hỉ trấn bá tánh nhiệt tình mà chất phác, một người tiếp một người đưa lên sắp chia tay tiểu lễ vật, tuy là Tạ Tinh Diêu, cũng bị liên tiếp không ngừng cảm tạ làm cho có chút mặt đỏ.

Đến nỗi Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn, đã sớm khẩn trương thành nấu chín con cua.

Đương nhiên, người ở bên ngoài xem ra, nhị vị đạo trưởng vẫn là trước sau như một cao lãnh nhân thiết.

Nhiều rụt rè, rất cao lãnh chi hoa, nhẹ nhàng nhiên đứng ở tại chỗ, liền lời nói đều không thể nào nói.

“Các người hành lý chuẩn bị tốt sao?”

Tạ Tinh Diêu một bên đáp lại nhiệt tình trấn dân, một bên lặng lẽ hướng hai người truyền âm: “Chờ chúng ta đem Yến Hàn Lai mang về Lăng Tiêu Sơn, liền chính thức mở ra tìm kiếm tiên cốt chủ tuyến.”

Từ từ.

Nàng giống như, quên mất cái gì.

Tạ Tinh Diệu nhìn chung quanh một vòng chủ thính: “Yến Hàn Lai đâu?”

Giờ phút này, Giang phủ.

Từ Giang Thừa Vũ thân phận bại lộ, Giang gia phủ đệ thụ đảo hầu tôn tán, các lộ yêu ma tán làm không còn.

Quan phủ đã là tiếp nhận nơi đây, khắp nơi tuần tra trừ bỏ quan binh, còn có mấy cái đáp ứng lời mời mà đến tiên gia đạo sĩ, ý ở xua tan yêu khí, tìm ra chạy trốn cá lọt lưới.

Đình viện thật sâu, ngói đỏ bạch tường, một cây trúc điệp xôn xao vang lên, bóng ma che phủ gian, xẹt qua một mặt nồng đậm màu đen bóng dáng.

Vô luận là người là yêu, bỏ mạng lúc sau toàn sẽ hóa thành hồn phách, đi trước bờ đối diện đầu thai chuyển thế; mà lòng mang oán niệm người, tắc đem hóa thành oán linh.

Sương đen tỏa khắp, không tiếng động tụ lại, âm trầm chi khí bao phủ khắp nơi, dần dần hồi thành một đạo người thanh niên hình dáng.

Giang Thừa Vũ nâng lên trắng bệch hai tròng mắt, quanh thân run rẩy không thôi.

Hắn đã chết.

Đám kia tiên môn đệ tử xuống tay không nhẹ, Bạch Diệu Ngôn càng là sinh ra trí hấn vào chỗ chết ý niệm, ở bao vây tiểu trừ dưới, hắn không hề sinh lộ đáng nói.

Bạch gia oan hồn sở dĩ có thể trường lưu hậu thế, toàn nhân có tru tà đao linh lực phù hộ. Hiện giờ hấn thân vô vật dư thừa, hồn phách đã ở dần dần tiêu tán,

Nhớ tới màn đêm buông xuống hết thảy, Giang Thừa Vũ ánh mắt càng ám, nắm chặt song quyền.

Đám kia người dám như vậy đả hấn, chờ hấn chuyển thế đầu thai, nhất định phải đem này phân thù hận ghi tạc trong lòng, gọi bọn hấn chết không có chỗ chôn.

Hấn nói được thì làm được.

Hận ý thối quết trong lòng, mắt thấy hồn phách sắp sửa đi hướng bờ đối diện, Giang Thừa Vũ hơi hơi một đốn, thần sắc không khỏi trệ trệ.

Có người.

Xa lạ hơi thở thế như chẻ tre, đem hồn phách của hấn hồn nhiên bao vây, người nọ không biết xuất hiện bao lâu, mà hấn thế nhưng không hề phát hiện.

Giang Thừa Vũ trong lòng hoảng sợ, theo hơi thở ngọn nguồn vội vàng ngược mắt.

Đầu tiên ánh vào trước mắt, là một mảnh nặng nề màu đen.

Che trời lấp đất sương đen biến mất ở rừng trúc, lặng yên không một tiếng động, lại có sóng biển lệnh người hít thở không thông áp lực. Từng đợt từng đợt ám sắc tụ lại lại tản ra, lập với trong đó, là cái thanh y thiếu niên.

Hấn gặp qua gương mặt này.

Giang Thừa Vũ nhin không được lui về phía sau một bước.

“Người..... Người là người nào?” Hấn hỏi đến không hề tự tin: “Không đúng, người đều không phải là Nhân tộc, này cổ hơi thờ ——”

Tựa yêu tựa ma, phi yêu phi ma, so với hấn bên cạnh người yêu khí, cư nhiên còn muốn đen nhánh rất nhiều.

Chẳng sợ cách không xa khoảng cách, Giang Thừa Vũ vẫn là cảm thấy sợ hãi cùng ghê tởm.

“Người cùng bọn họ không phải một đám người, đúng hay không?”

Hấn thử tính tiếp tục mở miệng: “Nói không chừng chúng ta mới là một đường người. Người muốn làm cái gì?”

Trong rừng trúc thiếu niên trầm mặc không nói gì, nghe nói hấn một phen lời nói, đuôi mắt hơi cau, thế nhưng từ khóe miệng xả ra một mặt cười.

Hấn tướng mạo xuất chúng, sinh trưởng tự phụ tinh xảo mặt, không cười khi lười nhác mà lạnh nhạt, hiện giờ bên môi nhẹ dương, không giống nguyệt hình cung, càng hơn một phen sắc bén đao.

Yến Hàn Lai không ngọn nguồn hỏi hấn: “Mị thuật, người dùng đến rất vui vẻ?”

Giang Thừa Vũ nghe ngờ ngẩn: “Cái gì?”

Ngay sau đó, đó là vạn kiến phệ tâm chi đau.

Thiếu niên bên cạnh người hắc khí giống như gió mạnh, với ngay lập tức chi gian quán quanh ở hấn bên cạnh người, có gắt gao cuốn lấy hai tay hai chân, có tắc hóa thành lưỡi đao, không lưu tình chút nào xỏ xuyên qua nam

nhân nửa trong suốt thân hình.

Lóa mắt nhìn lại, giống cực một con cần xé con mồi dã thú.

Thanh thanh kêu rên bị không chút nào cố sức mà che chắn, Yến Hàn Lai tiến lên một bước đi ra rừng trúc, ánh nắng hơi say, dừng ở một đôi màu hổ phách con người, gọi người nhớ tới hòa tan mặt ong.

Nhưng mà con người trung ảnh ngược, lại là một bức thảm không nở nhìn tử vong chi cảnh.

“Ai cùng người là một đường người.”

Hắn dù bận vẫn ung dung, thần sắc như thường mà nhìn Giang Thừa Vũ đau hô, giãy giụa, cuối cùng biến mất không thấy, dường như nhìn một mảnh lá cây rơi xuống đất, ngữ khí không hề phập phồng: “Bại hoại.”

Cuối cùng một tiếng kêu rên rơi xuống, trong rừng truyền đến một trận mát lạnh xuân phong.

Có lẽ là phát giác động tĩnh gì, Yến Hàn Lai xoay người ngược mắt.

Không cần thiết lâu ngày, Lăng Tiêu Sơn ba người xuất hiện ở đường nhỏ cuối.

“Người ở chỗ này làm cái gì?”

Ôn Bạc Tuyết dương môi cười: “Chúng ta phải về Lăng Tiêu Sơn, chờ nhìn thấy các trưởng lão, là có thể chữa khỏi người thức hải thương.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Người mới vừa rồi không ở, chúng ta được thật nhiều tạ lễ —— muốn ăn đường sao?”

Hắn lễ phép cười cười, ánh mắt dừng ở người thứ ba trên người.

Tạ Tinh Diệu như suy tư gì nhìn thẳng hấn, phút chốc mà nghiêng đi tầm mắt, xem một cái cách đó không xa đất trống.

Đúng là Giang Thừa Vũ biến mất địa phương.

Một lát giây lát, điện quang thạch hỏa, như có như không hơi thở mỏng manh đến khó có thể bắt giữ, bị phong nhẹ nhàng một thổi, tán làm bụi đất.

Tạ Tinh Diệu nhướng mày, lại một lần đối thượng hấn hai mắt, lộ mắt thanh triệt, có giấu không dễ cảm thấy khiêu khích: “Đi?”

Yến Hàn Lai hồi nàng một cái không chút để ý cười: “Đi.”

*

Lăng Tiêu Sơn, đương kim nhất được hưởng nổi danh tam đại tu tiên môn phái chi nhất.

Tạ Tinh Diệu vận khí không tồi, đuổi kịp tiên đạo bông bột phát triển hảo thời điểm. Cái này Tu chân giới diện tích rộng lớn vô cùng, bị phân chia vì Cửu Châu trăm phủ, Lăng Tiêu Sơn ở vào đại lục ở giữa Trung Châu, lấy kiếm tu, pháp tu, nhạc tu vi chủ, linh lực bàng bạc, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Liền Tạ Tinh Diệu xem ra, loại này tu tiên môn phái cùng loại với thế kỷ 21 đại học, mỗi loại ngành học bị phân loại, hơn nữa phân chia có tương ứng đạo sư.

Ngành học bất đồng, đạo sư bất đồng, muốn học đồ vật tự nhiên cũng không giống nhau.

Chẳng qua..... Cùng chi đối ứng mà, mỗi môn ngành học chịu coi trọng

trình độ cùng phát triển trình độ, đồng dạng sẽ xuất hiện so le không đồng đều trạng huống.

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết sư môn liền thuộc về tương đối xuống dốc trong đó một cái, tông môn từ trên xuống dưới tổng cộng ba cái đệ tử, trừ bỏ bọn họ hai người, còn có vị lực bạt sơn hê đại sư huynh.

Đến nỗi Nguyệt Phạn, Lăng Tiêu Sơn trung thiết có thần cung, ở thần cung người tu hành bị gọi “Thánh Nữ”, trừ bỏ kiếm pháp, còn muốn học tập tối nghĩa khó hiểu xem tinh chi thuật.

Thánh Nữ không vào trưởng lão môn hạ, mà là đi theo thần quan ngày ngày tu tập, tuy rằng danh hào vang dội, kỳ thật thân phận cùng thân truyền đệ tử không sai biệt lắm.

Giờ này khắc này, vị này thanh lãnh ưu nhã tuổi trẻ nữ kiếm tu, đang đứng ở một cái toàn thân đen nhánh sắt lá quái vật trước mặt, thoả thuê mãn nguyện mi mắt cong cong.

“Keng keng!”

Nguyệt Phạn lòng tràn đầy vui mừng: “Đây là ta trong trò chơi thích nhất Rolls-Royce Phantom —— oa này xe đầu, oa này tạo hình, oa oa oa này lớp xe!”

Nàng cùng này xe xem như lão bằng hữu, nhưng mà trong hiện thực đừng nói lái xe, liền thấy đều là đầu một hồi nhìn thấy, hiện giờ đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua thân xe, nơi đi qua, tất cả đều là tiền tài hương vị.

Rolls-Royce Phantom, thị trường giới thấp nhất 800 vạn.

Tạ Tinh Diệu yên lặng xem một cái chính mình trò chơi.

Bật lửa, một nguyên tiền; cát lợi phục, một trăm khối; ngay cả kia mấy ngàn nguyên tiểu motor, đều là nàng ở trong trò chơi ăn mặc cần kiệm mới mua tới.

Giai cấp vô sản chiến sĩ chính là như vậy quay lại như gió, không bị đáng ghê tởm tiền tài trói buộc.

Ôn Bạc Tuyết đồng dạng click mở thức hải tiểu kho hàng.

Thực hảo, vài món liền yết giá đều không có áo quần lố lằng, phảng phất đến từ một nghèo hai trắng dị thể giới.

“Nguyệt Phạn tổng ái mê mê một ít kỳ kỳ quái quái pháp khí.”

Tạ Tinh Diệu đã sớm biên hảo lý do, thừa dịp Ôn Bạc Tuyết đi mở cửa xe, đối Yến Hàn Lai giải thích nói: “Đây là nàng mua tới ngự không pháp khí, tên là [ảo ảnh], có thể ngồi xuống chúng ta bốn người.”

Nguyệt Phạn hưng phấn thưởng điều khiển vị, còn lại ba người toàn ở xe ghế sau, Rolls-Royce khởi động khi, Tạ Tinh Diệu nghe thấy một tiếng vô cùng quen thuộc máy móc nổ vang.

Đi vào Tu chân giới chỉ có ngắn ngủn mấy ngày, nàng lại phảng phất thật lâu chưa từng nghe qua thanh âm này.

Như Nguyệt Phạn lời nói, thân xe bị nàng dán lên phù không bùa chú, đương động cơ tiếng vang lên, chính chiếc Rolls-Royce bỗng nhiên run lên. Tạ Tinh Diệu ngồi ở cửa sổ xe bên, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, một chút trợn to hai mắt.

Thật sự ở hướng về phía trước bay lên không.

Nguyệt Phan chỉ ở trong trò chơi điều khiển quá Rolls-Royce, nhưng chính như Tạ Tinh Diêu không thầy dạy cũng hiểu xạ kích cùng cách đấu kỹ xảo, mượn từ hệ thống, nàng đồng dạng có thể thực mau minh bạch ô tô phương thức điều khiển.

Hiểu được phương pháp, kế tiếp liền thấy thế nào thao tác.

Nguyệt Phan: “Muốn bắt đầu rồi! Ta ở trên xe dán không ít phù, có ngự phong kháng hàn tác dụng. Trước tiên hỏi một câu, các người hẳn là không khủng cao đi?”

Tạ Tinh Diêu lòng tràn đầy chờ mong, ngoan ngoãn gật đầu: “Ân ân, không sợ.”

Ôn Bạc Tuyết cũng là cảm thấy mới lạ, tròn tròn cầu cầu mắt: “Không thành vấn đề, người cứ việc đi phía trước tiêu đó là.”

Hắn nói như thế nào cũng là cái đỉnh thiên lập địa nam tử hán, phía trước ngồi quán phi cơ, tuyệt đối không thể sợ hãi không trung phi hành.

Đến nỗi Rolls-Royce phi thiên gia tốc, ngấm lại còn có chút tiểu kích động.

“Người đâu?”

Bên cạnh Yến Hàn Lai trầm mặc không nói gì, Tạ Tinh Diêu chạm vào hắn khuỷu tay: “Người có sợ không cao?”

Người tu tiên mỗi người đều có thể ngự khí phi hành, nếu sinh ra khủng cao, kia mới là thật sự xui xẻo.

Yến Hàn Lai trả lời ở nàng dự kiến bên trong: “Không.”

“Đúng rồi.”

Ôn Bạc Tuyết mở ra cửa sổ xe, hút một ngụm mới mẻ không khí: “Đây là người lần đầu tiên dùng [ảo ảnh] phi thiên bay lên không ——”

Cuối cùng một cái “Sao” tự chưa kịp xuất khẩu, một trận gió mạnh xẹt qua, hấn hoảng sợ ngừng thở.

Ôn Bạc Tuyết: “.”

Ôn Bạc Tuyết: “A a a a a a!!!”

Điện quang thạch hỏa hết sức, Nguyệt Phạn một chân đem chân ga hung hăng đâm rớt cuộc, Rolls-Royce dường như một chi rời cung mà ra mũi tên, ầm ầm về phía trước phóng đi!

Nguyệt Phạn cười ha ha: “Các vị, ngồi ổn!”

Một câu lạc tất, tự nàng đỉnh đầu hiện lên một hàng hệ thống nhắc nhở chữ viết, bất quá giây lát, thân xe đột nhiên tới cái 90 độ đại lượng vòng ——

Ôn Bạc Tuyết trong gió hỗn loạn: “Đây là..... Phiêu, trôi đi!”

Không trung Rolls-Royce dường như một sợi tạt quang, thế kỷ 21 vì này giao cho siêu cường mã lực có thể nói đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mà đến từ Tu Chân Giới các kiểu bùa chú, càng là lệnh nó như hổ thêm cánh, tốc độ mau đến cơ hồ khó có thể dùng mắt thường bắt giữ.

Mười phần phong cách, mười phần huyễn khốc, mười phần hút người trông mắt.

Nhưng giờ này khắc này Tạ Tinh Diêu, trong lòng chỉ còn lại có duy nhất một ý niệm.

“Cứu cứu cứu mạng! Phía trước, phía trước có sấm!”

Gió mạnh từ thiên cuồng tuôn ra mà đến, đem tóc dài thổi đến giống như hải tảo, Tạ Tinh Diệu bất chấp hình tượng, ba hồn bảy phách còn thừa không có mấy, gân cổ lên nói: “Còn có bên phải, có chỉ chim bay lại đây!” Nhìn người khác đua xe chơi khốc, trong lòng đích đích xác xác sẽ sinh ra một ít sùng bái cùng hướng tới, nhưng mà đương chính mình cũng đặt mình trong với trên xe, hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ trong óc ý tưởng sẽ chỉ là:

Sống sót.

Tạ Tinh Diệu: “Ồ ô ô chậm rãi chậm rãi điem —— nhi nhi nhi ——”

Ôn Bạc Tuyết: “Ách ách ách ta ở phi ách ách phi phi phi ——”

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết kẻ xướng người họa, đem xe ghé sau biển thành thét chói tai liên tục trại nuôi gà, lóa mắt nhìn lại, giống như hai phúc song song phóng thế giới danh họa.

□ hò hét □.

Trên ghế điều khiển Nguyệt Phạn tươi cười tùy ý, tiếng nói bị phong quét đến bên tai: “Này chiếc xe bị ta gia công quá, tất cả đều là cấp bậc cao nhất đỉnh cấp phối trí, yên tâm, lấy ta kỹ thuật, sẽ không ra bất luận cái gì đường rẽ.”

Nàng tướng mạo thanh lãnh tuyệt trần, thường thường lệnh người nghĩ đến không dính khói lửa phạm tục cao lãnh chi hoa, lúc này tan mất người trước nguy trang, tận tình cười khai là lúc, mặt mày giãn ra, môi đỏ tăng

lên, giống như sáng sớm đệ nhất lũ ánh mặt trời dừng ở tuyết sơn thượng, băng tuyết tan rã, tràn đầy nóng cháy lưu quang.

Gió mạnh xoay chuyển, vén lên bên má hỗn độn tóc đen, nàng đôi tay đáp ở tay lái, tùy ý tóc dài theo gió bay múa, xẹt qua nhò dài lông mi.

Một loại khác cổ nhân tâm phách.

Tạ Tinh Diệu đầu đều mau bị ném phi, ở một mảnh hỗn loạn duỗi tay đóng lại cửa sổ xe, nghe Nguyệt Phạn trêu chọc tiếp tục nói: “Các người đều tính rất có kinh nghiệm, xem hiện tại biểu hiện, như thế nào còn không bằng Yến công tử đâu?”

Yến công tử.

Nàng thật vất vả hít sâu một hơi, đem trên trán tóc mái đẩy ra, ghé mắt nhìn về phía bên người Yến Hàn Lai.

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết mau bị thổi thành thủy thảo, vốn tưởng rằng có thể coi một chút Yến Hàn Lai chặt vật bộ dáng, không thành tưởng tầm mắt có thể đạt được chỗ, vẫn là một trương lãnh đạm, treo châm chọc mặt.

Cùng với sạch sẽ như lúc ban đầu tóc đen cùng quần áo.

Sớm tại ngay từ đầu, người này liền dùng chống đỡ cuồng phong ngự phong quyết.

Có lẽ là nhìn thấy nàng thất vọng thần sắc, Yến Hàn Lai câu ra một nụ cười lạnh: “Tạ cô nương vì sao không tiếp theo ca hát?”

Nơi này “Ca hát”, dùng âm dương quái khí thuật ngữ phiên dịch lại đây, chính là chỉ nàng mới vừa rồi cao đề-xi-ben thét chói tai.

Tạ Tinh Diệu bị ghen đến cười gượng một tiếng, còn không có tưởng hảo hản là như thế nào đánh trả, Rolls-Royce rồi đột nhiên một cái giảm tốc độ. Phía trước một đường lao tới có bao nhiêu mau, lần này giảm tốc độ liền có bao nhiêu đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Nguyệt Phạn lời nói mang theo xin lỗi, triều bọn họ lúc lắc tay phải: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, vừa mới bay qua đi một con chim, không thể cùng nó đụng phải.”

Căn cứ động năng định lý, ở nhất định chất lượng hạ, tốc độ càng nhanh, sinh ra năng lượng càng lớn. Bọn họ chạy quá nhanh, chẳng sợ gần đụng phải một con chim, cũng có thể sinh ra thật lớn lực phá hoại, gây thành thảm họa.

Tạ Tinh Diệu đối đột nhiên phanh lại giảm tốc độ cũng không xa lạ, miễn cưỡng ổn định thân hình, hồi nàng một cái “Ân”.

Lại nhìn chăm chú nhìn lại, không khỏi sửng sốt.

Chịu mới vừa rồi giảm tốc độ ảnh hưởng, nàng thân thể hơi hơi hạ khuynh, theo tầm mắt, vừa lúc có thể nhìn thấy Yến Hàn Lai đặt ở bên cạnh người tay trái.

Sạch sẽ thon dài, có mấy cái thấy được sọc, khớp xương còn lại là nổi lên màu trắng ——

Một loại âm thầm dùng sức dấu hiệu.

Đến nỗi hần thủ hạ quần áo, đã là bởi vì quá mức dùng sức, bị nặn ra tầng tầng nếp uốn.

Tạ Tinh Diệu hiểu rõ cười cười, bất động thanh sắc giờ lên đầu.

Phía trước uống được cũng là, Yến Hàn Lai người này lòng tự trọng cực cường, vô luận là đau là sợ, đều sẽ làm nó yên lặng lặn ở trong lòng, không đối bất luận kẻ nào nói hết.

Ở người ngoài trong mắt, hắn vĩnh viễn chỗ kinh bất biến, thành thạo, nàng xem như vận may, nhìn thấy kia trương vân đạm phong khinh da mặt dưới vô thức cùng hoảng loạn.

Sắc mặt có chút trắng bệch, môi mỏng bởi vì khẩn trương mà nhấp, lại xem cổ, lặng yên hiện ra mấy cái gân xanh.

Yến Hàn Lai dữ dội nhay bén, chỉ dựa vào nàng cười như không cười tầm mắt, liền đoán ra Tạ Tinh Diệu trong lòng suy nghĩ.

Hắn không nhúc nhích cũng không ra tiếng, không nói một lời cùng nàng giằng co, chờ đợi sắp đã đến cười nhạo.

Hắn thấy Tạ Tinh Diệu cười cười, há mồm.

Tạ Tinh Diệu: “Đúng rồi. Nguyệt Phạn người biết đi Lăng Tiêu Sơn phương hướng sao?”

Không có nghe thấy trong dự đoán lời kịch, thiếu niên hàng mi dài run rẩy, nhả lại mày.

“Kia đương nhiên a! Đua xe đều sẽ trang bị bản đồ.”

Nguyệt Phạn cười: “Nơi này khoảng cách Lăng Tiêu Sơn không xa, yên tâm đi. Đây giai đoạn sơn thế hiểm trở, kế tiếp muốn ngồi ổn la.”

Trong đời sống hiện thực tạp tạp chạy đinh xe, giống như một hồi không gì

sánh kịp không trung tàu lượn siêu tốc.

Bốn phương tám hướng dãy núi chót vót, tùy ý có thể thấy được cao ngất trong mây chường ngại vật, ở tốc độ xe nhanh như vậy dưới tình huống, Nguyệt Phạn thế nhưng có thể từng cái tránh đi, mỗi cái quẹo vào đều gãi đúng chỗ ngứa.

Tạ Tinh Diệu xem đến kinh ngạc cảm thán liên tục, thỉnh thoảng phát ra thập phần cổ động hoan hô, ở ô tô động cơ thanh, bỗng nhiên nghe thấy Yến Hàn Lai truyền âm.

“Người nói cho bọn họ, ta là yêu.”

Hắn đối việc này vô cùng chắc chắn, cho nên dùng trần thuật ngữ khí.

Kỳ thật đại gia đã sớm biết người không phải người.

Không chỉ có biết cái này, liền người vai ác thân phận đều rõ ràng.

Tạ Tinh Diệu áp xuống trong lòng chửi thầm, truyền âm hồi hắn: “Là người là yêu, dù sao cũng không nhiều lắm khác nhau.”

Lời này không giả, cái này Tu chân giới chú ý người, yêu, ma hài hòa cộng sinh, chỉ cần không làm thương thiên hại lý sự, vô luận sinh ra với gì tộc, đều có thể bị tuyệt đại đa số tu sĩ đối xử bình đẳng; phản chi cũng thế, liền tính xuất thân từ danh môn chính phái, chỉ cần phạm vào tội, chắc chắn đã chịu nghiêm trị.

Yến Hàn Lai sử dụng thuật pháp quỷ quyết hay thay đổi, cùng Nhân tộc chính đạo tương đi khá xa, càng có khuynh hướng yêu ma bí thuật, hắn có thể không hề cố kỵ dùng đến, liền đại biểu không có che giấu thân phận ý

tứ.

Trong nguyên tác, hắc Yêu tộc thân phận đều không phải là bí mật, chẳng qua chân thân là hồ ly, chuyện này nhưng thật ra chưa bao giờ đề qua.

Nàng là ở hôm nay đi Giang phủ tìm kiếm Yến Hàn Lai thời điểm, đem hắc chân thân báo cho Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn.

Hai người phản ứng cực kỳ nhất trí, trăm miệng một lời hỏi nàng: “Linh hồ? Kia hắc là nam hay nữ?”

Mới sinh linh hồ chẳng phân biệt giới tính, thẳng đến gặp gỡ kiếp này khuyển mộ người đầu tiên, thân thể mới có thể minh xác phân ra nam nữ.

“Bất quá ta nghe nói, đại bộ phận linh hồ từ nhỏ đều sẽ vì chính mình tuyển định một loại giới tính, đem thân thể tạm thời hóa thành tương ứng bộ dáng.”

Ngay lúc đó Nguyệt Phạn suy nghĩ hồi lâu: “Yến Hàn Lai, hắc hắc là tuyển định nam nhân đi.”

Vô luận thấy thể nào, hắc đều không giống như là sẽ vì cái gì người động tâm loại hình.

Đại khái.

*

Nguyệt Phạn lần đầu khai không trung xe bay, động tác xem như tương đối thu liễm, thường xuyên qua lại, Tạ Tinh Điều rốt cuộc thói quen chạy tốc độ, không đến mức sợ tới mức tâm can run.

Chờ đoàn người đi vào Lăng Tiêu Sơn, chính ngọ ánh mặt trời hơi hơi tây

lạc, chiếu ra môn phái thiên sơn trăm phong, cây rừng hành hành.

Tạ Tinh Diệu đầu tới gần cửa sổ xe: “Oa ——”

Tuy rằng Lăng Tiêu Sơn danh trung chỉ có một “Sơn”, trên thực tế bao hàm đếm không hết kỳ phong tuấn loan, trong núi linh khí lượn lờ, sương trắng mênh mang, thượng có yểu ải lưu ngọc, hạ có hải lăng kinh đào, sơn sơn thủy thủy tự thành một màu, thú ý muốn tích.

Nàng ngồi ở xe bay phía trên, dễ dàng mà cử liên có thể quan sát toàn cục, bên cạnh người tường vân xẹt qua, như nhập tiên cảnh.

Nguyên lai đây là Lăng Tiêu xe bay lạc thú, đối loại này tốc độ tập mãi thành thói quen sau, tựa hồ cảm thấy chẳng sợ lại mau một chút, cũng không có gì ghê gớm.

Trên ghế điều khiển Nguyệt Phạn cười vang cười: “Đúng rồi, có cái tin tức tốt. Ngồi lâu như vậy, các người hẳn là đều thói quen trong xe tốc độ đi?”
Tin tức tốt.

Nguyệt Phạn rõ ràng đã thượng đầu, loại này thời điểm tin tức tốt, Tạ Tinh Diệu mặc danh cảm thấy..... Không quá đáng tin cậy.

Quả nhiên, nàng chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy Nguyệt Phạn mỉm cười nói nhỏ: “Các bằng hữu, ta tập khí điều đầy.”

Nguyệt Phạn: “Các người nói qua, tưởng thể nghiệm một phen đua xe.....
Đúng không?”

Sự thật chứng minh, vô luận cổ kim nội ngoại, Rolls-Royce vĩnh viễn là phong cách Thần Khí.

Bọn họ dọc theo đường đi nhanh như điện chớp, tuy là Lăng Tiêu Sơn kiến thức rộng rãi tiên gia các đệ tử, cũng nhìn không được sôi nổi ngẩng đầu đánh giá.

“Mau nhìn phía đông, đó là cái gì?”

Ngự kiếm phi hành đội ngũ, có tiểu đệ tử kinh ngạc cảm thán: “Toàn thân đen nhánh, rít gào như sấm..... Hay là, chẳng lẽ là yêu ma xâm chiếm!”

“Bỏn, kia cổ bàng bạc linh lực người không cảm giác được sao? Trong suốt thanh minh, như băng như tuyết, định là Nguyệt Phạn sư tỷ rèn luyện trở về.”

Một khác danh thiếu niên ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Tích tích thời gian, Ôn Bạc Tuyết sư huynh hẳn là cũng mau trở lại.”

“Nghe nói Nguyệt Phạn sư tỷ vẫn luôn ngưỡng mộ Ôn sư huynh. Nghĩ đến cũng là, bọn họ hai người đều là cao ngạo thanh lãnh, trích tiên đường như nhân vật..... Ai, ta khi nào mới có thể đạt tới loại này cảnh giới?”

“Còn sớm đâu. Chúng ta liền ngự kiếm đều nắm giữ không tốt, ngấm lại Nguyệt Phạn sư tỷ cùng Ôn sư huynh, cái nào ngự khí lên không phải bừa bãi tiêu sái, thanh tuyết xuất trần.”

Hắn bên cạnh người thiếu niên ánh mắt sáng ngời: “Mau xem, kia tọa kỵ lại đây! Xem nó bộ dáng, chẳng lẽ là trong truyền thuyết hắc uyên ma thú?”

“Nguyệt Phạn sư tỷ trời quang trắng sáng, như thế nào coi trọng ma thú.”

Tiểu đệ tử lắc đầu: “Thấy nó lấp lánh sáng lên hai mắt cùng phía sau lưng lò khói đen sao? Muốn ta nói, hẳn là điều hắc long.”

Hắn một câu khó khăn lắm nói xong, nơi xa tầng tầng lớp lớp dãy núi gian, màu đen tọa kỵ đột nhiên run lên.

Tạp tạp chạy đình xe, chủ đánh cạnh tốc cùng đạo cụ tái. Ở cạnh tốc hình thức, người chơi yêu cầu thông qua không ngừng trôi đi tích góp miễn năng lượng điều, đương năng lượng điều tràn ngập, có thể đạt được một lần gia tốc cơ hội.

Trôi đi gia tốc, trôi đi gia tốc. Đã có trôi đi, có thể nào quên quan trọng nhất kia một vòng.

Khí nitơ lấp đầy.

Siêu — cấp — thêm — tốc —!

Hôm nay, là này đàn tiểu đệ tử thế giới quan chú định đã chịu đánh sâu vào một ngày.

Cùng với một tiếng thét dài, kia tọa kỵ thế nhưng lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế âm âm đi trước, tốc độ cực nhanh thế chi mãnh, ở chân trời lưu ra từng đạo mắt thường có thể thấy được tàn ảnh, làm cho người ta sợ hãi phi thường!

Người tu chân thị lực thật tốt, tuy rằng chỉ có đi ngang qua nhau ngắn ngủn một cái chớp mắt, nhưng đồng dạng ngự kiếm ở thiên tiểu đệ tử nhóm, vẫn cứ thấy hai trương giống như đã từng quen biết mặt.

Đó là như thế nào hai khuôn mặt a.

Bạch y thanh niên trông mắt cuồng trừng, môi mỏng đại trương, vạn vẹo ngũ quan, nơi chốn tuyên khắc hoảng sợ cùng khiếp sợ.

Tròng mắt cùng thét chói tai tề phi, áo bào trắng cộng trường thiên một màu.

Xuyên thấu qua kia trường trong gió phiêu diêu tái nhợt da mặt, bọn họ nhận ra xuyên đình nhạc trì Ôn Bạc Tuyết sư huynh.

Đã từng hấn tựa như trích tiên, hiện giờ hấn ngay sau đó là có thể thăng thiên, cá chết giống nhau hai mắt, truyền đạt ra không tiếng động hò hét: Làm hấn sống.

Mà ở hấn phía trước, bạch y nữ tu tóc đen vũ điệu, môi đỏ không điểm mà chu, tùy ý giơ lên, nhìn không ra hà tư nguyệt vận, đảo có vài phần tinh thần không như vậy bình thường càn rỡ.

Nguyệt Phạn: “Ha, ha ha ha!”

Hắc ảnh một cái chớp mắt quá, bay nhanh biến mất ở đỉnh núi chỗ rẽ, dường như bay lên châu chấu, phóng thẳng đến cực điểm.

Tiểu đệ tử nhóm trăm mặc không nói gì, thật lâu sau, rốt cuộc có người đánh vỡ yên tĩnh: “Là..... Là ảo giác đi.”

Một người khác thực mau phụ họa: “Không tồi, bọn họ quá đến như vậy mau, chúng ta hai mắt thấy không rõ, xuất hiện ảo giác thực bình thường.”

Lời còn chưa dứt, nơi xa chợt vang lên một tiếng thét chói tai, ở mọi người bên tai rõ ràng xoay chuyển: “A —— a ——!”

Tiểu đệ tử nhóm:.....

Vô luận cỡ nào trốn tránh hiện thực, thanh âm này đều tuyệt đối thành không được ảo giác.

Đánh sâu vào quá lớn, yêu cầu chậm rãi.

Sau một lúc lâu, một người chần chờ ra tiếng: “Nguyệt Phạn sư tử tọa ký thượng, có lẽ tái chỉ Tây Vực thổ bát tử. Ta nghe nói cái loại này linh thú kêu lên, cùng hiện nay thanh âm không có sai biệt.”

Giống như là đối hần đáp lại, nơi xa lần thứ hai truyền đến một tiếng thiếu nữ kinh hô: “A cứu ——!”

Hần biết nghe lời phải: “Hai chỉ, ở ca hát.”

“Đúng vậy, không sai.”

Bên cạnh hần cô nương thu hồi tầm mắt, thần sắc hoảng hốt: “Truyền xuống đi. Hai chỉ Tây Vực linh thú, một con thanh âm rất giống Ôn sư huynh, một khác chỉ bắt chước Tạ Tinh Diệu sư muội thiếu nữ thanh tuyến, rất giống, thực có thể mê hoặc người.”

“Minh bạch.”

Một người khác mơ hồ gật đầu: “Truyền xuống đi. Ôn sư huynh, bắt chước thiếu nữ thanh tuyến, ở Nguyệt Phạn sư tử tọa ký trên lưng ca hát, thực làm người mê hoặc.”

“Cái gì!”

Trải qua một đoạn người tới ta đi huyền thiên, cuối cùng một người lau lau thái dương mồ hôi, trừng lớn tròn mắt: “Ôn sư huynh ngồi ở Nguyệt Phạn sư tử trên lưng ca hát, thiếu nữ thanh tuyến, thực mê người?!”

Chapter 20

Hai bờ sông thổ bát kêu không thôi, xe bay đã qua vạn trọng sơn.

Tạ Tinh Diệu cùng Ôn Bạc Tuyết sư từ Ý Thủy chân nhân, sư môn tọa lạc với phía tây Tiểu Dương Phong, Nguyệt Phạn đi theo bản đồ, thực mau đến mục đích địa.

Gia tốc khí nitor rút cuộc hao hết, Tạ Tinh Diệu giống như đã trải qua một hồi mạo hiểm kích thích tàu lượn siêu tốc, chậm rãi hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực.

Ôn Bạc Tuyết thuộc về điển hình thái kê (cùi bắp), lại đồ ăn lại mê chơi, không lâu trước đây còn gọi ra cá heo biển âm, lúc này hai mắt tinh lạng, đang ngồi ghé búng búng thân thể: “Hảo chơi! Lần sau tiếp tục!”

Trẻ nhỏ dễ dạy, Nguyệt Phạn triều hấn so ra một cái ngón tay cái.

Tốc độ xe dần dần chậm hạ, xuyên thấu qua cửa sổ xe, có thể thấy được đỉnh núi vân chương vụ nhiễu, lục ý xanh um, tầng tầng bóng cây bên trong, lập một đạo gầy gầy cao cao bóng dáng.

Tu chân giới người đều một trượng hai mươi tuổi mặt, rất khó thông qua bộ dạng phán đoán chân thật số tuổi. Trước mắt vị này, lại cùng người bình thường bất đồng.

Tóc trắng xoá, thân hình hơi cung, điều điều nếp nhăn dường như mạng nhện, nhọt nhọt leo lên với gò má hai sườn, vô luận thấy thế nào đều chỉ là cái tầm thường tiểu lão đầu, duy độc một đôi mắt thanh lạng trừng lạng, chút nào không thấy vẫn đục.

Ở trong tay hắn, còn gắt gao nắm cái mộc chất tửu hồ lô.

Đúng là Tạ Tinh Diêu cùng Ôn Bạc Tuyết sư phụ, Ý Thủy chân nhân.

Nhìn thấy hắn một sát, trong đầu ký ức chậm rãi sống lại, Tạ Tinh Diêu thần sắc khẽ nhúc nhích.

Luận tu vi, Ý Thủy chân nhân xem như trưởng lão thượng du. Ở đã nhiều năm trước, cùng thế gian tuyệt đại đa số người tu tiên không có sai biệt, hắn tướng mạo xuất chúng, phong độ nhẹ nhàng, lấy thơ rượu nổi tiếng hậu thế, bị gọi “Tiêu Dao Quân”.

Sở dĩ biến thành dáng vẻ này, cùng Tạ Tinh Diêu có quan hệ.

6 năm trước, nguyên chủ chịu quá một lần trọng thương.

Thương thế nguy hiểm cho trái tim, y tu nhóm toàn ngôn không có thuốc nào cứu được, ở kề bên tử vong thời điểm, là nàng sư phụ sinh sôi mở ra chính mình ngực, đem một nửa tâm mạch tương tặng với nàng.

Tâm mạch bị hao tổn, thức hải, kinh mạch cùng tu vi toàn sẽ đã chịu ảnh hưởng, Ý Thủy chân nhân một đêm đầu bạc, tướng mạo giống như sáu mươi lão nhân. Nhưng mà đãi nguyên chủ tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên thấy, lại là hắn hai mắt giãn ra, lộ ra một cái nhất vui mừng cười.

Đây là vị hảo lão sư.

Nhưng hắn từng đã cứu một mạng vị kia “Tạ Tinh Diêu”, đến tột cùng phát sinh quá chuyện gì, hiện giờ lại đi nơi nào?

Rolls-Royce rít gào tin tức ở đỉnh núi, Tạ Tinh Diêu áp xuống lòng nghi ngờ, bay nhanh mở cửa xe: “Sư phụ!”

“Diêu Diêu, A Tuyết.”

Tóc bạc lão nhân nhếch miệng bật cười, trong tay tửu hồ lô từ từ nhoáng lên: “Các người đây là.....”

Ý Thủy chân nhân: “Bị dãi hầu bám vào người quá?”

Hắn này một mở miệng, Tạ Tinh Diêu mới nhớ tới chính mình bị gió thổi thành thủy thảo đầu tóc, trong lúc nhất thời bên tai nóng lên, vội vàng duỗi tay sơ thượng một sơ.

Ôn Bạc Tuyết sớm tại trên mặt hạ Định Thân Chú, gật đầu cung kính nói: “Sư phụ.”

Hắn không quên giới thiệu bên người Yến Hàn Lai: “Vị này chính là Yến Hàn Lai Yến công tử. Hắn ở dưới chân núi đã cứu sư muội một mạng, lại bởi vậy bị thương, ta cùng với sư muội thương nghị một phen, quyết định dẫn hắn tới Lăng Tiêu Sơn, nhìn xem có thể hay không y hảo thức hải.”

Nguyệt Phạn nhấp môi mỉm cười, thu liễm khởi đưa xe khi đã kính, nhẹ nhàng mà đứng: “Gặp qua Ý Thủy trưởng lão.”

“Tiểu Thánh Nữ.”

Ý Thủy chân nhân cong mắt dương môi, âm cuối mỉm cười, nhìn không ra quá nhiều tiên môn khí độ, đảo giống cái vui vẻ thoải mái lão ngoan đồng: “Vị này Yến tiểu công tử không cần sầu lo, người thức hải trung tuy có ma khí xâm lấn, cũng may không tính nghiêm trọng, kêu Hồi Xuân Đường kia bang lão gia hỏa xem một chút, chuẩn có thể tung tăng nhảy nhót.”

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhìn ra chứng bệnh nơi.

Người này thực lực không dung khinh thường, Yến Hàn Lai tâm tồn đề phòng, đạm thanh gật đầu: “Đa tạ trưởng lão.”

“Bất quá nói trở về, vật ấy vì sao?”

Ý Thủy tiến lên vài bước, để sát vào bóng bóng tỏa sáng phi thiên xe thể thao: “Đăng vân giá vũ, rít gào không thôi, các người ở trên trời thời điểm, ta vốn tưởng rằng đây là loại chưa từng nhìn thấy hung thú, bất quá hiện giờ xem ra, càng giống vật chết.”

“Đây là ta ngẫu nhiên gian được đến pháp khí.”

Thấy hấn quay đầu lại, Nguyệt Phạn kiệt lực đem ngũ khí đề cho bằng:

“Trưởng lão biết đến, thường xuyên sẽ có loại chuyện này —— ngoài ý muốn rơi xuống huyền nhai, gặp được thần bí lão nhân, được đến tuyệt thế Bảo Khí.”

Ý Thủy cười ha ha: “Kể từ đó, đó là Thánh Nữ cơ duyên.”

Hấn nói dừng lại, bên môi ý cười càng đậm: “Đúng rồi, đều đừng ở chỗ này nhi xử. Các người đại sư huynh ngày gần đây mê thượng xuống bếp, nghe nói các người trở về, nói là phải làm một bàn bữa tiệc lớn.”

Đại sư huynh.

Xuống bếp?

Tạ Tinh Diêu cùng Ôn Bạc Tuyết vội vàng đối diện, muốn nói lại thôi.

Bọn họ đại sư huynh chiều cao chín thước, thập phần đại nam tử chủ nghĩa, nói trắng ra là chính là cái trầm mê với đánh đánh giết giết cơ bắp mãnh nam, nhìn chung nguyên văn, chưa bao giờ cùng xuống bếp nấu

cơ nhắc lên qua quan hệ.

Không, không thể nào.....?

Có Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn hai người châu ngọc ở trước, Tạ Tinh Diêu đối đồng hương đã có rất mạnh tiếp thu độ, nhưng tưởng tượng đến cái này khả năng tính, vẫn là nhịn không được có chút kích động: “Thật sự? Sự phụ, bữa tiệc lớn khi nào có thể hảo?”

“Liên người tham ăn.”

Ý Thủy chân nhân ngày thường nhất sủng nàng, nghe vậy cười nói: “Đánh giá còn có trong chốc lát. Các người ở dưới chân núi rèn luyện nhiều ngày, không bằng sân này nhàn rồi, về trước chính mình trong phòng nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, thuận tiện mang Thánh Nữ đi dạo —— Yên tiểu công tử mới đến, vừa lúc ta rảnh rồi không có việc gì, có thể dẫn hắn đi phòng cho khách.”

Hắn dứt lời mở ra tửu hồ lô, ngửa đầu uống khẩu rượu, lại ngược mắt khi, trong ánh mắt mang theo điểm nhi huân nhiên cười: “Tới, tiểu công tử, lão phu mang người đi cái hảo chỗ ở.”

Nghe được “Nhàn tới không có việc gì”, Tạ Tinh Diêu cùng Ôn Bạc Tuyết không hện mà cùng ho nhẹ một chút.

Ý Thủy chân nhân cái này “Tiêu Dao Quân” danh hiệu, tuyệt phi lăng đến hư danh.

Một năm 365 thiên, hắn có 366 thiên ở tiêu dao tự tại, cả đời vưu ái thơ cùng rượu, thường thường đem chính mình rót đến phiêu phiêu dục tiên.

Nhưng thiên tài dù sao cũng là thiên tài, Ý Thủy chơi uống, cư nhiên thật ở tiêu dao bên trong nhìn thấy đạo pháp, tu hành chú ý một cái tùy tâm tùy tính tùy thần thông, chẳng sợ phóng nhãn toàn bộ Lăng Tiêu Sơn, thực lực đều đứng hàng trước mao.

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Biết rồi, sư phụ.”

Nàng đọc sách khi liền đối nhân vật này rất có hảo cảm, hiện giờ nhiều vài đoạn nguyên chủ ký ức, cùng Ý Thủy chân nhân càng là thân cận.

Yến Hàn Lai liếc nàng liếc mắt một cái, hướng tới râu bạc lão nhân tới gần vài bước.

Ý Thủy chân nhân trời sinh tính nhàn tản tiêu dao, nhất vui kết bạn mới ra đời thiếu niên lang, không cần thiết lâu ngày, liền lôi kéo Yến Hàn Lai không thấy bóng dáng.

Nguyệt Phạn tắt đi này một phen xe bay trò chơi, tò mò thăm dò: “Tiếp theo tới làm sao bây giờ? Các người đại sư huynh.....”

Tạ Tinh Diệu không chút do dự: “Đi xem đi.”

*

“Hàn Khiếu Hành, Ý Thủy chân nhân môn hạ đại đệ tử, tuy là pháp tu, đối đạo pháp đồng dạng thập phần tinh thông.”

Tạ Tinh Diệu nỗ lực hồi tưởng, càng nghĩ càng không thích hợp: “Ta nhớ rõ trong nguyên tác, hắc thanh đao cùng thuật pháp chặt chẽ tương dung, ra chiêu sắc bén nhanh chóng, ánh đao bên trong giấu giếm vô tận chú thuật, phi thường lợi hại.”

Ôn Bạc Tuyết nói tiếp: “Không sai, hơn nữa hấn tính tình lãnh đạm, trầm mặc ít lời, ta mỗi lần nhìn thấy đại sư huynh, hấn hoặc là đang xem thư, hoặc là ở vẽ bùa, hoặc là ở vũ đao.”

“Cho nên,” Nguyệt Phạn chính sắc, “Hấn nếu thật bị xuyên, đột nhiên biến thành một gia đình nấu phu, chẳng phải là thực OOC?”

Ôn Bạc Tuyết rất có tự mình hiểu lầy: “Kỳ thật..... Hai chúng ta cũng đã rất OOC.”

Ý Thủy chân nhân tu vi pha cao, ở trong môn phái địa vị không thấp, Tiểu Dương Phong tự nhiên cũng liền cao tiểu rộng lớn, là chỗ linh khí dư thừa tu hành bảo địa.

Nhưng rõ ràng mà, Tiểu Dương Phong cùng bọn họ sư môn, tựa hồ cũng không như vậy xứng đôi.

Bởi vì nó thật sự quá lớn.

Ý Thủy là cái sáng nay có rượu sáng nay say lười nhác lão nhân, ba gã đệ tử còn lại là không hơn không kém thẳng cấp cuồng ma, một lòng chỉ lo tu hành đạo pháp, đến nỗi làm cỏ, mở đường, sửa chữa phòng ốc linh tinh việc vặt, lãng là dốt đặc cán mai.

Là bọn họ không xứng với ngọn núi này.

Tạ Tinh Diệu yên lặng xem một cái trước mặt cỏ dại mọc thành cụm đường nhỏ, lại vọng vừa nhìn cách đó không xa bờ măn rêu xanh phòng nhỏ, cảm thấy chính mình không giống đặt mình trong với Tu chân giới, mà là đi tới chỗ bốn lênh người sờn tóc gáy khủng bố tiểu thuyết.

“Thật liên ứng câu nói kia.”

Nguyệt Phạm rất có đồng cảm: “Trên đời này vốn không có lộ, đi người nhiều, cũng liền thành lộ. Này tiểu đạo..... Thật đúng là bị nhân sinh sinh dẫm thảo dẫm ra tới, vừa thấy liền không xử lý quá.”

“Cái kia,” Ôn Bạc Tuyết ngẩng đầu, nhìn về phía lẳng lặng đứng lẳng trong rừng phòng nhỏ, “Chính là phòng bếp đi?”

Tiên môn người phần lớn không nhiễm phạm tục tạp vật, ở tu tiên môn phái, người đều một lọ Tích Cốc Đan.

Đan hoàn có thể tự hành chuyển hóa vì linh lực, đem toàn thân trên dưới ngũ tạng lục phủ theo thứ tự lấp đầy, kể từ đó, liền sẽ không cảm thấy bụng đói.

Tương đương với tăng mạnh bản dinh dưỡng châm.

Tạ Tinh Diệu hợp lý hoài nghi, Tích Cốc Đan thành phần là vitamin cùng protein.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, Tiểu Dương Phong phòng bếp bị để đó không dùng nhiều năm, chẳng những rêu xanh trải rộng, nóc nhà thượng thậm chí mọc ra mấy đóa nấm.

Tưởng tượng đến trâm mặc ít lời trắng hán đại sư huynh còn ở bên trong nấu ăn, hình ảnh liền càng thêm quỷ dị.

Phòng bếp môn không quan, đi được gần, có thể nhìn thấy tự bên trong cánh cửa phiêu ra nhàn nhạt khói trắng.

Nguyệt Phạm nghiêm túc ngửi ngửi: “Đây là..... Mạch nha hương khí?”

Phòng bếp bên trong, tức khắc vang lên một đạo măn hàm từ tính nam âm:

“Người thạo nghề a!”

Một đoạn giống như đã từng quen biết đối thoại phát sinh đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, liền hai vị nói chuyện người đều không khỏi sửng sốt, không hẹn mà cùng liếc nhau.

Bởi vậy, Tạ Tinh Diệu cũng rốt cuộc thấy rõ vị này đại sư huynh.

Hàn Khiếu Hành thân hình cao gầy kiện thạc, ngũ quan cũng là góc cạnh rõ ràng, mày kiếm như đao, mi cốt hơi đột, sườn mặt đường cong sắc bén khắc sâu, chột vừa thấy đi, giống cực võ hiệp điện ảnh trung anh tuấn đao khách.

Giờ này khắc này, trong tay hắn đồng dạng cầm một phen..... Dao phay.

Thậm chí vây quanh cái thuần trắng sắc tạp dề.

Nguyệt Phạn nheo lại hai mắt, tiến lên một bước: “Rút ti chiên mặt?”

Hàn Khiếu Hành chính sắc: “Đúng là.”

Ở tới Lăng Tiêu Sơn trên đường, Tạ Tinh Diệu đối nàng tinh tế dặn dò quá.

Liền tính cảm thấy người nào đó nhân thiết cùng nguyên tác không hợp, cũng tuyệt không có thể chủ động lộ ra chính mình là người xuyên việt. Một khi phán đoán sai lầm, người nọ chính là cái giữ khuôn phép dân bản xứ, nàng chắc chắn bị làm như tà linh bám vào người, mang đi phòng tối.

Nguyệt Phạn nhớ rõ nghiêm túc, lúc này không dám nhiều lời, thần sắc cổ quái coi một chút hắn, thực mau dời đi tầm mắt.

“Đại sư huynh!”

Tạ Tinh Diệu một bước bước vào môn trung, hồng y uyển chuyển, cười âm trong trẻo như linh: “Mấy ngày không thấy, người như thế nào nghiên cứu khởi trừ nghệ tới?”

Ôn Bạc Tuyết theo sát sau đó, vẫn cứ vẫn duy trì trên mặt Định Thân Chú: “Đại sư huynh.”

Hàn Khiếu Hành trầm giọng: “Rảnh rồi không có việc gì, liền thử xem.”

Hắn tính tình an tĩnh ít lời, nhìn qua cùng trong nguyên tác nhân vật không sai biệt lắm.

Trong phòng bếp khói trắng lượn lờ, bốn phương tám hướng tràn đầy thanh hương. Nơi này hồi lâu không bị dùng quá, có lẽ là Hàn Khiếu Hành làm một phen quét tước, không nói mới tinh, ít nhất không thấy được lão nhà ở thường thấy mạng nhện cùng tro bụi.

Nguyệt Phạn nhìn quanh bốn phía, từng cái đánh giá trên bệ bếp làm tốt đồ ăn.

Vịt nướng, sườn heo chua ngọt, phật khiêu tường, còn có ——
Từ từ.

Kia tròn vo màu vàng điểm tâm, như thế nào giống như.....

Nãi, bơ su kem?

Hình ảnh quá quý dị, Nguyệt Phạn phí công há mồm, một chút mở to hai mắt.

Xuất hiện ở Tu chân giới bơ su kem, không khác thế kỷ 21 đi làm tộc ngày nọ đi ở trên đường cái, đột nhiên không kịp phòng ngừa nhìn thấy một

đoàn Slime. Hai hai tổ hợp, nghĩ như thế nào đều không đáng.

Cái này Hàn Khiếu Hành, thực không thích hợp.

Nhưng nàng tuyệt không có thể như vậy dờ xuống phòng bị, nếu su kem thật sự tồn tại với Tu chân giới, mà nàng tùy tiện tiến lên đi nhận đồng hương, vậy xong đời.

“Không nghĩ tới Hàn sư huynh tay nghề tốt như vậy. Vừa vặn ta đã nhiều ngày rất là tưởng niệm quê nhà mỹ thực, không biết Hàn sư huynh có từng nghe qua chế tác phương pháp?”

Nàng nói một đốn, thẳng đến thanh niên trầm mặc ngẩng đầu, Nguyệt Phạn mới miễn cưỡng kiềm chế trụ trong lòng kích động, thử tính mở miệng: “Tỷ như chưng dê con, chưng tay gấu.”

Hàn Khiếu Hành sửng sốt một chút.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà, hấn mờ mịt mở miệng: “Chưng lộc đuôi nhi thiêu hoa vịt?”

Này quen thuộc sắp hàng tổ hợp..... Không phải tương thanh báo đồ ăn danh sao?

*

Hàn Khiếu Hành có chút ngốc.

Đều nói xuyên việt nhân sĩ chuẩn bị bàn tay vàng, hấn xem như gặp may mắn, đích đích xác xác mang đến một trò chơi hệ thống, nhưng là đi, trò chơi này nó kêu □ điên cuồng phòng bếp □.

Mấu chốt tự: Nấu ăn, tạp dề, nấu nướng cao thủ.

Tuy rằng có vô hạn nguyên liệu nấu ăn kho, bao dung cổ kim nội ngoại các kiểu thực đơn, không thầy dạy cũng hiểu nấu nướng tay nghề, nhưng trò chơi này, cùng hần tu chân kiếp sống giống như không có nửa điểm quan hệ.

..... Ai làm hần cả ngày liền ái nghiên cứu thực đơn đâu.

Tĩnh hạ tâm tới tinh tế suy nghĩ, chỉ cần có cái này hệ thống, là có thể làm Tu chân giới mới lạ nguyên liệu nấu ăn cùng thế kỷ 21 nấu nướng kỹ thuật hoàn mỹ dung hợp, gấp đôi vị, gấp đôi kinh hỉ, nhất định có thể mang đến càng nhiều lần mỹ vị.

Ngẫm lại còn có điểm tiểu kích động.

Có câu cách ngôn nói qua, tới đâu hay tới đó.

Hần chiếm dụng vị này tiên môn đại sư huynh thân mình, chuyện này bản thân chính là cái tội lỗi, hiện giờ muốn trả lại lại trả không được, chỉ có thể chính mình trước dùng, thế hần hảo hảo sắm vai nhân vật này.

Ở hần mơ hồ trong trí nhớ, nguyên chủ thân là Tiểu Dương Phong đại sư huynh, tuy rằng nhìn qua lạnh băng bất cận nhân tình, trên thực tế là không hơn không kém mặt lãnh tâm nhiệt, ngày thường đồng môn nếu là gặp nạn, vị kia “Hàn Khiếu Hành” chắc chắn đầu một cái ra tay tương trợ.

Chỉ tiếc hần tính tình quá nội liễm chút, nói cái gì đều toàn bộ ghen ở trong lòng đầu, ở người ngoài xem ra, tựa như một tòa khó có thể hòa tan băng sơn.

Hàn Khiếu Hành quyết định, có rảnh nhất định phải giúp hần cùng các sư

đệ sư muội đánh hảo quan hệ, một ngày kia nguyên chủ trở về, khẳng định sẽ thực vui vẻ.

Này cũng coi như là dùng hấn thân mình sống nhiều như vậy thiên một chút báo đáp.

Dựa theo nguyên văn tiến độ, hiện giờ vai chính đoàn giải quyết Liên Hỉ trấn hồ yêu chi loạn, cố ý trở lại Lăng Tiêu Sơn phục mệnh.

Hồng y cô nương là Tạ Tinh Diệu, bạch y thanh niên là Ôn Bạc Tuyết, đến nổi trước mắt cái này mặc đồ trắng váy nữ nhân.....

Vai chính đoàn cùng ác độc nữ xứng Nguyệt Phạn quan hệ, khi nào tốt như vậy?

Nàng còn nói báo đồ ăn danh, không biết là cố ý vẫn là vô tình.

“Còn lại món ăn ta đều gặp qua, duy độc cái này xa lạ thật sự.”

Nguyệt Phạn tiến lên vài bước, ánh mắt bắt điểm tâm hộp su kem: “Hàn sư huynh, loại này điểm tâm hấn là như thế nào dùng ăn?”

Tu chân giới sinh trưởng ở địa phương người, không có khả năng gặp qua kiểu Tây điểm tâm.

Hàn Khiếu Hành kiên nhẫn nói: “Không quý củ nhiều như vậy, trực tiếp đưa vào trong miệng đó là. Vật ấy tên là su kem, là ta từ Tây Vực điểm tịch trung học tới thực đơn, đầu một hồi làm, Nguyệt Phạn sư muội không ngại thử xem.”

Nguyệt Phạn lộ ra bưng tỉnh đại ngộ bộ dáng: “Thì ra là thế, vậy đa tạ sư huynh.”

Nàng động tác rụt rè, chậm rì rì cầm lấy một khối su kem, khẽ nhếch cánh môi màu son tươi đẹp, không chút để ý cắn hạ độ nhất khẩu nải màu vàng điểm tâm.

Nguyệt Phan không nói nữa.

Thân là hiệu nguyệt sương tuyết giống nhau tiên môn Thánh Nữ, nàng thần sắc nhàn nhạt mà nhấm nuốt, thần sắc nhàn nhạt mà cắn loại kém nhị khẩu, lại thần sắc nhàn nhạt mà ——

Đáng giận.

Nàng mau trang không đi xuống thần sắc nhàn nhạt.

Như thế nào có thể ăn ngon như vậy.

Su kem là quen thuộc hương vị, so sánh với nàng đã từng ăn qua vị, lại muốn càng thêm tinh tế.

Xác ngoài bị làm thành tô da, xốp giòn rớt tra, dày mỏng gãi đúng chỗ ngứa, có mỡ vàng thuần hậu, cũng có sữa bò ngọt hương. Phá vỡ xác ngoài, nội bộ đậm bơ đường như bạo tương, toàn bộ từ giữa trút xuống mà ra, hơi thở ngọt mà không腻, ằm ằm lấp đầy toàn bộ khoang miệng.

Đầu lưỡi như là dẫm lên ngọt tư tư đám mây thượng, ngay sau đó là có thể nhẹ nhàng nhiên nhảy lên vũ tới.

Gia hương vị, su kem biết.

Thế kỷ 21 khẩu vị, nàng nguyên tưởng rằng không có khả năng lại có cơ hội nhấm nháp.

Nguyệt Phan kiệt lực nhin xuống ăn ngấu nghiến xúc động, triều Hàn Khiếu

Hành lễ phép cười: “Tạm được.”

—— kỳ thật là một trăm phân cấp khác ăn ngon! Làm nàng nhìn xem, trên bàn còn bày bạo xào thịt bò ti, đường dấm thịt, gà Cung Bảo cùng hạnh nhân đậu hũ, ông trời, này đó đều là nàng chờ lát nữa có thể ăn sao? Thời gian có thể hay không quá đến mau một chút? Hảo chờ mong hảo chờ mong!

Su kem được đến không tòi đánh giá, Hàn Khiếu Hành âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn không phải bủn xỉn người, đang muốn tiếp đón cạnh cửa Tạ Tinh Diệu Ôn Bạc Tuyết cùng nhau tới nhăm nháp nhăm nháp, lại nghe Nguyệt Phạn lần thứ hai ra tiếng.

Nàng ngôn ngữ tự tự nện ở trong lòng, thanh niên trầm mặc đi nghe, ánh mắt dần dần sắc bén.

“Nguyên lai là Tây Vực điểm tâm. Ta từng gặp qua một loại Tây Vực điểm tâm, ăn lên rất là phiền toái.”

Nguyệt Phạn: “Trước trên dưới uốn éo, lại dùng đầu lưỡi liếm láp này thượng nước đường, cuối cùng đem này trí nhập sữa bò bên trong ——”

Nguyệt Phạn hí mắt: “Ngâm một chút.”

“Vặn uốn éo liếm một liếm ngâm một chút, Oreo quảng cáo?”

Ôn Bạc Tuyết đứng ở một bên, đối với Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật, thần sắc thập phần phức tạp: “Nói được như vậy uyển chuyển, bọn họ hai cái ở diễn mà. Hạ chấp đầu?”

“Đưa diễn đi.”

Thân là kinh nghiệm phong phú người từng trải, Tạ Tinh Diệu ánh mắt hiền từ mà tang thương: “Rốt cuộc đầu một hồi, làm cho bọn họ quá quá điên nghiện.”

Hàn Khiếu Hành không ngốc, nghe Nguyệt Phạn đem một câu nói xong, âm thầm nhả lại mảy kiếm.

Câu này khắc vào DNA lời kịch là như vậy quen thuộc, lại liên tưởng khởi mới vừa rồi báo đồ ăn danh, một cái không thể tưởng tượng phỏng đoán ở trong lòng hần chậm rãi thành hình.

Nam nhân dừng lại bấm đồ ăn tay, hữu đủ hơi dịch, thần sắc hơi ngưng.

Nguyệt Phạn cũng là trầm hạ hai tròng mắt, hướng tới cùng hần tương phản phương hướng thoáng bước ra một bước.

Ôn Bạc Tuyết: “Hai người chuyển?”

Tạ Tinh Diệu: “Cũng có thể là đánh Thái Cực.”

Ôn Bạc Tuyết: “Hai chúng ta phía trước tương nhận thời điểm, sẽ không cũng là như thế này đi.”

Tạ Tinh Diệu: “..... Ta lựa chọn xóa bỏ kia đoạn ký ức.”

“Nói như thế tới, đích xác phiền toái.”

Hàn Khiếu Hành: “Ở ta nơi này không cần chú ý lễ nghi phiền phức. Nguyệt Phạn sư muội, ăn ngon, người liền ăn nhiều một chút, bảo đảm quét ngang đói khát, sức sống vô hạn.”

Đây là..... Ăn ngon điểm bánh quy cùng Snickers!

Người này thực lực sâu không lường được, cư nhiên ở gần gũi một

câu, dung nhập hai cái nghe nhiều nên thuộc đồ ăn vặt quảng cáo từ!

Ngực thành thích nhảy cái không ngừng, kích động rất nhiều, Nguyệt Phạn không quên nhẹ dịch bước chân, đề thấp tiếng nói: “Cũng là. Tinh tế xem ra, điểm tâm này chẳng những tư vị tinh khiết và thơm, lớn nhỏ cũng là gói đúng chỗ ngựa, kể từ đó, liền có thể đem nó phủng ở lòng bàn tay.”

Ông trời, phủng ở lòng bàn tay ưu nhạc mỹ trà sữa.

Ôn Bạc Tuyết khước miệng một cái truu truu: “Thật là lợi hại, gần đối mặt một hộp su kem, bọn họ cư nhiên có thể diễn xuất phim điệp viên hương vị.”

Tạ Tinh Diêu đại chịu chấn động: “Ngôn ngữ văn hóa bác đại tinh thâm, bọn họ là như thế nào nghĩ ra nhiều như vậy lời kịch, còn gói đúng chỗ ngựa dung tiến su kem?”

Nàng tiếng nói vừa dứt, một bên Hàn Khiếu Hành đứng lúc khi mở miệng: “Nếu là thích, Nguyệt Phạn sư muội không ngại mang chút trở về làm lễ vật, tặng cho đồng môn sư đệ sư muội.”

Này đoạn nói đến lễ phép, nghe đi lên cũng không dị thường, điện quang thạch hỏa chi gian, Nguyệt Phạn lại nhạy cảm phẩm ra một khác tầng thâm ý.

Nàng ngộ.

“Đa tạ sư huynh ý tốt. Chẳng qua, không biết sư huynh có từng nghe qua như vậy một câu tục ngữ.”

Nguyệt Phạn ngẩng đầu, nhìn thẳng nam nhân đen nhánh mắt: “Năm nay

ăn tết, không thu lễ.”

Đối thượng.

“Bởi vì thu lễ chỉ thu ——”

Hàn Khiếu Hành đồng dạng kích động, hần tiếng nói leng keng hữu lực, hần âm cuối run nhẹ nhẹ, từng câu từng chữ, nói ra khắc vào hần đáy lòng tên: “Nảo bạch kim.”

Ôn Bạc Tuyết đồng tử động đất:..... Không phải đâu, này ám hiệu đều có thể đoán được?

Tạ Tinh Diêu muốn nói lại thôi:..... Có thể từ không chút nào thu hút giữa những hàng chữ tìm được dấu vết để lại, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết mà. Tan tầm tác giả tự mình tu dưỡng?

Kích động run sợ run tay, giây tiếp theo bọn họ nước mắt liền phải gâu gâu lưu.

Nguyệt Phạn: “Người nhà!”

Hàn Khiếu Hành: “Lão ——”

Một chữ khó khăn lắm xuất khẩu, hần chinh lăng khoảnh khắc, ngo ngác nhìn phía bên kia Ôn Bạc Tuyết Tạ Tinh Diêu.

“Không cần lo lắng,” Nguyệt Phạn hảo tâm giải thích, “Bọn họ cũng là đồng hương.”

Hàn Khiếu Hành một sửa phía trước lãnh túc thần thái, ý cười như tắm mình trong gió xuân: “Nga nga! Nguyên lai đều là đồng hương!”

Thực mau, thanh niên ngo ngác sửng sốt: “Từ từ, ba cái đồng hương, hơn

nữa ta tổng cộng bốn cái người xuyên việt..... Này Tu chân giới sao lại thế này, thành cái sàng sao?”

“Hơn nữa rất có thể không chỉ có chỉ có chúng ta bốn cái.”

Tạ Tinh Diệu cười khở: “Đúng rồi, chúng ta đều từng người trói định một cái trò chơi hệ thống, xem đại sư huynh tư thế, hệ thống tựa hồ cùng nấu ăn có quan hệ?”

“Không sai.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Ta trò chơi là □ điên cuồng phòng bếp □, có thể chính mình trồng rau bán đồ ăn, đi trò chơi thương thành mua sắm gia vị cùng nguyên liệu nấu ăn, lại căn cứ thực đơn làm ra thành phẩm.”

“□ điên cuồng phòng bếp □!”

Ôn Bạc Tuyết cầu cầu mắt phụt sáng ngời: “Là cái kia bao quát cổ kim nội ngoại đủ loại kiểu dáng mỹ thực □ điên cuồng phòng bếp □ sao? Chỉ cần có nó, chúng ta chẳng phải là!!!”

Tạ Tinh Diệu chấp tay trước ngực, cảm ơn trời xanh: “Ngày ngày có lộc ăn, hàng năm có mỹ vị.”

Nguyệt Phạn giơ ngón tay cái lên: “Hơn nữa Tu chân giới chú ý linh lực nhập thể, ăn xong đi đồ ăn có thể thông qua chú pháp chuyển biến vì linh khí, không cần lo lắng mập lên —— đồ ăn Trung Quốc thái cơm Hàn cơm ngày liêu kiểu Tây điểm tâm, thịt luộc chocolate cà ri thịt bò nạm

Haagen-Dazs, muốn ăn liền ăn không sợ gì cả, đây là thiên đường a!”

Hạnh phúc, tới quá đột nhiên.

Phòng bếp bên trong nơi chốn mê người, trong nồi nùng canh ục ục mạo nhiệt khí, sứ bàn trung bạo xào thịt bò ti thấm khai từng đợt từng đợt cay hương.

Bị trang ở hộp gỗ su kem mới mở ra lò, nãi vị phiêu hương, nùng ngọt bốn phía.

Ôn Bạc Tuyết nghe được ngo ngoe rục rịch, tiến lên đánh giá một phen, sờ sờ bẹp bẹp cái bụng: “Hàn sư huynh, ta có thể nếm một ngậm người su kem sao?”

“Không.”

Nguyệt Phạn cùng Hàn Khiếu Hành xoay người nhìn hấn, trăm miệng một lời, nhếch miệng cười nháy mắt, lộ ra hai khẩu bạch nha: “Là người su kem.”

Bọn họ không phải lời kịch sinh sản giả, bọn họ là ích đạt quảng cáo khuôn vác công.

..... Còn không có ra diễn a các người hai cái diễn tinh!

Chapter 21

Tạ Tinh Diêu: “Khiếp sợ, hai nam hai nữ, thế nhưng đồng thời tao ngộ loại chuyện này.”

Nguyệt Phan: “Nam nhân nhìn sẽ trầm mặc, nữ nhân nhìn sẽ rơi lệ, điểm đánh liền xem Tu chân giới không thể không nói nhị tam sự.”

“Cho nên,” Ôn Bạc Tuyết nuốt vào một ngụm bơ su kem, mặc cho nùng hương ở trong miệng nổ tung, “Chúng ta rốt cuộc vì cái gì sẽ đến nơi này? Khác tiểu thuyết hoặc là thân xuyên hoặc là hồn xuyên, chúng ta khen ngược, chẳng những từng người mang theo trò chơi, còn lộng vừa ra đại đoàn kiến, như là tập thể du lịch tới.”

Từ nhận xong đồng hương, có lẽ là chịu Hàn Khiếu Hành câu kia “Cái sàng Tu chân giới” ảnh hưởng, một đám người như suy tư gì ngồi ở trong phòng bếp, triển khai một hồi từ chỗ nào đi vào chỗ nào đi trầm tư.

“Chớ có sốt ruột, vô luận là ai chủ đạo này hết thầy, hấn lại đến tột cùng có mục đích gì, thời gian từng ngày qua đi, sớm hay muộn sẽ dần dần hiển lộ ra tới.”

Hàn Khiếu Hành ôn thanh nói: “Chúng ta nếu phát hiện không thích hợp, kia liền ở trong lòng làm tốt đề phòng, để ngừa bị người khởi xướng giam cầm với cổ chương bên trong; nhưng cũng không cần quá mức nóng vội, nóng vội chỉ biết nhiễu loạn chiến tuyến.”

Tạ Tinh Diêu gật gật đầu, ngưng thần nhìn hấn liếc mắt một cái.

Nói như thế nào đâu, rút đi lạnh nhạt đao khách ngự trang, hướng bọn họ

triển lộ ra chân thật một mặt đại sư huynh.....

Liền rất người đậm như cúc.

Hắn tuy rằng sinh một bộ lạnh lùng gương mặt, giờ này khắc này ánh mắt lại là cực hạn nhu hòa.

Đều nói đôi mắt là tâm linh cửa sổ, hai mắt như vậy một gục xuống, đương nhiên đem hắn lãnh lệ pha loãng hơn phân nửa, dường như ánh nắng nhu ảm, tan rã một mảnh hàn băng.

Huống chi người này trên người còn vây quanh điều tạp dề, thuần trắng sắc, trung gian thêu đóa sạch sẽ tiểu cúc non, tuyết trắng hệ mang phác họa ra thanh niên cường kiện vòng eo, có loại nói không nên lời hỗn đáp cảm.

Nghe Hàn Khiếu Hành lời nói, hắn ở thế kỷ 21 chính là một cái thợ làm bánh.

Cái kia từ ngữ nói như thế nào tới, nam, nam mù mù?

Đồng hương chi gian tổng hội sinh ra kỳ diệu thân cận, bọn họ cùng Hàn Khiếu Hành tuy là đầu một hồi gặp mặt, đã là thành lập lên tha hương ngộ cố tri đáng tin cậy chiến hữu tình.

Chính như Nguyệt Phạn nhập môn tức tinh thông kỹ thuật điều khiển giống nhau, có □ điên cuồng phòng bếp □ nơi tay, Hàn Khiếu Hành nấu nướng cũng là lô hỏa thuần thanh, chiêu chiêu thức thức tiêu chuẩn vô cùng, không cần thiết lâu ngày, một đạo sắc hương vị đều đầy đủ thịt luộc phiến liền viên mãn ra nôi.

Này chén lát thịt là hương cay khẩu vị, bị thiết đến dày mỏng đều đều, phủ lấy tươi mát ngon miệng đậu giá cùng rau thơm, ngoan ngoãn nằm ở chén sứ bên trong, tràn đầy tấm khai đồ tươi lại không hiện dầu mỡ nước canh. Hôi hổi nhiệt khí kích thích nhũ đầu, Tạ Tinh Diệu cúi đầu ngửi ngửi, trong lòng thêm tình hình sâu bệnh không tự kìm hãm được dò ra đầu.

Đại sư huynh giới thiệu xong rồi chính mình trò chơi, nên đến phiên bọn họ tiến hành tự giới thiệu.

Ôn Bạc Tuyết giống như trả lời lão sư vấn đề ngoan học sinh: “Ta phía trước là cái diễn viên, trò chơi là □ mọi người thất bại thảm hại □, chỉ cần mở ra trò chơi, thân thể liền sẽ biến thành một bãi đất dẻo cao su, không sợ lửa đốt không sợ lôi điện, nhưng là hành động lên thực không có phương tiện.”

“Ta biết trò chơi này.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu mỉm cười, thật sự giống cái rất có kiên nhẫn giáo viên mầm non: “Trò chơi nhân vật có thể chạy vội nhảy lên, còn có thể tự do leo lên, nếu có thể nắm giữ hành tẩu phương pháp, chắc chắn có trọng dụng.”

“Ta ở quán bar trú xướng, trò chơi là □ tạp tạp chạy đinh xe □.”

Nguyệt Phạm dương dương cầm: “Đạo cụ tái.”

Hàn Khiếu Hành cười: “Là chỉ bột nước phao cùng vỏ chuối?”

“Ân hừ.”

Nàng nghiêng nghiêng dựa vào cạnh cửa, không hề làm ra lúc trước cao

nhã thánh khiết tư thái, nghe vậy ngoắc ngoắc khóe môi: “Nếu là đối cang gió cảm thấy hứng thú, ta không ngại mang một chút người.”

Tạ Tinh Diệu cuối cùng lên tiếng: “Ta là cái học sinh, tới phía trước ở chơi □ Cùng nhau đánh quỷ tử □.”

Hàn Khiếu Hành trong mắt nhiều ra vài phần mới lạ: “Đây là..... Chiến đấu trò chơi?”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Người tu tiên thuật pháp nhiều đến không đếm được, so sánh với dưới, chiến đấu kỹ năng ngược lại không như vậy đặc biệt.”

“Rất khó tin tưởng, Diệu Diệu cư nhiên chỉ là cái tuổi không lớn học sinh muội muội.”

Cạnh cửa Nguyệt Phạn than nhẹ một hơi: “Sẽ đạn đàn cổ, có thể sát yêu ma, hiểu nhiều lắm, đầu óc cũng thông minh.”

Ôn Bạc Tuyết thâm chấp nhận.

“Không có không có.”

Tạ Tinh Diệu xua xua tay: “Chỉ là trong nhà quản được tương đối nghiêm, làm ta vụn vặt học điểm nhi đồ vật, đều không tinh thông.”

Nàng đem cái này đề tài sơ lược, nhìn về phía bên cạnh Hàn Khiếu Hành:

“Đại sư huynh, chờ làm xong đồ ăn, chúng ta đi chỗ nào ăn?”

Phòng bếp rốt cuộc chỉ là nấu nướng địa phương, này gian nhà ở không coi là đại, bọn họ sư môn từ trên xuống dưới vài người, không có khả năng tể ở chỗ này dùng cơm.

Hàn Khiếu Hành ôn hòa trả lời: “Đi Hoa đình.”

*

Hoa đình, kiến với Tiểu Dương Phong Đông Bắc giác, khoảng cách phòng bếp cực gần, xem tên đoán nghĩa, là một chỗ trồng hoa địa phương.

Ý Thủy chân nhân thời trẻ ái hoa ái thảo, bản tính phong lưu, xuất phát từ nhất thời hứng khởi, thu thập rất nhiều hoa loại, tất cả bá với trong đình.

Tiên sơn linh khí dư thừa, thêm chi sân nhà bị làm thuật pháp, một năm bốn mùa ấm áp như xuân, hoa cỏ cây cối mọi thứ lớn lên hành xanh um lung, mỹ lệ như yên.

Đáng tiếc không lâu lúc sau, tiểu lão đầu đối hoa hoa thảo thảo xem đến chán ghét, lại không quản quá Hoa đình.

Tạ Tinh Diêu sưu tầm một lần còn sót lại ký ức, sân nhà bên trong cơ hồ trở thành cỏ dại dây đẳng thiên hạ, mùi hoa nồng đậm quá mức, ngược lại dật khai nhàn nhạt ghê tởm, gọi người không nghĩ nhiều đãi.

Có lẽ là phát hiện nàng thần sắc sửng sốt, Hàn Khiếu Hành kiên nhẫn giải thích: “Chư vị chớ sợ. Ta đối nghề làm vườn có chút nông cạn hiểu biết, ở ba ngày trước, đem trong vườn đơn giản tu bổ sửa sang lại một chút.”

Hoa đình lại đại lại tạp, hắn đã có tin tưởng làm đại gia đi vào, tất nhiên không phải là “Đơn giản sửa sang lại một chút” dễ dàng như vậy.

Đại sư huynh, lao động ánh sáng, việc nhà thần.

Tạ Tinh Diêu tự đáy lòng cảm kích: “Đa tạ sư huynh.”

Cùng thế kỷ 21 bất đồng, Tu chân giới không cần đem thượng vàng hạ

cắm vật phẩm giả dạng làm bao lớn bao nhỏ, lại bằng vào hai điều cánh tay đi đề.

Ở chỗ này, có thần kỳ túi trữ vật.

Hàn Khiếu Hành một đốn cơm trưa rốt cuộc làm xong, ngoài dự đoán mà, hắn vẫn chưa dùng ra bất luận cái gì pháp khí, mà là cầm lấy vài cái hộp đồ ăn, đem đồ ăn thật cẩn thận trang nhập trong đó.

“Đây là ta thói quen.”

Hắn bị một đám người xem đến ngượng ngùng, rũ mắt cười cười: “Đem đồ ăn bỏ vào túi trữ vật, nếu đột nhiên sinh ra xóc nảy, chắc chắn đại đại ảnh hưởng đồ ăn vị.”

Không hổ là chuyên nghiệp nhân sĩ.

Tạ Tinh Diệu giúp hắn nhắc tới trong đó hai cái: “Làm phiên sư huynh.”

Phòng bếp cùng Hoa đình cách xa nhau không xa, Tạ Tinh Diệu đối mỹ thực mơ ước đã lâu, gấp không chờ nổi muốn ra cửa, nhưng mà còn không có bán ra bước chân, liền nghe thấy lạch cạch một vang.

Nguyên lai là có khối đầu gỗ lão đảo lắc lư, từ phòng bếp trên cửa bằng hiệu rớt xuống dưới.

“Không có việc gì đi?”

Hàn Khiếu Hành nhìn xung quanh liếc mắt một cái: “Nơi này lâu lắm vô dụng, kiến trúc quá mức cũ xưa. Ta tới thời điểm, cũng thiếu chút nữa bị một khối tám ván gỗ tạt đến cùng.”

“Tiểu Dương Phong lâu như vậy không bị xử lý, chúng ta có phải hay

không hẳn là ra xuất lực, làm nó thoát nhìn bình thường một chút?”

Tạ Tinh Diệu dẫn theo hộp đồ ăn tiến lên vài bước, bán ra ngạch cửa khi tò mò ngẩng đầu, nhìn liếc mắt một cái mộc biển: “Làm ta nhìn xem, này phòng bếp tên là ——”

Nàng nói dừng lại, một hồi lâu mới chần chờ ra tiếng: “Cái này..... [thổ bao]?”

“Là [phàm trần bào phòng], cổ đại đều đem phòng bếp kêu ‘ bào phòng ’ sao.”

Hàn Khiếu Hành đi ở nàng phía sau: “Trong núi lâu lắm không sửa chữa, biển thượng đầu gỗ đều mau rớt hết.”

“Này lại là cái gì?”

Nguyệt Phạn nhìn về phía cạnh cửa góc, thoáng nhìn một khối ngay ngắn tám bia đá: “Viết chính là..... [Tiểu Dương Phong đệ tử đầu]?!”

“Tiểu Dương Phong đệ tử đầu bảng đồ ăn.”

Hàn Khiếu Hành nghe được một trận nổi da gà, vội vàng giải thích: “Đây là phòng bếp kiến thành năm ấy, sư phụ hắc lão nhân gia tự mình dùng bút lông viết bia. Qua đi nhiều năm như vậy, mặc tí dần dần đánh tan không ít, chỉ có thể nhận ra cái đại khái.”

Này chỉ sợ đã không phải “Nhận cái đại khái”, mà là hoàn toàn vụn vẹo hàm nghĩa đi.

Tạ Tinh Diệu nội tâm rất là chấn động, nhìn chằm chằm tám bia đá đi xuống xem.

[Tiểu Dương Phong đệ tử đầu bảng đồ ăn] chính là bia đề, chữ viết tiêu sái phóng đãng, tự thể cũng là lớn nhất.

Xuống phía dưới tìm kiếm, thành linh nhất xuyên xuyên đồ ăn danh.

Ôn Bạc Tuyết đứng ở nàng bên cạnh người, thấp thấp niệm ra tiếng: “Đạo thứ nhất đồ ăn..... Mã lẫn lộn?”

“Lư đã cồn, lư đã cồn.”

Hàn Khiếu Hành lau đi thái dương một giọt mồ hôi lạnh: “‘ lư ’ tự mặc không có một nửa.”

“Đạo thứ hai đồ ăn.”

Nguyệt Phạn đối Tu chân giới thực đơn đồng dạng tò mò, đi phía trước dò ra đầu.

Nho nhỏ đầu, đại đại nghi hoặc.

Nguyệt Phạn đem lông mày ninh thành một cái kết: “Tiên môn đệ tử còn ăn, hoàng —— kim ——?”

Này có thể tiêu hóa được sao, chẳng lẽ tiên môn người đều hoàng kim thọ mỗ?

“Hoàng kim sủi cỏ.”

Hàn Khiếu Hành thở dài một hơi: “Thuận tiện nhắc tới, nó mặt sau món ăn kia không phải ‘ thủy tinh ’. Chúng ta Tiểu Dương Phong không nước ăn tinh, nước ăn tinh hoa mai bao.”

“Này mặc, rốt đến còn rất nghịch ngợm.”

Tạ Tinh Diêu ôn nhu cười cười, tận lực uyển chuyển mở miệng, vì sư môn

miễn đi một phen xấu hổ: “Kỳ thật cũng không thương phong nhã, nhìn qua còn khá tốt chơi, tỷ như cái này một đạo đồ ăn ——”

Ánh mắt tiếp tục hạ dịch, chưa xuất khẩu nói, toàn bộ ngừng ở yết hầu.

Nàng tươi cười cứng đờ.

Thái quá.

Tiếp theo hành, thâm hắc sắc nét mực kiểu nếu du long, tủng dật viết ra năm cái chữ to.

[làm thiết đùi người thịt].

Hàn Khiếu Hành nhược nhược: “Làm thiết chân giò hun khói thịt.”

..... Hành.

Không có gì có thể so sánh này nói làm thiết đùi người càng thêm thái quá, Tạ Tinh Diệu chậm rãi thư một hơi, bảo trì vững vàng tâm thái, tầm mắt xuống chút nữa.

Thực đơn phía trên không nhiều không ít, vừa vặn một cái thấy được chữ to.

[Phật].

Hảo gia hỏa.

Tiểu Dương Phong này nhóm người, ăn đến vũ trụ cuối thuộc về là.

Hàn Khiếu Hành: “..... Còn có Phật khiêu tường.”

“Cư nhiên liền Phật Tổ đều ở thực đơn bên trong.”

Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: “Thượng ăn thiên văn, hạ ăn địa lý, lên trời xuống đất không chỗ nào không ăn, ta nguyện xưng là Tiểu Dương

Phong thực đơn vũ trụ.”

“Hơn nữa dựa theo này đó bia biển, nếu có người ngoài đến xem ——”

Tạ Tinh Diệu gom lại vạt áo, chỉ cảm thấy phía sau âm phong từng trận:

“Tiểu Dương Phong đệ tử, ở tại thổ bao, đói bụng liền ăn khoáng thạch cùng làm thiết đùi người thịt.”

Ôn Bạc Tuyết xem một cái yên lặng đứng lặng tám bia đá: “Thổ bao bên cạnh, còn bãi cái Tiểu Dương Phong đệ tử đầu.”

—— đây là cái gì phát rò phim kinh dị sinh tồn hình thức a! Tà tu đều không như vậy chơi đi!!!

Bọn họ cái này tông môn, có lẽ, khả năng, đại khái, có như vậy một tí xú không quá đáng tin cậy.

“Nếu không chúng ta đem Tiểu Dương Phong sửa chữa lại một lần, ta lần này xuống núi được điểm tiền, hẳn là đủ dùng.”

Tạ Tinh Diệu nói một đồn, sát gian nhớ tới cái gì, gương mặt đem trước người ba người vội vàng đảo qua: “Đúng rồi, các người biết sư phụ cái gọi là ‘ hảo nơi đi ’ ở đâu sao? Hẳn mang theo Yến Hàn Lai, sẽ không cũng đi loại này kỳ kỳ quái quái địa phương đi?”

“Xem bọn họ hai người rời đi phương hướng, tựa hồ là phía bắc.”

Ôn Bạc Tuyết tinh tế hồi tưởng: “Phía bắc..... Hẳn là Mai ốc cư đi.”

Ý Thủy chân nhân ái hoa ái thảo, sớm chút trong năm, cố ý tu sửa một chỗ tiểu uyển, danh gọi [Mai ốc cư].

Mai uyển có pháp trận thêm hộ, một năm bốn mùa bạch mai nở rộ, thêm

chi lập với núi rừng chỗ sâu trong, yên tĩnh di người, ngày ngày yếu ải lưu ngọc, giống như nhân gian tiên cảnh.

Kia thật là cái thật tốt chỗ ở, Tạ Tinh Diệu nhíu mày trầm tư, nhớ lại trong mai viên bố trí.

Đầu tiên là một cái dài lâu tiểu đạo, con đường hai bên trồng đầy cây mai, vẫn luôn hướng trong đi, có thể nhìn thấy tinh xảo sân cùng nhà gỗ.

Sân bên sườn, cũng là lập khối bia.

“Sư phụ hiểu khách, thường xuyên mang theo bạn tốt đi chỗ đó phẩm rượu, nghĩ đến hoàn cảnh hẳn là không tồi.”

Hàn Khiếu Hành sờ sờ cằm, tiếng nói ôn hòa: “Ta ngẫm lại, kia trên bia viết chính là..... [hoan nghênh vào ở, nội có hương thơm mai bình nhưng người].”

Ôn Bạc Tuyết nghiêm túc phân tích: “Sư phụ nếu thường đi nơi đó, hẳn là sẽ nhiều hơn xử lý, không cho nó trở nên quá không xong.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Liên tính bia đá mặc rót điểm nhi, chỉ bằng câu này, mặc kệ như thế nào sắp hàng tổ hợp, xác định vững chắc nháo không ra cái gì đại ô long.”

Giống như thật là như vậy.

Tạ Tinh Diệu ở trong thức hải viết xuống những lời này, nhìn ngang nhìn dọc nghĩ không ra nghĩa khác, chung quy chỉ có thể chần chờ theo tiếng:

“Hẳn là..... Đi?”

*

Bên kia, Mai ốc cư.

Mai viên kiến ở trong núi, hiện giờ chính trực đầu xuân, chậm rãi dạo bước với tiểu đạo, có thể nghe được một hai tiếng thanh thúy chim hót.

Mềm bạch đám sương lượn lờ ở giữa, ngẫu nhiên có xuân phong quá, vỗ hạ rào rạt hoa lạc như yên. Thanh y thiếu niên im lặng không nói, lẳng lặng đi theo râu bạc lão nhân phía sau, bất động thanh sắc mà, nghiền nát một mảnh dừng ở đầu ngón tay cánh hoa.

Ý Thủy chân nhân thực ái nói chuyện.

Đặc biệt là đối mặt tiểu bối thời điểm.

“Diêu Diêu kia hài tử, từ nhỏ đến lớn không cho người bớt lo, lúc này cấp tiểu công tử thêm phiền toái.”

Tửu hồ lô lộc cốc nhoáng lên, râu bạc lão nhân chậm rì rì đánh cái ngáp:

“Hôm nay trong vòng, ta sẽ vì người tìm tới một vị đáng tin cậy y tu tiên bối, bảo đảm thành thạo, đem ma khí tất cả thanh trừ —— bất quá các người lặn lội đường xa, hiện giờ hẳn là vừa mệt vừa đói đi? Tiểu công tử, cùng nhau đi nếm thử ta đồ đệ tay nghề như thế nào? Hẳn tuy rằng mới vừa học, nhưng cực có thiên phú, định có thể kêu người vừa lòng.”

Hắn nói được nhạc a, phút chốc mà ánh mắt vừa động, tự bên môi câu ra một cái sung sướng cười: “Tới rồi. Yển công tử, này đó là Mai ốc cư.”

Yển Hàn Lai nghe tiếng ngược mắt, nhưng thấy vân chương vụ nhiễu, vây quanh ra trung ương một tòa ngay ngắn nhà gỗ, mọi nơi bạch mai phân nhiên, không giống đoá hoa, càng hơn đại tuyết trắng như tuyết, ngọc xây

bằng trác.

Bên tai truyền đến Ý Thủy chân nhân lười biếng cười âm: “Không nói gạt người, nơi này nhưng đều là ta đã từng nhất vừa ý trân quý, nếu là người bình thường, sẽ không dễ dàng làm hấn nhin.”

Tiếng gió hoãn quá, thổi lạc mấy đóa phiêu diêu hoa mai.

Yến Hàn Lai nhìn trước phòng tám bia đá, lâm vào trầm tư.

Ý Thủy chân nhân cũng là sửng sốt, con người lạnh run run lên, chòm râu bị thổi đến nửa dựng thẳng lên tới.

Tám bia đá phía trên, thành linh mấy cái bùa bãi như long mặc tự.

Thượng đề: [một phòng thi].

Đưa thư: [hoan nghênh vào ở, nội có hương thơm thi xú].

Yến Hàn Lai:.....?

Chapter 22

“Thì xú?!”

Ôn Bạc Tuyết một ngụm thủy sắc ở trong cổ họng, nỗ lực ho khan vài tiếng:

“Sư phụ, ngài không làm sợ Yến công tử đi?”

“Chỗ nào có thể a.”

Ý Thủy chân nhân sống lưng vẫn luôn: “Ta hướng hấn giải thích, kia chẳng qua là thủy mặc mất đi tạo thành ngoài ý muốn —— đường đường Mai ốc cư, như thế nào làm ra thương thiên hại lí việc!”

Lúc ấy hấn nhìn thấy kia khối tám bia đá, tức giận đến thẳng thối chòm râu, thành thạo từ túi trữ vật lấy ra ngọn bút, bổ xong rồi chỗ trống nét mực.

Ở kia lúc sau, đó là lợi dụng trường bối tên tuổi cường lôi kéo Yến Hàn Lai, cùng hấn đi tới Hoa đình bên trong.

Trải qua Hàn Khiếu Hành “Giản lược tu bổ”, Hoa đình cùng ngày xưa khác nhau rất lớn.

Phức tạp rườm rà hỗn tạp cành lá tiêu tán không còn, xanh um cỏ dại không chỗ có thể tìm ra, tường vây phía trên nhưng thật ra bò thùy sắc đem lưu dây thường xuân, sắn mấy đóa không biết tên Tiểu Bạch hoa.

Nơi xa là yên cảnh đào hồng liễu lục, gần chỗ mẫu đơn nhan sắc chính nùng, phóng nhãn nhất phái phù thụy lưu đan hảo cảnh trí, tinh tế người tới, mùi hoa mù mịt như sương mù.

Hoa đình trung ương một mảnh trống trải, duy độc bãi cái hình tròn bàn đá, mấy cái ghế đá tán ở bên sườn.

Tạ Tinh Diệu đám người đã đến là lúc, sư phụ cùng Yến Hàn Lai thượng ở mai viên trung.

Ôn Bạc Tuyết Hàn Khiếu Hành ngồi ở ghế đá thượng lẳng lặng chờ, câu được câu không trò chuyện thiên, đến nỗi Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn, lựa chọn mãi vườn xem hoa.

“Liên hoa quế đều có, hiện tại rõ ràng là mùa xuân.”

Từ phía đều là hoa đoàn cầm thốc, Nguyệt Phạn tiến lên dùng sức ngửi ngửi: “Thơm quá.”

“Rốt cuộc Tiểu Dương Phong am hiểu chú pháp chú thuật.”

Tạ Tinh Diệu duỗi tay chạm vào trước mặt hoa nhài: “Sư phụ kết trận, làm nơi này vẫn luôn bảo trì bốn mùa như xuân trạng thái.”

Không thể không nói, Tu chân giới thật sự thần kỳ.

Lấy này thuật pháp công hiệu, xa xa thắng qua thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật hạ nhà ẩm.

Hai cái tiểu cô nương lòng tràn đầy tò mò mà dạo chơi công viên đi dạo, không bao lâu, Ý Thủy chân nhân mang theo Yến Hàn Lai vào Hoa đình.

Còn cùng bọn hắn nói lên kia khối tấm bia đá.

“Ta cảm thấy, Tiểu Dương Phong có thể sửa chữa lại một chút.”

Tạ Tinh Diệu ngồi trên ghế đá, hai tay khởi động cảm: “Ta từ Liên Hỉ trấn kiếm lời điểm nhi tiền, hắn là có thể để thượng một ít phí dụng.”

Tiểu thuyết điện ảnh phim truyền hình đều nói kiếm tu một nghèo hai trắng, kỳ thật nói đến cùng, pháp tu mới là nhất thiếu tiền nghề.

Pháp khí đòi tiền, phù chú đòi tiền, mua sắm những cái đó hiếm lạ cổ quái đủ loại kiểu dáng nguyên vật liệu, liền càng phải bỏ tiền.

Những người trẻ tuổi kia tích cóp tiền không dễ, Hàn Khiếu Hành thân là đại sư huynh, sẵn sóc nói tiếp: “Sư muội có tâm liền hảo, ra tiền một chuyện, vẫn là làm sư huynh đến đây đi. Nếu muốn may lại, từ trên xuống dưới ước chừng yêu cầu hai mươi vạn linh thạch, sư huynh tích cóp một tích cóp đó là.”

“Các người quên còn có ta này sư phụ?”

Ý Thủy chân nhân sờ sờ bạch chòm râu: “Ta ngày gần đây mua rượu quá nhiều, tuy rằng..... Bất quá không là vấn đề, giao cho sư phụ liền hảo.”

Hắn râu lay động, hai mắt mỉm cười, xem một cái Tạ Tinh Diêu: “Diêu Diêu ở Liên Hỉ trấn kiếm lời? Không tồi không tồi, nhân sinh xô vàng đầu tiên, đại khái có bao nhiêu?”

Tạ Tinh Diêu há mồm, muốn nói lại thôi.

Tạ Tinh Diêu: “..... 40 vạn, linh thạch.”

*

Một trận tuyên lâu trầm mặc.

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn giảng thuật này số tiền lý do, Ý Thủy chân nhân cùng Hàn Khiếu Hành là nàng trung thực người nghe.

Chờ nàng nói xong câm miệng, đại sư huynh khóe miệng đã thượng kiêu đến cùng thái dương vai sát vai, một trương lạnh lùng khuôn mặt thượng, tràn ngập “Nhà ta tiểu hài tử giỏi quá”.

Nàng sư phụ không nhường một tấc, một đôi mắt mở tròn trịa, đầy miệng phi ngựa:

“Hóa hiểm vi di, xuất sắc xuất sắc! Những cái đó yêu ma không khi dễ người đi? Chúng ta Diêu Diêu thông minh lanh lợi, người gặp người thích, kia chỉ hồ ly không thích người, là hấn mắt bị mù —— người chớ có thương tâm, Lăng Tiêu Sơn có rất nhiều tuần tú đệ tử, hôm nào sư phụ cho người... Lựa mấy cái lại đây, đồ nhi tùy ý chọn.”

Xem nguyên tác thời điểm còn không cảm thấy, hiện giờ chính mắt nhìn thấy, nguyên lai đây là vạn người kính ngưỡng tiên tông trưởng lão, quả thực..... Cực có cá tính.

Này đoạn cầu vòng thí thối đến chân tình thật cảm, Tạ Tinh Diêu thụ sủng nhược kinh, càng nghe càng mặt nhiệt, giống cái viên cầu súc thành một đoàn, rất là ngượng ngùng mà sờ sờ chớp mũi.

Cũng đúng là giờ phút này, bên tai truyền đến một tiếng cực thấp cười âm. Mang theo điểm nhi cười lạnh, quen thuộc khí âm.

Nguyên tự Yến Hàn Lai.

Chính mình cảm thấy ngượng ngùng là một chuyện, bị người khác trắng trợn tảo bạo chế giễu, vậy hoàn toàn là một chuyện khác.

Tạ Tinh Diêu nghiêng nghiêng liếc hẩn liếc mắt một cái, trùng hợp Yến Hàn Lai cũng đang xem nàng, lưỡng đạo tầm mắt không tiếng động chạm vào nhau, thiếu niên lười nhác dương môi, trong mắt rõ ràng có thể thấy được trào phúng cùng lạnh lẽo.

Này tính cái gì hồ ly, sống thoát thoát một con không làm cho người thích con nhím.

“Nói ngắn lại, có này 40 vạn linh thạch, chúng ta là có thể đem Tiểu Dương Phong một lần nữa sửa chữa một phen.”

Tạ Tinh Diệu không hề để ý đến hắn, hồng lỗ tai xua xua tay: “Sư phụ theo như lời những cái đó, liền không cần làm phiền.”

Bọn họ bốn cái người xuyên việt sớm tới Hoa đình, nhân phải đợi chờ Ý Thủy chân nhân cùng Yến Hàn Lai, vẫn luôn không ăn cơm.

Hiện giờ người tề cơm điểm đến, rốt cuộc tới rồi chờ mong đã lâu mỹ thực thời gian.

Tạ Tinh Diệu xoa xoa tay, chờ sư phụ sư huynh sôi nổi khởi tay, thực mau cùng tùy đại lưu, cầm lấy trước người một đĩa.

Bên cạnh người xẹt qua một sợi gió lạnh, nàng thu hút da, nhìn thấy đột nhiên ngồi ở nàng bên cạnh người Yến Hàn Lai.

Bàn tròn phía trên, chỉ có nàng bên cạnh vị trí có cái chỗ trống.

Hai người liếc nhau, đồng thời đem ánh mắt dời đi.

Khoảng cách Tạ Tinh Diệu gần nhất món ăn, là một chén nước lớn nấu lát thịt.

So với khẩu vị thanh đạm đồ ăn phẩm, thịt luộc gia nhập càng nhiều ớt cay cùng hồng du, nóng hầm hập khói trắng mờ mịt là lúc, cũng có mê người cay hương hồn nhiên tản ra.

Tới Tu chân giới nhiều ngày như vậy, nàng hồi lâu không ăn về đến nhà

hương đồ ăn, gấp không chờ nổi liền cơm tẻ, ăn xong đệ nhất khẩu thịt.

Mộc đũa nhập khẩu, đầu tiên dật khai hương vị, là trải qua bạo xào sau hành thái thanh hương.

Lát thịt hoạt nộn, bị chặt chẽ bao vây ở nước canh bên trong, hàm răng cắn hạ, trong miệng tràn đầy thấm khai hơi cay mùi thịt. Nhiệt du cay mà không nị, cơm còn lại là viên viên no đủ, viên viên rõ ràng, bị nước canh một tắm, lập tức trở nên tiên hương nồng đậm, mềm lạn ngon miệng.

Món này bản thân khẩu vị đã là tuyệt hảo, càng không cần phải nói hành gừng tỏi mặt đại đại phong phú trong đó vị trình tự, một ngụm xuống dưới kiêm cựa cay hương hàm ma, mùi phần đã ghiền.

Ăn ngon.

Tạ Tinh Diệu không chút nào tiếc rẻ cổ vũ: “Đại sư huynh, ăn với cơm Thần Khí.”

Ở nàng đối diện mặt, Ôn Bạc Tuyết ném khẩu đường dấm tiểu tô thịt, lộ ra xưa nay chưa từng có hạnh phúc biểu tình.

Tiểu tô thịt ngoại bọc tầng tinh bột, bị dầu chiên lúc sau, đương nhiên trở nên xốp giòn đến cực điểm.

Đổ vào trong miệng, đầu tiên là chua chua ngọt ngọt nước sốt thối quét đầu lưỡi, chợt “Ca băng” một tiếng vang nhỏ, tinh bột xác ngoài phá vỡ, nước sốt dung tiến nhất trung tâm đặc sệt mùi thịt.

“Ăn ngon, hảo hảo ăn.”

Ôn Bạc Tuyết không quá sẽ khen người, nỗ lực từ trong đầu sưu tầm câu

nói: “Nhiệt, giòn, bạo nước, ta có thể ăn ba chén, không, năm chén cơm.”

Bọn họ nói chuyện khoảng cách, Nguyệt Phạn đã ăn xong rồi một chỉnh chén cơm.

“Đích xác không tòi.”

Ý Thủy chân nhân nuốt vào một ngụm đồ ăn, ánh mắt hơi lợng: “Hương cay gồm nhiều mặt, sắc hương vị đều đầy đủ, Khiếu Hành ngày xưa say mê với thuật pháp, đã nhiều ngày vì sao đối trù nghệ sinh hứng thú?”

“Đệ tử tu vi hồi lâu không có đột phá, sư phụ từng ngôn ta nóng lòng cầu thành, ngược lại chui rúc vào sừng trâu.”

Hàn Khiếu Hành đã sớm đã làm chuẩn bị, nghe vậy gật đầu đáp: “Đệ tử tinh tế cân nhắc một phen, cảm thấy không ngại nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đợi đến đạo tâm vững vàng, lại chuyên tấn công thuật pháp.”

Này đoạn nói đến có lý... Có theo, Ý Thủy chân nhân quả nhiên bị hù trụ, cười vang nói: “Không tòi, không tòi! Khiếu Hành, một mặt cầu thành chỉ biết hạn chế đạo tâm, nguoi rớt cuộc nghĩ thông suốt.”

Này cũng đúng.

Sư phụ cư nhiên còn rất vui vẻ bộ dáng..... Bất quá nghĩ đến cũng là, phía trước vị kia chân chính đại sư huynh say mê thuật pháp, cơ hồ tới rồi tẩu hỏa nhập ma nông nổi, làm hấn lão nhân gia ngày ngày lo lắng.

Tạ Tinh Diệu lại lật khẩu cơm, vốn định lại khen vài câu, chợt nghe trong đầu leng keng một vang.

Đây là đã lâu hệ thống nhắc nhở âm, tính tính thời gian, đích xác cũng tới

rồi hướng nguyên văn chủ tuyến rảo bước tiến lên quan trọng thời điểm.

Liên Hỉ trấn hồ yêu chi loạn, bất quá là toàn văn trung một cái chi nhánh phó bản. Hiện giờ trở lại Lăng Tiêu Sơn, được Ý Thủy chân nhân giao dư mọi người nhiệm vụ, mới tính chân chính kéo ra □ Thiên đồ □ chủ tuyến mở màn.

—— tiên cốt.

“Khiếu Hành muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian,” Ý Thủy chân nhân dương môi cười, “Đang ngồi các vị đâu?”

Tạ Tinh Diệu mười phần phối hợp, giả vờ hiếu kỳ nói: “Sự phụ, làm sao vậy?”

“Các người hẳn là nghe nói qua 500 năm trước kia tràng đại chiến.”

Ý Thủy nói: “Lâu Uyên nhập ma, đồ biến tiên môn các phái, may có nhiều vị tiên gia đại năng ra mặt, mới rút cuộc đem này chế trụ.”

Lâu Uyên, 500 năm trước tà ma đứng đầu, nghe đồn trời sinh ma cốt, hung lệ thích giết chóc, dẫn dắt một chúng yêu ma gây sóng gió, cuối cùng bị tiên môn liên thủ tiêu diệt sát.

Nếu □ Thiên đồ □ là bản ngôn tình tiểu thuyết, dựa theo như thế cuồng bá huyển khóc giả thiết, nam chủ nhân công phi hẳn mặc chúc.

Đáng tiếc nó ở nam tần.

“Ở đại chiến bên trong, Lăng Tiêu Sơn ngã xuống một vị tiên cốt thiên thành tiên bối, chiến sự thảm thiết, tiên cốt tùy theo rơi rụng các nơi, không biết tung tích.”

Ý Thủy rất là cảm khái, một loát chòm râu: “Tiên cốt ly nhân thân, hiệu dụng không bằng từ trước, nhiều lắm cùng cấp với một kiện cao giai pháp khí, chẳng qua..... Gần đây linh khí càng thịnh, tiên cốt thể nhưng ẩn ẩn có sống lại chi thể, liền ở phía trước hai ngày, thần cung suy tính ra trong đó một khối vị trí.”

“Tiên cốt sống lại.....”

Ôn Bạc Tuyết rất cuộc nhớ tới chính mình nhân thiết không phải ngốc bạch ngọt đồ tham ăn, nghe vậy hơi hơi nhú mày, hầu âm thanh lãnh như tuyết dung: “Một khi rơi vào dụng tâm kín đáo người trong tay, hậu quả không dám tưởng tượng.”

Nguyệt Phạn nuốt vào trong miệng tiểu điểm tâm, bay nhanh tiếp diễn:

“Không tồi. Nếu biết được tiên cốt vị trí, việc cấp bách, đó là đem này mang về Lăng Tiêu Sơn.”

Râu bạc lão nhân cười mị mị nhãn, khóe môi nhẹ cong, trong tay tửu hồ lô toàn ra một cái xinh đẹp hình cung: “Đúng là.”

“Cho nên sư phụ nhắc tới chuyện này,” Tạ Tinh Diêu chớp chớp mắt, “Là muốn cho chúng ta đi thu hồi tiên cốt?”

“Không hở là ta ngoan đồ nhi!”

Ý Thủy cười đến tùy ý, hương nàng trong chén kẹp đi một khối đường dấm thịt: “Ta cùng thần cung thương lượng qua, hiện giờ tiên cốt chưa hoàn toàn sống lại, đem này thu hồi không tính việc khó. Diêu Diêu, Bạc Tuyết, Nguyệt Phạn tiểu Thánh Nữ, các người đều là tuổi trẻ đệ tử trung người

xuất sắc, không ngại đem nó làm như một lần rèn luyện nhiệm vụ, đi Tu chân giới khắp nơi du lịch một phen.”

Cùng nguyên cốt truyện đối tượng.

Bọn họ ba người tư lịch còn thấp, mượn từ sưu tầm tiên cốt, vừa vặn có thể tăng trưởng một ít lịch duyệt.

Hàn Khiếu Hành thân là đại sư huynh, tu vi tối cao, kinh nghiệm nhất đủ, mang theo trên người không khác một người hình ngoại quái, Ý Thủy chân nhân đã tưởng tôi luyện hậu bối, tất không có khả năng làm hấn đồng hành.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng thở ra một hơi, rũ mi gật đầu: “Sư phụ, Bạc Tuyết tất không có nhục mệnh.”

“Ta cũng là!”

Tạ Tinh Diêu nghiêng đi gương mặt, đuôi mắt hơi cong: “Sư phụ, ngài không cho đại sư huynh đi theo chúng ta, có phải hay không tưởng ăn nhiều mấy ngày hấn làm đồ ăn nha?”

Đây là cái nhẹ nhàng hoạt bát nho nhỏ vui đùa, nàng nguyên tưởng rằng Ý Thủy quyền cao chức trọng, chắc chắn thề thốt phủ nhận, lão nhân lại chỉ là loát loát chòm râu, làm ra một cái im tiếng thủ thế: “Hừ, đừng làm cho quá nhiều người biết.”

Hấn đầu bạc bạch chòm râu, mang theo điểm nhi giáo hoạt mà cười rộ lên, giống như một con lười biếng &...#30340; miêu.

Tạ Tinh Diêu chưa từng gặp qua như vậy trưởng bối, đầu tiên là sửng sốt,

thực mau hồi lấy một cái ngằm hiểu cười.

Một cái đối diện khoảng cách, bên kia Nguyệt Phạn hoãn thanh mở miệng:

“Ý Thủy trưởng lão, đệ nhất khối tiên cốt vị trí ở nơi nào?”

“Bắc Châu.”

Ý Thủy chân nhân bấm tay, nhẹ khấu một chút bàn đá: “Bắc Châu nãi cực hàn chi địa, một năm bốn mùa nơi chốn phong tuyết, các người lần này tiến đến, chớ có cảm lạnh mới hảo.”

“Chúng ta đã là Trúc Cơ kỳ tu vi, như thế nào cảm lạnh.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Chỉ hy vọng không cần gặp được cái gì khó chơi yêu ma quỷ quái mới hảo.”

Nàng nói chuyện vốn là theo bản năng, đề cập kia “Khó chơi yêu ma quỷ quái”, hai mắt không tự chủ được lạng lẽ vừa động, nhanh chóng nhìn nhìn bên người Yến Hàn Lai.

Toàn quái hồ ly nhảy bén cảm giác lực.

Tầm mắt này bị hấn một cái chớp mắt phát hiện, thiếu niên trầm mặc rũ xuống lông mi, ánh mắt cùng nàng lạnh lùng chạm vào nhau.

Tạ Tinh Diệu mặt không đổi sắc, thậm chí nỗ lực ý đồ thẳng thắn sống lưng, do đó làm chính mình nhìn qua không như vậy chột dạ.

“Vi sư nghe qua tự Liên Hỉ trấn truyền đến tin tức, các người đều biểu hiện đến thập phần xuất sắc.”

Ý Thủy chân nhân ôn thanh nói: “Lần này đi trước Bắc Châu, mặc dù không có ta cùng Khiếu Hành, cũng nhất định có thể thuận lợi thu hồi tiên cốt ——

di.”

Hắn tiếng nói đột nhiên im bật, trầm mặc giây lát, thực mau lần thứ hai vang lên: “Yến tiểu công tử như thế nào cũng không gấp đồ ăn, là không hợp khẩu vị sao?”

Bị không hề dấu hiệu gọi ra dòng họ, Yến Hàn Lai động tác rõ ràng cứng đờ.

“Nếu là không mừng ăn cay, không ngại nếm thử cái này.”

Lão nhân hướng hắn trong chén kẹp đi một khối ngó sen kẹp: “Thanh đạm khẩu vị, còn rất hương. Người trẻ tuổi tưởng chừng vóc dáng, phải ăn nhiều vài thứ, Tích Cốc Đan cố nhiên có thể lấp đầy bụng, nhưng nó sao có thể so được với ngũ cốc hoa màu?”

Yến Hàn Lai há mồm, muốn nói lại thôi, biểu tình phức tạp.

Hắn từ nhỏ dưỡng thành khắc nghiệt độc miệng tính tình, đối khởi người tới không lưu tình chút nào ——

Nhưng cùng Tạ Tinh Diệu giống nhau, hắn hẳn là cũng là đầu một hồi nhìn thấy như thế nhiệt tình trường bối.

Đối mặt râu bạc lão gia gia chiếu cố, hắn tổng không có khả năng thói quen tính nói một tiếng “Thật phiền”.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt nhìn hắn nhấp khởi môi mỏng, sau một lúc lâu kẹp lên ngó sen kẹp, biệt biệt nữ nữ nói thanh đa tạ.

Tạ Tinh Diệu không nhin cười: “Phốc khụ.”

Yến Hàn Lai ngồi ở bên người nàng, hai người cúi đầu không thấy ngẩng

đầu thấy. Nàng sức quan sát không yếu, đã sớm phát hiện người này ăn không hết cay, một khối thịt luộc phiến nhập khẩu, lỗ tai có thể bị cay đến phiếm hồng.

Cố tình hai người bọn họ trước mặt bãi chính là thịt luộc, có lẽ là cảm thấy câu thúc, Yến Hàn Lai cũng không đem chiếc đũa đuổi trường, đi nơi khác gấp đồ ăn.

Vì thế hoặc là ăn cơm tẻ, hoặc là bị cay đến thẳng nhú mày, nề hà chính là một câu không nói.

“Bất quá nói trở về,” Ý Thủy chân nhân không hổ là Tu chân giới hảo gia trưởng, thấy hấn ngoan ngoãn ăn xong ngó sen kẹp, vẫn cảm thấy không đủ, “Yến công tử, vì sao có chút không lớn cao hứng?”

Tạ Tinh Diệu trong lòng thầm hừ một tiếng.

Này nơi nào là không cao hứng, rõ ràng là không muốn cùng bọn hấn một đám người kéo gần khoảng cách, từ đầu đến cuối đem chính mình ngăn cách bởi ngoại, lạnh nhạt lại xa cách.

Phía trước ở y quán nghe bọn hấn thương nghiệp lẫn nhau thối khi cũng là, hiện giờ Yến Hàn Lai nghe Ý Thủy chân nhân đem các đồ đệ khen cái biến, trong lòng không biết ở như thế nào chê cười bọn họ này đàn tiểu Trúc Cơ.

Kim Đan tu vi không dậy nổi a.

Yến Hàn Lai không thói quen như thế thịnh tình, quanh thân khí thế lặng yên biến mất một ít, đang muốn mở miệng, lại bị một khác nói nữ âm chột đánh gãy.

“Sự phụ, Yến công tử cũng ở trừu yêu khi ra lực, người chỉ khen chúng ta, hẳn tự nhiên cảm thấy mát mát.”

Thanh y thiếu niên đột nhiên ngược mắt, cùng Tạ Tinh Diệu bốn mắt nhìn nhau.

Nàng tất nhiên nhìn ra hắn trong mắt lạnh lẽo, thần sắc lại là không thay đổi, thậm chí nhiều ra một phân khiêu khích: “Yến công tử, nhất định cũng tưởng bị khen một khen.”

Nói hươu nói vượn.

Yến Hàn Lai theo bản năng muốn hỏi đổi, đổi... Phương lại không cho mảy may cơ hội.

Tạ Tinh Diệu khẩn tiếp thượng câu nói: “Tiểu Yến công tử là cái bảo, thân pháp như thần đạo hành cao.”

Yến Hàn Lai:.....

Nói thật, hắn có chút tưởng bóp nát thứ gì xúc động.

Lại cứ nàng nói được liền mạch lưu loát, hoan vui sướng mau, nói xong thậm chí vươn tay phải, triều mặt khác mấy người bên kia làm ra “Tiếp theo cái” thủ thế.

Nguyệt Phạn đưa nhỏ này đánh tiểu liên thông minh, thuận thế nhấc tay đoạt đáp: “Môi hồng răng trắng hảo tướng mạo!”

Tạ Tinh Diệu vỗ tay: “Thôi đến điếu.”

Ôn Bạc Tuyết cười đến không mở ra được mắt: “Các người nói tam câu nửa đâu?”

Ba cái quái nhân, lấy Tạ Tinh Diệu nhất gì.

Thế gian tiên môn đệ tử dữ dội nhiều, tiên phong đạo cốt có chi, không học vẫn không nghề nghiệp cũng có chi, Yến Hàn Lai gặp qua không ít, chưa bao giờ giống như nay như vậy cảm thụ.

Nghĩ đến còn muốn cùng bọn họ ở chung hồi lâu, hấn thật đánh thật không kiên nhẫn.

Bên cạnh Tạ Tinh Diệu còn ở thanh giọng nói: “Làm ta ngấm lại..... Phù kinh thiên tạ thế vô song.”

Nguyệt Phạn: “Hàng yêu trừ ma người mạnh nhất.”

Ôn Bạc Tuyết suy nghĩ một lát, nỗ lực nói tiếp: “Cái kia, thân như thanh tùng huê quế hương.”

Nghe thấy “Quế hương”, nào đó không như vậy vui sướng hồi ức nảy lên trong lòng, làm hấn không kiên nhẫn nhú mày.

Cuối cùng một câu lại dừng ở Tạ Tinh Diệu trên người, Yến Hàn Lai mặt không gợn sóng, nghiêng đầu xem nàng.

Hấn có thể nhìn ra Tạ Tinh Diệu đối chính mình tâm sinh đề phòng, đối phương còn không có mở miệng, Yến Hàn Lai cũng đã vì nàng nghĩ kỹ rồi lời kịch.

Định là âm dương quái khí, đối chọi gay gắt, thí dụ như ——

Ngồi ngay ngắn với bên cạnh người cô nương đối thượng hấn ánh mắt, dương môi cười.

Nàng tướng mạo ngoan ngoãn, nhìn hấn khi ngưỡng đầu, vì thế ánh mắt

trời bay lả tả rơi xuống, với trong mắt vụng ra từng vòng đầy ra quang hình cung.

Ở mờ mờ vàng sáng, Tạ Tinh Diêu đột nhiên vươn tay, triều hấn dương dương cầm: “Nhạ, cho người đường.”

Mới vừa rồi những cái đó sắp xuất khẩu châm chọc, toàn bộ nát cái tinh quang.

Yến Hàn Lai cùng nhân vi ác nhiều năm như vậy, ít có mà sống sờ ở tại chỗ, không biết như thế nào trả lời.

“Ăn không hết cay liền không cần cạy mạnh, đây là bạc hà đường, có thể tan đi trong miệng cay vị.”

Tạ Tinh Diêu nâng gờ tay cổ tay: “Cấp.”

Nàng đều không phải là không biết biến báo, Yến Hàn Lai phía trước ở trong tối uyên cứu nàng một mạng, màn đêm buông xuống Giang phủ hỗn loạn, hấn đồng dạng giúp quá không ít vội.

Lúc sau còn có không ít phó bản phải đi, người này là không thể thiếu một đại chiến lược, ở không xé rách da mặt phía trước, không cần thiết cùng hấn lẫn nhau cừu thị.

Huống chi..... Xem hấn một cái chớp mắt chi gian kinh ngạc biểu tình, còn rất có ý tứ.

Vai ác tiểu ma đầu, ngoài dự đoán mà dễ khi dễ.

Yến Hàn Lai: “Ta không thích ngọt.”

Tạ Tinh Diêu ân ân: “Đúng đúng đúng, Yến công tử không yêu ăn ngọt,

cũng chưa bao giờ một hơi ăn luôn hơn phân nửa túi hoa quế đường.”

Có lẽ đến cực điểm, giống cực ở hồng kén ăn tiểu hài tử, Yến Hàn Lai phiên chết nàng.

Sau đó hấn duỗi tay tiếp nhận kia viên đường.

Này tuyệt phi nhân hấn yêu thích đồ ngọt, chẳng qua vì lấp kín Tạ Tinh Diêu miệng.

Bạc hà thanh hương thể tới rào rạt, thiếu niên hướng nàng trên đường một tiếng tạ, đầu lưỡi nhẹ nhàng phát quá kia mật ngọt hương.

Này đàn tiên môn người nói rõ muốn cùng hấn kéo gần quan hệ, chỉ tiếc chú định giỏ tre mức nước công dã tràng.

Hấn còn không có ti tiện đến cái loại tình trạng này, sẽ bởi vì một chút chỗ tốt liền cúi đầu xưng thần. Với hấn mà nói, nơi này bất luận kẻ nào đều không đáng để ý, hiện giờ là, tương lai cũng là.

Một đạo gió nhẹ khẽ vuốt mà qua, bên tai vang lên quen thuộc tiếng nói: “Hương vị thể nào, ngọt sao?”

Phủ vừa nhắc đầu, Tạ Tinh Diêu chính nhìn chăm chăm hấn khóe miệng, đỉnh đầu nhảy động ánh vàng rực rỡ ánh nắng.

Ở nàng phía sau, là mấy song đồng dạng tò mò đôi mắt.

Đầu lưỡi đường tâm hóa khai, thanh hương bao bọc lấy toàn bộ khoang miệng, lạnh cảm cảm mật bách chuyển thiên hồi, đem hấn không mừng cay ý cùng nhau quét sạch, thể nhưng... Làm đầu óc ngẩn ngủ ngốc ngốc.

Vấn đề này, hấn không quá tưởng trả lời.

Yến Hàn Lai quay mặt đi đi: “Miễn cưỡng, tính ngọt.”

“Hảo gia!”

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng mau mau vỗ tay một cái: “Yến công tử, gió lốc thẳng đi thanh vân thượng.”

Lại tới nữa.

Yến Hàn Lai trong lòng bức bối như ma, dứt khoát rũ mắt không xem nàng.

Nguyệt Phạn đột nhiên nhanh trí: “Vô hạn càn rỡ ta hàn vương!”

Ôn Bạc Tuyết cười đến xoát xoát phun ra một miệng trà.

Yến Hàn Lai:.....

Bọn họ hảo phiền.

Bọn họ nói được ba hoa chích choè, riu rít, Yến Hàn Lai chưa bao giờ nghe qua như thế trắng ra khen, chỉ cảm thấy nhĩ sau ản có nhiệt khí, chúc đến phiền lòng.

Đúng lúc là giờ phút này, cách đó không xa Ôn Bạc Tuyết nhẹ di một tiếng:

“Yến công tử hay là còn cảm thấy quá cay? Mặt giống như lại hồng ——”

Một câu chưa nói xong, Ôn Bạc Tuyết trong đầu linh quang hiện lên, bỗng nhiên thông suốt.

Hắn rốt cuộc minh bạch.

Người thành thật nói thành thật lời nói, bạch y thanh niên thành thật mà buột miệng thốt ra: “Yến công tử, chúng ta có phải hay không nói qua đầu, làm người cảm thấy ngượng ngùng?”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai tình nguyện hấn chưa từng khai quá cái này khiếu, vẫn luôn đương cái thành thật ngốc tử liền khá tốt.

“Hảo hảo đừng nói nữa, Yến công tử đã đủ ngượng ngùng, các người lần nữa cường điệu, hấn chỉ biết càng ngượng ngùng.”

Ý Thủy chân nhân tiếp tục vì hấn gấp đồ ăn: “Tiểu công tử, đừng ngượng ngùng. Lai Lai tới, chúng ta ăn cơm.”

Yến Hàn Lai:.....

Hai câu lời nói, ba cái “Ngượng ngùng”, rõ ràng là ý định muốn cho hấn ngượng ngùng.

Này tiên môn kỳ kỳ quái quái, sao lại thế này.

Ngày thường con nhím thiếu niên quái gở lại khắc nghiệt, nề hà ở hôm nay đựng phải mấy đoàn mềm như bông bông, tuy là hấn cả người mang thứ, cũng chỉ có thể yên lặng cúi đầu ngồi ở một bên, nhú lại mi vùi đầu dùng cơm.

Tạ Tinh Diệu thấy hấn như thế ăn mệt, không chút nào che giấu trong mắt xem kịch vui cười, làm bộ làm tịch vươn tay phải, ở Yến Hàn Lai bên cạnh người trên dưới vầy vầy.

Lòng bàn tay mang ra mát lạnh gió nhẹ, từ từ tằm ở người thiếu niên màu đỏ vành tai, cùng lúc đó, bên tai thượng có nàng cười khẽ dư âm: “Yến công tử còn cảm thấy cay nha? Tới phiền quạt gió.”

Chapter 23

Cái này Tu chân giới rất lớn.

Bắc có nuốt long tuyết sơn liên miên vạn dặm, vắt ngang ra quanh năm phiêu tuyết vĩnh đông chi hương; nam có la sát biển sâu diện tích rộng lớn vô biên, nước biển dưới, là đến nay chưa bị chinh phục thần bí đại dương mênh mông.

Căn cứ bản đồ tới xem, này giới bị phân ngàn phủ trăm châu.

Dự Châu đại mạc hoang, Biện Châu phú giả hành, U Châu tiên ma loạn, Trung Châu tông môn tập, đến nỗi đoàn người sắp sửa đi trước Bắc Châu, tắc ở vào nuốt long tuyết sơn bên vĩnh đông nơi.

Nói ngắn gọn, bởi vì vĩ độ quá cao, tiếp thu đến thái dương phóng xạ quá thiếu, một năm bốn mùa cực độ rét lạnh, gió mạnh sậu tuyết không ngừng.

Nguyệt Phạn giải quyết dứt khoát: “Hiểu, tiểu bắc cực.”

Bọn họ ở Tiểu Dương Phong nghỉ ngơi suốt năm ngày, chờ trạng thái điều dưỡng, linh lực đầy đủ ngày, cũng liền tới rồi khởi hành thời cơ.

Chẳng qua, trừ bỏ Tạ Tinh Diệu, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn, sắp tới đem nhích người đi trước Bắc Châu danh liệt trung, nhiều ra một người khác.

Tạ Tinh Diệu đứng ở Tiểu Dương Phong đỉnh núi, ánh mắt hơi động, nhìn về phía cách đó không xa lập cao gầy thiếu niên.

Yến Hàn Lai quần áo nhiều vì thâm thanh gần hắc, gọi người nhớ tới bạc phơ hàn quạ.

Hắn thân hình cao dài, lóa mắt nhìn lại giống như biển mây thanh từng, nhưng mà so với thanh từng ngạo nghễ xuân ý, rồi lại nhiều ra vài phần không làm cho người thích âm u, lạnh thấu xương lãnh trầm, phảng phất sinh ở nơi tối tăm, không thấy thiên nhật thứ.

Cũng nguyên nhân chính là loại khí chất này, hắn tuy sinh có một trương ngọc tinh xảo mặt, bên người lại cực nhỏ có người nguyện ý tới gần.

Yến Hàn Lai đứng ở một thân cây hạ, bởi vì nghịch quang, Tạ Tinh Diệu chỉ có thể nhìn thấy hắn góc cạnh rõ ràng sườn mặt hình dáng, vành tai thượng hồng mặt trang sức rào rạt nhoáng lên, sắc đến té gãy sườn cổ một mảnh lãnh bạch.

Yến Hàn Lai vẫn luôn mang kia mặt trang sức.

Mặt trang sức thủ công thô ráp, chỉ có thể biện ra là khối đồ như máu ngọc thạch, nhìn qua phổ phổ thông thông, không có chút nào linh lực dao động.

Thân là toàn tâm toàn ý đi sự nghiệp tuyến vai ác nhân vật, hắn luôn luôn đối ngoại hình trang điểm không lắm để bụng, ngay cả quần áo đều là trên đường tùy ý có thể thấy được mặt hàng, cố ý mang lên như vậy một cái thấy được khuyển tai, Tạ Tinh Diệu cảm thấy trong đó tất có thâm ý.

Đáng tiếc nguyên văn đối này chỉ tự không đề.

Đột nhiên chi gian, huyết giống nhau cục đá từ từ vừa động, ánh mắt có thể đạt được chỗ, thiếu niên sườn cổ biến thành đối diện nàng hầu kết cùng cổ.

Yến Hàn Lai triều nàng nghiêng đi thân.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt không thay đổi: “Không nghĩ tới Yến công tử như vậy một cái người bận rộn, cư nhiên nguyện ý cùng chúng ta đồng hành.”

Ý Thủy chân nhân cũng không nuốt lời, ở lần đó Hoa đình liên hoan sau, thật sự vì hắn tìm tới một vị tu vi pha cao y tu.

Này 5 ngày bên trong, Yến Hàn Lai trong cơ thể tà ma chi khí rốt cuộc tan đi, ngoại thương cũng hảo cái □□ thành.

Đương râu bạc lão nhân hỏi hắn bước tiếp theo tính toán, thiếu niên trầm tư một lát, nhẹ giọng trả lời: “Mấy ngày phía trước, ta liền muốn đi Bắc Châu du lịch một phen. Nếu ngày sau có duyên, có lẽ có thể vì tìm kiếm tiên cốt tấn một phần nhỏ bé chi lực.”

Tạ Tinh Diệu liền ha hả.

Cái gì “Nếu có duyên”, cái gì “Nhỏ bé chi lực”, rõ ràng là vừa ra chủ mưu đã lâu trò hay. Người này cũng thật là lại quật lại bướng bỉnh, chẳng sợ chính mình mới là có việc cầu người, tưởng cùng đại gia cùng nhau đồng hành cái kia, vẫn muốn giả bộ như thế không chút để ý bộ dáng.

Yến Hàn Lai da mặt, tựa hồ thật rất mỏng.

Nói ngắn lại, Ý Thủy chân nhân đối cái này thiên phú dị bẩm hậu bồi cực kỳ thưởng thức, niệm cập hắn là tiểu đệ tử Tạ Tinh Diệu ân nhân cứu mạng, thường xuyên qua lại, đem Yến Hàn Lai cũng quơ vào đi trước Bắc Châu phân đội nhỏ bên trong.

Cùng nguyên văn cốt truyện không có gì khác biệt.

Giờ phút này chính trực chính ngọ, sư phụ cùng đại sư huynh tới vì bốn người tiến đưa.

Sấn Nguyệt Phạn chuẩn bị xe thể thao khoảng cách, Tạ Tinh Diêu nghiêm túc dặn dò: “Tiểu Dương Phong tương lai, liền làm ớn cấp nhị vị.”

“Sư muội yên tâm, chúng ta sẽ thích đáng bảo quản 40 vạn linh thạch.”

Hàn Khiếu Hành mày kiếm hơi dương, tự bên môi lộ ra một cái lời thề son sắt cười: “Chờ các người đi rồi, ta cùng sư phụ liền đi dưới chân núi nhìn xem, hỏi một chút thợ thủ công như thế nào sửa chữa lại.”

Đại sư huynh, nội vụ chi thần.

Đối mặt như thế đáng tin cậy đồng đội, Tạ Tinh Diêu thật mạnh gật đầu.

Làm người nhất muốn chú ý ăn, mặc, ở, đi lại, Hàn Khiếu Hành mang đến không gì sánh kịp mỹ vị, Nguyệt Phạn xe bay ở toàn bộ Tu chân giới riêng một ngọn cờ, chỉ cần đem Tiểu Dương Phong từ trên xuống dưới hảo hảo xử lý một lần, cái này “Trụ” tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Đến nỗi quần áo, tiên tông đệ tử có linh thạch bằng thân, chờ lát nữa vào Bắc Châu, đi bên đường mua chút đó là.

“Chờ các người trở về, Tiểu Dương Phong phải đại biến dạng.”

Ý Thủy chân nhân loát loát bạch chòm râu, thần sắc ẩn có không đành lòng: “Kỳ thật những cái đó bằng hiệu cùng phòng ốc đều khá tốt, 500 năm tới, vẫn luôn không ra quá lớn vấn đề.”

Tạ Tinh Diêu: “..... Chính là bởi vì chúng nó căng suốt 500 năm, cho nên mới càng thêm không thể dùng a sư phụ!”

*

Làm □ tap tap chạy đinh xe □ trung thực người yêu thích, Nguyệt Phan đem trong trò chơi gara toàn bộ điểm miễn, là cái thật đánh thật khắc kim người chơi.

Tọa ủng hậu cung giai lệ 3000, nàng tự nhiên không có khả năng độc sủng Rolls-Royce một loại xe hình, hôm nay bị phiên thể bài, là một chiếc toàn cầu hạn lượng bản Lamborghini.

Thâm hắc sắc, đuôi to cánh, trước động cơ xây hình lưu sương mà sắc bén, thân xe thiết kế cảm mười phần, liếc mắt một cái nhìn lại, cực giống một đầu âm thầm ngủ đông hung mãnh dã thú.

Phong cách lại soái khí, khốc tể.

Tạ Tinh Diệu lúc này ngồi ở ghế phụ, thật cẩn thận cột kỹ đai an toàn, cùng sư phụ sư huynh vẫy vẫy tay.

Sau đó nghe thấy động cơ một tiếng nổ vang.

Nguyệt Phan không biết từ chỗ nào móc ra một bộ kính râm, triệu bọn họ so ra một cái ngón tay cái: “Mọi người trong nhà, ngồi ổn, cất cánh!”

Dứt lời, thế khởi.

Bàng bạc linh lực thổi quét thân xe, bất quá giây lát, đen nhánh cự thú phát ra một tiếng bàng nhiên gầm nhẹ, dường như mũi tên nhọn đem phát, xông thẳng tận trời, đằng khởi hết sức, lẫm lẫm nhiên đâm thủng thật mạnh sương mù dày đặc.

Nhân có lần trước kinh nghiệm giáo huấn, Tạ Tinh Diệu học Yến Hàn Lai

biện pháp, từ lên xe thời điểm, liền cho chính mình hạ cái ngự phong thuật.

Không thể không nói, đây là cái cực hảo ý nghĩ.

Một tầng mắt thường không thể thấy phong tráo bao bọc lấy toàn thân, đem cuồng phong tất cả cách trở ở bên ngoài, mặc dù mở ra cửa sổ xe, nàng cũng sẽ không bị thổi đến không mở ra được hai mắt, tóc lộn xộn.

Lamborghini động cơ tuyệt hảo, phối hợp Tu chân giới thần kỳ phù không pháp thuật, dọc theo đường đi dường như lưu tinh cản nguyệt, giữa không trung trung lưu lại đạo đạo bừa bãi vô cùng tàn ảnh, có thể nói Tu chân giới nhất tịnh.

Vô luận tàu bay, ngự kiếm, ngự khí vẫn là giá hạc phi hành tu sĩ, ở cùng chi đi ngang qua nhau ngay lập tức, toàn sẽ không tự chủ được lăng thượng sửng sốt, ngược mắt tò mò đánh giá.

Lăng Tiêu Sơn mà chỗ Trung Châu, đoàn người đến phương bắc nuốt long tuyết sơn, đã là hai cái canh giờ về sau.

Tạ Tinh Diệu thăm dò nhìn về phía ngoài cửa sổ, theo bản năng phát ra kinh ngạc cảm thán: “Oa ——”

Đập vào mắt chứng kiến, đại tuyết mấy ngày liền, gió lạnh tàn sát bừa bãi, đóng băng vài dặm.

Chân trời loạn vân phi độ, thời điểm tuy sớm, lại đã bịt kín như mực mê mang ám sắc, tinh tế nhìn lại, một vòng tháng ế ẩm trên cao, lại thực mau tiêu nặc ở sợi bông giống nhau mây tản trung.

Nuốt long tuyết sơn hoành tuyết không đoạn, khắp nơi mở mang, không có

chỗ nào mà không phải là ngân trang tổ khóa, tự xám xịt khung đỉnh phía trên, đổ xuống hạ hiu quanh vắng lặng lạnh sương mù.

Dòng nước lạnh cuộn cuộn, tuyết bay thật mạnh, mặc dù ăn mặc giữ ấm giao ti vân cầm, Tạ Tinh Diệu vẫn là bị lãnh đến một cái run run.

Nàng sinh với phương nam, cơ hồ chưa bao giờ gặp qua hạ tuyết, lúc này nhìn đông nhìn tây, che giấu không được trong ánh mắt vui sướng sung sướng: “Thật lớn tuyết!”

Ôn Bạc Tuyết hướng lòng bàn tay ha ra một ngụm nhiệt khí: “Thật là đẹp mắt.”

Cổ nhân xem tuyết, hoặc là “Ngàn thụ vạn thụ hoa lê khai”, hoặc là “Gió bắc thổi nhận tuyết sôi nổi”, tới rồi bọn họ nơi này, toàn biến thành “Đẹp”, “Wow”, “Thật ngu”.

Tạ Tinh Diệu khắc sâu nghĩ lại, trong miệng không ngừng: “Quá bỗng lạp!” “Các người xem, nuốt long dưới chân núi có mấy chỗ tiểu thành.”

Nguyệt Phạn xem một cái bản đồ: “Phía tây là Sóc Phong Thành, từ tả hướng hữu theo thứ tự là Lưu Minh sơn trang, bàn long thành, Ngọc Lũy trấn cùng Lạc Xuyên.”

Căn cứ bọn họ được đến tình báo, nuốt long tuyết sơn vùng bá tánh, vô luận ở nào tòa thành trấn, đều thờ phụng tin tức xuyên Tu Di giáo.

Bắc Châu mà cảnh xa xôi, cùng các đại tông môn thế gia giao thoa không thâm. 300 năm trước, nơi đây vì tà ma sở chiếm, Nhân tộc tất cả trở thành nô lệ, nhận hết tra tấn.

Năm đó dân chúng lầm than, nơi chốn giống như luyện ngục, may có Tu Di giáo tuổi trẻ tư tể ngang trời xuất thế, lấy sức của một người kiếp sát tà ma lãnh tụ.

Từ đây, Tu Di bị phụng làm Bắc Châu thánh giáo.

“300 năm trước, vị kia tư tể cùng đại ma đầu đồng quy vu tận, Nhân tộc ở Tu Di giáo dẫn dắt hạ phần khởi phản kháng, đem yêu tà bức lui tới rồi phương tây thiên hồ vực sâu.”

Nguyệt Phạn gõ gõ tay lái: “Từ đó về sau, nơi này quá thượng rất dài một đoạn thời gian thái bình nhật tử. Bất quá..... Nghe nói ba ngày trước Ma tộc ngóc đầu trở lại, dẹp xong Sóc Phong Thành.”

Theo thần cung suy đoán, đệ nhất khối tiên cốt liền giấu ở Sóc Phong.

Tạ Tinh Diệu như suy tư gì: “Tà ma tới phạm, Tu Di giáo hẳn là sẽ ra mặt trấn áp đi.”

“Ân.”

Nguyệt Phạn nhún vai: “Ma tộc số lượng quá nhiều, nếu muốn nhổ cỏ tận gốc, chỉ có thể vận dụng Tu Di thế lực.”

Lamborghini quá mức dẫn nhân chú mục, vì không cho trong thành Ma tộc phát hiện, chưa đến Sóc Phong Thành, Nguyệt Phạn liền ở ngoài thành một chỗ tuyệt địa dừng lại.

Tà ma chiếm lĩnh Sóc Phong Thành sau, đối cửa thành gác cực nghiêm, nếu tưởng vào thành, cần đến có một khối chứng minh thân phận thông quan lệnh bài.

Bọn họ đều không phải Bắc Châu người địa phương, tự nhiên lấy không ra đồ vật thông quan. Đáng để ý Thủy Chân người rất là đáng tin cậy, trước tiên liên hệ hảo ngoại thành Tu Di giáo phân đàn, có thể cung cấp một ít giả tạo thân phận.

Cấp ra lợi thế, là Tạ Tinh Diêu đám người hiệp trợ sắp đã đến đương nhiệm tư tế, trợ này đánh lui tà ma.

Một cái đẹp cả đôi đôi hợp tác phương pháp.

Lamborghini vững vàng ngừng, Tạ Tinh Diêu gấp không chờ nổi mở cửa xe, hai chân uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống đất, bỗng chốc lâm vào tuyết trung.

Thật dày đại tuyết, mềm như bông lạnh băng băng, như là đạp lên bông thượng. Còn sẽ phát ra kéo kẹt kéo kẹt thanh âm.

Nàng cảm thấy mới lạ, chim cánh cụt dường như nhảy nhảy.

Nhảy xong ngẩng đầu, Yến Hàn Lai quả nhiên cười như không cười nhìn chăm chăm nàng nhìn, trong mắt vô cùng trắng ra mà lộ ra hai chữ: Ấu trĩ.

Tạ Tinh Diêu quyết định không để ý tới hắn.

Vài toà thành trấn đều kiến ở tuyết sơn hạ bình nguyên thượng, phóng nhãn nhìn lại một mảnh xa xôi mênh mông.

Nàng hứng thú bưng bưng nhìn đông nhìn tây, không biết nhìn đến cái gì, thần sắc ngẩn ngơ: “Kỳ quái, bên kia trên mặt hồ..... Có phải hay không có người ở khiêu vũ?”

Ôn Bạc Tuyết: “Khiêu vũ?”

Hắn nói chuyện khi ngựa đầu nhìn qua, phút chốc mà phong tuyết thét dài, thổi lạc đoàn đoàn thốc thốc tơ liễu bông tuyết.

Tạ Tinh Diệu bị này lưu phong hồi tuyết mất mờ, lại ngưng thần nhìn lại, mọi nơi nào có cái gì người bóng dáng, bất quá mấy cây đã sớm chết héo thụ.

“Giống như nhìn làm rồi.”

Nàng sờ sờ chớp mũi, tự túi trữ vật lấy ra bản đồ: “Vẫn là đi trước lấy thân phận bài vào thành đi. Ta nhìn xem, ước định hảo gặp mặt địa phương ở..... Phía bắc.”

Tu Di giáo kiến với Lạc Xuyên, ở các thành trấn thiết có phân đàn, nghe nói chức năng cùng Phật đạo chùa miếu xấp xỉ, đều là nghe bá tánh kỳ nguyện, vì này khẩn cầu bình an.

Trừ cái này ra, Tu Di cũng có đuổi ma trừ tà chức trách, chẳng qua tà ma thể tới rào rạt, chỉ dựa vào một cái phân đàn, không có khả năng cùng chi tương chống lại.

Sóc Phong Thành đình trệ, Tu Di phân đàn không muốn quy thuận tà ma, một phen huyết chiến lúc sau, chỉ có mấy cái người sống sót thuận lợi trốn đi, nấp trong ngoài thành, tùy thời phản công.

Tạ Tinh Diệu dựa theo sự phụ họa ra lộ tuyến, không cần thiết lâu ngày, nhìn thấy một cái sừng sững với phong tuyết trung sơn động.

Nơi này hẳn là chính là Tu Di giáo phái ẩn thân chỗ.

Nàng cùng bên người Nguyệt Phạn đối diện một cái chớp mắt, đang muốn

tiến lên, chợt thấy cửa động hư ảnh vừa động, tự hôn mê đắm tuyết mạc trung, sáng lên một đạo âm áp ánh nến.

Người mặc tổ sắc váy dài nữ tử lập với trước động, lông mi giật giật: “Chư vị..... Nói vậy đó là Lăng Tiêu Sơn đạo trưởng đi.”

*

“Ta danh Thường Thanh, phụ thân là phân đàn tư tế.”

Hướng nàng đưa ra Lăng Tiêu Sơn đệ tử bài sau, cầm đuốc soi cô nương dẫn dắt mọi người vào sơn động, hầu âm hơi khàn: “Cha mẹ với đại chiến trung song song bị thương, hiện giờ nằm trên giường không dậy nổi, vô pháp tự mình nghênh đón các vị, mong rằng thứ lỗi.”

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Tà ma công thành đã có ba ngày, Lạc Xuyên bên kia chẳng lẽ không có động tĩnh sao?”

Thường Thanh lắc đầu.

“Nói đến cũng khéo, liền ở các đạo trưởng đã đến một chén trà nhỏ phía trước, Đại Tư Tế đồng dạng vào trong động.”

Nàng nói dừng lại bước chân, trong tay đuốc đèn lắc nhẹ, ánh lửa như lưu:

“Vị kia, đó là chúng ta Tu Di giáo Đại Tư Tế.”

Tư tế quyền cao chức trọng, nói vậy khí tràng mười phần, Tạ Tinh Diệu đối người này rất là tò mò, nghe vậy giương mắt, không khỏi sửng sốt.

Huyệt động sâu thẳm, bọn họ đi theo Thường Thanh cô nương rẽ trái rẽ phải, tới rồi một chỗ cùng loại chủ thánh địa phương.

Nói là chủ thánh, kỳ thật chỉ có một bàn bốn ghế mà thôi, trong đó một

trương ghế gỗ thượng, ngồi cái tuổi còn trẻ váy tím cô nương.

Nàng nhìn qua bất quá 17-18 tuổi, viên mặt anh đào môi, một đôi mắt hạnh trường lượng sạch sẽ, gọi người nhớ tới trong rừng hồ nước thanh thấu nước gợn.

Tím nhạt váy dài hiển nhiên thủ công không tinh, từ chỉ vàng câu ra vân văn thô ráp đơn giản, thậm chí có vài đạo nho nhỏ vết nứt, theo nàng động tác nhẹ nhàng rung động.

Vị này Đại Tư Tế.....

Nguyệt Phạn lặng lẽ truyền âm: “Này thật là bọn họ Đại Tư Tế? Ta như thế nào cảm thấy, nàng khí thế thậm chí không đuổi kịp Thường Thanh cô nương?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu đáp lại: “Nhìn thấu trang điểm, cũng không giống địa vị rất cao.”

Ngay cả Thường Thanh cô nương quần áo, đều phải so nàng càng thêm tinh xảo.

Ôn Bạc Tuyết thành thật vò đầu: “Khả năng chân nhân bất lộ tướng? Bất quá ở nguyên văn, tư tế lên sân khấu có sớm như vậy sao? Ta nhớ rõ hẳn là lạc tết hoa đăng ngày đó mới ——”

Thường Thanh nhìn ra bọn họ hoang mang, ôn thanh mở miệng: “Tư tế toàn thân huê chuông bạc, bằng vào lục lạc, nhưng biện xuất thân phận.”

Nàng dừng một chút, có nề nếp, tăng thêm ngữ khí: “Tu Di giáo tư tế chi vị coi huyết mạch thiên phú mà định, đương nhiệm Đại Tư Tế, tuổi đích xác

rất nhỏ.”

Nghe vậy tìm kiếm, váy tím cô nương thủ đoạn trắng nõn, xác có ba viên màu bạc lục lạc cột vào vòng tay thượng.

Có lẽ là Bắc Châu mà đông lạnh trời giá rét, ở nàng hồ khẩu cùng mu bàn tay vị trí, sinh vài đạo da bị nẻ miệng nhỏ.

“Tư tế,” Thường Thanh hoãn thanh, “Này bốn vị đó là Lăng Tiêu Sơn phái tới đạo trưởng.”

Tiểu cô nương tròn mắt nhẹ nâng, nhỏ dài lông mi giống như cây quạt nhỏ, lung tiếp theo phiến bóng ma.

Thực mau, kia phiến bóng ma vô cùng nhẹ nhàng mà sáng lên tới.

“Các đạo trưởng hảo. Ta là Vân Tương, các người thẳng gọi ta tên họ đó là.”

Nàng tự ghế gỗ đứng lên, thân hình không cao, vóc dáng nho nhỏ, thật sự nhìn không ra Tu Di giáo Đại Tư Tế uy phong: “Các người lặn lội đường xa, định là cực kỳ mệt mỏi —— Lai Lai tới, ngồi.”

Giống như nhiệt tình qua đầu.

Không giống thân cư địa vị cao cường giả, càng giống cái nhà bên tiểu muội muội, toàn thân nhìn không ra chẳng sợ một chút ít cái giá.

Ngược lại là nàng bên cạnh người Thường Thanh ánh mắt nặng nề: “Tư tế lần này tiến đến, không biết mang theo bao nhiêu nhân mã?”

Váy tím cô nương bay nhanh chớp chớp mắt.

“Bọn họ không lâu liền đến, ta sở dĩ tới đây, là vì đi trước thăm minh địch

tình.”

Vân Tương nghiêm mặt nói: “Rất cuộc, đến lúc đó đem từ ta ra mặt nghênh chiến ma quân.”

Quyết chiến phía trước, là đến thăm thăm đối thủ chi tiết.

Tạ Tinh Diệu im lặng không nói, tinh tế hồi tưởng nguyên văn cốt truyện.

Sớm tại 300 năm trước, đánh rơi với Bắc Châu tiên cốt liền bị Tu Di giáo nhật đến, trở thành tư tế bên người pháp khí, sau lại bùng nổ kia tràng đồng quy vu tận đại chiến, tiên cốt lại lần nữa không biết tung tích.

Hiện giờ tà ma sở dĩ công chiếm Sóc Phong Thành, còn có một cái khác thập phần quan trọng mục đích ——

Cướp lấy Tu Di giáo phân đàn trung cung phụng tư tế di vật.

Tiên cốt từng cùng 300 năm trước tư tế bên người làm bạn, hai người thân thức có lẫn nhau, lợi dụng di vật, rất có thể cảm ứng ra tiên cốt giấu kín nơi.

Không biết xuất phát từ loại nào nguyên nhân, Ma tộc tuy rằng lấy được di vật, đến nay lại không tìm được tiên cốt nơi.

“Các đạo trưởng nếu muốn tìm đến tiên cốt, cần thiết đoạt lại tư tế di vật, mượn từ di vật cảm ứng tiên cốt phương vị. Ngày mai là Bắc Châu từ xưa tương truyền lạc tết hoa đăng, Ma tộc sẽ ở trong thành Phi Thiên Lâu tổ chức một hội thịnh yến —— theo chúng ta được đến tiếng gió, di vật liền giấu ở Phi Thiên Lâu hạ địa đạo trung.”

Thường Thanh nói: “Trận này yến hội trừ bỏ yêu ma, còn sẽ mời trong

thành rất có địa vị Nhân tộc, mượn này mượn sức càng nhiều người quy phục. Ở ta nơi này, vừa lúc có mấy khối chịu mời người hàng hiệu.”

Ôn Bạc Tuyết tò mò: “Bọn họ hàng hiệu, như thế nào ở người nơi này?”

“Hoặc là tập kích Ma tộc, bị tập thể công kích, liền thi thể đều không dư thừa hạ; hoặc là sản loạn trốn đi, đi khác thành trì.”

Thường Thanh rũ mắt, tiếng nói không tự giác càng thấp: “Yêu ma làm sao để ý người thân phận cùng chết sống, ở chúng nó trong mắt, giết liền giết, đồ nhất thời thống khoái liền hảo. Cha ta liều mạng nhất tới này đó hàng hiệu, đối những cái đó chết trận người mà nói, chỉ sợ là bọn họ sống quá duy nhất chứng cứ.”

Tạ Tinh Diêu ba người đều là mặc mặc.

Bọn họ trưởng thành ở hoà bình niên đại, chỉ từ điện ảnh kịch gặp qua chiến tranh cảnh tượng, giờ phút này đích thân tới tại đây, vô cùng rõ ràng mà cảm nhận được càng nhiều.

Tử vong, biệt ly, khuất nhục, bình phàm người giãy giụa cùng thống khổ, cùng với chôn giấu dưới đáy lòng chỗ sâu trong hy vọng.

Tòa thành này trung mọi người, nhất định đều vô cùng chờ đợi có thể ở một ngày kia thoát đi luyện ngục.

Ôn Bạc Tuyết há mồm, muốn nói lại thôi một hồi lâu, biểu tình trước nay chưa từng có mà nghiêm túc: “Cô nương yên tâm, chúng ta chắc chắn khuynh lực tương trợ, hiệp trợ các người trừ bỏ yêu tà.”

“Này đó là chịu mời giả hàng hiệu, không nhiều không ít, vừa vặn năm

khỏi.”

Thường Thanh cười cười, lòng bàn tay vàng sáng hiện lên, trước mặt ngang trời hiện ra mấy khối mộc bài: “Thỉnh chư vị tùy ý chọn lựa —— chẳng qua có một chỗ bại lộ, này đó mộc bài chủ nhân thân phận, chính là tam nam nhị nữ.”

Bọn họ ở đây mấy cái, rõ ràng là tam nữ hai nam.

Tu chân giới có thể dịch dung, Tạ Tinh Diệu đối nữ giả nam trang cũng không kiêng dè, mới vừa tính toán ra tiếng, chợt nghe cách đó không xa trong trẻo thiếu nữ âm: “Ta đến đây đi!”

Vân Tương tiến lên một bước, thủ đoạn chuông bạc thanh thúy một vang: “Ta thường xuyên xuyên nam trang. Hai vị đạo trưởng sinh đến như vậy đẹp, không thể ủy khuất.”

Kỳ thật Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn cũng không cảm thấy nữ giả nam trang có cái gì không ổn, nhưng ở Vân Tương loại này thiệp thế chưa thâm tiểu cô nương xem ra, nữ tử chắc chắn càng vì vừa ý tinh xảo tà váy.

Vì thế nàng tự phát cầm đi kia khối nam tử mộc bài.

Vị này tư tế ở trong nguyên văn là tuyệt đối chính diện hình tượng, tri thư đạt lễ, lòng mang chính đạo, ít nhiều có nàng, mọi người mới có thể ở quyết chiến trung đánh tan ma quân ——

Cũng nguyên nhân chính là như thế, Vân Tương một góc có vẻ quá mức chính phái, không hề đặc sắc, ở đông đảo nữ tính nhân vật trung cũng không xông ra.

Tạ Tinh Diệu đọc sách khi đối nàng không có quá nhiều ấn tượng, hiện giờ mặc danh cảm thấy đáng yêu, gật đầu cười cười: “Vật vớ Vân cô nương.”

Vân Tương tựa hồ cảm thấy thẹn thùng, triều nàng dương môi cười cười, giờ tay sờ sờ chớp mũi.

Nhờ phúc của nàng, dư lại hàng hiệu trở nên dễ dàng chọn lựa rất nhiều, Tạ Tinh Diệu tùy tay cầm lấy một khối, nhìn về phía mộc bài trung ương tên họ.

[Tổng Giai Kỳ].

Tên họ phía dưới, còn có một loạt chữ nhỏ.

Tạ Tinh Diệu không chút để ý đảo qua, mày nhíu chặt mà ngờ ngẩn.

..... Không phải đâu.

Đạo lữ..... Diêm Tụng Thanh?

“Cùng với,” Thường Thanh thông thả mở miệng, “Năm khối hàng hiệu bên trong, cùng sở hữu hai đối đạo lữ. Mong rằng chư vị chớ có lộ ra dấu vết, bị tà ma cảm thấy.”

Nàng nghĩ tới.

Trong nguyên văn cảm tình tuyển chiếm bốn thành, Ôn Bạc Tuyết làm nam chủ nhân công, đương nhiên muốn cùng Nguyệt Phạn sinh ra một đoạn tình cảm gút mắt.

Phân phối hàng hiệu khi, bọn họ hai người thành giả trang đạo lữ. Nguyệt Phạn lưu luyến si mê Ôn Bạc Tuyết, quyết ý từ diễn thành thật; Ôn Bạc

Tuyệt tặc hóa thân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn Liễu Hạ Huệ, từ đầu đến cuối cùng nàng bảo trì khoảng cách.

Đến nỗi đồng dạng yêu thâm Ôn Bạc Tuyết tiểu sư muội “Tạ Tinh Diêu”, chỉ có thể ủy khuất ba ba đi theo hấn phía sau, chờ đợi sư huynh có thể nhiều xem chính mình liếc mắt một cái.

Đây là ai viết ra tới bi thôi tam giác cốt truyện.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Cho nên, ai là Diêm Tụng Thanh?”

Ánh mắt dừng ở Ôn Bạc Tuyết mặt, bạch y thanh niên biểu tình vô tội, Diêu Diêu đầu.

Vì thế nàng trầm mặc nhìn về phía Vân Tương.

Váy tím thiếu nữ đồng dạng lắc đầu, nghiêm trang giơ lên chính mình trong tay mộc bài, hướng nàng cho thấy thân phận.

Vận số năm nay không may mắn, xúi quẩy.

Tạ Tinh Diêu ánh mắt tiem lãnh, từ từ lắc lắc, dừng hình ảnh ở cách đó không xa kia phiến ử dột xanh đen.

Pháo hôi nữ xứng cùng không thảo hỉ vai ác, quả nhiên bị tác giả phân tới rồi một bên.

Yến Hàn Lai ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, mộc bài ở trong tay tùy ý xoay chuyển, bị lòng bàn tay nhẹ nhàng nghiền một cái.

Hấn thần sắc nhàn nhạt, hồ phách mắt phượng xa cách kiêu căng, đuôi lông mày nhẹ nhàng khơi mào, mang ra vài phần trả thù tính chất khiêu

khích: “Là ta.”

Đầu ngón tay đè lại một bài, thiếu niên trầm mặc ngay lập tức, hầu kết vừa động: “Tạ cô nương, hợp tác vui sướng.”

Nói rõ ràng tâm bất lương.

Ai sợ ai.

Tạ Tinh Diệu hồi hẩn một cái hiền lành mỉm cười: “Hợp tác vui sướng.”

Chapter 24

Khoảng cách lạc tết hoa đăng buổi tiệc, thượng có một ngày thời gian.

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay nhẹ toàn, đem hàng hiệu chặt chẽ nắm với lòng bàn tay, bên cạnh Nguyệt Phạn chọc chọc nàng cánh tay.

“Các người có thể được không?”

Nguyệt Phạn đề thấp tiếng nói, giống nói nhỏ: “Đến lúc đó trước mặt mọi người sảo lên, chẳng lẽ muốn nói các người hai cái ở nháo ly hôn?”

Tạ Tinh Diệu cười: “Đương nhiên có thể hành.”

Mấy người sôi nổi thu hảo mộc chất hàng hiệu, nghe Thường Thanh nói:

“Ta sẽ thay các vị thi hảo thuật dịch dung, bảo đảm cùng hàng hiệu chủ nhân dung mạo tương đồng. Tư tế di vật chính là một quyển sách cổ, ghi lại có Tu Di giáo thời cổ chú thuật, Ma tộc tất nhiên ở nó phụ cận an bài thủ vệ, mong rằng chư vị cẩn thận một chút.”

Nàng một đoạn lời nói khó khăn lắm nói xong, tiếp theo câu dặn dò chưa kịp mở miệng, liền bị một trận không hề dấu hiệu ho nhẹ đột nhiên đánh gãy.

Thường Thanh luôn luôn trầm tĩnh ôn hòa trên mặt, rốt cuộc hiện ra một tia hoảng loạn cùng lo lắng: “Cha, nương, các người như thế nào xuống giường?”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy hai vị mà không có chút máu trung niên nhân.

Theo Thường Thanh cô nương lời nói, nàng cha mẹ không muốn hàng với

Ma tộc, cùng yêu ma triền đấu lâu ngày sau, song song rơi xuống trọng thương.

Hai người bỗng ứng ồm đau trên giường, hiện giờ cường chống bệnh thể hiện thân tại đây, định là vì thấy bọn họ một mà.

Tạ Tinh Diệu vội vàng ra tiếng: “Nhị vị tiền bối, các người có thương tích trong người, vẫn là trở về phòng nghỉ tạm đi.”

Thường Thanh bất động thanh sắc nhìn nàng liếc mắt một cái, ánh mắt ẩn có cảm kích.

“Lăng Tiêu Sơn tiểu đạo trưởng nhóm cùng Đại Tư Tế tề tụ tại đây, chúng ta há có không tới tự mình nghênh đón đạo lý.”

Bên trái nữ nhân ôn thanh dương môi, mà sắc tái nhợt đến quá mức: “Chỉ hận chúng ta hai người lòng có dư mà lực không đủ, vô pháp xuất lực tương trợ.”

Nguyệt Phạn lắc đầu: “Tiền bối làm chúng ta tiến vào Sóc Phong Thành, đã là lớn lao trợ giúp.”

Trước mắt này đối vợ chồng đều là linh lực tán loạn, đủ bước phù phiếm, nghĩ đến không ngừng thân thể, liên thức hải cũng bị trọng thương.

Ở như vậy nguy cấp sống chết trước mắt, còn có thể mạo thiên đại nguy hiểm nhặt lên các chiến hữu thân phận hàng hiệu, tất nhiên hạ quá rất lớn quyết tâm.

Thường mẩu hơi dừng lại, thử tính hoãn thanh mở miệng: “Thanh Thanh, người nếu muốn đi trước trong thành, chi bằng cứ đi thuyết phục thuyết

phục người ca ——”

Nàng lời còn chưa dứt, liền nghe Thường phụ một tiếng lãnh mắng: “Nàng ca nàng ca, chúng ta mắng quá khuyên quá, kia tiểu tử có từng có phần hào hởi cái chi ý? Từ nhỏ đến lớn cầ lơ phát phơ chơi bời lêu lổng, chúng ta Thường gia, không có đồ nhu nhược nhi tử!”

Thường Thanh: “Cha.”

Nam nhân tức giận chưa tiêu, nghe nàng một tiếng thấp gọi, cuối cùng nhớ tới trước người thượng có mấy cái người ngoài, vì thế trầm mặc nhắm lại miệng, không hề ngôn ngữ.

“Công thành đêm đó, ta ca trốn chạy tà ma.”

Thường Thanh thấy bọn họ nghi hoặc, giản lược tự thuật một lần tiền căn hậu quả: “Hắn tên là Thường Hoan, chư vị nếu là gặp gỡ.....”

Nàng vốn định nói “Có không tha cho hắn một mạng”, tới gần bên miệng, cuối cùng là đem lời nói nuốt trở về yết hầu.

Bọn họ một nhà phụng mệnh bảo hộ Sóc Phong Thành, vô luận là ai trốn chạy tà ma, đều không ứng có được bị tha thứ lý do.

“Trốn chạy.”

Nguyệt Phạn nhíu mày: “Hiện giờ Sóc Phong Thành bị yêu ma chiếm lĩnh, trong thành các bá tánh đến tột cùng như thế nào? Muốn nói trốn chạy.....

Phản chiến tà ma người, số lượng cỡ nào?”

“Có tâm huyết tu sĩ, ở đêm đó bị tàn sát hơn phân nửa. May mắn sống sót người, hoặc là bị nhốt ở đại lao, hoặc là cùng chúng ta giống nhau ngủ

đồng với chỗ tối.”

Thường phụ thật mạnh ho khan một tiếng: “Nhưng thỉnh các đạo trưởng tin tưởng, vô luận tu sĩ cũng hoặc bình dân bá tánh, Sóc Phong Thành chín thành người, đều tuyệt không sẽ cam tâm tình nguyện khuất phục với yêu tà. Đây là chúng ta Nhân tộc thành, một khi khai chiến, chúng ta tất đương phó đẳng đạo hỏa, muôn lần chết không chối từ.”

Tuyệt cảnh bên trong, có người khuất tùng với đáy lòng chỗ sâu trong sợ hãi, lại cũng có càng nhiều nhân tâm hoài mong đợi, chỉ chờ một cái lấy mệnh tương bác thời cơ.

Vân Tương hàng mi dài khẽ run, giật giật cánh môi, chung quy không ra tiếng.

Tạ Tinh Diệu chính sắc gật đầu: “Chúng ta minh bạch.”

*

Hôm nay thời điểm thượng sớm, khó khăn lắm vào chạng vạng.

Mấy cái tiên môn đệ tử đầu một hồi đi vào Bắc Châu, đối Sóc Phong Thành nội cũng không quen thuộc, Thường Thanh sớm vì mọi người dịch dung, cùng nhau đi vào cửa thành biên.

Nói đến châm chọc, này đàn tà ma giết người không chớp mắt, thậm chí phóng hỏa thiêu hủy suốt một cái trường nhai. Táng thân ở giữa bá tánh không có dấu vết để tìm, hiện giờ bọn họ cảm đã qua đời người hàng hiệu, thủ thành yêu ma căn bản biện không ra những cái đó tên chủ nhân sớm đã chết đi.

Tạ Tinh Diệu dễ như trở bàn tay vào trong thành, nhìn quanh bốn phía, tình huống so nàng dự đoán bên trong tốt hơn một ít.

Tà ma tàn sát giăng co một đêm, chủ yếu dùng cho thanh trừ tiến hành phản kháng tu sĩ, đến nỗi bình dân bá tánh, cùng cấp với chúng nó nuôi dưỡng con kiến, lưu trữ chơi.

Trong bất hạnh vạn hạnh, trong thành không khí tuy rằng áp lực, dân chúng tóm lại sống sót hơn phân nửa.

Thường Thanh thân phận đặc thù, không tiện tiến vào trong thành, phân biệt trước trầm giọng dặn dò: “Tiến vào trong thành, còn thỉnh chư vị nhớ kỹ chính mình thân phận.”

Ngay lúc đó Tạ Tinh Diệu không chút do dự đáp ứng rồi xuống dưới.

Đến nỗi hiện tại ——

Lòng bàn tay ở hàng hiệu thượng vuốt ve một trận, nàng ngược mắt liếc xéo qua đi, nhìn thấy Yến Hàn Lai cao thẳng mũi.

Người này tâm thuật bất chính, không chừng cất giấu cái gì ý xấu, đào hồ chờ nàng đi nhảy.

“Các người nói,” một bên Ôn Bạc Tuyết lặng lẽ truyền âm, “Cái này Đại Tư Tế Vân Tương, có thể hay không cũng là xuyên tới?”

Đích xác có cái này khả năng.

Vô luận quần áo, tính cách vẫn là xuất hiện thời cơ, nàng đều cùng trong nguyên tác “Vân Tương” có vi diệu sai biệt, thấy thế nào như thế nào cổ quái.

Tạ Tinh Diệu bay nhanh theo tiếng: “Nếu không, chúng ta tới thử xem nàng?”

Nguyệt Phạn: “Như thế nào thì?”

“Có điểm đối bụng.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ bụng, lười biếng thở dài một hơi: “Không biết Bắc Châu có cái gì ăn ngon..... Rồi đi Lăng Tiêu Sơn phía trước, đại sư huynh từng hướng ta nhắc tới quá một loại tên là ‘ cái lẩu ’ mỹ thực, nghe nói nóng hầm hập, lại cay lại hương, nhất thích hợp mùa đông ăn.”

Nàng một câu nói xong, bất động thanh sắc nhìn về phía Vân Tương.

Bởi vì lựa chọn nam tử thân phận, tiểu cô nương ăn mặc một thân huyền sắc nam bào, tướng mạo trở nên hoàn toàn, vô luận thấy thế nào, đều là cái môi hồng răng trắng phiên phiên thiếu niên lang.

Tạ Tinh Diệu trong lòng mang theo chờ mong, đối phương lại không có khác thường, trong mắt chỉ có tò mò, nhìn không ra nửa điểm kích động cảm xúc: “Thật sự? Đáng tiếc nó hẳn là không ở Bắc Châu, ta chưa bao giờ nghe qua tên này.”

Ôn Bạc Tuyết bay nhanh truyền đến một đạo âm: “Liền cái lẩu cũng chưa nghe qua?”

Nguyệt Phạn có chút chần chờ: “Có thể hay không là bởi vì..... Nàng sinh ra địa phương tương đối hẻo lánh?”

“Nếu là có cơ hội, Vân Tương cô nương không ngại tới Lăng Tiêu Sơn làm khách, nếm thử cái lẩu hương vị.”

Tạ Tinh Diệu đồng dạng cảm thấy buồn bực, tiếp tục thâm nhập thử: “Hoặc là..... Bắc Châu nhưng có kem? Bằng cơn kem cây toái vụn băng linh tinh.”

Vân Tương vẫn là lắc đầu.

“Không đến mức liền băng cơn cũng chưa nghe qua đi.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Cho nên, nàng thật là một cái Tu chân giới dân bản xứ?”

“Trước mắt xem ra, đích xác như thế.”

Nguyệt Phạn như suy tư gì: “Bằng không, chính là cô nương này đến từ một cái ngăn cách với thế nhân nguyên thủy bộ lạc.”

Tạ Tinh Diệu: “Nguyên thủy bộ lạc loại này khả năng tính, nghe tới so xuyên qua càng kỳ quái hơn đi!”

Đối Vân Tương thử lấy thất bại chấm dứt, nàng tâm giác tiếc nuối, thoáng nhìn bên cạnh người tím nhạt váy dài từ từ quơ quơ.

“Cửa hàng này hẳn là không tồi!”

Vân Tương ngược mắt cùng nàng đối diện, hai mắt hơi lợm, hai má bị đông lạnh ra nhợt nhạt hồng: “Bánh Sương Hoa là chúng ta Bắc Châu đặc sắc điểm tâm, ngươi muốn đi thử xem sao?”

Ly đến gần, Tạ Tinh Diệu mới phát hiện cô nương này gầy đến lợi hại, lại cứ bên má sinh trẻ con phì, theo ý cười hơi hơi phồng lên, như là hai luồng tròn tròn bọc nhỏ.

Nàng không chút để ý một câu “Có điểm đói bụng”, cư nhiên bị Vân Tương

chặt chẽ nhớ kỹ.

Ngực phòng tuyến mềm mại buông lỏng, Tạ Tinh Diệu gật đầu cười cười: “Hảo.”

*

Bởi vì bị tà ma chiếm lĩnh duyên có, đường phố hai bên người đi đường thưa thớt, không ít cửa hàng gắt gao đóng cửa. Bọn họ đi vào nhà này tiểu điểm, đương nhiên cũng không có gì thực khách.

Bánh Sương Hoa thực mau bị bưng lên bàn, Vân Tương thân là chủ nhà, rất là vui mừng mà giới thiệu: “Loại này điểm tâm ngoại tô nội mềm, nhất mà sữa bò bọc băng tra, ăn lên đặc biệt hương.”

Tạ Tinh Diệu tự biết không thể cô phụ nhân gia hảo ý, vừa muốn thúc đẩy, lại nghe có người ôn thanh nói: “Diêm công tử, lại bồi phu nhân tới ăn bánh Sương Hoa?”

Nghe tiếng nhìn lại, rõ ràng là cách đó không xa chủ quán.

Diêm công tử, Diêm Tụng Thanh. Nàng trăm triệu không nghĩ tới, Yến Hàn Lai thể thân nhân vật này, thể nhưng sẽ là nơi này khách quen.

Nghe chủ quán ngữ khí, hẳn cùng thể tử quan hệ còn khá tốt.

Yến Hàn Lai phản ứng cực nhanh: “Ân.”

“Đã nhiều ngày trong thành đại loạn, nhị vị không có việc gì liền hảo.” Chủ quán thở phào một hơi: “Các vị chậm dùng, chậm dùng.”

“Chủ quán,” Tạ Tinh Diệu rũ mắt, ánh mắt xẹt qua thịnh có điểm tâm mâm tròn, “Ta mâm, vì sao không có muống nhỏ?”

Chủ quán sừng sốt: “Nhị vị từ trước đến nay chỉ cần một cái muống, từ Diêm công tử đút cho phu nhân ăn a.”

Diêm công tử Tống tiểu thư, còn rất có tình thú.

Tạ Tinh Diêu đương nhiên không muốn như vậy buồn nôn, vì không bị chủ quán xuyên qua thân phận, vốn định bịa chuyện một hồi, nói thẳng Yến Hàn Lai đánh bạc thiếu tiền bị đánh gãy tay, hôm nay không biện pháp uy nàng, nhưng mà niệm cấp bọn họ đều mạo dùng người khác thân phận, lời nói đến bên miệng, vì diêu sửa lại sửa miệng.

Tạ Tinh Diêu: “Hắn cùng yêu tà tranh chấp, cánh tay bị thương, không nên nhúc nhích.”

Những lời này vừa ra, nàng bưng tỉnh ý thức được không thích hợp.

Yến Hàn Lai không nên nhúc nhích..... Tao ương, có lẽ là nàng.

Quả nhiên, chủ quán nghe vậy im như ve sầu mùa đông, triều mọi nơi nhìn chung quanh một phen, xác nhận không có yêu tà trải qua sau, trong mắt chảy ra một tia kính nể: “Thì ra là thế, kia liền làm phiền phu nhân.”

..... Làm phiền cái gì nha làm phiền.

Vốn định quá nhất thời miệng ngiên, không thành tưởng đào ra một cái hố, đem chính mình cấp chôn đi vào.

Đạo lữ này thân phận thật phiền toái.

Tạ Tinh Diêu nhú nhú mi, vội vàng đối thượng Yến Hàn Lai hai mắt, không ngoài sở liệu, trong mắt hắn trông thấy quen thuộc chằm chọc.

Hiển nhiên đang chê cười nàng tự mình chuốc lấy cực khổ.

Xui xẻo.

Tay phải nắm lên muống gỗ, Tạ Tinh Diệu không chút do dự đào ra một khối to điểm tâm, toàn bộ nhét vào Yến Hàn Lai trong miệng.

Bánh Sương Hoa băng hàn bốn phía, thiếu niên bị lãnh đến cau mày, nàng lại là vô tâm không phôi, đối với chủ quán nhoèn miệng cười: “Hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhà này hương vị, nghĩ muốn ăn nhiều một ít —— người nói đúng không?”

Bên kia Nguyệt Phạm truyền âm nhập mật: “Tê, ta như thế nào cảm thấy hai người bọn họ không giống đạo lữ, như là bất hiếu nữ ở tra tấn bệnh nặng lão phụ thân.”

“..... Là.”

Yến Hàn Lai ngữ khí thấm lãnh: “Đa tạ Tống tiểu thư.”

Bên kia Ôn Bạc Tuyết Diệu Diệu đầu: “Ta đảo cảm thấy, đây là mới vừa nhận thức một ngày người bệnh cùng hắn hộ công.”

Bọn họ kẻ xướng người hoạ, chủ quán không lâu liền tự hành cáo lui.

Tạ Tinh Diệu buông trong tay muống gỗ, nghe thấy bị cổ tình đề thấp thiếu niên âm: “Đây là Tạ cô nương trong mắt đạo lữ, mưu sát hôn phu?”

Nàng nghiêng nghiêng dựa thượng lưng ghế, cùng Yến Hàn Lai bốn mắt nhìn nhau: “Đây là Yến công tử trong mắt đạo lữ, tôn trọng nhau như khách lãnh bạo lực?”

Tầm mắt chạm vào nhau một cái chớp mắt, thiếu niên trầm mắt liễm mi:

“Có ý tứ gì.”

“Đầu tiên, cái này xưng hô liền mười phần sai.”

Tạ Tinh Diệu tiếp nhận Nguyệt Phạm truyền đạt muống gõ, ăn xong một ngụm bánh Sương Hoa: “Đã là đạo lữ, tự nhiên hẳn là có cái thân cận ái xưng, cái gì ‘ Tổng tiểu thư ’, phàm là hơi chút thân cận một ít người, đều sẽ không như vậy kêu.”

Đây là Yến Hàn Lai tri thức mạnh khu.

Không đợi hẳn ra tiếng, bên cạnh người tiểu cô nương hai mắt híp lại, miêu giống nhau lười nhác cười cười, nhiều ít cất giấu điểm nhi không có hảo ý.

“Đánh cái cách khác, Yến công tử tên là ‘ Hàn Lai ’, muốn nói tương lai ái xưng, liền hẳn là ——”

Tạ Tinh Diệu: “Lai Lai?”

Nàng mang theo một tia không xác định ngữ khí, âm cuối dường như nhếch lên cái đuôi, nhẹ nhàng doanh doanh hướng lên trên dương, xẹt qua Yến Hàn Lai vành tai, dẫn ra mạc danh ngửa.

Phía trước những cái đó châm chọc trào phúng ý cười, tất cả ngưng ở bên môi hẳn.

“Nghe tới giống như có chút quái quái..... Bất quá người xem a, sinh hoạt hằng ngày trung, đạo lữ hẳn là như vậy hỏi.”

Tạ Tinh Diệu tay trái khởi động má, định là cảm thấy ra hẳn hoảng hốt, tầm mắt cười khanh khách rơi vào hẳn đáy mắt, âm cuối càng nhẹ: “Lai Lai cảm thấy ăn ngon sao? Có thích hay không loại này hương vị?”

Một bên Ôn Bạc Tuyết thật mạnh khụ một tiếng, nghe được một trận mặt

đỏ.

Chợt là ngẩn ngủi trầm mặc.

“Tạ cô nương ý tứ là,” Yến Hàn Lai ánh mắt âm u, cười đến lạnh lòng, trên đường vi diệu tạm dừng một sát, hầu âm hơi hơi phát ách, “—— Diêu Diêu?”

Này hai chữ hoàn toàn không ở Tạ Tinh Diêu dự kiến bên trong, như hấn suy nghĩ giống nhau, đối phương quả nhiên ngờ ngác dừng một chút.

Nhưng thực mau, nàng thể nhưng dương môi cười cười, dường như không có việc gì hỏi:

“Yến công tử, người mới vừa rồi kêu ta cái gì?”

“Diêu ——”

Một chữ thuận thế xuất khẩu, Yến Hàn Lai nhấp khởi môi mỏng, chung quy không đem cái thứ hai tự niệm ra tới.

Như vậy kêu ra người nào đó tên, làm hấn cảm thấy vô cùng biệt nữu.

Tạ Tinh Diêu từ nhỏ đến lớn sinh hoạt ở chúng tinh phủng nguyệt, sớm đã thành thói quen đủ loại kiểu dáng nick name ái xưng, “Diêu Diêu”, “Thân ái”, “Bảo bối”, ở xưng hô một chuyện thượng, nàng có được tuyệt đối da mặt dày cùng nhẫn nại độ.

Nhưng Yến Hàn Lai bất đồng.

Hấn sống được quái gỡ lại đứng đắn, chưa từng bị người khác như thế ấu trĩ mà xưng hô quá ——

Càng không như vậy thân mật mà kêu lên người khác.

Vô luận chính lại đây phản qua đi, Yến Hàn Lai đều là thật đánh thật đầu một chuyến.

Đây là Tạ Tinh Diêu đào tốt hố, từ ngay từ đầu, nàng liền nắm chắc thắng lợi.

Mà sự thật là, Yến Hàn Lai da mặt mỏng, tính tình bề, đích xác kêu không ra khẩu.

Hắn bồn tính toán phản đem một quân, không thành muốn kêu kêu, chính mình người sớm giác ngộ đến nhĩ sau hơi hơi nóng lên.

..... Quá mức đầu một ít, hảo buồn nôn.

Bên cạnh thiếu nữ còn tại thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm hắn nhìn, lộ mắt oán hận, đuôi mắt câu trở ra ý dào dạt tiểu hình cung: “Cái gì?”

Quái nhân.

Yến Hàn Lai đầu lưỡn độn độn cứng đờ, theo bản năng buột miệng thốt ra:

“Diêu cô nương, tự trọng.”

Hắn nhất thời tình thế cấp bách nói sai rồi lời nói, Tạ Tinh Diêu hai mắt cong thành tiểu nguyệt nha: “A? Diêu cô nương, chúng ta nơi này có người này sao? Ai nha?”

Nàng hảo phiền.

Yến Hàn Lai tâm phiền ý loạn khép lại mắt, từng câu từng chữ gọi nàng.

“Tạ, cô, nương.”

Chapter 25

Tạ Tinh Diêu tâm tình rất tốt, thành thạo ăn luôn bàn trung bánh Sương Hoa.

Yến Hàn Lai rõ ràng muốn cùng nàng bảo trì khoảng cách, từ lạnh mồm lạnh miệng nói kia thanh “Diêu cô nương”, lúc sau không lại mở miệng qua. Bánh Sương Hoa vị tuyệt hảo, mấy người đều là cảm thấy mỹ mãn. Vân Tương làm Bắc Châu chủ nhà, hứng thú cư nhiên tối cao nhất thịnh, liên tiếp điểm tam phân điểm tâm, ăn đến vui vẻ vô cùng.

Tạ Tinh Diêu kiên nhẫn xem nàng ăn xong, chống quai hàm mỉm cười nói: “Người thực thích ăn cái này?”

“Ân!”

Vân Tương nhẹ nhàng hít hít khí, lau đi bên miệng một khối tuyết trắng cặn, bị Tạ Tinh Diêu xem đến có chút thẹn thùng, hấp tấp sờ sờ chớp mũi: “Ta còn là lần đầu tiên ăn đến ăn ngon như vậy bánh Sương Hoa.”

Nguyệt Phạn tò mò: “Lạc Xuyên bên kia hương vị, chẳng lẽ không kíp bên này sao?”

Lạc Xuyên chính là Tu Di giáo tổng đàn nơi ở, nếu đem Bắc Châu coi như một cái tỉnh, kia nó định là hoàn toàn xứng đáng tỉnh lỵ thành thị.

Tương so mà nói, Sóc Phong Thành vị trí xa xôi, là Bắc Châu nhất nghèo nàn địa phương.

“Cũng không phải đi.”

Vân Tương lắc đầu: “Ta sinh hoạt ở tổng đàn, yêu cầu ngày ngày đêm đêm

không ngủ không nghỉ mà tu tập thuật pháp, rất ít có cơ hội có thể đi ngoài mà.”

Cho nên chợt vừa thấy đi, nàng mới có thể là một bộ thiệp thể chưa thâm, đối vạn sự vạn vật tràn ngập mới lạ bộ dáng.

Nguyệt Phạn ở quán bar trú xướng khi, từng là một đám tiểu tử muội trung đại tử đầu, ngày thường đối đại gia nhất chiếu cố.

Nàng ý thức trách nhiệm cường, nghe vậy ôm quá nữ hài đầu vai: “Đi, nếu ra tới, chúng ta liền đi đem tòa thành này dạo cái biến.”

*

Sóc Phong Thành nhất phái khắc bằng ngọc xây cảnh trí, tùy ý có thể thấy được đình đài lầu các bức tường màu trắng đại ngói, chỉ tiếc đột phùng biến loạn, không có quá nhiều náo nhiệt pháo hoa khí.

Tạ Tinh Diệu một đường đi một đường nhìn xung quanh, bốn mà bát phương đều có thể nhìn thấy hành kinh mà qua tà ám yêu ma.

Này nguyên bản là Nhân tộc thành trì, các bá tánh vô lực chống cự, chỉ có thể ở uy áp hạ nhẫn nhục cầu sinh; tà ma nhưng thật ra càn rỡ vô cùng, không chút nào che giấu cả người sát khí, rêu rao khắp nơi.

Bên đường tử khí trầm trầm, trừ bỏ ngẫu nhiên vài tiếng nước nổ, rất khó lại nghe thấy khác thanh âm. Nàng chính âm thầm nhú mày, bỗng nhiên nghe thấy bên tai một đạo gầm lên.

“Dám bán loại này họa, người không muốn sống nữa?!”

Theo tiếng nhìn lại, hai cái ma tu lập với một chỗ thi họa quán trước, trong

đó một cái cảm bức họa cuốn, có thể thấy được tức giận tận trời.

Quán chủ là cái đầy đầu đầu bạc bà bà, nghe vậy cũng không lui bước chi ý, ách thanh đáp lại: “Đại Tư Tế lấy thân tuấn đạo, trừ diệt ma quân, đây là Bắc Châu tương truyền đã lâu chuyện xưa, có gì bán không được?”

Tạ Tinh Diêu ngưng thần hạ coi, thấy rõ kia bức họa cuốn bộ dáng.

Bạch y nữ tử thân khoác kim quang, túc đạp thẳng tới trời cao, nơi đi qua một mảnh trong sáng chi cảnh; cùng chi tướng đối bên kia, họa mà âm u không ánh sáng, hỗn độn áp lực, mắt đỏ nam nhân mắt lộ ra hoảng sợ, bị một bó lượng mang xỏ xuyên qua trái tim.

Đúng là 300 năm trước kia tròng kiếp sát.

Này bức họa làm không thể nghi ngờ là đối Ma tộc nhục nhã, mắt thấy hai cái ma tu then quá thành giận, rút đao đem phát, Tạ Tinh Diêu trong lòng mặc niệm pháp quyết.

Đây là hai cái không chớp mắt tạp binh, liền tính đột nhiên mất tích, cũng sẽ không ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cho chú ý.

Nàng không hề do dự, giết được dễ như trở bàn tay.

Nguyệt Phạn tri kỷ đưa bọn họ đốt thành hôi.

“Đa tạ.....”

Lão nhân vốn đã làm tốt chịu chết chuẩn bị, thấy thế ngạc nhiên sửng sốt, đưa bọn họ vội vàng đoan trang một phen: “Chư vị chớ có vì cứu ta, dẫn hỏa thượng thân.”

“Không ngại.”

Cái này quầy hàng bị ma tu đá quá mấy đá, Ôn Bạc Tuyết nhặt lên mấy quyển rơi xuống đất sách: “Ngài không có việc gì đi? Bọn họ nhìn thấy này đó thi họa, tất nhiên sẽ động sát tâm.”

Lão nhân lắc đầu.

Tà ma công thành, nơi chốn dân chúng lầm than. Nàng bắt quá một giới phàm nhân, như thế nào có thể thắng được yêu ma, hiện giờ có khả năng làm, chỉ có lấy ra này đó đã từng bức họa cuộn tròn, nói cho trong thành mọi người không cần quên.

“Sắc trời đã tối, trong thành đã không yên ổn, bà bà vẫn là sớm chút thu quán về nhà đi.”

Tạ Tinh Diệu nhìn xem hỗn độn quầy hàng, lại vọng liếc mắt một cái lão nhân trên tay hồng toàn bộ nứt da: “Thi họa phồn đa, ngài một mình sửa sang lại tất nhiên phiền toái, không biết chúng ta có không giúp đỡ chút vội?”

Ôn Bạc Tuyết thăm dò: “Ân ân!”

Bà bà không lay chuyển được bọn họ, ngàn ân vạn tạ mà đồng ý. Tạ Tinh Diệu đem dày nặng sách tất cả để vào túi trữ vật, tùy nàng trở về nhà.

Lúc này sắc trời dần tối, dáng vẻ già nua hôn mê, bên đường sáng lên một trần trần trùng trùng hoàng đuốc đèn, ở thượng âm màn trời dưới, dường như sông ngầm giữa dòng động ánh trăng.

Lão nhân gia ở ngoại ô, hành đến cuối, nguyên bản san sát nối tiếp nhau phòng ốc trở nên thưa thớt, phóng nhãn nhìn lại, trừ bỏ một tòa môn

mông tuyết sơn, cư nhiên còn có vài miếng xanh đậm mặt cỏ.

Nguyệt Phạm kinh ngạc cảm thán: “Bắc Châu quanh năm đại tuyết, cư nhiên có thể sinh ra lớn như vậy phiền mặt cỏ?”

“Toàn nhân Tu Di giáo tại đây thiết hạ trận pháp.”

Lão nhân nói: “Bắc Châu nơi chốn tuyết đọng, trồng trọt loại không được, dê bò dưỡng không ra, quá khứ bá tánh không còn hấn pháp, chỉ có thể ở tuyết sơn trung khổ tìm linh thực, kiếm lấy một ít nhỏ bé lợi nhuận. May có Tu Di thiện dùng thuật pháp, cố ý sáng lập vài miếng vô tuyết nơi, cung chúng ta làm ruộng chăn thả.”

Nàng nói thở dài: “Đáng tiếc mấy ngày trước yêu tà tới phạm, đem đồng ruộng hủy hoại hơn phân nửa, dương đàn bị kinh không dám nhúc nhích, đã mau chết đói.”

Chiến sự gần nhất, vô luận như thế nào, chịu khổ luôn là bá tánh.

Đồng ruộng bị hủy, dương đàn mất hồn mất vía, tuyết sơn cũng bị băng cứng phong bế, vô pháp tiến vào, liền ngắt lấy chống lạnh linh thực đều thành hy vọng xa vời, trong một đêm long trời lở đất, nơi này mọi người chỉ có thể đau khổ cắn răng chống đỡ.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng thổn thức không thôi, phóng nhu tiếng nói: “Bà bà, ngài một người ở tại nơi này sao?”

“Còn có đứa con trai.”

Lão nhân nói: “Hắn cùng yêu ma nổi lên xung đột, đuôi phải bị linh lực xỏ xuyên qua..... Chư vị không cần lo lắng, không có tánh mạng chi ưu.”

Bị linh lực trực tiếp xỏ xuyên qua.

Tâm thường bá tánh không có linh đan diệu dược, bị như vậy trọng thương, chắc chắn lưu lại di chứng. Ôn Bạc Tuyết nghe được đui phải một trận huyễn đau, xung phong nhận việc: “Ta trên người mang theo điểm dược, có thể giúp hấn sớm ngày khang phục —— ngài ý hạ như thế nào?” Tại đây mấy ngày, tầng dưới chót bình dân bá tánh sinh hoạt như con kiến, tìm không thấy chút nào kì vọng. Lão nhân nghe vậy ngẩn ngơ một đốn, lại mở miệng khi, ngữ khí ần có ghen ngào: “Đa tạ, đa tạ tiên trưởng ——” Mấy tự nói xong, Ôn Bạc Tuyết mắt thấy đối phương cúi người muốn bái, vụng về lại hoảng loạn mà đem nàng nâng dậy.

“Như vậy đi xuống không phải biện pháp.”

Nguyệt Phạn lặng lẽ truyền âm: “Chúng ta có thể làm điểm cái gì sao?”

“Muốn giải quyết sạn tuyết, tạc băng cùng chặn dê, tay không khẳng định không được, muốn nói công cụ, chúng ta cũng không có.”

Tạ Tinh Diệu đôi tay vây quanh, đầu ngón tay nhẹ nhàng một khẩu: “Bất quá..... Thử xem đi.”

*

Ôn Bạc Tuyết vì trong phòng thanh niên tốt nhất linh dược, đẩy cửa mà ra, đã là nửa canh giờ lúc sau.

Tạ Tinh Diệu, Yến Hàn Lai, Vân Tương cùng lão nhân đứng ở ngoài phòng, duy độc không thấy Nguyệt Phạn.

Thấy hấn hiện thân, Tạ Tinh Diệu hưng phấn vẫy vẫy tay phải: “Người tới

rồi! Mau xem, chúng ta tìm được một chiếc sạn tuyệt xe, có thể giúp đại gia trừ bỏ trên đường tuyết đọng.”

Sạn tuyết xe.

Tu chân giới không tồn tại loại này đồ vật, nghĩ đến xuất từ Nguyệt Phạn □ tạp tạp chạy đinh xe □. Không nghĩ tới trò chơi nhà máy hiệu buôn não động như thế to lớn, cứ nhiên đem sạn tuyết xe cũng gia nhập gara.

Hắn hiểu rõ gạt đầu, hướng tới có âm vang tiếng vang phương hướng đầu đi ánh mắt.

Ngay sau đó, Ôn Bạc Tuyết đồng tử sậu súc.

Kia quen thuộc hình giọt nước đẹp để quý giá thân xe, giống như đã từng quen biết màu ngân bạch tạo hình.

Chính cần cù chăm chỉ hự hự, ở ở nông thôn trên đường nhỏ qua lại sạn tuyết rõ ràng là ——

Lao — tư — lai — tư???

Vẫn là một chiếc xe đỉnh đầu đại cái xẻng Rolls-Royce.

Không thích hợp.

Hắn cảm thấy thực không thích hợp.

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: “Tuy rằng tìm không thấy hàng thật giá thật sạn tuyết xe, nhưng Nguyệt Phạn □ tạp tạp chạy đinh xe □ có chiếc xe cải trang hệ thống, ta làm nàng ném thử một chút, trốn thoát xe trang thượng một cái sạn tuyết đầu.”

Ôn Bạc Tuyết:.....?

Các người như vậy chơi, có hay không nghĩ tới, Rolls-Royce có lẽ sẽ khóc.

“Sau đó là những cái đó chấn kinh dương.”

Tạ Tinh Diệu tiếp tục nói: “Chúng ta tìm tới một con chó chặn cừu.”

Biện pháp này không tồi.

Ôn Bạc Tuyết bình phục tâm tình, khước miệng một lần nữa treo lên một mặt cười, theo tiếng ngựa đầu.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, một lần nữa khôi phục sức sống dương đàn đi đi dừng dừng, trước sau đi theo phía trước thân ảnh, mà ở chúng nó trước mặt ——

Một chiếc phi ở giữa không trung máy bay không người lái.

Máy bay không người lái phát ra rõ ràng sủa như điên: “Uông! Gâu gâu gâu!”

Chó chặn cừu..... Không đúng.

Mục — dương — cơ???

“Vật ấy tên là máy bay không người lái, thượng mà dân trượng nghĩ thanh phù, có thể bắt chước chó chặn cừu tiếng kêu.”

Tạ Tinh Diệu đem trong tay điều khiển từ xa đưa cho lão nhân, tay cầm tay vì nàng biểu thị thao tác phương pháp: “Ngài xem, chỉ cần thông qua cái này, là có thể thao tác máy bay không người lái hành động quỹ đạo, từ nó dẫn dắt dương đàn một đường đi phía trước —— kể từ đó, là có thể giải quyết dương đàn chạy loạn vấn đề.”

Nàng một bên nói, một bên thúc đẩy điều khiển từ xa thượng diệu côn,

khổng chế máy bay không người lái tả hữu di động.

Máy bay không người lái gâu gâu hướng tả, dương đàn hướng tả.

Máy bay không người lái gâu gâu hướng hữu, dương đàn được chỉ huy, toàn bộ quẹo phải.

Vân Tương đầu một hồi nhìn thấy này chờ thao tác, bên môi gần không được hướng lên trên dương: “Thật là lợi hại!”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Không có không có, ở ta quê nhà bên kia, đây là thường quy phương pháp. Người nói đúng đi Ôn sư huynh?”

Ôn Bạc Tuyết: “Ân ân, thường quy.”

—— cái quỷ a!

Rolls-Royce, sạn tuyết xe, đây là hai cái có thể bị liên hệ ở bên nhau từ sao?

Còn có kia máy bay không người lái, nó ở gâu gâu gâu, gâu gâu gâu mà kêu a! Êm đẹp một cái trinh sát Thần Khí, bị các người dùng để chặn dê?! Hấn không hiểu, hấn thật sự đại chịu chấn động.

Ôn Bạc Tuyết hoảng hốt một trận, thử tính mở miệng: “Cái kia..... Còn có cái gì khác vấn đề không bị giải quyết sao?”

“Còn dư lại băng cứng phong sơn.”

Tạ Tinh Diệu nhìn về phía bên cạnh lão nhân, ngữ ý mềm ẩm: “Không thành vấn đề bà bà, ta vừa lúc mang theo quê nhà bên kia vụn băng khí.”

Vụn băng khí.

Tu chân giới xác định vững chắc không có ngoan ý nghi này, nhưng Tạ Tinh

Điều trò chơi là □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, đánh quỷ tử cũng muốn trừ băng?

Bất quá vô luận như thế nào, không phải hiếm lạ cổ quái đồ vật liền hảo.

Ôn Bạc Tuyết sửa sang lại hảo Diêu Diêu muốn ngã giá trị quan, theo nàng tầm mắt xoay đầu đi, thấy Tạ Tinh Diêu trong miệng “Quê nhà vụn băng khí”.

Ôn Bạc Tuyết nghe thấy trong đầu, thứ gì đột nhiên vỡ vụn thanh âm.

Hảo gia hỏa.

Hỏa — mũi tên — ống.

Giọng nói của nàng như vậy ôn nhu, ánh mắt như vậy thành khẩn, nói chuyện chi gian, khiêng lên một cái hàng thật giá thật ống phóng hỏa tiễn.

“Băng cứng khó dung, chỉ dùng sạn tuyết xe khẳng định không được.”

Tạ Tinh Diêu tiến lên đem nó giá khởi, nhẹ giọng giải thích: “Đầu đạn thượng dán mấy trương Yến Hàn Lai làm giảm xóc phù, có thể hữu hiệu hạ thấp tạp âm, giảm bớt chấn cảm, phòng ngừa tuyết lở. Ta dùng thần thức mọi nơi đảo qua một lần, không ai ở sơn khẩu phụ cận, có thể sử dụng.”

Chiếu cố tiên pháp cùng vật lý song trọng suy xét, này Tu chân giới, là thật bị người chơi minh bạch.

Lão nhân thụ sủng nhược kinh, vội không ngừng nói lời cảm tạ: “Đa tạ, đa tạ các vị đạo trưởng. Chúng ta nơi nào đáng giá chư vị như thế để bụng.....”

Nàng vĩnh viễn sẽ không biết, đối với thế kỷ 21 cư dân mà nói, hôm nay vì

nàng sạn tuyết chắn dẽ vụn băng, đến tột cùng là chút cái gì đánh rách tả tơi tam quan chi vật.

“Không khách khí.”

Tạ Tinh Diêu ôn thanh cười cười: “Vì nhân dân phục vụ sao.”

—— người này phục vụ đến cũng quá ngạnh hạch đi!

Bỗng nhiên chi gian, một trận ầm ầm vang lớn.

Chói mắt ánh lửa tự giữa không trung đằng khởi, ở Tạ Tinh Diêu miễn cấp xạ kích kỹ năng hạ, thẳng tiến không lùi, xông thẳng sơn khẩu băng cứng.

Nhân có phù chú giảm xóc, đánh sâu vào dưới vẫn chưa nổ tung thật lớn tiếng vang, nhưng thấy tuyết trắng trương dương phân lạc, với sơn môn nứt ra mắt thường có thể thấy được thông đạo.

Quê nhà vụn băng khí, quả thực cũng không giả.

Ôn Bạc Tuyết ném thử khâu khởi vỡ vụn giá trị quan.

Ánh lửa chói mắt, phong tuyết rền vang.

Trong nguyên văn lưu luyến si mê hấn vai ác nữ xứng mở ra Rolls-Royce sạn tuyết xe, tự cửa sổ xe dò ra đầu thối một tiếng huyết sáo, hự hự đi trước sơn khẩu tiếp tục sạn tuyết.

Nguyệt Phạn: “Ô hô! Khốc tể ta diêu!”

Trong nguyên văn khuynh tâm với hấn thần giáo tư tế hai mắt trong trẻo, lòng tràn đầy sùng bái đứng ở Tạ Tinh Diêu bên cạnh, cho nàng một cái đại đại ôm: “Cảm ơn người, người thật tốt!”

Đến nỗi vị kia miễn mà tang thương lão nhân.

Thấy lão nhân hai mắt giãn ra, tự bên môi chảy xuất phát tự đáy lòng ý cười, ướt át hốc mắt hướng bọn họ nói ra một tiếng “Đa tạ” khi, Ôn Bạc Tuyết dần dần lý giải hết thủy.

Rolls-Royce nên là chiếc sạn tuyết xe, máy bay không người lái đích xác hẳn là gâu gâu gâu mà cẩu kêu, đến nỗi ống phóng hỏa tiễn, nó không cần tới tạc tuyết, chẳng lẽ còn phải dùng làm vũ khí giết người không thành.

Nói có sách mách có chứng, vô pháp phản bác.

Toái tuyết ánh ánh trắng cùng ánh lửa, Tạ Tinh Diệu thu hồi ống phóng hỏa tiễn, mang theo người thiếu niên độc hữu vui mừng nhảy nhót, đề thấp tiếng nói nhỏ giọng hỏi hẳn: “Thế nào?”

Trong nguyên văn lạnh như hàn băng nam chủ nhân công Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết: “Thật ngẫu, tỷ tỷ hảo bồng.”

Chapter 26

Lão nhân lưu mấy người ở trong nhà qua đêm.

Bọn họ dịch dung vào thành, thân phận đều là Sóc Phong Thành nội người địa phương, nếu đỉnh người địa phương mặt vào ở khách điểm, rất có khả năng trêu chọc hoài nghi.

Hiện giờ gặp gỡ vị này bà bà, vừa lúc giải quyết chỗ ở vấn đề.

Chung quanh mấy hộ hàng xóm nghe nói tuyết sơn được khơi thông, đường phố tuyết đọng cũng là tiêu nặc vô tung, tốp năm tốp ba kết bạn tiến đến nói lời cảm tạ.

Yến Hàn Lai tính tình quái gở, lấy cớ quá vây trở về phòng cho khách; Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn không tiện cự tuyệt nhiệt tình bá tánh, lưu tại nhà chính hỏi thăm về Ma tộc tình báo.

Tạ Tinh Diệu nguyên bản cũng ở trong đó, phủ nhoáng lên mắt, bỗng nhiên phát giác Vân Tương không thấy tung tích, tinh tế tìm kiếm, tài năng danh vọng thấy nàng cùng lão nhân đứng ở nhà chính góc, sửa sang lại họa bản cùng bức họa cuộn tròn.

Vân Tương tuy hóa thành xa lạ người thiếu niên bộ dạng, nhưng nhiều ít giữ lại vài phần đã từng dấu vết. Một đôi mắt hạnh trong suốt sạch sẽ, chưa bị hỗn độn thể tục quấy nhiễu, xem nàng động tác, tựa hồ đánh nhau lý một chuyện cực kỳ quen thuộc, động tác liền mạch lưu loát.

Tạ Tinh Diệu còn tưởng rằng, Tu Di giáo Đại Tư Tế định là sống trong nhung lụa, chưa bao giờ tiếp xúc quá thủ công nghiệp.

Sách vở phồn đa, Tạ Tinh Diệu hảo tâm tiến lên cùng nhau thu chỉnh, cầm lấy trong đó một sách, là ghi lại có 300 năm trước kia tròng quyết chiến tranh liên hoàn sách.

“Tu Di giáo Đại Tư Tế,” nàng tinh tế đoan trang họa trung cảnh tượng, tâm sinh tò mò, “Chỉ bằng nàng một người, liền sát diệt Kim Đan đỉnh ma quân sao?”

“Không tồi.”

Lão nhân trầm giọng: “Năm đó Nhân tộc quá đến nước sôi lửa bỏng, hoặc là trở thành súc vật giống nhau nô lệ, hoặc là trốn hướng núi rừng, giống như chó nhà có tang. Chúng ta lấy không ra giống mô giống dạng quân đội cùng yêu tà chống đỡ, chỉ có bắt giặc bắt vua trước, xuất kỳ bất ý ám sát ma quân, mới có khả năng đem chúng nó bức lui.”

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng mà nghe, cúi đầu chăm chú nhìn trong tay bức họa cuộn tròn.

Họa thượng nữ nhân tay phủng sách cổ một quyển, tóc dài uốn lượn, trong mắt thanh sáng lưu chuyển, khí chất thanh lãnh như tuyết dung. Chợt vừa thấy đi, pha tựa cửu thiên thần nữ giáng thế, phong tư gợn sóng.

Bà bà nói: “Đại Tư Tế kiếp sát ngày, bỗng liền ôm hãn phải chết chi tâm —— với trăm ngàn tà ma trung một kích xỏ xuyên qua ma quân tâm mạch, linh lực hao hết lúc sau, nàng cũng không lộ thối lui.”

Tạ Tinh Diệu lại phiên trang, nữ nhân nửa quỳ với thần tượng phía trước, có tóc trắng xóa lão giả thương xót hỏi nàng: “Lần này tây hành, tuyệt

không sinh lộ. Người có bằng lòng hay không?”

“Nguyên nhân chính là có trăm năm trước Đại Tư Tế xả thân cứu thế, Bắc Châu mới có thể cam tâm tình nguyện quy về Tu Di.”

Lão nhân thở dài khẩu khí: “Giờ này ngày này tà ma công thành, Lạc Xuyên định sẽ không ngồi xem mặc kệ.”

Trong thành không ít người lòng mang cùng nàng giống nhau kỳ nguyện, nguyên nhân chính là như thế, bá tánh mới không có trở thành đối Ma tộc cúi đầu xưng thần nô lệ.

Tạ Tinh Diêu không nói nữa, bất động thanh sắc nhẹ mí mắt, nhìn phía Vân Tương.

Nàng tuổi còn trẻ, liền đã lưng đeo khởi vô cùng vô tận bá tánh kỳ vọng cao. Hiện giờ nghe xong lão nhân một tịch ngôn ngữ, yên lặng nhìn trong tay ố vàng quyền trục, không biết suy nghĩ cái gì.

Rõ ràng chỉ là một cái thiệp thể chưa thâm tiểu cô nương, lại không thể không đi đối mặt lệnh toàn thành người nghe tiếng sợ vỡ mặt yêu ma tà ám, mọi người kỳ vọng cao toàn bộ thành áp lực cùng sợ hãi, như núi giống nhau đè ở trên người.

Hít thở không thông, mê mang, thống khổ, muốn thoát đi.

Loại cảm giác này, đã từng Tạ Tinh Diêu lại quen thuộc bất quá.

“Được rồi.”

Nàng giơ tay sờ sờ nữ hài đầu, trước mặt trong trẻo mắt hạnh tùy theo nâng lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Phóng nhẹ nhàng,” Tạ Tinh Diệu nói, “Còn có chúng ta đâu.”

*

Một đêm qua đi, Sóc Phong Thành như cũ đại tuyết bay tán loạn.

Tạ Tinh Diệu sớm rời giường, bị gió lạnh đông lạnh đến run lập cập, bay nhanh hướng ngực dán lên một trương chống lạnh phù chú.

Nho nhỏ một trương, nóng hằm hập ấm nhu nhu, linh khí theo kinh mạch chảy biến toàn thân, đem hàn khí đuổi đi không còn, tu chân bài ẩm bảo bảo, người phương bắc đáng giá có được.

Hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, chờ đến trước kia ước định lúc chạng vạng, liền rút cuộc nghênh đón hôm nay vở kịch lớn.

—— ma quân ở Phi Thiên Lâu thiết hạ buổi tiệc.

Nguyệt Phạn tò mò: “Ma quân ma quân, ta nghe nói Tu chân giới còn có cái Ma Tôn.”

“Ma quân địa vị tự nhiên so ra kém Ma Tôn.”

Tạ Tinh Diệu kiên nhẫn giải thích: “Ma tộc hiếu chiến, một năm có 300 thiên đều ở đấu tới đấu đi, cái này ‘quân’ đâu, tương đương với một chỗ tiểu bá chủ, Tu chân giới đến có mấy chục thượng trăm cái. Ma Tôn liền bất đồng, độc nhất vô nhị, Ma Vực hoàn toàn xứng đáng người mạnh nhất, cùng loại Nhân tộc đế hoàng.”

Ôn Bạc Tuyết tâm sinh hướng tới: “Ma quân đều như vậy có bài mật, vị kia Ma Tôn đến có bao nhiêu cường. Nếu là khi nào có thể trông thấy hắn thì tốt rồi, nhất định thực khốc rất lợi hại.”

Hắn xem □ Thiên đồ □ khi vẫn là cái trung nhị thiếu niên, trừ bỏ nam chủ nhân công, ở trong sách nhất hâm mộ nhân vật, chính là vị kia thần long thấy đầu không thấy đuôi Ma Tôn.

“Đương kim vị kia Ma Tôn thừa hành hoà bình tối thượng, nghe nói chính là ở hắn thống lĩnh dưới, người cùng ma mới có hiện tại như vậy hòa hợp quan hệ.”

Tạ Tinh Diệu nói vừa nhắc mắt: “Tới rồi.”

Phi Thiên Lâu, đầu cũng đan xen, trọng mái cái đỉnh, thượng có đá xanh ngói xanh, đằng long mạ vàng.

Lâu vũ cực cao cực rộng, lập với chủ thành trung ương. Tháp thức mái đỉnh tựa như xé trời chi kiếm, với khung đỉnh xé trời tầng tầng tận trời, mọi nơi sương trắng lượn lờ, kết xuất đạo nói tích thủy băng lăng, rộng lớn bao la hùng vĩ, đẹp để quý giá phi thường.

Giờ này khắc này, mấy phiến mộc cửa sổ đón gió mà khai, từ giữa phiêu ra vài tiếng yêu ma tùy ý cuồng tiếu, thật mạnh phong tuyết hạ, chỉ gọi người cảm thấy khắp cả người phát lạnh.

Vì không làm cho chú ý, đoàn người kế hoạch hảo phân công nhau hành động.

Đầu tiên là Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn kết bạn mà nhập, tiện đà Vân Tương đi vào lầu trung, cuối cùng đến phiến Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai này đối giả trang đạo lộ.

Rốt cuộc vài vị hàng hiệu chủ nhân thân phận vốn là không lắm thân cận,

nếu là nối đuôi nhau mà đến, người khác chắc chắn cảm thấy quái dị.

“Là Diêm công tử, Tổng tiểu thư.”

Lập với cạnh cửa tiểu thị kiểm tra một phen thân phận hàng hiệu, xác nhận không có lầm, hướng hai người hơi hơi khom người: “Thỉnh.”

Tạ Tinh Diêu thần sắc như thường, nhấp môi cười.

Bước vào Phi Thiên Lâu, bên trong cảnh tượng càng vì tinh xảo xa hoa.

Rường cột chạm trổ, nhả các lay động. Bốn phương tám hướng đều là rực rỡ lung linh, chiếu sáng khí cụ đều không phải là ánh nến, mà là dùng linh lực bậc lửa lưu đèn. Ngọn đèn dầu trút xuống như nước, trên đài sênh ca không nghỉ, trong thành rõ ràng đã nửa bước vào địa ngục, nơi này lại là phồn hoa như cũ, thành linh trở thành yêu ma sào huyết.

Bá tánh khổ không nói nổi, này đàn tà ám nhưng thật ra thích thú.

“..... Có điểm đối.”

Tạ Tinh Diêu xem một cái nơi xa trên bàn chưa từng gặp qua điểm tâm, áp xuống trong lòng tò mò, triều Yến Hàn Lai bên cạnh người tới gần một bước: “Chờ bọn họ diệt đèn, chúng ta liền đi thư phòng.”

Thường Thanh cô nương nói cho bọn họ đi trước ngấm mật thất biện pháp, nếu muốn thần không biết quỷ không hay trộm lên vào, cần thiết dẫn dắt rời đi quanh mình thủ vệ.

Kể từ đó, ngọn đèn dầu liền thành nhất lý tưởng công cụ.

Nếu ánh lửa lấy linh lực duy trì, chỉ cần cắt đứt linh lực nơi phát ra, là có thể làm Phi Thiên Lâu lâm vào nhất thời tối tăm. Đến lúc đó mọi nơi hỗn

loạn, nhất phương tiện bọn họ nhích người.

Linh lực ngọn nguồn cùng sở hữu ba chỗ, Ôn Bạc Tuyết, Nguyệt Phạn cùng Vân Tương phân biệt phụ trách trong đó một chỗ, đến nỗi Tạ Tinh Diêu Yến Hàn Lai, tắc yêu cầu tìm được trong thư phòng cơ quan, đi trước ngầm thông đạo.

Kế hoạch có thể nói hoàn mỹ, tuyệt không sẽ xuất hiện nửa điểm bại lộ, hướng chi ở nguyên văn trong cốt truyện, vai chính đoàn cũng đúng là chọn dùng cái này biện pháp.

..... Tuy rằng nhân viên phân phối không quá giống nhau.

“Biết.”

Yến Hàn Lai lười thanh ứng nằng: “Không nhọc Tạ cô nương lo lắng.”

Từ hôm qua khởi, hấn vẫn luôn là này phó thất thần bộ dáng. Tạ Tinh Diêu đại khái biết được trong đó nguyên do, dùng khuỷu tay chạm vào cánh tay hấn: “Yến công tử, còn nhớ ngày hôm qua sự tình nha?”

Thiếu niên quạ lông mi hơi rũ, đối thượng nằng tầm mắt: “Chuyện gì.”

Mạnh miệng lại mang thù.

Tạ Tinh Diêu hai tay bồi ở sau người, mũi chân uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống đất: “Yến công tử, ta hôm qua báo cho với người, đều là sau này cùng người kết làm đạo侶 tầm thường việc —— trên đời này cô nương, rất ít có người vừa ý đầu gối.”

Yến Hàn Lai đáp đến không hề do dự: “Ta sẽ không đi tìm đạo侶.”

Ở nguyên văn, cái này tiểu kẻ điên đích xác không có cảm tình tuyến.

Giai đoạn trước quái gỡ, trung kỳ thần bí, hậu kỳ càng là dọa vào ma đạo, ở đồ diệt suốt một cái tiên môn sau, chết ở vai chính đoàn trong tay.

Thi cốt vô tồn, thẳng đến cuối cùng vẫn không hối hận sửa chi ý.

Nàng nghĩ mặc danh không mấy vui vẻ, lần thứ hai nhìn hấn: “Yến công tử gì ra lời này?”

Yến Hàn Lai chỉ là trầm mặc liếc nàng liếc mắt một cái.

Hấn lúc này dịch dung, đồng tử biến thành sâu đậm sâu đậm màu đen, ánh mắt nặng nề đi xuống, áp lực phải gọi người thở không nổi.

So với tầm thường chứng kiến, tầm mắt này càng vì vẫn đục âm u, dường như u đàm.

Bất quá giây lát, thiếu niên dương môi cười cười, thần sắc khôi phục nhất quán lạnh nhạt mĩ mai: “Tạ cô nương vì sao đối này như vậy để bụng?”

Tạ Tinh Diệu hồi lấy một cái mỉm cười: “Này không phải lo lắng Yến công tử, sợ người đã chết không ai nhất xác sao.”

Yến Hàn Lai cùng nàng luôn luôn không đối bàn, giờ phút này thuận lý thành chương vào Phi Thiên Lâu, đem bốn phía nhìn chung quanh một vòng, đạm thanh mở miệng: “Diệt đèn yêu cầu thời gian. Ta đi thăm thăm lâu trung bố cục, người lưu tại nơi đây chớ có đi lại.”

Người mới lưu tại nơi đây không cần đi lại, đương nàng tiểu hài nhi đâu.

Tạ Tinh Diệu không tình nguyện: “Biết —— nói ——”

*

Ôn Bạc Tuyết thực khẩn trương.

Hắn bị giao cho diệt đèn quan trọng sứ mệnh, đem Phi Thiên Lâu bản đồ chặt chẽ ghi tạc trong lòng, hiện giờ lẻ loi một mình, đang ở đi trước phía đông góc linh lực cung ứng nơi.

Nhưng chấp hành nhiệm vụ quá trình, tựa hồ cũng không thuận lợi vậy.

Trong tay hắn hàng hiệu chủ nhân cũng họ Ôn, sinh đến tướng mạo đường đường, ôn hòa nho nhã, liền ở hắn vội vàng lên đường khi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng xa lạ nữ âm: “Vị công tử này!”

Chẳng lẽ gặp người quen.

Ôn Bạc Tuyết bước chân một đống.

Người đến là cái tướng mạo phúc hậu nữ ma, thấy hắn quay đầu lại, sang sáng cười khai: “Không biết công tử tên họ là gì, nhưng có hôn phối?”

Nàng ngữ ý nhiệt tình, hắc trầm con ngươi lại giống như trơn trượt rắn độc, ngủ đông với chỗ tối, chỉ chờ một ngụm nuốt vào con mồi.

Ôn Bạc Tuyết sát gian minh bạch.

Ở Phi Thiên Lâu trung, yêu ma đều là không hề nghi ngờ chủ đạo giả. Hôm nay tới đây Nhân tộc phi phú tức quý, thân kiều thịt nộn, yêu ma chỉ cần nhất thời hứng khởi, liền có thể cường mua cường bán, thấu thành một đôi nhân duyên ——

Nói tốt nghe xong là “Nhân duyên”, trắng ra một chút, kỳ thật là chọn lựa ngon miệng đồ ăn.

Hắn không ngốc, ẩn ẩn cảm thấy dần dần tới gần nguy cơ.

Bọn họ đoàn người tuy rằng tàng ở tu vi, nhưng trải qua nhiều năm như

vậy linh khí tẩm bổ, ở yêu ma trong mắt, tất nhiên là khả ngộ bất khả cầu thượng đẳng nguyên liệu nấu ăn.

Nói cách khác, không ngừng hấp..... Tất cả mọi người có bị theo dõi khả năng tính.

Diệt đèn việc lửa sém lông mày, tuyệt không có thể kéo dài thời gian.

Ôn Bạc Tuyết áp xuống trong lòng khăn trương, mặt giãn ra cười khế: “Xin lỗi. Ta đã có đạo lữ, nàng đồng dạng đang ở Phi Thiên Lâu trung.”

“Nga?”

Nữ ma nhướn mày, tới gần một bước: “Đã có đạo lữ, vì sao không ở công tử bên người? Công tử..... Chẳng lẽ là gạt ta đi?”

“Đương nhiên không phải!”

Đối phương dây dưa không thôi, rồi lại không thể mạnh mẽ đem nàng đẩy ra. Đến nỗi Nguyệt Phạn, bọn họ hai người hoàn toàn đi tương phản phương hướng, một đông một tây, sao có thể gặp được.

Đạo lữ, hấp đạo lữ ——

Ôn Bạc Tuyết trầm trù tâm thần, ngược mắt trông về phía xa, phút chốc mà đáy mắt sáng ngời.

Phát hiện.

Kia nói vô cùng hình bóng quen thuộc, chính một mình đứng ở sườn thính bên trong, chán đến chết thường thức ven tường họa tác người —— là Tạ Tinh Diêu.

Không biết ra sao nguyên nhân, giờ phút này Yến Hàn Lai cũng không ở

bên người nàng, nhưng nguyên nhân chính là như thế, mới có thể xây dựng ra thiếu nữ lẻ loi một mình biểu hiện giả dối.

Chỉ cần một đoạn vô cùng đơn giản phối hợp, là có thể chi khai đi theo hần bên người nữ ma.

Thiên thời địa lợi nhân hoà.

Ôn Bạc Tuyết tự tin cười.

*

Có đôi chứ không chỉ một, Vân Tương cũng cảm thấy rất là khẩn trương.

Nàng bị an bài đi trước phía nam, nhưng mà không đi ra vài bước, đã bị vài cái yêu ma quẩn lên.

Giống nàng loại này môi hồng răng trắng thiếu niên lang, đúng là bọn họ trong mắt không gì sánh kịp mỹ vị.

Cái gì Phi Thiên Lâu thịnh yến, rõ ràng chính là một hồi huyết nhục cuồng hoan. Yêu ma ăn nị tâm thường bá tánh, gấp không chờ nổi muốn tìm chút người giàu có cùng quý tộc ném thử.

Cả tòa Sóc Phong Thành đều thành Ma tộc lãnh địa, nàng thân phận đặc thù, tuyệt không có thể ở ngay lúc này cùng bọn họ khởi chính diện xung đột, duy nhất biện pháp, là tìm cái lý do mau chóng thoát đi.

“Ta, ta thật sự không phải một người tới chỗ này. Đạo lữ? Ta đương nhiên là có đạo lữ, nàng ở ——”

Quần ma hoàn hầu hết sức, một cái nói dối vội vàng xuất khẩu. Vân Tương nhíu mày nhìn quanh bốn phía, điện quang thạch hỏa, ánh mắt sậu lượng.

Phát hiện.

Kia nói vô cùng hình bóng quen thuộc, chính một mình đứng ở sườn thính bên trong, chán đến chết thường thức ven tường họa tác người —— là Tạ Tinh Diệu.

Yến công tử không biết vì sao không ở bên người nàng, bất quá..... Như vậy vừa lúc.

Chỉ cần nói dối Tạ Tinh Diệu là nàng đạo lữ, làm bên người này đàn lòng mang ý xấu yêu tà biết khó mà lui, nàng là có thể tiến vào phía nam, cắt đứt linh khí ngọn nguồn.

Đến lúc đó hết thảy kế hoạch thuận lợi tiến hành, bọn họ đoàn người thành công lấy được tư tế di vật, ngấm lại còn có điểm tiểu kích động.

“Ta không lừa ngươi.”

Vân Tương hít sâu một hơi, thoả thuê mãn nguyện nâng lên tay phải, tăng lên bên môi: “Ta đạo lữ, liền ở đằng kia!”

Cơ hồ là cùng thời khắc đó.

To như vậy lâu vũ bên trong, vang lên một khác nói chém đinh chặt sắt, tin tưởng gấp trăm lần trong trẻo nam âm: “Ta đạo lữ, liền ở đằng kia!”

Lưỡng đạo thanh tuyến đồng thời rơi xuống, nói năng có khí phách, hai bên ma vật không hện mà cùng, theo hai người sờ chỉ chỗ nhìn lại.

Cái kia chính một mình đứng ở sườn thính bên trong, chán đến chết thường thức ven tường họa tác nữ nhân ——

Tựa hồ không biện pháp chia làm hai nửa.

Một sát.

Phi Thiên Lâu, an tĩnh.

*

Nguyệt Phạn ở trong lòng máng mười mấy con phố.

Nàng hành tại Phi Thiên Lâu trung, lúc nào cũng đều có thể cảm nhận được yêu ma bất thiện tầm mắt, lớn như vậy, Nguyệt Phạn đâu chịu nổi loại này ủy khuất.

Hợp lại đem nàng trở thành bản thượng thịt cá bái.

Bị như thế nhiều tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm, nàng phàm là làm ra một chút ít động tác nhỏ, đều rất có thể sẽ bị phát hiện. Còn nữa, ngọn đèn dầu cung nguyên mà mười phần hẻo lánh, nàng một ngoại nhân đột nhiên tự tiện xông vào, cũng sẽ chọc người sinh nghi.

Nếu muốn làm chính mình thuận lợi dung nhập đám người, chỉ còn lại có một cái biện pháp ——

Tùy tay trao cá nhân tộc tiểu thị, cho hắn điểm nhi linh thạch, đổi lấy người hầu thân phận bài.

Yêu ma sở dĩ tổ chức lần này buổi tiệc, chính là tưởng câu đến càng nhiều phi phú tức quý đại nhân vật, nàng nguyệt trang thành thường thường vô kỳ tiểu thị, không những có thể đại đại hạ thấp bọn họ đối chính mình hứng thú, cũng có thể thuận lý thành chương tiến vào hẻo lánh góc.

Một công đôi việc, nàng thật đúng là cái tiểu thiên tài.

Trăm triệu không nghĩ tới, đổi lấy thân phận sau ngắn ngủn mấy cái ngày

lập tức, Nguyệt Phạn liền bị người khác đột nhiên lôi kéo.

Nàng ngàn tính vạn tính, duy độc sơ hở một chút: Thân là tiểu thị, chắc chắn chịu người sai sử, chạy đông chạy tây.

“Sườn thính ra điểm chuyện này, người cách gần nhất, mau đi xem một chút!”

Kéo nàng thị nữ thần sắc vội vàng: “Nghe nói là hai nam tranh một nữ, bắt cả hai tay trước mặt mọi người bại lộ..... Đã mau đánh nhau rồi!”

Nguyệt Phạn:..

Nguyệt Phạn trong đầu cái thứ nhất ý niệm là, hảo cầu huyết, nàng vì cái gì muốn đi quản loại này hải vương lật xe phá sự?

Cái thứ hai ý niệm: Hủy diệt đi, ba cái đại ngọc tử.

*

Tạ Tinh Diêu:.....

Sườn thính bên trong, trước nay chưa từng có mà an tĩnh.

Phi Thiên Lâu giống như một đoàn lệnh người hít thở không thông thật lớn gió lốc, nàng mờ mịt đứng ở gió lốc trung tâm, nhìn xem bên trái Vân

Tương, lại nhìn sang bên phải Ôn Bạc Tuyết.

Nàng không hiểu, nàng không rõ, nàng hảo vô tội.

“Ai nha, công tử.”

Ôn Bạc Tuyết bên cạnh người nữ ma một tiếng kinh hô: “Đây là có chuyện gì? Một người tổng không có khả năng có hai vị đạo lữ..... Công tử chẳng lẽ là khinh thường ta, tùy ý chọn cá nhân tới giả mạo?”

“Đương nhiên không phải!”

Thời khắc máu chốt há có thể lật xe, Ôn Bạc Tuyết vội vàng đối thượng Tạ Tinh Diêu tầm mắt: “Người, người là ta đạo lỗi, đúng không?”

[không phải đâu.]

Trường hợp một lần thập phần xấu hổ, Ôn Bạc Tuyết cố nén lệ ý, thống khổ truyền âm: [loại này lấy cơ cũng có thể đâm cùng nhau?!]

Tạ Tinh Diêu châm chọc một lát: “Đại..... Đại khái?”

“Ân?”

Vân Tương bên người ma đầu cũng là nhướng mày: “Tiểu công tử, người chơi ta?”

“Tuyệt đối không có!”

Sát ý gần ngay trước mắt, Vân Tương chính sắc ngẩng đầu: “Tỷ tỷ, người không phải đã nói, ta mới là người duy nhất đạo lỗi sao?”

Vân Tương luống cuống tay chân, dùng thần thức đáp lại: [ta ta ta cũng không biết a! Kế tiếp hẳn là làm sao bây giờ?!]

Nếu mạnh mẽ ngưng hẳn trận này trò khôi hài, tám chín phần mười sẽ chọc người khả nghi, đại đại trở ngại kế tiếp kế hoạch.

Hiện giờ, bọn họ không còn hấn pháp.

Vì sở hữu ái chấp nhất đau, vì sở hữu hận chấp nhất thương.

Hắn đã phân không rõ ái cùng hận, hay không cứ như vậy.

Ôn Bạc Tuyết cắn răng, hung hăng nhìn về phía trước mắt mờ mịt Tạ Tinh Diêu, tự tự khắp huyết, thanh thanh ai oán: “Duy nhất đạo lỗi? Người rõ

ràng nói qua, đời này chỉ yêu ta một người!”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Vân Tương nghe vậy cũng là sửng sốt, thực mau run rẩy nắm chặt song quyền, ngẩng người thiếu niên trong suốt hai tròng mắt, vụng về tiếp diễn:

“Tỷ tỷ, hay là người cùng hân, cũng ——”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Vây xem quần chúng một mảnh ồ lên: Vô tình nữ tử lừa gạt ngây thơ thiếu nam, bắt cá hai tay ác nghề chúng bại lộ, là đạo đức chôn vùi vẫn là nhân tính vạn vẹo!

Hai người thế cùng nước lửa tranh chấp không thôi, trong đám người không biết là ai thấp giọng mở miệng: “Mau xem mau xem, có quân sự thị nữ tới.”

Thực hảo, thực kịp thời.

Tạ Tinh Diêu trong lòng mừng thầm, thở dài một hơi.

Chỉ cần thị nữ ra mặt, lập tức gián đoạn trận này tranh chấp, bọn họ kế hoạch là có thể như thường tiến hành.

Nhưng mà ngay sau đó, nàng nghe thấy giống như đã từng quen biết tiếng nói: “Buổi tiệc phía trên, mong rằng chư vị tạm thời đừng nóng nảy.”

Thái quá nó nương cấp thái quá mở cửa, thái quá tới rồi gia.

Đương nàng hoảng hốt quay đầu lại, cư nhiên ở cạnh cửa nhìn thấy mang theo lễ phép giả cười, bưng cái trái cây bàn Nguyệt Phạn.

Mà ở Nguyệt Phạn ngực, thành linh treo một khối thấy được hàng hiệu.

Thế giới này, nó làm sao vậy.

Tạ Tinh Diệu dùng số lượng không nhiều lắm lý trí, gằn từng chữ một niệm nổi danh bài thượng chữ to: “Triệu —— thiết —— đầu?”

Nguyệt Phạn mỉm cười: “Đúng vậy tiểu thư, thiết đầu hết sức trung thành vì ngài phục vụ. Có cái gì yêu cầu hỗ trợ sao?”

Nguyệt Phạn mắt lộ ra vẻ đau xót, truyền âm nhập mật: [ta lấy, là cái nam người hầu hàng hiệu.]

“Di!”

Đám người bên trong, không biết là ai hoảng sợ kinh hô: “Vị công tử này cùng thiết đầu tiểu thư, không phải cùng nhau tiến vào Phi Thiên Lâu đạo lữ sao?”

Một người khác lẩm nhẩm làm nhảm nhỏ giọng nói tiếp: “Kia hẳn còn cùng nữ nhân khác như thế ái muội.....”

Chấn động một chình năm.

Cắt không đứt, gỡ càng rối hơn, này cư nhiên, vẫn là cái rắc rối phức tạp tứ giác luyến.

Lại một trận trầm mặc hồn nhiên buông xuống, giây lát, là lãng giống nhau mãnh liệt mệnh mông ồ lên.

—— hai câu lời nói, đem chình tràng tuồng tiết tấu đẩy hướng về phía một cái hoàn toàn mới cao phong!

Ăn dưa ăn đến chính mình trên đầu Nguyệt Phạn ngốc lãng vài giây.

Đáng chết.

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết là đạo lữ quan hệ, đã quên còn có này một vụ.

“—— hảo a!”

Sau một lúc lâu, Nguyệt Phạn khòe mắt muốn nứt ra, gắt gao trừng trụ trước người bạch y thanh niên: “Ta cực cực khổ khổ đánh mười mấy phen việc vất, chỉ nghĩ dưỡng gia sống tạm, làm người quá thượng hảo nhật tử. Kết quả người khen ngược, cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ?”

Nguyệt Phạn gần như hồng mắt, điên cuồng truyền âm: [a không phải, tình huống như thế nào đây là? Kia ba cái hãm sâu tình tay ba ngốc tử, sẽ không chính là các người đi?]

Thế cục đột nhiên nghịch chuyển.

Nguyên người bị hại, đương nhiệm thuần chủng tra nam Ôn Bạc Tuyết vô cùng đau đớn, che mặt mà khóc: “Thực xin lỗi, là ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh..... Ta không phải cái nam nhân, ta đáng chết!”

Ôn Bạc Tuyết thức hải tiểu nhân đôi tay che mặt: [ông trời, ai đều hảo, mau tới cứu cứu chúng ta đi!]

Nguyên bản là nhị nam tranh một nữ, mắt thấy đối thủ bị quét rác bị loại trừ, Vân Tương một bộ tiểu nhân đặc chí đặc ý tư thái, bị một đám người mang đến chậm rãi nhập diễn: “Có đạo lữ còn tới thông đồng tỷ tỷ, hỗn trưởng!”

Vân Tương hậu tri hậu giác: [cái này cốt truyện, hảo kích thích thật là lợi hại nga.]

Diễn lên còn có chút tiểu kích động!

Tạ Tinh Diêu thần sắc hoảng hốt, hai mắt vô thần, trong miệng không hề

cảm tình sắc thái mà bỗng đọc: “Hảo a, người có đạo lý còn tới thông đồng ta?”

Tạ Tinh Diêu: [cứu..... Mệnh.....]

Nguyệt Phạn không hổ là Ôn Bạc Tuyết chính quy đạo lý, ngôn ngữ chi gian tự tin mười phần: “Hôm nay liền đem nói rõ ràng! Người trước thành thành thật thật nói cho ta, ta ở người trong lòng, rốt cuộc là cái gì nhân vật?”

“Ta, lòng ta vẫn luôn đều có người a!”

Ôn Bạc Tuyết trong lòng hoảng loạn, hồi ức đã từng xem qua vô số phim truyền hình, đem tra nam một góc đóng vai đến vô cùng nhuần nhuyễn: “Là nàng, đều là nàng. Nàng luôn miệng nói yêu ta, muốn cùng ta vĩnh viễn ở bên nhau, ta vốn dĩ không nghĩ..... Là nàng vẫn luôn quán lấy ta không bỏ, đều là nàng sai!”

“Yêu hắn, quán lấy hắn?”

Vân Tương đau lòng không thôi: “Tỷ tỷ, cho nên người thật sự cùng hắn dan díu! Ta đây tính cái gì? Người kia bị chẳng hay biết gì phu quân lại xem như cái gì?”

Nguyệt Phạn: “Cái gì! Người có phu quân?”

Ôn Bạc Tuyết: “Cái gì! Người có phu quân?”

Trong đám người, vài đạo theo bản năng làm bầm lều bầu đồng thời vang lên: “Cái gì! Nàng cư nhiên còn có cái phu quân!”

Giọng nói lạc tất, mới vừa rồi còn không kịp nhìn rất nhiều tầm mắt, đồng

thời tự thượng này ra cầu huyết tường chân chính nhân vật chính.

Tạ Tinh Diệu mặt vô biểu tình, chỉ có thể khổ trung mua vui tự mình an ủi, trong bất hạnh vạn hạnh, Yến Hàn Lai không có xuất hiện ở chỗ này.

Bằng không khẳng định loạn thấu.

Tiếp theo nháy mắt, sườn thính trước cửa ánh nền rào rạt run lên.

Phảng phất là vì cấp ra một cái gái đúng chỗ ngựa đáp lại, đương sườn trong phòng hết đợt này đến đợt khác nghị luận càng ngày càng nhiều, một đạo cao dài thon gầy thân ảnh, xuất hiện ở rộng mở cạnh cửa.

Xuyên thấu qua kia trương dịch dung sau mặt, Tạ Tinh Diệu phân biệt ra thân phận của hắn.

Nàng hiện giờ trên danh nghĩa đạo lữ, mới vừa rồi bị lặp lại đề cập “Chẳng hay biết gì phu quân”.

Yến Hàn Lai.

Nam chủ nhân công rốt cuộc lộ diện, Tu La tràng trung nóng rực lửa cháy, không cần tốn nhiều sức, nháy mắt đi vào tối cao phong.

—— đồng tình, dần dần lấp đầy trong không khí mỗi một chỗ góc.

“Làm sao vậy.”

Thanh y thiếu niên thấy nàng thần sắc hoảng hốt, giơ tay lượng ra một cái đưng đầy điểm tâm tiểu bàn, ngữ khí lạnh lùng: “Người muốn điểm tâm, đừng lại kêu đói.”

Hắn còn cố ý vì nàng cầm điểm tâm, dùng một cái tinh xảo tiểu bàn.

—— đám người bên trong, đã có không ít người lộ ra thần sắc không đành

lòng.

Xuất phát từ linh hồn nhất tộc bản năng, Yến Hàn Lai cảm thấy không khí rất là kỳ quái.

Không biết vì cái gì, Tạ Tinh Diệu, Ôn Bạc Tuyết cùng Vân Tương bày biện ra thập phần cổ quái ba chân thể chân vạc chi thể, ba người đều là biểu tình hoảng sợ, ánh mắt quỷ dị; mà Nguyệt Phạn bùng mồm đưng trái cây ngốc lập một bên, ngực treo hàng hiệu thượng, ngăn nắp viết [Triệu thiết đầu].

Chính như hấn sẽ không minh bạch, vì sao ở đây mỗi một vị quần chúng đều im như ve sầu mùa đông, đồng thời nhìn phía hấn ánh mắt, có bi thương, cũng có nồng đậm đến không hòa tan được đồng tình.

Toàn trường duy nhị vô tội người bị hại, hấn xanh đen sắc áo ngoài, là như vậy thấy được xông ra, sắc thái rõ ràng.

Lạnh lạnh xuân phong quá, phát động bên cửa sổ một chi đóng băng ngọn cây, chim tước không tiếng động lướt trên, đập lạc một phủng đã lâu cảnh xuân.

Mùa xuân tới.

Yến Hàn Lai, im ắng mà tái rồi.

Chapter 27

Sự tình vì cái gì sẽ biến thành cái dạng này đâu.

Đầu xuân thời tiết nhất đa tình, hiu quạnh vào đông khó khăn lắm rút đi, liền có nồng đậm xuân ý mờ mịt mà khai.

Ngoài phòng vẫn là ngọc chi phát tuyết, tổ bọc bạc trang, gần một cửa sổ chi cách Phi Thiên Lâu nội, lại sớm đã sinh ra bích sắc xanh miết, nhu ẩm giao hòa ——

Mới là lạ.

Tạ Tinh Diệu chỉ có thể cảm nhận được thâm nhập cốt tủy âm hàn.

Yến Hàn Lai sớm không tới vẫn không tới, cố tình tuyển ở Tu La tràng đỉnh thời khắc đột nhiên hiện thân. Vốn là hỗn loạn hiện trường thêm nữa một viên, cốt truyện giống như con ngựa hoang thoát cương mà đi, lại vô nghịch chuyển khả năng.

Càng vì xui xẻo chính là, nàng, một cái chân đạp ba điều thuyền nhân tra, bất hạnh trở thành nhất dẫn nhân chú mục cái đích cho mọi người chỉ trích. Đến nỗi Yến Hàn Lai.

Hắn đi theo người xuyên việt nhóm bên người mấy ngày, gặp qua không ít thái quá việc, trải qua ngắn ngủn một sát chinh lăng sau, cư nhiên bay nhanh tiếp nhận rồi hiện trạng, đỉnh mây hơi áp, đầu tới một đạo chậm rì rì xem kịch vui tầm mắt.

—— sutherland đột phát cùng nhau kinh thiên động địa ái hận gút mắt, tin tức này sớm tại Phi Thiên Lâu truyền khai. Hắn không lâu trước đây liền

nghe được đồn đãi, chẳng qua đối nam nữ việc sinh không ra hứng thú, cho nên không có tới tìm tòi đến tột cùng.

Không thành tưởng, tuồng vai chính tất cả đều là lão người quen.

Thiếu niên không hề từ bi mà cười lạnh, màu hổ phách con người ám quang cuộn cuộn, xẹt qua không chút nào che giấu trào phúng cùng ác thú vị: “Làm sao vậy, phu nhân?”

Hắn đời này đầu một hồi niệm ra “Phu nhân” hai chữ, âm cuối trúc trắc ép xuống, hiện ra vài phần ngây ngô vụng về.

Lại cũng bởi vậy, càng thêm có vẻ mờ mịt vô tội, chọc người triu mến.

Xem nào nhiệt không chê sự đại hỗn đản.

Giống như vậy giằng co đi xuống tất nhiên sẽ ra vấn đề, Tạ Tinh Diêu nhẹ xả khoe môi, nếm thử đánh vỡ trầm mặc: “Người nghe ta giải thích.”

Nguyệt Phạn buồn bã truyền âm: [không được a diêu! Đây là thỏa thỏa tra nam trích lời, nói sẽ bị đánh vào vạn kiếp bất phục nơi!]

Ôn Bạc Tuyết tràn đầy đồng cảm: [hơn nữa là tình lữ chia tay chót mở.]

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu ý đồ vấn hồi thế cục: “Sự tình không phải người trong tuồng tượng như vậy.”

Ôn Bạc Tuyết vô cùng đau đớn: [ở ta diễn quá sở hữu điện ảnh kịch, phàm là có người nói ra câu này lời kịch, đều sẽ bị hung hăng phiến một bạt tai.]

Nguyệt Phạn lời nói thâm thía: [diêu, người tiếp theo câu, không phải là ‘bọn họ cùng ta chỉ là bằng hữu bình thường’ đi?]

Tạ Tinh Diệu im lặng không nói gì, đem sắp buột miệng thốt ra “Bọn họ cùng ta chỉ là bằng hữu bình thường” nuốt hồi trong bụng.

Chính là cẩn thận tưởng tượng, tựa hồ lại không đúng lắm.

Hiện giờ nàng chân đạp ba điều thuyền, sinh sôi thấu ra một đoạn kinh tâm động phách ngũ giác luyện ——

Này rõ ràng đã là tên cặn bã đi! Nào có cái gì ghét bỏ tra nam trích lời tư cách a!!!

“Này vài vị là ——”

Yến Hàn Lai thấy nàng muốn nói lại thôi, gương mặt đem mấy người vội vàng nhìn quét, chậm rãi tiến lên: “Đã từng đã tới nhà của chúng ta trung làm khách……. Người các vị bằng hữu?”

Trong đám người lại là một trận than thở.

Tạo nghiệt a, cư nhiên ở phu quân mí mắt phía dưới như vậy như vậy!

Hắn cuối cùng một chữ nói xong, vừa lúc hành đến Tạ Tinh Diệu trước người. Thanh y thiếu niên vai rộng eo thon, chụp xuống tới bóng dáng cao cao đại đại, Tạ Tinh Diệu yêu cầu ngửa đầu, mới có thể đối thượng hắn ánh mắt.

Thuộc về hồ ly, sâu kín lạnh lùng giấu giếm mũi nhọn ánh mắt.

Nếu là thường nhân, đặt mình trong tại đây loại tình cảnh dưới, chắc chắn tâm thần đại loạn, không biết như thế nào cho phải.

Nề hà đối diện thật lâu sau, nàng thế nhưng vẫn chưa sinh khiếp, mà là hồi lấy một cái đồng dạng hình thức hóa giả cười.

Tạ Tinh Diêu: “Lời nói thật cùng người nói đi, này đó, tất cả đều là ta tình nhân.”

Vây xem quần chúng nhóm hung hăng hít hà một hơi.

“Biết ta vì cái gì sẽ biến thành như vậy sao.”

Tạ Tinh Diêu dương môi: “Là ai suốt một năm chưa từng trở về nhà, lại là ai bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, đem thành quả hôn thê tử ném tại sau đầu? Người cùng mặt khác nữ nhân tình chàng ý thiếp thời điểm, có từng nghĩ tới ta, chính nấu một chén nóng hầm hập canh chờ người về nhà? Nói thật cho người biết đi, người đã ô uế, thấy người ta đều cảm thấy ghê tởm!”

Đây là kiểu gì nhân tài a.

Nguyệt Phạn đại chịu chấn động.

Nàng diêu không hổ là nàng diêu, nếu Yến Hàn Lai quyết tâm đem nàng kéo xuống nước, nàng liền phản đem một quân, cùng hắn cộng trầm luân. Vì thể hiện trường thế cục lại lại nghịch chuyển, thế nhưng từ nhân thần cộng phần hải vương lật xe thật lục, biến thành một người khổ tình nữ tử hắc hóa trả thù sử thi!

Cùng phong, là quần chúng tính chất đặc biệt.

Lời nói bên trong, mọi người ngóng nhìn Yến Hàn Lai ánh mắt, đã không còn nữa lúc ban đầu như vậy đơn thuần.

“Chính là.”

Không biết vị nào nữ khách một tiếng hừ lạnh: “Nam tử có thể niêm hoa nhạ thảo, chúng ta nữ nhân liền muốn phòng không gói chiếu? Chân đạp

ba điều thuyền lại như thế nào, ba nam nhân, không đều nhân nàg cảm thấy sung sướng sung sướng?”

“Đúng vậy.”

Tạ Tinh Diệu lau đi khóe mắt không tồn tại nước mắt: “Nguyên nhân chính là thể hội quá hư không lạnh băng phòng ốc, ta mới càng muốn cho mỗi cái nam hài tử một cái ấm áp gia.”

Vân Tương đã có động dung chi sắc: “Tỷ, tỷ tỷ.....”

Nguyệt Phạn:.....

Vân Tương người không cần nghe nàng bậy bạ!

Tối nay Phi Thiên Lâu cầu huyết đại kịch, cốt truyện mấy độ xoay ngược lại, chân tướng tầng tầng vạch trần, tới gần kết cục, mới phát hiện trừ bỏ Triệu thiết đầu nữ sĩ, thành linh toàn viên ác nhân.

Tu chân giới dân phong thuần phác, vậy xem quần chúng nỗ lực ổn định võ vụn tam quan.

Ác nhân đầu lĩnh Yến Hàn Lai nghe vậy cười cười: “Đúng không.”

Ở đây phần lớn là nhà giàu tiểu thư cùng công tử ca, duy độc hấn quanh thân khí thể lười nhác lại lãnh sát, cô đơn hướng cạnh cửa vừa đứng, liền cách ra một mảnh lệnh nhân tâm giật mình đen tối.

Có lẽ là nhớ lại hiện giờ nhân vật giả thiết, thiếu niên ánh mắt hơi thư, triều nàng ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây, chúng ta nói chuyện.”

Không hổ là Yến Hàn Lai, bị trước mặt mọi người chọc thủng lại không hốt hoảng chút nào, sinh động hình tượng diễn xuất tra nam bản sắc.

Nguyệt Phạn đang muốn mở miệng, chợt thấy đối phương hàng mi dài phút chốc động, tuy còn tại cười, ngữ ý lặng yên lộ ra vài phần làm cho người ta sợ hãi âm lệ: “Đến nỗi dư lại vài vị..... Hẳn là không nghĩ cùng nàng cùng nhau tiến đến đi.”

Này uy hiếp ngữ khí, này chính cung khí phái, quả thực có thể đi lấy Oscar. Ác nhân diễn ác nhân, chính là rất sống động.

Phát hiện Yến Hàn Lai bất động thanh sắc hướng bọn họ chọn cái mi, Nguyệt Phạn bừng tỉnh đại ngộ: [ta hiểu được! Yến công tử hảo kỹ thuật diễn, đây là hấn ở thúc giục chúng ta đi mau!]

Ôn Bạc Tuyết bội phục sát đất: [hấn không biết ngọn nguồn tiền căn hậu quả, cư nhiên có thể ổn định vững chắc tiếp được Tạ sư muội diễn, trả lại cho chúng ta lui lại lý do..... Quá lợi hại!]

Vân Tương cảm thấy tiếc nuối: [phải đi? Nam nữ vai chính lúc sau làm sao bây giờ, đến tột cùng sẽ hoàn toàn xé rách da mặt, vẫn là gương vỡ lại lành?]

Nàng thật sự hảo muốn biết ác.

Nề hà hiện nay thế cục, đã không cho phép làm cho bọn họ nhìn đến kết cục.

“Ta, ô ——!”

Nguyệt Phạn xoay người chạy như điên, đi trước ước định tốt linh lực cung nguyên mà: “Đều đừng đi theo ta, ta không mặt mũi gặp người!”

“A đầu!”

Ôn Bạc Tuyết cắn răng, dậm chân, đỉnh người mù vô thần hai mắt phát tay áo bỏ đi: “Ta, ta có gì thể diện lại đi gặp người!”

Vân Tương mắt lộ ra bi sắc, cũng ô ô nuốt nuốt chạy đi rồi.

Tạ Tinh Diệu:.....

Chung quanh là chết giống nhau yên lặng, Tạ Tinh Diệu biệt nữ sờ sờ chóp mũi, đỉnh phía sau lặng ngắt như tờ tầm mắt, đi bước một đi hướng Yến Hàn Lai.

Không khí có điểm xấu hổ.

Nề hà bọn họ có nhiệm vụ trong người, không biện pháp rời đi Phi Thiên Lâu, chỉ có thể ở thư phòng phụ cận hạt chuyển động.

Vô luận như thế nào, sườn thính khẳng định là không thể lại đây. Nàng bị này ra trò khôi hài làm cho đầu hôn não trướng, chính rất là buồn rầu mà suy nghĩ tiếp theo cái nơi đi, đột nhiên cảm thấy bên cạnh người đánh úp lại một đạo gió lạnh.

Yến Hàn Lai không hề dấu hiệu mà duỗi tay, bắt lấy nàng khuỷu tay.

“Đi theo ta, chớ có phân thần.”

Thiếu niên thần sắc nhàn nhạt, tiếng nói cực thấp, thấy nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, cười ra hơi không thể nghe thấy khí âm: “Như thế nào, Tạ cô nương vẫn cảm thấy ta dơ? Hoặc là nói..... Đạo lữ chi gian, hay là còn muốn kiêng kị loại này động tác?”

Yến Hàn Lai sờ dĩ đụng vào với nàng, tất nhiên là vì làm nàng hoàn hồn, mau chóng tùy hấn rời đi nơi đây.

Hai người cách một tầng quần áo, không hề chân chính ý nghĩa thương tiếp xúc, lại cứ hấn miệng độc, một hai phải cách ứng cách ứng Tạ Tinh Diêu.

Lấy hấn đoán trước, đối phương chắc chắn vội vàng rút ra cánh tay, hoảng sợ cùng hấn phân ra một cái giới hạn.

Nhưng Tạ Tinh Diêu chỉ là cười cười.

“Không phải a.”

Nàng nói nhón mũi chân: “Ta chỉ là cảm thấy ——”

Bị thiếu niên nắm lấy khuỷu tay, không quá thoải mái mà giật giật.

Theo sát sau đó, là một đạo tập thương cánh tay hấn, ấm áp mềm mại xa lạ xúc cảm.

Yến Hàn Lai sống lưng cứng đờ.

“Yến công tử động tác không giống đạo lữ, càng giống đối đãi tù binh.”

Tạ Tinh Diêu vòng lấy hấn cánh tay, lòng bàn tay hướng vào phía trong nhẹ nhàng hợp lại, cổ quái mà mềm mại nhiệt độ cách quần áo, hồn nhiên nảy lên làn da: “Đạo lữ chi gian, hấn là càng thân cận một ít.”

Yến Hàn Lai:.....

Thực hảo, hấn hơi kém liền vội vàng rút ra cánh tay, hoảng sợ cùng bên người người phân ra một cái giới hạn.

Nhưng hấn chung quy ngừng cái này xúc động, ở hai người âm thầm phân cao thấp thời điểm, thoái nhượng liền đại biểu nhận thua.

Hấn đã đem Phi Thiên Lâu tầng thứ nhất thăm dò cái biến, biết được nơi

nào khách khứa thừa thớt, một mặt lãnh Tạ Tinh Diệu từng bước đi phía trước, một mặt áp xuống cánh tay thượng quái dị cảm thụ, thấp giọng nói sang chuyện khác: “Chơi đến vui vẻ?”

“Có chút.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Yến công tử kỹ thuật diễn không tồi.”

Nàng ít có khen hần thời điểm, Yến Hàn Lai vốn muốn báo lấy một tiếng cười lạnh, lại nghe nàng nghiêm mặt nói: “Cũng có thể là bản sắc biểu diễn.”

Thiếu niên không bực, ngữ điệu lười nhác thản nhiên: “Tạ cô nương nói những lời này đó, cho mỗi người một cái gia..... Cũng rất giống phát ra từ thiệt tình.”

“Như thế nào,” Tạ Tinh Diệu cũng là cười, “Chọc đến phu quân không cao hứng?”

Kia hai chữ chọc đến hần theo bản năng nhú mào, Yến Hàn Lai giương mắt, thấy nàng trạng nếu vô tội chớp chớp mắt: “Yến công tử phía trước kêu lên ta một lần ‘ phu nhân ’, hiện tại còn trở về, xem như thanh toán xong đi?”

Quả nhiên là cái ấu trĩ lại ác liệt trả thù, nói rõ muốn xem hần kinh ngạc thần sắc.

Hỉ nộ vô thường, có thù tất báo.

Yến Hàn Lai quyết định không đi lý nàng.

Hần mang theo Tạ Tinh Diệu một đường đi trước, xuyên qua đám đông rào

rạt chủ thính, lại vòng qua một cái đèn đuốc sáng trưng hành lang dài, bắt quá một lát, đi vào một gian đứng ở góc nhỏ nhỏ sương phòng.

Phòng nhỏ bên trong khách khứa không nhiều lắm, thô sơ giản lược số tới không đến mười cái. Ôm đàn Không ca nữ ngồi ngay ngắn với trước đài diễn tấu, tiếng nhạc lả lướt, trên bàn tấu bãi đủ loại kiểu dáng điểm tâm. Đúng rồi, điểm tâm.

Tạ Tinh Diệu trong lòng phút chốc động, bất động thanh sắc rũ xuống tầm mắt, liếc hướng Yến Hàn Lai tay trái.

Sớm tại hấn vào nhằm Tu La tràng phía trước, đã vì nàng bưng tới một phần điểm tâm, sau lại trường hợp quá mức hỗn loạn, điểm tâm cũng đã bị mọi người quên ở sau đầu.

Mới vừa tiến Phi Thiên Lâu khi, Tạ Tinh Diệu đích xác nói qua một tiếng “Có điểm đói”.

..... Không thể nào.

Hấn cư nhiên thật sự nhớ kỹ.

Kia nàng lúc sau vô tâm không phổi khi dễ Yến Hàn Lai..... Hấn là không có thương tổn hấn tâm đi.

Khó trách này chỉ hồ ly vẫn luôn âm dương quái khí.

Nàng ánh mắt không e dè, thực mau bị bên người thiếu niên một cái chớp mắt bắt giữ.

Yến Hàn Lai rũ mắt, mặt vô biểu tình nhìn về phía trong tay khối trạng tiểu phương bánh.

Tạ Tinh Diệu sinh ra một tia vi diệu chịu tội cảm, quyết tâm quyết tâm sửa đổi lỗi lầm hảo hảo làm người, ném thừ cấp hồ ly thuận thuận mao: “Cảm ơn Yến công tử.”

Nàng biến sắc mặt kỹ thuật không người có thể địch, Yến Hàn Lai mắt thấy sứ bàn bị tiểu tâm tiếp nhận, ngữ khí nghe không ra quá lớn phập phồng:

“Ta dục thăm dò Phi Thiên Lâu, này bất quá là cái dùng để che giấu lấy cớ.

Tạ cô nương chớ có tự mình đa tình.”

“Ân ân.”

Tạ Tinh Diệu rất có tự mình hiểu lấy: “Cảm ơn Yến công tử, Yến công tử thật tốt.”

Khẩu phật tâm xà.

Thiếu niên nhú mày, tìm cái góc ngồi xuống, không lại lý nàng.

Yến Hàn Lai chọn lựa điểm tâm cái đầu rất nhỏ, nhìn qua rất giống sữa bò tiểu phương, toàn thân trắng sữa, ngăn nắp. Tạ Tinh Diệu cầm lấy trong đó một cái để vào trong miệng, tức khắc cảm thấy nhẹ nhẹ lạnh lẽo như tuyết hóa khai, thấm ra nhàn nhạt nãi hương.

Nàng cảm thấy mỹ mãn cong lên hai mắt, căng chân nhẹ nhàng quơ quơ, nhìn về phía bên cạnh người một bộ thanh y: “Yến công tử không ăn sao?”

Yến Hàn Lai: “Không.”

“Chính là hương vị thực hảo ai.”

Hắn nên được biệt nữ, Tạ Tinh Diệu lại nhớ tới người này ăn đường khi bộ dáng, nghe vậy lại cầm lấy một khối tiểu điểm tâm, ở hắn trước mắt từ

từ lay động: “Ngọt ngào, mang điểm nhi nãi hương, vừa đến trong miệng liền lập tức hóa khai.”

Nàng dùng một cái tay khác chống sườn mặt, nói chuyện khi lộ mắt cong cong, ở phần đuôi đẩy ra nhọt nhạt hình cung, ánh bạch ngón trở hơi hơi gập lên, trong tay điểm tâm tuyết trắng, móng tay còn lại là xinh đẹp hồng nhạt.

Yến Hàn Lai nghe nàng mang theo cười âm nói: “Yến công tử, thật không nghĩ muốn?”

Tạ Tinh Diệu chắc chắn hẳn sẽ không muốn.

Yến Hàn Lai hành sự tác phong tuy là tùy tâm sở dục, nhưng ở nam nữ việc thượng, tựa hồ câu thúc đến quá đầu.

Liền kêu hẳn nick name đều sẽ nhĩ tiêm phiếm hồng, càng không cần phải nói là loại này vi diệu lại thân mật động tác, từ nàng trong tay hàm quá kia khối điểm tâm.

Nguyên nhân chính là như thế, nàng khi dễ đến không có sợ hãi.

“Không ăn liền tính.”

Tuyết trắng điểm tâm không hề lắc lự, Tạ Tinh Diệu ý cười càng sâu: “Đáng tiếc, kỳ thật nó hương vị không tồi ——”

Nàng một câu chưa nói xong, cả người theo bản năng sửng sốt, thức hải oanh mà nóng lên.

Hai người ngồi ở sường phòng góc, vốn là cách đoạn khoảng cách, lại vào giờ phút này đột nhiên sậu sứt.

Một bó bóng ma trầm mặc ép xuống, lôi cuốn tạo hương gió lạnh theo sát sau đó, cuối cùng dừng ở đầu ngón tay, là một mặt mềm mại nhiệt độ.

Điểm tâm bị cắn đi, gần trong gang tấc thanh y tùy theo sau này, lần thứ hai cùng nàng cách ra an toàn khoảng cách.

Cái này động tác với nàng mà nói không tính quá mức, nhưng mới vừa rồi nàng theo bản năng sau này, Yến Hàn Lai đột nhiên đi phía trước..... Tựa hồ từng có một sát cực kỳ ngắn ngủi đọng vào.

Dư lại ngôn ngữ toàn bộ đổ ở yết hầu, Tạ Tinh Diệu nhẹ vỗ lòng bàn tay, phảng phất vẫn có cổ quái xúc cảm tàn lưu ở phía trên.

Kia xúc cảm mềm mại đến qua đầu, bị nàng lòng bàn tay nhẹ nhàng một chạm vào, liền mềm như bông đi xuống ao hồ, còn mang theo như có như không dư ôn.

Không nên tiếp tục đi xuống tưởng.

Nàng dời đi tầm mắt, đem sức bàn đẩy đến trung gian: “Liền ——”

Tạ Tinh Diệu: “..... Hương vị còn hành đi?”

Cho dù chỉ có khoảnh khắc chạm nhau, Yến Hàn Lai tất nhiên cũng có điều phát hiện, hàng mi dài vén lên, bỗng nhiên run lên.

Mặc dù bị trước mặt mọi người chỉ ra và xác nhận làm người trung cận bã, cũng chưa từng thấy hắn như thế không được tự nhiên, tinh tế nhìn lại, bên tai tóc mái cứ nhiên như là tạc mao, cuộn tròn khởi một cái nho nhỏ độ cung.

Yến Hàn Lai rũ mắt: “..... Ân.”

“Đền hản là mau diệt.”

Tạ Tinh Diệu nghiêm túc suy nghĩ, quyết định nói sang chuyện khác: “Chờ bắt được kia bốn sách cổ, chúng ta liền tìm cái lấy cốt từ Phi Thiên Lâu rời đi.”

Yến Hàn Lai nhấp môi, tặc mao nhếch lên đuôi tóc chậm rãi khôi phục nguyên trạng: “..... Hảo.”

Bọn họ câu được câu không nói chuyện, cách xa nhau không xa một khác chỗ góc, một đôi tuổi trẻ nam nữ biểu tình phức tạp, muốn nói lại thôi.

Bọn họ cảm thấy chủ thính sườn thính quá sảo quá nháo, cố tình tìm một chỗ yên lặng sương phòng, chưa từng tưởng, cư nhiên nhìn thấy kia tràng cầu huyết đại kịch nam nữ nhân vật chính.

Trải qua như vậy một phen kinh thiên địa quỷ thần khiếp sử thi cấp bậc đại loạn đấu, đôi vợ chồng này cư nhiên còn có thể ngồi ở sương phòng bên trong lẫn nhau uy điểm tâm, thực sự gọi người không tưởng được.

Phá án.

Cầu huyết cuối, là tra nam tiện nữ.

Chapter 28

Phi Thiên Lâu nội ngọn đèn dầu tắt nghỉ, bắt đầu từ một chén trà nhỏ lúc sau.

Từ linh lực bậc lửa liên miên ánh lửa huy hoàng tựa mạ vàng, lưu luyến với lâu trung mỗi chỗ hành lang gấp khúc, đương kia thanh cũng không rõ ràng ong vang đột nhiên xuất hiện khi, đại bộ phận người cũng không từng đem nó để ở trong lòng.

Ngay sau đó, đó là che trời lấp đất hắc ám chợt buông xuống.

Tạ Tinh Diệu đám người vào lúc chạng vạng tiến vào Phi Thiên Lâu, trải qua một hồi trời xui đất khiến cầu huyết tường sau, bóng đêm đã là tiệt thâm.

Tuyết đêm không trung luôn là có vẻ phá lệ trầm thấp, ngoài cửa sổ màu đen gợn sóng, hắc triều thổi quét gào thét gió bắc; lâu nội u ám lan tràn, tựa mỗi cái không chớp mắt góc lặng yên sinh trưởng, cơ hồ có thể đem tầm nhìn nuốt hết.

Giây lát, một mảnh ồn ào cùng rối loạn.

Nơi này vốn chính là yêu ma sào huyết, bị mời mà đến mọi người lo lắng đề phòng, không biết khi nào sẽ trở thành trong bụng chi vật. Giờ phút này vừa lúc gặp này biến thành linh xảy ra đen nhánh, sợ hãi đột nhiên sinh ra, không hề nghi ngờ, định sẽ không cỡ nào an phận.

Trong hỗn loạn hắc ám, là bọn họ hành động thời cơ tốt nhất.

Theo Thường Thanh cô nương lời nói, Phi Thiên Lâu một tầng thư phòng

hạ có điều ám đạo.

Nhân có Yến Hàn Lai trước đó điều nghiên địa hình, này gian phòng nhỏ khoảng cách thư phòng cũng không tính xa. Tạ Tinh Diệu ở đèn diệt một sát từ ghế dựa đứng dậy, đang muốn rời đi, lại thấy Yến Hàn Lai chần chờ dừng một chút, không có động tác.

Hắn làm việc luôn luôn lưu loát, Tạ Tinh Diệu tâm sinh nghi hoặc, âm thầm truyền âm: “Làm sao vậy?”

“Không ngại.”

Đặt mình trong với trong bóng tối, thiếu niên hai mắt nhỏ dài mà xinh đẹp, bị ánh trăng chiếu ra nhợt nhạt lượng sắc, giống như hai viên lẳng lẳng được khám phá lê châu.

Hắn tầm mắt cực lãnh cực đậm, không hề tiếng vang mà đứng dậy mà đứng, vẫn là dùng truyền âm: “Đi.”

Tu tiên người ngũ cảm tuyệt hảo, trong đó thị lực càng là từ nhỏ rèn luyện trọng trung chi trọng.

Tạ Tinh Diệu vừa tới Tu chân giới lúc ấy từng bị kinh đến quá, mặc dù thân ở đêm tối, cũng có thể ở không ánh sáng trong hoàn cảnh ảm ảm thấy rõ con đường phía trước. Chỉ tiếc nàng tu vi không tính quá cao, xem đến không lắm rõ ràng, nếu tới rồi cùng loại Yến Hàn Lai Kim Đan kỳ, hẳn là có thể tiến bộ không ít.

Thư phòng bị hoa vì Phi Thiên Lâu cấm địa, vẫn chưa từ trước đến nay này các tân khách mở ra. Vạn hạnh Tu Di giáo đã từng chưởng quản này lâu,

vào thành phía trước, Thường Thanh cố ý cho bọn họ một phen chìa khóa. Thư phòng đại môn trói chặt, lúc này lại chính trực một mảnh hỗn loạn, như Tạ Tinh Diệu trong dự đoán giống nhau, trước cửa phòng trống không, không người thủ vệ.

Nàng dùng chìa khóa dễ như trở bàn tay mở ra khóa đầu, đẩy cửa mà vào, ngửi được một cỗ nồng đậm cỗ xưa thư hương.

“Ta ngấm lại, Thường Thanh cô nương nói qua, mật đạo ở đệ tam bài kệ sách bên, chỉ cần chuyển động trên bàn hoa mai bình hoa ——”

Tạ Tinh Diệu theo ký ức bào chế đúng cách, bình hoa bị thuận kim đồng hồ xoay tròn đến đệ nhị vòng, quả nhiên, bên cạnh người vách tường truyền đến một tiếng nổ vang.

Ven tường kệ sách tự hành dời đi, bóng ma lúc sau, là điều hẹp hòi mảnh dài tịch tịch tiểu đạo.

Theo tiểu đạo một đường hướng trong, đến cuối khi, là có thể tìm được bị Ma tộc phong ấn tư tế sách cổ.

“Hẳn là chính là nơi này.”

Tạ Tinh Diệu hướng vào phía trong nhìn xung quanh liếc mắt một cái, mượn từ tu sĩ siêu phàm thị lực, mơ hồ nhìn thấy một cái thật dài cầu thang.

Nàng nói quay đầu, nhìn về phía Yến Hàn Lai: “Bên trong rất có thể có đóng giữ yêu ma, nếu lượng đèn, đại khái suất sẽ trước thời gian bại lộ —— cứ như vậy đi xuống, người không thành vấn đề đi?”

Này bất quá là một câu thói quen tính lời khách sáo, nàng vốn tưởng rằng đối phương chắc chắn không chút do dự đồng ý, không nghĩ tới quay đầu lại khi, chỉ phải đến một trận trầm mặc.

Yến Hàn Lai đối thượng nàng tầm mắt, hai mắt sâu thẳm, sườn mặt bị ánh trăng tắm khai lãnh lệ góc cạnh.

Tạ Tinh Diệu nghe thấy hắn nói: “Xin lỗi.”

Nàng sửng sốt, Yến Hàn Lai trong miệng lại là không đành: “Ta thấy không rõ.”

“Không quan hệ, ta cũng xem không lớn rõ ràng. Người sẽ không sợ hắc đi? Liền một cái cầu thang mà thôi ——”

Nàng nói tiếng nói tiêm tiếu, bỗng nhiên nhớ tới lâu trung đèn diệt khi, thiếu niên trên mặt hoảng hốt cùng chần chờ.

Tạ Tinh Diệu tiến lên một bước triều hắn tới gần, vươn bốn căn ngón tay:

“Đây là mấy?”

Yến Hàn Lai xinh đẹp tinh xảo đồng tử, giống cực chứa lạnh lẽo pha lê châu.

Hắn không có làm che giấu, đáp đến gọn gàng dứt khoát: “Thấy không rõ.” Không thể nào.

Tạ Tinh Diệu ngạc nhiên thu hồi tay phải, liếc liếc mắt một cái ngoài cửa sổ ánh trăng.

Ánh trăng như sa, tuy bị gió lạnh sậu tuyết thổi tan hơn phân nửa, lại vẫn có vài sợi dư vụng rơi xuống bên cửa sổ. Nương này nói ánh sáng, cho dù

là cái Luyện Khí kỳ tiểu tu sĩ, đều có thể dễ như trở bàn tay thấy rõ nàng trong tay động tác.

Yến Hàn Lai đôi mắt..... Ra cái gì vấn đề?

“Khi còn nhỏ chịu quá thương.”

Việc cấp bách là mau chóng thu hồi tư tế di vật, Yến Hàn Lai không làm làm ra vẻ che giấu, truyền âm nhập mật: “Ngày gần đây đột có chuyển biến xấu, ta không dự đoán được nó đã đến nông nỗi này, đi xuống chỉ biết kéo người chân sau. Người nhập mật đạo, ta lưu tại thư phòng bố trí thủ thuật che mắt, không cho người khác phát hiện khác thường.”

Trong sách chưa từng viết quá này một vụ.

Nghĩ đến cũng là, Yến Hàn Lai một cái tiêu chuẩn vai ác nhân vật, tác giả hà tất đi viết trên người hắn lớn lớn bé bé chứng bệnh, chỉ cần không ngừng gây chuyện, lại bị vai chính đoàn chế tài là đủ rồi.

Hắn nói được thản nhiên, nói xong bỗng nhiên nâng lên hai mắt, cực nhanh cùng trước người thiếu nữ vội vàng đối diện, lại rũ mắt khi, hướng Tạ Tinh Diêu truyền đạt một lá bùa.

“Truyền âm phù.”

Yến Hàn Lai đạm thanh: “Một khi gặp gỡ nguy hiểm, dùng linh lực thúc giục nó, ta sẽ đến.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Người nhìn không thấy, như thế nào tới?”

Yến Hàn Lai tựa hồ cũng cực nhẹ mà cười hạ: “Vẫn luôn đi phía trước đó là. Không đến mức ngã chết, yên tâm.”

Thư phòng bên trong đích xác còn có tai họa ngầm, cần đến có người thời khắc trông coi, nếu không một khi bị yêu ma phát hiện, đêm nay kế hoạch toàn bộ chơi xong.

Thời gian cấp bách, Tạ Tinh Diệu cũng không rối rắm, giờ tay tiếp được hần truyền đạt bùa giấy: “Hảo.”

*

Mật đạo thực hẹp.

Khởi điểm còn có linh tinh vài giờ trắng bạch ánh trắng thắm tiến vào, đi tới đi tới vàng sáng tiệp nhuộm, chỉ có thể phân biệt ra mơ mơ hồ hồ cầu thang hình dáng. Mọi nơi yên tĩnh, Tạ Tinh Diệu cố ý dùng thân pháp, không phát ra bất luận cái gì âm vang.

Nguyên tác tình tiết, một mình thâm nhập ngầm người là “Ôn Bạc Tuyết”.

Nề hà bọn họ đoàn người đều bị thay đổi tâm, sức chiến đấu đại đại cắt giảm, thường xuyên qua lại, gánh nặng dừng ở Tạ Tinh Diệu trên vai.

Sở dĩ tuyển nàng, tự nhiên là xuất phát từ chiến lược suy tính.

Mấy người tuy có nguyên chủ ký ức, lại vô nguyên chủ kinh nghiệm, ở thuật pháp vận dụng thượng chỉ có thể tính gà mờ. Đây mật đạo giấu kín 300 năm trước tư tế di vật, yêu ma như thế coi trọng, như thế nào mặc kệ nó mặc kệ.

Nguyên văn rõ ràng viết quá, ngầm cùng sở hữu ba con tà ma, toàn lấy lưỡi dao vì vũ khí, có thể giết người với vô hình bên trong.

Một con thiện sử trường đao, một con tinh thông với ám khí phi đao, cuối

cùng một con mưòi tám ban võ nghệ mọi thứ tinh thông, nhưng nhất kiếm phong hầu.

“Ôn Bạc Tuyết” trong nguyên tác thực lực mạnh nhất, trải qua lần trước cùng Giang Thừa Vũ tử chiến, càng là lĩnh ngộ vô thượng tâm pháp, tu vi tăng nhiều, phối hợp thần chấn sát thần vai chính quang hoàn, đối phó chúng nó không thành nan đề.

Đến nỗi hiện tại, nhất thích hợp ứng đối chúng nó, không hề nghi ngờ là Tạ Tinh Diêu.

Cầu thang dài lâu, trong không khí tràn ngập cổ xưa cùng hủ bại hương vị. Mọi nơi không gió cũng không thanh, hắc ám giống như một con vô hình bàn tay khổng lồ, bất động thanh sắc kinh trụ trái tim, lại bỗng nhiên siết chặt.

Tạ Tinh Diêu không thích như vậy bầu không khí.

Vạn hạnh, đương cuối cùng tầm nhìn sắp bị hắc ám nuốt hết, với vô ngàn ám sắc trung, đột nhiên hiện ra một sợi ánh lửa.

Tới rồi.

Ngâm thông đạo cuối, tư tế di vật gửi nơi, cùng lúc đó..... Cũng là yêu ma tề tụ huyết sào.

Cách thật xa, Tạ Tinh Diêu đã có thể gửi được lệnh người không khoẻ mùi máu tươi.

Phi Thiên Lâu, chính là tà ma tàn sát bá tánh mật viên.

Nàng đi bước một đi phía trước, huyết tinh khí dần dần dày, mờ nhạt ánh

nén lay động không thôi, nín thở đi nghe, có thể nghe thấy nguyên lành
gặm thực thanh âm.

Tiếp theo nháy mắt, một phen phi đao nghênh diện mà đến, thẳng vào Tạ
Tĩnh Diêu mặt ——

□ né tránh □!

Thân thể bản năng thúc đẩy nàng nghiêng người trốn tránh, phi đao không
thể mệnh trung, rơi xuống đất phát ra leng keng giòn vang, đương Tạ Tĩnh
Diêu lại ngẩng đầu, đâm tiến ba đao bất thiện tầm mắt.

Đây là ba cái nhập ma yếu tố.

Ánh nến chiếu rọi dưới, ba con yêu vật tướng mạo khi ám khi minh, rõ ràng
có thể thấy được che kín tơ máu đỏ bưng tròn mắt, trong miệng dính đầy
huyết ô làm cho người ta sợ hãi răng nanh, cùng với hai chân dưới, bị tùy ý
vứt bỏ dính nhớt huyết nhục.

Tuy là Tạ Tĩnh Diêu, cũng xem đến cả người một trận ác hàn.

Bên trái đao khách đột nhiên một phách bàn, trên mặt gân xanh bạo khởi:

“Người nào?”

Tạ Tĩnh Diêu vô tâm tư mở miệng trả lời, im lặng nhìn quanh bốn phía, tầm
mắt ngưng ở trong góc một thốc ám quang.

Có thập phần rõ ràng linh khí dao động, nói vậy đúng là cổ tư tế di vật.

Thiếu nữ giữa mày vừa động: “Tới lấy cái này.”

“Muốn nó?”

Trung gian kiếm tu âm thầm cười lạnh: “Như thế nào, kẻ hèn một tiểu

nha đầu, cũng dám tới chỗ này giường oai? Người vào bằng cách nào?”

Phía bên phải tuổi trẻ nhất nam nhân vì hấn rót thượng một chén rượu, ngôn ngữ chi gian tẩn hiện lấy lòng: “Không nhọc đại nhân lo lắng, chúng ta tới đối phó nàng đó là.”

Này ba con yêu ma cũng chưa che giấu tu vi, Tạ Tinh Diệu dò ra thần thức, dự đánh giá ba người toàn ở Trúc Cơ đỉnh.

Bị gọi “Đại nhân” kiếm tu thực lực mạnh nhất, hấn là nửa bước nhập Kim Đan, tiến giai sắp tới.

“Tiểu cô nương là nhà ai tiên môn đệ tử? Thoạt nhìn da thịt non mịn, thế nhưng kêu ta không lớn bỏ được ăn..... Hấn là nháy mắt sát vẫn là chậm rãi tra tấn?”

Không đợi nàng có điều đáp lại, tuổi trẻ nam nhân tiếng nói vừa dứt, đã lượng ra tay trung phi đao: “Nếu muốn né tránh ta phi nhận, kia nhưng không dễ dàng.”

“Đao của ta rõ ràng mới là nhanh nhất.”

Bên kia đao khách cũng là đằng đằng sát khí, cười dữ tợn rút đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao chiếu ra huyết giống nhau ánh lửa: “Tiểu muội muội, đến lúc đó nhưng đừng khóc —— thật đáng tiếc, nơi này lại thâm lại thiên, vô luận người như thế nào cầu cứu, chỉ sợ đều sẽ không có người nghe thấy được.”

“Hành.”

Tuổi trẻ nam nhân nhếch miệng, lộ ra huyết sắc răng nanh: “Vậy tới so một

lần, hai ta ai trước giết nàng.”

Hai yêu dứt lời liếc nhau, phảng phất đem Tạ Tinh Diệu coi như tỷ thí bia ngắm, điện quang thạch hỏa hết sức, thành linh lượng ra lường đạo hàn quang.

Ngồi ở trung gian kiểm tu lười nhác dựa với lưng ghế, vui vẻ trở thành trận này tàn sát trò chơi duy nhất người xem, trong lòng âm thầm suy nghĩ, thắng lợi giả sẽ là nào một phương.

Nhưng mà ngoài dự đoán mà, hắn đã chưa thấy được phi đao phát ra ra hàn mang, cũng không cảm nhận được trường đao như gió sát khí.

Đương hai yêu giọng nói rơi xuống, sôi nổi đem trong tay lưỡi dao vũ ra rồi rầm phức tạp tàn ảnh, đao quang kiếm ảnh biến ảo không thôi, Tạ Tinh Diệu lại chỉ là lẳng lặng đứng ở tại chỗ, trước sau không ra tiếng.

Ngay sau đó vang lên, là một tiếng hắn chưa bao giờ nghe qua trầm đục. —— phanh.

*

Lúc trước thương lượng tác chiến kế hoạch khi, mọi người nhất trí đồng ý, làm Tạ Tinh Diệu đối phó này ba con yêu ma.

Chúng nó thuận một sắc am hiểu sử dụng vũ khí lạnh, thống nhất đặc điểm là, đều thực mau.

Phi đao nhanh chóng, trường đao tấn mãnh, bảo kiếm có thể làm được nhất kiếm phong hầu, nói vậy đồng dạng là một kích chiến thắng.

Ngay lúc đó Nguyệt Phạn tám tắc lắc đầu: “Thiên hạ võ công duy mau

không phá. Bất quá muốn nói nhanh nhất, này ba vị hiển nhiên đều không đủ tư cách.”

Không sai.

Lãnh. Binh. Khí chẳng sợ lại mau, cũng vĩnh viễn vô pháp tránh cho tự thân cực hạn tính, nhậm nó đao kiếm như thế nào huy như thế nào vũ, đều không thể thắng qua chúng nó công nhận khắc tinh.

Ở ngang nhau tu vi hạ, đao cùng thương, đến tốt cùng ai càng tốt hơn.

10 mét ở ngoài, thương mau; 10 mét trong vòng ——

Thương lại chuẩn lại mau.

Tiếng súng vang lên, đang muốn vút ra phi đao tuổi trẻ nam nhân âm âm ngã xuống đất, hai mắt bên trong kiêu ngạo rút đi, chỉ dư trước mắt khiếp sợ cùng sợ hãi, bất quá khoảnh khắc, trước ngực tràn ra tảng lớn huyết hoa.

Bên kia, trường đao hóa thành tàn ảnh, với đao khách trong tay bỗng nhiên chém xuống, đúng lúc vào giờ phút này, lại là một đạo trầm đục.

Chuyện này không có khả năng.

Độc ngồi một bên kiếm tu khóe mắt muốn nứt ra: Bọn họ toàn lấy thân pháp nổi tiếng với yêu ma giới, sao có thể có thể liền nàng góc áo cũng chưa đụng tới..... Liền bị xỏ xuyên qua ngực?!

Hắn thậm chí thấy không rõ ánh lửa kia động tác!

Trầm đục lúc sau, đao khách suy sụp ngã xuống đất.

Mắt thấy kiếm tu lộ ra kinh dị chi sắc, Tạ Tinh Diệu từng bước tới gần, triều

hắn ôn hòa cười cười.

Ở cùng Giang Thừa Vũ kia tròng quyết chiến trung, nàng từng thử đem linh lực hồi nhập viên đan, hiệu quả thập phần lộ rõ.

Không có linh lực thêm vào, nó chỉ là một kiện rất là mới lạ phạm tục chi vật, chính như trên đời sở hữu bình thường đao và kiếm, nhìn như sắc bén, kỳ thật rất khó đối tu sĩ tạo thành thương tổn; nhưng một khi dung nhập linh lực, là có thể thoát thai hoán cốt, danh chính ngôn thuận trở thành một loại hoàn toàn mới pháp khí.

Dùng trò chơi thuật ngữ tới giảng, đại khái cùng loại với phụ ma.

Xuyên thấu lực cực cường, tốc độ cực nhanh, lực sát thương cực đại, ở ngang nhau tu vi linh lực dưới, thương. Chi rốt cuộc có thể cùng đao kiếm một lần nữa đứng ở cùng trên vạch xuất phát.

Mà không hề nghi ngờ, súng ống là tuyệt đối người xuất sắc ——

Ít nhất ở mọi người đều thực đồ ăn Trúc Cơ kỳ là như thế này.

“Người, người đến tốt cùng là người phương nào.....”

Kiểm khách rút kiếm mà ra, vội vàng lui về phía sau vài bước, thủ đoạn đăng chuyển chi gian, kiếm phong vũ xuất đạo nói tàn ảnh tạt quang, với bên cạnh người hình thành một mảnh sắc bén sát khí, gọi người gần người không được: “Người giết không được ta!”

Chưa bao giờ gặp qua như thế nhanh chóng pháp khí, hắn rõ ràng bị hãi ở.

“Phải không?”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt không thay đổi, đầu ngón tay áp xuống, lại khai ra nổ

lớn một thương, tinh chuẩn đánh vào hấn tay cầm kiếm trên cổ tay: “Kỳ thật đi, ba vị thoát nhìn da dày thịt béo rất ghê tởm, thật đúng là kêu ta không quá tưởng chạm vào..... Làm ta ngẫm lại, hấn là nháy mắt sát vẫn là chậm rãi tra tấn?”

Vô cùng quen thuộc câu thức, giống như đã từng quen biết ngữ khí.

Nữ nhân này rõ ràng ở bất chước bọn họ nói chuyện, đem phía trước khiêu khích đủ số dưng trả ——

Rốt cuộc ai mới là giết người không chớp mắt ác liệt vai ác a? Liền tính trăm yêu trừ ma, cũng phiền toái người lấy ra điểm nhi tiên môn chính đạo khí độ được không?!

Trường kiếm theo tiếng mà rơi, đau nhức dưới, kiếm khách cả người run lên: “Đây là cấm địa, nếu là, nếu là giết ta, ma quân chắc chắn làm người chết không có chỗ chôn!”

“Phải không?”

Tạ Tinh Diệu hầu âm lười nhác, bị hấn đậu đến cười: “Hảo đáng tiếc, nơi này lại thêm lại thiên, vô luận người như thế nào cầu cứu, chỉ sợ đều sẽ không bị vị kia ma quân nghe thấy được..... Kỳ quái, những lời này là ai nói cho ta tới?”

Nàng dứt lời một đốn, nhìn về phía nam nhân nhân sợ hãi mà đỏ bừng hốc mắt: “Ai nha, người khóc lạt?”

..... Đây là bọn họ lời kịch đi!

Kiếm khách lại tức lại sợ, kiệt lực ý đồ thấy rõ nàng động tác, lại không hề

biện pháp.

Quá nhanh.

Đây là xa xa vượt qua hần tưởng tượng tốc độ, trước mắt cô nương dù sao bất quá Trúc Cơ, như thế nào có được như thế cường hần thực lực?

“Cầu người, cầu người đừng giết ta.”

Hắn dùng hết cuối cùng sức lực tiếp tục lui về phía sau, hốt hoảng chi gian, run rẩy sợ thanh mở miệng: “Người..... Đến tột cùng là ai?”

“Ta?”

Đi vào hần trước người cô nương méo mó đầu, tóc đen buông xuống, mềm nhẹ cuộn ở trước ngực: “Phổ phổ thông thông, tu vi chỉ tới Trúc Cơ, tương đối lợi hại, kỳ thật chỉ có ta trong tay thứ này mà thôi. Bất quá sao ——”

Tại ý thức chung điểm, hắn nghe thấy cuối cùng một tiếng phanh vang.

Khói thuốc súng, gió mạnh, lôi cuốn ngọn lửa hương vị, còn có một đạo cười như không cười nói nhỏ, như nhau tà ma nhóm đối mặt Nhân tộc xin tha khi ngữ khí.

“Vị đại nhân này, thời đại thay đổi.”

Chapter 29

Phanh vang qua đi, hết thủy ồn ào náo động quy về yên tĩnh.

Mật thất bên trong chỉ còn ánh nền leo lắt, ám ảnh xoay quanh, càng thêm nặng nề tử khí. Ba con tà ma vô hơi thở, mà ở bọn họ bên cạnh người góc, nằm mấy cỗ Nhân tộc trắng bệch khung xương.

Tạ Tinh Diệu hỉ tịnh, trong lòng mặc niệm hút bụi quyết, đem toàn thân huyết khí dọn dẹp không còn.

Yêu ma xác chết bị chú pháp nghiền làm bụi đất, mà nàng móc ra túi trữ vật, từ giữa lấy ra vài món sạch sẽ quần áo, che lấp với Nhân tộc thi cốt phía trên.

Nàng hiện giờ không biện pháp đưa bọn họ mang đi, duy nhất có thể làm, chỉ có vì người chết nhóm dâng lên khả năng cho phép ai điều cùng tôn trọng.

Kế tiếp ——

Thiếu nữ ánh mắt khẽ nhúc nhích, chậm rãi tiến lên.

Cổ tư tế di vật bị an trí ở mật thất góc, xốc lên tầng cao nhất miếng vải đen, lộ ra một cái trói chặt lồng sắt.

Tạ Tinh Diệu nhìn kỹ quá nguyên tác, biết được có như vậy một cái cơ quan, ở nghiền nát yêu ma xác chết phía trước, từ kiếm khách quần áo tìm được rồi chìa khóa.

Chìa khóa kín kẽ mà thâm nhập thìa khổng, cùng với rắc một tiếng vang nhỏ, lồng sắt đột nhiên mở ra.

Này hết thấy tiến triển đến vô cùng thuận lợi, Tạ Tinh Diệu thở ra một hơi, tốc tốc vươn tay đi, cầm lấy trong lòng phong tỏa sách cổ.

Quyển sách này nhìn qua không chút nào thu hút, ngoại hình thậm chí xưng được với thô ráp, ngoại phong bằng vì tầm thường nâu thẫm động vật da chế thành, không có bất luận cái gì hoa hòe loè loẹt, chương hiển tôn quý thân phận trang trí vật.

Như là một quyển thường thường vô kỳ kỳ sự bộ, vô luận như thế nào đi xem, đều cùng vạn người kính ngưỡng cứu thế Đại Tư Tế liên hệ không đến cùng nhau.

Bất quá tinh tế nghĩ đến, 300 năm trước Bắc Châu quần ma cát cứ, Nhân tộc trở thành nô lệ, không khác hạ đẳng súc vật. Ở như vậy gian khổ điều kiện hạ, Tu Di giáo đích xác làm không ra cỡ nào kinh thế hãi tục tuyệt thế pháp khí.

Tạ Tinh Diệu đem nó thật cẩn thận lấy ra lòng sắt, không thành tưởng, liền ở sách cổ dò ra lung vống ngay lập tức, bên tai đột ngột vang lên một trận trầm đục ——

Bất quá đảo mắt, trong lòng thế nhưng lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế kết xuất trận pháp, ma khí chảy xiết thượng tập, dường như truy đuổi mật hoa đàn ong, ầm ầm dũng hướng nàng trong tay!

Thất sách.

Tạ Tinh Diệu cắn răng tránh thoát, rũ mắt liếc qua tay ố vàng sách, phong bì phía trên, đồng dạng bám vào một cái ám sắc pháp trận.

Này bày yêu ma nói vậy đối tiên cốt mơ ước đã lâu, nếu muốn tìm đến tiên cốt, này bốn cổ tư tế di vật chính là trọng trung chi trọng.

Nấp trong mật thất, phái ba gã ma tu trần thủ, đối với chúng nó mà nói, như vậy còn xa xa không đủ.

Nguyên văn đối lần này ngẫm tìm tòi bí mật vài nét bút mang quá, vẫn chưa kỹ càng tỉ mỉ thuyết minh “Ôn Bạc Tuyết” đã làm này đó chuẩn bị, lại để lại cái gì chuẩn bị ở sau, bất quá lấy hấn tu vi, rất có thể sẽ cảm thấy ra lòng sắt bên trong miêu nị.

Này đều không phải là chiến đấu trọng điểm, tác giả lược quá không đề cập tới, xem như tình lý bên trong. Ngược lại là nàng theo bản năng cảm thấy lại không có nguy hiểm, do đó thả lỏng đề phòng.

..... Tuy rằng lấy nàng thân thể này thực lực, cũng xác thật phát hiện không được bấy rập.

Tạ Tinh Diệu lắc mình nhú mày, thần thức phúc với trận pháp phía trên.

Truy tung thuật, chỉ cần chạm vào trận pháp, cũng hoặc lây dính pháp trận nội hơi thở, liền sẽ bị ma khí quán thân, giống như ung nhọt trong xương.

Cuồn cuộn ma khí hồi làm sóng cuồng ngập trời, dường như mũi tên rời dây cung mẫn súc sát khí, phút chốc mà khom lưng chột khởi, tất cả phác hướng Tạ Tinh Diệu nơi phương hướng. Thiếu nữ linh hoạt tránh thoát, bước lên rời đi phòng tối trường thang.

Sách cổ phóng không tiến túi trữ vật.

Nó hẳn là bị hạ cấm chế, cùng túi trữ vật lẫn nhau tương mẫn, không

những như thế, còn thỉnh thoảng tản mát ra lệnh nhân tâm giạt mình âm trầm ám quang.

Ma khí tìm quang mà đến, trong lúc nhất thời giống như dây đăng sinh trường tốt, đem ngấm không gian cắn nuốt hơn phân nửa. Tạ Tinh Diệu một cái đầu hai cái đại, vội vàng lấy ra mấy miếng vải liêu, đem sách cổ gắt gao bao lấy.

Chẳng sợ chần chờ ngăn ngừa một cái chớp mắt, chắc chắn bị cuốn vào phía sau điên cuồng tuôn ra sóng ngấm. Nàng không dám dừng lại, trong lòng suy nghĩ giải quyết phương pháp.

Nàng đụng vào quá sách cổ, trên người đương nhiên lây dính ma khí, nếu muốn tránh đi truy kích, chỉ có tan đi này đó phiền lòng hơi thở.

Nếu không chờ nàng ra thư phòng, phía sau lại đi theo liên miên không dứt truy tung thuật pháp, đám kia yêu ma chỉ cần vừa thấy, liền có thể đoán ra tiền căn hậu quả.

Đến lúc đó liền toàn xong rồi.

Nhưng nàng bản thân liền trúng chú thuật, vô luận như thế nào rửa sạch, đều không làm gì được trên người lượn lờ mờ mịt khói đen; công kích phía sau ma khí càng là tử lộ một cái, ma khí bị đánh tan lúc sau, ngược lại phân liệt ra càng nhiều.

Ghê tởm.

Cầu thang trường mà ám, Tạ Tinh Diệu chỉ có thể thấy rõ loáng thoáng vài đạo hình dáng, nín thở đi trước hết sức, có thể cảm thấy phía sau ma triều

càng ngày càng gần, càng ngày càng nùng.

Hít thở không thông cảm nồng đậm đến trước nay chưa từng có, nhưng mà cũng đúng lúc vào giờ phút này, tự hàng hiên phía trên, hoảng hốt truyền đến một khác thanh bước chân.

Ngực dùng sức nhảy lên một sát, Tạ Tinh Diệu ngửi thấy quen thuộc tạo hương.

Sau đó cánh tay bị người nhẹ nhàng lôi kéo.

Giữ chặt nàng lực đạo cũng không tính trọng, lại mang theo một chút không khỏi phân trần chắc chắn, ở yên tĩnh trong bóng đêm, xúc giác cảm quan phẳng phất bị nháy mắt đánh thức, sống lưng sinh ra nhàn nhạt run rẩy.

Không chờ Tạ Tinh Diệu phản ứng lại đây, chớp mũi tạo hương đột nhiên càng sâu càng đậm ——

Một kiện áo ngoài thuận thế rơi xuống, khó khăn lắm đem nàng bao phủ trong đó, vải dệt mềm ấm, ẩn có vài phần còn sót lại độ ẩm.

Nàng tim đập không thể hiểu được run một chút.

“Lại đây.”

Yến Hàn Lai ý cười nhàn nhạt, đem nàng đẩy hướng phía sau: “Như thế nào trêu chọc loại đồ vật này.”

Âm cuối rơi xuống, trong bóng đêm xẹt qua một đạo lạnh lẽo ánh đao.

Phía trước đang ở ám uyên khi, Tạ Tinh Diệu gặp qua hấn nghiền áp quần ma trường hợp, chẳng qua bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, sớm mất đi ý thức.

Giờ này khắc này, giống như đã từng quen biết uy áp hồn nhiên phô khai.

Yến Hàn Lai ngày thường quái gở lười nhác, duy độc đối chiến là lúc bộc lộ mũi nhọn, dường như cô lang rút đi biếng nhác nhiên nguy trang, thành linh hiện ra sắc bén nanh vuốt.

Thiếu niên không chút do dự hoa khai thủ đoạn, máu tươi kích động một sát, toàn hóa thành thể không thể đỡ lạnh thấu xương sát khí.

Giây lát, so ma triều càng hung càng dữ dội hơn sát khí một ủng dựng lên, giống như trong đêm đen tùy ý gặm cắn con mồi dã thú.

Huyết quang đầy trời, đâm thủng huyết nhục thiếu niên lại dường như không gì tri giác, tùy ý huyết lưu như chú, đầu ngón tay quen thuộc về chuyển, họa xuất đạo nói phức tạp pháp phù.

Thập phần phù hợp Yến Hàn Lai tính cách giải quyết phương thức.

Nếu muốn áp chế vô pháp vô thiên ma khí..... Kia liền dẫn ra so chúng nó càng vì hung tàn hơi thở.

Lưỡng đạo chú pháp chọt chạm vào nhau, ma khí bất kham gánh nặng, toái làm vạn lữ khói nhẹ.

Đầu vai nặng trĩu trọng áp đột nhiên tiêu tán, Tạ Tinh Diệu rốt cuộc có thể thở phào một hơi, theo bản năng hợp lại bó sát người thượng khoác áo ngoài.

Yến Hàn Lai đối này tập mãi thành thói quen, tự túi trữ vật lấy ra băng vải, tùy ý triển ở trên cổ tay.

Hắn động tác giản lược mà thô ráp, làm lơ xỏ xuyên qua toàn bộ cánh tay

đau nhức, nghe Tạ Tinh Diệu nói nhỏ: “Người..... Cứ như vậy cầm máu?”

“Tạ cô nương.”

Thiếu niên lạnh giọng tương ứng: “Người bình thường bên ngoài màn trời chiếu đất thời điểm, cũng sẽ không như các người tiên gia đệ tử giống nhau, liền bị thương ngoài da đều phải ——”

Hắn nói được lãnh đạm, một câu khó khăn lắm tới rồi một nửa, cả người đột nhiên dừng lại.

Mọi nơi đen nhánh, Yến Hàn Lai nhân đau đớn hơi hơi phân thần, giờ phút này ngưng thần sơ qua, thế nhưng thẳng tắp đụng phải một đôi đen nhánh mắt.

Tạ Tinh Diệu không biết khi nào để sát vào vài bước, bất động thanh sắc điểm chân, đương hắn ý thức được điểm này, cùng nàng đã là gang tấc chi cự.

Hắn xanh sẫm áo ngoài vẫn gắn vào nàng đỉnh đầu, lộn rối loạn vài sợi trên trán toái phát, bốn phương tám hướng bóng ma trung, lấy hắn hồng thị lực, chỉ có thể thấy rõ cặp kia tròng lọng tròn mắt.

“Lại nói tiếp,” nàng chớp chớp mắt, thẳng lẳng lẳng đối thượng hắn ánh mắt, “Thật sự thấy không rõ sao?”

Yến Hàn Lai không được tự nhiên quay mặt: “Như thế nào.”

“Nhìn không thấy người còn xuống dưới.”

Nàng vô tâm không phôi, tạm dừng giây lát, âm cuối mỉm cười: “Yến công tử, nên sẽ không có như vậy một tí xíu lo lắng ta đi.”

“Bất quá là xuất phát từ kế sách suy tính.”

Yến Hàn Lai chầm chọc cười cười: “Nếu Tạ cô nương táng thân tại đây, phiền toái chỉ biết càng nhiều.”

Đối phương tựa hồ rất thấp rất thấp lên tiếng “Nga”.

Tạ Tinh Diêu từ trước đến nay nhanh mồm dẻo miệng, ít có như vậy ngữ khí hàm hồ thời điểm. Hắn lòng nghi ngờ chính mình hay không đem nói đến quá nặng, đang muốn lại mở miệng, nghe nàng thần thần bí bí nói: “Duỗi tay.”

Yến Hàn Lai ngoan ngoãn vươn tay phải.

Hắc ám che trời lấp đất, hắn thấy không rõ quanh mình cảnh tượng, chỉ biết cánh tay bị người tiểu tâm nắm lấy, tiện đà kéo ra cổ tay áo.

Lung tung quần quanh băng vải bị nhẹ nhàng tan đi, có khí lạnh thấm nhập phá vỡ miệng vết thương, tùy theo mà đến, là một đạo xa lạ độ ẩm.

Yến Hàn Lai từ nhỏ đến lớn đầu một hồi biết được, nguyên lai miệng vết thương ở đau nhức rất nhiều, còn có thể sinh ra rậm rạp ngứa.

Hắn hô hấp cứng đờ, theo bản năng bắt tay trở về súc.

“Làm sao vậy?”

Tạ Tinh Diêu thấp thấp ra tiếng: “Làm đau?”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Không.”

“Đây là chữa thương dùng thuốc mỡ. Yến công tử không cần nhiều lự, ta cũng là xuất phát từ kế sách suy tính.”

Thiếu nữ mềm mại đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ qua miệng vết thương, nề hà ngữ khí cũng không ôn nhu: “Nếu là huyết tinh khí bị yêu ma phát hiện, phiền toái chỉ biết càng nhiều.”

Nàng thật sự thực sẽ hóa dùng người khác ngôn ngữ, ăn miếng trả miếng mà sắc người.

Yến Hàn Lai trong lòng ám xuy, lại nghe nàng nhẹ giọng cười: “Đậu người.” “Yến công tử tuy không lo lắng ta, ta đâu, lấy ơn báo oán, không muốn Yến công tử chịu khổ.”

Tạ Tinh Diệu cũng là lần đầu tiên cho người ta băng bó, trúc trắc triền hảo băng vải, ngữ ý thản nhiên: “Mất máu quá nhiều không phải chuyện tốt, hưởng chi, hay là người không cảm thấy đau?”

Hỉ nộ vô thường.

Hắn sớm nên thói quen nàng nói năng bậy bạ, nhưng vẫn là nghe đến hơi hơi nhú mày, ngực mặc danh khó chịu, như bị miêu trào cào quá.

Yến Hàn Lai cảm thấy phiền lòng.

Băng vải bị tầng tầng triền hảo, hắn vốn định thu hồi tay phải, Tạ Tinh Diệu lại không buông ra.

Hắn thấy không rõ trước người người động tác, sâu kín ám sắc, đột nhiên cảm thấy một sợi thành linh xảy ra gió lạnh ——

Giống như cốt nhục bị xoa làm một đoàn, ngứa ý mạn khai, thiếu niên dùng sức rút ra cánh tay.

Không hổ là hồ ly, đỉnh đầu quả nhiên nổ tung mấy cây phi kiều gốc mao.

Không biết chờ hấn biến trở về bạch hồ hình thái, đến lúc đó lại đã chịu kinh hách, có thể hay không biến thành bồ công anh giống nhau nổ tung mao cầu.

“Nếu cảm thấy đau, liền hướng miệng vết thương thổi thổi khí.”

Tạ Tinh Diệu nhìn ra hấn hấp tấp, thu hảo thủ trung được bình, ngũ khí gian tràn ra vài phần trò đùa dai thực hiện được ý cười: “Yến công tử, không có việc gì đi?”

Yến Hàn Lai lạnh giọng: “Đây là trấn an đưa bé biện pháp.”

“Tiểu hài tử cũng sẽ không bị cái này động tác dọa chạy.”

Dọa chạy.

Hấn thói quen tính muốn phản bác, lời nói đến bên miệng, vi diệu đồ ở đầu lưỡi. Mới vừa rồi kia nói gió lạnh tới đột ngột, với trong bóng tối càng hiện rõ ràng, miệng vết thương ần ần đau đớn hóa thành một sát điện lưu, gọi người cả người không được tự nhiên.

Hấn thu tay lại động tác, đích xác như là chạy trời chết.

“Thường Thanh cô nương nói qua, nếu tưởng chữa trị Phi Thiên Lâu trung ngọn đèn dầu, ước chừng yêu cầu nửa canh giờ.”

Tạ Tinh Diệu không hề miệt mài theo đuổi, ngẩng đầu vọng liếc mắt một cái yên tĩnh trường thang: “Trước đi lên đi.”

*

Lâu trung ánh lửa chưa khôi phục, thư phòng nhiều đái không được, hai người thực mau thừa dịp loạn ly khai trong phòng.

Hắn là như thế nào đi ra Phi Thiên Lâu, thành hiện giờ vấn đề lớn nhất.

“Cho nên,” Tạ Tinh Diệu ôm bao quanh vải dệt, tận lực tàng hảo trong lòng ngực sách cổ, “Người cũng không giải được nó cấm chế?”

“Cấm chế cổ xưa, tuyệt phi Ma tộc sở hạ.”

Yến Hàn Lai truyền âm nhập mật: “Hắn là Tu Di giáo thuật pháp, chúng ta bên trong, chỉ có Vân Tương có thể giải.”

Kia liền mau chóng đi tìm Vân Tương.

Tạ Tinh Diệu ôm chặt bố đoàn, dùng không ra tay trái xoa xoa huyết Thái Dương: “Ta ngấm lại, nàng ở phương hướng hắn là..... Bất quá lập tức lâu nội hỗn loạn, yêu tà toàn ở điều tra không đốt lửa người, chúng ta ôm như vậy một cái bố đoàn, chắc chắn chọc người sinh nghi.”

Nàng dứt lời giương mắt, đem bốn phía không tiếng động nhìn quét một phen, nhưng thấy cả trai lẫn gái mắt lộ ra kinh hoàng, yêu ma còn lại là trận địa sẵn sàng đón quân địch, mặt mang hung quang.

“Không ngại đem này nắp trong nơi nào đó, đãi tìm đến Vân Tương, liền đem nàng dẫn đến tàng thư nơi.”

Yến Hàn Lai bình tĩnh phân tích: “Kể từ đó ——”

Chỉ tiếc hắn không có thể nói xong.

Đương một câu truyền âm phiêu nhiên rơi xuống, Phi Thiên Lâu nội ong thanh sậu vang.

Tiện đà đó là ngọn đèn dầu huỳnh hoàng, xán như tinh hán ——

Linh lực thông.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu huyết Thái Dương thật mạnh nhảy dựng, quả nhiên lại giương mắt, nhìn thấy một con tà ma hồ nghi tầm mắt.

Nàng trong tay bố đoàn quá mức thấy được, dẫn tới đối phương tò mò ra tiếng: “Vị tiểu thư này, không biết người trong tay sở ôm..... Là là vật gì?”

Lời nói chi gian nói năng có khí phách, giọng nói rơi xuống, lập tức rước lấy chung quanh người thật mạnh nhìn chăm chú.

Kia tràng khiếp sợ toàn trường cầu huyết tường, nó chưa kết thúc.

Giờ này khắc này, mọi người ánh mắt gắn kết chỗ, rõ ràng là chuyện xưa nam nữ nhân vật chính.

Lại lại lại lại một lần xúi quẩy.

Tạ Tinh Diêu yên lặng xem một cái Yến Hàn Lai, sau một lúc lâu, lại lẳng lẳng vọng vừa nhìn trong tay tầng tầng lớp lớp đoàn trạng vài dật.

“Đúng vậy.”

Khổ tình tường nữ chính mặt vô biểu tình, khóe mắt co giật: “Thật không dám giấu giếm, chúng ta có một cái hài tử.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai:???

Chapter 30

Yến Hàn Lai lặng im không nói gì, trải qua ngắn ngủi một sát hoảng hốt sau, cực nhanh ổn hạ tâm thần, rũ mắt nhìn về phía Tạ Tinh Diệu.

Bọn họ hai người có tật giật mình, vì tránh đi người khác chú ý, cố ý đứng ở sườn thính trong một góc.

Lúc này ngọn đèn dầu tuy đã khôi phục, nhưng góc tự thành một mảnh u ám bóng ma, Tạ Tinh Diệu lập với hấn phía sau, trong tay vải dệt đại đại một đoàn, vô pháp gọi người thấy rõ.

Từ nơi khác chợt vừa thấy đi, đảo thực sự có vài phần như là trẻ con tã lót. Vạn hạnh, hấn đã dần dần quen thuộc nữ nhân này tư duy logic, có thể theo nàng ý nghĩ diễn đi xuống.

“Đúng là.”

Yến Hàn Lai nhướng mày, nghiêng người một bước, đem nàng thân hình hơn phân nửa ngăn trở: “Chúng ta phu thê hai người hồng hài tử đi vào giấc ngủ, có vấn đề sao.”

Người này một bộ lười nhác bộ tịch, mắt phượng hơi nâng, giấu không được con ngươi lãnh đạm ý cười.

Nhìn qua liền rất đương nhiên, thực thuận lý thành chương, mặc dù trong miệng nói vô căn cứ nói dối, cũng ngạnh sinh sinh làm ra “Ta có lý ta thực túm” biểu hiện giả dối.

Có lẽ đây là vai ác ác nhân quang hoàn.

Hấn nói chuyện khi vươn tay trái, nhìn như sờ sờ trong tã lót hài tử mặt, kỳ

thật từ đầu ngón tay hóa ra một trượng nghĩ thanh phù, dán ở bốn bao nội sườn.

Đương Tạ Tinh Diệu cánh tay lắc nhẹ, phù chú được cảm ứng, phát ra thấp thấp một tiếng cười khẽ: “Ha ha khanh khách, mẫu thân.”

Người này diễn tình huấn luyện ban ra tới đi.

Tạ Tinh Diệu bay nhanh liếc hắt, bên ngoài thượng khóe miệng nhẹ dương, lộ ra một cái xấu hổ đả phóng cười nhạt, trong lòng âm thầm truyền âm: [làm ơn, trẻ con, như vậy tiểu nhân cái đầu, có thể nói lời nói sao?]

Yến Hàn Lai chỉ hiểu giết người không hiểu tạo người, cùng nàng đối diện một cái chớp mắt: [không thể sao?]

Hắn dứt lời một đốn, hiện ra điểm nhi không kiên nhẫn tự sa ngã: [coi như người ta hai người sinh cái thiên tài.]

..... Nhưng là một cái bốn bao ha ha ha kêu nàng mẫu thân, thật sự thực quý dị a!

“Nguyên lai nhị vị lại có cái hài tử.”

Có người tò mò mở miệng: “Phía trước..... Ân..... Nhị vị giao lưu cảm tình khi, tựa hồ vẫn chưa thấy hắn xuất hiện quá.”

Vị này tỷ tỷ thật là người mỹ thiện tâm, dùng “Cảm tình giao lưu” khái quát kia tràng thế kỷ cầu huyết tường, có thể nói cấp đủ bọn họ mặt mũi.

Tạ Tinh Diệu ngoắc ngoắc bên môi: “Rốt cuộc lúc ấy muốn gặp mấy cái người ngoài, chỉ có thể đem hài tử giao từ một cái bằng hữu trông giữ.....

Người minh bạch.”

Người ngoài tự nhiên là chỉ Vân Tương cùng Ôn Bạc Tuyết.

Nàng đồng dạng nói được mịt mờ, ngụ ý, là chính mình lên cùng tình nhân gặp mặt, không có khả năng đem hài tử mang theo trên người.

Nói có sách sách có chứng, tra nam tiện nữ, xuất quỹ đều trở ra như vậy đúng lý hợp tình.

“Kia nhị vị hiện giờ là,” một người khác chần chờ nói, “Hòa hảo?”

“Đúng là.”

Tạ Tinh Diêu không hề tạm dừng mà nói tiếp: “Ta vốn muốn cùng hấn tách ra, lại ở kia một khắc, nghe thấy hài tử gọi chúng ta một tiếng ‘cha mẫu thân’.”

Yến Hàn Lai hổ người nhất lưu, nề hà đối cảm tình diễn kiêu đoạn dốt đặc cán mai, nghe tiếng thoáng gật đầu, hàm hồ mở miệng: “..... Con trẻ gì cô.”

“Thấy hài tử, làm chúng ta nhớ tới đã từng yêu nhau thời điểm.”

Niệm cập ở thế kỷ 21 xem qua rất nhiều “Ảnh gia đình” tác phẩm, Tạ Tinh Diêu nhấp môi cười cười, bắt lấy bên cạnh thanh y thiếu niên cổ tay áo: “Ta cùng với phu quân trường đàm một phen, nếu hai người đều có sai, không bằng cấp lẫn nhau một cái cơ hội, làm lại từ đầu.”

Yến Hàn Lai tựa hồ thực nghiêm túc mà tự hỏi một chút.

Yến Hàn Lai truyền âm nhập mật: [Tạ cô nương, tư cho rằng loại lý do này khó có thể phục chúng, thường nhân lý nên nhất đao lưỡng đoạn.]

Bồn, người biết cái gì.

Phim truyền hình đều như vậy diễn, mặc kệ trước mấy chục tập trải qua quá xuất quỷ rùng mình vẫn là tranh chấp đánh lộn, đến cuối cùng kết cục thời điểm, hai bên chắc chắn hòa hảo trở lại, mỹ danh rằng “Làm lại từ đầu”.

Thấy loại này tình tiết, người xem nhiều lắm phun tào một câu “Thái quá”, nhưng tra nam tiện nữ tâm tư, không ai có thể đoán được.

Tạ Tinh Diệu tăng lớn lực đạo, nhẹ nhàng nhéo nhéo cổ tay hắn: [đừng ngắt lời.]

Không ngoài sở liệu, sườn trong sảnh ngẩn ngui một tĩnh.

Cầu huyết lực hấp dẫn xa xa lớn hơn đối kia đoàn bố bao hoài nghi, trầm mặc sau một lúc lâu, cuối cùng là có người miễn cưỡng cười vui, cao giọng mở miệng: “Nhị vị thật đúng là..... Chúc phúc, chúc phúc.”

Một khác nói cười mỉa theo sát sau đó: “Tôn trọng, tôn trọng.”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn vốn tưởng rằng hắn đã hiểu, nhưng cái này Tu chân giới, hắn tựa hồ vẫn là không hiểu lắm.

Sườn thính bên trong khách khứa phồn đả, hơi có vô ý liền sẽ bị phát hiện khác thường. Hai người thương nghị một phen, lại về tới phía trước đài quá hẻo lánh sương phòng.

[dựa theo kế hoạch, Ôn Bạc Tuyết bọn họ hắn là đi cửa chính, chờ chúng ta cùng nhau rời đi.]

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ một tiếng, ngồi ở góc lạng lẽ truyền âm: [ta ôm bố bao không tiện hành động, ở chỗ này sử dụng đưa tin phù, lại thực dễ dàng bị yêu ma phát hiện. Không bằng người đi trước gọi tới Vân Tương, làm nàng cởi bỏ sách cổ thượng cấm chế, thuận tiện nói cho Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn chúng ta bên này tình huống, như thế nào?]

Hiện giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Yến Hàn Lai gật đầu: “Ân.”

Hắn dứt lời ngừng nghỉ, hầu âm tiêm thấp: “Người vạn sự cẩn thận.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Yến Hàn Lai không hổ là triệt triệt để để hành động phái, thực mau liền xoay người rời đi. Nàng một mình ngồi ở một cây cây cột bóng ma hạ, nhẹ nhàng mở ra bố bao một góc, lộ ra giấu kín với trong đó cổ tư tế di vật.

Phàm là truyền lưu hậu thế tiên bối đại năng, mỗi người đều tự tại tiêu sái, có thông thiên pháp khí bàng thân, duy độc vị này 300 năm trước tư tế không giống người thường, dùng như vậy một quyển thường thường sách. Xem nó tài chất, nhiều lắm tính cái trung giai pháp khí, nếu quan sát lại tinh tế một ít, còn có thể nhìn thấy phong bì thượng mài mòn dấu vết.

Bất quá..... Dù sao cũng là trong truyền thuyết thiên phú dị bẩm, siêu phàm trác tuyệt thiên tài sao.

Tạ Tinh Diệu thật cẩn thận khép lại bố bao, nhớ tới từng ở lão nhân gia xuôi tai quá chuyện xưa, vị kia tư tế thoáng như thần nữ giáng thế, quanh thân khí chất cao khiết không thể phân, vốn là có được hô mưa gọi gió chi

uy, làm sao để ý pháp khí cùng bậc cao thấp.

Căn sương phòng này vị trí hẻo lánh, nhìn quanh bốn phía, cũng không nhiều ít khách khứa nhập tòa.

Có vài người nhận ra nàng là kia trằng cầu huyết kịch nữ chính, bởi vì nhân vật giả thiết quá mức thái quá, vậy xem quần chúng tuy là tò mò, lại bất đắc dĩ chỉ dám xa xem, không ai tiến lên đến gần.

Tạ Tinh Diệu mừng được thanh tịnh, ôm bố đoàn làm ra hống tiểu hài tử động tác, không cần thiết lâu ngày, bên tai vang lên một đạo thanh thúy thiếu niên âm: “Tỷ tỷ!”

Tạ Tinh Diệu kinh hỉ ngẩng đầu.

Là Vân Tương.

Vân Tương ra vẻ thanh tú người thiếu niên bộ dáng, một đôi mắt hạnh đen nhánh trong sáng, mắt chứa lưu ánh đèn hoa, cùng nàng đối diện nháy mắt, không chút nào che giấu trong mắt vui mừng cùng chờ mong.

Tạ Tinh Diệu lo lắng đề phòng một mình ngồi lâu như vậy, giờ phút này rốt cuộc có thể thoát ly khổ hải, đồng dạng thần sắc đại hỉ, triều nàng giơ lên một cái xán lạn mỉm cười.

Một sát chi gian, sương phòng trung không khí lần thứ hai quỷ dị.

“Thiếu niên lang này,” cách đó không xa nữ nhân cùng bạn tốt khe khẽ nói nhỏ, “Bất chính là kia cái gì sao?”

Này hai người biểu hiện đến quá mức vui mừng khôn xiết, xem kia ái muội biểu tình, nghe kia thân mật ngữ khí, thêm chi ban đầu vị kia “Phu quân”

cũng không ở đây.

Hay là ——

Vân Tương cơ linh, thực mau ý thức đến chính mình thân phận, nhớ tới không thể quá mức rêu rao, cố tình phóng nhẹ bước chân, khom lưng đi phía trước.

Từ lúc ban đầu phát ra từ nội tâm vui sướng, lại đến sau lại không thể không im tiếng ury khuất.

Mọi người tĩnh xem này biến, trong lòng đã minh bạch hết thảy.

“Đây là hài tử sao?”

Vân Tương thời khắc nhớ kỹ nhân vật giả thiết, tiến lên tiểu tâm tiếp nhận bố đoàn: “Tới, mau làm ta ôm một cái!”

Nàng thực sự là cái đứa bé lanh lợi, cố ý tăng thêm “Hài tử” hai chữ âm độc, kể từ đó, định có thể làm người khác tin tưởng không nghi ngờ.

Không nghĩ tới, phía sau đạo đạo tầm mắt đã là càng thêm sắc bén.

Mọi người đều biết, trước mắt hai người quan hệ cũng không đơn giản.

Nếu hài tử thật là nhà gái cùng trượng phu sở sinh.....

Này Tiểu Bạch mặt như thế nào như thế kích động, hai người lại vì sao phải thừa dịp trượng phu không ở, lén lặng lẽ gặp mặt đâu?

Cốt truyện quanh co, ai có thể nghĩ đến, xốc lên kia tầng quay về cũ tốt áo ngoài, thế nhưng sẽ lộ ra một cái càng vì chấn động kinh thiên âm mưu

——

Nữ nhân này chưa từng hòa hảo chi ý, ngay cả đứa nhỏ này, chỉ sợ cũng

đều không phải là cùng nàng phu quân sở ra!

Nữ nhân, khủng bố như vậy!

[có thể cởi bỏ sao?]

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: [Yến Hàn Lai nói, đây là các người Tu Di giáo cấm chế.]

Vân Tương chính sắc: [ân. Chúng ta lại hướng bóng ma trung tới gần một ít, mặc làm người ngoài phát hiện.]

Nữ tử cùng thiếu niên song song ngẩng đầu, cẩn thận đem mọi nơi nhìn quanh một vòng, xác nhận không người tiếp cận, tàng tiên cây cột sau bóng ma.

Nếu nói không miêu nị, ngọc tử đều không tin.

[được rồi.]

Không cần thiết một lát, Vân Tương đầu ngón tay quang hoa lưu chuyển, cùng sách cổ phía trên thâm sắc hoa văn lặng yên tôn nhau lên.

Trước đó, Tạ Tinh Diệu chưa bao giờ thấy nàng thi triển chú thuật, hiện giờ vội vàng thoáng nhìn, cảm ứng được một cổ trong vắt cuộn cuộn, thế như chẻ tre linh lực.

Vân Tương nhìn như tùy tiện không rành thế sự, nhưng luận cập thực lực, hẳn là càng sâu với Ôn Bạc Tuyết.

Cấm chế hủy diệt, sách cổ rốt cuộc có thể bị cất vào trong túi trữ vật.

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng hoàn thành này ra thâu long chuyển phượng, đương sách cổ tự trước mắt không thấy bóng dáng, cùng Vân Tương đồng

thời thờ ra một hơi.

“Thời điểm không còn sớm, chúng ta mau chút rời đi Phi Thiên Lâu đi.”

Vân Tương đề thấp tiếng nói: “Chúng ta quan hệ vi diệu, tốt nhất không cần cùng nhau đồng hành. Người lưu tại nơi này không an toàn, không ngại ôm bố đoàn trước rời đi, ta theo sau đi ra ngoài.”

Này đối gian phu □□, bắt đầu rồi lắm nhằm lắm nhằm.

Ở đây quần chúng theo bản năng im tiếng, trở mắt nhìn thiếu niên lang lui về phía sau một bước, từ ái sờ sờ bố bao: “Hài tử ngoan, thật đáng yêu.”

Mà nữ tử ôn nhu cười cười: “Thời điểm không còn sớm, ta phải đi. Có người bên ngoài chờ ta.”

Có người.

Nam nhân nghe xong sẽ rơi lệ, nữ nhân nghe xong sẽ trầm mặc, êm đẹp một cái phu quân, đến miệng nàng thành “Có người”.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, khách khứa muốn nói lại thôi, sôi nổi hiển lộ đòi bại chi sắc.

“Chúng ta..... Có phải hay không hẳn là làm nàng phu quân biết một chút?”

Không lâu trước đây mở miệng hỏi ý nữ nhân thấp giọng thì thầm: “Xem hẳn biểu hiện, hẳn là vẫn bị chẳng hay biết gì.”

“Thật, thật vậy chăng?”

Nàng bên cạnh người bạn tốt lược có do dự: “Nhưng hẳn vẫn luôn đem hài tử làm như thân sinh đối đãi, nếu một ngày kia biết được chân tướng.....

Cùng thiên sụp có gì dị a!”

Các nàng nói chuyện với nhau dừng bước tại đây.

Bởi vì đương những lời này khó khăn lắm nói xong, dư quang có thể đạt được chỗ, sương phòng trước cửa, lạnh lùng một bộ thanh y phát quá.

Quen thuộc cảnh tượng, quen thuộc động tác, quen thuộc nhân vật chính.

Đương quen thuộc nam chính đi vào trong phòng, áo ngoài thanh lãnh như trúc, tràn đầy khai quen thuộc xanh um màu xanh lục.

Xuân phong lại lục Giang Nam ngạn.

Mai — khai — nhị — độ.

“Làm sao vậy.”

Yến Hàn Lai làm lơ phía sau đạo đạo ánh mắt, thần sắc như thường: “Sắc trời đã tối, hài tử mệt mỏi, yêu cầu nghỉ ngơi.”

Việc đã đến nước này, cư nhiên còn tâm tâm niệm niệm hài tử.

Vài cái quần chúng bị thống che mặt, không dám tiếp theo đi xuống xem.

“Ta đang muốn ra tới.”

Cầm chế trừ bỏ, Tạ Tinh Diêu trong lòng cục đá rớt cuộc rơi xuống đất, lẳng nhiên cười: “Ngươi đợi lâu.”

Như thế mà còn nhin được thì còn có gì không nhin được nữa.

Nàng mới vừa tính toán tiến lên, chợt thấy cách đó không xa một người trắng hán đột nhiên cắn răng, vồ án dựng lên: “Công tử, ngươi chớ có bị lừa..... Đứa nhỏ này, hán rất có thể không phải người!”

Yến Hàn Lai:.....?

Tạ Tinh Diêu:.....?

“Đúng là.” Một khác danh nữ tu mắt lộ ra bi sắc: “Người phu nhân cùng vị này thiếu niên lang vẫn có lui tới, hai người cử chỉ thân mật..... Ai!”

Yến Hàn Lai không minh bạch bọn họ ý tứ, nhúu mày trầm giọng: “Cái gì?”

“Ta cũng nhìn không được!”

Lại một người chính nghĩa quần chúng đứng dậy mà đứng: “Đều nói hài tử cùng cha mẹ diện mạo tương tự, hôm nay chúng ta liền tới nhìn xem, này đến tột cùng là con của ai!”

Vân Tương cùng Tạ Tinh Diêu đồng thời ngừng thở.

[không phải đâu.]

Tạ Tinh Diêu mí mắt phải kinh hoàng: [Sóc Phong Thành người, đều lòng tốt như vậy sao?]

[là là là đúng vậy, chúng ta Bắc Châu.....]

Vân Tương nuốt xuống buột miệng thốt ra khen, nhúu chặt mày: [chúng ta hiện tại làm sao bây giờ nha?]

Bố trong đoàn trống không một vật, một khi bị người cầm đi phân biệt, bọn họ đến lúc đó nhất định hết đường chối cãi.

Nếu muốn ngăn lại bi kịch, duy độc dư lại một cái biện pháp.

Vân Tương trầm tư một lát, rũ mắt, ách thanh: “Không sai.”

Ở mọi người khóe mắt muốn nứt ra nhìn chăm chú hạ, bạch y thiếu niên nắm chặt song quyền: “Còn nhớ rõ sao? Người đã có suốt một năm chưa từng trở về nhà..... Này thật là ta cùng với tỷ tỷ hài tử!”

Một đoạn lời nói, kíp nổ chĩnh gian sương phòng.

—— Tiểu Bạch mặt, khủng bố như vậy!

Vì sở hữu ái chấp nhất đau, vì sở hữu hận chấp nhất thương.

Hắn đã phân không rõ ái cùng hận, hay không cứ như vậy.

Một ngữ lạc tất, Yến Hàn Lai mặt xám như tro tàn, hai mắt vô thần, dường như thiên sụp.

Mà Vân Tương thẳng thân sừng sững, thần sắc kiên quyết, nghiêm nhiên tiểu nhân đắc chí âm hiểm tư thái, ngạo thị quần hùng: “Nàng sở dĩ cùng người hòa hảo, bất quá vì kế thừa tài sản, cùng ta tiếp tục sung sướng tiêu dao.”

[viên, viên thượng.]

Vân Tương khóc không ra nước mắt: [cái này sẽ không lại có cái gì chuyện xấu đi? Cầu xin các vị người hảo tâm, mau phóng chúng ta rời đi đi.]

Yến Hàn Lai suy nghĩ chính mình ứng có phản ứng, mặt vô biểu tình lui về phía sau một bước: “Không, chuyện này không có khả năng.”

—— đáng thương nam nhân, đã là đánh mất thần trí, làm không ra biểu tình!

Hắn bộ dáng thực sự bi thảm, mắt thấy Tạ Tinh Diệu ôm hài tử cất bước đem hành, không biết là ai đồng tình ra tiếng: “Nhưng..... Cũng nói không chừng đâu? Kia hài tử đã có thể nói, chứng minh tuổi không nhỏ, nếu không chúng ta vẫn là nhìn xem?”

Trăm triệu không nghĩ tới sẽ thua tại loại địa phương này, Tạ Tinh Diêu dừng lại bước chân, bất động thanh sắc trừng liếc mắt một cái Yến Hàn Lai:

[nga khoát. Đây là Yến công tử muốn thiên tài?]

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Hắn kỳ thật tuổi rất nhỏ, con của chúng ta, không, bọn họ hai người hài tử là thiên tài.”

—— quả nhiên đã thần chí không rõ, mặt vô biểu tình giảng ra loại này lời nói hảo đáng thương a!!!

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, hài tử trở thành vạ chúng chú mục duy nhất tiêu điểm. Có không ít người nghe tin mà đến, với ngoài cửa thăm tiền đèn nhánh đầu.

Đúng là nghìn cân treo sợi tóc hết sức, bỗng nhiên nghe được hành lang dài trung một tiếng gầm lên: “Đều đừng sảo!”

Tạ Tinh Diêu giương mắt, nhìn thấy quen thuộc Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn.

“Nếu chư vị đều đã đâm thủng giấy cửa sổ, ta đây cũng liền không hề giấu giếm.”

Ôn Bạc Tuyết cất bước đi phía trước, một phen đoạt quá bố bao: “Không thể nghi ngờ, đây là ta hài tử.”

Huyết cùng nước mắt ở bên nhau chảy xuống.

Nàng tâm rách nát phong hoá.

Vân Tương lui về phía sau một bước, âm cuối run rẩy: “Người, người nói cái gì?”

Vân Tương tuyệt vọng truyền âm: [mau mau mau, mau đem này đoàn xui xẻo bố bao mang đi!]

Trường hợp lần thứ hai sôi trào, tân đưa tiếp cũ đưa, ngấn ngùn nói mấy câu công phu, cốt truyện trần trọc lặp lại, mai khai tam độ.

—— nam nhân, khủng bố như vậy!

Một ngữ lạc tất, Yến Hàn Lai cùng Vân Tương đều là mặt xám như tro tàn, hai mắt vô thần, dường như thiên sụp.

Mà Ôn Bạc Tuyết thẳng thân sừng sững, thần sắc kiên quyết, nghiêm nhiên tiểu nhân đắc chí âm hiểm tư thái, ngạo thị quần hùng.

“Ta mới là cùng ngày cưới lưỡng tình tương duyệt người, các người, bất quá là dùng để che giấu đôi ta quan hệ công cụ thôi. Ta tính qua thời gian, hài tử sinh ra với một năm trước, chính là ta cùng ngày cưới tình ý chính nùng là lúc.”

Ôn Bạc Tuyết với thức hải trung nhếch miệng cười: [đừng lo lắng, có ta ở đây!]

Hắn dù sao cũng là cái diễn viên, chỉnh đoan nói xuống dưới liền mạch lưu loát, hơn nữa cuối cùng một câu rất có thuyết phục lực lời kịch, đích xác có thể đánh mất không ít người trong lòng nghi hoặc.

Nề hà đúng lúc là giờ phút này, quần chúng trung có người hồ nghi mở miệng: “Ngài..... Ngài chẳng lẽ là ôn gia công tử? Ta từng ở một năm

trước xa xa gặp qua ngài, nhưng ngài khi đó xa ở Trung Châu, căn bản không hồi quá Sóc Phong Thành a.”

Ôn Bạc Tuyết:.

Ôn Bạc Tuyết: [thảo.]

“Kia vẫn là,” một người khác vò đầu, “Nhìn xem hài tử bộ dáng?”

Xong đời.

Ôn Bạc Tuyết ôm chặt lấy trong lòng ngực bố bao, trái tim đột nhiên căng chặt.

Mấy người bọn họ dùng ra cả người thủ đoạn, nề hà vẫn là trốn không thoát này một kiếp. Hài tử hấn cha định ở Vân Tương cùng Yến Hàn Lai bên trong, hiện giờ cùng đường bí lối, lại vô mặt khác cứu trảng người được chọn.

Hấn chính cân nhắc hấn là như thế nào lừa gạt qua đi, đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại nghe được một tiếng cười lạnh.

—— sương phòng cửa chính, dừng [Triệu thiết đầu] hàng hiệu Nguyệt Phạn cười nhạo liên tục, tiến lên vài bước, trong mắt có ngụy trang ra đắc ý, cũng có kẻ bên hông mắt quyết tuyệt.

“Triệu thiết đầu Triệu thiết đầu, này rõ ràng là cái nam nhân tên họ, ta nhìn qua lại là nữ nhi thân.”

Nguyệt Phạn lừng lẫy cắn răng, cho chính mình âm thầm dán lên một trương nghĩ thanh phù: “Các người, hay là không cảm thấy cổ quái sao?” Không thể nào.

Ôn Bạc Tuyết đồng tử chấn động mãnh liệt: Liền tên bỏ sót đều có thể viên thượng!

“Không sai.”

Một cái chớp mắt đình trệ, cùng thán Phạn lại mở miệng, dày nặng hùng hồn trung niên nam âm giống như chuông khánh, khiếp sợ toàn trường: “Ta nam giả nữ trang ẩn núp với các người bên người..... Đây là ta hài tử, đều đừng chạm vào!”

Chấn động nó nương kêu trời khóc đất, chấn động đã chết.

Này cư nhiên, cư nhiên là mai khai bốn độ!!!

Run rẩy tay, vô pháp đình chỉ, vô pháp tha thứ.

Ôn Bạc Tuyết lui về phía sau một bước, âm cuối cuồng run: “Người, người nói cái gì?”

“Ta cùng với ngày cưới tình đầu ý hợp, thanh mai trúc mã, một năm phía trước, chính là chúng ta ngày ngày gặp lên thời điểm.”

Dày nặng hùng hồn trung niên nam âm kiêu ngạo hừ cười: “Ta giả vờ thành vô tri thiếu nữ, lẻn vào ôn gia ăn trộm tài sản, nàng tắc gả vào Diêm gia, chỉ chờ một ngày kia kế thừa gia tài —— đứa nhỏ này phía sau lưng có viên cùng ta giống nhau chí, hẳn là, cũng chỉ có thể là ta hài tử.”

Một ngữ lạc tất, Yến Hàn Lai, Vân Tương cùng Ôn Bạc Tuyết đều là mặt xám như tro tàn, hai mắt vô thần, dường như thiên sụp.

Mà Nguyệt Phạn thẳng thân sừng sững, thần sắc kiên quyết, nghiêm nhiên tiểu nhân đắc chí âm hiểm tư thái, ngạo thị quần hùng.

—— nam giả nữ trang, khủng bố như vậy!

Chapter 31

Trầm mặc, trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Trầm mặc là đêm nay Phi Thiên Lâu.

Tu chân giới dân phong thuần phác, liền cầu huyết thoại bản đều cực nhỏ gặp qua, càng không cần phải nói trước mắt này ra cầu huyết cuồng bát, không ngừng điên đảo tam quan vở kịch lớn của năm.

Thật lâu sau trầm mặc sau, rốt cuộc có người hoảng sợ đánh vỡ yên tĩnh.

“Cho nên.”

Một người thiếu nữ mờ mịt nói: “Hài tử phụ thân, là vị này..... Nam giả nữ trang đầu công tử?”

Nguyệt Phạn: “Ngượng ngừng đánh gãy một chút ta không phải đầu công tử, ta họ Thiết ——”

Nguyệt Phạn xem một cái ngực [Triệu thiết đầu] hàng hiệu: “..... Không đối ta họ Triệu.”

Nàng thân là cuối cùng người thắng, ngẩng đầu mà bước hành đến Ôn Bạc Tuyết bên cạnh, một phen đoạt qua tay trung tã lót, trung niên nam âm dày nặng như núi: “Tái kiến, phu quân.”

—— thiếu chút nữa đã quên, này hai người vẫn là cùng nhau tiến vào Phi Thiên Lâu đạo lũy.

Ôn Bạc Tuyết đại nhập vai phần dương sự hồng mắt tâm thái, ngũ quan thống khổ, làm không ra biểu tình, run rẩy khóe miệng cứng họng theo tiếng: “Tính, người, tàn nhẫn.”

Đây là cái gì nhân gian luyện ngục.

Nguyệt Phạn nhìn như nhập diễn đã thâm, kỳ thật dị thường đáng tin cậy, thời khắc nhớ kỹ một đám người hôm nay sứ mệnh, đem bố bao ôm chặt lấy, cấp ra một ánh mắt ám chỉ: [huynh đệ tử mọi nhóm, tùy ta triệt!]

Tạ Tinh Diệu nghe vậy tiến lên, làm ra yêu điểm đồ đệ tiện được như ý nguyện hư nữ nhân tư thái, giờ tay vẫn khởi Nguyệt Phạn cánh tay phải: “Đi thôi Thiết đầu ca, chớ có cùng bọn họ dây dưa không thôi. Nhiều năm như vậy qua đi, ta ở Diêm gia nhưng kiếm được không ít tiền bạc.”

Nguyệt Phạn cười ha ha: “Đi, hồi nhà của chúng ta, từ đây tiêu dao sung sướng.”

Trăm triệu không nghĩ tới, tối nay tưởng sẽ lấy này làm kết cục.

Vây xem quần chúng đều là kinh ngạc cảm thán sôi nổi, nhìn chung toàn viên, thế nhưng không một người là chân chính ý nghĩa thượng thuận nhiên vô tội, mỗi người đều lòng dạ khó lường, rắp tâm bất lương.

Hắc ăn hắc, chó cắn chó, ở toàn viên ác nhân chuyện xưa, chỉ có tàn nhẫn nhất độc nhất cầu nam nữ, mới có thể thắng đến cuối cùng thắng lợi.

Bọn họ ngộ.

Nhưng mà giờ này khắc này, mặc cho ai đều không thể lường trước đến, chuyện xưa chưa ngênh đón chung kết.

Một đôi cầu nam nữ vui vui vẻ vẻ đi ra ngoài, không ra sương phòng, chợt nghe được một tiếng gầm lên.

“Nói nhao nhao sảo, sảo cái gì sảo, người nào tại đây gây chuyện thị phi?”

Này âm vẫn đục, tiệm triều sương phòng tới gần là lúc, dật nở khắp mãi
đương đương, lệnh nhân tâm giật mình ma khí.

Phòng nhỏ nội nhiều vì nhân tộc, thấy thế không hèn mà cùng lui về phía
sau vài bước, im tiếng không nói.

—— ma khí gợn sóng, một đạo cao lớn thân ảnh ánh với trước cửa, một lát
sau, hoảng sợ hiện ra một trương mặt mũi hung tợn mặt.

Phi Thiên Lâu Ma tộc tề tụ, không thể nghi ngờ là tràng yêu ma chi gian
Thao Thiết thịnh yên. Yêu ma ở lâu trung chiếm cứ tuyệt đối tính chủ đạo
địa vị, tự nhiên sẽ không cố ý hóa thành hình người.

Bọn họ nơi này quá mức náo nhiệt, hấp dẫn quần chúng rất nhiều, cũng
đưa tới một con bất thiện tà ma.

“Ta nghe nói.....”

Cường tráng bóng dáng nặng nề áp xuống, ma tu hướng vào phía trong
nhìn xung quanh vài lần, nhếch miệng lộ ra âm khí dày đặc cười: “Nơi này
có tiểu hài tử?”

[không xong.]

Vân Tương lặng yên truyền âm: [yêu ma thích nhất trẻ mới sinh huyết
nhục..... Nó nếu tiến vào, chúng ta tất nhiên bại lộ.]

Nàng lời còn chưa dứt, không lâu trước đây cùng đồng bạn lằm nhằm lằm
nhằm Nhân tộc thiếu nữ bỗng nhiên lạnh run mở miệng: “Tiểu hài tử? Nào,
nào có tiểu hài tử. Chúng ta rõ ràng ở ca hát uống rượu.”

“Chính là.”

Bên kia tuổi trẻ nam nhân run lập cập, không dám nhìn thẳng ma tu hai mắt: “Tiểu hài tử nhiều làm ầm ĩ, khóc suốt mướt nhất phiên nhân, làm sao có người mang tiến vào?”

Lời nói chi gian, Nguyệt Phạn trước người nữ tử hơi hơi vừa động, dùng thân hình che khuất nàng trong tay tả lót.

“Đúng không?”

Ma tu cười cười: “Có hay không tiểu hài tử, nhưng không chấp nhận được các người tới nói. Ta cái mũi luôn luôn thực linh.”

Cười âm dày đặc, ở đây mọi người đều là nín thở ngưng thần.

Này chỉ yêu ma tu vi hiển nhiên không thấp, nghe nói Ma tộc thị huyết, trong đó một ít thậm chí có thể ngửi được hài đồng hơi thở, phương tiện đưa bọn họ làm thành đồ ăn trong mâm.

Ma khí tàn sát bừa bãi, xuyên qua thật mạnh đám đông, dường như leo lên mà thượng sâu kín dây đẳng, dần dần lan tràn đến mỗi chỗ góc.

Gần, mau gần.

Màu đen sương mù lạnh lẽo lạnh lẽo, dần dần gần sát Nguyệt Phạn trong tay tả lót, ngay sau đó, định là máu tươi văng khắp nơi, trẻ mới sinh mệnh tang đương trường.

Vài người ngừng thở, trận địa sẵn sàng đón quân địch, lại thấy ma khí thoáng dừng lại, sau đó ——

Xẹt qua đi?

“Làm cái gì.”

Một phen sưu tầm không hề kết quả, ma tu khinh thường hừ lạnh: “Ôm cái không bố bao, có bệnh.”

Ma tu hùng hù hỏ hỏ mà đi rồi.

Nhưng mà sương phòng bên trong không khí, không thể so hấn ở đây khi càng tốt.

Tạ Tinh Diêu:.....

Nguyệt Phạn:.....

Phòng nhỏ lại một lần bị trầm mặc bao vây, Tạ Tinh Diêu hồng lỗ tai sờ sờ chớp mũi, thoáng nhìn cạnh cửa một con tiểu ma dựng thẳng lên mây: “Ta cảm thấy, ta yêu cầu một hợp lý giải thích —— bố trong bao đến tột cùng là cái gì! Các người này dám người rắp tâm bất lương, có cái gì âm mưu!”

Nó tu vi không cao, vô pháp người ra trẻ mới sinh độc hữu hương vị, nhưng mới vừa rồi đi ngang qua tiền bối nếu phủ nhận hài tử tồn tại, trong đó liền chắc chắn có miêu nị.

[không thể nào, như vậy xui xẻo?]

Ôn Bạc Tuyết chân chân chính chính mặt xám như tro tàn, hai mắt vô thần:

[nó nếu là phát hiện không đúng, đem chuyện này báo cáo cấp thượng cấp, chúng ta liền toàn xong rồi.]

“Nói trở về, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái.”

Vây xem quần chúng, đồng dạng có người thật cẩn thận giơ lên tay phải:

“Vị này Triệu thiết đầu tiểu thư, người không phải Hạ gia thiên kim sao?

Như thế nào thành Phi Thiên Lâu thị nữ..... A không đúng, hầu nam?”

Nguyệt Phạm huyết Thái Dương hung hăng nhảy dựng, nhớ tới chính mình dịch dung sau mặt, cùng với kia khối bị tàng vào túi tiền hàng hiệu.

Hàng hiệu thượng không nhiều không ít ba chữ, hạ biết yên.

Nàng sớm nên dự đoán được, rất có thể sẽ ở Phi Thiên Lâu gặp được hạ tiểu thư lão người quen.

Xong đời.

Hiện giờ mới là thật sự không đường thối lui, căn bản tìm không thấy thích hợp lý do —— nhưng phạm là tinh thần bình thường người thường, sao có thể ôm cái đại bố bao, tập thể trình diễn như vậy vừa ra cầu huyết đến cực điểm lạn diễn?

Sương phòng áp lực mà an tĩnh, nơi chốn châm rơi có thể nghe, liền không khí đều đình trệ không trước.

Ở hỗn loạn phức tạp nổi lòng, thức hải đột nhiên vang lên một đạo đến từ Tà Tinh Diêu truyền âm: [các bằng hữu, khởi động C kế hoạch.]

C kế hoạch.

Ôn Bạc Tuyết mờ mịt trả lời: [chúng ta có A kế hoạch cùng B kế hoạch sao?]

[các ngươi nhất định có thể minh bạch.]

Tà Tinh Diêu sắc mặt nặng nề, chỉ có hai mắt trừng lạng như cũ: [ngẫm lại mỗi năm, mỗi đến kia một ngày ban đêm, chúng ta đều sẽ nhìn cái gì đó.]

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạm đều là ngẩn ra.

Bọn họ tựa hồ đã hiểu.

Có một loại thần kỳ tồn tại, có thể làm hết thấy không hợp lý trở nên hợp lý, đem hoặc hoan thoát hoặc không đầu vào đầu cốt truyện, thành thành thật thật giam cầm ở một cái cũ kỹ hiện thực dàn giáo.

C kể hoạch.

Xuân —— vẫn ——?

Ngộ.

“Thật không dám giấu giếm, ta đích xác không phải Triệu thiết đầu nữ sĩ, càng không phải Triệu thiết đầu công tử.”

Nguyệt Phạn như hoạch tân sinh, ngôn ngữ mỉm cười: “Ta, tên là hạ biết yên, là ngày cưới bằng hữu.”

“Thật không dám giấu giếm, ta cũng không phải ôn trọng bá —— nga không đúng, ta chính là ôn trọng bá.”

Ôn Bạc Tuyết một tiếng ho nhẹ, như tắm mình trong gió xuân: “Nhưng ta cùng với Tống Giai Kỳ tiểu thư Thanh Thanh bạch bạch, nãi quân tử chi giao.”

Vân Tương nghe được như lọt vào trong sương mù, sờ không được đầu óc, hai mắt ngơ ngác, thử tính nói tiếp: “Cái kia, ta..... Ta cũng giống nhau.”

Trong đám người vang lên một đạo nghi ngờ: “Vậy các người phía trước là ——”

Nguyệt Phạn: “Ai.”

Ôn Bạc Tuyết: “Ai.”

Nguyệt Phạn Ôn Bạc Tuyết trăm miệng một lời: “Thật không dám giấu giếm, chúng ta là bị Tống tiểu thư mời, cố ý tới diễn một vở diễn a!”

Vân Tương: “Ta, ta cũng giống nhau?”

Này đến tốt cùng là cái gì cốt truyện, nàng không hiểu ô ô ô!

“Không tồi.”

Tạ Tinh Diệu đau kịch liệt cắn răng: “Chân đạp ba điều thuyền là giả, hài tử là giả, phu quân, mới vừa nói không yêu người..... Cũng là giả.”

Yến Hàn Lai trầm mặc không ra tiếng.

Cốt truyện biến đổi bất ngờ phạm phòng quá lớn, hẳn có chút ngốc.

“Ta biết, Diêm công tử, người trong lòng định ở oán trách chúng ta vô cớ gây rối.”

Nguyệt Phạn tiến lên một bước, mắt lộ ra ưu thương: “Nhưng thỉnh người tin tưởng, ngày cưới nàng có không thể không làm như vậy khổ trung.”

“Diêm công tử.”

Ôn Bạc Tuyết ai ai thở dài: “Người giờ phút này có phải hay không suy nghĩ, chính mình ngày ngày làm lụng vất vả, bận rộn trong ngoài, hết thấy đều là vì cái này gia, nhưng thê tử vì sao vẫn là không hài lòng, muốn như vậy lẫn lộn?”

Hắn nói được trắng ra, cơ hồ là đem lời kịch hướng Yến Hàn Lai trên mặt đối.

Yến Hàn Lai không ngốc, nghe vậy trầm giọng: “Không tồi. Ta ngày ngày

làm lụng vất vả, bận rộn trong ngoài, đến tột cùng nơi nào làm được không tốt?”

“Vội..... Biết người vội.”

Tạ Tinh Diệu buồn bã cúi đầu, hàng mi dài giấu đi trong mắt bi thống:

“Nhưng ta nếu là không diễn này một vở diễn, người sẽ ở trăm vội bên trong, rút ra nhiều như vậy thời gian bồi ta sao?”

Ôn Bạc Tuyết tấm tắc lắc đầu: [ta có dự cảm, muốn tới.]

Nguyệt Phạn thần sắc phức tạp: [ta giống như, đã nghe được tân niên chung vang cùng pháo hoa.]

“Người cả ngày lẫn đêm cực cực khổ khổ, thường thường mười ngày nửa tháng không lộ mặt. Hàng xóm láng giềng đều nói, người định là bên ngoài niêm hoa nhạ thảo, nhưng ta biết, người là vì chống đỡ khởi cái này gia.”

Tạ Tinh Diệu ách thanh: “Nhưng này không phải ta muốn sinh hoạt a.

Người bên ngoài chịu khổ, ta ba ngày hai đầu không thấy được cái bóng của người, ở nhà lo lắng hãi hùng. Mỗi ngày chờ mỗi ngày sầu, ngay cả tới rồi toàn gia đoàn viên ngày hội, người cũng muốn ra cửa làm việc —— không lâu trước đây vượt đêm giao thừa, ta ngồi ở đầy bàn món ăn trân quý trước, bên người lại chỉ có thị vệ nha hoàn, đây là gia sao?”

[nhân tài, nhân tài a.]

Ôn Bạc Tuyết bội phục phát ra từ thiết tình: [cư nhiên đem đối Yến công tử kia đoạn niêm hoa nhạ thảo phỉ báng đều viên đã trở lại!]

[ông trời.]

Nguyệt Phạn sờ sờ ngực: [bầu không khí này, nếu lại phóng một đầu lừa tình bối cảnh âm nhạc, ta DNA liền động.]

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Xin lỗi. Ta cho rằng người quá đến hảo, sẽ vui vẻ.”

“Ai, Diêm công tử không cần xin lỗi.”

Ôn Bạc Tuyết ba bước cũng làm hai bước, bay nhanh tiến lên một ít:

“Trong nhà nan đề ai đều có, đồng lòng mới có thể cộng bạc đầu.”

Buột miệng thốt ra chính là vè, người này là ăn nhiều ít tấn xuân văn tiểu phẩm.

Nguyệt Phạn trong lòng kinh ngạc cảm thán, trong miệng lại là lo chính mình mở miệng nói tiếp: “Không tồi. Đoàn người biết người rất bận, có việc đừng tổng chính mình khiêng.”

—— nàng vì cái gì cũng như vậy thuần thực a!

“Người khổ người mệt, người cũng không cùng ta nói. Rõ ràng là người một nhà, lại luôn có như vậy nhiều ngăn cách.”

Tạ Tinh Diêu giữ chặt thiếu niên ống tay áo, lại một lần hủy diệt khóe mắt cũng không tồn tại nước mắt: “Ta chỉ có thể nói dối chính mình có hài tử, lại tìm chút bằng hữu bởi ta diễn xong hôm nay này ra diễn, chỉ có như vậy, người mới có thể nhiều nhìn xem ta, nhiều quan tâm quan tâm nhà của chúng ta.”

Tạ Tinh Diêu: “Hôm nay nhiều bởi bởi ta, hảo sao?”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn đã tê rần.

Nhìn chung toàn cục, hiện trường vây xem mọi người, rốt cuộc minh bạch hết thấy.

Mặt ngoài nhìn như là tra nam tiện nữ người tới ta đi, nhưng mà bỏ qua một bên tầng này đối trá xác ngoài, sau lưng nguyên nhân thế nhưng như thế lệnh người ấm lòng.

Đám người bên trong, có người chà lau đỏ bừng hốc mắt, cũng có người nhẹ nhàng vỗ tay.

Ôn Bạc Tuyết mặt lộ vẻ mỉm cười, tới gần hai người bên người: “Năm nay chuyện xưa đặc biệt nhiều, thiệt tình nói nha người nói thẳng.”

“Có nhân tài có gia, có ái tài đoàn viên.”

Nguyệt Phạn liên tục gật đầu, cười đến từ ái mà thoải mái: “Có việc đừng tổng tàng trong lòng, người nhà lý nên ở bên nhau —— đoàn người các người nói, có phải hay không a!”

Vô cùng đơn thuần Tu chân giới vây xem quần chúng: “Là ——!”

Vân Tương đáp đến lớn nhất thanh: “Ta cũng giống nhau!”

Này đêm khuya mộng hồi quen thuộc hổ động.

Tạ Tinh Diêu một tay che mặt, gian nan truyền âm: [..... Này về nói được, các người thật ngu.]

Ôn Bạc Tuyết thống khổ nắm tay: [ai mà không bị sinh sôi hun đúc hơn hai mươi năm, một đường huân lại đây đâu. Ta mau xú đều.]

Nguyệt Phạn thần sắc hoảng hốt: [hồi Lăng Tiêu Sơn lúc sau, làm đại sư

huynh cho chúng ta làm đốn củi đi.]

“Đúng rồi, ngày cưới mới vừa không phải nói, vượt thâm niên Diêm công tử không về nhà sao? Vừa lúc, tân niên vừa qua khỏi đi không lâu, nhà ta còn có không ít nguyên liệu nấu ăn trữ hàng, không bằng liền bỏ thư phòng này bỏ lỡ đoàn viên ngày hội ——”

Nguyệt Phạn mở miệng, thuận thực phải gọi nhân tâm đau: “Đi, cùng nhau rời đi Phi Thiên Lâu, đi nhà ta ăn đốn cơm tất niên đi!”

Lại xem cách đó không xa vây xem đám người, đã là không hẹn mà cùng sôi nổi thoái nhượng, vì bọn họ nhường ra một cái về nhà thông lộ.

Cửu huyết cuối, nguyên lai không phải tra nam tiện nữ.

Mà là xuân vẫn ảnh gia đình.

Vân Tương vẫn cứ ở vào nửa ngốc trạng thái, thấy thế chớp chớp mắt, vô cùng chờ mong mà truyền âm nhập mật: [làm sao vậy làm sao vậy, ăn cơm tất niên sao? Khi nào?]

[ăn cái gì cơm tất niên a!]

Nguyệt Phạn một phen giữ chặt nàng cánh tay: [chạy mau!!!]

Chapter 32

Tạ Tinh Diêu đi ra Phi Thiên Lâu khi, nghênh diện đụng phải một trận gào thét mà qua gió lạnh.

Gió mạnh rét lạnh, quét ở trên mặt giống như đao cắt, này cũng không phải cỡ nào thoải mái cảm thụ, lại làm nàng thở phào một hơi, vô cùng nháy nhót mà nhanh hơn bước chân.

“Chúng ta ra tới?”

Vân Tương ở trong lòng tinh tế loát thanh sự tình trải qua, rốt cuộc có chút minh bạch trong đó kịch bản, hai mắt tươi sáng cong lên: “Thật là lợi hại hảo thú vị! Ta vừa mới rất nhiều lần bị dọa đến không dám hô hấp —— không nghĩ tới cư nhiên có thể đem hết thầy viên trở về!”

Nguyệt Phạn vỗ vỗ ngực: “Ít nhiều Diêu Diêu có thể nghĩ đến này biện pháp..... Bội phục bội phục.”

Nàng thật sự là đem cụ thể vấn đề cụ thể phân tích rơi xuống thật chỗ, từ cầu huyết tường đến xuân văn ảnh gia đình, mỗi một bước đều đi được gọi người liên tục kinh ngạc cảm thán.

“Cho nên,” Vân Tương sờ sờ bụng, niệm cập Phi Thiên Lâu trung đối thoại, mơ hồ hiển lộ không tha chi ý, “Cơm tất niên đã không có.”

“Cơm tất niên tính cái gì.”

Nguyệt Phạn tùy tiện ôm thượng nàng đầu vai: “Diêu Diêu nàng đại sư huynh nấu ăn nhất tuyệt, chờ chúng ta giải quyết Sóc Phong Thành sự, đại nhưng mang người đi Lăng Tiêu Sơn, ném thử hắc làm mỹ thực.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu theo tiếng, đồng dạng lộ ra hướng tới chi sắc: “Tuyết đối không thể so cộm tất niên kém.”

Vân Tương nghe vậy ngẩn ra, dùng sức gật đầu: “Hảo!”

“Nói trở về,” Ôn Bạc Tuyết không biết nghĩ đến cái gì, hơi hơi nhướn mày, mí mắt thượng liêu, “Yến công tử kỹ thuật diễn thật là không tồi, tiếp diễn tiếp được thông thuận, phản ứng thậm chí so với ta càng mau.”

Yến Hàn Lai vốn là không nói một lời nghe bọn hắc huyền thuyên, đột nhiên không kịp phòng ngừa nghe thấy chính mình dòng họ, với trong bóng đêm an tĩnh ngẩn đầu.

Giờ phút này sắc trời tối tăm, ánh trăng bị nùng hoành thánh phệ hơn phân nửa, trừ bỏ vài sợi tàn như ánh trăng, bên đường chỉ còn lại có nhân nhật đan xen lưu ánh đèn ảnh.

Hắc ăn mặc gần như với trầm hắc màu xanh lá áo ngoài, vật liệu may mặc đơn bạc, sẵn ra người thiếu niên thon gầy dính bạt sống lưng vòng eo, mặt bộ hình dáng cũng là lạnh lẽo, lời cuốn người sống chớ gần ngạo.

Cùng mặt khác mấy cái riu rít tiểu đồng bọn so sánh với, hắc phản phát bị ngăn cách với bóng đêm bên trong, cùng quanh thân hết thấy không hợp nhau.

Thẳng đến Ôn Bạc Tuyết một câu xuất khẩu, mới đưa hai cái không gian hồn nhiên hòa hợp nhất thể.

“Đối nga.”

Vân Tương không hiểu biết người này tính tình, chỉ đương hắc là cái trầm

mặc ít lời đáng tin cậy đồng bạn: “Yến công tử phản ứng tổng có thể so sánh ta mau, mơ màng hồ đồ diễn đến cuối cùng, ta đều mau loát không rõ ràng lắm logic, hấn lại có thể nước chảy mây trôi mà nói tiếp.”

“Xác thật.”

Nguyệt Phạn khẽ vuốt cằm: “Ta còn tưởng rằng Yến công tử chắc chắn nghiêm trang, không muốn tùy chúng ta nói hươu nói vượn —— không nghĩ tới kỹ thuật diễn siêu quần, tay cầm diễn mắt quyền to.”

Ôn Bạc Tuyết có cảm mà phát, lặng yên truyền âm: [Yến công tử bộ dáng đẹp, kỹ thuật diễn cũng như thế xuất sắc, nếu sinh ở thế kỷ 21, đương diễn viên khẳng định so với ta có tiền đồ.]

[hấn tính cách, chỉ sợ không thích hợp diễn kịch.]

Tạ Tinh Diệu lại là cười cười: [nếu không bảo không chuẩn ngày nào đó người là có thể thấy hot search điều thứ nhất, đương hồng minh tinh điện ảnh Yến Hàn Lai nói năng lỗ mãng, hành hung phiến phượng.]

Người này tính tình cổ quái lại quái gở, muốn hấn xuất đầu lộ diện, tất nhiên không có khả năng.

Nàng nói nghiêng mắt, liếc hướng cách đó không xa kia kiện xanh đen áo ngoài.

Yến Hàn Lai thân hình cao dài, vai rộng eo thon, giá áo tử đem nó căng đến gãi đúng chỗ ngứa, nhưng không lâu phía trước, cái này quần áo từng là khoác ở trên người nàng.

Cái này ý niệm tới không thể hiểu được, Tạ Tinh Diệu nhú nhú mi, đem nó

vứt chi sau đầu.

Phủ vừa nhắc mắt, cư nhiên nhìn thấy Yến Hàn Lai cực đăm mà liếc nhìn nàng một cái, ở tầm mắt tương giao khoảnh khắc, thiếu niên bất động thanh sắc dịch khai ánh mắt.

Hắn nhìn nàng làm cái gì.

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ một cái chớp mắt tiền căn hậu quả, phút chốc mà nhấp môi cười cười, đủ bước nhẹ dịch, tới gần bên cạnh hắn: “Yến công tử, muốn cho ta cũng khen khen ngươi nha?”

Thiếu niên hồi lấy một tiếng cười lạnh: “Tạ cô nương sức tưởng tượng thiên mã hành không, có lẽ có thể dựa sáng tác thoại bản làm giàu.”

Hắn vẫn là ngày thường thường thấy không thảo hỉ bộ dáng, nói chuyện dường như con nhím, Tạ Tinh Diệu bị tiểu thứ nhẹ nhàng một dỗi, trên mặt lại không có xấu hổ buồn bực.

Nàng đã tìm được cùng Yến Hàn Lai ở chung bí quyết —— hắn càng mạnh miệng, nàng liền càng thêm dung túng, chỉ cần theo hắn tâm ý, hung ba ba lãnh ngạnh con nhím liền sẽ nháy mắt tan rã, cuối cùng chạy trời chết.

“Nói được cũng là.”

Tạ Tinh Diệu chậm rì rì hành tại hắn bên cạnh người, hướng lòng bàn tay ha ra một ngụm nhiệt khí: “Kỳ thật đi, ta cũng cảm thấy Yến công tử rất lợi hại.”

Yến Hàn Lai quay mặt đi: “Tạ cô nương không cần cố tình lấy lòng.”

“Thiệt tình lời nói nha.”

Nàng dương môi cười khai: “Yến công tử chớ có tự coi nhẹ mình, hôm nay nếu không có có người trường thi phát huy, chúng ta đoàn người chắc chắn bại lộ thân phận. Những lời này đó nói như thế nào tới, đa mưu túc trí, có thể văn có thể võ, tùy cơ ứng biến, rất lợi hại.”

Tạ Tinh Diệu dứt lời gương mặt, bay nhanh cùng mặt khác mấy người trao đổi một ánh mắt: “—— đúng không?”

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết bạch bạch vỗ tay, Vân Tương cười đến mi mắt cong cong, đi theo hai người động tác, trúc trắc chụp khởi tay tới.

Yến Hàn Lai:.....

Hảo một đám tiên gia đệ tử, danh môn chính phái, hẳn xem bọn họ đảo như là ma đạo người trong.

Tâm phiền ý loạn hồ ly không nói gì nhú mày, chỉ đương không quen biết này đám người.

Bọn họ thuận lợi lấy được cổ tư tế di vật, kế tiếp yêu cầu làm, đó là chờ Vân Tương thi triển thuật pháp, cùng di vật trung Tu Di huyết thống sinh ra cảm ứng, lại đi qua sách cổ, tìm được giấu kín thần cốt vị trí.

“Rốt cuộc đi qua hơn ba trăm năm, tư tế không ngừng sửa đổi, cảm ứng huyết mạch sẽ hoa đi một ít thời gian.”

Ôn Bạc Tuyết nhớ tới nguyên văn cốt truyện, như suy tư gì: “Hôm nay Phi Thiên Lâu loạn thành một nồi cháo, yêu ma tâm giác không đúng, tất nhiên sẽ đi tra xét thư phòng. Chúng nó phát hiện cổ tư tế di vật không thấy bóng dáng, khẳng định liền ở không lâu lúc sau.”

“Cũng tức là nói, không lâu lúc sau, yêu ma liền sẽ ở toàn thành trong phạm vi bốn phía điều tra.”

Nguyệt Phạn trầm giọng: “Giống như vậy tùy tiện dãi ở trong thành, xác định vững chắc sẽ không an toàn. Chúng ta không bằng đi trước ra khỏi thành, đi Tu Di giáo địa bàn chậm rãi nghiên cứu.”

Hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Hảo.”

*

Tối nay phong tuyết chính thịnh, lạnh lẽo lăng nhiên như đao.

Sóc Phong Thành trung thượng có một ít nhân gian pháo hoa hơi thở, đặt mình trong với ấm quang bên trong, sẽ không cảm thấy quá mức rét lạnh.

Nhưng mà một khi ra khỏi cửa thành, liền có đến từ hoang dã dấy núi gió lạnh gào thét tới, hàn khí dày đặc, mấy muốn đâm tận xương tủy.

Tạ Tinh Diệu cho dù dùng pháp quyết, vẫn là bị lãnh đến một trận run run.

Tu Di giáo ẩn thân sơn động vị trí ẩn nấp, thêm chi dùng cùng bậc pha cao thủ thuật che mắt, càng là hoàn mỹ dung nhập cảnh tuyết bên trong, khó có thể phân biệt ra rõ ràng hình dáng.

Biết được đoàn người lấy được cổ tư tế di vật, Thường Thanh cô nương theo bản năng cười cười.

Nàng tuổi không lớn, sinh có một trương thanh lệ ôn nhã khuôn mặt, nề hà Sóc Phong Thành đột phùng đại biến, mỗi người đều là khổ không nói nổi, thân là kéo dài hơi tàn người sống sót, so với mỉm cười, nàng càng thói

quen với mặt trầm xuống sắc, không tự giác nhăn lại mi.

“Ta có một chuyện tưởng không rõ.”

Tạ Tinh Diệu bay nhanh thoán vào động huyết, tới gần một thốc ấm áp ánh lửa: “Nếu Tu Di giáo có cổ tư tế di vật nơi tay, vì sao nhiều năm như vậy qua đi, vẫn luôn vô dụng nó cảm ứng tiên cốt?”

“Chúng ta đã từng ném thử quá không ít lần, nhưng tiên cốt hơi thờ quá yếu, mỗi lần toàn lấy thất bại chấm dứt. Dần dà, cũng liền từ bỏ tiến hành cảm ứng.”

Thường Thanh liếm mi lắc đầu: “Thẳng đến Ma tộc công thành, chúng ta mới nghe nói tiên cốt chi lực có thể sống lại, thậm chí bị ma quân phát hiện hơi thờ. Nhưng mà màn đêm buông xuống chuyện quá khẩn cấp, Tu Di giáo toàn ở kiệt lực đồ ma, căn bản không kịp cảm ứng.”

“Chờ chúng ta tìm được tiên cốt, Lạc Xuyên chi viện hẳn là cũng có thể ngay trong ngày đến.”

Vân Tương chần chờ một lát, hoãn thanh nói: “Đãi hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta liền đánh vào Sóc Phong Thành.”

Thường Thanh như trút được gánh nặng: “Đa tạ Đại Tư Tế.”

Nàng trong lòng ẩn giấu tâm sự, không cần thiết giây lát, bỗng nhiên lần thứ hai mở miệng: “Xin hỏi ——”

Này hai cái nhẹ nhàng xuất khẩu, chần chờ ngừng ở đầu lưỡi.

Tạ Tinh Diệu nhìn ra nàng mâu thuẫn thần sắc, ôn thanh nói tiếp: “Thường Thanh cô nương, chính là tưởng dò hỏi về người huynh trưởng sự tình?”

Thường gia huynh trưởng trốn chạy về sau, cơ hồ thành trong nhà không thể nói cập sỉ nhục cấm kỵ. Lúc trước hướng đoàn người nhắc tới Thường Hoan, nàng vẫn chưa báo lấy quá nhiều mong đợi, không nghĩ tới Tạ Tinh Diêu chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Thường Thanh ngẩn ra, triều phía sau xem một cái, xác nhận không người tới gần, không nói gì gật đầu.

Tạ Tinh Diêu nói: “Ta ở Phi Thiên Lâu hỏi qua mấy cái người hầu, có từng nghe nói ‘ Thường Hoan ’ tên họ, bọn họ toàn xưng hấn là Tu Di giáo phân đàn tư tế chi tử, đến nỗi càng nhiều hướng đi, liền hoàn toàn không biết.”

Trước mắt tuổi trẻ cô nương trầm mặc sơ qua, làm như sớm có chuẩn bị, bất đắc dĩ cười cười.

“Yêu ma công thành, chúng ta chặt vật trốn đi lúc sau, ta thác không ít người hỏi qua hấn hướng đi.”

Thường Thanh đề thấp thanh tuyến: “Trốn chạy người, thường thường sẽ ở Ma tộc bên kia tìm được một cái đào ngũ sự, nhưng hấn phải phát trong một đêm tiêu nặc hành tung ——”

Nàng nói hàng mi dài run lên: “Sau lại ta mới biết được, yêu ma căn bản khinh thường những cái đó trốn chạy Nhân tộc, trong đó không ít người ở tuyên thệ nguyện trung thành về sau, liền bị chúng nó làm như đồ ăn nuốt ăn nhập bụng.”

Nguyệt Phạn trong lòng vừa động, tò mò giương mắt: “Thường Thanh cô nương, nghe tới cùng huynh trưởng quan hệ thực hảo.”

“Dù sao cũng là người một nhà a.”

Thường Thanh cười: “Ta ca đối Tu Di giáo sinh không ra hứng thú, ngày thường yêu nhất môn mê chú thuật trận pháp cùng một ít tiểu ngoạn ý nhi, vì thế thường xuyên cùng cha mẹ sinh ra tranh chấp. Bất quá..... Các người xem, này vòng tay đó là từ hắc sở làm, mặt trên phủ chút phức tạp chú pháp, có thể căn cứ thời tiết lãnh nhiệt điều tiết thân thể độ ẩm, đông ấm hạ lạnh.”

Nàng nói nâng lên tay phải, thiếu nữ thủ đoạn trắng nõn tinh xảo, vờn quanh với này thượng, là xuyên màu ngân bạch tiểu liên.

Tạ Tinh Diêu dùng thần thức tìm kiếm, quả nhiên có tiềm doanh linh lực từ từ không dứt, mọi nơi toàn là hàn ý đến xương, lắc tay lại có âm áp tản ra.

“Cha cảm thấy hắc cà lơ phát phơ không làm việc đảng hoàng, kỳ thật ——”

Thường Thanh lời nói nhỏ nhẹ ra tiếng, nhưng mà lời còn chưa dứt, liền nghe phía sau một đạo thấp mắng: “Thường Thanh!”

Thanh âm này tới không hề dấu hiệu, Tạ Tinh Diêu bị dọa đến thẳng thẩn thân thể, theo tiếng nhìn lại, đối thượng một đôi hung lãnh đôi mắt.

“Việc xấu trong nhà không thể ngoại dương, người muốn kêu người che giấu sao.”

Trung niên nam nhân cất bước mà đến, vật áo phát quá hiu quạnh không khí, đưa tới một trận lãnh tức gió lạnh.

Ánh mắt cực nhanh quét qua Thường Thanh, nhìn phía mặt khác mấy người

khi, nam nhân trên mặt hiện lên một tia tái nhợt đậm cười: “Tiểu nữ nhiều lời, chư vị còn thỉnh thứ lỗi.”

Hứa thấy bọn họ muốn nói lại thôi, nam nhân thật mạnh ho khan vài tiếng, ách thanh giải thích: “Các vị có điều không biết, Thường Hoan tính tình bất hảo, cùng Tu Di giáo nhiều có bất hòa, thậm chí từng khẩu xuất cuồng ngôn, chửi bới Tu Di. Chúng ta cung phụng nhiều năm cổ tư tế di vật.....

Đó là từ kia nghiệt tử thân thủ giao dư Ma tộc.”

Thường Thanh nghe vậy sắc mặt xám trắng, rũ mắt cắn răng.

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Từ hấn?”

“Ngày ấy hiện tượng thiên văn đại loạn, tới gần đêm khuya ma khí tận trời.

Chúng ta đều biết đại họa lâm đầu, mưu toan lấy mệnh tương bác, không biết bao nhiêu người vì thế bị nghiền xương thành tro. Nhưng Thường

Hoan ——”

Nam nhân ánh mắt sậu trầm: “Hấn phát hiện không đúng, lập tức xâm nhập cung phụng di vật cấm địa, đợi đến Ma tộc công tới..... Là hấn phủng sách cổ, đem này đưa vào yêu ma tay.”

Nếu chỉ là trốn chạy, có lẽ còn có thể tìm chút bất đắc dĩ lý do, nề hà có này một hành vi, liền rút cuộc tìm không ra lấy cớ.

Nguyệt Phạn cảm thấy hết giận phân xấu hổ, thử nói sang chuyện khác:

“Đúng rồi, ta có một chuyện không rõ.”

Thấy nam nhân quay đầu, Nguyệt Phạn ngưng thần chính sắc: “Nếu yêu ma bắt được cổ tư tế di vật, theo ta được biết, có vài cái Tu Di giáo giáo sử

với màn đêm buông xuống trốn chạy. Bọn họ đồng dạng tập quá Tu Di chú thuật, hẳn là có thể cùng tiên cốt sinh ra cảm ứng, vì sao thẳng đến hôm nay, yêu ma vẫn không tìm được giấu kín tiên cốt vị trí?”

“Đây cũng là ta không nghĩ ra địa phương.”

Nam nhân nhíu mày: “Có lẽ bọn họ huyết mạch không thuần, chú thuật không tinh..... Vô luận như thế nào, chỉ cần tà ma chưa tìm đến tiên cốt, chúng ta liền còn có cơ hội phản kích.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, trong một góc Vân Tương đột nhiên kinh hỉ mở miệng: “Tìm được rồi!”

“Nhanh như vậy?”

Ôn Bạc Tuyết trong lòng cả kinh: “Xác định không thành vấn đề sao?”

Huyết mạch cảm ứng thuật pháp cũng không đơn giản, hắn nhớ rõ ở nguyên văn, Vân Tương dùng suốt một nén hương công phu, mới từ trung nhìn thấy tiên cốt nơi.

Vân Tương đã rút đi thuật dịch dung, khôi phục ngày thường thanh tú thiếu nữ bộ dáng, nghe vậy nâng cằm lên, bên má toái phát từ từ nhoáng lên:

“Đương nhiên rồi. Các người xem, này nói lam quang chỉ hướng bắc phương, dự báo chúng ta ứng hướng bắc đi.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng nhìn lại, quả thực nhìn thấy một đạo u lam sắc dây nhỏ từ từ sinh ra, như có như không trôi nổi giữa không trung.

“Ta đã cùng tiên cốt có thần thức giao hội, mặc dù không có dây nhỏ, cũng có thể tự hành tìm thấy nó phương hướng.”

Vân Tương thoả thuê măn nguyện, giữa mày tràn đầy non nớt thiếu niên khí, dứt lời nhướn mày cười cười: “Đại gia đi theo ta đi.”

Nói thành thật lời nói, từ một chỗ ẩm áp tiểu oa di chuyển đến trống trải hoang dã, bốn phương tám hướng gió lạnh từng trận, không khác tự thiên đường rơi vào địa ngục, có thể nói nhân sinh mười đại thống khổ việc.

Tạ Tinh Diệu hướng lòng bàn tay ha ra mấy khẩu nhiệt khí, dậm chân một cái biên hậu nặng nề tuyết đọng: “Còn xa sao?”

Cái kia dùng để dẫn đường màu lam dây nhỏ quá mức rõ ràng, vì phòng ngừa bị Ma tộc phát hiện miêu nị, Vân Tương đánh tan lam quang, chỉ bằng thức hải ấn tượng lên đường.

Yến Hàn Lai ngó nàng, cười như không cười: “Tạ cô nương vừa tới Bắc Châu nhìn thấy tuyết, cũng không phải là đáng vẻ này.”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt không thay đổi, đúng lý hợp tình: “Ta chính là có mới nói cũ, Yến công tử đầu một hồi biết?”

“Mau tới rồi.”

Vân Tương cười cười: “Vài vị phía trước cũng không từng gặp qua hạ tuyết sao? Không ngại thử xem chơi ném tuyết đôi người tuyết, ta ở Bắc Châu sinh hoạt lâu như vậy, đến nay cảm thấy cảnh tuyết rất là thú vị.”

Tạ Tinh Diệu chỉ ở điện ảnh kịch gặp qua chơi ném tuyết, tất nhiên là vui vẻ đồng ý: “Hảo!”

Nơi đây nhiều là bình nguyên, phương bắc tắc bị thật lớn nuốt long tuyết sơn ngang qua đông tây.

Mấy ngày liền đại tuyết không chỗ không ở, với chân trời dẹt ra kín không kể hờ lưới lớn, phóng nhãn nhìn lại mệnh mông vô ngần, cũng khó trách Ma tộc tìm không tiên cốt.

Trước mặt mọi người người dần dần tới gần nuốt long tuyết sơn, theo liên miên sơn đạo từ từ thâm nhập, vòng qua không biết đệ nhiều ít cái ngã rẽ khẩu, Vân Tương rốt cuộc dừng lại bước chân, giương mắt mọi nơi đánh giá: “Tới rồi.”

Nàng nói đi phía trước, trong tay sách cổ phát ra ong nhiên vang nhỏ, cùng với một đạo pháp quyết xẹt qua, trước mắt tuyết động âm âm tiêu tán, thế nhưng hiện ra một chỗ ẩn nấp sơn động.

Tạ Tinh Diệu đi phía trước một bước, mượn từ ánh mặt trời đen tối, mơ hồ thấy rõ huyết động trung cảnh tượng.

—— cùng với tràn ngập toàn bộ xoang mũi, nồng đậm cổ xưa mùi máu tươi.

*

Tiên cốt bị mang về Tu Di giáo khi, sắc trời đã là ám đến thấy không rõ con đường phía trước.

Tạ Tinh Diệu trong lòng biết Yến Hàn Lai thị lực không tốt, bất động thanh sắc lấy ra đèn pin, nắm trong tay cầm suốt một đường.

May mắn tồn tại Tu Di giáo chúng nghe nói tiên cốt có thể thu hồi, sôi nổi mặt lộ vẻ vui mừng, kết bạn tiến đến nói lời cảm tạ ăn mừng.

Tạ Tinh Diệu lại là thần sắc nặng nề.

Thu hồi tiên cốt, kế tiếp chỉ cần chờ đợi Lạc Xuyên chi viện đã đến. Ma tộc không chiếm được tiên cốt cây vào, đến lúc đó tất nhiên bị thua.

Thường Thanh ngồi ở chủ thính bàn đá bên, nghe phụ thân kéo bệnh thể liên tục trí tạ: “Chỉ cần vật ấy không rơi ở Ma tộc trong tay, chúng ta liền có chín thành nắm chắc. Chư vị đạo trưởng, Đại Tư Tế, tối nay vất vả.”

Ôn Bạc Tuyết liên tục xua tay: “Tiền bối không cần nói lời cảm tạ, tiên cốt vốn chính là ta Lăng Tiêu Sơn nhiệm vụ, ngược lại là chúng ta muốn đa tạ Tu Di giáo.”

Hắn dứt lời ngừng nghỉ, chần chờ nói: “Đúng rồi, còn có một việc.....”

Hắn ngữ khí do dự, do dự không biết hắn là như thế nào mở miệng, thường mẫu thấy thể cười cười, ôn thanh an ủi: “Tiểu đạo trưởng có chuyện nói thẳng, vô luận cái gì yêu cầu, chúng ta chắc chắn kiệt lực thỏa mãn.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu, chưa kịp tìm từ, liền nghe bên người Nguyệt Phạn thấp giọng nói: “Chúng ta gặp được Thường Hoan.”

Bàn đá đối diện ba người đều là sửng sốt.

“Chúng ta vẫn luôn nghi hoặc, vì sao Ma tộc tìm không thấy tiên cốt nơi ở.”

Tạ Tinh Diệu nói: “..... Ở giấu kín tiên cốt sơn động, chúng ta nhìn thấy hắn.”

“Hắn?”

Đối bàn nam nhân ánh mắt phút chốc lẫm, âm điệu lãnh ngạnh: “Các đạo trưởng ý tứ, là Ma tộc thúc giục cảm ứng chi thuật, lại nhân hắn che giấu,

không có thể tìm được tiên cốt? Thường Hoan còn tuổi nhỏ, tu vi thấp, nếu tưởng đã lừa gạt ma tu, trừ phi ——”

Hắn nói dừng lại, làm như ý thức được cái gì, dư lại ngôn ngữ toàn không xuất khẩu.

Thế gian vạn vật có linh, trong đó linh lực nhất thịnh, chính là sinh linh huyết nhục.

Chính như Yên Hàn Lai tổng lấy máu tươi vì phù, yêu tà lấy huyết nhục vì thực, muốn nói thiên hạ loại nào chú pháp mạnh nhất, định là lệnh người bình thường văn phong biến sắc huyết chú.

Lấy thân là phù, lấy huyết làm chú, hiến tế sinh linh tánh mạng, nhẹ thì vượt cấp giết người, nặng thì nghịch thiên sửa mệnh.

Khi bọn hắn đi vào sơn động, sâu kín huyết khí dưới, là một đạo sớm đã không có hơi thở bóng người.

Màn đêm buông xuống yêu ma công thành, bá tánh hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đầu tiên là công phá cửa thành, tàn sát sạch sẽ Tu Di, lại mượn từ cổ tư tế di vật đoạt được tiên cốt, từ đây tu vi tăng nhiều, Bắc Châu trong vòng lại vô địch thủ.

Bằng vào Sóc Phong Thành tu sĩ, bại cấp tà ma chỉ là vấn đề thời gian. Mà đương thành phá hết sức, di vật định là chúng nó hàng đầu mục tiêu.

Vô luận như thế nào chống cự, sách cổ tất nhiên sẽ rơi vào yêu tà tay, nếu đây là điều tất bại tử lộ, kia không ngại ném thử một cái càn vì nguy hiểm,

không hề quay lại đáng nói tuyệt đồ.

Trước cảm ứng ra tiên cốt nơi, lại ở yêu ma nhích người phía trước, phong tỏa tiên cốt chín thành hơi thở ——

Nếu không có đến từ chính Lạc Xuyên Đại Tư Tế, tuyệt không khả năng tìm được ẩn thân nơi.

Mà hết thầy này tiền đề, là sống sót.

Sách cổ chú định bị đoạt, kia liền đem nó làm như một cái mạng sống lợi thế, từ hẩn thân thủ dâng lên.

Đây là vừa sinh ra chết du quan xa hoa đánh cuộc, cũng may hẩn là cuối cùng người thắng.

“Thường Hoan lấy thân tế trận, phong tỏa tiên cốt cùng ngoại giới tương thông hơi thở.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Hẩn chấp niệm chưa tiêu, lưu có một tia hồn phách ở tiên cốt bên sườn, nhìn thấy Vân Tương sau, mới đánh tan tằm hơi. Hẩn làm ơn chúng ta nói cho ba vị ——”

Khi đó huyết động hàn khí đập vào mặt, vết máu thật mạnh, với mặt đất hồi làm một đạo phức tạp trận pháp.

Thường Hoan đích xác rành việc này, trận pháp phức tạp tinh xảo, là nàng chưa bao giờ gặp qua cao giai chú thuật.

Xa lạ thanh niên hơi thở không hề, chỉ dư một mặt ẩm đậm bóng dáng, nhìn thấy bọn họ khi nhếch miệng cười cười, như trút được gánh nặng.

“Cha ta là Tu Di giáo phân đàn tư tế, từ nhỏ kêu ta làm này làm kia, tưởng

từ ta cùng Thường Thanh chi gian tuyển ra một cái người thừa kế.”

Huyệt động trung hắc y thanh niên chống má, ngồi ở trong một góc bàn thạch thượng: “Ta không thích Tu Di giáo quy củ, cũng không yêu niệm thư viết chữ, từ nhỏ đến lớn không thiếu cùng hắc cẩu nhau. Hắc tổng ái nói chút thật lâu trước kia chuyện xưa, cái gì thần nữ cứu thế, cái gì 300 năm trước sinh tử chi chiến, ta đi, luôn tranh luận nói hắc thực phiền.”

Mọi nơi u ám không ánh sáng, Tạ Tinh Diệu có thể nhìn thấy bóng dáng của hắc ở một chút tiêu tán.

Thanh niên đối này lại không chút nào để ý, đen nhánh con người Thanh Thanh lượng lượng, một hồi lâu mới tiếp tục nói: “Làm phiền chư vị nói cho hắc, ta vẫn luôn đang nghe.”

Quạt cường cố chấp nam hài trời sinh tính bất hảo, từ nhỏ không phục quản giáo, độc lai độc vãng. Phụ thân nhất biến biến nói cho hắc tiền nhân chuyện xưa, tỷ như cổ tư tế xả thân đồ ma quyết ý, hay là tư tế nhóm thế thế đại đại truyền thừa.

Nam hài luôn là ngoảnh mặt làm ngơ, cùng phụ thân tranh chấp không thôi

Nhưng hắc vẫn luôn đem chúng nó chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

“Bất quá nói thật, lão cha kể chuyện xưa trình độ thật sự thực lạn.”

Sắp tới đem trôi đi cuối cùng một khắc, Thường Hoan rũ mắt giơ lên khoe môi: “Hắc cùng mẫu thân luôn cãi nhãi người khác chuyện xưa, kỳ thật theo ý ta tới..... Bọn họ chính là tốt nhất tư tế, không thể so bất luận kẻ nào

kém.”

Hắn nói: “Còn có Thường Thanh, làm phiên chuyển cáo nàg, nhiều cười cười, ta muội muội cười rộ lên so với ai khác đều xinh đẹp.”

Mà nay ánh nến leo lắt, bị đoan chính bày biện với trước bàn thần cốt tẩn mát ra oánh oánh bạch quang, luôn luôn nghiêm nghị phu thê im lặng không nói gì, trong mắt ảnh ngược từ từ ánh lửa.

Tạ Tinh Diệu rũ xuống tầm mắt, xuyên thấu qua hai người cổ tay áo, trông thấy không có sai biệt màu bạc tiểu liên.

Đây là Thường Hoan tặng cho người nhà lễ vật, bọn họ trong miệng trách cứ nhi tử không làm việc đàng hoàng, cho đến giờ phút này, nhưng vẫn đem nó thật cẩn thận mang ở trong tay.

Có lẽ Thường Hoan cũng không biết được, này đối lãnh túc ít lời vợ chồng đồng dạng đem hắn trân quý với tâm, ở thu tới tay liên một sát lộ ra quá tự đáy lòng mỉm cười.

Bọn họ là lẫn nhau chưa từng ngôn nói kiêu ngạo.

“Tiểu tử thúì.”

Nam nhân cúi đầu, hắc lông mi che khuất đồ bưng hốc mắt: “..... Vẫn là như vậy không tuân thủ quy củ không nghe lời.”

Hắn dùng tầm thường trách cứ ngữ khí, tới gần câu mạt, tiếng nói đã bị nghẹn ngào nuốt hết.

Bóng đêm sâu thẳm, ánh nến thật mạnh gian, ngẫu nhiên có gió lạnh phát quá.

Tạ Tinh Diệu lẳng lẳng nâng lên hai mắt, xuyên thấu qua ngoài động muôn vàn phong tuyết, trông thấy kia tòa xa xôi thành trì.

Tu chân giới to như vậy, thiên phú dị bẩm đại năng danh dương tứ hải, trừ cái này ra, cũng luôn có như vậy nhiều danh điều chưa biết tiểu nhân vật.

Lòng mang mong đợi tu sĩ lấy mệnh tương bác, cuối cùng bị yêu ma trảm với đao hạ, chỉ để lại khối khối lạnh băng hàng hiệu.

Tay trời gà không chặt mọi người đặt mình trong với Thao Thiết thịnh yến, tánh mạng trong lúc nguy cấp, cũng sẽ có một đám binh dân bá tánh động thân mà ra, dùng nói dối bảo hộ sắp trở thành đồ ăn trẻ mới sinh.

Bên đường bánh Sương Hoa cửa hàng vẫn luôn khai ở nơi đó, thế sự phảng phất chưa bao giờ từng có biến sửa, chủ tiệm lại rút cuộc vô pháp nhìn thấy kia đối luôn là kết bạn mà đến tiểu phu thê.

Chân chính Diêm công tử cùng Tống tiểu thư, đã sớm chết ở kia tràng thịnh yến đằng trước.

Sau này có lẽ sẽ không lại có người nhớ rõ tên của bọn họ, nhưng vô luận như thế nào, bọn họ đều từng rõ ràng chính xác tồn tại quá.

“Hảo lãnh a.”

Ôn Bạc Tuyết ngửa đầu nhìn phía vô biên bóng đêm, nhìn bông tuyết hãy còn xuất thần: “Không biết tới rồi ngày mai, có thể hay không ấm áp một ít.”

“Nhất định sẽ đi.”

Tạ Tinh Diệu nắm lấy một đạo sương tuyết dường như gió lạnh: “Chờ đến ngày mai lúc này..... Sóc Phong liền lại là Nhân tộc thành.”

Chapter 33

Tiên cốt.

Tạ Tinh Diệu giơ lên tay phải, tinh tế đoan trang trong tay kia căn gắng gượng thon dài xương cốt.

Tiên cốt hoàn toàn xứng đáng một cái “Tiên” tự, toàn thân trong suốt trong lượng, đều không phải là là như tầm thường người như vậy xám trắng cốt cách, chợt vừa thấy đi, gió mát nhiên dường như trong sáng thủy tinh.

Nhàn nhạt linh lực quanh quần này thượng, với dưới ánh trắng chiếu ra từng đợt từng đợt bạch mang, có thể so sương mù lả lướt.

“Đây là trong truyền thuyết tiên môn thánh vật.”

Vân Tương mở to mắt hạnh tò mò quan sát: “Ta nghe nói tiên cốt khó cầu, thường thường mấy trăm hơn một ngàn năm mới có thể ra tới một cái —— này hẳn là đương thời cận tồn một phần.”

“Dùng thần thức tra xét nói, đích xác có thể cảm ứng được linh lực sống lại xu thế.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Vạn hạnh vật ấy xuống dốc nhập ma tộc trong tay, nếu không liên tính Lạc Xuyên chi viện tới rồi, chỉ sợ cũng rất khó đoạt lại Sóc Phong Thành.”

Tiên cốt oánh oánh, đem thần thức phúc với này thượng, có thể cảm ứng ra từ nó ẩn chứa cuộn cuộn linh triều.

Ngủ say tiên cốt đã là một kiện cao giai pháp khí, mà nay đãi nó dần dần thức tỉnh, uy lực càng thêm cường đại, một khi bị lòng dạ khó lường người

đoạt đi, định đem gây thành không thể vẫn hồi hậu quả xấu.

Cũng may có người với nghìn cân treo sợi tóc hết sức bảo vệ nó.

“Sóc Phong Thành đám kia Ma tộc.....”

Nguyệt Phạn thở dài một hơi, rũ mắt nhìn hướng Vân Tương: “Lạc Xuyên chi viện, hẳn là mau tới rồi đi?”

Vân Tương hàng mi dài bỗng nhiên run lên, chính sắc gật đầu: “Bất cứ lúc nào, Tu Di định sẽ không trí bá tánh với không màng.”

Bọn họ không tiện quấy rầy thường thị một nhà, cố ý tới sơn động bên ngoài. Cánh đồng hoang vu yên tĩnh, nơi chốn sóc tuyết gió lạnh, có lẽ là nhớ tới hôm nay chứng kiến hết thảy, chán đến chết gian, không khí khó tránh khỏi có chút áp lực.

Chính trực trầm mặc là lúc, nơi xa thành trì chân trời, bỗng nhiên xẹt qua một thốc trùng hoàng quang đoàn.

Quang đoàn xuất hiện đến không hề dấu hiệu, tự lay động lâu vũ bóng ma trung thảo nhiên phiêu đảng, hỗn độn tuyết đêm phẳng phát thành một mảnh vắng lặng biển sâu, mà nó là từ từ nhận nhạo ánh trăng bóng dáng.

Tạ Tinh Diêu ngưng thần nhìn lại, nhận ra đó là một chiếc đèn.

Ngọn đèn dầu tươi sáng, dường như một phen lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, ngay lập tức đâm thủng vô biên hắc ám. Theo sát sau đó, là từ từ mà đến đệ nhị trận, đệ tam trận.

Ôn Bạc Tuyết khó có thể che giấu trong lòng kinh ngạc, ngẩn ngơ ra tiếng:

“Đây là.....”

“Lạc tết hoa đăng.”

Vân Tương theo tiếng ngẩng đầu, trong mắt ảnh ngược ra đầy trời ánh lửa:

“Đây là chúng ta Bắc Châu truyền thống. Tương truyền ở mỗi năm hôm nay, đem tâm nguyện ký thác với đèn sáng phía trên, không lâu liền có thể thực hiện nguyện vọng.”

Nàng dứt lời trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên chần chờ mở miệng: “Các người..... Muốn đi xem sao?”

*

Qua đi như vậy một đoạn thời gian, yêu ma tất nhiên phát giác trong thư phòng di vật mất trộm.

Bọn họ ở Phi Thiên Lâu nháo ra quá như vậy đại động tĩnh, tám phần trở thành Ma tộc tróc nã số một đối tượng, giả thân phận không thể lại dùng. Bởi vì không cần ngụy trang thân phận tiến vào Phi Thiên Lâu, mấy người vẫn chưa dịch dung, mà là tìm chỗ yên lặng tường thành, lợi dụng thân pháp lặng lẽ lén vào Sóc Phong Thành trung.

Ma tộc tàn sát bữa bãi, bên đường so với ngày xưa hiu quạnh phi thường, nhưng mà phóng nhãn nhìn lại, vẫn có thể nhìn thấy mấy nhà buôn bán phi đèn cửa hàng.

Tạ Tinh Diệu mọi nơi nhìn quanh, cứ nhiên nhìn thấy ngày ấy bán họa bà bà.

Bọn họ đoàn người vẫn chưa dịch dung, tướng mạo cùng ngày đó tương đi khá xa, lão nhân tuy cùng nàng tầm mắt ngắn ngủi tương giao, lại chỉ là ôn

thanh cười cười, không quá nhiều tỏ vẻ.

Lão nhân cùng ngày bán họa, hôm nay bán đèn, quầy hàng trước bày không ít hình thái khác nhau phi đèn, bên cạnh người tắc đứng cái tuổi trẻ nam nhân, là nàng bị thương nhi tử.

“Bà bà.”

Tạ Tinh Diệu hướng tới quầy hàng tới gần vài bước, ánh mắt lưu luyến với mấy chỉ tướng mạo tinh xảo con thỏ cá vàng cùng miêu mèo: “Này đó bán thế nào?”

Lão nhân thấy nàng ôn thuận có lẽ, mặt giãn ra đáp: “Nếu là thích, cầm đi đó là.”

Nguyệt Phạm sửng sốt: “Không cần tiền?”

“Tay nhỏ nghệ thôi. Này đầu đường phố đuôi, không một người là thu linh thạch.” Lão nhân cười cười: “Trong thành phùng này kinh biến, nhà ai không mấy cái nguyện vọng.”

Nàng ngử ý mịt mờ, Tạ Tinh Diệu cũng hiểu được ý ngoài lời.

Hiện giờ yêu ma tàn sát bừa bãi, Sóc Phong Thành mỗi người cảm thấy bất an.

Nếu muốn sống, ngoan ngoãn tránh ở trong nhà đó là, nào cần xuất đầu lộ diện, ở đầu đường cuối ngõ buôn bán như vậy thấy được phi đèn.

Các bá tánh sở dĩ tự phát đi ra cửa phòng, mạo bị tà ma nuốt ăn nhập bụng nguy hiểm, bày ra một đám thân thủ chế thành phi đèn, là vì ghi khắc Sóc Phong Thành từ xưa truyền lưu tín niệm.

—— cửa thành bị phá, mọi người lớn nhất tâm nguyện, chỉ có bức lui tà ma, còn Sóc Phong bình an.

Bọn họ không giống tu sĩ lực có thể thông thiên, cũng không bằng nho giả bày mưu tính kế, giờ này ngày này, mỗi một trận dần dần lên không đèn sáng, đều chịu tải bọn họ bất khuất kì vọng.

Đây là suốt một tòa thành phản kháng.

Tạ Tinh Diệu tầm mắt trần trọc, xẹt qua từng con ngựa thơ chất phác tròn trịa phi đèn, bỗng nhiên sừng sốt, giơ lên đuôi lông mày.

Yến Hàn Lai lập với nàng bên cạnh người, phát hiện bên người người nọ bỗng dựng vươn tay phải, theo bản năng rũ xuống hàng mi dài, theo nàng động tác nhìn lại.

Bất quá giây lát, thiếu niên giữa mày thật mạnh nháy dựng.

Tạ Tinh Diệu năm ngón tay trắng nõn tinh tế, có lẽ là quá lãnh, khớp xương thâm khai nhàn nhạt hồng nhạt.

Nàng động tác bay nhanh, đầu ngón tay sờ xúc phương hướng, thỉnh linh một con tròn vo béo hồ ly.

Tuyệt phi ảo giác, Yến Hàn Lai nghe thấy nàng phát ra một tiếng cười khẽ.

“Cô nương hảo nhãn lực, ta nhất vừa ý này chỉ hồ ly.”

Bà bà bên cạnh người thanh niên dương môi nói: “Ta nương lại cảm thấy nó bộ dáng quá béo, nhìn lên có điểm ngốc.”

“Béo điểm nhi hảo a.”

Tạ Tinh Diệu nâng lên phi đèn, xoa bóp hồ ly béo đồ đồ gương mặt: “Càng

béo càng tốt sờ, còn có một cái đuôi to.”

Yến Hàn Lai nhấp môi, đừng khai hai mắt không hề xem nàng.

“Kỳ quái, đây là cái gì?”

Ôn Bạc Tuyết cúi người nhìn quày hàng góc, về khỏi một viên màu xanh biếc viên thạch: “Ta giống như..... Đã từng gặp qua nó.”

Nguyệt Phạn thấu tiến lên, liếc mắt một cái đem nó nhận ra: “Này không phải Bạch tiểu thư đưa cho Diêu Diêu Bích Lưu sao?”

Bọn họ giải quyết Giang Thừa Vũ sau, Bạch Diệu Ngôn rời đi là lúc, cố ý tương tặng một cái mặt dây làm tạ lễ, mặt dây đỉnh cục đá, đó là tên là “Bích Lưu”.

Tạ Tinh Diêu hoảng hốt một sát, nghe phía sau Vân Tương cười nói: “Này viên tự nhiên là phỏng chế phẩm. Bắc Châu có cái thói quen, sẽ ở phi đèn thượng được khảm một ít tiểu trang trí, truyền thuyết phi đèn trang điểm đến càng xinh đẹp, càng dễ dàng bị thần minh thấy.”

Nàng dứt lời một đốn, hứng thú càng đậm: “Bất quá các người cư nhiên có viên Bích Lưu thạch! Ta nghe nói đó là khó gặp bảo bối, có hộ thể ngưng thần chi hiệu, tuyệt đại đa số thiên giai hộ thân pháp khí, đều là từ nó luyện thành.”

Bích Lưu thạch thanh thấu xinh đẹp, Tạ Tinh Diêu vẫn luôn đem nó mang ở trên người, làm như một cái trân quý bùa hộ mệnh.

Nàng không nghĩ tới một viên cục đá còn có thể có loại này tác dụng, tò mò nói tiếp: “Luyện khí?”

“Lấy linh lực thúc giục Bích Lưu, có thể từ giữa hóa ra một giọt kết tinh. Đem kết tinh dung nhập pháp khí, liền có thể đại đại tăng lên hộ thể chi hiệu.”

Vân Tương nói: “Chẳng qua kết tinh khó được, nhiều lắm mười năm một giọt.”

“Cư nhiên còn có loại này tác dụng.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Đáng tiếc chúng ta không hiểu luyện khí.”

Hắn nói độn độn dừng lại, xoay chuyển ánh mắt, cư nhiên thoáng nhìn Tạ Tinh Diêu như suy tư gì.

Ôn Bạc Tuyết nho nhỏ hút khẩu khí lạnh, truyền âm nhập mật: “Người trò chơi..... Sẽ không còn có thể luyện khí đi?”

“Đương nhiên không thể.”

Tạ Tinh Diêu ôm chặt trong tay hồ ly đèn: “Chẳng qua, trong trò chơi có thể tự chế áo chống đạn.”

Áo chống đạn, lợi dụng thế kỷ 21 cao cường độ sợi chế thành hộ thân Thần Khí.

Bích Lưu thạch dùng ở áo chống đạn thượng có lẽ có chút lãng phí, nhưng..... Theo cái này ý nghĩ tưởng, nếu đem áo chống đạn hợp lại hình kết cấu cùng Tu chân giới thiên linh địa bảo lẫn nhau dung hợp, có thể hay không làm ra một kiện cử thế vô song bảo mệnh trang bị?

Tạ Tinh Diêu đem cái này kế hoạch yên lặng ghi tạc thức hải trung tiêu sách vở.

Này trường nhai đèn đuốc sáng trưng, đã đưa tới vài cái ma tu tuần tra bồi hồi. Nơi đây không nên ở lâu, mấy người thương nghị một phen, đi vào ngoại ô một chỗ bá tánh quần cư đường tắt.

Nơi này cư dân phồn đa, từng nhà sáng lên ánh nến, bởi vì vị trí xa xôi, tiên có yêu ma để ý.

Nguyệt Phạn bước lên mái hiên, giơ tay trao một phúng hư vô mờ mịt ánh trăng; Ôn Bạc Tuyết không nói gì nhìn lên cuộn cuộn vô ngần tuyết không, không biết một mình tưởng chút cái gì; Yến Hàn Lai bị Tạ Tinh Diệu ngạnh tắc một cái tiểu đèn lồng, chính đem nó ôm ở ngực, trước mắt toàn là ghét bỏ chi sắc.

Tạ Tinh Diệu ngồi ở đèn nghìn nghịt mái giắc, thả bay trong tay tròn trịa hồ ly đèn lồng, xem nó một chút thông thả lên không, phía sau đuôi to Diệu Diệu lắc lắc.

Giương mắt thời điểm, phát giác Vân Tương nhìn đầy trời phi đèn suy nghĩ xuất thần.

Cảm nhận được nàng nhìn chăm chú, thiếu nữ bưng tỉnh hoàn hồn, hồng lỗ tai cùng nàng hoảng sợ đối diện.

“Làm sao vậy?”

Tạ Tinh Diệu cười, hướng nàng tới gần một ít: “Người thực thích lạc tết hoa đăng?”

“Ân.”

Vân Tương sờ sờ lỗ tai: “Ta ở Lạc Xuyên thời điểm.....”

Giọng nói của nàng chần chờ, nói đến một nửa liền nhấp môi dừng lại, không biết hẳn là như thế nào tiếp tục.

Tạ Tinh Diệu lại là không lắm để ý, tay phải nâng lên cầm, đối thượng nàng sợ hãi hai tròng mắt: “Vân Tương, ngươi có phải hay không có chuyện gạt chúng ta nha?”

Vân Tương dường như tặc mao miêu, bay nhanh giương mắt, lại nhanh chóng cúi đầu, do do dự dự một hồi lâu, mới dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy ngữ điệu thấp giọng nói: “Kỳ thật ——”

Nàng lông mi run lên: “Ta là trộm chuồn ra tới.”

Tạ Tinh Diệu hơi ngạc: “Di?”

Nàng theo bản năng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nguyên văn chưa bao giờ đề cập này một vụ.

Nhưng tinh tế nghĩ đến, rất nhiều chi tiết đều có cổ quái miêu nị, thí dụ như Vân Tương thân là Tu Di Đại Tư Tế, bên cạnh người lại không có hộ vệ cùng thủ; hay là nàng ăn mặc tùy ý đến cực điểm, rất khó cùng quyền cao chức trọng Đại Tư Tế lẫn nhau tương xứng.

“Kỳ thật cũng không tính chuồn êm, nhưng là.....”

Nàng nói được ấp a ấp úng, lỗ tai càng ngày càng hồng, cho đến cuối cùng, nhứt chí cầm nắm tay: “Ta không có tin tưởng.”

Tạ Tinh Diệu bừng tỉnh: “Bởi vì lần này cùng Ma tộc đối chiến?”

“Xem như đi.”

Vân Tương thanh âm cực tiểu, sợ hãi cùng nàng đối diện một cái chớp

mắt: “Mọi người đều nói Tu Di giáo Đại Tư Tế định là thần thông quảng đại, không sợ yêu tà, nhưng kỳ thật..... Ta căn bản không phải như vậy.”

Tạ Tinh Diêu không nói chuyện, lẳng lặng nghe nàng nhỏ giọng nói hết.

“Ta tuổi không lớn, lá gan cũng tiểu, căn bản không có nghe đồn như vậy quyết tâm.”

Nàng ngồi ở mái hiên, nửa bên mặt má vùi vào cánh tay, nhìn phía Tạ Tinh Diêu khi, chỉ có một đôi mắt hạnh sáng quắc sinh quang: “Nghĩ đến những cái đó Ma tộc, ta thậm chí sẽ sợ hãi..... Tất cả mọi người đem hy vọng ký thác ở ta trên người, ta không biết hẳn là như thế nào đi làm, càng sợ làm tạp.”

Bên người an tĩnh sau một lúc lâu.

Phổ hẻm bên trong người đến người đi, tùy ý có thể nghe thấy ồn ào tiếng người. Bọn họ nơi mái hiên phong tuyết toàn tịch, ngẫu nhiên có tiếng gió tiêu động, càng sẵn ra bóng đêm lặng im.

“Ta biết.”

Tạ Tinh Diêu bỗng nhiên nói.

“Ta khi còn nhỏ, cũng bị người trong nhà ký thác kỳ vọng cao.”

Nàng nghiêng đầu, trong mắt ảnh ngược ra liên miên ánh lửa, ngày thường như vậy một cái tùy tâm sở dục người, hiện giờ cười khẽ giương mắt, ánh lửa tất cả dung ở đồng tử, giống như mật ong hoặc hồ phách, ôn nhu đến quá mức.

Vân Tương chớp chớp mắt, bị nàng ánh mắt xem đến ngẩn ngơ.

“Nhà ta không có Tu Di như vậy lợi hại, nhưng.....”

Tạ Tinh Diêu chầm chước một cái chớp mắt tìm từ: “Gia quy thực nghiêm.

Cha mẫu thân cả đời xuôi gió xuôi nước, tự nhiên cũng hy vọng ta có thể trở nên nổi bật, khi còn nhỏ nhà khác hài tử đều ở chơi đùa đùa giỡn, ta lại bị đưa đi học này học kia, vạn sự dù sao cũng phải làm được tốt nhất.”

“Kỳ thật rất nhiều chuyện ta cũng không thích, mỗi ngày học được thực khổ rất mệt, nhưng lúc ấy tuổi không lớn, mẫn trong đầu tưởng, đều là không thể làm cha mẹ thất vọng.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Bỗng nhiên có một ngày, ta đứng ở trước gương, không biết như thế nào liền tưởng, ta chính mình rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?”

Nàng chán ghét hết thầy tận thiện tận mỹ, càng không thích bùng cái giá khổ học thư pháp nhạc cụ, chỉ vì có thể bị người khác khen một câu “Ưu tú”.

Như vậy sinh sống không còn cái vui trên đời, liền chính mình đều cảm thấy mờ mịt vô thố, không biết hẳn là vì cái gì mà sống.

Lúc sau tiếp xúc □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, loại này tùy tâm sở dục vớ vẫn trò chơi, xem như nàng phát tiết áp lực một loại phản nghịch con đường.

“Người muốn lại là cái gì?”

Vân Tương ngược mắt, nghe bên người tuổi xấp xỉ cô nương nhẹ giọng ra tiếng: “Không thêm nghĩ người khác cho người áp lực, cũng không thêm nghĩ Tu Di giáo Đại Tư Tế tên tuổi, thân là Vân Tương, người nguyện ý đi

làm cái gì?”

Nơi xa một thốc pháo hoa nổ tung, chiếu sáng lên thiếu nữ tinh xảo mặt nghiêng, tuyết quang lưu chuyển, không biết nơi nào phượng tiếng tiêu động, pháo hoa phi tán như tinh.

Đập vào mắt là thành trì trăm dặm, vạn gia ngọn đèn dầu, toàn thành người kỳ nguyện theo gió đăng vào đêm sắc, xa xa gửi cùng một vòng minh nguyệt.

Thân là Vân Tương nàng, nhiệt tình yêu thương tòa thành này, này phiên thổ địa.

Nàng cũng có muốn bảo hộ người cùng sự.

“Huống chi, không cần sợ hãi.”

Tạ Tinh Diêu đuôi mắt khẽ nhếch, câu ra một cái nho nhỏ cười hình cung:

“Có chúng ta bồi người nha. Nếu là đồng hành đồng bọn, ta sẽ bảo hộ người.”

Nàng nói xong ngửa đầu, vọng liếc mắt một cái chân trời phiêu diêu ánh lửa, ngược lại rũ xuống hàng mi dài, mỉm cười mở ra đôi tay: “Ôm một cái?”

Một loại lệnh người an tâm ôn nhu.

Vân Tương lẳng lẳng cùng nàng đối diện, không biết vì sao cổ họng một ngẹn.

Thụ sủng nhược kinh tiểu cô nương vành tai phấp phấp ra hơi hơi hồng triều, vụng về vươn tay phải, chưa chạm đến Tạ Tinh Diêu, liền bị người sau

thuận thế ôm quá, vỗ vỗ sống lưng.

Có như vậy ngăn ngừa trong nháy mắt, thiếu nữ ảm áp hơi thở lồi cuốn toàn thân là lúc, những cái đó bồi rồi nàng hồi lâu sợ hãi, sầu lo cùng bi thương, tất cả hóa thành mây khói tiêu tán.

“Lúc sau.....”

Vân Tương nhẹ nhàng hút một hơi, trúc trắc giờ tay, vòng lấy nàng vòng eo.

Nàng không biết nghĩ đến cái gì, ngữ khí có chút khổ sở: “Liền không thấy được các người.”

“Liền tính lần này tách ra, cũng tổng có thể tái kiến.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ nàng đầu, ý cười ôn hòa, mang theo vài phần thiếu niên khí phách giao hoạt: “Lặng lẽ nói cho người, bởi vì Tu chân giới là viên.”

Chapter 34

Tạ Tinh Diêu rời đi Sóc Phong Thành khi, đã gần đến nửa đêm.

Tối nay trong thành phồn đèn như ngày, vạn gia ngọn đèn dầu dường như ngân hà chảy ngược.

Bọn họ lập với cao cao mái hiên phía trên, đem vô biên thịnh cảnh thu hết đáy mắt, tới gần rời thành, Tạ Tinh Diêu từ trò chơi hệ thống móc ra một cái Polaroid, cho đại gia chụp mấy tấm chụp ảnh chung.

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đều là chụp ảnh tay già đời, không chút nào cố sức song song bày ra kinh điển tư thế, ở trước màn ảnh như cá gặp nước; Yến Hàn Lai đối ngoạn ý nhi này dốt đặc cán mai, đáy mắt tuy có mờ mịt, lại vẫn là quán triệt cho tới nay biệt nữ tính tình, thẳng tắp đứng ở góc.

Vân Tương là cái hoạt bát tính tình, đối mới mẻ sự vật tràn ngập tò mò, mặc dù chưa bao giờ nghe nói qua loại này “Pháp khí”, ở Tạ Tinh Diêu chỉ đạo hạ, động tác vẫn xưng được với linh hoạt hay thay đổi.

Mấy trương ảnh chụp nhanh chóng ra lò, Tạ Tinh Diêu cho mỗi người đệ đi một phần, không nhịn cười ra tiếng: “Không phải đâu, đây là các người hai cái cái gọi là ‘kinh điển phải giết tư thế’…… Kéo tay?”

—— mỗi bức ảnh thượng, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đều ở giờ tay chữ V ngây ngô cười.

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết vò đầu cười cười, ánh mắt chân thành tha thiết: “Những cái đó trang soái giả khốc động tác, chúng ta hơi xấu hổ.”

“Người nhìn kỹ xem, kỳ thật mỗi trương đều có rất lớn khác nhau! Chúng ta phân biệt dùng cười lạnh, mỉm cười cùng nhếch miệng cười, kéo tay vị trí cũng không giống nhau.”

Nguyệt Phạn cúi đầu xem một cái trong tay ảnh chụp, nghiêm nghị chính sắc: “Từ từ, người dạy Vân Tương này đó..... Một tay so kéo tay, đôi tay so kéo tay, còn hữu dụng kéo tay cùng người tạo thành một cái tình yêu?” Không thành thật người Tạ Tinh Diêu vò đầu cười cười, ánh mắt đồng dạng chân thành tha thiết: “Phục cổ lưu hành phong cách sao.”

Nàng ho nhẹ một tiếng, quyết định nói sang chuyện khác: “Cùng với Yến công tử, người như thế nào cùng người trong sách dường như, từ đầu tới đuôi không đổi quá động tác?”

Rất giống một trương không ngừng copy paste trạng thái tĩnh đồ.

Yến Hàn Lai lười thanh cười cười: “Tạ cô nương thủ thế, tựa hồ cũng chưa từng biến hóa.”

Tạ Tinh Diêu:..... Hành.

Đều là trạng thái tĩnh đồ, vốn là cùng căn sinh, tương tiên hà thái cấp.

Lạc tết hoa đăng chính là Bắc Châu mỗi năm một lần việc trọng đại, mặc dù tới rồi đêm khuya, vẫn có kéo dài không dứt ánh lửa cháy lan đến chân trời, châm ra một cái thông thiên chi hà, chọc người mơ màng hết bài này đến bài khác.

Nề hà bọn họ tình cảnh đặc thù, nếu tiếp tục lưu tại trong thành, rất có khả năng sẽ bị yêu ma phát hiện, chỉ có thể niệm niệm không tha đi trước rời đi,

trở lại ngoài thành Tu Di giáo ẩn thân mà.

Tạ Tinh Diệu từ nhỏ đến lớn cực nhỏ thụ hàn, thẳng đến bước vào sơn động, đặt mình trong với ấm áp ánh nền bên trong, mới kinh ngạc phát hiện đôi tay sớm bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Người tu chân đảo cũng thật là không sợ rét lạnh, nếu là đã từng nàng đi vào Bắc Châu, chắc chắn biến thành một con không muốn nhúc nhích ngủ đông hùng, ngày ngày đêm đêm giấu ở thật dày chăn bông bên trong.

Hiện giờ thể chất biến đổi, cư nhiên cảm thấy loại này độ ấm không tính cái gì, linh mạch thậm chí còn sẽ có nhiệt khí tự hành sinh ra, lan tràn đến ngũ tạng lục phủ, đánh tan bầy thành hàn ý.

Nàng gấp không chờ nổi muốn ấm áp ấm áp, Vân Tương đối loại này nước đóng thành băng thời tiết tập mãi thành thói quen, thấy thế cười cười: “Các người đi vào trước nghỉ ngơi nghỉ ngơi đi. Ta một mình bên ngoài đi một chút, nhìn xem Sóc Phong Thành đèn.”

Nàng theo bản năng nói “Một mình”, chắc là muốn lưu ra một cái an tĩnh tự mình không gian.

Tạ Tinh Diệu không tiện quấy rầy, gật đầu theo tiếng: “Hảo. Chú ý an toàn.”

Vân Tương bóng dáng uyển chuyển nhẹ nhàng đi xa, Tạ Tinh Diệu hành đến lò sưởi bên, tiếp nhận Thường Thanh cô nương bưng tới một chén trà nóng: “Đa tạ.”

Nàng nói rũ mắt, ánh mắt ngưng ở trên bàn đá một quyển mở ra sách cũ:

“Đây là..... Chú pháp?”

Thường Thanh gật đầu: “Là Tu Di giáo thuật pháp.”

“Nghe nói Tu Di nhất thiện thuật pháp, Thường Thanh cô nương tu tập nhiều năm, nhất định biết cực quảng.”

Tạ Tinh Diệu ánh mắt khẽ nhúc nhích: “Thường Thanh cô nương, không biết này Tu chân giới..... Có từng từng có có thể xuyên qua thời gian cùng 3000 thế giới thuật?”

Nguyệt Phạm cùng Ôn Bạc Tuyết nghe vậy đều là ngưng thần.

“Thời gian cùng tiểu thế giới?”

Thường Thanh lược có trầm tư: “Theo ta biết, nếu muốn đi hướng 3000 thế giới, duy nhất biện pháp đó là phi thăng. Đến nỗi xuyên qua thời gian.....

Truyền thuyết mấy trăm năm trước, Tu Di xác thật tồn tại quá loại này thủ đoạn.”

Tạ Tinh Diệu ánh mắt sáng ngời: “Có thể liên thông qua đi cùng tương lai?”

Thường Thanh: “Ân.”

Nàng tướng mạo thanh lệ, khí chất trầm ổn bình tĩnh, cách nói năng gian logic rõ ràng, thực có thể làm người tin phục: “Chẳng qua tổ khi chi thuật tiêu hao thật lớn, bày trận rất khó, bởi vì quá mức phức tạp, ở trong chiến loạn dần dần thất truyền.”

Tạ Tinh Diệu cùng bên người hai người bay nhanh trao đổi một đạo tầm mắt: “Minh bạch, đa tạ.”

Tuy rằng thuật pháp thất truyền nhiều năm, nhưng bọn hắn cũng không tính không hề thu hoạch, ít nhất đã biết ở Tu chân giới, thời gian xuyên qua có

thể bị nhân vi làm ra.

Chỉ tiếc tin tức quá ít, nếu muốn loát thanh bọn họ xuyên qua tới đây tiền căn hậu quả, chỉ sợ còn kém thật sự xa.

“Thời gian xuyên qua, nghe tới như là khoa học viễn tưởng điện ảnh kiểu đoạn.”

Nguyệt Phạm suy nghĩ sau một lúc lâu, truyền âm nhập mật: “Các người nói, Tu chân giới cũng tồn tại song song thời không sao? Nếu thực sự có xuyên qua thuật pháp, nhất định sẽ sinh ra bà ngoại nghịch biện đi.”

Ôn Bạc Tuyết nghe được ngẩn ngơ, dùng thần thức hồi nàng: “Cái gì bà ngoại?”

“Bà ngoại nghịch biện, là về thời gian lữ hành một loại mâu thuẫn.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Đơn giản tới nói, nếu người xuyên qua về quá khứ, giết chết người bà ngoại, không có bà ngoại, người mẫu thân sẽ không sinh ra, người tự nhiên cũng liền không khả năng tồn tại —— bởi vậy sinh ra một vấn đề, nếu người không tồn tại, như vậy giết chết người bà ngoại người, đến tột cùng là ai.”

Ôn Bạc Tuyết đại khái nghe minh bạch, ngơ ngác gật đầu.

“Cho nên ở rất nhiều khoa học viễn tưởng điện ảnh, người xuyên việt đều sẽ tận lực không đi thay đổi lịch sử.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Chẳng sợ chỉ có một phi thường nhỏ bé bất đồng, cũng có thể đổi đời sau tạo thành thật lớn ảnh hưởng. Bất quá đi, Tu chân giới không phải chú ý một cái nghịch thiên sửa mệnh sao? Nếu thành công

xuyên qua lại một mặt lo lắng đề phòng, ta cảm thấy không khỏi quá mức không thú vị.”

Bọn họ ba người nhìn như an tĩnh, kỳ thật ở dùng thần thức người một lời ta một ngữ, thảo luận thời gian không gian các loại khả năng tính.

Tạ Tinh Diệu lơ đãng nâng lên mắt, vừa lúc thoáng nhìn Yến Hàn Lai trầm mặc sullen mặt.

Hắn không nói một lời đứng ở góc, tùy ý quang cùng ám đan chéo biến ảo, phác họa ra trên mặt góc cạnh rõ ràng hình dáng. Một đôi màu hổ phách tròn mắt đen tối không rõ, đuôi mắt dưới, là lãnh lệ trầm ngưng ánh nến tro tàn.

Yến Hàn Lai chính nhìn kia bỗng ghi lại có Tu Di thuật pháp sách cũ.

Hắn cực nhỏ hiển lộ như thế nghiêm túc thần thái, Tạ Tinh Diệu nhẹ nhướng mày sao: “Yến công tử, hay là cũng đối tổ khi chi thuật thực cảm thấy hứng thú?”

Thiếu niên bất quá lười nhác cười cười: “Tạ cô nương không phải cũng là?”

Hắn nhất am hiểu loại này vớt cầu đường như hỏi đáp, một khi gặp gỡ không muốn theo tiếng vấn đề, liền đem lời nói tra ném cho đối phương.

Tạ Tinh Diệu không có khả năng hướng hắn lộ ra xuyên qua việc, vốn muốn đánh cái ha ha có lệ qua đi, chợt nghe Thường Thanh cô nương ôn thanh nói: “Tại đây trên đời, lại có mấy người không nghĩ trở về quá khứ đâu.”

Mỗi người đều có không vừa lòng ý việc, ngày cũ thời gian đi xa, chỉ dư hối ý mà thôi.

Nếu có thể xuyên qua thời gian, liền có thể hồi tưởng vãng tích, đem hết thảy cực khổ cùng biệt ly bóp chết ở nảy sinh thời điểm.

Không biết như thế nào, Tạ Tinh Diệu nhớ tới Yến Hàn Lai trên người lớn lớn bé bé vết sẹo, còn có hấn cặp kia chịu quá trọng thương đôi mắt.

Hấn muốn thay đổi chuyện cũ..... Cùng chúng nó có quan hệ sao?

“Đều đang nói trở về quá khứ, ta cảm thấy đi tương lai nhìn xem cũng khá tốt.”

Ôn Bạc Tuyết nhếch miệng cười: “Ta còn khá tò mò, đại gia tương lai sẽ biến thành cái dạng gì người.”

Còn có một câu hấn chưa nói, có lẽ nhiều năm về sau, Tu chân giới cũng có thể phát minh ra các loại công nghệ cao, khoa học cùng tiên pháp hoàn mỹ dung hợp, cái loại này sinh hoạt chẳng phải mỹ tư tư.

Hấn nói chuyện khi không hề phòng bị, tới gần câu mật, bỗng nhiên cảm thấy một trận rét lạnh mà đến gió lạnh.

Này phong ử đột vẫn đục, lời cuốn không tốt sát ý, Ôn Bạc Tuyết ở đoàn người trung tu vi tối cao, lập tức liễm khởi ý cười: “Ai?”

Lại là một thốc tiếng gió quá.

Trong lúc nhất thời khí lạnh như nước, ánh nến bị xé rách thành không ngừng giã giũa mảnh nhỏ, xuyên thấu qua vài sợi mờ nhạt ánh lửa, Tạ Tinh Diệu nhú mày ngẩng đầu, trông thấy mấy cái hồn nhiên xa lạ bóng

dáng.

Vắng lặng, tức sát, mẫn huề thể như chẻ tre sát ý ——

Lại là mấy chục cái tản ra ma khí yêu tà.

“Không hổ là tiên gia người, phản ứng thật mau.”

Dẫn đầu nam nhân sinh có một đôi đồ đậm đôi mắt, mở miệng khi trong tay trường đao vừa động, phóng xuất ra thật mạnh uy áp: “Cổ tư tế di vật.....

Hắn là ở các người trên tay đi. Tìm được tiên cốt sao?”

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc nhẹ dịch bước chân, đem Thường Thanh hộ ở sau người.

Này giúp yêu ma không dung khinh thường, phát hiện sách cổ mất trộm sau, tất nhiên triển khai toàn thành trong phạm vi đại điều tra.

Sau đó ở không đến một đêm thời gian, lợi dụng dấu vết để lại, tìm được này chỗ Tu Di giáo ẩn thân nơi.

“Thật không nghĩ tới, có mấy chỉ xám xịt lão thử còn sống, còn giấu ở như vậy một cái hẻo lánh sơn động. Nói thành thật lời nói, tìm được các người, thật đúng là phí ta không ít công phu.”

Ma tộc nam nhân nhẹ nhếch miệng giác: “Thức thời nói, đem tiên cốt giao ra đây, ta có thể lưu các người một cái toàn thân.”

Bọn họ sở dĩ đánh vào Sóc Phong Thành, là vì tìm đến tiên cốt, tấn chức tu vi. Một khi bắt được tiên cốt, liền có thể toàn diện áp chế Tu Di, hoàn toàn chiếm cứ Bắc Châu.

Không thành tưởng tiên cốt không biết tung tích, căn bản vô pháp bị cổ tư

tế di vật cảm ứng, mắt thấy Lạc Xuyên Tu Di chủ đàn có động tác, sắp ra mặt tiêu diệt sát trừ ma, yêu ma trong lòng tất nhiên hoảng loạn.

Bọn họ cần thiết ở Tu Di chi viện đã đến phía trước tìm đến tiên cốt, nếu không liền toàn xong rồi.

Mười, mười một, mười hai.

Tới tổng cộng mười hai chỉ yêu ma, phần lớn ở Trúc Cơ tu vi, dẫn đầu cái kia tới rồi Kim Đan.

Tạ Tinh Diệu trầm mặc không nói, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích.

Tiếp theo nháy mắt, liền cùng Ôn Bạc Tuyết đồng thời véo ra pháp quyết, bạch mang như nhận, công kích trực tiếp trong đó hai cái tiểu yêu giữa mày!

Bọn họ động tác lại tất lại lệ, giây lát đánh tan lưỡng đạo thân ảnh. Dẫn đầu nam nhân tức giận đem phát, trong tay trường đao ong nhiên ra khỏi vỏ, sát khí bốn phía gian, giữa không trung vẽ ra một đạo hàn nguyệt viên hình cung.

Nhưng mà ngay sau đó, lại là một đạo lãnh quang chợt hiện. Tất quang trút ra như đằng long, bất quá đảo mắt, liền thẳng tắp đâm vào vài chỉ tiểu yêu ngực.

Lúc này không ngừng dẫn đầu Ma tộc, liền Tạ Tinh Diệu cũng là sửng sốt.

Đây là nàng chưa bao giờ gặp qua chiêu thức cùng linh lực, đều không phải là đến từ trong sơn động bất luận cái gì một người, lưu quang bay múa, chiếu ra nhàn nhạt tuyết sắc ——

Ra chiêu người, thành linh đứng ở ngoài động mệnh mang tuyết trung.

Ở nàng hoảng hốt ngay lập tức, cửa động chảy nhập vài tiếng gió lạnh nước nở, theo sát sau đó, là mấy đạo quạ màu đen bóng dáng.

Người tới toàn người mặc đen nhánh áo choàng, đem diện mạo tất cả che lấp, chợt vừa thấy đi, chỉ có thể nhìn ra mỗi người đại khái thân hình.

Hắc ảnh cao gầy, tuy rằng thấy không rõ tướng mạo, nhưng hiển nhiên chịu đựng quá huấn luyện, cùng ngang ngược vô lý Ma tộc có cách biệt một trời, vội vàng tiến lên mà đến, không có chút nào tiếng động.

Tạ Tinh Diệu dư quang phút chốc quá, trông thấy Thường Thanh trên mặt kinh hãi chi sắc.

Giây lát một sát, lại là mấy thốc quang hoa sinh ra, yêu ma nhóm không kịp phản ứng, bị đánh trúng liên tiếp lui về phía sau, trước người phá vỡ đạo đạo huyết quang.

Đây là lệnh tất cả mọi người không tưởng được trạng huống, yêu tà bị gắt gao áp chế, giấy giụa hoảng loạn xin tha, áo choàng đen lại là ngoảnh mặt làm ngơ, đầu ngón tay nhẹ điểm hư không, lại một lần thúc giục phức tạp rườm rà hỗn tạp trận pháp.

Lựa đêm tối sắc ngưng ra kim quang đạo đạo, bàng bạc chi khí hồi làm trào dâng lôi đình. Trước mắt nghiêm nhiên một hồi đơn phương tàn sát, không cần thiết lâu ngày, quần ma đã đúng rồi vô hơi thở.

Ôn Bạc Tuyết chần chờ thấp giọng: “Đây là..... Lạc Xuyên Tu Di giáo?”

Hắn tiếng nói vừa dứt, cuối cùng một con yêu ma thân thể âm âm ngã

xuống.

Vài sợi lông quang chưa tan đi, vỡ vụn với gió lạnh bên trong, chiếu sáng lên thẳng thân mà đứng đen nhánh áo choàng.

Ngoài động mơ hồ có thể thấy được tuyết bay mấy ngày liền, màn đêm cùng cuồng phong dung thành mơ hồ bối cảnh sắc. Người mặc áo choàng mọi người đủ bước không tiếng động, hướng huyết động hai sườn ngay ngắn phân tán, vì trung ương lưu ra một cái thẳng tắp thông lộ.

Ánh nền ảnh ngược ra liên miên hắc ảnh, ám ảnh thật mạnh hạ, có kín người mang tuyết sắc tự ngoài động mà đến, nơi đi qua, giáo đồ toàn như quạ đen tản ra.

Lãnh túc, kiên quyết, đầy người phong tuyết, đĩnh bạt như đao.

Đương nàng đến gần, rõ ràng là tuổi trẻ thiếu nữ thanh tú: “Nói vậy chứ vị đó là Lăng Tiêu Sơn đạo trưởng đi.”

“Không tôi.”

Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên sinh ra một loại cổ quái mà vi diệu dự cảm, áp xuống mặc danh bắt đầu kinh hoàng trái tim, chính sắc đáp: “Người là ——”

Thiếu nữ hoãn thanh cười cười, không rảnh tựa ngọc ónh bạch đầu ngón tay từ từ thượng nâng, dẫn ra chuông bạc leng keng rung động, hơi dùng một chút lực, xốc lên đỉnh đầu đen kịt to rộng áo choàng.

Áo choàng dưới, là một trương hoàn toàn xa lạ mặt.

Tinh xảo xinh đẹp, mặt mày chi gian sinh ra cao lãnh chi hoa lả lướt quý khí, da như ngưng chi, không thấy được chút nào tỳ vết cùng vết sẹo.

Nàng cười đến ôn hòa lễ phép, triều mọi người hơi hơi gật đầu, hầu âm thanh lắng ôn nhã, giống như ngọc thạch đánh đàn.

“Lần đầu gặp mặt. Ta là Tu Di giáo Đại Tư Tế, Vân Tương.”

Chapter 35

Không thích hợp.

Một ngữ lạc tất, mọi nơi tĩnh như tĩnh mịch.

Ôn Bạc Tuyết nhất thành thật, trong đầu toàn làm một cuộn chỉ rối, theo bản năng ra tiếng: “Tu Di giáo..... Vân Tương? Nhưng Vân Tương không phải ——”

Hắn nói dừng lại, ánh mắt hiện ra vài phần xin giúp đỡ chi ý, mờ mịt nhìn về phía Tạ Tinh Diêu.

“..... Còn nhớ rõ nguyên văn cốt truyện sao?”

Tạ Tinh Diêu vẫn chưa mở miệng trả lời, mà là hạp hạp hàng mi dài, cắn răng truyền âm: “Vai chính đoàn lần đầu tiên nhìn thấy Tu Di giáo Đại Tư Tế, thật là ở lạc tết hoa đăng ban đêm.”

Nguyệt Phạn trầm giọng: “Nhưng chúng ta gặp được cái kia ——”

Nàng nghĩ không ra đáp án, đôi môi mấp máy, cũng không ra tiếng.

Từ ngay từ đầu, rất nhiều chuyện đều không thích hợp.

Ở thượng một đoạn Giang Thừa Vũ phó bản, tình thế phát triển theo sát nguyên văn cốt truyện, chưa bao giờ từng có bất luận cái gì bại lộ. Nhưng mà lần này, tự bọn họ đi vào Bắc Châu ngày đầu tiên khởi, liền xuất hiện lệnh người hoang mang sai vị.

Chân chính Vân Tương, hành sự thành thực, lòng mang đại nghĩa, thời khắc ghi nhớ thân là Đại Tư Tế sứ mệnh, mặc dù ngẫu nhiên hiển lộ vài phần non nớt thiếu nữ tình cảm, cũng định sẽ không hoảng sợ thoát đi Tu

Di, phối hợp bọn họ trình diễn vừa ra ra hoang đường trò khôi hài.

Nhưng nàng lại đích đích xác xác mang thuộc về Đại Tư Tế chuông bạc, có Thường Thanh cha mẹ làm chứng, tuyệt đối không thể nhận sai.

“Thường Thanh cô nương.”

Tạ Tinh Diệu do dự một lát, chần chờ mở miệng: “Người không lâu trước đây đề cập quá Tu Di giáo tổ khi phương pháp..... Này đây loại nào hình thức mở ra trận pháp?”

Thường Thanh cũng có chút mờ mịt vô thức, tự hỏi không ra tiền căn hậu quả, nghe vậy sửng sốt, bay nhanh trả lời: “Ta nghe nói, trừ bỏ chú pháp ở ngoài, còn ứng phối hợp vừa ra cực kỳ phức tạp vũ bộ, mệnh gọi ‘ tổ khi vũ tế ’.”

Tổ khi vũ tế.

Đi vào Bắc Châu ngày đầu tiên, nàng nhìn trước mắt gió lạnh sóc tuyết, mọi nơi nhìn xung quanh thời điểm ——

Ôn Bạc Tuyết hoảng sợ cả kinh: “Tạ sư muội, ngày đó chúng ta đến Bắc Châu, người có phải hay không từng hỏi qua chúng ta..... Có không nhìn thấy có người ở khiêu vũ?”

Ngoài động gió lạnh điên cuồng gào thét, ánh nến hoảng đến tầm nhìn mờ hồ, Tạ Tinh Diệu uống phỉ há mồm, chung quy không phát ra âm thanh, mà là vội vàng xoay người, bước nhanh đi vào mệnh mộng bóng đêm.

Nàng sớm nên nghĩ đến.

Khi đó bọn họ ngồi ở Sóc Phong Thành mái hiên thượng, ngẩng đầu ngóng

nhìn đầy trời ngọn đèn dầu, Vân Tương lại đem nửa bên mặt má chôn nhập hai tay, thật cẩn thận nói cho nàng, chính mình có chút sợ hãi.

Kỳ thật Vân Tương tu vi không yếu, đợi đến Lạc Xuyên chi viện đến, đối kháng Ma tộc không thành vấn đề. Tạ Tinh Diệu coi đây là tiền đề, tìm mọi cách an ủi nàng, duy độc xem nhẹ một loại khác khả năng tính.

Làm nàng như vậy để ý, như vậy do dự sự tình, như thế nào là một hồi tất nhiên lấy được thắng lợi chiến dịch.

Vân Tương tuy rằng ngây ngô, cũng không nhút nhát.

Phong tuyết tàn sát bừa bãi, cắt ở trên mặt đường như lưỡi đao. Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, theo tới khi ký ức từng bước đi phía trước.

Bọn họ nhận thức “Vân Tương”, bàn tay cũng không tinh xảo non mịn, thậm chí tung hoành có đạo đạo miệng máu cùng nứt da. Nàng nói nàng thói quen ăn mặc nam trang, chưa thấy qua tráng lệ huy hoàng lâu vũ, cũng không ăn qua mềm mại ngon miệng điểm tâm.

Tu Di giáo chấp chưởng Bắc Châu 300 năm hơn, cái nào Đại Tư Tế không phải xuất thân tôn quý, sống trong nhung lụa, nhìn chung trăm năm, tay mang chuông bạc lại cảnh ngộ không tốt người, cô đơn có như vậy một cái. 300 năm trước, Tu Di giáo đệ nhất nhậm Đại Tư Tế.

..... Vị kia tương truyền xuyên đình nhạc trì, cao khiết vô song cứu thế thần nữ.

Đó là Vân Tương.

Cho nên nàng mới có thể ở quá ngắn thời gian, cùng cổ tư tế di vật cực nhanh sinh ra cảm ứng, tìm được tiên cốt sở tàng nơi, nguyên nhân vô nó, kia vốn chính là thuộc về nàng pháp khí.

Tuyệt ngược phong thao, sương mù mờ hồ tầm mắt, Tạ Tinh Diệu hít sâu một hơi, chưa kịp dùng tới ngự phong pháp quyết, bị đông lạnh đến run bần bật.

Ngày ấy nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng người, là ở một chỗ hiu quạnh hẻo lánh bên hồ.

Trong trí nhớ con đường dần dần trở nên rõ ràng, khắp nơi trống trải vô ngần, Tạ Tinh Diệu thở hổn hển dừng lại bước chân.

Ao hồ sớm đã ngưng tụ thành dày nặng mặt băng, bát phương sương mù lượn lờ, dường như một bức không tiếng động hòa tan hóa.

Phóng nhãn nhìn lại toàn là tuyết trắng, ở che trời lấp đất tuyết sắc dưới, đồng dạng người mặc tổ sắc váy dài nữ hài có vẻ phá lệ yên tĩnh nhỏ bé. Dây núi chụp xuống hỗn độn ám ảnh, Vân Tương nghe tiếng ngẩng đầu, đối thượng nàng ánh mắt.

“Tạ cô nương.”

Sườn mặt bị sương tuyết đông lạnh ra nhàn nhạt màu đỏ, Vân Tương chớp mắt, sắc mặt như thường: “Làm sao vậy?”

“Người sở dĩ rời đi sơn động,” Tạ Tinh Diệu cất bước tiến lên, gót chân bước qua tuyết tầng, phát ra rào rạt trầm đục, “Là phát hiện Tu Di tới gần hơi thở?”

Mọi nơi gần gũi an tĩnh một sát.

“..... Đúng vậy.”

Vân Tương lại mở miệng, phảng phất có trầm trọng gánh nặng bị nháy mắt buông, giờ lên như trút được gánh nặng cười khẽ: “Ta lưu tại nơi đó, nếu cùng bọn họ gặp nhau, trường hợp sẽ thực xấu hổ —— người nói đúng không?”

Các nàng lẫn nhau cũng không chỉ ra, trầm mặc trung, là hai hai không hẹn mà cùng trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Nhìn thấy nàng phía trước, Tạ Tinh Diêu ẩn giấu lòng tràn đầy nói muốn hỏi tưởng nói, nhưng mà giờ phút này thật sự cùng nàng gặp gỡ, do dự hồi lâu, chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu: “Người phải đi?”

“Cái này trận pháp tiêu hao quá lớn, nhiều lắm chỉ có thể duy trì một ngày.”

Vân Tương vọng liếc mắt một cái xa xa ánh trăng, híp lại hai mắt: “Nếu trong vòng một ngày chưa từng khởi động, nó liền sẽ trôi đi vô tung.”

Như vậy gần nhất, nàng rút cuộc vô pháp trở lại 300 năm trước.

Chính như Tạ Tinh Diêu ở trong sơn động lời nói, chẳng sợ chỉ có một phi thường nhỏ bé bất đồng, cũng có thể đổi đời sau tạo thành thật lớn ảnh hưởng. Không có nàng, Tu Di không người kiếp giết ma quân, Bắc Châu chắc chắn lại vô đường ra, hoàn toàn trở thành yêu tà luyện ngục.

“Thực xin lỗi, không cùng các người nói thật.”

Ánh trăng đậm thủng sợi bông dày đặc đám mây, tưới xuống một sợi thanh u quang hoa, thời gian đã gần đến đêm khuya, váy trắng thiếu nữ lập với

dưới tàng cây, an tĩnh nhìn chăm chú Tạ Tinh Diệu hai mắt.

“Từ lúc còn rất nhỏ khởi, bọn họ liền nói ta thiên phú dị bẩm, là Bắc Châu cảnh nội độc nhất vô nhị hạt giống tốt, cũng chỉ có ta, có thể thắng được cao cao tại thượng ma quân.”

Vân Tương nói: “Ta không biết ngày đêm khổ tu thuật pháp, thẳng đến mấy ngày trước..... Với ta mà nói mấy ngày trước, sự phụ bổn nhiên tìm được ta, nói cho ta hành thích kế hoạch.”

Thế nhân toàn nói vị kia xả thân cứu thế Đại Tư Tế phong cảnh vô hai, mấy trăm năm thời gian qua đi, cơ hồ không ai biết, nàng bất quá là cái tuổi không lớn, chưa bao giờ ra quá Bắc Châu tiểu cô nương.

Chính như bảo hộ tiên cốt Thường Hoan, âm thầm phù hộ Sóc Phong Thành Tu Di người sống sót, vô số tới lại đi tu sĩ cùng bá tánh, trên đời nào có như vậy nhiều thập toàn thập mỹ, lòng mang thiên hạ đại năng.

Xốc lên hoặc thảm thiết hoặc rộng lớn mạnh mẽ truyền thuyết, phong tuyết mấy ngày liền Bắc Châu, là rất rất nhiều người thường chuyện xưa.

Nàng lá gan không lớn, ăn mặc dễ bề hành động thô ráp nam trang, không ném thử quá tỉ mỉ nấu nướng đồ ăn, bởi vì sinh hoạt gian khổ, đầy tay đều là vết sẹo nứt da.

Nàng cũng thích mới mẻ thú vị sự vật, cùng thế gian tầm thường các thiếu nữ không có gì bất đồng, chợt vừa thấy đi ngậy thơ non nớt, giống như một con chim, không biết hẳn là bay đi địa phương nào.

“Ta đoán không ra kết quả, luôn là hoài nghi chính mình đến tột cùng có thể

làm được hay không, nghĩ đến những cái đó tề tụ yêu ma..... Sẽ cảm thấy sợ hãi.”

Vân Tương rũ mắt, mũi chân xẹt qua một đồng tuyết trắng, lưu lại giầy lát lướt qua bóng dáng: “Nếu ám sát thành công, ta tất nhiên trốn không thoát quần ma bao vây tiêu trừ; nếu là thất bại, đồng dạng tử lộ một cái. Người cũng nhìn ra tới rồi, ta cùng truyền thuyết Đại Tư Tế thực không giống nhau, mới không phải cái gì trí sinh tử với ngoài suy xét thánh nhân..... Sự phụ nhìn ra ta tâm tư, bày ra cái này trận pháp.”

Ngay thơ thiếu nữ hốt hoảng đi vào 300 năm sau, không ngoài sở liệu, nàng quả nhiên chết ở kia tràng đại chiến bên trong.

Nghe 300 năm sau mọi người nói lên về chính mình chuyện xưa, nàng cảm thấy buồn bã vừa buồn cười.

“Ở ta sinh hoạt cái kia Bắc Châu, nơi chốn đều là gọi người chán ghét gió lạnh, từng nhà ở tại mộc trong phòng, bị yêu ma làm như nô lệ sử dụng, vận khí kém hơn một ít, sẽ bị trực tiếp ăn luôn.”

Vân Tương nói: “Ta cùng với bằng hữu tâm sự thời điểm, tổng hội tượng tượng mấy trăm năm sau sinh hoạt —— có lẽ mọi người có thể thoát đi Ma tộc khống chế, có được thuộc về chính mình thành trì; có lẽ bên đường không hề nơi chốn tiêu điều, mà là kiến ra thật nhiều thật nhiều xinh đẹp cao lâu, có muốn ăn tưởng chơi, đều có thể ở đầu đường nhìn thấy.”

Nàng nói ngửa đầu, con người đựng đầy phong tuyết, cùng với một mặt đẩy ra, tựa đáy lòng tràn ra cười: “Hảo vui vẻ, ta hôm nay tất cả đều thấy.”

Tạ Tinh Diệu không nói chuyện, hốc mắt phát sáng.

Liên miên ngọn đèn dầu, chu lâu khỉ hô, đều là nàng tâm tâm niệm niệm cảnh tượng ——

Mà hết thảy này ngọn nguồn, bắt đầu từ nàng mệnh trung chú định tử vong. Không lâu phía trước, bọn họ từng cùng nhau thảo luận qua thời gian xuyên qua.

Thường Thanh nói, thế nhân sở dĩ chấp nhất với tìm tòi nghiên cứu thời gian, là vì nghịch thiên sửa mệnh, đền bù qua đi phát sinh hối hận cùng tiếc nuối. Khi đó Tạ Tinh Diệu cũng tưởng, nếu vạn sự nhất thành bất biến, như vậy xuyên qua không khỏi đần độn vô vị.

Duy độc Vân Tương bất đồng.

Nàng vượt qua ngàn vạn đoạn thời gian mà đến, chỉ vì yên tâm thoải mái cam tâm tình nguyện mà, lao tới một hồi sớm đã viết liền kết cục.

Bởi vì nàng tất cả đều gặp được.

Toàn gia đoàn viên già trẻ lớn bé, tùy tâm sở dục thả bay vào đêm đèn sáng, ngàn gia vạn hộ tự đáy lòng kì vọng.

Chính như các nàng ở mái hiên thượng theo như lời như vậy, không thêm nghĩ thân là Đại Tư Tế chức trách cùng áp lực, thân là “Vân Tương”, nàng thâm ái tòa thành trì này cùng thổ địa.

Vì thế nàng tưởng, không cần sợ hãi lập, chẳng sợ chỉ có lúc này đây, thử dùng cảm một chút đi.

“Người,” Tạ Tinh Diệu trầm nhiên ra tiếng, “Người tên là gì?”

“Vân Tương.”

Dưới tàng cây váy trắng thiếu nữ tươi sáng cười: “Y tự đầu tương.”

Nùng vân lượn lờ, trắng lên đầu cành. Đêm khuya gần, tự ao hồ mặt băng thượng, hiện lên khởi nhàn nhạt thiên lam ánh quang.

Tạ Tinh Diêu nhìn nàng hai mắt, thật lâu sau, cũng phát ra một tiếng cười khế: “Hôm nay từ biệt, sau này có lẽ không cơ hội gặp lại.”

Đây là Vân Tương từng đối nàng nói qua lời nói, khi đó Tạ Tinh Diêu nhìn lạc tết hoa đăng đèn đuốc rực rỡ, chỉ đương đây là một cái tiểu cô nương mát mát tùy tưởng, hiện giờ nhớ tới, mới hậu tri hậu giác mình bạch nàng trong lời nói thâm ý.

Vân Tương ngẩn ra, phát đi trước mắt toái phát, hai mắt cay chát giờ lên bên môi: “Có lẽ còn sẽ tái kiến nga. Người không phải đã nói sao? Tu chân giới là viên.”

Nàng nói: “Tái kiến lạp.”

Thời gian còn lại đã đến cuối.

Sóc Phong gào thét, chuông bạc tiếng vang, váy trắng thiếu nữ cùng nàng cuối cùng liếc nhau, đủ bước nhẹ dịch.

Tà váy sinh phong, với mặt băng vén lên tầng tầng sương mù ảnh, màu lam nhạt đại trận cầu kết khởi phức tạp hoa văn, tự mặt băng không ngừng duyên sinh, dường như mạng nhện đem nàng trói trụ.

Trừ bỏ bên tai xoay chuyển gió mạnh, đập vào mắt toàn là ánh trắng, tuyết sắc, cùng với dãy núi không ngừng lưu động, thủy giống nhau vẫn đục ảnh

ngược.

Mơ màng tuyết ý vân rũ đã, nuốt long tuyết sơn tuyên cổ như thường mà vẫn duy trì trầm mặc, dưới ánh trăng khởi vũ thiếu nữ diêm tĩnh không tiếng động, chỉ có trong tay chuông bạc leng keng, nhẹ nhẹ nhập tiếng lòng.

Tu chân giới to như vậy, chẳng sợ nhiều lần phân biệt, có duyên người tổng hội lại tương phùng.

Nề hà nàng chạy về phía qua đi.

Tạ Tinh Diệu không nói nữa, Vân Tương cũng là không có ra tiếng.

Các nàng trong lòng biết rõ ràng, ở xa xôi 300 năm trước, cũng hoặc sắp xảy ra vài ngày sau, thiếu nữ lập với tể đàn phía trước, có người sẽ hỏi nàng.

“Lần này tây hành, tuyệt không sinh lộ. Người có bằng lòng hay không?”

Mà nàng không hề chần chờ mà trả lời: “Ta nguyện ý.”

Một cái chớp mắt gió mạnh khởi, dẫn tới hồi tuyết đầy trời, mơ hồ tầm mắt.

Đương Tạ Tinh Diệu lại giương mắt, duy thấy mộ đã mở mang, bóng đêm vô biên.

Lục lạc thanh thanh thúy một vang, tiện đà nhẹ nhàng rơi xuống.

Tiếng chuông tan đi.

Phong ngừng.

Chapter 36

Tối nay gió bắc lạnh thấu xương, phóng nhãn toàn là tuyết hải băng sơn, cuộn cuộn dòng nước lạnh.

Thành quách ở ngoài sơn như ngọc thốt, Sóc Phong Thành nội, điểm điểm ánh lửa trán ra quỳnh lâm ngọc thụ, vạn gia ngọn đèn dầu trung, lại là trước mắt tức sát chi khí.

Các bá tánh thả bay trần trần thiên đèn, đã bị yêu ma ngăn lại hơn phân nửa.

“ ‘nguyện Sóc Phong vô tai, thái bình Trường An, sớm ngày đuổi đi yêu tà’ ”

Một trần phi đèn bị nghiền nát, lấy ra thịnh phóng với trong đó giấy tiên, người mặc hắc y ma tu ý cười lãnh lệ, đem nó từng câu từng chữ mà đọc xong: “Đây là ai phóng đèn?”

Với hấn trước người, rất nhiều bá tánh bị tề tụ ở đầu đường.

Không lâu trước đây ở bên đường bày quán tặng đèn người, cử gia thả bay cây đèn người, cả trai lẫn gái im như ve sầu mùa đông, không người theo tiếng.

“Còn có cái gì ‘nguyện Tu Di nhanh chóng đoạt lại Sóc Phong Thành, còn bá tánh an bình’, ‘nguyện yêu ma chết không có chỗ chôn’ ——”

Hắc y ma tu đầu ngón tay nhẹ vê, lạnh giọng cười cười, từng trương trang giấy bỗng dưng hóa thành bụi đất: “Nói thật cho các người biết, sở dĩ lưu lại các người tánh mạng, bất quá vì bồi dưỡng càng nhiều nô lệ. Dự trữ

lượng thực thôi, thật cho rằng chính mình là cỡ nào đến không được quan trọng nhân vật, có thể ở trong thành tùy ý làm bậy sao?”

Hắn dứt lời một đốn, lòng bàn tay ma khí gắn kết, dường như chột sinh trường dây đàng, gắt gao quấn lên gần nhất người nọ cổ.

Ma tu cười đến bờ a bãi, con ngươi tản ra huyết sắc: “Đến nỗi Tu Di, chúng ta cũng không sợ hãi những người đó. Đãi chúng ta đoạt được tiên môn thánh vật, tối nay về sau, Bắc Châu cảnh nội lại vô địch thủ —— Tu Di lại tính cái gì, ta hôm nay như thế nào giết các ngươi, cũng có thể ở bọn họ đến là lúc, không có sai biệt đem những người đó nghiền nát!”

Khàn khàn tiếng cười tự hắn trong cổ họng tràn ra, lòng bàn tay ma khí càng liệt càng nùng.

Cách đó không xa thanh niên bị nhéo cổ, gò má đã là hiện ra đỏ tím nhan sắc, đúng là trong lúc nguy cấp, một cái năm gần nửa trăm nữ nhân khóc lóc tiến lên một bước, hộ ở thanh niên trước người.

“Hắn là vô tội người, ngươi hà tất lạm sát.”

Nữ nhân cắn răng, nhin xuống trong mắt thủy sắc: “Trong đó một chiếc đèn là ta phóng, ‘nguyện yêu ma chết không có chỗ chôn’ cũng là ta viết. Các ngươi bá chiếm Sóc Phong Thành, giết hại chúng ta như vậy nhiều đồng bào, như thế nào, hiện giờ cảm thấy chột dạ, không dám làm chúng ta nói thật sao?”

Nàng tiếng nói vừa dứt, bên cạnh người người thiếu niên cũng là mở miệng: “Lạc tết hoa đăng vốn chính là Bắc Châu truyền thống, các ngươi

chẳng biết xấu hổ xông vào chúng ta thành, hay là còn muốn can thiệp chúng ta mấy trăm năm qua tập tục?”

Giây lát, lại có vài đạo thân ảnh hộ ở hai người trước người.

Trong thành ngọn đèn dầu không nghỉ, chiếu ra từng trượng lại bình phàm bất quá mặt. Mỗi người đều trầm mặc cùng yêu ma giăng co, diện mạo tiêu tụy, lại có nháy động ánh lửa.

Hắc y ma tu bị tức giận đến cười to: “Hảo! Nếu các người khẳng khẳng muốn chết, tối nay liền thỏa mãn các vị nguyện vọng. Từng bước từng bước tới, đầu tiên là ——”

Ngôn ngữ chi gian, ma khí âm âm chấn động, gắt gao cổ trụ thanh niên yếu ớt cổ mạch máu.

Ma tu mất lộ ra sát khí, trong tay phát lực.

Ma khí sắp ninh toái hấn xương cốt.

Như đoán trước trung như vậy, bất quá một sát, trong bóng đêm vang lên lệnh nhân tâm giạt mình rắc giòn vang ——

Vốn nên đắc ý hắc y ma tu, giờ phút này lại ngẩn ngơ sửng sốt.

Bị không chút do dự ninh toái, đều không phải là là kia thanh niên cổ cốt.

Trong không khí ẩn có huyết sắc chảy ra, đương hắc y ma tu không dám tin tưởng mà rũ xuống tầm mắt, thành linh nhìn thấy chính mình máu tươi đầm đìa thủ đoạn.

Liền ở điện quang thạch hỏa trong nháy mắt, có người thúc giục linh lực, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể nổ tung hấn xương cổ tay.

Đám người bên trong, truyền đến vài đạo theo bản năng kinh hô.

“Ai ——”

Đau nhức tê tâm liệt phế, hắc y ma tu bộ mặt dữ tợn che lại cánh tay, thu hồi quán quanh ở thanh niên trên cổ ma khí: “Là ai!”

Đáp lại hắc, là bỗng nhiên một tiếng phong vang.

Bên đường ánh nến leo lắt, tự nơi xa yên tĩnh nho nhỏ đường tắt, lặng yên hiện ra mấy đạo thân ảnh.

Người tới thân xuyên đen nhánh áo choàng, thuần một sắc nhìn không thấy diện mạo, im ắng lập với bóng ma dưới, giống như bóng đêm chảy xuống từng đợt từng đợt lưu sóng.

Mặc dù cơ hồ dung vào bóng đêm, áo choàng đen nhóm tản mát ra uy áp đồng dạng không thể khinh thường. Đầu đường cuối ngõ Ma tộc sôi nổi làm ra đề phòng tư thái, ngưng thần nín thở.

“Có một tin tức, có lẽ sẽ làm các vị cảm thấy không như vậy vui vẻ.”

Dẫn đầu áo choàng đen thấp giọng cười cười, ngữ khí khinh miệt, có thể nghe ra là trung niên nam tử: “Những cái đó bị phái đi cướp đoạt tiên cốt Ma tộc ——”

Hắn nói giơ tay, lòng bàn tay lạnh băng, dật tản ra màu lam nhạt ánh sáng nhạt.

Quang mang ảm đạm lại tinh xảo, chiếu sáng lên bên người mỗi một mảnh bay lả tả bông tuyết, tiện đà ngưng kết thành hình, hóa thành một đạo phức tạp viên trện.

“Không về được.”

Ngũ bãi, thế khởi.

Gió mạnh hồi tuyết, nhân mãnh liệt linh lực sôi nổi thay đổi đường nhỏ, lốc xoáy giống nhau vờn quanh với nam nhân bên cạnh người, như đao như mũi tên, nhắm ngay yêu ma nơi phương hướng, vận sức chờ phát động. Cùng lúc đó, khác vài đạo màu đen áo choàng từng cái hiện thân, ánh lửa như ngày, chiếu ra con người sát ý rào rạt.

Dẫn đầu nam nhân tiến lên một bước, bắt chước hắc y ma tu không lâu trước đây miệng lưỡi, âm cuối ngậm cười: “Không bằng đến xem, tối nay là ai bị nghiền nát.”

*

Cùng thời gian, Phi Thiên Lâu.

Phi Thiên Lâu chính là Sóc Phong Thành trung nhất xa hoa lâu vũ, đương nhiên thành yêu ma tìm hoan nơi, hàng đêm sinh ca, say rượu đèn hồng. Ma tộc đã hỏi thăm ra Tu Di giáo dư nghiệt ẩn thân mà, chỉ cần đi trước ngoài thành đoạt lại tiên cốt, từ đây liền có thể xưng vương xưng bá, tung hoành Bắc Châu.

Nguyên nhân chính là như thế, tối nay Phi Thiên Lâu tới vị khách quý —— Chiếm cứ Sóc Phong Thành Ma tộc thủ lĩnh, lưu ế quân.

Phóng nhãn Tu chân giới, trung bộ có tiên môn đại tông phù hộ, phương đông, phương nam hiểu rõ chi bất tận thế gia tông tộc.

Duy độc bắc, tây nhị sườn quần hùng cát cứ, giới giáo dục, bộ lạc cùng tự

ủng vì vương yêu ma thành bang ùn ùn không dứt, vị này lưu ế quân lãnh địa, đó là trong đó một cái.

Tuy tự xưng vì “Quân”, nhưng mà luận này tu vi, kỳ thật bất quá Kim Đan đỉnh, nhiều lắm tính cái bộ tộc tiểu lãnh tụ.

Lưu ế quân sở dĩ đánh vào Sóc Phong Thành, toàn nhân có tiên cốt tự tin, một khi lấy được tiên môn thánh vật, Bắc Châu trong vòng tất nhiên lại vô địch thủ.

Đây là một hồi nhất định phải được đánh cuộc, nhưng tình thế phát triển, tựa hồ cũng không như hấn mong muốn.

Lưu ế quân thần sắc uể oải, ánh mắt chi gian tẫn hiện không kiên nhẫn, lòng tràn đầy bức bối rót tiếp theo ly rượu: “Nhảy, nhảy cái gì nhảy! Các người Nhân tộc vũ cơ, cũng chỉ có trình độ loại này?”

Hấn ngồi trên sường phòng trung ương, bên cạnh người là uyển chuyển khởi vũ thiếu nữ, một tiếng gầm lên vang lên, vũ cơ nhóm đều là dừng lại động tác, không dám nhiều lời.

Các nàng đã nhìn thấy không ít tiểu tử mọi thê sống chết không từ, kết quả bị không lưu tình chút nào nuốt ăn nhập bụng. Tối nay ma quân tâm tình không tốt, không biết sẽ có bao nhiêu người tao ương.

Này bày yêu ma chưa bao giờ đem các nàng làm như người tới đối đãi, cả tòa Phi Thiên Lâu, toàn là đợi làm thịt súc vật.

“Ma quân bớt giận.”

Phụng dưỡng tiểu yêu vì hấn rót đầy một chén rượu, ngữ khí lấy lòng: “Ta

đã phái người đi ngoài thành đoạt lại tiên cốt. Ngài yên tâm, Tu Di giáo tồn tại người phần lớn thân bị trọng thương, thành không được khí hậu.”

Tiểu yêu dứt lời cười cười, nhìn quét mặt xám như tro tàn trong phòng vũ cơ: “Ngài nếu là trong lòng ghen muốn chết, đại nhưng ăn cơm tới cao hứng cao hứng. Ngài xem, nhất bên trái nhi cô nương liền sinh đến không tòi.....”

Hắn nói còn chưa dứt lời, bên cạnh người lưu ế quân đột nhiên thần sắc sậu lẫm: “Câm miệng.”

Tiểu yêu tu vì không cao, cảm thấy không ra có gì khác thường, nghe vậy chỉ phải ngoan ngoãn dừng lại, không rên một tiếng lui về phía sau vài bước.

Lưu ế quân ánh mắt hơi trầm xuống, lòng bàn tay ma khí gắn kết.

Hắn đã nửa bước Nguyên Anh, có thể rõ ràng cảm giác trong không khí linh lực dao động.

Ngoài cửa sổ sức tuyết gió lạnh, hỗn độn ồn ào, tinh tế tìm kiếm, có thể cảm thấy một trận dần dần tới gần xa lạ hơi thở.

Ngưng thần cảm thụ nó tu vi, hắn là ở ——

Giữa mây thật mạnh nhảy dựng, nam nhân nhíu mày đứng dậy, tránh đi lập tức đánh úp lại bằng bạc linh lực.

Người tới hạ tử thủ, mộc cửa sổ bị đánh trúng dập nát, hắn bên cạnh người tiểu yêu không có thể tránh thoát đánh bất ngờ, hóa thành bột mịn một quán.

“Ma quân thật đúng là bạc tình quả nghĩa.”

Xa lạ thiếu nữ thanh tú trằm ngưng như băng, không chút nào che giấu tâm chốc chi ý: “Tốt xấu là cái đối với người trung thành và tận tâm cùng tộc, cư nhiên cứ như vậy không quan tâm.”

Một bên vũ cơ nhóm bị dọa đến cả người run run, lưu ế quân đối này tránh mà không đáp, lãnh ngôn đáp lại: “Tu Di?”

Đại Tư Tế Vân Tương tự cửa sổ môn hiện thân, mũi chân uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống đất, mang đến mẫn phong phong sương tuyết trọng.

Với nàng lúc sau, đồng dạng thân khoác áo choàng các tu sĩ đặt chân mà nhập, dường như quạ đen.

Tạ Tinh Diệu theo sát sau đó, nhìn phía vị kia hai mắt màu đỏ tươi ma quân.

Ở nàng quen thuộc Trung Châu, phần lớn yêu ma có thể cùng Nhân tộc chung sống hoà bình, vô luận yêu tu ma tu, thuần một sắc tu tập chính thống tiên pháp, sẽ không làm hại thế gian.

Nhưng mà Bắc Châu xa xôi, yêu ma hỗn chiến, lưu ế quân hiển nhiên là dựa vào tu luyện tà thuật, nuốt ăn huyết nhục tới cổ vũ tu vi, toàn thân hơi thở vẫn đục bất kham, tràn đầy lệnh người hít thở không thông huyết tinh khí.

Cái gọi là bắt giặc bắt vua trước, các tu sĩ không cùng hấn nhiều lời, đánh tan văn phong tới rồi vài tên tiểu yêu, chợt liệt trận kết chú, đem ma quân vây quanh trong đó.

Ma tộc không có tiên cốt thêm thân, trận này quyết chiến kết quả sớm đã chú định.

Tạ Tinh Diệu nhìn lưu ế quân khóe mắt muốn nứt ra, lòng bàn tay ma khí cuồn cuộn, mọi nơi gió lạnh rét lạnh là lúc, không biết như thế nào, bỗng nhiên nhớ tới đã từng chứng kiến cũ kỹ bức hoạ cuộn tròn.

Ở 300 năm trước hỗn chiến trung, không có làm bạn mà đi tu sĩ, cũng không thể gian khó cầu hộ thân pháp khí, chỉ có một người thiếu nữ cô cút hiện thân, một mình đối mặt trăm ngàn tà ma.

[là ngày nước đóng thành băng, bóng đêm nặng nề. Băng hàn tuyết đông lạnh, quần ma vũ điệu, nhân gian luyện ngục.]

Gió lạnh nức nở, thổi đoạn mái giáng một cây bén nhọn băng lãng. Tuyết đêm vẫn đục, tiếng gió rào rạt, không thấy ánh mặt trời.

Cách một đoạn dài lâu thời gian, hai cái không chút nào tương quan chuyện xưa, tại đây khắc vi diệu trùng hợp đan xen.

Phi Thiên Lâu một mảnh hỗn loạn, Tạ Tinh Diệu bấm tay niệm thần chú đánh lui vài cái đằng đằng sát khí tà ma, ghé mắt nhìn phía trong phòng Tu Di đại trận.

Vân Tương ngưng thần mà đứng, trong tay pháp khí mờ mịt ra chói mắt bạch mang, tinh tế nhìn lại, đúng là thần binh trên bảng có tên Bát Hoang sách cổ.

[quần ma buổi tiệc phía trên, chợt có một thốc linh lực theo gió mà đến, toàn không một tiếng động. Nhưng thấy tư tế tự bóng đêm mà ra, trong tay

sách cổ oánh quang lưu chuyển —— lại xem Ma tộc thủ lĩnh, thế nhưng bị nháy mắt sát với một sát chi gian.]

[yêu ma giận dữ, cùng mà công. Tư tế người bị trúng mấy mũi tên, lại vô còn sống khả năng, tới gần tuyệt lộ, dẫn thân vào vách núi dưới.]

Năm đó chuyện xưa, đã sớm viết hảo kết cục.

Nhưng hôm nay bất đồng.

Quần ma thịnh yển, bóng đêm mạn lưu.

Đương thiếu nữ mặc niệm pháp quyết, ở nàng phía sau, là huấn luyện có tổ đồng bạn, vô số lòng mang kỳ nguyện bá tánh, cùng với đem nàng chặt chẽ che chở cao giai thuật pháp.

Bắc Châu sớm đã không phải 300 năm trước Bắc Châu.

Giờ này ngày này, nó là Nhân tộc lãnh địa.

Sách cổ phiên động một tờ, thư thanh vang nhỏ, tràn ra sắc bén sát khí.

Tạ Tinh Diệu không nói gì ngựa đầu, trông thấy ngọn đèn dầu trung Vân Tương hai mắt.

300 năm qua đi, duy nhất chưa từng thay đổi, tựa hồ chỉ có cặp mắt kia.

Vân Tương trong cuộc đời cuối cùng một khắc, hẳn là cũng có được như vậy ánh mắt ——

Trong trẻo sạch sẽ, an tĩnh mà kiên định.

Có ánh lửa ở nàng trong mắt nháy động, giống về tổ điều.

*

Một hồi đối chiến báo cáo thắng lợi, đợi đến ngày thứ hai bình minh, khí

hậu quả nhiên ảm áp một ít.

Nhưng âm độ C chính là âm độ C, khí hậu ác liệt bản chất bất biến, Tạ Tinh Diêu rời giường ra cửa, vẫn bị lạnh đến run lập cập.

Lưu Ế quân bị Tu Di trừ bỏ, quần ma không có đầu đầu, sôi nổi khắp nơi chạy trốn. Bọn họ tìm đến tiên cốt, đương nhiên tới rồi hồi tông môn thời điểm.

Trước khi rời đi, Tạ Tinh Diêu đưa ra ở Sóc Phong Thành dạo một dạo.

Sóc Phong Thành bá tánh lo lắng đề phòng nhiều ngày như vậy, hiện giờ yêu ma trốn đi, bên đường rốt cuộc khôi phục vài phần náo nhiệt nhân khí. Đêm qua lạc tết hoa đăng rầm rộ chưa tiêu, bọn họ hành với trong đó, phảng phất đầu một hồi đi vào tòa thành trì này.

“..... Rốt cuộc kết thúc.”

Ôn Bạc Tuyết có linh lực bàng thân, không cảm thấy cỡ nào rét lạnh, nhìn quanh trong chốc lát quen thuộc góc đường, bên cạnh rõ ràng là vô cùng vui mừng bầu không khí, lại không biết vì sao có chút buồn bã: “Nhanh như vậy liền phải hồi Lăng Tiêu Sơn sao? Chúng ta ——”

Hắn nói một đồn, ánh mắt ngơ ngác ngừng ở một chỗ bên đường góc. Tạ Tinh Diêu theo tầm mắt nhìn lại, là kia gia bánh Sương Hoa cửa hàng.

Bọn họ không hẹn mà cùng thu hồi ánh mắt.

“Vốn dĩ tính toán đi ném thử Bắc Châu mỹ thực.”

Nguyệt Phạn đá văng ra một đống tuyết, ngữ khí uể oải: “Nhưng là.....

Hôm nay tựa hồ không có gì ăn uống, có lẽ là quá mệt mỏi.”

Mỗi người đều trong lòng biết rõ ràng không khí trầm thấp nguyên nhân, lại không người chủ động nhắc tới, chỉ có thể dùng một câu “Quá mệt mỏi” có lẽ qua đi.

Sóc Phong Thành đông tây nam bắc tung hoành vài dặm, đoàn người lang thang không có mục tiêu, vòng đi vòng lại, cứ nhiên tới rồi đã từng đi qua bán họa bà bà trước gia môn.

Con đường này bị bọn họ trừ tuyết trừ băng, thông hành khó khăn đại đại giảm nhỏ, thêm chi Ma tộc chạy trốn chết, qua đường người đi đường rộn ràng nhón nháo, toàn là mặt lộ vẻ vui mừng.

Tạ Tinh Diệu hướng trong tay ha ra một ngum nhiệt khí, gương mặt nhìn xem bốn phía, giữ chặt Nguyệt Phạn cổ tay áo: “Người xem, đó là cái gì?” Nguyệt Phạn nâng lên mí mắt, trông thấy một cây xanh um đại thụ.

Bắc Châu trời giá rét, phần lớn linh thực khó có thể tồn tại, phóng nhãn nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy từng cụm đá lởm chởm khô mộc. Này cây hẳn là bị linh lực bao phủ, ở đại tuyết bay tán loạn thời tiết, chi đầu như cũ bích sắc xanh miết.

Trừ bỏ sum xuê xanh biếc cành lá, ở thân cây chạc cây thượng, còn dùng tơ hồng treo không ít giấy trắng.

“Như là hứa nguyện thụ.”

Nguyệt Phạn nói ra trong lòng phỏng đoán, chần chờ bổ sung: “Chúng ta..... Qua đi nhìn xem?”

Cây xanh lập với cầu thang phía trên, vượt qua bị tuyết bao phủ ngọc sắc

trường thang, liền có thể ngửi thấy một cổ tươi mát diệp hương.

Tạ Tinh Diệu lóa mắt thoáng nhìn, chỉ đầu cột lấy giấy viết thư thượng, quả nhiên viết rất rất nhiều các không giống nhau nguyện vọng.

“Kỳ quái,” Ôn Bạc Tuyết ngẩng đầu, nhìn phía thụ sau rộng mở sân, “Này cây như thế thấy được, chúng ta lần trước tới nơi này, cứ nhiên không phát hiện.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Lúc ấy sắc trời quá muộn, liền tính nó là màu xanh lục, cũng đến nhiệm một tầng hắc.”

“Mặt sau sân là cái gì?”

Nguyệt Phạn thăm dò: “Nơi này có khối bằng hiệu.....’ lăng tuyết thư viện’, nguyên lai là niệm thư địa phương.”

Yến Hàn Lai không ra tiếng, trước sau như một đứng ở góc.

Bọn họ câu được câu không mà nói chuyện, cùng thời khắc đó, tự trong thư viện đi ra một cái tuổi không lớn thiếu niên.

Thiếu niên tò mò đem mấy người đánh giá một phen, từ túi lấy ra một sợi tơ hồng, thật cẩn thận cột chắc trong tay giấy viết thư.

Nguyệt Phạn mở miệng đáp lời: “Tiểu ca, đem tâm nguyện treo ở trên cây, cũng là các người Bắc Châu truyền thống sao?”

“Là trước đây phương thuốc cổ truyền.”

Thiếu niên đem tơ hồng một chỗ khác treo lên ngọn cây: “Các người là người bên ngoài? Đây là rất nhiều năm trước Bắc Châu truyền thống, chúng ta tin tưởng vạn vật có linh, sẽ có thần linh sống ở ở trên cây, nếu

treo lên trong lòng kỳ nguyện, có thể bị thần linh nhìn đến —— đây là sự phó dạy cho chúng ta.”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt: “Sự phó?”

Theo nàng biết, nếu là thời cổ bình thường thư viện, bọn học sinh phần lớn đem lão sư gọi “Phu tử” hoặc “Sơn trưởng”. So với này hai cái xưng hô, “Sự phó” càng như là tiên môn trung xưng hô.

“Đúng vậy! Chúng ta sự phó rất lợi hại.”

Thiếu niên hai mắt sáng ngời, nhẹ nhàng hút một hơi, không màng hai má bị đông lạnh đến đỏ bừng: “Không dối gạt các người nói, lăng tuyết trong thư viện đều là cha mẹ song vong, không nhà để về học sinh. Chúng ta từ nhỏ không có nơi đi, là sự phó hảo tâm đem chúng ta thu lưu, dạy chúng ta đọc sách viết chữ, tu tập thuật pháp.”

Sư trưởng như sư như cha, không ngoài như vậy.

Nguyệt Phạn gật đầu cảm khái: “Các người sự phó thật là người tốt.”

Thiếu niên tính tình đơn thuần, nghe nàng mở miệng khích lệ, vô cùng cao hứng giơ lên đỏ bừng chóp mũi, tự khoe miệng liệt khai một cái cười.

Sau đó thực mau thu liễm đi xuống.

—— trong thư viện vốn là yên tĩnh không tiếng động, bỗng nhiên truyền đến vài đạo thanh thúy cười nhẹ.

Mấy cái cùng hắc tuổi tác xấp xỉ nữ hài kết bạn mà ra, đi ngang qua thiếu niên bên cạnh, nhất bên phải cô nương hơi hơi giương mắt, cùng hắc chào hỏi.

Mắt thường có thể thấy được, tiểu thiếu niên sống lưng đột nhiên thẳng thắn, trên mặt một bộ đứng đắn chi sắc, hướng nàng lễ phép gật đầu.

Mấy cái nữ hài như chim sẻ giống nhau vội vàng đi ngang qua, thiếu niên thở sâu, như trút được gánh nặng.

Nguyệt Phạn hừ cười: “Thích nữ hài tử kia nha?”

“Không..... Không có! Ta cùng nàng chỉ là bằng hữu bình thường.”

Tâm tư bị người một câu chọc thủng, thiếu niên đỏ mặt vô thức lắc đầu, mặc dù cực lực che giấu, trong mắt vẫn lộ ra vài phần không tha: “Chỉ là nàng mấy ngày trước vào Kiếm Tông, không lâu liền phải rời khỏi Bắc Châu.”

Tạ Tinh Diệu không chút để ý đánh giá trên cây giấy viết thư: “Cho nên người hôm nay viết xuống tâm nguyện, là hy vọng có cơ hội có thể cùng nàng tái kiến la?”

“Mới, mới không phải.”

Tiểu thiếu niên bên tai đỏ lên: “Ta hy vọng nàng vạn sự vô ưu, ở Kiếm Tông bộc lộ tài năng. Có thấy hay không mặt căn bản không quan trọng, hơn nữa chúng ta sư phó nói qua, Tu chân giới nói không chừng là một cái viên, chỉ cần có duyên, tổng có thể tương ngộ.”

Tạ Tinh Diệu nguyên là nhìn trên cây giấy viết thư, bỗng nhiên ánh mắt sậu ngưng, về khởi trong đó một trương bức tranh được in thu nhỏ lại.

“Tu chân giới..... Là một cái viên?”

Nguyệt Phạn ngược thật mạnh nháy dưng, nào đó thiên mã hành không phỏng đoán phù với trong lòng, mặc dù trong lòng biết không có khả năng,

lại vẫn là lệnh nàng buột miệng thốt ra: “Các người sư phó, có phải hay không một cái cô nương, mắt hạnh mắt trái xoan, thực bạch thực gầy?”

Thiếu niên chớp chớp mắt: “Các người..... Nhận thức nàng?”

..... Không thể nào.

Thức hải âm âm vang lên, Nguyệt Phạn mờ mịt giương mắt, nhìn thấy Ôn Bạc Tuyết đồng dạng đại ra ánh mắt.

Lại xem Tạ Tinh Diêu, tuy rằng cũng là lộ ra kinh hỉ thần sắc, so chi bọn họ hai người, lại càng như là một loại dự kiến bên trong thần nhiên.

Ôn Bạc Tuyết kiệt lực khâu hảo hỗn loạn suy nghĩ: “Tạ sư muội, người _____”

“Bỗng nhiên nhớ tới, ngày đó chúng ta thảo luận xuyên qua thời điểm.”

Nguyệt Phạn chưa sửa sang lại hảo cảm xúc, hoảng hốt gian liễm mi ra tiếng: “Diêu Diêu đã từng nói qua, so với nhất thành bất biến, nàng cảm thấy nghịch thiên sửa mệnh càng có ý tứ..... Đúng không?”

Mà khi đêm phân biệt tới không hề dấu hiệu, tuyệt không thời gian có thể làm cho bọn họ tự hồi đường lui, lấy Tạ Tinh Diêu tu vi, cũng không có khả năng trợ người nọ ở quần ma bao vây tiểu trừ hạ may mắn tồn tại.

Trừ phi ——

Ngược lại là thùng thùng một gõ, Nguyệt Phạn có chút ngốc, thử tính mở miệng: “Là..... Bạch tiểu thư đưa cho người Bích Lưu?”

Bích Lưu thạch, Bạch thị nhất tộc trân quý chi vật, nếu lấy linh lực đem này thúc giục, nhưng ngưng ra một giọt kết tinh, có phòng thân hộ thể chi hiệu.

Một cái chớp mắt gió lạnh quá, thổi đến lá cây xôn xao vang lên.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở phân nhiên rơi xuống, hóa thành đầy đất oánh bạch quầng sáng. Dưới tàng cây vấy đỏ thiếu nữ dương môi cười cười, tựa túi trữ vật lấy ra kia viên tinh oánh dịch thấu màu xanh lục cục đá.

Nó đã từng bị linh lực vờn quanh, thạch trung tùy ý có thể thấy được màu xanh lá lưu ảnh, mà nay quang ảnh rút đi, trùng lượng sắp trong suốt.

“Tôi hôm qua thời gian cấp bách, ta ở Vân Tương sắp hoàn thành tổ khi vũ tế thời điểm, đem Bích Lưu kết tinh ngưng ở nàng ngực thượng.”

Sau đó nói cho nàng, nếu may mắn có thể sống sót, không cần quên lịch sử kết cấu.

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay nhẹ áp, trong tay viên thạch tùy theo nhoáng lên, bích quang nhộn nhạo, ảnh ngược ra nàng khóe mắt cười khẽ: “Lúc này thiếu Bạch tiểu thư một ân tình.”

Nàng sinh hoạt ở theo khuôn phép cũ nhật tử, ngẫu nhiên sẽ không tự chủ được mà suy nghĩ, hay không nhất định phải tuần hoàn hiện có quy tắc.

Bất đắc dĩ nhận mệnh, tiếp thu một cái chú định tử vong kết cục, kia thật sự không thể xưng là lệnh người cao hứng chuyện xưa.

Đêm qua đứng ở băng bên hồ, Tạ Tinh Diệu nhìn trận pháp sáng lên, ở hai đoạn thời không đan xen ngay lập tức, nàng hỏi chính mình, đến tột cùng nghĩ muốn cái gì.

—— nàng muốn một cái ném thử, một cái khả năng tính, một cái đủ để phá cục tiền đặt cược.

Ghi lại có 300 năm trước lịch sử sách cổ viết:

Yêu ma giận dữ, cùng mà công. Tự tế người bị trúng mấy mũi tên, lại vô còn sống khả năng, tới gần tuyệt lộ, dần thân vào vách núi dưới.

Này quả thật là hàng thật giá thật lịch sử, bất quá chỉ đem chuyện xưa khó khăn lắm nói một nửa.

Vách núi sâu thẳm, thường nhân tuyệt không sinh lộ, hướng chi Vân Tương người bị trúng mấy mũi tên, trọng thương khó y.

Thẳng đến một sợi bích quang xuất hiện.

Đến từ 300 năm sau thiên giai pháp bảo nắp trong thiếu nữ tâm mạch chỗ sâu trong, vì này chặn lại trí mạng một mũi tên, đương nàng âm âm rơi xuống, bích sắc đổ xuống, linh khí nổi lên bốn phía, cho nàng một cái chớp mắt giảm xóc.

Vượt qua trăm năm nhân quả dây dưa hội tụ, lúc này đây, nàng đều không phải là lẻ loi một mình.

“Cho nên,” Nguyệt Phạn ngơ ngác truyền âm, “Bạch tiểu thư đưa cho người Bích Lưu thạch, cứu Vân Tương một mạng..... Nàng sống sót sau, trong lòng biết không thể thay đổi lịch sử, vì thế mai danh ẩn tích, tới Sóc Phong Thành?”

“Đúng không.”

Tạ Tinh Diệu nhón mũi chân, giơ tay nhẹ nhàng nhoáng lên.

Bị nàng nắm bức tranh được in thu nhỏ lại, kinh phiêu phiêu chuyển hướng mọi người trước mắt.

Đập vào mắt là một bức đen nhánh cảnh đêm, chân trời phồn đèn muôn vàn, ánh trắng nhàn nhạt, lung thượng mấy trượng lại quen thuộc bất quá mặt.

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết sóng vai mà đứng, Yến Hàn Lai trầm mặc đứng ở mái giác, Tạ Tinh Diệu thân xuyên váy đỏ, cùng bên người thiếu nữ đồng thời giơ tay, dùng kéo tay so ra đại đại tình yêu.

Vì thế hết thấy đều có giải thích hợp lý.

Có được này trượng ảnh chụp người, tin tưởng vững chắc Tu chân giới là hình tròn người.

Cùng với biết bọn họ nhất định sẽ đến Sóc Phong Thành, cùng nàng gặp lại người kia ——

Duy độc chỉ có một.

“Ta giống như có một chút, không, là phi thường phi thường đối bụng.”

Nguyệt Phạn tự đáy lòng mở miệng, thần sắc hướng tới: “Như vậy lãnh thiên, đã có ăn uống, không bằng cùng đi ăn lẩu đi —— tuyệt đối không phải bởi vì tâm tình hảo đến bay lên a, chính là đi, đi rồi xa như vậy lộ, có chút mệt.”

Ôn Bạc Tuyết kích động đến ô ô nuốt nuốt: “Băng băng lương lương điểm tâm cũng không tồi, ta muốn lưu tâm.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Chơi ném tuyết, đôi người tuyết.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Thiếu cay.”

Tu chân giới diện tích rộng lớn vô ngần, nhưng mà nếu là có duyên, vô luận cách xa nhau rất xa, chung có thể lại tương phùng.

Gió bắc thổi lạc mái giác một đồng lạc tuyết, tiểu thiếu niên hướng bọn họ phát tay cáo biệt, đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời: “Sự phó ——!”

Tạ Tinh Diêu muốn một cái khả năng tính cực kỳ bé nhỏ kỳ tích.

Hiện giờ xem ra, nàng đánh cuộc thắng.

Ánh nắng hỗn độn, bóng cây loang lổ. Váy đỏ thiếu nữ từ từ ngẩng đầu, thoáng nhìn cặp kia sáng ngời mắt hạnh khoảnh khắc, nhướng mày gọi lên khóe môi.

Tạ Tinh Diêu: “Cùng đi ăn lẩu, có hứng thú sao?”

Chapter 37

Này gian thư viện kiến với hai mươi năm trước, diện tích cực lớn, trừ bỏ trong sân đứng sừng sững lay động lâu các, còn chiếm cứ sân phía sau kia tòa tịch tịch tuyết sơn, liếc mắt một cái vọng không đến cuối.

Hành với trong viện, lọt vào trong tầm mắt là một cái mảnh dài đá cuội tiểu đạo. Con đường liên miên, khi có phần xóa, hai bên trồng trọt có cây cây từng bách, nhân có linh lực che chở, cành lá xanh tươi ướt át.

Theo tiểu đạo về phía trước tìm kiếm, một chất tiểu lâu thành hàng thành bài, thuần một sắc tường trắng ngói đen, mái giác ngưng xuất đạo nói bằng lẳng.

Tạ Tinh Diệu tò mò nhìn xung quanh, bên cạnh người Vân Tương nhẹ giọng cười cười: “Phía bắc là giáo thụ bọn nhỏ việc học địa phương, hướng tây là nhà ở, đông sườn có phiến kết băng hồ, bọn họ thường đi bên hồ ngắm cảnh.”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ cái ót: “Kia phương nam đâu?”

Nguyệt Phạn mặt lộ vẻ đồng tình: “Chúng ta đúng là từ phía nam tiến vào, Ôn sư huynh.”

Một tiếng “Sư huynh” bị nàng kêu đến âm dương quái khí, Tạ Tinh Diệu không nhịn cười ra tiếng tới, ở Ôn Bạc Tuyết vô tội trong tầm mắt ho nhẹ một chút, quay đầu nhìn về phía Vân Tương: “Lần đó tìm được đường sống trong chỗ chết sau, người liền tới rồi Sóc Phong Thành?”

“Không dễ dàng như vậy.”

Nhớ tới không lắm vui sướng ký ức, Vân Tương nhú nhú chớp mũi: “Nhảy xuống huyền nhai sau, ta hôn mê suốt ba ngày.”

Năm đó nàng bị yêu ma bao quanh vây quanh, bức lui đến huyền nhai cuối.

Khi đó Vân Tương không tưởng quá nhiều, chỉ cảm thấy cùng với chết ở chúng nó trên tay, không bằng tới cái sạch sẽ lưu loát tự mình kết thúc.

Không thành tưởng, rõ ràng đã đi vào tử cục, nàng cứ nhiên còn có thể tại ám vô ánh mặt trời dưới vực sâu mở hai mắt.

Ở nệm thử niết chính mình lòng bàn tay, cắn chính mình thủ đoạn, chọc chính mình miệng vết thương, cũng cuối cùng ở miệng vết thương xé rách nháy mắt đau ra nước mắt khi, Vân Tương rốt cuộc không thể không tin tưởng, nàng còn sống.

Nàng nhớ tới Tạ Tinh Diệu tặng cho nàng kia mặt bích sắc, cũng nhớ tới váy đỏ thiếu nữ cuối cùng truyền âm, chớ có quên đi lịch sử nguyên bản kết cấu.

Tu Di giáo Đại Tư Tế, luôn luôn là cái thông minh cô nương.

“Tĩnh lại về sau, ta ở đáy vực sinh sống một đoạn thời gian, chờ miệng vết thương khôi phục, mới khởi hành đi trước Sóc Phong Thành.”

Vân Tương ngôn ngữ giản lược, ôn thanh cười cười: “Ta vận khí không tồi, thực mau tìm được một phần sự làm, ở chỗ này yên ổn xuống dưới.”

Nàng ngữ khí vẫn đậm phong khinh, kỳ thật chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, đem này đoạn trải qua tĩnh lược rất nhiều.

Bích Lưu thạch tuy có thể bảo vệ nhất quan trọng tâm mạch, trợ nàng tránh

được hẳn phải chết chi kiếp, nhưng mà trừ bỏ tâm mạch thương một đòn trí mạng, Vân Tương thân thể còn lại bộ phận, đồng dạng trải rộng trọng thương.

Khoang bụng, tứ chi, ngũ tạng lục phủ, thậm chí thức hải.

Tự sống sót kia một khắc khởi, nàng liền chặt đứt cùng phía trước thân phận sở hữu quan hệ. Vì làm lịch sử như thường vận chuyển, Đại Tư Tế Vân Tương tất nhiên chết vào quyết chiến bên trong, mà nàng, sẽ trở thành một cái khác hoàn toàn bất đồng người thường.

Vì thế không có chi viện, không có đường lui, chẳng sợ cùng đường, cũng tìm không thấy bất luận kẻ nào cầu cứu.

Vân Tương kéo đầy người trọng thương, ở đáy vực sinh sống không biết nhiều ít thiên.

Vừa mới bắt đầu thời điểm nhất thống khổ, nàng bị đau đến vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể một mình ngồi ở một chỗ góc, dùng còn thừa không có mấy linh lực nhanh hơn miệng vết thương khép lại.

Bởi vì thức hải cũng bị thương, mỗi ngày mỗi đêm đều quá đến hôn hôn trầm trầm, tuyệt đại đa số thời gian, tất cả đều là ở hôn mê vượt qua.

Sau lại miệng vết thương dần dần khép lại, Vân Tương lại vẫn cứ thực dễ dàng ngủ.

Nhật tử từng ngày qua đi, nàng dùng suốt thương trăm năm, mới rốt cuộc đem hồng thân thể điều dưỡng hơn phân nửa, không hề cả ngày mơ màng sắp ngủ.

Kia tròng kiếp giết ma quân quyết chiến bị miêu tả đến vô cùng thảm thiết, Tạ Tinh Diệu nghe nàng cười nói ra chuyện cũ, trong lòng hiểu rõ, trong sáng như gương.

Bị đem chết thương, lại cô độc một mình không nơi nương tựa, nhật tử sao có thể quá đến nhẹ nhàng thoải mái. Vân Tương sở dĩ vội vàng lược quá không đề cập tới, là vì không cho bọn họ lo lắng.

Vân Tương nói: “Sau lại ta tích cóp chút tiền, liền đem nơi này mua tới.”

Ôn Bạc Tuyết thân là hoàn toàn xứng đáng không khí sinh động tổ, nghe vậy tích cực nói tiếp: “Vì cái gì nghĩ đến muốn làm một khu nhà thư viện?” “Các người hẳn là cũng cảm giác được, Bắc Châu thực loạn.”

Vân Tương cùng hắn đối diện một cái chớp mắt: “Nơi này mọi người sống được tùy tính bừa bãi, nơi chốn phong lưu, nề hà trong đó có không ít nghèo khổ nhân gia, liền sinh kế đều phải phát sầu. Kể từ đó, bị tùy ý vứt bỏ tiểu hài tử cũng liền càng ngày càng nhiều.”

Ôn Bạc Tuyết chớp chớp mắt, nghe nàng tiếp tục nói: “Ta đã từng là cái cô nhi, may có sư phụ thu lưu, mới không đến nỗi ăn ngủ đầu đường. Kỳ thật lúc ban đầu thời điểm, ta chỉ nhận nuôi một cái thường xuyên ở cạnh cửa bồi hồi ăn xin tiểu cô nương, không nghĩ tới sau lại hài tử càng ngày càng nhiều ——”

Vân Tương bất đắc dĩ cười cười: “Liền biến thành như vậy.”

300 năm qua đi, nàng tướng mạo cùng lúc trước cũng không khác biệt, ánh mắt chi gian ngây ngô rút đi, từ rộng rãi ôn nhu thay thế. Có lẽ là bởi vì

thường xuyên cùng bọn nhỏ đái ở bên nhau, đương Vân Tương ngược mắt, trong mắt vẫn có thể nhìn ra vài phần trường lượng minh quang.

“Ít nhiều có các người cứu ta một mạng. Hiện giờ ta sinh hoạt ở Sóc Phong Thành, cùng đám hài tử này ở cùng một chỗ ——”

Vân Tương ngửa đầu, hút một ngụm tươi mát lạnh lẽo không khí, khoe miệng dương khai nho nhỏ hình cung: “Ta thực vui vẻ.”

Tuy rằng so ra kém Tu Di Đại Tư Tế địa vị tôn quý, vạn người triều bái, nhưng vứt bỏ thân phận mang đến thật mạnh gân xiềng, làm Vân Tương, nàng không hối hận như vậy sinh hoạt.

Nguyệt Phạn lẳng lặng nghe nàng nói xong, như trút được gánh nặng nhẹ liềm giữa mày, nhẹ giọng nói: “Người sở dĩ tới Sóc Phong Thành định cư, là vì ——”

Rền vang tuyết phong quá, lập với cây tùng hạ váy trắng cô nương từ từ xoay người.

Nhỏ vụn ánh nắng dung ở nàng đáy mắt, Vân Tương nhếch miệng cười, đáy mắt ánh sáng nhạt chen chúc, dường như nhảy động tước điệu: “Bởi vì các người nhất định sẽ đến nha. Chúng ta khi nào ăn lẩu?”

*

Hàn Khiếu Hành cùng Ý Thủy chân nhân đến Sóc Phong Thành, đã đến lúc chạng vạng.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, nề hà phương bắc ngày đoản đêm trường, rõ ràng còn chưa tới vào đêm thời điểm, sắc trời đã dần dần ảm đạm xuống

dưới, tùy ý đen nhánh vẩy mực nhuộm dần khắp vòm trời.

Sơn cùng vân cùng thủy cùng phòng ốc, thiên địa trên dưới đều là một bạch, Hàn Khiếu Hành thu hảo ngữ không phi hành pháp khí, triều mọi nơi ghé mắt nhìn xung quanh.

Che trời lấp đất tuyết trắng, Tạ Tinh Diệu trên người vấy đỏ phá lệ dẫn người chú ý.

“Sư phụ, đại sư huynh!”

Nàng đứng ở một cây treo đầy tơ hồng xanh um đại thụ hạ, nhìn thấy bọn họ hai người thân ảnh, hưng phấn múa may tay phải: “Nơi này nơi này!”

Nàng bên cạnh Ôn Bạc Tuyết một thân đạm bạch, cơ hồ dung tiến trắng xóa bối cảnh sắc, nhìn thấy hai người hơi hơi gật đầu, câu nệ có lẽ: “Sư phụ, đại sư huynh.”

Nguyệt Phạn cùng Yến Hàn Lai lập với thụ sau, cũng chính sắc thăm hỏi.

“Không hổ là ta đặc ý ngoạn đồ, mặc dù đặt mình trong Bắc Châu, cũng không quên nhớ sư phụ sư huynh, mời chúng ta hai người tiến đến cùng nhau thưởng thức cảnh tuyết.”

Ý Thủy chân nhân rất giống cái tung tăng nhảy nhót tiểu lão đầu, ngó liếc mắt một cái thụ sau bảng hiệu: “Lăng tuyết thư viện..... Đây là chúng ta chỗ ở?”

Tạ Tinh Diệu kéo qua bên cạnh người cô nương cổ tay áo: “Là Vân Tương kiến thành thư viện.”

Vân Tương then thùng tính tình bất biến, nghiêm trang hướng hai cái người

xa lạ vẫn an.

Mời sư phụ sư huynh tới Sóc Phong Thành làm khách khi, Tạ Tinh Diêu đã ở đưa tin phù giảng thuật sự tình đại khái tiền căn hậu quả.

Ý Thủy chân nhân đối Vân Tương rất là tò mò, rốt cuộc nhìn thấy bản tôn, lập tức cong mắt cười nói: “Ta nghe Diêu Diêu nói lên quá ngượng, thực không dễ dàng. Chúng ta kế tiếp là ——?”

“Biết sư phụ muốn nhìn tuyệt, chúng ta cố ý tìm cái hảo nơi đi.”

Tạ Tinh Diêu tiến lên vài bước, cùng Hàn Khiếu Hành bất động thanh sắc trao đổi một cái tầm mắt: “Thường cảnh thời điểm, không ngại xứng với một ít tiểu thực.”

“Nước cốt chuẩn bị tốt.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu ý bảo: “Người muốn uyên ương nòi, cộng thêm các loại mới mẻ nguyên liệu nấu ăn.”

Nguyệt Phạn mặt ngoài duy trì tiên môn Thánh Nữ cao khiết phong độ, rụt rè đứng ở không chút nào thu hút góc, kỳ thật điên cuồng truyền âm nhập mật, loảng xoảng loảng xoảng đâm đại tường: “Ta ta ta! Còn có ta muốn mao bụng!”

Ôn Bạc Tuyết lại cho chính mình bổ thêm nói Định Thân Chú, kiệt lực áp xuống giọng lên khoe miệng, đồng dạng dùng thần thức nói tiếp: “Lưu sa điểm tâm, chân gà kho, hắc hắc, hắc hắc hắc.”

Tạ Tinh Diêu: “Không cần đỉnh cao lãnh chi hoa mặt, lại ở trong lòng phát ra loại này tiếng cười a các người!”

Vân Tương vì bọn họ tuyển định địa phương, là tuyết sơn dưới chân một gian nho nhỏ sân.

Sân lâm sơn, gương mặt đó là một mảnh mệnh mông bao la hùng vĩ long trọng cảnh tuyết, trong viện có cái hình bầu dục hồ nước, đã bị tắt cả đóng băng, ngưng ra dày nặng sương lạnh.

Mấy thụ hàn mai ngạo ngễ mà đứng, chi đầu chất đầy thốc thốc tuyết đoàn, chợt vừa thấy đi ngậy thơ chất phác, bị phong nhẹ nhàng thổi qua, cánh hoa cùng tuyết đoàn cùng nhau rơi xuống, dẹt ra sương mù giống nhau mông lung đại võng.

Hiện giờ sắc trời dần tối, cạnh cửa treo hai cái tròn vo tiểu đèn lồng. Ánh nến nhẹ lay động, làm nổi bật ra chân trời một sợi xa xa ánh trắng, tuyết đôi cũng bị nhiễm làm trắng hoàng, lộ ra nhàn nhạt ấm áp.

Cho đến lò hỏa bốc cháy lên, trong viện càng thêm ấm áp nhiệt độ.

“Tạ sư muội giao phó quá uyên ương nôi, ta liền tuyển dụng này hai loại canh đế.”

Nước canh lấy đỉnh trang thịnh, đỉnh hạ ngọn lửa chính vượng, đỉnh trung canh đế thiêu khai sôi trào, ục ục mào nhiệt khí.

Yến Hàn Lai liếc hương trước người thiển sắc nôi đun nước, nghe nói “Tạ sư muội” ba chữ, lặng im nhấp môi.

Nàng cư nhiên nhớ rõ hần câu kia “Thiếu cay”.

“Bên này canh gà nắm nôi khẩu vị thiên đạm, từ thịt gà, cầu kỷ cùng các loại nắm ngao chế lâu ngày, ăn lên tuyết không sẽ đàn độn vô vị.”

Hàn Khiếu Hành kiên nhẫn giới thiệu: “Bên kia cay nôi dùng ngưu cốt, xem như trung cay trình độ, nếu cảm thấy hương vị không đủ, đại nhưng chấm một chấm nhiễm ly.”

Cổ đại đem gia vị gọi chung vì “Nhiễm”, hẩn trong miệng “Nhiễm ly”, cùng loại với gia vị đĩa.

Tạ Tinh Diêu bị thềm đến gấp không chờ nổi, xoa xoa lạnh lẽo lòng bàn tay, dùng sức hô hấp một ngụm nùng hương nhiệt khí.

Hai bên đáy nôi đều bị ngao chế đến mười phần ngon miệng, khói trắng từ từ, lộn xộn nắm tiên hương, ngưu cốt tinh khiết và thơm cùng nồng đậm cay hương, ở trời giá rét trong hoàn cảnh, có thể làm cho cả thân mình đều vì này rung lên, hồn nhiên sống lại.

Ăn lẩu nên vô cùng náo nhiệt, một đám người tụ ở bên nhau, không khí tức khắc không hề có vẻ như vậy lạnh lẽo. Nàng kẹp lên một khối mao bụng, lòng tràn đầy chờ mong để vào cay nôi.

Mao bụng chỉ cần năng vài giây là có thể vớt ra, bị chiếc đũa nhẹ nhàng kẹp lấy, dặt nở khắp măn đương đương nóng bỏng nóng bỏng hồng du. Để vào trong miệng, đầu lưỡi có thể cảm nhận được da thanh tích phân minh điểm điểm hạt, ngưu cốt nước canh bọc thịt non, hàm răng cắn hạ, cay mà không tảo nồng đậm hương khí đột nhiên tản ra, mao bụng bản thân còn lại là giòn sảng tươi mới, vị tuyệt hảo.

Tạ Tinh Diêu chấp tay trước ngực: “Ăn ngon, hạnh phúc, giòn đến giống như có thể nghe thấy kéo kẹt kéo kẹt.”

Nguyệt Phạn xem đến ngo ngoe rục rịch, chưa quên thời khắc bảo trì rứt rề lịch sự tao nhã, dương môi cười cười, kẹp lên một khối cay rất thịt bò.

Thịt bò bị trước tiên ướp quá, ớt cay hơi thở sớm đã thấm vào trong đó.

Hiện giờ bị nước canh tắm mãi, nhập khẩu mượt mà thuần hậu, chút nào không nhân cay vị sắc hầu, nóng bỏng, ngon miệng, lại hương lại ma, một ngụm thỏa mãn.

Nguyệt Phạn một trận hoảng hốt: “Thiên đường..... Không đúng, nơi này là vân đỉnh tiên cung.”

“Kỳ quái.”

Ý Thủy chân nhân thuận thế uống khẩu đào hoa rượu, ánh mắt đi xuống, nhìn thẳng trong một góc không rõ sắc đoàn trạng vật: “Đây là cái gì?”

“Vật ấy tên là tôm hoạt.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Nguyên liệu là băm tôm bóc vỏ, xoa thành đoàn trạng.”

Hắn nói vờn chiếc đĩa, ở trong nồi tìm ra một cái nấu tốt thành phẩm, để vào sự phụ trong chén: “Hương vị thực tốt, sự phụ ngài ném thử.”

Tiểu lão đầu cả đời gặp qua vô số sóng to gió lớn, lúc này lại đối với một cái màu trắng tiểu đoàn đã phát ngốc, tò mò đem nó kẹp thượng chiếc đĩa, cúi đầu đánh giá một phen.

Tu chân giới đều không phải là không có cái lẩu, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn phần lớn là cơm nhà, đáy nồi càng không bằng hôm nay như vậy tinh xảo độc đáo, bất quá là đem ớt cay, dầu mè cùng gia vị nấu tiến một nồi.

Ý Thủy chân nhân há mồm, đem nó một ngụm nuốt vào.

Tôm hoạt là từ tôm đi xác, trải qua đánh nát quấy, hình thành cuối cùng đoàn trảng thịt mạt.

Cùng tầm thường thịt loại vị tương đi khá xa, tôm hoạt thịt chất khắn thật, co dãn tuyệt hảo, nhập khẩu nháy mắt huề tới một trận thơm ngon, bị cắn khai khoảnh khắc, nổ tung thơm nồng nước canh.

Dính mà không nị, đạn mà không ngạnh, mềm mềm mại mại xúc cảm tỏa khắp đầu lưỡi, toàn là no đủ tôm bóc vỏ.

Ý Thủy chân nhân:.....

Ý Thủy chân nhân một trận hoảng hốt, chấp tay trước ngực: “Ăn ngon, hạnh phúc, nơi này là vân đỉnh tiên cung.”

“Đừng câu thúc, đại sư huynh nấu ăn rất lợi hại.”

Mắt thấy Vân Tương ăn phải cẩn thận, Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng cười cười, vì nàng kẹp đi một phần chân gà: “Ta vừa mới hưởng qua, đây là kho ra tới chân gà, bị cái lẩu một nấu, hương vị phi thường bỗng.”

Vân Tương gật đầu.

Chân gà bị nấu một hồi lâu, giờ phút này đã là hút mẫn nước canh. Nàng tò mò cắn hạ đệ nhất khẩu, bất quá giây lát, hai mắt tươi sáng sáng lên.

Chân gà đại chỉ, phá lệ mềm mại, không cần bất luận cái gì khí lực, nhẹ nhàng một nhấp là có thể lệnh này cốt nhục chia lìa. Trải qua kho, thịt thượng nơi chốn thấm đầy hơi cay món kho, phủ lấy dầu mè tỏi mạt ngưu cốt canh, vị tầng tầng tiến dần lên, tuyệt không thể tả.

Vân Tương:.....

Vân Tương một trận hoảng hốt, chấp tay trước ngực: “Ăn ngon, hạnh phúc, nơi này là vân đỉnh tiên cung, đại sư huynh nấu ăn thật lợi hại.”

Tạ Tinh Diêu:..... Không cần biến thành cùng sư phụ giống nhau máy đọc lại a!

Trừ bỏ nấu chín nguyên liệu nấu ăn, nước canh bản thân cũng là cái lẩu một đại đặc sắc.

Ngưu cốt canh tùy ý có thể thấy được ớt cay hồng du, Tạ Tinh Diêu không dám dễ dàng ném thử, thịnh chén nắm canh gà.

Một ngum tiên hương, nhiệt khí nghênh diện, ngũ tạng lục phủ đều bị ấm áp hơi thở bao lấy.

Lạnh lẽo tấn tán, Tạ Tinh Diêu đôi tay khăn phủ chén sứ, hạnh phúc híp mắt.

Cũng đúng lúc là cùng thời khắc đó, dư quang thoáng nhìn bên người Yên Hàn Lai.

Hắn ăn không hết cay, lại phóng không thúc đẩy làm, ngày thường tùy tâm sở dục một người, lúc này yên lặng ngồi ở một bên, kẹp canh gà cải trắng ăn.

Tạ Tinh Diêu nảo bổ một chút, bạch mao hồ ly súc thành một đoàn gặm lá cải cảnh tượng.

Này bức họa mặt thực sự ủy khuất ba ba, hướng chi hồ ly vẫn là nguyên văn giết người không chớp mắt đại vai ác, nàng nhất thời không nhận

xuống, hướng lên trên dương dương khoe miệng.

Lại chớp mắt, bên cạnh người thanh y thiếu niên thể nhưng vươn chiếc đũa, từ cay trong nồi vớt ra một khối khoai tây.

So với thịt loại, hẳn tựa hồ càng hỉ đồ chay.

Yến Hàn Lai định là nhìn thấy nàng trên mặt vi diệu thần sắc, lặng im há mồm, giận dữ đem này nuốt vào.

Khoai tây nhất có thể vào vị, đặc biệt này khối bị nấu hồi lâu, khó khăn lắm nhập khẩu liền mềm lặn hóa khai. Hắn ăn đến cấp, hồng cay nùng canh với trong miệng ăm ăm dung tán, gay mũi hơi thở tới không hề dấu hiệu.

Yến Hàn Lai rũ mắt, cúi đầu.

Yến Hàn Lai nghiêng đi đầu, thật mạnh ho khan.

“Yến công tử không có việc gì đi? Chớ có cậ mạnh.”

Hàn Khiếu Hành thân là tận chức tận trách nam mụ mụ, đầu tiên là đệ đi một ly trà xanh, tiện đà lại cầm lấy một khối điểm tâm, nhớ tới chính mình lãnh khốc hung lệ võ si nhân thiết, đem sắp xuất khẩu thao thao bất tuyệt kiệt lực nuốt xuống, tích tụ như kim: “Giải cay.”

Yến Hàn Lai ách thanh: “Đa tạ.”

Cái lẩu thực có thể lấp đầy bụng, ăn uống no đủ, tự nhiên tới rồi sau khi ăn xong đồ ngọt thời gian.

Tạ Tinh Điều hứng thú pha cao, nhăm nháp khởi trên bàn bày biện các kiểu điểm tâm, không cần thiết lâu ngày, vì Vân Tương đệ đi một cái tròn vo màu trắng béo cầu: “Cái này cái này!”

Nàng tuổi không lớn, hân hoan nhảy nhót thần sắc tất cả viết ở trên mặt, đen nhánh con người đưng đầy ánh lửa, giống như mật ong ở lặng yên hòa tan.

Vân Tương an tĩnh cùng nàng đối diện, không tự giác dương môi.

Bị Tạ Tinh Diêu lựa chọn điểm tâm tên là “Lưu tâm Tuyết Mị Nương”, ngoại tạng là lạnh lẽo mềm nhẹ gạo nếp mỏng da, nhẹ nhàng cắn khai, chất lỏng trắng lòng đỏ trứng lưu tâm bạo tương mà ra, ngọt hàm giao hòa, mãi thấm lạnh cắn cắn khí lạnh.

Vân Tương chưa bao giờ nhấm nháp quá loại này điểm tâm, ngọt hương xuyên thấu qua yết hầu thẳng tới ngực, phảng phất có thể đem trong lòng ưu phiền tất cả hòa tan, làm nàng ngơ ngác chớp chớp mắt.

“Vân Tương.”

Xuất thần hết sức, bên cạnh người truyền đến thấp thấp một tiếng thì thầm.

Nàng theo tiếng nhìn lại, đưng phải Tạ Tinh Diêu mượt mà xinh đẹp ánh mắt.

“Người tuy rằng chưa nói, nhưng là.....”

Tạ Tinh Diêu không mở miệng, dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy truyền âm: “Từ kia tròng quyết chiến trung sống sót, vẫn luôn nỗ lực đến giờ này ngày này, vất vả người.”

Vân Tương sửng sốt.

“Những lời này người nhất định nghe qua rất nhiều rất nhiều biến, ta còn là tưởng lại nói cho người một lần.”

Váy đỏ thiếu nữ ngồi ở cùng nàng gần trong gang tấc địa phương, một mảnh bông tuyết dừng ở nhỏ dài lông mi, phút chốc mà run lên, lại ôn ôn nhu nhu mà rơi xuống.

Tạ Tinh Diệu nói: “Người thực hảo cũng thực dũng cảm, vô luận làm Đại Tư Tế vẫn là Vân Tương —— chúng ta vẫn luôn biết.”

Mấy trăm năm qua đi, thế nhân đều biết vị kia xả thân đồ ma Tu Di Đại Tư Tế. Mà nàng mai danh ẩn tích, hoàn toàn cùng qua đi cắt đứt liên hệ.

Truyền thuyết vĩnh truyền hậu thế, mà về Vân Tương, về chân chính nàng, tựa hồ lại không người nhớ rõ.

Thẳng đến Tạ Tinh Diệu nói cho nàng, bọn họ tất cả đều biết được.

Không cần che giấu, không cần giấu giếm, bọn họ từng cộng đồng trải qua quá hết thảy.

“Đối với trong thư viện bọn nhỏ tới nói, người nhất định cũng là bọn họ anh hùng đi.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Khi cách 300 năm, đã lâu mà lại ôm một cái?”

Lần này không cần từ nàng vươn đôi tay.

Tiếng nói vừa dứt, Vân Tương đã đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Cái lảo đảo lên lượn lờ khói trắng ấm áp ấm áp, cùng này so sánh, thiếu nữ thân thể nhiệt độ lại muốn càng vì thoải mái.

Vân Tương thanh âm thực buồn, hóa thành thấp không thể nghe thấy thì thầm: “Ta vẫn luôn ở Sóc Phong Thành, đang đợi các người.”

Tạ Tinh Diệu: “Ta biết.”

Ôm lấy nàng váy trắng cô nương tựa hồ cười cười.

Vân Tương nói: “Cảm ơn người.”

*

Một đón cái lẩu thêm đồ ngọt ăn xong, Vân Tương cảm thấy mỹ mãn sờ sờ cái bụng.

Tạ Tinh Diệu là hoạt bát mê chơi hướng ngoại tính tình, có lẽ là muốn逗 nàng vui vẻ, từ ghế đá thượng đột nhiên đứng dậy: “Hôm nay gặp lại, không có gì lễ gặp mặt, không bằng cho đại gia biểu diễn một cái không cần linh lực ngự phong thuật đi.”

Ngự phong pháp quyết không tính khó khăn, nhưng mà không cần linh lực, sở cần tu vi tất nhiên không thấp.

Tạ Tinh Diệu thực lực khó khăn lắm Trúc Cơ, rất khó tưởng tượng nàng có thể như thế nào làm được. Nếu là người khác, chắc chắn đối này trí chi nhất cười, Vân Tương lại lòng tràn đầy chờ mong ngoan ngoãn ngồi xong, xem nàng cúi đầu mân mê sau một lúc lâu.

“Gì? Không cần linh lực ngự phong thuật?”

Nguyệt Phạn nuốt vào một ngụm bánh bao nhân trứng sữa: “Nha đầu này lại tưởng chinh cái gì sống?”

Nàng nói chuyện khoảng cách, Tạ Tinh Diệu đã chậm rãi đi dạo hướng trong đình đất trống.

Phòng trước tự có ngàn đôi tuyết, nàng thở nhẹ một hơi, giống mô giống dạng giơ lên đôi tay.

Chỉ một cái chớp mắt ——

Đương nàng giơ tay là lúc, tuyết đôi thể nhưng thật sự bị cuồng phong cuốn lên, tùy trên tay nàng động tác xoay chuyển bay tán loạn, dần dần tụ làm lốc xoáy chi thể, rít gào như sấm rền!

Vân Tương mới lẹ chớp mắt, hứng thú bưng bưng dùng sức vỗ tay.

Nguyệt Phạn cùng Hàn Khiếu Hành yên lặng đối diện, không hẹn mà cùng nhìn phía đình viện góc.

Trừ bỏ Tạ Tinh Diệu, thành linh có một khác đạo nhân ảnh đứng ở bóng ma bên trong.

Chợt vừa thấy đi, thiếu nữ tà váy bay tán loạn, hồng y như lửa, cuồng phong theo nàng thủ thế lao nhanh lưu chuyển, hảo không uy phong.

Bưng tỉnh nhìn chăm chú, lúc này mới phát hiện Ôn Bạc Tuyết chính yên lặng đứng ở trong một góc, trong tay cầm cái máy quạt gió.

Nói trắng ra là, chính là lợi dụng máy quạt gió thổi tuyết, cộng thêm bắt chước người già đánh Thái Cực. Lại cứ Vân Tương xem đến nhạc a, vỗ tay không đình quá.

“Đáng giận.”

Nguyệt Phạn đau kịch liệt cắn răng: “Bị nàng trang tới rồi.”

“Ta nơi này cũng có chút độc môn pháp quyết.”

Hàn Khiếu Hành bị gọi lên hứng thú, không cam lòng yếu thế: “Vân cô nương thả xem.”

Hắn nghe Tạ Tinh Diệu giảng quá Vân Tương chuyện xưa, tâm giác một

cái nữ hài không nơi nương tựa phiêu bạt trăm năm, tất nhiên ăn qua không ít đau khổ, suy nghĩ một lát, lòng bàn tay bạch mang sâu lượng, hiện ra một hộp lưu tâm bánh nướng trứng chảy.

“Cấp trong thư viện hài tử.”

Lãnh đạm đao khách chính sắc mở miệng: “Bọn họ thích ăn cái gì?”

Vân Tương thụ sủng nhược kinh, thật cẩn thận theo tiếng: “Cái kia..... Vị ngọt điểm tâm, còn có lạnh lạnh ăn vặt.”

“Các người đại sư huynh khó khăn mềm lòng.”

Nguyệt Phạn lặng lẽ truyền âm: “Ta nhớ rõ hắn có cái ngoại hiệu kêu ‘ mặt lạnh Tu La ’, lại nấu cơm lại đưa điểm tâm, sẽ không OOC đi.”

Bên kia, Hàn Khiếu Hành đã lòng bàn tay phút chốc động, trong nháy mắt, trước người ảo thuật hiện ra mấy hộp Tuyết Mị Nương, mấy hộp mặt trà ngàn tầng, mấy hộp bơ bánh kem.

Cùng với mấy bao túi trang thức ăn nhanh mặt lạnh.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Liền, mặt lạnh Tu La.”

“Tại hạ trong túi trữ vật chất chứa vạn vật, mọi người đều kêu ta ——”

Hàn Khiếu Hành nhớ kỹ nhân thiết, tự hung ác cường hãn trên mặt gợi lên một mặt cười lạnh, không giống an ủi, càng giống sát thủ nhìn thấy con mồi khi hân hoan: “Đa tạ Hàn mộng.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Cái gì lạn ngạnh a đại sư huynh! Đây liền chuyện cười đều không tính đi!

Một bên Ôn Bạc Tuyết mãi nhìn sừng bãi, hung hăng nắm tay: “Đáng giận, bị hấn trang tới rồi.”

“Nếu không khí tới rồi, ta cũng tới vì đại gia biểu diễn biểu diễn.”

Nguyệt Phan thích xem náo nhiệt, đứng dậy cười: “Xem trọng.”

Nàng dứt lời hơi dương cầm, trong tay bạch quang chột khởi, hiện ra một khối dung mạo bình thường trường bản.

Tu chân giới dân bản xứ chưa bao giờ gặp qua vật ấy, Tạ Tinh Diệu đám người lại là liếc mắt một cái nhận ra ——

Ván trượt.

“Đối nga.”

Ôn Bạc Tuyết truyền âm: “Thiếu chút nữa đã quên, tạp tạp chạy đinh trong xe, có ván trượt giải trí tái.”

Hôm nay đại tuyết mãi sơn, không hề nghi ngờ, là vừa ra thuộc về Nguyệt Phan sân nhà cuồng hoan.

Sân phía sau chính là một tòa tiểu sơn, nàng bước lên đỉnh núi, theo sườn núi thẳng hành mà xuống. Ván trượt mang ra hai điều uốn lượn ranh giới có tuyết, trôi đi, gia tốc, nhảy lên, giữa không trung xoay người, mỗi cái động tác đều bị dẫn đo đến gãi đúng chỗ ngứa, nước chảy mây trôi, lệnh người kinh ngạc cảm thán liên tục.

Vân Tương xem đến mê mẩn, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kinh hô.

Hàn Khiếu Hành cắn răng: “Đáng giận, bị nàng trang tới rồi.”

Hắn dứt lời một đốn, ánh mắt hướng tả, tò mò nhìn một cái trầm mặc Ôn

Bạc Tuyết.

Người xuyên việt chinh sống đại tái, danh ngạch chỉ còn lại có cuối cùng một cái.

Ôn Bạc Tuyết ngơ ngẩn nhìn thẳng hần: “.....”

Ôn Bạc Tuyết: “Không bằng..... Ta cũng tới thử xem?”

□ mọi người thất bại thảm hại □, phúc hậu và vô hại giải mê trò chơi.

Đương Ôn Bạc Tuyết cầm Nguyệt Phạn ván trượt bước lên ngọn núi, có chút câu nệ mà hít sâu một hơi, triệu mọi người xa xa vẫy vẫy tay.

Tạ Tinh Diệu ngồi ở Vân Tương bên cạnh người, xem hần buông ván trượt, hai chân bước lên.

Không thể không nói, đất dẻo cao su tiểu nhân mềm dẻo tính nhất lưu.

Ôn Bạc Tuyết đối tuyết địa ván trượt cũng không quen thuộc, cũng may thân thể này học tập quá ngượng khí phi hành, thêm chi có trò chơi bằng thân, hần tuy trúc trắc vụng về, động tác lại xưng được với như cá gặp nước.

Nhưng thấy tuyết tiết phi sai, bạch y thanh niên thân ảnh khi thì nhảy lên, khi thì nhảy lên, khi thì giữa không trung xoay tròn 720 độ, hoàn hoàn toàn toàn vượt qua nhân thể sinh lý cực hạn, Vân Tương trợn mắt há hốc mồm. Hết thảy tiến hành đến gãi đúng chỗ ngứa, ván trượt thuận thế mà xuống, Ôn Bạc Tuyết cũng là càng lúc càng gần.

Nơi xa bóng người sắp nhảy xuống một cái vách đá dựng đứng, thuận lợi trở lại bọn họ bên người, Nguyệt Phạn cắn tiếp theo khẩu điểm tâm, bỗng nhiên chần chờ truyền âm: “Đúng rồi. Ta bỗng nhiên nhớ tới..... Ở □ mọi

người thất bại thảm hại □, nếu từ chỗ cao rơi xuống, có phải hay không sẽ trở lại lưu trữ điểm?”

Tạ Tinh Diệu hậu tri hậu giác, đồng dạng ngần ngại.

Làm một khoản hài hòa tối thượng giải mê trò chơi, đất dẻo cao su tiểu nhân một khi rơi xuống, sẽ không ngã chết, chỉ biết một lần nữa đọc đương, trở lại hết thảy bắt đầu địa phương.

Ôn Bạc Tuyết lưu trữ điểm là ——

Hắn có lưu trữ điểm sao?

Ở đây ba gã người xuyên việt sôi nổi trầm mặc, không hẹn mà cùng, nhìn phía nơi xa kia phiến mệnh mông tuyết sắc.

Đương ván trượt tự vách đá dựng đứng rơi xuống, xoay tròn đất dẻo cao su tiểu nhân, bỗng nhiên dừng động tác.

Hắn đã bị phán định vì từ chỗ cao rơi xuống.

Mắt thấy Ôn Bạc Tuyết tứ chi mềm mại như bùn, từ vách đá dựng đứng ầm ầm rơi xuống, Ý Thủy chân nhân hoảng sợ kinh hô: “Ta ngoan đồ!”

Mắt thấy ván trượt nện ở Ôn Bạc Tuyết đầu, Hàn Khiếu Hành lạnh giọng nhíu mày: “Không tốt, ván trượt ở hoạt Ôn sư đệ!”

Là người hay quỷ đều ở tú, chỉ có Bạc Tuyết ở bị đánh. Sắp tới đem rơi xuống đất nháy mắt, Ôn Bạc Tuyết thân hình nhoáng lên, về tới vách đá dựng đứng đỉnh ——

Bởi vì chưa bao giờ thiết trí lưu trữ điểm, hắn lưu trữ điểm, bị cam chịu vì bắt đầu rơi xuống kia một sát.

Mắt thấy đất dẻo cao su tiểu nhân bắt đầu tăn một vòng rơi xuống, Tạ Tinh Diêu bay nhanh biên cho mượn khẩu, dùng để giải thích này phúc quỷ dị cảnh tượng: “Ôn sư huynh, người thuận di chú dùng sai rồi, đừng hướng lên trên đi!”

Nguyệt Phạn: “Ha ha ha nga nga nga, làm đất dẻo cao su phi.”

Mắt thấy một đám người tăn hệ với hấn, sôi nổi bày mưu tính kế, Vân Tương có cảm mà phát: “Các người sư môn quan hệ thật tốt.”

Tuyết trắng thân ảnh lại một lần tự đỉnh núi ngã xuống, Ý Thủy chân nhân vô cùng đau đớn, lấy tay che mặt: “Ta ngoan đồ!”

Hàn Khiếu Hành cắn răng: “Không tốt, ván trượt lại ở hoạt Ôn sư đệ!”

Tạ Tinh Diêu tăng lớn âm lượng, hy vọng có thể làm hấn nghe thấy: “Ôn sư huynh, người thuận di chú dùng sai rồi, đừng hướng lên trên đi!”

Nguyệt Phạn: “Ha ha ha nga nga nga, làm đất dẻo cao su phi.”

Theo sát sau đó, lại là một vòng tăn rơi xuống.

Ý Thủy chân nhân:.....

Hấn mau nhin không được.

Ý Thủy chân nhân nhìn xa tứ chi xụi lơ tiểu nhân, khóe miệng hơi trều động, râu bạc bị dùng sức một thối: “Ta ngoan đồ, ha phụ.”

—— người tuyệt đối cười lên tiếng đi sư phụ! Phát ra hảo kỳ quái thanh âm!

Hàn Khiếu Hành cầm lấy một khối tiểu điểm tâm, kiệt lực khắc chế khóe miệng mỉm cười, đem điểm tâm nhét vào trong miệng: “Không tốt, ván trượt

còn ở, a, hoạt Ôn sư đệ.”

—— đã bắt đầu vui sướng khi người gặp họa a người này tên vô lại!

Tạ Tinh Diêu: “Ôn sư huynh, người thuận di chú dùng sai rồi, đừng hướng lên trên đi!”

—— cho nên mau dùng thuận di thuật pháp rồi đi vách đá dựng đứng a Ôn Bạc Tuyết!

Nguyệt Phạn: “Ha ha ha nga nga nga, làm đất dẻo cao su phi.”

Nguyệt Phạn từ đầu tới đuôi cười cái không ngừng, Yến Hàn Lai không nói gì nhú mày, trong miệng ăn tiểu điểm tâm ngọt.

Lúc này Vân Tương trầm mặc trong chốc lát.

Đối mặt tình cảnh này, nàng tựa hồ vô pháp lại nói ra “Các người sư môn quan hệ thật tốt” những lời này.

Vân Tương suy nghĩ sau một lúc lâu, chính sắc nắm tay: “Đáng giận, bị hấn trang tới rồi!”

Tạ Tinh Diêu thể xác và tinh thần đều mệt.

Khen rất khá, lần sau không cần lại khen.

Bọn họ một đám người, vừa không huyễn khóc cũng không tiên môn phong phạm, rất giống trong trò chơi tạp bug, không ngừng lặp lại đối thoại động kinh npc.

Chapter 38

Lục kiến tân phôi rượu, hồng bần tiểu bếp lò.

Bắc Châu sinh hoạt cố nhiên thích ý, nhưng mà sưu tập tiên cốt việc này không nên chậm trễ, đợi đến ngày mai, đoàn người liền không thể không rời Lăng Tiêu Sơn.

Sắp chia tay đêm trước, Tạ Tinh Diệu cùng các bạn nhỏ bò lên trên cao cao mái hiên, ngồi ở chắt đầy bông tuyết mái góc, cùng Vân Tương người một lời ta một ngữ mà nói chuyện.

Nguyệt Phạn đôi tay chống ở phía sau, ngưỡng mặt nhìn chân trời một vòng mờ nhạt ánh trăng: “Người bị vết thương trí mạng, bên người lại không có có thể dựa vào người, lúc ban đầu kia mấy năm, nhất định thật không tốt quá.”

“Kia đã là 300 năm trước sự tình.”

Vân Tương cười: “Hiện tại ta thực vui vẻ a. Thư viện kiến thật sự thuận lợi, bọn học sinh thực nghe lời, cái lẩu cũng ăn rất ngon.”

Tạ Tinh Diệu đôi tay chống má, căng chân lẳng không, tùy tâm sở dục quơ quơ: “Sau này đâu? Người tính toán làm sao bây giờ?”

“Trước đêm này phê hài tử giáo đến xuất sư.”

Vân Tương thoả thuê măn nguyện, cong cong khóe mắt: “Đến nỗi xa hơn sự tình, về sau lại suy xét đi —— nói không chừng sẽ đi Tu chân giới các nơi dạo một dạo, nhìn xem trừ bỏ Bắc Châu cảnh tuyết, còn có này đó xinh đẹp địa phương.”

Nàng dứt lời dương môi, non nửa biên mặt vùi vào hai tay, nghiêng đầu chớp chớp mắt: “Chúng ta còn sẽ gặp lại đi?”

“Đương nhiên a!”

Ôn Bạc Tuyết dẫn đầu đoạt đáp: “Chờ chúng ta gom đủ tiên cốt, hoàn thành sứ môn giao dự nhiệm vụ, là có thể tùy tâm sở dục khắp nơi du lịch.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Đến lúc đó chúng ta cùng đi Tu chân giới thám hiểm, khẳng định đặc có ý tứ.”

Tạ Tinh Diệu giơ lên tay phải: “Lại thêm một cái, ăn biến Tu chân giới mỹ thực!”

Nguyệt Phạn mỉm cười, duỗi tay chọc chọc nàng cái trán.

“VẬY NÓI NHƯ VẬY ĐỊNH RỒI.”

Tạ Tinh Diệu bị chọc đến một cái ngửa ra sau, lòng tràn đầy chờ mong sờ sờ đầu: “Thuận tiện mang lên một cái đại sư huynh, cứ như vậy, ăn mặc ngủ nghỉ mọi thứ đều toàn.”

Vân Tương đương người sư phụ lâu rồi, cũng ở nàng cái trán nhẹ điểm một chút, cười đến không thể nê hà: “Cũng không thể chỉ lo ham chơi.”

Lần đầu nhìn thấy nàng khi, Vân Tương bắt quá là cái ngây thơ mờ mịt tiểu cô nương, nhắm mắt theo đuôi đi theo bọn họ bên cạnh.

Gặp lại, Tạ Tinh Diệu ngược lại thành bị chiếu cố kia một cái.

Dài lâu thời gian vội vàng mất đi, đã từng quen thuộc hết thấy tất cả sinh biến hóa, vạn hạnh, cũng có một ít chưa từng biến sửa người cùng sự.

“Biết rồi.”

Tạ Tinh Diệu cười cười, nhìn phía bên cạnh người cặp kia tròng lọng thanh thấu, không thấy tạp chất mắt hạnh, âm cuối hơi dương, mang ra điểm nhi trên đùa hương vị, giống như một con trò đùa dai miêu: “Vân Tương sư phụ.”

*

Mấy người bọn họ một đêm vô miên, ríu rít tới rồi ngày thứ hai hừng đông, đương Ý Thủy chân nhân chuẩn bị tốt tàu bay tới rồi khi, mỗi người đều là chưa đã thềm.

“Hảo hảo, lại không phải sinh ly tử biệt, đến mức này sao.”

Râu bạc lão nhân lập với tàu bay trước, bị linh lực thổi bay bên tai bạch xù xù tóc rối: “Viết thư, truyền âm, đưa tin phù, cái nào thủ đoạn không thể tùy tiện dùng?”

Tạ Tinh Diệu bước chân nhẹ nhàng, chạy chậm đi vào hấn bên người: “Ân ân biết rồi sư phụ, sư phụ nói đúng.”

Ý Thủy chân nhân không nhin được mà bật cười: “Liền người ăn nói dễ thương.”

Bọn họ cùng Vân Tương làm gập lại ước định, ly biệt khi liền cũng sẽ không quá mức thương cảm.

Tàu bay chậm rãi lên không, người mặc váy trắng cô nương đứng ở mái hiên thượng, đối thượng Tạ Tinh Diệu ánh mắt.

Tạ Tinh Diệu hướng về ngoài cửa sổ dò ra đầu, cùng nàng dùng sức phát tay từ biệt.

Bốn phương tám hướng toàn là tuyết trắng, phóng nhãn nhìn lại, chỉ có Vân Tương tóc đen với trong gió giơ lên, điểm xuyết ra một mặt không hợp nhau hắc.

Này bôi đen sắc mới đầu cực kỳ thấy được, nhưng mà theo tàu bay càng lúc càng cao, dần dần súc thành một mảnh sương mù ảnh, một sợi vẩy mực, một cái càng ngày càng nhỏ điểm đen, cho đến cuối cùng dung nhập bối cảnh bên trong.

Thay thế, là một khác phúc càng vì rộng lớn bức hoạ cuộn tròn.

Lập với khung đỉnh phía trên, hơn phân nửa cái Sóc Phong Thành thu hết đáy mắt.

Tuyết đọng phòng ốc dường như bạch ngọc gọt giũa, dãy núi uốn lượn, uốn lượn không thôi, đỉnh núi có hạnh ải lưu ngọc, không biết là vân là tuyết, vẫn là buổi sáng chưa rút đi sương mù.

“Cái này tàu bay, hẳn là giá trị không ít tiền đi.”

Nguyệt Phạn mọi nơi đánh giá, tự đáy lòng cảm khái: “Ý Thủy chân nhân, chân nhân bất lộ tướng —— ta còn tưởng rằng muốn cùng tới khi giống nhau, dựa vào chính mình ngự khí phi hành đâu. Không hổ là tiên gia đại năng, phô trương chính là không giống nhau.”

Tạ Tinh Diệu tràn đầy đồng cảm, nghe vậy gật đầu: “Nói như thế nào đâu..... Cùng loại với cười một trận tư nhân phi cơ. Sinh thời, loại chuyện này cư nhiên có thể bị ta gặp được.”

Yến Hàn Lai cuối cùng bước lên tàu bay, vẫn là một bộ lười biếng lạnh lùng

thần sắc, nhưng mà tinh tế nhìn lại, thiếu niên ánh mắt không tiếng động lược động, lưu luyến với bên cửa sổ mệnh mông cuộn cuộn chi cảnh, ẩn có vài phần tò mò.

Hắn một mình bên ngoài phiêu bạt lâu rồi, thói quen với ngắn gọn phương tiện ngự khí phi hành, có lẽ là đầu một hồi đẳng lâm tàu bay.

Tàu bay cùng sở hữu ba tầng, tầng thứ nhất hình như chủ thính, rộng mở sáng ngời; theo trong một góc mộc thang hướng lên trên, còn lại là một gian gian sắp hàng chỉnh tề phòng cho khách.

Ý Thủy chân nhân từng si mê quá một đoạn thời gian tuyết nguyệt phong hoa, tàu bay trung tùy ý có thể thấy được điêu lan họa đồng, la rèm màu thêu, rõ ràng giá trị xa xỉ, làm Tạ Tinh Diệu mấy dục buột miệng thốt ra một câu “Đã đảo nhà tư bản”.

“Tàu bay có ba tầng.”

Nguyệt Phạn nhướng mày nói: “Tầng thứ ba là cái gì?”

Đại sư huynh Hàn Khiếu Hành sưu tầm một phen ký ức, khóe mắt hơi trêu:

“Chúng ta sư phụ hàm rượu.”

Tiêu dao trong rượu tiên, không hổ là hắn.

“Phòng cho khách đã phân hảo, các người hảo hảo nghỉ ngơi bãi.”

Bọn họ khe khẽ nói nhỏ gian, cách đó không xa râu bạc lão nhân mở ra trường tụ, đã là tới rồi mộc thang khẩu: “Vi sư đi trước một bước.”

“Đây là uống rượu đi.”

Tạ Tinh Diệu bất đắc dĩ cười cười: “Ba tầng đều là thiên kim khó cầu danh

rượu, ôm đồm sự phụ tá phần thân gia.”

Nàng tối hôm qua một đêm không chợp mắt, thêm chi mấy ngày tới nay làm lưng vất vả bôn ba, lúc này khó tránh khỏi có chút buồn ngủ.

Nhưng thật ra Ôn Bạc Tuyết, Hàn Khiếu Hành cùng Nguyệt Phạn đối tàu bay hứng thú mười phần, đứng trước ở phía trước cửa sổ nhìn xa đầy trời mây cuộn mây tan, chút nào không thấy được mỗi một chi sắc.

Tạ Tinh Diệu cùng ba người tạm thời từ biệt, ngáp một cái đi lên thang lầu. Nàng hành đến thông thả, vừa đi một bên đoan trang đỉnh đầu sắc sỡ hoa văn màu, lại nháy mắt, phía sau đột nhiên hiện ra một đạo đen nhánh bóng dáng.

Tạ Tinh Diệu thuận thế quay đầu lại, nhìn thấy Yến Hàn Lai.

Hắn không nói một tiếng đi theo nàng phía sau, hiển nhiên cũng muốn lên lầu trở về phòng, cùng Tạ Tinh Diệu không chút để ý thần thái so sánh với, trong mắt lộ ra mạc danh nóng nảy.

Cùng nàng đối diện nháy mắt, thiếu niên không kiên nhẫn dời đi tầm mắt.
“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu nhay bén cảm thấy ra không thích hợp, cố tình đè thấp tiếng nói: “Người..... Không có việc gì đi?”

Hắn trạng thái tựa hồ không thể xưng là “Không có việc gì”.

Yến Hàn Lai tu vi không thấp, ngày thường toàn thân linh lực bị hồn nhiên tụ lại, cực nhỏ xuất hiện dao động. Giờ phút này thang lầu hẹp hòi, đặt mình trong với chật chội trong không gian, có thể rõ ràng cảm nhận được

từ hấn tràn ra hỗn loạn hơi thở.

Mặt không có chút máu, đồng tử cũng sinh ra vài đạo đỏ bồng tở máu, cùng lần trước ở y quán trong rừng trúc bộ dáng không có sai biệt.

Tạ Tinh Diệu thử tính thấp giọng: “Là Liên Hỉ trấn lần đó ——”

Yến Hàn Lai trầm giọng: “Không ngại.”

Hấn đối việc này tránh mà không nói, ít khi giương mắt, cực nhanh liếc nàng liếc mắt một cái: “Lên lầu.”

Tạ Tinh Diệu không có làm truy vấn, trong lòng mình bạch cái đại khái.

Hấn hấn là sinh bệnh hoặc trúng độc chú, độc tính thấm nhập huyết mạch, thỉnh thoảng phát tác. Yến Hàn Lai tính tình quái gở, lòng tự trọng cường, tất nhiên không nghĩ làm những người khác nhìn thấy chính mình chật vật bộ dáng, cho nên vội vàng lên lầu, dự đề trở về phòng chịu đựng độc phát. Hiện giờ nàng đứng ở tại chỗ, là chắn đạo của hấn.

Tạ Tinh Diệu tự giác dựa hướng góc tường, vì hấn lưu ra một cái thông lộ. Bình tĩnh mà xem xét, nàng không muốn cùng Yến Hàn Lai nhắc lên quan hệ.

Tạ Tinh Diệu hoàn hoàn chỉnh chỉnh xem qua nguyên tác, nguyên văn vai chính đoàn từ đầu tới đuôi đối hấn thiệt tình tương đãi, kết quả là vẫn là rơi vào công dã tràng, bị đột nhiên không kịp phòng ngừa trộm đi tiên cốt, thấy một hồi đại tàn sát.

Yến Hàn Lai như là một khối che không nhiệt cục đá, từ ngay từ đầu, tiếp cận bọn họ chính là dụng tâm kín đáo.

Đến nỗi sau lại, cũng chưa bao giờ từng có hối cải.

Nhưng nghĩ lại suy nghĩ, Yến Hàn Lai trên người, có quá nhiều quá nhiều
bọn họ cũng không hiểu biết bí mật.

Về hẳn đầy người vết thương cũ sẹo, thị lực thậm chí xa không bằng bình
dân bá tánh đôi mắt, cùng với không tiếc thân chết, cũng muốn đồ diệt cái
kia Nam Hải tiên môn mục đích.

Hắn luôn luôn bình tĩnh tự giữ, tuyệt không sẽ làm xúc động việc, từ đầu tới
đuôi khổ tâm mưu hoa, hay là thật sự chỉ là như nguyên văn sở giảng như
vậy, “Trời sinh tính thích giết chóc, mưu toan nhắc lên huyết vũ tinh phong”
sao?

Gần trong gang tấc thanh y cùng nàng đi ngang qua nhau, Tạ Tinh Diệu rũ
mắt, nhìn thấy hắn run rẩy đầu ngón tay.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy..... Có lẽ không phải.

Đêm đó ở tại bán họa bà bà trong nhà, nàng nửa đêm chưa ngủ, từng
trong lúc vô tình trông thấy Yến Hàn Lai đưa cho lão nhân một túi linh
thạch, làm nàng mua chút phòng lạnh hậu y.

Hắn trời sinh tính biệt nữ, làm tốt sự cũng lặng lẽ sờ sờ, tránh đi bọn họ
mọi người, liền nói chuyện thanh âm đều ép tới rất thấp.

Tạ Tinh Diệu lúc ấy tưởng, này hồ ly hảo quái.

..... Sau lại ở Phi Thiên Lâu ngầm, cũng là Yến Hàn Lai kịp thời đuổi tới, vì
nàng cởi bỏ truy tung thuật pháp, rõ ràng ở như vậy tối tăm trong hoàn
cảnh, hẳn cái gì đều thấy không rõ.

Coi như là còn hẩn ngày ấy ân tình.

Nàng bỗng nhiên chi gian đầu óc vừa kéo: “Yến Hàn Lai.”

Nàng rất ít thẳng hô người khác tên họ, thiếu niên nghe tiếng hơi giật mình, bỗng tính toán không làm để ý tới, lại nghe Tạ Tinh Diêu tiếp tục nói: “Ta có thể giúp người.”

Hẩn trạng thái như là cực hàn hạ phong hàn nóng lên, lần trước từ nàng rút vào một ít ấm áp linh lực, không khỏe cảm giác mới rút đi rất nhiều.

Hiện giờ thân ở Bắc Châu, lẫm phong sóc tuyết trời giá rét, Yến Hàn Lai bệnh trạng chỉ sợ so với phía trước càng thêm nghiêm trọng.

Tạ Tinh Diêu xuất phát từ hảo tâm, đối phương lại không cảm kích, cất bước hướng về phía trước: “Không cần.”

“Hiện tại một mình trở về phòng, tiếp tục dùng đao hoa thủ đoạn?”

Nàng theo bản năng nhú mày, giữ chặt thiếu niên cánh tay: “Đây là loại nào chứng bệnh? Lăng Tiêu Sơn y tu đồng đảo, nếu có thể hướng bọn họ báo cho một vài, có lẽ có thể tìm ra ——”

Một câu chưa kịp nói xong, Yến Hàn Lai hồn nhiên dừng lại, Tạ Tinh Diêu cũng là ngần ngại.

Hẩn không biết trúng cái gì độc hoặc chú thuật, thân mình ngăn không được run rẩy, bị nàng chạm vào kia một sát ——

Tạ Tinh Diêu muốn nói lại thôi, tay phải cứng đờ, im ắng buông ra.

Bị nàng chạm vào kia một sát, thiếu niên thái dương toái phát đột nhiên nhếch lên, nhìn chăm chú nhìn lại, đỉnh đầu thành linh hiện ra hai chỉ lông

xù xù tuyết bạch sắc lỗ tai.

Hồ ly lỗ tai, tạc mao.

Tao. Bánh.

Nàng thật không nghĩ tới, giờ này khắc này Yến Hàn Lai sẽ miễn cảm thành như vậy.

Này đến tốt cùng là cái gì hiếm lạ cổ quái độc chú a?

Tạ Tinh Diêu có tật giật mình, nề hà hôm nay vận số năm nay không may mắn, nàng khó khăn lắm buông tay, liền nghe dưới lầu Nguyệt Phạn hiểu kỳ nói: “Diêu Diêu? Người cùng Yến công tử làm sao vậy?”

Bọn họ ba người hiển nhiên nghe được động tĩnh.

Hàng hiên nhỏ hẹp, tối tăm không ánh sáng, Yến Hàn Lai hơi thở hỗn loạn mà nóng bỏng, cơ hồ đem toàn bộ không gian lặng yên lấp đầy.

Thình lình xảy ra hồi ý thanh thúy mà trương dương, càng sấn đến hàng hiên bên trong yên tĩnh phi thường, theo sát sau đó, là vài đạo càng ngày càng gần đập đập bước chân.

Yến Hàn Lai hô hấp càng loạn.

Tạ Tinh Diêu xem một cái tuyết trắng hồ ly lỗ tai, tiến lên một bước, lòng bàn tay bất động thanh sắc dán ở hán sống lưng.

Ấm áp linh lực uyển chuyển nhẹ nhàng mạn khai, tự xương sống lưng chảy nhập ngũ tạng lục phủ, thiếu niên ánh mắt nặng nề không ra tiếng, giây lát gian, tái nhợt sắc mặt có một cái chớp mắt hòa hoãn.

Hồ nhĩ lông tơ run rẩy, khôi phục thành nhân hình bộ dáng.

Ngay sau đó, Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết cùng Hàn Khiếu Hành xuất hiện ở hàng hiên khẩu.

“Không có gì, tâm sự mà thôi.”

Tạ Tinh Diệu cười cười, thần sắc như thường: “Ta về trước phòng nghỉ ngơi lập.”

Nguyệt Phạn không thấy ra không thích hợp, dương môi cười nói: “Ngủ ngon!”

Bọn họ ba người tới cũng nhanh đi cũng nhanh, không cần thiết lâu ngày cáo biệt rời đi, tiếp tục hưởng thụ đại sư huynh chuẩn bị tàu bay điểm tâm ngọt.

Tạ Tinh Diệu buông ra đặt ở hán phía sau lưng lòng bàn tay.

Vì thế ấm áp đột nhiên rút đi, không khỏe cảm lại một lần lồi cuốn toàn thân. Thanh y thiếu niên hàng mi dài vừa động, phá lệ lộ ra điểm nhi mờ mịt thần sắc.

Hán mở to một đôi xinh đẹp màu hổ phách đôi mắt, đuôi mắt còn sót lại ấm áp tro tàn, đặt mình trong vờn đen nhánh hàng hiên gian, mặt mày dường như bị thủy trạc tẩy sau hắc diệu thạch, lạnh thấu xương lại chặt vật.

Tạ Tinh Diệu bị này nói ánh mắt xem đến một đốn, thử tính mở miệng:

“..... Còn muốn sao?”

Không đúng, những lời này nghe tới thực không thích hợp.

Nàng thực mau một lần nữa tổ chức câu nói: “Coi như lui độc chữa thương.”

Đáng tiếc nàng không có thể được đến trả lời.

Không có độ tới linh lực, Yến Hàn Lai lại vô pháp chống đỡ hình thể, trong nháy mắt, biến thành một con nho nhỏ bạch mao hồ ly.

Ở hồ ly ục ục lăn xuống thang lầu trước, Tạ Tinh Diệu đem hắn ôm vào trong lòng.

Yến Hàn Lai phản xạ có điều kiện muốn giãy giụa, nề hà toàn thân khó chịu đến lợi hại, trầm mặc một lát không hề nhúc nhích, dời mắt không đi xem nàng.

Hàng hiên cũng không an toàn, tùy thời khả năng sẽ bị mặt khác mấy người phát hiện, Tạ Tinh Diệu phóng nhẹ bước chân, bay nhanh tiến vào trong phòng.

Trong lòng ngực bạch hồ ly thân hình hơi cương, rũ xuống đầu.

Cái này động tác tới vi diệu, Tạ Tinh Diệu đầu tiên là sửng sốt, thực mau đoán ra đối phương tâm tư ——

Tu chân giới đồng dạng chú ý nam nữ có khác, dựa theo quy củ, nữ tử phòng ngủ không thể tùy ý ra vào.

Thân là hồ ly cũng như vậy cũ kỹ, cư nhiên chặt chẽ nhớ kỹ này một bộ, đối nàng trụ phòng như thế kiêng dè.

“Làm ta nhìn xem.”

Tạ Tinh Diệu ngồi trên bên cạnh bàn chiếc ghế, hơi hơi dựa nghiêng một bên, lòng bàn tay linh lực gợn sóng: “Này chứng bệnh……”

Linh lực vô hình, xuyên qua lông tơ thẳng tẩm huyết nhục, với huyết mạch

bên trong từ từ đi trước.

Nàng động tác thật cẩn thận, không nói gì nữa lại giữa mày.

Thật là kỳ quái.

Trừ bỏ khi lạnh khi nhiệt, Yển Hàn Lai huyết mạch cũng không cái khác khác thường, nàng dẫn ra linh lực cơ hồ lan tràn đến toàn thân, lại trước sau tìm không ra chứng bệnh nguyên từ.

Lại hướng chỗ sâu trong, đó là trong thân thể nhất quan trọng linh mạch cùng thức hải.

Này hai nơi vị trí bí ẩn mà yếu ớt, là người ngoài không tiện chạm đến vùng cấm.

Nàng trong lòng biết vượt qua không được, huống chi Yển Hàn Lai thức hải bị hạ thật mạnh cấm chế, hiển nhiên không muốn làm người tới gần.

Hay là ngọn nguồn..... Ở thức hải bên trong?

Tạ Tinh Diệu âm thầm suy nghĩ.

Trong thân thể tìm không được ổ bệnh, không giống bẩm sinh hình thành bệnh tật, hẳn là bị người cố tình gieo độc chú. Dem chú thuật thật sâu ẩn nhập thức hải, phát tác là lúc muốn sống không được muốn chết không xong, thủ đoạn có thể nói tàn nhẫn đến cực điểm.

“Thật sự không cần hỏi hỏi Lăng Tiêu Sơn y tu tiên bối sao?”

Lòng bàn tay đè lại hồ ly sau sống, nàng chần chờ nói: “Người loại này bộ dáng..... Độc chú không trừ, ngày ngày như tằm ăn lên tâm mạch, thân thể chống đỡ không được lâu lắm.”

Yến Hàn Lai uể oải lắc đầu.

Hắn cố ý giấu giếm, Tạ Tinh Diệu liền cũng không hề truy vấn, lòng bàn tay linh lực chậm rãi gắn kết, dạt tràn ra càng vì nồng đậm nhiệt độ.

Yến Hàn Lai cực gầy cực cao, ngày thường một bộ thanh y giống như biển mây thanh tùng, lúc này hóa thành hồ ly bộ dáng, cũng là thon gầy cái đầu. Giống chỉ lười nhác mèo trắng, chẳng qua lông tơ càng nhiều càng dài, cái đuôi đại đại một đoàn, đám mây giống nhau cuộn ở sau người.

Hắn đối người khác đung vào thập phần kháng cự, thân thể thỉnh thoảng nhẹ nhàng run rẩy, ngẫu nhiên bị linh lực xẹt qua sau cổ, còn sẽ bất động thanh sắc cương thân thể, Diệu Diệu lỗ tai.

Tròn trịa tinh xảo lông xù xù, ai nhìn sẽ không tâm động.

Tạ Tinh Diệu yêu thích không nhiều lắm, cao trung khi nếu học được phiền lòng, sẽ đi trường học phụ cận miêu già ngồi ngồi xuống.

Nàng đối tiểu động vật không hề sức chống cự, hiện giờ cục bột trắng trong ngực, lấy hết can đảm mở miệng: “Yến công tử.”

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.

Trong cơ thể khó nhịn đau nhức chưa trút hết, Yến Hàn Lai mơ mơ màng màng nâng lên mí mắt, quả nhiên nghe nàng tiếp tục nói: “Lỗ tai, ta có thể sờ sờ sao?”

Không được.

Tuyệt. Đối. Không. Có thể. Lấy.

Tiểu Bạch hồ ly hai lỗ tai phút chốc động, đang muốn lắc đầu, đối phương

đầu ngón tay đã lặng yên tới.

Hồ ly lỗ tai hơi mỏng một mảnh, ngoại sườn sinh mẫn bồ công anh nhợt nhạt lông tơ, hướng trong còn lại là đơn bạc da thịt, phiếm ra mỹ lệ màu hồng nhạt.

Bị nàng đầu ngón tay nhẹ nhàng ép xuống, Yến Hàn Lai chột mai phục đầu, cái đuôi không tự giác mà dùng sức run lên.

Hồ nhĩ cực mềm, ở đầu ngón tay lực đạo trung nhu nhu hạ điệp. Tạ Tinh Diêu ngón trở vuốt thính tai tiêm, ngón cái tắc thuận thế xuống phía dưới, xẹt qua mượt mà nhĩ sau lông tơ.

Mềm mại, hảo năng.

Bị nàng vuốt ve thời điểm, còn trở nên càng ngày càng hồng.

Nàng được một tác lại muốn tiến một thước, lấy lòng đường như xoa bóp lỗ tai: “Yến công tử, xuống chút nữa một chút, có thể chứ?”

Yến Hàn Lai phiền chết nàng.

Thiếu niên lòng tự trọng cường, trong cơ thể độc chú là hấn khó có thể mở miệng sỉ nhục, giờ phút này như vậy chặt vật đến cực điểm bộ dáng, chưa bao giờ làm bất luận kẻ nào biết được.

Không thành tưởng đột nhiên bị người nhìn thấy bí mật, người nọ vẫn là Tạ Tinh Diêu.

Độc chú ở trong thân thể hấn nảy sinh đã lâu, nhiều năm qua đi, đau nhức, cực hàn cùng cực nhiệt với hấn mà nói, toàn là tập mãi thành thói quen chuyện thường ngày. Nếu là thật sự không thể chịu đựng được, kia liền

hoa khai da thịt, lợi dụng đau đớn dòi đi lực chú ý.

Vô luận nhiều khó chịu, một người tổng có thể chịu đựng đi.

Tạ Tinh Diệu đưa ra hỗ trợ, hấn bỗng ứng cự tuyệt.

Giương mắt đó là thiếu nữ tinh tế trắng nõn cổ, Yến Hàn Lai yên lặng rũ mắt, trong lòng tái sinh bức bối.

Nhưng mà đương Tạ Tinh Diệu đem hấn bế lên, ở lòng tràn đầy cảm thấy thẹn bên trong, hấn không biết vì sao cảm thấy một tia mờ mịt.

—— trong đầu trống rỗng, không biết hấn là suy nghĩ cái gì, đi làm cái gì, nguyên bản lệnh thiếu niên mười phần kháng cự đựng vào, bỗng nhiên trở nên không hề như vậy làm hấn chán ghét.

Thậm chí liền ôm lấy người của hấn, cũng ——

Yến Hàn Lai ngừng càng nhiều ý niệm.

Hấn nhất định là bị độc chú che mắt tâm thần, mới có thể sinh ra như thế hoang đường suy nghĩ.

Lấy lại tinh thần khi, Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay đã đến sau cổ chỗ.

So với nàng ở lạc tết hoa đăng mua kia trần béo hồ ly đèn, Yến Hàn Lai tứ chi tế gầy, hai mắt hẹp dài, thiếu vài phần ngây thơ chất phác, càng nhiều là tự phụ tú mỹ, cổ nhân tâm phách xinh đẹp.

Ngón tay niết hai hạ sau cổ, hồ ly tức khắc súc khởi con người, cái đuôi ở sau người lung tung quét quét, thịt lót gắt gao ngăn chặn nàng cánh tay.

Cùng lúc đó, trong phòng vang lên thiếu nữ mỉm cười hầu âm: “Yến công tử, ta tiếp tục đi xuống lập.”

Trong lòng ngực linh hồ lại mềm lại tiểu, phảng phất thoáng dùng sức liền sẽ vỡ vụn. Tạ Tinh Diệu không dám dùng sức, lòng bàn tay phất qua đi sống, đi vào cái đuôi.

Yến Hàn Lai ý thức được nàng dụng ý, tựa hồ kháng nghị giật giật trào trào.

Váy đỏ thiếu nữ động tác ôn nhu, dùng ngón trở nhắm ngay đại đại một đoàn lông tơ, ở đỉnh nhẹ nhàng một chọc.

Sau đó lại chọc một chọc.

Tạ Tinh Diệu không nhịn xuống giọng nói kinh hô: “Ồ oa.”

Cái đuôi hẳn là hẳn toàn thân nhất nhay bén địa phương chi nhất, bất quá bị chạm chạm cái đuôi tiêm, chỉnh đoàn lông tơ liền âm âm nổ tung.

Thô sơ giản lược nhìn lại, thực sự có vài phần như là siêu đại xa hoa bản bồ công anh.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa run rẩy thối quết toàn thân, lôi cuốn vài phần làm hẳn phiền lòng cảm thấy thẹn.

Yến Hàn Lai nhĩ sau nóng lên, bỗng ửng ra sức giãy giụa, nề hà liền rắn dạn nàng khí lực cũng không dư thừa hạ, chỉ có thể trầm mặc đem đầu ép tới càng thấp.

Giây lát, là bên tai thượng càng thêm nóng bỏng nhiệt ý.

—— Tạ Tinh Diệu tay phải khép lại, lòng bàn tay mềm mại, đem cái đuôi đằng trước toàn bộ bao ở.

Loại cảm giác này cổ quái đến cực điểm, hướng chi trên tay nàng còn mang

theo linh lực.

Hắn chưa từng bị người như vậy đụng vào, phần đuôi sinh ra xuyên tim ngựa ý, linh lực tắc theo da thịt dung tiến huyết mạch, làm cốt nhục kịch liệt sinh nhiệt, thoải mái đến nhập trụ trong mộng.

Có như vậy quá ngắn trong nháy mắt, Yến Hàn Lai theo bản năng nửa hạp hai mắt, dục đồ cứ như vậy nặng nề ngủ.

Nhưng mà lý trí cưỡng bách hắn tỉnh lại, ý thức được này hết thảy cần thiết ngưng hẳn.

Súc thành một đoàn hồ ly chậm rãi hoạt động thân mình, thiếu niên kiệt lực ra tiếng: “Người.....”

Tạ Tinh Diêu: “Làm sao vậy Yến công tử?”

Nàng vẫn luôn dùng “Yến công tử” cái này xưng hô, thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn, bị ôm vào trong lòng ngực, đều không phải là một con cùng hắn không chút nào tương quan bình thường hồ ly.

Cái này ý niệm nóng bỏng như hỏa, ở hắn trong lòng thật mạnh một chước. “Buông ra.”

Khàn khàn thiếu niên âm nặng nề vang lên, hồ ly dùng thịt lót vỗ vỗ nàng cánh tay, tuy là hung ba ba biểu tình cùng tư thế, lại nhân sức lực quá yếu, nhìn không ra chút nào uy hiếp.

Yến Hàn Lai trong lòng càng táo, đang muốn mở miệng, lại trất trụ hô hấp.

Tạ Tinh Diêu có lẽ là cảm thấy thú vị, ngón cái chống lại nhất mềm mại cái đuôi tiêm, dựa trụ nó từ từ xoay tròn.

Nhiệt khí nổ tung, như có điện lưu xuyên thấu hồ đuôi, thẳng tới khắp người, hấn ngực phát khấn, dùng sức cắn răng: “Ta đã ——”

Một câu đến đây đột nhiên im bật.

Phòng cho khách yên tĩnh không tiếng động, Bắc Châu gió lạnh đều bị che ở ngoài cửa sổ, bởi vì đóng lại cửa sổ, mọi nơi chỉ có thể nhìn thấy nổi lơ lửng lay động ảnh ngược, yên tĩnh u nhiên.

Hai hai trăm mặc gian, hung ba ba hồ ly vườn viên thảo, ở nàng cánh tay thượng hung ba ba đẩy, liền ngữ khí cũng là hung ba ba.

Bạch hồ ly viên thảo nhẹ nâng, bị kích thích đến cắn chặt răng.

Bạch hồ ly: “.....”

Bạch hồ ly: “..... Anh.”

Đây là ở quá mức thoải mái tình hình hạ, động vật sẽ không tự giác phát ra thấp minh.

Một cái âm tiết nhẹ nhàng rơi xuống đất, không ngừng trong lòng ngực bạch hồ, liền Tạ Tinh Diệu cũng là sửng sốt.

Mới vừa rồi kia một tiếng, hấn là không phải ảo giác.

Nàng vốn là tồn trên đùa tâm tư, nhưng mà không hề dấu hiệu nghe được này nói thấp minh, một cổ không ngọn nguồn nhiệt khí lập tức thoán thượng bên tai.

Cứu mạng.

Lấy Yến Hàn Lai cái loại này lòng tự trọng bạo lều tính tình, giờ phút này định muốn đem nàng giết chết.

Trong lòng rối ren lẫn lộn suy nghĩ dẫn ra đủ loại miên man suy nghĩ, Tạ Tinh Diêu yên lặng nhìn hẩn liếc mắt một cái, lại chậm rì rì dời đi tầm mắt, chân tay luống cuống khoảng cách, không biết hẩn là đem ánh mắt hướng chỗ nào phóng.

Một hồi lâu.

Yến Hàn Lai hai mắt tĩnh mịch như u đàm, lặng im sau một lúc lâu, ngữ khí không hề phập phồng: “Phóng ta xuống dưới.”

Tạ Tinh Diêu lúc này nghe lời rất nhiều, không trào phúng cũng không mở miệng châm chọc, ngoan ngoãn đem bạch hồ ly buông.

Yến Hàn Lai: “.....”

Yến Hàn Lai: “Đa tạ. Ta đi rồi.”

Hẩn dứt lời liền đi, đi vào cạnh cửa, mới nhớ tới chính mình vẫn là hồ ly hình thái, cho đến tâm phiền ý loạn mặc niệm pháp quyết, thanh y thiếu niên thân ảnh mới từ từ hiện lên.

“Hôm nay chi ân, tất đương thâm tạ.”

Yến Hàn Lai ngữ khí nhàn nhạt, phương muốn mở cửa, chợt nghe phía sau một tiếng nói thầm: “Cái kia ——”

Hẩn thở nhẹ một hơi, không kiên nhẫn nhíu mày, không quay đầu lại: “Như thế nào.”

“Ngươi,” Tạ Tinh Diêu nhỏ giọng, “Lỗ tai còn không có biến trở về đi.”

Quang ảnh mờ mịt trung, ánh nắng đêm thủng đám mây, xuyên thấu qua lưới cửa sổ chiếu ra thiếu niên bóng dáng.

Hắn thân hình cao dài, sống lưng đĩnh bạt, tóc đen lược có hỗn độn, bị cao cao thúc với phía sau. Vốn là cực kỳ lạnh lẽo cao gầy tướng mạo, đỉnh đầu hai chỉ lỗ tai lại nghe thanh nhoáng lên, bị thái dương chiếu ra nồng đậm màu đỏ.

Yến Hàn Lai nhấp môi, thu hảo run rẩy hồ ly lỗ tai.

Không chờ hắn lại có động tác, phía sau Tạ Tinh Diệu lại một lần chân chờ ra tiếng: “Còn có ——”

Yến Hàn Lai quay đầu, cực nhanh cùng nàng đối diện: “Lại như thế nào.”

Cho đến giờ phút này, Tạ Tinh Diệu rốt cuộc thấy rõ hắn bộ dáng.

Nguyên bản lười biếng khinh mạn hẹp dài mắt phượng rất nhỏ thượng chọn, phần đuôi vụng ra nhàn nhạt hồng nhạt, trong mắt cũng có đỏ bừng tơ máu, mặt mày buông xuống, bị ánh nắng phác họa ra sắc bén hình dáng.

Mười phần đẹp, cũng có chút hung.

“Chính là.”

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ một chút, thanh âm càng thấp: “Vốn dĩ không có.....

Thu hồi lỗ tai thời điểm, cái đuôi lại toát ra tới.”

Tạ Tinh Diệu giơ lên tay phải thề: “Người yên tâm, ta tuyệt đối giữ kín như bưng, sẽ không đem hôm nay việc nói cho bất luận kẻ nào!”

Có điểm hung người thiếu niên, trầm mặc cúi đầu.

Ở hắn phía sau, bờ công anh nhưng cầu từ từ vừa động, so hồ ly hình thái khi lớn hơn nữa càng nhu, làm như cảm thấy thẹn thùng, thật cẩn thận

cuộn tròn khởi cái đuôi nhòn nhọn.

Chapter 39

Tạ Tinh Diệu làm giấc mộng.

Yến Hàn Lai đi được cảnh tượng vội vàng, chỉ cần một lát liền đóng cửa rồi đi, không thấy tăm hơi.

Nàng tới hôm qua một đêm chưa ngủ, đái trong phòng chỉ còn lại có chính mình một cái, thực mau thoả mái dễ chịu nằm lên giường, nhắm hai mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Cái này mộng có chút mơ hồ, tầm mắt có thể đạt được chỗ tất cả đều mờ mờ bóng trắng, phẳng phất sương mù xem hoa. Thú vị chính là, nàng ý thức lại phá lệ rõ ràng, trong lòng biết rõ ràng chính mình liền ở trong mộng.

Ở trong mộng, nàng tựa hồ cũng không hình thể, kinh phiêu phiêu phù giữa không trung phía trên, lấy người đứng xem thị giác chậm rãi di động, đem bát phương cảnh tượng thu hết đáy mắt.

Đây là tòa không lớn sơn.

Núi rừng như biển xanh, theo gió đẩy ra sâu kín sóng biển, mọi nơi tràn ngập chim tước minh đề, thanh thúy du dương, hảo không vui sướng.

Chân trời vạm dậm không mây, một bích như tẩy. Trời quang dưới, đỉnh núi phía trên, im ắng lập cái tiểu đạo quan.

Tạ Tinh Diệu chưa bao giờ gặp qua này phúc cảnh tượng, niệm cập đây là cảnh trong mơ, hướng tới đạo quan nơi phương hướng tới gần một ít.

So với tiếng tăm lừng lẫy Lăng Tiêu Sơn, này tòa đạo quan dung mạo bình

thường, đơn giản cũ kỹ, dùng nhất thường thấy tường trắng ngói đen, vách tường lợp có loang lỗ, mái hiên kết ra vài đạo mạng nhện.

Xuyên thấu qua mộc chất đại môn hướng vào phía trong tìm kiếm, có thể nhìn thấy một cái tiểu viện.

Tường viện xanh đậm, bò măn từng cụm sinh cơ bông bột dây thường xuân, mấy cây thanh tùng thẳng tắp đứng lặng, đầu hạ đen đặc âm u.

Mà ở bóng ma hạ, đứng cái ước chừng bảy tám tuổi nam hài.

Nam hài sinh đến tinh xảo, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, tuy rằng tuổi không lớn, lại đã có thể nhìn ra vài phần nhiều năm sau tuần lãg hình dáng.

Tạ Tinh Diệu ở trong đầu yên lặng tìm tòi, vô luận nàng vẫn là nguyên chủ, đều đối gương mặt này không hề ấn tượng.

Nam hài đang ở luyện kiếm.

Hắn vóc người không cao, thon gầy như trúc, nhìn qua yếu đuối mong manh nho nhỏ một cái, cư nhiên có thể đem trong tay mộc kiếm vũ đến uy vũ sinh phong, trống rỗng sinh ra vài phần kiếm ý, phát hạ phiến phiến từng chi.

Mộc kiếm một lần lại một lần cắt qua yên tĩnh không khí, nam hài thể lực chống đỡ hết nổi, thái dương dần dần chảy ra mồ hôi châu.

Liền tại đây đương khẩu, mấy chỉ chim tước bay khỏi từng chi, cành lá tất tốt gian, tự sân phía sau đi ra một khác đạo nhân ảnh.

Người đến là cái tóc trắng xóa tiểu lão đầu, thân hình không cao, thân

xuyên một kiện tủy đến trắng bạch đạm sắc lam bào.

So với Tạ Tinh Diệu quen thuộc Ý Thủy chân nhân, vị này đạo sĩ thần sắc càng vì nội liễm nghiêm túc, giờ tay nhắc chân chi gian, lộ ra nghiêm túc cũ kỹ trưởng giả khí chất.

Nam hài thấy hấn đã đến, hưng phấn đến hai tròng mắt sậu lợng: “Sự phụ!”

Nguyên lai là thầy trò quan hệ.

“Hôm nay luyện kiếm nhưng có điều cảm?”

Đạo sĩ gật đầu cười khế, sờ sờ hấn đầu: “Này bộ kiếm pháp, thường nhân ít nhất cần đến mười năm học được. Người tu tập nó bất quá hai năm, liền đã có thể sử dụng đến nước chảy mây trôi..... Hậu sinh khả uý.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động, nhìn về phía nam hài ánh mắt càng nghiêm túc vài phần.

Hai năm học thành nhân gia khổ luyện mười mấy năm kiếm pháp, này đã là ngàn dặm mới tìm được một tuyệt hảo thiên phú, hướng chi nam hài tuổi không lớn, còn chính trực hỗn độn ngây thơ thời điểm.

Này chờ ngộ tính, tất nhiên là cái tuyệt thể thiên tài.

“Đối đãi người lại lớn lên chút, liền có thể bá nhập thanh danh hiển hách đại tiên tông.”

Đạo sĩ mắt lộ ra vui mừng, khế vuốt đồ đệ giữa mày, lau đi một giọt mồ hôi châu: “Lấy tư chất của người, định có thể bị các đại trưởng lão sở ưu ái.”

“Ồn nhi không nghĩ.”

Nam hài nhứ mày: “Ta là sư phụ đồ đệ, không muốn đi nơi khác bái sư học nghệ.”

Đầu bạc đạo sĩ cười ha ha: “Ta có thể giáo ngươi nhiều ít? Hài tử, biển rộng tuy cá lội, trời cao mặc chim bay, con đường của ngươi, còn trường đâu.”

Nam hài lộ ra không tha chi sắc, không nói gì nữa, nhìn nhìn trong tay nắm một kiếm.

Tạ Tinh Diệu còn tưởng tiếp tục xem đi xuống, không thành tưởng trước mắt bỗng dưng tối sầm.

Thanh sơn, đạo quan cùng lưỡng đạo bóng người cùng nhau biến mất không thấy, đương nàng lại chớp mắt, thành linh nhìn thấy quen thuộc xa nhà.

Là Ý Thủy chân nhân tàu bay phòng cho khách.

Tĩnh mộng.

*

“Cái gì? Kỳ quái mộng?”

Tàu bay sắp đến Lăng Tiêu Sơn, Nguyệt Phạn lười biếng lười nhác vươn vai: “Ta cũng làm quá thực quỷ dị mộng. Tỷ như biến thành hàng tỉ phú ông duy nhất người thừa kế, cùng đủ loại mỹ nam tử yêu đương, bị bắt cuốn vào không hề logic cầu huyết Tu La tràng linh tinh.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Trong mộng sự tình gì đều có khả năng phát sinh, tiềm thức không biện pháp khống chế.”

“Nhưng cái kia mộng quá chân thật.”

Tạ Tinh Diêu đứng ở bên cửa sổ, xem tàu bay chậm rãi rớt xuống, phóng xuất ra linh lực ngưng tụ thành cuồn cuộn khói trắng: “Hơn nữa ta nhớ rõ thực rõ ràng, cư nhiên một chút không quên —— thông thường nằm mơ nói, hẳn là sẽ quên hơn phân nửa đi.”

Nàng nhìn thấy hình ảnh tuy có mơ hồ, lại cũng đủ hoàn chỉnh, tỉnh lại sau chỉnh đoạn lưu tại thức hải bên trong, không giống hoang đường cảnh trong mơ, càng giống gặp được người nào đó chân thật có được quá ký ức.

..... Nhưng thấy ký ức loại sự tình này, không khỏi quá mức huyền huyền.

Bọn họ người một lời ta một ngữ, nói chuyện khoảng cách, Yến Hàn Lai cũng từ trong phòng xuống lầu, đi vào một tầng chủ thính.

Hắn hiển nhiên không quên Tạ Tinh Diêu trong phòng sự, so chi ngày thường càng thêm an tĩnh, giữa mây bình tịch như giếng cổ, sắc đến màu hổ phách hai tròng mắt càng thêm âm trầm, từ đầu đến cuối không mở miệng nói chuyện.

Không biết là khí vẫn là xấu hổ.

Về cảnh trong mơ đề tài đột nhiên im bật, Tạ Tinh Diêu đang định liêu chút khác, lại nghe phía sau vang lên Ý Thủy chân nhân hừ cười: “Có lẽ không phải mộng.”

Nàng nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy râu bạc lão nhân một sát, bỗng nhiên ý thức được chính mình liền ở vào vô cùng huyền huyền Tu chân giới bên

trong.

“Người phía trước tiếp xúc quá tiên cốt, đúng không.”

Ý Thủy chân nhân trường tụ hơi chấn, chậm rì rì nhẹ vê chòm râu: “Tiên cốt bên trong lưu có chủ nhân còn sót lại thần thức cùng linh lực, người có lẽ là chịu này ảnh hưởng, cảm ứng được tiên cốt chủ nhân ký ỨC.”

Tạ Tinh Diệu bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên cái kia còn tuổi nhỏ là có thể vũ đến một tay hảo kiếm nam hài tử ——”

Ý Thủy gật đầu cười: “Đúng là vị kia ngã xuống tiên đạo đại năng, Thiên Hoa Kiếm Tôn.”

“Thiên Hoa Kiếm Tôn thiên phú trác tuyệt, với thiếu niên khi bái nhập ta Lăng Tiêu Sơn.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Nghe nói hần bái sư trước, đúng lúc ở một gian đạo quan tu tập.”

“Chính là chúng ta cũng đều đụng vào quá tiên cốt,” Ôn Bạc Tuyết lược có hoang mang, “Vì sao chỉ có Tạ sư muội một người cùng nó có cảm ứng?”

“Tiên cốt nếu có thể tùy tiện bị người cảm ứng, tiên đạo đại năng nhóm quá vắng, chẳng phải là bị nhìn trộm đến rõ ràng?”

Râu bạc lão nhân giương giọng cười cười: “Này trong đó đều có kết cấu. Hoặc là là Diệu Diệu có được cảm linh thiên tư, hoặc là ——”

Nghe hần một đồn, Nguyệt Phạn trong lòng càng thêm tò mò: “Hoặc là cái gì?”

“Hoặc là, nàng cùng tiên cốt chủ nhân từng có quá sâu đậm liên hệ.”

Ý Thủy thần sắc giãn ra, chậm rãi lắc đầu: “Cái này khả năng tính gần như với vô. Thiên Hoa Kiếm Tôn ngã xuống mấy trăm năm, Diêu Diêu tuổi tác thượng không kịp nó số lẻ; nếu nói là huyết mạch tương liên, nhưng mà theo ta được biết, Thiên Hoa Kiếm Tôn không cha không mẹ, cũng không đạo lữ, kể từ đó, cũng ứng bài trừ.”

Cho nên nàng ở trong mộng nhìn thấy cái kia, thật sự là Thiên Hoa Kiếm Tôn.

Tạ Tinh Diêu tinh tế hồi tưởng, trong mộng nam hài linh lực trong vắt, kiếm khí lạnh thấu xương, đích xác có vài phần khi còn bé Kiếm Tôn phong tư. Đáng tiếc cảnh trong mơ đột nhiên im bật, vội vàng kết thúc với khi còn nhỏ, không có thể làm nàng nhìn đến vị này đại năng bá nhập Lăng Tiêu Sơn bộ dáng.

Nhưng là ——

Nàng nghĩ đến nhập thần, mà không tự giác hơi hơi khóa trụ.

Ở nguyên văn, có miêu tả quá “Tạ Tinh Diêu” cảm giác tiên cốt tình tiết sao?

“Nếu Diêu Diêu thể chất đặc thù, sau này thu thập đến cái khác tiên cốt, hứa có thể cảm ứng càng nhiều ký ức.”

Ý Thủy chân nhân hai mắt cong cong mỉm cười: “Nếu nói đến cái này đề tài, không ngại lại nói cho các người một cái tin tức tốt. Thần cung suốt đêm suy đoán, tính ra đệ nhị khối tiên cốt vị trí —— ở Hoa đô Tú Thành. Tú Thành.

Tạ Tinh Diệu giữa mây nhảy dựng, thức hải thực mau truyền đến leng keng vang nhỏ, gương mắt tìm kiếm, Thanh Nhiệm Vụ không biết khi nào có biến động.

[trước mặt nhiệm vụ: Đi trước Tú Thành.]

Cái thứ hai nhiệm vụ chủ tuyến vội vàng tiến đến, chút nào chưa cho bọn họ lưu lại nghỉ tạm thời cơ.

Tú Thành ở vào phía đông lan Thương Châu, nhân bốn mùa như xuân, phần hoa nơi chốn, là Tu chân giới hoàn toàn xứng đáng bách hoa chi đồ. Vạn vật có linh, cùng chim bay cá nhảy xấp xỉ, Tú Thành trung ngàn ngàn vạn vạn hoa cỏ cây cối đồng dạng có thể hóa thành hình người tinh quái, nghe nói đều là hoa dung nguyệt mạo, cả tòa thành trì phong nguyệt vô biên, tươi đẹp phi thường.

Cùng chi tướng ứng mà, cỏ cây vô tâm, nguy cơ cũng âm thầm nấp trong các nơi.

“Tú Thành cảnh trí không tồi, các người ở trời giá rét Bắc Châu đợi đến lâu rồi, vừa lúc đi phía đông thả lỏng thả lỏng, trông thấy việc đời.”

Ý Thủy chân nhân cười nói: “Đến nỗi ở kia phía trước..... Vất vả mấy ngày, vẫn là ở Lăng Tiêu Sơn hảo sinh nghỉ tạm hai cái buổi tối đi.”

Tạ Tinh Diệu: “Sư phụ vạn tuế!”

*

Ý Thủy chân nhân, Tu chân giới thật danh phản nội cuốn đệ nhất nhân, mắt thấy mấy cái tiểu đệ tử một đường phong trần mệt mỏi, cố ý giao phó bọn

họ nay minh nhị ngày không cần đi ra ngoài, ở trong phòng nghỉ ngơi lấy lại sức.

Tàu bay không cần thiết lâu ngày đến Lăng Tiêu Sơn, Tạ Tinh Diêu lẳng lẳng chờ ở một bên, chờ sư phụ sư huynh đi trước rồi đi.

Nàng tướng mạo ngoan ngoãn, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía trước khẽ nhếch, im ắng xẹt qua cách đó không xa thanh y thiếu niên.

Yến Hàn Lai ngẩng đầu, đung phẩy nàng tầm mắt.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diêu nhẹ dịch mũi chân, hướng hần tới gần một tí xíu, hầu âm thấp không thể nghe thấy: “Người còn hảo đi?”

Giống chỉ đột nhiên tiến đến bên người miêu.

Yến Hàn Lai lười nhác dương môi, trong mắt nhìn không ra ý cười: “Thực hảo, không nhọc Tạ cô nương quan tâm.”

Nàng ở lấy có “Chữa thương giải độc” khi được một tác lại muốn tiến một thước, gặp phải bạch hồ ly một tiếng ô minh, lúc này chính mình cũng cảm thấy có tật giết mình, thử tính lại triều hần tới sát một bước: “Thật sự?”

Thiếu nữ bên người mang theo cổ từ từ mùi hương thoang thoang, cùng loại tươi mát sạch sẽ bạc hà, hiện giờ theo gió mà đến, lẳng yên lung ở hần chớp mũi.

Yến Hàn Lai cổ họng khẽ nhúc nhích, rũ mắt dời đi tầm mắt: “Ân.”

Tạ Tinh Diêu: “Không sinh khí?”

Hần ngữ khí nhàn nhạt: “Có gì nhưng khí.”

Câu này nói đến khinh mạn, rõ ràng huề không lớn cao hứng ám trào, Yến Hàn Lai dứt lời nhấp môi, đang muốn tiếp tục châm chọc vài tiếng, lại nghe bên cạnh người người nọ thở phào một hơi.

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Tạ Tinh Diệu lui về phía sau hai bước, giơ tay chỉ một lóng tay tàu bay ngoài Nguyệt Phạn: “Nếu người không có việc gì, ta đây đi lạp.”

Vô tâm không phỉ.

Thủy loạn chung ——

Yến Hàn Lai ngừng suy nghĩ.

Hắn phảng phất một đao trát ở bông thượng, không kịp mở miệng, liền thấy Tạ Tinh Diệu không hề lưu niệm hành đến thuyền môn ở ngoài, chưa từng quay đầu lại.

Tinh tế linh hoạt thiếu nữ xuyên hồng y, đi vào cảnh xuân khi minh diễm như hỏa, lại nháy mắt, đã là tới rồi Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết cùng Hàn Khiếu Hành bên người, không biết ríu rít nói cái gì đó.

Mà hắn một mình đứng ở bóng ma hạ, cùng mọi người cách ra lạch trời xa xôi không thể với tới khoảng cách.

Trong cổ họng chưa kịp xuất khẩu nói, bị Yến Hàn Lai tắt cả nuốt xuống.

Hắn luôn luôn rất có tự mình hiểu lấy.

Lăng Tiêu Sơn đều là trăm dặm mới tìm được một thiên chi kiêu tử, mà hắn lai lịch không rõ, bất quá một cái không môn không phái dã chiêu số, thêm chi tính tình cổ quái quái gở, chắc chắn bị bọn họ bài xích bên ngoài.

Rốt cuộc liền Yến Hàn Lai bản thân đều cực kỳ chán ghét loại này tính tình. Hắn mới vừa rồi cư nhiên sinh một tia không ứng có ý niệm, cho rằng Tạ Tinh Diêu sẽ cùng hắn nói càng nhiều.

Mới mấy ngày mà thôi, hắn liền mau bị chiều hư, quên chính mình là cái cái gì đức hạnh.

Bên tai như máu hồng trụ không tiếng động nhẹ lay động, thiếu niên tự giễu giơ lên khoe miệng, ánh mắt đen tối trung, thoáng nhìn Ôn Bạc Tuyết xoay người quay đầu, hảo tâm hỏi hắn: “Yến công tử, người như thế nào còn không ra?”

Đương hắn đến gần, đoàn người im như ve sầu mùa đông, không hề như mới vừa rồi như vậy khe khẽ nói nhỏ.

“Yến công tử là Lăng Tiêu Sơn tân khách, lần trước chúng ta quay lại vội vàng, chưa kịp mang người khắp nơi ngắm cảnh.”

Hắn đem cảm xúc che giấu đến cực hảo, Ôn Bạc Tuyết không phát hiện khác thường, ôn thanh cười nói: “Hôm nay thời tiết vừa lúc, không bằng từ ta lãnh người đi dạo đi.”

Ma xui quỷ khiến mà, Yến Hàn Lai xem một cái Tạ Tinh Diêu.

Nàng lập với Ôn Bạc Tuyết phía sau, đang cùng Nguyệt Phạn âm thầm trao đổi ánh mắt, không biết truyền âm nhập mật nói này đó lạng lẽ lời nói.

Có lẽ là cảm nhận được hắn nhìn chăm chú, Tạ Tinh Diêu nhanh chóng thu liễm thần thái, cực nhanh cùng hắn đối diện, lễ phép cười một cái, tiện đà đem ánh mắt dời đi.

Yến Hàn Lai đậm thanh: “Không cần. Ôn đạo trưởng ngày gần đây vất vả _____”

“Ta không vất vả!”

Ôn Bạc Tuyết tích cực đến thái độ khác thường: “Yến công tử thái độ như thế lãnh đạm, hay là không đem ta làm như bằng hữu?”

Thậm chí bắt đầu rồi không nói đạo lý đạo đức bất cóc.

“Ngẫu nhiên nhiều đi ra ngoài đi một chút, có trợ thân thể khỏe mạnh.”

Hàn Khiếu Hành đỉnh một trương lãnh khốc đao khách khuôn mặt tuần tú, trong miệng lời kịch lại cùng to lớn tương khác biệt: “Người trẻ tuổi chớ có tổng đãi ở phòng, đến ra tới trông thấy quang hít thở không khí.”

Tạ Tinh Diêu gạt đầu chen vào nói, từ Ôn Bạc Tuyết phía sau dò ra đầu:

“Lăng Tiêu Sơn cảnh sắc thực không tồi.”

Yến Hàn Lai:.....

Cuối cùng vẫn là bị Ôn Bạc Tuyết mang ở bên người.

Thành như bọn họ theo như lời, Lăng Tiêu Sơn diện tích rộng lớn bao la hùng vĩ, nhân có linh khí tụ lại, phóng nhãn nhìn lại phù quang đầy trời.

Dãy núi chạy dài trăm ngàn dặm, mây mù miểu nhiên vô tức, lâm lại tuyền vận hỗn loạn thanh thanh chim hót, thanh thúy vang lên, chợt tiêu tán với trước mắt phù thúy lưu đan.

Ôn Bạc Tuyết là cái đủ tư cách hướng dẫn du lịch, từ sơn môn mượn hai chỉ nhưng cung người ngự sử tiên hạc, tự sơn bắc đi được tới sơn nam, dọc theo đường đi lời nói không đình quá.

Hắn biểu hiện đến như thế nhiệt tình, tuy là độc miệng như Yến Hàn Lai, cũng không tiện nói ra cớ nào châm chọc ác ngữ, chỉ có thể nghe đối phương đầy miệng phi ngựa, ngẫu nhiên vụng về ứng hòa vài tiếng. Bất tri bất giác, sắc trời đã nhập chạng vạng.

“Trời sắp tối rồi.”

Ôn Bạc Tuyết nói được miệng khô lưỡi khô, ục ục hương yết hầu rót đi một mồm to thủy: “Yến công tử, thời điểm không còn sớm, ta đưa người hồi Mai ốc cư.”

Tiên hạc giương cánh, nhấc lên từng trận xoay chuyển thanh phong.

Đang là ngày xuân, trong núi nhất phái sinh cơ bùng bùng, Yến Hàn Lai không nói gì xuất thần, nghe Ôn Bạc Tuyết tiếp tục nói: “Yến công tử, người có thể hay không cảm thấy chúng ta có chút phiền?”

Hắn nghe tiếng ghé mắt: “Đạo trưởng gì ra lời này.”

“Ta vừa mới cẩn thận nghĩ nghĩ, ngày thường thời điểm, chúng ta giống như quá mức làm ầm ĩ chút.”

Bạch y thanh niên ngồi ở tiên hạc trên lưng, tâm giác ngưng ngưng, sờ sờ cái ót: “Ở Sóc Phong Thành, còn làm người không thể không cuốn tiến hiềm lạ cổ quái trò khôi hài bên trong.”

Yến Hàn Lai lắc đầu: “Không có việc gì.”

Ôn Bạc Tuyết như trút được gánh nặng: “Người cảm thấy không có việc gì liền hảo. Yến công tử nếu là nhàm chán, đại nhưng tới tìm chúng ta trò chuyện, đặc biệt Tạ sư muội ——”

Hắn nói thoáng dừng lại, tựa hồ châm chọc trong chốc lát dừng từ, một lát sau lại mở miệng: “Nàng thực quan tâm người.”

Tạ Tinh Diệu.

Yến Hàn Lai rũ mi hờ cười, màu mắt lạnh lùng, không có nhiều lời.

Tiên hạc lẳng không, thực mau đến mai viên nơi đỉnh núi.

Ôn Bạc Tuyết phát tay cùng hắn từ biệt, làm như nghĩ đến cái gì, sắp chia tay trước nghiêm túc dặn dò: “Yến công tử, sắc trời bắt đầu tối, chú ý an toàn.”

Ngay sau đó đó là tiên hạc hai tiếng thanh lịch chọt khởi, bạch cánh tăng lên, biến mất với trong bóng đêm.

Yến Hàn Lai liễm mi xoay người, nhìn phía trước người tịch mịch đường nhỏ.

Thị lực ngày càng lụn bại, giờ phút này mặt trời xuống núi không lâu, chân trời dư hà tan đi, đương hắn giương mắt, chỉ cảm thấy hết thảy cảnh tượng đều phá lệ mơ hồ.

Thân thể này, không biết còn có thể đỉnh đến khi nào.

Thiếu niên tâm sinh bức bối, trong tay hiện ra một phen tiểu đao, bị hắn tùy ý nhẹ nhàng giơ lên, quen thuộc hoa ở lòng bàn tay.

Quen thuộc đau đớn cắn chặt thần kinh, triệt tiêu không ít phiền muộn táo ý. Yến Hàn Lai khép lại bàn tay, không cho máu tươi rơi xuống, làm dơ con đường.

Chiều hôm buông xuống, hắn duy có thể nhìn thấy trước mắt uốn lượn

đường mòn, con đường mạn vô tận đầu, dường như mở ra bồn máu mòm to, tĩnh chờ con mồi dã thú.

Chớp mũi oanh có u nhiên mai hương, đáng tiếc cây mai thành mơ hồ không rõ từng đoàn bóng trắng, thấy không rõ tích.

Yến Hàn Lai mặc không lên tiếng, cất bước đi phía trước.

Kỳ thật giờ này ngày này tình cảnh đã tính cực hảo, hấn tuy mắt không thể thấy, lại không cần lo lắng yêu thú tà ám quấy nhiễu, không giống độc thân bên ngoài thời điểm, hàng đêm quá đến hỗn loạn bất kham.

Thiếu niên đủ bước nhẹ nhàng chậm chạp, một bộ thanh y dung nhập nặng nề bóng đêm, bước ra đạo thứ nhất bước chân khi, mặc danh cảm thấy bên tai thổi tới một trận gió lạnh.

Gió đêm phát động trên trán toái phát, vì tầm nhìn lung tung một cái chớp mắt bóng ma, lại chớp mắt, toái phát ngoan ngoãn buông xuống, bóng ma tùy theo tan đi.

Yến Hàn Lai lại ngưng tức ngưng.

—— giống như ban ngày buông xuống, dường hấn tiến lên một khắc, bên cạnh người hai cây mai chợt sáng lên.

Oánh lạng ánh đèn chiếu rọi ra nhiều đóa hàn mai, ánh trắng thanh u, cùng minh hoàng ngọn đèn dầu trọng điệp đan xen.

Bóng đêm là khắp nơi phiêu đảng nước gợn, mai chi tuyết trắng, ánh đèn trưng hoàng, mà hấn dường như hành với đáy nước, từ một đoàn loang lổ quang ảnh đi hướng một khác chỗ lạng sắc.

Hỗn độn tầm nhìn dần dần xu vớ rõ ràng, ngày thường con nhím lãnh lệ thiếu niên, bỗng nhiên có một sát chân tay luống cuống.

Yến Hàn Lai tiếp tục đi trước.

Hai sườn cây mai tựa hồ cùng hấn đều có cảm ứng, mỗi khi cất bước về phía trước, đều sẽ có hai ngọn đèn sáng tùy theo sáng lên.

Vì thế đen kịt ảm đạm đường nhỏ dần dần bị quang ảnh sững nước, hé miệng cự thú đột nhiên vô tung, hấn thấy rõ trong bóng đêm mỗi một chỗ sự vật ——

Bao gồm con đường cuối cuối cùng một cây cây mai thượng, chính nhàn nhĩa ngồi ở chi đầu bóng người.

Ánh đèn bị treo ở cây mai chạc cây, ánh lượng mỗi một mảnh cánh hoa.

Cánh hoa đơn bạc, bị bạch quang hồn nhiên sững nước, vôi vàng thoáng nhìn, giống như huyền vớ ngọn cây vạn điểm đầy sao.

Mà người nọ đặt mình trong vớ trong sáng lưu quang, nghiêng nghiêng dựa ở thân cây, trông thấy hấn đã đến, lộ ra miêu giống nhau đắc ý dào dạt thần sắc, dương môi cười.

Minh diễm, trương dương, không nói đạo lý.

Mọi nơi không tiếng động, Yến Hàn Lai nghe thấy trong lồng ngực run rẩy tim đập.

Hấn sớm nên nghĩ đến, lúc ấy Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, vôi vàng từ hấn bên người rời đi cổ quái thần sắc, Ôn Bạc Tuyết quá mức nhiệt tình mời, còn có bọn họ tụ ở bên nhau lải nhải.

Hắn thị lực hồng, Tạ Tinh Diệu vẫn luôn biết.

Đây là..... Hồng hắn?

Lòng bàn tay miệng vết thương ần ần đau nhức, Yên Hàn Lai theo bản năng dùng sức nắm chặt, ở tùy theo mà đến đau nhức, miễn cưỡng ổn hạ tâm thần.

Hắn có chút hấp tấp mà sừng khai tầm mắt.

“Đừng nghĩ quá nhiều, ta không như vậy hảo tâm. Đây là —— người ở Phi Thiên Lâu cứu ta báo đáp.”

Tạ Tinh Diệu căng chân từ từ nhoáng lên, chi đầu váy đỏ uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống đất, kinh khởi mẩn thụ phồn hoa như mưa xuống.

Giọng nói của nàng không chút để ý, ánh mắt lại là thoáng giơ lên, lặng yên đánh giá đối phương trên mặt thần sắc, giả vờ không thêm để ý hỏi hắn:

“Tàu bay kia sự kiện..... Còn ở sinh khí nha?”

Kỳ thật hắn vẫn chưa nhận ra sự kiện cảm thấy sinh khí.

Hoặc là nói, mặc dù sau lại thật sự có chút phiền lòng, cũng tuyệt phi bởi vì hồ ly kia thanh ô mình.

Yên Hàn Lai rũ mắt: “Chưa từng.”

Tạ Tinh Diệu sắc mặt không thay đổi, lặng lẽ đỡ xuống căng chặt khí lực.

“Ta cùng Nguyệt Phạn sư tỷ đại sư huynh phí thật lớn công phu, mới đem mỗi cây đều treo lên cảm ứng đèn. Người vào đêm thị lực không tốt, hiện tại hắn là có thể thấy rõ đi?”

Xa xôi bóng người đi bước một tới gần, đương nàng tiếng bước chân vang,

hai người chi gian hắc ám cũng tùy theo sáng lên.

Đầy đất hoa rơi phân loạn, rách nát quang ảnh cũng là phân nhiên, ngân hà mạn lưu, Tạ Tinh Diệu đi vào hắc trước người.

Yến Hàn Lai tránh đi nàng ánh mắt, đối phương lại không thuận theo không cào, bước chân nhẹ dịch, tiến đến hắc trước mắt bốn mắt nhìn nhau:

“Người có hay không cao hứng một chút?”

Nàng hảo phiền.

Thiếu niên tâm phiền ý loạn, nói không nên lời càng nói nhiều, hoảng hốt gian người thấy tươi mát bạc hà hương, cổ họng khẽ nhúc nhích: “Đa tạ.”

Tiếng nói vừa dứt, gần trong gang tấc tiểu cô nương sung sướng dương môi, lộc mắt trong suốt, vừng khai mật ong hòa tan nhu ẩm ánh sáng nhạt.

Ngực như bị lông tơ đảo qua, trào tâm nhẹ ngửa hồn nhiên tỏa khắp, làm hắc nhần lại giữa mây.

Từ lúc chào đời tới nay đầu một hồi, Yến Hàn Lai cảm thấy bóng đêm quá lượng, hết thấy bí ẩn chi vật không chỗ có thể ẩn nấp, chước đến người bực bội bất kham.

“Đó chính là cao hứng.”

Tạ Tinh Diệu minh bạch hắc biệt nữ tính tình, mi mắt cong cong thấu đến càng gần một ít, mang theo vài phần Yến Hàn Lai quen thuộc, trò đùa dai đắc ý cười khẽ, âm cuối như câu khẽ nhếch: “Cao hứng nói, cười một cái sao.”

Chapter 40

Với Lăng Tiêu Sơn nghỉ tạm hai ngày sau, đoàn người cáo biệt sư phụ cùng đại sư huynh, thừa Nguyệt Phạn Ferrari chính thức khởi hành.

Tú Thành ở vào Tu chân giới chính đông, bọn họ xuất phát đến sớm, đến mục đích địa khi chính trực buổi trưa.

Tạ Tinh Diêu tự Ferrari đặt chân mà ra, nhìn quanh bên người cảnh tượng, không tự giác phát ra một đạo kinh hô.

Nhân bốn mùa như xuân, khí hậu hợp lòng người, Tú Thành cũng được xưng là “Hoa đô”.

Ferrari bộ tịch quá thịnh, vì tránh cho quấy nhiễu trong thành bá tánh, bọn họ lựa chọn đáp xuống ở cửa thành ở ngoài hoa trong rừng. Đi ra cửa xe một sát, lập tức có uyển chuyển nhẹ nhàng mùi hoa ập vào trước mặt, gió nhẹ xẹt qua, phát tiếp theo cánh hoa cánh dừng ở chóp mũi.

Dõi mắt trông về phía xa, trong rừng đều là từng cụm đào hồng thiên bạch, vàng nhạt đậm phấn, cây đào, hạnh hoa, anh chi cùng đủ loại nàng kêu không nổi danh tự linh thực bông bột sinh trưởng, hoa thơm cỏ lạ khoe sắc, dường như tự chân trời trộm trích mà đến bao quanh lạc hà, đặt mình trong với ở giữa, rất có đi vào giấc mộng cảm giác.

Lại xem cửa thành phụ cận sâu kín lục lâm, ngày xuân sáng sửa, đúng là tân lục mới lên, tơ bông điểm thúy thời tiết, bích ảnh mấy ngày liền, theo gió nổi lên từ từ gợn sóng.

Đặc biệt gió mạnh xẹt qua, bốn phương tám hướng hoa lạc như mưa,

không điều hương đã loạn, thuận gió hoa tự phi.

Tạ Tinh Diệu một cái phở phở thông thông tiểu cô nương, đôi loại này cảnh tượng không hề sức chống cự, hưng phấn chạy chậm hướng ngoài xe, ngửa đầu mọi nơi đánh giá. Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đồng dạng tâm sinh mới lạ, lộ ra sung sướng chi sắc.

“Không hổ là Hoa đô.”

Nguyệt Phạn giơ tay tiếp được một mảnh cánh hoa, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng một người: “Nghe nói Tú Thành bá tánh chín thành là từ hoa cỏ hóa thành tinh quái, hôm nay chúng ta nhìn thấy này đó hoa hoa thảo thảo, có lẽ có triệu một ngày cũng có thể tu thành hình người.”

Tu chân giới vạn vật có linh, cỏ cây điều thú nếu có thể hấp thu thiên địa linh khí, bắt đầu sinh tuệ căn, liền có cơ hội tu luyện đắc đạo.

“Ở Bắc Châu cái loại này trời giá rét trong hoàn cảnh dài lâu rồi, chợt gần nhất nơi này, cư nhiên có chút không thói quen.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười, quay đầu xem một cái Yến Hàn Lai: “Yến công tử, người cảm giác như thế nào?”

Hắn cùng Yến Hàn Lai đều là nam tử, nói chuyện với nhau lên sẽ một chút nhiều ngăn cách, người sau trầm mặc ít lời không mở miệng, Ôn Bạc Tuyết cố tình đáp lời, là muốn cho hắn dung nhập đội ngũ bầu không khí bên trong.

Thanh y thiếu niên đứng ở dưới tàng cây, nghe tiếng hàng mi dài phút chốc động, khoe môi thói quen tính gọi lên: “Xuân sơn như đại, vạn mộc hiện ra

màu xanh biếc, tất nhiên là cực hảo.”

Ôn Bạc Tuyết nhếch miệng cười cười, quay đầu trông về phía xa nhất phái hảo cảnh xuân, môi mỏng khẽ nhếch, rất có sắp sửa ngâm thơ một đầu nhĩ sĩ phong tư.

Tạ Tinh Diêu: “Wow.”

Nguyệt Phạn: “Đẹp.”

Ôn Bạc Tuyết: “Thật ngu.”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn cảm thấy, chính mình hẳn là chậm rãi thói quen này ba người vô cùng đơn giản ngôn ngữ logic.

Hoa lâm bên trong xuân sắc vừa lúc, đã có như vậy cảnh trí, tự nhiên không thể thiếu ùn ùn kéo đến người rảnh rỗi nhĩ khách.

Mọi nơi tùy ý có thể thấy được bóng người sôi nổi, Nguyệt Phạn không nói gì nhìn xung quanh, ánh mắt ngưng ở phía đông một chỗ góc: “Các người xem, chỗ đó vì sao vây quanh đen nghìn nghịt một tầng lớn người?”

Nàng sờ chỉ góc ở vào một cây dưới cây hoa đào, trên đầu cảnh là đoàn đoàn thốc thốc phấn lục giao triền như yên, chi đầu hạ, thỉnh linh vây quanh suốt ba tầng bóng người.

Tạ Tinh Diêu nhón mũi chân, trông thấy giữa đám người cảnh tượng.

Không có trong tưởng tượng hoặc thần kỳ hoặc tai nạn đủ loại hình ảnh, bị mọi người bao quanh vây quanh, là cái nhìn đi lên tuổi không lớn phật tu.

Tuổi trẻ Phật tử tướng mạo thanh tuyền, một đôi sáng ngời tinh mắt đường

như đem xuân thủy xoa nát, trên trán ẩn có chu sa một chút, đỏ tươi như máu.

Trước đó, Tạ Tinh Diệu cùng phật tu cũng không quá nhiều tiếp xúc, đối bọn họ duy nhất ấn tượng, là từng viên bóng loáng bóng đèn đầu.

Nhưng mà vị này tiểu hòa thượng sinh đến quý khí, màu da ngọc bạch, thêm chi thân hình đĩnh bạt gầy ốm, gần lập với nơi xa, liền lạnh lạnh như nhật nguyệt chi nhập hoài, quanh thân tản mát ra tiên linh mờ ảo chi ý.

Ngay cả đỉnh đầu kia viên bóng đèn, đều bị phụ trợ thành một viên tuần tú vô song bóng đèn.

“Vị này chính là.....”

Nguyệt Phạn như suy tư gì, sờ sờ cằm: “Vạn Phật Tự Đàm Quang tiểu sư phó?”

Đàm Quang, trời sinh Phật tướng, thiên phú trác tuyệt, Vạn Phật Tự ngàn năm một ngộ thiếu niên thiên tài, tuy tuổi còn nhỏ, lại đã bị rộng khắp công nhận vì Phật môn tư chất đệ nhất nhân.

Đồng thời cũng là Tú Thành phó bản, bọn họ đoàn người đáng tin cậy đồng bạn.

[chấn động.]

Nhân có Yến Hàn Lai tại bên người, Nguyệt Phạn kiệt lực áp xuống trong lòng kinh ngạc cảm thán, đối Tạ Tinh Diệu cùng Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật: [tuy rằng ta đã từng gặp qua mấy cái cao chất lượng đầu trọc, nhưng vị này, chất lượng cũng thật tốt quá đi.]

Tạ Tinh Diệu tràn đầy đồng cảm: [đầu trọc quả nhiên là kiểm nghiệm nhan giá trị tốt nhất Thần Khí.]

Nàng một mặt nói, một mặt nhẹ dịch tầm mắt, liếc quá Ôn Bạc Tuyết cùng Yến Hàn Lai.

Ôn Bạc Tuyết tính tình ôn lương, mặt mày tinh xảo, nếu cạo đi tóc dài, đảo cũng không thua Đàm Quang vài phần; đến nỗi Yến Hàn Lai ——

Cảm thấy nàng ánh mắt, thanh y thiếu niên mi cốt khế nhúc nhích, nhúu mày ngược mắt.

Sát khí quá nặng, ngày thường không chút để ý thần thái hung ác nham hiểm, bỗng thoát thoát một cái nhập ma yêu tăng.

Tạ Tinh Diệu thử nghĩ nghĩ khi đó hình ảnh, không nhìn xuống bên môi cười khế, bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

“Đàm Quang tiểu sư phó thân là Vạn Phật Tự tân tứ, sở dĩ tới Tú Thành, hẳn là vì tuyên truyền giảng giải Phật pháp.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Không biết tiến vào Tú Thành, còn có hay không cơ hội có thể cùng hắn nhìn thấy.”

Hắn nói được nghiêm túc, kỳ thật đối kế tiếp cốt truyện thực với tâm.

Giờ này ngày này Tú Thành cũng không thái bình, trong thành nhiều lần có việc lạ phát sinh, khủng là tà ám việc làm. Vai chính đoàn đoàn người liên tục điều tra việc này, trong lúc cùng Đàm Quang kết bạn, thành quan hệ không tồi đồng bọn.

Chẳng qua, cùng vị này tiểu Phật tử quen biết tương giao tình tiết còn ở

phía sau.

Lúc này đều không phải là cốt truyện kích phát điểm, huống chi Đàm Quang đang ở nói Phật luận đạo, bọn họ không tiện quấy rầy.

Tạ Tinh Diệu thực mau nói tiếp: “Tiên cốt liền nắp trong Tú Thành bên trong, việc này không nên chậm trễ, chúng ta tiên tiến thành đi.”

*

Tú Thành không giống Bắc Châu như vậy nghiêm khắc, nơi chốn thông hành toàn cần trong thành cư dân hàng hiệu. Nếu tưởng vào thành, chỉ cần đưa ra Lăng Tiêu Sơn đệ tử bài, với cửa thành đăng ký hạ tên họ, liền có thể thuận lợi đi vào.

“Nguyên lai chư vị là Lăng Tiêu Sơn đạo trưởng.”

Trông coi cửa thành chính là cái cây liễu tinh, có lẽ là cảm thấy hóa hình quá phiền toái, trực tiếp hiện chân thân, dùng cành cuốn lên đăng ký dùng giấy bút: “Các đạo trưởng có từng nghe nói Tú Thành ngày gần đây tới những cái đó việc lạ?”

Tạ Tinh Diệu niệm cập cốt truyện, trên mặt thần sắc như cũ, nhướng mày theo tiếng: “Việc lạ?”

“Chính là rất kỳ quái sự.”

Cây liễu tinh chỉ số thông minh không cao, đầu tiên là làm một lần từ ngữ giải thích: “Tú Thành tự có muôn vàn tinh quái, thường có dị tượng mọc thành cụm, so với người bình thường tộc bá tánh, có thể làm chúng ta giật mình sợ tình không nhiều lắm.”

Cây liễu cành run rẩy, lười biếng dựa vào phía sau chiếc ghế thượng, hai căn cành bần ra chân bắt chéo tư thế: “Nhưng liền ở mấy ngày trước, ngoại ô đột nhiên phát hiện một cái hạnh hoa yêu thi thể —— kia tiểu yêu quái trên người không gì vết thương trí mạng, chỉ có thần sắc kinh sợ vạn phần, phỏng phát gặp được cái gì cực kỳ kinh hãi khủng bố hình ảnh, bị sống sờ sờ hù chết.”

Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn yên lặng liếc nhau.

“Ở kia lúc sau, trong thành các nơi lần lượt xuất hiện bất đồng thi thể, chết tương nguyên nhân chết hoàn toàn nhất trí ——”

Cây liễu phát run dường như run rẩy: “Còn có không ít tinh quái một ngử không tỉnh, giống như làm cái gì ác mộng, tuy không trợn mắt, biểu tình lại là dữ tợn thật sự.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Tú Thành không điều tra chuyện này sao?”

“Đương nhiên là có quá.”

Cây liễu thở dài một hơi: “Nhưng mà Tú Thành to như vậy, hung thủ không lưu lại bất luận cái gì dấu vết. Có đến từ tiên môn đạo trường điều tra một phen, công bố những cái đó tinh quái mỗi người trúng độc chú, độc chú cổ quái, thâm nhập thức hải, theo hẩn suy đoán, hẩn là cùng loại với yểm thuật.”

Yểm thuật chính là tà pháp, có thể chiếu ra mỗi người trong lòng sợ hãi chi vật, do đó mê hoặc nhân tâm, lệnh người lâm vào trong hỗn loạn.

Này khởi sự kiện sau lưng chú thuật, hiển nhiên so yểm thuật càng vì âm tà

ác độc.

“Lăng Tiêu Sơn thanh danh truyền xa, các vị đạo trưởng định phi kẻ đầu đường xó chợ. Nếu có nhàn rồi, chẳng biết có được không nhiều hơn lưu ý trong thành cổ quái dấu hiệu.”

Cây liễu nói: “Gần đây Tú Thành yêu tâm hoảng sợ, kêu chúng ta liền môn cũng không dám ra.”

Tạ Tinh Diệu ngưng thần cười cười: “Hảo.”

Bọn họ xem qua nguyên tác tiểu thuyết, biết được sau lưng bí tân.

Cây liễu tinh theo như lời suy đoán phần lớn chuẩn xác, phía sau màn người đích xác dùng cổ nhân tâm thần độc chú, có thể xâm nhập thức hải, đem người bị hại tiến cử ảo cảnh bên trong.

Ảo cảnh đã chịu chú pháp ảnh hưởng, có thể bày biện ra người bị hại cả đời sợ hãi chi vật, tương đương với một hồi không chết không ngừng tâm ma ——

Thẳng đến người bị hại tâm lực khô kiệt, bị sợ hãi tra tấn đến chết, ảo cảnh mới có thể dừng lại.

Này pháp âm độc quỷ quyết, chính là thất truyền nhiều năm thời cổ bí thuật, tuy hại người vô số, lại có thể làm thi chú người tu vi tăng nhiều.

Nếu không kịp thời ngăn cản, đãi người nọ tu vi tiệm thành, chỉ sợ toàn bộ Tú Thành đều đem trở thành tâm ma luyện ngục.

[ta chán ghét cái này phó bản.]

Đi vào cửa thành, Nguyệt Phạn trầm giọng truyền âm: [ta nhớ rõ ở nguyên

văn cốt truyện, chúng ta đều bị quán vào tâm ma.]

Tạ Tinh Diệu còn ở tự hỏi như thế nào đối phó phía sau màn hung phạm, nghe nàng như vậy vừa nói, đột nhiên dừng lại bước chân.

Tâm ma ảo cảnh, tiên hiệp trong tiểu thuyết chuẩn bị cốt truyện.

Nguyên nhân vô nó, tâm ma vừa ra, nam nữ vai chính tất có một phương hãm sâu trong đó, mà một người khác tắc tay cầm cứu rồi kịch bản, dư chi ảm áp, đưa này che chở, cuối cùng phối hợp một cái chân tình thật cảm ôm, từ đây tâm ma bài trừ, hai người cảm tình kịch liệt thăng ôn.

Không khéo, ở Tú Thành phó bản, là từ Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết gánh này trọng trách.

Nguyệt Phạn thân là nữ xứng chi nhất, tuy rằng hiện giờ địa vị tôn quý, nhưng kỳ thật là cái không cha không mẹ cô nhi, từ nhỏ lang bạt kỳ hồ, thăng đến thiên phú hiển lộ, bị thu vào Lăng Tiêu Sơn thần cung.

Nàng lòng có tự ti, bị nhốt với tâm ma bên trong, hạnh đến Ôn Bạc Tuyết ra mặt cứu giúp, chung đem độc chú giải trừ.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, Nguyệt Phạn đối Ôn Bạc Tuyết tình yêu tới đỉnh.

Chỉ tiếc ái mà không được, thật sự đáng thương.

[chúng ta đích xác có cái tập thể nhập tâm ma cốt truyện.]

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: [bất quá..... Hiện giờ chúng ta đều không phải là nguyên chủ, không có như vậy nhiều thâm cừu đại hận, tại tâm ma có thể nhìn thấy cái gì? Godzilla đại chiến Sadako?]

Nguyệt Phạn suy nghĩ sau một lúc lâu, nói năng có khí phách: [bần cùng.

Liền mì gói đều ăn không nổi bần cùng.]

Tạ Tinh Diệu nhớ tới không lắm vui sướng quá vắng, nhú nhú chớp mũi: [viết không xong tác nghiệp, khảo không xong thí.]

Thế kỷ 21 tâm ma, hảo không có cách điệu.

“Mọi người đều là đầu một hồi tới Tú Thành, không bằng đi trước tìm cái khách điểm trụ hạ, nghỉ tạm dùng cơm khoảng cách, cũng có thể hỏi thăm điểm nhi tình báo.”

Nguyệt Phạn nhìn hướng Yến Hàn Lai: “Yến công tử ý hạ như thế nào?”

Yến Hàn Lai tự nhiên ứng thanh “Hảo”.

Vô luận trong thành ngoài thành, tòa thành trì này nơi chốn sinh có cảm thốc hoa đoàn.

Tú Thành phòng ốc toàn dùng đầu gỗ chế thành, tiểu xảo độc đáo, lả lướt tinh diệu, với mái giắc lộ ra điểm điểm tân lục; thậm chí còn có sáng tạo khác người, trực tiếp kiến ra một lay động thụ ốc, lấy thụ vì phòng, ở tại bị đào rỗng thụ trong lòng.

“Trong thành tinh quái từ hoa cỏ cây cối biến thành, trụ phòng ở cũng là đầu gỗ.”

Tạ Tinh Diệu chính sắc nhú mày: “Chẳng phải là có loại cùng tộc tương tàn cảm giác?”

Bên cạnh người Yến Hàn Lai lạnh giọng cười nhạt: “Tạ cô nương ngày thường, cũng đem thịt heo thịt bò làm thức ăn.”

Tạ Tinh Diệu quả nhiên ngửa đầu trừng hấn liếc mắt một cái, thiếu niên đối này ngoảnh mặt làm ngơ, hầu âm khinh mạn lười nhác, tiếp tục ra tiếng: “Yêu ma nguyên hình nhiều là chim bay cá nhảy, nhưng mà cũng sẽ ăn thịt. Tinh quái cùng cỏ cây có bản chất bất đồng, sẽ không nhiều hơn để ý —— nhiều lắm đào yêu không chạm vào cây đào, hoa mẫu đơn tinh không thương mẫu đơn.”

Tạ Tinh Diệu lễ phép mỉm cười: “Cùng với Yến công tử không bỏ hồ ly hoa đăng.”

Yến Hàn Lai ghé mắt không nói nữa.

Tú Thành thanh danh bên ngoài, khách điểm nơi số lượng không ít. Bọn họ chọn cái rất là tinh xảo trụ hạ, ngồi trên đại đường bên trong, chờ đợi hôm nay cơm trưa.

“Tú Thành thực đơn…….”

Nguyệt Phạn muốn nói lại thôi, nhú mày sau một lúc lâu: “Trà hoa, hoa canh, bách hoa gạo nếp cơm, còn có cái mùi hoa cái lẩu?”

Tạ Tinh Diệu uống một ngụm trà hoa cúc: “Nguyệt Phạn sư tỷ, nhập gia tùy tục.”

Bọn họ bên này hãy còn ở vậy xem thực đơn, nhưng nghe lưỡng đạo tiếng bước chân vang, tiện đà gió lạnh phút chốc quá, có người ngồi ở bên sườn bàn ăn.

Người tới một nam một nữ, nữ tử dung mạo giảo hảo, tư thái thân mật, thanh niên mày kiếm mắt phượng, phong độ nhẹ nhàng, không được hoàn

mỹ chính là không thấy tóc, trán tỏa sáng.

Nguyệt Phạn tấm tắc lắc đầu, lặng yên truyền âm: [hai mươi tuổi lập trình viên hiện trạng.]

“Không đúng a.”

Tạ Tinh Diệu nhấp tiếp theo khẩu trà nóng, ánh mắt ngừng ở xa lạ nam nhân trên mặt: “Các người có hay không cảm nhận được..... Một cỗ rất quen thuộc hơi thở?”

Yến Hàn Lai nhẹ nhàng xoay tròn trong tay chén trà: “Trời sinh Phật tướng.”

Trời sinh Phật tướng, ý nghĩa thức hải thanh minh, từ khi ra đời khởi liền chất chứa vô biên pháp quang. Loại này hơi thở hồn nhiên thiên thành, nhưng cùng linh lực lẫn nhau cảm ứng.

Đó là là nói, vô luận hấn tướng mạo như thế nào, dáng người như thế nào biến hóa, phàm là có nhất định tu vi tu sĩ, đều có thể tự hành phát hiện Phật tướng chi khí.

“Cho nên,” Ôn Bạc Tuyết trợn to hai mắt, “Đây là Đàm Quang tiểu sư phó, hấn dịch dung?”

—— nhìn chung nguyên văn sở hữu đoạn, Đàm Quang có tiếp cận quá bất luận cái gì nữ hài sao?

“Không thể nào.”

Nguyệt Phạn hạ giọng, không cho bên bàn hai người nghe thấy: “Ta nghe nói Đàm Quang tiểu sư phó từ nhỏ sinh ở Vạn Phật Tự, cực nhỏ cùng nữ

tử tiếp xúc. Vạn Phật Tự chú ý thanh tâm quả dục, hẳn lại là cái mới ra đời
lăng đầu thanh, đâu ra quan hệ như thế thân mật cô nương?”

Nguyên văn Đàm Quang, cùng nữ tử nói chuyện thậm chí sẽ khản trương
nói lắp.

Tạ Tinh Diệu ngồi ở kia hai người đối diện mặt, tầm nhìn nhất trống trải, vội
vàng giương mắt nhìn lên: “Tĩnh xem này biến.”

“Nơi này đó là Tú Thành tốt nhất khách điểm.”

Nữ tử mặt tựa phù dung, hành như nhược liễu phù phong, hẳn là trong
thành sinh trưởng ở địa phương tinh quái, mở miệng hết sức thấp giọng
cười cười, âm cuối nhẹ dương: “Tiểu sư phó, người nhìn xem này đó thức
ăn, nhưng có vừa ý?”

Nam nhân gật đầu cười nhẹ, đầu lưỡi nhẹ để răng hàm sau: “Ta nhìn xem.”

[tê, này ngữ khí.]

Nguyệt Phạn tránh đi Yến Hàn Lai, truyền âm nhập mật: [rất quen thuộc
cảm giác.]

Tạ Tinh Diệu biểu tình phức tạp: [nếu Tu chân giới có lời tự thuật, đương
hắn nói chuyện thời điểm, bối cảnh âm tuyệt đối là “Đỡ đỡ răng hàm sau”.]

Để răng hàm sau, ngôn tình tiểu thuyết nam chủ nhân công chuẩn bị kỹ
năng, như nhau trước mắt nam nhân ra vẻ trầm thấp từ tính tiếng nói, làm
người mộng hồi Tấn Giang văn học võng.

Nữ tử tò mò cười nói: “Món ăn như thế nào?”

Bất quá một lát, lại là nam nhân một đạo nói nhỏ: “Rất thú vị. Này phân

thực đơn, đã thành công hấp dẫn ta lực chú ý.”

[thiên.]

Ôn Bạc Tuyết đồng tử động đất: [đây là..... Cái kẹp âm?!]

[không thích hợp, nhất định không thích hợp đi.]

Nguyệt Phạn giấu không được trong mắt chấn động, ngờ ngẩn truyền âm: [

Đàm Quang Phật tử, trong nguyên tác có ghi quá hẳn lại là như thế.....

Phóng đăng không kèm chế được sao?]

[không có. Tuyết đối, khẳng định, không thể nghi ngờ, trăm phần trăm không có.]

Tạ Tinh Diêu chần chờ: [này OOC đi?]

Nói đúng ra, há ngăn “OOC” đơn giản như vậy.

Trong nguyên văn Phật tử Đàm Quang tế nguyệt quang phong, không dính khói lửa phạm tục, liền cùng nữ tử nói chuyện đều sẽ chân tay luống cuống, lời tự thuật rõ ràng viết quá, hẳn có viên không nhiễm tục trần Phật tâm.

Trước mắt này phúc cảnh tượng, rõ ràng là đem Đàm Quang Phật tử bẻ ra bằm, nhân vật giả thiết cùng tro cốt dường như theo gió giương lên, liền cái xác đều không dư thừa hạ.

[ta suy nghĩ,] Ôn Bạc Tuyết tiểu tâm nói tiếp, [Đàm Quang tiểu sư phó..... Nên sẽ không cũng là xuyên qua tới đi.]

*

Đàm Quang thực phiền.

Phi thường phiền.

Hắn nguyên bản là cùng muội muội ngồi ở đi trước vùng ngoại ô xe buýt thượng, ăn đồ ăn vặt hừ ca, liền chờ đến vùng ngoại ô, tới một hồi thoải mái dễ chịu ăn cơm dã ngoại.

Không thành tưởng, nửa đường tao ngộ tai nạn xe cộ.

Hắn cuối cùng ký ức, là chính mình ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức ôm chặt lấy muội muội đầu, theo sát sau đó đau nhức đánh úp lại, trước mắt một mảnh hỗn độn hắc ám.

Lại trợn mắt, không thể hiểu được liền xuyên qua đến Tu chân giới, còn thành đồ bỏ “Phật môn tư chất đệ nhất nhân”.

Thân là Phật môn thiên tuyển chi tử, thân phận của hắn cùng thiên tư đều là tuyệt hảo, trong tay cầm thỏa thỏa sáng văn nam chủ kịch bản, nề hà ông trời không làm người, cho hắn trói định một trò chơi hệ thống.

Tai nạn xe cộ trước, muội muội cầm di động ăn đồ ăn vặt, làm hắn hỗ trợ điểm cái trò chơi lựa chọn.

Đàm Quang lặng im không nói gì, nhìn xa thức hải trung giống như đã từng quen biết trò chơi giao diện.

□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □.

Vẫn là cái nữ hào.

Hắn dễ dàng sao.

Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay, trò chơi này có thể nói ác độc.

Hắn cần lấy bản thân chi lực lưu biến Tu chân giới, bởi vì muội muội lựa

chọn tối cao khó khăn, nếu tích lũy hảo cảm quá thấp, còn đem đã chịu thiên lôi trừng phạt.

—— nhưng hấn là cái Phật tử, Phật tử a! Bị chịu chú mục thanh tâm quả dục Phật môn đệ nhất nhân, phát rồ ao cá đường chủ, này hai cái từ có thể đáp ở bên nhau sao?!

Một khi bị người phát hiện, hấn liền xong rồi.

Bi thống trầm tư gian, thức hải trung truyền đến quen thuộc leng keng một vang.

□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ là khoản văn tự luyện ái trò chơi, mỗi khi nhìn thấy công lược đối tượng, đều sẽ xuất hiện đối thoại lựa chọn.

Thí dụ như giờ này khắc này, mấy hàng chữ nhỏ thành linh với trước mắt từ từ triển khai.

[một. “Nữ nhân, chính mình khơi mào hỏa, chính mình tới diệt.”

Nhị. “Thật muốn đem người hung hăng cấp làm.”

Tam. “Nha đầu, ánh mắt không lừa được người.”]

Hấn cảm thấy này không phải một người bình thường có thể nói ra nói.

Huống chi, ở trong hiện thực dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt nữ hài tử cảm tình, hấn thật sự không lớn có thể làm ra tới.

Phía trước câu kia “Người đã thành công hấp dẫn ta chú ý”, bị hấn vô cùng cơ trí mà dùng ở thực đơn thượng.

Đàm Quang miễn cưỡng lộ ra một cái mỉm cười, run rẩy thủ đoạn uống xong một ngụm trà nóng.

“Ngày gần đây chính trực ngày xuân, tơ liễu bay tán loạn.”

Ngồi cùng bàn cô nương triều hấn tới gần một ít, hai mắt nhẹ chớp: “Người để sát vào nhìn xem, ta trong mắt có hay không phiêu tiến tơ liễu? Tổng cảm thấy không lớn thoải mái.”

“Hấn là không có.”

Đàm Quang như được đại xá, đột nhiên dương môi: “Người màu mắt rõ ràng, trong mắt cũng không tơ máu. Nha đầu, ánh mắt là không lừa được người.”

Ông trời.

Đàm Quang mấy dục lệ nóng doanh tròng.

—— hấn là cái thiên tài!

Nữ tử ngẩn ngơ sửng sốt, lại thấy thanh niên chính sắc gương mặt: “Ngày gần đây trong thành không được an bình, ta sở dĩ tới Tú Thành, là vì quét dọn mối họa, còn các bá tánh một cái an tâm.”

Đàm Quang hung hăng nắm tay: “Thật muốn đem chuyện này hung hăng cấp làm.”

Thức hải trung lại một lần vang lên nhiệm vụ hoàn thành leng keng vang nhỏ.

[ta nói.....]

Bên kia, Nguyệt Phạn tào nhiều vô khẩu, rất nhiều lần muốn nói lại thôi: [hấn là như thế nào đem các loại ngôn tình kinh điển trích lời, giảng ra loại này lão cán bộ phong cách?]

Lại xem Đàm Quang, đã đối với thượng đồ ăn thị nữ nghiêm túc mở miệng:

“Nếu người cho ta cùng cho người khác giống nhau, ta đây liền từ bỏ.”

Thị nữ: “Thần kinh.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Nguyệt Phạm:.....

[hấn khả năng, cũng trối định nào đó trò chơi hệ thống, tỷ như không nói lời cợt nhả liền sẽ chết..... Linh tinh.]

Nguyệt Phạm chần chờ nói: [nhưng cũng không bài trừ một loại khả năng tính, Phật tử Đàm Quang ngầm, đích đích xác xác không lớn bình thường.]
[này cũng quá không bình thường đi!]

Ôn Bạc Tuyết run bần bật: [hấn chính là đối với một cái nữ hầu, nói hảo kỳ quái nói a!]

Hấn không thấy quá quá nhiều lời tình tiểu thuyết, nhưng cũng minh bạch đại khái kịch bản, đang định tiếp tục phân tích, bỗng nhiên nghe được bên người một đạo thanh linh thanh tuyến: “Đã sớm nghe nói có vị tiểu sư phó tiến đến Tú Thành trừ tà, nếu không đoán sai, hấn là chính là trước mắt vị này đi.”

Hấn rất quen thuộc này tiếng nói.

Ôn Bạc Tuyết đột nhiên quay đầu ——

Tạ Tinh Diệu?

“Đúng là.”

Đàm Quang mặt mày hơi lấm: “Là ta, không hài lòng?”

Thức hải lần thứ hai vang lên nhiệm vụ hoàn thành nhắc nhở âm, hấn lại cao hứng không đứng dậy.

Ngồi ở lân bàn hai nam hai nữ, xem tướng mạo cùng khí chất, rất có khả năng là nguyên văn vai chính đoàn.

Bọn họ không nên tại đây tương ngộ.

Bốn người này tu vi không thấp, nếu cảm thấy ra trong thân thể hấn Phật tương..... Hấn liền hoàn toàn xong rồi.

Vai chính đoàn vì sao lại ở chỗ này ngồi xuống? Dựa theo nguyên văn để lộ ra dấu vết để lại, bọn họ không phải hấn là trụ đi thành bắc sao? Một hấn còn cố ý đem địa phương tuyển ở thành nam ——

Ngực như bị gắt gao nắm chặt khởi, Đàm Quang miễn cưỡng ổn hạ tâm thần, hoảng loạn chi gian, nghe lân bàn Tạ Tinh Diệu trầm giọng nói:

“Chuyến này nguy cơ tứ phía, tiểu sư phó, người chơi với lửa.”

Đàm Quang thật cẩn thận, ngó liếc mắt một cái thức hải trung nhiệm vụ giao diện: “Không sao. Chính mình khơi mào hỏa, từ ta chính mình tới diệt.”

Yên lặng bàng quan Ôn Bạc Tuyết:.

A không phải.

Hai người các người cư nhiên dùng loại này lời kịch đối thoại thượng, nghe tới còn rất hài hòa? Lại bắt đầu phải không các người này đàn diễn tình???

“Ta nghe nói Phật môn không hỏi thế sự, cực nhỏ để ý tới yêu ma phân tranh.”

Tạ Tinh Diệu lễ phép cười khế: “Không nghĩ tới tiểu sư phó nhóm ngoài

miệng nói cự tuyệt, thân thể lại rất thành thật mà chạy đến.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Loại này lời kịch là như thế nào bị dùng đến vừa vặn tốt a!!!

Bên kia Đàm Quang lại là sững sốt.

Lấy vai chính đoàn tu vi, rất có khả năng phát hiện thân phận thật của hắn, Tạ Tinh Diệu vẫn luôn không chọc thủng, ngược lại cố tình giảng ra như thế quen thuộc câu.....

Dân phong thuần phác Tu chân giới, hắn là không có loại này lời kịch đi?

Chẳng lẽ. Hay là.

Đàm Quang ho nhẹ một tiếng, thử tính nói tiếp: “Phải không? Ta Phật môn luôn luôn lòng mang chúng sinh, hôm nay từ ta tiến đến loại bỏ tà ám, xin hỏi vị đạo hữu này, vừa lòng người chỗ đã thấy sao?”

Hai cái người xuyên việt không nói gì nhìn nhau, từng câu giản dị tự nhiên quê nhà lời nói, vào giờ phút này có vẻ như vậy thân thiết khả nhân.

Hết thảy, đều đối đến vừa vặn tốt.

Tạ Tinh Diệu hồi lâu chưa từng gặp qua tân tiểu đồng bọn, cảm lòng không đợi lãnh nhiên cười khai: “Ta danh Tạ Tinh Diệu, đến từ Lăng Tiêu Sơn.

Này vài vị đều là ta đồng hành bạn tốt, Yến Hàn Lai, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết.”

“Tiểu sư phó hảo, vị cô nương này hảo. Chúng ta sở dĩ tới Tú Thành, cũng là vì trừ tà, nếu đại gia chí thú hợp nhau, đại nhưng cùng nhau dùng cơm.

Đồ ăn đã điểm hảo, nhị vị không ngại ngồi trên tới, chính mình động ——”

Nguyệt Phan biết nghe lời phải, chỉ chỉ bên cạnh không ra ghế gỗ: “Chiếc
đũa.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Người những lời này càng kỳ quái hơn a! Đây là trong truyền thuyết ngôn
tình tiểu thuyết sao, như thế nào khủng bố như vậy!

Hắn nghe được chấn động liên tục, Đàm Quang bên cạnh người nữ tử giác
ra khác thường, tò mò hỏi: “Vị công tử này vì sao biểu tình như thế cổ quái,
hay là thân có không khỏe?”

Tạ Tinh Diệu nghe tiếng rũ mắt, lẳng lặng cùng hắn đối diện.

Đàm Quang cũng là chớp mắt, mặt mày chi gian ẩn có mong đợi ánh sáng
nhật.

Bọn họ, đều đang chờ đợi một câu quê nhà lời nói.

Ôn Bạc Tuyết không hiểu.

Ôn Bạc Tuyết trong đầu trống rỗng, nghĩ không ra trả lời.

“Gọi là gì công tử.”

Ôn Bạc Tuyết cắn răng: “Tiếng kêu Ôn đạo trưởng, mệnh đều cho người.”

Ôn Bạc Tuyết, một câu giết chết thi đấu.

Ngắn ngủn một cái chớp mắt, hắn dùng khắc vào chính mình DNA lời kịch,
đánh thức ở đây sở hữu người xuyên việt DNA.

Ôn Bạc Tuyết yên lặng cúi đầu, đôi tay che lại đầy mặt đỏ bừng.

Đàm Quang dần dần minh bạch hết thảy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Kích động run sợ run tay, hắn nước mắt giây tiếp theo liền phải gâu gâu

lưu ——

Đồng hương vạn tuế!

[minh bạch.]

Tạ Tinh Diệu thở phào một hơi: [Đàm Quang tiểu sư phó, 99% khả năng tính là chúng ta đồng hương.]

[lấy ta đối nam nhân hiểu biết, chỉ cần lại thêm một câu, là có thể đem khả năng tính tăng lên tới trăm phần trăm.]

Nguyệt Phạn như suy tư gì, chậm rãi mở miệng.

Nguyệt Phạn: “Tiểu sư phó sinh đến tuần lãng, vóc người cũng là cao gầy, thô sơ giản lược nhìn lại, hẳn là có bảy thước chín tấc đi?”

Bảy thước chín tấc, đổi thành thế kỷ 21 đo đơn vị, vừa lúc 1 mét 79.

Tiếng nói vừa dứt, trong một góc khoảnh khắc toát ra một cái bóng loáng đầu trọc: “Tám thước.”

Đàm Quang truyền âm nhập mật: [nói đúng ra, là 1 mét 83.]

Chapter 41

[không thể tưởng được, trăm triệu không thể tưởng được.]

Đàm Quang ngồi nghiêm chỉnh, bên ngoài thượng giới tay nhấp một ngụm trà nóng, kỳ thật nội tâm đại chịu chấn động, truyền âm nhập mật: [một hai ba bốn..... Suốt bốn cái người xuyên việt, này chẳng lẽ là Tu chân giới xuyên qua đại đoàn kiến?]

Ôn Bạc Tuyết thở dài: [thật không dám giấu giếm, ở chúng ta Lăng Tiêu Sơn Tiểu Dương Phong, còn có vị cùng là người xuyên việt đại sư huynh.]
Đàm Quang xem qua nguyên tác, hai mắt linh quang hiện ra: [ta biết, Hàn Khiếu Hành sao! Thực khốc vị kia mặt lạnh Tu La!]

“Có thể ở khách điểm phùng đắc chí hướng hợp nhau người, quả thật chuyện may mắn.”

Nếu vẫn luôn truyền âm, trên bàn cơm sẽ xuất hiện kỳ quái tởm ngắt. Tạ Tinh Diêu đạm thanh cười cười, đánh vỡ trầm mặc: “Không biết nhị vị tên họ là gì?”

Đàm Quang cực nhanh liếc qua Yến Hàn Lai, chính sắc trả lời: “Ta họ Đàm, danh Quang Hiện.”

Lấy Yến Hàn Lai tu vi, tất nhiên cũng biết được thân phận thật của hắn.

Đại vai ác thần sắc tàn mạn, tầm mắt không chút để ý dừng ở trên mặt hắn, không chút nào che giấu trong đó châm chọc ý vị, hiển nhiên đem hắn làm như một cái ruồng bỏ Phật pháp, tìm hoa hỏi liễu đồ đệ, thái độ thật sự không thể xưng là hảo.

Đánh không lại, hấn nhấn.

Đàm Quang bên cạnh người cô nương dương môi cười khẽ: “Các người kêu ta Cẩm Tú liền hảo. Tú Thành nhiều là cỏ cây tinh quái, không giống các người Nhân tộc, ở tên họ thượng có chú ý nhiều như vậy.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Cẩm Tú cô nương sinh ở Tú Thành, hẳn là biết được một ít ngày gần đây việc lạ.”

“Đó là tự nhiên.”

Cẩm Tú nói: “Chuyện này nháo đến đại, Tú Thành suốt đêm đã phát lệnh truy nã. Ta cùng Đàm tiểu sư phó, chính là ở lệnh truy nã bên gặp gỡ.”

Đàm Quang bay nhanh bổ sung: “Cẩm Tú cô nương là vị bộ khoái, ta sở dĩ mời nàng tới khách sạn, là vì điều tra rõ ràng nhiều tình báo.”

“Ta nghe nói Tú Thành từng phái người tra quá việc này.”

Nguyệt Phạn nuốt vào một ngụm bách hoa tô: “Phía sau màn hung thủ thực sự có lợi hại như vậy, có thể làm tất cả mọi người tra không ra chút nào manh mối sao?”

“Đây cũng là không thể nề hà.”

Cẩm Tú cô nương vén lên một tia bên má toái phát, với đầu ngón tay từ từ xoay quanh: “Chúng ta đều là hấp thu thiên địa linh khí, không cha không mẹ vô sư vô lớn lên yêu quái, Tú Thành đâu, chính là chúng ta yên vui oa.

Tú Thành tinh quái phần lớn tu vi không cao, chỉ lo tận hưởng lạc thú trước mắt liền hảo —— cho dù là nhiều đời thành chủ, tu vi tất cả đều không vượt qua Kim Đan trung giai.”

Thành chủ thường thường từ một thành bên trong nhất cụ uy vọng lãnh tụ đảm nhiệm, Kim Đan trung giai tuy rằng không yếu, nhưng nhiều lắm tính cái tiểu thành thủ lĩnh. Tú Thành thanh danh truyền xa, như vậy tu vi thực sự thực không tương xứng.

Tạ Tinh Diêu tò mò: “Không quá Kim Đan? Tú Thành tuyển chọn thành chủ, đến tột cùng này đây như thế nào tiêu chuẩn?”

“Xem ai có tiền la.”

Cầm Tú nhướng mày: “Hoặc là nhiều lần ai tới rồi —— hiện giờ này nhậm thành chủ, chính là đại gia nhất trí đề cử hoa mẫu đơn yêu, quốc sắc thiên hương, nhất có thể phục chúng.”

Cái này “Phục chúng”, vừa nghe liền rất không thể phục chúng.

Ôn Bạc Tuyết thần sắc phức tạp: “Không hổ là tinh quái chi hương, dân phong thuần phác tự do.”

“Đó là đương nhiên.”

Cầm Tú dựa nghiêng lưng ghế, cười đắc ý: “Nói hồi kia sự kiện, Tú Thành trải qua nhiều ngày điều tra, kỳ thật cũng không tính không hề thu hoạch.

Theo chúng ta dò hỏi kiểm chứng, gần một tháng tới nay, thành □□ có khắp nơi địa phương xuất hiện quá dị thường linh lực dao động —— thành Đông Chu phủ, Thẩm phủ, thành Nam Hoang sơn, cùng với thành bắc Lâm thị thư viện.”

Tạ Tinh Diêu trong lòng vừa động.

“Nhưng mà trước mắt không gì tiến triển,” Nguyệt Phạn nói, “Các người

không tìm đến manh mối?”

“Không tồi.”

Cầm Tú nhú mày: “Chúng ta tại đây khắp nơi địa phương tỉ mỉ tra xét quá, lại không tìm được bất luận cái gì đủ để định tội chứng cứ. Phía sau màn hung thủ định ở trong đó, quan phủ lại bất lực, chỉ có thể kêu hấn tự tại tiêu dao.”

Nàng nói uống một ngụm trà nóng, hiện ra không kiên nhẫn chi sắc.

“Nếu đã có hoài nghi đối tượng, chúng ta bởi vậy vào tay, tinh tế bài tra đó là.”

Tạ Tinh Diêu cùng Nguyệt Phạn trao đổi một đạo tầm mắt: “Ta với Tú Thành đi dạo thời điểm, trùng hợp gặp qua mấy trương bố cáo, công bố ngày gần đây nhân tâm hoảng sợ, trong phủ quản gia rời đi Tú Thành, dục muốn thu hút vài vị quản sự người. Tinh tế nghĩ đến, phát ra bố cáo, tựa hồ đúng là ——”

Nguyệt Phạn: “Nghĩ tới, là Thẩm phủ!”

Các nàng hai người kẻ xướng người hoạ, phối hợp đến gãi đúng chỗ ngứa, tiếng nói vừa dứt, thức hải trung truyền đến leng keng một vang.

Lại xem Thanh Nhiệm Vụ, thành linh biến sửa lại chữ viết.

[trước mặt nhiệm vụ: Lén vào Thẩm phủ, tiếp cận Thẩm Tích Sương.]

Có nguyên văn cốt truyện bàng thân, phó bản khó khăn quả nhiên sẽ đại đại giảm bớt.

□ Thiên đồ □ rõ ràng viết quá, dẫn phát lần này dị sự phía sau màn độc thủ,

đặt mình trong với Thẩm phủ bên trong.

Thẩm Tích Sương.

Nhìn như là ôn tồn lễ độ Thẩm gia tiểu thư, kỳ thật sớm bị một con đào hoa yêu thay thế.

Đào hoa yêu tu tập tà thuật, lại ở vô tình chi gian được đến đánh rơi tiên cốt, từ đây tu vi tăng nhiều, tàn nhẫn giết hại Thẩm gia tiểu thư cũng đoạt xá này thân, ngụy trang thành chân chính “Thẩm Tích Sương”, sinh hoạt ở phủ đệ trung.

Mà trong thành vô tội uổng mạng chi yêu, đều là bị nàng cướp đi hồn phách, luyện hóa thành mình thân tu vi.

Ở nguyên văn cốt truyện, đoàn người thuận lợi thông qua khảo hạch, dùng tên giả tiến vào Thẩm phủ. Đào hoa yêu nhìn trúng Ôn Bạc Tuyết trong suốt thần thức, cố ý cùng hấn lui tới, bị Ôn Bạc Tuyết phát hiện miêu nị, với phó bản kết cục thành công chém giết, đem tiên cốt đoạt lại.

Thẩm phủ đề phòng nghiêm ngặt, tường ngoài thiết có trận pháp, cách trở người ngoài tùy ý ra vào khả năng tính.

Bọn họ nếu muốn tiếp cận Thẩm Tích Sương, thông qua Thẩm phủ khảo hạch là duy nhất biện pháp.

“Ta cũng gặp qua bố cáo, khảo hạch liền vào ngày mai.”

Nói cập trong thành án tử, Cẩm Tú không giống mới vừa rồi như vậy lười biếng tản mạn, mặt mày gian lược có chính sắc: “Ta thân là bộ khoái, không tiện đi trước. Chư vị nếu là cố ý, không ngại đi thử thượng một

chuyển.”

Tạ Tinh Diêu: “Không thành vấn đề.”

*

Hết thầy tiến hành đến thuận lý thành chương, mấy người thương thảo xong ngày mai kế hoạch, thực mau lấy “Nghỉ ngơi dưỡng sức” vì từ lần nhau làm cáo biệt, trở lại chính mình phòng.

Sau một lát, Ôn Bạc Tuyết phòng gom đủ bốn đạo bóng người.

“Cho nên nói, vai chính trong đoàn liên Yến Hàn Lai một người bình thường?”

Đàm Quang khẽ vuốt đầu trọc, như suy tư gì: “Không đúng, Yến Hàn Lai là cái vai ác nằm vùng..... Vai chính đoàn đều bị xuyên?!”

“Trước mắt xem ra, đích xác như thế.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Hơn nữa không ngừng vai chính đoàn, người xuyên việt đang ở Tu chân giới các nơi liên tục tăng trưởng trung.”

Bọn họ lẫn nhau giới thiệu chính mình xuyên qua trước thân phận cùng trói định trò chơi, nghe thấy vô cùng quen thuộc □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sồ tay □, Nguyệt Phạn vừa mừng vừa sợ, lập tức hô nhỏ ra tiếng.

“Đừng đừng đừng, ngoạn ý nhi này nhiều lắm đồ mới mẻ chơi chơi trò chơi, nếu là thật sự trói định ở trên người, quả thực là loại tra tấn.”

Đàm Quang thống khổ nắm tay: “Các người ném thử quá vòng đi vòng lại trần trọc ở bốn năm người chi gian, còn không thể bị bọn họ phát hiện bất luận cái gì manh mối sao? Các người thử nghiệm quá hai cái công lược đối

tượng đồng thời ước người gặp mặt xấu hổ sao? Các người gặp qua rạng sáng còn ở khởi thảo thời gian quản lý kế hoạch thư khi, bên cửa sổ từ từ dâng lên thái dương sao?”

Hắn quá đã hiểu.

Liên tính thân phận của hắn không phải phật tu, bị như vậy lẫn lộn, phỏng chừng cũng đến biến thành cùng hiện tại không có sai biệt đầu trục.

“Mệt cũng liên thôi.”

Đàm Quang thở dài: “Quan trọng nhất chính là có tâm lý gánh nặng. Ta từ trước một lần luyện ái cũng không nói qua, hiện giờ không thể không biến thành ao cá đường chủ, tổng cảm thấy cô phụ những cái đó cô nương thích, là cái lạn nhân tra nam.”

Tạ Tinh Diệu bưng tỉnh đại ngộ: “Cho nên người cùng Cẩm Tú cô nương nói chuyện phiếm thời điểm, mới có thể đem hệ thống cấp ra lời kịch dùng ở gọi món ăn thượng.”

“Thiếu đối nàng nói ái muội nói, là có thể làm quan hệ tận lực duy trì ở bình thường khu gian.”

Đàm Quang mặt có đôi sắc: “Nhưng nếu hảo cảm độ quá thấp, sẽ đã chịu thiên lôi trừng phạt, toàn thân bị hung hăng điện thượng một lần.”

Tiến thoái lưỡng nan, thậm không nở nhìn.

Từ hâm mộ đến đồng tình, Nguyệt Phạn biểu tình biến hóa chỉ dùng ngăn ngừa một cái chớp mắt.

“Đúng rồi.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Chúng ta đều nói chính mình xuyên qua trước sự, người phía trước là làm gì đó?”

Đàm Quang thần sắc càng khổ: “Phổ phổ thông thông vớ vẩn tay bút.”

Ôn Bạc Tuyết: “Khó trách người đối tiểu thuyết lời kịch như thế quen thuộc, nguyên lai là tác gia!”

“Đừng đừng đừng, ‘ tác gia ’ thật sự cất nhắc ta.”

Đàm Quang liên tục xua tay, có chút ngượng ngùng: “Ta liền một tiểu nằm liệt giữa đường, quanh năm suốt tháng kiếm không được mấy cái tiền, hưởng chi không ít người đọc chỉ xem miễn phí bản lậu, ta có khi còn phải vì tiền thuê nhà phát sầu..... Tóm lại không có gì ghê gớm, vì sinh hoạt đầu trục thôi.”

Hắn dứt lời một đống, lộ ra vài phần hân hoan chi sắc: “Bất quá nói lên □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sô tay □, nó tuy rằng hồ, nhưng ở cái này phó bản, có lẽ có thể giúp chúng ta một ít vội.”

Nguyệt Phạn không hồ là nuôi cá sô tay trung thực fans, nghe vậy ánh mắt chợt lóe: “Cái gì?”

“Ta trời sinh Phật tướng, nếu tiến vào Thẩm phủ, rất có thể sẽ bị phát hiện thân phận thật sự, ngày mai cần đến từ các người tiến hành khảo hạch.”

Đàm Quang cười cười: “Ta vừa mới nghĩ nghĩ, khả xảo, Thẩm phủ trung một vị phụ trách khảo hạch chưởng sự, chính là ta mấy ngày nay công lược đối tượng.”

Nguyệt Phạn lập tức minh bạch hắn dụng ý, khẽ vuốt lòng bàn tay: “Có cơ

hội thừa nước đục thả câu!”

“Không sai.”

Đàm Quang nói: “Thời gian cấp bách, đợi đến ngày mai buổi sáng, ta sẽ đem nạng ước ra tới gặp mặt. Nghe nói Thảm phủ khảo hạch rất khó, chúng ta đi một chút cửa sau, vấn đề hăn là không lớn. Bất quá ——”

Hăn một đốn: “Ta sáng mai còn hẹn một cái khác tiểu hòa thượng gặp mặt —— đừng dùng loại này ánh mắt xem ta, tất cả đều là hệ thống nhiệm vụ, hơn nữa hăn là cái 15-16 tuổi tiểu bằng hữu, chúng ta chỉ là tham thảo Phật pháp thuần khiết hữu nghị quan hệ! Nói ngắn lại, một người không có khả năng đồng thời xuất hiện ở hai cái địa phương, vì không lộ ra sơ hở, ta yêu cầu các người giúp ta một cái tiểu vội.”

Tạ Tinh Diệu mí mắt phải nhẹ nhàng nháy nháy: “Gấp cái gì?”

Đàm Quang cười hắc hắc: “Yên tâm. Cái này kế hoạch nghe tới có lẽ có điểm nhi xả, nhưng bằng ta nhiều như vậy thứ xuất thần nhập hóa thời gian quản lý, tất không có khả năng lật xe.”

*

Ngày thứ hai.

Thảm phủ chương sự tên là Thái Chu, là cái diện mạo giảo hảo hoa mai yêu.

Tạ Tinh Diệu sớm đi vào ước định nước đường phố, đi trước tìm cái góc ngồi xuống, ánh mắt nhẹ liếc, xem một cái bên cạnh người ngồi “Đàm Quang”.

Nói đúng ra, này đều không phải là Đàm Quang bản nhân, mà là một cái phục chế hần tướng mạo đáng người cùng hơi thở người giấy. Tu chân giới thuật pháp ngàn ngàn vạn vạn, dùng người giấy làm ra lấy giả đánh tráo con rối, đối bọn họ tới nói không tính việc khó.

Nàng bất động thanh sắc, cúi đầu nhìn phía lòng bàn tay.

Cùng người giấy giống nhau, Tạ Tinh Diêu lòng bàn tay thượng, đồng dạng dán một lá bùa.

“Người đến nước đường phô?”

Phật tử Đàm Quang tiếng nói với lá bùa truyền ra, làm như thổi phào một hơi, hiện ra nhất định phải được thích ý: “Ta cũng đến cùng một cái khác tiểu hòa thượng ước định trà lâu. Khoảng cách ước định tốt thời gian còn có một chén trà nhỏ, sấn hấn chưa xuất hiện, chúng ta tốc chiến tốc thắng, mau chóng bãi bình Thái Chu.”

Thời gian quản lý cao nhân, trừ tính chung học nhất định là mãn phân.

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn theo tiếng, ánh mắt đảo qua người giấy phía sau màu vàng lá bùa.

Đây là con rối phù.

Người giấy cùng Đàm Quang lẫn nhau tương thông, chỉ cần song song dán lên một trương con rối phù, là có thể làm hai người động tác đồng bộ —— Đó là là nói, Đàm Quang tuy rằng xa ở trà lâu, lại có thể thông qua Tạ Tinh Diêu trong tay truyền âm phù nghe thấy Thái Chu thanh âm, minh bạch nước đường cửa hàng phát sinh sự tình, lại đi qua con rối phù, lợi dụng

người giấy cùng nàng câu thông giao lưu.

Kể từ đó, đã có thể làm cho bọn họ thành công đi xong cửa sau, lại không cần lo lắng trà lâu ước định đến trễ, làm hấn bị hệ thống trừng phạt.

Đến nỗi Tạ Tinh Diệu, bên ngoài thượng nghị trang thành hấn muối muối, kỳ thật yêu cầu không chế nước đường phô thế cục, tránh cho phát sinh khó có thể đoán trước không thể khống sự kiện, cũng ở Thái Chu rời đi lúc sau, đem người giấy thu về.

Một phen thao tác mãnh như hổ, thật ngu.

“Nhất định không thành vấn đề!”

Bên kia, Đàm Quang đã là với trà lâu ngồi xuống, thỏa thuê mãn nguyện:

“Thái Chu đối ta hảo cảm độ tới rồi 70, chỉ cần ta thành tâm làm ơn, nàng chắc chắn ——”

Hấn nói đến một nửa, tất cả tạp ở yết hầu.

Không hề dấu hiệu, đột nhiên không kịp phòng ngừa, trà lâu cửa chính khẩu, phiêu nhiên xuất hiện một mặt giống như đã từng quen biết màu trắng mờ bóng người.

Đương bóng người ngược mắt, ánh mắt vừa lúc cùng hấn tương đối.

Không xong. Không tốt.

Vì cái gì..... Cùng hấn ước ở trà lâu tiểu hòa thượng, cư nhiên trước tiên một chén trà nhỏ tới rồi?

Cái này biến cố hoàn hoàn toàn toàn vượt qua hấn đoán trước, Đàm

Quang nỗ lực khế động khóe miệng: “Người..... Sao người lại tới đây?”

“Đàm Quang tiền bối!”

Chính mắt nhìn thấy đỉnh đỉnh đại danh Phật môn tư chất đệ nhất nhân, tiểu hòa thượng mắt lộ ra sùng bái: “Ta chờ không kịp cùng ngài tham thảo Phật pháp, liền trước thời gian ra cửa.”

Đúng lúc là đồng thời, truyền âm phù trung vang lên một đạo lạnh lùng nữ âm: “Như thế nào, ta không nên tới?”

Đàm Quang: Thảo.

—— Thái Chu cũng đến nước đường phô!!!

Đàm Quang vội không ngừng sửa miệng: “Không không không, chưa nói người. Có thể cùng người gặp mặt, ta cũng rất cao hứng.”

Người giấy hẳn là không có sai biệt truyền đạt hần ý tứ.

Truyền âm phù tuyệt không có thể bị trước mắt tiểu hòa thượng phát hiện, hẳn nỗ lực duy trì trên mặt ý cười, đem lá bùa xoa thành một đoàn niết ở lòng bàn tay, chỉ chỉ đối diện bàn gỗ: “Nếu tới, ngồi.”

Bình tĩnh, hít sâu, nhất định không thành vấn đề.

Thái Chu cùng tiểu hòa thượng xuất hiện thời gian vừa vặn nhất trí, hẳn có lẽ có thể lợi dụng điểm này, dùng tương đồng nói thuật, đồng thời thu phục hai người.

“Nghe nói Đàm Quang tiền bối tới đây, ta cao hứng suốt một buổi tối —— tiền bối vẫn luôn là ta học tập tấm gương.”

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn ngồi xuống: “Tiền bối vì sao tới Tú Thành, đã nhiều ngày có tính toán gì không?”

Thực hảo, hần tiểu fans thực làm người bớt lo.

Đàm Quang mặt lộ vẻ mỉm cười, ngưng thần với trong lòng bàn tay truyền âm phù.

Hắn mới vừa rồi bởi vì nghe tiểu hòa thượng nói chuyện, thoáng đi rồi trong chốc lát thần, không nghe thấy phù chú tiếng vang, không biết như thế nào, bên kia Thái Chu làm như tức giận, ngữ khí cực lãnh: “Hôm nay tìm ta tới, đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Tuy rằng tưởng không rõ tiền căn hậu quả..... Nhưng cũng may cùng tiểu hòa thượng vấn đề đối thượng.

Đàm Quang ổn hạ tâm thần: “Thật không dám giấu giếm, ta sở dĩ tiến đến Tú Thành, là vì tra rõ trong thành ngày gần đây yểm thuật.”

“Yểm thuật!”

Tiểu hòa thượng đột nhiên thẳng thắn sống lưng: “Là rất rất nhiều tinh quái ly kỳ bỏ mình kia sự kiện sao? Việc này quý quyết vạn phần, tiền bối cần phải phải cẩn thận!”

Đàm Quang: “Đa tạ.”

Bên kia Thái Chu cũng hỏi câu “Người có khỏe không”, Đàm Quang cười cười, theo tiếng đáp lại: “Có người này phân tâm ý ở, ta định sẽ không có việc gì.”

Hắn nói được ôn hòa có lẽ, ngôn ngữ gian toàn là thân thiết ý cười, tiểu hòa thượng quả nhiên lộ ra vui mừng chi sắc, nói vậy Thái Chu cũng là như thế.

Nhưng mà tiếng nói vừa dứt.

Lại là một lần không hề dấu hiệu đột nhiên không kịp phòng ngừa, với hấn thức hải nội trò chơi giao diện, âm âm vang lên một đạo lạnh băng vù vù

Là công lược đối tượng hảo cảm độ sâu hàng, sắp giáng xuống thiên lôi trừng phạt nhắc nhở âm.

..... Nay tình huống như thế nào?

Đàm Quang sờ không được đầu óc, vội vàng mở ra hảo cảm giao diện, thần thức xẹt qua Thái Chu, bỗng dưng cứng đờ.

Nguyên bản 70 hảo cảm độ, không thể hiểu được biến thành 45, xa xa thấp hơn đạt tiêu chuẩn tuyến.

Không phải.

—— hấn hấn là không nói như thế nào nói bậy đi? Nước đường cửa hàng, đến tột cùng đã xảy ra cái gì?!

“Đàm Quang tiền bối, người làm sao vậy?”

Thiên lôi hạ xuống thức hải, dẫn tới Đàm Quang một trận run rẩy, tiểu hòa thượng cảm thấy không đúng, quan tâm nhíu mày: “Từ từ..... Tiền bối, người cổ tay áo giống như dính thứ gì.”

Cổ tay áo đồ vật.

Thiên lôi dư uy chưa lui, Đàm Quang cắn răng cúi đầu, nhìn thấy kia trương thao tác người giấy con rối phù.

Hảo cảm độ còn tại không ngừng giảm xuống giảm xuống, nước đường

cửa hàng cục diện rõ ràng mắt không, người giầy không thể lại dùng, ngoạn ý nhi này cần thiết tháo xuống.

Đàm Quang miễn cưỡng giơ lên bên môi, cố sức nâng lên tay phải.

“Tiền bối, ta tới giúp ngài!”

Tiểu hòa thượng lòng nhiệt tình, thấy hắn làm như thân có không khỏe, đột nhiên thẩu tiến lên đây, một phen bóc con rối phù.

“Đây là.....”

Con rối phù thượng ấn có con rối chủ nhân giản bút tướng mạo, tiểu hòa thượng tuổi không lớn, nhận không ra này phù chú sử dụng, nhìn thấy trên giấy Đàm Quang đầu to họa, lẳng nhiên giơ lên một cái cười: “Đại dựa hấu!”

Tiểu hòa thượng cười đến thiên chân, chỉ chỉ chính mình đầu: “Ngài xem, ta cùng nó có giống nhau trọc trán.”

Đàm Quang:.....

Dựa hấu liền dựa hấu đi.

Con rối phù đã bị bóc, thực mau liền sẽ mất đi hiệu dụng, nước đường phô bên kia hẳn là cũng có thể không có việc gì..... Đi?

*

Bên kia, nước đường phô.

Thải Chu dẫm lên điểm tiến vào cửa hàng, Tạ Tinh Diệu thật cẩn thận tàng hảo truyền âm phù, hướng nàng lễ phép cười.

Hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, vấn đề không lớn.

“Người chính là Thái Chu cô nương đi? Ta là ——”

Nàng một câu không nói xong, bên cạnh người Đàm Quang người giầy cả người chần động, không dám tin tưởng gắt gao nhìn thẳng Thái Chu:

“Người..... Sao người lại tới đây!”

Thái Chu:.....?

Tạ Tinh Diêu:.....?

Tình huống như thế nào.

Loại vẻ mặt này loại này ngữ khí..... Vì cái gì rất giống một cái bên ngoài niêm hoa nhạ thảo, bị thê tử trảo bao tra nam?

Thái Chu nhíu mày: “Như thế nào, ta không nên tới?”

Tạ Tinh Diêu tâm giác không ổn, vội vàng giải thích: “Thái Chu cô nương đừng hiểu lầm, ta là hấn muối muối, mới vừa rồi trong lúc vô ý đi ngang qua nước đường phô. Hấn mới vừa rồi những lời này không phải nhằm vào người, là đang hỏi ta vì sao tới.”

“Không không không, chưa nói người!”

Người giầy theo sát sau đó, nghiêm trang: “Có thể cùng người gặp mặt, ta cũng rất cao hứng.”

Tạ Tinh Diêu:.....?

A? Không phải? Cái gì cốt truyện nha này?

Lại xem Thái Chu, sắc mặt đã đen trầm như mực.

Bên người người giầy nhẹ xả khoe miệng, lộ ra một cái cực kỳ miễn cưỡng cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng Thái Chu: “Nếu tới, ngồi.”

—— người này tươi cười cũng quá miễn cưỡng đi! Hảo ngoài cười nhưng trong không cười a!!!

Đàm Quang không nói tiếng người, Thái Chu biểu tình lạnh hơn: “Hôm nay tìm ta tới, đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Người giấy gật đầu cười khế, rót cuộc hiện ra một chút đệ tử Phật môn ứng có thần thái: “Thật không dám giấu giếm, ta sở dĩ tiến đến Tú Thành, là vì tra rõ trong thành ngày gần đây yểm thuật.”

Nghe hắn đề cập yểm thuật, Thái Chu cô nương thần sắc lược có hòa hoãn.

Cốt truyện cuối cùng dần dần vào quỹ đạo, Tạ Tinh Diêu âm thầm từng một hơi, cùng lúc đó, nghe thấy bên cạnh người một đạo kinh hô.

“A nha!”

Theo tiếng nhìn lại, bưng chén gỗ xa lạ thực khách mặt lộ vẻ kinh hoàng, trong tay bỗng ứng dụng đầy nước đường chén gỗ trống không, hiển nhiên là dưới chân vừa trượt, đánh nghiêng trong chén nước đường.

Ánh mắt xuống chút nữa, vài giọt nước trong tích táp, theo chén gỗ ven chậm rãi trượt xuống, thuận thế dừng ở.....

Người giấy đỉnh đầu.

Ở xa lạ thực khách liên thanh xin lỗi, ở Thái Chu khóe mắt muốn nứt ra đồng tử động đất trung, ở đầy đầu ướt dầm dề táo đỏ bánh trôi hạ.

Đàm Quang lù lù bất động, ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn là thanh từng thẳng tắp mà ngồi, trên mặt tràn đầy phật tính mỉm cười.

Xa ở trà lâu Đàm Quang bản nhân không thấy được nơi đây cảnh tượng, rất khó làm ra đáp lại.

Tạ Tinh Diệu mặc không lên tiếng, tay phải lặng lẽ hướng lên trên, che lại chính mình non nửa khuôn mặt.

Thực khách hoảng loạn không thôi: “Xin, xin lỗi tiểu sư phó!”

Đàm Quang không nói, làm như ở ngưng thần nghe người nào đó nói chuyện, bình tĩnh mỉm cười.

Thải Chu thử tính mở miệng, trong ánh mắt ẩn có hoảng sợ: “Người còn hảo đi?”

Đàm Quang hai mắt vô thần, bình tĩnh mỉm cười, mỉm cười.

“Xin lỗi, ta ca hấn có điểm..... Đầu óc không rõ ràng lắm.”

Tạ Tinh Diệu lấy ra khăn tay, chà lau hấn đỉnh đầu, ném thử cấp ra ám chỉ:

“Không có việc gì đi người? Nước đường toàn lạc trên đầu.”

“Đa tạ.”

Người giấy rút cuộc có phản ứng: “Có người này phân tâm ý ở, ta định sẽ không có việc gì.”

..... Không cần dùng loại này ngữ khí hỏi phục nàng vấn đề a! Nhìn xem Thải Chu, nhìn xem Thải Chu!

Tạ Tinh Diệu giả vờ trấn định lần thứ hai ngồi xong, không biết hấn là làm gì giải thích, trầm mặc gian, nghe thấy đến từ Thải Chu một tiếng hô nhỏ.

Nhưng thấy đoạn chính ngồi trên góc người giấy, bỗng nhiên hơi trợn trắng mắt, bắt đầu rồi cực kỳ quỷ dị mặt bộ run rẩy.

Nàng đã không nghĩ đi tự hỏi, trà lâu bên kia, đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Tạ Tinh Diệu tinh bì lực tấn.

Tạ Tinh Diệu làm không rõ ràng lắm trạng huống, đại não phóng không.

Đây là cái gì phát rồ hải vương lật xe thật lực.

Người giấy dường như cả người mở điện, tự khước miệng bắt đầu, một chút lan tràn khai cơ bắp vận vẹo độ cung.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt nhìn hấn toàn thân rung động, nhất trêu nhất trêu, mạc danh nhếch miệng cười nhẹ vài cái, trong miệng nguyên lành ra tiếng:

“Không có việc gì, ta không có việc gì.....”

Thải Chu cảm giác sâu sắc đen đui, đã là lui về phía sau vài bước.

“Người..... Ca ca.”

Nàng chậm chước một hồi lâu dùng từ: “Khả năng không lớn thích hợp.

Nếu không hôm nay chúng ta đi trước tách ra, như thế nào?”

Thải Chu tự túi móc ra một trương bức tranh được in thu nhỏ lại: “Không đúng, sau này cũng đừng tái kiến. Hấn từng nói muốn ta một trương bức họa, ta hôm nay mang đến, coi như phân biệt lễ vật đi. Nói cho hấn, có bệnh chữa bệnh.”

Tạ Tinh Diệu rũ mắt, nhìn về phía bị nàng đặt lên bàn bức họa.

Này trương tiểu tượng cực kỳ giản lược, nhưng mà Thải Chu sinh đến tú mỹ, chẳng sợ chỉ dùng đơn giản vài nét bút, cũng có thể gọi người tâm sinh yêu thích.

Sự tình hấn là đến đây kết thúc, không thể càng không xong.

Tạ Tinh Diêu nỗ lực bảo trì mỉm cười, đang muốn mở miệng, lại nghe bên cạnh một đạo kinh hô.

“Đại dựa hầu!”

Đàm Quang: “Người xem, ta có cùng nàng giống nhau trọc trán!”

Tạ Tinh Diêu:.....

Xong đời đi bọn họ khảo hạch!

Chapter 42

Ở Đàm Quang lời thề son sắt nói ra “Sẽ không lật xe” sau không lâu, Tạ Tinh Diêu may mắn thấy tới rồi, vị này truyền kỳ hải vương oanh oanh liệt liệt lần đầu tiên đại lật xe.

Vẫn là thi cốt vô tòn, có thể trực tiếp đưa vào hỏa táng tràng cái loại này.

“Sớm biết như thế, ta liền không lập flag.”

Bị thiên lôi bổ cái lạnh thấu tim, Đàm Quang ngồi ở khách điểm khóc không ra nước mắt: “Ta thật khờ, thật sự. Ta sớm hẳn là nghĩ vậy là một bộ tiểu thuyết, mà ở sở hữu trong tiểu thuyết, giảng ra ‘tuyệt không sẽ lật xe’ những lời này nhân vật đều nhất định xong đời.”

Nguyệt Phạn thiết tình thực lòng có cảm mà phát: “Không hổ là tiểu thuyết gia, hảo hiểu.”

“Đơn giản tới nói, bởi vì một chút nho nhỏ ngoài ý muốn, chúng ta không có biện pháp đi cửa sau.”

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Bất quá còn có cơ hội. Ở □ Thiên đồ □ nguyên văn, vai chính đoàn chính là bằng vào chính mình thực học thông qua khảo hạch, vào Thẩm phủ.”

Nàng một đoạn an ủi nói xong, trên bàn lặng yên lan tràn khai ngân ngủ trầm mặc.

“Chính là,” Nguyệt Phạn lược có do dự, “Chúng ta giống như cũng không có gì thực học.”

Những lời này chợt vừa nghe tới rất là kinh tởm, tinh tế suy nghĩ..... Càng

thêm khủng bố.

Bởi vì nó là câu lời nói thật.

“Mọi người đều ở a.”

Trầm mặc gian, cách đó không xa vang lên Ôn Bạc Tuyết cười âm: “Ta cùng Yến công tử mới vừa đi võ quán xoay chuyển, Tú Thành đánh nhau kia kêu một cái xinh đẹp —— mau đến Thẩm phủ khảo hạch lúc, nếu không chúng ta tức khắc xuất phát?”

Đàm Quang gạt đầu: “Chúc các vị vận may.”

Hắn người mang Phật tướng, không nên vút đầu lộ mà, cho nên hôm nay đi trước Thẩm phủ, chỉ có Tạ Tinh Diêu, Yến Hàn Lai, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn.

Dọc theo đường đi, Tạ Tinh Diêu tinh tế hồi ức trong nguyên tác chuyện xưa tình tiết.

Thẩm phủ không giống Liên Hỉ trấn Giang gia như vậy tà ma quần tụ, làm một chỗ đứng đắn dinh thự, mượn chưởng sự người yêu cầu tất nhiên không thấp.

Yến Hàn Lai thần sắc không tốt, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra là cái không hơn không kém thứ đầu, nào có tòa nhà dám can đảm mời chào, ở vòng thứ nhất mà thí đã bị xoát một chút tới; “Tạ Tinh Diêu” tuy rằng bộ dáng tinh xảo tính tình ngoan ngoãn, lại có sợi đại tiểu thư tính tình, đương nhiên, cũng không thông qua khảo hạch.

Hai cái vai phụ bại hạ trận tới, sau này đó là nhân vật chính sáng lên nóng

lên suất diễn.

“Ôn Bạc Tuyết” cùng “Nguyệt Phạn” một đường quá quan trăm tướng, lệnh sở hữu mà thí quan tán thưởng liên tục, sau lại càng là ở văn thí cảm lẫn phân, thuận lợi lẫn vào trong phủ.

Nói ngắn lại, làm Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn thành công quá quan thì tốt rồi.

Thầm phủ ở vào thành đông, đến mục đích địa khi, Tạ Tinh Diệu theo bản năng nhanh hơn bước chân, ngẩng đầu đoan trang trong phủ kiến trúc.

Nàng ở Tú Thành ngây người một ngày, tinh diệu tuyệt luân sân gặp qua không ít, trước mắt nơi này, tuyệt đối có thể tính trong đó số một số hai người xuất sắc.

Bạch tường ngói đỏ, lục đằng triền chi, mấy chỉ đào hoa xuất tường mà đến, với cạnh cửa vụng khai nhàn nhạt phấn hà, tầng lầu điệp tạ ánh mái cong phản vũ, họa đồng phi manh, dường như lưu li vạn khoảnh.

Tạ Tinh Diệu: “Wow.”

Nguyệt Phạn: “Đẹp.”

Ôn Bạc Tuyết: “Thật ngu.”

“Vài vị chính là tới hưởng ứng lệnh triệu tập?”

Thấy Tạ Tinh Diệu gật đầu, trước cửa tiểu đồng ôn tồn ra tiếng: “Mời theo ta tới. Chưởng sự chức thập phần quan trọng, cho nên hưởng ứng lệnh triệu tập cùng sở hữu hai đợt, một là đúng sự thật trả lời kế tiếp hỏi ý, nhị là thông qua từ trong phủ chuẩn bị văn thí.”

Tùy tiểu đồng xuyên qua mấy cái uốn lượn đường nhỏ, liền đi vào Thẩm phủ thư phòng.

Mà thí mỗi bốn người một tổ, bốn người cùng nhau tiến vào thư phòng tiếp thu hỏi đáp, không khéo chính là, bọn họ trước mà thôi có hai người lập đội ngũ.

Dựa theo trình tự, Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai cùng hai cái người xa lạ đi trước bắt đầu mà thí.

Thư phòng mà tích rất lớn.

Đẩy cửa mà vào, phác mà đánh úp lại một cỗ nồng đậm thư hương khí, tuy là ban ngày, trong phòng lại điểm ngọn nến. Ánh nến doanh doanh, chiếu sáng lên trong phòng ngồi ngay ngắn bốn đạo thân ảnh, hai nam hai nữ, thuần một sắc tướng mạo xuất chúng, ám hương oanh thân.

Này vài vị, hẳn là chính là trong phủ hộ viện cùng quản gia.

Tạ Tinh Diệu đưa bọn họ bay nhanh nhìn quét một vòng, ánh mắt xẹt qua nhất phía bên phải nữ nhân, vừa lúc cùng đối phương bốn mắt nhìn nhau. Thái Chu cô nương.

Tạ Tinh Diệu trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm —— vạn hạnh là nàng bởi người giấy đi nước đường phô, Thái Chu liền tính ghi hận, cũng chỉ sẽ gắt gao nhìn thẳng nàng, không đi ương cạo Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn.

Rốt cuộc nàng không cần thiết thông qua khảo hạch.

Nàng cùng Yến Hàn Lai đều không phải là cái thứ nhất đáp đề, lúc này

đang lẳng lặng ngồi ở một bên, nghe một người tuổi trẻ cô nương tự giới thiệu.

Thải Chu nghe được nghiêm túc, trừ bỏ lúc ban đầu biểu tình kinh dị, cứ nhiên không lại nhiều xem Tạ Tinh Diệu vài lần, mà là ngưng thần đánh giá tuổi trẻ cô nương; ngược lại là trung gian huyền y nam nhân thần sắc mờ hồ, ngẫu nhiên đầu tới một đạo tầm mắt.

Tạ Tinh Diệu thực không thích loại này tầm mắt.

Dầu mỡ mà không có hảo ý, phảng phất nàng thành một kiện vật phẩm, đang ở bị người đi đường tỉ mỉ đánh giá.

Đối với nhân vật này, nàng dần dần có một chút ấn tượng.

Nguyên văn lạo lạo đề qua một câu, Thẩm phủ có vị quản gia phẩm hạnh không hợp, thường xuyên khinh nhục thấp cổ bé họng tiểu nha hoàn, ở phía sau tới cốt truyện, bởi vì ghen ghét mà cố tình làm khó dễ quá Ôn Bạc Tuyết.

Xem khí chất, hẳn là chính là vị này.

Tuổi trẻ cô nương một đoạn nói cho hết lời, huyền y nam nhân quả nhiên lộ ra cười khế, ánh mắt dính nhớp như xà, ngưng ở cô nương sườn mặt:

“Mới vừa rồi làm người nói cập trong phủ bố trí, người nói biệt viện thiết kế quá mức rườm rà hỗn tạp —— nhưng Tú Thành bất chính là phồn hoa thịnh cảnh nơi, nếu quá nhã quá tổ, như thế nào chương hiền chúng ta Thẩm phủ nổi bật?”

Xem người này mà thượng không vui thần sắc, thêm chi hẳn quản gia thân

phận, mười chi tám chín, biệt viện thiết kế là từ hấn sở ra.

Tạ Tinh Diệu ngưng thần hồi tưởng, Thẩm phủ sân phần lớn tinh xảo, duy độc một chỗ biệt viện hoa hòe loè loẹt, một mảnh đồ tía, cùng quanh thân cách điệu hồn nhiên không đáp.

Xứng đáng bị phê.

Nam nhân nói bãi hơi hơi nghiêng đi thân đi, gần sát bên cạnh váy tím nữ nhân bên tai, ngữ điệu ái muội: “Người cũng cảm thấy đi?”

Thỏa thỏa chúc trường quấy rầy.

Váy tím nữ nhân không nói gì nhú mày, cách hấn xa hơn.

“Tiếp theo vị.”

Đãi tuổi trẻ cô nương ly tràng, huyền y nam nhân ghé mắt mà đến, nhìn về phía Tạ Tinh Diệu: “Ta cảm thấy vị kia hồng y cô nương không tồi, không bằng nghe một chút ——”

Hấn ngữ ý khinh mạn đến cực điểm, tầm mắt càng là gọi người tâm sinh không khỏe, Tạ Tinh Diệu đang muốn hỏi đổi, chợt thấy bên cạnh người xanh đen lướt trên, rước lấy một đạo có chứa tạo hương gió lạnh.

Yến Hàn Lai thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra hỉ nộ, nhỏ dãi hai chân chỉ cần bước ra vài bước, liền hành đến chính giữa thư phòng.

Thiếu niên nhướng mày: “Ta tới.”

“Như thế nào chính là người tới?”

Huyền y nam nhân mà lộ không vui: “Thiện làm chủ trương.”

“Phía trước nhị vị toàn ẩn trình tự tiến tràng, nói vậy đây là ước định mà

thành quy củ.”

Yến Hàn Lai bên môi ắn có cười khế, âm điệu tản mạn, trong mắt lại không gì ý cười: “Nhân cá nhân nguyên do chặn ngang một chân, lo chính mình phá quy củ —— ‘thiện làm chủ trương’ một từ, có phải hay không hẳn là như vậy giải thích?”

Đây là nói rõ chữ huyền y nam nhân thiện làm chủ trương.

Tạ Tinh Diêu ho nhẹ một tiếng, không nhin xuống khoe miệng cười.

Yến Hàn Lai giống chỉ con nhím không hảo trêu chọc, đối thượng hẳn là thật phiền, nhưng mà cùng chi tướng ứng mà, cùng hẳn đứng ở cùng một trận chiến tuyến thượng khi, cũng là thật sự thực có thể làm nhân tâm tình thoải mái.

Tỷ như giờ này khắc này, nàng rõ ràng nhìn thấy huyền y nam nhân khoe mắt co giật.

Thải Chu bất động thanh sắc xem một cái Tạ Tinh Diêu: “Đúng là ý tứ này.”

Thải Chu cô nường.

Người là người tốt!

“Vị công tử này là cái người có cá tính.”

Huyền y nam nhân cười gượng vài tiếng: “Đáng tiếc người có cá tính, chỉ sợ cũng không như vậy thích hợp Thẩm phủ. Nếu Thẩm phủ khó có thể tiếp thu tính tình của người, dự đồ làm người làm cho thẳng vài phần —— công tử ý hạ như thế nào?”

Yến Hàn Lai ánh mắt so với hẳn thản nhiên rất nhiều: “Thẩm phủ to như

vậy, mà ta không chỗ an thân. Nếu ta khó có thể tiếp thu phiêu bạc vô định nhật tử, dục đồ Thẩm phủ phân ra một chỗ thổ địa, quý phủ ý hạ như thế nào?”

Huyền y nam nhân ngoài cười nhưng trong không cười: “Không thể.”

Yến Hàn Lai đúng lý hợp tình: “Ta đây cũng không thể.”

Không hổ là hán, có đủ da mặt dày.

Tạ Tinh Diệu ngồi ở bóng ma cười cái không để yên.

“Đến nỗi trong phủ thiết kế.”

Yến Hàn Lai đạm thanh: “Nếu ta là chủ trương sự, chắc chắn triệt hồi biệt viện trang trí. Tuy nói là phồn hoa thịnh cảnh, nhiên quá tạp quá loạn, không khác chưa kinh tu bổ hương dã nơi.”

Huyền y nam nhân khoe miệng lại trừu một chút.

“Đều nói tương từ tâm sinh. Từ cảnh quan tâm, biệt viện trung hoa ra mái đầu, chính là du củ; loạn vô kết cấu, là vì rườm rà hỗn tạp; thốc thốc linh thực hoa hòe lộng lẫy, nghĩ đến thiết kế người thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt, cảnh hoa tâm càng hoa.”

Yến Hàn Lai cười cười: “Không biết biệt viện chi cảnh là từ người nào sở ra, ngôn ngữ nếu có không lo, mong rằng nhiều hơn thông cảm.”

Từ trước mà vài đoạn đối thoại, hán hiển nhiên cũng nghe ra biệt viện là từ huyền y nam nhân sở tạo.

Này đoạn lời nói châm chọc đến chút nào không lưu tình mà, không khác chỉ vào cái mũi khai mắng.

Huyền y nam nhân phẩm tính với Thẩm phủ mọi người đều biết, không ngừng Tạ Tinh Diệu, liền mặt khác ba gã mà thí quan đều giờ giờ lên khoe miệng.

Nhất tả váy tím nữ nhân nhẹ khẩu bàn gỗ, tâm tình rất tốt: “Vị công tử này nhưng thật ra giải thích độc đáo.”

Thải Chu cũng là gật đầu: “Tiếp tục nói.”

“Rõ ràng là lời nói vô căn cứ!”

Huyền y nam nhân kiệt lực duy trì khí độ: “Biệt viện bố trí đều có này kết cấu, chỉ có đối này dốt đặc cán mai thường dân, thấy nó mới có thể tâm giác rườm rà hỗn tạp.”

“Có gì kết cấu.”

Yến Hàn Lai nhướng mày: “Không ngại cùng chúng ta nói nói.”

“Đầu tiên là mái hiên thiết kế, mọi người đều biết, chúng ta Tú Thành ——”

Nam nhân ngữ ý đồn dập, lưu loát nói một phen thao thao bất tuyệt, đợi đến một lát, rốt cuộc ý thức được không thích hợp.

..... Không đúng a.

Rõ ràng hẳn mới là mà thí quan, vì sao đột nhiên thành bị động tiến hành giải thích kia một cái?

Một bên Tạ Tinh Diệu cáo mượn oai hùm, mừng rỡ chính hoan.

Yến Hàn Lai dăm ba câu một đốn châm ngòi, cư nhiên thuận lý thành chương đem đối phương cấp vòng đi vào, đây là đảo khách thành chủ a.

“..... Hành.”

Huyền y nam nhân cắn răng mỉm cười: “Công tử suy nghĩ lung lay, tài ăn nói cũng là không tồi. Người nếu thành chương sự, kia đó là ở ta thuộc hạ hành sự, đến lúc đó cần đến có thể chịu khổ, nghe theo điều khiển, nói một không hai, minh bạch sao?”

“Minh bạch.”

Yến Hàn Lai đối thượng hấn tầm mắt, màu hổ phách hai tròng mắt hơi hơi một câu: “Ta không những sẽ nghe theo điều khiển, nói một không hai, còn có thể một năm 365 ngày, một ngày mười hai cái canh giờ liên tiếp làm làm việc cực nhọc.”

Huyền y nam nhân: “..... Người ở cùng ta nói giỡn?”

Tạ Tinh Diệu nghe minh bạch Yến Hàn Lai dụng ý, ngồi ở góc giường giọng nói tiếp: “Hấn ý tứ là, là người trước nói giỡn.”

Trong thư phòng lần thứ hai vang lên vài tiếng cười khẽ.

Huyền y nam nhân bị liên tiếp đối đến á khẩu không trả lời được, trầm mặc muốn nói lại thôi.

Hấn tưởng tức giận, nhưng mà nhìn chung sở hữu đối thoại, Yến Hàn Lai chưa bao giờ chân chính điểm danh nói họ châm chọc quá hấn, nếu nhất thời thất thố, có hại xấu mặt vẫn là chính hấn.

“Cùng với, nghe xong vị này huyền y công tử cao đàm khoát luận, rất khó không cho người đối quý phủ tu dưỡng sinh ra nghi ngờ.”

Yến Hàn Lai phút chốc mà giơ tay, ngón trở thon dài, không lăm để ý mà vuốt phẳng trước ngực vạt áo: “Hôm nay mà nói không bằng đến đây kết

thúc, cáo từ.”

Tạ Tinh Diêu ho nhẹ cười khúc khích.

Hảo gia hỏa, Yến Hàn Lai cách ứng người là thật sự có một tay, thế nhưng có thể đem đảo khách thành chủ tiến hành rút cuộc ——

Khác mà thí đều là mà thí quan đào thải tuyển thủ, hấn khen ngược, trực tiếp đem mà thí quan cấp phủ quyết.

Lại xem huyền y nam nhân, sớm đã mà như màu đất.

“Ta nghĩ nghĩ, nếu nói chịu khổ nói, ta hấn là cũng không được.”

Mắt thấy Yến Hàn Lai xoay người rời đi, Tạ Tinh Diêu tùy theo đứng dậy, hướng phòng trong bốn người lễ phép gật đầu: “Ta khừu giác vị giác đều thực nhạy bén, đánh tiểu liên ăn không được cay đắng. Còn có ——”

Tạ Tinh Diêu: “Mới vừa rời rời đi công tử theo như lời không tòi, biệt viện thiết kế giả ánh mắt đại diễm đại tục, thật sự không thể xưng là hảo, nếu không như, sấn hôm nay thay đổi đi.”

*

Tạ Tinh Diêu cảm thấy mỹ mãn đi ra thư phòng.

Tạ Tinh Diêu tâm tình sung sướng, liền kém còn không có chạy chậm hai bước lại nhảy dựng lên.

Yến Hàn Lai đứng ở viện môn trước, thấy nàng thân ảnh hơi hơi ghé mắt, mặt mày trào phúng ý vị bất biến: “Tạ cô nương chỉ dùng ngăn ngừa một cái chớp mắt, hay là đã bị đuổi ra ngoài?”

“Ta dùng này ngăn ngừa một cái chớp mắt, nghiêm túc nghĩ nghĩ.”

Tạ Tinh Diệu đủ bước nhẹ nhàng, đi vào hắt bên người: “Trong thư phòng người không có gì ý tứ, vẫn là cùng Yến công tử đái ở bên nhau tương đối vui vẻ.”

Thiếu niên phát ra một đạo thấp xuy cười âm: “Tạ cô nương khẩu phật tâm xà bản lĩnh lại tăng trưởng vài phần.”

“Bởi vì Yến công tử lên tiếng thực sự xuất sắc.”

Nàng lúc này toàn thân thoải mái, liên quan đối Yến Hàn Lai ấn tượng cũng tốt hơn không ít: “Yến công tử cùng người nọ không oán không thù, vì sao phải đột nhiên nhằm vào hắt?”

Yến Hàn Lai bên người hơi thở lặng yên cứng đờ.

Giây lát gian, thiếu niên thần sắc như thường, lạnh giọng ứng nàng: “Cử chỉ ngả ngớn, không hợp mắt duyên. Ta xem hắt phiền lòng, trước khi đi bỏ thêm cái vận rủi quần thân tiểu chú thuật.”

“Không hổ là Yến công tử, thật sự dụng tâm hiểm ác.”

Tạ Tinh Diệu đề thấp âm lượng, âm cuối cười khẽ khẽ nhếch: “Ta cũng dùng cái sơ giai khổ ách quyết.”

Nàng nói giương mắt, lời nói mang lên điểm nhi vui đùa ngữ khí: “Nghĩ đến cũng là, Yến công tử luôn luôn đứng đắn, không thể gặp dư bản, định xem thường cái loại này gia hỏa.”

Nàng dứt lời ngừng lại, mặc danh nghĩ đến trối định □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ Đàm Quang.

Từ phát hiện hắt dịch dung nuôi cá sau, Yến Hàn Lai đối Phật tử thái độ

vẫn luôn cực lãnh cực kém, liền kém đem “Khinh bỉ” viết ở trên mặt.

“Cho nên Yến công tử là cảm thấy,” Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu, đối thượng người thiếu niên xinh đẹp mắt, “Cả trai lẫn gái hẳn là đối bạn lữ toàn tâm toàn ý, không thể có nhị tâm.”

Yến Hàn Lai cười lạnh: “Không giống Tạ cô nương như vậy lòng mang trăm xuyên, làm người thất vọng rồi?”

Thật đúng là.

Nguyên văn Yến Hàn Lai toàn tâm toàn ý làm sự nghiệp, chưa bao giờ từng có tình yêu nam nữ, Tạ Tinh Diệu vẫn luôn cho rằng, hẳn đối tình yêu một chuyện khịt mũi coi thường.

Không nghĩ tới cư nhiên như thế đứng đắn.

Đứng đắn đến có chút ngây thơ cùng cũ kỹ.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu tò mò nhìn hẳn: “Người cùng ta nói rồi, linh hồ nhất tộc mới sinh chẳng phân biệt nam nữ, cần đến gặp gỡ một cái thiết tình thực lòng thích người.”

Nàng chớp chớp mắt, thử tính tiếp tục nói: “Yến công tử đã gặp gỡ sao?”

Bên cạnh người không khí đình trệ một lát.

Đương Yến Hàn Lai lại mở miệng, ngữ khí nghe không ra quá lớn phập phồng: “Việc này cùng Tạ cô nương không quan hệ. Cùng với đề ý loại này không thú vị việc, không ngại ở tu luyện thượng nhiều hơn dụng tâm.”

Không thú vị việc.

Cho nên đại khái suất là không có.

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ giây lát, không khỏi nhẹ giọng cười.

Lấy Yến Hàn Lai biệt nữ tính tình, liền tính thật sự ái mộ nào đó cô nương, cũng định sẽ không làm nhân gia biết được.

Nhưng mà linh hồn thân thể không chịu hấn suy nghĩ khổng chế, đến lúc đó một bên mạnh miệng nói phiến chán, một bên cả người nóng lên, triệt triệt để để nhân người kia hoàn thành phân hoá ——

Nghĩ đến thập phần thú vị.

Nếu thực sự có như vậy một ngày, Tạ Tinh Diệu nhất định phải hảo hảo chê cười hấn.

Yến Hàn Lai phát giác nàng ý cười, lạnh giọng nhú mày: “Có gì buồn cười.”

“Không phải buồn cười.”

Tạ Tinh Diệu chính sắc: “Kia huyền y nam nhân vừa thấy liền không phải cái gì người tốt, ít nhiều có Yến công tử thay ta chặn lại. Ta vừa mới tư cập Yến công tử vài đoạn đối thoại, chỉ cảm thấy khuynh bội vạn phần, tâm tình rất tốt.”

Nàng chấp tay trước ngực, cười rộ lên lộ ra trắng loá nha: “Đa tạ Yến công tử lạp.”

Yến Hàn Lai:.....

Xảo lười như hoàng, nhanh mồm dẻo miệng.

Yến Hàn Lai dời đi tầm mắt, môi mỏng hơi nhấp, áp xuống một đạo giơ lên

nho nhỏ độ cung: “Không kịp Tạ cô nương hoa ngôn xảo ngữ.”

Chapter 43

Ôn Bạc Tuyết đi ra thư phòng khi, bị đầy mặt mùi hoa huân đến run lập cập.

Hắn cùng Nguyệt Phạn thuận lợi thông qua phỏng vấn, chỉ chờ kế tiếp văn trắc, Tạ Tinh Diêu sớm bên ngoài chờ, thoáng nhìn bọn họ thân ảnh, hứng thú bưng bưng phát phát tay.

Yến Hàn Lai lập với nàng bên cạnh người, lễ phép gật đầu.

“Điều Điều vì sao như thế cao hứng?”

Nguyệt Phạn cười nói: “Chúng ta mới vừa rồi tiến vào thư phòng, nghe bên trong kia bốn người châu đầu ghé tai, công bố có cái cô nương còn không có bắt đầu liên lưu —— kia cô nương không phải là người đi.”

Nàng dùng câu trần thuật ngữ khí, hiển nhiên sớm đã biết được đáp án.

Tạ Tinh Diêu chạy chậm hướng bên người nàng, ngữ điệu phút chốc mềm:

“Bởi vì phỏng vấn quan có người vẫn luôn tìm tra, ta cùng Yến công tử cùng chung kẻ địch, công thành lui thân, khai hỏa giai cấp vô sản phản kháng tư bản chủ nghĩa áp bách đệ nhất thương!”

Nàng sinh đến tinh xảo, một đôi lộc mắt sạch sẽ lại xinh đẹp, chỉ cần hơi chút cong cong mắt, là có thể gọi người tâm sinh hảo cảm.

Nguyệt Phạn nhất ăn nàng này một bộ, dương môi theo tiếng: “Ta biết, mặc đồ đỏ màu đen quần áo cái kia đúng hay không? Hắn vẫn luôn không có hảo ý nhìn chăm chăm ta coi, thẳng đến phía sau đèn giá đột nhiên đổ đầy đất, cây đèn nện ở hắn trên đầu.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu bổ sung: “Hắn ý đồ phù chính đèn giá, kết quả dưới chân vừa trượt, cả người ngã trên mặt đất.”

Đây là bọn họ chú thuật có hiệu lực.

Tạ Tinh Diệu yên lặng ngó liếc mắt một cái Yến Hàn Lai, thấy đối phương rũ mắt, bốn mắt nhìn nhau khoảnh khắc, triều hắn nhẹ chọn một chút đuôi lông mày.

“Cho nên,” Tạ Tinh Diệu nói, “Ta cùng Yến công tử ở vòng thứ nhất bị song song xoát hạ, kế tiếp văn thí, muốn dựa các người nhị vị.”

[văn thí, chẳng phải là cùng khảo thí giống nhau?]

Nhớ tới nào đó không lắm vui sướng ký ức, Nguyệt Phạn nhẹ nhặn chớp mũi, lặng yên truyền âm: [ta đi học lúc ấy sợ nhất khảo thí. Câu nói kia nói như thế nào tới, không bối nội dung tất khảo, bối tri thức điểm, tất cả tại đề làm chủ động xuất hiện.]

[tuy rằng trong đầu bảo tồn một ít nguyên chủ nhân ký ức, nhưng thơ từ rải rác, thực không đầy đủ. Đến nỗi ta —— ta đã thật nhiều thật nhiều năm không khảo thí qua.]

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược nói tiếp, bên tai phiếm hồng: [ta xuyên qua phía trước, liền đại học cũng chưa đọc quá.]

Huống chi Tu chân giới khiến từ đặt câu thuần một sắc văn trứ trứ, hắn liền ý tứ đều nghe không hiểu lắm, muốn nói có thể múa bút thành văn, tuyệt đối là thiên phương dạ đàm.

Tạ Tinh Diệu sắc mặt như thường: “Lăng Tiêu Sơn đệ tử hàng năm tu tập

đạo pháp, đối thơ từ ca phú không hiểu nhiều lắm. Sư huynh sư tỷ không cần lo lắng, ta cùng Đàm Quang tiểu sư phó trước tiên từng có thương lượng, vì các người chuẩn bị giống nhau tiểu pháp khí.”

Phía trước câu nói kia, tự nhiên là nhằm vào Yến Hàn Lai nói dối ——

Nguyên văn Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đều là văn võ song toàn, đối thơ từ ca phú tạo nghệ thâm hậu, nàng chỉ có như vậy giải thích, mới có thể không cho Yến Hàn Lai khả nghi.

Thư phòng ở ngoài người đi đường phức tạp, không thích hợp nói chuyện việc này. Tạ Tinh Diêu tìm đến một chỗ yên lặng góc, tự túi trữ vật lấy ra hai trương lá bùa.

“Đây là cao giai truyền âm phù, Đàm Quang tiểu sư phó ở mặt trên bổ thêm Phật môn chú thuật, có thể lấy thần thức truyền âm. Tuy rằng hiệu quả khả năng không có giáp mặt truyền âm như vậy hảo……. Bất quá tuyệt đối đủ dùng.”

Tạ Tinh Diêu nâng lên tay phải, lượng ra trong đó một trương: “Đến lúc đó nhị vị truyền âm nhập mật, đem đề mục báo cho với chúng ta, chúng ta đều có tiếp ứng.”

Nguyệt Phạn đại chịu chấn động: “Gian lận Thần Khí. Đây là thần kỳ Tu chân giới.”

Ôn Bạc Tuyết lòng có băn khoăn: “Nếu sử dụng linh lực, sẽ không bị phát hiện sao?”

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Tú Thành tinh quái phần lớn tu vi thấp, ta tinh tế

tra xét quá, kia vài vị quản gia hộ viện đều ở Trúc Cơ sơ giai.”

Đối với tu sĩ cấp cao mà nói, có thể dễ như trở bàn tay phát hiện bên người cấp thấp linh lực ——

Thí dụ như bọn họ lúc trước không tự tiện xông vào Giang phủ, chính là vì tránh cho kinh động Giang Thừa Vũ.

Nhưng mà đối với tu vi yếu ớt nhỏ nhỏ tinh quái tới nói, tu sĩ cấp cao chỉ cần cố ý che giấu, là có thể làm cho bọn họ rất khó phát giác linh lực tung tích.

“Tuy là không chính đáng thủ đoạn, sư huynh sư tỷ không cần có tâm lý gánh nặng.”

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay nhẹ vê lá bùa: “Tú Thành nhân tâm hoảng sợ, Thẩm phủ cực có thể là phía sau màn hung phạm ẩn thân mà, chỉ có thông qua cái này biện pháp lén vào trong đó, mới có cơ hội đem nó tìm ra, còn Tú Thành an bình. Đến lúc đó ta, Đàm Quang tiểu sư phó cùng Yến công tử sẽ toàn lực phối hợp nhệ vị, không cần lo lắng.”

“Không thành vấn đề.”

Nguyệt Phạn tiếp nhận lá bùa: “Văn thí đem ở một nén hương sau bắt đầu, chúng ta ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy phía sau lưng đạo đáp đáp bước chân, vì thế nhanh chóng ngậm miệng, khôi phục ngày thường xuyên đình nhạc trì bộ dáng.

Nghênh diện đi tới hai cái tuổi không lớn gã sai vặt.

Này chỗ tiểu viện hẻo lánh hoang vắng, có lẽ là không dự đoán được sẽ có người ở, gã sai vặt tò mò đưa bọn họ đánh giá vài lần, thực mau tiếp tục đi phía trước, ngừng ở một cây sắp chết héo cây liễu hạ.

Tạ Tinh Diệu nhướng mày.

Cây liễu sinh đến tể gãy, tuy rằng đã đến ngày xuân, cành lá lại là thưa thớt khô vàng, mấy cái cành liễu bệnh ưỡn ưỡn mà buông xuống mà xuống, thật sự không thể xưng là mỹ quan.

Đáng giá lưu ý chính là, nhánh cây thượng treo tốp năm tốp ba tờ hồng giấy trắng, cùng bọn họ ở Bắc Châu chứng kiến cảnh tượng không có sai biệt.

Này hẳn là một cây dùng để hứa nguyện thụ.

“Kỳ nguyện thụ ——”

Tạ Tinh Diệu nhớ tới lúc trước nghe được giới thiệu, tờ hồng hứa nguyện là Bắc Châu đặc có tập tục. Nàng không tưởng quá nhiều, theo bản năng mở miệng: “Thảm phủ lão gia là Bắc Châu người sao?”

“Lão gia không phải.”

Trong đó một người gã sai vặt nghe tiếng ngẩng đầu: “Này thụ đã từng chủ nhân là.”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Đã từng chủ nhân?”

“Này cây trước kia thực thần!”

Gã sai vặt nói: “Nó nguyên bản không ở trong phủ, mà là sinh ở tiền nhiệm chủ nhân trước gia môn, nghe nói nhiều lần có kỳ hiệu, thực hiện chủ nhân

một nhà không ít tâm nguyện. Đáng tiếc kia người nhà ở bắc hành trên đường ra ngoài ý muốn, không một cái sống sót, sau lại nhiều lần trần trọc, cây liễu đã bị tài tiến Thảm phủ.”

Nguyệt Phạn: “Kia nó hiện giờ đây là.....”

“Nói đến cũng quái, tự nó chủ nhân sau khi chết, cây liễu liền chưa gượng dậy nổi, sinh cơ không có hơn phân nửa.”

Một cái khác gã sai vặt nói tiếp: “Chúng ta ném thử quá ở nó trên người quả tử hồng, nhưng chưa từng trở thành sự thật quá, dần dà, không có gì người lại đến để ý tới nó.”

Cùng hẩn đồng hành thiếu niên sờ sờ cái ót: “Đôi ta hôm nay tới, là vì đem tử hồng gỡ xuống —— vẫn luôn treo ở nơi này, quái ngốc.”

“Đều nói Tú Thành cỏ cây có linh, cây liễu có thể hay không là trong lòng biết chủ nhân chết đi, cho nên mới biến thành hiện giờ đáng vẻ này?”

Hai cái gã sai vặt gỡ xuống tử hồng cáo biệt rời đi, Ôn Bạc Tuyết nhìn cây liễu nhú mào: “Xem nó tương mạo, không lâu liền muốn chết.”

“Có thể thực hiện nguyện vọng thụ.”

Nguyệt Phạn khẽ vuốt cằm: “Nếu chúng ta tới cũng tới rồi, không bằng ở trên cây quả cái tờ giấy, cầu nguyện có thể thuận lợi thông qua văn thí đi.”

Nàng chính hầy còn ra tiếng, Tạ Tinh Diệu trong túi truyền âm phù bỗng nhiên ơng ơng một vang.

Lấy ra truyền âm phù, Đàm Quang tiếng nói tức khắc vang lên: “Các vị, ta đã đến Thảm phủ trước cửa.”

“Ta cùng với Yến công tử lập tức ra tới.”

Tạ Tinh Diêu bay nhanh đáp lại: “Các loại sách cổ sách đều mang đến đi?”

“Yên tâm.”

Đàm Quang cười hắc hắc: “Lần này làm vạn toàn chuẩn bị, tuyệt đối không thể lật xe.”

Không biết vì cái gì.

Nghe thấy cuối cùng kia vô cùng quen thuộc sáu cái tự, Tạ Tinh Diêu mí mắt phải, không lăm cát lợi mà nhảy nhảy.

*

Đàm Quang thể chất đặc thù, không tiện tiến vào Thẩm phủ; Tạ Tinh Diêu cùng Yến Hàn Lai song song đào thải, đồng dạng không có tiếp tục lưu lại lý do. Ba người với Thẩm phủ bên sườn tìm chỗ tiểu trà lâu, ở góc ngồi xuống.

“Ta cùng Ôn Bạc Tuyết đã ngồi xuống.”

Nguyệt Phạn truyền âm thông qua bùa chú vang lên, bởi vì khoảng cách quá xa, nghe được không lắm rõ ràng: “Ta nhìn xem..... Đề hình đại khái là bổ sung cổ thơ từ cùng sáng tác văn chương.”

Tuy rằng truyền âm chỉ có thể nghe rõ bảy thành, nhưng cuối cùng thành công.

Tạ Tinh Diêu trong lòng khẽ buông lỏng.

[yên tâm yên tâm.]

Đàm Quang trên mặt nhìn không ra khẩn trương, nhất định phải được: [Ôn

Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn tốt xấu là toàn thư nhân vật trọng yếu, có vai chính quang hoàn che chở, sẽ không ra vấn đề.]

[chỉ có thể cầu nguyện không cần có bất luận cái gì đường rẽ.]

Tạ Tinh Diệu âm thầm thở dài: [quá không được văn thí, liền không có biện pháp tiếp cận Boss Thẩm Tích Sương, như vậy gần nhất, nhiệm vụ chủ tuyến nhất định ngâm nước nóng.]

Bọn họ hai người nói nhỏ khoảng cách, Thẩm phủ trung Nguyệt Phạn đã phát tới truyền âm: “Đệ nhất đề là.....□ tổ du hồn mộng □ đệ tam câu.”

Tạ Tinh Diệu ngồi nghiêm chỉnh, bay nhanh mở ra trước người thi tập: “□ tổ du hồn mộng □, mau mau mau.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, bên cạnh người Yến Hàn Lai bỗng nhiên vừa động.

“Hồn khiên mộng nhiều, hoa rơi xuống nước lưu.”

Tạ Tinh Diệu ngờ ngẩn ngẩn đầu.

Tạ Tinh Diệu:.....?

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình tránh đi nàng tầm mắt: “Tiếp theo đề.”

“Nhìn không ra tới, Yến công tử cư nhiên đối thơ từ rất có tạo nghệ!”

Bên kia Nguyệt Phạn hứng thú bưng bưng: “Ta nhìn xem, đệ nhị đề là □ về quê bốn phép tính □ đệ nhị tắc đệ tam câu.”

Yến Hàn Lai không hề chần chờ: “Dục tài nửa thanh thơ, dao tặng thời trước lân.”

Quả thực một người hình đáp đề cơ, lần này văn thí tuyệt đối không thành vấn đề!

Nguyệt Phạn ý chí chiến đấu càng tăng lên, trong tay ngọn bút như long:

“Còn có còn có! Đệ tam đề.....”

Yến Hàn Lai cư nhiên đáp ra sở hữu văn đề thi.

Cùng tháng Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết viết xuống cuối cùng một chữ, đặt bút hết sức, song song thở phào một hơi.

Đàm Quang mắt lộ ra khiếp sợ, truyền âm nhập mật: [Yến công tử.....

Hắn lợi hại như vậy sao?]

Tạ Tinh Diệu mờ mịt lắc đầu.

Nguyên văn nhắc tới hắn, nghiêm nhiên một cái khắp nơi phiêu bạc, lấy tàn sát làm vui tiêu ma đầu, chưa bao giờ cùng thơ từ ca phú nhắc lên quá bất luận cái gì quan hệ.

..... Yến Hàn Lai là từ chỗ nào học được này đó?

Nàng trong lòng tò mò, nhưng mà Yến Hàn Lai đề phòng tâm cực cường, hiện tại đều không phải là hướng hắn vấn đề thời cơ tốt nhất, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Một hồi văn thí vội vàng hạ màn, kế tiếp chỉ cần tĩnh chờ thành tích.

Bối rồi lâu ngày nhiệm vụ hoàn thành, Tạ Tinh Diệu trong lòng khẩn trương đánh tan hơn phân nửa, cảm thấy mỹ mãn uống xong một chén trà nóng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại nghe thấy đưa tin phù ong ong một vang.

Hắn là kết quả ra tới.

Đàm Quang lòng tràn đầy chờ mong mà đêm này click mở, bất quá giây lát,

bên tai vang lên Nguyệt Phạn do dự nói nhỏ: “Kỳ quái ——”

Tạ Tinh Diêu thích ý nâng lên cằm: “Làm sao vậy?”

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn âm lượng tiêm tiều: “Ta không quá..... Ôn Bạc Tuyết cũng không, cuốn mặt một trăm, hấn tổng cộng 80 phân.”

Tạ Tinh Diêu:?

Tạ Tinh Diêu bay nhanh ngược mắt, cùng Yến Hàn Lai đối diện một sát, đối phương cư nhiên phá lệ lộ ra vài phần mờ mịt chi sắc, nhúu mày run rẩy hàng mi dài.

Một khác đầu Ôn Bạc Tuyết thấp giọng ngập ngừng: “Kỳ thật ở viết thời điểm liền cảm thấy có chút cổ quái, tỷ như đệ nhị đề, cái gì ‘dục tài sỏi mật, dao tặg thời trước lân’..... Tác giả nghĩ như thế nào, cư nhiên muốn đem sỏi mật tặg người?”

Không cần càng nói nhiều.

Tạ Tinh Diêu, loáng thoáng minh bạch hết thấy.

Nguyệt Phạn làm như gõ hạ hấn đầu: “Cái gì sỏi mật, là nửa thanh thơ!”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ cái trán, ngữ mang kinh hoàng: “Kia đệ thập đề ‘mắt mù đêm du sơn, ngã chết vì sao’ đâu?”

Nguyệt Phạn: “Là ‘hè oi bức đêm du sơn, thương nhớ vì sao’.”

Phá án.

Bọn họ thông qua giọng nói giao lưu, căn bản vô pháp thẩm tra đối chiếu văn tự, thêm chi khoảng cách quá xa, truyền âm mơ hồ không rõ ——

Huống chi Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn cũng chưa như thế nào tiếp xúc quá thơ cổ văn, chẳng sợ nghe thấy truyền âm, cũng không nhất định minh bạch trong đó hàm nghĩa, chỉ có thể theo bản năng đi viết.

Thí dụ như kia “Dục tài nửa thanh thơ”, nếu chỉ vội vàng vừa nghe, thường nhân đích xác rất khó đối thượng sở hữu câu chữ.

Tạ Tinh Diệu xoa xoa giữa mày: “Nguyệt Phạn sư tỷ lại là nơi nào xảy ra vấn đề?”

Nguyệt Phạn: “Đệ nhất đề □ tổ du hồn mộng □.”

Nguyệt Phạn dứt lời ngừng lại: “Khác đề là đáp sai không cho phân, không biết vì sao, ta tại đây nói đề thượng bị đảo khẩu một trăm phân —— cho nên ta tổng phân, là phụ thập phân.”

Tạ Tinh Diệu:..... Người đến tốt cùng viết nhiều thái quá đáp án, không cần dùng như vậy kiêu ngạo ngữ khí nói ra a!

“Nga nga, chính là cái kia ‘hồn khiên mộng nhiều, hoa rơi xuống nước lưu’?”

Ôn Bạc Tuyết ngoan ngoãn theo tiếng: “Ta đối này đầu thơ có điểm ẩn tượng, nói là tác giả hành với vùng hoang vu tư cập cổ hương, trước mắt chứng kiến lại chỉ có một mảnh hoang vắng cảnh tượng, chính như hoa rơi xuống nước lưu, vừa đi không thể truy. Làm ta nhìn xem, người viết cái gì?”

Truyền âm phù vang lên rầm trang giấy tiếng vang, hẳn là Ôn Bạc Tuyết tiếp nhận Nguyệt Phạn bài thi, cúi đầu đi nhìn.

Ôn Bạc Tuyết: “Hồn khiên mộng nhiều ——”

Ôn Bạc Tuyết: “Hoan, sung sướng trâu?!”

Đàm Quang:.....

Tạ Tinh Diệu:.....

Thật lâu sau, trầm tịch trong không khí, vang lên Nguyệt Phạn một tiếng “Ai hắc” cười nhẹ.

Nàng tiếng cười như thế giản dị hàm hậu, như nhau thi nhân buồn bã hành với đồng ruộng, ở trước mắt hoang vắng, hoài niệm kia chỉ vui sướng trâu.

Hảo gia hỏa.

Bọn họ thường thường vô kỳ một chi người xuyên việt tiểu đội, bên trong cư nhiên cất giấu một đôi ngọa long phượng sồ.

Chapter 44

Tuy rằng không quá tưởng thừa nhận, nhưng giờ này khắc này cốt truyện, đích xác tới rồi một cái thập phần xấu hổ cục diện.

Ở □ Thiên đồ □ nguyên tác trung, vai chính đoàn sở dĩ có thể dần dần phát giác chân tướng, tiếp xúc đến cuối cùng Boss Thẩm Tích Sương, toàn nhân Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn thông qua Thẩm phủ khảo hạch, thành công lẫn vào trong đó.

Nhưng mà hiện thực là, trải qua một vòng phỏng vấn thi viết, bọn họ một đám người không người còn sống.

“..... Điều là chúng ta sai.”

Ôn Bạc Tuyết không mặt mũi nào đối mặt Giang Đông phụ lão, ngồi trên trà lâu góc bi phần nắm tay: “Ta đặt bút khi nếu có thể nhiều suy nghĩ, nhất định sẽ không giống như bây giờ cô phụ chư vị kỳ vọng.”

Nguyệt Phạn lấy tay che mặt: “Thực xin lỗi. Ta thừa nhận, vừa mới bắt đầu làm bài khi có chút quá độ hưng phấn.”

“Đừng tự trách, ta cùng Yến công tử cũng chơi quá trốn.”

Tạ Tinh Điều rút kinh nghiệm xương máu: “Vẫn là ở phỏng vấn thời điểm.”

“Đại gia tận lực liền hảo. Loại này đề thi, ta đi cũng đến bị xoát.”

Đàm Quang khẽ vuốt trọc trán, uống một ngụm trà nóng: “Việc cấp bách, là thương lượng ra kế tiếp giải quyết phương pháp —— chúng ta vào không được Thẩm phủ, tìm không manh mối, chỉ sợ rất khó điều tra rõ chân tướng.”

Hiện thực nghiêm túc, trên bàn bồng dựng một tĩnh.

“Thẩm phủ bốn phía nơi chốn thiết kết giới trận pháp, nếu xông vào, chỉ biết bị đưa đi quan phủ.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Đến nỗi cái khác biện pháp ——”

Bọn họ hiện giờ cùng Thẩm phủ duy nhất liên hệ, chỉ còn lại có Thái Chu cô nương. Nề hà Đàm Quang ở nàng trước mặt phiên thứ oanh oanh liệt liệt xe lớn, nếu muốn lại đi tiếp xúc, khó tránh khỏi đồ tăng xấu hổ.

“Hôm nay ở Thẩm phủ phỏng vấn, ta gặp được Thái Chu cô nương.” Tạ Tinh Diệu hồi ức lúc ấy cảnh tượng, châm chước một phen tìm từ: “Nàng hẳn là cái rất là chính phái nhân vật, không những không cố tình làm khó dễ ta, còn giúp Yến công tử hồi dỗi huyền y nam nhân. Nếu thật sự nghĩ không ra biện pháp, có lẽ có thể suy xét từ nàng vào tay.”

Niệm cập Thái Chu, Đàm Quang phản xạ có điều kiện mà một run run.

Nàng dứt lời ngưng thần, phóng với mặt bàn ngón trở hơi hơi cuộn lên, nhẹ khấu một chút bàn gỗ: “Hoặc là dùng càn trực tiếp biện pháp —— đi kết bạn vị kia Thẩm phủ tiểu thư.”

Nguyệt Phạn: “Thẩm Tích Sương?”

[trong nguyên tác có giảng quá, là Thẩm Tích Sương đi trước coi trọng Ôn Bạc Tuyết căn cốt, mưu toan dụ hoặc hẳn từng bước trầm luân, cam tâm tình nguyện trở thành nàng chất dinh dưỡng.]

Tạ Tinh Diệu nhấp một ngụm trà hoa cúc, truyền âm nhập mật: [nếu nàng đối Ôn Bạc Tuyết như thế dễ bụng, chúng ta chỉ cần chế tạo một hồi ngẫu

nhiên gặp được, là có thể thuận lý thành chương làm cho bọn họ sinh ra liên hệ.]

[không sai! Mạnh mẽ cướp đoạt thần thức cùng căn cốt, sẽ đại đại tổn hại chất lượng, Thẩm Tích Sương nếu muốn hoàn hoàn toàn toàn cướp đoạt lực lượng của ta, cần thiết làm ta tự nguyện đem nó dâng lên —— nói cách khác, nàng sẽ tìm mọi cách cùng ta tiếp xúc, tăng lên ta đối nàng hảo cảm độ.]

Ôn Bạc Tuyết trên mặt vui vẻ: [ta đã chuẩn bị tốt!]

[nói trở về, □ Thiên đồ □ Thẩm Tích Sương đầu một hồi chú ý tới Ôn Bạc Tuyết ——]

Nguyệt Phạn nhẹ xoa giữa mày, không tự giác nháp môi: [là bởi vì vai chính đoàn tham gia Thẩm phủ khảo hạch sau, mỗi người lay dấn yểm thuật, liền nhị liền tam lâm vào tâm ma bên trong, mà Ôn Bạc Tuyết trước hết bài trừ tâm ma..... Đúng không?]

Rốt cuộc vẫn là tới.

Bọn họ lo lắng nhất cốt truyện.

Trầm mặc gian, Ôn Bạc Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, Đàm Quang phản xạ có điều kiện rung mình một cái.

Tạ Tinh Diêu nắm chén trà tay phải thoáng cứng đờ, sau một lúc lâu chần chờ truyền âm: [yểm thuật có hiệu lực, là ở khi nào tới?]

Nguyệt Phạn giả vờ trấn định, âm cuối ản có run rẩy: [nếu chúng ta tất cả đều công không phá được tâm ma, sẽ không bị vĩnh viễn vây ở bên trong

đi?]

Tiếng nói vừa dứt.

Bọn họ đặt mình trong vói trà lâu góc, mọi nơi người đi đường thưa thớt, yên tĩnh không tiếng động, ở gần như đình trệ trong không khí, đột nhiên sinh ra một sợi âm thầm thấm gió lạnh.

Tạ Tinh Diệu giữa mây thật mạnh nhảy dựng, gương mặt tìm không được gió lạnh ngọn nguồn, cùng lúc đó, nghe thấy bên cạnh người lãnh tức thiếu niên âm.

—— Yến Hàn Lai phản ứng cực nhanh, giây lát giờ tay trái thượng năng sau sống, lòng bàn tay linh lực bốn phía, đem Tạ Tinh Diệu hộ với phía sau: “Đề ý.”

*

Nhưng mà vẫn là ngủ rồi.

Mở mắt thấy đến một mảnh đen nhánh, Tạ Tinh Diệu cái ót từng trận phát đau, yên lặng thở dài.

Tâm ma ảo cảnh, có thể huyền hóa ra tu sĩ trong cuộc đời nhất sợ hãi, hối hận hoặc sầu lo chi vật, một khi bị cuốn vào trong đó, đem quên chính mình thân phận cùng lý do, từ đầu đến cuối tuần hoàn lặp lại, nhất biến biến trải qua vĩnh vô chừng mực tâm ma.

Tạ Tinh Diệu lặng im liễm mi, nhìn quanh bốn phía.

Có lẽ bởi vì nàng là xuyên qua tới đây dị thể hồn phách, cùng thân thể thức hải có bản chất tua nhỏ, giờ này khắc này, cư nhiên vẫn có thể bảo trì

thanh tỉnh, nhớ rõ chính mình thân phận.

Hoảng hốt gian, mọi nơi quang ảnh tiem ra.

Mới vừa rồi vẫn là duỗi tay không thấy năm ngón tay trước mắt màu đen, bất quá một cái chớp mắt công phu, liền đã vụng nhiễm khai từng đoàn bạch quang.

Ánh sáng cũng không sáng ngời, lặng yên không một tiếng động lan tràn sinh trưởng, phác họa ra một gian phòng ốc hình dáng.

Đây là một chỗ trang hoàng tinh xảo phòng ngủ, diện tích rộng mở, chọn dùng Bắc Âu kiến trúc phong cách, tường thể tuyết trắng, mộc chế kệ sách bị sửa sang lại đến không chút cầu thả, trung ương treo trần hình tròn bạch đèn.

Là nàng đã từng cư trú quá phòng ngủ.

Tạ Tinh Diệu mặc không lên tiếng, tại tâm ma phát ra nặng nề uy áp hạ, khó có thể ức chế mà cảm thấy hô hấp khó khăn.

Nàng cùng tâm ma lẫn nhau tua nhỏ, thành đoàn nửa trong suốt không khí, giương mắt nhìn lên, án thư ngồi cái 15-16 tuổi thiếu nữ.

Ngay sau đó, tiếng đập cửa vang lên.

Giới giang nghiêm túc trung niên nữ nhân đẩy cửa mà vào, nữ hài bị dọa đến cả người run lên, hoảng sợ thẳng thẩn sống lưng.

“Hôm nay là chuyện như thế nào?”

Nữ nhân lạnh giọng nhú mày, mặt nếu sương lạnh: “Xếp hạng giảm xuống đến thứ năm, không tính toán giải thích giải thích?”

So với Tu chân giới huyết vũ tinh phong, bối rối thế kỷ 21 mọi người tâm ma, tựa hồ có vẻ phá lệ bình phàm lại nhỏ bé.

Không có thù nhà quốc hận, cũng không có chí khí ngút trời, chỉ còn lại có rất nhiều vô cùng vụn vặt điểm điểm tích tích.

Thí dụ như người trong nhà hận sắt không thành thép ánh mắt, nặng nề đến sắp thở không nổi áp lực, lệnh người súrt đầu mẽ trán việc học cùng công tác, hoặc là đến từ người khác, quá mức trầm trọng kỳ vọng.

Ở hiện giờ như vậy hoàn cảnh, Tạ Tinh Diệu thậm chí có thừa tâm tự giễu mà tưởng, có lẽ Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn nói được không sai, nếu thế kỷ 21 cũng có tâm ma, nghèo cùng mệt xác định vững chắc muốn chiếm đại đa số.

Mà nàng thân là xui xẻo trứng nhóm một trong số đó, tất nhiên sẽ bị lẫn lộn đến vĩnh vô xoay người nơi.

Trước mắt thiếu nữ sợ hãi gương mặt, ngữ điệu cực thấp: “Ta..... Nhìn lầm rồi một đạo đề.”

“Đây là người hẳn là phạm sai? Hôm nay nhìn lầm một đạo đề, ngày mai là có thể làm tạp một cốc đại đơn tử —— người này sơ ý qua loa thói quen khi nào có thể sửa? Lưu trữ cho người khác chế giễu?”

Thiếu nữ yên lặng nhìn chăm chăm mũi chân, không làm phản bác.

“Diệu Diệu, ta cùng ba ba đều đối với người kỳ thác rất lớn kỳ vọng. Người chớ trách chúng ta quá nghiêm khắc, chúng ta đều là vì người hảo.”

Đãi tức giận biến mất, nữ nhân loát khai trên trán toái phát, phóng nhuyển

thanh điều: “Lần sau đem đệ nhất lấy về tới, được không? Chúng ta vì người trả giá nhiều như vậy, người trưởng thành, tổng muốn cho chúng ta bớt lo.”

Thiếu nữ thấp thỏp ứng một tiếng “Ân”, một hồi lâu, lại thử tính ra tiếng:

“Mẹ, đồng học ước ta ngày mai đi xem điện ảnh.”

“Lui bước lợi hại như vậy, nhìn cái gì điện ảnh?”

Nữ nhân thanh tuyến sâu lệt: “Lớp học bổ túc không thượng? Việc học không chuẩn bị bài? Ta và người ba ba đọc sách thời điểm.....”

Vì thế thiếu nữ mặc không lên tiếng, trong mắt mong đợi quay về ám sắc. Nàng cần thiết mọi chuyện làm được tốt nhất, từ nhỏ đến lớn luôn là như vậy.

Khi còn nhỏ liều mạng học tập Olympic Toán cùng hứng thú ban, sau khi lớn lên khóa ngoại học bổ túc chưa từng dừng lại, giao không đến quá nhiều bằng hữu, không quá nhiều hoạt động giải trí, bên ngoài thượng tri thư đạt lễ tự nhiên hào phóng, từ “Tạ Tinh Diêu”, biến thành cha mẹ sở kỳ vọng nhìn đến cái kia “Tạ Tinh Diêu”.

Lúc trước Nguyệt Phạn nghe nói nàng chưa từng tiếp xúc quá □ tạp tạp chạy đình xe □, vững chắc lấp bắp kinh hãi.

Trước mắt nữ nhân xoay người rời đi, lưu thiếu nữ một mình ngồi ở phòng ốc.

Tạ Tinh Diêu nhìn nàng ngoan ngoãn lấy ra sách vở giấy bút, ngồi bút dừng ở bản nháp trên giấy, không viết ra được bất luận cái gì chữ viết, tạm dừng

một lát, họa ra một cái khiêu vũ vụng về que diêm người.

Án thư nữ hài nhẹ rũ lông mi, dần dần cuộn lên thân thể.

Trong phòng đèn dây tóc ánh sáng như cũ, lại không biết từ chỗ nào lan tràn ra nồng đậm dày nặng bóng ma, như tuyết như tơ, đem nàng hồn nhiên quán quanh.

“Mắt mặt xấu hổ, gọi người khác chế giễu.”

“Đừng làm ba ba mụ mụ thất vọng.”

“Ta như thế nào liền sinh người như vậy một cái không cầu tiến tới nữ nhi?”

“Đó chính là niên cấp đệ nhất Tạ Tinh Diệu? Thật là lợi hại, nghe nói nàng từ cao cùng nhau, liền vẫn luôn đặc biệt ưu tú.”

Bóng ma trung không ngừng vang lên ồn ào lải nhải, thiếu nữ bị ép tới gần như hít thở không thông, chỉ có thể che lại lỗ tai, cưỡng bách chính mình không đi nghe.

Đột nhiên chi gian.

Có người cầm kia đoàn bóng ma.

Tạ Tinh Diệu thần sắc thường thường, năm ngón tay dùng sức, đem tuyết đoàn bóng ma chậm rãi siết chặt.

Nàng đã từng sống được nhắm mắt theo đuôi, về phía trước chỉ có động lực, là “Tuyệt không có thể làm ba mẹ thất vọng”.

Nhưng chính như nàng đối Vân Tương theo như lời như vậy, thân là Tạ Tinh Diệu, cái loại này sinh hoạt nàng cũng không thích.

Đem người khác đánh giá làm duy nhất chuẩn tắc, hao hết tâm tư vì lấy lòng người khác mà sống ——

Kia không phải nàng nhân sinh.

Tâm ma bóng ma bị giam cầm với lòng bàn tay bên trong, da bị nẻ xuất đạo nói toái ngân.

Mới đầu bắt quá là nhỏ vụn như tơ nhỏ nhỏ cái khe, một lát sau càng ngày càng nhiều, càng lúc càng đại, tựa như mạng nhện chiếm cứ, ép tới tâm ma Diêu Diêu muốn ngã.

Làm như có điều cảm ứng, ghé vào trước bàn thiếu nữ mờ mịt ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng, mơ hồ có thể thấy được chưa khô cạn hơi nước.

Nàng cực nhỏ rút nước mắt, ngẫu nhiên bị ép tới thở không nổi, sẽ một người lặng lẽ ở ban đêm khóc.

Tạ Tinh Diêu thản nhiên đối thượng nàng ánh mắt.

Tự nàng đi vào Tu chân giới, thấy quá quá nhiều người bị nhốt với gông xiềng bên trong. Vô luận Vân Tương vẫn là Bạch Diệu Ngôn, đều có thể đi phía trước bước ra kia một bước, nàng lại làm sao không thể.

“Cảm thấy rất mệt đúng hay không? Ta lúc ấy cũng rất khó chịu —— lại kiên trì một chút đi.”

Cùng nàng diện mạo xấp xỉ thiếu nữ mất lộ ra hoang mang, Tạ Tinh Diêu ôn thanh mở miệng: “Chờ ngươi lại lớn lên một ít, luôn có cơ hội nhìn thấy lớn hơn nữa càng quảng thế giới, gặp được càng nhiều bằng hữu, không phải để ý người gia cảnh như thế nào, có bao nhiêu ưu tú, mà là chân

chính đối ‘ Tạ Tinh Diệu ’ cảm thấy hứng thú bằng hữu —— đến nỗi hiện tại, nếu cảm thấy quá vất vả, nghỉ ngơi một thời gian cũng không thành vấn đề.”

Quang ảnh tán loạn, bóng ma lui bước, Tạ Tinh Diệu dương môi cười: “Bởi vì mặc kệ người khác như thế nào đánh giá, người bản thân cũng đã rất tuyệt lạ.”

To như vậy không gian trung, đột nhiên vang lên một đạo rắc giòn vang. Bị nắm ở lòng bàn tay bóng ma âm âm vỡ vụn, tâm ma tại đây khắc tán loạn vô tung.

Ngực hít thở không thông cảm rốt cuộc cởi ra, Tạ Tinh Diệu đỡ xuống căng chặt lực đạo, nhưng mà chưa kịp từng một hơi, dễ bề chỉ khoảng nửa khắc ngưng ngẩn.

Nàng bằng vào người xuyên việt ưu thế, mở ra quả giải khai chính mình tâm ma, theo lý mà nói, hẳn là có thể tức khắc thoát thân mà ra, ở trong hiện thực tỉnh lại.

Nhưng quen thuộc phòng ốc dần dần tiêu tán, thay thế, lại là một khác phiên càng vì vẫn đục hắc ám.

..... Nay tình huống như thế nào?

Tạ Tinh Diệu thói quen tính làm ra phòng bị tư thái, tinh tế hồi tưởng trong nguyên tác cốt truyện.

□ Thiên đồ □ chỉ kỹ càng tỉ mỉ miêu tả nhân vật chính Ôn Bạc Tuyết tâm ma, đãi hẳn khám phá ảo cảnh, đem này phá vỡ ——

Đúng rồi.

Ôn Bạc Tuyết bài trừ tâm ma sau, đồng dạng cũng rơi vào một khác trọng ảo cảnh.

Hắn ở nguyên văn cùng Nguyệt Phạn một đường đồng hành, hai người thân trung yểm thuật khi, khoảng cách rất gần.

Vì thế hai trọng ảo cảnh sinh ra thập phần vi diệu trọng điệp, Ôn Bạc Tuyết có thể nhìn thấy Nguyệt Phạn trong lòng bất an cùng sợ hãi, tiện đà thuận lý thành chương trợ nàng cởi bỏ tâm ma, hảo cảm độ trên diện rộng tăng lên.

Nói hồi hiện thực, yểm thuật phát tác khi, mấy người bọn họ đang ở trà lâu, lúc ấy ly nàng gần nhất..... Là Yến Hàn Lai.

Yến Hàn Lai đem nàng bảo vệ, thậm chí đem lòng bàn tay dán ở nàng phía sau lưng thượng.

Cho nên..... Nơi này vô cùng có khả năng là thuộc về Yến Hàn Lai ảo cảnh.

Tạ Tinh Diệu ngưng thần ngẩng đầu, trong lòng không khỏi nghi hoặc:

Lúc trước bọn họ đang ở Liên Hỉ trấn Giang phủ, Bạch Diệu Ngôn tâm ma phát tác là lúc, nàng từng ngăn ngừa gặp qua Yến Hàn Lai tâm ma.

Khi đó tình cảnh nghiêm nhiên nhất phái tươi đẹp cảnh xuân, Yến Hàn Lai cũng là thiên chân trĩ đồng bộ dáng, cùng trước mắt chứng kiến kém cách xa vạn dặm, thấy thế nào đều không khớp.

Nàng hãy còn xuất thần khoảng cách, có lẽ là cảm ứng được hơi thở của

người sống, ảo cảnh hai sườn dần dần sáng lên lay động ánh nến.

Nơi này lại là một tòa nhà tù.

Lao ngục âm u, bốn phương tám hướng không thấy ánh mặt trời.

Tạ Tinh Diệu côi cút đứng ở trung gian hành lang dài, hành lang dài hai bên còn lại là một gian gian nhỏ hẹp lao tù, trên mặt đất pho phẫn độn cọng cỏ, vách tường ẩm ướt, hiện ra nồng đậm thâm trầm đỏ tươi huyết sắc.

Đi phía trước tìm kiếm, hành lang dài sâu thẳm, không thấy cuối.

Càng đi chỗ sâu trong, ngọn đèn dầu liền càng thêm ảm đạm, cho đến cuối cùng trôi đi không thấy, hóa thành đen nhánh một đoàn bóng ma, dường như cự thú mở ra vực sâu mòm to.

Tạ Tinh Diệu từ nhỏ đến lớn, chỉ ở nhà ma trong mật thất cảm thụ quá như thế áp lực bầu không khí.

Nói đúng ra, nhà ma thậm chí xa không kịp nơi đây tử khí trầm trầm.

Yến Hàn Lai..... Đã từng ở loại địa phương này?

Phóng nhãn nhìn lại, trước mắt đều là vết trảo cùng sớm đã khô cạn vết máu, chỉ cần nhìn thượng vài lần, liền có thể gọi người phía sau lưng tên đại.

Tạ Tinh Diệu xem đến cả người không khỏe, thật vất vả rút đi hít thở không thông cảm giác đầu trở lại, làm nàng không cầm nhãn lại mày, giờ tay che lại ập vào trước mặt huyết tinh khí.

Nàng không phát hiện Yến Hàn Lai.

Cực đại xác suất, hắn ở xa hơn một ít chỗ sâu trong.

Lao ngực bên trong tịch liêu không người, nồng đậm tĩnh mịch phảng phất ngưng tụ thành thật thể, thật mạnh đè ở lồng ngực phía trên, lệnh người khó có thể hô hấp.

Mọi nơi chỉ có thể nghe thấy nàng bước chân, không biết nơi nào giấu kín nguy cơ, sợ hãi cảm càng sâu với nhà ma. Tạ Tinh Diệu trong lòng nhút nhát, lặng lẽ cho chính mình cố lên đánh kính, kiệt lực cổ đủ dũng khí, tiếp tục về phía trước.

Hành sâu vô cùng chỗ, ngọn đèn dầu ám hạ, bóng đêm dẹt ra đầy trời lưới lớn, đem chứng kiến chi vật chặt chẽ trói trụ.

Nàng dù sao cũng là cái tuổi không lớn tiểu cô nương, bình sinh đặc biệt sợ hãi loại này quỷ quyết trầm tịch u ám nơi, thật cẩn thận hoạt động bước chân khi, bỗng dưng hô hấp cứng lại.

Một mảnh lặng im, bỗng nhiên vang lên nào đó đồ vật rầu rĩ va chạm thanh âm.

Như là ——

Thiết chế xiềng xích.

Giống như là đối nàng đáp lại, đương xiềng xích thanh nhẹ nhàng xẹt qua bên tai, Tạ Tinh Diệu ngửi thấy một cổ vô cùng rõ ràng huyết tinh khí.

..... Không thể nào.

Nàng trong tay véo ra một đạo hộ thân pháp quyết, thử tính thấp giọng nói:
“Yến Hàn Lai?”

Không có người đáp lại.

Nơi đây không điểm ánh nến, nàng ở hành lang dài cuối đứng thẳng bất động một hồi lâu, mới chậm rãi quen thuộc bên người quá mức nồng đậm hắc ám, thấy rõ lao ngục cảnh tượng.

Tạ Tinh Diệu đầu óc một góc, ngừng thờ.

Hành lang dài cuối nhà tù quá hẹp sâu đậm, vách tường che kín rêu xanh, nơi chốn có thể thấy được màu đỏ tươi vết máu.

Xiềng xích trầm đục trong tiếng, theo tiếng nhìn phía nhà tù góc, rõ ràng là nói mơ hồ bóng người.

Nàng bỗng nhiên có chút không dám tiến lên.

Người nọ thon gầy đến quá mức, tứ chi đều do xích sắt trói trụ, bị một bộ đơn bạc bạch y khinh phiêu phiêu bao lại thân hình. Bạch y tẩm huyết, bảy thành vải dệt bị nhiễm làm đỏ thắm, càng không cần đề quần áo nơi chốn tổn hại, dường như roi dài lưu lại dấu vết.

Trong phòng giam người nọ, sinh có một đôi tuyết bạch sắc hồ ly lỗ tai.

Tạ Tinh Diệu ngực không rõ nguyên do mà phát đỏ, lại một lần ra tiếng:

“Yến Hàn Lai?”

Yến Hàn Lai ở phát run. Nàng nghe thấy thanh thanh xích sắt vang nhỏ, đúng là nhân cổ tay hấn run rẩy, dẫn ra xiềng xích chi gian rất nhỏ va chạm.

Nghe nói thành linh xảy ra tiếng nói, thiếu niên chân chờ ngẩng đầu, lộ ra

Tạ Tinh Diệu quen thuộc mặt.

Hắn trên mặt cũng có một cái thật dài vết roi, vết máu đặc sệt, nhiễm hồng

không hề huyết sắc tái nhợt khoe miệng. Hai mắt vẫn là trong suốt màu hổ phách trạch, nhìn phía nàng ánh mắt lại mờ mịt mà hỗn độn, như là mộng tưởng nhạt nhẽo hơi nước.

Ở ảo cảnh bên trong, hắn sẽ không nhớ rõ chính mình tương lai thân phận, ý thức dừng lại với tâm ma lúc đầu, vô hạn tuần hoàn.

Hiện giờ Yến Hàn Lai, hắn là không nhận biết nàng.

“Người.....”

Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, tiến lên tới gần vài bước, với trước mặt hắn ngồi xổm xuống.

Yến Hàn Lai hơi thở thực loạn, thêm chi toàn thân ngăn không được run rẩy, cùng độc chú phát tác trạng thái cực kỳ tương tự.

Nói cách khác..... Ở hắn bị quan nhập này gian nhà tù khi, đã bị người hạ chú thuật.

Thời gian như thế trùng hợp, này hai việc làm chủ giả có thể hay không là cùng cá nhân? Đến tốt cùng là như thế nào thâm cừu đại hận, mới làm người nọ đối hắn như thế tra tấn?

Này đó đều là nguyên văn chưa từng đề cập, Tạ Tinh Diệu cũng chưa bao giờ biết được sự tình.

Trước mắt chứng kiến xa xa vượt qua mong muốn, Tạ Tinh Diệu tâm loạn như ma, như phía trước đã làm như vậy vươn tay phải, nhẹ nhàng phủ lên thiếu niên đỉnh đầu.

Nàng bỗng tính toán đụng vào hắn lòng bàn tay hoặc phía sau lưng, nề hà

trước mắt thân thể cơ hồ không một chỗ hảo thịt, vội vàng nhìn quét một phen, chỉ có đỉnh đầu không như vậy vết máu loang lổ.

Linh lực tự lòng bàn tay trào ra, trong vất ôn hòa hơi thở tỏa khắp với vô biên hắc ám.

Hắn nhìn qua nhân rét lạnh mà run bần bật, có này cổ nhu ẩm linh lực ở, hắn là sẽ dễ chịu rất nhiều.

Tạ Tinh Diệu không đi xem những cái đó uốn lượn đan xen vết sẹo, tận lực đem thanh tuyến áp nhu: “Người bị ai vây ở chỗ này? Ta có thể mang người đi ra ngoài ——”

Nàng chưa kịp nói xong, dư lại nửa câu lời nói tạt ở trong cổ họng.

Này gian nhà tù không thấy ánh nến, chỉ có hành lang dài trung quang ảnh mờ mịt, lặng yên thấm vào vài phần.

Tạ Tinh Diệu thân là tu sĩ, mượn từ điểm này bé nhỏ không đáng kể ánh sáng, có thể thấy rõ trước người người tướng mạo.

Yến Hàn Lai sinh đến đẹp, nàng vẫn luôn biết.

Nhân ý thức mơ hồ, thiếu niên ngày thường lãnh lệ cùng tản mạn tất cả biến mất, giờ phút này hai mắt ngưng thần, không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng nhìn.

Mắt phượng nhỏ dài, trong mắt có thể thấy được vừng khai từng đợt từng đợt hồng triều, tựa như dục vọng tàn lưu tro tàn, với đuôi mắt chước ra một mặt vi diệu độ cung. Tóc đen hỗn độn, trong đó vài sợi dán ở tái nhợt gầy guộc bên má, ở đông đưa quang ảnh, ngũ quan hình dáng lạnh lùng như

đao, lại cũng minh diễm đến làm người hoảng hốt.

—— hướng chi, hấn phản xạ có điều kiện mà ý đồ gần sát nguồn nhiệt, sợi tóc lắc nhẹ gian, một con lỗ tai không nghiêng không lệch, vừa lúc cộ thượng Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay.

Cùng hấn nhân rét lạnh mà run rẩy thân thể bất đồng, hồ ly lỗ tai cuộn cuộn sinh năng, mũi nhọn lông tơ cộ quá lòng bàn tay, rước lấy điện lưu ngưng.

Tạ Tinh Diệu thực không tiền đồ địa tâm dư kinh hoàng.

Từ nhỏ đến lớn giáo dục khiến cho nàng bảo trì bình tĩnh, sắc mặt không thay đổi: “Như vậy có thể giảm bớt trên người của người chú thuật..... Có hay không cảm thấy hảo chút?”

Gần trong gang tấc thiếu niên như cũ không có trả lời.

Hành lang dài trung một cái chớp mắt ánh nến nhẹ nháy, thấp sáng hấn mặc ngọc đường như hai tròng mắt, Yến Hàn Lai lẳng lặng cùng nàng đối diện, sau một lúc lâu, tự bên môi câu ra một mặt cười.

Thoáng như nửa đêm anh túc, sau cơn mưa xuân trì ——

Không đúng.

Cơ hồ là theo bản năng mà, Tạ Tinh Diệu ngừng tay trung động tác.

Đối phương ý cười tới đột ngột, nhưng mà nơi đây đều không phải là kiều diễm chỗ, mà là Yến Hàn Lai hàng thật giá thật tâm ma.

Thiếu niên cười khế cố nhiên cố nhân tâm phách, nhưng tinh tế nhìn lại, này ý cười quá lãnh quá trương dương, mi cốt sắc bén mà lạnh thấu xương, càng tựa trong bóng đêm ra khỏi vỏ khoai đao.

Nàng từ ngay từ đầu liền tâm tồn cảnh giác, lắc mình lui về phía sau một sát, Yến Hàn Lai quả nhiên đột nhiên về phía trước.

Hắn động tác cực nhanh, hiển nhiên tâm tồn sát ý, trong bóng đêm tạt quang phút chốc quá, sát khí khó khăn lắm cọ qua Tạ Tinh Diêu ngọn tóc.

Cũng đúng là lúc này, nàng mới có thể thấy rõ Yến Hàn Lai cánh tay.

Kia xích sắt thế nhưng đều không phải là trông lên trên tay hắn..... Mà là tự xương cổ tay đi ngang qua mà qua.

Này phiên động tác dắt xuất trận trận đau nhức, thiếu niên cắn răng không rên một tiếng, toàn thân run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm nàng nhìn.

Hắn ý thức hỗn loạn, có lẽ là đem nàng làm như này sở lao tù chương quản giả.

Tạ Tinh Diêu tâm phiền ý loạn.

Nàng xem □ Thiên đồ □ khi đối Yến Hàn Lai rất là không mừng, xuyên qua đến Tu chân giới, mới đầu cũng cùng hắn đối chọi gay gắt.

Nhưng mà trải qua nhiều như vậy ngày tiếp xúc, nàng cư nhiên không hề cỡ nào chán ghét nhân vật này.

Hắn từng nhiều lần cứu nàng tánh mạng, cùng nàng nhận thức mọi người giống nhau, đồng dạng có được hỉ nộ ai nhạc cùng các loại tiểu tính nết, ngay cả không lâu trước đây yểm thuật chột hiện, cũng là Yến Hàn Lai đem nàng bảo vệ.

Yến Hàn Lai nên tản mạn độc miệng, tùy ý làm bậy, bởi vì quá ngạo quá hung mà không làm cho người thích, đối mặt hết thảy khốn cảnh đều có thể

thành thạo. Chính mắt thấy hắn bị nguy tại đây, bị không biết người nào tùy ý làm nhục, Tạ Tinh Diệu chỉ cảm thấy ngực khó chịu.

Cũng mặc danh có chút sinh khí.

Nếu không giải được này đạo tâm ma, bọn họ hai người cũng chưa biện pháp đi ra ngoài. Tạ Tinh Diệu áp xuống trong lòng càng đa tình tự, ném thử câu thông: “Ta không phải người kẻ thù.”

Yến Hàn Lai trầm mặc mà chống đỡ.

“Trước mắt chứng kiến toàn vì tâm ma ảo cảnh.”

Nàng ý đồ tới gần một bước: “Người sớm đã rời đi nơi đây ——”

Yến Hàn Lai quả nhiên là cái xấu tính sát phôi.

Bất quá một sát, lạnh lẽo sát khí lần thứ hai đánh úp lại, Tạ Tinh Diệu sớm có chuẩn bị, trở tay cầm tay hắn cánh tay.

Thiếu niên không biết đói bụng bao lâu, cả người cốt sấu như sài, thêm chi vết thương trải rộng, quả quyết không phải nàng đối thủ. Cánh tay hắn tràn đầy vết roi bị phỏng, Tạ Tinh Diệu không dám dùng sức, hư hư đem này ấn xuống, khóa trụ Yến Hàn Lai động tác.

Hắn vốn là đặt mình trong với nhà tù góc, bị nàng thuận thế áp xuống, sống lưng dựa thượng lạnh băng mặt tường, lạnh lẽo cùng đau nhức chột đan xen, gặp phải cánh tay thượng một trận run rẩy.

“Nghe ta nói.”

Tạ Tinh Diệu hít sâu: “Ta nãi Lăng Tiêu Sơn đệ tử, cùng người kết bạn sư tử tâm tiên cốt, nhân ở Tú Thành tao ngộ yểm thuật, cùng nhau vào tâm ma.”

Nàng nói một đống: “Ta là Tạ Tinh Diệu.”

Nghe thấy cuối cùng ba chữ, dưới thân phản kháng hơi hơi trệ trệ.

Tạ Tinh Diệu thả chậm hô hấp.

Này chỗ góc chật chội nhỏ hẹp, nàng cùng Yến Hàn Lai cách xa nhau cực gần, mặc danh bị sẵn ra vài phần không thể nói ái muội chi ý.

Trong lúc nhất thời hai người cũng chưa nói chuyện, hắc ám cướp đoạt thị giác cảm quan, thính giác cùng khứu giác liền có vẻ đặc biệt nhạy bén —— thí dụ như giờ phút này, nàng có thể nghe thấy đối phương dồn dập hô hấp.

Ở hiện giờ gần sát khoảng cách hạ, hô hấp cũng trở nên nóng cháy mà sền sệt.

Tạ Tinh Diệu áp xuống bên tai nhiệt ý, nhấp môi rũ mắt.

Nàng đem Yến Hàn Lai để ở góc tường, ảnh ngược cơ hồ đem người thiếu niên hoàn toàn nuốt hết. Cúi đầu nhìn lại, duy có thể nhìn thấy một đôi vết thương chồng chất bạch hồ lỗ tai, cùng với một đôi cùng nàng đối diện màu hồ phách đôi mắt.

Một hồi lâu, trong mắt hơi nước tản ra, ngưng ra một mảnh hôn mê âm u.

Hồ nhĩ nhẹ nhàng run lên, Yến Hàn Lai hầu âm cực ách cực thấp: “..... Tạ Tinh Diệu?”

“Là ta.”

Nàng nên được không hề do dự, Yến Hàn Lai lại trầm mặc nhú mày, ánh mắt hỗn độn mờ mịt.

Đúng rồi.

Hắn thị lực bị hao tổn, ở như thế tối tăm trong hoàn cảnh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Mặc dù hai người gang tấc cách xa nhau, hắn vẫn cứ chỉ có thể nhìn thấy vô biên vô hạn ngăm đen hư không, không biết trước mắt người đến tột cùng chân thật tồn tại, cũng hoặc chỉ là tâm ma trung một đạo ảo giác.

“Chúng ta tâm ma, hắn là trọng điệp tới rồi cùng nhau.”

Tạ Tinh Diệu âm thầm dõ xuống một hơi, ngón cái khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng chậm chạp cọ qua Yến Hàn Lai bên má, lau đi đọng lại với sườn mặt vết máu.

“Thế nào.”

Nàng cực cười khẽ hạ, ngữ ý ôn hòa, làm như lông chim hạ xuống bên tai:

“Có phải hay không hàng thật giá thật.”

Lòng bàn tay mềm mại, xúc cảm thoải mái mà rõ ràng, tuyệt phi biểu hiện giả dối.

Thiếu niên tâm thần hỗn loạn, nhân nàng đụng vào thoáng từng hạ đề phòng, ở chưa tiêu tán ác chú, theo bản năng truy tìm kia mặt quen thuộc nhiệt độ.

Chỉ cần ngay lập tức, Tạ Tinh Diệu bên tai ầm ầm nóng lên.

Giống như một cái nho nhỏ thử.

Hồ nhĩ không tiếng động run rẩy, Yến Hàn Lai phút chốc mà nghiêng đi cổ.

Môi mỏng nóng bỏng, nhẹ nhàng dùng sức, cắn nàng đầu ngón tay thượng

kia phiên huyết ô.

Chapter 45

Cánh môi nóng cháy, chước ở lòng bàn tay giống như lửa đốt.

Răng tiêm áp thương làn da, Tạ Tinh Diệu vội vàng lùi về tay phải.

Bởi vì cái này ngoài ý liệu đựng vào, Yến Hàn Lai làm như rút cuộc tìm về một chút lý trí, tiếng hít thở dần dần xu với bằng phẳng.

Tầm nhìn đen kịt, hấn chậm rãi nhớ tới hết thấy.

Quá vắng bắt kham trải qua, trong lòng lòng mang mục đích, cùng với gần trong gang tấc người.

Hấn mới vừa rồi ——

Nhĩ sau nhiệt ý càng đậm vài phần, Yến Hàn Lai ngược mắt liếc nàng liếc mắt một cái, không biết làm sao, lại mặc không lên tiếng rũ xuống hàng mi dài.

“Người nghĩ tới?”

Tạ Tinh Diệu âm thầm vuốt ve đầu ngón tay, đem âm điệu đề cho bằng:

“Không có việc gì đi?”

Yến Hàn Lai không tức khắc theo tiếng, đầu ngón tay tụ tập một thốc linh lực.

Linh lực oánh bạch, tỏa khắp ra từng đợt từng đợt u quang, tuy không sáng lắm, lại đủ để chiếu sáng lên giữa hai người bọn họ khoảng cách.

Bị xô xuyên qua thủ đoạn đau nhức không thôi, hấn đổi loại cảm giác này tập mãi thành thói quen, trong lòng ám xuy một tiếng, không nói gì ngược mắt.

Tạ Tinh Diệu mắt lộ ra mờ mịt, chính nghiêm trang nhìn chăm chăm hấn mặt.

Nàng bị cái kia động tác sợ tới mức không nhẹ, bên tai tàn lưu ửng hồng dư vụng, một đôi mắt bị linh lực ánh đến thanh triệt sáng trong, mặc dù đang ở tâm ma, cũng có thể gọi người nhớ tới đầu xuân nhộn nhạo ao hồ. Cùng hấn bốn mắt nhìn nhau một khắc, Tạ Tinh Diệu ra vẻ trấn định thẳng thắn sống lưng, hai mắt vội vàng chớp động vài cái.

Có điểm ngốc.

Yến Hàn Lai cười ra một đạo thấp không thể nghe thấy khí âm.

“Không ngại.”

Hấn quét liếc mắt một cái xỏ xuyên qua tứ chi xiềng xích, không chút để ý động động thủ đoạn.

Nhân hấn cái này động tác, xuyên tim đau đớn nháy mắt xâm nhập ngũ tạng lục phủ, Yến Hàn Lai bắt quá hơi hơi nhú mảy, nhưng thật ra Tạ Tinh Diệu hít hà một hơi, không dám tin tưởng trọn tròn hai mắt.

“Này xích sắt..... Hấn là như thế nào cởi bỏ?”

Nàng muốn nói lại thôi, tay trái sờ sờ chính mình cổ tay phải: “Yến công tử động tác như thế tùy tâm, hay là không cảm thấy đau?”

Yến Hàn Lai: “Tạm được. Không nhọc Tạ cô nương quan tâm.”

Hấn nói không tỉ mỉ, không muốn ở cái này đề tài thượng nhiều hơn tham thảo, Tạ Tinh Diệu ngực giống bị miêu trào ở cào, ghen tràn đầy một bụng nói, không một câu có thể hỏi xuất khẩu ——

Này đến tột cùng là địa phương nào? Người nào đem hắc khóa nhập lao tù bên trong, lấy như thế hiểm ác thủ đoạn ngược đánh gãy ma? Người nọ ra sao thân phận, hiện giờ lại thân ở nơi nào?

Còn có trên người hắc kia nói quỷ quyết vạn phần chú thuật.

Tạ Tinh Diệu lúc ban đầu cho rằng nó cùng loại với hàn độc, một khi thẩm nhập khắp người, liền sẽ dẫn ra hàn ý đến xương. Nhưng hồi tưởng Yến Hàn Lai đủ loại bệnh trạng, rồi lại cùng hàn độc tương đi khá xa.

Nếu thật là hàn độc, lỗ tai hắc cùng môi không ứng như vậy nóng bỏng, thân thể càng sẽ không theo bản năng cùng nàng gần sát.

Nàng có dự cảm, mặc dù chính mình dò hỏi tới cùng, mọi cách dây dưa, đối phương cũng tuyệt không sẽ lộ ra nửa câu.

Tránh cho tẻ ngắt, không bằng không hỏi.

“Tạ cô nương đã có thể đi vào ta tâm ma ——”

Yến Hàn Lai nói giọng khàn khàn: “Người phá chính mình ảo cảnh?”

Đại vai ác không hổ là đại vai ác, đỉnh đầu người trên dưới máu tươi đầm đìa thương, cư nhiên có thể đem đau đớn nhin xuống, dùng cùng ngày thường vô dị ngữ khí cùng nàng nói chuyện.

Tạ Tinh Diệu tâm sinh kính nể, lại một lần sờ sờ thủ đoạn, tuy rằng miệng vết thương không ở trên người mình, lại phảng phất có thể cảm thấy loáng thoáng đau: “Đúng vậy.”

Nàng nói chính sắc: “Trước mắt trận này ảo cảnh không phá, chúng ta đều sẽ bị nhốt với trong đó. Yến công tử cũng biết phá giải phương pháp?”

Yến Hàn Lai cả người đau cực, khó có thể nhúc nhích, thân thể này lại bị đói đến gầy trơ cả xương, giờ phút này sức cùng lực kiệt dựa nghiêng trên góc tường, tự giễu cười: “Đại khái.”

Nếu muốn bài trừ tâm ma, phương pháp không ngoài vài loại.

Đệ nhất loại ở trong tiểu thuyết nhất thường thấy, trong đó một người vai chính bị nhốt ảo cảnh, chính trực cô độc sợ hãi bất lực nhiều trọng điệp thêm trạng thái, tới gần tuyệt cảnh khi, một vị khác nhân vật chính đột nhiên hiện thân, nói cho đối phương đừng sợ, có ta bồi người.

□ Thiên đồ □ nguyên tác trung, Ôn Bạc Tuyết chính là như vậy cứu Nguyệt Phạn.

Nhưng là đi.....

Tạ Tinh Diệu nhú nhú mày, bay nhanh liếc hướng trong một góc Yến Hàn Lai.

Hắn tuy rằng cảnh ngộ chật vật, thần sắc lại là thản nhiên tự nhiên, từ trên mặt không chút để ý biểu tình tới xem, tâm thái chỉ sợ so nàng càng tốt.

Rốt cuộc Yến Hàn Lai đã chơi nổi lên xỏ xuyên qua xương cổ tay cái kia xiềng xích.

Đệ nhị loại giải quyết phương pháp, là bằng vào tự thân ý chí khám phá ảo giác.

Nói thật, Tạ Tinh Diệu trong lòng không quá nắm chắc.

Nếu nàng chưa từng tiến vào này trọng ảo cảnh, Yến Hàn Lai không biết khi nào mới có thể tránh thoát tâm ma. Nàng nhớ rõ chính mình sơ sơ đi

vào nơi này khi, người thiếu niên cặp kia thấm mẩn hơi nước mờ mịt mắt phượng, thống khổ đến cực điểm, cũng áp lực đến cực điểm.

Yến Hàn Lai tính tình ngạo, cũng không hướng người khác biểu lộ yếu ớt chỗ. Hắn tuy biểu hiện đến không chút để ý, nhưng mà xét đến cùng, này tòa lao ngục vẫn là đáy lòng sâu nhất bóng đè.

“Vô luận như thế nào, vẫn là trước hết nghĩ biện pháp cởi bỏ này đó dây xích đi.”

Tạ Tinh Diệu lấy không chuẩn chủ ý, ánh mắt đi xuống, ngưng ở xôn xao vang lên thiết chế xiềng xích: “Người bị chúng nó trói trụ, chớ nói phá được tâm ma, liền tự do hành động đều quá sức.”

Nàng đưa lưng về phía nhà tù nhập khẩu, nói chuyện khi trông thấy Yến Hàn Lai nâng lên mí mắt, hướng nàng phía sau nhìn nhìn.

Tạ Tinh Diệu quay đầu: “Như thế nào ——”

Hai chữ xuất khẩu, Tạ Tinh Diệu bị dọa đến cả người chấn động, hướng tới Yến Hàn Lai bỗng dừng một dựa.

Không ngoài sở liệu, bên tai vang lên thiếu niên lạnh giọng cười nhạt.

Nhà tù ngoại đúng là cái kia sâu thẳm hành lang dài, ánh nến ảm đạm, phác họa ra một đạo vô cùng quỷ dị bóng dáng.

Lại là một viên ước chừng có hai người lớn nhỏ, huyền giữa không trung tròn mắt.

“Đây là thứ gì?”

Tạ Tinh Diệu đầu óc chuyển bất quá tới: “Người bị một viên tròn mắt quan

vào địa lao?”

Yến Hàn Lai ý cười càng đậm: “Tự nhiên không phải.”

Tâm ma ảo cảnh cực tựa nằm mơ, vạn vật đều có thể biến sửa bộ dáng, hóa thành hoặc hoang đường hoặc thiên mã hành không bất đồng hình tượng.

Này con mắt, rất có thể đối ứng hẳn từng gặp được quá nào đó người hoặc sự.

Tạ Tinh Diệu trong lòng mình bạch điểm này, cánh tay vẫn là không tự chủ được nổi da gà, hướng ra phía ngoài nhìn lại, tròng mắt ục ục vừa chuyển, hướng hành lang dài một khác đầu bay đi.

Mà ở nó trải qua góc, cư nhiên còn có một con vết sẹo nơi chốn, cơ hồ bị huyết sông nước thật lớn đứt tay.

Tạ Tinh Diệu đề thấp tiếng nói: “Người tâm ma cảnh tượng đều như vậy kỳ quái sao?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Tròng mắt dường như một cái mập mập viên cầu, dần dần biến mất ở hành lang dài chỗ ngoặt. Nó cùng đứt tay mang đến không khí đã trợn đủ áp lực, Tạ Tinh Diệu không kịp thở dốc, chợt lại trông thấy một sợi khói đen.

Nàng nhay bén mà cảm thấy ra một tia sát ý.

Khói đen không có cố định hình thể, với hành lang dài bên trong phiêu đảng du tán, phút chốc mà ngưng tụ thành một bóng người, thấy không rõ ngũ quan hình dáng, cũng đoán không ra vóc người như thế nào.

Duy nhất có thể khẳng định, là người tới không có ý tốt.

Tự nó hiện thân khởi, nồng đậm hắc khí liền điên cuồng lan tràn, bay nhanh cắn nuốt hành lang gian ánh sáng.

Sương mù ảnh như nước, trầm trọng uy áp từng bước tới gần, mặc dù nơi đây đều không phải là Tà Tinh Diêu tâm ma, vẫn là làm nàng không tự giác đầu quả tim run rẩy.

Yến Hàn Lai lặng im rũ mắt, xem trước mắt thiếu nữ hơi hơi nghiêng người, đem hắc thật cẩn thận che ở phía sau.

Hắc xả hạ khóe miệng.

Ngoài cửa bóng người khi tụ khi tán, ly đến càng gần, Tà Tinh Diêu càng có thể ngửi được từ nó tràn ra tanh hôi hơi thở, như là vẫn đục lầy lội đầm lầy, lệnh người từng trận tim đập nhanh, vô pháp tránh thoát.

Nó đã là tới gần cạnh cửa.

“Người có thể đối phó nó sao?”

Tà Tinh Diêu trầm giọng: “Ta nghe nói ở ảo cảnh, tâm ma thực lực sẽ đại đại tăng cường ——”

Nàng giọng nói đột nhiên im bặt.

—— chỉ một cái chớp mắt, hắc ảnh phát ra một tiếng khặc khặc cười quái dị, ngọt mà hóa thành mấy đạo gió mạnh, hướng hai người nơi góc nghiêm khắc đánh úp lại!

Uy áp sậu tăng, xưa nay chưa từng có cảm giác áp bách trầm trọng như núi.

Tạ Tinh Diệu cực nhanh bấm tay niệm thần chú, chưa kịp giơ tay, liền thấy trước người huyết quang hiện ra.

Thuộc về Yến Hàn Lai vết máu ngưng làm điểm điểm lưỡi dao sắc bén, xé rách ập vào trước mặt ám ảnh. Mọi nơi gió lạnh phàn phật, nàng nghe thấy phía sau một chuỗi thanh thúy xiềng xích thanh.

Khi đến tận đây khắc, Yến Hàn Lai cư nhiên mang theo vài phần cười âm, hầu âm khàn khàn, thì thào vang lên: “Ân.”

Tạ Tinh Diệu đột nhiên quay đầu lại.

Bị chặt chẽ trời trụ thiếu niên chậm rãi đứng dậy, thân hình cực cao cũng cực gầy, trên cổ tay xích sắt lay động không ngừng, nơi chốn dính có đọng lại huyết ô.

Linh lực gợn sóng, chiếu sáng lên hắc góc cạnh rõ ràng nửa khuôn mặt, mi cốt sắc bén, mặc phát hơi cuộn, giống như một phen hàm súc hàn quang kiếm, cũng giống một con ẩn nấp với hắc ám lang.

Đến nỗi hắc lòng bàn tay, sớm tại không biết khi nào bị cắt qua thật dài một cái miệng máu.

Yến Hàn Lai đối thượng nàng ánh mắt, nhẹ xả một chút khóe miệng.

Hắc ảnh bị một cái chớp mắt đánh tan, thực mau lần thứ hai ngưng ra một khác nói hình thể. Từ nó tản ra sương mù mọi nơi tràn ngập, nuốt hết hơn phân nửa cái phòng ốc.

Nhưng mà Yến Hàn Lai so nó càng mau ác hơn.

Ở trước mắt khói đen, đột nhiên truyền đến một trận trầm đục.

Tạ Tinh Diệu hô hấp trất trụ, kinh ngạc mà mở to hai mắt.

—— bốn điều xích sắt không hề thương hại mà xỏ xuyên qua hắc cốt cách, đương Yến Hàn Lai nhẹ giơ tay cổ tay, lòng bàn tay máu tươi hạ chảy, tất cả dừng ở xiềng xích phía trên.

Vì thể linh lực theo xích sắt tầng tầng nổ tung, gông xiềng ầm ầm vỡ vụn, cùng lúc đó, cũng không khác biệt mà xé rách hắc cốt nhục.

Yến Hàn Lai chính là như vậy một cái quái nhân, đối người khác ác, đối chính mình càng ác.

Ở □ Thiên đồ □ trung, hắc tàn sát sạch sẽ tiên môn mấy trăm người, cuối cùng bị thua với vai chính đoàn vây công dưới, lúc sắp chết, cười khế dùng tiểu đao đâm xuyên qua chính mình ngực.

Xích sắt theo tiếng mà rơi, thủ đoạn máu tươi đầm đìa. Tạ Tinh Diệu xem đến phía sau lưng lạnh cả người, lại chớp mắt, phía sau thiếu niên đã dịch bước về phía trước.

Phía trước cùng bọn họ một đường đồng hành, Yến Hàn Lai cố tình ẩn tàng rồi chính mình chân chính thực lực, giờ phút này uy áp nặng nề, nháy mắt bao phủ toàn bộ lồng giam.

Cảm ứng được hắc phóng thích hơi thở, Tạ Tinh Diệu âm thầm nhíu mày. Có chút kỳ quái.

Tâm thường tu sĩ linh lực thuần trắng sạch sẽ, tà tu còn lại là vẫn đục không rõ một đoàn sương đen. Yến Hàn Lai giờ phút này hơi thở lại là xen vào giữa hai bên, bày biện ra thập phần cổ quái màu xám đậm trạch, không

giống tà tu như vậy lệnh nhân sinh ghét, lại cũng không giống thường nhân giống nhau trong suốt trong suốt.

Phảng phất hỗn tạp linh lực, yêu khí, ma khí cùng rườm rà hỗn tạp tử khí, gọi người tâm sinh không khỏe.

Này tuyệt phi người bình thường ững có tu luyện phương thức.

Nhưng lúc này cố không được quá nhiều.

Thiếu niên mảnh khảnh thân ảnh bỗng nhiên về phía trước, nhanh chóng đến nhìn không thấu thân pháp.

Với hấn đầu ngón tay bay nhanh kết ra nhiều loại phức tạp pháp chú, tốc độ cực nhanh, chú pháp chi phức tạp, làm Tạ Tinh Diệu tâm sinh kinh ngạc. Huyết ô hung thần, hấn dùng chú thuật càng là hung tàn.

Nhưng thấy huyết quang phá vỡ thật mạnh ám sắc, không lưu đường sống mà xé rách quái vật thân thể, hắc ảnh gào rống ngã xuống đất, lại giãy giụa suy nghĩ muốn đứng lên.

Không đợi nó hoàn toàn khôi phục, Yến Hàn Lai chú pháp lại một lần đem nó xé mở.

Quá nhanh.

Tạ Tinh Diệu chưa bao giờ gặp qua như thế hung lệ đấu pháp, chiêu chiêu trí mệnh, hồi hồi tàn nhẫn, tâm ma mỗi khi dực đồ phục hồi như cũ, hắc ảnh chưa gắn kết, đã bị hấn không lưu tình chút nào mà từng cái đánh nát.

Cho đến giờ phút này, nàng rốt cuộc rõ ràng chính xác ý thức được, đứng ở cách đó không xa người nọ, là nguyên văn không hơn không kém vai ác

ma đầu.

Vai ác sẽ không bị tâm ma đùa giỡn trong lòng bàn tay ——

Hắn chỉ biết một lần lại một lần, không chê phiền lụy mà đem này nghiền nát.

Hành lang dài trung âm phong từng trận, thổi đến ánh nến leo lắt không thôi.

Yến Hàn Lai lòng bàn tay máu tươi ngưng tụ, hóa thành một phen sắc bén tiểu đao, không nghiêng không lệch, chính chính để ở hắc ảnh yết hầu.

Toàn thân đều là đau ý, tại địa lao bị mấy ngày tra tấn, phảng phất liên gân cốt huyết nhục đều đem muốn mở tung, thủ đoạn cổ chân tình huống càng là nghiêm trọng, hơi dùng một chút lực, tựa như có vô số thanh đao phong ở ma.

Hắn lạnh lẽo chăm chú nhìn dưới thân hắc ảnh, sau một lúc lâu, ở đau nhức trung trào phúng cười.

“Hồi lâu không thấy.”

Tiểu đao với đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn, hoa khai hắc ảnh yết hầu.

Yến Hàn Lai âm điệu khàn khàn, so với trực diện tâm ma, càng tựa như thường thản nhiên tán gẫu.

Bất động thanh sắc liếc liếc mắt một cái trong một góc cô nương, hắn lặng im một sát, tiếng nói đề thấp, không làm nàng nghe thấy.

“Khi còn nhỏ đích xác thường xuyên mơ thấy người.”

Tiểu đao dùng sức ép xuống, hắc ảnh phát ra kịch liệt tê gào, Yến Hàn Lai

sắc mặt không thay đổi, ngữ hàm nhẹ trào: “Đến nổi hiện tại..... Ta không ngại biến thành người ác mộng.”

Ngay sau đó, lưỡi đao xé nát nó yết hầu.

Tâm ma chấn động không ngừng, lại có chặt vật lui về phía sau thế. Tạ Tinh Diêu đứng ở lao tù góc, xuyên thấu qua ngoài cửa lay động không chừng ánh nến, trông thấy thiếu niên trầm mặc đứng dậy.

Thân hình như đao, nhỏ dài lãnh lệ mắt phượng cũng như đao.

Hắn phía sau là hắc ảnh tụ tán, hỗn độn như nước, sát ý chưa cởi, gió lạnh giờ lên nhiễm huyết ngọn tóc.

Yến Hàn Lai nhìn nàng không tiếng động cười, khóe môi nhẹ dương.

“Dọa tới rồi?”

*

Hắn giọng nói rơi xuống, trước mắt cảnh tượng ngay lập tức biến hóa.

Âm u ẩm ướt lao ngực giống như tấm thủy mặc họa, một chút hóa thành mơ hồ không rõ hư ảnh.

Tạ Tinh Diêu ngưỡng mặt nhìn quanh, Yến Hàn Lai thân ảnh đồng dạng biến mất ở trước mắt, cảnh vật hòa tan lại tụ lại, chậm rãi hình thành một loại khác bộ dáng.

Một mảnh hoa lâm.

Rất giống Tú Thành ngoại kia phiến cánh rừng.

Bị gieo yểm thuật sau, tu sĩ sẽ lâm vào ngủ say. Hiện giờ hai trọng tâm ma liên tiếp bài trừ, thân thể của nàng vẫn cứ ở vào trầm miên trạng thái ——

Ngủ rồi liền sẽ nằm mơ, hợp lý phỏng đoán, trước mắt chứng kiến là nàng cảnh trong mơ.

Trong lòng cục đá thật vất vả rơi xuống, Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ ngực, đã lâu mà hít sâu.

So với nguy cơ tứ phía tâm ma, nằm mơ rõ ràng hữu hảo đến nhiều.

Hướng chi nàng mới từ ảo cảnh rời đi, vẫn duy trì thanh tỉnh ý thức, mặc dù đặt mình trong với trong mộng, suy nghĩ cũng xưng được với rõ ràng lung lay.

Trận này cảnh trong mơ chính trực đêm khuya, một vòng minh nguyệt gió mát trên cao, hoa lâm yên tĩnh, khắp nơi nhộn nhạo đổ xuống ánh trăng thanh sáng.

Tuy rằng không rõ nàng vì cái gì sẽ mơ thấy cái này địa phương.....

Nhưng Tạ Tinh Diệu từng nghe nói qua, người ở làm thanh tỉnh mộng thời điểm, có thể thông qua tiềm thức tùy ý sửa chữa cảnh trong mơ.

Có điểm đối.

Nàng suy nghĩ một lát, thử ở thức hải phác họa ra bơ bánh kem hình dạng, bất quá giây lát, trước người thật sự thành thịch xuất hiện một cái hộp trang bánh kem.

..... Oa.

Tạ Tinh Diệu cúi người đánh giá, lướt qua trong suốt hộp nhựa, quả nhiên nhìn thấy trắng nõn mềm mại bơ, một viên dâu tây điểm tuyết trong đó, màu sắc nồng đậm.

Nhìn qua hương vị không tồi, đáng tiếc nàng cũng không muốn ăn.

Không lâu trước đây nhìn thấy cảnh tượng quanh quẩn với tâm, địa lao u ám, khắp nơi vũng máu càng là làm cho người ta sợ hãi.

Cũng không biết Yến Hàn Lai ở loại địa phương kia sinh sống bao lâu, bị đám kia người như thế nào đối đãi quá.

Cái này ý niệm theo bản năng hiện lên, làm nàng trong lòng phát đỏ. Đãi Tạ Tinh Diệu lại cúi đầu, thỉnh linh thoáng nhìn một đoàn tuyết trắng.

Không hổ là tướng cái gì tới cái gì.

Ở nàng trước người một khối bàn thạch thượng, so miêu mẽ hơi lớn hơn một chút hồ ly chớp chớp hai mắt, lắc lắc cực đại cái đuôi.

..... Bất quá vì cái gì là hồ ly bộ dáng?

Cảnh trong mơ cảm thấy nàng suy nghĩ, bạch hồ lỗ tai run lên, cùng với linh lực phát quá, hiện ra người thiếu niên thon chắc đỉnh bạt thân hình.

Trong mộng Yến Hàn Lai người mặc đơn bạc thanh y, màu hồ phách mắt phượng hàm súc ánh sáng nhạt, sườn mặt bị ánh trắng tằm ướt, không tiếng động triều nàng tới gần một bước.

Tạo hương nghênh diện, đen nhánh bóng dáng xuống phía dưới nặng nề bao phủ, không biết như thế nào, Tạ Tinh Diệu ngực bay nhanh nhảy nhảy.

Giống như, khoảng cách có chút thân cận quá.

Bóng đêm hôn mê, hoa lâm sâu kín, trừ bỏ bọn họ hai người, với trong rừng chỗ sâu trong, lặng yên hiện ra một khác đạo thân ảnh ——

Yến Hàn Lai nhăn lại mày.

Hắn phá vỡ tâm ma, thuận thế rơi vào cảnh trong mơ bên trong, đi ra xanh um rừng cây, cư nhiên lại gặp được Tạ Tinh Diệu.

Yểm thuật có thể liên thông đi vào giấc mộng, bọn họ tâm ma bị trói ở một chỗ, cảnh trong mơ tự nhiên tương thông.

Ánh trắng như nước, rong chơi u lâm. Thiếu nữ im lặng mà đứng, ở nàng bên cạnh người, lập một khác bóng dáng.

Cùng hắn không có sai biệt bóng dáng.

Ngực như bị nhẹ nhàng một chọc, sinh ra không dễ phát hiện vi diệu rung động.

Tạ Tinh Diệu..... Mơ thấy hắn?

Thiếu niên trên mặt ít có mà hiện ra vài phần mờ mịt hoảng sợ, chính hắn còn hoảng hốt, nghe thấy cách đó không xa hồng y cô nương thanh thúy mở miệng, hầu âm trong vắt như linh.

Tạ Tinh Diệu: “Ta như vậy đại một con hồ ly đâu? Mau mau mau biến trở về đi.”

Yến Hàn Lai:.....?

Cách đó không xa, thon dài thanh ảnh nghe tiếng nhoáng lên.

Chợt như nàng mong muốn, hóa thành một con có được đuôi to bạch hồ.

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai sắc mặt tiêm trầm, xem nàng hứng thú bưng bưng ngồi xổm xuống, đem hồ ly ôm vào trong ngực.

“Vẫn là như vậy tương đối đáng yêu.”

Trong mộng hết thấy yếu không một tiếng động, Tạ Tinh Diệu đưa lưng về phía hắn, chưa phát giác có người tới gần, vươn đôi tay, sờ sờ hồ ly nhỏ dài mềm mại phía sau lưng lông tơ.

Nàng phía trước sờ qua hai lần, nhưng đối phương dù sao cũng là Yến Hàn Lai, chẳng sợ trong lòng vui mừng, trên tay cũng chưa từng dùng sức. Trước mắt nhiều ra như vậy một cái hoàn mỹ thể thân, da lông mềm mại, tướng mạo xinh đẹp, Tạ Tinh Diệu đáng xấu hổ mà có chút thẹn.

Thể thân văn học thành không khinh nàng.

Tiểu hồ ly làm như sợ hãi, chớp chớp tinh lạng đôi mắt.

“Chớ sợ chớ sợ, tới sờ sờ.”

Tâm ma cảnh tượng rõ ràng trước mắt, liền tính biết đó là hồi lâu sự tình trước kia, Tạ Tinh Diệu vẫn là không tự chủ được phóng nhu sức lực, lòng bàn tay nhẹ nhàng nâng hồ ly thân thể, xoa bóp nó tinh xảo gương mặt: “Là ai như vậy khi dễ người? Tên vô lại.”

Phía sau trong rừng, Yến Hàn Lai hàng mi dài phút chốc động.

..... Ngày thường trên cột hắn còn chưa đủ, đối mặt trong mộng hồ ly cũng muốn hoa ngôn xảo ngữ.

Tiểu hồ ly so Yến Hàn Lai bản tôn ngoan ngoãn ngàn lần vạn lần, Tạ Tinh Diệu thấy nó không hề phản kháng, lá gan lớn hơn nữa một ít, ần ần thịt lót, lại ôm lấy mao đoàn mảnh hút một ngụm.

Thịt lót đàn mềm, là tình yêu giống nhau nhạt nhẽo hồng nhạt, bị nàng đầu ngón tay nhẹ nhàng đè lại, sẽ không tự chủ được cuộn tròn khởi móng

vuốt.

Đến nỗi hút hồ ly ——

Tạ Tinh Diệu cảm thấy mỹ mãn, thần thái an tường.

Thơm tho mềm mại, hạnh phúc đến cực điểm, cả khuôn mặt đều bị lông xù xù bao lấy.

Là thiên đường.

Sống lưng đi xuống, chính là đuôi cáo.

Nàng thử nắm ngón tay khép lại, nhe hà mao đoàn xoắn tung, một bàn tay khó có thể nắm lấy, chọc đến Tạ Tinh Diệu nhếch môi: “Người xem, ta giúp người rời đi tâm ma, làm ta sờ sờ không quá phận đi.”

—— được một tác lại muốn tiến một thước, chẳng biết xấu hổ.

Nàng nói cười cười: “Thích sao? Thoải mái hay không?”

—— mới không thích, hấn chỉ cảm thấy phiền lòng.

Cùng chính mình tướng mạo xấp xỉ hồ ly bị nàng xoa nắn với trong lòng ngực, Yến Hàn Lai trong lòng táo loạn, đang muốn tiến lên, mắt thấy Tạ Tinh Diệu cúi người mà xuống, đem hồ ly ổn định vững chắc đặt ở bàn thạch thượng.

Xem ra nàng hứng thú đã hết.

Thế nhân luôn là như thế, đối mới lạ sự việc yêu thích không buông tay, một khi chán ghét, liền sẽ vứt đi như giày rách.

Thiếu niên tự giấu cười cười, vắng lặng dưới ánh trăng, lại nghe người nọ một tiếng cười nhẹ.

Tạ Tinh Diệu hứng thú bưng bưng: “Yến công tử, xem người như vậy đáng yêu, cơ hội khó được, chúng ta tới nhảy cái ba lê □ thiên nga hồ □ đi.”

Yến Hàn Lai:.....?

Cảnh trong mơ đều do tiềm thức biến thành, Tạ Tinh Diệu không cần ngôn ngữ, chỉ cần ở trong thức hải miêu tả đại khái cảnh tượng, bạch đoàn liền tùy theo vừa động.

Yến Hàn Lai trơ mắt nhìn nguyên hình bộ dáng chính hấn, vụng về nâng lên một đôi chân trước, quơ quơ cái đuôi.

Sau đó nhón mũi chân, tại chỗ xoay hai cái vòng.

Hấn không hiểu.

Hấn huyết Thái Dương nhảy cái không ngừng.

Dưới ánh trăng hồ ly động tác trúc trắc, hồng nhạt thịt lột sần ra tuyết trắng lông tơ. Hồ đuôi nhẹ toàn ngay lập tức, toàn bộ mao đoàn dường như uống say giống nhau, mềm oặt nhảy lên mũi chân, giữa không trung vẽ ra một đạo hình tròn độ cung.

Đáng yêu.

Đáng yêu một trăm phần, Tạ Tinh Diệu chỉnh trái tim đều mau tô rớt.

Ra sức buồn bán hồ ly nhảy nhót, cơ hồ vắn thành một cây bạch diện điều, nàng ngần không được cười khế, bạch bạch vỗ tay: “Yến công tử hảo bồng! Không bằng lại đến một chi nhiệt tình tang ba ——”

Trong rừng trong lúc nhất thời tràn ngập sung sướng không khí, nề hà này phân sung sướng chưa tản ra, Tạ Tinh Diệu ý cười liền cương ở khóe

miệng.

Trước người Tiểu Bạch đoàn hỷ còn ở vui sướng khởi vũ, ở nàng phía sau, chợt có gió lạnh tập quá.

Tựa hồ, giống như, có lẽ, hỗn loạn như vậy một tia quen thuộc tạo hương. Đại sự không ổn.

Tạ Tinh Diệu trong lòng mặc niệm đại từ đại bi chú, chậm rãi quay đầu lại. Thanh y thiếu niên sắc mặt nặng nề đứng ở cây cối, cong lên đuôi mắt, lạnh lùng cười khế.

“Yến. Công. Tử.”

Tạ Tinh Diệu cúi đầu lại ngẩng đầu, bước chân nhẹ dịch ngăn trở Tiểu Bạch hồ ly, giấu đầu lòi đuôi: “Đã lâu không thấy.”

“Ân.”

Yến Hàn Lai ý cười không giảm, mặt nếu sương lạnh: “Đích xác hồi lâu. Đại khái một chén trà nhỏ.”

“Ta ta ta gặp được một con cùng người rất giống hồ ly.”

Tạ Tinh Diệu loạn chuyển tròn mắt: “Người xem, nó ở.....”

Nàng nuốt xuống sắp xuất khẩu “Khiêu vũ”, trong đầu một cuộn chỉ rối, châm chước một cái chớp mắt tìm từ, dưới tình thế cấp bách buột miệng thốt ra: “Tồn tại.”

Yến Hàn Lai lãnh a.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu: “Sai rồi.”

Bị bóng cây bao phủ người thiếu niên không có đáp lại, nàng tiến lên vài bước, lộ mắt viên mà nhuận, không chớp mắt nhìn chăm chăm hấn nhìn: “Yến công tử, thật sự thật sự sai rồi —— người sinh khí lạ?”

Nàng trước nay đều là như thế này.

Vô luận nói qua nói cái gì, đã làm chuyện gì, tổng có thể mềm thanh tuyến đi vào trước mặt hấn, ngôn ngữ gian đoán không ra vài phần là thật vài phần là giả.

Trong lòng nói không rõ là cái gì tư vị, Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình dời đi tầm mắt: “Không.”

“Người ——”

Hấn nói dừng lại, bên tai một trận nóng lên: “Trước làm hồ ly dừng lại.”

Theo hấn ánh mắt, Tạ Tinh Diệu yên lặng cúi đầu.

Nhảy động tiểu hồ ly liên tục xoay vài cái vòng, có lẽ là cảm thấy đầu óc choáng váng, vô ý dưới chân vừa trượt, chống vó ngã ở bàn thạch thượng. Tể gãy mảnh dài chân trước từ từ lắc lư, cục bột trắng phát ra thụp thụp một tiếng nức nở, bất lực quơ quơ lông xù xù trảo trảo, dường như làm nũng, lộ ra gót chân cánh hoa hình dạng hồng nhạt thịt lót.

Tạ Tinh Diệu:.....

Xong. Trứng..

Chapter 46

Mộng đẹp biến ác mộng, thường thường chỉ cần ngăn ngừa một cái xoay người.

Yến Hàn Lai cười như không cười, trên tảng đá bạch mao hồ ly móng vuốt loạn hoảng. Tạ Tinh Diệu đứng ở hai người chi gian, cưỡng bách chính mình bảo trì trấn tĩnh, giờ lên khoe miệng.

Đơn giản tới nói, ngoài cười nhưng trong không cười.

Cùng Yến Hàn Lai tầm mắt chạm vào nhau kia một khắc khởi, nàng liền đã ở trong thức hải không ngừng mặc niệm “Hồ ly biến mất”, nề hà cảnh trong mơ toàn từ tiềm thức thao tác, nàng càng là khẩn trương, càng liền dễ dàng nhớ tới kia chỉ khiêu vũ bạch mao hồ ly.

Ánh trăng yên tĩnh, hoa trong rừng bóng trắng rung động.

Tạ Tinh Diệu yên lặng cúi người, tay trái nắm lấy tiểu hồ ly mảnh khảnh chân trước, tay phải đỡ lấy nó mềm mại vòng eo, thoáng dùng sức, đem tê liệt ngã xuống mao đoàn một lần nữa phù chính.

Hồ ly run run cái đuôi, nhìn xem Tạ Tinh Diệu, lại vọng vừa nhìn Yến Hàn Lai, sau một lúc lâu, nheo lại hai mắt cọ cọ trảo trảo.

Tạ Tinh Diệu đối nó kỳ thác kỳ vọng cao, vốn tưởng rằng hồ ly có thể an an phận phận, không thành tưởng lại là cái chỉ biết bán manh bất hiểu tử; mà ở bên kia, thấy nó làm ra như thế động tác, Yến Hàn Lai ý cười càng thêm lãnh trầm.

“Ta nguyên bản, chỉ là ở trong rừng phổ phổ thông thông tản bộ tới.”

Tạ Tinh Diệu thẳng thắn phía sau lưng, tận lực làm chính mình có vẻ không như vậy chột dạ: “Không nghĩ tới đột nhiên liền vụt ra tới một con hồ ly —— Yên công tử người biết đến, trong mộng chứng kiến toàn vì vô căn cứ, liền ta cũng đều không biết, đến tột cùng vì sao sẽ làm như vậy kỳ quái mộng.” Thiếu niên mắt lộ ra mĩa mai, ngôn ngữ nghe không ra cảm xúc phập phồng: “Tạ cô nương trợ ta phá vỡ tâm ma, làm người sờ sờ hồ ly, đích xác không quá phận.”

Ở không lâu phía trước, nàng từng đối Tiểu Bạch hồ ly từ đầu chí cuối nói qua những lời này.

Tạ Tinh Diệu nghe thấy trong óc một cây huyền đứt gãy thanh âm.

Nàng cam chịu Yên Hàn Lai vừa xuất hiện không lâu, đối tiền căn hậu quả một mực không biết, bỗng tính toán hù lộng qua đi ——

Hắn sẽ không từ ngay từ đầu, liền không rên một tiếng đứng ở mặt sau đi?

Nếu những lời này đó đều bị hắn nghe thấy, nàng liền xong rồi.

Tạ Tinh Diệu tâm loạn như ma, hãy còn ở suy tư hắn là làm gì giải thích, không nghĩ tới Yên Hàn Lai thế nhưng chưa miệt mài theo đuổi, mà là ngữ khí nhàn nhạt nói sang chuyện khác: “Nơi đây hắn là yểm thuật cảnh trong mơ giao tiếp nơi.”

Yên công tử.

Hôm nay người là cái người tốt.

Nàng như được đại xá, trong mắt sáng ngời vài phần: “Cảnh trong mơ giao tiếp nơi?”

“Trong thành đoạt hồn ác chú tuy rằng đều không phải là yểm thuật, nhưng cùng yểm thuật một mạch tương thừa, chẳng qua ác hơn càng hung.”

Yến Hàn Lai gật đầu, bị ánh trắng tằm ướt sườn mặt: “Yểm thuật vận chuyển cơ chế, này đây thi thuật giả cảnh trong mơ làm cơ thể mẹ, ở cơ thể mẹ phía trên chồng lên người bị hại từng người bất đồng tâm ma.”

Không hổ là nguyên văn giấy trắng mực đen viết quá chú thuật thiên tài.

Tạ Tinh Diệu bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên chúng ta phá vỡ tự thân tâm ma, liền đến thi thuật giả trong mộng.”

Yến Hàn Lai đối phía sau màn độc thủ một mực không biết, nàng xem qua □
Thiên đồ □, biết được hết thấy âm mưu sau lưng miêu nị.

——ngụy trang thành Thẩm phủ tiểu thư kia chỉ đào hoa yêu.

Trong thành bá tánh liên tiếp lâm vào tâm ma, toàn nhân chịu nàng ảnh hưởng, hiện giờ trước mắt chứng kiến, cũng cho là kia đào hoa yêu mộng.

Bên cạnh người gió đêm từ từ, lay động hoa lâm chạc cây rung động.

Không có đoán trước bên trong hung tàn tàn nhẫn sát khí, trận này mộng..... Tựa hồ so nàng trong tưởng tượng bình thản rất nhiều.

“Chúng ta kế tiếp hẳn là làm sao bây giờ?”

Tạ Tinh Diệu cúi đầu nhìn xem bàn tay, dùng móng tay chọc một chọc lòng bàn tay mềm thịt, cư nhiên có thể cảm thấy một tia đau đớn: “Nếu muốn rời đi trận này mộng, hẳn là ——”

Nàng tinh tế suy nghĩ quá một trận, nguyên văn đem chuyện xưa ngọn nguồn giao đãi đến rõ ràng, phía sau màn độc thủ thân phận thật sự không

thể nghi ngờ.

Bọn họ mặc dù đem đào hoa yêu mộng thăm dò cái biến, hẳn là cũng không chiếm được càng nhiều hữu dụng tin tức.

Ở □ Thiên đồ □, Ôn Bạc Tuyết sở dĩ có thể thực mau thức tỉnh.....

Trầm tư gian, bên tai ong nhiên vang lên một đạo thấp minh.

Trước mắt cảnh vật theo tiếng chấn động, Tạ Tinh Diệu nghe thấy giống như đã từng quen biết nói nhỏ: “Tạ sư muội, Yến công tử!”

Là Ôn Bạc Tuyết thanh âm.

Bọn họ đã rời đi tâm ma, giờ phút này chỉ là làm tràng phổ phổ thông thông mộng. Nằm mơ thời điểm, nếu tự thân vô pháp kịp thời tỉnh lại ——

Càng mau càng có hiệu phương pháp, không thể nghi ngờ là bị người khác đánh thức.

Rốt cuộc có thể thoát ly cái này địa phương quỷ quái.

Tạ Tinh Diệu thở phào một hơi.

*

“..... Sư muội, Tạ sư muội!”

Thanh thanh hô nhỏ gõ màng tai, liên quan thức hải cũng cùng nhau chấn động không thôi.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên trợn mắt, bị đong đưa ánh nến đâm vào rĩ xuống lông mi.

“Thật tốt quá, ta liền biết người có thể tỉnh lại.”

Ôn Bạc Tuyết đứng ở mép giường, lãnh nhiên cười khai: “Cảm giác có

khỏe không?”

Nguyệt Phạn vỗ vỗ ngực: “Người xuyên việt quả nhiên người đều một cái bàn tay vàng. Người bị nhốt tại tâm ma thời điểm, có phải hay không cũng thành ngôi thứ ba người xem?”

Tạ Tinh Diêu gật đầu, chậm rãi ngồi dậy.

Bên người không hề là hôn mê trước chứng kiến kia chỗ trà lâu, mà là bọn họ sáng sớm đánh xuống phòng cho khách. Nàng chính dựa ngồi ở trên giường, đối với Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn.

“Nghe nói Tu chân giới, thường nhân đều sẽ bị đánh tan ký ức, tự mình trải qua một lần lại một lần tâm ma.”

Ôn Bạc Tuyết lòng còn sợ hãi, hầu âm Microsoft: “Vạn hạnh chúng ta không phải như vậy, nếu không ta nhất định vẫn chưa tỉnh lại.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Ta cũng quá sức. Liên tính là lấy người đứng xem thị giác đi xem, cũng sẽ cảm thấy hít thở không thông đến muốn mệnh, càng miễn bàn tự mình trải qua.”

Nàng theo ghé mắt, hướng Tạ Tinh Diêu giải thích hiện giờ tình huống:

“Chúng ta tiến vào Thẩm phủ, bị yểm thuật cố ý theo dõi, ở trà lâu hôn mê sau, bị Đàm Quang mang về khách điểm.”

Đàm Quang nhân thể chất đặc thù, vẫn luôn xa xa tránh đi Thẩm phủ, ở □ Thiên đồ □ trong nguyên tác, cũng là từ hán đảm đương khuôn vác công nhân vật.

Nhớ tới nguyên văn, Tạ Tinh Diêu trong lòng phức tạp.

Ôn Bạc Tuyết đột phá mình thể xác và tinh thần ma, sau lại hiệp trợ Nguyệt Phạn rời đi ảo cảnh, không lâu lúc sau, Yến Hàn Lai cũng là thức tỉnh lại đây.

Đến nỗi nàng thân thể này chủ nhân “Tạ Tinh Diệu”, từ đầu đến cuối bị tâm ma quán thân, cho đến phó bản kết thúc, đào hoa yêu thân chết, mới rút cuộc từ từ chuyển tỉnh.

Muốn nói nhân vật này tồn tại có mục đích gì, đại khái chỉ có kiên định nam chính Ôn Bạc Tuyết trừ yêu quyết tâm.

Nam sinh trầm mặc, nữ sinh rơi lệ, bị ghét bỏ công cụ một đời người.

“Hai chúng ta bởi vì bàn tay vàng, đều thực mau phá tâm ma.”

Nguyệt Phạn nói: “Đàm Quang đi Yến công tử trong phòng hỗ trợ chăm sóc, dựa theo tiến độ, hẳn là cũng có thể thực mau giải quyết.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, trong phòng đột nhiên vang lên một đạo bang bang tiếng đập cửa, theo sát sau đó, là Đàm Quang huề vui mừng nhẹ nhàng âm điệu: “Chư vị, Yến công tử tỉnh!”

.....

“Cho nên, chúng ta lén vào Thẩm phủ kế hoạch thất bại, chỉ có thể tìm kiếm một loại khác giải pháp.”

Cửa phòng mở ra, Đàm Quang cùng Yến Hàn Lai thuận thế vào nhà, đoàn người sôi nổi ngồi ở bàn tròn bên, phía sau là không ngừng nhảy lên ánh lửa.

Ôn Bạc Tuyết xoa xoa huyết Thái Dương, ý đồ loát thanh ý nghĩ: “Mà hiện

giờ xem ra, tốt nhất biện pháp không thể nghi ngờ là chủ động tiếp xúc Thẩm Tích Sương.”

Yến Hàn Lai nhẹ nâng mi mắt: “Vì sao là Thẩm Tích Sương?”

Bạch y thanh niên nín thở ngơ ngẩn.

Không xong, nói lỡ miệng.

Yến Hàn Lai đều không phải là người xuyên việt, với hắn mà nói, Thẩm phủ trung có mấy chục thượng trăm chỉ yêu, ở không hề manh mối tiền đề hạ, căn bản vô pháp tọa định phía sau màn hung thủ.

“Thẩm Tích Sương là Thẩm phủ thiên kim tiểu thư, gần nhất có được cũng đủ đại quyền lực, thứ hai cùng chúng ta tuổi xấp xỉ, kết bạn lên tương đối dễ dàng.”

Tạ Tinh Diêu cười cười, sắc mặt không thay đổi: “Thẩm phủ lão gia cố nhiên quyền cao chức trọng, lại rất khó bị chúng ta tiếp cận; mặt khác thị vệ thị nữ quyền hạn quá tiểu, cung cấp không được cũng đủ hiệp trợ.”

Nàng một đoạn nói xuống dưới nước chảy mây trôi, không chệ vào đâu được, cuối cùng nghiêm trang: “Yến công tử minh bạch chưa?”

Lợi hại.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng bạch bạch vỗ tay.

Yến Hàn Lai nghe nàng nói xong, trên mặt không gì biểu tình, mắt phượng thoáng ngưng tụ lại, cùng nàng đối diện một cái chớp mắt.

Trong mộng cảnh tượng rõ ràng trước mắt, Tạ Tinh Diêu bị nhìn chăm chăm đến khản trương, lễ phép tính cong cong môi.

“Không sai không sai!”

Đàm Quang một phách trán: “Các vị nếu tưởng nhanh chóng mượn sức Thẩm tiểu thư, ta xem qua cùng chi tướng quan điển tịch, có lẽ có thể cung cấp biện pháp.”

Hắn thức hải trối định □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, căn chính miêu hồng luyện ái trò chơi, nếu muốn tăng lên nào đó nhân vật hảo cảm độ, có thể nói dễ như trở bàn tay.

[Thẩm Tích Sương đối Ôn Bạc Tuyết căn cốt nhất cảm thấy hứng thú, cho nên lần này kế hoạch quân chủ lực ——]

Tạ Tinh Diêu truyền âm nhập mật, tầm mắt qua lại trần trọc, cuối cùng định ở Ôn Bạc Tuyết trên mặt.

Nguyên văn, Thẩm Tích Sương mơ ước hắn ngàn dặm mới tìm được một thiên phú, cố tình cùng chi tiếp cận.

Ôn Bạc Tuyết cảm thấy ra không đúng, dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, giả vờ bị nàng mê hoặc tâm thần, kỳ thật âm thầm cùng Nguyệt Phạn liên lạc, trừ bị trừ yêu đại kế.

Thẩm Tích Sương cho rằng người nam nhân này đối chính mình ái đến khẳng khẳng một mực, đem hắn mang hương giấu kín thần cốt nơi, dục đồ giết chết hiến tế.

Cũng đúng là ở kia một khắc, Ôn Bạc Tuyết chợt đứng dậy, cùng Nguyệt Phạn, Đàm Quang, Yến Hàn Lai nội ứng ngoại hợp, trừ diệt ác yêu.

Bọn họ vô pháp tiến vào Thẩm phủ, nhưng chỉ cần làm Thẩm Tích Sương

đổi Ôn Bạc Tuyết sinh ra hứng thú, có lẽ còn có thể đem cốt truyện trở về bề một bề.

[ta?]

Ôn Bạc Tuyết đầu một hồi bị ủy lầy trọng trách, tức khắc chính sắc: [ta sẽ nỗ lực!]

“Ta cũng xem qua một ít mọi việc như thế thoai bản, có thể giúp đỡ bày mưu tính kế.”

Nguyệt Phạn gật đầu, tiếp nhận Đàm Quang nói tra: “Tỷ như đột nhiên phát hiện yêu nhau đạo lữ kỳ thật là chính mình thân ca ca, ở trong mưa khóc lóc chạy vội bị xe ngựa đụng vào mất trí nhớ, gặp được chân mệnh thiên tử lại bởi vì thân phận chênh lệch, bị hấn mẩu thân ném xuống mấy vạn linh thạch, phát ngôn bừa bãi ‘rời đi ta nhi tử’, cuối cùng nhảy xuống Tru Tiên Đài quên đi chuyện cũ năm xưa, tới một hồi mười sinh thập thế tình duyên.”

Ôn Bạc Tuyết đồng tử hơi chấn: [cho nên người bình thường đều đang xem cái dạng gì ngôn tình tiểu thuyết a!]

Đàm Quang hít hà một hơi: [như vậy diễn sẽ bị người cảm thấy đầu óc có vấn đề đi!]

“Ta đã tìm hiểu qua, Thẩm Tích Sương sẽ vào ngày mai rời đi Thẩm phủ, đi trong rừng ngắm hoa.”

Đàm Quang đỡ trán: “Ở kia phía trước, chúng ta cần đến thương lượng hảo đối sách.”

Nguyệt Phạn như suy tư gì: “Ở gặp thoáng qua thời điểm đột nhiên đất

bằng quăng ngã, đảo tiến nòng trong lòng ngực.”

Ôn Bạc Tuyết cái thứ nhất mở miệng phản bác: “Này, này không đúng đi?

Ta ngã vào Thẩm tiểu thư trong lòng ngực?”

Tạ Tinh Diệu nghe được thẳng nhạc, cười ngâm ngâm bổ sung: “Hoặc là bưng một ly trà từ bên người nàng trải qua, dưới chân một cái không xong, đem nước trà toàn chiếu vào trên người nàng.”

Ôn Bạc Tuyết tâm sinh sợ hãi: “Sau đó bị ép khô tiền tài, chỉ vì bồi thường trên người nàng cái kia giá trị xa xỉ vậy?”

“Này đó đều là nhìn mãi quen mắt cũ kỹ lộ, nếu muốn làm người tin là thật, đến từ chi tiết xuống tay.”

Đàm Quang ngồi ngay ngắn một bên, chậm rãi buông trong tay chén trà, trán bóng lưỡng, ản có phật quang dật tán: “Xem ra, là thời điểm làm chư vị kiến thức kiến thức ta độc môn tuyệt kỹ.”

Hắn đã là võng văn tay bút, lại là trối định nuôi cá sổ tay người chơi, ở một đám người trung tư lịch nhất phong phú.

Tạ Tinh Diệu hiếu kỳ nói: “Cái gì độc môn tuyệt kỹ?”

Yến Hàn Lai khinh thường nhìn lại, nghe vậy cười lạnh.

Đàm Quang cười cười: “Hôm nay thượng có nhàn hạ, chúng ta không ngại tới diễn luyện một phen —— ở chúng ta năm người trung, ai là khó nhất tiếp cận, nhất không dễ dàng công lược một cái?”

Phòng cho khách bên trong, hồn nhiên mạn khai một trận trầm mặc.

Yến Hàn Lai đối này không hề hứng thú, ngồi trên góc lười nhác ngược

mắt, bắt quá một lát, bên môi lạnh băng ý cười tức khắc cứng đờ.

Bàn tròn bên, bốn cái đèn nghìn nghịt đầu đồng thời chuyển động, không hện mà cùng nhìn hấn nhìn.

Yến Hàn Lai:.....

*

“Vậy làm phiền Yến công tử.”

Đàm Quang cười đến ôn hòa, đem Yến Hàn Lai đặt phòng cho khách nhất bậc sườn bên cửa sổ.

Cửa sổ mở rộng ra, ánh trăng mạn lưu, chiếu sáng lên ngoài cửa sổ một cây cành lá tốt tươi tuyết trắng cây lê, mà ở hấn bên cạnh người, đứng Tạ Tinh Diêu.

“Giả thiết hai vị cũng không quen biết, kế tiếp, ta sẽ dùng truyền âm chỉ dẫn Tạ sư muội.”

Đàm Quang cùng mặt khác hai người ngồi ở góc, gật đầu nói nhỏ: “Thấy ngoài cửa sổ cây lê sao? Lấy nó vì cảnh tượng, tưởng tượng các người đặt mình trong với hoa lâm.”

[đầu tiên, từ túi trữ vật lấy ra một cái tiểu vật, trâm cài mặt trang sức cái gì đều được.]

Giọng nói tan đi, Đàm Quang truyền âm nhập mật: [sau đó đem nó ném xuống đi, bảo đảm dừng ở Yến Hàn Lai bên chân.]

[đây là ——]

Nguyệt Phạn ngẫm hiểu: [chế tạo cơ hội!]

[không sai.]

Đàm Quang gạt đầu: [hắn nhìn thấy có cái gì dừng ở bên chân, chắc chắn theo bản năng đi nhặt, mà cùng lúc đó, người cũng thuận thế khom lưng — đầu ngón tay lơ đãng lẫn nhau đụng vào, đương các người song song ngẩng đầu, ánh mắt đan xen, hai người gang tấc chi cự, ái muội cảm bạo lều, thực dễ dàng sinh ra hảo cảm.]

Ôn Bạc Tuyết chỉ hận chính mình không thể đương trường làm bút ký.

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn gạt đầu, lấy ra một cái tiểu trâm cài, khổng chế tốt trong tay lực đạo, đem nó ném ở Yến Hàn Lai đủ biên.

Thiếu niên lặng im một cái chớp mắt.

Chợt ở mọi người nhìn chăm chú hạ, chậm rãi lui về phía sau ba bước.

Tạ Tinh Diêu:?

Đàm Quang:???

“Yến công tử,” Đàm Quang ngăn ra, “Người không tính toán giúp nàng nhặt nhặt?”

“Nếu ta cùng nàng cũng không quen biết, vì sao phải giúp.”

Yến Hàn Lai: “Tạ cô nương nhìn qua không giống vô tay người.”

Tạ Tinh Diêu trừng hắn liếc mắt một cái: “Người mới vô tay người!”

Đàm Quang:.....

Đàm Quang: [hành, nhặt lên người trâm cài hướng hắn đáp lời, liền nói..... Người sơ tới Tú Thành, cùng đồng bạn thất lạc, ở hoa lâm lạc đường.]

“Lạc đường?”

Tạ Tinh Diệu bào chế đúng cách, Yến Hàn Lai sau khi nghe xong thần sắc như thường: “Chỉ bác thuật chính là nhập môn thuật pháp, ngự khí lăng không cũng nhưng biến xem bát phương, hướng chi thân là tu sĩ..... Các người chưa từng bị quá đưa tin phù?”

Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng mỉm cười: “Bởi vì ——”

Người hảo phiến, hảo khó thu phục a.

[..... Cũng đúng, thế giới lớn như vậy, tổng hội có như vậy một hai chỉ độc thân cầu thành tinh.]

Đàm Quang khóe mắt cuồng trêu, dùng sức hít sâu: [tiếp tục đáp lời, lúc này chú ý ánh mắt cùng động tác, phải có ý vô tình mà tới gần ——]

Tạ Tinh Diệu còn tại tinh tế nghe hần truyền âm, bên cạnh người vốn là yên tĩnh, không hề dấu hiệu mà, chợt có thanh phong xẹt qua.

Gió đêm hơi lạnh, huề tới ngậm cười thiếu niên âm: “Vì cái gì?”

Tạ Tinh Diệu động tác một đốn.

Yến Hàn Lai tiếng nói mười phần dễ nghe, đã có người thiếu niên thanh nhuận, lại mơ hồ cuốn nhàn nhạt ách, phút chốc mà với nàng bên tai vang lên, nháy mắt kích khởi xương sống lưng thượng một trận tê dại.

Này cùng kịch bản viết hoàn toàn không giống nhau.

Tạ Tinh Diệu vội vàng giương mắt, đâm tiến hần màu hổ phách hai mắt.

Yến Hàn Lai vóc người cực cao, một thân thanh y đính bạc như trúc, không biết khi nào hơi hơi khom lưng, bao phủ hạ đen nhánh bóng dáng.

Cố ý vô tình mà tới gần.

Chú ý ánh mắt.

Thân cận quá.

Nàng như thế nào biến thành bị trêu chọc ——

Nổi lòng bay nhanh hiện lên, nàng không kịp làm ra đáp lại, lại thấy đối phương tiến lên một bước.

Trước mắt không thể so duỗi tay không thấy năm ngón tay tâm ma ảo cảnh, ngọn đèn dầu sum suê, rõ ràng miêu tả ra trước mắt nhân tinh trí ngũ quan. Yến Hàn Lai cười đến ái muội lại bừa bãi, mặt mày toàn là nói không rõ cớ.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng lui về phía sau, đầu óc bị nhiệt khí hướng đến phát ngốc.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, thanh y thiếu niên cong lên hai mắt, đuôi mắt vụng ra đào hoa sắc ửng đỏ

Yến Hàn Lai cười âm cực thấp: “Trốn cái gì.”

Hắn âm điệu vẫn là lười biếng, vươn tay trái phủ lên nàng đỉnh đầu, mang đến nhiệt khí cùng tạo hương, bất động thanh sắc xuống phía dưới nhẹ áp.

Tạ Tinh Diệu dờ đi ánh mắt.

Cái này động tác chỉ giằng co ngăn ngừa một cái chớp mắt, đãi hắn tay trái buông, đầu ngón tay nắm chặt phiến thuần trắng cánh hoa.

Nghĩ đến là phía sau mộc cửa sổ mở rộng ra, cây lê bị gió thổi qua, đem cánh hoa dừng ở nàng phát gian.

“Xem ra Đàm Quang sư phó biện pháp còn cần cải tiến.”

Hoa lê bị vê ở đầu ngón tay, Yến Hàn Lai lui về phía sau vài bước, khôi phục ngày xưa nhẹ trào lãnh đạm thần sắc: “Nếu không không biết đến lúc đó, đến tốt cùng ai sẽ bị ai chế trụ —— ta có chút mệt, đi trước cáo lui.”

Hắn nói đi là đi, không chút nào lưu luyến, chỉ để lại bốn gã người xuyên việt hai mặt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Ôn Bạc Tuyết ngơ ngác ra tiếng: “Yến công tử, thật là lợi hại.”

Đàm Quang trợn mắt há hốc mồm: “Chẳng lẽ đây là..... Hồ ly chủng tộc thiên phú?”

Nguyệt Phạn che lại ngực, vô cùng đau đớn: “Ta giống như, có như vậy trong nháy mắt, bị liễu tới rồi.”

Đàm Quang: “Oa nga.”

Ôn Bạc Tuyết: “Trời ạ.”

Nguyệt Phạn: “Thật ngu.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Cái gì kêu người xuyên việt thất bại thảm hại.

Đây là người xuyên việt thất bại thảm hại.

*

Đang là đêm khuya, khách điểm ánh đèn lay động.

Thanh y thiếu niên tự cửa phòng mà ra, côی cút hành với hành lang dài phía trên, bỗng nhiên dừng lại đủ bước, nhẹ nâng tay trái.

Đơn bạc cánh hoa bị nắm với đầu ngón tay, bất quá nhẹ nhàng vê trụ, liền

theo động tác nhu nhu rung động. Yến Hàn Lai ánh mắt nặng nề, lông quạ đen nhánh hàng mi dài không tiếng động run lên.

Không biết nhớ tới cái gì, hần hần kết phút chốc động, sau một lúc lâu, tự bên môi gợi lên một cái nhật nhẽo cười khế.

Chapter 47

Thế kỷ 21 kịch bản chịu khổ vô tình nghiền áp, Yến Hàn Lai rời đi sau, trong khách phòng trầm mặc hảo một thời gian.

Thăng đến Nguyệt Phạn hậu tri hậu giác mà mở miệng.

“Bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, chẳng biết có nên nói hay không.

Đàm Quang tiểu sư phó bản chức là tiểu thuyết internet gia, nhưng..... Rốt cuộc là loại nào loại hình tiểu thuyết?”

“Thật không dám giấu giếm,” Đàm Quang rút kinh nghiệm xương máu, “Ta là viết nam tàn sảng văn.”

Phá án.

Tạ Tinh Diệu sờ sờ cõi ra nhiệt ý lỗ tai, ở trong lòng đau máng Yến Hàn Lai một trăm lần.

“Nhưng nam tàn sảng văn cũng có cảm tình tuyến a!”

Đàm Quang nghiêm nghị chính sắc: “Trên thị trường lưu hành hậu cung vạn nhân mê, nhưng ta cảm thấy kia không được. Cảm tình tuyến cần thiết tầng tầng tiến dần, nước chảy thành sông, làm nam nữ nhân vật chính quen biết hiểu nhau lại yêu nhau —— vì viết ra loại này hiệu quả, ta tham khảo quá không ít mẫu giang văn học võng tác phẩm.”

Ôn Bạc Tuyết đối tiểu thuyết biết rất ít, lộ ra khâm phục chi sắc: “Oa!”

Tạ Tinh Diệu là cái học sinh, Ôn Bạc Tuyết suốt ngày vội vàng đóng phim, Nguyệt Phạn liêu mạng làm công kiếm tiền, ăn chơi đàn đúm, cũng không như thế nào nói qua luyến ái.

Đoàn người trung, Đàm Quang thật là đối này nhất hiểu biết một cái.

Nguyệt Phạn gật đầu nói: “Ngày mai chúng ta hẳn là như thế nào hành sự?

Tiểu sư phó như vậy có kinh nghiệm, không ngại tới nói nói.”

“Ở nguyên văn, ‘ Ôn Bạc Tuyết ’ thành công trà trộn vào Thẩm phủ, có được rất nhiều tiếp xúc Thẩm Tích Sương cơ hội. Chúng ta vào không được Thẩm phủ, tiếp cận nàng cơ hội có thể đếm được trên đầu ngón tay, cần thiết ở lần đầu tiên gặp mặt khi, khiến cho nàng đối chúng ta tâm sinh hảo cảm.”

“Đầu tiên, nếu muốn hấp dẫn Thẩm Tích Sương chú ý, ôn đạo hữu cần phải có một cái cũng đủ người tốt vật giả thiết.”

Đàm Quang không hề tự hỏi từ Yên Hàn Lai mang đến thất bại cảm, chuyên tâm suy nghĩ: “Ở một quyển trong tiểu thuyết, nhân thiết đặc biệt quan trọng. Suy xét đến nơi đây là Tu chân giới, không bằng liền dùng nhất kinh điển cao lãnh chi hoa tiên môn đạo trưởng hình tượng đi.”

Ôn Bạc Tuyết kinh hỉ gật đầu: “Cao lãnh chi hoa tiên môn đạo trưởng, đây là ta a!”

Nguyệt Phạn vỗ vỗ hăn cái ót: “Ngốc nhãi con, trước đem người ngây ngô cười thu một chút.”

“Tiếp theo, các người cần phải có một hồi cũng đủ khắc cốt minh tâm mới gặp.”

Đều nói thuật nghiệp có chuyên tấn công, Đàm Quang không hổ là chuyên nghiệp nhân sĩ, nói được gọn gàng ngăn nắp: “Ấn tượng đầu tiên rất quan

trọng. Vì phối hợp người đạo trưởng thân phận..... Tới vừa ra anh hùng cứu mỹ nhân thế nào?”

Rốt cuộc hấn phía trước “Song song cúi người nhặt lên tiểu vật” cùng “Làm bộ lạc đường”, đều bị Yến Hàn Lai dăm ba câu cấp phá.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có biện pháp này đáng tin cậy.

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Anh hùng cứu mỹ nhân? Như thế nào cứu?”

“Cứu người biện pháp cũng không ít.”

Đàm Quang nói: “Trong tiểu thuyết không thường như vậy viết sao? Muốn mấy cái nhìn qua hung thần ác sát tên côn đồ, làm cho bọn họ đem người đồ ở giao lộ, mắt thấy tới rồi trong lúc nguy cấp, người đứng lúc động thân ra mặt, từ trên trời giáng xuống. Cái này kịch bản ta ở □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ dùng quá, hiệu quả nổi bật, trực tiếp bỏ thêm 30 hảo cảm độ.”

Nguyệt Phạn đứng lúc mở miệng: “Muốn người không quá đáng tin cậy. Tú Thành liên lớn như vậy, tinh quái lẫn nhau chi gian cho nhau nhận thức, một khi lộ tẩy lòi, chúng ta liên thật sự xong đời.”

Tạ Tinh Diệu tiếp được nàng lời nói tra: “Chúng ta tổng cộng năm người, có thể cho một trong số đó sắm vai lưu manh nhân vật. Kể từ đó, đại gia hiểu tận gốc rễ, có thể làm phối hợp càng thêm ăn ý.”

Ngồi ở bên người nàng ba người không hện mà cùng gật đầu.

“Đầu tiên bài trừ Yến Hàn Lai, hấn đại khái suất sẽ tiêu cực bãi công. Đến

nổi những người khác ——”

Tạ Tinh Diệu một đốn: “Các người cảm thấy ai càng thích hợp?”

Trừ bỏ Ôn Bạc Tuyết cùng Yến Hàn Lai, cũng chỉ dư lại nàng, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang.

“Các người hai cái cô nương, nhìn qua cũng hung thần ác sát không đứng dậy.”

Đàm Quang không hề do dự: “Ta đến đây đi.”

“Tiểu sư phó không phải trời sinh Phật tượng sao? Thẩm Tích Sương tu vi không thấp, hẳn là thực dễ dàng phát hiện.”

“Ta có thể giả tạo một chút ma khí ở trên người, dùng để che lấp Phật tượng hơi thở.”

Ánh nến hạ tiểu hòa thượng nhếch miệng cười: “Tuy rằng quá nồng ma khí không thảo tinh quái thích..... Nhưng cũng vừa lúc phù hợp nhân thiết, một cái nhập ma người xấu.”

“Vậy như vậy quyết định.”

Cái này kế hoạch chợt vừa nghe tới không hề tỳ vết, Nguyệt Phạn vừa lòng tổng kết: “Đầu tiên là Đàm Quang tiểu sư phó giả vờ ác ôn lên sân khấu, lại từ Ôn Bạc Tuyết ra mặt. Thẩm Tích Sương chắc chắn đối hấn sinh ra hứng thú, trái lại tiến hành trêu chọc, ý đồ làm hấn cam tâm tình nguyện hiến tế tiên cốt —— hai bên đều mưu đồ gây rối, đây là toàn viên ác nhân, lẫn nhau hố lẫn nhau diễn a!”

“Ôn sư huynh tốt xấu là cái chuyên nghiệp diễn viên, hướng chi chúng ta

còn có cái biên kịch.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nếu bàn về diễn kịch..... Chúng ta sẽ không so nài kém.”

“Không sai!”

Đàm Quang tin tưởng mười phần, khẽ vuốt một chút đại não môn: “Các bằng hữu, tin tưởng ta, lần này tuyệt đối không thể lật xe.”

*

Ngày thứ hai.

Tú Thành sáng sớm nơi chốn tràn ngập mùi hoa, đương Tạ Tinh Diệu từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, vô cùng thích ý ngáp một cái.

Hôm nay gió mát ẩm áp dễ chịu, ánh mặt trời mờ mờ, ngoài cửa sổ cây lê bị xuân phong phát quá, thổi tiếp theo thụ hoa lạc như tuyết.

Nàng sớm đi vào khách điểm đại đường, mặt khác mấy người cư nhiên thức dậy sớm hơn, đã là ngồi vây quanh ở một trương bàn gỗ bên, nghiêm túc thương thảo hôm nay kế hoạch. Chờ dùng quá bữa sáng, liền tới rồi xuất phát thời điểm.

Theo Đàm Quang được đến tình báo, Thẩm Tích Sương nếu muốn đi trước ngoài thành hoa lâm ngắm hoa, cần đến trải qua một cái hẻm lánh ít dấu chân người trường hẻm.

Hắn âm thầm ở đầu hẻm mai phục, những người khác tắc nấp trong đường tắt hai bên lâu hai đường đi. Chờ Thẩm Tích Sương đi ngang qua, một hồi tuồng là có thể kéo ra mở màn.

“Ta ý trung nhân là một anh hùng cái thế, có một ngày, hắn sẽ dẫm lên bảy màu tường vân tới cưới ta.”

Nguyệt Phạn đứng ở đường đi góc, bị bóng ma che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, khó nén ánh mắt kích động: “Anh hùng cứu mỹ nhân tuy rằng khuôn sáo cũ, nhưng ăn này một ngụm người tuyệt đối nhiều nhất.”

Ở nàng bên cạnh người, Ôn Bạc Tuyết chính không ngừng làm bầm lều bầu, môi răng đóng mở gian, thỉnh thoảng làm ra mấy cái động tác nhỏ.

—— tối hôm qua Đàm Quang không chỉ có bố trí hảo anh hùng cứu mỹ nhân lưu trình, còn vì hắn viết hảo nhìn thấy Thẩm Tích Sương sau lời kịch. Ôn Bạc Tuyết làm chuyên nghiệp diễn viên, cẩn trọng luyện tập suốt đêm kịch bản, thẳng đến giờ phút này vẫn có chút khẩn trương.

Yến Hàn Lai vốn là đứng ở hắn bên người, lúc này yên lặng nhẹ dịch bước chân, ly xa một ít.

“Hắn đây là ở bồi lời kịch.”

Tạ Tinh Diệu hạ giọng, hảo tâm giải thích: “Người tới đoán xem, hắn đây là đang làm cái gì?”

Mấy người trung chỉ có Yến Hàn Lai không thấy quá kịch bản, không thể nghi ngờ là duy nhất người xem nhân vật. Nếu muốn biết Ôn Bạc Tuyết biểu hiện như thế nào, hỏi hắn nhất thích hợp.

Thanh y thiếu niên lặng im không nói gì, chăm chú nhìn trong một góc đông đưa bóng người.

Nhưng thấy Ôn Bạc Tuyết tại chỗ uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên, phục

mà mũi chân rơi xuống đất, vạt áo tung bay gian, dương môi lộ ra một cái cười khế.

Yến Hàn Lai: “Hắn trộm lên vào Thẩm phủ, có tật giật mình mọi nơi nhìn xung quanh, thấy bên người không người, vui mừng khôn xiết.”

Nguyệt Phạn nghe được hết sức vui mừng, gương mặt coi một chút Ôn Bạc Tuyết người mù kỹ thuật diễn, thuận miệng phụ họa: “Ta cảm thấy đi, có điểm giống ngượng tay nhiều ngày, thật vất vả đi tiệm mặt chược chơi một chơi, liền rất vui vẻ.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Đây là Ôn Bạc Tuyết ở bắt chước từ trên trời giáng xuống, đối với Thẩm Tích Sương gật đầu mỉm cười.

..... Hắn cười rộ lên có như vậy tặc sao?

Ngay sau đó, Ôn Bạc Tuyết hai mắt trừng to, phần nộ nhú mày.

Yến Hàn Lai: “Không nghĩ lại bị gia đình phát giác, hấp tấp dưới, chỉ có thể xin tha.”

Nguyệt Phạn: “Chơi mặt chược thế nhưng bị ra lão thiên, kia kêu một cái khí a.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Đây là Ôn Bạc Tuyết đang ở quát lớn giả trang ác nhân Đàm Quang.

Trước người trong một góc, Ôn Bạc Tuyết ngậm cười giơ tay, đầu ngón tay về khởi, đột nhiên giơ lên.

Yến Hàn Lai thuận lợi loát thanh sở hữu cốt truyện: “Vì thế hắn sẵn gia đình

chưa chuẩn bị, đột nhiên bạo khởi, một chưởng xốc lên này xương sọ.”

Nguyệt Phạn cười đến phát run, triều hấn dựng thẳng lên một cái ngón tay cái: “Khởi tay, trảo ma, hồ.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Đây là Đàm Quang đã chịu Yến Hàn Lai dẫn dắt, làm Ôn Bạc Tuyết đi giúp Thẩm Tích Sương tháo xuống đỉnh đầu cánh hoa.

Đối với chờ lát nữa tuồng, nàng bỗng nhiên có một tia không tự tin.

Đúng lúc là giờ phút này, thức hải vang lên Đàm Quang truyền âm: [các bộ môn chú ý, mục tiêu đã đến hiện trường!]

Lầu hai mấy người theo tiếng mà động, sôi nổi hướng tới dưới lầu tìm kiếm ánh mắt.

Này đường tắt ở vào Tú Thành ven, không giống chủ thành như vậy náo nhiệt phồn hoa. Trường hẻm sâu thẳm, hai bên trồng trọt mấy cây phân bạch cây đào, bóng cây phân nhiên, vì mặt đất lung tiếp theo thốc thốc che phủ âm u.

Tự đường tắt bên kia nhập khẩu, chính từ từ đi tới hai bóng người.

Bên trái nữ hài tuổi còn trẻ, tướng mạo ngây thơ đáng yêu, hẳn là Thẩm phủ trung thị nữ hoa yêu.

Nàng bên cạnh cô nương trứ kiện vàng nhạt váy dài, quanh thân lôi cuốn như có như không minh diễm cảnh xuân, tinh tế nhìn lại, mặt nếu phù dung liễu như mi, tuy là nùng lệ diện mạo, giờ tay nhắc chân lại nhẹ nhàng chậm chạp thư nhả, không hiện mị sắc.

Nói vậy đây là Thảm Tích Sương.

[tê ——]

Ôn Bạc Tuyết cúi đầu hạ thăm, lặng yên truyền âm: [ta từ lâu hai nhảy xuống đi, hẳn là sẽ không có việc gì đi?]

Chân chính Lăng Tiêu Sơn đệ tử Ôn Bạc Tuyết cũng sẽ không nói ra loại này vấn đề, hẳn để lại cái tâm nhãn, vòng qua Yến Hàn Lai.

[yên tâm, kẻ hèn lâu hai không đáng giá nhắc tới, tu sĩ liên tính từ vạn trượng huyền nhai ngã xuống, cũng có thể có bảo mệnh thủ đoạn. Phim truyền hình không đều như vậy diễn sao, nhảy xuống đỉnh núi, sau đó dùng một cái lăng không thuật pháp.]

Nguyệt Phạn vỗ vỗ hẳn đầu vai: [chỉ cần tại hạ lạc một khắc bám tay niệm thần chú niệm chú, tuyệt không sẽ có vấn đề.]

[vì tô đậm không khí, ta còn tìm mấy cái quần chúng diễn viên. Chờ lát nữa ôn đạo hữu đem ta đuổi đi, diễn viên quần chúng liền sẽ làm bộ đi ngang qua, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.]

Đàm Quang nói: [việc này không nên chậm trễ, ta bắt đầu rồi!]

Tiếng nói vừa dứt, tiểu hòa thượng bỗng nhiên lác mình, đi vào hẻm trung. Hẳn vẫn dùng phía trước kia trương dịch dung, người mặc một bộ đen như mực trường bào. Ma khí hôi hổi, che lấp pháp tượng kim quang, không giống tiên môn Thánh Tử, rất giống cái ác bá yêu tăng.

Không cần thiết lâu ngày, Đàm Quang đã đi vào Thảm Tích Sương trước người, nhẹ xả khóe miệng: “Tiểu nương tử, xin dừng bước.”

Bị như vậy một cái quái nhân ngăn lại đường đi, tiểu nha hoàn tâm sinh đề phòng, lùi kéo Thẩm Tích Sương lui về phía sau một bước.

“Cô nương chớ có sợ hãi. Ta thấy cô nương sinh đến hoa dung nguyệt mạo, không biết nhưng có nhân hạ, cùng ta khắp nơi đi dạo?”

Đàm Quang rập khuôn từng ở trong tiểu thuyết viết quá phóng đại lời kịch:

“Yên tâm, ta hành đến ngòi ngay ngắn đến thẳng, tuyệt không sẽ đổi cô nương động tay động chân —— chỉ giao cái bằng hữu, thế nào?”

Thẩm Tích Sương sắc mặt hơi trầm xuống, mày liễu hơi chau.

Bên kia, Nguyệt Phạn chọc chọc Ôn Bạc Tuyết cánh tay: “Đến người!”

Người sau nắm tay gạt đầu, nàng dứt lời ghé mắt, trong lúc vô tình thoáng nhìn Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi thần sắc.

Nguyệt Phạn: “Tạ sư muội, làm sao vậy?”

“Không biết vì cái gì, ta tổng cảm thấy không đúng lắm.”

Tạ Tinh Diệu không thể nói tới nơi nào xảy ra vấn đề, cùng nàng thấp giọng thì thầm: “Theo lý mà nói, hẳn là sẽ không xảy ra sự cố. Lầu hai tuy cao, nhưng Ôn Bạc Tuyết có thể tại hạ lạc nháy mắt dùng ra lăng không quyết ——”

Từ từ.

Trong đầu huyền bổng nhiên run lên, Tạ Tinh Diệu bỗng dựng ngược mắt. Lầu hai cố nhiên không coi là lùn, nhưng mà so với cao ngất trong mây núi non trùng điệp.....

Nó độ cao không khỏi quá thấp.

[căn cứ tự do vật rơi công thức.]

Tạ Tinh Diệu lẩm bẩm truyền âm: [giả thiết mỗi tầng lầu có hai mét cao, xem nhẹ không khí lực cản, một người từ lầu hai thẳng tắp rơi xuống, sở yêu cầu thời gian chỉ có ——]

Tạ Tinh Diệu mí mắt phải thật mạnh nhắm dựng: [ước chừng.....0.6 giây.]
0.6 giây, so nháy mắt thời gian càng đoản.

Liên đại não đều không thể ở như thế ngắn ngủi khoảng cách làm ra phản ứng, càng không cần đề bám tay niệm thần chú niệm chú.

Bạo nộ Newton, rút cuộc ở Tu chân giới an tường khép lại hấn quan tài bản.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên ra tiếng: “Chờ ——”

Đáp lại nàng, lại phi Ôn Bạc Tuyết.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, lăng nhiên bạch y khí vũ hiên ngang, đôi tay phụ với phía sau, dọn xong tư thế tạo hình, chỉ trong nháy mắt, nhanh nhẹn mà rơi.

Sâu thẳm đường tắt trung, chợt lan tràn khai một tiếng tê tâm liệt phế kinh hô.

“A ——!”

Thẩm Tích Sương bên cạnh người tiểu nha hoàn khóe mắt muốn nứt ra:

“Cứu mạng a, có người nhảy lầu tự sát lạp!!!”

Tạ Tinh Diệu:.....

Đàm Quang:.....

Trường hợp một lần thập phần hỗn loạn, tiểu nha hoàn thực ngốc, thực kinh hoảng.

Này vốn là phổ phổ thông thông một ngày, nàng cùng tiểu thư đi ở này phổ phổ thông thông trường nhai, không thành tưởng một cái chớp mắt công phu, thế nhưng thấy một người tự cao lâu bay lên không nhảy lên, thẳng tắp rơi trên mặt đất!

Tu sĩ thân thể cường kiện, nhiều lắm chịu điểm da thịt thương, mắt thấy người nọ giật giật thân mình, tiểu nha hoàn trong lòng kinh sợ vạn phần.

Cũng đúng là giờ phút này, tự hẻm đầu cuối hẻm, đi tới tốp năm tốp ba qua đường người.

“Xong rồi.”

Tạ Tinh Diệu hai mắt vô thần, đánh mất biểu tình: “Những cái đó sẽ không, là Đàm Quang an bài quần chúng diễn viên đi.”

[xong rồi.]

Đồng dạng ngốc lập hẻm trung Đàm Quang yên lặng phát tới truyền âm: [này đó, là ta an bài quần chúng diễn viên.]

Ly thiên hạ to lớn phổ.

Tiểu nha hoàn đang muốn mở miệng cầu cứu, lại thấy trong đó một người đưa bọn họ nhìn quét vài lần, ánh mắt đi qua trên mặt đất kia than bạch y, tuy mặt lộ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn là mặt giãn ra cười nói: “Chuyện tốt, rất tốt sự!”

Một người khác cũng là mỉm cười: “Không nghĩ tới một ngày kia thế nhưng

có thể chính mắt thấy lần này cảnh tượng, thật tốt.”

Trong hẻm nhỏ nghiêm nhiên tràn ngập sung sướng không khí, Tạ Tinh Diêu không nói gì cúi đầu, lấy tay che mặt; Đàm Quang trợn mắt há hốc mồm, mất đi tư duy năng lực.

Ôn Bạc Tuyết quỳ rạp trên mặt đất không dám nói lời nào cũng không dám động, bất lực truyền âm: [cứu ta, ô ô.]

Đã có quần chúng diễn viên bạch bạch vỗ tay, bắt đầu nói lên “Chúc mừng chúc mừng”.

Tiểu nha hoàn mờ mịt chuyển bất động cân não.

Tiểu nha hoàn liều mạng tự hỏi, dần dần lý giải hết thảy.

Một cái liên tính rơi xuống xuống lầu, nguy ở sớm tối, cũng sẽ bị hàng xóm láng giềng vỗ tay tỏ ý vui mừng người ——

“Tiểu thư, người này định là ác bá đồng lõa, không chuyện ác nào không làm, hành vi phạm tội ngập trời.”

Tiểu nha hoàn thần sắc kịch biến: “Chạy mau!”

Chapter 48

Quần chúng diễn viên nói xong lời kịch, nhanh như chớp đi rồi.

Thật dài đường tắt nội không người ra tiếng, lại một lần lâm vào như mê yên tĩnh.

“Làm sao bây giờ.”

Nguyệt Phạn nhỏ giọng thì thầm: “Chúng ta nếu không, đi xuống giúp giúp hần?”

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng gật đầu.

“Nho nhỏ tiểu thư,” ngõ nhỏ tiểu nha hoàn bị dọa đến không nhẹ, nhìn nhìn Đàm Quang, lại nhìn sang trên mặt đất Ôn Bạc Tuyết, run bần bật kéo lấy Thẩm Tích Sương cổ tay áo, “Chúng ta đi nhanh đi.”

Này hai người tướng mạo cổ quái, người tới không có ý tốt, rõ ràng không phải cái gì hảo mặt hàng, nàng đang muốn xoay người, chợt thấy bên cạnh người hàng hiên bóng người chen chúc, vội vàng chạy xuống một cái cô nương.

Có Ôn Bạc Tuyết cái này vết xe đổ, Tạ Tinh Diệu không lớn dám trực tiếp lảng không nhảy xuống.

“Ôn sư huynh!” Kiệt lực xem nhẹ hai gã hoa yêu ánh mắt, Tạ Tinh Diệu ở hần trước người bay nhanh ngồi xổm xuống: “Người như thế nào như vậy không cẩn thận, thế nhưng vô ý từ trên lầu té xuống.”

Nàng nói quay đầu, nhìn về phía hai vị thần sắc kinh ngạc cô nương: “Xin lỗi xin lỗi, ta sư huynh có phải hay không làm sợ nhị vị? Chúng ta mới vừa

rồi trải qua trên lầu hành lang dài, không nghĩ tới một chỗ lan can năm lâu thiếu tu sửa ——”

Một câu chưa kịp nói xong, thức hải đột nhiên vang lên Đàm Quang truyền âm: [từ từ!]

Đàm Quang thân là trận này tuồng duy nhất chỉ định vai ác, giờ này khắc này bị nam chủ nhân công nhảy lầu tự sát đoạt tấn nổi bật, đứng ở tại chỗ rất là xấu hổ.

Đãi hấn ổn hạ tâm thần, bình tĩnh phân tích: [không được không được, nếu chỉ nói hấn không cẩn thận ngã xuống lầu, chúng ta cùng Thẩm Tích Sương xác định vững chắc không thể nhắc lên quan hệ.]

Đối nga.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt hơi lẫm.

Nếu nàng đem hết thảy giải thích để ý ngoại, này tiểu nha hoàn bị dọa đến hoang mang lo sợ, chắc chắn lôi kéo Thẩm Tích Sương chạy nhanh rời đi. Kể từ đó, bọn họ đã sẽ bỏ lỡ tuyệt hảo thời cơ, lại đem ở Thẩm Tích Sương trong mắt lưu lại một lời khó nói hết quái nhân ấn tượng, có thể nói tổn hại phụ nhân lại chiết binh.

[tuy rằng không nghĩ dùng biện pháp này..... Nhưng hiện giờ xem ra, chỉ có thể bất cứ giá nào thử một lần.]

Đàm Quang nắm tay: [tới, ăn vạ đi.]

Đột nhiên xuất hiện thiếu nữ áo đỏ thần sắc cổ quái, tiểu nha hoàn siết chặt Thẩm Tích Sương cổ tay áo: “Lan can năm lâu thiếu tu sửa, người sư

huynh liền vô ý rớt xuống dưới?”

Tạ Tinh Điều trầm mặc một sát.

“..... Không.”

Cùng thánh Phạn cùng Yến Hàn Lai tùy nàng xuống lầu, phương nhập hẻm trung, liền nghe được một tiếng bi thống nức nở.

“Là sư huynh chính hần, thoáng nhìn kia mộc lan Điều Điều muốn ngã, tự hành nhảy xuống.”

Tạ Tinh Điều cắn răng: “Chúng ta môn phái danh điều chưa biết, đệ tử mỗi người tu vi thấp kém, đã hồi lâu kiếm không đến linh thạch. Sư huynh liệu sống liệu chết nuôi sống chúng ta, không thành tượng vật vả lâu ngày thành tật.....”

Nguyệt Phạn:?

Nguyệt Phạn mờ mịt: [không phải anh hùng cứu mỹ nhân sao? Như thế nào thành ăn vạ bán thảm?]

Đàm Quang: [người cảm thấy lấy chúng ta hiện tại loại trạng thái này, còn có thể anh hùng đến lên sao?]

Hần khó khăn lắm nói xong, một bên Yến Hàn Lai đã bình tĩnh nói tiếp: “Sư huynh tự tìm tử lộ, nghĩ đến là vì không liên lụy chúng ta.”

Tạ Tinh Điều khẩn tiếp hần lời nói tra: “Sư huynh, người vì sao ngu như vậy. Tuy rằng chúng ta không xu dính túi, nhưng chỉ cần liều mạng đi tích góp, linh thạch tổng hội có.”

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, ngữ khí thường thường, giống như thấp kém

thơ đọc diễn cảm: “Hiện giờ Ôn sư huynh thân bị trọng thương, chúng ta chỉ sợ liền chữa bệnh tiền đều thối không đứng dậy.”

..... Yên Hàn Lai người là chức nghiệp vai diễn phụ sao! Cư nhiên hảo thông thuận hảo không chút do dự tiếp theo!

Này ra hai người chuyển phối hợp đến có thể nói xuất sắc, Nguyệt Phạn đại chịu chấn động, yên lặng nhìn về phía trên mặt đất nằm thẳng Ôn Bạc Tuyết.

Tính.

Tuy rằng anh hùng cứu mỹ nhân thảm biến ăn vạ, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ, còn có cái gì không thể bất cứ giá nào.

Nguyệt Phạn biết nghe lời phải: “Làm sao bây giờ? Chúng ta tiền, chỉ đủ cấp Ôn sư huynh mua một cái nằm đi vào tiểu hộp gỗ.”

Đàm Quang rút cuộc tìm được khả thừa chi cơ, hoành mi lập mục, rất là ghét bỏ mà lui về phía sau vài bước, xoay người rời đi: “Như thế nào gặp phải như vậy mấy cái ngoạn ý nhi, đen đui. Đi đi.”

Nằm trên mặt đất người nọ vẫn không nhúc nhích, phía trước không chút do dự nhảy xuống cao lầu tư thế cũng không giống có giả.

Tiểu nha hoàn bị hù đến phát ngốc, thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?”

Bên kia, Nguyệt Phạn cũng là lòng có hoang mang.

[như vậy có thể được không? Ta nhớ rõ trong nguyên tác, Thẩm Tích

Sương sở dĩ lựa chọn Ôn Bạc Tuyết đi hiến tế, là bởi vì chính mắt thấy hắn

phá vỡ tâm ma, cảm thấy hấn là thiên phú dị bẩm chi tài.]

Nàng tự tin không đủ, ngữ ý mơ hồ: [nhưng hiện tại.....]

Lời còn chưa dứt, bên cạnh người truyền đến một đạo chưa bao giờ nghe nói quá xa lạ nữ âm: “Phụ cận có cái y quán, không ngại đem vị này đạo trưởng đưa đi nhìn xem.”

Trong lòng đột nhiên vừa động, Nguyệt Phạn ngẩng đầu.

Xem người quả nhiên không thể chỉ xem mặt ngoài, vô luận nam nhân nữ nhân, càng xinh đẹp liền càng sẽ gạt người.

Thẩm Tích Sương thanh tuyến thanh uyển nhu hòa, xứng với một trương phúc hậu và vô hại, trắng nõn tú mỹ mặt, rất khó làm người liên tưởng đến giết người như ma hung tàn vai ác.

Có lẽ là thấy Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, Thẩm Tích Sương ôn hòa cười: “Chư vị không cần lo lắng, nếu bèo nước gặp nhau, kia đó là có duyên, hưởng chi may có tiểu đạo trưởng nhóm kịp thời hiện thân, mới giúp chúng ta bức lui kia ma tu. Hôm nay chữa thương xem bệnh linh thạch, toàn từ ta sở ra.”

[Thẩm tiểu thư,] Ôn Bạc Tuyết giật giật đầu ngón tay, [người thật tốt.]

Hài tử không nên thân, có nãi chính là nương.

Nguyệt Phạn nhin xuống nhẹ gõ hấn đầu xúc động: [bỗng, nhân gia đó là thêm người thân mình.]

*

Từ xưa đến nay, ăn vạ quả nhiên là lần nào cũng đúng kịch bản.

Ôn Bạc Tuyết bị an trí ở y quán giường bệnh, vì không cho đại phu lộ ra tiếng gió, Tạ Tinh Diệu cố ý lấp đầy không ít linh thạch, bảo đảm kế hoạch vạn vô nhất thất.

“Ai, thật không nghĩ tới, Tạ cô nương các người quá đến như thế gian nan. Chớ có khổ sở, khổ nhặt từ tổng hội quá khứ.”

Những người khác canh giữ ở trong phòng, Tạ Tinh Diệu tắc cùng tiểu nha hoàn ra ngoài bốc thuốc.

Tiểu nha hoàn tên là A Xuân, là từ xuân thụ hóa hình tinh quái, đánh tiểu liên sinh hoạt ở Thẩm phủ bên trong, tính tình thiên chân không rành thế sự.

Tạ Tinh Diệu nghe nàng nhẹ giọng an ủi, miễn cưỡng câu ra ý cười: “Đa tạ A Xuân cô nương.”

“Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người sư huynh, ta còn tưởng rằng hắn là cái ăn chơi trác táng đâu.”

A Xuân thở dài: “Hắn sinh đến đẹp, khí chất không tồi, ngay cả trên người quần áo cũng ——”

Từ từ.

Tiểu cô nương tâm giác không đúng: “Tạ cô nương, các người sư môn nghèo đến trị không được thương, vì sao mỗi người quần áo như thế ngăn nắp?”

..... Không tốt.

Hôm nay tiết mục vốn là anh hùng cứu mỹ nhân, nếu muốn ở trước tiên bắt

lấy Thẩm Tích Sương lực chú ý, Ôn Bạc Tuyết cố ý mặc vào hoa hòe loè loẹt một kiện bảo sa giao y.

“Có sao? Hàng giả mà thôi. A Xuân cô nương người cũng biết, hiện tại trừ ma sinh ý không hảo làm, nếu ăn mặc rách tung toé, tất nhiên tìm không được kim chủ.”

Tạ Tinh Diệu nghe tiếng cười cười, đầu ngón tay linh lực lặng yên tản ra, cắt qua cổ tay áo một sợi sợi tơ: “Người xem, nơi này đã rạn đường chỉ.”

A Xuân trong mắt nghi hoặc rút đi: “Kia vì sao hàng xóm láng giềng gặp người sư huynh từ cao lâu nhảy xuống, muốn mỗi người vỗ tay trăm trò khen ngợi đâu?”

“Sư huynh từng đối bọn họ một vị thân bằng xuất thủ qua.”

Tạ Tinh Diệu trong đầu bay nhanh vận chuyển, đã từng xem qua tiểu thuyết điện ảnh kịch từng cái hiện lên: “Kia ác yêu đã thương người vô số, chỉ vì hấp thu Nhân tộc cốt nhục, cổ vũ mình thân tu vi. Bọn họ trong lòng biết ác yêu vào nhằm lạc lối, lại không đành lòng đối hấn xuống tay ——”

Nàng cắn răng thở dài: “Sư huynh hao hết trăm cay ngàn đắng, rốt cuộc đem này tru sát, tự kia về sau, cũng liền thành các hàng xóm láng giềng cái đình trong mắt, cái gai trong thịt.”

A Xuân một cái đơn thuần tiểu cô nương, nào từng gặp gỡ quá loại này kẻ lừa đảo, nghe vậy mặt lộ vẻ không đành lòng, nắm lấy nàng lòng bàn tay:

“Các người vất vả!”

Chờ y quán chiêm hảo được, liền từ các nàng hai người lấy về sương

phòng.

Tạ Tinh Diệu đẩy cửa mà vào, vạn hạnh trước mắt là phiên hòa thuận cảnh tượng.

“Tạ sư muội, người đã trở lại.”

Ôn Bạc Tuyết dựa ngòai mép giường, biểu tình ẩn có bi thương: “Làm phiên người đi lấy được.”

Nghĩ đến cũng là, chính như Đàm Quang lời nói, nhân vật giả thiết nhất quan trọng. Hắn từ êm đẹp cao lãnh chi hoa lác mình biến hoá, thành cùng đường tự tìm tử lộ Cái Bang tuyển thủ hạt giống, chênh lệch to lớn, đích xác gọi người khó có thể tiếp thu.

“Chúng ta ở thảo luận ôn công tử thâm nhập long huyết, lấy bản thân chi lực đồ diệt ác long lần đó trải qua.”

Thẩm Tích Sương cư nhiên thập phần hữu hảo, gật đầu cười khẽ: “Tạ cô nương không ngại tới ta bên người ngòai xuống.”

Kỹ thuật diễn thật tốt.

Nguyên văn “Ôn Bạc Tuyết” như vậy khôn khéo, mới đầu đều có thể bị nàng chơi đến xoay quanh.

Nhớ tới nàng ngòai đã làm sự, Tạ Tinh Diệu chỉ cảm thấy như mũi nhọn bối, lễ phép tính cười cười: “Đa tạ Thẩm tiểu thư.”

Bên cạnh A Xuân hiếu kỳ nói: “Ôn công tử đồ quá long?”

“Hai năm trước sự tình, không đáng nhắc đến.”

Ôn Bạc Tuyết không am hiểu nói dối, đem này sơ lược: “Chúng ta hôm nay

trên người sờ xuyên quần áo, chính là đồ long được đến tạ lễ.”

Tạ Tinh Diệu ý cười cứng đờ.

A Xuân mờ mịt tròn tròn hai mắt: “Tạ lễ? Không phải phỏng chế đồ dỏm sao?”

[hội nghị khẩn cấp hội nghị khẩn cấp!]

Tạ Tinh Diệu bay nhanh truyền âm: [Thảm Tích Sương cũng hỏi các người quần áo chuyện này?]

[đúng vậy!]

Ôn Bạc Tuyết lập tức nói tiếp: [may mắn Đàm Quang tiểu sư phó lâm thời biên cái đồ long chuyện xưa, mới làm chúng ta đem lời nói viên trở về ——

A Xuân cũng hỏi người?]

Này vận khí thật giỏi.

Bọn họ không chỉ có lật xe, còn có thể đâm xe.

[ta nói cho nàng, này đó đều là hàng giả, không đáng giá tiền.]

Tạ Tinh Diệu khẽ vuốt cái trán: [từ từ..... Đàm Quang tiểu sư phó?]

Hắn hẳn là không ở y quán a.

Nàng trong lòng hoang mang phương khởi, tức khắc nghe thấy một đạo hồi âm: [ta chính ghé vào nóc nhà.]

Ghé vào nóc nhà Đàm Quang nói: [yên tâm, võng văn tay bút đang bịa chuyện thượng tuyệt không sẽ phiên ——]

Hắn nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Bao gồm Yến Hàn Lai ở bên trong, mấy người đều là mắt lộ ra hàn quang.

Đàm Quang: [khụ, hẳn là có thể viên qua đi. Ôn đạo hữu, người kế tiếp thuật lại ta nói liền hảo.]

Nhân có truyền âm, trong phòng xuất hiện trong thời gian ngắn đình trệ.

Thẩm Tích Sương ngược mắt: “Tiểu đạo trưởng nhóm, làm sao vậy?”

Giống điều tùy thời chờ phân phó rắn độc.

Tạ Tinh Diệu tâm sống nguội ý, bên tai vang lên Ôn Bạc Tuyết cười khế:

“Không ngại, Tạ sư muội quá mức kinh ngạc thôi —— về ta đồ long việc, nàng cũng không biết được.”

Tạ Tinh Diệu đoán ra Đàm Quang chuyện xưa tuyền, rất là phối hợp: “Sư huynh, cái gì đồ long?”

“Năm đó chúng ta môn phái nghèo đến không có gì ăn, vừa lúc gặp ác long hiện thế, quan phủ dán lệnh truy nã.”

Ôn Bạc Tuyết sắc mặt tái nhợt, tươi cười tự mang vài phần chọc người thương tiếc yếu ớt: “Người còn nhớ rõ sao? Ta khẳng khẳng muốn đi, người lại cảm thấy quá mức nguy hiểm, đem ta lưu tại môn phái trung.”

“Hay là ——”

Tạ Tinh Diệu kinh ngạc: “Người gạt ta đi!”

“Không đi, chúng ta đều sẽ đói chết, đi, có lẽ còn có thể cầu được một tia sinh lộ.”

Bạch y thanh niên mỉm cười lắc đầu: “Ta phải tới vài món bảo y, không muốn làm người lo lắng, liền nói là đầu đường mua tới hàng rẻ tiền.”

Thẩm Tích Sương nhẹ giọng mở miệng: “..... Không tồi, ta vừa mới xem

qua, ôn công tử quần áo giá trị xa xỉ, đều không phải là phạm vật.”

Cư nhiên viên thượng, thuận tiện đắp nặn một cái có thực lực có đảm đương hảo nam nhân hình tượng.

Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: [thật ngu.]

[đây là ta xem qua một quyển tiểu thuyết cốt truyện, kêu □ xuyên thành cố chấp vai ác cá mặt bạch nguyệt quang □.]

Đàm Quang cười hắc hắc, thần thức khẽ nhúc nhích, tự thức hải trung truyền đến văn án đoạn ngắn.

[một sớm xuyên qua, nàng thành vai ác thiếu niên khi tiểu sư muội. Chẳng qua đối hắc mềm ngôn vài câu, trợ hắc đồ diệt ác long, vì hắc mua kiện hộ thân pháp y, vì cái gì..... Vai ác lại đem nàng đề ở góc tường, hồng mắt nói giọng khàn khàn: Nếu trêu chọc ta, vậy đừng rời đi.]

Nguyệt Phạn hút một ngụm khí lạnh: [nói như thế nào đâu, có mỗi giang văn học thành kia mùi vị.]

Bên kia, Thẩm Tích Sương từ từ uống một ngụm trà nóng: “Nghĩ đến ôn công tử tu vi không thấp, vì sao quý phái sẽ lưu lạc đến tận đây?”

Người này quả nhiên không hảo lừa gạt.

Tạ Tinh Diệu hàng mi dài phút chốc động, lại nghe Ôn Bạc Tuyết nói: “Thật không dám giấu giếm, lần đó đồ diệt ác long quyết chiến tổn thương ta tâm mạch, hiện giờ ta đã thành phế nhân, tồn tại chỉ có thể liên lụy sư đệ sư muội..... A, sinh mà làm người, bất quá một cái chê cười.”

Thuận tiện còn có thể viên thượng nhảy lầu tự sát nguyệt trang.

Tuyết.

[đây là □ lòng ta mạch tẫn toái sau toàn sự môn đều hỏa táng tràng □.]

Trên nóc nhà Đàm Quang đúng lúc nói: [thẳng đến cái kia thiếu nữ trở về, nàng mới hiểu được, chính mình bất quá là tông môn bạch nguyệt quang thể thân. Sự phụ sự huynh sủng ái tất cả đều là giả, chẳng sợ nàng dùng hết sở hữu, cũng chỉ có thể đến tới một câu “Người cười rộ lên không giống nàng”. Dương vực sâu cự thú đánh bất ngờ sơn môn, nàng cầm trong tay trường kiếm lấy mệnh tương bác, ở kiếm quang huyết quang nói cho bọn họ, từ đây không ai nợ ai.]

Nguyệt Phạn: [trăm triệu không nghĩ tới, bọn họ khóe mắt muốn nứt ra, đuôi mắt đỏ bừng, khóc lóc cầu nàng đừng rời khỏi.]

Đàm Quang: [bingo!]

“Lại có việc này.”

Thẩm Tích Sương liễm mi nhấp môi, mặt lộ vẻ đồng tình: “Ta còn có một chuyện khó hiểu..... Ôn công tử hàng yêu trừ ma nhiều năm, vì sao tự cao lâu rơi xuống, lại đến tới hàng xóm láng giềng nhất trí hoan hô?”

“Ta biết!”

A Xuân chớp chớp mắt: “Tạ cô nương cùng ta nói, ôn công tử từng trừ diệt quá bọn họ một cái bạn bè thân thích, lúc này mới bị cái kia phổ bá tánh coi làm kẻ thù.”

“Không tòi.”

Ôn Bạc Tuyết: “Ta chỉ cầu thủ vững trong lòng chính đạo, đến nỗi người

khác, liền lưu bọn họ tùy ý đi nói đi —— Thẩm tiểu thư, người sẽ không cũng cùng bọn hắn giống nhau, cảm thấy ta lãnh khốc vô tình đi?”

Thẩm Tích Sương bị hỏi đến sửng sốt, tiện đà cười cười: “Tự nhiên sẽ không. Ôn công tử lòng mang thiên hạ, chính là đại nghĩa.”

[y.]

Tạ Tinh Diệu nhíu nhíu chóp mũi: [ta như thế nào người được một cỗ hương thơm trà hương.]

[này đều không phải là ta tự nghĩ ra lời kịch, là □ ta dựa trà xanh làm tinh gả vào hào môn □ nữ chính nói.]

Đàm Quang chính sắc: [toàn thành phố A hào môn vòng đều biết, hắn không gần nữ sắc, đăm mực thanh lãnh. Thẳng đến ngày nọ người qua đường trong lúc vô tình phát hiện, hắn thế nhưng đem một cái nũng nịu cô nương ấn ở đầu tường thân! Tin tức truyền ra, toàn võng đều tặc!]

[nói như thế nào đâu.]

Nguyệt Phạn trầm tư sau một lúc lâu, chần chờ nói tiếp: [tuy rằng thực thái quá..... Nhưng không thể phủ nhận, đích xác đem sở hữu lỗ hổng toàn cấp viên thượng.]

Tạ Tinh Diệu gật đầu: [hơn nữa logic rõ ràng, chuyện xưa tuyến hoàn chỉnh, nếu ta là Thẩm Tích Sương hoặc A Xuân, chắc chắn cảm thấy Ôn sư huynh hiền ngang lẫm liệt, săn sóc thân hữu, là cái lòng có mảnh hổ tề người tường vi người tốt.]

Ôn Bạc Tuyết bội phục sát đất: [quá lợi hại, đây là trong truyền thuyết chức

nghiệp tu dưỡng sao!]

Yến Hàn Lai không hiểu bọn họ, Yến Hàn Lai cảm thấy đạo lý đối nhân xử thế thực phiền.

[hơn nửa trải qua như vậy một phen chải vuốt, ta giống như ngọc.]

Đàm Quang khẽ vuốt cằm, chỉ cảm thấy ngay lập tức hết sức rộng mở thông suốt: [vừa rồi nói chuyện xưa tình tiết, chính là □ xuyên thành cổ chấp vai ác cá mặt bạch nguyệt quang sau ta làm toàn sư môn hỏa táng tràng, cuối cùng dựa trà xanh làm tinh gả vào hào môn □ đại cương a! Đại bán, nhiệt điểm tề tụ, viết ra tới tuyệt đối đại bán!]

Tạ Tinh Diêu:.

Người gác nơi này điệp buff đâu?

Chapter 49

Đương Đàm Quang lần đầu thu hồi câu kia “Tuyệt không lật xe” lời nói hùng hồn, rốt cuộc, bọn họ lần đầu tiên không có lật xe.

Tạ Tinh Diệu ngồi ở y quán chiếc ghế thượng, đã lâu mà cảm thấy như trút được gánh nặng, nói chuyện gian lặng yên ghé mắt, nhìn về phía Thẩm Tích Sương.

Thẩm Tích Sương ngồi ở nàng bên cạnh người, tinh tế ngửi đi, có thể nghe thấy một cỗ tươi mát đào hoa hương.

Vị này thiên kim tiểu thư sinh đến xinh đẹp, mục tựa thu thủy, da như ngưng chi, một bộ nhật nhẽo váy dài mờ mịn như yên, sẵn ra phong tư sở sở, tựa như minh châu sinh vụng.

Ai có thể nghĩ đến, nàng kỳ thật là một con khoác “Thẩm Tích Sương” thân xác ác yêu.

“Hôm nay bởi vì ta, chậm trễ nhị vị nguyên bản hành trình. Xin lỗi.”

Ở Đàm Quang truyền âm chỉ đạo hạ, Ôn Bạc Tuyết như cá gặp nước:

“Xem hai vị đường đi, chẳng lẽ là muốn ra khỏi thành?”

“Ngày xuân đúng là ngắm cảnh hảo thời điểm, ta bỗng tính toán cùng A Xuân một đạo đi trước hoa lâm.”

Thẩm Tích Sương gật đầu cười khế, môi mỏng không điểm mà chu, giơ lên nho nhỏ độ cung: “Gặp được chư vị đạo trưởng, có thể so ngắm hoa có ý nghĩa đến nhiều.”

A Xuân gật đầu: “Tiểu thư nhà ta từ nhỏ thích hiệp nghĩa thoại bản, đối lòng

mang đại nghĩa người nhất kính nể. Ôn đạo trưởng xem như vận khí tốt, mới có thể ở hôm nay gặp gỡ nàng, nếu là người khác, nhưng không nhất định như vậy giúp người.”

Thẩm Tích Sương lắc đầu: “Sao có thể nói như vậy.”

Nàng thanh tuyến uyển chuyển nhu hòa, âm cuối rất nhỏ ép xuống, ngôn ngữ chi gian mang theo vài phần sủng nịch ý vị, hiển nhiên cùng A Xuân quan hệ rất tốt.

“Tú Thành nhiều là ngọp trong vàng son, tận hưởng lạc thú trước mắt hạng người, có thể kết bạn trước mắt các vị, là ta vận khí.”

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược truyền âm: [tuy rằng biết đây là giả.....

Nhưng Thẩm tiểu thư hảo ôn nhu.]

[ổn định, coi như là ở đóng phim!]

Nguyệt Phạn hận sắt không thành thép: [gốc nhãi con, là người muốn công lược nàng, ngàn vạn đừng bị nàng trái lại xử lý.]

Nàng ngôn ngữ bay nhanh, hai câu nói cho hết lời ngay lập tức, thức hải đột nhiên xâm nhập một khác nói thần thức.

[..... Giả?]

Nguyệt Phạn ngẩng đầu, nhìn thấy Yến Hàn Lai hơi trầm xuống mắt phượng.

Không xong, nói lỗ miệng.

Yến Hàn Lai giờ này khắc này, là không biết Thẩm Tích Sương thân phận thật sự.

[Đàm Quang..... Đàm Quang tiểu sư phó có phải hay không quên nói cho người?]

Tạ Tinh Diệu trong lòng phút chốc động, nhanh chóng biến hảo ứng đối phương pháp: [hắn không phải nhận thức một cái bộ khoái cô nương sao? Kia cô nương tối hôm qua nói cho nàng, phát hiện Thẩm phủ tiểu thư hành tung thập phần quỷ dị.]

[đúng đúng đúng!]

Ôn Bạc Tuyết khẩn trương đến lợi hại, lại cấp trên mặt hạ cái định thân pháp quyết: [chính là ngày hôm qua ban đêm Yến công tử đi trước rời đi thời điểm —— chúng ta trải qua một đêm thương thảo, cảm thấy Thẩm tiểu thư hiềm nghi rất lớn, nói không chừng nàng ôn nhu tất cả đều là nguy trang, sau lưng kỳ thật là cái giết người không chớp mắt tà ám yêu ma.]

Giải thích thông.

Ôn Bạc Tuyết buông ra nắm chặt song quyền.

Tới Tu chân giới nhiều ngày như vậy, hắn tiên thuật pháp quyết tu luyện không quá lớn tiến triển, ngược lại là kỹ thuật diễn kế tiếp bò lên, học xong như thế nào lừa gạt người.

Cái này nho nhỏ nhạc đệm bình an qua đi, Ôn Bạc Tuyết không hề rối rắm tại đây, ngưng thần nghe Thẩm Tích Sương lời nói.

Không thành tưởng ngay sau đó, cư nhiên lại nghe thấy Yến Hàn Lai truyền âm.

[không phải.]

Không ngừng Ôn Bạc Tuyết, Tạ Tinh Diêu cũng bay nhanh giương mắt: [cái gì không phải?]

Yến Hàn Lai thần sắc như thường: [phía sau màn thao túng yểm thuật người, đều không phải là Thẩm Tích Sương.]

Thẩm Tích Sương dù sao cũng là cái thiên kim tiểu thư, nếu chậm chạp không về gia, chắc chắn làm trong nhà người tâm sinh sầu lo.

Lúc này sắc trời dần tối, đã đến lúc chạng vạng, nàng cùng A Xuân song song từ biệt, công bố ngày mai lại đến thăm Ôn Bạc Tuyết.

Lưỡng đạo thân ảnh xa xa biến mất ở con đường cuối, Tạ Tinh Diêu rất cuộc có thể mở miệng mở miệng: “Phía sau màn làm chủ không phải Thẩm Tích Sương? Người vì sao biết?”

Nàng theo bản năng cảm thấy không có khả năng.

□ Thiên đồ □ giấy trắng mực đen viết rõ cái này phó bản cuối cùng vai ác thân phận, hướng chi cốt truyện liền mạch lưu loát, không hề có nhưng cung nghi ngờ địa phương.

Thẩm Tích Sương bụng dạ khó lường tiếp cận Ôn Bạc Tuyết, trăm phương nghìn kế đem hấn mị hoặc, ở phó bản tiếp cận kết thúc thời điểm, lợi dụng yểm thuật mê hoặc hấn tâm thần, mưu toan dẫn đường hấn tự nguyện mở ra tâm mạch, hiển tế tiên cốt.

Trừ bỏ nàng, từ đầu đến cuối không có xuất hiện quá cái thứ hai vai ác nhân vật.

“Đúng vậy.”

Đàm Quang từ nóc nhà xuống dưới, dùng thanh khiết thuật tẩy đi lòng bàn tay hắc hôi: “Yến công tử nói được như thế chắc chắn, hay là tìm được rồi cái gì chứng cứ?”

“Tâm ma lúc sau, ta cùng người từng vào yểm thuật cơ thể mẹ cảnh trong mơ.”

Yến Hàn Lai liếc liếc mắt một cái Tạ Tinh Diêu: “Cảnh trong mơ cùng thức hải tương thông, thường thường dính có nằm mơ giả linh tinh hơi thở —— yểm thuật cơ thể mẹ, hơi thở cùng Thẩm Tích Sương tương đi khá xa.”

Tạ Tinh Diêu một đốn.

Tâm ma rút đi sau, nàng cùng Yến Hàn Lai đích xác tiến vào một khác tràng cảnh trong mơ. Trong mộng là ban đêm Tú Thành, mọi nơi tĩnh mịch không tiếng động, an tĩnh đến có chút khiếp người.

Nàng lúc ấy cảm thấy hung phạm đã định, vẫn chưa ở trong mộng nhiều làm tra xét.

Ôn Bạc Tuyết đầu óc chuyển bất quá tới: “Nhưng là ——”

Hắn khó khăn lắm nói ra hai chữ liền ngậm miệng, xuyên qua một chuyện chính là tuyệt mật, tổng không có khả năng trắng ra nói cho Yến Hàn Lai, bọn họ đang ở trải qua một quyền trong tiểu thuyết cốt truyện.

Nhưng là này nói không thông a.

Yến Hàn Lai nguyên hình là cảm giác lực hơn người linh hồ, thêm chi tu vi pha cao, đối hơi thở nhạy bén độ xa xa cường với bọn họ mấy cái người xuyên việt, hắn nói tương đi khá xa..... Kia hắn là không có sai.

“Nếu Yến công tử có thể phân biệt ra yểm thuật cơ thể mẹ hơi thở.”

Nguyệt Phạn nhẹ xoa giữa mày, ý đồ loát thanh thành linh xảy ra thật lớn tin tức lượng: “Đối đãi người nhìn thấy chân chính cơ thể mẹ, có không đem này liếc mắt một cái nhận ra?”

Trong một góc xanh đen sắc thân ảnh nghiêng nghiêng về phía sau một dựa, ý thượng chiếc ghế lưng ghế.

Yến Hàn Lai làm như cười nhạt một tiếng: “Ta xa không có như vậy thần thông.”

Hắn nói: “Trong mộng hơi thở cực kỳ mỏng manh, ta sở dĩ xác định kia đều không phải là Thẩm Tích Sương, là bởi vì hai người chi gian sai biệt quá lớn, cực dễ phân biệt.”

Ôn Bạc Tuyết ở vào mờ mịt trạng thái: “Có thể hay không là Thẩm tiểu thư ẩn tàng rồi chính mình chân thật hơi thở, làm người chỉ có thể nhìn thấy một tầng biểu hiện giả dối?”

Nghĩ đến lại giác không đúng, xem nguyên văn miêu tả, Thẩm Tích Sương tu vi không thể so Yến Hàn Lai cao, nếu tưởng đã lừa gạt hắn, chỉ sợ không quá dễ dàng.

“Cơ thể mẹ chi khí ử đột đông lạnh, Thẩm Tích Sương..... Tuy rằng cũng không sạch sẽ, nhưng càng vì bén nhọn, bộc lộ mũi nhọn.”

Yến Hàn Lai cười cười: “Đương nhiên, trở lên chỉ là một mình ta lời tuyên bố, thượng vô vô cùng xác thực chứng cứ.”

Nhân hắn ngăn ngừa vài đoạn lời nói, sớm đã xác định tốt cốt truyện nháy

mắt long trời lở đất.

Đàm Quang chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm vang lên, gian nan truyền âm: [không phải đâu..... Nguyên tác chẳng lẽ còn có thể làm lỗi?]

Nguyệt Phạn nhẹ nhàng cắn tay phải ngón tay cái: [cũng có thể là Yến Hàn Lai bị che giấu, nhưng lấy hấn thiên phú cùng tu vi, không nên a.]

[các vị, ta có một cái lớn mật suy đoán.]

Trong phòng không khí nhất thời đọng lại, một hồi lâu, Tạ Tinh Diệu yên lặng tiếp được lời nói tra: [phía trước trải qua quá hai cái phó bản, mọi người đều còn nhớ rõ đi.]

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết tự nhiên sẽ không quên, Đàm Quang nghe bọn hấn giảng thuật quá đại khái ngọn nguồn, đồng dạng ứng thanh “Ân”.

[ở cái thứ nhất phó bản, Bạch Diệu Ngôn từng bị Giang Thừa Vũ hạ mị thuật, cho nên đối hấn khẳng khẳng một mực.]

Tạ Tinh Diệu liễm mi: [nhưng khi chúng ta đọc một lượt □ Thiên đồ □, nguyên văn chỉ biết nói cho chúng ta biết, nàng cùng Giang Thừa Vũ là đối lẫn nhau yêu nhau lại lẫn nhau căm hận oán ngẫu, bởi vì không bỏ được giết hấn, lấy tự vận phương thức hoàn thành trả thù.]

[không sai.]

Nguyệt Phạn thấp giọng: [cái thứ hai phó bản cũng là như thế này, chúng ta quá mức ỷ lại nguyên tác, cho rằng ở Sóc Phong Thành gặp được cô nương xác định vững chắc là Vân Tương ——]

Ôn Bạc Tuyết: [kỳ thật..... Là 300 năm trước Đại Tư Tế Vân Tương.]

Bọn họ đổi nguyên tác cốt truyện chưa bao giờ từng có hoài nghi, lại xem nhẹ một cái rõ ràng sự thật.

□ Thiên đồ □ bất quá là bản từ văn tự cấu thành tiểu thuyết, mà ở bọn họ trước mắt triển khai, là một cái rộng rãi to lớn, quỷ quyết khó lường chân thật thế giới.

Chân thật nhân sinh, thường thường tiềm tàng càng nhiều bí mật, quỷ kế, âm mưu cùng trời xui đất khiến.

Nếu Thẩm Tích Sương đều không phải là chân chính chủ mưu, mà ở nguyên văn..... Ôn Bạc Tuyết tìm làm hung phạm, sát sai rồi người đâu? [nếu phía sau màn làm chủ không phải Thẩm Tích Sương.....]

Đàm Quang nhú mày, ít có mà hiển lộ vài phần đứng đắn chi sắc: [nàng cùng hung phạm tất nhiên quan hệ phi thiên, hơn nữa phía sau màn làm chủ vô cùng có khả năng tiềm tàng ở Thẩm phủ bên trong. □ Thiên đồ □ tuy rằng sẽ rơi rớt nào đó tin tức, nhưng vai chính đoàn thật là ở Thẩm phủ tiêu diệt yểm thuật, thu hồi tiên cốt.]

“Nhưng căn cứ Đàm Quang tiểu sư phó được đến tình báo, Thẩm phủ xác có cổ quái.”

Nguyệt Phạn chỉnh hợp nhất phiên tin tức, trầm giọng mở miệng: “Nếu hung phạm đều không phải là Thẩm tiểu thư..... Hẳn là như thế nào đem này tìm ra, chính là hiện giờ lớn nhất nan đề.”

Tạ Tinh Diệu ánh mắt hơi động, xem một cái Yên Hàn Lai: “Yên công tử

mới vừa nói quá, Thẩm tiểu thư hơi thở không sạch sẽ. Đây là có ý tứ gì?”

“Mặt chữ ý tứ.”

Yến Hàn Lai ngữ ý nhàn nhạt: “Nàng không lớn thích hợp.”

Cho nên Thẩm Tích Sương xác thật có vấn đề.

Nàng nhú mày suy tư chỉnh chuyện ngọn nguồn, lại nghe Yến Hàn Lai tiếp tục nói: “Nếu muốn tìm đến hung phạm, thượng có một cái lối tắt.”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu, đối thượng hấn hai mắt.

“Ta cùng Tạ cô nương bài trừ tâm ma sau, song song nhập quá yểm thuật cơ thể mẹ cảnh trong mơ —— là Tú Thành.”

Thanh y thiếu niên một mình ngồi trên góc, bị bên cửa sổ mặt trời lặn ánh lượng màu hồng phách đôi mắt, nói cập việc này, Yến Hàn Lai không biết nghĩ đến cái gì, hàng mi dài run lên: “Tú Thành ở ngoài là tràng phổ phổ thông thông mộng, Tú Thành bên trong uy áp sậu tăng, chắc là yểm thuật trung tâm. Nếu có thể tiến vào trong đó, đêm này khám phá, nắm mơ giả thân phận tự nhiên miêu tả sinh động.”

Ôn Bạc Tuyết tò mò: “Nhưng chúng ta đã tránh thoát yểm thuật, như thế nào mới có thể lần thứ hai đi vào giấc mộng?”

“Đi vào giấc mộng quyết.”

Yến Hàn Lai cười cười: “Tú Thành bên trong, không còn có rất nhiều chịu yểm thuật khó khăn, trăm miền không tỉnh tỉnh quái sao.”

Hấn ý tứ là, lợi dụng đi vào giấc mộng quyết xông vào người bị hại tâm ma, tâm ma bên ngoài chính là yểm thuật cơ thể mẹ, hai người lẫn nhau tương

thông.

Đi vào giấc mộng quyết khó khăn cực cao, đối thi thuật giả tâm tính cũng có yêu cầu, Nguyên Anh dưới, tinh thông này thuật người ít ỏi không có mấy.

Tạ Tinh Diệu nắm tay: [đáng giận, bị hấn trang tới rồi.]

“Biện pháp này không tồi, nhưng là ——”

Đàm Quang nhẹ vỗ đầu ngón tay: “Quá nguy hiểm. Một người tâm ma cũng đã quá sức, yểm thuật cơ thể mẹ, tất nhiên cất chứa hiểu rõ chi bất tận, mọi người tâm ma. Một khi bị nhốt ở trong đó ra không được, rất có thể cả đời đều không thể lại trợn mắt.”

Đây là xa xa vượt qua nguyên văn phạm trù lĩnh vực, một khi đặt chân trong đó, không ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì.

Trải qua này một phen thương thảo, thật vất vả kết bạn Thẩm Tích Sương hân hoan sung sướng bị tiêu ma hầu như không còn, mấy người tĩnh tọa y quán, sau một lúc lâu không ra tiếng.

Cuối cùng là Tạ Tinh Diệu đánh vỡ trầm mặc.

“Nếu Yến công tử nói, Thẩm tiểu thư xác có miêu nị, chúng ta không ngại tiếp tục cùng nàng lui tới, nhìn xem có thể hay không theo dấu vết để lại, tìm được phía sau màn hung phạm.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Đến nỗi đi vào giấc mộng, đại nhưng đem nó làm một cái dự phòng phương pháp. Chúng ta trước với trong thành sưu tập càng nhiều về việc này tình báo, đến lúc đó lại thống nhất làm quyết định, như thế nào?”

Hiện giờ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, chậm rãi sờ soạng càng nhiều manh mối.

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Ân. Thăm tiểu thư bên kia, yên tâm giao cho ta đi.”

*

Tuy không biết đến tột cùng là chân tình vẫn là giả ý, nhưng ít ra từ bên ngoài thưởng xem, Thảm Tích Sương đối Ôn Bạc Tuyết nhất có hảo cảm. Nàng cực có thể là yểm thuật việc đồng lõa, lời nói khách sáo nhiệm vụ bị Ôn Bạc Tuyết vững vàng tiếp được, chỉ chờ ngày mai cùng nàng tái kiến.

□ Thiên đồ □, cái này phó bản giảng co đại khái nửa tháng tả hữu, hiện giờ bọn họ sơ tới Tú Thành, nóng vội cũng không làm nên chuyện gì.

Ôn Bạc Tuyết ra không được y quán, chỉ có thể ở trong phòng nghỉ tạm, những người khác tắc binh chia làm hai đường, ném thủ ở trong thành sưu tập càng nhiều manh mối.

Tạ Tinh Diệu ngửa đầu xem một cái bắt đầu tối sắc trời, yên lặng ghé mắt, nhìn phía bên cạnh người một mặt xanh đen.

Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang đều là tiểu thuyết cuồng nhiệt người yêu thích, xuyên qua đến xa lạ dị thể giới, thật vất vả gặp gỡ cái người cùng sở thích, vì thế thuận lý thành chương kết bạn, đi thảo luận kia bốn đại cương văn.

Đến nỗi cùng nàng đồng hành người ——

Cảm thấy nàng tầm mắt, Yên Hàn Lai im lặng rũ mắt, hàng mi dài đen nhánh, ở đáy mắt vụng khai một mặt đậm ảnh.

Tạ Tinh Diệu dời đi ánh mắt.

Kỳ thật Yến Hàn Lai theo như lời đi vào giấc mộng phương pháp, chưa chắc không thể thử một lần.

Nàng nếu có thể thành công, liền có thể khám phá cơ thể mẹ thân phận; liền tính bất hạnh thất bại, chờ những người khác tru sát phía sau màn hung phạm, yểm thuật đồng dạng sẽ tan biến.

Ở nguyên văn cốt truyện, “Tạ Tinh Diệu” liền từ đầu ngủ tới rồi đuôi.

“Tạ cô nương.”

Nổi lòng chưa định, bên cạnh người truyền đến lười biếng thiếu niên âm:

“Ở suy nghĩ như thế nào đi vào giấc mộng?”

Yến Hàn Lai ngữ khí cực đậm, huề có vài phần không chút để ý thiên trào, âm điệu tuy nhẹ, lại làm Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên ngẩng đầu: “Người như thế nào biết?”

Yến Hàn Lai hồi lấy một tiếng cười khẽ: “Không khó đoán.”

Nghĩ tới.

Người này đã từng nói qua nàng tư duy đơn giản, nhớ nhưng suy nghĩ thực dễ dàng có thể bị đoán được.

Tạ Tinh Diệu dời đi ánh mắt: “Đến nổi Yến công tử, định nghĩ đến như thế nào có lệ hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng trở về phòng ngủ.”

Yến Hàn Lai: “Không tồi.”

Có đủ chẳng biết xấu hổ.

Hiện giờ chính trực ngày xuân, đúng lúc là trăm hoa đua nở thời tiết. Vô số

tu sĩ mộ danh tới đây, dục đồ xem xét Tu chân giới trung tiếng tăm lừng lẫy Hoa đô, cho nên vào đêm về sau, trên đường người đi đường kề vai sát cánh.

Tạ Tinh Diệu chưa tưởng hảo đi trước nơi nào sưu tầm tình báo, mọi nơi nhìn xung quanh gian, dần dần bị hai bên cửa hàng hút đi lực chú ý.

Trường nhai hai sườn là bài bài san sát hoa thụ, chi đầu nụ hoa phấn bạch như hà, cùng mờ nhạt đèn đường dao tương hô ứng, nhuộm đắm ra tầng tầng lớp lớp nhu hòa vàng sáng.

Hoa thụ dưới, đủ loại kiểu dáng tiểu quỳ hàng tranh nhau rao hàng, tiếng người, tiếng bước chân, thét to thanh cùng nhánh cây rào rạt tiếng vang lẫn nhau đan chéo, náo nhiệt phi thường.

Liên Hỉ trấn quá tiểu, Sóc Phong Thành quá lãnh, nàng đầu một hồi chính thức nhìn thấy Tu chân giới thành trì bóng đêm, trong lòng không khỏi vui mừng.

—— khi còn nhỏ thường xuyên bị nhốt ở trong nhà, không có biện pháp cùng cùng tuổi bạn tốt ra cửa chơi đùa, sau lại mỗi một lần tùy tâm sở dục đi dạo, đều có thể làm nàng tâm sinh nhảy nhót.

Yến Hàn Lai nhìn ra nàng vui sướng, phá lệ không có mở miệng châm chọc, mà là theo Tạ Tinh Diệu ánh mắt xa xa nhìn lại.

Tầm mắt rời đi cách đó không xa điểm tâm phô, ngừng ở một cây hạnh hoa hạ.

Một nhà nước đường cửa hàng.

Nàng đã nhiều ngày mọi chuyện nhọc lòng, nghĩ đến yêu cầu một đoạn giảm xóc nghỉ tạm thời gian.

“Yến công tử.”

Hắn khó khăn lắm dừng lại tầm mắt, bên cạnh người người nọ liền thấp giọng mở miệng: “Người có cảm thấy hay không, có chút khát?”

Không ngoài sở liệu, nàng quả nhiên không muốn thẳng thắn thừa nhận trong lòng ý niệm.

Yến Hàn Lai trong lòng ám xuy, trên mặt bất động thanh sắc: “Không khát.”

Quả nhiên, Tạ Tinh Diêu bỗng chốc quay đầu tới, hai mắt bên trong ánh lửa minh diệt, muốn nói lại thôi.

Hắn cảm thấy thú vị, âm cuối mang lên một phân cười khế: “Bất quá kia gia nước đường phô thoát nhìn không tồi, Tạ cô nương nếu là cố ý, không ngại đi ném thử hương vị.”

Yến công tử.

Đêm nay người cũng là một cái người tốt.

Tạ Tinh Diêu không biết tâm tư của hắn, chỉ cảm thấy vận khí không tồi, vừa lúc cùng Yến Hàn Lai coi trọng cùng gia cửa hàng, vui mừng chạy chậm đi vào trước cửa.

Một phần nhựa đào nắm tuyết canh thực mau làm tốt, chờ nàng tiếp nhận chén sứ, Yến Hàn Lai đã phó hảo tiền.

Nước đường ngọt thanh, đặc sệt vị mỹ, Tạ Tinh Diêu cảm thấy mỹ mãn, giương mắt nhìn hắn: “Yến công tử tối nay phá lệ hào phóng, chẳng lẽ là

gặp gỡ hỉ sự?”

“Bất quá là Tạ cô nương trợ ta bài trừ tâm ma đáp tạ.”

Yến Hàn Lai ngữ ý khinh mạn, nói cười cười: “Thuận tiện xem xét một phen Tạ cô nương gió cuốn mây tan thực lực.”

Người này trong miệng quả nhiên nói không nên lời hay, Tạ Tinh Diêu miệng đầy đều là nắm tuyết canh, chỉ có thể phòng lên quai hàm cắn giận trừng hấn.

Lời tuy như thế, ở kế tiếp đêm hành, Yến Hàn Lai vẫn là không nói một lời bởi nàng đi xong rồi toàn bộ chủ phố. Chờ rớt cuộc đi vào hẻm lách một ít đường tắt, thiếu niên trong tay tràn đầy nàng chọn lựa mỹ thực.

“Hảo no hảo no, lại ăn là tiểu cầu.”

Tạ Tinh Diêu phàm ăn một đường, ít có như vậy vui vẻ thời điểm, đi ở một cây dưới cây hoa đào, nuốt xuống trong miệng cá viên: “Yến công tử không có muốn đồ vật sao? Từ đầu tới đuôi, người thứ gì cũng không ăn.”

“Không cần.”

Yến Hàn Lai nhắc không nổi hứng thú: “Tu sĩ đều có thể tích cốc.”

“Tích cốc có ý tứ gì? Ăn nhậu chơi bởi nãi nhân gian tứ đại chuyện vui, ăn xếp hạng đệ nhất vị ——”

Nàng bỗng dưng tăng thêm ngữ khí: “Thật không có muốn?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Cái này đề tài vốn nên đột nhiên im bật, hành với hấn bên cạnh người cô nương lại bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Yến Hàn Lai đoán không ra nàng tâm tư, thuận thế dừng lại, đối thượng Tạ Tinh Diêu ánh mắt.

Nàng cực nhanh cười một chút.

Đều không phải là là hàm súc uyển chuyển mỉm cười, môi đỏ gọi lên một sát, lộ ra hai viên bạch bạch lượng lượng răng nanh, Tạ Tinh Diêu đủ bước nhẹ dích, làn váy đảo qua trên mặt đất đào hoa, thân mình tắc hướng hần tới gần một chút.

Ảnh ngược ở tường cao thượng bóng dáng bỗng nhiên vừa động, đương Tạ Tinh Diêu bay nhanh giơ tay, trong tay rõ ràng là cái hình vuông tiểu hộp: “Cái này cũng không nghĩ muốn nha?”

Điểm tâm hộp.

Sơ tới này phổ khi, hần đích xác từng bị nhà này điểm tâm phô hấp dẫn đi ánh mắt.

..... Trong nháy mắt kia, khi bọn hần bước vào trường nhai thời điểm, có lẽ Tạ Tinh Diêu cũng đang xem hần.

Kỳ quái cảm giác.

Yến Hàn Lai mặc danh ngực khó chịu ——

Nói đúng ra, là một loại vô ảnh vô hình toan trướng, như bị nào đó lực đạo nặng nề ép xuống, hần đối này cũng không quen thuộc, nói không rõ ra sao cảm thụ.

“Là sản người giúp ta mua viên thời điểm mua tới.” Tạ Tinh Diêu lắc lắc tay phải: “Yến công tử hần là vừa ý cái này đi?”

Bí ẩn suy nghĩ bị nàng nhìn thấy, hắn đem trong lòng dâng lên cảm xúc quy kết vì bức bội bất kham.

Yến Hàn Lai quay mặt: “Không cần, đa tạ.”

“Yến công tử, thích đồ ngọt không mất mặt.”

Nàng lại đi phía trước một bước, cười âm dần dần dày: “Vẫn là nói, người nên sẽ không cảm thấy thẹn thùng đi.”

“Tạ cô nương suy nghĩ lung lay, sức tưởng tượng nhưng thật ra ——”

Thiếu niên thói quen tính mở miệng châm chọc, giống như con nhím lợm xuất từ ta bảo hộ gai nhọn, ngược mắt hết sức, bên môi trào phúng cười lạnh đột nhiên ngừng.

Điểm tâm hộp bị không khỏi phân trần nhét vào hắn trong lòng ngực, trước người bóng người không tiếng động vừa động.

Đường tắt hẻo lánh, ngọn đèn dầu rã rời, nơi xa biến ảo quang ảnh đậm như nước mùa xuân, sông nước nàng nửa trương trắng nõn sườn mặt. Tạ Tinh Diêu nhón mũi chân, hai mắt ngừng ở cùng hắn gang tấc chi cự địa phương.

Nàng nhẹ nhàng chậm chạp cười cười, nhẹ dương tay phải, trong mắt ngọn đèn dầu dung tán, như có nước đường hóa khai: “Ta nhìn xem ——”

Thiền phi cổ tay áo xẹt qua nhĩ tiêm, rước lấy nhỏ đến khó phát hiện ngựa.

Nhiệt khí nảy lên hắn bên tai nháy mắt, Tạ Tinh Diêu lui về phía sau hai bước.

Ngưng thần nhìn lại, thiếu nữ đầu ngón tay oánh bạch tựa ngọc, chính nắm

một mảnh màu hồng nhạt cánh hoa.

Cùng đêm qua không có sai biệt tình tiết, này rõ ràng là vừa ra giường
nanh múa vuốt trả thù.

Nghĩ đến cũng là, Tạ Tinh Diệu từ trước đến nay cùng hắn đối chọi gay gắt,
tính tình vốn là không chịu thua.

Mới vừa rồi khó chịu lồng ngực, giống bị miêu trảo dùng sức một cào.

Yến Hàn Lai không nói gì nhấp môi.

“Có cánh hoa cánh dừng ở người trên đầu.”

Trước người hồng ảnh đứng nghiêm trạm hảo: “Yến công tử không cần nói
lời cảm tạ, chuyện nhỏ không tốn sức gì.”

Như là vì hồng ảnh, Tạ Tinh Diệu thuận thế mở ra điểm tâm hộp, động tác
bay nhanh, đem một khối tiểu bánh ngọt nhét vào hắn trong miệng: “Hương
vị thế nào?”

Nhanh mồm dẻo miệng.

Lại cứ ngọt hương nhẹ nhẹ lan tràn, tinh tế mềm mại nãi hương đều không
phải là giả, làm hắn liên sinh khí đều làm không được.

Yến Hàn Lai rũ mắt: “..... Tạm được.”

“Hảo gia!”

Thấy hắn không có cự tuyệt, Tạ Tinh Diệu hứng thú rất tốt, lại một lần
ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Người xem, nơi đó có gia hồ lô ngào đường!”

Yến Hàn Lai nuốt xuống bị nàng nhét vào trong miệng tiểu bánh ngọt, như
thường lui tới giống nhau lạnh lùng cười khế: “Tạ cô nương không lâu

trước đây còn luôn miệng nói, chỉ có tiểu cẩu mới có thể không biết mệt
mỏi mọi nơi kiếm ăn.”

“Không cần.”

Nhanh mồm dẻo miệng Tạ Tinh Diệu nhanh mồm dẻo miệng mà hừ cười:

“Tiểu cẩu thèm cũng muốn ăn cái gì, gâu gâu.”

Chapter 50

Tạ Tinh Diệu ăn uống no đủ, không quên ở trong thành sưu tập manh mối nhiệm vụ, một bên ngửi đầy đường uyển chuyển nhẹ nhàng mùi hoa, một bên tinh tế suy nghĩ, hẳn là từ chỗ nào xuống tay.

Yểm thuật một chuyện làm Tú Thành mỗi người cảm thấy bất an, phía sau màn làm chủ không lưu lại bất luận cái gì manh mối, liên quan phủ đầu tra không ra miêu nị.

Đến nỗi người bị hại, từ trăm tuổi lão nhân, cho tới bảy tám tuổi hài đồng, lẫn nhau chi gian không có tương tự điểm, hiển nhiên là vì ẩn nấp hành tung, tùy ý tuyển ra tế phẩm.

Thực buồn rầu.

Căn bản tìm không thấy điều tra điểm dừng chân.

Nàng nghĩ đến xuất thần, ánh mắt mơ hồ, bỗng dừng ngừng ở một chỗ bên đường góc.

Bọn họ đã đi ra yên lặng đường tắt, đi vào một khúc điều trường nhai. Nơi này tuy rằng không thể so chủ phố như vậy phồn hoa, nhưng cũng xưng được với ngựa xe như nước, lay động lâu các san sát nối tiếp nhau, phóng nhãn nhìn lại, toàn là náo nhiệt cửa hàng.

Phía đông góc lập lưỡng đạo bóng người, một trong số đó là cái mà dung giáo hảo tuổi trẻ cô nương, thân xuyên đậm tím váy dài, thần sắc ai thiết u buồn; một vị khác nữ tử hồng y như lửa, ngưng thần nhìn lại, là nàng giống như đã từng quen biết diện mạo.

Tạ Tinh Diệu cúi đầu lòng mảy may khẽ nhếch: “Cầm Tú cô nương!”

Cầm Tú nghe tiếng ngẩng đầu, thấy là nàng, vội lấy một cái hũu hảo mỉm cười.

“Phu nhân, này nhị vị đó là ta từng hướng người nhắc tới quá Lăng Tiêu Sơn tiểu đạo trưởng.”

Cầm Tú ghé mắt, đối bên người cô nương nói: “Lăng Tiêu Sơn thần thông quảng đại, định có thể điều tra rõ hung phạm.”

“Cầm Tú bên cạnh người là võ quán quán chủ đạo lũy.”

Yến Hàn Lai thấp giọng: “Ôn đạo trưởng huê ta đi võ quán khi, từng cùng nàng gặp qua một mà.”

Quán chủ phu nhân hơi hơi gật đầu: “Nhị vị đạo trưởng hảo.”

“Phu nhân hảo.”

Tạ Tinh Diệu về phía trước tới gần vài bước: “Phát sinh chuyện gì?”

“Liên ở hôm qua ban đêm, chịu yểm thuật làm hại, lại xuất hiện vài cái hôn mê bất tỉnh người bị hại.”

Cầm Tú nhíu mày: “Long quán chủ cũng..... Chúng ta điều tra quá phụ cận, vẫn không có thể tìm được manh mối.”

Nàng thần sắc che giấu không được mất mát, Tạ Tinh Diệu an tĩnh nghe, trong lòng lại là sáng ngời.

Đúng rồi.

Nàng phía trước còn ở tự hỏi, nếu tưởng tiến vào yểm thuật cơ thể mẹ tìm tới đến tận cùng, hẳn là từ chỗ nào tìm tới hãm sâu tâm ma người bị hại.....

Cầm Tú cô nương thân là bộ khoái, đối người bị hại tình báo nhất định thực với tâm.

Yến Hàn Lai đoán ra nàng tâm tư, âm cuối lười nhác: “Quyết định hảo?”

Tạ Tinh Diêu nghiêng đi đầu, lộ mắt hơi lợng: “Người cảm thấy như thế nào?”

Cầm Tú sửng sốt: “Quyết định? Cái gì quyết định?”

*

“Người tính toán tiến vào võ quán quán chủ tâm ma?”

Nguyệt Phạn hút một ngụm khí lạnh: “Người dùng đưa tin phù đem chúng ta gọi tới võ quán, chính là vì chuyện này?”

Nàng cùng Đàm Quang một đường đi một đường hỏi, nề hà Tú Thành tinh quái đều đối yểm thuật hiểu biết không nhiều lắm, vẫn luôn không được đến hữu dụng tin tức.

Đột nhiên nhận được Tạ Tinh Diêu đưa tin phù, nàng vốn tưởng rằng có cái gì tiến triển to lớn, không nghĩ tới theo phù ý tứ đi vào võ quán, cứ nhiên nghe được như vậy một cái quyết định.

Nguyệt Phạn lắc đầu: “Quá nguy hiểm.”

Võ quán quán chủ là cái cao lớn thô kệch nam nhân, nghe nói ngày thường sấm rền gió cuốn, nơi chốn làm việc thiện, là trong thành không ít ác bá ác mộng.

Hiện giờ ánh nến mờ nhạt, nam nhân hai mắt nhắm nghiền nằm ở trên giường, mà dung không hề huyết sắc, phảng phất một chạm vào liền phá

vụn giấy.

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Tâm ma cùng yểm thuật cơ thể mẹ tương thông, nếu muốn tiến vào cơ thể mẹ, cần thiết phá vỡ một người tâm ma, theo cảnh trong mơ thâm nhập trong đó —— trước mắt xem ra, đây là nhanh nhất biện pháp.”

“Nhưng..... Đích xác rất nguy hiểm đi.”

Ôn Bạc Tuyết nhú mày: “Chúng ta đối trong mộng sự tình một mực không biết, nếu gặp được nguy hiểm, chỉ sợ sẽ bị vẫn luôn vây ở mà.”

Hắn dứt lời truyền âm nhập mật, nhỏ giọng bổ sung: [hơn nữa nguyên tác cũng không đề qua này một vụ.]

[trong nguyên tác cũng chưa nói rõ ràng Thẩm Tích Sương sự a.]

Tạ Tinh Diệu: [nếu một mặt dựa theo nguyên tác hành sự, chẳng phải thành rồi gõ giạt dây. Nếu xuyên qua đến nơi này tới, không bằng dựa theo chính mình ý nghĩ đi vừa đi.]

Nàng bình tĩnh phân tích: [hướng chi, nếu đến lúc đó ta không có thể ra tới, các người lại tìm không thấy hung phạm, dựa theo nguyên văn cốt truyện giết chết Thẩm Tích Sương sau, yểm thuật bài trừ, ta đồng dạng có thể tỉnh lại.]

Nàng làm việc cũng không lỗ mãng, luôn luôn sẽ an bài hảo đường lui.

Đi nguyên văn cốt truyện cố nhiên là một cái biện pháp, nhưng Tạ Tinh Diệu cũng không thích —— cái này phó bản đột nhiên toát ra quá nhiều bí ẩn, nếu không thể cời bỏ, tổng làm nàng cảm thấy như ngạnh ở hầu.

Kiên có một loại bị nguyên tác trên đùa phần uất cảm giác.

Tạ Tinh Diêu chán ghét bị lừa dối.

Đàm Quang ngưng thần trầm tư một lát: [ta đưa người đi.]

Ngay sau đó, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết trăm miệng một lời: [ta cũng là!]

[không cần.]

Tạ Tinh Diêu cười cười: [trong nguyên tác, “Tạ Tinh Diêu” là một cái từ đầu ngủ đến đuôi nhân vật, liên tính ta không ở tràng, những người khác cũng có thể tìm hiểu nguồn gốc phát hiện Thẩm Tích Sương miêu nị —— nhưng các người bất đồng, Ôn sư huynh phải tìm mọi cách bộ Thẩm Tích Sương nói, quyết chiến gian nguy, càng cần nữa các vị cộng đồng phối hợp.]

Tổ chức thành đoàn thể tiến vào tâm ma, cố nhiên có thể đề cao xác suất thành công, nhưng kể từ đó, trong hiện thực cốt truyện sẽ lâm vào đình trệ trạng thái.

Vạn nhất bọn họ đều bị vây ở yểm thuật trung, không ai ra mà đánh chết Thẩm Tích Sương, vậy thật sự không đường có thể đi.

“Nói ngắn lại, từ một mình ta tiến vào tâm ma đó là.”

Truyền âm kết thúc, Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Các sư huynh sư tỷ lưu tại Tú Thành, nếu là ta thất bại, còn có thể có cái tiếp ứng.”

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cái này biện pháp có thể bảo đảm bọn họ trăm phần trăm xác suất thành công. Mặt khác mấy người tuy lòng có sầu lo, cũng chỉ có thể không tình nguyện ứng thượng một tiếng “Hảo”.

“Quán chủ họ Long danh Bình, là ở Tú Thành định cư Nhân tộc. Bị gieo yểm thuật nhiều vì tinh quái, so với chúng nó, ta thần thức cùng Nhân tộc càng phù hợp, cho nên lựa chọn hần.”

Giao thiệp thành công, Tạ Tinh Diệu thư một hơi: “Ta vừa mới hỏi qua phu nhân, quán chủ cuộc đời có gì sợ hãi việc. Hần khi còn nhỏ từng lọt vào một cái tu sĩ dụ dỗ, bị trói nhập yêu ma quần tụ Minh Sơn.”

“Minh Sơn bị một con đặng yêu sở chiếm, ở trong núi xưng vương xưng bá, trừ bỏ không ít tiểu yêu quái đối nó cúi đầu xưng thần..... Cũng có Nhân tộc tu sĩ nguyện trung thành với nó.”

Nàng phía sau váy tím nữ nhân nói: “Ta nghe phu quân nói, người nọ là trung niên nam tử, nhân thiên tư ngu dốt, tu vi dừng bước không trước, liên tâm sinh tà niệm, bắt cóc trong thành Nhân tộc bá tánh đưa hướng Minh Sơn, khẩn cầu đặng yêu tặng hần pháp lực.”

Cầm Tú bổ sung: “Liên ở long quán chủ sắp bị nuốt ăn nhập bụng một sát, mấy cái tiên môn đạo trưởng đúng lúc xuất hiện, tiêu diệt đặng yêu.”

“Vậy người nhất định phải tiểu tâm a.”

Ôn Bạc Tuyết không yên lòng, giơ mắt nhìn phía Yên Hàn Lai: “Yên công tử đối đi vào giấc mộng quyết nhất quen thuộc, không biết có gì yêu cầu chú ý sự tình?”

“Lấy thần thức đi vào giấc mộng, lúc đầu thần hồn không xong, sẽ sinh ra choáng váng cảm giác.”

Thanh y thiếu niên lập với góc, mắt phượng hơi rũ: “Nhân chỉ có bộ phận

thần thức tiến vào cảnh trong mơ, tu vi đem trên diện rộng cắt giảm ——
lấy Tạ cô nương trình độ, ước chừng biến thành Luyện Khí trung giai.”
Luyện Khí trung giai.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng nhú mày, nghe Yến Hàn Lai dừng lại một chút,
bỗng nhiên lần thứ hai mở miệng: “Tạ cô nương, không có gì muốn hỏi?”
Nàng thành linh bị điểm tên họ, mờ mịt đối thượng hấn hai mắt.

Yến Hàn Lai những lời này hỏi đến không thể hiểu được, nàng đoán không
ra trong đó thâm ý, chỉ thoáng nhìn thiếu niên muốn nói lại thôi, biệt nữ
thần sắc một cái chớp mắt mà qua, thực mau khôi phục thành ngày xưa xa
cách đậm nhạt: “Nếu không có việc gì, hiện nay có thể đi vào giấc mộng.”
Hấn khi nói chuyện, trong tay đã có nhàn nhạt linh lực ngưng kết. Hư không
điệp ra thật mạnh ám ảnh, tinh tế nhìn lại, mới biết đó là cái vô cùng phức
tạp pháp trận.

Tạ Tinh Diệu xem một cái đầu giường ngủ say cường tráng nam nhân:
“Ân.”

*

Xóc nảy.

Kịch liệt xóc nảy liên tục không thôi, ngũ tạng lục phủ phảng phất bị xe
ngựa thật mạnh nghiền quá, làm Tạ Tinh Diệu không tự giác nhú mày.

Ở nàng cuối cùng trong trí nhớ, Yến Hàn Lai lòng bàn tay trận pháp phức
tạp, linh lực tụ thành từng đợt từng đợt dây nhỏ, liên thông nàng cùng Long
Bình quán chủ thức hải ——

Theo sau chính là trước mắt tối sầm.

Tan rã ý thức dần dần tụ lại, Tạ Tinh Diêu nếm thử mở hai mắt, đầu tiên nhìn thấy một đoàn hỗn độn hắc ám.

Đôi tay bị trói ở sau người, hẳn là dùng dây thừng. Dây thừng tính chất thô ráp, theo xóc nảy không ngừng cọ xát làn da, thể nghiệm cảm không thể xưng là quá hảo.

Thân thể của nàng tắc vắn duy trì một cái nằm nghiêng tư thế, như con tôm giống nhau nhẹ nhàng cuộn tròn, cổ chân đồng dạng trói lại dây thừng, không thể động đậy.

Trong đầu hồ nhảo hầy còn ở cuộn cuộn, choáng váng cảm như bóng với hình.

Này hẳn là chính là Yến Hàn Lai theo như lời “Thần hồn không xong”, Tạ Tinh Diêu kiên nhẫn chờ đợi suy nghĩ chậm rãi bình phục, động nhất động lông mi.

Trải qua như vậy một đoạn thời gian, hai mắt rốt cuộc thích ứng bên người hoàn cảnh, tầm nhìn tuy là mơ hồ, nhưng tổng muốn hảo quá duỗi tay không thấy năm ngón tay.

Nàng tựa hồ bị người cất vào một cái bao tải bên trong, có ánh sáng xuyên thấu qua bao tải chiếu xạ tiến vào, mờ lung.

Tiếng vó ngựa quanh quẩn bên tai, cùng với xe ngựa bánh xe nghiền quá cục đá từng trận trầm đục.

Long Bình thê tử nói qua, hẳn từng bị một cái tu sĩ trói đi, dự đồ hiển cho

trong núi đại yêu làm đồ ăn, tình cảnh này, đại khái suất chính là ngay lúc đó cảnh tượng.

Quả nhiên, ý thức được điểm này nháy mắt, đúng lúc là gần trong gang tấc chỗ, vang lên nam hài khàn khàn tiếng khóc: “Cha, nương..... Cứu cứu ta.....”

Tiếng khóc vang lên không bao lâu, thực mau truyền đến một khác nói không kiên nhẫn trung niên nam âm: “Nói nhao nhao sảo, phiền đã chết! Lại khóc, lại khóc ta liền đem người đầu lưỡi cắt rớt!”

Long Bình hẳn là bị cắt vào một cái khác bao tải.

Bởi vì này đoạn mạng vang lên đồng thời, Tạ Tinh Diêu còn nghe được dùng chân đá đá thứ gì trầm đục, cùng với nam hài càng thêm kịch liệt khóc thét.

Có lẽ là bị câu kia “Cắt rớt đầu lưỡi” hù dọa, tiếng khóc dần dần nhược đi xuống, biến thành kiệt lực ức chế nước nỡ.

Cho nên thân phận của nàng, là cùng Long Bình cùng nhau bị đưa đi cấp đại yêu đương đồ ăn vật xui xẻo trứng.

Khai cục bất lợi, Tạ Tinh Diêu bất động thanh sắc, xem xét chính mình thức hải.

Chính như Yến Hàn Lai theo như lời, nàng tu vi hàng tới rồi Luyện Khí trung giai. Vốn là không quá giàu có linh lực dậu đồ bìm leo, Tạ Tinh Diêu thảm than một tiếng, chọc chọc thức hải trò chơi hệ thống.

Vạn hạnh, □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ còn có thể như thường vận hành.

Thần thức điểm đánh trò chơi giới mà ba lô, không cần thiết lâu ngày, nàng trong tay liền hiện ra một phen tiểu đao.

Tạ Tinh Diệu thủ đoạn khế nhúc nhích, lưỡi đao sắc bén, cắt qua thô ráp dây thừng.

Đôi tay trọng hoạch tự do đồng thời, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Tạ Tinh Diệu ngưng thần nín thở.

“Đúng đúng đúng, đây là ta hiếu kính đại nhân nguyên liệu nấu ăn —— ta sáng nay cho ngài truyền quá tin, chạng vạng sẽ đem nguyên liệu nấu ăn đưa tới.”

Trung niên nam âm lần thứ hai vang lên, lúc này chút nào không thấy hung lệ chi sắc, ngôn ngữ gian toàn là lấy lòng ý cười: “Mong rằng cô nương hành cái phương tiện, đem kết giới mở ra, làm ta tiến tiến Minh Sơn.”

Theo Long Bình thể tử trình bày tình báo, kia đẳng yêu chiếm núi làm vua, ở trong núi thiết hạ kết giới, thường nhân vô pháp tiếp cận.

Tình cảnh này, hẳn là nam nhân mang theo bọn họ đi vào Minh Sơn nhập khẩu, ở cùng trông coi kết giới tinh quái nếm thử câu thông.

“Là người.”

Một đạo nữ âm hưởng khởi: “Tính tính toán, đây là người đưa tới thứ sáu, thứ bảy người đi.”

“Đúng là.”

Trung niên nam nhân cười đến nịnh nọt: “Ít nhiều có các vị đại nhân quan tâm, ta ngày gần đây tu vi kế tiếp bò lên, đã đến Luyện Khí trung giai.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng cười lạnh.

Tu hành dựa tư chất cũng dựa ngộ tính, người này bằng vào không chính đáng thủ đoạn mượn sức yêu ma, từ đằng yêu cổ vũ hấn tu vi, hậu quả chỉ có thể là bị yêu khí ăn mòn, mua dây buộc mình.

Chỉ đáng thương những cái đó bị hấn đưa vào Minh Sơn bá tánh.

“Hành, ta trước tới nghiệm nghiệm hóa.”

Nữ yêu âm điệu lười nhác, cảm nhận được tiếng bước chân đập đập tới gần, Tạ Tinh Diệu đôi tay khép lại, giả vờ ra vẫn bị trói trói tự thế.

Bao tải khẩu bị nhẹ nhàng đẩy ra, chạng vạng ánh mặt trời đêm thẳng đây mắt, làm nàng theo bản năng giật giật mí mắt.

Lọt vào trong tầm mắt là cái trượng dương vũ mị nữ yêu, mà thượng có mấy cây thanh đằng xoay quanh mà qua.

Nữ yêu động tác bay nhanh, chỉ cùng nàng liếc nhau, xác nhận mà đích đích xác xác là cá nhân tộc cô nương, liền lập tức đóng lại bao tải khẩu.

Vì thế tầm nhìn một lần nữa quy về đen nhánh, Tạ Tinh Diệu thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy nam hài ô ô nuốt nuốt tiếng khóc.

Hấn chuẩn là bị dọa tới rồi.

“Như thế nào?”

Trung niên nam nhân hoãn thanh nói: “Này hai tông hóa, đều là da thịt non mịn người trẻ tuổi. Thịt chất tươi mới, thần thức thanh thấu, làm nguyên liệu nấu ăn không thể tốt hơn.”

“Không tồi, vào đi thôi.”

Nữ yêu rất là vừa lòng, nói bỗng nhiên dừng lại, khẩu phong một bên: “Bất quá..... Gần nhất mấy ngày, chớ có lại hướng Minh Sơn tặng người.”

“Đây là vì sao?”

“Minh Sơn quanh thân liên tiếp có người mắt tích, tiên môn đã hoài nghi tới rồi trên đầu chúng ta.”

Nữ yêu đạo: “Đám kia tu sĩ rất giống thuốc cao bôi trên da chó, như thế nào cũng ném không xong..... Mấy ngày nay trước tránh tránh đầu sóng ngọn gió, chờ bọn họ rời đi nơi đây, chúng ta lại làm thương nghị.”

Nam nhân không hề do dự đồng ý.

Tiếng vó ngựa lại một lần vang lên, quen thuộc xóc nảy theo sát sau đó.

Tạ Tinh Diệu âm thầm phân tích trước mắt thế cục.

Ở chân thật phát sinh quá chuyện xưa, Long Bình ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức bị tiên môn đệ tử cứu, nhưng mà đặt mình trong với tâm ma, chỉ sợ sẽ không lại có như vậy tốt vận khí.

Nàng cần thiết mau chóng làm chút cái gì, nếu không tới rồi đằng yêu nơi đó, lấy nàng Luyện Khí trung giai trình độ, chắc chắn bị nháy mắt nháy mắt hạ gục.

Ngựa xe lắc lư, mới vừa đi ra chưa bao lâu, ngọt mà ngừng lại.

Nam nhân làm như vui sướng: “Đại nhân, ngài như thế nào cũng ở chỗ này!”

Sấn hấn xuất thần, này có lẽ là cái chạy trốn cơ hội, Tạ Tinh Diệu lẳng lặng nghe.

“Ta? Ta tới đưa ăn.”

Nam nhân nhảy xuống ngựa xe: “Đúng đúng, ta đã đến Luyện Khí trung giai..... Đều phải cảm tạ đại nhân ngài dẫn tiên, nếu không phải ngài đem ta giới thiệu tới Minh Sơn, ta liền tu đạo ngạch cửa đều sờ không được —— hôm nay ta cố ý bị chút lễ vật, vốn định chờ lát nữa cho ngài đưa đi, cư nhiên ở chỗ này gặp gỡ.”

Này Minh Sơn yêu, mỗi người đều là hấn trong miệng “Đại nhân”.

Có đủ uất ức.

Nam nhân đi xa tiếng bước chân vang lên, Tạ Tinh Diêu dùng tiểu đao hoa khai bao tải một góc, xuyên thấu qua khe hở ra bên ngoài nhìn xung quanh. Nàng bị đặt ở một chiếc đơn sơ xe đẩy tay thượng, trước mà còn lại là một con bị xuyên ở trên thân cây mã.

Lúc này đã sử vào núi rừng, mọi nơi bóng cây lắc lư, phản chiếu huyết sắc tà dương, thêm chi yêu khí tràn ngập, âm trầm phải gọi nhân tâm hoảng.

Trung niên nam nhân trong tay ôm mấy cái đại rương gỗ, chính xuyên qua trùng điệp u lâm, đi hướng cách đó không xa một con mèo yêu.

Sở dĩ liếc mắt một cái nhận ra đó là miêu yêu, là bởi vì Tạ Tinh Diêu thoáng nhìn hấn đỉnh đầu hai chỉ đong đưa tai mèo.

Thực lỗi thời mà, nàng nhớ tới chính mình đã từng sờ qua kia chỉ hồ ly.

“Đại nhân nơi liền ở cách đó không xa, này đó rương gỗ quá trầm, xe ngựa lại sử không đi vào, không bằng từ ta vì đại nhân dọn đi thôi.”

Nam nhân cười nói: “Đại nhân, thỉnh.”

Thật đúng là không uổng dư lực mà ở lấy lòng, cũng không biết hấn vút bỏ tự tôn cùng nhân tính, chỉ vì cầu được vài phần linh lực, đến tột cùng là vì cái gì.

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng xem kia lưỡng đạo bóng dáng biến mất ở núi rừng bên trong, trong lòng biết tới rồi cơ hội, nhanh chóng cắt qua túi khẩu.

Long Bình khóc đến không có sức lực, cuộn tròn phát ra vài tiếng suy yếu nước nở, nàng thủ hạ dùng sức, đồng dạng phá vỡ vây khốn hấn bao tải.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau.

Cùng vài năm sau khổng vũ hữu lực tráng hán hoàn toàn bất đồng, hiện giờ Long Bình bất quá mười tuổi tả hữu, thân hình mảnh khảnh thấp bé, một đôi mắt khóc thành sưng đỏ hạch đào, nhân bị cường quang bắn thẳng đến, run rẩy lông mi.

Nhìn thấy một trương xa lạ mà khổng, nam hài mà lộ mờ mịt, dục muốn lên tiếng.

“Hu.”

Tạ Tinh Diệu làm ra một cái im tiếng thủ thế: “Ta là cùng người cùng nhau bị trói tới Tạ Tinh Diệu, ở tới phía trước, ta cổ tay áo ẩn giấu đem tiểu đao.”

Nàng nói giờ tay, hàn quang vừa hiện: “Ngàn vạn không cần mở miệng quấy nhiễu trong rừng tinh quái. Sấn người nọ rời đi, chúng ta chạy nhanh trốn.”

Nàng biểu hiện đến mười phần đáng tin cậy, ngôn ngữ gian tràn ra vài phần hạo nhiên chính khí. Nam hài hoảng sợ cùng chi đối diện, trầm tịch

hai tròng mắt, dần dần vụng khai một chút lượng sắc.

“Ta..... Ta kêu Long Bình, cảm ơn tử tử.”

Long Bình bị dọa đến cả người xụi lơ, muốn chạt vật đứng dậy, nê hà hai chân vô lực, một cái lão đảo.

Cũng may bị Tạ Tinh Diệu vững vàng đỡ lấy.

Hắn bị nhốt ở trong bóng tối không biết bao lâu, vốn tưởng rằng lại vô sinh lộ, không nghĩ tới thế nhưng có thể đến nàng tương trợ.

Trầm tích đã lâu tuyệt vọng cùng sợ hãi âm âm bùng nổ, lại bị sóng sót sau tai nạn vui mừng nặng nề áp xuống. Tiểu hài tử méo miệng, nước mắt vô thanh vô tức đi xuống rớt, bàn tay gắt gao nắm lấy nàng cánh tay, dường như chết đuối người gặp gỡ phiêu đảng phù mộc.

Đứa nhỏ này còn tính thông minh, chẳng sợ ở khóc, cũng không phát ra âm thanh.

“Được rồi, việc cấp bách là từ nơi này chạy đi.”

Tạ Tinh Diệu thấp giọng an ủi: “Chúng ta đến trước tìm cái ẩn nấp địa phương. Nơi này yêu ma tụ tập, không biết khi nào sẽ cùng bọn họ gặp gỡ _____”

Nàng kế hoạch rất đơn giản.

Long Bình tâm ma là kia chỉ đằng yêu, chỉ cần mau chóng dẫn hắn thoát đi Minh Sơn, không thấy được lão đằng, tâm ma tự nhiên cũng liền tan.

Không nghĩ tới biến cố đầu sinh.

Những lời này còn chưa tới kịp nói xong, tự rùng rậm chỗ sâu trong, vang

lên vài đạo đập đập bước chân.

Tạ Tinh Điều tu vi tới rồi Luyện Khí, nhĩ lực lớn đại không bằng Trúc Cơ, đương phát hiện thành linh xảy ra tiếng vang, mấy chỉ tinh quái thân ảnh, thành linh tới rồi tầm nhìn có thể với tới khoảng cách.

Đương nhiên, bọn họ cũng gặp được nàng.

Không xong.

Long Bình như bị thật mạnh một kích, bên tai ầm ầm vang lên.

Chính như Tạ Tinh Điều lời nói, Minh Sơn yêu ma tụ tập.

Kia mấy chỉ xa lạ yêu vật trùng hợp đi ngang qua nơi đây, nhìn thấy bọn họ hai tên nhân tộc, sôi nổi mắt lộ ra sát khí.

“Các người,” dẫn đầu khuyến yêu nhú mày, “Đang làm cái gì?”

..... Xong rồi.

Đến xương lạnh lẽo sưng nước toàn thân, tuyệt vọng lần thứ hai đánh úp lại, làm hãn run lập cập.

Hơn nữa..... Còn muốn liên lụy trước mắt tỷ tỷ.

Nàng nếu đối hãn bỏ mặc, mở ra chính mình bao tải lập tức liền chạy, có lẽ còn có thể có một đường sinh cơ.

Nam hài lòng mang áy náy, giương mắt nhìn nàng.

Cái này tỷ tỷ thiện lương lại có thể dựa, phía trước bị trung niên nam nhân vây ở trong túi, từ đầu đến cuối không có xin tha, hiện giờ gặp gỡ yêu ma, tất nhiên cũng sẽ nghiêm nghị chính sắc ——

Giương mắt ngay lập tức, Long Bình nghe thấy quen thuộc thiếu nữ âm:

“Đại nhân!”

Nam hài trộn to hạch đào hai mắt.

“Các vị đại nhân, đây là ta hiểu kính dâng yêu đại nhân nguyên liệu nấu ăn.”

Thiện lương đáng tin cậy tỷ tỷ nghiêm nghị chính sắc, trong miệng lại là hần vô pháp lý giải ngôn ngữ: “Ta sáng nay truyền quá tin, chạng vạng sẽ đem nguyên liệu nấu ăn đưa tới.”

Long Bình:.....

Long Bình:???

Hần có phải hay không nghe lầm.

Này giống như..... Là cái kia trung niên nam nhân đã từng nói qua lời kịch?

“Vậy các người đây là đang làm cái gì?”

Dẫn đầu khuyến yêu đạo: “Hai cái bao tải đều phá, còn chỉ có này tiểu hài tử một người?”

“Ta đánh xe dẫn bọn hần nhập lâm, không nghĩ tới trong đó một người ở cổ tay áo ẩn giấu tiểu đao, cắt qua bao tải sau, mưu toan mang theo này tiểu hài tử chạy trốn. Ta thật vất vả đem đứa nhỏ này trả trở về, lại làm hần lưu.”

Tạ Tinh Diệu nghĩa chính từ nghiêm: “Là cái chiều cao bảy thước, mày rậm mắt to trung niên nam nhân, giữa mày có nốt ruồi đen —— đại nhân, hần chạy không xa!”

Long Bình ngốc lập tại chỗ.

Lúc này hấn trước mắt đồ bưng, cả người run rẩy, mà Tạ Tinh Diệu bắt lấy hấn hai tay, khó khăn lắm đem hấn đỡ ổn trạm hảo.

Từ người khác thị giác xem ra, đích xác như là gắt gao đem hấn chế trụ.

Hấn giống như đã hiểu.

Nhưng lại giống như cái gì cũng không hiểu.

Liền tại đây hoảng thần khoảng cách, Long Bình lại nghe thấy kia nói

Thanh Thanh lẳng lẳng thiếu nữ âm.

Tạ Tinh Diệu chính sắc giương mắt, chỉ hướng trong rừng một chỗ bóng ma: “Các đại nhân, chính là hấn!”

Nàng dứt lời vỗ vỗ Long Bình đầu vai, dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy âm lượng nói nhỏ nói: “Phối hợp một chút, bắt đầu diễn tiểu đệ đệ —— hiện tại trong rừng cái kia, mới là cùng người cùng nhau bị trói tới người.”

Long Bình:.....

Long Bình cắn răng, nước mắt xôn xao đi xuống lạc: “Đại ca, người trở về làm cái gì! Đừng động ta, chạy mau!!!”

Mới vừa đưa xong đại lễ, mãi mà xuân phong rời đi rừng sâu trung niên nam nhân:?

*

Trung niên nam nhân thực ngốc.

Hấn chẳng qua rời đi nửa chén trà nhỏ công phu, lại trở về thời điểm, trước

mắt không biết vì sao hoàn toàn thay đổi phúc cảnh tượng.

Xe đẩy tay thượng bao tải bị song song phá vỡ, thiếu nữ cùng nam hài thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm hấn nhìn, mà ở cách đó không xa, thỉnh linh đứng mấy chỉ tinh quái.

Không biết có phải hay không ảo giác, vài vị tinh quái đại nhân..... Mà thượng mang theo điểm nhi sát khí.

Hấn không kịp làm ra phản ứng, liền thấy cách đó không xa bạch quang hiện ra ——

Thuộc về Tạ Tinh Diệu linh lực thật mạnh đánh ở hấn ngực, xuống tay cực tàn nhẫn, không lưu tình chút nào, chỉ một sát, máu tươi tụt hấn hầu trung phun trào mà ra.

Bồn ứng run bần bật tuổi trẻ nữ hài dương môi cười lạnh: “Ta còn buồn bực ngươi bỏ chạy đi nơi nào, cứ nhiên chủ động đưa tới cửa tới. Như thế nào, tưởng cứu này tiểu hài tử?”

Cái gì bỏ chạy đi nơi nào, cái gì đưa tới cửa tới, đây là tình huống như thế nào.

..... Hấn nghe không hiểu a!

Tạ Tinh Diệu đương nhiên không thể để lại cho hấn phản ứng thời gian.

Giờ phút này nàng chiếm cứ tuyệt đối chủ đạo địa vị, ở những cái đó đột nhiên xuất hiện tinh quái trong mắt, là không thể nghi ngờ đồng lõa nhân vật.

Nếu muốn không làm cho hoài nghi, chứng thực đồng lõa thân phận ——

Nàng không thể làm trung niên nam nhân có cơ hội giải thích.

Lấy nàng Luyện Khí trung giai tu vi, đối thượng đám kia tinh quái định là xa xa không kịp, nhưng muốn giải quyết một cái đều là Luyện Khí tiểu tu sĩ, có thể nói dễ như trở bàn tay.

Tạ Tinh Diệu mặc niệm pháp quyết, lòng bàn tay linh lực tụ tán, hồi làm sắc bén như đao quang ảnh.

Nàng tu vi hàng thật giá thật, đối phương lại là cái đánh cắp yêu khí bao cở. Bạch quang phân nhiên, nam nhân đang muốn mở miệng, lại một lần bị đánh bại trên mặt đất.

“Người này là cái Luyện Khí tu sĩ, ta trao hấn tới, phí không ít khí lực.”

Bên kia, bị hấn tới váy đồ thiếu nữ đậm thanh nói: “Không nghĩ tới hấn thế nhưng như thế không phục quản giáo, làm các đại nhân chê cười.”

Nàng biểu hiện đến trung thành và tận tâm, sấm rền gió cuốn, khuyến yêu nhẹ xả khóe miệng, lộ ra một cái trên cao nhìn xuống cười lạnh: “Không ngại, thuận lợi giải quyết liền hảo. Người này lưu tại nơi này chớng mắt, vẫn là mau chóng tiến đi đi.”

Trung niên nam nhân:.....

Đau nhức lan tràn toàn thân, hấn rút cuộc thăm dò hiện giờ thế cục.

Chuyện này nghe tới không thể tưởng tượng, nhưng hấn đích đích xác xác, bị trói tới con tin cấp trói lại.

Trói người của hấn thậm chí đảo khách thành chủ, bằng vào đem hấn ra sức đánh một phen, được đến tinh quái các đại nhân nhất trí tán thưởng.

Càng quá mức chính là, nàng còn bất động thanh sắc vổ vổ nam hài đầu vai, đệ đi một đạo tầm mắt.

Vì thế Long Bình che lại gương mặt, hầu âm khàn khàn: “Đừng đánh, đừng đánh, đại ca, ngươi vì sao không ném xuống ta đào tẩu.....”

—— súc sinh.

Đây là súc sinh đi!!!

..... Không đúng.

Muốn bình tĩnh.

Nam nhân kiệt lực hít sâu.

Bọn họ này đó quen bắt cóc tổng tiền người, túi trữ vật thường thường sẽ nhiều bị mấy cái bao tải. Cô nương này tất nhiên lấy không ra, đương vài vị các đại nhân sinh ra hoài nghi, hấn liền tìm đúng thời cơ mở miệng giải thích ——

Nam nhân đau đến tạm thời nói không nên lời lời nói, trong lòng âm thầm bày ra kế hoạch, cắn răng giương mắt, lại là sửng sốt.

Tạ Tinh Diệu thuận theo cười cười, thần thức click mở trò chơi giới mà, lấy ra mấy cây dây thừng cùng hai cái thô ráp đại túi.

□ vật phẩm: Dây thừng cùng bao tải □

□ vật phẩm tóm tắt: Giản dị tự nhiên công cụ, nhưng dùng để hiệp trợ quảng đại nhân dân quần chúng dọn khoai tây. □

..... Không phải.

Ngươi một cái hảo hảo cô nương gia, vì cái gì sẽ tùy thân mang theo bao

tải a? Này bình thường sao?!

Hắn xong rồi.

Nếu lấy đồ ăn thân phận, bị nàng đưa vào đẳng yêu trong miệng, hắn chắc chắn chết không có chỗ chôn!

Nam nhân tru lên không ngừng.

Nam nhân ra sức giãy giụa.

Nam nhân kêu cứu chưa xuất khẩu, liền bị nàng nhét vào một ngậm bồ đoàn.

Tạ Tinh Diệu âm điệu ôn hòa: “Người này kêu đến phiên lòng, ta đem hắn miệng lấp kín, để tránh bản các đại nhân lỗi tai.”

“Thực hảo.”

Khuyến yêu đậm cười: “Xem ngươi tu vi, hắn là cũng vào Luyện Khí. Đại nhân nó ở trong động tu hành ba năm, mấy ngày hôm trước rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời, ngươi vận khí không tồi, hôm nay có thể chính mắt thấy nó một mà.”

“Đúng là.”

Nam nhân bị nàng trang nhập bao tải, lâm vào một mảnh đen nhánh hết sức, nghe thấy thiếu nữ ngậm cười hầu âm: “Ít nhiều có các vị đại nhân quan tâm, ta ngày gần đây tu vi kế tiếp bò lên, đã đến Luyện Khí trung giai.”
Rất quen thuộc lời kịch.

Ngay cả Long Bình nghe vậy, cũng là khóe mắt co giật.

Này tuyệt đối tuyệt đối, là hắn từng chính miệng nói qua nói đi.

Liền một chữ đều không mang theo sửa.

Bao tải tối tăm không ánh sáng, ở một mảnh áp lực trong bóng tối, một giọt nước tự hắt khoe mắt chảy xuống.

Súc sinh.

*

Ở kế hoạch thành hình một khắc khởi, Tạ Tinh Diệu liền minh bạch nàng có mười thành thắng suất.

Vào trước là chủ ấn tượng đầu tiên, Long Bình xảo diệu phối hợp, cùng với nàng đem nam nhân một kích chế phục thực lực, nếu muốn hù trụ đám kia tinh quái, khó khăn không lớn.

Duy nhất làm người buồn rầu chính là, khuyến yêu trùng hợp cũng muốn mà thấy đẳng yêu, oan gia ngõ hẹp, thuận lý thành chương cùng nàng đồng hành ở bên nhau.

Này phiền trong rừng sát khí tứ phía, mau chóng chạy ra Minh Sơn kế hoạch hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Bất quá..... Cũng nguyên nhân chính là như thế, có lẽ có thể thử xem một cái khác biện pháp.

—— Long Bình tâm ma là kia trăm năm lão đẳng, liền tính nàng có thể mang theo nam hài thoát đi Minh Sơn, đẳng yêu không trừ, tâm ma chỉ sợ cũng sẽ không biến mất.

Nàng nếu có thể nhân cơ hội này, giải quyết rốt đẳng yêu đâu?

Đường núi gập ghềnh, xuyên qua vầy mực giống nhau trong rừng âm u, Tạ

Tinh Diêu trông thấy một cái thật lớn huyết động.

Sơn động ngăm đen, liên thông một cái dài lâu hành lang, hành lang chầm có trần trần trường minh đăng, ánh lửa như nước, tấm măn sâu kín hành lang dài.

Khuyển yêu không chút để ý: “Đi thôi.”

Hành lang sâu thăm yên tĩnh, nhân là đẳng yêu sống ở nơi, không thấy được quá nhiều tiểu yêu thân ảnh.

Đi trước không biết bao lâu, Tà Tinh Diêu trông thấy một phiến nhắm chặt cửa đá.

“Ngài đã muốn mà thấy đại nhân, không ngại đi trước đi vào, ta không làm quấy rầy.”

Bao tải trung niên nam nhân còn tại ô ô kêu, nàng xem một cái khuyển yêu:

“Này hai phân nguyên liệu nấu ăn dơ bẩn bất kham, ta vừa lúc rửa sạch một phen.”

Cái này lý do tìm không ra lỗ hổng, hướng chi ở Minh Sơn bên trong, Nhân tộc xác muốn thấp yêu nhất đẳng.

Trước mắt cô nương thực thức thời, khuyển yêu hừ nhẹ một tiếng, gõ vang cửa đá.

Cửa đá theo tiếng mà khai, đải hấn tiến vào trong đó, thực mau nặng nề quan trọng.

Tà Tinh Diêu tay mắt lanh lẹ, phá vỡ trang có Long Bình túi.

Tiểu hài tử bị dọa đến không nhẹ, khuôn mặt nhỏ thăm thăm trắng bệch,

nhìn thấy nàng mặt, lộ ra kinh sợ lại ủy khuất thần sắc.

“Mau ra đây.”

Tạ Tinh Diệu thấp giọng cười cười: “Cho rằng ta thật phản chiến lập?”

Long Bình theo bản năng gật đầu, lại ủy khuất ba ba lắc đầu, xem nàng dùng một cái bố đoàn một lần nữa lấp đầy bao tải, lại mở ra trung niên nam nhân túi không ngừng mân mê, không biết đang làm những gì.

Sợ hãi trầm mặc trong chốc lát, nam hài thử tính mở miệng: “Tỷ tỷ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Trong rừng không an toàn, hiện giờ ổn thỏa nhất biện pháp, là mượn đảng yêu diệt trừ vị này bọn bắt cóc đại ca.” Tạ Tinh Diệu hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, khép lại bao tải: “Chờ đảng yêu ăn cơm kết thúc, chúng ta đính thân phận của hắn, có thể không chút nào cố sức rời đi Minh Sơn.”

Long Bình ngoan ngoãn gật đầu.

“Chờ lát nữa người cùng ta cùng nhau đi vào, làm bộ ——”

Nàng ý nghĩ rõ ràng lung lay, đang có điều không lộn xộn mà trình bày kế hoạch, bỗng nhiên cảm thấy phía sau gió lạnh tập quá.

Sát khí.

Tạ Tinh Diệu giữa mây sậu nhảy, đầu ngón tay ngưng ra bén nhọn linh lực, đột nhiên xoay người.

Hành lang dài quang ảnh giao điệp, người nọ người tới không có ý tốt, lòng bàn tay vẽ ra trận pháp.

Thấy rõ người tới bộ dáng, Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

Thanh y thiếu niên ánh mắt nặng nề, đĩnh bạt thân hình sắc bén như đao, cùng nàng đối diện một sát, đồng dạng một cái hoảng thần.

“Yến công tử?”

Nàng không biết người này là thật là giả, theo bản năng tưởng đuổi tay một chọc, cũng may kịp thời ngừng ý niệm: “Đổi cái ám hiệu, Tú Thành?”

“..... Là ta.”

Yến Hàn Lai giữa mày nhảy dựng: “Bọn họ không yên tâm ngươi, thác ta đi vào giấc mộng nhìn xem.”

“Bọn họ?”

Tạ Tinh Diêu: “Bọn họ lo lắng ta, vì sao chính mình không tới?”

Thiếu niên bị nàng một ghen, trầm mặc giây lát, nhúu mày dờ đi tầm mắt:

“Ai biết.”

Nga ——

Tạ Tinh Diêu nheo lại hai mắt.

Nàng đã hiểu.

“Yến công tử.”

Nàng khoe môi dương một chút, lộ ra trắng loá răng nanh: “Ngươi lúc ấy cố ý hỏi ta, còn có hay không nói cái gì tưởng nói..... Tiềm ý tứ nên không phải là, có thể hướng ngươi xin giúp đỡ đi.”

Yến Hàn Lai cười lạnh: “Xem ra đi vào giấc mộng đích xác sẽ gọi người suy nghĩ bậy bạ, tự mình đa tình.”

Hắn ngữ khí không tốt, Tạ Tinh Diêu lại bị đạu đến ý cười càng sâu: “Đa tạ

Yến công tử quan tâm.”

Yến Hàn Lai nhấp môi, không nghĩ lý nàng.

Nói chuyện gian, cửa đá âm âm một vang.

Nơi đây chính là yêu ma sào huyết, Yến Hàn Lai đối này trong lòng biết rõ ràng.

Tạ Tinh Diệu bên cạnh người hài tử hẳn là chính là Long Bình, đến nỗi cửa đá trong vòng, không thể nghi ngờ là đằng yêu hang ổ.

Hắn không hề do dự, sát ý lần thứ hai ngưng kết, chưa ra tay, lại bị bên người Tạ Tinh Diệu đè lại cánh tay.

Khuyến yêu tự cửa đá mà ra, chết đầu chạm vào là nổ ngay ——

Hắn thấy Tạ Tinh Diệu cong mắt cười cười.

Tạ Tinh Diệu: “Phu quân, giới thiệu một chút, vị này chính là Minh Sơn trung một vị đại nhân. Là hắn dẫn ta đi vào nơi này, mà thấy đằng yêu đại nhân.”

Yến Hàn Lai:?

Đằng yêu đại nhân?

Đột nhiên xuất hiện thanh y thiếu niên mà tương không tốt, khuyến yêu nhúu mày: “Phu quân?”

“Đúng là.”

Tạ Tinh Diệu cười nói: “Ít nhiều có hắn hiệp trợ, ta mới có thể chop tới hai người kia tộc. Hắn phía trước nhìn thấy dẫn tiến chúng ta tiến vào Minh Sơn miêu yêu đại nhân, cố ý tặng lễ đi.”

Yến Hàn Lai:???

Giữa mây càng trọng địa nhảy nhót, Yến Hàn Lai xem một cái góc bao tải.

Cho nên..... Một nén hương không thấy, người thành bộn bắt cóc phải không???

Đồng dạng nghe vậy trung niên nam nhân:.....

Trung niên nam nhân: Thảo.

Đem hẳn một người trải qua bề cấp hai người dùng, súc sinh.

“Thì ra là thế.”

Đích xác có chỉ miêu yêu ở làm dẫn tiến công tác, khuyến yêu nghi ngờ đánh tan, hơi hơi gật đầu: “Đại nhân ở bên trong cánh cửa chờ người.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu nói tạ, học hẳn phía trước động tác bảo chế đúng cách, nhẹ khấu cửa đá.

Bất quá một lát, cửa đá ầm vang mở ra.

Bên trong cánh cửa là gian trống trải thạch thất, không gian so nàng trong tưởng tượng lớn hơn nữa. Ánh nến nhẹ lay động, ánh lượng bốn phía lạnh băng vách đá, điều điều dây đằng leo lên này thượng, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ khe hở.

Mà ở ánh lửa cuối, lập một thốc cực đại đằng ảnh.

Trầm trọng uy áp che trời lấp đất, xem này tu vi, hẳn là nửa bước Nguyên Anh.

“Đại nhân.”

Phát hiện đằng yêu lạnh băng nhìn chăm chú, Tạ Tinh Diệu đạm thanh bổ

sung: “Bên cạnh người nhị vị, là ta phu quân cùng hài tử. Bọn họ ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, một hai phải đi theo ta bá kiến một phen.”

Long Bình nghe được nghiêm túc, bưng tỉnh đại ngộ.

Khó trách tỷ tỷ muốn đem hấn sớm cứu ra bao tải.

Kể từ đó, ở khuyển yêu trong mắt, nàng là đem đồ ăn rửa sạch sẽ, tùy thời chuẩn bị hiến cho đẳng yêu; mà tới rồi đẳng yêu mà trước, nhân hấn không ở bao tải, liền thuận thể thành nàng đồng bạn.

Một trong một ngoài một trước một sau, thân phận cắt thuận lý thành chương.

Ánh nến leo lắt, đẳng ảnh bỗng nhiên vừa động, huyễn hóa ra tuần tú người thanh niên tướng mạo.

So với tầm thường bá tánh, tu sĩ vị càng vì tươi ngon. Người thanh niên chậm rãi về phía trước, trên vách đá bụi mây khổng lồ ngo ngoe rục rịch, mở ra bao tải đem hấn trối trự.

Trung niên nam nhân khóc lóc thảm thiết, liều mạng giãy giụa.

Này không phải hấn trong dự đoán tình thế phát triển, rõ ràng dâng tặng lễ vật chính là hấn, bị đẳng yêu giao cho linh lực cũng hấn là hấn ——

Hấn còn tại kêu khóc không ngừng, mà cách đó không xa, thiếu nữ áo đỏ trầm tĩnh ra tiếng: “Này tông hóa, chính là da thịt non mịn Luyện Khí tu sĩ.

Thịt chất tươi mới, thần thức thanh thấu, làm nguyên liệu nấu ăn không thể tốt hơn.”

Vẫn là hấn từng nói qua lời kịch, nguyên lời nói rập khuôn.

Hắn trong lòng bi phẫn, nước mắt lưu đến càng hung.

Súc sinh.

Người không phải người!!!

Dây đăng lẳng không, hóa thành hình người yêu vật từ từ há mồm.

Ở huyết khí lan tràn phía trước, Tạ Tinh Diệu che lại Long Bình hai mắt.

Hắn bị che khuất tầm mắt, chỉ có thể nghe thấy nguyên lành nuốt âm vang.

Huyết khí càng ngày càng nùng, nghĩ đến chính mình rốt cuộc có thể rời đi nơi này, nam hài trong lòng lại cao hứng không đứng dậy.

Này ác yêu giết hại vô số bình dân bá tánh, đái nó dần dần trưởng thành, còn sẽ có càng nhiều mạng người tang này tay.

Không có ai có thể giết chết nó sao? Trong thành mọi người, còn muốn tiếp tục sinh hoạt ở Minh Sơn bóng ma bên trong sao?

Hắn liền tính lấy mệnh tương bác, cũng tất nhiên so bất quá đăng yêu. Kia dùng hỏa hoặc hạ độc đâu? Nhưng xem nó thân hình như thế khổng lồ, tu vi như thế chi cao, tầm thường ngọn lửa vô pháp có hiệu lực, đến nỗi hạ độc..... Sở yêu cầu độc dược, liều thuốc đại đến khó có thể tưởng tượng. Như vậy nhiều độc, liếc mắt một cái liền sẽ bị xuyên qua.

Tối tăm tầm nhìn, đột nhiên quang ảnh run rẩy dữ dội.

Thạch thất gió lạnh đại tác phẩm, thổi đến ánh nến lay động không ngừng, hắn không biết phát sinh chuyện gì, khăn trương đến run bần bật, ngay sau đó, thế nhưng nghe thấy một tiếng kêu rên.

Khàn khàn dữ tợn, không giống thường nhân, càng như là yêu vật kêu rên.

Tim đập mạnh nhanh hơn, Long Bình thoáng dùng sức, thăm dò lộ ra hai mắt.

Thạch thất trung huyết quang trải rộng, trong một góc thanh niên mà dung vận vẹo, cả người run rẩy, không biết như thế nào cuộn lên thân thể.

Nó..... Ở giữa giữa?

“Trời cao phù hộ, cứ nhiên hiệu quả.”

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi: “Ta dùng độc.”

Long Bình:?

“Chính là,” hắn đầu óc trong lúc nhất thời chuyển biến quá tới, “Người chừng nào thì hạ độc? Hơn nữa nếu muốn làm nó trúng độc, tất nhiên yêu cầu rất nhiều ——”

Hắn nói đến một nửa, đột nhiên im bặt.

Từ vào cửa đến bây giờ, đảng yêu chỉ ăn xong một thứ.

Thông thường hạ độc chỉ biết dùng linh tinh liều thuốc, đối phó yêu vật khẳng định không đủ, kia nàng liền đem dùng lượng tăng lớn lại tăng lớn.....

Đảng yêu mới vừa đem trung niên nam nhân toàn bộ nuốt vào.

“Ta cấp người nọ trên người lau dượt. Nếu muốn cắn nuốt huyết nhục, thực vật thông thường sẽ hóa thành hình người, kể từ đó, nguyên bản không sợ kịch độc đảng yêu liền có trí mạng nhược điểm.”

Tạ Tinh Diệu nhìn về phía thức hải giới mà, trò chơi chữ viết rõ ràng, từng cái hiện ra ở nàng trước mắt.

□ vật phẩm: Xyanogen O Kali □

□ vật phẩm tóm tắt: Vô cơ hoá chất, dễ hòa tan thủy. Thông qua ức chế hô hấp môi tạo thành tế bào hít thở không thông, nhưng dẫn tới hô hấp trung tâm tê mỏi. □

□ vật phẩm: Cây mã tiền O kiềm □

□ vật phẩm: Một lọ không muốn lộ ra tên họ cây nông nghiệp dùng được (chú: Làm cỏ dùng, chớ dùng ăn, chớ dùng ăn, chớ dùng ăn) □

Nàng ôn thanh cười cười: “Nói như thế nào đâu, nó ăn xong kia đồ vật, đại khái tương đương với một cái..... Nhiều loại trí mạng vật hỗn tạp, thật lớn, tuyệt đối vô pháp bị phát hiện hình người kịch độc?”

Thạch thất yên tĩnh, đột nhiên vang lên đằng yêu tê tâm liệt phế đau hô.

Không khí chấn động không thôi, dây đằng biến thành khô vàng mảnh vụn.

Tử khí lan tràn gian, chỉ có Tạ Tinh Diệu ý cười như thường, phảng phất rất cuộc thông quan một hồi trò chơi, mặt mày hơi thư.

Cái gì kêu đảo khách thành chủ, đi vai ác lộ, làm sở hữu vai ác không đường có thể đi.

Đầu tiên là biến con tin vì bọn bắt cóc, lại hoàn toàn ép khô trung niên nam nhân sở hữu giá trị lợi dụng, lợi dụng hấn phản sát ác yêu.

Công cụ người cái này khái niệm, xem như bị nàng chơi minh bạch.

Long Bình nhìn trước mắt thiếu nữ áo đỏ, chỉ cảm thấy hôm nay nhìn thấy nghe thấy, xa xa vượt qua hấn đã có toàn bộ nhận tri.

“Không cần sợ hãi, đằng yêu sẽ không tái xuất hiện.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ hấn đầu, màu mắt nghiêm nghị: “Chiến thắng sợ hãi
biện pháp tốt nhất, chính là mà đối sợ hãi.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai im lặng không nói, xem một cái bên cạnh người tiểu hài tử.

Không biết vì sao, hấn tựa hồ đoán được Long Bình giờ này khắc này nhớ
nhưng suy nghĩ.

Thực chấn động, thực làm người sờn tóc gáy.

Cái này kỳ quái tỷ tỷ, rất có khả năng trở thành hấn mới nhậm chức tâm
ma.

Chapter 51

Đằng yêu huỷ diệt, trên vách đá vụn vật tăn lạc khi, trận này tâm ma cũng liền đến cuối.

Trong mộng Long Bình chỉ là cái mười tuổi trên dưới hài tử, tâm ma đã đem hấn sợ tới mức quá sức, đả tiến vào yểm thuật cơ thể mẹ, không biết còn muốn đã chịu nhiều ít kinh hách.

Ở trước mắt cảnh vật tiêu tán phía trước, Tạ Tinh Diệu cố ý dặn dò: “Chờ thạch thất biến mất, chúng ta sẽ thấy một tòa đền như mực thành. Đó là một hồi hư ảo cảnh trong mơ, người đến lúc đó không cần sợ hãi, kiên nhẫn chờ ta đi tìm người hội hợp, được không?”

Giọng nói của nàng nhu hòa, nam hài sợ hãi gật đầu.

Vì thế trước người chứng kiến hết thấy lượn lờ như yên tán, đương Tạ Tinh Diệu lại chớp mắt, quả nhiên đi vào Tú Thành.

Vẫn là cùng lần trước giống nhau như đúc đêm khuya, cùng chi bất đồng chính là, lần này nàng bị truyền tống tới rồi trong thành.

Đã có thể cưỡng chế tính đem người kéo vào yểm thuật cơ thể mẹ, này có lẽ ý nghĩa..... Phía sau màn làm chủ lực lượng có cực đại đột phá.

Nơi đây quỷ quyết âm trầm, không biết ẩn núp loại nào nguy cơ, Tạ Tinh Diệu trong tay âm thầm ngưng ra pháp quyết, mọi nơi nhìn xung quanh.

Nàng chính đặt mình trong với ngoại thành một cái trường nhai, phổ trung khế sáng sâu thẳm, yên tĩnh không người, bốn phương tám hướng không thấy được một trần lượng đèn, chỉ có chân trời tàn nguyệt doanh doanh rực

rõ, ở sợi bông tán loạn tầng mây, rải lạc vài sợi lượng mang.

Ngày thường phồn hoa chi cảnh long trời lở đất, ngay cả bên đường hoa thụ cũng lệnh nhân tâm sinh kiêng kị. Che phủ bóng cây bị ánh trăng chậm rãi kéo trường, gió lạnh phát quá, dường như yêu ma quỷ quái di động đáng người.

Nơi chốn đều là chốc người không mau hơi thở.

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng nghe bên tai tiếng gió, bỗng nhiên chi gian, nghe thấy tiếng gió quỳnh lên.

Nàng bay nhanh xoay người, ở cách đó không xa trông thấy quen thuộc thanh y.

“..... Yên công tử.”

Tạ Tinh Diệu thở dài: “Người luôn là như vậy lặng yên không một tiếng động, có điểm dọa người.”

Yên Hàn Lai: “Thân pháp cho phép —— nghe Tạ cô nương ngữ khí, chẳng lẽ chưa bao giờ tu tập quá thân pháp.”

Hắn trước sau như một nói chuyện không dễ nghe, nhưng tại đây tòa trống vắng không người thành trì, Yên Hàn Lai không thể nghi ngờ là nàng duy nhất tin được đồng đội.

Tạ Tinh Diệu không để ý tới câu này âm dương quái khí: “Đúng rồi, nơi này vì sao chỉ có chúng ta hai cái? Long Bình tâm ma bị phá, hẳn là cũng tới đến Tú Thành.”

“Có lẽ cùng thần thức có quan hệ.”

Yến Hàn Lai nói: “Yểm thuật cơ thể mẹ mạnh mẽ đem chúng ta kéo vào Tú Thành, hiển nhiên là động không cho chúng ta rời đi ý niệm. Người ta hai người đều là tu sĩ, thần thức cường mà cứng cổ, bởi vậy đi vào tương đối an toàn ngoại thành; đến nỗi Long Bình, hẳn là ở Tú Thành chỗ sâu trong.”

Tạ Tinh Diêu sửng sốt: “Chỗ sâu trong là chỉ ——”

“Yểm thuật cơ thể mẹ khởi nguyên nơi.”

Này liền nguy hiểm.

Nếu bọn họ ba người đồng hành, Long Bình còn có thể được đến bảo hộ.

Tòa thành này rõ ràng mà sát khí thật mạnh, lưu hẳn một người tiến vào chỗ sâu trong, có thể nói cửu tử nhất sinh.

“Căn cứ chúng ta đã biết sở hữu tình báo, trong thành Thảm phủ nhất không thích hợp.”

Tạ Tinh Diêu: “Chúng ta cùng đi Thảm phủ nhìn xem?”

*

Này tòa “Tú Thành” hơi thở thực làm nhân sinh ghét.

Mới đầu bọn họ đặt mình trong ngoại thành, chỉ có thể cảm thấy một cổ không quá thoải mái uy áp.

Chờ theo trường nhai chậm rãi hướng trong, ánh trăng tiệp đậm, sắc trời bắt đầu tối, mọi nơi lan tràn khai nồng đậm hắc khí, giống như vẫn đục đầm lầy, áp lực phải gọi người thở không nổi.

Bên tai chỉ còn lại có tiếng gió cùng lá cây lay động thanh âm, giống cực nước nở. Tạ Tinh Diêu bên ngoài thượng bảo trì trấn định, kỳ thật trong lòng

hốt hoảng, âm thầm xướng vài biến □ vận may tới □.

Thẩm phủ đứng ở sương đen bên trong.

Yến Hàn Lai trước nàng một bước bước vào đại môn, xác nhận không có việc gì, nhàn nhạt đầu tới một đạo tầm mắt.

Tạ Tinh Diêu theo sát sau đó, bị trong phủ âm lãnh hàn khí đông lạnh đến một run run.

Thẩm phủ diện tích cực lớn, tiền viện, trung viện toàn trồng trọt đoàn đoàn thốc thốc phồn hoa cây xanh.

Mùi hoa liên miên, cầu kết khởi đình đài san sát. Hậu viện kiến trúc lớn nhất cũng tối cao, ước chừng có mấy chục tầng độ cao, nghe nói là Thẩm phủ lão gia làm tướng xuân sắc nhìn không sót gì, cố ý tu sửa ngấm cảnh các.

□ Thiên đồ □, cùng Thẩm Tích Sương cuối cùng quyết chiến liền phát sinh ở ngấm cảnh các trung.

Nghĩ nghĩ, Tạ Tinh Diêu nhăn lại mày.

Này tòa phủ đệ to như vậy, Long Bình không biết bị mang hướng nơi nào.

Trong nhà không chừng cất giấu cái gì yêu ma quỷ quái, nếu lớn tiếng kêu gọi, bại lộ vị trí, bọn họ ba người đều đến tao ương.

Nhưng nếu là một chỗ một chỗ mà tìm, không chỉ có tốn thời gian, còn không nhất định có thể tìm được.

Hướng chi..... Bọn họ còn phải nhanh một chút tìm ra hết thầy chân tướng.

“Chúng ta tiếp tục hướng trong đi.”

Tạ Tinh Diệu đề thấp tiếng nói: “Nơi này ——”

Nàng nói khi quay đầu nhìn về phía Yến Hàn Lai, ánh mắt liếc quá, phát hiện hẳn chính nhìn chằm chằm một mảnh góc nhìn.

Thuận thế nhìn lại, nguyên lai là tiền viện trồng trọt hoa.

Thấm phủ ánh sáng ảm đạm, Tạ Tinh Diệu phía trước chỉ vội vàng thoáng nhìn, hiện giờ tùy hẳn nhìn lại, mới hậu tri hậu giác phát hiện một tia không đúng.

Tiền viện bụi hoa tranh kỳ khoe sắc, tươi đẹp tươi đẹp, nhưng mà tinh tế đoan trang, mỗi cây thượng cư nhiên mọc đầy bất đồng đoá hoa.

Tuyệt đại đa số là đào hoa, quanh thân linh linh tinh tinh được khảm hạnh hoa, hoa lê, cây keo hoa cùng ngọc lan hoa.

Đào hoa khai đến nhất thịnh, điểm lệ như hà, còn lại đoá hoa hoặc là chỉ kết ra nho nhỏ nụ hoa, hoặc là sinh cơ suy sụp, ở gió lạnh trung run rẩy.

Nhất quý dị, là bụi hoa thân cây.

Đào chi yêu điểm, hướng tường ngoài tường các nơi sinh trưởng, vô biên thiên phần, hiển lộ ra từng mảnh thúy sắc đem tích cảnh trúc.

Cảnh trúc đều không phải là từ trúc làm sinh ra, mà là chiết cây giống nhau lớn lên ở cây đào phía trên, xanh biếc cùng phấn bạch hai tương giao dệt, đặc biệt không hợp nhau.

“Như là.....”

Tạ Tinh Diệu trầm giọng: “Đào hoa hấp thu sở hữu chất dinh dưỡng.”

Mộng từ tiềm thức sinh ra, trong mộng chứng kiến, đều có ngụ ý.

Đào hoa hấp thu cái khác đóa hoa chất dinh dưỡng, đích xác có thể cùng nguyên tác đối được ——

Thẩm Tích Sương thân là đào hoa yêu, cướp đoạt người khác thần thức xúc tiến tu vi tăng trưởng, không thể nghi ngờ là một loại đoạt lấy.

Nhưng vì sao..... Cây đào sẽ hợp với cành trúc?

So với đóa hoa, cành khô mới là thực vật chủ thể. Cây trúc cùng đào hoa ràng buộc, chỉ sợ so với kia chút hoa lê hạnh hoa càng sâu.

Manh mối quá tạp, Tạ Tinh Diệu không có đầu mối, đang ở suy nghĩ gian, đầu vai bị người nhẹ nhàng một phách.

Ít nhiều Yến Hàn Lai này nói nhắc nhở, nàng từ trầm tư tránh thoát mà ra, nhạy bén nhận thấy được một cỗ yêu khí.

Tới.

Yểm thuật cơ thể mẹ tuyệt đối không thể gió êm sóng lặng, Tạ Tinh Diệu trong tay bấm tay niệm thần chú, nhìn phía yêu khí ngọn nguồn phương hướng.

Nàng cùng Yến Hàn Lai tu vi đều bị đại đại áp chế, Thẩm phủ uy áp như thể dày nặng, bên trong tinh quái thực lực tất nhiên không thấp.

Hy vọng..... Không cần có việc mới hảo.

Sương đen tỏa khắp, uy áp nặng nề, một đạo bóng xám tự hành lang gian chậm rãi dạo bước, không cần thiết lâu ngày, hiển lộ ra cường tráng kiện thạc thân hình.

Cùng với che trời lấp đất sát khí.

“Người nào tự tiện xông vào nơi đây.”

Bóng xám từng bước tới gần, ánh trăng ảm đạm, từng cái ánh lạng lách sắc nhọn thị huyết răng nanh, che kín tơ máu hai mắt, cùng với trong tay sắc bén trường đao.

Đương hấn nhếch miệng bật cười, quanh thân yêu khí mờ mịt, hầu âm trầm như núi áp: “Tự tiện xông vào giả ——”

Cuối cùng một cái “Chết” tự chưa kịp xuất khẩu.

Bởi vì cách đó không xa váy đỏ thiếu nữ đầu tiên là sừng sốt, chột mười phần vui sướng tròn to hai mắt, đánh gãy hấn lời kịch ngâm xướng: “Đại nhân! Là người sao đại nhân!”

Khuyến yêu:.....

Khuyến yêu:???

Từ từ hấn có chút ngốc.

Tuy rằng thực lỗi thời, nhưng khuyến yêu vẫn là theo bản năng nhấn lại ngũ quan: “Gì?”

Tạ Tinh Diệu không cho hấn phản ứng thời cơ: “Là ta đại nhân! Còn nhớ rõ Minh Sơn sao? Chúng ta gặp qua a!”

May mắn.

Rất may vận.

Đời người nơi nào không gặp lại, vốn tưởng rằng sắp nghênh đón một hồi tử chiến, nhưng mà đương bóng xám đi ra sương mù, nàng cư nhiên nhìn thấy một trương vô cùng quen thuộc gương mặt.

Đúng là Long Bình tâm ma trung, bị nàng một đường đi một đường lừa khuyển yêu.

Chẳng qua đi vào Tú Thành, hấn thu hồi kia đối tiêu chí tính lông xù xù lỗ tai.

Nghĩ đến cũng là, đảng yêu bị tiên môn đạo trưởng tiêu diệt, Minh Sơn tinh quái nhóm tự nhiên sẽ khắp nơi chạy trốn. Không nghĩ tới trời xui đất khiến, khuyển yêu cư nhiên tới rồi Thẩm phủ trung.

Tiến đi một cái công cụ người, lập tức lại tới một cái.

Xảo a đây là.

“Ta từng vận chuyển Nhân tộc hiến cho đảng yêu, được đại nhân người hiệp trợ.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Đại nhân cẩn thận ngấm lại, Minh Sơn, cửa đá, gõ khai cửa đá là có thể đi vào thạch thất!”

Yến Hàn Lai:.....

Long Bình tâm ma cùng hiện giờ trận này cảnh trong mơ, là hai cái lẫn nhau độc lập chuyện xưa.

Tạ Tinh Diệu tuy tại tâm ma gặp qua khuyển yêu, nhưng đối với trận này trong mộng khuyển yêu tới nói, nàng chỉ là cái chưa từng gặp mặt người xa lạ.

—— cũng liền thuận lý thành chương mà, không biết nàng từng đồ diệt quá lão đảng.

Huống chi, nàng nói được quá chuẩn xác.

Đằng yêu thực người, Minh Sơn trung bí ẩn cửa đá, này đó tất cả đều là không vì đại chúng biết bí mật, chỉ biết báo cho tin cậy người.

Minh Sơn đã huỷ diệt nhiều năm, vì đằng yêu cung phụng đồ ăn Nhân tộc có mười mấy, có lẽ..... Qua đi lâu như vậy, nhân viên lại như vậy phức tạp, thật là hấn đã quên?

Khuyển yêu có ngăn ngừa một sát thần chí hoảng hốt.

“Ít nhiều có các vị đại nhân quan tâm, ta mới rút cuộc tới rồi Luyện Khí trung giai. Không thành tưởng trời giáng tin dữ, Minh Sơn cư nhiên đã xảy ra chuyện.”

Tạ Tinh Diêu thừa thắng xông lên: “Vòng đi vòng lại nhiều năm như vậy, ta khốn cùng thất vọng, không một chỗ đặt chân địa phương, vừa lúc nghe nói đại nhân người ở Thảm phủ, liền nghĩ tới đầu nhập vào thử xem.”

Nàng nói một đốn, ngữ ý tiếm thâm: “Đại nhân, ta còn nhớ rõ ở Minh Sơn khi, người tổng hội lộ ra hai chỉ khuyến nhĩ..... Cảnh đời đổi dời, chúng nó cũng không thấy.”

Khuyển yêu sát gian ngược mắt.

Đúng rồi.

Lúc trước ở Minh Sơn hấn kiệt ngạo khó thuần, thường xuyên lấy nửa người nửa yêu bộ dáng kỳ người. Đây là hấn nhiều năm trước thói quen nhỏ, nếu cô nương này là tiên môn người, làm sao đem loại sự tình này ghi tạc trong lòng.

Duy nhất giải thích, là bọn họ đã từng đích đích xác xác từng có giao thoa.

Khuyển yêu bưng tỉnh đại ngộ, Yến Hàn Lai thờ ơ lạnh nhạt.

Đích xác rất có giao thoa, người bị mơ màng hồ đồ lừa một đường, hiện giờ bị bán còn muốn giúp đỡ nàng đếm tiền.

“Đúng là, đúng là!”

Khuyển yêu đưa bọn họ hai người bay nhanh đánh giá: “Tới đầu nhập vào ta? Rất có ánh mắt. Thật không dám giấu giếm, ta đã làm được Thẩm phủ cao cấp hộ viện vị trí ——”

Hắn ngôn ngữ gian hiện ra vài phần đắc ý chi sắc, nói còn chưa dứt lời, bị một khác nói nữ âm chột đánh gãy.

“Hộ viện.”

Một con thụ yêu tự sương mù hiện thân, tứ chi đều là trường đằng, bộ mặt mơ hồ đáng sợ: “Phát hiện một cái tự tiện xông vào giả.”

Tự tiện xông vào giả.

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Tiến vào Tú Thành chỉ có bọn họ ba người, nói cách khác ——

“Nga?”

Khuyển yêu ngược mắt, âm điệu lười nhác: “Áp lại đây.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, nơi xa vang lên vài đạo hỗn độn bước chân. Theo tiếng nhìn lại, gầy yếu nam hài bị hoa chi gắt gao trói trụ, thỉnh thoảng ra sức nhúc nhích, mưu toan tránh thoát.

Hoa đằng gắt gao triển tiến làn da, càng là giãy giụa càng là thống khổ, ống tay áo đã là chảy ra huyết sắc, Long Bình âm thầm cắn răng.

Hắn nháy mắt liền đến cái này địa phương quỷ quái, phóng nhãn nhìn lại tìm không bóng người. Đây đó phiêu đảng hoa yêu giống như quỷ mị, thực mau phát hiện hắn ẩn thân nơi.

Nghe chúng nó nói, chính mình sắp bị hiến cho nơi này tiểu đầu đầu.

Nghe chúng nó nói..... Khoảng cách Minh Sơn huỷ diệt, đã qua đi mười mấy năm.

Tuy rằng loát không rõ ràng lắm trạng huống, nhưng rơi vào ác yêu trong tay, không hề nghi ngờ chỉ có tử lộ một cái. Tới gần tử vong, hắn trong lòng cư nhiên không có quá nhiều sợ hãi, càng nhiều là không cam lòng.

Chờ nhìn thấy kia tiểu đầu đầu, liền tính không thể giết đối phương, đánh hắn một quyền, đá hắn một chân cũng hảo, ít nhất có thể chứng minh chính mình không phải cái rùa đen rút đầu.

Không biết kia đối ca ca tỷ tỷ thế nào.

Ở như thế gian nguy trong hoàn cảnh, bọn họ tất nhiên cũng ở đau khổ cầu sinh.

Cái này ý niệm làm hắn có chút hạ xuống, trong lòng vì bọn họ hai người cầu nguyện một phen, lại giương mắt, Long Bình đã có thể thấy rõ tiền viện vài đạo bóng dáng hình dáng.

Một đen một đỏ một xanh đen, đều nói hồng y nhất thể lương, kia người áo đỏ xác định vững chắc không dung khinh thường ——

Từ từ.

Ánh mắt dần dần ngưng tụ, nam hài thần sắc, hiện ra một tia lỗi thời mờ

mặt.

Lộc mắt mặt trái xoan, cái này tỷ tỷ, hắn đã từng gặp qua.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Tinh Diệu vô cùng thích ý đuổi đuổi ra lười eo, triều hắn lộ ra mỉm cười.

Long Bình khóe mắt cuồng trêu.

Không đúng đi. Không bình thường đi. Không phù hợp logic đi.

—— như thế nào lại là người a???

Lòng có sở cảm, hắn mặt vô biểu tình hoạt động tầm mắt, nhìn về phía bên người nàng.

Thanh y thiếu niên biểu tình nhàn nhạt, hắc y khuyển yêu xuân phong đặc ý, chính ngẩng đầu cười khế.

Hắn cười đến trên cao nhìn xuống, kiêu căng ngạo mạn, rõ ràng là một bộ thượng vị giả tư thái, không biết vì sao, Long Bình lại từ đáy lòng sinh ra nồng đậm đồng tình.

Từ một hồi tâm ma đến một khác tràng cảnh trong mơ, từ Minh Sơn đến Tú Thành, từ mười năm trước đến mười năm sau.

—— người lại thành người bị hại phải không???

*

Cùng lúc đó, cảnh trong mơ ở ngoài.

Ban ngày Tú Thành hoa mỹ ngăn nắp, vô biên xuân sắc như nước nhẹ dàng.

Nguyệt Phạn ngồi ở một nhà quán ăn trung, từ từ uống một ngụm trà nóng,

hướng về bên cạnh người cô nương dương môi cười khẽ.

Thẩm Tích Sương nghe nói bọn họ nghèo đến chỉ có thể uống gió Tây Bắc, xuất phát từ đôi hiệp nghĩa chi sĩ kính ngưỡng, cố ý mở tiệc chiêu đãi mấy người tới đây dùng cơm.

Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai sôi nổi đi vào giấc mộng, Đàm Quang là ván đã đóng thuyền vai ác nhân vật, giờ phút này chịu mời ngồi ở chỗ này, chỉ có nàng cùng Ôn Bạc Tuyết.

[đừng lo lắng các vị, có người rời đi, nhưng hẳn kỳ thật còn ở.]

Đàm Quang một mình ngồi ở quán ăn góc, lặng yên truyền âm: [chúng ta kế hoạch đã thành công bước đầu tiên. Thẩm Tích Sương đã cảm thấy Ôn đạo trưởng là cái đáng tin cậy người, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, nàng hiện có nhiều nhất cảm xúc, là đồng tình.]

Nguyệt Phạn yên lặng phân tích: [Thẩm Tích Sương đang tìm kiếm tiên cốt tế phẩm. Tiên cốt trân quý, tế phẩm cũng nhất định phải trải qua chọn lựa kỹ càng, chúng ta yêu cầu đem đồng tình chuyển hóa vì thưởng thức, làm nàng cảm thấy Ôn sư huynh xứng đôi hiển tế tiên cốt.]

Đàm Quang gật đầu: [chính là như vậy! Yên tâm, ta đã sửa sang lại luyện ái trong trò chơi một trăm loại công lược phương pháp, chuẩn có thể cọt cọt tăng lên hảo cảm độ, ôn đạo hữu làm theo đó là.]

Ôn Bạc Tuyết có chút khẩn trương, ứng thanh “Hảo”.

Hắn hôm nay làm sung túc chuẩn bị, vì phối hợp bản cùng nhân thiết, thậm chí mặc vào một thân có thể so với Cái Bang đệ tử phục áo ngoài.

..... Tuy rằng hắn cảm thấy cái này quần áo có chút hoa hòe loè loẹt, nhưng Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang vỗ bộ ngực bảo đảm, nó nhất có thể chương hiển tản mạn không kèm chế được lãng tử phong độ.

Thẩm Tích Sương mạnh mẽ quan trọng nhất, vì Tạ sư muội cùng Yến công tử, hắn nhất định phải đem chuyện này làm thỏa đáng đương.

“Đáng tiếc Tạ cô nương cùng Yến công tử không thể trình diện.”

Thẩm Tích Sương gật đầu nhẹ giọng: “Các vị trừ ma vất vả, hôm nay liền yên tâm lớn mật nhắm nháp món ngon đi.”

[đầu tiên, nếu muốn xây dựng một cái đáng tin cậy hình tượng, ánh mắt trọng yếu phi thường.]

Đàm Quang nói: [muốn lắm lẽ, muốn lãnh khốc, muốn phóng điện, muốn dựng ba phần đậm mực bốn phần chính khí năm phần không chút để ý ——]

[đình đình đình!]

Nguyệt Phạn: [người này hình quạt thống kê đồ vượt qua trăm phần trăm đều!]

“Ôn đạo trưởng.”

Thẩm Tích Sương cười liếc hắn một cái: “Người đôi mắt không thoải mái sao? Vì sao vẫn luôn nghiêng nghiêng liếc?”

Ôn Bạc Tuyết dừng lại làm mặt quỷ: “..... Đôi mắt, ta đôi mắt thị lực từ trước đến nay không được tốt.”

Hắn nói được lấp bắp, Thẩm Tích Sương lại là cười: “Phải không? Ta cũng

không lớn có thể thấy rõ đồ vật.”

“Không phải cái gì khuyết điểm lớn, chỉ là phân biệt không ra nhan sắc.”

Thấy Ôn Bạc Tuyết mắt lộ ra hoang mang, nàng ngử ý ôn hòa: “Có khi cách khá xa, liền nhìn không thấy nơi xa cảnh sắc.”

“Đây là vì sao?”

Thẩm Tích Sương cười cười: “Cũng là sinh ra liền có bệnh trạng, ta thành thói quen.”

[làm ánh mắt gặp quỷ đi thôi. Kế tiếp là tiếng nói.] Đàm Quang đỡ trán: [tiểu thuyết nam chính tất có một bộ từ tính khàn khàn giọng nói, thử đem âm điệu đè thấp, người là có thể liên nhân với vô hình.]

Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết thấp khụ một tiếng: “Thẩm tiểu thư, người muốn ăn cái gì?”

“Ôn đạo trưởng cùng Nguyệt đạo trưởng tùy ý chọn lựa đó là.”

Thẩm Tích Sương ngăn ra: “Ôn đạo trưởng chẳng lẽ là trứ lạnh? Tiếng nói vì sao như thế khàn khàn?”

Ôn Bạc Tuyết dừng lại áp giọng nói: “..... Khi còn nhỏ, ta trời sinh có điểm phá la giọng.”

[lại là nửa mù lại là phá la giọng.]

Nguyệt Phạn con người run rẩy dữ dội, uống trà an ủi: [đây là búp bê vải rách nát sao? Chúng ta như thế nào lại thành bán thảm?]

Đàm Quang:.....

Đàm Quang cắn răng: [không thành vấn đề, còn có cơ hội. Kế tiếp là điểm

đơn thời gian, người mời khách, chuyên chọn tên để nghe điểm, nói cho nàng chính mình trước chút thời gian hàng yêu trừ ma, hôm nay rốt cuộc được thù lao, không nghĩ ủy khuất nàng cùng nhà mình sự muội.]

Nguyệt Phạn tò mò: [vì cái gì là tên để nghe? Chẳng lẽ giá cả không quan trọng sao?]

[chuyên điểm quý, sẽ bị làm như nhà giàu mới nổi, thực không tình thú.]

Đàm Quang: [so với thịt cá, thủ công tinh xảo tiểu thái mới là thiên kim tiểu thư yêu nhất —— hướng chi là Thẩm Tích Sương loại này tính tình.]

Lời này tựa như thể hồ quán đỉnh, Ôn Bạc Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, mở ra thực đơn đệ nhất trang.

Tự thật nhiều, hảo phức tạp.

Thân là thế kỷ 21 sinh trưởng ở địa phương tân thanh niên, đối với Tu chân giới cổ văn, hắc đại bộ phận không quen biết.

“Vị công tử này,” bên cạnh người nữ hầu cười đến lễ phép, “Có cái gì vừa ý sao?”

“Muốn một phần cái này.”

Ôn Bạc Tuyết sửa sang lại hảo suy nghĩ, ngón trở nhỏ dài, nhẹ điểm giấy mặt: “Đây là..... Ngọc trì say say tôm.”

Một mảnh yên tĩnh, hắc tựa hồ nghe thấy nữ hầu cố nén ý cười ho nhẹ.

[từ hữu, hướng tả.]

Nguyệt Phạn lại một lần uống trà, đầu ngón tay run nhẹ nhẹ: [không phải từ trên xuống dưới niệm.]

Ôn Bạc Tuyết bên tai một trận nóng lên, lặng im cúi đầu.

Hắn mới vừa rời từ thượng xuống phía dưới niệm ra nhất hữu một dụng hành sở hữu tự, giờ phút này hoành hướng tả, thành linh nhìn thấy một khác phiên mới tinh thiên địa.

“Đai ngọc tôm bóc vỏ” “Hồ nước hoa sen” “Say cá” “Say tôm” “Tôm hầm nghêu sò”.

Hợp ở bên nhau, thành hắn ngọc trì say say tôm.

Hảo gia hỏa.

Lúc này thành thất học.

[..... Tính, người vẫn là tìm cái quý điểm đi.]

Đàm Quang lấy tay che mặt: [trang không thành tri thư đạt lễ, thổ hào liền thổ hào đi, ít nhất còn có thể vì nàng tiêu tiền.]

“Sư huynh, người lại ở nói giỡn.”

Nguyệt Phạn đúng lúc mở miệng, lễ phép cười cười: “Thẩm tiểu thư chê cười, sư huynh hắn tổng mê chơi văn tự trò chơi.”

“Là là là. Ta nghiêm túc nhìn xem.”

Bạch y thanh niên cong mắt cười khẽ, lại mở miệng khi chậm ngữ nhẹ giọng, phong độ nhẹ nhàng: “Cô nương, làm phiền tới một phần quý nhất ngọc đẹp mãi đường.”

Hắn lúc này xem đến rõ ràng, món này mặt sau đi theo bốn vị số.

Tự cũng đơn giản, không có khả năng nhận sai.

Không biết vì sao, mọi nơi lại một lần lâm vào lặng im.

“Công tử.”

Nữ hầu hít sâu, lại hít sâu: “Ngọc đẹp mãi đường là chúng ta cửa hàng danh, mặt sau đi theo con số, là số nhà địa chỉ.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Thẩm Tích Sương thử tính mở miệng: “Không bằng, ta tới điểm đơn?”

Trong một góc Đàm Quang lấy trụi lủi trán loảng xoảng loảng xoảng đâm tường.

Ôn Bạc Tuyết ý đồ giải thích, vẫn hỏi vài phần hình tượng: “Kỳ thật ta học quá biết chữ, chẳng qua quê nhà bên kia văn tự cùng nơi này không giống nhau —— khi còn nhỏ, nãi nãi còn khen quá ta chữ viết thật xinh đẹp.”

Thẩm Tích Sương từ trong tay hẩn tiếp nhận thực đơn, lộ ra một cái an ủi mỉm cười.

Nguyệt Phạn lại lại lại một lần uống trà.

Tu chân giới đã sớm thống nhất văn tự ngôn ngữ, nếu nói vẫn cứ giữ lại tiểu chúng văn tự địa phương, chỉ có này đó ít dấu chân người nghèo khổ bộ lạc.

Ôn Bạc Tuyết mở miệng giải thích là lúc, nàng đã ở trong đầu phác họa ra chuyện xưa bối cảnh.

Nam hài thâm ở núi lớn chi gian, hẩn tươi cười giản dị tự nhiên, hẩn Cái Bang đệ tử phục tảo đến trắng bạch, hẩn dùng sinh ra liền có phá la giọng, nhất biến biến niệm ra cũ kỹ bộ lạc văn tự.

Mà tóc trắng xóa bà lão ngồi ở hẩn bên cạnh người, dùng che kín nếp nhăn

bàn tay khẽ vuốt hấn đầu ——

..... Núi lớn hài tử, thảm hại hơn a!

[tại sao lại như vậy?]

Đàm Quang phát điên: [này đều có thể không hề hỏa hoa, rốt cuộc nơi nào xảy ra vấn đề?]

[kỳ thật từ ngay từ đầu, ta liền cảm thấy nào đó địa phương không lớn thích hợp.]

Nguyệt Phạn nói nhịu mày, một hồi lâu muốn nói lại thôi, cuối cùng chần chờ nói: [người có cảm thấy hay không, Ôn Bạc Tuyết hôm nay ăn mặc, phi thường giống như đã từng quen biết.]

[có sao?]

Ôn Bạc Tuyết cúi đầu, vội vàng nhìn quét chính mình áo ngoài: [này không phải hai người các người tỉ mỉ vì ta chọn lựa, còn nói thực văn nghệ phạm, thực ngày hệ phong sao?]

Đàm Quang nhấp môi, bất động thanh sắc hoạt động ánh mắt, đem hấn đánh giá một phen.

Xám xịt thâm sắc vải dệt, trước người phía sau mơ hồ có thể thấy được tam khối mụn vá, màu sắc không đồng nhất, hoàn mỹ phù hợp không quá có tiền giang hồ lãng tử nhân thiết.

Đột nhiên chi gian, hấn ngộ.

Cách đó không xa Nguyệt Phạn đồng dạng rộng mở thông suốt, cùng hấn yên lặng đối diện một cái chớp mắt.

Hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, chim cút áy náy cúi đầu,
không lại truyền âm.

Nhưng thấy Thẩm Tích Sương dáng người lượn lờ, mi như núi xa, giờ tay
nhấc chân toàn là họa ý, dường như sáng quắc phù dung.

Mà nàng đối diện mặt.

Là một lọ ngời ngay ngắn hình người cây dừa nước dừa.

Cây dừa nước dừa, không xứng có được hảo cảm độ.

Chapter 52

Xuất sư chưa tiếp thân chết trước, trường sử anh hùng lệ mẫn khâm.

Công lược kế hoạch thai chết trong bụng, Đàm Quang trầm tư hồi lâu, rốt cuộc thỏa hiệp: [nếu không, chúng ta vẫn là bán thảm giả nghèo đi.]

[ta đồng ý.]

Nguyệt Phạn nhẹ xoa huyết Thái Dương: [nói không chừng đi vừa đi ngốc bạch ngọt lộ tuyến, có thể làm Thẩm Tích Sương cảm thấy Ôn sư huynh tính tình đơn thuần, là cái thần hồn trong vắt hảo tế phẩm.]

[thực xin lỗi.]

Ôn Bạc Tuyết yên lặng uống xong một ngụm cháo: [ta lại làm tạp.]

[không có việc gì không có việc gì! Này sao có thể trách người nha.]

Nguyệt Phạn chính sắc: [quần áo là ta chọn, ta toàn trách.]

Đàm Quang: [ta cũng có vấn đề, chi quá không ít tổn hại chiêu —— hơn nữa ta xem như minh bạch, ta này há mồm thỏa thỏa chính là vừa lật xe Thần Khí, càng nói càng xui xẻo, không bằng câm miệng.]

Ôn Bạc Tuyết bị hai người bọn họ như vậy một an ủi, ngược lại có chút ngượng ngùng, sờ sờ nóng lên bên tai: [đúng rồi, Thẩm tiểu thư mới vừa nói quá, nàng thị lực rất kém cỏi, phân không xuất sắc màu. Đào hoa yêu vĩnh mặc cũng sẽ xuất hiện vấn đề sao?]

[ta nghe nói vừa mới thành hình tinh quái, ngũ cảm là thiếu hụt.]

Đàm Quang nói: [nghe không rõ thanh âm, không có vị giác, thậm chí nhìn không thấy trước mắt cảnh tượng, chờ tu vi chậm rãi tăng lên, mới có thể

trở nên cùng thường nhân vô dị —— nhưng Thẩm Tích Sương, nàng tổng không có khả năng chỉ là cái mới vừa hóa hình tiểu yêu quái đi?]

Ở □ Thiên đồ □, thực lực của nàng càng sâu với Ôn Bạc Tuyết.

[hoặc là chính là hiến tế.]

Nguyệt Phạn hồi ức thần cung sở học tri thức: [huyết nhục là tăng lên tu vi chí bảo, ở nào đó cổ xưa tà thuật, có thể thông qua hiến tế chính mình một bộ □□ thể tới đạt được lực lượng.]

[đây là kẻ điên mới có thể làm sự đi.]

Đàm Quang tê khẩu khí: [hướng chi, trên đời này ai sẽ hiến tế chính mình a. Ta nghe nói qua những cái đó tà tu, tất cả đều là đem dân chúng làm như tế phẩm, giết người liền đôi mắt đều không nháy mắt một chút.]

Này hai loại giải thích các có không hợp lý chỗ, bọn họ tham thảo không ra manh mối, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Này bữa cơm ăn đến lo lắng đề phòng, đương Ôn Bạc Tuyết ăn uống no đủ bụng chiếc đĩa, nghe thấy Thẩm Tích Sương ôn hòa cười âm: “Nhị vị đạo trưởng còn thích?”

“Đương nhiên thích.”

Nguyệt Phạn không hề do dự: “Đa tạ Thẩm tiểu thư khoản đãi.”

Ôn Bạc Tuyết: “Đa tạ.”

Hắn trở về nghèo khổ nhân thiết, phía trước trong dự đoán mời khách ăn cơm cũng liền thành bọt nước.

Không duyên cớ chịu người ân huệ, Ôn Bạc Tuyết tổng cảm thấy ngượng

ngừng, nghiêm túc bổ sung một câu: “Thẩm tiểu thư, chờ chúng ta có tiền, cũng thỉnh người ăn no nê.”

[ngốc nhãi con, đừng từ diễn thành thật. Ngàn vạn đừng quên, Thẩm Tích Sương tiếp cận chúng ta là dụng tâm kín đáo.]

Nguyệt Phạn thở dài: [người đương diễn viên thời điểm, cũng dễ dàng như vậy nhập diễn sao?]

[không có a, vài cái đạo diễn đều nói ta nhập diễn rất khó.]

Ôn Bạc Tuyết thành thật trả lời: [khả năng bởi vì diễn kịch là giả, nhưng hiện tại là thật sự đi.]

Đàm Quang nhướng mày: [Thẩm Tích Sương không cũng ở trang người tốt sao?]

Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: [khả năng, nàng diễn đến quá giống?]

“Ăn xong rồi cơm.”

Bọn họ còn ở trong tối truyền âm, bên kia Thẩm Tích Sương đã chậm rãi đứng dậy: “Nhị vị muốn đi Tú Thành đi dạo sao?”

—— cư nhiên phát ra mời!

Nguyệt Phạn bay nhanh ngẩng đầu.

Trải qua điểm cơm khi kia tròng ô long, nàng vốn tưởng rằng Thẩm Tích Sương đối Ôn Bạc Tuyết không có hứng thú, không nghĩ tới quanh co, lại vẫn hấp dẫn.

Mời tới quá đột nhiên, Ôn Bạc Tuyết cũng là vui mừng khôn xiết: “Hảo a!”

*

Quán ăn ở vào phố xá sầm uất bên trong, bước ra đại môn, lập tức có thể ngửi được đầy đường mùi hoa.

“Thẩm tiểu thư, kỳ thật ta có một chuyện tưởng không rõ.”

Đi theo Thẩm Tích Sương bên cạnh người, Ôn Bạc Tuyết chần chờ mở miệng: “Chúng ta chẳng qua bèo nước gặp nhau, người vì sao phải vẫn luôn ra tay tương trợ? Chúng ta tông môn khốn cùng thất vọng, căn bản không có biện pháp báo đáp người.”

Đây là một cái nho nhỏ thử, Thẩm Tích Sương sau khi nghe xong quả nhiên ngần ra.

Nàng thực mau nhẹ giọng cười cười: “Ta từng nói qua, là bởi vì ngưỡng mộ chư vị hành hiệp trượng nghĩa. Ôn đạo trưởng không tin kia đoạn lý do thoái thác, cảm thấy ta tồn tại tâm sao?”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết bị ghen đến không biết như thế nào đáp lại.

“Ôn sư huynh chỉ là không thói quen người khác đối hấn tốt như vậy.”

Nguyệt Phạn đúng lúc hoà giải: “Tông môn căn cỗi nhỏ yếu, chúng ta đều là ăn đau khổ lớn lên.”

Lời này vừa nói ra, Thẩm Tích Sương hiện ra hiểu rõ chi sắc, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết lại là song song thần sắc ngừng lại.

Nàng mới vừa nói đến cấp, thẳng đến vội vàng xuất khẩu, mới ý thức được những lời này nói dối giống như đã từng quen biết.

Phá vỡ tâm ma cái kia buổi tối, chờ Yến Hàn Lai rời đi sau, bọn họ từng tụ ở bên nhau liêu quá chính mình tâm ma.

Tạ Tinh Diệu nói qua đi nàng áp lực rất lớn, tâm ma ba mẹ cãi nhau, mà nàng giấu ở phòng góc.

Ôn Bạc Tuyết thân là lưu lượng tiểu sinh, nhất sợ hãi bị người chỉ chỉ trở trở, theo hần lời nói, tâm ma tiếng cười nhạo kéo dài không tiêu tan, hần bị ồn ào đến phiền lòng, chỉ nghĩ làm bên người hết thấy biến mất.

Lúc ấy Nguyệt Phan ngữ khí nhẹ nhàng, cũng nói lên nàng tâm ma.

Trong mộng nàng phảng phất một cái trong suốt người, không ai phản ứng, cô đơn, vô luận cười vẫn là khóc, tất cả đều không chiếm được đáp lại.

Bọn họ mỗi người đều dùng nhẹ nhàng ngữ ý, giống như ở trình bày một hồi thú vị mạo hiểm.

Nguyệt Phan lại trong lòng biết rõ ràng, ở nàng giảng thuật khi, cố tình tình lược rất nhiều đồ vật —— Tạ Tinh Diệu cùng Ôn Bạc Tuyết hần là cũng là giống nhau.

Có thể làm người hi hi ha ha chuyện xưa, sao có thể trở thành tâm ma.

Không thói quen người khác đối chính mình hảo, ăn đau khổ lớn lên.....

Loại này miêu tả, đảo giống đang nói nàng.

“Thẩm tiểu thư, người đang xem cái gì?”

Một bên Ôn Bạc Tuyết đi trước đánh vỡ trăm mặc, xem một cái Thẩm Tích

Sương: “Đó là ——”

Nguyệt Phan thu hồi tâm tư, theo tiếng nhìn lại.

Bọn họ chính đi ở một cái cư dân phố, rút đi chủ phố náo nhiệt ồn ào náo động, lưu lại vài phần pháo hoa khí.

Thẩm Tích Sương hành với nhất hữu, giờ phút này hơi hơi sườn đầu, nhìn một chỗ tiểu viện.

Viện môn rộng mở, lộ ra trong viện tường trắng ngói đen phòng ốc.

Nơi này làm như hoang phế đã lâu, tường viện thượng rêu xanh trải rộng, sinh có liên miên mạng nhện, mấy cái cường tráng thanh niên chính dọn lớn lớn bé bé gia cụ, từng cái hướng trong phòng đưa.

“Là có tân chủ nhân chuyển nhà vào đi thôi.”

Nguyệt Phạn ngửa đầu nhìn xung quanh: “Xem Thẩm tiểu thư thần sắc, là rất quen thuộc căn nhà này sao?”

Thẩm Tích Sương: “Từ trước có cái bằng hữu ở nơi này.”

“Bằng hữu?”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Vị kia bằng hữu dọn đi rồi sao?”

Hắn tiếng nói vừa dứt, chợt nghe thấy một đạo già nua hầu âm: “Nơi này đời trước chủ nhân, cũng không phải là dọn đi.”

Sân để đó không dùng đã lâu, hôm nay rốt cuộc có tân nhân chuyển đến, không ít láng giềng quê nhà tiến đến vây xem.

Đứng ở góc tường lão nhân đạm liếc bọn họ, hạ giọng: “Là một năm trước ra ngoài gặp nạn, một nhà ba người không người may mắn thoát khỏi.

Đáng thương người một nhà hành thiện tích đức..... Vị cô nương này, nên bi thương.”

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đều là sửng sốt.

“Một năm trước ra ngoài gặp nạn.....”

Ôn Bạc Tuyết chỉ cảm thấy câu chuyện này giống như đã từng quen biết, tinh tế hồi tưởng, nhìn về phía Thẩm Tích Sương: “Là loại một cây kỳ nguyên trúc thụ kia người nhà?”

Lúc ấy bọn họ đi trước Thẩm phủ tham gia khảo hạch, văn thí phía trước, từng ở hẻo lánh biệt viện gặp qua một cây cây trúc.

Trúc thượng treo hứa nguyên dùng màu đỏ sợi tơ, theo hai cái Thẩm phủ gã sai vật lời nói, nó vốn là sinh ở trong thành một khác hộ nhân gia, kia người nhà ngoài ý muốn ra sự cố, lúc này mới bị Thẩm lão gia di nhập Thẩm phủ.

Chỉ tiếc ở kia lúc sau, cây trúc liền bệnh ưỡng ưỡng.

“Ân.”

Thẩm Tích Sương cực cười khẽ cười, ánh mắt ngưng ở trên mặt hắn, con ngươi sâu thẳm, nhìn không ra nhớ nhung suy nghĩ: “Đạo trưởng biết kia cây cây trúc?”

“Đi ngang qua Thẩm phủ thời điểm, chúng ta từng gặp qua nó.”

Ôn Bạc Tuyết thành thật trả lời: “Ta cùng Nguyệt Phạn sư muội lúc ấy tham gia khảo hạch, còn ở mặt trên treo tâm nguyên.”

“Kia liền chúc nhị vị tâm tưởng sự thành.”

“Lão bá.”

Nguyệt Phạn như suy tư gì: “Tàn hại kia người nhà hung thủ, hiện giờ bị

bắt được sao?”

Lão nhân sắc mặt hơi trầm xuống.

“Quan phủ xử án, chú ý một cái chứng cứ. Một nhà ba người bị chết không minh bạch, tuy rằng bắt được mấy cái rất có hiềm nghi ác bá, nhưng tìm không thấy vô cùng xác thực chứng cứ, căn bản định tội không được.”

Hắn nói thân hình câu hạ, đi phía trước thoáng thò người ra: “Bắt quá a, báo ứng thực mau liền tới rồi.”

Nguyệt Phạn nhướng mày: “Báo ứng?”

Lão nhân gật đầu: “Liền ở thẩm án phát sinh một tháng sau, trong đó hai ác bá không thể hiểu được đã chết, chết tương thê thảm, kia kêu một cái huyết nhục mơ hồ.”

Ôn Bạc Tuyết lá gan không lớn, nghe được phía sau lưng lạnh cả người:

“Này lại là ai làm?”

Lão nhân ngó hắn: “Nếu là ‘ không thể hiểu được ’, kia tự nhiên không bắt được hung thủ. Kia hai người ngày thường không chuyện ác nào không làm, kẻ thù kết không ít, nói thành thật lời nói, quan phủ cũng không lớn tưởng quản.”

[hai cái ác bá đã chết, cây trúc bị Thảm lão gia di vào phủ.]

Nguyệt Phạn nheo mắt, truyền âm nhập mật: [nói trở về..... Người còn có nhớ hay không, cái này phó bản quyết chiến là ở Thảm phủ ngắm cảnh các, mà ngắm cảnh các, cũng là Thảm lão gia sở kiến.]

..... Thảm lão gia?

Ôn Bạc Tuyết ngẩn ngơ: [nhân vật này không chỉ có chúng ta chưa từng gặp qua, ngay cả ở nguyên văn, giống như cũng chưa bao giờ lộ quá mặt.]
[không ở nguyên văn lộ mặt, không phải là hẳn thật sự không tồn tại.]

Nguyệt Phạn không tiếng động vén lên hàng mi dài: [Diêu Diêu không phải đã nói sao? Nơi này là chân thật Tu chân giới, không thể bị nguyên tác nắm đi. Suốt diễn càng nhiều nhân vật càng có khả năng là hung thủ, lại không phải ở chụp □ thám tử lòng danh Conan □.]

Nhưng này cũng gần là cái chỉ suy đoán mà thôi.

Bọn họ không có manh mối, không có căn cứ, toàn dựa một chút dấu vết để lại lung tung suy đoán, chớ nói tìm ra hung phạm, liền loát thanh này một loạt tiền căn hậu quả đều khó.

Thí dụ như Thẩm lão gia vì sao phải di tài kỳ nguyện trúc, hẳn cùng Thẩm Tích Sương phân biệt sắm vai như thế nào nhân vật, tất cả đều là chưa giải chi mê.

[trước mắt xem ra, chỉ có thể gửi hy vọng với Diêu Diêu cùng Yến công tử.]

Nguyệt Phạn thở dài: [không biết bọn họ thế nào..... Tâm ma nguy cơ tứ phía, bọn họ nhất định ở gian nan cầu sinh, ngàn vạn không cần xảy ra chuyện a.]

[ân.]

Nhớ tới chính mình tâm ma trung cảnh tượng, Ôn Bạc Tuyết trong lòng phát khản: [nhất định có thể bình an trở về.]

*

Cùng lúc đó, yểm thuật trung.

“Gian nan cầu sinh” Tạ Tinh Diệu uống một ly cây kim ngân lộ, dư vị đầu lưỡi mát lạnh ngọt lành mùi hoa, lộ ra hạnh phúc mỉm cười.

Long Bình:.....

Hắn không phải thực hiểu.

Hắn nguyên bản làm tốt chịu chết tính toán, không nghĩ tới cư nhiên cùng này đối ca ca tỷ tỷ lại tương phùng.

Chẳng qua lần này hắn vẫn là con tin, này hai người lại lặc mình biến hoá, thành yêu ma tinh quái đồng lõa.

Tạ Tinh Diệu công bố đây là chính mình cùng mẹ khác cha đệ đệ, tùy hai người cùng nhau đi vào Thẩm phủ, tiểu hài tử hoạt bát hiếu động, vừa lo lắng, liền cùng nàng đi rời ra.

Khuyển yêu sau khi nghe xong bừng tỉnh đại ngộ: “Ha ha thì ra là thế! Ta vừa mới còn ở buồn bực, Thẩm phủ đề phòng như thế nghiêm ngặt, như thế nào có người không biết tự lượng sức mình xông tới. Có ta ở đây, định làm những cái đó không biết sống chết gia hỏa chết không có chỗ chôn!”

Sau đó Long Bình mặt vô biểu tình, nhìn hắn thân thủ đưa cho “Không biết sống chết gia hỏa” một khối lệnh bài.

Khuyển yêu: “Thẩm phủ nơi chốn có cấm chế, huề thượng này khối thẻ bài, có thể chứng minh các người là người một nhà.”

..... Cũng không biết đương hắn biết được chân tướng, sẽ lộ ra như thế

nào biểu tình.

Yểm thuật Thẩm phủ nhìn như ngay ngắn trật tự, nhưng mà rốt cuộc chỉ là ảo mộng một hồi, bên trong yêu ma tinh quái đều không quá thông minh, lang thang không có mục tiêu du đãng với trong đó.

Khuyến yêu giao cho bọn họ một người một khối lệnh bài, không giao đãi cụ thể đi làm cái gì sự, chỉ nói bảo vệ tốt sân, mặc làm người ngoài tiến vào.

Tạ Tinh Diêu: “Yên tâm, ta quyết không cho người khác có cơ hội thừa nước đục thả câu!”

Có cơ hội thừa nước đục thả câu nàng chính mình, đích xác không tính “Người khác”.

“Vạn hạnh vạn hạnh, nếu nơi này là chân chính Thẩm phủ, chúng ta khẳng định sẽ bị quăng ra ngoài.”

Khuyến yêu đi rồi, Tạ Tinh Diêu vỗ vỗ ngực: “Yến công tử, nơi này nơi chốn không thích hợp, người có thể cảm giác đến nơi nào hơi thở nhất chấn động sao?”

Cảnh trong mơ từ tâm mà sinh, trong mộng hết thấy đều không thể che giấu. Yểm thuật cơ thể mẹ trong lòng nhất đề ý địa phương, phát ra linh lực cũng liền càng dày đặc.

Yến Hàn Lai giương mắt, trên mặt không gì biểu tình, xa xa nhìn về phía nơi xa.

Ở hán tầm mắt đình trú nơi, một tòa gác cao lồng lộng chót vót, thẳng tắn

trời cao, như dục trịch tinh ôm nguyệt, đem mãi thành phong cảnh thu hết đáy mắt.

Đúng là ngắm cảnh các.

Tự tiện viện đi thông ngắm cảnh các, cơ hồ muốn đi ngang qua hơn phân nửa cái Thảm phủ.

Dọc theo đường đi yêu ma quỷ quái nhiều đến lệnh người hoa cả mắt, mỗi người sát khí dày đặc, giống như tùy thời mà động sài lang hổ báo. Nghĩ đến cảnh trong mơ chủ nhân đối nơi đây thập phần coi trọng, cố ý thiết hạ thật mạnh hiểm trở.

Lại một con tà ám nghênh diện mà đến, Tạ Tinh Diêu mặt mang âm áp mỉm cười, hướng nó gật đầu thăm hỏi.

Chạm vào là nổ ngay chết đầu giây biến đồng sự chi gian lẫn nhau vẩn an, Long Bình chấn động đến chết lặng, xem một cái trong tay lệnh bài.

Nhàn nhạt u quang tự lệnh bài tràn ra, vì hấn cả người bao phủ thượng một cỗ áp lực hơi thở, hoàn mỹ dung nhập Thảm phủ bên trong.

Lệnh bài, dùng tốt.

Khuyến yêu, càng tốt dùng.

Một đường thông suốt đi vào ngắm cảnh các, Tạ Tinh Diêu có chút ngoài ý muốn nhẹ nhàng mây sao.

Xem ra này tòa lâu đích xác trọng yếu phi thường, bốn phương tám hướng đều bị thiết hạ trận pháp, mặc dù bọn họ cầm trong tay lệnh bài, vẫn vô pháp bước vào trong đó.

Nàng trong lòng vừa động, coi một chút Yến Hàn Lai.

Yến Hàn Lai:.....

“Đây là khóa u trận, người ngoài tự tiện xông vào, tan thành mây khói.”

Thanh y thiếu niên tiến lên vài bước, đầu ngón tay với hư không ngưng ra bạch quang vài giờ, tiện đà liền điểm thành tuyến: “Chờ một chút.”

Nếu là cứng đối cứng đối thượng nơi này tà ám, bọn họ hai người đều bị gạt bỏ tu vi, phần thắng khẳng định không lớn;

Nhưng phá giải trận pháp liền bất đồng.

Trận pháp chú ý kỳ môn quỷ thuật, bày trận bài trận, một khi khám phá trong đó mấu chốt, chẳng sợ tu vi không cao lắm, làm theo có thể phá vỡ.

Khả xảo, Yến Hàn Lai là nguyên văn chứng thực quá chú thuật thiên tài.

Hậu viện tịch mịch, chớ nói tuần tra yêu tà, liền tiếng gió đều không còn nữa tồn tại.

Thời gian ở chỗ này phẳng phát động lại, hắc ám nồng đậm, chỉ có vài giờ bạch quang phiên phục ngưng kết, cùng ngấm cảnh các trung khóa u trận hai tương giao ánh.

Yến Hàn Lai động tác quen thuộc, mười ngón thon dài, đều bị linh lực chiếu ra bạch ngọc màu sắc.

Tạ Tinh Diệu thầm than liên tục, bỗng nhiên bên tai một tiếng thấp thấp ong vang ——

Khóa u trận phá.

Yến công tử.

Cũng siêu hữu dụng.

“Trận pháp phá vỡ, Thẩm phủ yêu ma chắc chắn thực mau phát hiện.”

Yến Hàn Lai thu hồi linh lực, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái: “Chớ có chậm trễ.”

*

Ngắm cảnh trong các thực hắc.

Lầu trung không hề ánh đèn, chỉ có ánh trăng xuyên thấu qua lưới cửa sổ gió mát mà xuống. Yến Hàn Lai đi tuốt đằng trước, lòng bàn tay linh lực ngưng kết, chiếu sáng lên con đường.

Lầu một thực bình tĩnh.

Đại sảnh trống trải, trong một góc xoay quanh thật lớn xoắn ốc thức trường thang. Ngẩng đầu hướng về phía trước tìm kiếm, cầu thang dường như mạn vô tận đầu, vẫn luôn kéo dài đến khung đỉnh phía trên.

Yến Hàn Lai: “Tùy ta lên lầu.”

Đi bước một theo trường thang hướng lên trên, cùng với thời gian trôi đi, trong không khí cảm giác áp bách cũng dần dần tăng mạnh.

Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng ổn hạ tâm thần, nắm lấy bên người nam hài lòng bàn tay: “Đừng sợ.”

Thời gian cấp bách, nàng theo bản năng dùng nhanh nhất tốc độ. Mắt thấy đỉnh đầu xoay quanh hắc ảnh càng ngày càng ít, rốt cuộc đi vào đỉnh tầng một khắc, Tạ Tinh Diệu không khỏi ngừng thở.

Cùng cái khác tầng lầu bất đồng, ngắm cảnh các đỉnh có quang.

Nguồn sáng..... Là một cây sinh ở lâu trung cây hoa đào.

Cây đào thể nhưng chưa thực căn với thổ nhưỡng, thô tráng rễ cây gập lại xoay quanh, leo lên vách tường phía trên, dường như Cù Long phủ phục, rắc rối khó gỡ.

Tươi đẹp đào hoa khai mãn thụ, rậm rạp cành khô bên dật nghiêng ra, thể nhưng như dây đăng giống nhau vện vẹo xoay quanh, trói chặt một đám quang đoàn.

“Quang đoàn bên trong ẩn chứa linh khí.”

Yến Hàn Lai trầm giọng: “Là thần thức.”

“Nói cách khác, cây đào ở hấp thu này đó thần thức lực lượng.”

Tạ Tinh Diêu ánh mắt đi xuống, thoáng nhìn mấy cái sứ đàn.

Cái bình bị rễ cây trói chặt, cái đầu không lớn, đàn thân dùng giấy trắng dán một đám tên.

Cổ văn đông, trương tĩnh, còn có.....

Tạ Tinh Diêu ngực nháy dưng.

Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết.

“Cái bình hẳn là mỗi người tâm ma.”

Yến Hàn Lai tiếp tục giải thích: “Ngắm cảnh các chính là yểm thuật cơ thể mẹ nơi, tâm ma bị cung cấp nuôi dưỡng tại đây, lấy yểm thuật vì dựa vào.”

Tạ Tinh Diêu như suy tư gì: “Nếu đem cái bình đánh vỡ, sẽ thế nào?”

“Tâm ma lộ ra ngoài, đem chúng ta cuốn vào trong đó.”

Hắn rũ mắt tế thăm, thấp giọng bổ sung: “Sứ đàn đều bị hạ phong ẩn,

chúng ta vô pháp mở ra.”

“Chờ, từ từ.”

Mờ mịt Long Bình sợ hãi giơ lên tay phải: “Ca ca tử tử, các người nói ta toàn nghe không hiểu..... Cái gì yểm thuật cái gì tâm ma cái gì cơ thể mẹ, còn có ta vừa tới nơi này thời điểm, nghe chúng nó nói Minh Sơn huỷ diệt mười mấy năm, đây là có chuyện gì?”

“Chờ hết thầy kết thúc, người sẽ tự minh bạch sự tình tiền căn hậu quả.”

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ hấn đầu: “Hiện tại người chỉ cần biết, đứng ở chính mình trước mắt đại ca ca Bác Học đa tài, ngộ tính hơn người, là cái thiên tài là đủ rồi.”

Lại bắt đầu.

Yến Hàn Lai nhấp môi, không nói một lời quay mặt đi.

“Bất quá,” Tạ Tinh Diệu đi trước vài bước, “Nếu các bá tánh thần thức đều ở cái bình, kia này đó bị trói ở trên cây quang đoàn lại là cái gì?”

Nàng âm lượng cực tiểu, mở miệng khi tinh tế đoan trang trước người quý dị nhánh cây, đột nhiên không kịp phòng ngừa gian, chỉ đầu phút chốc mà run lên.

Yến Hàn Lai nhú mày, trong tay đã có pháp quyết véo ra.

Nhưng trong dự đoán đánh bất ngờ vẫn chưa đã đến.

Chi đầu run rẩy, ly nàng gần nhất quang đoàn thể nhưng run rẩy run run, bất quá một lát, phát ra một đạo thấp thấp rên rỉ: “Ô ——”

Theo sát sau đó, càng nhiều quang đoàn bắt đầu rồi nức nở.

Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

Yến Hàn Lai nói qua, này đó quang đoàn toàn là thần thức.

Thanh thanh nước nở non nớt ngây ngô, như là tiểu hài tử bất lực kêu khóc, nàng có chút sờ không được đầu óc, ném thử cùng chi câu thông: “Ta đều không phải là Thẩm phủ người trong, mà là tới đây điều tra Tú Thành yểm thuật tiên môn đệ tử —— đừng khóc đừng khóc, các người là ai, là người nào đem các người vây ở nơi này?”

Đại đa số quang đoàn run bần bật, trong lúc nhất thời quang ảnh loạn run, ly nàng gần nhất viên đoàn lộc cốc vừa động, nhút nhát sợ sệt trả lời:

“Là..... Là đào hoa yêu.”

“Thẩm Tích Sương?”

“Không phải tỷ tỷ!”

Quang đoàn theo bản năng tăng thêm ngữ khí: “Là, là lớn hơn nữa cái kia, chủ nhân nơi này.”

..... Chủ nhân.

Tạ Tinh Diệu chần chờ mở miệng: “Thẩm phủ lão gia?”

Vài cái quang đoàn trên dưới đồng đưa, như là gật đầu.

Trong lòng nổi băn khoăn càng nhiều, nàng liễm mi trầm giọng: “Các người là ai? Thẩm Tích Sương cùng các người là cái gì quan hệ?”

Quang đoàn: “Chúng ta là, chúng ta là tiểu hoa.”

Mặt khác mấy cái viên đoàn riu rít: “Tiểu thảo!”

Chúng nó tiếng nói thanh thúy, phần lớn tương đương với Nhân tộc đứa

bé, Tạ Tinh Diệu trong lòng biết hù dọa không được, kiên nhẫn gật đầu: “Ân ân, tiểu hoa tiểu thảo cây non, các người vì cái gì sẽ ở chỗ này?”

“Bị đại cây hoa đào Chop tới.”

Ly nàng gần nhất quang đoàn tuổi đại chút, nói chuyện nhất có trật tự, đương nó mở miệng, cái khác thần thức sôi nổi im tiếng: “Nghe nói trong phòng này cây tiểu cây đào chất chứa có tiên đạo thánh vật, hẳn vì được đến thánh vật lực lượng, lợi dụng chúng ta cung cấp nuôi dưỡng nó.”

Cho nên tại đây tràng trong mộng, Thẩm phủ đào hoa mới có thể khai đến nhất thịnh.

Bởi vì nó vốn chính là dựa vào cái khác tinh quái huyết nhục mà sinh.

“Tiểu cây đào?”

Chúng nó đem Thẩm lão gia gọi “Đại cây đào”, Yến Hàn Lai nhay bén phát giác khác thường: “Này cây đều không phải là hẳn bản thể?”

“Tiên đạo thánh vật lực lượng quá cường, tầm thường tinh quái rất khó khống chế, chẳng những sẽ bị nó đoạt đi ngũ cảm, hơi có vô ý, thậm chí phải bị hút khô linh lực.”

Không biết nghĩ đến cái gì, quang đoàn run lên: “Cho nên hẳn dùng một khác cây cây đào làm cơ thể mẹ, đối ngoại tuyên bố là hẳn nữ nhi —— mới đầu thời điểm, thánh vật yêu cầu linh lực không tính quá nhiều, hẳn liền khắp nơi Chop tới chúng ta này đó mới vừa thành hình tiểu yêu quái.

Nhưng không biết như thế nào, tự mấy tháng trước khởi, linh lực nhu cầu càng ngày càng nhiều.”

Bởi vì tiên cốt lực lượng ở từng ngày thức tỉnh, tiên cốt lực lượng càng cường, sở yêu cầu đại giới cũng lại càng lớn.

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Cho nên hấn bắt đầu sử dụng yểm thuật, đổi Tú Thành bá tánh xuống tay. Nói như thế tới, Thẩm Tích Sương chính là này cây bị hấn lợi dụng cây đào?”

Quang đoàn một mặc, sau một lúc lâu, tả hữu quơ quơ thân mình.

Một cái lắc đầu động tác.

“Này cây cây đào chân chính chủ nhân.....”

Nó nói run rẩy: “Mấy tháng trước, tiên đạo thánh vật yêu cầu linh lực đột nhiên tăng nhiều, đào hoa yêu lọt vào phản phệ, đã.....”

Long Bình nghe hiểu tám phần, nghe vậy hiểu kỳ nói: “Nó chủ nhân đã chết, vì sao này cây còn sống được hảo hảo?”

Yến Hàn Lai lạnh giọng: “Có khác hồn phách vào cây đào thể xác, vì nó kéo dài sinh mệnh, tiếp tục làm tiên cốt vật dẫn.”

Quang đoàn gật đầu: “Sau lại, chúng ta liền nhìn đến tỷ tỷ.”

Nó bên cạnh người một cái khác quang đoàn mở miệng: “Tỷ tỷ chủ nhân bị người xấu giết hại, nàng muốn báo thù.”

“Đại cây đào cùng nàng ký kết khế ước, hấn giúp nàng giết chết người xấu, nàng hồn phách trụ tiến này cây cây đào bên trong. Vốn dĩ chỉ có ba tháng.”

Lại một đạo thanh âm vang lên: “Nhưng đại cây đào tưởng đem chúng ta hiến tế, bị nàng cản lại.”

Tiếp theo là thút tha thút thít tiểu nam hài tiếng nói: “Tỷ tỷ là vì bảo hộ

chúng ta, mới vẫn luôn lưu lại nơi này.....”

Đơn giản tới nói, Thảm lão gia tìm cây cây đào cung cấp nuôi dưỡng tiên cốt, không nghĩ tới cây đào lọt vào phản phệ, bị tiên cốt cắn nuốt hồn phách.

Không có hồn phách, cây đào một khi tử vong, tiên cốt cũng liền không có vật dẫn. Vì kéo dài cây đào sinh mệnh, hắn tìm tới hiện giờ “Thảm Tích Sương”, làm nàng hồn phách tiến vào cây đào bên trong.

Thảm Tích Sương nguyên bản đáp ứng hắn lưu tại Thảm phủ ba tháng, nhưng vì bảo hộ này đó hoa hoa thảo thảo, vẫn luôn không rời đi.

Chúng nó thực thích Thảm Tích Sương.

Nói lên nàng khi, nguyên bản ảm đạm quang đoàn một đám tản ra oánh nhuận ánh sáng, riu rít nói nhỏ tràn ngập chính gian gác mái.

“Tỷ tỷ nói, chờ hết thầy kết thúc, muốn mang chúng ta cùng nhau rời đi.”

“Tỷ tỷ tổng hội từ trong thành mua cho ta thật nhiều thật nhiều đường.”

“Tỷ tỷ nói đào hoa là hồng nhạt, nàng bản thể cây trúc là màu xanh lục.....

Chúng ta tuổi quá tiểu, phân không rõ nhan sắc, chờ lớn lên một ít, là có thể cùng nàng cùng đi ngắm hoa.”

Thảm Tích Sương hồn phách tiến vào đào hoa yêu thể xác, cho nên đương nàng ở nguyên văn chết đi, cây đào cũng liền tùy theo khô héo, hiển lộ ra tiên cốt.

Đến nỗi chân chính phía sau màn độc thủ..... Hoàn toàn không lưu lại một chút manh mối.

□ Thiên đồ □ chuyện xưa, bị hoàn hoàn toàn toàn lật đổ.

Tạ Tinh Diệu chỉ cảm thấy bên tai ầm ầm vang lên, đột nhiên chi gian, bên tai riu rít đồng âm không hẹn mà cùng dừng lại.

“..... Tới.”

Một cái quang đoàn chạm vào nàng đầu ngón tay: “Bọn họ tới.”

Tạ Tinh Diệu bỗng dừng xoay người.

Trong nháy mắt nguyệt mãn cửa sổ doanh, hàn quang như tuyết, che trời lấp đất sát khí thổi quét mà đến, chưa đến nàng trước người, liền bị thanh y thiếu niên bấm tay niệm thần chú ngăn lại.

Sát khí tản ra, ánh trăng lạnh băng, chiếu ra rậm rạp đen nhánh bóng dáng.

“Các người ba cái.”

Cầm đầu khuyên yêu ý cười dữ tợn, trong tay trường đao sắc bén vô cùng:

“Tìm chết đi.”

Ở hắn phía sau, mấy chục chỉ yêu ma tà ám mắt lộ ra hung quang.

Nhánh cây thượng quang đoàn run rẩy không ngừng, dần dần trở về ảm đạm.

“Lâu nghe ngấm cảnh các đại danh, này tòa lâu nếu tu, còn không phải là làm người đi lên ngấm cảnh sao?”

Tạ Tinh Diệu lễ phép cười cười: “Nói trở về, còn muốn cảm tạ đại nhân tương tặng lệnh bài.”

Nàng đem “Đại nhân” hai chữ cắn đến cực kỳ vi diệu, tuy là Long Bình, cũng có thể nghe ra trong đó châm chọc ý tứ.

Không ngoài sở liệu, khuyến yêu quả nhiên giận dữ: “Người này hỗn trướng, không chỉ có gạt ta còn —— giết bọn họ!”

Tiếng nói vừa dứt, yêu tà đàn ra.

Long Bình đời này chưa thấy qua như thế khủng bố trường hợp, cùng này so sánh, sống một mình đẳng yêu rất giống cái không sào lão nhân.

Gác mái diện tích không lớn, chớp mắt đó là ám ảnh mấy ngày liền. Nồng đậm yêu khí dường như rào rạt sóng triều, hấn bị lôi cuốn trong đó, liền hô hấp đều làm không được.

Cái kia cao cao gầy gầy thanh y ca ca động tác lẫm liệt mau lẹ, ở vô số hắc ảnh vây quanh hạ, thế nhưng có thể cùng chúng nó miễn cưỡng bất phân thắng bại.

Đến nỗi hồng y phục xinh đẹp tỷ tỷ ——

“Cho người.”

Tạ Tinh Diệu không khỏi phân trần đưa cho hấn ba cái sứ đàn: “Đây là chúng ta tâm ma, người cần phải lấy hảo. Nếu như bị cướp đi mở ra, chúng ta chắc chắn bị tâm ma cắn nuốt.”

Nàng thanh âm không lớn, nề hà khuyến yêu nhĩ lực nhanh nhạy, vẫn là sâu kín đầu tới một đạo ánh mắt.

Không để lại cho Long Bình phản ứng cơ hội, Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay ngưng quyết, đánh lui nghênh diện mà đến một con yêu ma.

Vì thế chỉ có Long Bình một người lưu tại tại chỗ.

Khuyến yêu nhẹ dương khóe miệng, mắt lộ ra khinh thường. Đây hai cái

người thiếu niên tu vi không thấp, giải quyết lên chỉ sợ muốn pha phí một phen công phu, ba người bên trong, chỉ có hài tử là đột phá khẩu.

Đem tâm ma giao cho hắc bảo quản, là hồng y cô nương lớn nhất sai lầm.

Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai một tả một hữu, linh lực hồn nhiên như cái chần, đánh lui sở hữu mưu toan tới gần yêu ma.

Nhưng mà linh lực rốt cuộc hữu hạn, hướng chi nơi đây là yểm thuật sơn nhà, yêu ma quỷ quái một cái tiếp theo một cái tới, căn bản nhìn không tới cuối.

Ngắn ngủi một cái chớp mắt, Tạ Tinh Diệu linh lực bỗng nhiên nhoáng lên, lộ ra một đạo nho nhỏ khe hở.

Là một cơ hội.

Khuyến yêu nhếch miệng dương môi, đầu lưỡi liếm láp sắc nhọn răng nanh, về phía trước huy đao.

Sứ đàn thiết có cấm chế, người ngoài vô pháp mở ra, mà hắc làm yểm thuật một bộ phận, theo lý thường hắc là có được này phân quyền lực.

Ánh đao lẳng nhiên, lôi cuốn đến xương hàn quang.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng đi chần, nề hà quá trễ quá muộn, tuy rằng chặn lại hơn phân nửa, lại vẫn là có ánh đao đánh ở sứ đàn phía trên, phát ra thanh thúy một vang.

Rắc.

Sứ đàn phá, tâm ma ra.

Mà tâm ma chủ nhân, sẽ bị cuốn vào vô biên vô hạn thống khổ bên trong.

Gác mái ám ảnh lưu động, tự đàn trung đẳng khởi khói đen từ từ che lấp ánh trăng.

Khuyển yêu thu đao vào vỏ.

Thành công.

Toàn nhân hẩn tùy cơ ứng biến, không cần tốn nhiều sức liền giải quyết này ba cái phiền toái, hiện giờ bọn họ bị tâm ma xâm nhập, tám phần đã đánh mất ý thức ——

Khuyển yêu tươi cười động lại ở khóe miệng.

Thanh y thiếu niên thần sắc lãnh đạm, lòng bàn tay không ngừng có màu đỏ tươi máu chậm rãi chảy ra, vô số yêu ma xác chết nằm ở hẩn bên cạnh người, sẵn đến hung lệ như ma.

Nam hài mặt lộ vẻ mờ mịt, như là không biết phát sinh chuyện gì, ngơ ngác đứng ở góc.

Bọn họ cũng chưa đã chịu ảnh hưởng.

Kia thiếu nữ áo đỏ thậm chí mặt lộ vẻ mỉm cười, mang theo điểm nhi vui mừng mà ngẩng đầu lên, hứng thú bưng bưng đoan trang không trung tâm ma.

Sao lại thế này.

Khuyển yêu ngẩn ngơ ngẩng đầu, trông thấy tâm ma hình ảnh.

Hai nữ một nam. Trong đó một nam một nữ, hẩn chưa bao giờ gặp qua.

Khuyển yêu:???

“Xin lỗi, này không phải chúng ta ba cái tâm ma đàn.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nói đúng ra, là ta cùng mặt khác hai cái bằng hữu. Đến nỗi ta, đã sớm từ tâm ma tránh thoát —— cảm ơn người giúp ta mở ra.”

Khuyến yêu tại chỗ nhảy lên: “Người lại gạt ta!!!”

Ngu ngốc cầu cầu, thật sự thực dùng tốt.

Từ tiến vào yểm thuật phía trước, nàng liền đang không ngừng suy tư, hẳn là như thế nào rồi đi.

Liền tính giết sạch nơi này yêu ma, thiêu hủy trước mắt này cây cây đào, chỉ cần phía sau màn làm chủ còn sống, hẳn mộng liền sẽ vẫn luôn làm đi xuống.

Huống chi nàng cùng Yên Hàn Lai tu vi đều bị đại đại cắt giảm, nếu là đánh bừa, thật đúng là đánh không lại cuồn cuộn không ngừng tà ma.

Duy nhất được không biện pháp, chỉ có phá hư trận này cảnh trong mơ bản thân.

Ở nhìn thấy tâm ma đàn một cái chớp mắt, có cái ý niệm ở nàng trong đầu chậm rãi sinh ra.

Người xuyên việt nhóm phá vỡ từng người tâm ma cái kia buổi tối, bọn họ từng lẫn nhau giao lưu quá chính mình cảnh trong mơ.

Ôn Bạc Tuyết từ nhỏ đến lớn không có tự tin, sợ hãi người khác cười nhạo. Trong mộng tiếng cười không ngừng, mà hẳn cuộn tròn ở góc, hứa nguyện làm bên người hết thảy toàn bộ biến mất.

Nguyệt Phạn không bị trọng nam khinh nữ cha mẹ coi trọng, liều mạng nỗ

lực cũng không chiếm được một ánh mắt. Trong mộng nàng tìm mọi cách bác đến chú ý, ở lần lượt làm lơ hạ, chỉ có thể giả vờ tùy tiện mà một mình cười mỉa, làm chính mình có vẻ không như vậy xấu hổ.

Đến nỗi Tạ Tinh Diêu nàng chính mình, đơn giản là ở vào hắc ám cô tịch trong phòng, không muốn nghe bất luận kẻ nào nhàn ngôn lải nhải.

Đây là tam đoạn không liên quan nhau cảnh trong mơ, nhưng mà một khi đem chúng nó thử trao đổi trình tự ——

Trong hư không ma khí cuộn cuộn, đầu tiên hiện ra lưỡng đạo bóng dáng.

Đan xen tâm ma bên trong, “Tạ Tinh Diêu” ngồi ở hắc ám góc, bên người “Nguyệt Phạn” không ngừng đáp lời, thanh thanh lọt vào tai, lại chỉ làm nàng tâm sinh bức bối, quay người đi súc thành một đoàn.

Bị làm lơ “Nguyệt Phạn” nhẹ xả khoe miệng, xấu hổ cười khế, mà bên kia, “Ôn Bạc Tuyết” đang cười trong tiếng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, bên người hết thấy cảnh vật dần dần tan rã, quy về hắc ám.

Vì thế “Tạ Tinh Diêu” bên người càng hắc lạnh hơn, thân ở sợ hãi bên trong, thiếu nữ càng thêm không muốn làm ra đáp lại, đem chính mình tàng đến càng sâu.

Sau đó là “Nguyệt Phạn” cười mỉa.

Cùng với “Ôn Bạc Tuyết” sở dẫn phát, càng ngày càng mãnh liệt, đã cắn nuốt hơn phân nửa cái ngấm cảnh các hắc ám.

—— ân.

Một hồi thành công tuần hoàn, hoàn mỹ tâm ma vĩnh động cơ.

Tâm ma chi gian tuần hoàn không ngừng, từ Ôn Bạc Tuyết dẫn phát hắc ám hư không liền sẽ vô hạn bành trướng, chẳng sợ thời quét toàn bộ cảnh trong mơ không gian, vẫn sẽ không ngừng mở rộng.

Kể từ đó, tâm ma càng lúc càng lớn, thẳng đến xa xa vượt qua yểm thuật phụ tải hạn độ, trận này cảnh trong mơ bị căng bạo, tự nhiên cũng liền tùy theo hồng mắt.

Ở trò chơi dùng từ, loại này thao tác tên là “Tạp bug”.

Tâm ma bị nàng hoàn toàn chơi hồng rồi.

Mắt thấy không gian bị cắn nuốt không thôi, khuyến yêu phát điên: “Này, này cái gì? Các ngươi ba cái ——”

Tạ Tinh Diệu ôn hòa cười cười.

Từ nàng đem tâm ma đàn giao cho Long Bình một khắc khởi, cũng đã bày ra cục.

Đầu tiên là mượn từ nàng khẩu, đem khuyến yêu lực chú ý chuyển dời đến sứ đàn thượng, lại tuyển định một cái dễ dàng nhất tiếp cận đối tượng.

Ở thuận lý thành chương tâm lý ám chỉ hạ, khuyến yêu chắc chắn đánh lên tâm ma đàn chủ ý, ngay sau đó, chỉ cần cố ý lộ ra một sơ hở.

Khuyến yêu khoe mắt muốn nứt ra, Long Bình cũng là trợn mắt há hốc mồm.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, hai mắt vô thần thanh niên súc ở trong bóng tối không ngừng phát run, sắc mặt trắng bệch nữ nhân ngoài cười nhưng trong không cười.

Mà ở sâu nhất góc, thiếu nữ yên lặng ngồi ở trong hư không, có lẽ là cảm thấy hấn tầm mắt, sâu kín đầu tới thoáng nhìn.

Lạnh băng, không hề cảm tình sắc thái thoáng nhìn.

Này thoáng nhìn không có độ ấm, đen nhánh con người xiêu xiêu vẹo vẹo viết “Nhu nhược bất lực” mấy chữ. Hấn dù sao không yên lòng, nhìn kỹ sau một lúc lâu, mới rút cuộc từ tự phùng nhìn ra tự tới, trước mắt đều viết hai chữ là “Tâm ma”!

Bên cạnh Tạ Tinh Diệu chạm vào hấn cánh tay: “Long Bình, người còn hảo đi?”

Hấn yên lặng ngẩng đầu, trông thấy kia trương cùng góc thiếu nữ không có sai biệt mặt.

Hấn không hiểu.

Hấn cảm thấy thật là khủng khiếp, hấn run bần bật.

Cái này tỷ tỷ, nàng không bình thường.

Nàng rõ ràng là phát ra sở hữu hắc ám khí tức ngọn nguồn.

Tạ Tinh Diệu đứng ở đầy trời huyết quang cùng sát khí, triều hấn nhoẻn miệng cười: “Còn nhớ rõ ta nói rồi cái gì sao? Chiến thắng sợ hãi biện pháp tốt nhất, là đối mặt sợ hãi.”

Giọng nói rơi xuống.

Rắc.

Tĩnh mộng.

*

Đang là chàng vạng, tà dương bị núi xa cản nuốt hơn phân nửa.

Võ quán hậu viện phòng ngủ trung, nam nhân bỗng nhiên mở hai mắt.

Trong mộng hết thấy vô cùng rõ ràng hiện lên với trong óc, cuối cùng cùng hấn bốn mắt nhìn nhau hắc đồng vẫn rõ ràng trước mắt, Long Bình kiệt lực hít sâu, che lại ngực.

Đều đi qua.

Kia chỉ là một giấc mộng.

“Phu quân!”

Chờ ở mép giường váy tím nữ tử mặt lộ vẻ vui mừng, truyền đạt một ly trà lạnh: “Người rất cuộc tỉnh! Người bị yểm thuật quán thân, rơi vào tâm ma bên trong, vạn hạnh có hai vị tiên môn tiểu đạo trưởng ra mặt tương trợ, mới làm người thoát ly bóng đè.”

“Là, đúng không?”

Long Bình uống trà lạnh, chỉ cảm thấy lòng còn sợ hãi: “Phu nhân, nếu ta đã tỉnh lại, người yên tâm, vì phu chắc chắn đem yểm thuật một chuyện điều tra rõ ràng.”

Hấn hồi tưởng khởi trong mộng chứng kiến, nắm chặt song quyền: “Ta đã bài trừ tâm ma, trên đời liền sẽ không lại có sợ hãi việc.”

Đúng lúc là giờ phút này, phòng ngoại vang lên thùng thùng tiếng đập cửa.

“Định là hai vị đạo trưởng tới.”

Váy tím nữ tử tiến lên mở ra cửa phòng: “Nhị vị đạo cốt tiên phong, người nhưng đến đa tạ tạ nhân gia.”

Long Bình cười nói: “Đó là tự nhiên, ta ——”

Hắn một câu chưa kịp nói xong.

Cửa phòng rộng mở khoảng cách, bóng đêm đen kịt, ánh nến hơi diêu, huyết giống nhau màu đỏ hiện lên, tiện đà là trưng đột nhiên treo ở cạnh cửa tái nhợt gương mặt.

Quen thuộc thần sắc, quen thuộc tướng mạo, quen thuộc tròng mắt.

Tạ Tinh Diêu phòng nghĩ trung thăm tiến nửa cái đầu: “Hải!”

Một sát yên tĩnh.

Hắn đã bài trừ tâm ma, trên đời sẽ không lại có sợ hãi việc.

Chiến thắng sợ hãi biện pháp tốt nhất, là đối mặt sợ hãi.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn trong đầu chỉ còn lại có cô đơn hai chữ: Sợ hãi.

Ác mộng còn không có tỉnh.

Chỉ một cái chớp mắt.

Cao lớn thô kệch nam nhân hai mắt trừng to, ôm chặt trong tay chần bông, như thoán thiên hầu bay lên không nhảy lên: “A!!!”

Chapter 53

Chạng vạng, võ quán hậu viện phòng ngủ.

“Cho nên.”

Nghe xong Tạ Tinh Diệu giản yếu tường thuật tóm lược ngọn nguồn, Long Bình chính sắc nhú mày: “Tú Thành yểm thuật hung phạm, là Thẩm phủ lão gia.”

Tạ Tinh Diệu: “Ân.”

Đến nỗi Thẩm Tích Sương, bất quá là hấn dùng để luyện hóa tiên cốt con rồi.

Nói đúng ra..... Bởi vì tiên cốt kịch liệt phản phệ, chân chính “Thẩm Tích Sương” sớm đã chết đi, hiện giờ ở nàng thân xác, là một cái khác yêu quái. Những cái đó tiểu quang đoàn riu rít thời điểm, từng nói nàng bản thể là cây trúc, đã từng chủ nhân gặp khó.

Tinh tế nghĩ đến, bọn họ đi trước Thẩm phủ tham gia văn thí khi, liền từng ở nơi đó gặp qua một cây kỳ nguyện trúc. Kỳ nguyện trúc nguyên bản không ở Thẩm phủ, thẳng đến đời trước chủ nhân cả nhà đột phùng ngoài ý muốn, mới bị Thẩm lão gia di tài đến trong phủ.

Kia hấn là chính là Thẩm Tích Sương chân thân.

Nàng hồn phách ly thể, trụ tiến một khác phó thể xác, kỳ nguyện trúc không chiếm được hồn phách tâm bồ, tự nhiên sẽ một ngày ngày khô héo suy bại, biến thành bọn họ nhìn thấy kia phó mất tinh thần bộ dáng.

Tiên cốt chí thuần, ẩn chứa linh lực hơn xa thường nhân có khả năng

khổng chế, nếu muốn trở thành nó vật chứa, điều kiện liền càng vì hà khắc

Hiện giờ xem ra, kia cây cây đào là một cái, kỳ nguyên trúc là một cái.

Ôn Bạc Tuyết hẳn là cũng là một cái.

Cho nên ở nguyên văn, Thẩm Tích Sương mới có thể trăm phương nghìn kế tiếp cận hẳn, mưu toan làm hẳn trở thành tiên cốt mới nhậm chức tế phẩm.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể từ đào hoa yêu thể xác trung rời đi, mang theo những cái đó kêu nàng “Tỷ tỷ” hoa hoa thảo thảo chạy ra Thẩm phủ.

Nghĩ đến lại thêm lại tế một ít, Thẩm Tích Sương tuổi còn trẻ, thực lực thấp kém, tất nhiên không hiểu như thế nào khám thấu tu sĩ căn cốt, phán đoán đối phương hay không thích hợp làm tiên cốt vật chứa, nguyên văn theo dõi Ôn Bạc Tuyết..... Hẳn là bị Thẩm lão gia xúi giục.

Cứ như vậy..... Ở sớm định ra chuyện xưa tuyền, hung phạm chẳng phải là dễ như trở bàn tay phủi sạch hiềm nghi, từ đây ung dung ngoài vòng pháp luật sao.

Niệm cập nơi này, nàng trong lòng mặc danh phát đồ, xuất thần hết sức, chợt nghe bên cạnh người tráng hán thở dài một tiếng.

“Tâm ma trung nhiều có đắc tội, mong rằng hai vị đạo trưởng thứ lỗi. Hôm nay đa tạ nhị vị cứu ta với sinh tử chi gian, sau này nếu có bất luận cái gì yêu cầu, cứ việc tìm ta đó là.”

Long Bình ôm quyền: “Yến công tử thiên phú kinh người, Tạ cô nương suy

nghe càng là lung lay, xem xét thời thế, tùy cơ ứng biến, hơn xa thường nhân có thể cập. Tại hạ bội phục, bội phục!”

Thái độ của hắn thành khẩn chân thành tha thiết, Tạ Tinh Diệu bị khen đến ngượng ngùng, liên tục xua tay: “Đừng đừng đừng, chúng ta gánh không dậy nổi —— bất quá nói trở về, Long Bình quán trường không bị kia tròng mộng dọa đến đi?”

Nàng nhưng nhớ rõ rõ ràng, chính mình chỉ là hướng trong môn xem xét đầu, vị này thân cường thể tráng tám thước đại hán liền sắc mặt trắng bệch, cả người hướng giữa không trung một nhảy.

“Không có không có!”

Long Bình đánh cái ha ha: “Lúc ấy mới từ ác mộng tỉnh lại, phá lệ tâm thần không chừng, tổng cảm thấy chính mình còn ở trong mộng, làm Tạ cô nương chê cười.”

—— cho nên tuyệt đối không phải bị người vững chắc hoảng sợ, thật sự! Yến Hàn Lai muốn nói lại thôi, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, chung quy không vạch trần.

“Nếu quán chủ không có việc gì, ta đây cùng Yến công tử liền hồi khách điểm.”

Tạ Tinh Diệu cười nói: “Hiện giờ chân tướng tra ra manh mối, chúng ta đến cùng sư huynh sư tỷ thương lượng một phen kế tiếp đối sách.”

Trong mộng cùng thế giới hiện thực thời gian tốc độ chảy một trời một vực, theo quán chủ phu nhân lời nói, nàng cùng Yến Hàn Lai đã ngủ suốt ba

ngày.

Cũng không biết trong ba ngày này, những người khác có này đó tiến triển.

“Sư huynh sư tỷ..... Là nói Ôn đạo trưởng cùng Nguyệt đạo trưởng? Bọn họ chỉ sợ không ở khách điểm.”

Quán chủ phu nhân ôn thanh: “Sáng nay ta nghe Nguyệt Phạn đạo trưởng nói, Thảm tiểu thư mời bọn họ nhị vị đi trong phủ làm khách.”

Tạ Tinh Diệu ngây người: “Thảm phủ?”

*

“Thảm phủ?!”

Hôm nay chính ngọ, y quán.

Đàm Quang mặt lộ vẻ hoảng sợ: “Thảm Tích Sương nhanh như vậy liền mời các người đi Thảm phủ? Nàng sẽ không đã tính toán động thủ đi!”

“Động thủ sớm hay muộn sẽ có, nhưng hẳn là không phải hôm nay.”

Nguyệt Phạn nhẹ xoa cái trán: “Nàng lần này còn mời ta. Nếu tưởng đem Ôn Bạc Tuyết biến thành tể phẩm, làm hẳn một người dự tiệc, hiển nhiên tương đối dễ dàng đối phó.”

Đàm Quang: “Nói không chừng là muốn ăn uyên ương nôi.”

“Ta cảm thấy, Thảm tiểu thư giống như cùng trong nguyên tác không quá giống nhau.”

Ôn Bạc Tuyết nằm ở trên giường bệnh, cọ mà ngồi dậy: “Trong nguyên tác, nàng thái độ ái muội rất nhiều, nói rõ tưởng xoát ‘ Ôn Bạc Tuyết ’ hảo cảm độ, nhưng hiện tại..... Nàng người còn khá tốt?”

Nguyệt Phạn lão mẫu thân thở dài: “Người cảm thấy nàng là người tốt, này hảo cảm độ không phải đã xoát đi lên?”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết lộ ra kinh ngạc thần sắc.

“Huống chi, các người cùng nàng chưa từng giao thoa, nàng rồi lại là chữa bệnh chữa thương lại là mời khách ăn cơm, đối với các người tốt như vậy, căn bản vô duyên vô cớ.”

Đàm Quang cũng là bình tĩnh phân tích: “Tổng không có khả năng thật sự bởi vì cái gọi là hiệp nghĩa chi tâm đi, Thẩm Tích Sương ở nguyên văn, cũng không phải loại này ngốc bạch ngọt nhân thiết a.”

“Kia,” Ôn Bạc Tuyết nhược nhược theo tiếng, “Chúng ta hẳn là phó ước sao?”

“..... Hẳn là không thành vấn đề.”

Nguyệt Phạn nói: “Nguyên văn nói qua, Ôn Bạc Tuyết căn cốt vạn trung vô nhất, nhất thích hợp làm hiền tể tiên cốt vật chứa. Đối với Thẩm Tích Sương tới nói, người là độc nhất vô nhị bảo bối, ở người tự nguyện trở thành tể phẩm trước, nàng sẽ không thương người may may.”

Nàng này đoạn phân tích nói có sách mách có chứng, giải quyết dứt khoát. Cũng nhân như thế, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn cuối cùng vẫn là vào Thẩm phủ, Đàm Quang lưu tại phủ ngoại trà lâu tĩnh chờ tin tức, thông qua truyền âm phù tùy thời bảo trì liên hệ.

Thẩm Tích Sương là cái đủ tư cách chủ nhân, sớm liền cùng thị nữ A Xuân đứng ở cạnh cửa chờ.

Nguyệt Phạn thấy thế gật đầu cười: “Làm phiền nhị vị.”

“Hai vị đạo trưởng đều là khách quý, có gì làm phiền đáng nói.”

Thẩm Tích Sương hơi hơi nghiêng người, nhường ra một cái nhập phủ tiểu đạo: “Mời vào.”

Bọn họ đều không phải là đầu một hồi tiến vào Thẩm phủ, thêm chi tới trước làm chuẩn bị, đối trong phủ con đường thực với tâm.

Phủ vừa vào cửa, liền nghe Thẩm Tích Sương khẽ cười nói: “Nghe nói hai vị đạo trưởng từng tới Thẩm phủ tham gia văn thí, ta nhìn nhìn văn thí bài thi, các đạo trưởng quả nhiên.....”

Nàng nói một đốn: “Rất thú vị.”

Hành đi.

Hồi tưởng chính mình rối tinh rối mù văn thí, Ôn Bạc Tuyết càng héo vài phần.

Thất học nhân thiết bị chứng thực.

“Kỳ quái.”

Nguyệt Phạn một bên tùy nàng đi phía trước, một bên nhìn quanh bên người cảnh tượng: “Thẩm tiểu thư, con đường này..... Giống như đều không phải là đi thông chính sảnh.”

Nàng nhay bén phát giác không đúng, trà lâu bên trong, canh giữ ở truyền âm phù bên Đàm Quang chợt ngưng thần.

“Chính sảnh người tạp, tiểu thư cố ý chọn chỗ phong cảnh tốt nhất sân.”

A Xuân nói: “Nơi đó yên tĩnh không người, nhất thích hợp ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền bị Thẩm Tích Sương vỗ nhẹ một chút đầu vai.

Đây là cái rõ ràng ngăn lại động tác, tiểu cô nương le lưỡi, không hề ngôn ngữ.

Muốn nói lại thôi, che che giấu giấu, không biết ở tính toán cái gì âm mưu quỷ kế.

Đàm Quang nghe truyền âm phù, mặt mày tiệt trâm.

“Chính là nơi này.”

Xuyên qua trong rừng tiểu đạo, rốt cuộc đến mục đích địa. Thẩm Tích

Sương nhẹ giọng cười cười: “Nhị vị mời vào.”

Ôn Bạc Tuyết ngửa đầu đánh giá: “Thật sự hảo an tĩnh, dọc theo đường đi chưa thấy được người nào.”

Cố ý tuyển ở yên lặng xa xôi góc, rắp tâm bất lương.

Đàm Quang cắn răng, một lòng chậm rãi hướng lên trên đề.

Nơi đây là cái hoàn cảnh u tĩnh tiểu viện, tứ phía cây tử đằng mọc thành cụm, hai bên che trời đại thụ che trời. Thanh phong thổi tan ngày xuân mặt trời rực rỡ, dường như thiên khai tranh vẽ, nhộn nhạo ra từng đợt từng đợt thanh ý.

Tiểu viện láng giềng gần ngấm cảnh các, ngẩng đầu hướng về phía trước, có thể nhìn thấy lồng lộng gác cao thẳng vào trời cao.

Thật lớn kiến trúc lung hạ dày nặng bóng dáng, nhớ tới nguyên văn cốt truyện, Ôn Bạc Tuyết nhướng mày: “Đó là ngấm cảnh các đi.”

“Ân.”

Thẩm Tích Sương gật đầu: “Cha vưu ái thưởng cảnh, bước lên lầu các, liền có thể vừa xem Tú Thành toàn cảnh.”

Ở ngấm cảnh các bên cạnh.

Đàm Quang lẳng lặng nghe, trong lòng điềm xấu dự cảm càng đậm.

Mà truyền âm phù một khác đầu, cùng với đập đập bước chân, Nguyệt

Phạn nhẹ nhàng mở miệng: “Nơi này..... Hảo hắc.”

Một sát trầm mặc.

Theo sát sau đó, một tiếng kinh hô âm thủng hấn màng tai ——

Nguyệt Phạn: “Ô oa!”

Truyền âm đến đây đột nhiên im bật.

Không rõ nguyên do mà, truyền âm phù bị bắt gián đoạn.

Đàm Quang một mình ngồi trên trà lâu bên trong, ngoài cửa sổ tuy là ánh mặt trời chiếu khắp, hấn phía sau lưng lại đã sinh ra từng trận mồ hôi lạnh.

Quỷ dị ngấm cảnh các, đột nhiên gián đoạn truyền âm, Nguyệt Phạn cuối cùng kia thanh kinh hô, sở hữu manh mối, đều cho thấy nàng cùng Ôn Bạc Tuyết xảy ra chuyện.

Giờ này khắc này Thẩm phủ, tất nhiên đã lộ ra răng nanh sắc bén.

Nếu không màng chết sống xông vào..... Hấn cũng rất có khả năng sẽ thăm tao độc thủ.

—— nhưng Tạ Tinh Diệu cùng Yển Hàn Lai chưa tỉnh lại, nếu là ném xuống bọn họ hai cái mặc kệ, hấn vẫn là cá nhân sao!

Độc ngồi trà lâu đầu trọc hòa thượng âm thầm cắn răng, tự túi trữ vật móc ra pháp khí, ầm ầm đứng dậy.

Lật xe liền lật xe đi, hấn liều mạng!

*

“Đây là.....”

Cùng lúc đó, Thẩm phủ trung.

Sân u tĩnh, bóng cây lắc lư, Nguyệt Phạn ngơ ngẩn nhìn sương phòng trung ương bàn gỗ, không tự giác tròn tròn hai mắt: “Thật lớn cá!”

Nhưng thấy bàn gỗ phía trên rực rỡ muôn màu, đều là sắc hương vị đều đầy đủ Trung Châu món ăn, trong đó một cái hương cay cá hầm ớt cái đầu cực đại, toàn thân hiện ra ngọn lửa kim hồng.

“Lần trước ở quán ăn dùng cơm, ta xem nhị vị ăn đến không lớn tận hứng.”

Thẩm Tích Sương khóe môi hơi cười: “Sau lại hỏi hỏi Ôn đạo trưởng, mới biết nhị vị đều đến từ Trung Châu, ăn không quen Tú Thành đồ ăn.”

Ôn Bạc Tuyết chợt dạ nhấp môi.

Hắn ở quán ăn niệm sai thực đơn, náo loạn cái đại ô long, dẫn tới từ đầu tới đuôi ăn đến không chút để ý.

Thẩm Tích Sương nhận thấy được điểm này, cố ý dò hỏi hắn nguyên do, hắn chỉ có thể dùng “Không hợp khẩu vị” qua loa lấy lệ qua đi.

Không nghĩ tới, nàng cư nhiên thật tìm tới Trung Châu đầu bếp.

“Hôm nay thức ăn đều là Trung Châu đặc sắc.”

Thẩm Tích Sương nói: “Ta hỏi qua nấu ăn sư phó, nguyên lai Trung Châu

hỉ thực hương cay. Tú Thành khẩu vị thanh đậm ngọt nị, phía trước là ta suy xét không chu toàn.”

[..... Đáng giận.]

Nguyệt Phạn nắm tay: [nàng hảo ôn nhu hảo cẩn thận, nếu không phải biết nàng tiếp cận chúng ta dụng tâm kín đáo, ta đã luân hãm.]

“Không có không có!”

Ôn Bạc Tuyết vội vàng nói tiếp: “Thẩm tiểu thư đã hết lễ nghĩa của người chủ địa phương, ngược lại là chúng ta, không biết hẳn là như thế nào báo đáp.”

“Bất quá ——”

Cảm ứng được truyền âm phù linh lực đột nhiên tiêu tán, Nguyệt Phạn tâm sinh cảnh giác, ngưng thần ho nhẹ: “Thẩm tiểu thư, nơi đây hay là dùng che chắn linh lực chú pháp? Từ tiến vào sương phòng khi đó khởi, bốn phía linh lực liền như là đọng lại giống nhau.”

“Hẳn là ngấm cảnh các trung pháp trận gây ra.”

Thẩm Tích Sương ôn nhu cười cười: “Cha không mừng bị người quấy rầy, ở góc mái thiết đại trận. Nơi này ly ngấm cảnh các không xa, thường xuyên chịu này ảnh hưởng.”

Nguyên lai là như thế này.

Ngấm cảnh trong các ẩn giấu tiên cốt, vì tránh cho người khác mơ ước, đích xác nên làm một ít tay chân.

Nguyệt Phạn thở phào nhẹ nhõm, nghe Thẩm Tích Sương tiếp tục nói:

“Thời điểm không còn sớm, nhị vị không ngại vào nhà ngồi xuống.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu, ở chiếc ghế ngồi hảo: “Đa tạ Thẩm tiểu ——”

Cuối cùng một chữ chưa xuất khẩu, ngoài cửa sổ chợt vang lên một tiếng rít gào: “Đều không được nhúc nhích!!!”

Thanh âm này, hảo quen tai.

Chỉ một sát, sương phòng cửa phòng bị người dùng lực đá văng, vài đôi mắt không nói gì tương đối.

Nguyệt Phạn:.....

Ôn Bạc Tuyết:.....

Trong sương phòng bọn họ ngồi vây quanh với bên cạnh bàn, nghiêm nhiên một bức tốt tốt đẹp đẹp hân hoan cảnh tượng.

Sương phòng cửa đầu trục khoe mắt muốn nứt ra, hai mắt trợn lên, phảng phất hoài hấn phải chết quyết tâm, múa may trong tay pháp khí, trên cổ bốc lên điều điều gân xanh: “Không nghĩ tới đi, còn có ta!”

Tùy theo mà đến, là gia đình gã sai vặt nhóm tê tâm liệt phế kêu gọi: “Bắt lấy hấn, bắt lấy hấn! Rõ như ban ngày tự tiện xông vào dân trạch, kia cường đạo hướng tiểu thư ở phương hướng đi!”

Đàm Quang:.....

Trong phòng cảnh tượng cùng trong tưởng tượng hình ảnh hoàn toàn bất đồng, hung thần ác sát hòa thượng ngốc lăng giây lát, ánh mắt lưu chuyển, theo thứ tự xẹt qua trên bàn nóng hằm hập Trung Châu đồ ăn, Thẩm Tích Sương kinh hãi ánh mắt, cùng với Ôn Bạc Tuyết đã dò ra nửa cái đầu chiếc

đũa.

Đàm Quang: Ha ha.

Này xác thật không nghĩ tới.

Giờ này khắc này, hắn không hề là một cái cụ thể người, mà là lật xe đại danh từ.

Nếu tình cảnh này là bộ điện ảnh, hắn đáy mắt ứng có một giọt nước mắt xẹt qua.

[truyền âm phù không nhảy, là bị ngắt cảnh các trận pháp ảnh hưởng.]

Ôn Bạc Tuyết nhược nhược giải thích: [Thảm tiểu thư, ở mời chúng ta ăn Trung Châu đồ ăn.]

Nguyệt Phạn lấy tay che mặt: [người vất vả, hảo huynh đệ.]

Ngay sau đó, A Xuân thét chói tai vang vọng sương phòng: “Này, này không phải từng khi dễ quá tiểu thư ác bá hòa thượng sao? Cứu mạng a!”
Gia đình nôi đuôi nhau mà nhập.

Bọn gia đình một ủng dựng lên, nhào hướng Đàm Quang.

Ở bị chen chúc tới gia đình giá đi phía trước, vì làm hết thầy có vẻ thuận lý thành chương, Đàm Quang hai mắt ướt át, hô lên câu kia lời kịch.

“Đừng cử động, đánh cướp.”

*

Tự Đàm Quang xuất hiện lại rời đi, Ôn Bạc Tuyết này bữa cơm cũng ăn được không lớn kiên định.

A Xuân không muốn hắn lãng phí nhà mình tiểu thư tâm ý, hảo tâm mở

miệng an ủi: “Đạo trưởng chớ sợ, kia bọn cướp định bị đưa đi quan phủ.”

..... Trong lòng càng không yên ổn!

Một đôn bữa tối ăn xong, Nguyệt Phạn lặng lẽ viết xuống một trương đưa tin phù, gửi cùng quan phủ bộ khoái Cẩm Tú cô nương, làm nàng đi vớt một vớt người.

“Đang là ngày xuân, Thẩm phủ là Tú Thành nổi danh thường xuân nơi.”

Thẩm Tích Sương làm như lòng còn sợ hãi, sắc mặt hơi hơi trắng bệch:

“Nhị vị có thể tưởng tượng ở trong phủ đi dạo?”

Nguyệt Phạn lược làm suy nghĩ: “Nghe nói ngắm cảnh các tầm nhìn trông trải ——”

Nếu có thể tiến ngắm cảnh lâu, chắc chắn phát hiện càng nhiều manh mối, nhưng mà lấy Thẩm Tích Sương lập trường, chỉ sợ sẽ không đáp ứng.

Nàng nói được thử, không có gì tự tin, âm cuối khó khăn lắm huyền một nửa. Lại xem Thẩm Tích Sương, quả nhiên mặt lộ vẻ khó xử: “Muốn vào ngắm cảnh các, cần đến trải qua cha ta đồng ý.”

Quả nhiên.

Nguyệt Phạn trong lòng thầm than, lại nghe nàng chuyện vừa chuyển: “Bất quá..... Nhị vị nếu là muốn đi, ta hứa có thể lặng lẽ phá cái lệ.”

Nguyệt Phạn:???

Dễ nói chuyện như vậy sao?

Ngắm cảnh các tựa như một tòa thông thiên lâu, lấy xoắn ốc thức trường thang liên thông trước sau.

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết đi theo Thẩm Tích Sương phía sau, không biết đi rồi bao lâu, ở đếm ngược tầng thứ hai dừng lại.

Xoắn ốc trường thang còn tại hướng lên trên lan tràn, nhưng tầng cao nhất đều bị tấm ván gỗ cách trụ, vô pháp nhìn thấy một chút ít.

“Tầng cao nhất bị cha thiết thuật pháp, người khác xâm nhập, sẽ bị hấn phát hiện.”

Thẩm Tích Sương thấp giọng cười cười: “Cha thực thích này tòa lầu các, mỗi tháng mười lăm, đều sẽ bước lên tầng cao nhất thưởng cảnh.”

Thuật pháp, mỗi tháng mười lăm.

Trong nguyên tác..... Căn cứ vai chính đoàn sau lại được đến tình báo, phía sau màn làm chủ lấy cây đao vì vật dẫn, hấp thụ tiên cốt linh lực khi, chính là một tháng một lần.

Này cũng quá xảo.

Ôn Bạc Tuyết ở trong lòng chặt chẽ ghi nhớ manh mối, nghe bên người Nguyệt Phạn âm thầm truyền âm: [này Thẩm tiểu thư..... Thật đúng là biết đều bị nói, cùng trong trò chơi phát manh mối NPC dường như. Người có cảm thấy hay không, nàng ở cố ý cho chúng ta lộ ra tin tức?]

Nàng truyền âm kết thúc, trong miệng đúng lúc theo tiếng: “Mỗi tháng mười lăm, kia chẳng phải là hôm nay sao?”

Thẩm Tích Sương ngược mắt, trong mắt phá lệ hiện lên một tia tính trẻ con giảo hoạt: “Cho nên chúng ta đến mau chút lạ.”

Theo nàng ý tứ, Nguyệt Phạn dạo bước tới gần bên cửa sổ, không khỏi

phát ra một tiếng kinh ngạc cảm thán.

Lúc này đã nhập chạng vạng, Tây Sơn một tác tác nuốt hết tà dương. Ánh nắng mờ mờ, dường như nùng mặc trải ra, vừng nhiễm cả tòa thành trì.

Nơi xa ngàn gia vạn hộ phồn đèn sáng lên, ánh sáng lưu chuyển, đen nhánh nóc nhà tựa như phủ phục thú, phác họa ra đạo đạo pháp phòng độ cung.

Trường nhai hai bên hoa đoàn cầm thốc, nơi chốn có thể thấy được phần bạch vàng nhạt, mềm mại sắc thái cùng màn đêm hòa hợp nhất thể, một đường gió tây trung, chim tước minh đề không dứt bên tai.

Mà bọn họ lập với toàn thành đỉnh, phảng phát duỗi tay là có thể chạm được chân trời.

Nàng xem đến nhập thần, trong lòng đột nhiên vừa động: “Thảm tiểu thư..... Thấy không rõ trong thành nhan sắc sao?”

Không dự đoán được Nguyệt Phạn thể nhưng sẽ nhớ tới chính mình, Thảm Tích Sương ngăn ra: “Ân.”

Nàng về phía trước một bước, bất động thanh sắc giấu đi đáy mắt cảm xúc: “Ta tu vi không cao, không biết khi nào mới có thể nhìn thấy..... Có lẽ còn muốn lại nhiều tu luyện một ít thời gian đi.”

Này tự nhiên là lời nói dối.

Thuộc về nàng đôi mắt, có lẽ vĩnh viễn cũng không có biện pháp thấy rõ bên người sự việc.

Thảm Tích Sương âm thầm cười.

Tinh quái sơ mới sinh ra linh thức khi, bởi vì tu vi nông cạn, cũng không ngũ cảm.

Nàng vẫn là một cây kỳ nguyện trúc thời điểm, từng dốc lòng tu tập nhiều ngày, mắt thấy sắp có thể thấy rõ nhan sắc, chủ nhân gia lại ra như vậy sự. Một nhà ba người không người may mắn còn tồn tại, hung thủ bỏ trốn mất dạng. Vì thế nàng cùng nam nhân kia làm giao dịch, từ nàng đảm đương tiên môn thánh vật mấy tháng vật chứa, mà hấn trợ nàng báo thù.

Tiên môn thánh vật thực lực cường hấn, với nàng mà nói không thể nghi ngờ là trầm trọng gánh nặng.

Mỗi đến mười lăm ban đêm, nam nhân kia hấp thu linh lực khi, nàng thần thức đều sẽ đại đại bị hao tổn, dần dà, thị lực càng lúc càng kém.

Nhưng nàng lòng có vương bận, còn không thể rời đi.

“Thẩm tiểu thư!”

Nàng trong lòng buồn bã, một bên Ôn Bạc Tuyết đột nhiên ra tiếng: “Cái kia..... Người có thể thử tưởng tượng một chút, đào hoa nhan sắc, chính là mùa đông thực lãnh thực lãnh, người đi ở trên nền tuyết, bỗng nhiên thấy một đống hỏa.”

Hấn ngôn ngữ vụng về, không am hiểu tìm từ đặt câu, cũng không hiểu đến như thế nào an ủi người, nói sờ sờ chớp mũi, làm như ngượng ngùng:

“Người tự nhiên mà vậy cảm thấy thực thoải mái thực ấm áp, chung quanh nóng hầm hập, đó chính là hồng nhật.”

Thẩm Tích Sương không nói chuyện, quay đầu đối thượng hấn ánh mắt.

Ôn Bạc Tuyết cảm thấy khẩn trương, ngờ ngác thẳng thẩn phía sau lưng.

Thầm tiểu thư..... Sẽ không cảm thấy hấn thực ấu trĩ đi.

Sau một lúc lâu, bên cửa sổ cô nương nhẹ giọng cười cười: “Màu trắng đâu?”

“Màu trắng chính là ——”

Thật vất vả được đáp lại, Ôn Bạc Tuyết tự tin càng đủ: “Vẫn là mùa đông, người buổi sáng lên mở ra cửa sổ, thổi đến trận thứ nhất phong, băng băng lương lương, bất quá cảm giác thực thanh thấu. Người xem bên kia hoa lê, ngọc lan hoa, đều là màu trắng.”

Nguyệt Phạn đứng ở bên cửa sổ, sở trường nâng má: “Cũng có thể là thực nhiệt thực nhiệt mùa hè, người bỗng nhiên uống xong một chén đông lạnh nước đường, trong trẻo sâu thẳm.”

“Sau đó là màu đen, người ngửa đầu nhìn một cái, hiện tại không trung chính là màu đen.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Ân..... Màu đen chính là, người gặp qua bùn đầm sao? Nhão dính dính nặng trĩu, nhan sắc rất sâu thực trọng, làm người cảm thấy có điểm áp lực.”

Thầm Tích Sương theo hấn chỉ dẫn, ngẩng đầu vọng liếc mắt một cái bầu trời đêm.

Trước mắt vẫn là nước lặng giống nhau tầm nhìn, nàng lại cực nhẹ cực cười khẽ cười: “Màu xanh lục đâu?”

Ôn Bạc Tuyết: “A?”

Nàng ngửi khí không chút để ý: “Ta nghe nói rất nhiều cỏ cây đều là màu xanh lục, tỷ như cây trúc.”

“Màu xanh lục.”

Thanh niên suy nghĩ một lát: “Màu xanh lục thật xinh đẹp, ta không lớn có thể nói được với tới..... Đại khái chính là mùa hè chính ngọ, bầu trời đột nhiên hạ trận mưa.”

Hắn nghĩ một đốn: “Vũ rất lớn, bùm bùm, người vốn dĩ cảm thấy thực nhiệt, thời tiết nóng bỗng nhiên chi gian liền toàn bộ biến mất. Lá cây, cỏ xanh cùng mái hiên đều bị giọt mưa đánh đến bạch bạch vang, nơi xa trên núi che một tầng sương mù, xanh mượt, giống họa giống nhau —— nói ngắn lại, là một loại thực có thể làm người cao hứng nhan sắc.”

Thẩm Tích Sương cười: “Làm người cao hứng nhan sắc?”

“Hắn là đi.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Người xem qua ta văn thí bài thi, biết ta không lớn sẽ nói chuyện.”

Thẩm Tích Sương lẳng lặng nhìn hắn.

“Ôn đạo trưởng,” sau một lúc lâu, nàng không biết nghĩ đến cái gì, âm cuối ngậm ra nhàn nhạt cười, “Quả nhiên là người tốt.”

Ôn Bạc Tuyết lại ngốc: “A?”

Hắn không thói quen như thế trắng ra khích lệ, hậu tri hậu giác xua xua tay:

“Ta liền tùy tiện nói nói.”

Bên cạnh người nọ không nói nữa nữa, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ánh nắng chiều ửng đỏ, ánh ngược ở nàng ôn hòa yên tĩnh đáy mắt, thoáng như băng hồ tan rã.

Gió mát ẩm áp dễ chịu, bóng đêm hơi lạnh, nàng thấy không rõ nơi xa cảnh tượng, trước nay đều cảm thấy trước mắt chứng kiến giống như mặc đoàn. Nhưng mà không biết vì sao, đương mát lạnh gió đêm phát quá bên tai, Thẩm Tích Sương bỗng nhiên sinh ra vài phần chưa bao giờ từng có cảm thụ.

Tươi sống mà lưu sượng, gió đêm dường như có được thật thể, vô cùng ôn nhu mà cùng nàng chạm vào nhau. Nơi xa mặc đoàn phiến phiến hòa tan, biến thành vũ, tuyết, hoặc là một trận lạnh lẽo phong, lặng yên không một tiếng động, đem nàng bao vây trong đó.

“Ôn đạo trưởng đã từng hỏi qua ta, vì sao sẽ đối với các người ra tay tương trợ —— đạo trưởng tựa hồ luôn là cảm thấy chính mình không tốt.”

Đứng ở bên cửa sổ bóng người bỗng nhiên vừa động, Thẩm Tích Sương ở tà dương dư vạng cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Tích Sương nói: “Có lẽ..... Người so người trong tưởng tượng, càng đáng giá làm người khác để bụng.”

Ôn Bạc Tuyết bị khen đến đầy mặt đỏ bừng.

Thẳng đến rồi đi Thẩm phủ, vẫn cứ là ngơ ngác mà vẻ mặt ngốc.

Nguyệt Phạn vươn tay phải, ở hắn trước mắt vẫy vẫy: “Người còn hảo đi?

Sẽ không bị công lược đi? Chịu đựng a!”

“Ta ta ta thực hảo.”

Ôn Bạc Tuyết giờ tay vỗ nhẹ sườn mặt: “Ta rất ít bị người khích lệ sao.”

Nguyệt Phạn khó hiểu: “Người không phải trục mọng giới nghệ sĩ bơ tiêu sinh sao? Nói như thế nào cũng đến có mấy cái fans đi.”

“Nhưng là chán ghét ta người càng nhiều.”

Ôn Bạc Tuyết thoáng nhụt chí: “Hơn nữa hiện thực chân chính cùng ta tiếp xúc quá người, đều cảm thấy ta không có gì năng lực, chỉ có thể dựa mặt kiếm cơm ăn..... Tuy rằng đây là lời nói thật.”

Lúc sau đi vào Tu chân giới, □ mọi người thất bại thảm hại □ cũng giống cái hưu nhân giải trí hài tinh đạo cụ.

Hắn lại nghĩ tới chính mình cái kia tâm ma, cái ót từng trận phát đau, mắt thấy mau đến khách điểm, bỗng nhiên nghe thấy bên người Nguyệt Phạn cười âm: “Diêu Diêu!”

Vừa nhấc mắt, quả nhiên nhìn thấy Tạ Tinh Diêu cùng Yến Hàn Lai.

Ôn Bạc Tuyết thu hồi tâm tư, tò mò mở miệng: “Phát sinh chuyện gì, các người sao được sắc vôi vàng? Tìm được hung thủ sao?”

“Không kịp nói tỉ mỉ.”

Tạ Tinh Diêu hít sâu, một hơi đem nói cho hết lời: “Này hết thầy phía sau màn độc thủ là Thảm phủ lão gia, chúng ta ở trong mọng phá yểm thuật, hắn thân là yểm thuật cơ thể mẹ, chắc chắn phát hiện. Với hắn mà nói, chính mình thân phận bại lộ, Tú Thành không nên ở lâu, hiện tại rất có thể..... Đã ở tiêu hủy chứng cứ, dục đồ chạy trốn.”

Mà không hề nghi ngờ, hắn sắp sửa tiêu hủy chủ yếu “Chứng cứ”, là ngấm

cảnh trong các những cái đó hoa hoa thảo thảo thần thức.

Còn có Thẩm Tích Sương.

*

Mỗi tháng mười lăm, là Thẩm phủ lão gia bước lên gác cao ngắm cảnh thời gian.

Thẩm Tích Sương trong lòng ám xuy, ở toàn thân đau nhức, tầm nhìn càng thêm mơ hồ.

Thẩm lão gia tên là “Thẩm Tu Văn”, là một con Kim Đan thực lực đào hoa yêu. Mỗi tháng mười lăm “Ngắm cảnh”, kỳ thật là vì hấp thu linh lực, tăng trưởng tu vi.

Mà làm tiên môn thánh vật vật chứa năng sẽ đã chịu cực đại phản phệ, không những thần thức bị hao tổn, ngũ cảm cũng đem tạm thời đánh mất hơn phân nửa, hình như phế nhân.

Loại cảm giác này rất là gian nan, Thẩm Tích Sương vô số lần nghĩ tới xin giúp đỡ quan phủ, Thẩm Tu Văn lại nắm một đoàn thụ linh thần thức nói cho nàng: “Quan phủ nếu là đã biết, người cảm thấy là ta bị bắt đi càng mau, vẫn là chúng nó bị chết càng mau?”

Tầng cao nhất, giam giữ rất nhiều bị hấn vây ở chỗ này ấu tiểu tinh quái.

Cỏ cây không cha không mẹ, mới đầu tiên môn thánh vật cũng không cần quá nhiều linh lực cung phụng, Thẩm Tu Văn vì đồ bớt việc, chộp tới này đó nhỏ yếu trĩ đồng.

Đương Thẩm Tích Sương tiến vào Thẩm phủ, ở lần đầu tiên bị hấp thu linh

lực ban đêm, tê tâm liệt phế đau đớn cơ hồ làm nàng mất đi ý thức, hoảng hốt nằm trên mặt đất khi, có phiến tiểu thảo chọc chọc nàng đầu ngón tay, truyền đạt một phủng thủy.

Từ đó về sau, nàng liền cùng chúng nó dần dần hiểu biết.

Cũng bởi vì chúng nó duyên cớ, lựa chọn tiếp tục lưu lại.

Hôm nay không biết vì sao, Thẩm Tu Văn cảnh tượng vội vàng, hấp thụ linh lực cũng phá lệ nhiều.

Đương hấn mức linh kết thúc, Thẩm Tích Sương trước mắt một mảnh đen nhánh, suy sụp tê liệt ngã xuống trên mặt đất, phun ra mồm to máu tươi.

Nếu là thường lui tới, hấn sẽ xuân phong đắc ý mà rời đi ngắm cảnh các.

Nhưng giờ này ngày này, ở tầm nhìn hoàn toàn đánh mất trước kia, Thẩm Tích Sương mơ mơ hồ hồ bắt giữ đến nam nhân bóng dáng.

Đều không phải là là rời đi phương hướng..... Thẩm Tu Văn đi phòng tối.

Phòng tối bên trong, là hấn giấu kín, dùng để uy hiếp nàng lưu lại hoa hoa thảo thảo.

Áp lực nặng nề hơi thở đem nàng gắt gao nắm lấy, Thẩm Tích Sương tâm giác không ổn: “Người đi phòng tối làm cái gì?”

“Có người phá yểm thuật, chúng ta đến rời đi Tú Thành.”

Thẩm Tu Văn tâm tình bực bội, cũng không giấu nàng: “Chúng nó đã là vô dụng chi vật, trói buộc mà thôi.”

Nàng âm điệu khàn khàn, đột nhiên cất cao: “Người rõ ràng nói qua, chỉ cần ta còn lưu lại nơi này, liền sẽ không thương chúng nó mấy may!”

Đáp lại nàng, là nam nhân một tiếng cười lạnh.

“Thật sự? Bất quá hồng hồng ngươi.”

Thẩm Tu Văn cười nhạt: “Ta liền tính giết chúng nó, ngươi có thể làm khó dễ được ta? Hiện giờ ta tu vi đại thành, ngươi cảm thấy chính mình có thể từ ta trong tay tránh thoát? Nghe nói ngươi mang người ngoài vào ngắm cảnh các, làm ta đoán xem..... Không phải là tưởng lạng lẽ lộ ra một ít tình báo đi.”

..... Hồn trưởng.

Ác loại.

Tầm nhìn đen kịt, Thẩm Tích Sương cắn răng đứng dậy, nhân toàn thân vô lực, thật mạnh té ngã trên đất.

Nàng căn bản đâu không lại hấn.

Đã từng nàng không có biện pháp bảo hộ chủ nhân một nhà, hiện tại đối mặt như vậy nhiều sinh linh tử vong, đồng dạng bất lực ——

Hiện giờ không đường có thể đi, nàng cần thiết mau chóng tìm được Ôn đạo trưởng.

Thị lực ở đau nhức hạ hoàn toàn biến mất, Thẩm Tích Sương lại một lần chóng đở khởi thân thể, hai chân run rẩy dữ dội không thôi.

Nhìn không thấy chung quanh cảnh tượng, nho nhỏ gác mái cũng liền thành lệnh người sợ hãi mê cung. Bên tai gió lạnh rào rạt, nàng sờ soạng từng bước về phía trước.

Đối diện là cứng rắn lạnh băng vách tường, cách đó không xa lập một cái

bình hoa, còn có nàng bên cạnh người.....

Đầu ngón tay lạnh lẽo, bỗng dừng dừng lại.

Ở một mảnh lạnh lẽo trong không khí, loáng thoáng mà, nàng chạm vào một bộ mềm bố.

Trên quần áo mềm bố.

Mọi nơi châm rơi có thể nghe, sợ hãi cảm hóa làm từng đợt từng đợt hàn khí, tự sống lưng vẫn luôn nhảy thượng cổ. Thẩm Tích Sương ngừng thở, chậm rãi quay đầu đi.

Bên cạnh người không khí vắng lặng ngưng trệ, nàng gần không được nhân sợ hãi mà sinh run rẩy, ở trước mắt hỗn độn, thoáng nhìn một bãi đen ửu ửu bóng dáng.

Có người.

Có người..... Vẫn luôn đi theo bên người nàng, yên lặng bàng quan nàng động tác cùng biểu tình.

Thẩm Tu Văn, hẳn chưa bao giờ rời đi.

Cái này ý niệm xẹt qua thức hải ngay lập tức, bên tai vang lên thấp thấp một tiếng cười âm.

Lãnh đạm, ác liệt, âm lãnh, giống như ô trọc bùn lầy, lôi cuốn vô tận sát ý.

Nam nhân cười nhẹ nói: “Người muốn đi nơi nào?”

Chapter 54

Thẩm Tích Sương là nàng sau lại tên.

Ở hết thấy chưa bắt đầu thời điểm, nàng làm một cây phở phở thông thông cây trúc, kỳ thật cũng không có tên họ.

Chủ nhân một nhà là tự Bắc Châu tới Nhân tộc tán tu, ngày thường làm điểm tiểu sinh ý, có lẽ là vì cầu bình an, mua cây cây trúc trồng trọt ở trong sân.

Ở trên cây quả tư hồng là Bắc Châu phong tục, truyền thuyết có thể làm người mộng đẹp trở thành sự thật.

Nam chủ nhân khẩn cầu toàn gia an khang, nữ chủ nhân hứa nguyện hạnh phúc mỹ mãn, trong nhà bảy tuổi tiểu hài tử yêu nhất hướng cảnh trúc thượng quả tư hồng, viết xuống nguyện vọng thiên kỳ bách quái, thí dụ như “Ngày mai không cần bị học đường phu tử răn dạy”, hoặc là “Muốn ăn hoa quế đường”.

Cùng bọn họ sinh hoạt ở bên nhau, cây trúc cảm thấy thực vui vẻ.

Đáng tiếc nàng thực vô dụng.

Những cái đó toàn gia mỹ mãn tâm nguyện, nàng một cái cũng chưa có thể vì bọn họ thực hiện.

Tin dữ truyền đến ngày đó ban đêm, nàng hao hết số lượng không nhiều lắm tu vi hóa thành hình người, vốn muốn báo thù, lại ý thức được chính mình bất lực.

Dữ dội thật đáng buồn.

Tú Thành trung toàn là thành hình nhiều năm lão yêu, mà nàng quá yếu ớt, quá nhỏ bé, liền tính đã biết ai là hung thủ, cũng tuyệt đối không thể đưa bọn họ thắng qua.

Cũng đúng là ở cái kia ban đêm, nàng gặp được Thẩm Tu Văn.

Tiên môn thánh vật đột phát dị trạng, làm vật chứa đào hoa nữ yêu chịu khổ phản phệ.

Nếu tìm không thấy thích hợp hồn phách tiến vào thể xác bên trong, vật chứa tan biến, tiên môn thánh vật cất giữ linh lực cũng đem tản ra.

Nam nhân nói cho nàng, nàng hồn phách cùng kia cây cây đào cực kỳ phù hợp.

Đây là một hồi người tình ta nguyện giao dịch, nàng được đến “Thẩm Tích Sương” tên này, tùy hấn tiến vào Thẩm phủ ngắm cảnh các, cũng cho nên ở gác mái bên trong, gặp được càng nhiều xa lạ tinh quái.

Tiên môn thánh vật lực lượng ngày càng bành bạc, này đó nho nhỏ tinh quái linh lực với nó mà nói, xa xa không đủ.

Phiên biến tà thuật điển tịch, Thẩm Tu Văn quyết định lợi dụng yểm thuật hấp thu càng nhiều thần thức. Hoa hoa thảo thảo nhóm mất đi giá trị lợi dụng, tùy thời khả năng bị hấn diệt khẩu.

Vì thế Thẩm Tích Sương nói cho hấn, chỉ cần không thương chúng nó, nàng nguyện ý vẫn luôn đảm đương vật chứa.

Đây là nàng có thể nghĩ đến duy nhất biện pháp ——

Một cái yếu ớt nhỏ bé, vô năng vô lực tiểu yêu quái, dùng hết toàn lực có

khả năng làm được toàn bộ.

Kết quả cuối cùng là, vẫn là thất bại.

Trong cổ họng huyết tinh khí càng ngày càng nùng, Thẩm Tích Sương hốc mắt nóng lên, sống lưng phát run.

Lầu các u mịch, Thẩm Tu Văn lạnh lẽo cười âm xoay quanh bên tai: “Đi ra ngoài làm cái gì, muốn tìm kia mấy cái tiên gia đệ tử xin giúp đỡ?”

Sát khí ập vào trước mặt, nàng mắt không thể thấy, toàn thân mệt mỏi, bị sát khí đánh trúng chật vật ngã xuống, lại một lần phun ra máu tươi.

Khắp người đều là đau nhức, Thẩm Tích Sương cắn răng ngẩng đầu:

“Đừng chạm vào chúng nó.”

Thẳng đến một câu nói xong, nàng mới phát giác chính mình tiếng nói khàn khàn đến đáng sợ.

“Người có cái gì tư cách cùng ta nói điều kiện.”

Thẩm Tu Văn cười lạnh, hành đến nàng trước người: “Tu vi thấp kém, kiến thức thiên bạc, cả đời thậm chí không ra quá Tú Thành, hiện giờ lại thành dáng vẻ này.....”

Hắn nói nhướng mày, ngữ điệu châm chọc: “Người đã từng nhất quý trọng kia một nhà ba người, không cũng không có thể đem bọn họ giữ được. Vô luận người vẫn là yêu, có đôi khi dù sao cũng phải nhận mệnh, đừng quá quật.”

Hỗn trưởng.

Hốc mắt bị nhiệt ý chước đến nóng lên, Thẩm Tích Sương run rẩy cắn

răng.

Nàng nhìn không thấy trước mắt cảnh tượng, chỉ có thể nghe được một tiếng thanh thúy vang chỉ.

Đây là Thẩm Tu Văn mở ra phòng tối tín hiệu, âm vang lạc tất, trong một góc một bức tường trắng tự hành dịch khai, lộ ra bị giấu kín bí mật không gian.

Vài đạo đồng âm đồng thời vang lên, mẫn mang kinh hoàng sầu lo khóc nức nở: “Tỷ tỷ!”

Thẩm Tích Sương tưởng mở miệng an ủi, lại nhân hầu trung đau đớn như xé rách, nói không nên lời chẳng sợ một chữ.

Từ thực vật hóa thành tinh quái không cha không mẹ, nàng tự có được linh thức ngày đó bắt đầu, vẫn luôn cô đơn, không có có thể giao lưu đồng loại. Cho đến đi vào nơi này, ở nào đó mười lăm buổi tối, bị vài miếng tiểu thảo tiểu hoa nhẹ nhàng chạm chạm đầu ngón tay.

Nàng không thể làm Thẩm Tu Văn động thủ.

Tầm nhìn đen kịt, Thẩm Tích Sương kiệt lực phân biệt cách đó không xa bước chân phương hướng, đột nhiên nâng lên tay phải, giã giụa nắm chặt nam nhân vật áo: “Buông tha chúng nó, ta cam tâm tình nguyện đi theo người đi.”

“Buông tay.”

Thẩm Tu Văn tàn nhẫn thanh cười nhạo: “Hiện tại biết chịu thua? Người có tình tiếp cận kia mấy cái tiểu tu sĩ thời điểm, chỉ sợ an không phải cái này

tâm tư đi?”

Thời gian cấp bách, hấn đã dần dần đánh mất kiên nhẫn, đem dưới chân cô nương hung hăng đá văng: “Tiếp cận bọn họ, ám chỉ bọn họ, hướng bọn họ lộ ra này tòa lâu bí mật..... Hao hết tâm tư có ích lợi gì? Bọn họ tu vi không đến Kim Đan, hay là còn có thể xuất hiện ở chỗ này cứu người?”

“Nằm mơ. Bọn họ chạy còn không kịp.”

Lòng bàn tay ngưng ra thao thao sát khí, Thẩm Tu Văn nhắm ngay phòng tối, trong mắt không gì thương hại.

Phòng tối trung hoa hoa thảo thảo chưa tu thành hình người, nhưng đều có được linh thức, cụ bị rõ ràng tự hỏi năng lực, thấy hấn đằng đằng sát khí, đã có thể đoán ra vài phần thể cục.

Cạnh cửa cây mắc cỡ thấp giọng nức nở: “Người không cần, không cần khi dễ tỷ tỷ.”

Nó bên người hoa hồng nguyệt quý bị dọa đến run bần bật: “Người không cao hứng, có thể..... Có thể tới tìm chúng ta hết giận.”

Thẩm Tu Văn cuối cùng nhìn lại nàng liếc mắt một cái: “Nên nói tái kiến.”

Sát khí gắn kết, chỉ cần bùng tay vung lên, liền có thể rào rạt tiến lên.

Nam nhân nhếch miệng, cười đến lãnh đạm: “Đến nỗi kia mấy cái miệng còn hôi sữa tiểu tử thúì, đối thượng ta, bọn họ chạy còn tới không ——”

Cuối cùng một chữ không có thể xuất khẩu.

Ở hấn sắp sửa bùng tay ngay lập tức, vốn là yên tĩnh ngoài cửa sổ, đột nhiên vang lên một tiếng nổ vang.

Quỷ dị xa lạ, giống như nào đó dã thú rít gào vang lớn ——

Bất quá đảo mắt hết sức, thể như chẻ tre sắt thép cự thú phá tan vách tường, dường như gió mạnh mũi tên nhọn, tự khung đỉnh lẳng không mà đến!

Sụp xuống bạch tường phát ra ầm vang tiếng vang, trong lúc nhất thời bụi mù đầy trời.

Theo sát sau đó, mấy đạo chú pháp nổi gót tới, sát khí chi thịnh thể chi tàn nhẫn, làm Thẩm Tu Văn bất đắc dĩ thu hồi tay phải, lui về phía sau vài bước làm ra phòng ngự tư thái.

“Ta cửa sổ xe, ta Cadillac!”

Trơ mắt nhìn cửa sổ xe bị chú pháp phá vỡ, Nguyệt Phạn hít hà một hơi:

“Yến công tử, người bấm tay niệm thần chú niệm chú luôn luôn như vậy hào phóng không kèm chế được sao?”

Yến Hàn Lai nhàn nhạt ngó nàng liếc mắt một cái: “Sẽ bồi.”

Ngay sau đó, Nguyệt Phạn lực chú ý chút nào không lưu tại cửa sổ xe thượng: “Thẩm tiểu thư!”

Nàng ngồi ở ghế điều khiển, tầm nhìn đặc biệt rõ ràng trống trải.

Ngắm cảnh các đỉnh tầng trống trải, trung ương thể nhưng sinh một cây cây hoa đào. Cây đào cành lá tốt tươi, cư nhiên vô dụng thổ nhượng tài bồi, căn căn thô tráng sum xuê, bò măn hơn phân nửa cái vách tường, xa xa nhìn lại, giống cực xoay quanh xà.

Mà ở lầu các một góc, khuôn mặt tuần tú thanh niên nam tử mặt lộ vẻ

không vui, lạnh như băng nhìn bọn hắn chăm chăm nhìn; trong một góc

Thẩm Tích Sương sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trước người có đại than vết máu.

Nguyệt Phạn không nhin xuống khoe mắt nhảy dựng, nháy mắt ngưng thần nắm tay niệm thần chú.

Pháp quyết hung tàn, trực tiếp oanh phá toàn bộ trước kính chắn gió, Thẩm Tu Văn lần thứ hai lui về phía sau vài bước, giờ tay đem này chặn lại.

Bên kia, Ôn Bạc Tuyết cũng là vội vàng thò người ra, hướng Thẩm Tích Sương chạy đi.

“Vương bận.”

Thẩm Tu Văn hữu chưởng chém ra, yêu khí như tơ như yên, ngay lập tức ngưng tụ thành phức tạp trận pháp, đồng dạng đánh úp về phía Thẩm Tích Sương.

Này mấy cái tiên môn đệ tử lai lịch không rõ, hắn sớm âm thầm quan sát quá, tu vi ước chừng Trúc Cơ.

Ở bọn họ tuổi này, Trúc Cơ đã là ngút trời anh tài, nề hà Tu chân giới, duy độc lấy thực lực vi tôn.

Trúc Cơ đứng phải hắn cái này Kim Đan cao giai, chiến đấu chưa bắt đầu, liền thắng bại đã phân.

Huống chi.....

Nam nhân con người khế nhúc nhích, nhìn xa trong lầu các ương cây đào.

Nhân hắn thúc giục linh lực, ký sinh với thụ tiên cốt được cảm ứng, dật tràn

ra oánh nhiên bạch huy. Cùng xa dao tương ứng, là hấn bên người càng thêm nồng đậm yêu khí.

Huống chi, hiện giờ hấn có tiên cốt bằng thân, tiên cốt linh lực không dứt, hấn yêu khí cũng là không thôi.

Hôm nay một trận chiến, này đàn tiểu bối không hề phần thắng.

Bất quá giây lát, tự Thảm Tu Văn lòng bàn tay tràn ra yêu khí thẳng tắp lướt trên, thấm nhập rễ cây.

Gác mái giống như được mệnh lệnh, với mặt đất hiện ra một đạo pháp trận, dường như lòng giam, đem Thảm Tích Sương cùng cây đào giam cầm trong đó.

Đàm Quang ngăn ra: “Đây là ——”

Yến Hàn Lai: “Khóa linh trận cùng lôi hỏa trận. Khóa linh trận là vì vây khốn Thảm Tích Sương, làm nàng cùng tiên cốt tương liên, cung cấp cuộn cuộn không dứt linh lực.”

Hấn tiếng nói vừa dứt, u tím lôi quang thuận thế đằng khởi, oanh lôi chớp đột nhiên nổ tung, đầy trời ánh lửa như long, lập tức hướng mọi người đánh úp lại.

“Đến nỗi lôi hỏa trận, khoảng cách trận tâm càng gần, lôi hỏa càng cường.”

Yến Hàn Lai chặn lại đạo thứ nhất đánh bất ngờ, lôi hỏa mang đến sát khí thế như chẻ tre, ở thiếu niên lòng bàn tay cắt qua thật dài một đạo miệng máu: “Xem ra Thảm Tu Văn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, ở ngấm cảnh các thiết hạ trận pháp. Chúng ta vô pháp tới gần cây đào, ngưng hấn tiên cốt

cung ứng linh lực, hấn liền lập với bất bại chi địa.”

Nếu muốn ngưng hấn khóa linh trận, cần thiết xuyên qua thật mạnh lôi quang điện hỏa, bọn họ chỉ có Trúc Cơ, nếu muốn cưỡng chế xuyên qua, chắc chắn bị bị thương thương tích đầy mình.

Trừ bỏ lôi hỏa trận, Thẩm Tu Văn bản thân đồng dạng khó đối phó.

Yêu khí như nước, điên cuồng tuôn ra tới, Ôn Bạc Tuyết khó khăn lắm chặn lại một kích, chật vật lui về phía sau mấy bước, trong cổ họng nhảy ra tanh ngọt huyết khí.

Tu vi áp chế hạ, bọn họ không thể nghi ngờ là nhược thế một phương.

“Vốn dĩ tưởng trực tiếp rời đi, không để ý tới các người đó là.”

Điều điều đằng chi tự nam nhân trên mặt từng cái hiện lên, Thẩm Tu Văn nhẹ liệt môi mỏng: “Hiện tại sao..... Chư vị tu vi, ta liền vui lòng nhận cho.”

*

Hắc ám.

Vĩnh vô chừng mực hắc ám ăn mòn suy nghĩ, Thẩm Tích Sương nắm thử động nhất động đầu ngón tay, hít sâu một hơi.

Nàng trước mắt tuy là một mảnh đen nhánh, lại có thể cảm nhận được bên người động tĩnh.

Trận pháp trung ương bị thêm thiết bảo hộ, lôi hỏa đối nàng thương tổn cũng không tính cường. Tư tư điện lưu thời quét khắp người, đau từng cơn lan tràn, làm nàng cơ hồ thất trụ hô hấp.

Có người tới, nàng nghe thấy quen thuộc thanh âm.

Nàng rõ ràng này đàn đạo trưởng tu vi, đối thượng Thẩm Tu Văn định là xa xa không kịp.

Càng ngày càng nùng huyết khí, Ôn Bạc Tuyết kêu rên xa xa truyền đến bên tai, ở càng gần một ít địa phương, còn lại là tiểu tinh quái nhóm khóc nước nỡ.

Lôi hỏa trận trải rộng hơn phân nửa cái gác mái, chúng nó đã chịu lôi hỏa ăn mòn, chống đỡ không được lâu lắm.

..... Không thắng được. Tu vi chênh lệch, tiên môn thánh vật che chở, không chỗ không ở lôi hỏa trận pháp ——

Tự trong cổ họng khụ ra một ngụm máu tươi, Thẩm Tích Sương nắm chặt ống tay áo.

Không đúng.

Có lẽ..... Bọn họ vẫn có cơ hội.

Thẩm Tu Văn lực lượng nguyên với tiên cốt, tiên cốt lấy cây đào vì chống đỡ, mà nàng.....

Là cây đào sinh mệnh ngọn nguồn.

Chỉ cần cắt đứt ngọn nguồn, hết thủy đều đem kết thúc.

Đau đớn lôi cuốn toàn thân, khóa linh trận càng là đem nàng chặt chẽ giam cầm. Nàng vô pháp động đậy thân thể, lại có thể run rẩy vươn tay phải, thăm hướng túi trữ vật.

Cách đó không xa, phòng tối trung kinh hô hết đợt này đến đợt khác:

“Tỷ tỷ!”

Thẩm Tích Sương kiệt lực hướng chúng nó cười cười, tiện đà quay người đi, không cho chúng nó thấy rõ chính mình động tác.

Từ sinh ra đến bây giờ, nàng tựa hồ chưa bao giờ chân chính làm tốt quá nào một sự kiện, muốn bảo hộ người, cũng luôn là cách xa nàng đi.

Đây là duy nhất cơ hội.

Lưỡi đao đâm thủng làn da, tự ngực thẳng tắp đâm vào, nàng cảm nhận được ướt át nóng bỏng máu tươi.

Sinh mệnh chậm rãi trôi đi, cùng tiên cốt liên tiếp cũng là chợt giảm.

Linh lực tự nàng trong cơ thể dần dần chảy ra, hoảng hốt gian, từng gặp qua từng bức họa cũng ở cách xa nàng đi.

Một cái thanh tú mảnh khảnh nữ nhân chấp tay trước ngực đứng ở trúc bên, nhẹ nhàng rũ xuống lông mi: “Kỳ nguyện trúc, thỉnh phù hộ nhà ta người bình bình an an.”

Sau lại nàng không còn có trở về.

Gã sai vật bộ dáng tuổi trẻ thiếu niên nhón mũi chân, hướng cảnh trúc thật cẩn thận treo lên tơ hồng: “Kỳ nguyện trúc, xin cho nàng nhiều xem ta vài lần.”

Sau lại hắn cùng đồng bọn cùng gỡ xuống tơ hồng, khe khẽ nói nhỏ: “Dù sao cũng không biện pháp thực hiện, treo ở nơi này quá mất mặt, vẫn là đem đi đi.”

Cuối cùng là nàng chính mình mộng.

Cô đơn cây trúc bị rút ra hơn phân nửa hồn phách, mơ màng hồ đồ đứng ở

biệt viện một góc.

Nhân vô hồn phách tằm bở, còn sót lại vài sợi linh thức vô pháp chống đỡ nàng sinh trưởng, trúc điệp một ngày ngày trở nên khô vàng bất kham.

Một cây đem chết, vô lực, không có biện pháp vì mọi người thực hiện nguyện vọng cây trúc, ở ngày nọ gặp được mấy cái tuổi trẻ tu sĩ.

Bọn họ tiến vào Thảm phủ tham gia văn thí, nghe gã sai vặt nói kỳ nguyện trúc chuyện xưa.

Trong đó một cái cô nương hứng thú bưng bưng mà mở miệng: “Chúng ta tới cũng tới rồi, không bằng ở trên cây quả cái tờ giấy, cầu nguyện có thể thuận lợi thông qua văn thí đi.”

Vì thế nàng cùng một khác danh thanh niên lấy ra tờ hồng cùng giấy trắng, viết xuống tâm nguyện treo lên cành trúc.

Không hề nghi ngờ, bọn họ sẽ khẩn cầu chính mình thuận buồm xuôi gió.

Cây trúc đôi này trong lòng biết rõ ràng, nhưng mà nhìn thấy từ bọn họ viết xuống chữ viết, lại không khỏi sửng sốt.

Kia cô nương chữ viết rồng bay phượng múa, ở trên tờ giấy trắng giương nanh múa vuốt viết:

[hy vọng đại gia vĩnh viễn thuận thuận lợi lợi bình bình an an!]

Nhân tộc luôn là như vậy nắm lấy không ra, mặc dù chính mình tới rồi nghìn cân treo sợi tóc quan trọng thời điểm, vẫn phải nhớ bên người những người khác.

Cây trúc nghĩ như vậy, đem ánh mắt dịch hướng một khác đầu, chăm chú

nhìn bạch y thanh niên viết xuống câu chữ.

Trong nháy mắt kia, phảng phất tiếng gió ngừng.

Hắn chữ viết lược hiện ngây ngô, từng nét bút, nghiêm túc mà viết:

[hy vọng cây trúc tinh quái không cần quá khổ sở, sớm ngày hảo lên.]

Bất quá vô cùng đơn giản một hàng tự, nàng nhìn thật lâu thật lâu.

Đây là đầu một hồi, nàng cảm nhận được bị người coi trọng cùng nhớ cảm giác.

“..... A.”

Cây trúc tưởng, “Nếu có thể tái kiến bọn họ thì tốt rồi.”

Nếu có thể tái kiến bọn họ thì tốt rồi.

.....

.....

Ngắm cảnh các nội, sát khí phiên phục không thôi, Thẩm Tích Sương tăng lớn trong tay lực đạo.

Không lâu trước đây, nàng từng nói Ôn Bạc Tuyết không hề tự tin, không thói quen người khác đối chính mình để bụng.

Kỳ thật nàng cũng là giống nhau.

Từ khi ra đời khởi liền không bị người nào coi trọng, khái khái bàn bàn đi đến hiện tại, một sự kiện cũng không có làm thành. Nếu có ai nguyện ý đối nàng hảo, trong lòng đầu tiên dâng lên ý niệm, là chính mình không xứng. Ngực đau nhức thâm nhập cốt tủy, nàng thấy không rõ quanh thân cảnh tượng, ở dần dần mơ hồ trong ý thức, nhẹ nhàng động nhất động lông mi.

Chỉ cần cuối cùng một lần.

Chỉ cần cuối cùng một lần, nàng có thể thành công cứu nơi này mọi người, cho dù là nàng loại này vô dụng tiểu yêu ——

Huyết khí lan tràn, bỗng nhiên chi gian, đầu ngón tay lại ẩn có thanh phong xẹt qua.

Thẩm Tích Sương ngẩn ngơ ngược mắt.

Lạnh băng tanh phong, có phiến mát lạnh xúc cảm, chậm rãi xúc thương nàng mu bàn tay.

Thật cẩn thận, mềm mại đến cực điểm, giống như là.....

Đêm đó nàng sơ sơ đi vào ngắm cảnh các, Thẩm Tu Văn lần đầu mức linh.

Đương nàng nhân đau nhức cuộn tròn ở góc, hỗn độn trong bóng đêm, sợ hãi thăm hương nàng lòng bàn tay kia phiến lá con.

“Tỷ tỷ.”

Non nớt đồng âm nhẹ nhàng vang ở bên tai: “Đừng sợ.”

Một khác nói xúc cảm dừng ở nàng đầu ngón tay, là đóa mềm mại tiểu hoa.

“Tỷ tỷ, chúng ta mang người rời đi.”

Khoảng cách mức linh đã qua đi một đoạn thời gian, nàng thị lực dần dần quay lại, loáng thoáng mà, nhìn thấy một mảnh chậm rãi khô héo lá con.

Thuộc về tiểu hoa tiểu thảo mỏng manh hơi thở ngưng tụ thành đoàn, đang tới gần khóa linh trận khi chợt tiêu tán.

Thẩm Tích Sương đột nhiên minh bạch chúng nó dụng ý.

—— đây là chúng nó hao hết toàn bộ sinh mệnh, dùng để triệt tiêu trận

pháp linh lực.

Một khi khóa linh trận bị phá, Thẩm Tu Văn cũng liền vô pháp thông qua nàng, hấp thu tiên cốt trung lực lượng.

Vô số hoa cỏ sinh ra non mềm chi mềm, ở lõi quang ánh lửa trung rào rạt chấn động. Cành lá đỉnh bị năng làm cháy đen nhan sắc, những cái đó nhỏ nhỏ bóng dáng lại không hề dừng lại ý tứ.

Chúng nó dừng hướng Thẩm Tích Sương, tới gần thiếu nữ mảnh khảnh thân thể, chính như phía trước vô số đêm khuya, lẫn nhau dựa sát vào nhau gần sát nàng.

Run rẩy tiểu thảo xoa xoa nàng đầu ngón tay: “Tỷ tỷ, thích người.”

—— yên tĩnh đêm khuya, thiếu nữ từng khẽ chạm chúng nó chi mềm:

“Thích nhất các người.”

Sợ hãi phát run hoa đại chạm vào nàng mắt cá chân: “Tỷ tỷ tốt nhất tốt nhất, so mọi người càng tốt.”

—— nhu hòa hoàng hôn, thiếu nữ một tay khởi động cảm, đối với chúng nó nhẹ nhàng nói nhỏ: “Những cái đó đạo trường đều thật là lợi hại, so với ta lợi hại đến nhiều. Nếu ta cũng có thể giống bọn họ như vậy hảo, là có thể bảo hộ các người.”

“Tỷ tỷ.”

Khô bại lá cây vòng lấy nàng ngón cái: “Đi xem có nhan sắc mùa xuân.”

—— diễm diễm xuân sắc, thiếu nữ chỉ vào ngoài cửa sổ nói cho chúng nó:

“Chờ chúng ta cùng nhau rời đi, chậm rãi tu hành, là có thể thấy rõ vạn vật

nhân sắc. Nghe nói đào hoa là màu đỏ, cây trúc là màu xanh lục, không trung là màu lam, mùa xuân Tú Thành là màu xanh lá cùng hồng nhạt.....

Đến ngày đó, cùng đi xem đi.”

Nàng như vậy mềm yếu vô năng, lại ở trong bất tri bất giác, trở thành chúng nó muốn bảo hộ toàn bộ.

Nhưng là..... Không thể.

Thẩm Tích Sương cắn răng, trong tay sức lực lớn hơn nữa.

Chỉ nàng một người tánh mạng, không đủ để làm nhiều như vậy sinh linh vì này hy sinh.

Đau đớn tập nhập ngực, trong cổ họng tanh ngọt càng đậm.

Chỉ một sát, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà, tự nàng trước người chảy quá một tia thanh phong.

Tại ý thức sắp tản mạn khắp nơi hầu như không còn một khắc, có thứ gì, đột nhiên nắm lấy nàng thủ đoạn.

Đều không phải là hoa cỏ cây cối mảnh khảnh xúc cảm, kia cổ lực đạo kiên định mà quyết tuyệt, chính tràn ra ấm áp độ ấm ——

Một con thuộc về Nhân tộc tay.

Bốn phương tám hướng đều là lời quang điện hỏa, không có khả năng có người tới gần nơi này.

Nàng run rẩy ngẩng đầu, đỏ bừng hốc mắt trung, rốt cuộc chứa đầy nóng bỏng bọt nước.

“Thẩm tiểu thư.”

Ôn Bạc Tuyết nhẹ dương khóe miệng, ách thanh cười cười: “Là ta.”

Trước mắt chứng kiến đều là hỗn độn, thẳng đến đương hấn hiện thân, bạch y cắt qua hùng hực u ám, dường như ánh mặt trời hiện ra, tua nhỏ hư không.

Cùng Thẩm Tích Sương giống nhau, vô luận quá khứ hay là hiện tại, hấn tựa hồ cũng trước nay khởi không được quá lớn tác dụng.

Học tập không tốt, đầu óc không thông minh, làm người xử thế cũng là tri độn, không làm cho người thích.

Còn có hấn mang đến Tu chân giới trò chơi, đương mặt khác đồng bọn nắm giữ lệnh người kinh diễm kỹ năng, chỉ có hấn biến thành một cái lúc ẩn lúc hiện tiểu nhân, dường như hài tinh đạo cụ.

Ấu trĩ vừa buồn cười, thân thể phẳng phát hóa thành một đồng bùn lầy ——
Mà hoàn toàn khô ráo, vô tạp chất bùn đất.

Là không sợ hãi điện hỏa.

Đây là Ôn Bạc Tuyết □ mọi người thất bại thảm hại □.

Bị Thẩm Tu Văn đánh trúng ngũ tạng lục phủ, Ôn Bạc Tuyết lau đi bên môi một mạt vết máu, thân hình dùng sức nhoáng lên.

Thuần tịnh linh lực ôn nhu lại hữu lực, lặng yên bảo vệ nàng tâm mạch, cũng bao lại bên người giãy giụa hoa cỏ ấu linh: “Ta..... Ta kỳ thật vẫn luôn thực không xong.”

“Lá gan không lớn, năng lực không cường, tổng cảm thấy chính mình rồi tinh rồi mù, tựa như như người nói vậy, thực không có lòng tự tin. Nhưng là

_____”

Hắn trên mặt dính đầy bụi mù, chặt vật bất kham, hắn hai mắt lại lộng lẫy như tinh, rạng rỡ sinh quang.

Ôn Bạc Tuyết nhẹ dương khóe miệng, ánh mắt trong suốt, nhìn nàng đôi mắt: “Ngươi nguyện ý, tin tưởng ta một lần sao?”

Chapter 55

Gác mái vách tường phá vỡ một đạo thật lớn vết nứt, gió đêm trút xuống mà nhập, huê tới cuồn cuộn dòng nước lạnh, cùng với vài sợi tàn nguyệt chảy động lưu quang.

Bên người ồn ào náo động không ngừng, rồi lại dường như yên tĩnh phi thường, an tĩnh đến qua đầu, liền tim đập cùng hô hấp đều phá lệ rõ ràng. Với Thẩm Tích Sương mà nói, này hết thấy tới không hề dấu hiệu, gần như với một cái gần chết chi khắc mộng.

Nhưng từ từ tản ra linh lực làm không được giả, ngực bị một cỗ ấm áp dòng nước ấm lạnh yên bao vây, khó có thể chịu đựng xé rách cảm tiêu tán, chỉ còn lại có độn độn đau.

Nàng nhìn không thấy nhan sắc, lại có thể phân biệt ra giao điệp quang cùng ảnh, ở lệnh người hít thở không thông ám ảnh trung, thanh niên ôn nhuận hai mắt sáng ngời như tinh ——

Đây là giờ này khắc này, ở nàng trong thế giới duy nhất có khả năng nhìn thấy cảnh tượng.

Đối diện khoảnh khắc, trong lòng sớm đã khô bại một thứ gì đó, phảng phất một lần nữa trở nên tươi sống mà rõ ràng.

Đó là xa xôi không thể với tới hy vọng.

Bị Ôn Bạc Tuyết nắm lấy tay phải, rút cuộc nhẹ nhàng buông ra chuôi đao.

Lôi hỏa trận nơi chốn sát khí, Thẩm Tích Sương đặt mình trong với trong đó, sớm bị hao hết linh lực cùng thể lực.

Bị liệt hỏa bỏng cháy quá phía sau lưng cùng cánh tay đau đến chết lặng, hai chân cũng là không có sức lực, vô pháp chỉ dựa vào chính mình di động. Thân hình nhoáng lên khoảng cách, nàng theo bản năng muốn bắt trụ bên người người nọ cánh tay, lại chung quy chần chờ dừng lại.

—— tay nàng chường tràn đầy tự ngực tràn ra máu tươi, tuy rằng biện không ra nhan sắc, nhưng kia tất nhiên là dữ tợn đáng sợ hồng.

Màu đỏ tươi sắc thái, không ứng ở bạch y phía trên bằng thêm ô trọc.

Hoảng thần một cái chớp mắt, Thẩm Tích Sương ngừng thở.

Ở nàng do dự khoảnh khắc, Ôn Bạc Tuyết đã là duỗi tay, đem nàng máu tươi đầm đìa tay phải thật cẩn thận nắm lấy.

“Đây là nguyện ý ý tứ đi.”

Hắn âm lượng cực nhẹ, mang theo một chút vụng về cùng khấn trương, âm cuối rơi xuống đất, lại là chắc chắn đến chân thật đáng tin, lời cuốn ra như có như không ôn hòa ý cười.

“Kia…… Theo ta đi đi.”

*

Thẩm Tích Sương đem lưỡi đao đâm vào ngực khi, trừ bỏ Ôn Bạc Tuyết đoàn người, Thẩm Tu Văn đồng dạng cấp không thể át.

Hắn bằng vào tiên cốt, mấy năm trong vòng tu vi tiến bộ vượt bậc, từ một cái không có tiếng tăm gì nho nhỏ Luyện Khí tới rồi Kim Đan cao giai.

Nếu có khóa linh trận thêm vào, đãi hắn cuộn cuộn không ngừng hấp thu tiên cốt trung lực lượng, thậm chí có thể tới gần Nguyên Anh cấp bậc thực

lực.

Trải qua một phen giao thủ, này đàn tiên môn đệ tử so với hắc trong tưởng tượng khó đối phó rất nhiều, chỉ có bảo đảm khóa linh trận hoàn hảo vô khuyết, hắc mới có thể có được mười thành phần thắng.

Mắt thấy cây đào trung quang mang dần dần ảm đạm, thanh tuyến nho nhã đào hoa yêu rớt cuộc đánh mắt phong độ, cau mày quắc mắt lên tiếng rống to: “Ngu xuẩn, cho ta dừng tay!”

Thất sách.

Ở trong lòng hắc, kia cây cây trúc luôn luôn là cái mềm yếu vô năng tiểu yêu quái, từ đầu đến cuối chỉ có thể trở thành từ hắc thao tác con rối. Thân ở lôi hỏa trận uy áp dưới, Thẩm Tích Sương bốn ứng không thể động đậy, nhưng nàng thể nhưng có thể cầm đao đâm thủng ngực.....

Khóa linh trận tuyệt không có thể dừng lại, hắc tưởng tiến lên ngăn lại, con đường phía trước lại bị gắt gao ngăn lại, theo sát sau đó, là một cái tiên gia đệ tử đằng đằng sát khí kiếm phù.

Càng làm hắc không tưởng được chính là, cái kia tên là “Ôn Bạc Tuyết” hậu sinh, cư nhiên lẻ loi một mình vào lôi hỏa trận.

Trận pháp quỷ quyết khó lường, sát khí tứ phía, cho dù là Thẩm Tu Văn cái này Kim Đan tu vi bày trận giả, cũng không dám đặt chân trong đó.

Nhưng Ôn Bạc Tuyết không những đi vào, còn đi bước một đến trong trận, đem Thẩm Tích Sương bồi ở sau người.

Hắc không rõ.

Kinh ngạc hết sức, Thẩm Tu Văn không quên giờ phút này chuyện quan trọng nhất.

Cần thiết đem kia cây cây trúc vây ở khóa linh trong trận.

Ôn Bạc Tuyết tuy rằng miễn dịch lôi quang điện hỏa, nhưng trận pháp bên trong uy áp trầm trọng như núi, yêu khí lạnh thấu xương tựa đao cắt.

Hắn đặt mình trong trong đó, sớm bị bị thương vết máu nơi chốn, thêm chi còn muốn hao hết tâm tư bảo hộ Thẩm Tích Sương.....

Yêu khí ngưng kết, Thẩm Tu Văn ở liên tiếp không ngừng vây công trung hơi hơi nghiêng người, nhắm ngay Ôn Bạc Tuyết nơi phương hướng, bỗng dưng véo đi một đạo sát quyết.

Pháp quyết này mau lẹ như gió, sát phạt chỉ ở một cái chớp mắt chi gian, người bình thường khó có thể làm ra phản ứng.

Lấy Ôn Bạc Tuyết trạng thái, chỉ có tử lộ một cái.

Ý cười tự bên môi lan tràn, mắt thấy u tím yêu khí thể không thể đỡ, thẳng đánh bạch y thanh niên ngực.

Giây lát, Thẩm Tu Văn cười nhạt cương ở khóe miệng.

Sao lại thế này.

Vì cái gì..... Ở hắn trước người bỗng nhiên hiện ra một đôi cánh cùng bạch quang, đem sát quyết chắn cái triệt triệt để để?

“Chết đâu bên trong, vẫn là không cần chơi loại này tiểu tâm tư thì tốt hơn.”

Nguyệt Phạn lạnh giọng hừ cười, trong tay trường kiếm lẳng nhiên thượng chọn, giờ lên mãnh liệt kiếm phong: “Nếu là phân tâm, sẽ để lại cho chân

chính đối thủ khả thừa chi cơ.”

Tạ Tinh Diệu bay nhanh xem một cái Nguyệt Phạn đỉnh đầu, trong tay không quên véo ra pháp quyết: “Nguyệt Phạn sư tử phản ứng thật nhanh!” Nàng tầm mắt có thể đạt được chỗ, ở những người khác đều vô pháp trông thấy trên không, chính từ từ nổi lơ lửng một hàng rõ ràng chữ viết.

□ kỹ năng: Thiên sứ bảo hộ □

Nguyệt Phạn □ tạp tạp chạy đỉnh xe □ đạo cụ chi nhất, có thể vì đồng bạn chặn lại một đạo địch nhân cường lực tập kích.

Thẩm Tu Văn phân tâm ngay lập tức, Nguyệt Phạn kiếm khí rào rạt, Tạ Tinh Diệu hỏa quyết như long, bên kia Đàm Quang đồng dạng ngưng thần, vô biên kim quang dường như mờ mịt hoa mỹ lựa mang, từ nhỏ hòa thượng đầu ngón tay ngưng tụ, uốn lượn lướt trên, thẳng đánh cách đó không xa đào hoa yêu.

Thật lớn đánh sâu vào dưới, một đoạn hình trụ âm âm sụp xuống, giơ lên bụi mù đầy trời.

Nam nhân không chỗ có thể trốn, bỗng nhiên phun ra mồm to tinh huyết.

Ôn Bạc Tuyết đã mang theo Thẩm Tích Sương cùng hoa hoa thảo thảo rời đi lời hỏa trận, Tạ Tinh Diệu xa xa nhìn lại liếc mắt một cái, trong lòng không dám lơ lửng.

Thẩm Tu Văn đã đến Kim Đan cao giai, mới vừa rời nhân tâm hệ khóa linh trận, nhất thời thất thần mới bị bọn họ bắt được bại lộ.

Một khi chính diện đối thượng..... Bọn họ phần thắng không lớn.

Bọn họ ở tới Thẩm phủ phía trước, bốn tính toán trước đem phía sau màn độc thủ thân phận báo cho quan phủ, không nghĩ tới phủ vừa động thân, trong đầu liền truyền đến tê tâm liệt phế đau nhức.

Trong nguyên tác, toàn dựa vai chính đoàn giải quyết trong thành yểm thuật chi mê, cho đến cuối cùng, quan phủ mới tượng trưng tính mà lên sân khấu, làm chút giải quyết tốt hậu quả công tác.

Hệ thống nói rõ muốn bọn họ dựa theo nguyên văn cốt truyện đi, Thanh Nhiệm Vụ nền trắng chữ đen viết: □ không mượn từ ngoại lực, điều tra rõ Tú Thành yểm thuật chân tướng □.

Bất quá..... Thẩm phủ ngắm cảnh các bị bọn họ xe thể thao đâm ra một cái đại lỗ thủng, lúc này toàn bộ tầng cao nhất bị sát khí nuốt hết, quan phủ vội vàng tới rồi điều tra, hẳn là chỉ là vấn đề thời gian.

Nàng âm thầm suy nghĩ kế tiếp kế hoạch, cách đó không xa Thẩm Tu Văn lão đảo ổn định thân hình.

Khóa linh trận bị phá, khoe môi bị máu tươi sũng nước, hấn trên mặt không gì sợ hãi, ngược lại trời lên gần như điên cuồng cười.

Tiếng cười rách nát khăn khăn, bạn có yêu khí chảy xiết như nước, dẫn tới không khí chấn động liên tục.

Bất quá một cái chớp mắt, trầm trọng uy áp dường như thiên hà chảy ngược, đem cả tòa gác mái vây đổ đến chật như nêm cối.

Tạ Tinh Diêu chưa bao giờ cảm thụ quá như thế mãnh liệt sát khí, chỉ cảm thấy ngực dùng sức nhoáng lên, thân thể tắc bị ngàn quân lực gắt gao bắt,

cốt cách đau nhức.

Thẩm Tu Văn đã phát giận.

Hắn chưa bao giờ đêm này đàn tiểu bối đặt ở trong mắt, thẳng đến bị bọn họ vây công với gác mái ở giữa, thuộc về Kim Đan cao giai lực lượng rất cuộc hồn nhiên phô khai.

Bạo ngược, lãnh lệ, thể như phá phong.

Nơi xa nam nhân cánh tay phải vung lên, yêu khí tựa lưu vân lao xuống tới,

Tạ Tinh Diệu đang muốn ngăn cản, trước người một bóng người lắc nhẹ.

Yến Hàn Lai sùnn bước che ở nàng trước mặt, lòng bàn tay chảy ra máu ngưng ra màu đỏ tươi cái chấn, cùng yêu khí thật mạnh chạm vào nhau.

Đây là Thẩm Tu Văn đem hết toàn lực một kích, tuy là hắn cũng hơi hơi nhúu mày, cổ họng nhẹ động, lan tràn khai tanh huyết chi khí.

“Xem trên cây.”

Thanh y thiếu niên bất động thanh sắc nuốt xuống huyết khí, thấp thấp ra tiếng.

Trên cây?

Tạ Tinh Diệu thuận thế ngẩng đầu, nhưng thấy gác mái cây đào rắc rối khó gỡ, cành lá tốt tươi, như yên như hà thiển phần hoa gian, có giấu một cái nâu thẫm sứ đàn.

Cùng nàng ở yểm thuật cơ thể mẹ nhìn thấy, giống nhau như đúc sứ đàn.

“Từ mộng cũng biết, sứ đàn đó là tâm ma vật dẫn.”

Yến Hàn Lai tay trái khẽ nâng, ngón trở thon dài, với hư không họa xuất

huyết sắc trận pháp: “Hiện giờ yểm thuật đã bị người phá vỡ, mọi người tâm ma trang ở cái kia cái bình, nếu có thể đem này đánh vỡ ——”

Tạ Tinh Diệu hai mắt sáng ngời: “Tâm ma không có vật dẫn, chắc chắn phản phệ cấp chủ nhân!”

Đối phương nhẹ giọng hừ cười: “Còn không tính quá ngốc.”

Thẩm Tu Văn toàn bộ lực chú ý đều ở bọn họ trên người, hiển nhiên đem yểm thuật một chuyện quên ở sau đầu.

Tạ Tinh Diệu vội vàng hướng Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang truyền âm, đem kế hoạch giản lược báo cho, đến tới lưỡng đạo “Không thành vấn đề” đáp lại.

[người cứ việc yên tâm đi đánh vỡ sứ đàn.]

Nguyệt Phạn nhếch miệng cười cười: [yên tâm, chúng ta tuyệt đối giúp người trấn trụ bãi.]

Đàm Quang hít sâu: [này kỳ thật là ta lần đầu tiên chiến đấu..... Ta sẽ cố lên!]

Yến Hàn Lai: [ta cũng tới.]

Ngày thường tùy tiện đồng bọn, thời khắc mấu chốt luôn là đáng tin cậy.

Tạ Tinh Diệu cùng bọn hắn trao đổi một ánh mắt, thức hải click mở trò chơi giao diện, trong tay hiện ra một phen đen nhánh súng trường.

Cự ly xa, lực phá hoại cường, chính xác hảo, nếu muốn nhanh chóng đạt lỗ mục tiêu, không có gì so nó càng thích hợp.

Một cái chớp mắt gió lạnh quá, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang đã đồng

thời tiến lên.

Bọn họ đều là Trúc Cơ cao giai tu vi, đụng phải Thẩm Tu Văn xa xa không kịp. Ra ngoài nam nhân dự kiến mà, hai tiểu bối trên mặt tuy có sợ hãi, động tác lại không chút do dự.

Cùng lúc đó, Tạ Tinh Diệu giơ lên trong tay đen nhánh khí cụ.

Thẩm Tu Văn dữ dội nhảy bén, liếc mắt một cái liền phát giác nàng động tác, đang muốn giơ tay công kích, Yến Hàn Lai huyết chú đột nhiên tới gần, làm hắn liên tục lui về phía sau vài bước.

Tuyệt không có thể làm nàng phá hư sứ đàn.

Yêu khí mệnh mỏng, ánh sáng tím vạn khoảnh, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang song song kết trận, không đi để ý tới quanh thân xé rách đau đớn, vì cách đó không xa thiếu nữ áo đỏ hộ ra một đường đường cái.

Khó khăn lắm một sát.

Cùng với bén nhọn thanh khởi, một thốc ánh lửa xuyên qua che trời lấp đất lôi hỏa trận pháp, đâm thủng cây đào phía trên nâu thẫm sứ đàn.

Kim Đan tu sĩ uy áp mãnh liệt nổ tung, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang đều bị khí lăng ném đi, ngã ngối góc tường.

Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh, ngực thỉnh thoảng nháy cái không ngừng, âm thầm cắn nha, nhìn phía Thẩm Tu Văn.

Sứ đàn hóa thành phiến phiến mảnh vụn, từng đợt từng đợt khói đen u nhiên hiện lên, trường xà giống nhau uốn lượn chiếm cứ giữa không trung, tiện đà từ từ rơi xuống, quanh quẩn ở nam nhân bên cạnh.

Đây là Tú Thành bên trong, mấy chục thượng trăm cái vô tội bá tánh trong lòng sâu nhất bóng đèn.

Mà nay phản phệ cũ chủ, ác nhân phạm phải hậu quả xấu, tất cả báo ứng ở Thẩm Tu Văn trên người.

Trước mắt một đạo u ảnh hiện lên, nam nhân cả người run rẩy, chật vật lui về phía sau một bước.

Hắn bên cạnh người rõ ràng không người, lại vang lên một tiếng lại một tiếng hô nhỏ, có ở cầu cứu, có đang khóc, có tắc lạnh giọng đau đớn, làm hắn sống lưng lạnh cả người.

Vô số đoạn sợ hãi ký ức ở cùng thời gian dừng mãnh vào thức hải, Thẩm Tu Văn hoảng sợ che lại cái ót, kiệt lực bảo trì lý trí.

Không có khả năng.

Hắn hôm nay tuyệt đối không thể ở chỗ này ngã xuống, hắn có Kim Đan cao giai tu vi, càng có tiên môn thánh vật phù hộ.....

Hắn hại như vậy nhiều người, phạm phải như vậy nhiều ác sự, lo lắng đề phòng qua đi nhiều năm như vậy, tất cả đều là vì lấy cường giả chi tư áp đảo người khác phía trên, sao có thể thua ở này đàn tiểu bối trong tay.

Càng ngày càng nhiều bóng đèn chiếm cứ thức hải, lý trí Diêu Diêu muốn ngã, hắn biết, chính mình chống đỡ không được lâu lắm.

Đến lúc đó liền tính không có chết trận, hắn cũng sẽ cả đời bị ác mộng khó khăn, trở thành một cái kẻ điên.

Hắn có thể nào trở thành một cái kẻ điên?!

Hận ý sợ hãi tràn ngập lồng ngực, quanh thân yêu khí tụ lại tán, tâm ma tắc ngưng tụ thành đạo đạo ma khí, làm hấn không được an bình.

Ở kia phía trước ——

Trong lòng xẹt qua một ý niệm, nam nhân chột ngược mắt.

“Không tốt.”

Đàm Quang yêu khí nhập thể, ngã vào góc vô pháp nhúc nhích, theo Thẩm Tu Văn ánh mắt tìm kiếm, mí mắt phải thật mạnh nháy dưng: “Hấn muốn làm thương tổn Thẩm tiểu thư!”

Hỗn trưởng.

Đàm Quang cùng Nguyệt Phạn thể lực chống đỡ hết nổi, Yên Hàn Lai đồng dạng bị thương. Thẩm Tu Văn đã nhập điên cuồng thái độ, liền tính bọn họ một ủng dưng lên, cũng rất khó đem này chế trụ.

Tạ Tinh Diệu cắn răng, xem một cái nơi xa Ôn Bạc Tuyết, bay nhanh truyền âm: [nghe ta nói..... Ta có một cái kế hoạch.]

Thẩm Tu Văn đã là thành nỗ mạnh hết đà.

Hấn phẫn uất, hấn không cam lòng, hấn càng tức giận với kia cây không biết tốt xấu cây trúc, nếu không có nàng phản bội, hết thầy sẽ không đi đến giờ này ngày này kết cục này.

Lưỡi đao đâm thủng nàng ngực, chỉ cần bổ khuyết thêm dễ như trở bàn tay một kích, liền có thể kéo nàng cùng xuống địa ngục.

Ma khí, yêu khí cùng sát khí đem hấn gắt gao quanh quẩn, huyết ô trải rộng gò má thượng, là một đôi bị tơ máu chiếm cứ đỏ bừng hai mắt.

Thẩm Tu Văn trợn mắt điên cuồng, thê thanh cười lạnh, cánh tay phải giơ lên ——

Bỗng nhiên, phía sau đánh úp lại một trận gió mạnh.

Kia phong thế tới rào rạt, mang theo vài phần giấu kín che giấu ý tứ, hiển nhiên là vừa sinh ra sắp đánh lén.

Đám kia tiểu bối chung quy coi thường hần.

Bên môi ý cười càng đậm, Thẩm Tu Văn đột nhiên trở tay, sát khí hung hãn vô cùng, thẳng đánh người nọ ngực!

Trong một góc, Thẩm Tích Sương theo bản năng ách thanh mở miệng: “Ôn đạo trưởng!”

Đánh trúng.

Thẩm Tu Văn đắc ý ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Ôn Bạc Tuyết kinh ngạc ánh mắt.

Người thanh niên này không dự đoán được chính mình sẽ bị hần phát hiện, trong đôi mắt tràn đầy hoang mang cùng sợ hãi, nhân không hề phòng bị, bị sát khí đẩy ra mấy trượng xa ——

Thông qua kia chỗ thật lớn lỗ thủng, lập tức ngã xuống ngắm cảnh các!

“Đáng thương.”

Hần cười đến khàn khàn: “Con kiến cùng cường giả khoảng cách..... Các ngươi hay là còn không có hiểu được?”

“Ôn sư huynh!”

Tạ Tinh Diêu mặt lộ vẻ kinh hoàng chi sắc, trong tay đen nhánh pháp khí

giờ lên cao, thẳng đối Thẩm Tu Văn: “Người hỗn đản này!”

Rốt cuộc vẫn là tuổi không lớn, tâm tính ấu trĩ, đơn giản là điểm này việc nhỏ, liền gấp đến độ mất lý trí.

Sau lưng đã lại vô uy hiếp, hấn thời gian còn thừa không có mấy, cần thiết tốc chiến tốc thắng.

Thật lớn đau đớn thối quết thức hải, Thẩm Tu Văn lộ ra dữ tợn cười lạnh, sát khí lần thứ hai gắn kết, nhắm ngay trước người thiếu nữ.

Nàng sau lưng chính là Thẩm Tích Sương, chỉ cần giải quyết nàng, Thẩm Tích Sương liền cũng không chỗ có thể trốn.

Vẫn đục sát khí tựa như vũng bùn, với nam nhân trước người huyễn hóa ra đạo đạo trận pháp, trong một góc Thẩm Tích Sương cắn chót lưỡi bảo trì thanh tỉnh, kiệt lực ra tiếng: “Tạ cô nương, mau ——”

Nàng vốn định nói “Chạy mau”.

Nhưng chuyện sau đó phát sinh đến quá nhanh quá cấp, cuối cùng một chữ chưa xuất khẩu, khoảnh khắc, nàng ngẩn ngơ sửng sốt.

Thẩm Tu Văn phía sau vốn là không có một bóng người, không hề dấu hiệu mà, bỗng nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng.

Một đạo giống như đã từng quen biết, bỗng hẫng là rơi xuống góc cao bóng dáng.

Như thế nào sẽ ——

Cảm thấy được thành linh xảy ra hơi thở, Thẩm Tu Văn cũng là cứng đờ, không dám tin tưởng vội vàng quay đầu lại.

Chuyện này không có khả năng.

Hắn không nghĩ ra trong đó logic, Ôn Bạc Tuyết rõ ràng đã rơi xuống gác cao, ở như thế ngắn ngủi thời gian, tuyết đối không thể sử dụng thuần di chú thuật.

Huống chi, đối phương còn ở không hề phòng bị dưới tình huống, bị hắn toàn lực một kích đánh trúng ngực.

Nam nhân mắt lộ ra kinh ngạc, hắn bên cạnh người Tạ Tinh Diệu lại là cười cười.

Đây mới là nàng kế hoạch.

Từ ngay từ đầu, Ôn Bạc Tuyết từ phía sau tiếp cận Thẩm Tu Văn mục đích liền không phải “Sau lưng đánh bất ngờ”, mà là làm Thẩm Tu Văn phát hiện hắn hơi thở, đem hắn đánh rớt ngấm cảnh các.

Kể từ đó, Thẩm Tu Văn đối phía sau phòng bị chắc chắn đại đại giảm nhỏ. Nhưng mà hắn sẽ không nghĩ đến, đương Ôn Bạc Tuyết bị đánh trúng khi, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang sớm làm chuẩn bị, lấy còn lại sở hữu linh lực đem hắn bảo vệ.

Ôn Bạc Tuyết tự cao lâu hạ trụ khoảnh khắc, hết thảy mới vừa bắt đầu.

Ở Ôn Bạc Tuyết trong trò chơi, hắn đích xác có thể biến thành một cái hành động tự nhiên tiểu tượng đất, am hiểu leo lên chạy vội, không sợ hãi hỏa cùng điện.

Này đó đều là bên ngoài thượng bày ra tới tin tức, cùng chi đối ứng mà, trong trò chơi đồng dạng giấu kín không ít thú vị cơ chế.

Bọn họ ở Bắc Châu xem tuyết trượt tuyết khi, Ôn Bạc Tuyết không chế được cục tẩy tiểu nhân tự tuyết sơn nhảy xuống, nhân trò chơi cơ chế, không ngừng lặp lại rơi xuống, trở lại đỉnh núi, lại rơi xuống động tác.

—— ở trong trò chơi này, vì phòng ngừa người chơi từ chỗ cao ngã xuống bỏ mình, một khi bị phán định vì “Trời cao hạ trụ”, mấy cái ngay lập tức sau, sẽ trở lại ngã xuống mới bắt đầu vị trí.

Đặt ở bình thường, này không thể nghi ngờ là cái lệnh Ôn Bạc Tuyết đau đầu bug, nhưng mà giờ này khắc này.....

Không có gì khác biện pháp, có thể so sánh nó càng thích hợp dùng cho đánh lén.

Bạch y nhanh nhẹn như hạc, cắt qua một đường mênh mông gió tây.

Ôn Bạc Tuyết trong tay ngưng ra hạo nhiên linh lực, bạch mang càng hơn ánh trăng ba phần, cắn nuốt nặng nề bóng đêm, bỗng nhiên hết sức, thanh niên ánh mắt vừa động, cùng trong một góc cô nương bốn mắt nhìn nhau. Hấn cục ngây ngô mà cười cười.

Thẩm Tích Sương tim đập càng trọng, hốc mắt nóng lên.

Đều không phải là lần đầu gặp mặt khi, kia tràng ở đường tắt cao lâu chật vật bất kham rơi xuống đất.

Tựa ảnh tựa phong, cũng tựa kiểu nguyệt giàn giữa.

Sâu không kịp phòng, xoay chuyển càn khôn ——

Đây mới là chân chính ý nghĩa thượng từ trên trời giáng xuống.

Lá bùa thành trận, linh lực như phong, Ôn Bạc Tuyết ngưng thần ngược

mắt, với thức hải trung nhẹ nhàng một chút.

□ mọi người thất bại thảm hại □, rời khỏi.

—— chuyện này không có khả năng.

Trước mắt chứng kiến hoàn toàn vượt qua nhận tri, Thẩm Tu Văn khóe mắt muốn nứt ra, muốn xoay người hồi thủ, nề hà thời gian đã muộn.

Nhân này nhất thời hoảng loạn, nguyên bản kiên cố không phá vỡ nổi phòng ngự cái chắn khoảnh khắc vỡ vụn. Hắn dực đồ hai đầu chiếu cố, lại không có thể bận tâm đến bất cứ một chỗ.

Tử vong chưa bao giờ cùng hắn như thế gần sát, nam nhân nhân sợ hãi run rẩy không ngừng, nước mắt tràn mi mà ra. Tâm phòng đại loạn gian, hắn trông thấy hai sườn bạch mang cùng ánh lửa.

Trừ bỏ Ôn Bạc Tuyết, Tạ Tinh Diệu thế công đồng dạng duệ không thể đương, thậm chí so với hắn ác hơn càng hung.

Nổ lớn tiếng vang đâm thủng màng tai, Thẩm Tu Văn hoảng sợ ghé mắt, trông thấy thiếu nữ áo đỏ bị ánh lửa chiếu sáng lên hai tròng mắt.

“Dựa hấp thu người khác tánh mạng đến tới lực lượng, căn bản không xứng xưng là ‘ cường giả ’.”

Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng cười cười, tùy theo mà đến là đạo thứ hai vang lớn, cùng với thổi quét hắn chính khỏi thân thể đau nhức: “Vĩnh biệt, sâu mọt.”

Chapter 56

Ở sở hữu tiểu thuyết điện ảnh kịch kinh điển kịch bản, “Quan phủ” hai chữ, vĩnh viễn cùng cấp với mã hậu pháo.

Tu chân giới cũng không ngoại lệ.

Thẳng đến Thẩm Tu Văn mất đi ý thức tê liệt ngã xuống trên mặt đất, bọn bộ khoái mới khoan thai tới muộn, đem ngắm cảnh các bao quanh vây quanh, làm ra trận địa sẵn sàng đón quân địch bao vây tiểu trừ chi thế.

Chết đuối rốt cuộc rơi xuống màn che, Tạ Tinh Diệu đã lâu mà thở phào một hơi, lúc này mới phát giác chính mình trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Hôm nay đều không phải là nàng lần đầu tiên cùng Kim Đan tu sĩ giao thủ, nhưng Giang Thừa Vũ lần đó chủ lực là Bạch Diệu Ngôn, Bắc Châu còn lại là Tu Di giáo sân nhà, giống như vậy lấy mệnh tương bác, không hề nghi ngờ là đầu một chuyến.

Trong hiện thực rõ ràng chính xác đánh cuộc mệnh, cần phải so đơn thuần trò chơi kích thích khẩn trương rất nhiều.

Ương ngạnh bừa bãi yêu khí tuy đã tan đi, lại vẫn rõ ràng trước mắt, nàng thu hồi trong tay súng trường, ổn định run nhè nhẹ thân hình, ngó liếc mắt một cái trên mặt đất Thẩm Tu Văn.

Ngực máu tươi đầm đìa, bụng cùng tứ chi cũng bị Ôn Bạc Tuyết linh lực xuyên thấu, lúc này chính hai mắt nhắm nghiền nằm ngửa trên mặt đất, nhân không lâu trước đây bị dọa đến rớt nước mắt, hốc mắt hồng thả

sung.

Nàng hai phát đạn tất cả đều mệnh trung nam nhân ngực, chẳng qua ở khai độ nhị thương khi, Tạ Tinh Diêu để lại cái tâm nhãn.

Nàng không hướng trái tim phương hướng đánh.

Giờ này khắc này, Thẩm Tu Văn còn sống.

“Hắn.....”

Cầm Tú cô nương cũng ở bộ khoái bên trong, thấy thế vội vàng tiến lên:

“Đã chết?”

“Chưa.”

Tạ Tinh Diêu lau đi lòng bàn tay mồ hôi lạnh: “Bất quá cũng không sai biệt lắm.”

Nói đúng ra, hắn như vậy tồn tại, so chết càng khó chịu.

Tâm ma đàn phá, mấy chục hơn trăm người ác mộng tìm không quy túc, vòng đi vòng lại, toàn ulla vào hắn cái này yểm thuật cơ thể mẹ thức hải.

Vô số bóng đè, vô số tâm ma, vô số sợ hãi, đương chúng nó hội tụ ở bên nhau, chung đem hình thành vô tận đau khổ cùng tra tấn.

Thẩm Tu Văn dựa vào yểm thuật bòn rút thần thức, rơi vào như vậy kết cục, cũng coi như tự thực hậu quả xấu.

“Không lâu trước đây long quán chủ bỗng nhiên tới quan phủ, công bố Thẩm lão gia là ngày gần đây việc lạ phía sau màn chủ mưu.”

Cầm Tú tỉ mỉ đoan trang bốn phía: “Chúng ta còn không có tới gần Thẩm phủ, liền xa xa trông thấy ngấm cảnh các bị phá khai một cái thật lớn lỗ

thùng —— nơi này đến tột cùng phát sinh quá cái gì?”

Nàng mới vừa bước lên tầng cao nhất khi, thực sự bị hoảng sợ.

Một cây vô cùng quý dị cây đào sinh ở góc mái bên trong, tuy vô thở
những cung cấp nuôi dưỡng, vẫn sống đến cành lá tốt tươi.

U tím yêu khí chưa trút hết, sát ý mờ mịt, làm nàng cảm lòng không đậu
khắp cả người phát lạnh.

Hướng chi trong phòng người đều là chạt vật bất kham, Thẩm Tu Văn bộ
dáng nhất thẳm, không biết sống hay chết, cơ hồ thành cái huyết người.

Tạ Tinh Diêu đem sự tình ngọn nguồn đại khái giảng thuật một lần, nghe
được nàng không dám tin tưởng trọn to hai mắt, lại nhìn về phía trên mặt
đất Thẩm Tu Văn khi, trong mắt nhiều ra chán ghét chi sắc.

Nói ngắn lại, Tú Thành án tử rốt cuộc cáo phá. Thẩm Tu Văn bị áp nhập
quan phủ đại lao, Tạ Tinh Diêu đả người mỗi người bị thương, bị lòng
nhiệt tình bọn bộ khoái vội không ngừng đưa vào y quán.

“Ai.”

Nguyệt Phạn nằm ở trên giường nhìn lên xà nhà, bị tuyết trắng băng vải gắt
gao bao lấy hai tay, dường như vào nhằm Tu chân giới xác ướp: “Y quán,
trốn không thoát số mệnh.”

“Ai.”

Đàm Quang vừa mới uống xong một chén cự khổ vô cùng chén thuốc, mặt
xám như tro tàn: “Trung dược, cả đời bóng ma.”

“Ai.”

Tạ Tinh Diệu ăn xong một ngậm hương thơm nồng đậm hoa tươi bánh: “Đồ ngọt, ăn ngon nhất điểm tâm.”

“Ai.”

Ôn Bạc Tuyết thở dài: “Cũng không biết Thẩm tiểu thư thế nào.”

Thẩm Tích Sương dùng mũi đao đâm vào ngực, cực đại tổn thương tâm mạch, vạn hạnh bị Ôn Bạc Tuyết kịp thời ngừng, không có tánh mạng chi ưu.

Nàng da thịt thương bị không ít, thức hải bị làm như tiên cốt vật dẫn, đồng dạng nơi chốn hồng, bị đưa vào y quán sau, đã hôn mê một ngày một đêm. Tiếng nói vừa dứt, bên người lập tức truyền đến ba đạo trăm miệng một lời kinh hô: “Không cần phá hư áp vận đội hình!”

“Diệu Diệu người cũng không tư cách cùng đôi ta thông đồng làm vậy, a không, cùng nhau tịnh tiến!”

Nguyệt Phạn lay động xác ướp cánh tay, nghĩa chính từ nghiêm: “Vui vui vẽ vẽ ăn hoa tươi bánh người, không xứng gia nhập người bị hại liên minh!”

Tạ Tinh Diệu cười cái không đình, hướng nàng trong miệng uy đi một khối tiểu điểm tâm.

Ở mọi người bên trong, Tạ Tinh Diệu cùng Ôn Bạc Tuyết bị thương nhẹ nhất.

Lúc ấy vì yểm hộ Tạ Tinh Diệu đánh vỡ tâm ma đàn, Nguyệt Phạn Đàm Quang cơ hồ kháng hạ sở hữu Kim Đan đỉnh trầm trọng uy áp, ở túc sát

thô bạo yêu khí, vì nàng sáng lập một cái hiểu rõ con đường.

Đến nỗi Yến Hàn Lai, từ Liên Hỉ trấn khởi, hấn thành thói quen che giấu thực lực vẫn luôn hoa thủy ——

Tạ Tinh Diệu nâng lên mí mắt, không tiếng động nhìn về phía trong phòng góc.

Lúc này đây, hấn cư nhiên bị thương không nhẹ.

Nghĩ đến cũng là, Thẩm Tu Văn bạo nộ hết sức, từng dùng hết toàn thân tu vi hướng bọn họ khởi xướng quá một lần đánh bất ngờ, điện quang thạch hỏa, là Yến Hàn Lai chặn lại kia một kích.

Theo đại phu nói, hấn ngũ tạng lục phủ toàn bị tổn thương, cần đến hảo sinh nghỉ tạm.

Cùng thường lui tới giống nhau, Yến Hàn Lai dựa ngò ở nhất sườn giường đệm.

Hấn màu da vốn là cực bạch, hiện giờ bị thương, càng là xu gần với không hề huyết sắc, môi mỏng hơi nhấp, chính mặc không lên tiếng nghe bọn hấn mấy người huyền thuyên.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt không hề che giấu, hấn thực mau cảm thấy ra này nói nhìn chăm chú, hồi lấy nhàn nhạt thoáng nhìn.

Đúng lúc vào giờ phút này, phòng bệnh ngoại vang lên thùng thùng tiếng đập cửa vang.

“Các vị đạo trưởng, các người hảo chút sao?”

Là Cẩm Tú cô nương.

Tạ Tinh Diệu bay nhanh theo tiếng: “Khá hơn nhiều, mời vào.”

Khoảng khắc, từ ngoài cửa tham nhập một trượng tươi đẹp minh diễm mặt.

“Thật không dám giấu giếm, ta lần này tiến đến, là cho thỏa đáng hảo cảm tạ chư vị.”

Cầm Tú chậm rãi vào phòng, giấu không được trên mặt vui sướng chi sắc: “Yểm thuật tai họa Tú Thành nhiều như vậy ngày, cuối cùng bắt được phía sau màn hung phạm —— quan phủ sẽ ở hôm nay chạng vạng, đem sự tình ngọn nguồn báo cho toàn thành bá tánh, đến lúc đó, chư vị đó là chúng ta Tú Thành anh hùng.”

“Đừng đừng đừng, anh hùng không dám nhận.”

Nhớ tới Liên Hỉ trần nhiệt tình bá tánh, Ôn Bạc Tuyết xã giao sợ hãi chứng phát tác, hút một ngụm khí lạnh: “Cầm Tú cô nương, Thẩm Tu Văn thế nào?”

“Đây là ta tới chỗ này cái thứ hai mục đích.”

Cầm Tú nhoẻn miệng cười: “Chúng ta đề ra nghi vấn hấn một ngày một đêm, Thẩm Tu Văn bị tâm ma quán thân, cái gì đều chiêu. Chẳng qua hấn hiện giờ bộ dáng, thực sự.....”

Tạ Tinh Diệu nghe tiếng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy nàng đáy mắt một đoàn đen nhánh, chắc là không ngủ không nghỉ thức đêm gây ra.

Cầm Tú nói một đồn, tự trong túi móc ra một khối phù ảnh thạch: “Các người chính mình xem đi.”

Phù ảnh thạch trung bạch quang hiện lên, linh khí mờ mịt gian, dần dần

ngưng ra một bức tối tăm hình ảnh.

Hình ảnh là chỗ không thấy thiên nhật lao ngục, mọi nơi u nhiên yên tĩnh, duy nhất nguồn sáng là hành lang dài trung lay động ánh nền, cũng không rõ ràng, dường như từng đợt từng đợt mờ nhạt sa mỏng.

Trong phòng giam, cuộn tròn một đạo run bần bật bóng người.

“Đừng..... Đừng truy ta!”

Khó khăn lắm qua đi một ngày, Thẩm Tu Văn đã không còn nữa lúc ban đầu nho nhã thanh tuyền, hốc mắt thật sâu ao hãm, hai má trắng bệch như tờ giấy, hai con mắt trái rộng tơ máu, phảng phất mộng tưởng sương mù.

Nam nhân trạng nếu điên khùng, đôi tay ôm chặt cái ót, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nhắc mãi: “Đừng tới đây, đừng tới đây! Người vì cái gì quán lấy ta..... Còn có người, cút ngay!”

Hắn bên người trống không một vật, Thẩm Tu Văn lại làm ra duỗi tay xua đuổi tư thái, có lẽ là bị dọa đến tâm thần đều nứt, thê thanh khóc thét:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta không nên đem các người vây nhập yểm thuật, đều là ta sai, cầu xin các người buông tha ta đi!”

Rất thảm.

Nhưng mà Tạ Tinh Diêu ngửa đầu nhìn phù ảnh thạch hình ảnh, trong lòng không những muốn cười, còn bỗng chốc hiện lên hai chữ: Xứng đáng.

“Xứng đáng.”

Nguyệt Phạn hừ lạnh: “Hắn làm ác trước đây, bị người bị hại nhóm tâm ma trả thù, đúng là nhân quả báo ứng.”

“Không tồi.”

Cầm Tú gật đầu: “Tuy rằng không biết Thẩm Tu Văn đến tốt cùng gặp được cái gì, bất quá như vậy nhiều người tâm ma, cũng đủ tra tấn hấn cả đời.

Quan phủ trung làm thương nghị, quyết định đem hấn vĩnh viễn lưu với địa lao, tại tâm ma trả nợ.”

Ôn Bạc Tuyết tưởng tượng một chút cái loại này cảm thụ, không khỏi đánh cái run run: “Loại này nhật tử, còn không bằng đã chết.”

“Vì cảm tạ các vị, thành chủ với ngày mai thiết buổi tiệc, thành mời chư vị tiến đến làm khách.” Cầm Tú gật đầu: “Lăng Tiêu Sơn tiểu đạo trưởng nhóm, Đàm Quang tiểu sư phó, còn có Thẩm tiểu thư —— di, Thẩm tiểu thư cùng những cái đó hoa cỏ ấu linh đâu?”

Tạ Tinh Diêu: “Nàng bị quá nặng thương, đến nay chưa tỉnh lại, ở một khác giản đơn người trong sương phòng.”

Y quán bốn vì bọn họ mỗi người an bài một chỗ sương phòng, nhưng mà này nhóm người thích náo nhiệt, muốn tới này gian tập thể đại ký túc xá.

Thẩm Tích Sương thương ở hôn mê, yêu cầu hảo sinh tĩnh dưỡng, vì thế bị an bài ở đơn người cư trú phòng nhỏ.

“Đến nỗi những cái đó bị Thẩm Tu Văn bắt được hoa hoa thảo thảo, đại đa số bị lôi hỏa trận bỏng rất thực hải.”

Nguyệt Phạn nói tiếp nói: “Cũng may Ôn sư huynh kịp thời dùng linh lực bảo vệ chúng nó, nghe đại phu lời nói, cũng đều bảo hạ tánh mạng ——”

Nàng dứt lời ngừng lại, ánh mắt vừa chuyển, hai mắt sậu lợng: “Thẩm

tiểu thư!”

Tạ Tinh Diệu nghe tiếng quay đầu.

Cầm Tú tiến vào khi không quan cửa phòng, hướng ra phía ngoài nhìn lại, là y quán sâu thẳm hành lang.

Mà ở hành lang cuối, bọn họ sương phòng cạnh cửa, là cái ngò ở trên xe lăn mảnh khảnh cô nương.

Trong phòng tất cả mọi người hướng nàng di tới tầm mắt, Thẩm Tích Sương có chút thẹn thùng mà cười cười.

Tạ Tinh Diệu động tác uyển chuyển nhẹ nhàng, bay nhanh thò người ra xuống giường, đỡ hảo nàng xe lăn: “Thẩm tiểu thư có khỏe không?”

“Khá hơn nhiều.”

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, không lớn thói quen như vậy nhiệt tình, bên tai lặng yên phỉếm hồng: “Đa tạ các đạo trưởng tương tặng linh dược, ta đã mất trở ngại, chẳng qua không có gì sức lực, rất khó đứng lên.”

“Nói chi vậy, ít nhiều có Thẩm tiểu thư, chúng ta mới có thể bắt lấy kia lão yêu quái.”

Nguyệt Phạn chuyện vừa chuyển: “Bất quá nói trở về, người tên thật hẳn là không phải ‘Thẩm Tích Sương’ đi?”

Thẩm Tích Sương là cái kia đã qua đời đào hoa yêu tên họ, mà bọn họ trước mắt cô nương, là một khác cây cây trúc.

“Ân.”

Nàng nhẹ giọng cười cười, đáy mắt hơi ám: “Bất quá..... Kỳ thật ta cũng

không có tên họ.”

Ở nàng chưa hóa ra hình người khi, chủ nhân một nhà liền bất hạnh gặp khó, sau lại theo sát gặp được, chính là Thẩm Tu Văn.

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng bỗng nhiên vang lên một giọng nam: “Thẩm tiểu thư! Không đúng, trúc tiểu..... Tích sương tiểu thư!”

Thẩm Tu Văn là nàng trong lòng bóng ma, lại kêu “Thẩm tiểu thư” hiển nhiên không thỏa đáng.

Liên tiếp thay đổi ba cái xưng hô, Ôn Bạc Tuyết chỉ nghĩ mảnh gỗ chính mình trán.

Mắt thấy Thẩm Tích Sương hướng tới chính mình đầu tới tầm mắt, hấn lập tức chính sắc: “Kỳ thật hôm nay sáng sớm, chúng ta cấp xa ở Lăng Tiêu Sơn sư phụ truyền tin, hướng hấn báo cáo theo rèn luyện tiền căn hậu quả. Nghe được người khi, hấn nói ——”

Ôn Bạc Tuyết đối thượng nàng đôi mắt: “Tích sương tiểu thư nếu có thể trở thành tiên cốt vật dẫn, căn cốt nhất định khác hấn với thường nhân, là cái nhân tài đáng bồi dưỡng.”

Cạnh cửa cô nương ngẩn ra.

“Nói cách khác, người thiên phú rất có thể không thể so Ôn sư huynh kém.”

Nguyệt Phạn nhếch miệng cười: “Sư phụ muốn cho chúng ta đem người mang về Lăng Tiêu Sơn.”

Tu chân giới to như vậy, Thẩm Tu Văn đau khổ tìm kiếm tiên cốt ký chủ, nhiều năm như vậy qua đi, chỉ gặp được ba cái.

Một cái đào hoa yêu, một cái cây trúc, một cái Ôn Bạc Tuyết.

Mà Ôn Bạc Tuyết, là Lăng Tiêu Sơn trung hiểm có thiếu niên thiên tài.

“Nếu có thể vào Lăng Tiêu Sơn, sư tôn như sư cũng như cha, sẽ vì người tặng cho một cái hoàn toàn mới tên họ.”

Tạ Tinh Diệu đem xe lăn đẩy vào trong phòng: “Tích sương tiểu thư đại nhưng đỉnh cái này tên tuổi trước dùng mấy ngày, mấy ngày lúc sau, đổi đãi người thay tên đổi họ, thoát ly đào hoa yêu thể xác, liền cùng qua đi hoàn toàn phân rõ giới hạn.”

Không hề là Thẩm Tu Văn nữ nhi, cũng không phải đào hoa yêu con rồi, nàng đem có được hoàn toàn mới nhân sinh cùng gặp gỡ, không vì người khác mà sống, là đi là lưu, toàn bằng chính mình tâm ý.

Tạ Tinh Diệu nhấp môi cười cười.

Nàng minh bạch Thẩm Tích Sương trong lòng nhớ nhung suy nghĩ, dứt lời đạm thanh bổ sung: “Đến nỗi những cái đó tiểu hoa tiểu thảo ấu linh, chúng nó đều đã thoát ly nguy hiểm —— người biết đến, tình quái trời sinh tính tự do, người không có khả năng vĩnh viễn lưu tại chúng nó bên người.”

“Hơn nữa,” Ôn Bạc Tuyết thật cẩn thận, trong mắt hiện ra vài phần mong đợi, “Lăng Tiêu Sơn các trưởng lão mỗi người tu vi cao siêu, hứa có thể tu bổ thức hải, một đoạn thời gian lúc sau, làm người thấy rõ vạn vật nhan sắc.”

“Ta ——”

Bọn họ nhiệt tình chân thành tha thiết mà nùng liệt, trên xe lăn cô nương

thụ sủng nhược kinh, bên tai vẫn là một mảnh ửng đỏ.

“Có lẽ không dùng được lâu lắm thời gian.”

Đàm Quang khẽ vuốt cằm, như suy tư gì: “Ta nghe nói có loại phù nhưng dùng làm ‘ thông cảm ’, đem hai người ngũ cảm liên hệ ở bên nhau. Loại này phù chế tác rất khó, trên thị trường không dễ xuất hiện, nhưng đối với Lăng Tiêu Sơn các tiền bối tới nói..... Tất nhiên một bữa ăn sáng.”

Ôn Bạc Tuyết dùng sức gật đầu.

Tạ Tinh Diệu đối loại này phù chú có chút ấn tượng, đang muốn nói tiếp, thức hải đột nhiên vang lên một đạo khàn khàn thiếu niên âm.

Yến Hàn Lai: [uy.]

Hắn cực nhỏ chủ động đáp lời, Tạ Tinh Diệu theo bản năng cho rằng xuất hiện ảo giác, chờ mờ mịt quay đầu lại, gặp được đối phương màu hổ phách u ám hai tròng mắt.

Yến Hàn Lai muốn nói lại thôi, thoáng dời đi tầm mắt không hề xem nàng, khớp xương rõ ràng thon dài ngón trở không tiếng động vừa động.

Chợt linh lực hiện lên, một lá bùa từ từ lắng không, phiêu hướng nàng trong tay.

Hắn âm điệu trước sau như một tản mạn lãnh đạm, nghe không ra cảm xúc phập phồng: “Thông cảm phù.”

Tạ Tinh Diệu bay nhanh ngẩng đầu, hai mắt lấp la lấp lánh, không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn nhìn.

Yến Hàn Lai:..... Yến Hàn Lai dứt khoát nghiêng đi mặt đi, tránh đi ánh

mắt của nàng.

Một bên Đàm Quang phát hiện cái này động tác nhỏ, ngữ có tò mò: “Đây là cái gì? Không phải là ——”

“Không sai.”

Tạ Tinh Diệu chính sắc: “Chúng ta ngút trời anh tài, văn võ song toàn, tài cao bát đẩu Yến công tử, vì tích sừng tiểu thư đưa lên một phần tiểu lễ vật.”

Một ngữ lạc tất, trong phòng ánh mắt mọi người tề tụ góc.

Ôn Bạc Tuyết mắt lộ ra tiếm diễm chi sắc: “Wow.”

Đàm Quang chân tình thật cảm: “Oa nga.”

Nguyệt Phạn giờ ngón tay cái lên: “Thật ngu!”

Yến Hàn Lai:.....

Bọn họ phiên đã chết.

Thanh y thiếu niên mặt vô biểu tình, không nói một lời mà nằm xuống, mặt hướng trong một góc lạnh băng vách tường, gắt gao quán chặt chắn.

*

Cùng Thẩm Tích Sương trối định thông cảm phù nhiệm vụ, cuối cùng dừng ở Ôn Bạc Tuyết trên người.

Hắn tính tình nghiêm túc, xuất phát trước nghiêm trang thẳng thắn sống lưng: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Kết quả thật sự cùng Thẩm Tích Sương đơn độc đi vào ngoài thành hoa lâm, rồi lại khẩn trương đến không biết như thế nào mở miệng.

Cùng hẳn so sánh với, Thẩm Tích Sương ngược lại càng như là mở miệng an ủi kia một phương: “Ôn đạo trưởng, rất ít cùng nữ tử nói chuyện với nhau sao?”

Ôn Bạc Tuyết thành thật trả lời: “Ân.”

Hắn tuổi tác nhẹ nhàng liền đi ảnh thành đóng phim, thời khắc cảnh giác không thể truyền ra tai tiếng, ngày thường đừng nói yêu đương, liền nữ tính bằng hữu cũng chưa mấy cái.

Lúc sau đi vào Tu chân giới, một đường thẳng cấp đánh quái thẳng cấp đánh quái, tuy rằng cũng có nhàn hạ thời gian, lại không có chỗ nào mà không phải là cùng các bằng hữu tán phiếm nói giỡn.

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Thực rõ ràng sao?”

Vừa mới dứt lời, liền nghe thấy Thẩm Tích Sương một tiếng cười khế: “Ôn đạo trưởng cảm thấy không rõ ràng?”

Nàng dứt lời ngược mắt, như muốn tả dưới ánh mặt trời đựng phải hẳn tầm mắt, hầu âm thanh thấu: “Bất quá..... Ôn đạo trưởng thật cũng không cần khẩn trương, nguyên nhân chính là người tâm tính như thế, mới có thể có được một viên xích tử chi tâm.”

Không xong, nàng hảo sẽ khen.

Ôn Bạc Tuyết người này một bị kích lệ liền mặt đỏ, vội vàng xua xua tay: “Hoa lâm đã đến, ta đem thông cảm phù mở ra.”

Vụng về đề tài dời đi.

Thẩm Tích Sương nhẹ dương khóe miệng, chậm rãi nhắm hai mắt.

Linh lực dật tán với lá bùa phía trên, huyết hồng chu sa đẩy ra oánh bạch lượng mang.

Nàng ngồi ở trên xe lăn, phía sau thanh niên làm như thư khẩu khí, tiếng nói cực nhẹ: “Hảo.”

Một cái chớp mắt xuân phong quá, Thẩm Tích Sương mở hai mắt.

Phảng phất đồng tử bị hung hăng va chạm, tự bốn phương tám hướng vọt tới thế như chẻ tre triều dâng, sóng lớn đâm thùng tròn mắt, cho đến đem thức hải ném đi.

Nàng cảm thụ được Ôn Bạc Tuyết chứng kiến hết thấy, lẳng lặng ngừng thở.

Ngực chỗ truyền đến kịch liệt thỉnh thỉnh tiếng vang, ở giao điệp ngũ cảm hạ, nàng phân không rõ kia đến tột cùng nguyên với hai người trung nào một phương ——

Lại có lẽ là tim đập trọng điệp ở bên nhau, nặng trĩu va chạm kéo dài không thôi.

Bọn họ đặt mình trong với hoa lâm, chính diện tương đối, là phiến thanh nộn thúy trúc.

“Đây là cây trúc.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Tích sương tiểu thư là kia cây kỳ nguyện trúc đúng không?”

Cành trúc xanh tươi, xanh mượt thanh ý giống như hóa thành giọt nước, sắp từ điệp tiêm nhỏ giọt.

Hiện ra ở nàng trước mắt, là che trời lấp đất dạt dào sinh cơ.

Cùng với giống như ngày mùa hè mưa rào giống nhau, mát lạnh mà trong sáng sung sướng chi ý.

Nàng lý nên vui mừng, hàng mi dài rung động hết sức, lại liệu thu hút khuôn thượng một cỗ nhiệt khí, dẫn tới trong cỗ họng một ngạnh: “.....
Thật sự, như là một trận mưa.”

“Ân.”

Ôn Bạc Tuyết ôn thanh cười cười, thúc đẩy xe lăn, từng bước đi phía trước: “Đó là cây đào. Cánh hoa là màu hồng nhạt, lá cây là nhàn nhạt thanh.”

So với xanh biếc, xanh nhạt phảng phất thấm thủy mặc, màu sắc uyển chuyển nhẹ nhàng mềm mại, chọc người tâm sinh thương tiếc.

Hồng nhạt còn lại là đoàn đoàn thốc thốc tông màu ấm, cùng xanh nhạt mang đến lạnh lẽo lẫn nhau tương sần, xa xa nhìn lại, làm nàng nhớ tới trời đông giá rét ấm áp hòa.

Thẩm Tích Sương không khỏi cười rộ lên: “Thật sự cùng Ôn đạo trưởng miêu tả giống nhau như đúc.”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ chớp mũi, chỉ hướng phía tây một mảnh tuyết trắng: “Đó là hoa lê, toàn bạch —— mùa đông nếu là hạ tuyết, bông tuyết cũng là loại này nhan sắc.”

Thuần trắng là loại thực đặc biệt nhan sắc.

Thanh Thanh gió mát, trong suốt mà sạch sẽ, lộ ra như có như không lãnh.

Như vậy cảm giác rất là kỳ diệu, ánh mắt tựa như rơi vào trong vắt ao hồ, bốn phía thanh sóng gột rửa, tựa ngọc tựa băng.

Ôn Bạc Tuyết còn tưởng hương nàng giải thích càng nhiều, đột nhiên không kịp phòng ngừa, bỗng nhiên nhìn thấy trước người người nọ quay đầu tới.

Ánh nắng ấm áp, cùng hoa chi bóng dáng quần quanh đan chéo, chiếu vào Thẩm Tích Sương trắng nõn sườn mặt, đăng ra thanh thiền lưu sóng.

Nàng tinh tế nhìn chăm chăm hần nhìn, phút chốc mà giờ lên khóe môi, lộ ra một cái tính trẻ con cười: “Ôn đạo trưởng, cũng là màu trắng.”

Bị nàng như vậy cười, Ôn Bạc Tuyết không biết vì sao có chút khẩn trương, vội vàng cúi đầu, trông thấy chính mình trên người một bộ bạch y. Hần sờ soạng vành tai.

“Lại nói tiếp, nếu tích sương tiểu thư là kỳ nguyện trúc.”

Ôn Bạc Tuyết ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta viết trên giấy nguyện vọng, người tất cả đều thấy?”

Thẩm Tích Sương một lần nữa xoay người ngồi xong, âm cuối ngậm cười: “Ân.”

“Kia ——”

Nhớ tới chính mình viết trên giấy tâm nguyện, Ôn Bạc Tuyết sống lưng hơi cương: “Ta viết kia trương, người cũng gặp được.”

“Ân.”

Từ ngay từ đầu, đây là cái cùng nguyên văn hoàn toàn bất đồng chuyện

xưa.

Không có Thẩm Tu Văn xúi giục, cũng không có bất luận cái gì vì tiên cốt vật chứa mà cố tình tiếp cận quý kẻ âm mưu, bọn họ gặp được, từ đầu đến cuối đều là mặc cho bản tâm cây trúc.

Tiếp tế bọn họ, tiếp cận bọn họ, thật cẩn thận đối bọn họ hảo, đều là xuất phát từ nàng bản ý.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, Thẩm Tích Sương mới có thể nghiêm túc nói cho hắn, hắn so với chính mình trong tưởng tượng càng đáng giá làm người để bụng.

Không trung một mảnh sáng sủa, Thẩm Tích Sương lẳng lặng ngẩng đầu.

Khung đỉnh là mệnh môn vô bờ xanh thẳm, mấy chi trúc điệp hoành nghiêng ở giữa, đào hoa tràn ra ôn hòa thiển phấn, liên phong cũng trở nên rõ ràng tươi sống, vạn vật yên tĩnh mà ôn nhu.

“Ở cái kia ngõ nhỏ nhìn thấy Ôn đạo trưởng thời điểm, ta thực vui vẻ.”

Chân thật thế giới đem nàng bao quanh vây quanh, Thẩm Tích Sương không tiếng động cười cười: “Bởi vì ở các người treo lên kỳ nguyện to hồng ngày đó, ta cũng lặng lẽ ưng thuận quá một cái tâm nguyện.”

Khi đó cây trúc tưởng, nếu có thể tái kiến bọn họ thì tốt rồi.

Nàng không đem nói cho hết lời, khó khăn lắm một nửa liền đột nhiên im bật, Ôn Bạc Tuyết lại đã đoán ra sau lưng đáp án.

Hắn nhĩ sau mặc danh nóng lên, đang muốn giơ tay sờ sờ bên tai, bỗng nhiên sửng sốt.

Thông cảm phù có thể liên thông ngũ cảm, thị giác, thính giác, vị giác, xúc giác, cảm giác.

Không ngừng chứng kiến cảnh tượng, hấn vi diệu cảm xúc biến hóa.....

Có lẽ cũng sẽ truyền lại cho nàng.

Trong lòng hoảng loạn, vì thế lỗ tai càng năng.

Không hề dấu hiệu mà, trước người Thẩm Tích Sương đột nhiên quay đầu lại, làm như cảm thấy tò mò, mờ mịt cùng hấn bốn mắt nhìn nhau.

Ôn Bạc Tuyết:.....

Thẩm Tích Sương:.....

“Thực xin lỗi.”

Ôn Bạc Tuyết một tay che mặt: “Ta cùng người khác đơn độc đãi ở bên nhau thời điểm, thực dễ dàng khấn trương.”

Thẩm Tích Sương yên lặng xoay người, sờ sờ lỗ tai: “Ta cũng..... Có chút.”

*

Cùng lúc đó, y quán.

“Đáng tiếc, Ôn sư huynh từ trên trời giáng xuống thời điểm, không có thể nói ra cái gì chấn động nhân tâm lời kịch.”

Tạ Tinh Diêu ăn xong một khối kẹo trái cây: “Tỷ như ‘ đại biểu ánh trăng tiêu diệt người ’.”

Nguyệt Phạn há mồm, từ nàng trong tay cắn một ngụm đường tô: “Còn có ‘ thiêu đốt đi, tiểu vũ trụ ’!”

“Các người cũng coi như là chơi ra hoa, bội phục bội phục.”

Đàm Quang còn nhớ rõ lúc trước trong lòng run sợ, khẽ vuốt ngực: “Ôn đạo hữu ngã xuống ngắm cảnh các thời điểm, ta suýt nữa dọa đến cơ tim tắc nghẽn.”

“Cụ thể vấn đề cụ thể phân tích sao.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Đàm Quang tiểu sư phó là cái đáng tin cậy đồng đội, lần này vất vả.”

“Ta nhiều lắm liền một lá chắn thịt, không phát huy quá lớn tác dụng —— kỳ thật đối mặt như vậy nhiều yêu khí, ta vốn dĩ có chút sợ, không nghĩ tới Nguyệt Phạn cư nhiên không hề do dự liền đi phía trước hướng, nói đến còn rất hồ thẹn.”

Đàm Quang một phách trán: “Đúng rồi, còn có Yến công tử! Yến công tử cho chúng ta chặn lại một đòn trí mạng, nếu không phải hắn, chúng ta liền đệ nhất sóng đánh bất ngờ đều căng bất quá đi.”

Hắn có chút buồn bực, truyền âm nhập mật: [kỳ quái, ta nhớ rõ trong nguyên tác, Yến Hàn Lai không phải nhiều lần hoa thủy, chưa từng nghiêm túc quá sao?]

Tạ Tinh Diêu: [khả năng lương tâm phát hiện.]

Giọng nói của nàng không chút để ý, nhẹ nhàng hoạt động tầm mắt.

Nói đến cũng khéo, đang lúc ánh mắt ngưng ở Yến Hàn Lai giường đệm, trên giường người nọ chợt đứng dậy.

Tạ Tinh Diêu bị vững chắc hoảng sợ, thực mau ý thức đến không thích

hợp.

Yến Hàn Lai yếu khí nhập thể, bị nội thương, trên mặt là trước sau như một không hề huyết sắc, nhưng mà tinh tế nhìn lại, hắc thần sắc tựa hồ so với phía trước không xong rất nhiều.

Âm lệ, bực bội, môi mỏng nhấp chặt ——

Giống như đã từng quen biết bộ dáng.

Trong thân thể hắc bị gieo ác chú, sở dĩ có thể đem ác chú tạm thời áp xuống, toàn nhân thần thức ức chế.

Hiện giờ thức hải bị thương, thần thức rải rác mà bạc nhược, ác chú cũng liền thuận lý thành chương tránh thoát mà ra.

Không ra nòng sở liệu, thiếu niên không nói một lời xoay người xuống giường, lập tức đi hướng sương phòng ở ngoài.

“Yến công tử,” Đàm Quang chớp mắt, “Người đi đâu nhi?”

Yến Hàn Lai: “Gió lừa.”

Hắc ngữ khí nhàn nhạt, cùng ngày thường quái gở tác phong một mạch tương thừa, Đàm Quang cùng Nguyệt Phạn cũng chưa sinh ra hoài nghi.

Chẳng qua..... Đây chỉ hồ ly giả vờ đến dường như không có việc gì, thân thể định đã ở vào ác chú cùng ốm đau song trọng tra tấn bên trong, mặc kệ hắc một mình bên ngoài, không biết sẽ sinh ra sự tình gì.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên đứng dậy: “Hắc bị thương, một người không an toàn, ta đi xem.”

Nàng cảnh tượng vội vàng, không bao lâu đuổi theo Yến Hàn Lai bước

chân.

Thiếu niên đoán được nhân thân phân, không chờ Tạ Tinh Diêu gần người, liền lạnh giọng mở miệng: “Chuyện gì.”

Tạ Tinh Diêu: “..... Người dùng không cần hỗ trợ?”

Nàng một đốn: “Người thức hải bị hao tổn, nếu chỉ dựa vào chính mình ngạnh sinh sinh căng qua đi, ác chú không biết còn muốn bao lâu cỏi ra. Y quán người nhiều mắt tạp, thực dễ dàng bị người khác phát hiện ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền thấy nơi xa hành lang đi tới mấy cái bộ khoái, chợt cánh tay phải bị người chặt chẽ nắm lấy, thuận thế lôi kéo.

Yến Hàn Lai đẩy ra bên cạnh người một gian phòng nhỏ cửa phòng, đem nàng mang nhập trong đó, nhanh chóng quan trọng cửa gỗ.

Hắn tu vi cao, sớm tại ngoài cửa thời điểm, là có thể thông qua thần thức xác nhận trong phòng không ai.

Phòng nhỏ tối tăm, bãi mẫn đủ loại kiểu dáng thảo dược cùng tạp hoá. Cửa sổ tiểu mà hẹp, bị chồng chất thành sơn tạp vật che lấp hơn phân nửa, ánh mặt trời chỉ chảy tiến đáng thương hê hê vài sợi, chiếu ra bay múa màu trắng bụi mù.

Tạ Tinh Diêu có thể rõ ràng cảm nhận được, nắm lấy chính mình cánh tay bàn tay đang không ngừng run rẩy.

Yến Hàn Lai dựa cạnh cửa, nhân so nàng cao hơn không ít, rũ mắt che tiếp theo phiến âm u.

Hắn không có phản kháng, thậm chí biệt biệt nữu nữu nói thanh “Đa tạ”.

Tạ Tinh Diêu thử tính ra tiếng: “Cái kia..... Hồ ly?”

“Không có hồ ly.”

Thiếu niên cười lạnh: “Tiên môn đệ tử chi gian lẫn nhau truyền linh lực, hay là còn muốn trong đó một phương biến thành miêu miêu cầu cầu bộ dáng?”
Đã hiểu.

Trước vài lần nàng tổng nhin không được đuổi tay đi sờ, Yến Hàn Lai định là không thắng này phiền. Hơn nữa trong mộng kia tràng cổ quái tiểu hồ ly khiêu vũ, làm hấn tâm sinh ngăn cách ——

Quỷ hẹp hòi.

Tạ Tinh Diêu trong tay linh lực tụ tập: “Duỗi tay.”

Nàng gặp qua trạng thái bình thường hạ linh lực truyền, chủ yếu lấy thủ đoạn vì nguyên điểm, thông qua linh mạch chảy khắp toàn thân.

Ngoài dự đoán mà, Yến Hàn Lai vẫn chưa có điều động tác.

Nàng hoang mang ngửa đầu, vừa lúc nhìn thấy người thiếu niên thon dài trắng nõn trên cổ, hầu kết trên dưới lẫn xuống.

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai trầm mặc sau một lúc lâu, cổ tình dờ đi tầm mắt không hề xem nàng, phút chốc mà cúi đầu: “Nơi này.”

Tạ Tinh Diêu:?

Hấn không gì kiên nhẫn, trầm giọng bổ sung: “Thức hải.”

Ác chú ở hấn thức hải, mà thức hải ở vào trong đầu.

Tạ Tinh Diêu theo bản năng gạt đầu, thẳng đến bàn tay phủ lên hấn đỉnh

đầu, mới rút cuộc cảm thấy không đúng lắm.

Phía trước đối mặt hồ ly, nàng có thể yên tâm thoải mái đem Yến Hàn Lai coi như một con tiểu mao đoàn, nhưng mà giờ này khắc này, trước mắt rõ ràng là cái tuần tú đỉnh bạt người thiếu niên.

Cứ như vậy..... Ngược lại càng kỳ quái.

Linh lực âm áp, xúc thượng hấn hỗn động thức hải, dẫn ra một mảnh thần thức kích động.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, với Yến Hàn Lai đen nhánh phát gian, bỗng dưng vụt ra hai mặt tuyết trắng.

Hai chỉ hồ ly lỗ tai.

Như là không quá thói quen, thính tai tiêm nhẹ nhàng run lên, lông tơ run rẩy.

Tạ Tinh Diệu động tác ngừng, nhìn về phía hấn hai mắt.

Yến Hàn Lai vẫn là không thấy nàng: “..... Tiếp tục.”

Hấn hậu tri hậu giác, tựa hồ cũng thấy vài phần không được tự nhiên.

Hồ nhĩ cực đại, vừa lúc hoành lên đỉnh đầu hai sườn, nàng tay phải phúc với tóc đen chi gian, hơi có vô ý liền sẽ nhẹ nhàng xúc thượng.

Cách da thịt, Tạ Tinh Diệu có thể cảm nhận được hấn thức hải trung chú khí.

Kia hơi thở khi thì âm lãnh đến xương, khi thì rồi lại nóng bỏng như hỏa, không ngừng thượng hạ thoán động. Nàng cần đến ngưng thần nín thở, làm chính mình linh lực đem nó ngăn chặn.

Kể từ đó, lòng bàn tay liền cũng không thể không theo chú khí khắp nơi du tẩu ——

Thí dụ như trải qua hồ ly lỗ tai.

Trong phòng hôn u, Tạ Tinh Diệu bên tai vốn là một mảnh yên tĩnh, bỗng nhiên nghe thấy hành lang tiếng bước chân.

Có người ở thấp giọng nói chuyện, cư nhiên là Ôn Bạc Tuyết: “Đúng rồi! Ở Lăng Tiêu Sơn chân núi, còn có một nhà linh thú cửa hàng. Người nếu là thích tiểu động vật, đại nhưng đi nơi đó nhìn xem.”

Hắn ở hướng Thẩm Tích Thương giảng thuật Lăng Tiêu Sơn.

Thẩm Tích Thương cười cười: “Tú Thành cũng có một nhà. Nhưng ta thực không thảo linh thú thích, mỗi khi muốn sờ sờ chúng nó, đều sẽ bị nhanh chóng né tránh.”

“Linh thú không thể so bình thường tiểu miêu tiểu cẩu, có rất mạnh tự mình ý thức.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Đối với chúng nó tới nói, vô luận vuốt ve thân thể, đỉnh đầu vẫn là lỗ tai, đều là thập phần thân mật động tác.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Đầu ngón tay đi theo kia đoàn chú khí, mắt thấy sắp đụng tới hồ ly lỗ tai, Tạ Tinh Diệu chợt dạ dừng lại động tác.

Yến Hàn Lai đoán ra nàng tâm tư, ngôn ngữ gian toàn là không chút để ý khiêu khích: “Như thế nào?”

Tạ Tinh Diệu hạ giọng: “Không như thế nào.”

Tuy là nói như vậy, nàng vẫn là cảm thấy một tia khác thường.

Hiện giờ động tác vốn là có vẻ thân cận, bị Ôn Bạc Tuyết như vậy vừa nói, càng là bằng thêm vài phần ái muội ý vị. Nhưng dừng lại đi.....

Tổng cảm thấy như là có tật giật mình.

“Ta từng gặp qua linh thú hóa ra hình người.”

Hành lang dài trung Thẩm Tích Sương nhẹ giọng nói: “Thật xinh đẹp, cũng rất cao ngạo, trừ bỏ nó chủ nhân, không ai có thể chạm vào nó.”

Mới vừa rồi còn không chút để ý khiêu khích Yến Hàn Lai, thân hình hồn nhiên cứng đờ.

Tạ Tinh Diêu nhẹ nhàng một khụ.

“Còn có bạn nữa.”

Ôn Bạc Tuyết suy nghĩ một lát: “Vô luận là linh thú vẫn là Yêu tộc, nếu có thể lộ ra lỗ tai cái đuôi làm một người tùy ý vuốt ve, hoặc là nhận chủ, hoặc là theo đuổi phối ngẫu —— cho nên cửa hàng linh thú không muốn cùng người thân cận, chỉ do bình thường hiện tượng, không cần phải khổ sở.”

Hồ bên tai tay phải, run nhè nhẹ.

Tạ Tinh Diêu:.....

Cái gì chủ nhân cái gì theo đuổi phối ngẫu cái gì lung tung rối loạn, cầu xin các người, câm miệng đi.

Một tường chi cách, một trong một ngoài, hai người tùy tâm sở dục mà nói, hai người yên lặng không nói gì mà nghe, mỗi câu nói đều là một đạo tinh chuẩn đả kích.

Không biết có phải hay không ảo giác, hồ ly lông xù xù trên lỗ tai, tự đỉnh hiện lên một mặt ửng đỏ.

Giống như vào đông tuyết đọng, ấm áp ánh nắng lặng yên mạn khai, dung tán phiến phiến tuyết trắng.

Yến Hàn Lai thần sắc bất biến, con ngươi lộ ra nhợt nhèo sát ý: “Ngụy biện tà thuyết.”

Tạ Tinh Diệu giả vờ trấn định: “Kia..... Ta tiếp tục.”

Đối phương không có đáp lại, nàng quyền dương cam chịu, nhẹ nhàng hoạt động lòng bàn tay.

Vì thế vừa vận nắm lấy trong đó một con lỗ tai.

Tạ Tinh Diệu mặc danh khấn trương, thả chậm hô hấp.

Bị nàng đụng tới một sát, bạch mao rào rạt giật giật.

Hình người hạ hồ nhĩ so bạch mao tiểu hồ ly lớn hơn nữa, thấm nhu nhu thiền phần, sờ lên ấm áp, lại mềm lại mỏng.

Lại lãnh lại hung ba ba Yến Hàn Lai, cư nhiên có được như vậy mềm mại lỗ tai.

Đương linh lực áp xuống ác chú, hồ nhĩ thậm chí sẽ lấy lòng từ từ nhoáng lên, cọ quá nàng lòng bàn tay.

Hành lang nói chuyện với nhau thanh càng lúc càng xa, mới vừa rồi những lời này đó lời nói còn văng vẳng bên tai, Tạ Tinh Diệu âm thầm từng hạ khẩu khí, hồi tưởng lên có chút xuất thần.

Cũng đúng là này xuất thần một sát, lòng bàn tay ầm ầm dâng lên một cổ

nhiệt độ.

Tạ Tinh Diệu động tác dừng lại.

—— giống như một cái không tiếng động kháng nghị, Yến Hàn Lai thoáng ngửa đầu, hồ ly lỗ tai thuận thể giơ lên, toàn bộ cọ ở nàng lòng bàn tay.

Chợt lỗ tai tả hữu nhoáng lên, kích khởi liên miên ngửa.

Nàng ngọt mà hoàn hồn, thuận thể giương mắt, đụng phải người thiếu niên màu hổ phách mắt phượng.

Phòng nhỏ u ám, ánh nắng mạn lưu như nước, tấm ướt hần nửa bên góc cạnh rõ ràng gò má. Nhân chính cúi đầu làm nàng vuốt ve, gần trong gang tấc ngũ quan phá lệ rõ ràng, bị quang cùng ảnh phác họa ra sắc bén hình dáng.

Yến Hàn Lai biểu tình nhàn nhạt, mặt mày lại là lạnh thấu xương tiên hoán, trên mặt không biết khi nào vụng ra ửng đỏ nhan sắc, quanh thân trừ ra kiệt ngạo lãnh, cũng có vài phần nói không rõ diệt lệ dụ ý.

Tạ Tinh Diệu bị hần xem đến một ngốc.

Hần nhân ác chú mang đến đau nhức chát vật bất kham, thân hình run rẩy, khóe miệng lại có cười nhạo hiện lên: “Tạ cô nương hay là chơi chán rồi?”

Lông xù xù nãi nàng cả đời sở ái, Tạ Tinh Diệu không chút do dự lắc đầu.

Vì thế thiếu niên ánh mắt giãn ra, tuyết trắng hồ nhĩ chủ động áp thượng nàng lòng bàn tay.

Mềm mại đơn bạc xúc cảm từng đợt từng đợt lan tràn, Tạ Tinh Diệu thoáng nhìn hần hầu kết phút chốc động, biệt nữu lại lãnh đạm mà lười nhác ra

tiếng.

“Vậy đừng phân tâm.”

Chapter 57

Đừng phân tâm.

Yến Hàn Lai bị thương, tiếng nói không giống ngày thường thanh triệt dễ nghe, có chứa một tia thô ráp ách.

Hắn âm điệu thấp, vô cùng đơn giản mấy chữ từ trong cổ họng tràn ra, mạc danh gọi người bên tai phát tê.

Tạ Tinh Diêu thực không tiền đồ, ngực thật mạnh nhẩy dựng.

Nàng tính tình hiếu thắng, lòng tự trọng không thể so Yến Hàn Lai thiếu, trong tay hơi hơi dùng sức, trên mặt không hiện hoảng loạn: “Ta mới không phân tâm.”

Bất quá ——

Lại mở miệng, giọng nói của nàng nhiều ra vài phần khiêu khích: “Yến công tử đã từng, không phải thực chán ghét làm ta chạm vào người sao?”

Hiện giờ động tác như vậy, đảo như là tự phát mà muốn cho nàng sờ sờ.

Lời tuy như thế, nhưng Tạ Tinh Diêu rất có tự mình hiểu lấy.

Yến Hàn Lai đương nhiên không có khả năng như miêu miêu cầu cầu giống nhau cùng nàng thân cận, sở dĩ làm nàng chuyên tâm, toàn nhân độc chú gian nan, mỗi thời mỗi khắc đều là tra tấn, chỉ có mau chóng vượt phẳng chú thuật, hắn mới có thể có thể giải thoát.

Nàng tùy ý khai câu vui đùa, bất quá là tưởng sắc một sắc hắn.

Không ngoài sở liệu, Yến Hàn Lai quả nhiên nhẹ giọng cười cười: “Tạ cô nương đại nhưng xóa kia ‘đã từng’ hai chữ.”

Trước sau như một nói chuyện không dễ nghe.

Xao động độc chú bị linh lực dần dần áp xuống, Yến Hàn Lai tan rã thần trí tùy theo tụ lại, quanh thân hơi thở xu với bằng phẳng.

Cùng chi tướng ứng mà, tuyết trắng hồ nhĩ cũng đột nhiên thu hồi, biến mất không thấy.

Độc chú còn không có hoàn toàn bình phục, thiếu niên liền thẳng khởi vòng eo: “Không cần tiếp tục.”

Hắn tạm dừng một sát: “..... Đa tạ.”

Nếu là trước kia, Yến Hàn Lai định sẽ không hướng nàng nói lời cảm tạ.

Tạ Tinh Diêu thói quen hắn sắc mặt nặng nề hắc mặt bộ dáng, chợt vừa nghe thấy này hai chữ, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Yến công tử tính toán như thế nào cảm tạ ta?”

Yến Hàn Lai nhú mày liếc nhìn nàng một cái, con người sâu thẳm, có hoang mang, cũng có mờ mịt.

Hắn cực nhỏ cùng người khác giao tiếp, đối nhân xử thế kinh nghiệm thiếu chi lại thiếu.

Ở hắn nhận tri, nói lời cảm tạ là loại lễ phép, “Không cần cảm tạ” còn lại là duy nhất trả lời, giờ phút này đối mặt Tạ Tinh Diêu trêu chọc, vô luận như thế nào sẽ không nghĩ đến, cư nhiên có người sẽ như vậy trả lời.

Liền, còn rất đơn thuần.

Tạ Tinh Diêu thoáng nhìn hắn ánh mắt, trò đùa dai thành công, ý cười càng sâu: “Tùy tiện nói nói mà thôi, ta không cần thù lao, Yến công tử không nên

tưởng thiệt.”

“Tạ cô nương nhiều lần trợ ta bình phục chú thuật, yển mỗ lý nên đáp tạ.”

Yển Hàn Lai đạm thanh: “Ta nhưng đáp ứng người một cái khả năng cho phép thỉnh cầu.”

Khả năng cho phép thỉnh cầu.

Này không thể nghi ngờ là cái từ trên trời giáng xuống đại lễ, tiện nghi không chiếm bạch không chiếm, Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Nàng đời này ăn mặc không lo, nghĩ tới nghĩ lui không có gì đặc biệt cầu mà không được đồ vật.

Muốn nói linh thạch, Lăng Tiêu Sơn đệ tử đại nhưng kiếm cái đủ; đến nỗi pháp bảo, nàng cũng không gặp gỡ thập phần vừa ý pháp khí. Ở Tu chân giới qua nhiều ngày như vậy, duy nhất làm nàng canh cánh trong lòng chỉ có.....

Nào đó ban đêm, nhảy lên lại rơi xuống, không ngừng xoay vòng vòng một đoàn tuyết trắng.

Tạ Tinh Diệu giương mắt: “Khả năng cho phép?”

Yển Hàn Lai: “Dốc hết sức lực.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, liền thấy trước mặt người nọ hai mắt tinh lạng mà nhếch miệng cười, hơi hơi động môi, tựa hồ ở ấp ủ kế tiếp tìm từ.

Chỉ một cái ngay lập tức, hắn liền minh bạch Tạ Tinh Diệu nhớ nhung suy nghĩ.

Nhớ tới ở cảnh trong mơ cái kia nhảy tới nhảy lui tuyết trắng mao đoàn,

hắn nhĩ sau mạc danh có chút táo.

Yến Hàn Lai lạnh giọng cười nhạo: “Tạ cô nương, hắn là không phải chấp nhất với trước mắt cực nhỏ tiểu lợi người.”

Đáng giận, Yến Hàn Lai nhất định đoán ra nàng đối hồ ly khiêu vũ chấp niệm.

Tạ Tinh Diệu chính sắc: “Không, ta chính là.”

Yến Hàn Lai:.....

Luận da mặt dày trình độ, hắn đích xác so bất quá nàng.

“Bất quá..... Yến công tử lời nói không phải không có lý, cái này thỉnh cầu mười phần trân quý, ta còn phải hảo hảo suy nghĩ một chút.”

Tạ Tinh Diệu lui về phía sau hai bước, triển mi cười cười: “Nếu Yến công tử đã là không ngại, kia liền cùng ta cùng nhau trở về phòng đi.”

*

Tu chân giới linh đan diệu dược có thể nói y học kỳ tích.

Ở xuyên qua mà đến nhiều như vậy thiên lý, Tạ Tinh Diệu chính mắt gặp được không ít làm người tấm tắc bảo lạ cảnh tượng.

Thí dụ như giờ này ngày này, nàng ở Thẩm phủ bị rất nhiều bị thương ngoài da, tô lên Lăng Tiêu Sơn cao giai linh dược sau, không đến một ngày thời gian, miệng máu thể nhưng hảo hơn phân nửa.

Cao giai linh dược đã là hiếm thấy, nghe nói thậm chí còn có, lấy ngàn năm khó được một ngộ thiên linh địa bảo luyện hóa mà thành, có khởi tử hồi sinh, chuyển hồn tục mệnh chi hiệu.

Vì đáp tạ bọn họ đoàn người thành công trừ bỏ ác yêu, Tú Thành thành chủ cố ý tổ chức một hồi buổi tiệc.

Ngày thứ hai chính ngọ, Thành chủ phủ sớm phái người tới đón chào.

“Không hổ là Tú Thành.”

Tiến đến Thành chủ phủ trên đường, Nguyệt Phạn khe khẽ nói nhỏ: “Nha hoàn quốc sắc thiên hương, gã sai vặt tuần mỹ vô trù, lợi hại.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Nghe nói thành chủ chính là bởi vì quá mỹ, mới ngồi trên hiện giờ vị trí. Tinh quái giá trị quan, cùng Nhân tộc không lớn tương đồng.”

Nàng sinh có một bộ phúc hậu và vô hại ngoan ngoãn tướng mạo, thêm chi nói ngọt tính tình hướng ngoại, đã cùng mấy cái đi theo tiểu yêu quái đáp thượng lời nói, bị xinh đẹp các tỷ tỷ vây quanh ở trung ương.

“Cả đời sống ở trên đời này, không phải đồ một cái thanh thoi hưởng lạc sao.”

Một con hải đường hoa yêu mỉm cười, triều Tạ Tinh Diêu trong miệng đệ đi một viên quả nho: “Tiêu dao sung sướng hàng đêm sinh ca, không thể so Nhân tộc mệt chết mệt sống thú vị đến nhiều?”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Cảm ơn tỷ tỷ!”

Thành chủ phủ kiến với Tú Thành trung ương, không thể xưng là rộng lớn xa hoa, lại độc hữu một phần độc đáo phong vận.

Lọt vào trong tầm mắt đó là mãn viên xuân ý bông bột, liễu lục hoa hồng, hạnh vũ lê vân, đằng chi xoay quanh hơn phân nửa cái tường viện, mạn

khai tạng lớn tạng lớn vẩy mực xanh đậm.

Mộc chất lâu các thượng bò mẩn tiểu thảo tiểu hoa, cùng rường cột chạm trở tôn nhau lên thành thú, tinh tế nhìn lại, phi các lưu đan gian, còn có thể nhìn thấy được khảm trong đó, giá trị liên thành dạ minh châu.

Thành chủ tĩnh chờ ở phủ môn lúc sau.

Cùng hoa mẫu đơn yêu đối diện giấy lát, Tạ Tinh Diệu trong lòng âm thầm kinh ngạc cảm thán.

Nàng gặp qua không ít tướng mạo tinh xảo cô nương, nhưng mà điểm lệ đến tận đây, vẫn là đầu một chuyển.

Mỹ nhân như hoa cách đám mây, thu thủy vì thần ngọc vì cốt. Trước mắt nữ nhân người mặc một bộ mỏng phần vân sa, mặt trái xoan hồ ly mắt, da như ngưng chi tóc đen như thác nước, hoa mỹ rất nhiều, mơ hồ lộ ra vài phần lười biếng âm điệu.

Phảng phất đem điểm sắc hồn nhiên phô khai, nặng trĩu va chạm ở hốc mắt, chấn động không thôi, tự đáy mắt thẳng tắp thấm vào ngực thượng.

“Chư vị đó là hàng phục ác yêu tiên trưởng đi.”

Nữ nhân gật đầu mỉm cười, hầu âm thanh linh, dường như chuông bạc đánh đăm: “Ta là Tú Thành thành chủ, nghe sanh.”

Thật xinh đẹp.

Lòng yêu cái đẹp người đều có chi, hưởng chi là loại này ôn ôn nhu nhu đại tỷ tỷ. Tạ Tinh Diệu gật đầu theo tiếng: “Thành chủ hảo.”

Nữ nhân nhẹ liếc nàng liếc mắt một cái, sau một lúc lâu, tràn ra một tiếng

cười khế ——

Không chờ Tạ Tinh Diêu có điều phản ứng, đầy trời mùi hoa đập vào mặt tới.

Bất quá một cái chớp mắt, nghe sanh bên cạnh người đột nhiên hoa chi quần quanh, nữ nhân thon dài hai chân hóa thành mảnh khảnh chạc cây, thuận thế về phía trước nhanh chóng sinh trưởng, cho đến đi vào nàng trước mắt.

“Vị này..... Chắc là Tạ Tinh Diêu tiểu tiên trưởng.”

Nghê sanh mỉm cười cùng nàng đối diện, đầu ngón tay hóa thành mẫu đơn dây mây, nhẹ nhàng phát quá thiếu nữ áo đỏ cầm: “Ta nghe nói qua người, rất thú vị tiểu cô nương. Cùng trong tưởng tượng giống nhau, hương vị quả nhiên rất dễ nghe.”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết suýt nữa hoảng sợ ăn tay, nhanh chóng truyền âm: [này này này, làm gì vậy? Hương vị rất dễ nghe, thành chủ muốn ăn Đường Tăng thịt?]

Nguyệt Phạn đồng tử động đất: [không. Này..... Này càng như là nào đó không thể miêu tả.....]

Đàm Quang đại chịu chấn động: [chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết trời sinh hải vương buff?]

Yến Hàn Lai im lặng không nói, hơi nhấp môi mỏng.

[đây là cỏ cây tập tính.]

Làm đồng dạng bị mời mà đến khách khứa chi nhất, Thẩm Tích Sương đi theo bọn họ bên cạnh người, tuy rằng nghe không hiểu lắm nào đó dùng từ, nhưng tóm lại lý giải đại khái.

[cỗ cây không có huyết nhục chi thân, so với hậu thiên hình thành tướng mạo, càng chú trọng bẩm sinh có được hơi thở.]

Thẩm Tích Sương nói: [Tú Thành tinh quái phần lớn tùy tính mà làm, nếu gặp gỡ thích hơi thở, liền cầm lòng không đậu muốn gần sát —— Tạ cô nương linh lực trong suốt nhu hòa, đích xác thực chịu yêu thích.]

Nàng dứt lời tạm dừng một khắc, tiện đà thấp thấp bổ sung: [đến nỗi thành chủ..... Là trong thành có tiếng nhiệt tình lớn mật.]

Hoa chi uyển chuyển nhẹ nhàng, lặng yên không một tiếng động cọ quá cầm, động tác ôn nhu, lại cũng ẩn giấu điểm nhi lưu luyến chi ý.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng cảm thấy có chút ngứa, bị ẩm áp ẩm áp mùi hoa bao quanh bao lấy, trên mặt không khỏi nóng lên.

Nữ nhân không hề tỳ vết mỹ điểm khuôn mặt cùng nàng chỉ có chút xiu chi cự, nghệ sanh từ từ nhìn chăm chú thần sắc của nàng biến hóa, bỗng chốc cười khúc khích.

“Cũng thế, tương lai còn dài.”

Hoa chi rút đi, dây mây một lần nữa hóa thành thon dài hai chân, Tú Thành thành chủ trường tụ che miệng: “Buổi tiệc đã bắt đầu, liền ở cách đó không xa trung đình, bọn thị nữ sẽ mang chư vị đi trước. Ta đi trước cáo lui, trở về phòng trang điểm chải chuốt.”

Chợt trường tụ nhẹ huy, nữ nhân thân hình biến mất không thấy, chỉ dư từng trận mùi hoa.

“Thành chủ tính tình chính là như vậy, mong rằng tiên trưởng nhóm xin đừng trách.”

Dẫn đường hải đường hoa yêu hoãn thanh nói: “Thành chủ rất là coi trọng hôm nay buổi tiệc, sớm làm chuẩn bị. Đãi nàng trang điểm chải chuốt kết thúc, sẽ đem tiên trưởng nhóm dẫn tiến cấp toàn thành bá tánh.”

Một khác chỉ hoa yêu cười nói: “Chư vị, mời theo ta tới.”

*

Theo hải đường hoa yêu lời nói, hôm nay buổi tiệc phá lệ long trọng, cơ hồ có non nửa cái Tú Thành tinh quái tiến đến tham gia.

Hành đến trung đình nhập khẩu, Tạ Tinh Diệu mới lẹ chớp chớp hai mắt.

Trung đình cực khoan cực lớn, bốn phương tám hướng đều là bóng râm hoa cỏ, trung ương còn lại là bát trân ngọc thực, khúc thủy lưu thương.

Trong đình bóng người phân loạn, mỗi người mặt lộ vẻ vui mừng, có chút tinh quái đơn giản hóa thành nguyên hình, lục ý chảy xuôi, hoa chi loạn chiến, nhất phái dạt dào sinh cơ.

Thị nữ đưa bọn họ bình an hộ tống đến tận đây, thực mau từng cái lui ra.

“Kỳ thật ta tưởng nói.”

Ôn Bạc Tuyết nhìn mãi đình bóng người, lặng yên đề thấp tiếng nói: “Nếu đây là cho chúng ta chuẩn bị buổi tiệc, chờ lát nữa chờ chúng ta đi vào, sẽ không bị bọn họ vây đứng lên đi.”

Tựa như ở Liên Hỉ trấn y quán như vậy.

Hắn không am hiểu cùng người giao tiếp, đối mặt người khác một ứng dụng lên khen càng là khẩn trương, lần trước ở Liên Hỉ trấn, liền cùng Nguyệt Phạn song song luống cuống tay chân.

“Loại này thời điểm, liền phải hỏi một câu thần kỳ thuật dịch dung.”

Đàm Quang thần bí cười cười, trên mặt bạch quang phút chốc quá, biến thành một khác phó bộ dáng.

Hắn trối định □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, nề hà thân phận đặc thù, không có khả năng thông qua chân thật bộ mặt hoàn thành nhiệm vụ, cho nên tuyệt đại đa số thời điểm, đều khoác cái này tên là “Đàm Quang Hiện” dịch dung áo choàng.

Buổi tiệc khách khứa phức tạp, bảo không chuẩn sẽ xuất hiện một cái yêu cầu hắn xoát hảo cảm độ công lược đối tượng, giờ này khắc này mau chóng dịch dung, là phòng ngừa chu đáo tốt nhất lựa chọn.

Đàm Quang giơ ngón tay cái lên, ở người xuyên việt trong phạm vi lặng yên truyền âm:

[phó bản mau kết thúc, ở kết cục phía trước, ta phải nỗ lực tăng lên công lược đối tượng hảo cảm độ, tranh thủ bắt được càng nhiều trò chơi khen thưởng. Ta nghĩ kỹ rồi, liền dùng □ cùng đi xem mưa sao băng □ kịch bản —— cùng đi xem đào hoa vũ, đủ lãng mạn.]

“Hắn là sẽ không bị nhận ra tới.”

Tạ Tinh Diêu an ủi nói: “Thành chủ chưa đem chúng ta dẫn tiến cấp trong

thành bá tánh, nhận thức chúng ta tinh quái, chỉ có ít ỏi mấy cái. Đối với tuyệt đại đa số tinh quái tới nói, chúng ta bất quá là tương đối lạ mặt nhân tộc bình thường thôi.”

Ôn Bạc Tuyết từng hạ căng chặt sống lưng, nhẹ nhàng gật đầu.

Buổi tiệc trung bày biện có không ít mỹ thực rượu ngon, Tạ Tinh Diêu mọi nơi nhìn xung quanh, vốn muốn tiến lên nhăm nháp, bỗng nhiên gặp được Yến Hàn Lai ánh mắt.

Này thuyết minh, ít nhất giờ này khắc này, Yến Hàn Lai đang xem nàng.

Nàng thói quen tính nhường mày: “Làm sao vậy?”

Thanh y thiếu niên ánh mắt nhàn nhạt, hơi hơi nhíu mày đầu, nhìn phía nàng trong tầm mắt ẩn có vài phần không vui: “Mùi hoa.”

Tạ Tinh Diêu khó hiểu: “Cái gì?”

“Mùi hoa quá nồng, khó nghe.”

Tạ Tinh Diêu nghe vậy sửng sốt, cúi đầu ngửi ngửi chính mình cổ tay áo.

Nàng dọc theo đường đi cùng hoa yêu các tỷ tỷ đi được rất gần, sau lại lại bị thành chủ hoa chi liêu quá cảm, không thể tránh né mà, trên người dính có nồng đậm mùi hoa.

Loại này khí vị cũng không khiến người phiền chán, ngược lại u úc sâu xa, giống nước hoa giống nhau.

Nhưng mà Yến Hàn Lai ngữ khí quá mức chắc chắn, làm nàng sinh ra vài phần không tự tin: “Thật sự? Này muốn như thế nào xóa?”

Nàng mới vừa rồi dùng hút bụi quyết, cũng không dùng được.

Yến Hàn Lai cười nhạt: “Yêu tộc khừu giác, có thể so Tạ cô nương nhảy bèn rất nhiều.”

Thấy đối phương lộ ra buồn rầu chi sắc, thiếu niên chuyện vừa chuyện: “Ta không ngại giúp người.”

Tạ Tinh Diêu tự nhiên gật đầu.

Vì thế thanh y đi vào nàng trước người, lấy chỉ vẽ phù, động tác là nhất quán không chút để ý.

Chờ Yến Hàn Lai dừng lại, nàng quanh thân mùi hoa cũng tiêu tán hầu như không còn.

Tạ Tinh Diêu: “Đa tạ.”

Nàng còn tưởng lại nói chút cái gì, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một đạo xa lạ nữ âm: “Đàm..... Đàm Quang Hiện tiểu sư phó?”

Nghe ngữ khí, rất có thể lại là ao cá mỗi một con cá.

[đình đình đình, đình chỉ các người tưởng tượng!]

Đàm Quang che chắn Yến Hàn Lai cùng Thẩm Tích Sương, chính sắc truyền âm: [vị cô nương này không phải cá, ta cũng cũng không nuôi cá! Ta từng trong lúc vô ý đã cứu nàng một lần, nàng đối ta rất có hảo cảm.] Hắn nói nắm tay: [không bằng như vậy, vì chặt đứt nàng niệm tưởng, Tạ sư muội, người bồi ta diễn một vở diễn.]

Tạ Tinh Diêu ngưng thần nghe hắn truyền âm, gương mặt nhìn lên.

Trung đình đứng cái thân xuyên đậm tím váy dài cô nương, mắt hạnh trứng ngổng mặt, bộ dáng rất là đáng yêu.

“Là ta.”

Đàm Quang gạt đầu: “Nhiều ngày không thấy, không nghĩ tới ở chỗ này gặp gỡ —— giới thiệu một chút, đây là Diêu Diêu, vị hôn thê của ta.”

Yến Hàn Lai nhàn nhạt ngó hắn.

Cùng với làm cô nương này chết đuối ở Đàm Quang ao cá, không bằng sớm giúp nàng thoát ly khổ hải.

Tạ Tinh Diêu rất là phối hợp, lễ phép mỉm cười: “Ngươi hảo.”

Váy tím cô nương đầu tiên là sững sốt, thực mau ánh mắt dần tối, lui về phía sau hai bước, hiện ra không dám tin tưởng thần sắc: “Là, phải không? Nhị vị..... Thoạt nhìn rất là xứng đôi.”

Tạ Tinh Diêu không đành lòng, yên lặng cúi đầu.

Váy tím cô nương thực mau cáo từ rời đi, Nguyệt Phạn thương hại lắc đầu:

[□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sổ tay □, trò chơi này không bằng không cần. Còn nhớ rõ ta cùng Đàm Quang tiểu sư phó ở trong thành điều tra manh mối khi, cũng từng gặp gỡ cái tiểu hoa yêu —— hắn nói dối ta là hắn đạo lữ, mới làm nhân gia đã chết tâm.]

Trò chơi giả thiết như thế, lại cứ Đàm Quang là cái người thành thật tính tình, không muốn giấu lừa vô tội cô nương, dần dà, chỉ có thể kể hờ cầu sinh.

Đàm Quang thở dài: [yên tâm, chờ ta tu vi đột phá Nguyên Anh, hệ thống liền sẽ không cưỡng chế nuôi cá.]

Trung đình diện tích rất lớn, Yến Hàn Lai không mừng ồn ào bầu không khí,

một mình đi hẻo lánh một ít góc.

Thẩm Tích Sương mang theo tiểu hoa tiểu thảo ấu linh, ấu linh nhóm ríu rít khắp nơi tán loạn, nàng yêu cầu thời khắc giám hộ, đồng dạng đi trước cáo lui.

Tạ Tinh Diệu áp lực nhiều ngày như vậy, hôm nay thật vất vả có thể phóng túng một phen, chính trực cao hứng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại nghe thấy một đạo giống như đã từng quen biết thanh tuyến.

“Đàm Quang Hiện?”

Không được tốt dự cảm nảy lên trong lòng, Tạ Tinh Diệu theo tiếng ngược mắt.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, rõ ràng là bọn họ ở Thẩm phủ tham gia phỏng vấn khi, gặp được Thái Chu cô nương.

Cùng lúc đó, cũng là Đàm Quang một cái phiên xe công lược đối tượng.

Nhớ tới lần đó oanh oanh liệt liệt lật xe, Tạ Tinh Diệu cùng Đàm Quang đều là phía sau lưng lạnh cả người.

Thái Chu đối hấn hảo cảm độ đã sớm giáng đến 0 điểm, sâu kín đầu tới một đạo tầm mắt: “Mấy ngày không thấy, nhị vị quan hệ vẫn là tốt như vậy.”

Tạ Tinh Diệu còn nhớ rõ chính mình thấy nàng khi ngụy trang thân phận, bay nhanh nói tiếp: “Thân huynh muội, người một nhà, quan hệ tự nhiên là tốt.”

Thái Chu nghe vậy liễm mi, đang muốn mở miệng, lại bị một người khác chiếm trước tiên cơ: “Quang Hiện tiểu sư phó!”

Tao. Bánh.

Quen thuộc tiếng nói xuyên thấu màng tai, Đàm Quang khóe mắt co giật.

Không lâu trước đây gặp qua váy tím cô nương vui sướng tiến lên: “Hảo hảo, lại gặp mặt. Người như thế nào còn đãi ở chỗ này? Không tính toán mang theo vị hôn thê đi đi dạo tiệc rượu sao?”

Thải Chu ngần ra: “Vị hôn thê?”

“Thải Chu tử tử!”

Váy tím cô nương thể nhưng cùng nàng nhận thức, tươi sáng cười khai: “Vị này váy đỏ tiên trưởng, chính là Quang Hiện tiểu sư phó vị hôn thê.”

Đàm Quang:.....

Tạ Tinh Diêu:.....

[úc.]

Nguyệt Phạn dừng lại trong miệng nhấm nuốt động tác: [không.]

Không ngoài sở liệu, chỉ là giây lát, Thải Chu cau mày: “Vị hôn thê ——?

Không phải thân muội muội sao?”

Nhân nàng một câu, nguyên bản ồn ào không ngừng bốn phía, lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Yêu ảnh lắc lư, không biết là ai khe khẽ nói nhỏ: “A? Đây hai người hẳn là không phải vị hôn phu thê đi. Ta phía trước nhìn thấy cái thiếu niên lang, nhân cô nương này nhiễm mùi hoa tâm sinh không vui, vì nàng trừ hết cái khác yêu vật lưu lại khí vị..... Ta còn tưởng rằng hai người bọn họ mới là một đôi đâu.”

[xong, xong đời.]

Dự cảm đến sắp đã đến bi kịch, Đàm Quang tâm như tro tàn: [ta ở Tú Thành phó bản đau khổ kiên trì lâu như vậy, cứ nhiên muốn ở cuối cùng một khắc lật xe..... Hai người hạ ngã hảo cảm độ, tương đương lưỡng đạo thiên lôi. Nếu ta bị đánh chết, các bằng hữu, vì ta nhặt xác.]

Tạ Tinh Diêu cắn răng: [đừng nóng vội, ta nơi này còn có cái biện pháp.]
Tĩnh mạch lan tràn, không rõ chân tướng yêu vật nhóm hai mặt nhìn nhau.
Thật lâu sau, với đình trệ trong không khí, chợt vang lên một tiếng cười thảm.

“Cái gì vị hôn thê, kia đều là chuyện quá khứ.”

Đàm Quang cười đến thê lương, tướng mạo mất tinh thần: “Ta bên ngoài phiêu bạt nhiều năm, hồi lâu chưa từng trở về nhà, thẳng đến giờ này khắc này nhìn thấy cha mẹ..... Mới biết được chính mình lại có cái muội muội.”
Bọn họ hai nam hai nữ, vừa vặn có thể tạo thành một nhà bốn người, phù hợp “Giờ này khắc này nhìn thấy cha mẹ” lý do thoái thác.

Thải Chu lòng có sở cảm, nhìn về phía Tạ Tinh Diêu: “Hay là cái kia muội muội ——”

“..... Không sai.”

Tạ Tinh Diêu ai thanh: “Ta chỉ biết chính mình có cái ca ca, lại chưa từng cùng hắn gặp qua. Thẳng đến huynh trưởng giờ này khắc này nhìn thấy cha mẹ, ta mới bỗng nhiên minh bạch, vì sao chúng ta hai người sẽ như vậy nhất kiến như cố.”

Làm không khí tổ Ôn Bạc Tuyết thập phần phối hợp, nghe vậy hai mắt vô thần, biểu tình hồng mắt: “Sao, như thế nào như thế?!”

Có hấn khai cái này đầu, quần chúng gian lập tức vang lên thanh thanh kinh hô: “Trời ạ!”

“Này, này cũng quá tàn nhẫn!”

Váy tím cô nương không đành lòng: “Mới vừa rồi ở trung đình nhập khẩu nhìn thấy, các người vẫn là vui mừng một đôi..... Vận mệnh vì sao như thế làm tiện có tình người?”

[làm ta sợ muốn chết làm ta sợ muốn chết.]

Đàm Quang thở phào một hơi: [tuy rằng thái quá, nhưng các nàng giống như tin —— này đều có thể không lật xe, tuyệt chỗ phùng sinh a!]

Hắn một câu khó khăn lắm nói xong, lại thấy Thái Chu sắc mặt hơi trầm xuống: “Mới vừa rồi vẫn là một đôi?”

Thái Chu: “Nhưng ta nhớ rõ, vài ngày trước, các người còn không phải là một đôi huynh muội sao?”

Tạ Tinh Diêu động tác cứng đờ.

Không xong.

Bọn họ phía trước vì trà trộn vào Thẩm phủ, cố ý đi tìm Thái Chu hỗ trợ, mà kia sự kiện..... Hiển nhiên phát sinh ở hôm nay phía trước.

Logic tất cả đều giải thích đến thông, thời gian trình tự lại sai rồi.

Cái này biến chuyển không tưởng được, Đàm Quang lại một lần tâm như tro tàn:

[xem ra lật xe là ta vô pháp thoát khỏi vận mệnh, các bằng hữu, bảo trọng.

]

[không.]

Nguyệt Phạn cắn răng: [ổn định, còn có ta.]

“Các vị, xin nghe ta nói.”

Bạch y nữ tu rũ mắt che mặt, ngữ ý ai ai: “Kỳ thật mấy ngày phía trước, bọn họ đã đã biết lẫn nhau huynh muội quan hệ, sở dĩ có thể khôi phục hôn ước, đó là bởi vì ——”

Nguyệt Phạn: “Liên ở vừa mới, ta nói cho bọn họ một bí mật.”

Trong nháy mắt, toàn bộ trung đình đều an tĩnh.

Mùi hoa sâu kín, gió lạnh rào rạt, tứ phía không tiếng động, chỉ có nàng buồn bã nói nhỏ xỏ xuyên qua trước sau.

“Ta là Quang Hiện mẹ kế, theo lý mà nói, hấn cùng nữ nhi của ta bốn ứng cùng cha khác mẹ, nhưng.....”

Không biết như thế nào, Ôn Bạc Tuyết theo bản năng cảm thấy không ổn.

Đương hấn thuận thế cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy Nguyệt Phạn bi thiết ánh mắt, thảm thống mà quyết tuyệt.

“Xin lỗi, A Tuyết, ta lừa ngươi.”

Nguyệt Phạn chăm chú nhìn hấn hai mắt: “Kỳ thật Diêu Diêu đều không phải là người thân sinh nữ nhi, mà là ta cùng tiền nhiệm đạo lữ hài tử.”

Đến, hấn từ đứng ngoài cuộc không khí tổ, biến thành một nhà bốn người xanh mướt cha.

Ôn Bạc Tuyết hai mắt vô thần, biểu tình hồng mắt: “Sao, như thế nào như thế?!”

Ôn Bạc Tuyết truyền âm hò hét: [cái gì cốt truyện a này!!!]

Nguyệt Phạn: [ta cũng không hiểu a!!!]

“Bí mật này đã trong lòng ta lặn vài thập niên, hôm nay thấy hai đứa nhỏ mắt hồn mắt vía, lấy nước mắt rửa mặt, ta có thể nào nhẫn tâm không nói cho bọn họ chân tướng?”

Nguyệt Phạn lau đi đáy mắt không tồn tại nước mắt tích: “Điều Điều, Quang Hiện, không phải sợ, các người không hề huyết thống quan hệ, vẫn cứ có thể làm một đôi uyên ương.”

[ổn định.]

Cốt truyện lên lên xuống xuống, Đàm Quang miễn cưỡng ổn hạ tâm thần: [duy nhất đáng giá chúc mừng chính là, trận này diễn, rốt cuộc muốn diễn xong rồi.]

Lại là một sát.

Ngắn ngủi yên lặng, đột nhiên vang lên một khác nói nữ âm: “Mẫu thân?”

Nữ tử chần chờ: “Các người hai người, không phải đạo lý sao?”

Không. Là. Đi.

Đàm Quang tuyệt vọng quay đầu lại.

Nuôi cá, tổng muốn trả giá đại giới.

Có khi nhìn như thuận buồm xuôi gió, kỳ thật không phải không báo, chỉ là thời điểm chưa tới.

Trong một góc đứng, đúng là hắn cùng Nguyệt Phạn ở trong thành sưu tập manh mối khi, từng gặp qua cái kia cô nương.

Cô nương này chính tai nghe qua, Đàm Quang công bố hắn cùng Nguyệt Phạn hai người chính là đạo lữ.

Tuyệt.

Nguyệt Phạn nàng không hiểu, cũng không rõ: [cứu mạng a! Vì cái gì nàng cũng ở chỗ này?!]

Ôn Bạc Tuyết kiệt lực bảo trì trên mặt bình tĩnh, cuồn hạ định thân chú: [sao sao làm sao bây giờ?]

Đàm Quang: [này cái gì phát rò Tu La tràng, ta cũng không biết a!]

“..... A.”

Lại là ngay lập tức yên tĩnh, ăn dưa quần chúng nhóm chưa chải vuốt rõ ràng nhân vật quan hệ, chợt nghe bạch y nữ tu lạnh giọng cười cười.

“Đều là chuyện quá khứ.”

Nguyệt Phạn cười đến buồn bã: “Vài thập niên trước, ta đích xác cùng hắn tình đầu ý hợp, kết làm đạo lữ. Nhưng mà đàm Quang Hiện trời sinh tính không kèm chế được phóng túng ái tự do, hắn chỉ ở đi khắp toàn bộ Tu chân giới, đến nỗi ta, căn bản vô pháp đem hắn lưu lại.”

Ôn Bạc Tuyết đại não mắc kẹt: [a?]

Tạ Tinh Diệu đại chịu chấn động: [a!]

Đàm Quang không hổ là võng văn tay bút, thực mau cùng thượng nàng tiết tấu: “Nhưng người như thế nào sẽ..... Ai.”

“Không sai. Nếu làm không thành người tân nương ——.”

Nguyệt Phạn cười lạnh: “Ta đây gả cho cha ngươi, làm người tân nương!”

Tạ Tinh Diêu:.....

Biến thành phát rồ tiều. Mẹ văn học phải không!

Ôn Bạc Tuyết hai mắt vô thần, thần sắc hồng mắt: “Sao, như thế nào như thế?!”

Tạ Tinh Diêu:.....

Người nhân vật này hảo đáng thương, thê ly tử tán a!

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, thật lớn cầu huyết mưa rào có sấm chớp thổi quét toàn trường.

Tú Thành tinh quái nhóm nào từng gặp qua như vậy cảnh tượng, sôi nổi mắt lộ ra sợ hãi, cảm khái Nhân tộc hiểm ác.

“Từ từ.”

Thải Chu suy nghĩ lung lay, như suy tư gì: “Nếu đàm Quang Hiện là bạch y cô nương đời trước đạo lữ, mà vị cô nương này mới vừa rồi lại nói, nàng giống như trên mặc cho đạo lữ sinh hạ nữ nhi.”

Nàng một đốn: “Cái này nữ nhi, vừa lúc là ——”

Mang theo thương xót cùng đồng tình, ở lệnh nhân tâm giạt mình tĩnh mịch, vô số ánh mắt chậm rãi di tới.

Này đều có thể đem cốt truyện liền thượng, thật giỏi.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: [hủy diệt đi.]

Trước mắt bao người, thiếu nữ áo đỏ thân hình run rẩy, nhìn phía nàng cùng cha khác mẹ huynh trưởng, cũng là nàng thâm ái vị hôn phu, trước mắt đều là không dám tin tưởng: “Cha.....?”

Tướng mạo tuấn lãng tuổi trẻ hòa thượng đồng tử kịch chấn: “Nữ, nữ nhi.....?”

Đàm Quang khuôn mặt vặn vẹo: [sao..... Tại sao lại như vậy?]

Nguyệt Phạn ánh mắt nhu hòa: “Không thể tưởng được, chúng ta một nhà ba người, cư nhiên lấy như vậy phương thức đoàn tụ.”

Nàng nói một đống, nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết: “Hài tử, hần không hề là cha người. Ngoan, kêu gia gia.”

Nguyệt Phạn: [có bệnh a!!!]

Trong một góc, duy nhất người thành thật Ôn Bạc Tuyết hai mắt vô thần, thần sắc hồng mắt: “Như thế nào như thế?!”

Ôn Bạc Tuyết: [???]

Khi đến tận đây khắc, một hồi ảnh gia đình tường rớt cuốc rơi xuống màn che.

Khe khẽ nói nhỏ tiếng động chưa ngừng lại, cách đó không xa, chậm rãi đi tới một bộ xanh đen.

Có tinh quái lập tức ra tiếng: “Đây là cái kia cấp hồng y cô nương xưa tan yêu khí người thiếu niên!”

Bỗng nhiên bị vài đạo ánh mắt nhìn thẳng, Yến Hàn Lai không được tự nhiên mà nhú mày.

Hắn thói quen độc lai độc vãng, trong lúc vô ý nhìn thấy mấy khoản nào đó người vừa ý điểm tâm, vốn muốn tới hỏi thưởng vừa hỏi, không nghĩ tới, nơi này không quá thích hợp.

“Chúc mừng a huynh đệ!”

Một cái thụ yêu thanh niên về phía trước vài bước: “Người thích cái kia cô nương, nàng vốn có ý trung nhân, không nghĩ tới kia ý trung nhân đầu tiên là thành nàng huynh trưởng, lúc sau lại cùng nàng cha con tương nhận, người một nhà đoàn tụ. Nói ngắn lại, người có cơ hội lập!”

Yến Hàn Lai:.....?

Ánh mắt xuyên qua trùng điệp yêu ảnh, hắn xa xa trông thấy mấy trương quen thuộc gương mặt.

Đàm Quang mặt xám như tro tàn, ngốc lập một bên.

Ôn Bạc Tuyết hai mắt bên trong đánh mắt cao quang, bần lầy nằm liệt ngời ở góc tường, phảng phất tao ngộ trong cuộc đời lớn nhất phản bội cùng suy sụp.

Tạ Tinh Diệu xấu hổ cười cười, triều hắn vẫy vẫy tay.

Nguyệt Phạn trầm mặc một hồi lâu, chỉ chỉ Đàm Quang: “Lai Lai, đây là người thúc.”

Lại chỉ chỉ Ôn Bạc Tuyết: “Người gia.”

Yến Hàn Lai hắn không hiểu, cũng không nghĩ lý giải.

Các người lại bắt đầu phải không.

Đàm Quang Tú Thành phó bản, rốt cuộc được như ý nguyện viên mãn kết

thúc.

Hắn nuôi cá nhiều ngày, cho đến cuối cùng, mặc dù kích phát kinh thiên động địa sử thi cấp bậc Tu La tràng, sở hữu công lược đối tượng hảo cảm độ vẫn đều bảo trì ở 60 trở lên.

Bao gồm vốn đã đối hắn chán ghét đến cực điểm Thái Chu.

Phân biệt hết sức, váy tím cô nương vố vố hắn đầu vai: “Tiểu sư phó, kiên cường.”

Thái Chu thở dài một hơi: “Quang Hiện, kiên cường.”

Cuối cùng xuất hiện thiếu nữ che giấu không được đồng tình chi sắc, xem hắn, lại nhìn xem Ôn Bạc Tuyết: “Ai, kiên cường.”

Đàm Quang:.....

Này không phải hắn trong lòng cùng đi xem mưa sao băng.

—— này rõ ràng là cùng nhau tới xem mưa rào có sấm chớp a!

Chapter 58

Thác trận này cầu huyết đại kịch phúc, ở thành chủ khoan thai tới muộn phía trước, mấy người đều hướng trên mặt dùng một đạo thuật dịch dung.

“Tu chân giới bản □ đông tổ □.”

Đàm Quang lòng còn sợ hãi, liếc liếc mắt một cái thức hải trung hảo cảm độ hệ thống: “Có tình nhân chung thành một nhà thân, quả thực không giả.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ hơi nhiệt gương mặt: “Hiện tại từ ta đơn phương tuyên bố, thuật dịch dung chính là Tu chân giới tốt nhất chú thuật, không gì sánh nổi.”

Bọn họ vì giúp Đàm Quang lấp liếm, không thể không ở trung đình trình diễn vừa ra kinh thể hải tục ảnh gia đình, từ đây trở thành buổi tiệc tiêu điểm.

Thẳng đến dùng thuật pháp lạng lẽ giấu đi tướng mạo, mới rút cuộc thoát khỏi vô số đạo xem náo nhiệt ánh mắt.

Nguyệt Phạn thở dài: “Chờ lát nữa tùy tiện cấp thành chủ biên cái lấy cớ, liền nói chúng ta không mộ danh lợi, không nghĩ đem chân thật khuôn mặt triển lộ bên ngoài đi.”

Ôn Bạc Tuyết: “???”

Người này còn không có cũng không lâu trước khiếp sợ trung phục hồi tinh thần lại, hai mắt đại ra vô thần, khả năng đang ở ném thử loát thanh nhân vật quan hệ.

“Bất quá nói trở về,” Tạ Tinh Diệu tò mò ghé mắt, “Yến công tử không phải

chán ghét quá mức âm ỉ địa phương sao? Vì sao lại đột nhiên đã trở lại?”

Yến Hàn Lai:.....

Thanh y thiếu niên sắc mặt không thay đổi, âm điệu lãnh đạm: “Bất quá là nghĩ đến nhìn xem, đến tốt cùng người nào gặp phải trò khôi hài.”

Tạ Tinh Diêu sớm thành thói quen hắt âm dương quái khí, nghiêm trang mở miệng phản bác: “Cái này kêu tùy cơ ứng biến!”

Nàng nói được đúng lý hợp tình, chợt thấy bên tai xẹt qua một trận hương thơm gió lạnh, theo ngọn nguồn nhìn lại, nhìn thấy thành chủ nghề sanh.

Nữ yêu tướng mạo vốn là xuất chúng, trải qua một phen trang điểm chải chuốt, càng là hiện ra khuynh quốc khuynh thành chi tư.

Tóc mây dừng phượng thoa, hồng y côی như lửa, yểu điệu lượn lờ, nhìn quanh lưu sóng, đuôi mắt mạt khai một sợi chu sa hồng, đã có kiều căng trương dương mị sắc, cũng có lười biếng thanh u mờ mịt chi khí, phút chốc mà ánh mắt khẽ nhúc nhích, đảo qua Tạ Tinh Diêu gương mặt.

Không phải ảo giác, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau nháy mắt, thành chủ cười cười.

“Làm sao thay đổi tướng mạo?”

Nàng lên sân khấu có thể nói kinh diễm đến cực điểm, đưa tới không ít tinh quái sôi nổi ghé mắt.

Nghê sanh đôi này không chút nào để ý, bước chân không gì dừng lại, lập tức đi vào mấy người trước người, lộ ra hoang mang chi sắc: “Là ai lau sạch mùi hoa?”

Đối với chính mình lưu lại hơi thở, Yêu tộc thường thường phá lệ nhảy bén. Tạ Tinh Diệu đang muốn giải thích, liền nghe phía sau có người theo tiếng: “Ta.”

Nàng tốc tốc quay đầu, xem một cái Yến Hàn Lai.

Mặc dù đối mặt Tú Thành thành chủ, hấn thần sắc cũng tuyệt đối không thể xưng là “Ôn hòa có lễ”, giờ phút này chính lười nhác vẫy quanh hai tay, ngữ khí lãnh đạm, khiêu khích thoáng nhường mảy.

Gây chuyện tinh.

“Yến công tử nói Yêu tộc khừu giác nhảy bén, ta nếu lay dính thành chủ hương khí, khả năng sẽ đưa tới rất nhiều tình quái chú ý.”

Không khí cứng đờ, Tạ Tinh Diệu nhảy bén giác ra một tia không thích hợp, lễ phép cười cười: “Ta tính tình nội hướng, không mừng đã chịu quá nhiều chú ý, chỉ nghĩ an an tĩnh tĩnh quá xong trận này buổi tiệc, thường xuyên qua lại, liền làm ơn Yến công tử đem mùi hoa trừ bỏ —— ngài xem, chúng ta mỗi người đều đã dịch dung, cũng là vì có thể thanh tịnh một ít.”

Này tự nhiên là rõ đầu rõ đuôi lời nói dối.

Thành chủ bản nhân tại đây, nàng không có khả năng thần ngôn “Yến công tử cảm thấy mùi hoa quá nồng quá khó nghe”, nếu không chắc chắn rước lấy đối phương không mau. Thô sơ giản lược suy nghĩ dưới, đây là thỏa đáng nhất lấy cớ.

Loại này lý do thoái thác vừa ra, không khác đem nguyên nhân ôm tới rồi nàng trên người mình.

Không dự đoán được Tạ Tinh Diệu thế nhưng sẽ vì hắn nói chuyện, Yến Hàn Lai không mở miệng nữa, hàng mi dài nhẹ nhàng vừa động.

Thành chủ hừ cười: “Phải không?”

Nàng tâm tư dữ dội tinh tế, không nhìn chăm chăm Tạ Tinh Diệu, ngược lại rất có thâm ý mà nhẹ nhàng mây sao, ánh mắt từ từ, xẹt qua Yến Hàn Lai.

Tựa hồ, không khí thoáng hòa hoãn điểm nhi.

Tạ Tinh Diệu nếm thử nói sang chuyện khác: “Bất quá thành chủ thật là lợi hại. Ta không chỉ có quanh thân mùi hoa tần cỗi, còn triệt triệt để để thay đổi dung mạo, ngài chỉ dùng liếc mắt một cái, liền đem ta nhận ra tới.”

Hoa mẫu đơn yêu thích nhất người khác khen, nghe vậy dương môi: “Bởi vì người khí vị rất dễ nghe.”

Nàng làm như người người trong không khí hương vị, ngữ điệu biếng nhác nhiên, âm cuối lưu luyến như câu: “Không chỉ có Tú Thành cỏ cây tinh quái, Quỷ Vực u hồn, Ma Vực dị chủng, còn có U đồ đám kia man thú, hẳn là đều sẽ thích người.”

U Châu.

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Căn cứ nguyên tác suy đoán, đây là bọn họ tiếp theo cái mục đích địa.

U đồ cũng bị gọi “Vạn yêu chi thành”, xem tên đoán nghĩa, là bày yêu hội tụ địa phương.

Tu chân giới diện tích rộng lớn vô ngần, mỗi tòa thành trì đều có này đặc

sắc, vô luận Bắc Châu vẫn là Tú Thành, đều cho nàng để lại mười phần khắc sâu ấn tượng.

Nhưng nhìn chung □ Thiên đồ □ nguyên văn, cốt truyện để cho Tạ Tinh Diệu vì này hướng tới, đương thuộc U đồ.

Vạn yêu chi thành, ý nghĩa trong thành bá tánh, gần tám phần toàn là Yêu tộc.

Mà chúng nó nguyên hình ——

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, bay nhanh xem một cái Yến Hàn Lai.

Lắc lư lỗ tai, màu hồng nhạt móng vuốt, mềm như bông cái đuôi.

Nếu đúng như thành chủ lời nói, nàng hơi thở thực thảo thú loại thích, kia U đồ với nàng.....

Chẳng phải là có thể tùy tâm sở dục lông xù xù thiên đường!

Thực hảo, đã bắt đầu mong đợi.

Nghê sanh cười khế: “Chẳng qua yêu thú ác quỷ đều là dã man hạng người, một lòng thèm người huyết nhục. Chỉ có chúng ta này đồ tinh quái thuần nhiên vô hại, sẽ không thương người mảy may.”

Nàng dứt lời một đốn, quanh thân thiên hương dật khai, thẳng thắm tâm tì:

“Nghe nói tiểu đạo trưởng nhóm ngày mai liền phải rời khỏi, nhân sinh khổ đoản, không bằng cùng ta tới kịp thời hành một hàng nhạc.”

Tú Thành tinh quái, thật sự thực mở ra.

Tạ Tinh Diệu bị nàng dụ đến không biết làm sao, nề hà càng là áp ứng, trước mắt hoa mẫu đơn yêu liền cười đến càng hoan.

Không chờ nàng có điều trả lời, phía sau vang lên một đạo xa lạ nam âm.

“Thành chủ, này vài vị đó là hàng phục Thẩm Tu Văn tiên môn đạo trưởng?”

“Đúng là.”

Nghê sanh xoay người, khoe môi vẫn là nhạt nhẽo ý cười, trong bất tri bất giác, nhiều ra vài phần trên cao nhìn xuống kiêu căng: “Ta tới vì đại gia giới thiệu giới thiệu.”

*

Vạn hạnh, tuy rằng trên đường suýt nữa lật xe phát sinh ngoài ý muốn, nhưng trận này buổi tiệc, chung quy vẫn là bình an hạ màn.

Bị phong ấn với cây đào tiên cốt có thể lấy ra, giao từ Ôn Bạc Tuyết bảo quản.

Cây đào khô héo, Thẩm Tích Sương trở lại cây trúc thể xác, nhân linh lực tiêu hao quá lớn, tạm thời lâm vào trầm miên bên trong.

Hết thầy trở về quỹ đạo, cũng liền đến đoàn người cáo biệt Tú Thành, đi trước sư môn phục mệnh thời điểm.

Nghê sanh thành chủ tài đại khí thô, cố ý chuẩn bị hai con tàu bay.

Một con thuyền đi trước Đàm Quang Vạn Phật Tự, một khác con tắc thẳng đến Lăng Tiêu Sơn.

“Các bằng hữu, bảo trọng. Đây là ta nhầm chán khi viết thoại bản tử đại cương, linh cảm nơi phát ra với cùng Nguyệt Phạn đạo hữu ngày thường tham thảo, không có gì lấy đến ra tay cáo biệt lễ vật, dứt khoát đem nó tặng

cho các người đi.”

Sắp chia tay hết sức, Đàm Quang cảm khái vạn ngàn: “Tuy rằng cùng các người nhận thức không bao lâu, nhưng..... Không nói nhiều, mọi người đều hiểu. Chờ mong lần sau gặp mặt.”

Hắn cân nhắc một hồi lâu tìm từ, không phải cảm thấy quá làm ra vẻ, chính là cảm thấy quá trắng ra, nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát hàm hồ mang quá.

Thế kỷ 21 tân tân nhân loại từ ngữ thiếu thốn trình độ, bởi vậy có thể thấy được một chút.

“Nếu có hứng thú, hoan nghênh các vị lại đến Tú Thành ngắm cảnh.”

Nghê sanh che miệng cười khế: “Không ngừng Tạ tiểu tiên trưởng..... Ta xem chư vị đều là long phượng chi tử, Thành chủ phủ tùy thời xin đợi.”

Ôn Bạc Tuyết sợ hãi lui về phía sau một bước.

“Đa tạ chư vị cứu ta với tâm ma bên trong!”

Võ quán quán chủ Long Bình sớm nghe tin tới rồi, hai tay ôm quyền: “Đặc biệt Tạ Tinh Diệu đạo trưởng, đại ân đại đức, suốt đời khó quên!”

Nói ngắn lại, cùng mọi người chúng yêu từng cái cáo biệt sau, tàu bay rời cuộc lên đường.

“A ——”

Tạ Tinh Diệu nằm trên sàn nhà, bạch tuộc giống nhau diêu cánh tay đuổi chân, đại đại đuổi một cái lười eo: “Một chết ta!”

Bước lên tàu bay về sau, Yển Hàn Lai theo thường lệ đơn độc trở về phòng nghỉ tạm, Thẩm Tích Sương hồn phách sống ở ở cây trúc bên trong.

Bọn họ ba cái người xuyên việt đi vào Ôn Bạc Tuyết sương phòng, thảo luận kế tiếp kế hoạch.

“Ngày hôm qua kia tràng buổi tiệc, thiêu chết ta 80% não tế bào.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Còn có cùng Thẩm Tu Văn kia tràng chết đuối —— bất quá hiện tại hồi tưởng lên, kỳ thật còn rất kích thích.”

Hồi tưởng khởi ngày ấy nghìn cân treo sợi tóc cảnh tượng, Ôn Bạc Tuyết cả người một năm liệt: “Đừng đừng đừng, lúc ấy có rất nhiều lần, ta đều cảm thấy chính mình sắp chết rồi.”

Nguyệt Phạn cười: “Lúc ấy giả khóc chơi soái thời điểm, như thế nào không gặp người như vậy?”

“Bất quá,” Tạ Tinh Diệu tùy nàng cười cười, ngữ khí lại là tiệt hoãn, “Các người có cảm thấy hay không, có chút kỳ quái.”

Hai người ngẩn ra, không hẹn mà cùng giương mắt xem nàng.

“Người là nói.....”

Nguyệt Phạn một lời trúng đích: “Nguyên tác cùng hiện thực chi gian, tồn tại rất lớn sai biệt sự?”

“Ân.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Bạch Diệu Ngôn trung mị thuật, Tu Di giáo xuyên qua thời gian trận pháp, này đó đều là □ Thiên đồ □ chưa bao giờ đề qua sự tình. Nếu trước kia nhiều vô số còn có thể giải thích vì chi tiết thượng sơ hờ, mấy ngày nay ở Tú Thành phát sinh hết thảy, hiển nhiên đem nguyên tác cốt truyện hoàn toàn lật đổ.”

Nguyên tác từng chỉ ra quá Thẩm Tích Sương hung thủ thân phận, nhưng mà đái bọn họ kéo tơ lột kén, mới phát hiện nàng bất quá là chỉ dê thể tội. “Như vậy tưởng tượng, chúng ta trải qua quá mỗi cái phó bản, kỳ thật đều cùng nguyên văn có điều xuất nhập.”

Nguyệt Phạn khẽ vuốt lòng bàn tay: “Nguyên tác giống như là đem chuyện xưa mặt ngoài phô khai..... Đến nỗi chân chính phát sinh quá cái gì, tác giả căn bản không đi miệt mài theo đuổi.”

Ôn Bạc Tuyết: “Có có lệ đẩy nhanh tốc độ chi ngại.”

Tuy rằng nói như vậy có chút kỳ quái, nhưng Tạ Tinh Diêu tổng cảm thấy.....

□ Thiên đồ □ tác giả, tựa hồ cũng không thập phần hiểu biết câu chuyện này.

“Bỗng nhiên nghĩ đến một việc.”

Ôn Bạc Tuyết theo bản năng giơ lên tay phải, thực mau cảm thấy chính mình giống cái trả lời vấn đề tiểu học sinh, ngượng ngùng bắt tay buông: “Yến công tử là trong đó một cái phó bản vai ác Boss, các người nói, hắc chuyện xưa có thể hay không cũng có ẩn tình a?”

Tạ Tinh Diêu động tác dừng lại.

“Đối nga.”

Nguyệt Phạn như suy tư gì, mặt lộ vẻ rối rắm: “Bất quá đi..... Nguyên tác tuy rằng che giấu rất nhiều chi tiết, nhưng nó viết quá sự tình, cơ hồ toàn đã xảy ra. Yến công tử sẽ ở phía sau tới cướp đi tiên cốt, tàn sát Nam Hải tiên môn, hẳn là làm không được giả.”

“Cùng hấn ở chung lâu như vậy, ta cảm thấy Yến công tử không giống người xấu.”

Ôn Bạc Tuyết ôm chặt trong lòng ngực gói đầu: “Thảm Tu Văn dùng hết toàn lực đánh bất ngờ lại đây thời điểm, cũng là hấn cho chúng ta chặn lại kia một đạo sát chiêu. Các người nói, hấn vì cái gì muốn huyết tẩy cái kia môn phái a?”

Loại chuyện này hại người mà chẳng ích ta, trừ bỏ chân chính thích giết chóc như mạng kẻ điên, người bình thường làm không được.

Ôn Bạc Tuyết tâm tư đơn thuần, cùng nhau đã trải qua nhiều như vậy thiên rèn luyện cùng mạo hiểm, hấn đã sớm theo bản năng đem Yến Hàn Lai coi như đồng bọn.

Cái này đề tài có chút trầm trọng, một cái chớp mắt trầm mặc, Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên nhớ tới Yến Hàn Lai tâm ma.

Tối tắm lao ngục, khắp nơi máu tươi, còn có gậy ở trên người hấn vết roi cùng ác chú.

Này hai người chi gian..... Có lẽ có thể hình thành nhân cùng quả.

“Tuy rằng không rõ ràng lắm hấn nhập ma nguyên nhân, nhưng trong tiểu thuyết không phải thường xuyên như vậy viết sao.”

Làm internet văn học thâm niên người yêu thích, Nguyệt Phạn đánh ra một cái vang chỉ: “Nữ chủ xuyên qua đến vai ác hắc hóa phía trước, không ngừng báo cho hấn bỏ ác theo thiện, lòng mang thiện niệm, dần dà, ở chân thiện mỹ dễ chịu hạ, vai ác thành công bỏ gian tà theo chính nghĩa, làm

người tốt.”

Ôn Bạc Tuyết bưng tỉnh đại ngộ: “Chúng ta cũng có thể thử đem hấn kéo về chính đạo!”

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng mà nghe, trong đầu hiện lên Yến Hàn Lai hung ác nham hiểm châm chọc cười.

Nàng cảm thấy Yến Hàn Lai có lẽ không phải cực ác, chỉ là một loại không đằm nam tường không quay đầu lại bướng bỉnh.

Nhưng Tạ Tinh Diệu vẫn là hỏi: “Như thế nào kéo?”

Nàng bên cạnh người bạch y nữ tu muốn nói lại thôi, nhẹ nhàng khụ khụ.

“Ta xem qua tuyệt đại đa số trong tiểu thuyết, cứu vớt vai ác nam chính biện pháp, là làm nữ chủ cùng hấn yêu đương.”

Nguyệt Phạn xua tay: “Bất quá chúng ta không cần phải a không cần phải!”

Nàng nói một đốn, từ quần áo móc ra cái túi trữ vật, cúi đầu mân mê sau một lúc lâu, cùng với bạch quang nhoáng lên, hiện ra mấy sách thoại bản.

“Ước tưởng người hướng thiện đâu, trực tiếp rút canh gà giảng đạo lý lớn là không thể thực hiện được.”

Nguyệt Phạn nói: “Tổng kết xuống dưới đơn giản hai cái biện pháp, một là thời thời khắc khắc đãi hấn hảo, làm hấn cảm thấy nhân gian có chân tình, thế gian có chân ái; cái thứ hai biện pháp đâu, chính là thay đổi một cách vô tri vô giác —— thấy này đó thư sao?”

Ôn Bạc Tuyết cùng Tạ Tinh Diệu song song gật đầu.

“Ta cùng Đàm Quang tiểu sư phó sưu tầm Tú Thành khi, từng đi ngang qua

một cái thư phôi. Đôi ta đều đối Tu chân giới tiểu thuyết rất cảm thấy hứng thú, liền tùy tay mua mấy quyển.”

Nguyệt Phạn cười cười: “Tu chân giới yêu nhất viết lòng mang đại nghĩa, phé sài nghịch tập chuyện xưa. Này đó đều là từ ta tỉ mỉ chọn lựa quá thoải bản tử, mang đi cấp Yến công tử nhìn một cái, định có thể làm hấn lĩnh hội hiệp tình hiệp nghĩa.”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết rất là cổ động: “Đây là thay đổi một cách vô tri vô giác a!”

Hấn lòng có tò mò, cầm lấy trong đó một sách, cao giọng niệm ra tên sách:

“Bá đạo Ma Tôn ——”

Ôn Bạc Tuyết đồng tử kịch chấn: “□ Bá đạo ma tôn yêu ta: Ngược ái có chạy đằng trời □?”

“Xin lỗi xin lỗi lấy sai rồi, là này bôn!”

Nguyệt Phạn bay nhanh mở ra túi trữ vật, lại lấy ra mấy sách thoải bản nhét vào trong tay hấn: “Người lấy kia bôn, là Đàm Quang vì tiêu khiển giải buồn, tùy tay viết đại cương sổ thu chi văn.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, ngoài phòng bỗng dựng truyền đến một trận tiếng đập cửa.

Yến Hàn Lai thanh tuyến thanh lãnh sạch sẽ, nghe không ra cảm xúc phập phồng: “Ôn đạo trưởng, ta tới còn thư.”

Ôn Bạc Tuyết nhỏ giọng giải thích: “Yến công tử đam mê chú thuật bí pháp, từng ở ta nơi này mượn bôn điển tịch.”

Giải thích xong, Ôn Bạc Tuyết giương giọng: “Mời vào.”

Cửa gỗ mở ra, thiếu niên thân như mây hải thanh từng, ở phản quang phía dưới dung hơi hiện mơ hồ, chỉ có một đôi mắt phượng trong suốt trong sáng, hờ hững nâng lên mí mắt, tầm mắt đưa bọn họ từng cái đảo qua.

Sau đó dừng ở đây đất thoai bản tử thượng.

Nguyệt Phạn mặc danh chột dạ, bàn tay tráo thượng trong đó một quyển, lòng bàn tay linh lực mờ mịt, che khuất vô cùng bắt mắt □ Bá đạo ma tôn yêu ta □.

Ôn Bạc Tuyết cười mỉa một tiếng, yên lặng đem sách dịch đến chính mình phía sau.

Tạ Tinh Diệu:.....

Các người hai cái thật sự hảo giầu đầu lòi đuôi a!

Yến Hàn Lai hiểu được đúng mực, cùng bọn hắn vẫn luôn lưu có không mạn không nhạt khoảng cách cảm, thấy thế vẫn chưa mở miệng dò hỏi, đem thư trả lại cấp Ôn Bạc Tuyết sau nói thanh tạ, thực mau xoay người rời đi.

“..... Nói ngắn lại.”

Cửa phòng đóng lại, Nguyệt Phạn thở phào một hơi: “Trước thử đem này đó thư đưa đi cho hắn nhìn xem đi. Chúng ta ba người, ai cùng Yến công tử quan hệ tốt nhất?”

Không hề nghi ngờ, tất nhiên là Ôn Bạc Tuyết.

Tạ Tinh Diệu tay phải đã là nâng lên, đang muốn chỉ hắn, nâng lên hai mắt

một sát, lại thấy đến lưỡng đạo thẳng lằng lằng trông lại ánh mắt.

Ôn Bạc Tuyết nắm chặt song quyền, hướng nàng thật mạnh gật đầu.

Nguyệt Phạn thoả thuê măn nguyện, triều nàng vờn một cái ngón tay cái.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu chỉ trụ chính mình chớp mũi: “Ta? Không có khả năng.”

*

Kết quả vẫn là tới.

Tạ Tinh Diệu yên lặng cúi đầu, xem một cái trong lòng ngực ôm tam quyền sách, gõ vang Yến Hàn Lai phòng ngủ cửa gỗ.

Cửa phòng kéo kẹt mở ra, làm như không dự đoán được ngoài cửa người là nàng, thiếu niên hơi hơi nhú mày: “Như thế nào?”

Tạ Tinh Diệu nhẹ nâng hai tay, hướng hấn triển lãm trong tay chi vật: “Ta tới cấp Yến công tử tặng lễ, Yến công tử lại muốn đem ta cạy chi ngoài cửa sao?”

Hấn nắm lấy không ra trước mắt cô nương này tâm tư, nhấp môi nghiêng đi thân mình, vì nàng nhường ra một cái thông đạo.

“Mới vừa rồi Yến công tử đi còn thư, hấn là gặp qua chúng ta lật tới lật lui thoại bản.”

Tạ Tinh Diệu đem sách phóng thượng bàn gỗ, cầm lấy trong đó một sách:

“Nguyệt Phạn ở Tú Thành mua quá không ít thoại bản tử, tâm giác thú vị, vì thế cho chúng ta một người phân một ít —— Yến công tử muốn nhìn một chút sao?”

Yến Hàn Lai có khi rất khó lý giải bọn họ ý tưởng.

Tu đạo người lý nên đam đi thất tình lục dục, này mấy người thân là tiên gia đệ tử, lại cả ngày ăn nhậu chơi bời, thấy thế nào như thế nào không đứng đắn.

Hắn khi còn nhỏ ngẫu nhiên sẽ xem một ít anh hùng thoại bản, chờ lớn lên lúc sau, liền lại không chạm qua.

Thấy hắn không làm trả lời, Tạ Tinh Diệu ngó liếc mắt một cái thoại bản bìa mặt thượng văn đề, ho nhẹ một tiếng: “Tỷ như này bọn □ hành hiệp ký □ liền rất có ý tứ.”

Ở nàng tới tìm Yến Hàn Lai phía trước, Nguyệt Phạn tinh tế khái quát tam quyển sách chuyện xưa cốt truyện.

Nàng nói được thông thuận, bay nhanh đem □ hành hiệp ký □ đưa tới đối phương trên tay.

Yến Hàn Lai không gì biểu tình, tùy tay mở ra trong đó một tờ, ần ần có chút không kiên nhẫn.

“Yến công tử không thích sao?”

Tạ Tinh Diệu bãi chính thần sắc: “Cái này nhân vật chính lâm nguy không sợ, tính tình cương nghị, Yến công tử không ngại nhiều học học hắn —— ít nhất, hắn sẽ không thường xuyên cùng một cái cô nương sắc thanh.”

Yến Hàn Lai hợp nhau thoại bản, thả lại bàn gỗ: “Nga.”

Xem ra hắn đối này bọn không có hứng thú.

Tạ Tinh Diệu tà tâm bất tử, cầm lấy đệ nhị bọn □ hàn đao trăm nguyệt □.

“Này vốn cũng thực không tồi, nhân vật chính xuất thân hèn mọn, nhưng cũng không từ bỏ, từ đầu đến cuối ra sức giao tranh, thực đáng giá học tập.”

Đây là nàng tử mĩ chuẩn bị quá tìm tòi, Tạ Tinh Diệu một mặt nói, một mặt đem thư đưa cho hắn: “Nguyên nhân chính là như thế, hắn cuối cùng mới có thể được như ý nguyện.”

Yến Hàn Lai vẫn là hứng thú thiếu thiếu, khớp xương rõ ràng thon dài ngón tay từ từ vừa lật, đi vào cuối cùng một tờ.

Chợt cười nhạt một tiếng: “Là rất được như ý nguyện.”

Giống như còn là không có hứng thú.

Tam bồn tuyển thủ hạt giống, chỉ còn lại có một cây độc đinh mầm.

“Còn có cuối cùng một quyển □ Thái bình ký □, nội dung tương đối nhẹ nhàng.”

Tạ Tinh Diệu theo thường lệ đem thư cho hắn: “Nhân vật chính thiên phú dị bẩm, bằng vào nhiều ngày khổ tu, chung thành nhân trung long phượng.

Trong quyển sách này tu hành phương thức phi thường thú vị, tác giả tinh thông các loại cửa hồng xảo nghệ, Yến công tử nếu có thể sinh ra hứng thú, có thể cân nhắc cân nhắc.”

Không biết như thế nào, mở ra này bồn □ Thái bình ký □, nguyên bản bình thần ung dung Yến Hàn Lai thế nhưng sắc mặt hơi trầm xuống, không nói gì nhú mày.

Lỗ tai còn khí đỏ.

Tạ Tinh Diệu nháy bèn cảm thấy không ổn: “Làm sao vậy?”

“□ Thái bình ký □——”

Hắn nhẹ giọng lặp lại cái này thư danh, đuôi lông mày nhẹ chọn, âm cuối câu ra thanh đậm ý cười: “Tạ cô nương tới tặng thư phía trước, có từng xác minh quá một lần?”

Tạ Tinh Diệu:.....?

Có ý tứ gì.

Nàng cầm lấy trên bàn □ hành hiệp ký □, bìa mặt thượng chữ viết vô cùng rõ ràng, cùng văn đề không có sai biệt.

Lại mở ra đệ nhất trang.

Tạ Tinh Diệu hô hấp sậu đình.

Nhưng thấy trang giấy mỏng hoàng, từng nét bút viết cực đại tiêu đề: □ Bá đạo ma tôn yêu ta: Ngược ái có chạy đằng trời □.

Này không thích hợp.

Này căn bản không khoa học.

Này hết thấy khởi nguyên, đều là ——

Lúc trước Yến Hàn Lai đột nhiên gõ cửa, thoại bản tất cả đều bại lộ bên ngoài.

Nguyệt Phạn xuất phát từ cảm thấy thẹn tâm, thoáng vận dụng linh lực, bóp méo Đàm Quang tác phẩm bìa mặt thư danh; mà Ôn Bạc Tuyết..... Tác hoang mang rối loạn, đem sở hữu sách giấu ở chính mình phía sau.

Không thể nào.

Sẽ không..... Lộn lẩn lộn đi.

Kia nàng mới vừa rồi cấp Yến Hàn Lai xem này tam bốn, đến tốt cùng là cái gì?!

Tạ Tinh Diêu đại não trống rỗng, tùy tay mở ra một tờ.

[trương sinh đầu lười xẹt qua răng hàm sau, cánh tay phải thượng nâng, đem nàng để ở góc tường: “Không yêu ta?”

“Người tội gì bức ta.”

Nàng rưng rưng cắn răng: “Người ta hai người vốn là người lạ, không ứng có chút liên quan.”

Lời nói phương tẫn, trương sinh liền khinh thân mà thượng.

Hồng lãng phiên, thủy âm miên, môi răng giao triền gian, trương sinh ra thế rào rạt, hôn đến nàng tình mê ý loạn.

Hắn luôn là như thế bá đạo.

“Người là của ta nữ nhân.”

Trương sinh nói: “Đời này, đừng nghĩ từ ta bên người tránh thoát.”]

Tạ Tinh Diêu:.....

Nàng hảo mê mang, nàng không rõ.

Bùm bùm ý niệm ở trong đầu lộn xộn nổ tung, suy nghĩ tới lại đi, cuối cùng chỉ còn lại có cực đại vô cùng mấy chữ.

Nàng là ai, nàng ở nơi nào, nàng vì cái gì muốn bắt loại này ngoạn ý nhi?

Sấn lý trí còn không có tan hết, Tạ Tinh Diêu thử hồi tưởng ký ức.

Liền ở không đến nửa chén trà nhỏ thời gian trước, Yến Hàn Lai cau mày

mà nhìn chăm chăm quyển sách này xem, mà nàng nghĩa chính từ nghiêm, gần từng chữ một nói cho hẳn.

“Chuyện xưa nam chủ nhân công tính tình cương nghị, Yến công tử không ngại nhiều học học hẳn.”

Học cái gì.

Học hẳn bá đạo, học hẳn tường đông, học hẳn liếm một liếm răng hàm sau, sau đó đem người ẩn ở góc tường thân?

Trương sinh đích xác sẽ không cùng một cái cô nương sắc thanh.

Bởi vì ở cô nương mở miệng phía trước, hẳn đã ở dùng đầu lưỡi cuồng ném nhân gia môi.

Tạ Tinh Diêu:.....

Đúng rồi, còn có đệ nhị bản.

Nếu đệ nhị bản năng bình thường một ít nói ——

Mở ra đệ nhất trang, giấy trắng mực đen, chói lọi mấy cái chữ to.

□ tù ái: Bệnh kiều xà hoàng độc sủng □.

Còn không có bắt đầu xem, Tạ Tinh Diêu đã trước mắt tối sầm.

[nàng mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy trương sinh đuôi mắt phiếm hồng, nhẹ túm nàng cổ tay áo.

“Tỷ tỷ.”

Trương sinh nói: “Bởi vì ta là ti tiện xà yêu, người liền không yêu ta?”

Nàng tâm như đao cắt, lại không cách nào thổ lộ khôn kể khổ trung, chỉ có phản nắm hẳn lòng bàn tay, cảm thụ một mảnh hàn tịch lạnh lẽo.

Đúng lúc là giờ phút này, trương sinh mặt mày hơi thư.

Nàng chưa mở miệng đáp lại, thế nhưng thấy trương ruột sau đuôi rần chột hiện, giây lát thượng thiên, bao lại nàng vòng eo.

Đuôi rần lạnh lẽo, có thể thấy được hắc lân như băng, trương sinh đem nàng gắt gao cổ trụ, động tác lại là lưu luyến ôn nhu, dường như làm nũng: “Kia tỷ tỷ cả đời lưu lại nơi này, vĩnh viễn bồi ta, được không?”]

Như thế nào lại là người, trương sinh.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy nàng yêu cầu một cái hô hấp cơ.

Nếu nhớ không lầm nói, đương Yến Hàn Lai lật xem này thiên thoại bản khi, nàng đang ở nói “Nhân vật chính xuất thân hèn mọn, nhưng cũng không từ bỏ, ra sức giao tranh, cuối cùng được như ý nguyện”.

Thoại bản tử bệnh kiều cảm tù chuyện xưa, cư nhiên cùng những lời này vô cùng quỷ dị mà đối thượng.

Còn có cái kia đem nữ chính gắt gao cuốn lấy cái đuôi.

Yến Hàn Lai, cũng có cái đuôi.

..... Cho nên nàng rốt cuộc vì cái gì muốn nói câu kia “Nam chính thực đáng giá học tập” a?

Cuối cùng là làm Yến Hàn Lai nhú mày □ Thái bình ký □.

Có thể làm hấn nhú mày, thực rõ ràng, □ Thái bình ký □ cũng không thái bình.

Yến Hàn Lai thậm chí còn đổ lỗi tại.

Hồng mắt run sợ run tay, Tạ Tinh Diệu cảm lấy cuối cùng một sách thoại bản, nhìn chăm chú nhìn về phía thư danh.

□ đầu xuân đêm ký □.

Khó được bình thường tên, nhìn qua giống bồn thành thành thật thật du ký.

Bất quá..... Đàm Quang sẽ đối du ký cảm thấy hứng thú sao?

Nàng không rõ nguyên do mà càng thêm thấp thỏm, chậm rãi cúi đầu, mở ra trong đó một tờ.

[nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trương sinh cất bước tiến lên, đem nàng ôm vào trong lòng.

Nữ tử mềm mại không xương, với hân lòng bàn tay như nước hóa khai.

Đúng lúc ánh đèn lắc lư, nhưng thấy trăng lạnh hoành cửa sổ biết rõ ảnh, bàn tay trắng nhỏ dài giải hương la.

Đêm dài mạn lưu, sụp gian thanh quang hạo sắc. Trương sinh lạc chưởng mà nắm, ôn như ngọc, mềm tựa cừu, yếu điệu lượn lờ, như dưới ánh trăng hải đường, ánh thủy phù dung. Khi thì hoa chi rào rạt, thủy ngọc câu triền, oanh ngữ đề không thôi.

Chỉ nói là: Hí thủy uyên ương tình say say, hồ điệp xuyên hoa ý nồng đậm, xuân ý kéo dài bất tận cũng.

Ba ngày sau, trương sinh thần thanh khí sảng, đẩy cửa mà ra.]

Hảo gia hỏa.

Không ngừng nghỉ mãnh liệt nhiệt triều, hoàn toàn thổi quét toàn bộ thức hải.

Tạ Tinh Diêu mặt, chưa bao giờ có như vậy năng quá.

..... Nga.

Đây là nàng nói “Nhân vật chính thiên phú dị bẩm, bằng vào nhiều ngày khổ tu, chung thành nhân trung long phượng” kia bỗng.

Suốt ba ngày, trương sinh người thật sự là nhân trung long phượng.

Đều nói người không thể đánh giá qua tướng mạo, nước biển không thể dùng đấu để đo đếm. Nay thiên nhìn như mộc mạc, kỳ thật tàn nhẫn nhất, cư nhiên là bỗng tự mang nhan sắc vương tạc.

Nàng nói qua cái gì tới.

Phi thường thú vị, cửa hồng xảo nghệ, Yến công tử có thể cân nhắc cân nhắc.

Cứu. Mệnh. A.

Cảm nhận được thanh y thiếu niên lãnh đạm nhìn chăm chú, Tạ Tinh Diêu ngoài cười nhưng trong không cười: “Ha ha.”

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, không có trả lời.

Tạ Tinh Diêu thật cười da không cười: “Này trương sinh, chơi đến rất dã ha.”

Yến Hàn Lai làm như hảo tâm tình mà cong cong khóe môi, chậm rì rì dựa nghiêng ở một cây mộc trụ thượng, không nói một lời.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu biên không đi xuống, nhĩ sau ửng ửng nóng lên, nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát đôi tay che mặt, trốn tránh hiện thực: “Yến công tử ta là vô tội ta không biết gì thật sự thật sự, ta có thể giải thích.”

Làm người sờn tóc gáy yên tĩnh.

Giây lát, trầm tĩnh phòng ngủ, vang lên người thiếu niên cười khế.

Này thanh cười thanh tịnh dễ nghe, không giống hần ngày thường châm chọc mỉa mai, đảo như là từ tâm mà phát, giống như thác minh ngọc, lời cuốn ra tràn đầy thiếu niên khí phách, gọi người tâm sinh vui mừng.

Tạ Tinh Diệu không nghe ra tức giận ý vị, mở ra hai ngón tay, xuyên thấu qua khe hở nhìn hần.

Yến Hàn Lai cũng đang xem nàng.

Cô nương này trên mặt ít có mà nhiễm màu đỏ, cùng một thân váy đỏ xa xa tương sẩn, lộ mắt oánh nhuận, lặng lẽ lộ ra một góc, đối diện thượng hần ánh mắt.

Không thể hiểu được, hần tâm tình thực hảo.

Thanh y không tiếng động vừa động, dạo bước đến nàng trước mặt, hơi cúi người.

Tạo hương trút xuống mà xuống, Tạ Tinh Diệu tim đập sâu đồn, phản xạ có điều kiện thẳng thẩn sống lưng.

Yến Hàn Lai ý cười chưa cời, mắt phượng cong ra một đạo mảnh khảnh hình cung, liên quan âm cuối cũng tùy theo giọng lên, dường như tiểu câu: “Ta đây liền nghe Tạ cô nương hảo hảo giải thích.”

Chapter 59

Tàu bay, Ôn Bạc Tuyết sương phòng.

“Cho nên.”

Nguyệt Phạn uống một ngụm trà lạnh, nắm ly tay run nhè nhẹ: “Người như thế nào giải thích?”

Tạ Tinh Diệu khuỷu tay chống ở bàn gỗ thượng, một tay đỡ trán: “Liên nói lấy sai rồi, Đàm Quang bản thảo không cẩn thận lẫn vào trong đó..... Linh tinh.”

Ngay lúc đó không khí dị thường xấu hổ, nàng trong đầu giống có hơi hơi liệt hỏa ở thiêu, logic lý trí đều bị thiêu cái không còn một mảnh, chỉ có thể vụng về tổ chức câu nói.

Huống chi, Yến Hàn Lai còn ly nàng rất gần.

Ở cái loại này chọc người nóng lòng hoàn cảnh hạ, hấn hơi thở phảng phất cũng mang theo nhiệt độ.

Ôn Bạc Tuyết mắt lộ ra áy náy: “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt, đem thư lộn lẫn lộn.”

“Ta sai.”

Nguyệt Phạn lấy tay che mặt: “Nếu ta không ở thư danh thượng động tay chân, không đến mức biến thành như vậy.”

“Ta cũng có sai lầm.”

Tạ Tinh Diệu tâm như tro tàn: “Nếu ở gỗ cửa phía trước, ta có thể phiên thư xác nhận một chút thì tốt rồi.”

Nói ngắn lại, một hồi bồn ửng tràn ngập chính năng lượng cảm hóa kế hoạch, trời xui đất khiến thành Đàm Quang tác phẩm đánh giá đại hội, nhất trí mạng chính là, trong đó còn bí mật mang theo phần đồng không nên nhan sắc thoại bản.

Người xuyên việt thất bại thảm hại.

“Bất quá tương lai còn dài, chúng ta không phải còn dư lại cái U đô không đi sao!”

Tạ Tinh Diệu cảm xúc tới cũng nhanh đi cũng nhanh, thoáng ngửa đầu:

“Tiếp tục nỗ lực, còn có hy vọng.”

Ôn Bạc Tuyết nhú mày: “U đô.....”

Bọn họ ba người xem qua kịch bản, cho nên trong lòng biết rõ ràng, chờ kết thúc U đô cái này phó bản, liền tới rồi Yến Hàn Lai ăn trộm tiên cốt, hắc hóa nhập ma thời cơ.

Nếu tưởng trợ hần lạc đường biết quay lại, cần thiết nắm chặt thời gian.

“Hơn nữa ta cảm thấy, Yến Hàn Lai không giống một cái hung tàn thích giết chóc hạng người.”

Tạ Tinh Diệu ổn hạ tâm thần, tiếp tục phân tích: “Hắn sở dĩ sát tiến cái kia Nam Hải tiên môn..... Rất có thể có càng sâu một tầng nguyên nhân.”

Chỉ tiếc bọn họ trước mắt không phát hiện bất luận cái gì tiền căn hậu quả.

Nguyệt Phạn gật đầu, khẽ thở dài: “Tóm lại, U đô cố lên đi.”

Bọn họ ngắn gọn tham thảo một phen, thực mau cáo biệt trở về từng người phòng ngủ.

Tạ Tinh Diệu tâm thần không chừng, qua một hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ, lại trợn mắt, cứ nhiên nhìn thấy một trượng giống như đã từng quen biết khuôn mặt.

—— ở Bắc Châu thu hồi tiên cốt sau, nàng đồng dạng làm cái ý thức thanh tỉnh mộng, nhìn thấy đã qua đời Thiên Hoa Kiếm Tôn.

Ở lần trước trong mộng, hắn còn là cái thân hình gầy yếu nam hài, giờ phút này Tạ Tinh Diệu nhìn ra xa mà đi, cầm trong tay trường kiếm đón gió đứng lặng, thành linh đã thành cái thân xuyên hắc y tuần tú thiếu niên.

Mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi hơi nhấp thành một cái bình thẳng độ cung, cùng năm đó tiểu hài tử không có sai biệt.

Ở hắn trước người, là một con không có hơi thở dữ tợn ma thú.

Tạ Tinh Diệu mọi nơi đánh giá.

Nơi này là phiến sâu thẳm rừng rậm, che trời cổ thụ đầu hạ Tiêu Tương thúy ảnh, đem người thiếu niên đình bát thân hình bao phủ trong đó.

Ở hắn bên cạnh người còn đứng vài cái tuổi trẻ tu sĩ, thuần một sắc ăn mặc tiên môn đệ tử phục, thô sơ giản lược nhìn lại, có Vạn Phật Tự, cũng có Kiếm Tông.

“Nhiều..... Đa tạ đạo hữu cứu giúp.”

Một cái tiểu hòa thượng hủy diệt khoe miệng vết máu, nhìn đáng vẻ bị nội thương không nhẹ, thân hình khẽ run: “Nếu không phải đạo hữu kịp thời đuổi tới, chúng ta mấy người đều phải trở thành nó trong bụng chi thực.”

Hắc y thiếu niên an tĩnh gật đầu, thần sắc ôn nhuận lại xa cách: “Chuyện

nhỏ không tốn sức gì, không cần nói cảm ơn.”

“Này cũng không phải là chuyện nhỏ không tốn sức gì.”

Kiểm Tông cô nương bay nhanh nói tiếp, nàng cũng bị thương, hai tay máu tươi đầm đìa: “Này chỉ ma thú đã đến Kim Đan, chúng ta tất cả đều là Trúc Cơ tu vi..... Đạo hữu thực sự lợi hại, vượt cấp trừ ma, thân thủ như thế sạch sẽ lưu loát.”

“Đúng đúng đúng, quá lợi hại.”

Một cái khác Kiểm Tông đệ tử dùng sức gật đầu: “Bất quá xem đạo hữu môn phục, đã phi Kiểm Tông cũng phi Lăng Tiêu Sơn, không biết công tử sư từ chỗ nào?”

Bọn họ sùng bái cùng hưng phấn không hề che lấp, hắc y thiếu niên trầm mặc một sát, đang muốn mở miệng, lại nghe trong rừng vang lên vỗ tay bạch bạch tiếng vang.

Theo sát sau đó, một người bạch y thanh niên dạo bước mà ra.

“Không tòi. Tiểu đạo hữu thiên phú dị bẩm, hậu sinh khả uý.”

Này thanh niên hẳn là cái đại nhân vật, tự hấn hiện thân, mấy cái riu rít tiên môn tiểu đệ tử toàn là câm miệng, lộ ra khát khao hướng tới thần sắc.

Cùng bọn họ bất đồng, hắc y thiếu niên chỉ là lễ phép cười cười: “Tiền bối.”

Thanh niên vỗ vỗ hấn đầu vai: “Hôm nay rèn luyện mười phần hung hiểm, mong rằng ngươi giới tảo giới tảo, chớ có phân thần.”

Cảnh trong mơ đến đây đột nhiên im bật.

Thiên Hoa Kiếm Tôn trời sinh tiên cốt, thiên phú xa xa vượt qua tầm

thường bá tánh, cùng với tuổi tiệm trường, ở đại chúng trước mặt triển lộ thực lực, là ván đã đóng thuyền sự.

Cuối cùng xuất hiện bạch y thanh niên hoàn toàn là phó xa lạ gương mặt, Tạ Tinh Diệu nhớ rõ, lần trước chứng kiến, Thiên Hoa Kiếm Tôn sư phụ là cái đầu bạc lão nhân.

Đến nỗi vị này, hẳn là cái khác môn phái trưởng lão đi.

Nàng ở trong lòng đem cốt truyện loát thuận cái đại khái, chợt cảm thấy ý thức một trận hoảng hốt ——

Tỉnh mộng.

*

Trong mộng cốt truyện hết thấy như thường, nhìn không ra cái gì miêu nị.

Tạ Tinh Diệu đối loại này thiên tài thiếu niên trưởng thành chuyện xưa không quá lớn hứng thú, cho nên vẫn chưa nhiều hơn để ý.

Tàu bay tốc độ cực nhanh, không tới chạng vạng, liền đến Lăng Tiêu Sơn.

Ý Thủy chân nhân nghe nói bọn họ trở về, sớm đứng ở đỉnh núi chờ.

Tàu bay đại môn mở ra, tứ tán linh khí dẫn ra từng đợt từng đợt thanh phong, đem tiểu lão đầu chòm râu thổi đến trên dưới tung bay, phóng đăng như cỏ dại.

Hắn đối này hồn nhiên không thềm để ý, hai mắt trừng trong suốt lăng, đang nhìn thấy bọn họ ngay lập tức mặt giãn ra bật cười, không hề tiên gia phong độ mà vẫy vẫy tay phải: “Đã về rồi!”

Tạ Tinh Diệu tâm tình rất tốt, chạy chậm hướng bên cạnh hắn: “Sư phụ,

ngài ở chỗ này chờ đã bao lâu?”

Nàng từ trước trong nhà nơi chốn tràn ngập hít thở không thông áp suất thấp, cùng cha mẹ quan hệ không mặn không nhạt, thật vất vả tan học thấy một lần mặt, đề tài tổng hội bị dẫn tới học tập thành tích.

Dần dà, Tạ Tinh Diệu có chút sợ hãi về nhà.

Cũng may Lăng Tiêu Sơn bất đồng.

Ý Thủy chân nhân trời sinh tính tiêu sái, so với nghiêm sư, càng giống cái không có gì cái giá bạn cũ.

Nhân hấn sang sảng ái cười, lệnh nhân tâm an hơi thở phảng phất có thể tỏa khắp đến chung quanh mỗi một chỗ góc ——

Huống chi, hấn ngày thường sự vụ phức tạp, chẳng qua được bọn họ sắp trở về tin tức, cư nhiên liền lăng sinh sinh vẫn luôn canh giữ ở trên đỉnh núi.

“Kỳ thật cũng không bao lâu. Lăng Tiêu Sơn cảnh sắc tốt như vậy, ta đứng ở nơi này, quyền đương nhìn xem phong cảnh.”

Ý Thủy chân nhân khẽ vuốt một chút nàng đầu: “Các người đại sư huynh nghe nói Tú Thành sự tất, từ sáng nay khởi liền ở cân nhắc cơm chiều.

Tính tính thời gian, lúc này hấn là chuẩn bị không sai biệt lắm.”

Hấn một đốn: “Đúng rồi, các người nhắc tới quá vị kia cô nương đâu?”

Ôn Bạc Tuyết trong tay ôm cây mang thổ cây trúc, nhẹ giọng giải thích:

“Nàng thoát ly cây đào thể xác, trở lại thanh trúc bản thể, cái này quá trình hao tổn quá nhiều linh lực, hiện giờ đang ở trầm miên.”

“Thì ra là thế.”

Ý Thủy khẽ vuốt râu dài, nhoẻn miệng cười: “Nàng thần thức thanh thấu, có thể làm tiên cốt vật dẫn, thuyết minh căn cốt thật tốt —— ta đã đem việc này báo cho Lăng Tiêu Sơn chư vị trưởng lão, bọn họ đều đối cô nương này thực cảm thấy hứng thú, đãi nàng tĩnh lại, chắc chắn trở thành hương bánh trái.”

Nguyệt Phạn tò mò: “Sự phụ cảm thấy nàng thích hợp vị trưởng lão nào môn hạ?”

“Này đến xem nàng chính mình hứng thú. Lăng Tiêu Sơn có kiếm tu pháp tu y tu nhạc tu, thiên phú cố nhiên quan trọng, nếu học lên không hề hứng thú, không bằng trở về Tú Thành ăn chơi đàng điếm.”

Ý Thủy chân nhân nhướng mày: “Lời nói không nói nhiều, không bằng đi trước nhìn xem các người đại sư huynh?”

*

So với bọn họ mấy ngày trước rời đi Lăng Tiêu Sơn khi cảnh tượng, giờ này ngày này Tiểu Dương Phong, có thể nói rục rở hẳn lên.

Bóc ra bằng hiệu bị một lần nữa viết thượng chữ viết, lụi bại cũ xưa phòng ốc được sửa chữa lại.

Ngay cả đã từng giường nanh múa vuốt cỏ cây cũng bị tu bổ đến quy quy củ củ, liễu xanh rũ dây, thanh tùng độc lập, tuy rằng không thể xưng là tiên khí mệnh môn, nhưng cuối cùng thoát khỏi quá khứ hiu quạnh chi ý.

Cơm chiều địa điểm, bị an bài ở một tòa ven hồ tiểu lâu.

“Đẹp đi? Ít nhiều có Diêu Diêu linh thạch, ta cùng Khiếu Hành mượn người

đem nơi này một lần nữa tu chỉnh một lần.”

Ý Thủy chân nhân lãnh bọn họ một đường bò lâu, đặc ý thổi bay chòm râu:

“Các người đại sư huynh ngày ngày giám sát, dưới lầu bên hồ những cái đó thụ, chính là từ hắc thân thủ tu bổ —— dùng hắc kia đem xích tiêu đao.”

Nguyệt Phạn khóe miệng vừa kéo.

Trong nguyên tác Hàn Khiếu Hành là cái không hơn không kém tu luyện cuồng ma, xích tiêu còn lại là hắc ái đao.

Tương truyền người này đao pháp sắc bén, nhưng trăm núi sông, hiện giờ đi.....

Tưởng tượng một chút tráng hán vũ điệu đại đao, nghiêm nghị sát khí thể nếu du long, quanh thân cành lá rào rạt mà rơi cảnh tượng, Nguyệt Phạn yên lặng cúi đầu.

Liền, thực bình dân.

Chính trực nói chuyện gian, một cổ nồng đậm tiên hương ập vào trước mặt.

Bọn họ đi theo sư phụ đi vào tiểu lâu mái nhà, thuận lý thành chương mà, cũng liền trông thấy Hàn Khiếu Hành.

Cùng với hắc trước người chính mạo hôi hổi nhiệt khí mỹ thực món ngon.

Hạnh phúc cảm: 60%.

“Này, đây là ——”

Nguyệt Phạn khó nén hai mắt kích động: “Tôm hùm đất xào cay!”

Tạ Tinh Diêu chấp tay trước ngực, lại một lần cảm tạ trời xanh: “Cư nhiên

còn có thịt nướng.”

Hàn Khiếu Hành không quên chính mình nhân vật giả thiết, mắt thấy đoàn người đẩy cửa mà vào, trên mặt gợn sóng không dậy nổi, chỉ ôn hòa cười cười: “Đã trở lại.”

Hàn Khiếu Hành gấp không chờ nổi truyền âm nhập mật:

[rốt cuộc đã trở lại các người! Mau mau mau, ta một người đãi ở chỗ này, lại thêm lại đói còn không thể trước tiên ăn —— mọi người trong nhà động chiếc đũa đi!]

Mỹ thực, tuyệt đối là trên thế giới nhất có thể an ủi nhân tâm sự vật chi nhất.

Tạ Tinh Diệu lòng tràn đầy vui mừng tiến lên ngồi xuống, chờ những người khác lục tục thúc đẩy, kệp lên một khối khoảng cách chính mình gần nhất nước sốt thịt bò nướng.

Thịt bò trước tiên trải qua ướp, hàm hương hơi cay khẩu vị sớm thấm thấu ở mỗi một cái hoa văn bên trong.

Bởi vì không nướng lâu lắm, thịt chất tươi mới đến không thể tưởng tượng, không nị không sài, mang theo cuộn cuộn nhiệt khí, phảng phất muốn hòa tan toàn bộ khoang miệng.

Hạnh phúc cảm: 80%.

Ôn Bạc Tuyết chọn khối hậu thiết năm hoa.

Thịt ba chỉ trải qua nướng chế, da biến thành nhột nhật tiêu màu nâu. Hần thật cẩn thận cầm rau xà lách, đem năm hoa chấm thượng thịt nướng

tương, bọc tiến rau xà lách bên trong.

Ôn Bạc Tuyết mở ra vức sâu miệng khổng lồ, một ngụm nuốt vào.

Xốp giòn ngoại da bị rắc cắn khai, lộ ra nội bộ mềm thịt.

Trong lúc nhất thời du hương bốn phía, dầu trơn tuy đủ, lại không có vẻ quá nị, thêm chi có rau xà lách trung hoà, thịt nướng tương mạn khai nhẹ cay ý, rau dưa hương khí còn lại là thoải mái thanh tân sạch sẽ, dường như cam lộ.

Hạnh phúc cảm: 90%.

Tạ Tinh Diệu cấp sự phụ đệ đi một khối tôm hùm đất thịt, chính mình cũng kẹp lên một con.

Không thể không nói, loại này đỏ rực màu sắc, thật sự gọi người rất có muốn ăn.

Trong nồi sắc điểm canh nùng, tôm hùm đất bị nước canh ngâm hồi lâu, chưa nhập khẩu, liền có phác mũi nùng hương hồn nhiên dật khai, gọi lên trong bụng thềm trùng.

Tạ Tinh Diệu gặp không chờ nổi, a ô há mồm.

Tôm hùm cái đầu cực đại, bị khai bồi đi tôm tuyến, thịt chất tươi mới no đủ. Đặc sệt nước canh điểm điểm tích tích tẩm ở thịt, hoàn toàn hấp thụ hương cay hương vị. Đương nàng một ngụm cắn hạ, nóng bỏng nùng canh đột nhiên nổ tung, lại ma lại cay; tôm hùm bản thân cực nhai rất ngon, vị đạn nộn mà khẩn thật, tràn đầy toàn là tiên hương.

Mười phần mỹ diệu, mười phần đã ghiền.

Hạnh phúc cảm: Trăm phần trăm.

Tạ Tinh Diệu đệ vô số lần cảm ơn trời xanh.

“Yến công tử không mừng ăn cay, ta cố ý chuẩn bị thiếu ma thiếu cay.”

Hàn Khiếu Hành bụng tới một cái khác sứ bàn, đầu ngón tay linh lực mờ mịt, mấy cái chén trà lẳng không mà đến, từng cái dừng ở mỗi người trước người: “Đây là dương chi cam lộ, giải cay dùng.”

Không tưởng được kinh hỉ từ trên trời giáng xuống. Ôn Bạc Tuyết đại chịu cảm động: “Dương chi ——”

Nguyệt Phạn uống liền một hơi, mấy dục rơi lệ: “Cam lộ!”

Bọn họ có tài đức gì, cứ nhiên có thể ở Tu chân giới uống đến trà sữa.

Tạ Tinh Diệu kích động truyền âm: [ô ô ô đại sư huynh là thiên sứ!]

Bởi vì trải qua trò chơi hệ thống chuyên nghiệp hóa phối trí, dương chi cam lộ mỗi loại dùng liều đều phá lệ chú ý.

Trên cùng phô tầng nhỏ vụn quả xoài kem tươi, đi xuống còn lại là màu trắng ngà sữa dừa. Hai tương dung hợp, thanh thuần màu sắc như mực nhẹ đăng, chỉ cần uống thượng một chút, trong miệng đó là tràn đầy thịt quả.

Sữa dừa thuần hậu, quả xoài thoải mái thanh tân, trung gian hỗn loạn chua ngọt buri nhỏ hạt, vị đặc sệt thả phong phú.

Mới vừa rồi nhân tằm hùm đất mà sáng quắc sinh nhiệt đầu lưỡi, bỗng dưng như mộc cam lộ, chỉ còn lại lạnh lẽo ngọt hương.

Thịt nướng tằm hùm thêm trà sữa, nhân gian tuyệt phối.

Tạ Tinh Diệu lười biếng dựa trụ lưng ghế, bên môi hơi cười.

Hạnh phúc cảm: Bạo lều.

“Thật không sai.”

Ý Thủy chân nhân rung đùi đắc ý, mặt lộ vẻ vui mừng: “Đặc biệt là này nước ngọt. Ta sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua như thế kỳ diệu đồ uống. Khiếu Hành, ngươi là từ chỗ nào học được?”

Hàn Khiếu Hành sớm chuẩn bị tốt tìm từ, gật đầu trầm giọng: “Nguyên tự một quyển bên đường đặt mua thực đơn, có lẽ là từ Tây Vực bên kia truyền đến —— các ngươi cảm thấy hương vị như thế nào?”

“Đặc biệt ăn ngon!”

Tạ Tinh Diệu dương môi cười: “Đại sư huynh tay nghề càng thêm tinh vi, đã gần đến không thể bắt bẻ.”

Ôn Bạc Tuyết lau đi khóe miệng một cái buồm nhỏ: “Ngọt cay phối hợp, phi thường bỗng.”

Nguyệt Phạn giờ ngón tay cái lên.

Cùng lúc đó, với nàng đỉnh đầu phía trên, thuần trắng linh lực chậm rãi vung khai, ngưng tụ thành mấy cái khinh phiêu phiêu chữ to.

□ thật tốt, thật ưu tú. □

Tạ Tinh Diệu hai mắt sáng ngời, truyền âm nhập mật: [linh lực làn đạn!]

Nàng từ trước đến nay thích mới mẻ sự vật, cũng nghiêm túc đem linh lực ngưng tụ lại, tụ làm một hàng nổi tại giữa không trung chữ trắng.

□ cảm ơn đại sư huynh! □

Ôn Bạc Tuyết theo sát sau đó, liền dúi vài điều cầu vòng thí.

Nhất thời xuân phong chợt khởi, thổi đến mãi phòng linh lực tả hữu trôi nổi, đảo thực sự có vài phần làn đạn thổi qua thân vận.

□ môi răng lưu hương, Tu chân giới đệ nhất đầu bếp. □

□ tay nhỏ vung lên, người dùng “Nguyệt Phạn” ném ra một cái lồi. □

□ người dùng “Tạ Tinh Diệu” đánh thưởng mười vạn linh thạch! □

Bọn họ ba người nào động mở rộng ra, trong phòng phụ đề không ngừng pháp phòng, có thể so với Tu chân giới đánh thưởng phát sóng trực tiếp.

Hàn Khiếu Hành nào từng gặp qua loại này trận trượng, bị khen đến vò đầu cười nhẹ: “Các người này đã có thể chiết sát ta.”

Ý Thủy chân nhân cười ha ha.

Tiểu lão đầu hứng thú vừa lúc, không quên kế tiếp nhiệm vụ: “Đúng rồi, hôm qua thần cung truyền đến tin tức, đã phát hiện tiếp theo khối thần cốt —— ở U Châu.”

—— nàng đã sớm muốn đi!

Tạ Tinh Diệu dùng sức gật đầu: “Ta nghe nói, U Châu có rất nhiều Yêu tộc cùng linh thú.”

“Đó là tự nhiên.”

Ý Thủy chân nhân cười cười: “Các người nếu là gặp gỡ thích linh thú, đại nhưng mua đến mang hồi Lăng Tiêu Sơn.”

Tạ Tinh Diệu bên môi độ cung càng sâu.

Nàng trong lòng đầy cõi lòng khát khao, bên người thiếu niên lại là hàng mi

dài vừa động, bất động thanh sắc nhấp khởi môi mỏng.

Không rõ nguyên do mà, Yến Hàn Lai có chút phiền lòng.

Này phân cảm xúc tới đột nhiên, không hề dấu hiệu dừng ở ngực.

Trong lồng ngực phẳng phát đề ép khối nho nhỏ cục đá, cảm giác cũng không mãnh liệt, lại làm hấn khó chịu.

Bất quá là đi trước U đô mà thôi.

Hấn lược cảm bức bối, ghé mắt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là phiến sương mù dày đặc sâu thẳm rừng cây, có lẽ là không lâu trước đây hạ quá vũ duyên có, chiếu ra một mảnh thanh sơn ảm ảm, nước biếc xa xôi, chân trời thủy vân như mực, sương khói đều tịch.

Bên người hoan thanh tiểu ngữ cùng hấn không hợp nhau, so với này gian nhà ở, hấn tựa hồ càng ứng đặt mình trong với rừng sâu bên trong, hóa thành không lắm quan trọng bối cảnh một góc.

Hay là liền bối cảnh đều không tính.

Bên tai yên lặng một cái chớp mắt, thiếu nào, có nói nhẹ nhàng, lông chim nói nhỏ xẹt qua bên tai.

“Yến công tử.”

Yến Hàn Lai theo bản năng quay đầu lại.

Tạ Tinh Diệu mỉm cười nhìn chăm chăm hấn nhìn, đuôi lông mày trò đùa dai dượng như vừa nhắc, đuôi mắt đẩy ra thanh thản cười hình cung.

Nàng không lên tiếng nữa, ngón trở nhỏ dài trắng nõn, chỉ chỉ chính mình đỉnh đầu.

Linh lực tụ tán, hồi làm một hàng chữ nhỏ:

□ Yến công tử vì cái gì không nói lời nào? □

Yến Hàn Lai:.....

Thấy hấn trầm mặc không nói, Tạ Tinh Diệu lại cười cười: “Yến công tử, người biết chính mình hiện tại là bộ dáng gì sao?”

Nàng dứt lời chớp chớp mắt, trước người chữ nhỏ hòa tan thành một đoàn sương trắng, chợt sương trắng tản ra, cư nhiên hóa thành một con tuyết trắng linh khí hồ ly.

Hồ ly ngũ quan thô ráp, đậu đậu mắt viên cái mũi, môi trực tiếp dùng một cái thẳng tắp thay thế, thần sắc khô khan như mộc, vụng về đến cực điểm.

Lông mày còn hơi hơi tức điểm nhi, nhìn qua có chút không lớn cao hứng.

Thấy hấn như hồ ly giống nhau nhú mày, Tạ Tinh Diệu phụt cười ra tiếng, cực lực đè thấp âm lượng, bảo đảm chỉ có bọn họ hai người có thể nghe được: “Chính là cái dạng này.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, cách đó không xa lại một đạo linh khí gắn kết, phiêu phiêu Diêu Diêu đi vào Yến Hàn Lai trước người.

Ôn Bạc Tuyết hỏi hấn: □ Yến công tử cảm thấy hương vị như thế nào? □

Sau đó là Nguyệt Phạn phát tới làn đạn: □ bên kia hai cái, không cần giảng lạng lẽ lời nói! Có cái gì là chúng ta quảng đại nhân dân quần chúng không thể nghe? □

Yến Hàn Lai:.....

Này mấy cái tiên gia đệ tử, liền thật sự thực không đáng tin cậy.

Nếu muốn chế trụ nhóm người này người, bọn họ sư phụ sư huynh mỗi ngày định là sút đầu mẻ trán ——

Giây lát chi gian, lại chậm rì rì bay tới hai hàng chữ viết.

□ “Ý Thủy” cấp yển tiểu đạo hữu đánh thưởng trăm vạn linh thạch. □

..... Kết quả ngài cũng học hư phải không?

□ “Hàn Khiếu Hành” đang ở chờ đợi ngài lời bình. □

..... Quý sư môn còn có người đứng đắn sao?

Hắn không kịp mở miệng, chợt thấy linh lực hóa thành hồ ly vụng về giật giật móng vuốt, từng bước một, lão đảo lắc lư bò lên trên hắn cổ tay áo.

Tạ Tinh Diệu tay phải khởi động cầm, nhếch miệng cười cười, lộ ra tinh lực trắng tinh răng nanh.

Hồ ly cũng chớp chớp đậu đậu mắt, đầu tiên là nâng lên móng vuốt phủng trụ gương mặt, bán manh giống nhau lắc lắc đầu, ngay sau đó cúi đầu ôm lấy cánh tay hắn, ngoan ngoãn cọ một cọ.

Này rõ ràng là cái đơn giản động tác, lại dường như một móng vuốt cào trong lòng thương.

Lực đạo cực nhẹ, động tác lặng yên không một tiếng động, chậm rãi phát quá nháy mắt, làm kia viên trầm trọng hòn đá đột nhiên tiêu tán.

□ úc. □

Ôn Bạc Tuyết phát tới linh lực làn đạn: □ Yển công tử cười. □

Yển Hàn Lai thân hình cứng đờ.

Nguyệt Phạn thở ra một hơi, chữ viết rồng bay phượng múa: □ rốt cuộc! □

Hàn Khiếu Hành mặt lộ vẻ vui mừng, mỉm cười gật đầu:

□ người dùng “Hàn Khiếu Hành” đánh thưởng mười vạn sung sướng đầu. □

Ý Thủy chân nhân thoả thuê mãn nguyện, dường như được món đồ chơi mới tiểu hài tử:

□ Yên tiểu công tử muốn nhìn phi long tại thiên sao? Ta dùng linh lực cho các người biến. □

Khoảng cách hần gần nhất Tạ Tinh Diệu mi mắt cong cong, tươi cười đắc ý lại giảo hoạt, đầu ngón tay vừa động, bạch khí trời lên.

□ Yên công tử vẫn là cười rộ lên càng đẹp mắt. □

□ người dùng “Tạ Tinh Diệu” đánh thưởng một con ngơ ngạc hồ. □

Liền nàng nhất sẽ hồng người.

Môi mỏng càng thêm dùng sức mà nhấp khởi, che lấp một tia lỗi thời độ cung, Yên Hàn Lai lại một lần ghé mắt, xa xa nhìn phía ngoài cửa sổ.

Mấy trọng yên thủy, sơ ảnh hơi hương. Trong rừng tịch liêu không tiếng động, ánh nắng rải lạc ở giữa, yếu ải lưu ngọc, đem sắc màu lạnh lá xanh chiếu ra một thốc ấm quang.

Thanh y thiếu niên hàng mi dài phút chốc động, mặc niệm một đạo Thanh Tâm Quyết, áp xuống nhĩ sau dâng lên ám nhiệt.

Chợt sắc mặt nhàn nhạt, đầu ngón tay linh lực lẳng không, bay đi Tạ Tinh Diệu trước mắt, tụ làm hai cái kiểu nếu du long chữ nhỏ.

□ ấu trĩ. □

Chapter 60

Ở Lăng Tiêu Sơn hưởng thụ đại sư huynh hai ngày □ điên cuồng phòng bếp □, hơi làm chỉnh đốn lúc sau, liền nghênh đón đi trước U đồ thời cơ.

Xuất phát phía trước, không ngừng Hàn Khiếu Hành cùng Ý Thủy chân nhân, Thẩm Tích Sương cũng tới tặng hành.

Nàng linh lực hao tổn quá nhiều, hồn phách sau khi tỉnh dậy vẫn luôn sống ở ở cây trúc, mượn từ Lăng Tiêu Sơn thiên địa linh khí điều dưỡng sinh lợi. Nghe nói bọn họ phải đi, Thẩm Tích Sương hao hết khí lực ngưng ra một người hình, khẳng khẳng tiến đến đỉnh núi từ biệt.

Nguyệt Phạn bất đắc dĩ cười nhạt, khó được mắt lộ ra ôn nhu, vì nàng độ đi một ít linh lực: “Chúng ta lại không phải không trở lại, nơi nào dùng đến người như thế phí tâm phí lực. Hôm nay cảm giác như thế nào, hảo chút sao?”

“Ân.”

Thẩm Tích Sương gật đầu: “Đã muốn đi xa, nhiều những người này đưa tiễn luôn là tốt.”

Ôn Bạc Tuyết ở một bên tiếp lời: “Này đoạn thời gian chúng ta không ở Lăng Tiêu Sơn, người nếu có cái gì yêu cầu, cứ việc đi tìm đại sư huynh. Đại sư huynh người thực hảo, tu vi cũng lợi hại.”

Bên cạnh Ý Thủy chân nhân hừ nhẹ một tiếng, gõ hắc đầu: “Vi sư chẳng lẽ người không tốt, tu vi không lợi hại?”

“Sư huynh không nghĩ phiền toái sư phụ sao.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Chờ chúng ta lại trở về, tích sương tiểu thư hẳn là liền biến thành tiểu sư muội.”

“Ta cho nàng trác qua thiên phú cùng căn cốt, đều là thượng giai.”

Ý Thủy mặt mày hơi thư: “Vài cái trưởng lão cố ý tới hỏi tình huống của nàng —— các người nếu là không nỗ lực tu luyện, để ý bị cái này sư muội phản siêu, đến lúc đó liền mất mặt la.”

Vừa mới dứt lời, liền thấy Tạ Tinh Diệu dịch đến Thẩm Tích Sương bên cạnh người, lạnh yên đề thấp giọng: “Tích sương tiểu thư, đừng nóng vội, từ từ tới. Lăng Tiêu Sơn có không ít ý vị tuyệt vời nơi đây, chờ ta trở lại, mang người từng cái đi chơi.”

Nguyệt Phạn âm thầm truyền âm: [wow, người giống như trong ban cái loại này không cầu tiến tới, còn ý đồ mang oai ưu tú nhân tài hư học sinh a!]

Ôn Bạc Tuyết đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi: [chúng ta sẽ không thật bị khúc cong vượt qua đi, Tu chân giới cũng như vậy cuốn sao?]

Ý Thủy chân nhân:.....

Râu bạc lão nhân đầu ngón tay vừa nhắc, dùng linh lực gõ gõ nhà mình hư học sinh đầu.

Cùng thường lui tới giống nhau, lần này xuất phát sử dụng phương tiện giao thông vẫn là tàu bay.

U đô cùng Trung Châu khoảng cách không tính quá xa, tàu bay mau lẹ phi thường, bọn họ giữa trưa xuất phát, buổi chiều liền tới rồi mục đích địa.

Tàu bay lửng không, Nguyệt Phạn xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn ra xa trên mặt đất cảnh trí.

“Đây là U đô a.”

Nguyệt Phạn nhẹ tê một tiếng: “Giống như cùng phổ phổ thông thông Nhân tộc thành trì không có gì khác nhau. Nghe tên của nó, ta còn tưởng rằng sẽ có thực nùng thực nùng hắc khí cùng huyết vụ..... Liền người sống chớ gần cái loại này.”

Tạ Tinh Diệu bật cười, truyền âm nhập mật: [rốt cuộc không phải phim kinh dị.]

“Bởi vì nó đích xác chính là một tòa phổ phổ thông thông thành trì, chẳng qua từ Yêu tộc thống lĩnh, bá tánh phần lớn là yêu ma thôi.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Bất quá theo ta được biết, U đô có rất nhiều độc cụ đặc sắc dân phong dân tục, nếu có thể tự thể nghiệm một phen nói, hẳn là sẽ rất thú vị.”

Tu chân giới không nói kì thị chủng tộc, trừ bỏ cực cá biệt phát rò tà tu ma tu, nhân ma yêu quỷ phần lớn có thể hài hòa ở chung.

Tạ Tinh Diệu xa xa vọng liếc mắt một cái mặt đất: “Nghe nói nơi này mười bước liền có một nhà linh thú cửa hàng, ta ——”

Niệm cấp Yến Hàn Lai còn tại bên người, không thể hồng rồi nhân thiết, nàng nuốt xuống càng nói nhiều, bay nhanh sửa miệng: “Ta tưởng vào xem.”

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật, nói ra chưa kịp xuất khẩu nói: [hảo kích

động! Ta còn là lần đầu tiên đi linh thú cửa hàng!]

Nguyệt Phạn đồng dạng kích động, lập tức đáp lại:

[ta cũng là! Nghe nói nhân có linh khí tẩm bổ, Tu chân giới linh thú toàn thân đều là Thanh Thanh sáng sáng, da lông cũng so bình thường động vật càng thêm mềm mại —— này còn không phải là làm chúng ta yên tâm lớn mật mà sờ sao!]

Có ai không yêu lông xù xù.

Hai người đặt thành chung nhận thức, song song so ra một cái ngón tay cái.

Ôn Bạc Tuyết đứng ở một bên im lặng không nói, ánh mắt mơ hồ, lặng lẽ xẹt qua Yến Hàn Lai.

Thanh y thiếu niên từ đầu đến cuối chưa nói một câu, không chút để ý ở bên cửa sổ, ngẫu nhiên quạ lông mi vừa động, liếc xéo ngoài cửa sổ cảnh sắc, làm người đoán không ra cảm xúc phập phồng.

Chợt vừa thấy tới lười nhác lại kêu căng, đối những người khác nói chuyện thờ ơ, nhưng là.....

Ôn Bạc Tuyết tổng cảm thấy có chút cổ quái.

Hắn đầu óc không quá thông minh, tâm tư lại là ôn nhuận tinh tế, giờ phút này nhìn Yến công tử, không thể hiểu được mà, cảm thấy một trận áp suất thấp.

Là ảo giác đi.

Bọn họ ba người nói chuyện nội dung, hẳn là cũng không có mạo phạm

đến hẳn.

Tàu bay từ từ rơi xuống đất, đáp xuống ở cửa thành ngoại vùng hoang vu.

Tạ Tinh Diệu cái thứ nhất nhảy ra thuyền khoang, giương mắt trông về phía xa, hai mắt sáng ngời.

Ở không trung quan sát toàn thành khi, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy đen nghìn nghịt phiến phiến nóc nhà, nhìn không ra quá nhiều mới lạ chi ý.

Hiện giờ đi vào U đô bên sườn, mới tới cuộc lãnh hội ở đây có một phong cách riêng.

Bắc Châu tuyết mãn dãy núi, Tú Thành hoa đoàn cảm thốc, so với này hai mà lịch sự tao nhã phong cảnh, U đô càng thêm vài phần quý quyết tươi đẹp chi sắc.

Cao hiên lâm bích thủy, mái cong huỳnh hươu cầu. Mênh mông cuộn cuộn trăm thước tường cao đem thành quách trói với trong đó, bên trong thành còn lại là mười dặm ban công, họa đồng phi manh.

Thúy thụ ỷ chu lâu, ánh đèn ánh lay động.

Tuy là ban ngày, lại đã có không ít lần các sáng lên ngọn đèn dầu. Hỏa sắc uốn lượn mà xuống, mãn thành quỳnh lâu kim khuyết nhìn không sót gì, nơi chốn hiện ra tráng lệ huy hoàng, ngợp trong vàng son khí phái.

“Wow.”

Ôn Bạc Tuyết cảm khái phát ra từ nội tâm: “Có thể ở lại ở U đô người, nhất định rất có tiền.”

“Bằng không như thế nào có thể trở thành Tu chân giới tiếng tăm lừng lẫy

hưởng lạc nơi đâu.”

Nguyệt Phạn hừ cười: “Hơn nữa ta nghe nói..... Không ngừng linh thú, nơi này mỹ thực rượu ngon cùng mỹ nhân cũng đồng dạng thanh danh bên ngoài.”

U đồ không có rườm rà quy củ, bọn họ thuận lý thành chương vào cửa thành.

Vừa mới vào thành, nhưng thấy lưu quang mờ mịt, hoa lâu cửa hàng san sát nối tiếp nhau, cũng không biết nơi nào truyền đến lá lướt sênh ca, lằng lằng vòng lương không thôi, xa hoa lãng phí hưởng lạc chi khí càng sâu càng đậm.

“Thật ngu.”

Nguyệt Phạn bị tứ tán hương khí sắc đến một khu: “Không hổ là thành phố lớn.”

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết bị hoa hòe loè loẹt cảnh trí song song mê mắt, Tạ Tinh Diêu lực chú ý, còn lại là càng nhiều dừng ở người đi đường trên người.

“Mau xem.”

Tạ Tinh Diêu đề thấp tiếng nói: “Nơi này yêu, thật nhiều giữ lại nguyên hình đặc thù.”

Mới vừa có cái xinh đẹp tỷ tỷ cùng nàng gặp thoáng qua, ở gần ngủi giao hội khoảnh khắc, Tạ Tinh Diêu thoáng nhìn nàng phía sau treo lục lạc miêu mẽ cái đuôi.

Cách đó không xa tiểu nam hài dài quá hai chỉ cẩu cẩu lỗ tai, nói chuyện khi khuyển nhĩ sẽ nhẹ nhàng run rẩy; phía đông thanh niên chợt vừa thấy đi cùng Nhân tộc vô dị, kỳ thật có được một đôi liệp báo lợi trảo.

Thậm chí còn có chỉ bảo lưu lại năm thành Nhân tộc đặc thù, tứ chi cùng thân thể hóa thành hình người, trên mặt lại sinh ra lông xù xù tinh mịn miêu mao, so với Nhân tộc, càng giống một con đứng thẳng hành tẩu miêu.

Nơi đây chính là yêu ma nhạc viên, không cần bận tâm Nhân tộc ý tưởng.

Bọn họ hành đến bờ bãi, quá đến cũng sung sướng.

Mấy người một đường đi một đường tò mò nhìn xung quanh, Tạ Tinh Diệu kinh ngạc cảm thán rất nhiều, chỉ cảm thấy hôm nay U đô tựa hồ phá lệ náo nhiệt, bốn phương tám hướng giăng đèn kết hoa, phảng phất đã xảy ra hỉ sự ——

Không ít cửa hàng phái người đứng ở ngoài cửa, hoặc là hướng cạnh cửa quải đủ mọi màu sắc đèn màu lung, hoặc là cấp khung cửa trang trí thượng vui mừng lựa đỏ, không ít người đi đường khe khẽ nói nhỏ, mặt lộ vẻ chờ đợi chi sắc.

[kỳ quái.]

Bọn họ biểu hiện đến càng là vui vẻ, Nguyệt Phạn liền càng thêm cảm thấy mới lạ: [nguyên văn, có miêu tả quá nơi này đã xảy ra chuyện gì nhi sao?]

[không có đi.]

Ôn Bạc Tuyết tinh tế hỏi tưởng: [ta nhớ rõ ở □ Thiên đồ □, U đô phó bản thực đoản.]

Nguyên văn vai chính “Ôn Bạc Tuyết” tính tình nhạt nhẽo, đối miêu miêu cầu cầu sinh không ra chút nào hứng thú, hành với U đô đầu đường cuối ngõ, chỉ cảm thấy quá mức ồn ào náo động âm ỉ.

Toàn văn lấy hấn chủ thị giác triển khai, tự nhiên không có khả năng xuất hiện đạo linh thú cửa hàng, cùng dân bản xứ cùng nhau vô cùng náo nhiệt ăn tết, hút miêu hút cầu hút linh thú linh tinh tình tình tiết.

Hơn nữa cốt truyện cũng rất đơn giản.

Tạ Tinh Diêu tỏ vẻ tán đồng: [này hấn là tình tiết ít nhất một cái phó bản.]

Ở nguyên văn, vai chính đoàn trải qua mấy ngày tra xét, đem giấu kín tiên cốt hiềm nghi tủa định ở U đô thành chủ trên người.

Vị này thành chủ nhiều năm trước danh điều chưa biết, chợt có một ngày thực lực tăng nhiều, theo sau càng là lấy vượt mức bình thường tốc độ liên thăng số giai, tu vi cộ cộ hướng lên trên trướng, lệnh U đô bá tánh theo không kịp.

Tủa định hung thủ, lúc sau đó là một hồi lệ thường sinh tử quyết đấu.

Vai chính đoàn đương nhiên sẽ không thua.

Cái này phó bản không có gì âm mưu quỷ kế, cũng không sinh ra quá lớn lên xuống phạt phòng, thường thường vô kỳ, vài lần là có thể đảo qua ——

Lúc ấy Tạ Tinh Diêu là như vậy tưởng.

Nhưng mà có trước vài lần kinh nghiệm giáo huấn, hiện giờ nàng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hy vọng tác giả không cần lại chôn hố.

“Sư phụ ở chỗ này có chút nhân mạch, hôm qua liền cho chúng ta đánh hảo

khách điểm.”

Ôn Bạc Tuyết không quên chính mình sư huynh thân phận, ôn thanh nói:

“Chúng ta đi trước khách điểm nghỉ tạm trong chốc lát, sau đó hỏi một chút khách điểm người, hôm nay ——”

Hắn nói dừng lại.

“Đi trước khách điểm” câu nói kia xuất khẩu khi, Nguyệt Phạn cùng Tạ Tinh Diêu, không hẹn mà cùng đem ánh mắt chuyển hướng về phía bên trái.

Biểu tình chờ mong lại tò mò, đột nhiên sáng lên trong suốt ánh sáng nhạt.

Ôn Bạc Tuyết giống như đoán được cái gì.

Đương hắn quay đầu, quả nhiên, trông thấy một nhà quy cách pha đại linh thú cửa hàng.

Ôn Bạc Tuyết: “..... Nếu không, chúng ta vào xem?”

*

Chính như Nguyệt Phạn theo như lời như vậy, Tu chân giới linh thú không những không có mùi lạ, nhân linh lực trong vắt, còn tản ra nhàn nhạt cỏ cây thanh hương.

Tạ Tinh Diêu vốn là phản xạ có điều kiện ngừng lại rồi hô hấp, chờ thật cẩn thận hút thượng một hơi, không khỏi dưới đáy lòng nho nhỏ kinh ngạc cảm thán một chút.

“Hoan nghênh bốn vị khách nhân.”

Chờ ở cạnh cửa thị nữ nhân thân đuôi rắn, đuôi thượng vẩy rậm rạp, nổi lên sắt thép giống nhau đen nhánh màu sắc, bộc lộ mũi nhọn.

Nàng tướng mạo lại là ngọt thanh ôn hòa, người mặc một bộ thiển sắc váy dài, bị từ từ phác họa ra mảnh khảnh vòng eo, đơn bạc lại không hiện nhu nhược, dường như một phen sắc bén loan đao.

Thị nữ hơi hơi mỉm cười: “Chư vị có cái gì ái mộ linh thú sao?”

“Chúng ta đầu một hồi tới U đô, đối linh thú chủng loại hiểu biết rất ít.”

Tạ Tinh Diệu lễ phép theo tiếng: “Chẳng biết có được không ở quý cửa hàng dạo thưởng một dạo?”

“Xem vài vị tướng mạo, hẳn là tiên gia đệ tử đi.”

Thị nữ ý cười càng sâu, đuôi rắn đột nhiên vừa động, phát ra tê tê vang nhỏ: “Thỉnh.”

Tạ Tinh Diệu nói thanh “Đa tạ”, đi vào trong đó.

Cửa hàng quy mô cực đại, trang hoàng cũng là thượng giai.

Trên vách tùy ý có thể thấy được họa đồng điều lương, trường minh đăng ánh lửa trong sáng, cùng lưu hương khói trắng lượn lờ tương sần, phô nở khắp thất thanh u kiều diễm.

Linh thú thế nhưng chưa bị nhốt ở lồng sắt, cũng không mang lên xích sắt vòng cổ, hoặc dạo bước hoặc nằm nằm, thanh thoi thanh thoi xuất hiện ở mỗi một chỗ góc.

Nguyệt Phạn xem đến kinh ngạc: “Giống như vậy, chúng nó sẽ không chạy trốn sao?”

“Linh thú khai trí, tuy không kịp Yêu tộc, lại so với bình thường động vật càng minh lý lẽ.”

Thị nữ rũ mi cười nhạt, đuôi rắn nhẹ dương.

“Ta cùng chủ tiệm đều là yêu, từ nguyên hình tới xem, cùng chúng nó có nhất định tương tự chỗ. Yêu tộc trời sinh tính phóng đãng không kèm chế được, linh thú tự nhiên cũng sẽ không tình nguyện lọt vào cũi bách, cho nên chư vị trước mắt chứng kiến, đều là cam tâm tình nguyện lưu tại cửa hàng tiểu gia hỏa.”

Yến Hàn Lai hiếm thấy mà mở miệng: “Cam tâm tình nguyện?”

“Phần lớn linh thú yêu thích cùng người lập khế ước, tìm kiếm một cái sinh tử tương tùy khế chủ; nhưng cũng có một ít linh thú không phục Nhân tộc Ma tộc Yêu tộc, dục đồ chính mình lang bạt.”

Thị nữ nhướn mày: “Nếu nó tâm bất cam tình bất nguyện bị quan tiền cửa hàng, kia liền không gọi lập khế ước, mà là tra tấn.”

Nàng nói một đồn, ý cười gia tăng: “U đồ có cái quy củ, linh thú mua bán không thể chỉ xem người mua cấp ra linh thạch, còn cần đến linh thú bản thân đồng ý —— chúc các vị vận may.”

U đồ nhìn như không đứng đắn, ở linh thú mua bán một chuyện thương, cư nhiên còn rất nhân tính hóa.

Tạ Tinh Diệu bưng bình gạt đầu, ánh mắt vừa động.

Khoảng cách nàng gần nhất địa phương, chính lười biếng nằm bò một con đại thần lân.

Hướng trong tìm kiếm, mấy chỉ rùa đen, một cái sinh có cánh xà, còn có

Ngực hơi dẹt, Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt.

Còn có mấy chỉ chủng loại khác nhau miêu, một đám đứng ở núi giả thượng điền, cùng với con thỏ, hamster, cừu, cùng một con hai mắt nhắm nghiền, chính cuộn tròn ở góc trung ngũ gậy hồng hồ ly.

Nàng tới linh thú cửa hàng, chỉ vì tam sự kiện.

Lông xù xù, lông xù xù, vẫn là lông xù xù.

Không hề nghi ngờ, nơi này là thiên đường.

Thị nữ thấy nàng rất có hứng thú, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, âm cuối ngậm cười: “Cô nương nếu là thấy yêu thích linh thú, không ngại tiến lên thử bính một chút. Nó nếu thích, liền sẽ chủ động cùng người thân cận.”

Tạ Tinh Diệu nói một tiếng tạ, tay chân nhẹ nhàng chậm rãi tiến lên.

Ly nàng gần nhất chính là chỉ tuyết trắng đại miêu, hai mắt một lục một lam, đều là trong suốt như hải, gọi người tâm an.

Nó hình thể cực đại, giống như một cái bụ bẫm viên cầu, lỗ tai nhỏ đuôi to, nhìn qua rất giống mèo Ba Tư.

Đại miêu theo tiếng ngược mắt, hơi hơi cong người lên, trên mặt đất mềm như bông đánh một cái lăn.

Đáng yêu trình độ thẳng đánh lòng ngực.

Tạ Tinh Diệu ngừng thở.

Nàng động tác thật cẩn thận, chậm rãi vươn tay phải về phía trước tìm kiếm, khó khăn lắm chạm vào miêu mẽ phía sau lưng, liền thấy nó tròn mắt ục ục vừa chuyển.

Chợt bụi bặm viên cầu bạch mao nổ tung, dường như Trùng Thiên Pháo trượng nhảy dựng lên, nơi đi qua bạch mao bay tán loạn, cùng với thanh thanh “Miêu ô” thấp minh.

..... Đào tẩu.

“Này chỉ miêu tính tình bất hảo, là chúng ta nơi này khó nhất thuần phục một vị.”

Thị nữ che miệng cười cười: “Cô nương không cần nản lòng. Người tâm tính thuần tịnh, hơi thở ôn hòa, là nhất chịu linh thú yêu vật yêu thích một loại.”

Tú Thành nghệ sanh thành chủ cũng nói như vậy.

Tạ Tinh Diệu thô sơ giản lược hồi tưởng, chỉ nhớ lại ái muội phát quá cảm hoa chi, cùng với nàng mới vừa xuyên tới Tu chân giới khi, bị chính mình huyết nhục hấp dẫn tới đầy trời yêu ma.

..... Thật đúng là một loại khủng bố ngọt ngào.

Nàng nhìn miêu mẽ rời đi bóng trắng thở dài một hơi, chưa có điều động tác, bên tai vang lên một tiếng khinh thường cười lạnh.

Quen thuộc lãnh đạm khí âm.

Tạ Tinh Diệu quay đầu lại, cùng Yến Hàn Lai bốn mắt chạm vào nhau.

Nàng tưởng không rõ đối phương cười nhạo lý do, nghe tiếng nhướng mày: “Yến công tử, không biết có gì chỉ giáo?”

Từ bước vào nhà này cửa hàng, Yến Hàn Lai liền vẫn luôn biểu hiện đến hứng thú thiếu thiếu, cho đến giờ phút này, vẫn là một bộ sự không liên

quan mình cao cao treo lên bộ dáng.

Hắn trên mặt không có gì biểu tình, mắt phượng hơi rũ, âm cuối lời cuốn vài phần bất bẻ trào ý: “Này miêu tính tình như thế làm ầm ĩ..... Tạ cô nương ánh mắt thật sự không tồi.”

Oa.

Người này là thật sự miệng độc, liền miêu mỗi đều phải châm chọc.

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ cổ tay áo, đem lông tơ lau đi, nếp uốn loát bình: “Tiểu động vật sao, làm ầm ĩ một chút mới có sức sống.”

Thiếu niên bị nàng đối đến ghen lại.

Ở thế kỷ 21 miêu già, bị miêu mỗi cự tuyệt thuộc về chuyện thường ngày.

Tạ Tinh Diệu đối này tập mãi thành thói quen, thực mau dốc sức làm lại, nhìn về phía xa hơn địa phương.

Yến Hàn Lai trầm mặc không nói chuyện, lẳng lặng xem nàng từng bước về phía trước, hàng mi dài nhỏ đến khó phát hiện nhẹ nhàng một rũ.

Kỳ quái cảm giác.

Hắn nói không rõ đến tột cùng xuất phát từ loại nào nguyên nhân, nhưng sớm tại nghe Ý Thủy chân nhân nhắc tới “U đồ” hai chữ khi, liền ần ần sinh ra không mau.

Kỳ thật Yến Hàn Lai rất ít sẽ cảm thấy không mau.

Trên đời này không có gì hắn để ý đồ vật, bị thương cũng hảo gần chết cũng thế, với hắn mà nói sớm đã xuất hiện phổ biến ——

Nhưng giờ này khắc này, vô cùng rõ ràng mà, có khối nặng trĩu trọng lượng

dừng ở hấn ngực thương, làm lồng ngực âm thầm khó chịu.

Yến Hàn Lai tưởng không ra nguyên do, cũng tưởng không rõ, vì sao mới vừa rồi chính mình suýt nữa đối với Tạ Tinh Diệu buột miệng thốt ra:

“Ta hóa thành nguyên hình khi, tuyệt không sẽ giống như vậy làm ầm ĩ.”

Càng sẽ không rút mao.

Lý trí làm hấn sớm cảm mồm, chưa nói ra một chữ.

[kỳ quái.]

Một bên Nguyệt Phạn như suy tư gì, hướng về Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật: [Yến công tử nói câu kia “Tạ cô nương ánh mắt thật sự không tồi”..... Ta như thế nào cảm thấy giống như đã từng quen biết.]

[a?]

Ôn Bạc Tuyết không rõ nguyên do: [có ai nói qua đồng dạng lời nói sao?]

Nguyệt Phạn lắc đầu, suy nghĩ một lát, túi trữ vật bạch quang vừa hiện, trong tay thành linh nhiều ra quyển sách.

[là Đàm Quang viết quá một quyển cầu huyết văn đại cương.]

Nàng một mặt truyền âm, một mặt đem trang sách mở ra, đưa cho Ôn Bạc Tuyết xem.

Chỉ thấy đệ nhất trang giấy trắng mực đen viết:

□ nàng, thế gia truyền nhân, thiên kim tiểu thư, từ nhỏ sủng ái vô số, người theo đuổi ùn ùn kéo đến.

Hấn, gia tộc con nuôi, thấp cổ bé họng, chỉ có thể ở nơi tối tăm yên lặng nhìn chăm chú nàng bóng dáng, xem nàng thay đổi một cái lại một cái bên

gối người.

Mười năm sau, thế gia huỷ diệt, nàng nghèo túng bất kham, mà hắn, đã thành Tu chân giới tân quý.

Lại tương ngộ, nàng dục đồ chật vật thoát đi, nam nhân lại hai mắt đỏ bừng, đem nàng để ở tử quần áo: “Hiện giờ, ta còn xứng không xứng?” □
[a này.]

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: [ta xem qua cùng loại kịch bản, vì cái gì nữ chính nhất định phải từ thiên chi kiều tử sa đọa thành bùn, mà nam chính từng bước thăng chức cái sau vượt cái trước, đối nữ chính mà nói hảo lắm a.]
[này không phải trọng điểm.]

Nguyệt Phạn chính sắc, mở ra trang sau: [người xem cái này.]

Ôn Bạc Tuyết ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn phía trung gian một hàng.

□ nàng lại có tâm người trong lòng.

Hắn tâm như đao cắt, đối mặt nàng miệng cười, lại chỉ có thể cố nén bi thống: “Trương sinh nãi xà Hoàng Hậu duệ, người ánh mắt thực không tồi.”
□

[a?]

Hắn khước mắt co giật: [này không thể đi?]

Trong nhà u tĩnh âm áp, Tạ Tinh Diệu đã đi đến một con thỏ trước người.
Con thỏ ngốc đầu ngốc não, tuyết trắng lỗ tai thẳng ngơ ngác dựng thẳng lên tới, đỏ đậm hai mắt giống như hai viên pha lê châu, sấn đến gò má thuần nhiên như tuyết cầu.

Nàng sờ sờ con thỏ phía sau lưng, cục bột trắng mềm như bông thịt đỏ đỏ, trước chân từ từ vừa giã.

Tạ Tinh Diệu sờ đến vui vẻ, không quên quay đầu lại: “Này chỉ không làm âm ỉ đi.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Cái đuôi quá ngắn.”

Hắn nguyên hình cái đuôi xoắn tung rất nhiều, một cái có thể để này chỉ ngốc con thỏ mấy chục cái.

Tạ Tinh Diệu không lăm để ý: “Cái đuôi đoản làm sao vậy, thân mình mềm tính tình ngoan hiền hảo. Có chút động vật thoát nhìn lông xù xù thực hảo sờ, nhưng luôn là hung ba ba không cho chạm vào ——”

Nàng nói đến một nửa, bỗng nhiên ý thức được cái gì, bay nhanh xem một cái cách đó không xa thanh y thiếu niên, ý đồ chính sắc giải thích: “Ta không có nội hàm Yến công tử ý tứ.”

Thực hảo.

Trải qua nàng nghiêm túc giải thích, thành công làm Yến Hàn Lai sắc mặt càng trầm, câu ra một nụ cười lạnh.

Tạ Tinh Diệu chợt dạ quay người đi.

Bất quá..... Vốn dĩ hắn cũng liền không cho sờ.

Bên kia, Ôn Bạc Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía thoại bản đệ nhị trang.

□ nhưng hắn ghen ghét.

Hắn hảo ghen ghét, hảo gian nan, đau quá!

Ghen ghét đem hẳn lý trí thiêu đốt hầu như không còn, hẳn ngực buồn đau, chua xót ghen tuông tiếm sinh.

Hắn rút cuộc vô pháp khen kia nam nhân đôi câu vài lời, mà là tìm mọi cách điều tra trượng sinh nhân sinh quỹ đạo, đem chứng cứ bái ở nàng trước mắt, một lần lại một lần nói cho nàng: “Trượng sinh lời thôi vô năng, hành vi không kiểm, thận trọng.”

Nàng lại không chút nào để ý: “Kia ba ngày, ta quá thật sự vui sướng.” □

Ôn Bạc Tuyết:.....?

Này này này, này vẫn là không thể đi?

Tạ Tinh Diệu ánh mắt nhẹ dịch, xẹt qua con thỏ một sát, nghe thấy bên cạnh người một tiếng réo rất chim hót.

Là chỉ sinh có xanh đậm lông chim chim nhỏ.

Thanh điệu cái đầu cực tiểu, còn không đến nàng một cái bàn tay đại, tròn tròn đầu hơn nửa tròn tròn thân mình, giống như một lớn một nhỏ hai cái béo cầu.

Đen như mực gạo mắt thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm nàng nhìn, điệu mồm còn lại là lại tiêm lại tể, lộ ra nhợt nhạt hồng nhạt.

Nếu nàng nhớ không lầm, này hẳn là Tu chân giới đặc có một loại linh thú.

Không nghĩ tới có thể ở chỗ này gặp được, Tạ Tinh Diệu tâm sinh vui mừng: “Đây là trong truyền thuyết có thể mang đến vận khí tốt thanh điệu sao?”

Yến Hàn Lai đứng ở nàg cách đó không xa, hầu âm không mặg không nhậg: “Quá tiểu.”

Hắg nguyên hình dáng người không lớn không nhỏ, vừa vặg có thể bị người ôm lắg.

Cái này ý tưởng chươc đếg hắg ngực nhóág lên, thiếu niên im lặg không nói, nhắg lại mặg.

Như thế nào sẽ sinh ra loại này ý niệm.

Vô luận như thế nào, hắg sẽ không làm bất luận kẻ nào đặg chính mình ôm vào trong lòng ngực.

Tạ Tinh Diêu tỏ vẻ không ủng hộ: “Cái đầu tiểu mới đắg yêu nha.”

Nàng nói chuyện khi duỗi tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng phủ lên thanh điểu đầu.

Nhỏ nhỏ một cái, bị mềm mặg mảnh khắg lông chim hoàn toàn bao lắg, một bàn tay là có thể đặg nó toàn bộ nắm lên tới, phắg phắg hơi dùng một chúg lực liền sẽ vỡ vụn, yếu ớt lại chặg người trù mếg.

Làm như thắg nàng vuốt ve, chim nhỏ ngắg đầu, chặg chặg miệg, hai cág tiểm doanh hữu lực, rào rặg phặg hai hạ.

Hảo đắg yêu.

Lông xù xù chửg khỏi năng lực có thể nói mắg phắg, trong lòng tích gặg khắg trương tan thành mây khói, Tạ Tinh Diêu cảm lòng không đặg giớg lên khóe miệg.

Chim nhỏ bị nàng sờ đếg vui mừng, vốn là thắg ý nheo lại hai mắg, đặg

nhiên hai mắt mở, vội vàng hướng tới phía bên phải vừa nhìn, mở ra cánh bay đi.

Tạ Tinh Diêu:.....?

Nàng không làm rõ được trạng huống, thuận thế xoay đầu đi, đối diện thượng một đôi kim sắc hai mắt.

Đạm kim như nước, hai mắt nhỏ dài khẽ nhếch, không cần bất luận cái gì biểu tình động tác, liền tự nhiên sinh ra mị hoặc nhân tâm cổ.

Kia chỉ nghĩ ngợi màu đỏ hồ ly tinh.

Hồng hồ cái đầu cư nhiên so nàng lớn hơn nữa, nghĩ đến tu vi cao thâm, không biết sống nhiều ít năm.

Yến Hàn Lai màu lông trắng nõn như tuyết, chính như hắc bản nhân giống nhau, tổng có chứa vài phần lãnh đạm xa cách ý vị, gọi người không dám tiếp cận. Trước mắt hồng hồ ly như hà như hỏa, cùng nàng đối diện một cái chớp mắt, vươn một con chân trước.

Bị hồ ly chủ động sờ sờ gương mặt.

Tạ Tinh Diêu một lòng sắp hóa rớt.

Hồng hồ móng vuốt có được phần bạch sắc thịt lót, so với Yến Hàn Lai mềm mại thiển phần, càng thiên hướng với đạm bạch. Nó hảo tâm thu hồi lợi trảo, thịt lót đáp thượng nàng sườn mặt, vọt tới một cổ nồng đậm huân hương.

Lúc này không chờ nàng mở miệng, Yến Hàn Lai liền đã nhú mày thấp giọng nói: “Này chỉ quá lớn.”

Người này như thế nào như vậy bắt bẻ.

Tạ Tinh Diệu nghĩa chính từ nghiêm: “Người phía trước rõ ràng còn ghét bỏ thanh điều cái đầu quá tiêu!”

Hồng hồ dù bận vẫn ung dung, cười như không cười liếc nhìn nàng một cái, sau một lúc lâu ngồi dậy tới, chậm rì rì mở ra hai chỉ chân trước.

Rất giống một cái ôm tư thế.

Tạ Tinh Diệu chần chờ: “..... Ôm một cái?”

Hồ ly cong cong mắt, gật đầu.

Cảm tạ trời xanh.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Tạ Tinh Diệu trong đầu bùm bùm phóng pháo hoa, không kịp tự hỏi quá nhiều, vụng về vươn đôi tay, ôm lấy màu đỏ hồ ly.

Ấm áp, thực tri kỷ.

Nàng bàn tay hoàn toàn lâm vào hồ ly mềm mại trường mao, nhẹ nhàng phát quá, có thể cảm nhận được nó mềm mại mảnh khảnh da thịt.

Thấm vào ruột gan huân hương cùng lệnh người an tâm nhiệt độ đem nàng bao quanh bao lấy, quá mức thích ý thoải mái, chỉnh khối thân thể phẳng phát tấm ở kéo dài nước ấm, sắp dần dần hòa tan.

Tạ Tinh Diệu vui sướng kéo mãi, gò má vùi vào hồ ly cổ, dùng sức một hút.

Hương mềm trong vắt, lông tơ ấm áp, từ trước cùng Yến Hàn Lai mắt to trừng mắt nhỏ thời điểm, nàng tuyệt đối hưởng thụ không đến loại này đã

ngộ ——

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ.

Tạ Tinh Diệu sững sốt.

Đây là nàng chưa bao giờ nghe qua tiếng cười, vũ mị hơi khàn, hẳn là xuất từ tuổi trẻ nữ nhân.

..... Từ từ, nữ nhân.

Trong tay lông xù xù xúc cảm, giống như thay đổi.

Huân hương lan tràn, lòng bàn tay xúc cảm ôn như nhuyễn ngọc, lông tơ tẩn cởi, càng như là người nào đó thủy giống nhau làn da.

Tạ Tinh Diệu hậu tri hậu giác, bay nhanh ngẩng đầu, trông thấy một đôi mím cười mắt vàng.

Môi anh đào hồ ly mắt, một cái xinh đẹp đại tỷ tỷ.

Nhiệt tình như hỏa hồ yêu.

“Lão bản.”

Xà yêu thị nữ chậm chạp tới rồi, không thể nề hà: “Người như thế nào lại ở đậu tiểu hài tử?”

“Nàng chính là đồng ý quá.”

Nữ nhân lười nhác ngửa đầu, âm điệu ngậm cười: “Huống chi, nàng khí vị rất dễ nghe, ta không lớn có thể nhìn xuống —— tiểu muội muội, hồ ly bé lên tới thoải mái hay không?”

Đại tỷ tỷ thế công thế như chẻ tre, từ xưa đến nay thẳng càu khó nhất chống đỡ, Tạ Tinh Diệu sững sốt, thực mau thành thật gật đầu.

Đối phương cười ha ha, đầu ngón tay trắng nõn như ngọc, vén lên nàng bên tai một sợi tóc óng ả: “Còn tưởng sờ sờ sao?”

Giây lát yên tĩnh.

Ôn Bạc Tuyết ngơ ngác đứng ở tại chỗ, xem một cái cô gái đứng yên Yên Hàn Lai, lại vọng vừa nhìn hồng hồ vũ mị hai tròng mắt.

Tạ Tinh Diệu mấy cây tóc đen, vẫn triển ở nàng đầu ngón tay.

Hắn không nói chuyện, cúi đầu nhìn về phía trong tay sách.

□ hắn nhìn lâu lắm, nhấn quá một đám nam nhân, nhìn xuống lần lượt lãnh đạm.

Thẳng đến ngày nọ đẩy cửa mà vào, thế nhưng thấy nàng thần sắc hoảng loạn vội vàng đứng dậy, mà kia màu đỏ đậm uyên ương yếm..... Còn treo ở cuồng đồ trang sinh đại lưng thượng!

Trương sinh đắc ý cười lạnh: “Ta so người nhiệt tình, cũng so người càng minh bạch như thế nào thảo nàng niềm vui. Cũ không đi mới sẽ không tới, người bị nàng vứt bỏ, không phải đương nhiên sao?”

Ghen tuông cuộn cuộn, hắn điên rồi, hắn cũng quyết định.

Tối nay, muốn đem nàng hung hăng ấn ở trên tường thân.

Làm nàng nhìn một cái, ai mới là nàng chân chính nam nhân. □

Ôn Bạc Tuyết:.....?

Thế giới tuyến kiểm chế trùng hợp, trương sinh ánh vào hiện thực sao các người đây là?

Chapter 61

Trong phòng nhất thời có chút an tĩnh.

Đàm Quang này thiên cầu huyết văn đến đây kết thúc, Nguyệt Phạn đem nó bắt động thanh sắc thả lại túi trữ vật, cùng Ôn Bạc Tuyết liếc nhau.

Ôn Bạc Tuyết hẳn thực mờ mịt.

Tuy nói trước mắt chứng kiến hết thấy toàn cùng cầu huyết văn có vi diệu trùng hợp, nhưng.....

Yến công tử, Tạ sư muội, ghen, nổi điên văn học, hung hăng ẩn ở góc tường thân.

Mặc kệ thấy thế nào, này mấy cái từ ngữ đều hoàn hoàn toàn toàn đáp không vào đề đi?

Nhưng tinh tế nghĩ đến, đặt mình trong với U đồ trong khoảng thời gian này, Yến công tử xác thật không lớn thích hợp.

Chưa bao giờ chân chính tiếp xúc quá tình yêu nam nữ, càng không thấy quá mấy quyền ngôn tình tiểu thuyết, hẳn đầu óc một đoàn hồ nhảo, chỉ có thể không nói một lời nâng mắt, nhìn phía cách đó không xa Tạ Tinh Diêu.

Ở mới vừa rồi kia sách trong thoại bản, nữ chính cùng trượng sinh gặp lên vô ý bại lộ, bị trảo bao lúc sau vội vàng đứng dậy, kích khởi nam chủ nhân công đầy ngập lửa giận ——

Tạ Tinh Diêu không hề do dự, đồng ý hồ yêu “Sờ nửa một sờ” mời: “Hảo a! Cảm ơn tỷ tỷ!”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Người so nữ chủ càng đã a!

Tạ Tinh Diệu ý tưởng rất đơn giản.

Xinh xinh đẹp đẹp đại tỷ tỷ ai không thích, huống chi vẫn là một con cam tâm tình nguyện cùng nàng thân cận lòng xù xù.

Loại này thời điểm nơi nào lo lắng thẹn thùng thẹn thùng, đương nhiên là không chút do dự, chạy nhanh đáp ứng a!

Hồng hồ sau khi nghe xong nàng trả lời, tâm tình rất tốt nhẹ dương mày liễu, chợt thân hình nhoáng lên, lần thứ hai hóa thành lửa đỏ đại hồ ly bộ dáng.

Bởi vì được đối phương cho phép, Tạ Tinh Diệu lúc này không bó tay bó chân, đôi tay vòng lấy hồ ly cổ, thân thể dán lên nóng hằm hạp cái bụng, dùng gương mặt cọ cọ nó trên cổ lông tơ.

Hảo vui vẻ.

Nếu đây là Yến Hàn Lai, không đợi bị nàng chạm vào một chút ít, Tiểu Bạch hồ ly chắc chắn vươn móng vuốt, đem nàng vươn bàn tay chụp phi.
..... Kỳ quái.

Vì cái gì muốn tại đây loại thời điểm nhớ tới Yến Hàn Lai.

Lửa đỏ hồ ly bị vuốt ve đến sung sướng mà thích ý, phía sau đuôi dài nâng lên, tả hữu nhẹ lay động.

Này rõ ràng là nhất phái hài hòa cảnh tượng, Ôn Bạc Tuyết nhìn nhìn, lại không biết như thế nào, dần dần sinh ra vài phần hoảng hốt.

Hắn làm bộ khắp nơi ngắm phong cảnh, kỳ thật dùng dư quang liếc về phía

Yến Hàn Lai.

So với ngày thường, Yến công tử biểu tình tựa hồ không có gì biến hóa, mắt phượng hơi rũ, vẫn không nhúc nhích nhìn trong một góc hồng hồ ly, có lẽ là cảm thấy không kiên nhẫn, đôi môi nhấp đến càng khẩn.

Nhìn không ra một chút ít tức giận điềm báo.

[cái này,] Ôn Bạc Tuyết lặng yên truyền âm, [hẳn là chỉ là trùng hợp đi.]

[hẳn là,] Nguyệt Phạn nhú mày, [là..... Đi?]

“Đúng rồi.”

Tạ Tinh Diệu hút hồ xong, cảm thấy mỹ mãn lui về phía sau một bước: “Tỷ tỷ, chúng ta đầu một hồi tới U đô, vì sao trên đường từng nhà đều ở treo đèn lồng cùng lụa đỏ tử?”

Cùng với linh lực hiện lên, hồng hồ ly hóa thành hồng y nữ nhân tướng mạo, nghe tiếng ngược mắt: “Tỷ tỷ?”

Vô luận mới ra đời thanh niên vẫn là trăm tuổi lão nhân, ở Tu chân giới, người đều hơn hai mươi tuổi bộ dáng.

Trước mắt tiểu cô nương gọi nàng tỷ tỷ, kỳ thật nếu luận thực tế tuổi, nàng có thể đương Tạ Tinh Diệu nãi nãi nãi nãi.

Nữ nhân cười vang cười, tâm tình càng tốt: “Mấy ngày lúc sau, đó là trích tinh tiết.”

“Trích tinh tiết?”

Đây là nàng chưa bao giờ nghe qua danh từ, thư trung cũng không có tương quan miêu tả, Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

“Là U đô từ xưa tương truyền ngày hội.”

Phía sau Xà tộc thị nữ ôn thanh giải thích: “Chư vị đi vào U đô, hẳn là cảm nhận được một ít bản địa dân phong đặc sắc. So với Nhân tộc, yêu ma càng thêm nhiệt tình lớn mật, nếu gặp được vừa ý đối tượng, sẽ cùng chi lập khế ước.”

Tạ Tinh Diệu tìm kiếm một chút trong đầu tri thức điểm.

Yêu tộc “Lập khế ước” không giống thành hôn như vậy chính thức, cùng loại với một loại đánh dấu.

Bị đánh dấu đối tượng sẽ lây dính thượng Yêu tộc độc đáo hơi thở, do đó hướng cái khác yêu ma tỏ rõ: Hắc (nàng) đã có lập khế ước đối tượng. So chi thành hôn, lập khế ước có thể tùy thời sinh ra tùy thời hủy bỏ, hết thảy toàn bằng hai bên ý nguyện mà định.

Liên rất tự do phóng.

“Ở trích tinh tiết trong lúc, U đô sẽ phát đặc chế ‘ lập khế ước thẳng ’.”

Xà tộc thị nữ tiếp tục nói: “Đây thường nhưng dùng cho lâm thời lập khế ước, chỉ cần dùng nó quán quanh trụ hai bên thân thể một bộ phận, đem hai bên tương liên liền có thể. Tương liên về sau, lập khế ước thẳng tự hành biến mất, khế ước cũng liền hình thành.”

Nguyệt Phạn nghe minh bạch đại khái, hiếu kỳ nói: “Cho nên nói, lập khế ước thẳng cùng chính thức lập khế ước khác nhau ở chỗ, một cái ngắn hạn một cái trường kỳ?”

Hồng hồ ái muội cười: “Nhưng không ngừng cái này.”

“U đồ từng có quy định, ở cùng thời gian, Yêu tộc chỉ có thể cùng một cái đối tượng lập khế ước.”

Đuôi rắn rào rạt vừa động, thị nữ ý cười càng sâu: “Nhưng chỉ cần có lập khế ước thành..... Một con yêu có thể đồng thời làm hạ tùy ý số lượng đánh dấu, với các người mà nói, một nhân tộc, cũng có thể đồng thời được đến vài chỉ yêu khế ước.”

Yến Hàn Lai ánh mắt hơi trầm xuống, không nói gì nhú mày.

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết đại chịu chấn động: “Oa!”

[này liền cùng loại với.]

Tạ Tinh Diệu châm chước một phen tìm từ: [trắng trợn táo bạo kết giao vài cái nam nữ bằng hữu, hơn nữa vẫn là chính sách cho phép?]

Nguyệt Phạm tám tắc: [trương sinh lý tưởng nhạc viên, thật thích hợp hẳn.]

Tạ Tinh Diệu nghĩ có chút nghi hoặc: “Nếu lấy lập khế ước thành làm làm thời lập khế ước công cụ, kia vì sao phải kêu trích tinh tiết đâu?”

“Thấy trên đường những cái đó trường mình đăng đi.”

Hồng hồ ôn thanh nói: “Trích tinh tiết cuối cùng một ngày, U đồ đem treo đầy trường mình đăng. Phàm là kết khế nhân ma yêu quỷ, đều có thể tháo xuống trong đó một trận, tặng cho lập khế ước đối tượng.”

Nàng nói cười cười: “Người khả năng sẽ được đến rất nhiều cây đèn, nhưng cần phải nhớ kỹ, chỉ có thể nhận lấy trong đó một cái —— ở người trong lòng, quan trọng nhất một cái.”

Nguyệt Phan chuẩn xác hạ định nghĩa: [hải vương ngã xuống, dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước.]

Ôn Bạc Tuyết chính sắc: [một chọi một thuần khiết luyện ái mới là tốt nhất!]

Tạ Tinh Diệu bưng tỉnh đại ngộ: “Cho nên ngôi sao chính là chỉ trường minh đăng.”

“Ta ngủ vài ngày, bấm tay tính toán, trích tinh tiết hẳn là bắt đầu rồi.”

Hồng y nữ nhân lười nhác ngáp một cái, phút chốc mà hàng mi dài nhẹ nâng, một đôi hồ ly mắt nhỏ dài nhu mì, còn buồn ngủ, lộ ra nhè nhẹ cười nhạt chi ý: “Quy củ nghe hiểu đi?”

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn gật đầu: “Ân, cảm ơn tỷ tỷ.”

Nguyệt Phan tự đáy lòng cảm khái: “U đồ phong tục thật là mở ra lớn mật. Chúng ta ở tới trên đường gặp qua không ít Yêu tộc, đều thực nhiệt tình trương dương.”

“Kia đương nhiên.”

Hồng hồ chậm rì rì lười nhác vươn vai, thuận thế giơ tay, phất đi bên tai hỗn độn tóc dài.

Nàng ngữ khí nhẹ nhàng lại đặc ý: “Chúng ta U đồ yêu, cũng không sẽ bận tâm những cái đó lung tung rối loạn có không, nếu là thích, liền gọn gàng dứt khoát biểu đạt ra tới, liền tính bị cự tuyệt, cũng chỉ sẽ cảm thấy tiếp theo cái khẳng định càng tốt.”

Nữ nhân nói lời nói không có tạm dừng: “Không giống Tu chân giới cái

khác yêu ma, lòng tràn đầy nhớ kỹ Nhân tộc định ra nam nữ chi phòng, ngưng ngừng xoắn xít không ra gì —— nếu luôn là bản một khuôn mặt, liền chạm vào đều không muốn làm người chạm vào một chút, kia kêu yêu sao? Kêu đầu gỗ khối băng, đông chết được.”

Tạ Tinh Diệu nàng tuyệt đối không phải cố ý.

Ở hồng hồ tỷ tỷ nói lên này đoạn lời nói thời điểm, nàng ánh mắt phiêu phiêu hốt hốt, bay đến Yên Hàn Lai trên người.

Tất cả đều là theo bản năng sai.

Thiếu niên mặt vô biểu tình đứng ở góc, vừa lúc đối thượng nàng tầm mắt. Màu hổ phách hai mắt sâu thẳm yên tĩnh, hiện ra điểm nhi không kiên nhẫn hương vị, hắn không nói chuyện, môi mỏng nhẹ dương, câu ra một cái có chứa trào phúng cười lạnh.

Hắn tự tôn lại kiêu ngạo, tất không có khả năng nhận đồng hồng hồ lời này, cam tâm tình nguyện hóa thành nguyên hình, ngoan ngoãn làm người vượt ve.

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

“Nếu đã hiểu quy tắc, kia ——”

Đúng lúc vào giờ phút này, trước người nữ nhân khoe môi hơi câu, đột nhiên để sát vào rất nhiều: “Dù sao lập khế ước thẳng chỉ là tùy tiện cột lấy chơi, người có nghĩ tới thử xem?”

Nàng một đón, gương mặt nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn:

“Này vài vị tiểu đạo trưởng nhưng có hứng thú? Trong tay ta còn có không

ít lập khế ước thề, không ngại cùng nhau tới chơi.”

“Lão bản.”

Xà tộc thiếu nữ bắt đắc dĩ thở dài: “Người thượng một năm cùng 356 người kết thành khế ước, năm nay còn muốn giẫm lên vết xe đổ sao?”

Hồng hồ oán trách nhìn nàng: “Cái này kêu quảng kết bát phương lai khách.”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được một đạo lãnh trầm thiếu niên âm: “Không có hứng thú.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng quay đầu.

Yến Hàn Lai liếc nàng liếc mắt một cái, sắc mặt không thay đổi: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta cơm chiều thượng vô tin tức, chớ có lãng phí thời gian.”

Ôn Bạc Tuyết ngờ ngác truyền âm: [Yến công tử không phải tích cốc, không cần ăn cái gì sao?]

Nguyệt Phạn lâm vào trầm tư: [ân.....]

Hồng hồ nhìn chằm chằm hấn đoan trang hồi lâu, cũng không tức giận, mặt giãn ra cười khai: “Vị này tiểu ca cũng là Yêu tộc đi? Không biết vì sao, từ ta thấy đến người ánh mắt đầu tiên khởi, liền cảm thấy người không lớn cao hứng.”

Giọng nói của nàng phúc hậu và vô hại, trong mắt lại ẩn ẩn lộ ra giảo hoạt khiêu khích, phía sau hồ đuôi chợt khởi, ngoéo một cái Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay: “Vì sao không cao hứng?”

Tạ Tinh Diệu đối đầu cáo yêu thích không buông tay, thử dùng sức chọc thương một chọc, lông tơ run rẩy không ngừng, khoanh lại nằng ngón tay.

Yến Hàn Lai ý cười lạnh hơn: “Ta cũng không không vui chi ý. Tiền bối tu hành nhiều năm, hai mắt mờ sinh ra ảo giác, cũng không kỳ quái.”

Hắn đối đến trắng ra, liền kém không nói thẳng ra “Già cả mắt mờ”.

Yến Hàn Lai tính tình kém cỏi, đối ai đều phải sặc thương vài tiếng.

Tạ Tinh Diệu nhay bén cảm thấy hết giận phen một tia quỷ dị, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng đúng đúng, là nên ăn cơm chiều. Tỷ tỷ, người biết U đồ có này đó ăn ngon hảo ngoạn nơi đi sao?”

“..... Song hỉ lâu không tòi.”

Nữ nhân vẫn là cười nhạt, mềm mại không xương thân mình thoáng ngửa ra sau, dựa ở góc tường.

Đầu ngón tay thường thức một sợi tóc dài, hồng hồng tiếp tục nói: “Song hỉ lâu chính là U đồ chiêu bài, không chỉ có thái sắc phong phú, rượu ngon càng là nhất tuyệt.”

Đối nga. Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Vừa tới U đồ thời điểm Nguyệt Phạn liền từng đối bọn họ nói qua, nơi này thừa thãi mỹ thực rượu ngon cùng mỹ nhân.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng như thế nào uống qua rượu.

Ngẫm lại còn có chút tiểu chờ mong.

[đã lâu không uống rượu.]

Nguyệt Phạn rất có hứng thú: [ở trước kia, ta chính là hoàn toàn xứng

đáng bàn tiệc vương giả, ngàn ly không say cái loại này —— các người có hứng thú sao?]

[ta cảm thấy đại bộ phận rượu đều là khổ.]

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: [nếu là uống say liền không hảo..... Bất quá Tu chân giới rượu, hương vị có lẽ sẽ không quá giống nhau.]

[ta cảm thấy có thể đi thử xem.]

Tạ Tinh Diệu nắm thử khuyến khích: [U đồ cuối cùng vai ác không phải thành chủ sao? Hắn bế quan nhiều ngày, vài ngày sau mới có thể xuất hiện, chúng ta vừa lúc có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này hảo hảo dạo một dạo.]

Bởi vì muốn hấp thụ tiên cốt lực lượng, thành chủ thường xuyên đóng cửa không ra.

Ở nguyên văn, vai chính đoàn hao hết tâm tư tìm kiếm manh mối, dùng năm ngày suy đoán ra hắn vai ác thân phận. Đãi thành chủ xuất quan, hai bên mới triển khai một hồi sinh tử chi chiến.

Thân là người xuyên việt, bọn họ đoàn người đối chuyện xưa ngọn nguồn trong lòng biết rõ ràng, đích xác nhiều mấy ngày nhàn rồi.

Nguyệt Phạn gật đầu, nhìn về phía hồng hồ: “VẬY ĐỊNH Ở CHỖ NÀY ĐI. ĐA TẠ TIỀN BỒI BẨM BÁO.”

Nữ nhân cong cong mặt mày, làm cái gật đầu tư thế: “Không cần nói cảm ơn.”

Nàng vừa mới dứt lời, ngoài cửa người đến người đi trường nhai thượng,

đột nhiên vang lên một trận xao động ồn ào.

Tạ Tinh Diệu tò mò: “Bên ngoài làm sao vậy?”

“Thiên đã vào đêm, có thể lượng đèn.”

Xà tộc thiếu nữ lả lướt lập với dưới đèn, hơi hơi ghé mắt: “Mỗi năm lúc này, đều sẽ có nhân vật trọng yếu ở Thành chủ phủ thượng treo lên một trần đèn sáng, tuyên bố trích tinh tiết chính thức bắt đầu.”

Nguyệt Phan bắt lấy từ ngữ máu chốt: “Nhân vật trọng yếu? Không phải thành chủ sao?”

“Thành chủ quanh năm suốt tháng thấy không bóng dáng, không phải đang bế quan tu hành, chính là đang bế quan tu hành trên đường.”

Hồng hồ ngữ mang trào phúng, hiển nhiên đối thành chủ không lắm thích:

“Năm nay tới..... Nghe nói là Tu chân giới vị kia số một đại phú thương.”

Nàng nói nâng lên mí mắt: “Các người không đi xem sao?”

*

Trên đường thực tế.

Hồng hồ thấy bọn họ không có lập kế ước tâm tư, liền cũng không hề nhiều làm dây dưa, mà là giản yếu trình bày đại phú thương cùng U đồ sâu xa, cho bọn hắn nói rõ đi hướng Thành chủ phủ phương hướng.

Không hổ là U đồ đại yêu, cảm được thì cũng buông được.

Nghe nói phú thương tên là Lục Thượng, một trăm năm trước làm buôn bán đi qua U Châu, trên đường gặp thực người ác thú.

Ác thú hung tàn thị huyết, chính trực nghìn cân treo sợi tóc hết sức, chợt có

trường long gào thét tới, đem hấn hộ với phía sau, diệt trừ ác thú.

“Bất quá đi, vị này đại phú thương tuổi tác đã cao, tu vi tới rồi đầu, đã có chút thần chí không rõ.”

Ngay lúc đó hồng y nữ nhân nói xong bổ sung: “Tu chân giới đã sớm không có long bóng dáng —— biết U đô trăm năm trước tên gọi là gì sao? Phục long nói. Long đã đền tội, trăm năm tới chưa từng hiện thân, Lục Thượng luôn miệng nói hấn gặp qua, phỏng chừng chỉ là lão nhân ảo tưởng thôi.”

Hồi ức đột nhiên im bật, Tạ Tinh Diệu đi theo đám người từng bước đi trước, một hồi lâu, rốt cuộc đi vào một tòa phủ đệ phía trước.

Nói thực ra.

Cùng Tú Thành so sánh với, U đô Thành chủ phủ, không quá có bài mặt.

Đen nhánh đại môn, đen nhánh mái hiên, từ trong tới ngoài không hề tình thú đáng nói, vách tường còn lại là thuần một sắc bạch, trừ bỏ này hai loại nhan sắc, tái kiến không đến cái khác sắc thái.

Đều nói U đô thành chủ là cái không hơn không kém tu luyện cuồng, xem ra quả thực không giả.

Bên đường vây mãi người cùng yêu, trước đại môn lưu ra một mảnh đất trống, chỉ đứng hai cái nam nhân.

Bên trái thanh niên mặt mày sơ lãng, thân hình đỉnh bạt, bên phải còn lại là cái thượng tuổi đầu bạc lão nhân.

“Tại hạ nãi U đô phó thành chủ, cảm tạ chư vị có thể ở trăm vội bên trong rút ra thời gian.”

Thanh niên cười cười, hướng tới bên sườn góc lui về phía sau một bước:

“Ta bên người vị này, đúng là Tu chân giới đỉnh đỉnh đại danh Lục Thượng tiên bối. Một trăm trong năm, tiên bối vì U đồ quyền tặng vô số linh thạch bảo vật, hôm nay chính trực trích tinh tiết, liền từ Lục tiên bối cho chúng ta treo lên đèn màu!”

Bạch bạch tiếng vỗ tay vang lên, Tạ Tinh Diệu xen lẫn trong trong đám người xem náo nhiệt, cũng đi theo vỗ tay.

Bên cạnh Yến Hàn Lai ngó nàng liếc mắt một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói “Ấu trĩ”.

“Chào mọi người.”

Lão nhân ôn thanh cười cười, tự trong tay triển khai một tờ giấy viết thư, như nhau lãnh đạo bắt đầu đại hội đọc diễn văn.

Chỉ là so với nghiêm túc lãnh đạo, hấn hai mắt đã mang vẫn đục chi sắc, ánh mắt có chút hoảng hốt, đối ứng hồng hồ theo như lời “Thần chí không rõ”.

Có lẽ là thị lực tiêu giảm, Lục Thượng nheo lại hai mắt, thấp khụ một tiếng: “Hôm nay, là U đồ mỗi năm một lần trích tinh tiết. Mọi người đều biết, trích tinh tức là tháo xuống một trần trường minh đăng, đại biểu trong lòng nhất chân thành mong ước, một đưa người nhà, nhị tặng người yêu, tam tặng ân sư.”

Hết thầy thuận lợi tiến hành, trong một góc phó thành chủ tâm giác vừa lòng, bảo trì mỉm cười.

“Tặng cho người nhà, là vì cả nhà đoàn viên ——”

Lão nhân nói dừng lại, tầm nhìn mờ, nỗ lực phân biệt hình chữ.

Lục Thượng bừng tỉnh đại ngộ: “Nga, giảm thọ trăm năm!”

Này không đúng.

Phó thành chủ sắc mặt đại biến, thấp giọng sửa đúng: “Tiền bối, kỳ thọ, kỳ thọ trăm năm!”

“Tặng cho người yêu, là nguyện hữu tình nhân chung thành quyến chúc, đều có thể cười tiểu mã cầu rong ruổi giang hồ.”

Lục Thượng: “Tặng cho ân sư, là vì cảm ơn sư trưởng người mù nhiều năm, không cầu hồi báo.”

Bên đường một trận khe khẽ nói nhỏ, phó thành chủ khóe mắt muốn nứt ra, liều mạng cấp nhắc nhở: “Ngựa con, dục người nhiều năm!”

Lục Thượng: “Nguyện U đồ tốt tốt đẹp đẹp, độc chiếm ba ba đầu. Mỗi người giảm thọ, hàng năm giảm thọ, đều có thể như mã cầu giống nhau tự do tự tại, đem đoàn viên đoàn tụ truyền thống phát dương quang đại!”

Phó thành chủ trước mắt tối sầm, đỡ lấy bên người một cái thị vệ cánh tay.

..... Ngài này hàng năm giảm thọ, là muốn đi âm phủ đoàn viên sao?

“Cuối cùng, cảm tạ vì ta viết ra này phân bản thảo công thần ——”

Mắt thấy bản thảo rớt cuộc tới rồi đế, trường nhai phía trên hưởng ứng nhiệt liệt, Lục Thượng hoảng hốt bên trong pha chịu ủng hộ, giải quyết dứt khoát: “Phó thành chủ, lừa mặt!”

Hiện trường hoàn toàn loạn thành một nồi cháo, nhân dân quần chúng đại

chịu chấn động.

Không biết chân tướng ngoại lai khách nhân liên tục kinh ngạc cảm thán:

“Lừa mặt. Phó thành chủ không chỉ có văn thái nổi bật không đi tầm thường lộ, tên này cũng rất lợi hại a.”

Hắn đã không nghĩ đi sửa đúng hắn là “Được giải nhất”.

Phó thành chủ khóe mắt cuồng trêu, một hơi sắp dững không lên: “Ta kêu, mã hộ kiểm.”

Một bên thị vệ hung hăng chụp hắn phía sau lưng: “Bình tĩnh, bình tĩnh a lừa đại nhân! Hít sâu, dùng sức hít sâu!”

Thị vệ: “A phi, mã đại nhân!”

Chapter 62

Ở các bá tánh vô cùng kính hãi nhìn chăm chú hạ, Lục Thượng tiếp nhận gã sai vặt truyền đạt trường minh đăng, run rẩy về phía trước vài bước, đem nó treo lên Thành chủ phủ cửa chính.

Trong lúc bởi vì bước chân không xong, thân hình nhoáng lên, dẫn tới vài cái thị vệ vội vàng tiến lên, hư hư đem hấn đỡ lấy.

“Vị này Lục Thượng tiền bối, cũng thật là khoát phải đi ra ngoài.”

Nguyệt Phạn ám thanh nói: “Xem hấn trạng huống, chỉ sợ liền bằng vào chính mình hai chân hảo hảo đi đường đều làm không được. Nghe nói hấn lâu cư Nam Hải, cư nhiên cố ý tới rồi U đô.....”

Trăm tuổi lão nhân ngồi máy bay, ngấm lại liền rất lao lực.

Tạ Tinh Diệu trong đầu còn sót lại nguyên chủ một bộ phận ký ức, giờ phút này nhìn lão nhân bóng dáng, tinh tế hồi tưởng này nhất hào thần kỳ nhân vật.

Lục Thượng sinh ra với một cái nhị lưu kinh thương thế gia, xem như từ nhỏ đến lớn bị chịu sủng ái tiểu thiếu gia.

Người này cực có kinh thương thiên phú, trải qua vài thập niên thời gian, đem gia tộc sản nghiệp ngày càng khuếch trương, từng bước thẩm thấu, cơ hồ trải rộng Tu chân giới lớn lớn bé bé mỗi một chỗ góc.

70 nhiều năm trước, Lục Thượng hoàn toàn khai hỏa danh hào, trở thành hoàn toàn xứng đáng đệ nhất phú thương.

Đáng tiếc thiên đồ anh tài, hấn tuy có được một bộ tuyệt hảo kinh thương

đầu óc, tu hành thiên phú lại là trống rỗng ——

Vị này tung hoành thương giới mấy chục năm ngón tay cái, sinh ra liền không cụ bị linh căn.

Không có linh căn, chú định hấn cả đời cùng cầu tiên vấn đạo vô duyên.

Hắn hiện giờ ứng có hơn một trăm tuổi, xa xa vượt qua tầm thường bá tánh thọ mệnh cực hạn.

Sở dĩ có thể sống quá nhiều năm như vậy, toàn nhân Lục thị gia đại nghiệp đại, tìm biến Tu chân giới tìm tới tục mệnh linh dược, từng cái làm hấn ăn vào. Nhưng mà thiên linh địa bảo lực lượng dữ dội cường đại, hơn xa một cái thường nhân có khả năng hưởng thụ.

Gân mạch ngày ngày thừa nhận linh lực va chạm, cốt nhục lúc nào cũng lọt vào linh lực đè ép, đương thân thể bất kham gánh nặng kia một ngày, cũng liền đến hấn sinh mệnh cuối.

Hiện giờ xem ra, cái này nhật tử không xa.

“Ta nghe nói hấn tâm địa thực hảo.”

Ôn Bạc Tuyết đứng lúc chen vào nói: “Lục Thượng tiên bối mỗi năm đều sẽ quyên tặng rất nhiều linh thạch, đưa cho dãy núi nghèo khổ bộ lạc lão nhân hài tử, hoặc là các trong thành xóm nghèo —— Tu chân giới, không ít người đều đặc biệt tôn kính hấn.”

Rõ ràng, có thể đem hấn mời đến trích tinh tiết, xa so thành chủ bản nhân trình diện càng có phân lượng.

Một trận trường minh đăng bị thật cẩn thận treo lên đại môn, các bá tánh

rất là nể tình, trong đám người vang lên vỗ tay sấm dậy.

Phó thành chủ mọi cách bất đắc dĩ, vô pháp đắc tội này tôn đại Phật, chỉ có thể âm thầm thở dài, đỡ lấy lão nhân cánh tay phải: “Đa tạ tiền bối.”

“Không tạ, không tạ.”

Lục Thượng cười: “Ta này mệnh, là ở U đô nhất về tới. Chuyện nhỏ không tổn sức gì thôi, sao có thể so được với ân cứu mạng?”

Trong đám người khe khẽ nói nhỏ chưa ngừng, không biết là cái nào tiểu hài tử giương giọng mở miệng: “Tiền bối, ngài thật sự gặp qua long sao?

Ta nghe ta cha mẹ nói, long ở mấy trăm năm trước liền diệt sạch.”

“Nói vậy.”

Đầu bạc lão nhân chính sắc, trên mặt nếp nhăn gắt gao co rút lại: “Ta chính mắt gặp qua, liền ở một trăm năm trước. Ta đi ngang qua nơi này, chợt có một ác thú rào rạt đánh úp lại, mắt thấy nó đằng đằng sát khí, sắp lấy ta thủ cấp ——”

Phó thành chủ ho nhẹ một tiếng, hảo tâm nhắc nhở: “Tiền bối, này đoạn lời nói ở vừa tới nơi này thời điểm, ngài cũng đã giảng quá năm biến.”

Lục Thượng hoàn hồn, lộ ra ba phần mờ mịt chi sắc, bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Vậy các người hẳn là biết, ta là gặp qua long.”

Xuân đêm gió lạnh không thôi, lão nhân chịu không nổi quá dài thời gian gió thổi, thực mau bị bọn thị vệ hộ tống vào thành chủ trong phủ.

Tạ Tinh Diệu lòng có tò mò, giương mắt vọng vừa nhìn trên cửa trường minh đăng.

Ánh lửa vổ chần ở đèn lồng, đèn lồng đơn bạc như kén, nội có lưu quang chiếu rọi, chợt vừa thấy đi, giống cực dưới ánh mặt trời thanh thấu ve y. Lại xem đầu đường cuối ngõ treo cái khác trường minh đăng, có cao cao treo ở giữa không trung, có lặng yên không một tiếng động nắp trong góc. Đợi đến màn đêm buông xuống, đen nhánh màn sân khấu, mượt mà quang điểm xác có vài phần như là ngôi sao.

Nàng xem đến nghiêm túc, bên tai vang lên Yến Hàn Lai lười nhác cười nhạt: “Ta cô nương xem đến như thế tinh tế, chẳng lẽ là đối lập khế ước một chuyện nhớ mãi không quên?”

Tạ Tinh Diêu xoay người, nhướng mày hồi hấn:

“Ta bắt quá thưởng một thưởng đẹp đèn lồng, Yến công tử là có thể thuận thế nghĩ đến lập khế ước —— nhớ mãi không quên chuyện này, không biết đến tốt cùng là ta còn là người?”

Yến Hàn Lai dờ dãi tầm mắt, không lại trả lời.

“Tuy rằng này lễ khai mạc lược hiện kỳ quái cùng qua loa, nhưng trích tinh tiết tóm lại là bắt đầu rồi.”

Bên cạnh người Nguyệt Phạn đắm chìm ở não nhiệt không khí, nhếch miệng cười: “Chúng ta đi Bắc Châu thời điểm, cũng trùng hợp đụng phải ngày hội —— đây là vận khí tốt a! Vì chúc mừng vận khí tốt, không bằng cùng đi uống rượu đi.”

Tạ Tinh Diêu theo sát sau đó: “Vì chúc mừng cùng hò ly tử tử ôm một cái, không bằng cùng đi uống rượu đi!”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Ta đây liền chúc mừng một chút..... Hôm nay mặc một cái quần áo mới?”

*

Tuy rằng lý do một cái so một cái thái quá, nhưng chờ Thành chủ phủ ngoại đám người dần dần tan đi, mấy người vẫn là đi tới song hỉ lâu.

Song hỉ lâu ước chừng tám tầng, gỗ đỏ thân, ngói lưu ly, chỉnh thể cùng loại một đồng xoắn ốc tháp thức kiến trúc, trung ương lập điều nổi thẳng tầng cao nhất vòng tròn trường thang, bên sườn còn lại là trình viên trang triển khai một gian gian sương phòng.

Lâu ngoại quả có đèn sáng trăm trản, toàn như xoắn ốc uốn lượn hướng về phía trước. Ánh đèn mờ mịn, đêm sương mù sâu kín, thỉnh thoảng từ song sa trung phiêu hạ từng đợt từng đợt tiếng nhạc, như tuyền như ngọc, lại tựa u khe tước minh, thanh lãnh linh hoạt kỳ ảo, mười phần dễ nghe.

Làm U đô số một số hai xa hoa tửu lâu, từ ngoại hình đi lên xem, phi thường có mặt mũi.

Tình cảnh này Tạ Tinh Diêu rất là vừa ý, hành đến trước cửa, nhìn thấy một cái chờ ở cạnh cửa tiểu thị nữ.

“Chư vị dùng cơm vẫn là uống rượu?”

Tạ Tinh Diêu lễ phép cười cười: “Hai người kiêm có.”

Tiểu thị giọng nữ điều mềm ấm, hai mắt nhu hòa, nghe vậy gật đầu nghiêng người, về phía trước một bước: “Mời theo ta bên này.”

Tạ Tinh Diêu nói thanh “Đa tạ”, tùy nàng đi trên xoắn ốc trường thang, ánh

mắt du chuyển, đem lâu trung cảnh tượng nhìn quét một phen.

Rèm châu uốn lượn trút xuống, che lấp mỗi gian sương phòng trong vòng bộ dáng. Huân hương lượn lờ, xuyên thấu qua rèm châu khe hở từng đợt từng đợt mà xuống, vụng khai sương mù giống nhau khói trắng.

Sênh ca như ẩn như hiện, rượu hương như có như không, giao sa vì màn, bích thạch vì thang, phỉ ngọc được khảm hành lang dài chi gian, khiến người như trụ vân sơn huyễn hải.

Nói ngắn gọn, rất có tiền, cũng nhất định thực quý.

Vạn hạnh Lăng Tiêu Sơn đệ tử không thiếu tiền.

Tạ Tinh Diêu che khăn túi tiền.

“Tới rồi.”

Thị nữ ở lầu 5 dừng lại, đem mọi người tiến cử một gian sương phòng.

Trong phòng cũng là nhất phái hoa mỹ cảnh tượng, Nguyệt Phạn nhin không được truyền âm nhập mật: [hủ bại, quá hủ bại. Đây là trong truyền thuyết U đô sao? Nhân dân quần chúng sinh hoạt trình độ cũng quá cao đi.]

Ôn Bạc Tuyết tràn đầy đồng cảm: [nghe tên còn tưởng rằng có bao nhiêu đáng sợ, hoàn toàn hữu danh vô thực..... Kiến nghị sửa tên kêu ‘ hưởng lạc oa ’.]

Tạ Tinh Diêu: [vạn ác tư bản chủ nghĩa, cần thiết đả đảo!]

Sau nửa canh giờ.

Đồ ăn lục tục thượng tề, Tạ Tinh Diêu ăn đến vừa lòng toại nguyện, dựa

ngồi ở lưng ghế thượng sờ sờ bụng: “Ăn ngon, rất thích. Làm ta tiếp tục hủ bại đi.”

Cảm ơn hồng hồ tử tử, hồng hồ tử tử ánh mắt thật tốt.

Nhân muốn phẩm rượu, bọn họ chỉ điểm mấy cái thanh đạm khẩu vị tiểu thái cùng điểm tâm.

Nguyệt Phạn suy nghĩ trong chốc lát, chỉ ra đây là tư duy theo quán tính

Tu chân giới tu sĩ thể chất đặc thù, đồ ăn nhập thể lúc sau, trải qua một đoạn thời gian, sẽ bị tự nhiên chuyển hóa vì linh lực.

Nói cách khác, căn bản không cần lo lắng bởi vì ăn nhiều đồ vật, mà uống không dưới rượu.

Tạ Tinh Diệu bưng lên trước người bạch ngọc chén rượu, mi mắt cong cong: “Thời gian còn trường, lần sau lại đến nhấm nháp chủ đồ ăn.”

Nàng dứt lời giơ tay, giơ lên chén rượu: “Tới, cùng ly.”

Mấy người đều là đầu một hồi nhấm nháp Tu chân giới danh rượu, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết không chút do dự tùy nàng nâng chén, chỉ có Yến Hàn Lai nhú mày ngồi ở một bên, muốn nói lại thôi.

“Yến công tử vì sao không tới?”

Ôn Bạc Tuyết giương mắt, ánh mắt dường như hàm hậu cầu cầu: “Chúng ta đồng cam cộng khổ nhiều ngày như vậy, thật vất vả tiến đến mấy cây tiên cốt, không tới ly rượu chúc mừng chúc mừng sao?”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Đúng đúng đúng, hôm nay chúng ta đại gia sở dĩ

đoàn tụ ở chỗ này, là vì chúng ta vĩ đại chiến hữu tình.”

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu hiểu biết hẳn tính tình, híp mắt cười cười: “Người nên không phải là tửu lượng kém cỏi, lo lắng say xấu mặt, cho nên không dám uống đi.”

Yến Hàn Lai cầm lấy chén rượu.

Ngọc ly va chạm, phát ra một tiếng giòn vang.

Tạ Tinh Diệu uống đệ nhất khẩu, chỉ cảm thấy ngay lập tức chi gian, trong đầu bị hơi nước bao quanh bao lấy.

Có điểm ngốc.

Bọn họ lựa chọn song hỉ trong lâu chiêu bài danh rượu “Một hồ xuân”, nghe nói này rượu quảng chịu yêu thích, không ít tu sĩ từ bốn phương tám hướng đặc biệt tới rồi, chỉ vì uống xoàng mấy chén.

Rượu hương mát lạnh, nhập khẩu tinh khiết và thơm bốn phía, nhàn nhạt trúc điệp thanh hương, tràn đầy thẳng thấm tâm tì men say.

Ngọt, thanh, hương, phía trên.

“Hảo uống!”

Tạ Tinh Diệu không hiểu phẩm rượu, bên cạnh Nguyệt Phạn nhưng thật ra hai mắt tinh lượng: “Không hổ là Tu chân giới danh phẩm, đây là như thế nào nhường ra tới? Hảo thần kỳ.”

Ôn Bạc Tuyết gạt đầu: “Ngọt mà không nị, thoải mái thanh tâm sạch sẽ, thật sự có vài phần mùa xuân hương vị.”

Đây là hai cái phẩm rượu đại sư, cùng nàng không ở cùng điều trực hoành thượng.

Tạ Tinh Diệu yên lặng xem một cái Yến Hàn Lai.

Hắn hiển nhiên cũng không như thế nào uống qua rượu, xuất phát từ thói quen, đem cái ly một hồ xuân uống một hơi cạn sạch.

Vì thế mùi rượu theo yết hầu, hùng hổ hướng trên đỉnh đầu hướng. Người thiếu niên sắc mặt vốn là trắng nõn như ngọc, giờ phút này nhiệt ý lan tràn, bị nhiễm một mặt không dễ phát hiện nhạt nhẽo ửng đỏ.

Xác nhận không có lầm.

Đây là cùng nàng ở vào cùng điều trực hoành thượng thái kê (cùi bắp).

Tạ Tinh Diệu tâm giác buồn cười, nhìn thẳng hắn liếc mắt một cái, khiêu khích dường như đem ly rượu thêm mãn.

Một hồ xuân hương vị ở nàng nhưng tiếp thu trong phạm vi, Tạ Tinh Diệu tùy tiện uống xong lại một ly, bị Nguyệt Phạn vỗ vỗ vai.

“Này rượu ném lên không có gì mùi rượu, kỳ thật số độ không thấp. Người đừng uống quá nhanh quá nhiều, để ý uống say.”

Tạ Tinh Diệu thuận theo gật đầu: “Ân. Không có việc gì, ta trước mắt còn thực thanh tỉnh —— nói không chừng ta tửu lượng không tồi.”

Nàng tựa hồ không có việc gì, Nguyệt Phạn thư khẩu khí.

“Về U đô bên trong thành tiên cốt rơi xuống, ta nơi này có mấy cái manh mối.”

Nguyệt Phạn nói: “U đô thành chủ hàng năm đóng cửa không ra, có đồn đãi

nói, hắn đang âm thầm tu luyện tà thuật —— nhưng không ít gã sai vặt thị nữ chứng thực, Thành chủ phủ nội cũng không tà khí.”

Nàng thao thao bất tuyệt, hứng thú rất tốt, Tạ Tinh Diệu lại cảm thấy có chút mệt, dùng tay phải chống đỡ cằm, lắng lắng nghe nàng nói chuyện.

Bọn họ ba người rõ ràng tiên cốt bị giấu ở địa phương nào, Yến Hàn Lai đều không phải là người xuyên việt, đối này một mực không biết.

Vì làm hắn đuổi kịp cốt truyện, cần thiết mau chóng đem manh mối toàn bộ giũ ra tới.

Tạ Tinh Diệu đánh ngáp một cái.

Nguyệt Phạn còn đang nói chuyện: “Từ một cái thường thường vô kỳ, căn cốt không tốt người thường, lặc mình biến hoá trở thành mãn thành tôn sư, nếu không phải tà thuật công lao, ta cho rằng có chín thành khả năng tính, tiên cốt liền ở trên tay hắn.”

“Không sai.”

Ôn Bạc Tuyết phụ họa: “Hắn đóng cửa không ra, rất có thể là vì giấu kín tiên cốt, không cho nó hiện thế. Kể từ đó ——”

Kể từ đó, sau đó đâu?

Tạ Tinh Diệu hơi hơi nhú mày, lúc sau nói chuyện, nàng nghe không lớn thanh.

Hậu tri hậu giác, nàng có chút đầu óc choáng váng.

Trước mắt hết thấy đều là xám xịt sương mù mênh mông, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ tích. Nàng tưởng nghe Ôn Bạc Tuyết lời nói, thần trí lại

không cách nào ngưng tụ, phảng phất phiêu ở trên trời lạc đường, tắc không trở về đầu óc.

Không xong.

Loại cảm giác này, thực không ổn.

Nhắm mắt một sát, Tạ Tinh Diêu cư nhiên nhìn thấy một đôi màu hổ phách đôi mắt.

Yến Hàn Lai không biết khi nào nhìn lại đây, cau mày, môi mỏng nhấp nhô, thực mau trương khẩu, hầu kết vừa động.

“Người ——”

*

Bi báo.

Diêu Diêu đổ.

Nàng dùng tay phải chống cằm, nhân say rượu không có sức lực, thủ đoạn buông lỏng, đầu thẳng tắp trượt xuống.

Sắp tới đem đụng phải mặt bàn nháy mắt, Yến công tử vươn tay trái, bắt lấy nàng cổ áo.

Không sai.

Không phải trong tiểu thuyết thường xuyên xuất hiện “Ôm nàng nhập hoài”, mà là giống xách gà con đường như, một chường đem nàng nhắc tới.

Trong tay hán Tạ Tinh Diêu bị vạt áo thít chặt cổ, bất lực phịch hai hạ, nề hà tay trái gà không chặt, giãy giụa không có kết quả, chỉ có thể thật mạnh một khụ.

Tại sao lại như vậy.

Nguyệt Phạm thử tính mở miệng: “Yến công tử, nếu không..... Người đổi cái tư thế?”

Yến Hàn Lai động tác một đốn, đề lại nàng đầu vai, trong tay tăng lớn lực đạo về phía sau đẩy đi, làm Tạ Tinh Diêu dựa thượng lưng ghế.

Hắn động tác trúc trắc, hoàn toàn không giống trăm yêu trừ ma khi liên mạch lưu loát, tiểu cô nương vụng vụng hồ hồ, nhú nhú mày.

“Xem ra là say.”

Nguyệt Phạm đứng dậy: “Nơi này quá sảo, không thích hợp nghỉ ngơi.

Không bằng các người hai người uống trước, ta đem nàng đưa đi khách điểm, chờ lát nữa lại trở về.”

Nàng nói âm điệu dương cao: “Đừng đừng đừng, Diêu Diêu người đừng nhúc nhích, té ngã liền không hảo.”

Ôn Bạc Tuyết gạt đầu: “Muốn hay không ta tới hỗ trợ?”

Hắn một đốn, gương mắt nhìn phía Yến Hàn Lai: “Yến công tử, người có khỏe không?”

Ở hắn trong ấn tượng, nhìn chung nguyên tác toàn văn, vị này chưa từng chạm qua chẳng sợ một lần rượu, lại nói.....

Giờ này khắc này Yến công tử, sắc mặt cũng nhân mùi rượu lược hiện hồng nhạt.

Yến Hàn Lai: “Không ngại.”

Tuy là nói như vậy, hắn lại giác ra một cái chớp mắt hoảng hốt.

Đều là đầu một hồi uống rượu, hấn tửu lượng chỉ so Tạ Tinh Diêu hảo vài phần, nếu lại uống càng nhiều, chắc chắn biến thành cùn nạng không có sai biệt bộ dáng.

Nhưng mà tiếp tục lưu lại nơi này, không tránh được đệ nhị ly đệ tam ly.

Yến Hàn Lai ánh mắt phút chốc động, đậm thanh mở miệng.

“..... Ta đưa nàng hồi khách điểm.”

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn song song dừng lại động tác, hiển lộ kinh ngạc chi sắc.

“Ta không mừng uống rượu, lưu tại nơi đây cũng không tác dụng.”

Thiếu niên làm lơ bọn họ ánh mắt: “Một hồ xuân chính là rượu ngon, nhị vị rượu ngon, không ngại tiếp tục nhắm nháp.”

Như vậy tưởng tượng, đích xác rất có đạo lý.

Nguyệt Phạn âm thầm suy nghĩ.

Hấn nhìn qua đã có men say, sẽ không lại uống quá nhiều, đưa Diêu Diêu hồi khách điểm lúc sau, chính mình cũng có thể thực mau nằm xuống nghỉ tạm.

Nàng cùng Ôn Bạc Tuyết thượng có thừa lực, giải quyết này đó rượu nhưỡng không thành vấn đề.

[hấn là..... Không thành vấn đề đi?]

Ôn Bạc Tuyết lặng lẽ truyền âm: [Yến công tử làm người chính phái, sẽ không làm cái gì chuyện khác người.]

[ngẫm lại hấn lúc sau làm những cái đó sự, ‘ chính phái ’ cái này từ thật

cũng không cần.]

Nguyệt Phạn xoa xoa huyết Thái Dương: [bắt quá nếu bàn về đáng tin cậy nói, còn không có nháo bẻ phía trước, hấn hấn là đáng tin.]

Yến Hàn Lai là người nào.

Ở □ Thiên đồ □ cảm tình tuyến toàn vô, một lòng làm sự nghiệp đoạt tiên cốt vai ác ma đầu, chưa phản bội vai chính đoàn khi, có thể nói nói một không hai, nói là làm.

Trước mắt tới nói, cũng là bọn họ đồng bọn.

Niệm cập nơi này, nàng đành phải gật đầu: “VẬY ĐA TẠ YẾN CÔNG TỬ.”

Yến Hàn Lai nghe tiếng rũ mắt, nhìn về phía Tạ Tinh Diêu.

Nàng hôm nay ăn mặc một thân hồng y, trên mặt cũng phỉm hơi mỏng màu đỏ, ở thoáng nhìn Yến Hàn Lai duỗi tay khoanh khắc, đột nhiên sau này co rút lại.

Thiếu niên ánh mắt hơi trầm, bên môi câu ra một tia trào phúng cười khế.

Liền như vậy chán ghét hấn.

Không đợi hấn mở miệng, Tạ Tinh Diêu bay nhanh ngựa đầu, trước mắt đứng đắn: “Người sẽ không, lại muốn đem ta khiêng lên đến đây đi.”

Yến Hàn Lai:?

Hấn không phản ứng lại đây những lời này ý tứ, lại thấy nàng cái mũi nhăn lại: “Lần đầu tiên gặp mặt người liền dùng khiêng, ta lại không phải gạo, cộm đến khó chịu đã chết. Không thể đổi loại khác phương thức sao?”

Yến Hàn Lai nghĩ tới.

Đem Tạ Tinh Diệu mang ra ám uyên khi, hẳn thật là đem nàng khiêng trên vai.

Nàng tất nhiên đối kia sự kiện bất mãn đã lâu, hiện giờ thừa dịp men say, đem trong lòng nói toàn bộ toàn bộ nói ra.

Bất quá..... Khác phương thức.

Yến Hàn Lai suy tư một cái chớp mắt, đã từng vội vàng liếc quá thoạt bản tử từng cái hiện lên.

Đương hẳn lại mở miệng, ngữ điệu vẫn là lãnh đạm, lại ẩn ẩn lộ ra chán chờ: “Ta không hiểu như thế nào ôm người.”

Tạ Tinh Diệu nhìn không chớp mắt nhìn hẳn.

Sau một lúc lâu cười khúc khích.

Nàng tâm giác thú vị, hơi hơi dương đầu, tựa đuôi mắt câu ra một đạo cong cong độ cung: “Ai muốn người ôm, Yến công tử chẳng lẽ là thoạt bản xem đến quá nhiều? Ta ý tứ là, cũng là được.”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn không nói gì ghé mắt, xem một cái trong phòng mặt khác hai người.

Quả nhiên ở cười trộm.

Cảm thấy hẳn ánh mắt, Nguyệt Phạn ngoan ngoãn áp xuống khoe miệng, vỗ vỗ Ôn Bạc Tuyết cánh tay.

Vì thế Ôn Bạc Tuyết chưa hết ý cười ngưng ở trên mặt.

Yến Hàn Lai sẽ không ôm, cũng người nhưng thật ra thập phần thuần thực, tuy rằng lúc ban đầu lược có trúc trắc, nhưng thực mau nắm giữ bí quyết,

thành thạo đem Tạ Tinh Diệu phụ với phía sau.

Hắn không có làm dừng lại, cùng Nguyệt Phạn Ôn Bạc Tuyết nói xong lời từ biệt, chột rời đi song hỉ lâu.

Xuống thang lầu thời điểm, phía sau người nọ hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm vài câu, Yến Hàn Lai nghe không hiểu, chỉ cho là hòa thượng niệm kinh.

Đi ra song hỉ lâu, một đạo thanh phong nghênh diện mà đến.

Xuân đêm nhất mềm mại, bóng đêm hôn nhiên yên tĩnh, khắp nơi di động nhạt nhẽo ám hương. Hắn đối cảnh đẹp không lắm để ý, vừa đi hướng Ý Thủy chân nhân đánh xuống khách điểm, một bên mặc niệm pháp quyết, ý đồ rửa sạch toàn thân mùi rượu.

Bỗng nhiên Tạ Tinh Diệu giật giật.

Nàng bị gió lạnh một thổi, làm như khôi phục vài phần ý thức, nhẹ giọng mở miệng: “..... Yến Hàn Lai? Ta vì cái gì ở phi?”

Không đúng.

Tạ Tinh Diệu định thần vừa thấy, bưng tỉnh đại ngộ: “Nga, là người ở phi!”

Yến Hàn Lai:.....

Hắn không quá tưởng cùng con ma men giao lưu câu thông.

Nề hà hắn lựa chọn trầm mặc mà chống đỡ, phía sau người nọ lại là không chút nào ngừng nghỉ, lẩm nhẩm lẩm nhảm.

Trong chốc lát là: “Yến công tử, người giống như vậy cũng ta phi có một hay không? Ta có thể hay không thực trọng nha?”

Trong chốc lát lại là: “Yến công tử, song hỉ lâu hương vị người cảm giác

như thế nào? Hôm nay quá đến vui vẻ sao?”

Cuối cùng chậm chạp không chiếm được trả lời, dứt khoát động nhất động thân mình: “Yến công tử, người vì cái gì không nói lời nào?”

Yến Hàn Lai phiền chết nàng.

Thiếu niên không kiên nhẫn rũ mắt, đạm thanh từng cái trả lời: “Không mệt. Song hỉ lâu thức ăn khẩu vị thanh đạm thích hợp, tạm được.”

Tạ Tinh Diệu đắc ý hừ cười, căng chân lắc lư một chút.

Nàng thân hình mảnh khảnh, bồi ở sau người bất giác mệt mỏi, phảng phất một cái tản ra nhiệt lưu mềm đoan.

Bởi vì cái này lắc lư động tác, nhiệt lưu rào rạt tán loạn, không thể hiểu được mà, làm Yến Hàn Lai hô hấp một loạn.

Ở hần tuổi tác thượng khi còn nhỏ, cũng từng đem người nào đó bồi ở sau người.

Nhưng mà khi đó bên người tràn ngập quá nhiều giết chóc, kinh hoàng cùng huyết tinh khí, bọn họ mờ mịt ngây thơ, tùy thời tùy chỗ lo lắng đề phòng, e sợ cho ở không biết khi nào vứt bỏ tánh mạng.

Hắn ngẫu nhiên sẽ mơ thấy lúc trước tình cảnh, mỗi khi tỉnh lại mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng vào giờ này khắc này, đồng dạng động tác hạ, Yến Hàn Lai thể nhưng mơ hồ giác ra một phân an tâm.

Trường nhai phía trên ánh đèn lắc lư, ánh trắng như nước chảy, xa xa chiếu ra yên tĩnh con đường phía trước.

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn mà ôn thuận, có khi riu rít nói cái không để yên,

cũng sẽ không làm người cảm thấy phiền lòng.

..... Không đúng.

Yến Hàn Lai ngừng miên man suy nghĩ.

Nàng chính là thực phiền.

Ban đêm U đô đèn đuốc sáng trưng, thật vất vả đi vào khách điểm, Yến Hàn Lai từng một hơi.

Hắn hướng chưởng quầy muốn tới cửa phòng chìa khóa, đang muốn lên lầu, bị Tạ Tinh Diêu chọc chọc đầu vai: “Yến công tử, người xem bên trái.” Lại tới nữa.

Thiếu niên theo tiếng nhìn lại, mắt phải nháy dưng.

Khách điểm lầu một ngồi không ít nhấm nháp bữa ăn khuya thực khách, U đô lấy yêu nổi tiếng, thực khách bên trong, tám phần mang theo chính mình linh sủng linh thú.

Ở bọn họ tả phía trước vị trí, một cái cô nương chính ôm chỉ tuyết trắng miêu mễ, có lẽ là chán đến chết, dùng gương mặt cọ cọ miêu mễ phía sau lưng.

Rất giống là Tạ Tinh Diêu sẽ thích sự tình.

Không ngoài sở liệu, nàng lại một lần lắc lắc cằm chân, tiếng nói mang theo một chút chờ mong: “Yến công tử, chúng ta đi phía trước kia gia linh thú cửa hàng đi.”

Nàng lúc ấy chưa đã thèm, nếu không phải vì quan khán Lục Thượng tiên bối lời dạy đầu, tuyệt không sẽ vứt bỏ tràn đầy một phòng lông xù xù.

Say rượu người suy nghĩ luôn là thiên mã hành không, kỳ thật lúc này chưa đến đêm khuya, liền tính đi trước linh thú cửa hàng, cũng không tính quá trễ.

Nhưng theo bản năng mà, Yến Hàn Lai lạnh giọng từ chối: “Quá muộn.”

“Rõ ràng vừa qua khỏi cơn chiều thời gian!”

Tạ Tinh Diệu toàn thân không có gì sức lực, liên quan nói chuyện cũng khinh thanh tế ngữ: “Yến công tử nếu là mệt mỏi, ta có thể chính mình đi.”

“Không an toàn.”

“Ta đây đi kêu lên Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết.”

Yến Hàn Lai:.....

Cái loại này tâm buồn cảm giác lại tới nữa.

Nói không rõ tâm phiền ý loạn ngọn nguồn, trong lòng ngực phảng phất lan tràn ra như có như không sáp. Hắn đầu một hồi nhìn thẳng vào loại này cổ quái cảm xúc, tìm căn nguyên đi tìm nguồn gốc, bắt đầu từ Ý Thủy chân nhân công bố sau mục đích địa chính là U đô thời điểm.

Khi đó hắn trong lòng cái thứ nhất ý niệm, là Tạ Tinh Diệu đang ở U đô, nhất định sẽ rất sung sướng.

Vì thế chưa xót chi ý thuận thế mà sinh.

Ở linh thú cửa hàng cũng là như thế, hắn thờ ơ lạnh nhạt, bỗng ứng đối nàng hành động thờ ơ, lại nhin không được lần lượt ra tiếng, cố tình đi chọn những cái đó linh thú thật xấu.

..... Hắn thật là điên rồi, liền miêu mẽ con thỏ đều phải để ý.

Lại có lẽ, hấn chân chính để ý, cũng không phải miêu mẽ con thỏ.

Khách điểm bên trong ồn ào náo động náo nhiệt, Tạ Tinh Diêu thấy hấn không nói, lại chạm chạm hấn đầu vai.

“Không cần phải đi linh thú phô.”

Thật lâu sau, thiếu niên rũ mắt: “Ở khách điểm đó là.”

“Khách điểm?”

Nàng ý thức hỗn độn, nỗ lực tự hỏi: “Khách điểm, không có linh thú dùng để sờ sờ ôm một cái đi.”

Tạ Tinh Diêu bỗng dừng đề thấp giọng, ngữ lộ hoảng sợ: “Yến công tử, người sẽ không tính toán giết người đoạt thú đi!”

Yến Hàn Lai:.....

Hấn không biết như thế nào trả lời, vô số ngôn ngữ nảy lên đầu lưỡi lại ằm ằm rút đi, một hồi lâu thấp giọng nói: “Có.”

Tạ Tinh Diêu sửng sốt: “Nơi nào có?”

Yến Hàn Lai là thật sự không nghĩ trả lời.

Chẳng sợ ứng thượng một chữ, đều có thể làm hấn bực bội đến nhĩ nhiệt.

Vạn hạnh Tạ Tinh Diêu còn sót lại một chút thần trí, nhìn quanh bốn phía không có kết quả, ánh mắt một đốn, dừng ở người thiếu niên trắng nõn trên cổ.

Yến công tử, bản thân chính là chỉ hồ ly.

..... Không thể nào.

Mới vừa rồi kia cổ choáng váng men say, đột nhiên biến mất một chút.

Tạ Tinh Diêu thật cẩn thận: “Yến, Yến công tử?”

Yến Hàn Lai không có theo tiếng.

Lấy nàng đối này chỉ hồ ly hiểu biết, tương đương với một loại cam chịu.

Nếu là ở dĩ vãng thanh tỉnh thời điểm, Tạ Tinh Diêu chắc chắn giảng sự thật bàn logic, nhất biến biến nói cho chính mình:

Lấy Yến Hàn Lai tính tình, tuyệt đối không thể đáp ứng loại chuyện này.

Huống chi vẫn là từ hấn chủ động nói ra, tùy ý nàng tùy ý vuốt ve.

Nhưng con ma men không giống nhau.

Con ma men tùy tâm mà động, vạn sự vui vẻ liền hảo, căn bản không nói logic.

Tạ Tinh Diêu một tiếng hoan hô: “Cảm ơn Yến công tử, Yến công tử thật tốt!”

Yến Hàn Lai không lưu tình: “Lại nháo, đem người ném xuống đi.”

*

Sương phòng cửa gỗ đẩy ra, phát ra kẽo kẹt một tiếng vang nhỏ.

Tạ Tinh Diêu bị thuận thế đặt ở trên mặt đất, Diêu Diêu lắc lắc đi hướng mép giường, đoan chính ngồi xong.

Tạ Tinh Diêu hai mắt trừng lợng, che giấu không được trong lòng chờ mong, không chớp mắt nhìn chăm chăm hấn nhìn.

Tạ Tinh Diêu thậm chí đã bắt đầu xoa nắn bàn tay, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng.

..... Cho nên hấn vì cái gì muốn chủ động nói ra cái loại này lời nói.

Yến Hàn Lai đóng lại cửa phòng, không lăm tình nguyện nông nổi bước tới gần, cố tình dời đi tầm mắt không đi xem nàng.

Linh lực mờ mịt, người thiếu niên cao dài thân hình tan đi, chỉ còn lại có một con Tiểu Bạch hồ ly.

Có kia —— sao đáng yêu.

So với con thỏ, hồ ly phía sau cái đuôi mười phần thấy được, theo động tác tả hữu lay động, giống như cực đại xoắn tung mao cầu.

So với thanh điều, hắc hình thể lớn hơn nữa, cũng liền rõ ràng càng thêm hảo sò; mà so với kia chỉ hỏa hồng sắc hồ ly tỷ tỷ, Yến Hàn Lai tuổi thượng nhẹ, có thể bị vừa vặn tốt ôm chặt.

Tạ Tinh Diệu không hề do dự, duỗi tay đem hắc bế lên.

Phía trước vài lần có thể đụng vào hắc, toàn thân Yến Hàn Lai độc chú phát tác.

Khi đó bầu không khí quá mức khẩn trương, Tiểu Bạch hồ ly lại cả người đau đến phát run, nàng thời thời khắc khắc thật cẩn thận, không dám du củ.

Chỉ có đêm nay hoàn toàn bất đồng.

Bị nàng bế lên khoảnh khắc, hồ ly vẫn chưa như thường lui tới như vậy run rẩy thân thể, mà là quơ quơ lỗ tai, biệt nữu quay mặt đi.

Yến Hàn Lai cũng là lần đầu tiên ở độc chú phát tác ở ngoài, bị nàng ôm vào trong ngực.

Qua đi hắc cả người đau nhức, thực tủy biết vị thừa nhận nàng vuốt ve,

đau đớn thường thường chiếm thượng phong.

Hiện giờ bóng đêm yên tĩnh, thân thể duy nhất có thể cảm nhận được, là thiếu nữ lòng bàn tay mềm mại độ ẩm.

Không biết như thế nào, hấn trong lòng càng loạn.

Bàn tay bao lại lỗ tai, Tạ Tinh Diêu tựa hồ phá lệ yêu thích thính tai đoan, dùng lòng bàn tay qua lại vô chuyển, nhìn màu trắng mờ tiểu tiêm sụp hạ lại đứng lên, làm không biết mệt.

Yến Hàn Lai chỉ cảm thấy ngứa.

Cùng với nàng thật sự thực phiền toái.

“Yến công tử,” Tạ Tinh Diêu hảo tâm dò hỏi, “Ta sức lực có thể hay không quá nặng?”

Yến Hàn Lai không nghĩ trả lời.

Tiểu hồ ly mặt lạnh chính sắc, toàn bộ lỗ tai bị lòng bàn tay bao lấy một sát, cái đuôi không tự chủ được lắc lắc.

Yến Hàn Lai cấp cái đuôi tiếp theo cái Định Thân Chú, không cho nó tiếp tục lắc lư.

Đầu ngón tay xẹt qua lỗ tai, đi vào hấn sườn mặt.

Nhân say rượu, Tạ Tinh Diêu động tác lại nhẹ lại chậm, ngón tay phác họa ra hồ ly tinh trí mặt bộ hình dáng, từ trên xuống dưới, hoa khai một đạo vô hình điện lưu.

Linh hồ diện mạo rất giống tuyết hồ, mao nhung lỗ tai, mượt mà hai mắt, còn có đậu đen đậu giống nhau cái mũi. Nàng yêu thích không buông tay,

tính toán tiếp tục xuống phía dưới.

Không nghĩ tới bị hồ ly móng vuốt đề lại mu bàn tay.

Yến Hàn Lai: “Cổ dưới, không được.”

Cổ dưới không được.

Tạ Tinh Diệu giống như võng luyến bị lừa 30 vạn, không thể tưởng tượng trợn to hai mắt.

“Chính là ——”

Nàng tuy rằng say, nhưng không ngốc: “Người phía trước chưa nói quá, chỉ có thể cổ trở lên a.”

Làm nàng ngoan ngoãn trở về phòng nhiệm vụ đã hoàn thành, Yến Hàn Lai đang muốn thôi lui, lại thấy trước mắt cô nương nhăn lại cái mũi.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Người có phải hay không thực chán ghét ta?”

Tiểu Bạch hồ ly động tác dừng lại.

“Cùng ta nói chuyện luôn là hung ba ba, biểu tình cũng hung ba ba……”

Nàng hít vào một hơi, tiếng nói cực nhẹ, lạnh yên dật khai vài phần làm nũng ủy khuất: “Hôm nay còn như vậy gạt ta, liền chạm vào một chút đều không thể.”

Vô có gây rối.

Phiền toái tinh.

Cái gì kêu “Lừa nàng”, cái gì kêu “Liền chạm vào một chút đều không thể”, trừ nàng ở ngoài, hẳn chưa từng cam tâm tình nguyện ——

Cái này ý niệm thành linh xảy ra, cuối cùng bốn chữ chước đến hấn ngực nóng lên.

Yến Hàn Lai rũ mắt.

Trừ nàng ở ngoài, hấn chưa từng cam tâm tình nguyện mà, làm bất luận kẻ nào sờ lỗ tai hấn.

Tạ Tinh Diệu nhỏ giọng lầm bầm: “Không giống linh thú cửa hàng miêu miêu cầu cầu, chúng nó liền rất thích ta.”

Yến Hàn Lai:.....

Một hồi lâu, Tiểu Bạch hồ ly trầm mặc vươn chân trước, thịt lót mềm xốp, cọ một cọ nàng lòng bàn tay.

Hấn bị cảm giác say choáng váng đầu óc, định là điên rồi.

Người thiếu niên hầu âm réo rất hơi khàn, phảng phất không quá tình nguyện, có vẻ biệt nữu mà trúc trắc: “..... Chỉ có lúc này đây.”

Tiếng nói vừa dứt, liền bị trước người người nọ ôm cái đầy cõi lòng.

Mùi rượu cùng không biết tên thanh hương ập vào trước mặt, hồ ly thân hình cứng đờ, cái đuôi thẳng tắp dựng thẳng lên.

Tạ Tinh Diệu cảm xúc tới cũng nhanh đi cũng nhanh, một tay đem tuyết trắng mao cầu ôm vào trong lòng, tay phải thượng nâng, lung tung xoa ấn hồ ly phía sau lưng.

Nàng say đến lợi hại, động tác không hề kết cấu, lực đạo khi nhẹ khi trọng, dường như một đoàn mơ hồ không chừng hỏa cầu ——

Hay là đồ xuống không ngừng điện lưu.

Đã không có đau đớn, vuốt ve xúc cảm đặc biệt xông ra.

Yến Hàn Lai trời sinh tính nhạy bén, giờ phút này bị ôm vào trong ngực, hai mắt thấy không rõ cảnh tượng, trong một mảnh hắc ám, chỉ có thể cảm nhận được nàng nhiệt độ.

Hắn bỗng nhiên muốn hỏi nàng, cùng cửa hàng những cái đồ linh thú so sánh với, hắn có phải hay không càng tốt.

..... Rõ ràng hắn cũng không kém, nàng ánh mắt lại chưa từng từng có dừng lại, đem bạch hồ ly vút chi sau đầu, nhìn về phía càng nhiều tiểu miêu tiểu cầu.

Vấn đề này ấu trĩ đến cực điểm, thiếu niên tự giễu cười nhạt, chỉ cảm thấy chính mình ngu không ai bằng.

Tạ Tinh Diêu mơ mơ màng màng chơi một hồi lâu, men say dâng lên, rốt cuộc sinh ra buồn ngủ.

Nàng lực đạo tiệm nhẹ, động tác tiệm hoãn, Yến Hàn Lai giác ra miêu nị, gương mặt nhìn lên.

Đã hai mắt眯 thành hai điều tuyến, gần không được ngáp.

Áp xuống một tia cổ quái mát mát, bạch hồ uyển chuyển nhẹ nhàng hạ nhảy, rơi xuống đất hóa thành người thiếu niên bộ dáng.

Hắn không biết hắn là như thế nào chiếu cố người, dựa theo chính mình lý giải cho nàng dùng một cái hút bụi quyết.

Nhìn Tạ Tinh Diêu lười nhác súc tiến chắn, Yến Hàn Lai diệt đèn, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên phía sau lại vang lên quen thuộc nói nhỏ: “Yến công tử.”

Hắn tối nay mặc danh mà có kiên nhẫn, an tĩnh nghiêng đi thân đi.

Trong phòng ánh nến diệt hết, chỉ có ngoài cửa sổ chảy tiến từng đợt từng đợt ngọn đèn dầu cùng ánh trắng, dường như thanh sóng dập dềnh, với nàng trong mắt hóa khai.

Tạ Tinh Diệu một đôi lộc tầm mắt ngoại sáng ngời, thấy hắn quay đầu lại, cong ra một cái nhợt nhạt độ cung.

Nàng tính có lương tâm, âm cuối ngậm cười: “Cảm ơn Yến công tử.”

Yến Hàn Lai: “Không cần.”

Men say rút đi, hắn trong đầu xúc động cũng cùng nhau tiêu tán hầu như không còn.

Tối nay phát sinh hết thảy đã cũng đủ chọc người phiền lòng, chờ ngày mai

Tạ Tinh Diệu tỉnh táo lại ——

Hắn không biết như thế nào giải thích.

Đang lúc suy nghĩ là lúc, Tạ Tinh Diệu bỗng dừng lại nói: “Yến công tử, kỳ thật ta nói cái dối.”

Con ma men suy nghĩ dị thường nhảy lên, Yến Hàn Lai ngưng thần đối thượng nàng ánh mắt: “Cái gì?”

“Chính là ——”

Tạ Tinh Diệu ý cười càng sâu, tiếng nói mềm mại, có chút mơ hồ không rõ:

“Hôm nay ở kia gia linh thú cửa hàng, nhìn đến con thỏ thời điểm, lòng ta suy nghĩ, hảo đáng tiếc, không có cùng Tiểu Bạch hồ ly giống nhau đuôi

to.”

Hắn sững sốt.

“Lúc sau nhìn thấy thanh điều, ta cũng nhin không được suy nghĩ, nếu nó có thể giống Tiểu Bạch hồ ly giống nhau đại thì tốt rồi; còn có hồng hồ ly tỷ tỷ, thật lớn thật lớn, không có biện pháp bị ta ôm vào trong ngực.”

Nàng chớp chớp mắt: “Ta ở cửa hàng nói những lời này đó, đều là vì sắc người —— kỳ thật ta thích nhất Tiểu Bạch hồ ly.”

Chỉ nàng vài đoạn lời nói, ngăn chặn lồng ngực những cái đó phiền muộn cảm xúc, trong nháy mắt tiêu tán đến sạch sẽ.

Ngực giống bị nào đó mềm mại chi vật hồn nhiên bao vây, kiên cố không phá vỡ nổi xác ngoài nhẹ nhàng run lên, hòa tan khai một chỗ góc.

Yến Hàn Lai nhấp thẳng khoe môi.

Xuất phát từ thói quen, hắn dịch khai tầm mắt, lạnh giọng đáp lại: “Tạ cô nương nhưng thật ra lưỡi xán hoa sen, cực sẽ khen người.”

“Mới không phải lời nói dối.”

Trên giường bóng người một trận phịch: “Ta biết đến, Yến công tử là cái kia, cái kia..... Cây đậu miệng, đao hủ tâm.”

Là nói năng chua ngoa, đậu hủ tâm.

Thiếu niên trong lòng chửi thầm, nhưng mà những lời này chưa kịp xuất khẩu.

Ở hắn ra tiếng phía trước, Tạ Tinh Diêu cười cười.

Này tiếng cười lôi cuốn bảy phần men say, cơ hồ tán ở gió đêm.

“Ở Bắc Châu Sóc Phong Thành, Yến công tử lạng lẽ đã cho bán họa bà bà một túi linh thạch; Tú Thành đổi thượng Thẩm Tu Văn, cũng là Yến công tử cho chúng ta chặn lại hấn toàn lực một kích. Người không phải người xấu, chỉ là làm việc, chưa bao giờ nói.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Ta vẫn luôn biết đến —— Tiểu Bạch hồ ly thực hảo, Yến công tử cũng thực hảo.”

Hấn ngược thật mạnh nhảy dựng.

Ngoài cửa sổ chợt có một tiếng phong vang, thổi đến ngọn cây chấn động không thôi.

Yến Hàn Lai giương mắt, trông thấy ngọn đèn dầu đổ xuống, ánh lạng nằng trong vắt hai mắt.

Trong nhà tĩnh cực, thiếu nữ non nửa khuôn mặt giấu ở trong chăn, tóc đen lẳng tẩn, rấn nước cuộn ở nằng sườn mặt.

Nhân say rượu, đà hồng lan tràn, hai mắt nhập nhèm, cổ tình đáy mắt lại mẫn hàm cười nhạt, lười biếng rất nhiều, lộ ra muốn nói lại thôi hoặc ý.

Yến Hàn Lai bỗng ứng mặt không đổi sắc cùng nằng đối diện, ánh mắt lại phảng phất bị ngọn lửa một chước, phí công há mồm, không biết nói cái gì đó.

Bên tai nhiệt khí lan tràn, hấn cảm thấy đỉnh đầu có thứ gì giật giật.

—— vạn hạnh hấn đứng ở bóng ma, bóng đêm nặng nề, che khuất đột nhiên toát ra một đôi hồ ly lỗ tai.

Tạ Tinh Diêu quá vậy, thấy không rõ trong một góc cảnh tượng, mơ mơ

màng màng nhắm hai mắt, hướng hẳn nói thanh “Ngủ ngon”.

Mà thanh y thiếu niên trầm mặc không nói, tay trái hơi nâng, ấn một chút đỉnh đầu lông xù xù.

Hồ nhĩ run rẩy, ở càng thêm nồng đậm nóng bỏng trong hơi thở, khiêu khích thẳng tắp đứng lên.

..... Quá nhiệt.

Áp không quay về.

Chapter 63

Tạ Tinh Diêu ngày thứ hai tỉnh lại, đã là chính ngọ thời gian.

Cảm giác say rút đi hơn phân nửa, từ trên giường ngồi dậy khi, đầu óc cảm thấy một cái chớp mắt choáng váng.

Ký ức có chút mơ hồ.

Nói đến kỳ quái, nàng uống xong rượu, trên người bỗng ửng lây dính nồng đậm mùi rượu, nhưng mà trong chần một mảnh tươi mát khiết tịnh, không có bất luận cái gì lệnh người không khoẻ hơi thở.

Tối hôm qua phát sinh quá sự tình ở trong đầu loạn thành một đoàn hồ nhảo, Tạ Tinh Diêu lười nhác dựa ngồi đầu giường, nỗ lực hồi tưởng.

Bọn họ đoàn người ở song hỉ trong lâu uống xong rượu, một hồ xuân nếm lên hương vị không tồi, nàng mãnh rót hai ly, lúc sau liền say.

Lại sau đó, Nguyệt Phạm đưa ra đưa nàng hồi khách điểm, nàng mơ mơ màng màng một thời gian, chờ phục hồi tinh thần lại, liền tới rồi ——

Tạ Tinh Diêu đột nhiên dừng lại.

Hắn là không phải nằm mơ.

Nàng mơ hồ nhớ rõ..... Chính mình từng bị Yến Hàn Lai bồi ở sau người.

Yến Hàn Lai không mừng uống rượu, lấy đưa nàng hồi khách điểm vì lấy cớ, kỳ thật là vì làm chính hắn trước thời gian rời đi song hỉ lâu, điểm này ở tình lý bên trong.

Tạ Tinh Diêu sinh ở thế kỷ 21, không chịu quá quá nhiều “Nam nữ thụ thụ bất thân” quan niệm ảnh hưởng, tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn là

thực mau tiếp nhận rồi hiện thực.

Rốt cuộc Yến Hàn Lai tổng không thể lại đem nàng làm như bao tải khiêng một hồi.

Tìm được khách điểm chường quày lấy chìa khóa, đem nàng đưa về phòng, này hết thấy cũng ứng quy công với hấn, trước khi đi, Yến Hàn Lai có lẽ còn tặng kèm một đạo thanh khiết chú thuật, vì nàng quét tới cả người mùi rượu.

Như vậy tưởng tượng, còn rất chu đáo.

Đại khái hồi ức xong, Tạ Tinh Diêu loát thanh đêm qua ngọn nguồn, còn buồn ngủ mà đánh ngáp một cái, xoay người xuống giường.

Hai chân rơi xuống đất một sát, thức hải bỗng nhiên hiện lên một khác bức họa mặt.

Ngày hôm qua ban đêm, trở về phòng về sau, nàng giống như vậy ngồi ở mép giường.....

Trong tay ôm một đoàn tuyết trắng.

Từ từ.

Tạ Tinh Diêu đại não chết máy.

Là nằm mơ đi.

Vì cái gì nàng sẽ nhớ tới chính mình ôm Yến Hàn Lai nguyên hình kia chỉ Tiểu Bạch hồ ly, từ lỗ tai vẫn luôn sờ đến cổ, cuối cùng còn đem nó toàn bộ.....

Ôm vào trong lòng ngực?!

Này đoạn ký ức quá mức không thể tưởng tượng, nàng theo bản năng cảm thấy trên mặt nóng lên, kiệt lực ớn hạ tâm thần, chính sắc tự hỏi.

Nhất định là nằm mơ.

Lấy Yến Hàn Lai tính tình, nàng phạm là biểu hiện ra một chút ít đối bạch mao hồ ly hứng thú, đều sẽ bị hấn không lưu tình chút nào mở miệng châm chọc.

Lại nói hấn lòng tự trọng cường đến lợi hại, làm sao nguyện ý hóa ra nguyên hình, cấp người khác đi sờ.

Chỉ tiếc trời không chiều lòng người, càng là bình tĩnh phân tích, bị quên đi mơ hồ ký ức liền càng thêm rõ ràng.

Hồ ly mềm xốp xúc cảm phảng phất vẫn giữ ở lòng bàn tay, nàng thậm chí nhớ tới chính mình vô cớ gây rối, sảo nháo muốn đi linh thú cửa hàng.

Tạ Tinh Diệu:.....

Không. Sẽ. Đi.

Trầm mặc sau một lúc lâu, mép giường màu đỏ bóng người duỗi tay che thượng sườn mặt, ý đồ tiêu trừ một chút nóng bỏng nhiệt khí.

Nghĩ tới.

Hết thấy toàn nhân nàng vô tình nàng vô sỉ nàng vô cớ gây rối, nường men say tùy ý làm bậy, trong lúc không biết đã xảy ra chuyện gì, Yến Hàn Lai mọi cách bắt đặc dĩ, biến trở về một con bạch hồ ly.

..... Hấn nghĩ như thế nào a.

Chẳng lẽ nàng lấy sinh tử tương bức, không cho sờ liền nổi điên?

Cái này xong đời.

Yến Hàn Lai nhất định cảm thấy nàng phiền toái lại da mặt dày.

Đầu một hồi say rượu liền nháo ra loại này đại ô long, Tạ Tinh Diêu ngồi yên tại chỗ, bắt đầu tự hỏi như thế nào đối mặt một vị khác đương sự.

Nàng nghĩ đến nghiêm túc, khó khăn lắm hiện lên cái thứ nhất ý niệm, liền nghe thấy tiếng đập cửa.

“Diêu Diêu.”

Ngoài cửa Nguyệt Phạn nhẹ giọng nói: “Người tỉnh sao?”

Là họa tránh không khỏi, người vốn là phải chết, sớm chết sớm siêu sinh.

Tạ Tinh Diêu xuống giường, bước nhanh đi hướng cạnh cửa.

Ngoài cửa đứng ba người, Nguyệt Phạn cười mắt cong cong, Ôn Bạc Tuyết triều nàng hơi hơi gật đầu.

Yến Hàn Lai an tĩnh đứng ở hai người phía sau, thần thái như thường, chỉ có thấy nàng mở cửa khi, cau mày.

Không biết xuất phát từ loại nào nguyên nhân, với hấn sườn mặt phía trên, bao trùm một mảnh bệnh trạng màu đỏ.

Tạ Tinh Diêu nhĩ sau hơi nhiệt, chột dạ dịch khai tầm mắt, không đi xem hấn.

“Đêm qua là Yến công tử đưa người trở về.”

Nguyệt Phạn không biết nàng còn nhớ rõ nhiều ít sự, ôn thanh giải thích:

“Người rượu tỉnh sao?”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Ân, đã không có không khoẻ cảm giác.”

“VẬY là tốt rồi.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười: “Lập tức tới rồi cơm trưa thời gian, chúng ta trước xuống lầu dùng cơm, sau đó thảo luận kế tiếp công việc đi.”

Thực bất hạnh, thực xui xẻo.

Chờ Tạ Tinh Diệu rửa mặt chải đầu xong, xuống lầu là lúc, chỉ còn lại có Yến Hàn Lai bên người một phen chiếc ghế.

Nếu vào lúc này lộ khiếp, chỉ biết đồ tăng không cần thiết xấu hổ.

Nàng áp xuống trong lòng cổ quá cảm xúc, ngồi ở thiếu niên bên người.

Yến Hàn Lai trên người có cổ nhàn nhạt tạo hương, tinh tế ngửi tới thoải mái thanh tân trong vắt, tựa trúc tựa mộc ——

Cực kỳ giống sáng nay tỉnh lại, từng đêm nàng hồn nhiên bao vây hương vị.

Không thể tiếp tục đi xuống suy nghĩ.

Tạ Tinh Diệu yên lặng cúi đầu.

Nàng tâm loạn như ma, vẫn chưa cảm thấy bên người thiếu niên bất động thanh sắc thoáng nhìn.

Yến Hàn Lai tâm tình không thể so nàng hảo.

Hắn hôm qua cảm giác say phía trên, hành sự xúc động, không biết như thế nào liền đồng ý nàng thỉnh cầu, hiện giờ hồi tưởng lên, phiền muộn bất kham.

Nàng tốt nhất là đã quên.

Nhưng ở Tạ Tinh Diệu tự trong phòng mở cửa một sát, Yến Hàn Lai rõ

ràng nhìn thấy nàng bên tai thượng hồng nhạt.

..... Thực phiền.

“Hai người các người như thế nào không nói lời nào?”

Nguyệt Phạn đang cùng Ôn Bạc Tuyết hứng thú bưng bưng thảo luận thực đơn, thấy bọn họ hai người ngồi nghiêm chỉnh, gương mặt đầu tới một đạo ánh mắt: “Đêm qua, sẽ không đã xảy ra sự tình gì đi?”

Nàng dùng nói giỡn miệng lưỡi, Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai lại là trầm miệng một lời: “Không có.”

Cứ như vậy, ngược lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

“Hết thầy bình thường.”

Tạ Tinh Diệu phản ứng bay nhanh, nhẹ giọng bổ sung: “Chẳng qua ta vẫn luôn ồn ào nhốn nháo, cấp Yến công tử thêm điểm phiền toái nhỏ.”

Nguyệt Phạn lộ ra hiểu rõ chi sắc.

“Vậy người chỉ sợ đem hấn lẫn lộn đến quá sức.”

Nàng nói cười cười, truyền đạt một phần thực đơn: “Sáng nay chúng ta gặp gỡ Yến công tử, phát giác hấn nhiễm phong hàn.”

Người nói vô tâm người nghe cố ý, chợt vừa nghe thấy câu này “Lẫn lộn đến quá sức”, Tạ Tinh Diệu bỗng tính toán thông qua uống trà giảm bớt khăn trương, bị sắc đến thật mạnh một khu.

Cho nên đương nàng nhìn thấy Yến Hàn Lai, đối phương trên mặt mới có thể như vậy hồng.

Người tu tiên không phải không dễ chịu đông lạnh cảm lạnh sao? Chẳng lẽ

là bởi vì nàng tối hôm qua ——

Tạ Tinh Diệu không dám tiếp tục đi xuống tưởng.

Nàng lòng mang quỷ thai, chỉ có thể cười mỉa một tiếng, bên cạnh người Yến Hàn Lai nhưng thật ra sắc mặt nhàn nhạt: “Không ngại.”

Thanh âm quả nhiên là hơi hơi phát ách.

Làm sao bây giờ.

Nếu là hướng hấn làm rõ, không chừng sẽ đến tới cái gì châm chọc mỉa mai, làm hai người chi gian quan hệ càng thêm xấu hổ; nhưng mà nếu là giả ngu giả ngơ, Yến Hàn Lai dữ dội thông minh, định có thể nhìn ra nàng đã hồi tưởng nổi lên hơn phân nửa.

Cứ như vậy một chữ không đề cập tới mà lừa gạt qua đi, Tạ Tinh Diệu mặc danh cảm thấy, chính mình giống cái không phụ trách nhiệm tra nữ.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui rồi rầm không thôi, đột nhiên không kịp phòng ngừa, nghe thấy một đạo quen thuộc tiếng nói: “Các người cũng ở chỗ này!”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng quay đầu lại, trông thấy dịch dung sau Đàm Quang.

“Đàm Quang tiểu sư phó!”

Ôn Bạc Tuyết cười: “Người như thế nào đến U đô tới?”

□ Thiên đồ □ nguyên văn, vai chính đoàn ở Tú Thành cùng Đàm Quang tương ngộ, lưu luyến chia tay sau, vẫn chưa ở U đô nhìn thấy hấn thân ảnh.

Đàm Quang lộ ra một cái cười nhạt: “Ta tới tuyên truyền giảng giải Phật pháp.”

Hấn dứt lời cắn giận truyền âm: [còn không phải bởi vì □ Hợp Hoan Tông

nuôi cá sỏ tay □! Tú Thành phó bản kết thúc về sau, nó cấp ra tiếp theo cái nhiệm vụ địa điểm chính là nơi này —— Lai Lai tới, mau làm ta trốn trốn.]

Tạ Tinh Diệu tò mò: [trốn trốn?]

Đàm Quang nhanh chóng chuyển đến một phen chiếc ghế, ngồi ở Ôn Bạc Tuyết bên cạnh người, thấp giọng mở miệng: “Thật không dám giấu giếm, ta gặp cái phiền toái.”

Nguyệt Phạn lòng có sở cảm: “Không phải là..... Nữ nhân đi.”

Đàm Quang nghĩa chính từ nghiêm: [lần này phiền toái cùng nuôi cá không quan hệ!]

Hắn truyền xong âm, nhấp môi ho nhẹ một chút, ý đồ ở Yên Hàn Lai trước mặt duy trì Phật môn người trong ứng có đạo cốt tiên phong.

“Chư vị hửn là biết được, này U đồ bày yêu mọc thành cụm, mà Yêu tộc từ trước đến nay lớn mật nhiệt tình, dân phong mở ra.”

Tạ Tinh Diệu nghiêm túc nghe: “Sau đó đâu?”

“Một nén hương trước, ta hành với trường nhai phía trên, vô ý cùng một nữ yêu ghênh diện đụng phải.”

Đàm Quang nói: “Kia nữ yêu công bố đối ta nhất kiến chung tình, muốn đem ta mang về nàng hang ổ, ta mọi cách cự tuyệt muôn vàn ngoan cố chống lại, nàng thế nhưng đối ta hứng thú càng nùng, gắt gao quấn lấy ta không bỏ.”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết ngơ ngẩn gật đầu: “Vị này nữ yêu, đảo cũng coi như là tâm so kim kiên.”

“Cái gì a!”

Đàm Quang bi thống cắn răng: “Nàng lời thề son sắt, muốn ta đi đương
nàng thứ một trăm 83 cái sủng hầu!”

183.

[đây là.....]

Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật: [nuôi cá giả, chung bị cá dưỡng?]

[quá lợi hại.]

Tạ Tinh Diệu tự đáy lòng bội phục: [vị này không lấy □ Hợp Hoan Tông nuôi
cá sỏ tay □, nhân tài không được trọng dụng a.]

Ôn Bạc Tuyết đại chịu chấn động, ngờ ngác nói không nên lời lời nói.

[kỳ thật nàng coi trọng ta, có cái rất quan trọng nguyên nhân.]

Đàm Quang đỡ trán thở dài: [□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ cho mỗi cái
loại hình công lược đối tượng đều làm cấp bậc phân chia, chia làm thượng
phẩm trung phẩm hạ phẩm —— mấy ngày trước, ta ở U đô gặp gỡ cái tiểu
tặc, một quyển sao chép kiện bị trộm đi.]

Tạ Tinh Diệu: [sau đó nhiều lần trần trọc, không biết như thế nào liền đến
trên tay nàng?]

[ân.]

Đàm Quang rất là bất đắc dĩ, liều mạng xoa ấn huyết Thái Dương: [mà ở
kia bốn phạm loại, ‘ không nhiễm phạm tục thanh lãnh cao tăng ’ thuộc về
tốt nhất phẩm.]

Tuy rằng liền Đàm Quang tiểu sư phó bản nhân mà nói, tựa hồ cùng trong

đó cái nào từ đều không dính dáng.

Nhưng Nguyệt Phạn vẫn là dùng linh lực vỗ vỗ hấn đầu vai, lấy kỳ an ủi.

“Nàng một đường đi theo ta, hấn là mau tìm được nơi này.”

Đàm Quang thu liễm động tác, khom lưng co rút lại, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thần sắc sậu lẫm: “Chờ nàng xuất hiện..... Ôn đạo trưởng cùng Yến công tử cần phải cẩn thận.”

Ôn Bạc Tuyết: “A?”

“Người, cao lãnh chi hoa tiên đạo thiên tài.”

Đàm Quang chỉ một lóng tay hấn, lại xem một cái Yến Hàn Lai: “Hấn, kiệt ngạo âm lệ Yêu tộc thiếu niên, đều là tốt nhất phẩm.”

Hấn dứt lời nhú mày, kiệt lực suy nghĩ phương pháp thoát thân: “Tốt nhất phẩm, này tốt nhất phẩm.....”

Lời còn chưa dứt, khách điểm ngoài cửa một trận ồn ào.

Chưởng quầy gã sai vặt sôi nổi nghênh môn mà ra, Tạ Tinh Diêu giương mắt nhìn lên, nghe thấy chưởng quầy lại cười nói: “Ngài như thế nào tới? Mời vào mời vào!”

Người tới hấn là cái đại nhân vật.

Nàng tâm sinh tò mò, ánh mắt vừa động.

Chính ngọ ánh nắng đại thịnh, chiếu vào môn doanh đường như toái kim điểm điểm.

Chảy động đậm kim sắc lưu quang, hiện ra một bộ váy đen.

Nặng nề uy áp phô khai, thân hình cao gầy nữ nhân bước vào ngạch cửa.

Đàm Quang lại hướng góc rụt rụt.

Váy đen nữ nhân tu vi cực cao, tướng mạo mỹ lệ yêu dã, vẫn dừng lại ở hơn hai mươi tuổi bộ dáng. Một đôi mắt đào hoa liễm diễm sinh tư, ánh mắt mỉm cười, từ từ dừng ở mấy người bọn họ nơi trên bàn.

“Có cái vấn đề,” Nguyệt Phạn nhỏ giọng, “Vị này..... Đến tốt cùng là người ra sao vật?”

Đàm Quang giọng so nàng càng tiểu: “U đồ số một số hai đại yêu, Tước Tri.”

Tước Tri.

Tên này có chút quen tai, Tạ Tinh Diệu tinh tế hồi tưởng.

□ Thiên đồ □ nguyên văn, vai chính đoàn trái qua một hồi ác chiến, rốt cuộc bị thương nặng U đồ thành chủ.

Nề hà đối thủ đã nhập hóa thân, hai bên tu vi chênh lệch quá lớn, vai chính đoàn trước sau vô pháp cấp ra một đòn trí mạng, nghìn cân treo sợi tóc hết sức, đúng là Tước Tri ra mặt, đem này hàng phục.

Nếu nguyên tác không có làm, này hẳn là cái đồng đội.

Mà nàng cùng thành chủ tu vi, ở vào cùng trục hoành thượng.

Nguyên văn chỉ nói nàng trời sinh tính không kèm chế được, nhưng chưa bao giờ đề qua kia 180 nhiều sủng hầu.

“Đàm Quang Hiện tiểu sư phó.”

Váy đen nữ nhân triển mi cười, môi đỏ không điểm mà chu, hơi hơi giơ lên:

“Hồi lâu không thấy.”

Đàm Quang miễn cưỡng cười cười: “Kỳ thật cũng liền một chén trà nhỏ không đến.”

Tước Tri không chút nào để ý hấn lãnh đạm, hai mắt thượng chọn, từng cái đảo qua trước bàn mọi người: “Này vài vị, chính là tiểu sư phó bạn tốt?” Nàng ánh mắt lưu luyến ôn nhu, tự mang một mặt mê hoặc nhân tâm xu sắc, mơ hồ mấy phần, dừng ở khoảng cách gần nhất Ôn Bạc Tuyết trên người.

“Nếu ta không đoán sai, vị này hẳn là cái tiên môn đạo trưởng.”

[không không không hảo! Nàng quả nhiên ——]

Đàm Quang trong lòng chuông cảnh báo xao vang, vội vàng truyền âm: [Ôn đạo trưởng, còn nhớ rõ ta vừa mới chế định kế hoạch sao?]

Nữ yêu tầm mắt không hề che lấp, Ôn Bạc Tuyết xã khùng phát tác, bị nàng xem đến hoảng hốt, vội vàng ứng thanh “Ân”.

Tước Tri rũ mắt cười cười: “Không biết tiểu đạo trưởng tên gì họ gì?”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết cắn răng: “Hà tất như thế mất công, không bằng đi thẳng vào vấn đề.”

Tước Tri sửng sốt: “Ân?”

“Đối ta cảm thấy hứng thú nữ nhân có rất nhiều.”

Ôn Bạc Tuyết kiệt lực bài trừ ý cười: “Người phải học được ở các nàng bên trong trở hết tài năng, lấy ra người ưu thế.”

Tước Tri:.....?

Nàng không kịp mở miệng, liền nghe bên cạnh người bạch y thanh niên tiếp tục nói: “Kỳ thật ta càng thích chim nhỏ nép vào người cô nương, nhưng nếu người như thế chấp nhất, ta có thể cho người một cái được đến ta cơ hội.”

Tạ Tinh Diệu nắm chặt tay phải: [đại nhập cảm quá cường, quyền đầu cứng.]

Nguyệt Phạn đột nhiên uống xong một mồm to trà lạnh: [người không phải một người.]

Tước Tri:.....?

Tước Tri cười đến miễn cưỡng: “Chờ một lát, chờ một lát. Tiểu đạo trưởng, ta bắt quá tới hỏi một chút người tên họ, không đến mức liên lụy nhiều như vậy có không.”

“Từ vào cửa bắt đầu, người liền ở trộm xem ta, rõ ràng là có ý tưởng không an phận.”

Ôn Bạc Tuyết chính sắc nắm tay, niệm ra thức hải Đàm Quang truyền đến cuối cùng một câu lời kịch: “Đừng trang, ánh mắt là không lừa được người, cô nương, chớ có khẩu thị tâm phi.”

Tước Tri:.....

Váy đen nữ yêu sắc mặt lạnh lùng, không nói gì cúi đầu, trong tay trống rỗng hiện ra mấy trương giấy trắng.

Ánh mắt lưu luyến này thượng, đi xuống đi xuống xuống chút nữa, đi vào góc, rốt cuộc dừng lại.

□ hạ phẩm: Phổ tín nam

Hắn rõ ràng thoát nhìn như vậy bình thường, lại cố tình như vậy tự tin.

Ở trong mắt hắn, hắn mị lực bắn ra bốn phía, phong lưu phóng khoáng, thường thường vô kỳ tướng mạo là hắn tiền vốn, mờ nhạt trong biển người khí chất là hắn trân bảo, đáng giá bị trên đời sở hữu nữ nhân điên cuồng mê luyến.

Liếc hắn một cái, người yêu hắn; hỏi hắn tên, người ái đến không thể tự kèm chế; hơi làm quan tâm, người cuộc đời này phi hắn không gả.

Cùng người ở bên nhau, là hắn hu tôn hàng quý; người nếu không cảm động đến rơi nước mắt, là người cầu phỉ lang tâm. □

Tước Tri:.....

Cái gì kêu phía dưới.

Đây là hạ đầu to.

Liếc thấy nữ yêu thần sắc, Đàm Quang âm thầm từng hạ khẩu khí.

Kế hoạch thành công.

Nếu Tước Tri đối “Thượng phẩm” yêu sâu sắc, kia hắn liền làm theo cách trái ngược, biểu hiện ra “Hạ phẩm” cơ bản tu dưỡng, làm nàng hoả tốc mất đi hứng thú.

Hiện tại xem ra, hết thấy thuận lợi.

Váy đen nữ yêu trong mắt lượng sắc thoáng ám hạ, tầm mắt vừa động, thuận thế đi vào Ôn Bạc Tuyết bên người Đàm Quang.

Nếu bàn về đáng tin cậy, vẫn là thanh lãnh đệ tử Phật môn.

Tuy rằng nàng cùng cái này tiểu hòa thượng chưa nói quá nói mấy câu, nhưng xem hần trích tiên diện mạo, tính tình hẳn là không kém.

Nàng đang muốn xuất khẩu, nghe được một tiếng cười nhẹ.

“Ai nha □”

Đàm Quang che miệng khẽ cười một tiếng, nhếch lên tay hoa lan, vỗ nhẹ Ôn Bạc Tuyết đầu vai: “Ôn đạo trưởng không cần như thế mãi cảm sao, Tước Tri tử tử làm người nhiệt tình, nói không chừng chỉ là nghĩ đến giao cái bằng hữu □”

Tước Tri:.....?

[ta kinh ngạc.]

Tạ Tinh Diệu không nhìn xuống sau lưng dưng lên nổi da gà: [đây là cái gì linh dật sự kiện.]

[quá khủng bố.]

Nguyệt Phạn mắt lộ ra hoảng sợ: [ta từ lúc chào đời tới nay đầu một hồi thể nghiệm đến, cái gì kêu đêm khuya hung linh.]

Đàm Quang: [ta thực không dễ dàng hảo sao!!!]

“Xin lỗi nha Tước Tri tử tử.”

Đàm Quang lại một lần che miệng, cười đến hoa chi loạn chiến: “Ôn đạo trưởng chính là như vậy cái tính tình lạ, người nhiều đảm đương đảm đương, không cần sinh khí □”

Tước Tri:.....?

Nàng mai khai nhị độ mà trầm mặc không nói gì, chậm rãi cúi đầu.

Ở dựa gần “Phổ tín nam” mục từ thượng, mấy hành chữ to ánh vào trong mắt.

□ hạ phẩm: Tỷ muội nam

Không thể nghi ngờ, hấn là người nhất tri kỷ tỷ muội.

Tay hoa lan là hấn tiêu xúng, che miệng cười khẽ là hấn chuẩn bị.

Nguy hiểm tiến đến, hấn kêu đến so người càng vang; đi dạo phố mua sắm, hấn cười đến so người càng hoan. Thời đại hoa tỷ muội, phi hấn mạc chúc. □

Nàng không hiểu, nàng cũng không rõ.

Đây là đàn cái gì ngoạn ý nhi a?

Đều nói người phân theo nhóm, những lời này quả thực không giả.

Phóng nhãn nhìn lại, trên bàn còn dư lại một cái tướng mạo pha giai người thiếu niên.

Tước Tri nhẹ nhướng mày sao.

Nàng thân là U đô số một số hai đại yêu, đã sớm chán ghét buồn tẻ vô vị tu hành.

Không ít người tộc xưng nàng bất hảo bất kham, kỳ thật là bọn họ cũ kỹ cổ hủ, không hiểu tùy tâm mà làm lạc thú.

Trên đời này có như vậy nhiều thú vị thứ tốt, tội gì một mặt truy tìm trường sinh đại đạo. Thích liền lấy tới, muốn liền được đến, tung tâm tùy tính, chẳng phải mỹ thay.

Đến nỗi nàng, lại cứ liền ái mỹ nhân.

Trong một góc thiếu niên ngũ quan tinh xảo, trên mặt thẩm hơi mỏng một tầng hồng nhạt, sần đến da như bạch ngọc, thân như thanh tùng, chỉ là thần sắc lãnh đạm, tất nhiên là cái khó đối phó ngạnh tra.

Bất quá..... Thuần phục con nhím quá trình, mới nhất thú vị.

[nàng nhìn qua.]

Tạ Tinh Diệu duỗi tay, ở bàn hạ chạm vào hắc cánh tay: [Yến công tử.]

Yến Hàn Lai không quá tưởng nói chuyện.

Đàm Quang cho hắc nhân vật giả thiết, là cái bỉ bỉ khí tên du thủ du thực.

Yến Hàn Lai lòng tự trọng quá phá, Yến Hàn Lai cự tuyệt biểu diễn, Yến Hàn Lai không nói một lời.

Này nữ yêu hiển nhiên là cái phong lưu hạng người, nàng nếu gắt gao dây dưa, rút đao tương đãi đó là.

Bên kia, Tước Tri đã là mở miệng: “Vị công tử này là ——?”

Đàm Quang: [Yến công tử!]

Ôn Bạc Tuyết mười phần khản trương: [Yến công tử!]

Tạ Tinh Diệu lại một lần chọc hắc cánh tay.

Yến Hàn Lai môi mỏng nhấp chặt, tâm phiền ý loạn gian, nhân phong hàn nhẹ nhàng một khụ.

Hắc nhắm miệng, thân hình run rẩy, chỉ có thể nghe thấy thấp thấp một đạo khí âm.

Bên tai bỗng dưng an tĩnh.

Ngay sau đó, đột nhiên truyền đến Đàm Quang kinh hô: “Y □ mau giúp giúp

Yến công tử, hấn lại bắt đầu đánh nãi cách!”

Yến Hàn Lai:.....?

Tước Tri:.....?

Nữ yêu hoảng hốt cúi đầu, hoàn toàn u ám tầm mắt, đi vào sổ tay cuối cùng một hàng.

Đây là không người hỏi thăm góc, công lược giả địa ngục.

□ hạ hạ hạ phẩm: Nãi cách nam

Hấn, lại mềm lại nãi nam hài tử, tiếng nói ong ong, mặt mang ửng đỏ nam hài tử, không cao hứng khi, sẽ hai mắt phiểm ra lân lân thủy quang, ủy khuất ba ba đánh nãi cách nam hài tử.

Người chuyên chúc tiểu nãi bao, làm nũng hấn nhất am hiểu.

Chú: Không cần tới gần, không cần tới gần, không cần tới gần!!! □

Lại xem kia thanh y thiếu niên, quả thực hai má phiểm hồng, mắt lộ ra thủy sắc, hầu âm khàn khàn, giống như bột khí nhỏ.

“Hảo hâm mộ.”

Đàm Quang châm ngòi thổi gió: “Yến công tử, hảo nãi hảo sẽ, ta bắt chước nhiều năm, luôn là học không đến tinh túy, ô ô.”

Ôn Bạc Tuyết mở miệng ứng hòa: “Yến công tử, nãi nãi, thực tri kỷ.”

Tước Tri:.....

Tước Tri: Mụ nội nó.

Tác giả có lời muốn nói: Nhấn lại khu 100 bao lì xì!

Ngày mai nỗ lực gan cái song càng, Tiểu Yến muốn bắt đầu phản liêu xd

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên
sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra nước sâu ngư lôi tiểu thiên sứ: Tôn long thành ca 1 cái;

Cảm tạ đầu ra tay lựu đạn tiểu thiên sứ: Cá mận tiểu A La, trúc tiếng động
lớn, liễu từ vân 1 cái;

Cảm tạ đầu ra địa lôi tiểu thiên sứ: Cầu lông cầu 2018 2 cái; mắt mèo,
Thiến Thiến hì hì hề, lời nói của một bên, cá mận tiểu A La, Clo, phiếm Hạc
Châu, mau hạ tuyết, sloves, miêu tử, ở thị trấn ăn quả phỉ Sadako, qwert 1
cái;

Cảm tạ tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ: Người đối diện giảng điểm đạo
lý 40 bình; ngọc khôi 39 bình; thất 34 bình; quả bưởi, phong thành mưa bụi
30 bình; ái ô vương miêu 25 bình; giả bảo ngọc, văn ngũ dật sớm tiểu tư
lệnh, niệm ám, Thiến Thiến hì hì hề, chi chi 20 bình; khó hiểu y, Bùi tịch bảo
bồi mù mù ái ngư 19 bình; kiều bầy thích miêu miêu 16 bình; là ở kêu ta
sao? 14 bình; cổ triều triều triều triều, di động hương trên biển vương quốc,
ngăn qua, 35544872, jia, qwert, 30278960, trùng bạch thế giới đệ nhất,
39035265, crateris, nghiên ái kiếp này, da da mộng hôm nay không nghĩ
động, 49491398 10 bình; 53318874 9 bình; illo, nhạc nhưng, □ tranh, lộc hề,
ánh mặt trời trạch nữ, thám cốt, xx cú tuyết 5 bình; Tấn Giang Cục Dân
Chính 4 bình; cảm thư, sloves, rạng sáng hai giờ rưỡi 3 bình; là ngư 19?
Đào hoa vũ sôi nổi, lâm Trường An, no2013 2 bình; xem không hiểu a,
uyên trạch bầm tay thực chột dạ, dư hi, dư tử tịch, Vương mỗi người, đại

khâu bệnh viện viện trưởng kim thái hù, cường độ thấp ô nhiễm, du hề, hồ
ly cái đuôi tiêm,, mười sáu dạ, cá mặ không ngã thân, Cục Dân Chính, ôm
bánh quy không nói lời nào 1 bình;

Phi thường cảm tạ đại gia đối ta duy trì, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

Chapter 64

Phạm vi mấy trượng trong vòng, lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Tạ Tinh Diệu cẩn thận hồi tưởng một chút, phát hiện một cái thật đáng buồn sự thật ——

Tự nàng đi vào Tu chân giới về sau, liền thường xuyên hội ngộ thượng loại này thành linh xảy ra tập thể trầm mặc.

Bốn phương tám hướng thực khách muốn nói lại thôi, tuyệt đại đa số thấp đầu, ánh mắt thượng chọn, lặng lẽ ngó tới.

Vạn hạnh, một hồi lâu, trống vắng thức hải, rốt cuộc vang lên một đạo truyền âm.

Đàm Quang một tay đỡ trán, ngữ khí bi thống: [Yến công tử, thực xin lỗi.]

Ôn Bạc Tuyết mặt xám như tro tàn, không dám ngẩng đầu: [Yến công tử, ngẫm lại cả đời vui vẻ sự tình, hôm nay thực mau, thực mau liền sẽ đi qua.]

Nguyệt Phạn: [..... Ai, đều là vì sinh tồn.]

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, bên tai ửng hồng càng hung.

Tước Tri nhìn chăm chăm hấn trên mặt màu đỏ, trầm mặc hảo một thời gian.

Nàng đầu óc bay nhanh vận chuyển, ném thử tìm ra một chút ít hiện thực logic, tới giải thích này nhóm người vì sao như thế không bình thường.

Nhưng mà nàng trầm tư hồi lâu, cũng chỉ có thể đến ra một cái ba phải cái nào cũng được kết luận.

—— vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

Bọn họ quan hệ, nhất định thập phần muốn hảo.

“Tước Tri tử tử □”

Đàm Quang đôi tay khép lại khởi động cảm, cho đến giờ phút này còn tại duy trì nhân thiết: “Người ba lần bốn lượt tới tìm ta, là có chuyện gì nhi sao? Nhân gia có điểm mệt mỏi, hảo tưởng trở về phòng ngủ.”

Nguyệt Phạn cắn răng: [chúng ta hơi chút bình thường một chút được chưa? Người này đã siêu việt tử muội phạm trù, quả thực chính là cái trà xanh đà tinh.]

Tạ Tinh Diệu vừa mới từ “Yến Hàn Lai đánh nãi cách” khiếp sợ trung phục hồi tinh thần lại, còn không có tới kịp uống một miệng trà, đã bị hấn sợ tới mức run rẩy một chút: [rất có Thái Lan phong tình.]

Tước Tri rất là miễn cưỡng mà cong cong khóe miệng.

“Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là cảm thấy tiểu tiên trưởng nhóm thực hợp nhãn duyên, nghĩ đến giao cái bằng hữu.”

Nàng cười gượng vài tiếng: “Các vị nếu là..... Có việc trong người, ta liền không nhiều lắm làm quấy rầy.”

Đàm Quang như cũ nhập diễn, cười khanh khách không ngừng: “Tử tử chính là ở khen chúng ta sinh đến đẹp? Đa tạ tử tử.”

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ: [ta như thế nào cảm thấy, hấn tựa hồ thực hưởng thụ cái này quá trình.]

Nguyệt Phạn: [hoàn toàn đắm chìm trong đó thuộc về là.]

Ôn Bạc Tuyết chỉ nghĩ giờ ngón tay cái lên: [hảo hấp dẫn, trời sinh diễn viên!]

Đàm Quang lấy sức của một người khởi động chỉnh tràng diễn xuất, Tước Tri làm như bị hấn dọa đến, đường đường một cái gàn hóa Thần cấp khác đại yêu, sinh sôi lui về phía sau một bước.

Nàng đối mỹ nhân hứng thú tới cũng nhanh đi cũng nhanh, tự mình trải qua tình cảnh này, chỉ hận không thể tông cửa xông ra, lập tức cười nói: “Ta đây ——”

Nàng bốn tính toán cáo từ.

Nhưng mà khách điểm bên trong ồn ào thanh khởi, chuông quầy phát ra lại một đạo kinh hô: “Ngài, ngài như thế nào cũng tới? Mau mời tiến mau mời tiến, không có từ xa tiếp đón, xin lỗi đại nhân.”

Tước Tri nhú mày quay đầu lại, Tạ Tinh Diêu cũng là nâng lên mí mắt, theo tiếng nhìn lại.

Nhưng thấy chuông quầy cúi đầu khom lưng, đứng ở đại môn làm cái “Mời vào” thủ thế, chợt một bộ áo dài bước vào ngạch cửa, phía sau đi theo vài cái tiểu hài tử.

Tạ Tinh Diêu ngẩn người.

Tiến vào khách điểm, cư nhiên là vị kia Tu chân giới nội số một đại phú thương, Lục Thượng.

Hắn thân hình lợt có câu lữ, bạc phơ đầu bạc bị thái dương chiếu ra vài sợi vàng rực, trên người màu xám áo dài nhìn không ra tài chất, nhưng cắt

may tinh tế, hoa văn rõ ràng, rõ ràng giá trị xa xỉ.

Cùng này so sánh, đi theo hẳn phía sau bọn nhỏ có vẻ có chút keo kiệt.

Tam nam tam nữ, tổng cộng sáu cái tiểu hài tử, tuyệt đại đa số ăn mặc trên đường cái tùy ý có thể thấy được thô ráp quần áo, có cái nam hài tử thậm chí đầy người xám xịt, quần áo cổ áo treo vài cái mụn vá.

Chưởng quầy lòng có nghi hoặc: “Đại nhân, ngài đây là ——”

“Nga, trên đường gặp được mấy cái hài tử, dẫn bọn hắn tới ăn bữa cơm.”

Lão nhân cười vang cười, đồng tử tuy đã vẫn đục không rõ, lại không hiện nản lòng chi sắc: “Đem các người nơi này tốt nhất chủ đồ ăn, tất cả đều mang lên đến đây đi.”

Hắn nói một đồn, nhìn về phía bên cạnh người mấy cái tiểu hài tử: “Các người có ăn kiêng nguyên liệu nấu ăn sao?”

Có cái tiểu cô nương sợ hãi theo tiếng: “Ta..... Ta không thích rau cần cùng khổ qua.”

Bên người nàng nam hài lấy hết can đảm: “Ta chán ghét rau thơm.”

Lục Thượng cười: “Vậy xóa này đó.”

“Được rồi!”

Chưởng quầy cất bước về phía trước, đi vào một chỗ rộng mở sáng ngời bàn lớn: “Ngài lão cảm thấy, ngồi ở này bàn như thế nào?”

Lục Thượng: “Liền nơi này đi.”

[oa.]

Ôn Bạc Tuyết lặng yên nói: [ta còn tưởng rằng giống Lục Thượng tiền bối

nhân vật này, ăn cơm chỉ biết đi song hỉ lâu đâu.]

[bỗng, ai sẽ mang theo hài tử đi tửu lâu a.]

Nguyệt Phạn liếc hẩn liếc mắt một cái: [hơn nữa khách điểm này là U đồ số một chiêu bài, hiện giờ chính trực trích tinh tiết, nếu không phải Ý Thủy chân nhân cho chúng ta sớm đánh xuống, chờ khách điểm chật ních, chúng ta căn bản vào không được.]

Đàm Quang có cảm mà phát: [Ý Thủy chân nhân là Tà sư muội cùng Ôn sư huynh sư phụ đi? Nhìn không ra tới, hẩn đối với các người còn khá tốt.] Bọn họ âm thầm truyền âm, bên kia sáu cái hài tử đã tùy Lục Thượng ngồi xong.

Một cái tiểu nữ hài ngẩng đầu xem hẩn, ngữ mang chờ đợi: “Gia gia, sau lại thế nào?”

“Sau lại? Sau lại ma thú điên cuồng hét lên một tiếng, kia kêu một cái đất rung núi chuyển, trời sụp đất nứt, cửu tử nhất sinh hết sức, chợt có một đạo thân ảnh rít gào mà đến ——”

Lục Thượng chính sắc: “Thế nhưng là long!”

Bọn nhỏ cùng kêu lên: “Oa ——”

“Nếu thực sự có long thì tốt rồi.”

Hỏi chuyện nữ hài thấp thấp nhẹ lẩm bầm, thần sắc mất mát: “Ca ca ta không thấy bốn ngày..... Hy vọng long đem người xấu diệt trừ, nhanh chóng mang ca ca về nhà.”

Tạ Tinh Diêu ly đến gần, nghe thấy Tước Tri lạnh lùng một xuy.

Ôn Bạc Tuyết đề thấp tiếng nói: “Lục Thượng tiền bối, đối long truyền thuyết hảo chấp nhất.”

“Nhưng Tu chân giới cuối cùng một con rồng, ở mấy trăm năm trước đã bị chém giết.”

Đàm Quang vò đầu: “Ta nghe nói đã từng U đồ sở dĩ kêu ‘ phục long nói ’, chính là bởi vì cuối cùng một con rồng ở chỗ này ngã xuống, rất nhiều người đều chứng kiến lịch sử.”

“Tên này rất êm tai a.”

Nguyệt Phạn không nghĩ ra: “Vì sao sẽ biến thành hiện giờ ‘ U đồ ’?”

Đàm Quang:.....

Đàm Quang: “Bởi vì cảm thấy ‘ phục long nói ’ không đủ cát lợi.”

Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn đồng thời phát ra một tiếng cười mỉa.

Thật không dám giấu giếm, hai người tương so dưới, vẫn là “U đồ” càng giống từ nắm mồ bò ra tới địa phương.

“Kỳ thật không chỉ có bởi vì không may mắn.”

Không hề dấu hiệu mà, một bên Tước Tri thế nhưng đạm thanh đã mở miệng: “Long diệt tộc mấy trăm năm, sớm đã trở thành bị người quên đi thượng cổ chi thú, cùng chúng ta không gì liên hệ.”

Nó tồn tại quá mức xa xăm, gần như với mơ hồ không rõ.

Nữ yêu từ từ ngược mắt, ánh mắt xẹt qua đại đường, dừng ở nơi xa tóc trắng xóa lão nhân trên người.

Tước Tri nói: “Hiện giờ tại đây trên đời, chỉ sợ chỉ có giống hần loại này tuổi

tác đã cao, đầu óc hồ đồ người, mới có thể bởi vì làm tràng tin là thật mộng, do đó hết lòng tin theo long truyền thuyết.”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Ý của ngươi là, Lục Thượng tiên bồi luôn miệng nói hấn gặp qua long, chỉ là bởi vì một giấc mộng?”

“Kia bằng không đâu.”

Hắc y nữ yêu lười nhác nhún vai: “Nếu thật sự có long, Tu chân giới ngàn ngàn vạn vạn tu sĩ cùng bá tánh, như thế nào chỉ có hấn một người gặp qua? Lục Thượng liền ‘ kỳ thọ ’ cùng ‘ giảm thọ ’ đều phân không rõ, suy nghĩ hiển nhiên thoái hóa không ít, còn có thể trông cậy vào hấn phân rõ cảnh trong mơ cùng hiện thực sao?”

Vấn đề này vô pháp phản bác, Tạ Tinh Diệu lại một lần nhìn xem Lục Thượng.

Nói lên cái kia từ trên trời giáng xuống thần long, lão nhân trong mắt trợn khí tấn cỏi, rạng rỡ sinh quang.

Hấn đối câu chuyện này ký thác quá đa tình cảm, thậm chí xa xôi vạn dặm tới rồi U đồ, nếu hết thấy đều là giả dối ảo tưởng, không khỏi có chút lệnh người thốn thức.

“Bất quá nói trở về.”

Tước Tri ánh mắt quay lại, nhìn về phía Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn:

“Nhị vị cô nương thoát nhìn rất là bình thường..... A không, rất là quen thuộc, không biết tên họ là gì, là nơi nào tiên môn đệ tử?”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Người vừa mới tuyệt đối nói lậu miệng, tiềm ý tứ là bọn họ ba nam nhân không bình thường đi.

[từ từ.]

Nguyệt Phạn nhảy bén sinh ra nguy cơ cảm: [vị này đại yêu, nàng sẽ không nam nữ thông ăn đi.]

Thấy nàng mặt lộ vẻ khó xử, Tước Tri ôn thanh cười cười: “Vị cô nương này không cần khẩn trương, ta tuy thanh danh không tốt, nhưng tuyệt đối không sẽ đổi nữ tử ra tay. Nam nhân làm hưởng lạc chi vật, tùy ý chơi chơi đó là, ta nhưng luyến tiếc như vậy đối tiểu cô nương.”

Đàm Quang:.....

Người thật sự hảo tráng ra hảo thành thật a.

“Ta kêu Nguyệt Phạn, là Lăng Tiêu Sơn đệ tử.”

Nguyệt Phạn đối này đoạn lời nói đồng cảm như bản thân mình cũng bị, lập tức sinh ra vài phần hảo cảm, từng cái giới thiệu ở đây mọi người: “Từ tả hướng hữu, theo thứ tự là Tạ Tinh Diệu sư muội, Yến Hàn Lai công tử cùng Ôn Bạc Tuyết sư huynh —— đến nỗi đàm Quang Hiện tiểu sư phó, tiền bối hẳn là nhận thức.”

Nữ yêu nương mảy, hiện ra kinh ngạc chi sắc: “Nguyên lai là các người!”

Nguyệt Phạn sửng sốt: “Tiền bối nghe nói qua chúng ta?”

“Tú Thành kia sự kiện, mấy ngày gần đây truyền đến ồn ào huyên náo.”

Tước Tri chuyển đến một phen chiếc ghế ngồi xuống, lười nhác dựa

thượng lưng ghế: “Có một ác yêu thực người hồn phách, chỉ vì tăng tiến

mình thân tu vi, quan phủ hết đường xoay sở, ít nhiều mấy cái tuổi trẻ tiên trưởng đem này bắt lấy. Chư vị đều là thiếu niên anh tài, không nghĩ tới hôm nay ta thế nhưng có thể đụng phải, thật là không tưởng được.”

Nàng nói chuyện khi đuôi lông mày vừa động, tầm mắt đảo qua Đàm Quang, Yến Hàn Lai cùng Ôn Bạc Tuyết, muốn nói lại thôi.

Bọn họ ba cái, cũng rất làm người không tưởng được.

Biết được bọn họ thân phận, Tước Tri hứng thú càng đậm, nhẹ dương khóe môi: “Lăng Tiêu Sơn xa ở Trung Châu, tiểu tiên trưởng nhóm tới U đồ làm cái gì?”

Nguyệt Phạn để lại cái tâm nhãn.

Nàng tính tình tuy là tùy tiện, nhưng tuyệt không ngu dốt.

□ Thiên đồ □ trong nguyên tác, vai chính đoàn phát hiện tiên cốt giấu kín nơi, cùng thành chủ triển khai một hồi tử chiến, tới rồi cuối cùng quyết thắng thời điểm, là Tước Tri đột nhiên xuất hiện, trợ bọn họ đánh bại vai ác Boss. Chợt vừa thấy tới, vị này đại yêu lập trường định là đứng ở bọn họ bên này, nhưng mà trải qua trước vài lần rèn luyện, Nguyệt Phạn minh bạch, tuyệt không có thể mù quáng tin tưởng nguyên tác cốt truyện.

Nếu ngay từ đầu liền bại lộ mục đích, không chừng sẽ chọc phải cái gì phiền toái.

“Lăng Tiêu Sơn có cái quy củ, đệ tử tu luyện một đoạn thời gian, cần thiết xuống núi rèn luyện.”

Nguyệt Phạn cười cười: “Trung Châu tiên môn đông đảo, xuống núi rèn

luyện đệ tử cũng nhiều. Vì bất hòa mặt khác môn phái đạo hữu tranh đoạt tài nguyên, trưởng lão cố ý an bài chúng ta tới U đô nhìn xem.”

Tạ Tinh Diệu minh bạch nàng dụng ý, bay nhanh ứng hòa: “Còn có không ít sư huynh sư tỷ đi Nam Hải cùng Bắc Châu..... Ta cũng muốn đi Bắc Châu nhìn xem tuyết.”

Các nàng phối hợp tìm không ra lối hổng, Tước Tri vẫn chưa sinh ra hoài nghi: “U đô cũng có rất nhiều thú vị địa phương, mấy ngày nay tới rồi trích tinh tiết, chính trực náo nhiệt thời điểm.”

Nàng dứt lời một đốn, ánh mắt hơi trầm xuống: “Bất quá..... Tiểu tiên trưởng nhóm nếu muốn xuống núi rèn luyện, hiện nay đi vào U đô, nhưng có tìm được hàng yêu trừ ma nhiệm vụ?”

Đương nhiên không có.

U đô tuy rằng nơi chốn là yêu ma, nề hà dân phong dị thường thuần phác, chớ nói hại nhân tính mệnh, liền trộm đạo cướp bóc sự tình đều hiếm khi phát sinh.

Lại nói, bọn họ chân chính mục đích đều không phải là xuống núi rèn luyện, chưa từng lưu ý quá U đô truy nã bằng thượng nhiệm vụ.

“Chưa.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Chúng ta vừa tới U đô không lâu, đối nơi này trời xa đất lạ —— Tước Tri tiên bối tại đây sinh hoạt nhiều năm, không biết nghe nói qua cái gì quái dị việc sao?”

Nữ yêu đưa bọn họ đánh giá một phen, môi đỏ mấp máy, chần chờ mở

miệng: “Các người mới vừa rồi..... Hẳn là nghe thấy có cái tiểu nữ hài nói, nàng huynh trưởng mất tích đi.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Ân.”

Xem Tước Tri thần sắc, U đồ đích xác đã xảy ra mối kiện dị sự.

Này hẳn là cái cùng chủ cốt truyện không quan hệ nhiệm vụ chi nhánh, liên tính viên mãn hoàn thành, cũng không chiếm được cái gì chỗ tốt.

Nhưng nàng hiện giờ thân phận là danh tiên môn đệ tử, ở quyết chiến phía trước nhiều như vậy thiên lý, so với ăn nhậu chơi bời, làm chút thật sự hiển nhiên càng có ý nghĩa.

Chẳng qua..... Tước Tri tu vi tới gần hóa thần, nếu thật sự để ý mối kiện, vì sao phải tới làm ơn bọn họ này đàn tiểu bối?

“Kỳ thật tự rất nhiều năm khởi, U đồ liên lục tục có yêu ma mất tích, vẫn luôn liên tục đến hôm nay.”

Tước Tri trầm giọng: “Ta âm thầm điều tra nhiều năm, phát hiện một chút miêu nị. Chư vị là giải quyết Tú Thành họa công thần, ta cảm thấy đủ để tín nhiệm, liền cũng không gạt các người.”

Nàng nhăn nhăn mày, truyền âm nhập mật: [mất tích người, rất có thể cùng thành chủ có quan hệ.]

Thành chủ.

Tạ Tinh Diệu bỗng dừng ngơ ngẩn.

—— này không phải U đồ vai ác Boss sao?

Vốn tưởng rằng là cái không quan trọng gì tiểu nhiệm vụ, không nghĩ tới

thế nhưng cùng thành chủ cái này đại vai ác liên hệ ở cùng nhau.

Nàng vội vàng cùng Nguyệt Phạn trao đổi một đạo tầm mắt, nghe thấy Tước Tri một tiếng cười khẽ.

“Thực kinh ngạc có phải hay không?”

Nữ yêu về khỏi một sợi toái phát, vừa lòng với bọn họ ngạc nhiên thần sắc, thấp giọng nói: “Khách điểm người nhiều mắt tạp, vài vị nếu là có hứng thú, không ngại đi ta trong phủ ngồi xuống.”

*

[thái quá.]

Đi trước đại yêu dinh thự trên đường, Nguyệt Phạn âm thầm truyền âm: [trong nguyên tác căn bản không viết quá này một vụ.]

[những cái đó yêu ma mắt tích cùng thành chủ có quan hệ, kỳ thật có dấu vết để lại.]

Tạ Tinh Diệu nói: [hắn có được tiên cốt, nếu muốn hấp thu càng nhiều lực lượng, nhất định phải hiến tế càng nhiều hồn phách —— tựa như Thẩm Tu Văn như vậy.]

[đây là người không chút do dự đáp ứng cùng nàng về nhà nguyên nhân?]

Đàm Quang suy nghĩ một lát: [logic xác thật có thể cùng nguyên tác đối thượng.]

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu.

Bọn họ tuy nói không thể trăm phần trăm tin cậy Tước Tri, nhưng trong nguyên tác, đích đích xác xác là nàng giúp vai chính đoàn vợi.

Nếu nàng đối tiên cốt có mang mơ ước chi tâm, đại nhưng ở giải quyết thành chủ lúc sau, đem vai chính đoàn cùng nhau giết chết ——

Nhưng theo □ Thiên đồ □ lời nói, là vị này đại yêu đem Ôn Bạc Tuyết đem người đưa vào y quán.

Nàng cảm thấy, tạm thời có thể tin tưởng Tước Tri một hồi.

[bình thường dưới tình huống, tiên cốt không nên hấp thu thiên địa linh lực, chậm rãi phát dục sao.]

Ôn Bạc Tuyết vẻ mặt đau khổ: [nhân tâm tham lam, thật sự không có cuối cùng. Bọn họ đã được đến tốt như vậy bảo bối, lại vẫn là không chiếm được thỏa mãn.]

Tạ Tinh Diệu nghĩ đến cái gì, thần sắc khẽ nhúc nhích: [nghĩ như vậy tới, Lục Thượng tiên bối liền rất làm người kính nể. Ở Tu chân giới, kỳ thật có đoạt người căn cốt biện pháp, hấn quyền cao chức trọng, lại trước sau chưa từng động thủ.]

Biết chính mình tuổi tác đã cao, không sống được bao lâu, lão nhân bình tĩnh tiếp nhận rồi hiện thực, đi vào U đồ tham gia trích tinh tiết sau, còn sẽ cho bên đường tiểu hài tử kể chuyện xưa nghe.

Bọn họ người một lời ta một ngữ, bất tri bất giác, đi vào Tước Tri dinh thự. —— không đúng.

Nói đúng ra, là cung điện.

Cửa son thật sâu, sấn ra phong cách cổ pha nùng gạch đỏ ngói lưu ly; hành lang gấp khúc nơi chốn, bạch ngọc xây thành trường nói uốn lượn

không dứt, cầu kết trước sau.

Phóng nhãn nhìn lại tầng lầu cao khởi, mái cong kiêu giác phía trên, hoa mỹ mỹ lệ hoàng kim phượng hoàng giương cánh muốn bay, đi xuống còn lại là hành lang eo lụa hồi, xuân sắc hoà thuận vui vẻ, tấn thái cực nghiên.

Tạ Tinh Diệu phát ra từ nội tâm mà chấn động thật lâu.

Tạ Tinh Diệu: “Wow.”

Ôn Bạc Tuyết: “Trời ạ.”

Nguyệt Phạn: “Thật ngưu.”

Đàm Quang: “Y □”

Không chờ bọn họ vào cửa, liền có cái hồng y thiếu niên nghênh môn mà ra, trông thấy Tước Tri, lộ ra vui sướng chi ý: “Đại nhân, ngài đã trở lại!”

Hắn dứt lời giương mắt, từng cái nhìn chung quanh nữ yêu bên cạnh người người xa lạ: “Này vài vị là ——”

“Khách nhân.”

Tước Tri cười cười: “Vào đi thôi.”

Thiếu niên lập tức mặt giãn ra cười khai: “Chư vị mời theo ta tới.”

Hắn sinh đến tú khí, cười rộ lên càng là minh diễm đến cực điểm, dường như dính sương mai hải đường hoa.

Tạ Tinh Diệu lễ phép nói: “Đa tạ. Không biết vị công tử này là ——”

Tước Tri buột miệng thốt ra: “Ta thứ tám mươi chín cái sủng hầu.”

Nhớ rõ cũng quá rõ ràng đi.

Tạ Tinh Diệu trong lòng chỉ có kính nể, hải vương thật đúng là không phải

người bình thường có thể làm được.

“Đại nhân rất ít mang khách nhân về nhà.”

Hồng y thiếu niên nói ghé mắt, một đôi đơn phượng nhãn đảo mắt sinh tư, tinh tế nhìn lại, đuôi mắt còn có viên đỏ như máu tiểu chí: “Xem vài vị đều là long phượng chi tư, thân phận định không bình thường.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, cách đó không xa một bóng người hiện lên.

“Tước Tri đại nhân.”

Cao gầy tuấn lãng huyền y thanh niên dạo bước mà đến, hơi hơi gật đầu:

“Hồi lâu không thấy.”

Tước Tri hướng hắn hỏi một tiếng hảo.

Cùng dẫn đường hồng y thiếu niên so sánh với, thanh niên tướng mạo càng thêm thành thực lạnh lùng, sườn mặt đường cong lưu sướng rõ ràng, ngũ quan sắc bén như đao.

Thoáng nhìn nàng phía sau mấy người, nam tử cũng là nhướng mày:

“Khách nhân?”

Hồng y thiếu niên cười nói: “Không tồi. Vài tháng không gặp người, Trung Châu thú vị sao?”

Huyền y thanh niên gật đầu: “Tạm được. Cho các người mang theo một ít ngoạn ý nhi, buổi chiều chính mình tới chọn.”

[thực thái quá.]

Nguyệt Phạn hô to chấn động: [này đó cá ở tại cùng cái ao cá, cư nhiên rất hài hòa.]

Thiếu niên ý cười không giảm, tiếp tục nói: “Đúng rồi, người rời đi U đô trong khoảng thời gian này, vài cái cô nương thác ta cho người đưa đi hương bao —— hương bao tất cả đều thông qua cửa sổ, thả người trên bàn sách.”

“Ân.”

[thái quá về đến nhà.]

Đàm Quang trợn mắt há hốc mồm: [bọn họ thân là đại yêu sủng hầu, cư nhiên không chút do dự thu nhận gia tiểu cô nương hương bao, còn có thể làm trò đại yêu mặt nhắc tới này một vụ.]

Lại xem Tước Tri, lại là đầy mặt vân đạm phong khinh, phẳng phát sự không liên quan mình, thanh thoi thanh thoi.

“Làm sao vậy?”

Có lẽ là cảm thấy ra bọn họ nhìn chăm chú, Tước Tri cười khúc khích:

“Cảm thấy kỳ quái?”

Nàng sắc mặt như thường, ngữ điệu lười nhác: “U đô sao, không phải chú ý một cái tùy tâm sở dục. Ta cùng bọn họ chỉ cầu người tình ta nguyện, còn lại thời điểm không can thiệp chuyện của nhau —— ta tìm nhiều như vậy sủng hầu, tổng không thể hy vọng xa vời bọn họ đối ta toàn tâm toàn ý đi.”
..... Quá lợi hại.

Nguyên lai đây là trong truyền thuyết đại yêu phong phạm.

Tước Tri dứt lời tiếp tục đi trước, Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn đi theo nàng phía sau, xuyên qua điều điều hành lang dài u nói, đi vào một tòa tiểu lâu

trước.

Thuận lý thành chương mà, hấp dẫn tới không ít tầm mắt.

Tạ Tinh Diệu từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, đầu một hồi chân chính thể nghiệm tới rồi, cái gì kêu “Hưởng lạc oa”.

Tuần tú đỉnh bạt thiếu niên thanh niên phân tán ở các nơi góc, hoặc là thanh lãnh xuất trần, hoặc là trắng nõn thẹn thùng, hay là nuông chiều tùy ý, không một không đối Tước Tri cung cung kính kính, liên tiếp tiến lên đáp lời.

Yêu tộc lớn mật, vài cái người thiếu niên thẩu đi lên dò hỏi nàng cùng Nguyệt Phạn tên họ, Tạ Tinh Diệu từng cái trả lời, đến tới đối phương hữu hảo mỉm cười.

Yến Hàn Lai không thắng này phiền, đại khái cảm thấy bọn họ quá mức làm âm ỉ, hơi hơi nhúu mày đầu.

“Chê cười, bọn họ tính cách như thế, rất khó quản giáo.”

Tước Tri mở ra tiểu lâu cửa phòng: “Mời vào.”

Tạ Tinh Diệu cất bước mà nhập, chỉ thấy trong phòng trống vắng hôn u, mọi nơi trống không, chỉ có trung ương họa một đạo trận pháp, một viên phù ảnh thạch treo ở giữa không trung.

“Đây là ta sưu tập mà đến chứng cứ.”

Tước Tri đóng lại cửa phòng, đầu ngón tay véo ra pháp quyết, hướng tới pháp trận một lóng tay.

Linh lực tràn ra, đem trận pháp âm âm thấp sáng.

Ngay sau đó, giữa không trung có hình ảnh hiện lên.

Tạ Tinh Diệu không nói nữa, ngưng thần nhìn lại.

Đệ nhất bức họa mặt, bóng đêm thâm trầm, ám như vầy mực.

Mọi nơi lặng yên không một tiếng động, Thành chủ phủ trung, chợt có một thốc ám quang hiện lên, hơi túng lướt qua.

Nguyệt Phạm nhíu mày: “Đây là.....”

Có phía trước kinh nghiệm, nàng nhận ra đây là tiên cốt chi khí.

Chợt hình ảnh vừa chuyển, đi vào đệ nhị phúc cảnh tượng.

Nửa đêm đầu đường, hai người nghênh diện đi tới.

Một người là cái cường tráng thanh niên, một người khác người mặc đen nhánh áo choàng, thấy không rõ tướng mạo, chỉ có thể phân biệt ra đại khái thân hình.

Hai người một tả một hữu, sắp gặp thoáng qua khi, áo choàng đen ngọt mà một đồn, nhẹ nhàng đụng phải thanh niên cánh tay.

Này bất quá là cái nho nhỏ nhạc đệm, thanh niên vẫn chưa để ý, lập tức rời đi.

Không bao lâu, Tạ Tinh Diệu trông thấy vô cùng quỷ dị một màn ——

Thanh niên đi ra nửa điều trường nhai, liền ở một cái chỗ ngoặt, đột nhiên biến mất bóng dáng.

“Đây là có chuyện gì.”

Đàm Quang xem đến ngây người: “Một cái đại người sống, chỉ nháy mắt công phu..... Hắn đã không thấy tăm hơi?”

Nguyệt Phạn nhú mày: “Áo choàng đen động tác thực khả nghi, hắc hắc là làm cái gì tay chân.”

“Không tòi.”

Tước Tri đạm thanh nói: “Các người nếu gặp qua thành chủ, sẽ phát hiện hắc dáng người cùng áo choàng đen có chín thành tương tự.”

“Nếu đây là thành chủ.....”

Ôn Bạc Tuyết đoan trang không trung dừng hình ảnh hình ảnh: “Hắc là như thế nào làm được?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm. Nếu ta có thể lột thanh tiên căn hậu quả, liền sẽ không mặc cho hắc làm xằng làm bậy lâu như vậy.”

Tước Tri lắc đầu: “Gần trăm năm tới, U đô ngẫu nhiên sẽ có người mặc danh mắt tích, có tiểu hài tử có lão nhân, cũng có chính trực tráng niên người trẻ tuổi, lẫn nhau chi gian không hề liên hệ.”

Nàng một đốn: “Rất có ý tứ một chút là, phù ảnh thạch biến mắt thanh niên nam nhân, từng công bố mắt tích việc cùng U đô một vị đại nhân vật có quan hệ, hắc chắc chắn điều tra rốt cuộc —— theo ta được biết, sở hữu ném thử truy tra chuyện này người, tất cả đều không rõ nguyên do mắt tích.”

Tạ Tinh Diêu để lại cái tâm nhãn: “Tiền bối là từ chỗ nào đến tới này đó hình ảnh?”

“Ta điều tra nhiều năm, đầu mâu dần dần chỉ hướng thành chủ, lại bất hạnh không có chứng cứ.”

Tước Tri nhún vai: “Vì thế ta ở Thành chủ phủ ngoại tiệm tàng suốt 60 thiên, đáng tiếc chỉ phải tới này đó manh mối.”

Thành chủ phủ trung bạch quang, đại nhưng giải thích vì linh lực xuất hiện; đến nỗi áo choàng đen, căn bản phân biệt không ra thân phận.

Liên tính giả định áo choàng đen chính là thành chủ, hấn đến tốt cùng như thế nào làm người hư không tiêu thất, cũng là cái vấn đề lớn.

Không hề liên hệ mọi người lục tục mất tích, mà U đồ thành chủ tu vi tiến bộ vượt bậc, cơ bản có thể kết luận, thành chủ cùng Thẩm Tu Văn giống nhau, ở dùng hồn phách tẩm bổ tiên cốt.

Tạ Tinh Diêu nghĩ nhú mày.

Nhưng là..... So với Thẩm Tu Văn cảnh trong mơ giết người, hấn thủ đoạn hiển nhiên bất đồng.

Bên kia, trầm mặc hồi lâu Yến Hàn Lai rốt cuộc mở miệng: “Tiền bối đã gần đến Hóa Thần tu vi, vì sao phải đem việc này nói cho chúng ta biết này đàn tiểu bối?”

Tước Tri hừ cười một tiếng.

“Tuy rằng không biết hấn dùng cái gì thủ đoạn, nhưng kia phé vật giết người đoạt hồn, tuyệt không sẽ có sai.”

Nàng hoãn thanh nói: “Mục U trong tay có cái thực thần kỳ tiên gia pháp khí, tên là cửu trọng lưu li tháp, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nó khởi, ta liền cảm thấy thứ đồ kia linh lực mãnh liệt đến không bình thường.....

Thậm chí theo tuổi tác chuyển dời, càng ngày càng nùng.”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt sửng sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng lại đây,
“Mục U” đúng là thành chủ tên họ.

Không hổ là đại yêu, đã bắt đầu xưng hô hần vì “Kia phé vật”.

Nguyệt Phạn bừng tỉnh đại ngộ: “Tiền bối cảm thấy, hần ở dùng hồn phách
tâm bồ cửu trọng lưu li tháp?”

Tước Tri gật đầu: “Mới vừa rồi phù ảnh thạch đệ nhất phúc tình cảnh,
Thành chủ phủ nội tràn ra ám quang —— ta lúc ấy tự mình ở đây, ám
quang hơi thở, đúng là cửu trọng lưu li tháp linh lực.”

[phá án!]

Đàm Quang ngữ mang kích động: [tiên cốt rất có thể giấu ở lưu li trong
tháp đầu!]

“Mục U đối cửu trọng lưu li tháp bảo bối thật sự, cũng không rời tay, cũng
không cho người khác đụng vào. Chẳng qua ở hần bế quan thời điểm, sẽ
đem nó đặt ở Thành chủ phủ nhất phía tây, một chỗ cực âm nơi.”

Cực âm nơi có thể hữu hiệu ức chế tiên môn thánh vật hơi thở, không cho
người khác phát hiện.

Tạ Tinh Diệu ần ần đoán được Tước Tri tìm bọn họ tới chỗ này chân chính
dụng ý.

“Cực âm nơi yếu ớt phi thường, phàm là có một chút ít khác hơi thở xâm
nhập, đều sẽ khiến cho hần chú ý.”

Tước Tri gật đầu: “Nhưng..... Có loại hơi thở bất đồng.”

Tạ Tinh Diệu không hề chần chừ: “Tiên môn linh lực.”

Tước Tri gật đầu cười khẽ: “Hơn nữa là không thể quá cường linh lực.”

Cực âm nơi giấu kín cửu trọng lưu li tháp, mà cửu trọng lưu li tháp, vốn chính là tiên gia pháp khí.

Bọn họ thân là tiên môn đệ tử, hơi thở có thể cùng chi xảo diệu tương dung, do đó không bị thành chủ phát hiện.

“Ta sẽ đi tìm các người lại đây, là tưởng làm ơn chư vị đi trước cực âm nơi, thăm dò kia cửu trọng lưu li tháp gương mặt thật.”

Tước Tri nói: “Ta sẽ trước tiên chuẩn bị tốt ẩn nấp phù, vì các người đánh tan phạm trần pháo hoa khí; đến nỗi Thành chủ phủ trung trải rộng trận pháp cùng thủ vệ, không cần lo lắng, ta sẽ tự giải quyết.”

Đây là có được một cái phú bà làm hậu viên vui sướng.

Bốn chữ khái quát, sung sướng, nhẹ nhàng.

Ở nguyên văn, chỉ nhắc tới vai chính đoàn đánh bại vai ác ma đầu, thuận lợi thu về tiên cốt.

Kỳ thật cẩn thận ngấm lại, thành chủ tu vi bay nhanh tăng trưởng, sao có thể chỉ dựa vào tiên cốt lực lượng.

Ở Thành chủ phủ nào đó trong một góc, nhất định còn giấu kín không ít người bị hại.

Bọn họ sống hay chết, thân ở nơi nào, thẳng đến nguyên văn cuối cùng, cũng không ai biết được.

Tạ Tinh Diêu cái thứ nhất gật đầu: “Ta cảm thấy có thể thử một lần.”

Bất quá.....

Nàng dứt lời ghé mắt: “Yến công tử thân là Yêu tộc, chẳng phải là vô pháp cùng chúng ta cùng nhau đi trước?”

Nữ yêu nghe tiếng ánh mắt vừa chuyển, liếc hướng trầm mặc không nói thanh y thiếu niên, lười thanh cười cười: “Kỳ thật ở các người mọi người bên trong, hẳn mới là nhất chọn người thích hợp.”

Ôn Bạc Tuyết một ngốc: “Có ý tứ gì?”

“Cực âm nơi, ngấm lại tên của nó, trừ bỏ tiên môn linh lực ở ngoài, còn có cái gì hơi thở?”

Tạ Tinh Diệu ngẩn ra.

..... Âm khí.

Chỉ có người sắp chết mới có thể lây dính âm khí, Yến Hàn Lai như thế nào sẽ có?

Yến Hàn Lai nhấp môi không nói gì, Tước Tri cũng không nhiều miệng, thực mau nói sang chuyện khác: “Ta sẽ không làm vài vị tiểu tiên trưởng làm lỗ vốn mua bán, nơi này có mấy lá bùa, chư vị còn thỉnh lấy hảo.”

Ôn Bạc Tuyết tiếp nhận lá bùa, hai mắt sáng ngời: “Thiên giai thuần di phù!”

Nguyệt Phạn lập tức thối tiến lên: “Thiên giai!”

Bọn họ đều là mới ra đời tay mơ, nhiều lắm dùng chút trung giai cao giai thuật pháp.

Thiên giai bùa chú giá trị thiên kim, cho dù là Lăng Tiêu Sơn các trưởng lão, cũng rất ít có cơ hội dùng đến.

Giương mắt lại xem Tước Tri, phía trước cái kia một bộ váy đen nữ yêu, đã là toàn thân tản ra loá mắt quang huy.

Tỷ tỷ, bọn họ không quá tưởng nỗ lực.

“Thiên giai thuần di phù, có thể mặc cho tâm ý nháy mắt di động, không chịu trận pháp, không gian cùng ảo thuật ảnh hưởng, xa xa áp đảo chúng nó phía trên.”

Tước Tri vung tiền như rác, ngữ khí như thường: “Nếu có nguy hiểm, mau rời khỏi.”

“Đa tạ tiền bối!”

Ôn Bạc Tuyết đem thuần di phù từng cái phân cho đại gia, hiếu kỳ nói: “Mất tích việc cùng tiền bối cũng không tương quan, tiền bối vì sao phải hao tổn tâm huyết truy tra rốt cuộc?”

Yên tĩnh phòng nhỏ, nữ yêu lại một lần phát ra thấp thấp hừ cười.

Nàng dựa nghiêng ở bên cửa sổ, đôi tay vây quanh, hai chân giao nhau, chợt vừa thấy đi lười nhác thanh thần, nhưng mà khuỷu này hai mắt, lại ần ần tản ra dã thú trên cao nhìn xuống ám quang.

“Mất tích người đích xác cùng ta không quan hệ, nhưng U đồ cùng ta có quan hệ.”

Tước Tri nhướng mày: “Kia phế vật ở chỗ này gây chuyện thị phi..... Thực làm người khó chịu, đúng không.”

*

Trải qua một phen thương nghị, mọi người quyết định đêm nay nhích

người.

Tước Tri xem bọn họ rất là thuận mắt, lưu mấy cái tiên gia tiểu đệ tử ở trong phủ ăn cơm chiều.

Nguyệt Phạn đối nàng trong tay bình xét cấp bậc sổ tay thực cảm thấy hứng thú, lưu tại tiểu lâu cùng Tước Tri cùng giám định và thưởng thức, Đàm Quang vì học tập nuôi cá phương pháp, cũng lựa chọn lưu lại.

Đến nỗi Ôn Bạc Tuyết, vì để ngừa vạn nhất, chính tìm chỗ yên lặng góc cấp Lăng Tiêu Sơn viết thư, nói cho sư phụ nếu bọn họ hồn đèn lập lòe, liền tới U đô tìm kiếm Tước Tri cùng thành chủ Mục U.

Tạ Tinh Diêu đối nuôi cá không có gì hứng thú, tâm giác trong phòng quá buồn quá mờ, đi trước ra cửa thông khí.

Đang muốn đóng cửa, cư nhiên trông thấy gần trong gang tấc một bộ xanh đen.

Nàng trong lòng vừa động: “..... Yến công tử?”

Yến Hàn Lai: “Thông khí.”

Nga.

Hắn dựa gần, huề tới vài sợi tươi mát tạo hương, cơ hồ là theo bản năng mà, Tạ Tinh Diêu nhớ tới sáng nay bao phủ trên đầu giường hơi thở.

Tiểu lâu ngoại là một tòa hoa viên, muôn hồng nghìn tía tranh kỳ khoe sắc.

Nàng mặc danh có chút khấn trương, giả vờ ra không chút để ý bộ dáng, hướng tới bốn phía nhìn nhìn.

Cùng chỉ có hắc bạch hai sắc Thành chủ phủ so sánh với, này tòa dinh thự

hoa mỹ đến giống như cung điện, nghĩ đến Tước Tri sinh hoạt rất là thích ý. Nàng thất thần, ánh mắt xẹt qua đoàn đoàn thốc thốc hoa cỏ cây cối, đột nhiên không kịp phòng ngừa, đụng phải một đôi mỉm cười đôi mắt.

Là phía trước lãnh bọn họ vào cửa hồng y thiếu niên.

Nhìn thấy Tạ Tinh Diệu, hắn cũng nhếch miệng cười cười.

“Tiên trưởng nhóm nói xong rồi?”

Thiếu niên bước nhanh đi tới, mắt phượng cong cong: “Xem các người bộ dáng, hắn là lần đầu tiên tới U đô đi.”

Hắn ngữ ý nhẹ nhàng, nói chuyện khi đỉnh đầu vừa động, đồ rào rào toát ra một đôi tuyết trắng miêu mẽ lỗ tai.

Ô oa.

Tạ Tinh Diệu trát trụ hô hấp —— là thú nhĩ khổng phúc âm!

Ngày thường Tước Tri tiền bối, nhất định có thể tùy tâm sở dục xoa bóp các loại lông xù xù.

Liếc thấy nàng thần sắc, thiếu niên ý cười càng sâu: “Cô nương đối ta lỗ tai thực cảm thấy hứng thú?”

Tạ Tinh Diệu cũng không tiếc rẻ khích lệ, thành thật gật đầu: “Thật xinh đẹp.”

“Nếu thích ——”

Trên đầu tai mèo nhoáng lên, hắn hí hí mắt: “Cô nương có nghĩ thể nghiệm một phen U đô tiết khánh truyền thống?”

Hắn nói được mịt mờ, Tạ Tinh Diệu đầu tiên là ngăn ra, tiện đà hiểu được ý

tứ.

Giờ này ngày này tiết khánh truyền thống, nhưng còn không phải là lập khế ước sao.

Nghĩ tới.

Tú Thành nghe sanh thành chủ nói qua, Yêu tộc đối khí vị thập phần nhạy bén, mà trên người nàng hơi thở, đúng lúc là bọn họ vừa ý một loại.

Cùng loại với miêu bạc hà.

Đến nỗi trước mắt vị này hồng y thiếu niên, vừa thấy chính là cái trêu chọc nhân tâm cao thủ.

Tạ Tinh Diêu không khỏi âm thầm kinh ngạc cảm thán:

Nàng vốn tưởng rằng Tước Tri là duy nhất chuỗi đồ ăn đỉnh, không nghĩ tới to như vậy một cái nhà cửa ngọa hổ tàng long, mỗi người đều là hải vương hải sau.

Nàng không có lập khế ước tâm tư, thượng ở tự hỏi như thế nào lễ phép cự tuyệt, không hề phòng bị mà, nghe thấy phía sau một đạo thanh lãnh thiếu niên âm.

“Đem lập khế ước nói được như thế tươi mát thoát tục, nói vậy công tử đã cùng không ít người cùng nhau thử nghiệm quá ‘ tiết khánh truyền thống ’, thực sự lợi hại.”

Này lại lãnh lại túm ngũ khí, này sắc người chết không đèn mạng nói thuật.

Tạ Tinh Diêu quay đầu lại nhìn lên, trông thấy Yến Hàn Lai lãnh đạm thần sắc.

Hồng y thiếu niên bị hấn nói được tươi cười cứng đờ, theo sát sau đó, viên trung lại vang lên một khác nói xa lạ tiếng nói.

“Vị này tiên trưởng lời nói không tồi, ngăn ngừa một ngày công phu, người đã cùng hơn hai mươi cái cô nương kết khế ước, có mệt hay không nha.”

Một người khoác phát thanh niên tự đầu tường uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy xuống, mắt đào hoa mỉm cười một câu: “Muốn nói lập khế ước, vẫn là ta tương đối thích hợp.”

Hồng y thiếu niên lạnh giọng cười cười: “Người không cũng có mười tám cái.”

“Này có cái gì.”

Thanh niên nhún vai: “Vị cô nương này sinh đến đẹp, khí vị cũng dễ ngủ, không có lập khế ước đối tượng thật sự đáng tiếc. Lập khế ước thẳng chỉ có thể lâm thời có hiệu lực, căn bản tính không được chính thức lập khế ước —— coi như giao cái bằng hữu.”

Yêu tộc trời sinh tính không kèm chế được, Tước Tri sủng hầu càng là như thế.

Ở bọn họ trong mắt, đã đem lập khế ước thẳng coi như tùy ý phân phát món đồ chơi, không thể coi là thật.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt vừa động, không biết như thế nào, đột nhiên nhớ tới Yến Hàn Lai.

Hấn tại đây loại sự thượng phá lệ đứng đắn, biết được Đàm Quang nuôi cá, thậm chí không lưu tình chút nào mở miệng châm chọc quá.

Với hắn mà nói, cho dù là dùng lập khế ước thẳng lâm thời kết hạ khế ước, cũng tất nhiên mạo muội không được, chỉ biết lựa chọn khuynh tâm người. Cái này ý niệm khó khăn lắm hiện lên, bên cạnh người người nọ chột ra tiếng: “Ai nói nàng không có lập khế ước đối tượng.”

Tạ Tinh Diệu:.

Tạ Tinh Diệu:.....?

[từ từ.]

Nàng không hiểu: [ai nói ta có lập khế ước đối tượng?]

Yến Hàn Lai không theo tiếng.

Nàng trong lòng mờ mịt, vì không cho khác hai gã Yêu tộc phát hiện, dùng linh lực lặng lẽ chọc chọc hắn cánh tay.

Yến Hàn Lai vẫn là không mở miệng.

Thậm chí đông cứng mà dịch khai tầm mắt, cố ý không xem nàng.

Sau một lúc lâu, thiếu niên rút cuộc truyền âm nhập mật: [bọn họ quá phiền.]

Hắn trời sinh tính quái gở, nghe bọn họ cãi nhải lý do thoái thác, xác thật sẽ cảm thấy phiền lòng.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu: [cho nên đâu?]

Nàng nói chuyện khi bất động thanh sắc nhìn về phía Yến Hàn Lai, đôi phương trong mắt rất có vài phần không kiên nhẫn ý tứ, hàng mi dài run lên, lạnh lùng đáp lại:

[U đồ Yêu tộc nhất thiện dây dưa không thôi, ta không ngại giúp người.]

Không ngại giúp nàng.

Có ý tứ gì.

Tạ Tinh Diệu ngốc lảng một cái chớp mắt, phản ứng lại đây trong lời nói thâm ý.

Không thể nào.

Nàng suýt nữa không nhin xuống, ngay sau đó liền phải kinh hô ra tiếng: [kết, lập khế ước, chúng ta?!]

Yến Hàn Lai bức bội nhú mày, thiếu nào, câu ra một cái chế nhạo cười khế: [như thế nào, Tạ cô nương chướng mắt?]

Tạ Tinh Diệu: [.....]

Tạ Tinh Diệu: [thật cũng không phải.]

Yến Hàn Lai thần sắc lãnh lệ, chợt vừa nhìn đi đường như hộ thực hung thú, hiển nhiên không phải cái lương thiện hạng người.

Hơn nữa là chỉ cần xem một cái, khiến cho người không dám trêu chọc cái loại này.

Hai cái Yêu tộc nghe vậy ngơ ngẩn, hồng y thiếu niên giành trước mở miệng: “Nhị vị chẳng lẽ là ——”

Tạ Tinh Diệu: Không phải.

Tóc dài thanh niên lược làm suy nghĩ: “Nhưng nhị vị hơi thở không hề trùng hợp, không giống như là kết khế ——”

Tạ Tinh Diệu: Bởi vì căn bản không có.

“Chúng ta khi nào lập khế ước, cùng nhị vị không quan hệ.”

Yến Hàn Lai trước sau như một xấu tính, mặt mày hơi dương: “Như vậy giải thích, vậy là đủ rồi sao?”

Tạ Tinh Diêu: Người hảo hung, giống như một cái người xấu a!

Hai yêu không muốn nhiều làm dây dưa, thực mau cáo từ rồi đi.

Tạ Tinh Diêu vẫn chưa từ kinh ngạc trung phục hồi tinh thần lại, bên tai vốn là thanh tịnh, chợt nghe Yến Hàn Lai thấp thấp ra tiếng: “Tạ cô nương.”

Nàng hấp tấp ngược mắt.

Thiếu niên một thân ủ dột xanh đen, đứng ở trong một góc dưới bóng cây, trên mặt quang ảnh di động, dường như mê mang dòng nước.

Đương Yến Hàn Lai vươn tay trái, năm ngón tay thon dài trắng nõn, vài đạo đan xen vết thương cũ sẹo chi gian, là một cây oánh bạch sắc trường thẳng.

Lập khế ước thẳng.

Tạ Tinh Diêu giữa mày nhảy dựng: “Người như thế nào sẽ có này dây thừng?”

Trích tinh tiết long trọng náo nhiệt, đầu đường cuối ngõ có không ít yêu ma ở phân phát lập khế ước thẳng.

Nhưng là..... Lấy Yến Hàn Lai tính tình, không nên toàn bộ làm lơ, cự tuyệt tiếp thu sao?

Thí dụ như nàng, liền từng cái uyển chuyển từ chối.

Yến Hàn Lai ngữ khí thường thường, nghe không ra phập phồng: “Bị người

ngạnh tắc.”

Hắn dứt lời giương mắt, trong thần sắc không gì nhu tình, chỉ có thể khui ra trào phúng cùng không kiên nhẫn: “Tạ cô nương, U đồ người nhiều mắt tạp, nếu yêu ma quỷ quái dây dưa mà đến, chỉ biết đến trễ chính sự.”

Tuy nói nói có sách mách có chứng, chỉ cần cùng hắn lập khế ước, là có thể thoát khỏi không ít dây dưa, bắt quá đi.....

Này chỉ hồ ly thái độ, thật sự làm người khó chịu.

Tạ Tinh Diệu tiếp nhận bạch đằng một mặt, liễm mi hừ lạnh: “Ta đây còn phải đa tạ Yến công tử, tình nguyện làm ra vĩ đại hy sinh, vì ta bài ưu giải nạn.”

Nàng âm dương quái khí, Yến Hàn Lai lại là cười nhẹ một tiếng, tựa hồ tâm tình không tồi.

Lập khế ước trắng khuynh hướng cảm xúc rất là thần kỳ, không hề bình thường dây thừng thô ráp cảm giác, như nước tựa băng, thấm cổ trong treo sâu thẳm lạnh lẽo.

Tạ Tinh Diệu cúi đầu đánh giá: “Cái này hẳn là dùng như thế nào?”

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền có một trận thanh phong phát quá.

Yến Hàn Lai hơi hơi phủ thân mình, ngón trở khớp xương rõ ràng, xúc thượng lập khế ước trắng đĩnh.

Hắn động tác cực nhẹ cực hoãn, mang theo điểm nhi khinh mạn chi ý, đốt ngón tay một cuộn, cầm dây trói trói ở nàng đầu ngón tay.

Tạ Tinh Diệu cúi đầu nhìn lập khế ước trắng, không phát hiện thiếu niên

nhẹ dương khóe miệng.

Yến Hàn Lai rất khó nói thanh chính mình giờ phút này cảm xúc.

Đi vào U đô về sau, rất nhiều sự tình xa xa vượt qua hần dự kiến ——

Thí dụ như biến thành hồ ly bị nàng ôm vào trong lòng ngực.

Thí dụ như dùng thập phần vụng về lý do đưa ra lập kế ước, trong lòng bởi vì cái này ngu xuẩn lý do thoái thác âm thầm bật cười.

Thí dụ như thoáng nhìn Tạ Tinh Diệu kháng cự biểu tình, trong lòng dâng lên cổ quái khô khốc, từng trận khó chịu.

Hay là đi ở đầu đường, ma xui quỷ khiến nhận lấy một cây lập kế ước thẳng.

Nếu là trước kia, hần sẽ không xem này đây từng chẳng sợ liếc mắt một cái.

Lập kế ước thẳng bị trông lên nàng đầu ngón tay, Yến Hàn Lai bất động thanh sắc, lặng im không nói gì.

Trong lòng những cái đó chưa xót sừng to, gần như hít thở không thông cảm thụ, trong nháy mắt này lặng yên hóa khai, trần ai lạc định.

“Đúng rồi.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ chóp mũi: “Cái kia, ngày hôm qua ban đêm, đa tạ Yến công tử. Người phong hàn còn hảo đi?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Nàng còn muốn hỏi hỏi Tiểu Bạch hồ ly sự tình, lại lo lắng nói ra đồ tăng xấu hổ, do dự khoảng cách, nghe Yến Hàn Lai lạnh lùng nói: “Như thế

nào.”

“..... Không có gì.”

Tạ Tinh Diệu quyết định nói sang chuyện khác: “Ta chỉ là suy nghĩ, chúng ta hẳn là sở hữu lập kế ước người, nhất không có thành ý một đôi.”

Yến Hàn Lai không rõ nguyên do, nâng lên mí mắt.

“Người xem a, lập kế ước lý do chỉ là vì bên người có thể thanh tịnh một chút, quá trình cũng thực có lệ qua loa.”

Nàng nói cười cười: “Bất quá..... Dù sao cũng không phải thật sự, không cần thiết có thành ý.”

Yến Hàn Lai vốn là nắm một chỗ khác lập kế ước thẳng, sắp quần lên chính mình đầu ngón tay, nghe vậy động tác sậu đình, đầu tới lãnh đạm thoáng nhìn.

Tạ Tinh Diệu không cảm thấy có cái gì không đúng: “Làm sao vậy?”

Trong không khí yên lặng một cái chớp mắt, nàng trước người thiếu niên bỗng nhiên cười nhạt một chút, cười ra thấp thấp khí âm.

Lại chớp mắt, bạch thẳng bỗng dựng thẳng khởi.

Tạ Tinh Diệu ngực nhảy nhảy.

Mọi nơi yên tĩnh, Yến Hàn Lai như cũ biểu hiện đến không để bụng, tùy ý lập kế ước thẳng lăng không mà thượng, chạm đến hẳn cổ.

Ý thức được sắp phát sinh sự tình, nàng nhĩ sau âm âm dâng lên một sợi nhiệt lưu.

Dây thừng bạch mà tinh tế, thân nhiên hoàn thượng thân trước người nọ

sườn cổ, tiện đà từ sau đi phía trước, ở yết hầu đánh thượng bế tắc.

Vì thế vừa lúc thít chặt hẳn nhất yếu ớt hầu kết.

Yến Hàn Lai chẳng lẽ là..... Điên rồi đi.

Viên trung bóng cây loang lổ, âm u nặng nề, cùng nháy động ánh nắng
đốm cùng nhau ảnh ngược với thiếu niên đáy mắt.

Hắn trong mắt ngậm tản mạn ý cười, đuôi mắt còn lại là ồm yếu trung nhạt
nhẽo màu đỏ, ngũ quan bị quang ảnh dần dần phác họa, kiên cố, lạnh
nhạt, mang theo dã thú giống nhau trương dương lệ khí.

Nhưng hắn cổ phía trên, quán quanh bạch đằng uốn lượn mà xuống, tìm
này ngọn nguồn, đang bị một cái tiểu cô nương nắm ở lòng bàn tay.

Giống như dây cương, cũng hoặc thuần phục vòng cổ.

Tạ Tinh Diệu thực không tiền đồ mà cảm thấy tim đập gia tốc.

“Tạ cô nương.”

Khế ước đạt thành, Yến Hàn Lai hảo tâm tình mà mở miệng.

Nhân nhiệm phong hàn, réo rất thiếu niên âm lực hiện khàn khàn, lời cuốn
ra một tia nhạt nhẽo ý cười: “Giống như vậy, có tính không có thành ý?”

Chapter 65

Tạ Tinh Diệu trong đầu một đoàn hồ nhảo.

Tạ Tinh Diệu có chút ngốc.

Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng bảo trì vài phần lý trí, bắt đầu nghiêm túc trình thám.

Đã biết Yến Hàn Lai luôn luôn đối mọi người hồ hững, cùng nàng đặc biệt không đối bàn.

Lại biết Tước Tri dinh thự sủng hầu trái rộng, mỗi người đều là nuôi cá năng thủ, kinh nghiệm lão đạo thả phong phú, mà U đồ yêu ma, phần lớn hiểu được thuật dịch dung.

Hợp lý suy đoán, trước mắt đứng người này rất có thể đều không phải là Yến Hàn Lai bản hồ, mà là nào đó ngụy trang thành hắc bộ dáng Yêu tộc.

Thoáng nhìn nàng như suy tư gì biểu tình, Yến Hàn Lai lạnh giọng cười cười: “Tuy rằng không biết Tạ cô nương suy nghĩ cái gì..... Nếu này phó không lớn thông minh biểu tình bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ có tổn hại Lăng Tiêu Sơn tên tuổi.”

Một bộ trò đùa dai thực hiện được chê cười thần sắc.

Thực hảo, hắc vẫn là hắc, chưa từng biến quá.

Sở dĩ đem lập khế ước thẳng trối thượng cổ, hắc là chỉ là vì hù trụ nàng, xem nàng ngốc ngác biểu tình.

..... Hắc là.

“Cái này lâm thời khế ước, chờ trích tinh tiết kết thúc liền sẽ tự động biến

mất đi.”

Tạ Tinh Diệu áp xuống trong lòng cuộn cuộn cảm xúc, cho chính mình ám tiếp theo cái Thanh Tâm Quyết. Nhĩ sau nhiệt ý rút đi, nàng đầu ngón tay vừa động, dẫn tới bạch thẳng tùy theo thu nạp.

Vì thế Yến Hàn Lai hầu kết cũng trên dưới lẫn xuống, không nói gì nữa, hướng nàng nhú nhú mày.

Tạ Tinh Diệu yên lặng dừng lại động tác.

“Ta nghe nói, cùng thân thể một bộ phận tương liên sau, lập khế ước thẳng sẽ lấy linh lực làm vật dẫn.”

Nàng không dám dùng sức cũng không dám động, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng giảm bớt xấu hổ: “Chỉ cần ở thức hải đối nó làm ra mệnh lệnh, lập khế ước thẳng liền sẽ tự hành biến mất cùng xuất hiện.”

Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên, cột lên này dây thừng lúc sau, chỉ cần hai người đang ở U đồ, vô luận cách xa nhau rất xa, đều có thể bị gắt gao tương liên.

Yến Hàn Lai: “Ân.”

“Kia,” Tạ Tinh Diệu liếc hẩn một cái, “Ta làm dây thừng biến mất la.”

Yến Hàn Lai không tỏ ý kiến, là cam chịu ý tứ.

Bạch thẳng chậm rãi tiêu tán, cho đến không thấy bóng dáng.

Này rõ ràng chỉ là một hồi người tình ta nguyện hiệp thương, Tạ Tinh Diệu lại không biết như thế nào, quỷ dị sinh ra một tia trộm ngọc trộm hương có tật giết mình.

Đình đình đình, đình chỉ.

Cái này ý tưởng quá mức thái quá, nàng không dám tiếp tục đi xuống tường, bay nhanh đem nó đuổi ra đầu óc.

Chính trực cái này đương khẩu, hoa viên ngoại vang lên vài tiếng khe khẽ nói nhỏ.

Hướng về viên ngoại tìm kiếm, Tạ Tinh Diệu nhìn thấy ba cái thanh trúc tiểu thiếu niên.

Trong đó một vị trên đầu, còn đỉnh cái tuyết bạch sắc con thỏ lỗ tai.

U đô bá tánh phần lớn thuần phác nhiệt tình, thấy nàng giương mắt, các tiểu thiếu niên sôi nổi nhếch miệng cười, hữu hảo mà vẫy vẫy tay phải.

Tạ Tinh Diệu đang muốn giơ tay chào hỏi, lại thấy trên tay lập khế ước thẳng đột nhiên xuất hiện.

Tế thẳng oánh bạch, toàn thân mờ mịt trong suốt linh lực, ở thúy sắc bóng cây làm nổi bật hạ phá lệ rõ ràng, từ từ liên tiếp nàng một ngón tay, cùng với Yến Hàn Lai trắng nõn cổ.

Các tiểu thiếu niên nhiệt tình hiếu khách, còn ở suy tư muốn hay không tiến lên đáp lời, đột nhiên không kịp phòng ngừa trông thấy này căn dây thừng, đều là ngẩn ra.

Lại xem nàng bên cạnh người thanh y thiếu niên, ánh mắt nhàn nhạt, ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng vẫn chưa biểu hiện ra hung thần ác sát ác ý, nhưng thực sự gọi người nhút nhát.

Hảo hung.

Lập kế ước thẳng tuy rằng không tính chính thức kế ước, nhưng ở U đô truyền thống, trước mặt mọi người đem này hiển lộ mà ra, không thể nghi ngờ là một loại trương dương khiêu khích ——

Cùng loại với dã thú hộ thực, cảnh cáo đồng loại nhóm không cần tới gần.

Huống chi, này vẫn là một con hung ba ba, người sống chớ gần dã thú.

Ríu rít nói chuyện thanh dần dần dừng lại, các tiểu thiếu niên xem mặt đoán ý, cuối cùng triều nàng lễ phép cười cười, nhanh như chớp chạy đi.

Này căn dây thừng, tuyệt đối không phải từ nàng triệu hồi ra tới.

Tạ Tinh Diêu lòng có sở cảm, bỗng dừng ngẩng đầu.

“Thử xem công hiệu.”

Yến Hàn Lai ngữ khí bình tĩnh, xem hắn bộ dáng, hồn nhiên đối lập kế ước thẳng sinh không ra hứng thú: “Thoạt nhìn tạm được.”

Một câu nói xong, linh lực chậm rãi ép xuống, lập kế ước thẳng tùy theo biến mất không thấy.

Tạ Tinh Diêu:.....

Kỳ thật người chính là độc lai độc vãng quán, không thích bên người ồn ào nhốn nháo, cho nên cố ý đem những cái đó tiểu yêu dọa đi rồi đi.

Trừ bỏ “Độc miệng” bên ngoài, Tạ Tinh Diêu âm thầm cho hắn dán lên một cái nhãn: Ấu trĩ.

Nghĩ nghĩ, lại bổ thưởng một cái: Tên vô lại.

“Đúng rồi.”

Không lâu trước đây tiểu lâu đối thoại rõ ràng ở nhĩ, Tạ Tinh Diêu nhớ tới

Tước Tri muốn nói lại thôi, thử tính mở miệng: “Tước Tri tiền bối nói.....

Người là đi trước cực âm nơi tốt nhất người được chọn, vì cái gì?”

Yến Hàn Lai trầm mặc một lát, khóe môi hơi cười: “Tạ cô nương không phải sẽ không dò hỏi tới cùng sao?”

“Này không gọi dò hỏi tới cùng.”

Tạ Tinh Diệu không cần nghĩ ngợi: “Đây là xuất phát từ đồng bạn chi gian quan tâm.”

Nàng cái này trả lời lại thẳng lại mau, hoàn toàn ở đối phương ngoài ý liệu.

Yến Hàn Lai hiếm thấy mà ngẩn người, một hồi lâu, lại chỉ là không chút để ý nói cho nàng: “Xin lỗi, không thể phụng cáo.”

Hắn luôn là đem bí mật giấu ở trong lòng, không muốn đối bất luận kẻ nào kể ra.

Tạ Tinh Diệu rõ ràng chính mình mấy cân mấy lượng, bằng nàng cùng Yến Hàn Lai giao tình, còn xa xa không đạt được có thể làm hắn không có gì giấu nhau, xuất phát từ nội tâm trí bụng trình độ.

Nàng không lại truy vấn, đem đề tài dời đi: “Lần này đi Thành chủ phủ, cần phải cẩn thận.”

Yến Hàn Lai cười nhẹ một chút: “Những lời này, vẫn là đưa cho Tạ cô nương càng thích hợp.”

Nàng liền không nên trông cậy vào, này chỉ hồ ly kết quả là có thể nói ra cái gì lời hay.

Cũng may Tạ Tinh Diệu sớm thành thói quen hắn tính tình, vẫn chưa đổi

chơi gay gắt mà hồi dỗi, mà là ngử khí như thường, nhẹ giọng mở miệng:

“Nếu là gặp gỡ không tốt sự, đại nhưng nói cho ta cùng sự huynh sự tỷ.”

Bên cạnh người thiếu niên nâng lên một đôi màu hồng phách đôi mắt, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Chúng ta này nhóm người tuy rằng tuổi còn trẻ, tu vi không cao, nhưng đồng sinh cộng tử nhiều như vậy thứ, đại gia đã đem người trở thành bằng hữu. Người nếu cho mời cầu, chúng ta chắc chắn kiệt lực mà làm.”

Yến Hàn Lai lặng im xem nàng hồi lâu, trong mắt đen tối không rõ, tới gần cuối cùng, lười nhác giơ lên khóe môi.

Yến Hàn Lai: “Tạ cô nương khi nào học lừa tình này nhất chiêu, chẳng lẽ là thoát bản tử tâm đa dạng?”

Tạ Tinh Diêu:.....

Thực hảo.

Không hổ là nguyên văn đóng dấu nhận định người xấu, nếu sẽ không nói, về sau liền không cần lại nói.

Nàng đang muốn hồi dỗi, phía sau truyền đến cửa gỗ mở ra kéo kẹt một vang.

“Diêu Diêu!”

Nguyệt Phạn giao lưu xong nuôi cá tâm đắc, tự lâu trung chạy chậm mà đến, trông thấy nàng cùng Yến Hàn Lai, rất là kinh ngạc:

“Các người như thế nào còn ở hoa viên? Cái này hoa viên không lớn, ta

còn tưởng rằng các người đi địa phương khác tản bộ.”

Không.

Kỳ thật ở cái này nho nhỏ trong hoa viên phát sinh quá sự tình, xa so tản bộ phức tạp rất nhiều.

Tạ Tinh Diêu há mồm liền tới, cố tình lảng tránh lập kế ước việc: “Nơi này kiến trúc phong cách rất là độc đáo, vì thế chúng ta nhiều hơn lưu lại một đoạn thời gian.”

“Tạ cô nương rất có ánh mắt.”

Tước Tri cười đắc ý: “Cái này vườn là ta tìm được U đồ tốt nhất thợ thủ công, làm cho bọn họ tỉ mỉ mài giũa mà thành.”

Lừa gạt đi qua.

Thở phào nhẹ nhõm đồng thời, Tạ Tinh Diêu trong lòng càng nhiều vẫn là do dự.

Lập kế ước sự tình..... Hẳn là không cần thiết nói cho những người khác đi.

Này bất quá là một cây thường thường vô kỳ tiểu dây thường, chờ trích tinh tiết kết thúc liền sẽ biến mất, không hề tầm quan trọng đáng nói.

Nếu làm những người khác biết chuyện này, không tránh được phải tiến hành một đại đoạn miệng khô lưỡi khô giải thích, càng không xong một ít, còn sẽ chọc đến bọn họ miên man suy nghĩ.

Tạ Tinh Diêu lựa chọn bảo vệ cho bí mật này.

Chỉ cần tới rồi trích tinh tiết kết thúc kia một ngày, là có thể làm bộ lập kế

ước chưa bao giờ phát sinh, mà nàng cùng Yến Hàn Lai cũng có thể thuận lý thành chương, khôi phục lẫn nhau không liên quan quan hệ.

Hắn là sẽ không ra vấn đề..... Đi?

*

Không thể nghi ngờ, Tước Tri sinh hoạt là nhân gian tiên cảnh.

Dinh thự trung mời không ít đến từ ngũ hồ tứ hải đầu bếp, từ Bắc Châu đến Nam Hải, từ thảo nguyên đến đại mạc, các loại khẩu vị các loại đa dạng món ăn ùn ùn không dứt, gọi người không kịp nhìn.

Mấy người nhăm nháp xong một tịch Thao Thiết thịnh yến, mỗi người cảm thấy mỹ mãn.

Nghỉ tạm một canh giờ sau, đó là nhích người thời cơ.

Bọn họ trên người đều bị dán hảo thiên giai ẩn nắp phù, thân hình cùng hơi thở giấu đi chín thành, chẳng sợ đi ở người đến người đi đầu đường, cũng sẽ không bị bình thường các bá tánh phát hiện.

“Thật là kỳ quái.”

Đi trước Thành chủ phủ trên đường, Tạ Tinh Diệu ngưng thần trầm tư:

“Những cái đó biến mất không thấy người, đến tột cùng đi nơi nào đâu?”

“Khả năng cùng Liên Hỉ trấn vô tội bá tánh giống nhau, bị giam giữ tại địa lao.”

Nguyệt Phạn nói: “Bất quá..... Phù ảnh thạch cái kia thanh niên hư không tiêu thất, xác thật vô pháp giải thích.”

Đàm Quang nhún vai: “Tổng không có khả năng vào cửu trọng lưu li tháp

đi, U đô thành chủ lại không phải Thác Thập Thiên Vương.”

Tước Tri nhướng mày: “Thác Thập Thiên Vương?”

Thiếu chút nữa đã quên, ở Tu chân giới, là không có cái này thần thoại hệ thống.

Đàm Quang chặt chẽ nhớ kỹ chính mình nhân vật giả thiết, che miệng cười: “Là chúng ta quê nhà lưu truyền tới nay chuyện xưa lạ.”

[Đàm Quang tiểu sư phó,] Nguyệt Phạn tấm tắc tán thưởng, [đến nơi đến chốn, lệnh người kính nể.]

Tạ Tinh Diêu: [cam bái hạ phong.]

Ôn Bạc Tuyết: [ngũ thể đầu địa.]

Yến Hàn Lai: [.....]

Bọn họ thân pháp cực nhanh, không bao lâu đi vào Thành chủ phủ trước ngõ nhỏ.

Tước Tri tu vi chỉ so thành chủ Mục U hơi kém hơn một chút, trong lòng mặc niệm pháp quyết, lòng bàn tay kết trận mà ra.

“Ta theo dõi Mục U khi, từng ở Thành chủ phủ âm thầm bày ra quá trận pháp, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

“Thành chủ phủ có không ít phòng bị ngoại lai người ác chú, này đó trận pháp có thể làm ác chú bỏ dở một nén hương công phu, thời gian tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ các người đi trước cực âm nơi.”

Tước Tri thấp giọng: “Ẩn nắp phù nhưng bảo đảm các người không bị thủ vệ phát hiện, đối đãi các người bắt được lưu li tháp, liền lập tức rời đi.”

Nguyệt Phan gật đầu: “Minh bạch.”

“Xin lỗi a.”

Không biết nghĩ đến cái gì, váy đen nữ yêu ôn hòa cười cười, ngữ mang áy náy: “Các người thân là tiên môn đệ tử, hành sự bốn ứng quang minh lỗi lạc, hiện giờ đi theo ta, lại muốn chịu loại này lén lút ửy khuất.”

Tạ Tinh Diệu lập tức xua tay: “Tiền bối nói quá lời, chúng ta không thêm đề ý.”

Tâm thường tiên môn đệ tử, đích xác hẳn là tế nguyệt quang phong, rền vang tức tức.

Nhưng Tạ Tinh Diệu hồi ức một chút bọn họ ở Tu chân giới hành động, bao gồm nhưng không giới hạn trong trước mặt mọi người trình diễn cầu huyết đại kịch, ôm bố bao công bố có hài tử, giả nghèo bán thảm ăn vạ, còn có đánh nãi cách.

..... Như vậy tưởng tượng, lên vào Thành chủ phủ chuyện này, đã thuộc về rất có bài mặt nhiệm vụ.

Tước Tri chưa từng tiến vào cực âm nơi, không biết trong đó cảnh tượng. Cửu trọng lưu li tháp chính là vô thượng bảo vật, chắc chắn bị các loại cơ quan tầng tầng bảo vệ, nàng trước tiên làm chuẩn bị, truyền đạt mấy trương bùa hộ mệnh cùng mở khóa giải chú pháp khí.

Vì để ngừa vạn nhất, vị này giàu nhất một vùng đại yêu thậm chí chuẩn bị vài phân truyền âm phù, hai bên tùy thời bảo trì liên hệ, nếu xuất hiện ngoài ý muốn, nàng liền lập tức chạy đến cứu viện.

Từ đầu tới đuôi cẩn thận tỉ mỉ, có thể nói bảo mẫu cấp toàn phương vị khán hộ, Nguyệt Phạn thâm chịu cảm động: [phú bà chi nhạc, thành không ta khinh.]

Hiện nay chính trực đêm khuya, phần lớn gia phó đều đã đi vào giấc ngủ, chỉ có số ít mấy cái gia đình còn tại ban đêm tuần tra.

Tước Tri ra tay rộng rãi, thiên giai ẩn nấp phù thực lực xa xa áp đảo gia đình phía trên, đoàn người không phí quá lớn công phu, liền tới đến Thành chủ phủ nhất phía tây.

Cực âm nơi thanh danh bên ngoài, Tạ Tinh Diêu sớm tại thế kỷ 21 liền nghe qua cái này tên tuổi, hôm nay đầu một hồi chính mắt nhìn thấy, không khỏi tâm sinh tò mò.

Phía tây là phiến tịch mịch lạnh lẽo rừng cây, thời tiết tuy đã nhập văn xuân, đương nàng bước vào trong đó, vẫn là cảm thấy một trận xuyên tim thấu cốt lạnh.

Tạ Tinh Diêu run lập cập.

Loại này lạnh lẽo đều không phải là đơn thuần độ ẩm quá thấp, mà là giống như âm lãnh dính nhớp nước đá bị toàn bộ hắt ở trên người, thấm nhập khắp người, làm nhân tâm sinh run rẩy.

Vẫn luôn tây hành, xuyên qua um tùm vô số cành lá, ở trong rừng cuối, đứng lặng một tòa thạch chế thần tượng.

Thần tượng tượng mạo lạnh lùng, là cái ít khi nói cười tuổi trẻ nữ nhân, hai mắt lỗ trống, tràn đầy quỷ quyết chi khí.

Mà ở nữ nhân vườn đôi tay phía trên, thỉnh thoảng phủng một tòa tản ra ánh sáng bạch mang lưu li tiểu tháp.

Truyền âm phù trung, vang lên Tước Tri nói nhỏ: “Thế nào, tìm được rồi sao? Lưu li tháp là bị khóa ở trận pháp, vẫn là bị rất nhiều chú thuật vây quanh ở trong đó? Các người có thể đại khái miêu tả một phen, làm ta ngấm lại có thể hay không cởi bỏ.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu chần chờ trả lời: “Giống như, cái gì cũng không có. Lưu li tháp chung quanh không hề phòng hộ, bị bãi ở trong rừng cây đầu.”

[không sai được.]

Bọn họ tiếp xúc quá hai lần tiên cốt, Ôn Bạc Tuyết thực mau phân biệt ra quen thuộc hơi thở.

Tước Tri còn ở truyền âm phù một khác đầu, hẳn thật cẩn thận truyền âm nhập mật: [tiên cốt đã bị giấu ở bên trong.]

“Nhưng là..... Nếu này thật là lưu li tháp, thành chủ hẳn là thập phần quý trọng mới đúng.”

Tạ Tinh Diệu không nghĩ ra trong đó đạo lý, nói nhỏ: “Đổi đãi bảo bối, nào có người sẽ lớn như vậy định đặt bãi ở rừng cây?”

“Kỳ thật cũng không tính tùy tiện.”

Nguyệt Phạn hơi làm tự hỏi: “Ta vừa mới một đường đi một đường xem, Thành chủ phủ trung đích xác thiết hạ rất nhiều ác chú, một khi có người tự tiện xông vào, liền sẽ tự hành khởi xướng công kích; hơn nữa cực âm nơi

bản thân chính là cái lồng giam, nếu không có chúng ta là Lăng Tiêu Sơn đệ tử, đã sớm bị thành chủ phát hiện.”

Nàng một đốn: “Bất quá..... Cứ như vậy bãi ở trong rừng, là không lớn thích hợp.”

Nơi này quá mức bình tĩnh, gần như với quỷ dị tĩnh mịch.

Tuy là truyền âm phù bên kia Tước Tri cũng phẩm ra không thích hợp: “Lưu li tháp chung quanh không có bất luận cái gì trận pháp chú thuật sao?”

Nguyệt Phạn thấp giọng hỏi nàng: “Ân.”

“..... Đây liền kỳ quái.”

Tước Tri trầm giọng: “Mục U người này tâm tính xảo trá, nếu hắn thật là vô tội bá tánh mất tích thủ phạm, tất nhiên ở tháp thượng thiết phải giết cơ quan —— các người mau chóng triệt khai, đừng đụng nó.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, Yến Hàn Lai thế nhưng hiếm thấy mà đã mở miệng: “Không phải phải giết cơ quan.”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt, nghe hắn tiếp tục nói: “Là một cái tiểu thế giới.”

Linh hồ nhất tộc có được sinh ra đã có sẵn thiên phú, Yến Hàn Lai thân là trong đó người xuất sắc, đối linh lực cảm giác cực kỳ nhạy bén.

Hắn lược làm tạm dừng, nhìn phía cách đó không xa lưu li bạch tháp: “Tiểu thế giới linh lực cực cường, hắn là phụ thuộc vào nào đó cường đại chi vật, cùng lưu li tháp hỗ trợ lẫn nhau.”

Hắn nói được mịt mờ, bên người mấy người nháy mắt minh bạch ý tứ.

Này “Cường đại chi vật” đó là tiên cốt, đến nỗi cái gọi là hỗ trợ lẫn nhau

Tạ Tinh Diệu sửa sang lại hảo suy nghĩ: [lưu li trong tháp tiểu thế giới, hẳn là cùng loại với Tú Thành tâm ma chi mộng. Thành chủ đem mất tích người vây ở tiểu thế giới, ngày ngày bòn rút bọn họ thần thức cùng hồn phách, vì chính mình sử dụng.]

Như vậy tưởng tượng, phía trước nghi hoặc là có thể giải thích đến thông. Sở dĩ đem cửu trọng lưu li tháp không hề phòng bị đặt ở trong rừng, là bởi vì đương một kiện vật phẩm cũng đủ nguy hiểm, như vậy nó bản thân, chính là nhất kiên cố lòng giam.

Sở hữu mưu toan tới gần người, đều đem bị nhốt nhập trong đó.

Thành chủ rõ ràng là gác nơi này ở câu cá.

“Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ? Tới gần lưu li tháp, sẽ bị hút vào tiểu thế giới; cứ như vậy đi rồi, tìm không thấy chúng cứ mang về, lại cảm thấy không cam lòng.”

Đàm Quang lấy không chuẩn chủ ý: “Chúng ta tới nay tự tiện xông vào, Thành chủ phủ thực mau sẽ phát hiện miêu nị, sau này nếu muốn lại tiến vào, chỉ sợ khó càng thêm khó.”

Ôn Bạc Tuyết thấp giọng phụ họa: “Hơn nữa..... Nếu trong tháp là cái tiểu thế giới, mất tích mọi người rất có thể còn có người sống sót. Thời gian từng ngày kéo xuống đi, bọn họ còn sống khả năng tính chỉ biết càng thêm xa vời.”

Hắn lời nói không giả, vì tận khả năng bảo vệ càng nhiều người tánh mạng,

chuyện này cần thiết tốc chiến tốc thắng.

Tạ Tinh Diệu trầm mặc không nói, xem một cái trong tay thiên giai thuẫn di phù.

Làm lơ ảo thuật, không gian, kết giới, có thể tùy ý xuyên qua bảo vật.....

Tạ Tinh Diệu giữa mày vừa động, tới gần truyền âm phù: “Tước Tri tiên bối, nếu chúng ta tiến vào tiểu thế giới, muốn rời đi khi, thuẫn di phù còn hữu dụng sao?”

“Đương nhiên.”

Tước Tri ngữ khí kiêu ngạo: “Thiên giai chi vật, không chịu bất luận cái gì câu thúc.”

Nguyệt Phạn nghe minh bạch ý tứ trong lời nói: “Người tưởng đi vào?”

“Tiểu thế giới cùng tâm ma ảo cảnh giống nhau, đều có phá giải phương pháp.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Nếu có thể đem nó phá vỡ, liền có thể cứu ra bị nguy bá tánh, đến lúc đó thành chủ âm mưu cũng liền tự sụp đổ; liền tính thất bại, có thuẫn di phù ở trên người, cũng có thể lập tức rời đi.”

Chỉ tiếc thuẫn di phù mỗi trương chỉ có thể sử dụng một lần, nếu có thể tùy tâm sở dục vô hạn truyền tống, chẳng phải mỹ thay.

“Ta cảm thấy cái này biện pháp được không.”

Đàm Quang khẽ vuốt cằm: “Hơn nữa để lại điều đường lui, không bị chết đến không minh bạch.”

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạch Tuyết trầm miệng một lời: “Ta cũng đi.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Ân.”

“Không hổ là ta coi trọng tiên trưởng.”

Tước Tri nhẹ giọng cười, không quên dặn dò: “Lưu li trong tháp hung hiểm khó lường, nhiều năm như vậy qua đi, chưa bao giờ có người chạy ra tới.

Các người tiến vào trong đó, cần phải cẩn thận.”

Tạ Tinh Diêu ứng thanh hảo.

Bên kia, Ôn Bạc Tuyết đã chuẩn bị sẵn sàng, về phía trước bước ra vài bước.

Hắn thậm chí chưa kịp tới gần lưu li tháp.

Chỉ một sát, Tạ Tinh Diêu bên tai vang lên một đạo xa xưa chuông khánh chi âm.

Tiếng chuông mệnh mông, hồn hậu thanh xa, tiền đà bạch quang hiện ra

——

Tầm nhìn lâm vào vô tận đen nhánh.

*

Tạ Tinh Diêu đột nhiên trợn mắt.

Choáng váng cảm như bóng với hình, làm nàng nhin không được nâng dậy cái trán, trong lòng mặc niệm pháp quyết, cho chính mình thi tiếp theo nói thanh tâm chú.

Pháp quyết vừa ra, Tạ Tinh Diêu liền giác ra không thích hợp.

Nàng nguyên bản tu vi đã là Trúc Cơ cao giai, chỉ kém nửa bước liền có

thể đột phá Kim Đan.

Nhưng mà giờ này khắc này, linh lực mỏng manh, càng như là Luyện Khí tu vi.

Tan rã thần thức rút cuộc tụ lại, Tạ Tinh Diệu lại một lần bấm tay niệm thần chú.

Linh lực lượn lờ, vẫn là chỉ còn lại có vài sợi ảm đạm bạch quang.

Ở Tú Thành tâm ma ảo cảnh, nàng cũng từng đánh mất quá tu vi.

Tiểu thế giới tương đương với một phương độc lập thiên địa, không quan hệ người tiến vào trong đó, sẽ đã chịu toàn bộ không gian bài xích, tu vi lui giảm cũng không kỳ quái.

Nàng quơ quơ trong tay truyền âm phù, phù chú một khác đầu lại không tiếng động vang, liên hệ không thượng Tước Tri.

Vạn hạnh thuần di phù còn có thể dùng.

Trong lòng an tâm một chút, Tạ Tinh Diệu ngược mắt, đánh giá bên người cảnh tượng.

Nói đến cũng khéo, nàng rõ ràng đứng ở cửu trọng lưu li tháp nội, phóng nhãn nhìn lại, cảnh sắc thế nhưng cực kỳ giống U đồ.

Trường nhai xa xôi, lầu các chót vót, bất đồng chính là, chân chính U đồ đèn đuốc sáng trưng, nơi chốn náo nhiệt, nơi này lại rất thiếu sáng lên ánh lửa, đám sương tràn ngập, lộ ra ử đột cảm giác.

Hơn nữa ——

Tạ Tinh Diệu từ góc tường đứng thẳng thân mình, hướng về U đồ trung

tâm xa xa trông về phía xa.

Nguyên bản Thành chủ phủ nơi vị trí, chính đứng lặng một tòa thật lớn tháp cao.

Cửu trọng lưu li tháp.

..... Liên đoạn đoạn chính chính đứng ở Thành chủ phủ, thật đúng là không sợ bị người nhìn ra thủ phạm thân phận.

Bất quá đổi cái góc độ tự hỏi, thành chủ sở dĩ có thể như thế không kiêng nể gì, chỉ sợ là bởi vì, hẳn chắc chắn sẽ không có người rời đi.

Nơi này mười phần áp lực, bốn phương tám hướng đám sương gọi người hít thở không thông.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt nhẹ dịch, ngừng ở một chỗ bia đá.

Tám bia đá bị người hạ chú pháp, linh lực mờ mịt, đang tản phát ra nhọt nhọt u quang.

Ở che trời lấp đất chiều hôm, này lữ ánh sáng phá lệ thấy được.

Bia đá có khắc rậm rạp chữ viết, nàng tiến lên vài bước, ánh mắt đảo qua câu câu chữ chữ, không khỏi sửng sốt.

□ hoan nghênh đi vào U đô.

Xem ra người vận khí không tốt lắm, bị hút vào Mục U cửu trọng lưu li tháp, nơi đây đều không phải là chân thật U đô, mà là lưu li tháp nội hư ảnh.

Đang ở nơi đây, cần phải nhớ kỹ hai điều tổng quy tắc.

Một: Nỗ lực sống sót.

Nhị: Cửu trọng lưu li tháp nội nơi chốn đều có đối ứng quy tắc, bị khắc với

bàn thạch cùng phòng ốc phía trên, tuần hoàn quy tắc hành sự, mới có thể bảo toàn tánh mạng.

Cửu trọng lưu li tháp nội giấu giếm sát khí, người tu vi bị áp chế ở Luyện Khí, trên đường đem gặp gỡ ùn ùn không dứt yêu ma tà ám.

Mà mục đích của người mà, là không ngừng đi phía trước, đi trước U đồ trung tâm kia tòa tháp cao.

Theo chúng ta biết, tháp cao thân là cửu trọng lưu li tháp hình chiếu, cũng là cùng thế giới hiện thực liên thông duy nhất nhịp cầu, chỉ có thông qua nó, mới có thể phá vỡ thật mạnh vô căn cứ, phản hồi hiện thực.

Không cần tuyệt vọng, không cần từ bỏ dũng khí cùng mong đợi, nguyện người lên đường bình an, mang theo chúng ta chúc phúc rời đi nơi đây.

Chú: Nếu người nhìn thấy này khối tám bia đá, thỉnh vì nó rót vào một chút linh lực, bảo đảm u quang bất diệt, có thể bị kẻ tới sau liếc mắt một cái phát hiện. □

..... Này cái gì a.

Tạ Tinh Diệu xem đến như lọt vào trong sương mù, đại khái loát thanh bia đá logic.

Nơi này thật là thành chủ Mục U lưu li tháp nội, nơi chốn ẩn núp yêu ma quỷ quái, đến nỗi cái gọi là “Quy tắc” ——

Chỉ cần tuần hoàn quy tắc, là có thể thuận lợi đến kia tòa tháp cao sao?

Nghe tới không tính quá khó.

Nàng lúc này đặt mình trong với U đồ nhất ngoại sườn tường thành dưới,

bên người cũng không người khác.

Phóng nhãn nhìn lại, giống như vậy tấm bia đá còn có rất nhiều, Tạ Tinh Diêu kiểm sát trong đó mấy cái, chữ viết cùng nàng chứng kiến kia khối tương đồng.

Xem ra viết xuống tấm bia đá người rất là dụng tâm, ngoại thành to như vậy, nếu chỉ lập một khối, rất khó bị người phát giác.

Nàng làm nhiều mảnh tấm bia đá độ đi linh lực, đợi đến u quang càng đậm, linh lực đầy đủ, liền khởi hành đi trước trong thành.

Không đi trong chốc lát, tiểu hài tử bèn nhọn kêu khóc thanh âm thủng màng tai.

Này nói tiếng khóc tới đột nhiên, đem nàng hoảng sợ, Tạ Tinh Diêu vỗ vỗ ngực, xa xa nhìn lại.

Nhưng thấy đêm sương mù sâu kín, một cái nam hài cả người là huyết phủ phục trên mặt đất, nước mắt ngăn không được ra bên ngoài lưu, nhân sợ hãi mà run bần bật.

Ở hấn căng chân phía trên, gắt gao quần quanh vài điều hắc khí.

Hắc khí tự hấn phía sau cửa phòng tràn ra, nồng đậm đến ngưng tụ thành thật thể, dường như yêu ma nanh vuốt, làm nhân tâm rất sợ sợ.

“Tỷ tỷ.....”

Liếc thấy nàng thân ảnh, nam hài như chết đuối người bắt lấy cuối cùng một cây phù mộc, hiển lộ vui sướng chi sắc: “Tỷ tỷ, cứu cứu ta!”

Hấn nói vươn tay phải, một bộ đáng thương hề hề bộ dáng, Tạ Tinh Diêu

lại là không hề đáp lại, nhìn phía cách đó không xa một khối tấm bia đá.

□ tà ám danh: Thực người chi phòng □

□ một. Ngụy trang thành tiểu hài tử cùng phòng ốc tinh quái, thực người, tính xảo trá, Trúc Cơ tu vi.

Kêu khóc hài đồng chính là biến ảo mà ra mỗi, đều không phải là chân thật thụ hại người; phòng ốc vì bản thể, nếu tiến lên tới gần, đem bị phòng ốc cắn nuốt, khó có thể thoát đi. □

□ nhị. Chớ tiếp cận, chớ sinh ra lòng trắc ẩn, chớ cùng hài đồng tiếp xúc, chớ tiến vào trong phòng. □

Đây là cùng chi đối ứng quy tắc.

Cùng nàng chứng kiến đệ nhất khối tấm bia đá so sánh với, này đó chữ viết non nớt rất nhiều, đều không phải là từ cùng người viết.

Tạ Tinh Diệu trong lòng suy nghĩ không dừng lại.

Tuy nói bia đá làm nàng tuân thủ quy tắc.....

Nhưng nàng vô pháp xác định những lời này thật giả.

Này đó quy tắc chợt vừa thấy tới là vì bảo hộ nàng, nhưng nếu viết xuống tấm bia đá đều không phải là Nhân tộc, mà là cùng thành chủ một đám yêu ma tà ám đâu?

Một khi không chút do dự tin tưởng, hoàn hoàn toàn toàn dựa theo quy tắc hành sự, ngược lại trúng chúng nó bẫy rập.

Cách đó không xa nam hài còn tại kêu khóc không thôi, Tạ Tinh Diệu lặng lẽ rũ mắt, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, cẩn thận quan sát.

Hắn phía sau là tròng hai tầng cao tiểu lâu, đại môn rộng mở, thấy không rõ trong phòng cảnh tượng, chỉ có hắc khí gợn sóng, cuồn cuộn không dứt trút xuống mà ra.

Cảm thấy nàng tầm mắt, hắc khí càng thêm mãnh liệt, cuốn lấy nam hài vòng eo.

Nam hài tiếng khóc lớn hơn nữa, hướng nàng vươn tay phải: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ!”

—— tuy rằng hắc khí càng ngày càng nùng, nhưng tựa hồ cũng không có muốn đem hắn hoàn toàn kéo vào trong phòng ý tứ.

Cái này ý niệm xẹt qua trong óc, hắc khí bỗng nhiên phát lực, đem nam hài túm vào phòng trung.

—— tuy rằng có động tác, nhưng tựa hồ cũng không có tà ám đả thương người khi tốc chiến tốc thắng thái độ, càng giống đang đợi nàng hành động. Hắc khí dần dần đem nam hài hướng trong phòng kéo, Tạ Tinh Diệu lù lù bất động, xem diễn đứng ở một bên.

Thẳng đến cuối cùng, tiểu hài tử chỉ lộ ra một cái nước mắt loang lổ đầu, khó khăn lắm ngừng ở cạnh cửa, tiến thối không được.

Nam hài:.....

Hắn có chút xấu hổ.

Tới chỗ này người phần lớn kinh sợ vạn phần, nhìn thấy hắn sau hoặc là hoảng sợ thoát đi, hoặc là thiện tâm quá độ ý đồ nghĩ cách cứu viện.

Giống như vậy đứng ở một bên yên lặng xem diễn, hắn vẫn là đầu một hồi

gặp được.

Nếu làm phòng ở đêm hấn hoàn toàn cần nướ, liền không có biện pháp tiếp tục mê hoặc trước mắt tuổi trẻ cô nương; nhưng cứ như vậy vẫn luôn tạp ở chỗ này đi.....

Hấn muốn mắ người.

Đầu tạp ở cửa, tiến cũng không được thối cũng không xong, một mảnh xấu hổ yên tĩnh, Tạ Tinh Diêu bỗng nhiên tiến lên một bước.

—— cơ hội tới!

Nam hài tàng hảo đấ mắt vui mừng, lệ quang càng đậm: “Tỷ tỷ, ta đau quá, cứu cứu ta!”

Tạ Tinh Diêu: “Nga.”

Tạ Tinh Diêu ở vài bước ở ngoài dừng lại, giống như xem xong một tuồng kịch kịch, lộ ra vài phần thất vọng chi sắc: “Không tiếp tục sao?”

Nam hài:.....

Nam hài cùng phía sau phòng ốc đồng thời phát ra tiếng: “Lăn.”

Hảo hung.

Tạ Tinh Diêu ma lưu cút ngay.

Như vậy xem ra, bia đá quy tắc đều không phải là giả.

Hai khối tấm bia đá chữ viết bất đồng, viết xuống chúng nó người cũng liền bất đồng.

Xem bia đá ngữ khí..... Hay là viết người, cũng là cùng nàng giống nhau vào nhằm trong tháp vô tội bá tánh?

Ngoại thành nhiều là cư dân khu, lay động cao lầu im lặng đứng sừng sững, đầu hạ như nước ám ảnh.

Tạ Tinh Diệu chải vuốt lại logic, sống lưng lạnh cả người.

Nếu có thể phát hiện cửu trọng lưu li tháp bí mật quý tặc, bọn họ không tránh được nhất biến biến thử lỗi, một đám hy sinh.

Nhiều năm qua U đô mất tích yêu ma cùng Nhân tộc, tới rồi giờ này ngày này, không biết còn may mắn còn tồn tại mấy cái.

Đúng lúc ở tự hồi khoảng cách, lại thấy cách đó không xa một sợi u quang. Một khối tân tẩm bia đá.

Nơi này không biết tiềm tàng nhiều ít tà ám, tẩm bia đá cư nhiên phân bố đến như thế dày đặc, Tạ Tinh Diệu cười khổ một chút, bước nhanh tiến lên.

□ tà ám danh: Xà nữ □

□ một. Bồi hồi với ngoại thành tà ám, bị ma khí xâm nhiễm, thực người huyết nhục xà yêu. Tốc độ cực nhanh, lực sát thương cực cường, cái đuôi, móng tay có lưỡi đao chi hiệu. □

□ nhị. Nếu cùng chi tướng ngộ, bị nàng đụng vào thân thể, đem bị đuổi giết một chén trà nhỏ thời gian. Không cần do dự, căng quá một chén trà nhỏ, chạy nhanh ——□

Nàng còn dư lại cuối cùng mấy chữ không thấy xong, không hề dấu hiệu mà, bên tai truyền đến lại một đạo cười khế.

Trong lòng chuông cảnh báo xao vang, Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên quay đầu lại, trong tay véo ra pháp quyết.

Ở nàng phía sau gần trong gang tấc địa phương, đứng cá nhân thân đuôi rắn, có được màu hoàng kim dựng đồng nữ nhân.

Thấy nàng quay đầu lại, xà nữ nhếch miệng bật cười, khoe môi vẫn luôn lan tràn đến bên tai, hoàng kim dựng đồng bỗng nhiên vừa động, làm cho người ta sợ hãi phi thường.

—— ngay sau đó, không đợi nàng làm ra phản ứng, đột có gió mạnh sậu tới!

Đuôi rắn sắc bén như đao, không hề tạm dừng mà cuồng quét mà qua.

Cái này động tác tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, Tạ Tinh Diêu vội vàng lui về phía sau, bị cái đuôi tiêm xẹt qua làn váy một góc.

Chẳng qua bay nhanh cọt qua, liền ở chỗ chân thượng cắt qua một cái vết máu.

Như bị gai nhọn hung hăng trát nhập, đến xương đau đớn nhanh chóng lan tràn.

Cũng đúng là tại đây điện quang thạch hỏa chi gian, Tạ Tinh Diêu thấy rõ bia đá cuối cùng mấy chữ tích.

□ chạy nhanh chạy, đừng do dự! □

Tê.

Trong tay chạy nhanh phù bạch quang hiện ra, Tạ Tinh Diêu không chút do dự, xoay người liền chạy.

Đây là nàng lần thứ hai sử dụng chạy nhanh phù, đầu một hồi dùng tới, vẫn là ở y quán uống được thời điểm.

Phù chú tràn ra mềm nhẹ linh lực, đem thân thể của nàng lặng yên bao vây, trong lúc nhất thời thân nhẹ như yến, giống như Lãng Ba Vi Bộ.

Một chén trà nhỏ, tương đương với thế kỷ 21 mười mấy phút.

Phía sau đuôi rần sột sột soạt soạt, vĩnh viễn tiếng vang dính sát vào ở bên tai, huề tới lạnh thấu xương gió mạnh.

Này chỉ xà yêu tu vì không thấp, đánh bừa tất nhiên so bất quá, nhưng ——
Liên tục chạy như điên mười phút, này đã siêu việt thế giới trường bào quán quân phạm trù đi!

Xà nữ phát ra thanh thanh cười nhẹ, tràn đầy toàn là sắp tràn ra tới sát khí cùng oán độc.

Lại là một đạo gió lạnh đánh úp lại, xẹt qua nàng sau cổ làn da.

Đau đớn tản ra, trong không khí đẩy ra huyết tinh khí vị. Ở hình bóng tương tùy tử vong uy hiếp, Tạ Tinh Diệu cảm thấy tự nội tâm đang khởi run rẩy.

Sẽ chết.

Cần thiết mau chóng tưởng cái biện pháp.

Nhân tộc đặt mình trong với cửu trọng lưu li trong tháp, giống như không hề có sức phản kháng con mồi, mà này đó tà ám đặt mình trong với chuỗi đồ ăn đỉnh ——

Từ từ.

Chuỗi đồ ăn đỉnh.

Mất thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Tạ Tinh Diệu ngừng thở, mở ra thức hải trung □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ giao diện, điểm ra một cái kỹ năng.

□ cực nhanh di động □.

Cực nhanh di động không thể so phù chú, chỉ có thể liên tục thực đoản một đoạn thời gian. Nhưng ít nhiều trong khoảng thời gian này, nàng rút cuộc cùng xà nữ ném ra một đoạn ngắn khoảng cách.

Nhân tộc tinh lực hữu hạn, nàng thể lực đã dần dần biến mất, tà ám lại vẫn theo đuổi không bỏ.

Trong tay lần thứ hai ngưng ra một lá bùa, Tạ Tinh Diệu bị gió lạnh thổi đến đại não phát ngốc.

Nàng cùng xà nữ khoảng cách, chỉ còn lại có mấy trượng xa.

Xuyên qua từng điều giống như đã từng quen biết hẻm nhỏ, bên tai nữ yêu tê gào quanh quần không thôi.

Một đạo sát khí theo sát sau đó, khó khăn lắm cắt qua nàng sau cổ.

Sau đó là một trượng.

Tầm nhìn dần dần rõ ràng, hiện ra Tạ Tinh Diệu không lâu trước đây đi ngang qua lay động phòng ốc.

Một người một yêu khoảng cách chỉ còn lại có ngắn ngủn một thước, yêu khí lăng nhiên, mang đến đến xương âm hàn.

Lại quá mấy cái ngay lập tức, nàng liền không đường thối lui.

Tạ Tinh Diệu lại cong cong khóe miệng.

Ánh mắt có thể đạt được chỗ, là một đồng quen thuộc hai tầng tiểu lâu.

Ngoài cửa khóc thút thít nam hài không thấy tung tích, tinh tế nhìn lại, tiểu hài tử chính lười biếng đứng ở trong phòng, có lẽ là ném con mồi, lộ ra vài

phần bực bội chi sắc.

Nghe thấy bước chân, nam hài ngẩng đầu.

Tiếng bước chân ý nghĩa con mèo, hắn lấy lại sĩ khí chuẩn bị sẵn sàng, đang muốn chạy ra phòng ốc, lại thấy đến vô cùng quen thuộc bóng dáng.

Tiểu hài tử tươi cười cứng đờ.

Không thể nào.

Như thế nào lại là người???

..... Từ từ.

Không ngừng một đạo bóng dáng, ở nàng phía sau, còn đi theo thứ gì.

Tạ Tinh Diêu cùng xà nữ động tác đều là bay nhanh, nam hài không kịp phản ứng, liền thấy nàng đi vào trước cửa, phía sau nửa người nửa xà nữ nhân vươn lợi trảo, nhất định phải được.

Sau đó sắp tới đem vượt môn mà nhập một sát, Tạ Tinh Diêu trong tay hiện lên bạch quang.

—— cấp thấp thuận di phù.

Thân là pháp tu, Tạ Tinh Diêu trên người sẽ tự mang rất nhiều phù chú.

Cấp thấp thuận di phù so ra kém Tước Tri tượng tặc thiên giai chi bảo, chỉ có thể làm nàng di động mấy trượng xa, nhưng giờ này khắc này, mấy trượng là đủ rồi.

Vô luận Nhân tộc vẫn là yêu ma, ở di động là lúc, đều có quán tính.

Nhân có quán tính, mặc dù ở trong nháy mắt nhận lấy lực đạo, vẫn sẽ ngăn không được đi phía trước.

Nàng kịp thời dùng ra thuận di phù, lui về phía sau đến vài bước ở ngoài; mà đi theo nàng phía sau xà nữ, tất nhiên vô pháp dừng lại động tác.

Nói cách khác ——

Nam hài ngốc.

Xà nữ cũng là ngẩn ngơ.

Không kịp tạm dừng, nữ yêu thân thể thẳng tắp xâm nhập trong phòng.

Hai cái tà ám bốn mắt nhìn nhau nhìn nhau không nói gì, cùng lúc đó, nghe thấy một tiếng kéo kẹt cửa phòng mở.

Tạ Tinh Diệu hơi hơi mỉm cười, quan trọng cửa phòng.

Quy tắc một: Phòng ốc là tà ám bản thể, tuyệt không có thể đi vào trong phòng.

Xà nữ liền ở trong môn đầu.

Kích phát sao? Kích phát.

Quy tắc nhị: Chỉ cần cùng xà nữ sinh ra tiếp xúc, nhất định phải ở nàng đuổi giết hạ kiên trì một chén trà nhỏ thời gian.

Phòng ở là “Thực người chi phòng” bản thể, mà xà nữ chân dẫm sàn nhà đứng ở trong phòng.

Kích phát sao? Kích phát.

Dã thú gặp gỡ con mồi, kết cục tất nhiên là nghiêng về một phía tuyệt đối nghiền áp.

Nhưng mà một khi dã thú gặp gỡ dã thú, chuỗi đồ ăn đỉnh hung vật oan gia ngõ hẹp ——

Một sát yên tĩnh.

Bất quá chớp mắt công phu, một hồi kịch liệt đối kháng chính thức kéo ra mở màn, bèn nhọn tê gào cắt qua bóng đêm.

Xà nữ: “Tê ——!”

Nam hài: “A ——!”

Trong phòng leng keng loảng xoảng loảng xoảng vang lớn không dứt bên tai, Tạ Tinh Diệu gắt gao giữ chặt môn hoàn, hết sức chăm chú tính toán thời gian.

Khoảng cách nàng bị xà nữ đuổi theo, chỉ đi qua nửa chén trà nhỏ.

Này tòa phòng ở..... Hẳn là có thể kiên trì nửa chén trà nhỏ đi?

Xà nữ đập ván cửa, ngữ ý ẩn có điên cuồng, lên tiếng thét chói tai: “Hỗn trướng, đáng xấu hổ, phóng ta đi ra ngoài!”

Nam hài khóc kêu càng ngày càng vang, lúc này nhưng thật ra tình ý chân thành: “Cứu ta, ai tới cứu ta!”

Tạ Tinh Diệu song quyền nắm chặt: “Cố lên! Còn dư lại nửa chén trà nhỏ thời gian, ta tin tưởng ngươi, ngươi nhất định phải ổn định a!”

—— ngươi nếu trên đường quải rớt, xà nữ phải lao tới đem nàng xé cái dập nát!

Lại là liên tiếp leng keng loảng xoảng loảng xoảng.

Nam hài tiếng khóc tiêm nhược, làm như không có sức lực; xà nữ tiếng mắng liên tục, hiển nhiên bị này tòa phòng ở lẫn lộn đến không nhẹ.

Bên trong cánh cửa gà bay chó sủa, ngoài cửa năm tháng tĩnh hảo.

Tạ Tinh Diệu đánh ngáp một cái, dư quang sườn liếc, trông thấy một bộ xanh đen.

Yến Hàn Lai:.....

Cửu trọng lưu li tháp nội sát khí tứ phía, mặc dù là hắc, cũng thời khắc lòng mang cảnh giác.

Không thành muốn gặp đến Tạ Tinh Diệu, cô nương này thế nhưng đánh ngáp dựa vào cạnh cửa, trong miệng thỉnh thoảng nói cái gì đó “Cố lên” “Tin tưởng” “Đừng từ bỏ”.

Mà nàng phía sau, là lưỡng đạo đan chéo không dứt kêu rên.

Yến Hàn Lai không hiểu lắm.

Nhưng hắc giống như lại đã hiểu.

“Tạ cô nương.”

Thiếu niên trầm mặc một cái chớp mắt: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Tinh Diệu: “Chúng nó đánh lên, hảo hung thật đáng sợ. Ta tâm địa thiện lương, đang ở vì chúng nó cố lên trợ uy, cầu nguyện chúng nó có thể sống lâu một chút.”

Yến Hàn Lai:.....

Cùng với trang hảo tâm, không bằng trước đem người nắm môn hoàn tay phải buông xuống.

—— cho nên.

Kế tâm ma ảo cảnh lúc sau, người tính toán bắt đầu tân một vòng biểu diễn tú, đem cửu trọng lưu li tháp cùng nhau chơi hư phải không.

Chapter 66

Ở trong phòng liên tiếp không thôi tiếng thét chói tai, Tạ Tinh Diêu quyết định cùng Yến Hàn Lai giao lưu một phen ở cửa trọng lưu li trong tháp phát hiện.

“Người tới thời điểm, hẳn là nhìn đến ngoại thành tấm bia đá đi.”

Thật vất vả thoát khỏi xà nữ đuổi giết, không lâu trước đây hải hùng khiếp vía hình ảnh rõ ràng trước mắt, nàng ý ở cạnh cửa đỡ xuống phòng bị: “Bia đá ——”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Yến Hàn Lai lạnh giọng đánh gãy: “Người ở đồ máu.”

Một trước một sau hai câu nói xong toàn đáp không vào đề, đề tài nhảy lên quá lớn, nàng theo bản năng sửng sốt.

Chợt hậu tri hậu giác nhớ tới, bị xà nữ đuổi giết khi, yêu khí từng cọ qua nàng sau cổ.

Ở cực độ khẩn trương cùng sợ hãi dưới tình huống, về điểm này bé nhỏ không đáng kể đau đớn đều bị ném tại sau đầu.

Trải qua Yến Hàn Lai như vậy vừa nhắc nhở, Tạ Tinh Diêu mới người thấy trong không khí thập phần rất nhỏ huyết tinh khí, cùng lúc đó, sau cổ như bị gai nhọn một trát.

Bị yêu khí cắt qua địa phương rất là xấu hổ, nàng phía sau không trường đôi mắt, chỉ có thể bằng vào đau đớn phán đoán ra miệng vết thương đại khái vị trí.

Kể từ đó, thượng dược liền thành phiên toái.

..... Bất quá phiên toái lại như thế nào, tổng không có khả năng bỏ mặc đi.

Thử nghiệm một phen sống sót sau tai nạn, Tạ Tinh Diệu tâm tình rất tốt, đang muốn lấy ra túi trữ vật thuốc mỡ, lại thấy Yến Hàn Lai tới gần vài bước.

Hắn vóc người cao, tiếp cận đầu tới một mảnh đen nhánh bóng dáng, Tạ Tinh Diệu phủ vừa nhấc mắt, liền trông thấy thiếu niên trong tay màu trắng tiểu bình sứ.

Yến Hàn Lai: “Miệng vết thương ở nơi nào.”

Cái này động tác ——

Tạ Tinh Diệu không dám tin tưởng: “Yến công tử giúp ta thượng dược?”

Nàng thần sắc kinh dị, một đôi tròn mắt thẳng ngơ ngác nhìn chăm chăm hắn nhìn, phảng phất gặp gỡ cái gì không thể tưởng tượng đại sự.

Yến Hàn Lai bị xem đến không kiên nhẫn, dương môi cười nhạt: “Như thế nào, Tạ cô nương không muốn?”

Tạ Tinh Diệu tất nhiên là lắc đầu.

Nàng một tay ấn môn hoàn, hơi hơi nghiêng đi thân hình, cúi đầu lộ ra sau cổ: “Hắn là nơi này.”

Yến Hàn Lai dựa đến càng gần.

Thiếu nữ cổ thon dài trắng nõn, bị hoa khai vài đạo nhỏ dài miệng máu, chính ra bên ngoài từ từ chảy vết máu.

Hắn dùng cái thanh khiết chú thuật, lấy linh lực phát đi khô cạn huyết ô, tiện

đà vươn dính lên thuốc mỡ tay trái, lòng bàn tay lạnh lẽo, dừng ở sau cổ chỗ.

Nàng tựa hồ cảm thấy quá lạnh, cả người nhẹ nhàng run một chút.

Kiều khí.

Yến Hàn Lai trong lòng chửi thầm, trong tay lực đạo lại không tự chủ được trở nên càng nhẹ.

Nói đến kỳ quái, hắc đờn này thói quen tùy ý làm bậy, vô luận yêu ma tà ám, trực tiếp chém giết liền hảo. Chúng nó tử trạng càng là tàn nhẫn, càng là huyết nhục mơ hồ, Yến Hàn Lai càng là sung sướng hưng phấn.

Nhưng mà giờ này khắc này, đối mặt như vậy một mảnh tiêm doanh tuyết trắng, hắc cư nhiên sinh ra vài phần chân tay luống cuống, không biết như thế nào cho phải.

Như vậy lực đạo, hắc là sẽ không quá nặng.

“Ta vừa mới thử một chút, bia đá quy tắc hắc là thật sự.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Người tới chỗ này lúc sau, gặp cái gì tà ám sao?”

Lòng bàn tay cọ quá nàng da thịt, mang đến một cái chớp mắt đau đớn cùng ngứa.

Tạ Tinh Diêu lông mi giật giật, nhấp môi không ra tiếng.

“Ân.”

Yến Hàn Lai đạm thanh: “Mấy chỉ nhập ma hoa yêu.”

Trước người cô nương âm cuối hơi dương: “Chúng nó đối ứng quy tắc là cái gì? Người không bị thương đi?”

“Không.”

Yến Hàn Lai một đốn: “Ta đem chúng nó giết.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Không tính ngoài ý muốn trả lời.

Nếu nói nàng là cái tùy tâm sở dục chơi già, Yến Hàn Lai chính là cái không hơn không kém sát phôi, hai người đều không muốn thành thành thật thật theo khuôn phép cũ, chẳng qua phương thức khác hẳn bất đồng

——

Một cái ý đồ tìm ra quy tắc trung lỗ hồng tăng thêm lợi dụng, một cái khác còn lại là dứt khoát làm lơ quy tắc, quản hấn ba bảy hai mốt, đem tà ám giết sạch liền hảo.

Này thực Yến Hàn Lai.

Trong phòng chém giết đánh nhau càng lúc càng nhược, liên hùng hùng hổ hổ tạp âm cũng dần dần thối lui, biến thành hữu khí vô lực kêu rên.

Hai bên hiển nhiên đều bị thương không nhẹ, Tạ Tinh Diêu đánh giá thời gian, đã đến một chén trà nhỏ.

Nàng giãn yếu tự thuật xà nữ cùng thực người chi phòng quy tắc, cuối cùng ngược mắt: “Chúng ta tiếp tục hướng U đô chỗ sâu trong đi?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

*

Ngoại thành nhiều là hẻm nhỏ lầu các, ám ảnh uốn lượn, dường như mê cung.

Tạ Tinh Diệu phương hướng cảm không phải thực hảo, dọc theo đường đi theo Yến Hàn Lai bước chân.

Nơi này quỷ quyết u ám, phía trước nàng một mình một người cô cút sờ soạng khi, chỉ cảm thấy thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng, bốn bề thụ địch, thật vất vả gặp gỡ một cái đáng tin cậy đồng đội, trong lòng khẩn trương tiêu tán rất nhiều.

“Cũng không biết sư huynh sư tỷ cùng Đàm Quang tiểu sư phó thế nào.”

Tạ Tinh Diệu nhìn quanh bốn phía: “Nói đến cũng khéo, U đồ to như vậy, người ta hai người cư nhiên có thể tại như vậy đoản thời gian hội hợp.”

Yến Hàn Lai nghe vậy ngẩn ra, chung quy không mở miệng theo tiếng.

Xuyên qua ngoại thành hẹp hòi uốn lượn đường tắt, rốt cuộc đi vào một cái rộng mở trường nhai.

Ở chân chính U đồ, nơi này hẳn là hàng đêm sinh ca, phồn đèn như ngày.

Nhưng mà tới rồi cửu trọng lưu li tháp, chỉ có hắc ảnh lay động, yên tĩnh không tiếng động, bốn phương tám hướng thấy không đèn sáng, chỉ có thể trông thấy vài sợi ám quang phiêu ở cửa sổ, giống cực du đăng quỷ hỏa.

So với ngoại thành, nơi đây tà khí càng đậm.

Tạ Tinh Diệu lòng có đề phòng, từng cái nhìn quét bên người bài bài cao lâu, đột nhiên không kịp phòng ngừa, thoáng nhìn một mặt đột ngột huyết hồng.

Là cái thân xuyên váy đỏ, ước chừng mười mấy tuổi tiểu nữ hài.

Nơi này tràn ngập đàn độn vô vị hắc cùng bạch, lúc này đột nhiên hiện ra

huyết hồng nhan sắc, làm nàng trong lòng cả kinh.

Lại xem nữ hài tướng mạo, Tạ Tinh Diệu mắt phải nháy dưng.

Nàng ở U đô gặp qua không ít Yêu tộc, phần lớn người mặt thú nhĩ, cũng hoặc là giống xà nữ người như vậy thân thú đuôi, trước mắt tiểu hài tử lại riêng một ngọn cờ, có được Nhân tộc thân thể, trên mặt tắc dung hợp miêu mẽ đặc thù.

Một cái thật dài vết sẹo tự nàng đuôi mắt lan tràn đến khóe miệng, mắt mèo u lục, với ám dạ trung tràn ra nhàn nhạt oánh quang.

Tóm lại không giống cái người bình thường.

Xuất phát từ phản xạ có điều kiện, Tạ Tinh Diệu thực mau tìm được rồi tám bia đá.

□ tà ám danh: Hồng y chi nữ □

□ bồi hồi với trường nhai miêu nữ, công bố chính mình lạc đường, tìm không được trở về nhà phương hướng. Tính tình xảo trá, cực độ thị huyết, thống hận nói dối. □

□ một. Đương nàng hướng người xin giúp đỡ, thỉnh cầu người đưa nàng về nhà, chớ cự tuyệt.

Người ứng toàn bộ hành trình biểu hiện đến ôn hòa thân thiện, ở nàng dưới sự chỉ dẫn đem nữ hài đưa về trong nhà. Một khi cự tuyệt, hồng y chi nữ đem lấy “Lạnh nhạt” vì từ, đem người giết hại. □

□ nhị. Đương nàng hướng người vấn đề, cần phải đúng sự thật bẩm báo, nhớ lấy không cần nói dối, không cần nói dối, không cần nói dối!

Người ứng toàn bộ hành trình biểu hiện đến thành thật thản nhiên, không cho nàng sinh ra hoài nghi. Một khi nói dối, hồng y chi nữ đem lấy “Dối trá” vì từ, đem người giết hại. □

Không thể nói dối.

Nhìn qua..... Giống như không tính quá khó.

Rốt cuộc nàng vẫn luôn là cái tuân kỷ thủ pháp thành thật hảo công dân.

Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai liếc nhau, chưa mở miệng, liền nghe thấy cách đó không xa non nớt đồng âm: “Ca ca tử tử, ta lạc đường.”

Hồng ảnh uyển chuyển, từng bước hướng bọn họ đi tới.

Thẳng đến cùng nữ hài khoảng cách cũng đủ tiếp cận, Tạ Tinh Diệu mới rốt cuộc thấy rõ nàng váy đỏ ——

Trải rộng vết bẩn, không biết có phải hay không đọng lại huyết ô, làn váy nhiều lần có tổn hại, tản mát ra nhàn nhạt mùi tanh.

Nữ hài chớp chớp mắt, mặt nếu vô tội, lộ ra phúc hậu và vô hại ủy khuất:

“Nơi này hảo không thật đáng sợ, ca ca tử tử, các người nguyện ý đưa ta về nhà sao?”

So với kia ác mộng một chén trà nhỏ, hộ tổng tiểu hài tử về nhà nhiệm vụ nhẹ nhàng không ít, tại đây tòa nơi chốn sát khí cửu trọng lưu li trong tháp, có thể nói trời giáng phúc âm.

Tạ Tinh Diệu: “Nguyện ý.”

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Người tuổi đã là không nhỏ, ngày ngày đêm đêm sinh hoạt

tại đây, còn có thể nhận không rõ lộ?”

Tạ Tinh Diệu cực nhanh liếc nhìn hắn một cái.

Thiếu niên trầm mặc giây lát, truyền âm nhập mật: [không thể nói dối.]

Thực hảo.

Này vẫn là thực Yến Hàn Lai.

Hắn những lời này phi thường vi diệu, đã nói ra chính mình trong lòng chân thật suy nghĩ, lại không có gọn gàng dứt khoát cực tuyệt nữ hài thỉnh cầu, không tính trái với quy tắc.

Nữ hài hiển nhiên bị hắn một ghen, thực mau lộ ra một cái thiên chân cười: “Ta không quá thông minh, từ nhỏ liền bồn bồn, cũng nhớ không rõ lộ..... Ca ca tỷ tỷ, các người sẽ không chê cười ta đi?”

Yến Hàn Lai: “Sẽ không. Loại chuyện này, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tới.”

Hồng y chi nữ:.....

“Tiểu muội muội, nhà người ở địa phương nào?”

Trường hợp một lần thập phần an tĩnh, Tạ Tinh Diệu đúng lúc mở miệng:

“Nếu nhớ không rõ lộ, phòng ở chung quanh có này đó đặc thù?”

“Ta nhớ rõ là đang tới gần ngoại thành địa phương.”

Nữ hài nói: “Trên đường có rất nhiều cửa hàng, nhà ta là bán sơn phẩm.”

Này đó manh mối không khỏi quá ít.

Yến Hàn Lai thành thật nói: “Lấy người tuổi tác, chỉ có thể nhớ kỹ này đó?”

Nữ hài:.....

Trước đó, nàng từng hướng không ít người xin giúp đỡ quá, bách với sợ hãi, cơ hồ mọi người đối nàng nói gì nghe nấy, nơm nớp lo sợ, không dám nói ra chẳng sợ một câu lời nói nặng.

Tới rồi hôm nay, đầu một hồi có người làm nàng như thế khó chịu.

Nhưng hẳn tuy rằng ngữ mang châm chọc, lời nói chi gian lại không có lời nói dối, thêm chi cam chịu nàng xin giúp đỡ, có thể nói ở quy tắc bên cạnh qua lại thử, làm nàng không thể nề hà.

Tức giận.

Nữ hài bất đắc dĩ bổ sung: “Bên trái là quán ăn, bên phải là trà lâu, đường phố đối diện mặt, là một nhà hoành thánh cửa hàng.”

“Tới gần ngoại thành.....”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ngoại thành nương tựa mấy cái trường nhai, nhà người rất có thể liền tại đây mấy cái trên đường. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta từng cái sưu tầm đi.”

Yến Hàn Lai gật đầu.

Nơi này chính là nương tựa ngoại thành trường nhai chi nhất, bọn họ quyết định từ đầu tới đuôi đi lên một chuyến, nhìn xem có thể hay không phát hiện phù hợp miêu tả nhà lâu.

Hồng y nữ hài lặng im không nói gì, âm thầm tự hỏi kế tiếp kế hoạch.

Lại là hai cái mới mẻ con mới.

Nhân tộc cùng Yêu tộc đều là tham lam lãnh khốc, nàng chỉ cần xảo diệu dẫn đường, là có thể làm cho bọn họ nói ra trái lương tâm nói dối. Đến lúc

đó, nàng liền có giết chóc lý do.

Từ bắt đầu đến kết thúc, một bữa ăn sáng.

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp.”

Nữ hài ngựa đầu, hai mắt vẫn đục, ngậm có nhàn nhạt cười nhạt: “Không giống ta, sinh đến như thế kỳ quái..... Tỷ tỷ nhìn thấy ta khi, nhất định bị ta hoảng sợ, đúng hay không?”

Giọng nói của nàng bi u, đáy mắt lại có cười lạnh hiện lên.

Nếu là thường nhân, chắc chắn giả nhân giả nghĩa mà mở miệng an ủi, nàng đã nghe qua vô số lý do thoái thác, thí dụ như “Người kỳ thật rất đẹp”, “Ta không có bị dọa đến”.

Chỉ cần lời vừa ra khỏi miệng, ngay sau đó, chính là bọn họ ngày chết.

Đến nỗi những cái đó thành thật trả lời “Đích xác rất khó xem” người —— Lạnh nhạt vô tình, không muốn an ủi một cái bị thương tiểu nữ hài gia hỏa, cũng rất đáng chết không phải sao.

“Ân.....”

Tạ Tinh Diệu không cần nghĩ ngợi: “Còn hành đi.”

Nữ hài ý cười gia tăng, trong tay tà khí gắn kết.

Từ từ.

Nàng..... Không có nói sai?

Tạ Tinh Diệu: “Nhân thân miêu mặt thực bình thường a, đến nỗi cái kia sẹo, Tu chân giới nơi chốn là linh đan diệu dược, đồ một đồ không phải tiêu rớt.” —— nàng ở thế kỷ 21 quan khán phim hoạt hoạ manga anime khi, không ít

nhân vật đều là loại này hình tượng, hướng đại chúng một chút phương hướng nói, phim truyền hình □ Tây Du Ký □, yêu quái không cũng trường bộ dáng này sao.

Liền rất bình thường, thực xuất hiện phổ biến.

Hồng y chi nữ:?

Tạ Tinh Diêu chân tình thật cảm: “Nhìn thấy người, ta còn rất vui vẻ.”

—— xà nữ cười dữ tợn rõ ràng trước mắt, so với một chén trà nhỏ đại trốn sát, không cho người ta nói dối miêu mẽ muội muội tựa như thiên sứ giống nhau.

Phía trước gặp được hai chỉ tà ám quá mức hung tàn, nhìn thấy □ hồng y chi nữ □ tấm bia đá nháy mắt, nàng ở cửa trọng lưu li trong tháp ít có mà cảm thấy an tâm.

Thậm chí tưởng cùng miêu mẽ muội muội nhiều đãi trong chốc lát.

Hồng y chi nữ:?

“Thật sự?”

Nữ hài cười gượng một tiếng: “Đối với Nhân tộc tới nói, ta diện mạo sẽ không rất kỳ quái sao?”

Tạ Tinh Diêu tinh tế xem nàng.

Tạ Tinh Diêu: “Trên mặt lông tơ quá ít, không bằng đem toàn bộ đầu đều biến thành miêu mẽ, nhân thân miêu đầu, nhìn qua sẽ tương đối hảo sò.”

Hồng y chi nữ:???

Không phải.

Người cái này yêu thích càng kỳ quái đi?!

Không thể tưởng tượng.

Để cho nàng vô pháp lý giải chính là, này đó nhìn như thái quá đối thoại, từ đầu tới đuôi không có một câu nói dối.

“Đúng rồi.”

Nữ hài hoảng hốt khoảng cách, lại nghe Tạ Tinh Diêu mở miệng: “Tiểu muội muội, người biết nơi này là chuyện như thế nào sao? Các người này đó tà ám lại là như thế nào sinh ra?”

Buồn cười.

Loại chuyện này, nàng có thể đúng sự thật bẩm báo?

Không đợi nàng giả vờ mờ mịt mà ra tiếng, Tạ Tinh Diêu bỗng nhiên lại nói: “Ai.”

Tạ Tinh Diêu: “Không biết như thế nào, ta bỗng nhiên nhớ tới đã từng hàng xóm trương sinh. Trương sinh sôi tính cũ kỹ, công bố cuộc đời hận nhất bịa đặt nói dối người —— nhưng hấn bản nhân, lại là cái không hơn không kém kẻ lừa đảo.”

Bia đá quy tắc viết “Không thể nói dối”, nhưng tiền đề là “Đương hồng y chi nữ vấn đề”.

Cái này chi tiết không thể nghi ngờ là cái có thể lợi dụng lỗ hổng, chỉ cần nàng đoạt ở nữ hài phía trước chủ động mở miệng, là có thể tùy tâm sở dục bịa đặt nói dối.

Nàng vô dụng truyền âm nhập mật, chắc chắn Yến Hàn Lai có thể minh

bạch trong đó dụng ý.

Quả nhiên, thiếu niên thuận thế nói tiếp: “Loại người này, mỗi khi nghĩ đến chỉ cảm thấy buồn cười.”

“Không tồi.”

Tạ Tinh Diệu chính sắc: “Đều nói chuyện mình không muốn thì đừng bắt người khác làm. Trương sinh chính mình lời nói dối hết bài này đến bài khác, có thể nào trơ mặt yêu cầu người khác đối hẩn giảng nói thật?”

Yến Hàn Lai ngữ khí nhàn nhạt, âm cuối lời cuốn ra một tia vi diệu ý cười:

“Sau lại hẩn thanh danh tấn hủy, thành mọi người đều biết trò cười, cũng coi như là báo ứng.”

Hồng y chi nữ:.....

Các người, là ở cố ý nội hàm nàng đi.

Tuyệt đối là cố ý đi.

“Xin lỗi tiểu muội muội, bỗng nhiên nói lên râu ria đề tài.”

Tạ Tinh Diệu ngữ khí như thường: “Nói dối người muốn nuốt một ngàn căn châm, người ngàn vạn đừng học trương sinh tính nết.”

Nàng nói cười: “Hảo hài tử đều sẽ không nói dối, đúng không.”

Hồng y chi nữ:.....

Không xong.

Nàng bị phản chủ vì khách.

Hảo. Khí. A.

Nhưng nàng vẫn là muốn bảo trì mỉm cười: “Về U đồ sự tình, kỳ thật ta

cũng không rõ lắm. Ta sinh ra liền không có ký ức, chỉ biết chính mình lạc đường, yêu cầu tìm người đưa ta về nhà.”

Thành công.

Tạ Tinh Diệu nhấp bình khốe môi, áp xuống một đạo giờ lên độ cung.

Gặp gỡ xà nữ cùng thực người chi phòng khi, nàng lợi dụng quy tắc cùng quy tắc chi gian đối kháng tính.

Sau lại nhìn thấy □ hồng y chi nữ □ tấm bia đá, Tạ Tinh Diệu cảm thấy, nàng có lẽ có thể trái lại lợi dụng này đó quy tắc, chế ước tà ám bản thân.

Không thể lạnh nhạt vô tình, không thể bịa đặt nói dối, này hai người đều là nữ hài thống hận phẩm chất ——

Như vậy đối với hồng y chi nữ mà nói, nàng có thể hay không nói dối đâu?

Hiện giờ xem ra, đáp án là sẽ không.

Vì không cho chính mình biến thành nhất thống hận kia một loại người, đối mặt vấn đề, nữ hài chỉ có thể đúng sự thật bẩm báo.

Cái gì kêu hoàn mỹ nhất hỏi đáp công cụ người a.

Tạ Tinh Diệu thập phần vừa lòng: “Này phương tiểu thế giới chủ nhân, có phải hay không một cái Hóa Thần tu vi Yêu tộc nam nhân, tên là ‘ Mực U ’?”

“Đúng là.”

Nữ hài lòng có không muốn, trong miệng lại là thành thật: “Hắn ngẫu nhiên lại muốn tới nơi này, ta từng xa xa gặp qua hắn vài lần, lắm la lắm lét, không giống cái gì thứ tốt.”

Tạ Tinh Diệu ứng thanh ân: “Người từ ra đời đến bây giờ, tổng cộng nhìn

thấy nhiều ít người ngoài vào U đô?”

“Ước có mấy trăm cái.”

“Bây giờ còn có bao nhiêu người tồn tại?”

Người không dứt phải không.

Nữ hài miễn cưỡng bảo trì mỉm cười: “Cái này ta cũng không biết.”

Nghĩ đến cũng là, U đô vắt ngang đông tây nam bắc, mà nàng chỉ có thể tại đây con phố thượng bồi hồi, lại không phải thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, làm sao thấy rõ toàn thành cảnh tượng.

Tạ Tinh Diệu ẩn ẩn giữa mây, lúc này dứt khoát không làm tự hỏi, trực tiếp hỏi: “Người còn biết này đó về U đô sự sao?”

Thật liền đem nàng trở thành lông dê ở kéo, ý đồ ép khô cuối cùng một tia giá trị lợi dụng phải không.

Người thật giỏi.

Lấy hung tàn xảo trá mà nổi tiếng nữ hài khóe môi cuồng trêu: “Trong thành lưu li tháp là cùng ngoại giới giao hòa nơi, Mục U quay lại chi gian, đều là thông qua kia tòa tháp. Vô số người từ ngoài đến mưu toan đi trước trong thành, nhưng theo ta được biết, không có một người thành công rời đi.”

Tạ Tinh Diệu nghe vậy hơi giật mình, nữ hài bắt lấy cái này thời cơ, giành trước ra tiếng: “Ca ca tử tử, hẳn là trối lại lập khế ước thẳng đi?”

Bên người hai người đều là hô hấp một đống.

Thực hảo.

Ở bị ép khô giá trị lợi dụng sau, nàng thành công mà phản chủ vì khách lại là chủ.

Không dự đoán được sẽ nghe thấy vấn đề này, Tạ Tinh Diệu đáp đến chần chờ: “Ân..... Đúng vậy.”

“Thật tốt, ta nghe nói lập khế ước thẳng mười phần trăm quý, chỉ có lẫn nhau yêu nhau người mới có thể cột lên.”

Hồng y nữ hài cười khúc khích: “Nói vậy các người quan hệ thực hảo đi.”

Nàng nói chớp chớp mắt, cùng miêu tả không có sai biệt gương mặt thượng lộ ra một tia狡 hoạt: “Chính là..... Vì cái gì ở các người trên người, không có lây dính đối phương hương vị đâu?”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt: “Hương vị?”

Lúc trước ở Tú Thành, nàng bị nghề sanh thành chủ hoa chi kế vượt mà qua, nhiễm đầy người mùi hoa.

Sau lại Yến Hàn Lai ghét bỏ hương vị quá nồng, giúp nàng dùng chú thuật rửa sạch đến không còn một mảnh.

Lập khế ước cùng hương vị có gì liên hệ, Tạ Tinh Diệu tưởng không rõ, xem một cái bên người Yến Hàn Lai.

[Yêu tộc gặp được ái mộ người, sẽ đánh dấu thuộc về tự thân hơi thở.]

Không biết như thế nào, Yến Hàn Lai ngữ khí lực có chần chờ: [..... Lấy này hướng người khác tỏ rõ, đây là độc hưởng chi bảo.]

Chỉ một cái chớp mắt, Tạ Tinh Diệu nhớ tới kia nói tươi mát sạch sẽ tạo hương.

Yến Hàn Lai đậm thanh mở miệng, nhìn về phía hồng y nữ hài: “Chúng ta hôm nay lập khế ước, chưa kịp chuẩn bị.”

“Như vậy nha.”

Nữ hài híp mắt cười cười: “Ta còn tưởng rằng là nhị vị nổi lên tranh chấp, làm tỷ tỷ không cao hứng —— cùng hấn lập khế ước, tỷ tỷ hẳn là thực vui vẻ đi?”

Thanh y thiếu niên vốn là sắc mặt nhàn nhạt, nghe vậy thân hình hơi cương.

Bóng đêm nặng nề mơ hồ tầm nhìn, Yến Hàn Lai mặc không lên tiếng, đầu ngón tay nhẹ áp cổ tay áo.

Tạ Tinh Diệu cũng ngần ngại.

Hồng y chi nữ am hiểu thấy rõ nhân tâm, nhìn ra nàng cùng Yến Hàn Lai quan hệ thập phần vi diệu, cho nên một lòng một dạ mà nói, chỉ chờ bọn họ lộ ra dấu vết.

Nhưng..... Nàng vui vẻ sao?

Nàng thường xuyên châm chọc Yến Hàn Lai tính cách quá mức cũ kỹ, kỳ thật chính mình cũng là giống nhau, cảm thấy lập khế ước một chuyện qua loa không được.

Đi vào U đô khi, Tạ Tinh Diệu chưa từng nghĩ tới sẽ cùng ai lập khế ước; nhiệt tình hồng hồ ly hướng nàng truyền đạt một cây lập khế ước thẳng, cũng là được uyển cự.

Duy độc Yến Hàn Lai nói lên việc này, nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc, vẫn

chưa sinh ra một chút ít phản cảm chi ý.

Nhưng là..... Hẳn là không có đặc biệt vui vẻ đi.

Nàng như thế nào sẽ bởi vì cùng Yến Hàn Lai lập khế ước mà cảm thấy vui vẻ.

Tạ Tinh Diêu am hiểu sâu tìm từ chi đạo, đáp đến ba phải cái nào cũng được: “Hẳn hướng ta đưa ra lập khế ước, ta không chút do dự liền đáp ứng rồi.”

Yến Hàn Lai minh bạch nàng tiểu tâm tư, trong lòng cười lạnh một tiếng, trong tay lực đạo lặng yên buông ra, trầm mặc rũ xuống lông mi.

Ngay sau đó, hồng y nữ hài lần thứ hai mở miệng: “Tỷ tỷ nhất định thực thích đại ca ca đi!”

Trong lòng xẹt qua bất tường cảm giác, Tạ Tinh Diêu cảnh giác giương mắt, nghe nàng cười cười: “Tỷ tỷ, ngươi có bao nhiêu thích hẳn?”

Tạ Tinh Diêu:.....

Đương nhiên là không thích.

Nhưng thực bất hạnh mà.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, chính mình tựa hồ không có biện pháp thẳng thắn mà nói ra này ba chữ.

Nơi này “Thích”, tất nhiên là chỉ bằng hữu chi gian tình nghĩa.

Không sai được, nhất định là như thế này.

Rốt cuộc Yến Hàn Lai làm đáng tin cậy đồng bọn, đích xác có không ít đáng giá thưởng thức chỗ.

“Chính là ——”

Nàng thừa nhận không được “Chán ghét”, càng không có biện pháp tuyên bố “Vừa ý với hần”, trong đầu mắc kẹt một cái chớp mắt, giật giật đôi môi.

“Tưởng tượng đây là một cái mùa xuân ban đêm, bốn phía thực an tĩnh, người chán đến chết đi tới đi tới, bầu trời bỗng nhiên hạ khởi tuyết. Người ăn mặc đơn bạc xiêm y, chỉ nghĩ chạy nhanh né tránh, nhưng đương bỗng tuyết rơi xuống, cũng không có người trong tưởng tượng như vậy lãnh.”

Tạ Tinh Diệu nói: “An tĩnh xuân ban đêm, bên người là tuyết, cánh hoa cùng phong, không khí Thanh Thanh lạnh lạnh, người vẫn là một người đi phía trước đi, cùng phía trước không có gì bất đồng, tâm tình lại bắt đầu biến mau biến nhẹ ——”

Nàng bịa chuyện kết thúc, ho nhẹ một tiếng: “Đại khái như vậy thích đi.”

Yến Hàn Lai liếc nhìn nàng một cái, hình như có hoảng hốt, đáy mắt đen tối như hải, không biết làm gì cảm thụ.

Tạ Tinh Diệu chính sắc truyền âm: [nói hươu nói vượn lừa lừa tiểu hài tử, Yến công tử chớ có miệt mài theo đuổi.]

Vì thể thiếu niên ngoan ngoãn rũ mắt, đầu ngón tay vờ quá cổ tay áo, khóe miệng nhấp thẳng, áp xuống không thể phát hiện tiểu hình cung.

Hồng y nữ hài:.....

Hồng y nữ hài: “Nghe không hiểu.”

Nhưng còn không phải là vì cho các người nghe không hiểu.

Tạ Tinh Diệu mặt không đổi sắc: “Chờ người lớn lên liền minh bạch.”

“Ta tuổi đã đủ lớn!”

Nữ hài bất mãn nhú mày, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Bất quá..... Ta ở U đô đãi hồi lâu, rất ít nhìn thấy đồng hành hai người. U đô lớn như vậy, nhị vị nhất định cho nhau tìm thật lâu đi?”

Đề tài rất cuộc bình thường.

Tạ Tinh Diêu thở phào nhẹ nhõm: “Ta bên ngoài thành không bao lâu, liền cùng hấn gặp gỡ.”

Nữ hài nhướng mày: “Phải không? Chính là theo ta được biết, tới chỗ này người đều sẽ xuất hiện ở cách xa nhau rất xa địa phương.”

Nàng nói chuyện khi không nhìn chăm chăm Tạ Tinh Diêu, ánh mắt sâu kín vừa chuyển, cùng trầm mặc thanh y thiếu niên bốn mắt nhìn nhau.

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai dời đi tầm mắt: “Lập khế ước thẳng.”

Tạ Tinh Diêu: “Cái gì kết ——”

Nàng lời nói đến một nửa, bỗng dừng ngậm miệng.

Lập khế ước thẳng có thể lôi kéo lập khế ước hai bên, chỉ cần thân ở U đô, liền có thể thông qua nó tìm được lẫn nhau.

Nàng lúc ấy bị xà nữ đuổi theo đến không có nửa cái mạng, dưới tình thế cấp bách, làm sao để ý đầu ngón tay quán lấy tiểu thẳng.

Yến Hàn Lai:..... Là cố ý tới tìm nàng?

Tạ Tinh Diêu nhĩ sau ong nhiên một vang, ngẩng đầu xem hấn.

“Cho nên,” hồng y nữ hài bừng tỉnh đại ngộ, “Tỷ tỷ cho rằng ngẫu nhiên gặp

được, kỳ thật là đại ca ca một đường đều ở tìm nàng?”

Yến Hàn Lai:.....

Bên người người nọ tầm mắt bình tĩnh dừng ở trên mặt hắn, ở yên tĩnh không tiếng động bóng đêm hạ, tầm mắt phẳng phát cũng có thể ngưng làm thật thể, rước lấy từng đợt từng đợt nhiệt ý, năng đến hắn ý loạn phiên lòng.

Hắn không nghĩ trả lời.

Phiền đã chết.

Thiếu niên tránh đi nàng ánh mắt, hầu kết trên dưới vừa động: “..... Là.”

Yến Hàn Lai truyền âm nhập mật: [ta vô pháp liên lạc những người khác, thông qua lập khế ước thành tìm người, là hội hợp duy nhất con đường.]

Tạ Tinh Diệu lúng ta lúng túng: [ta minh bạch.]

“Thật tốt!”

Nữ hài nhoẻn miệng cười, mục nếu rắn độc, từng bước ép sát: “Đại ca ca nhất định thực lo lắng tỷ tỷ, đúng không?”

Yến Hàn Lai: “..... Xem như.”

Hắn ánh mắt nặng nề, nhìn không ra cảm xúc: [rốt cuộc người nhất thiện chộc phiền toái.]

Tạ Tinh Diệu không phục: [người không cũng giống nhau!]

Khoảnh khắc an tĩnh.

Không ai mở miệng nói chuyện, Tạ Tinh Diệu mặc danh cảm thấy một trận hoảng hốt.

Phút chốc mà gió lạnh xẹt qua, hồng y chi nữ hai mắt híp lại, nhếch môi.

“Tỷ tỷ cảm thấy lập kế ước thực vui vẻ, kia đại ca ca đâu?”

Nàng hỏi: “Đại ca ca, muốn cho nàng nhiễm thuộc về người hương vị sao?

—— nhớ kỹ, đừng nói dối nga.”

Chapter 67

Này xem như cái gì vấn đề.

Miêu nữ miệng lưỡi khàn khàn mà ái muội, âm cuối ngậm ra một tia cười nhạt, ý vị không rõ.

Bởi vì trước mấy vấn đề, Tạ Tinh Diêu vốn là có chút tâm thần không chừng, không hề phòng bị nghe thấy những lời này, theo bản năng nhú mày.

Mau thượng câu.

Miêu mặt nữ hài khóe môi giơ lên, trong mắt tản ra gấp không chờ nổi cười lạnh.

Cùng cửu trọng lưu li tháp nội cái khác tà ám so sánh với, nàng tu vi không cao, không có cường hãn linh lực, cũng không cụ bị lực rút ngàn quân man khí.

Vạn hạnh, đầu óc còn tính thông minh.

Nàng am hiểu xem mặt đoán ý, đối người với người chi gian quan hệ cực kỳ hiểu biết, đương cảm nhận được Tạ Tinh Diêu cùng Yến Hàn Lai trên người lập khế ước thẳng khi, trong lòng liền có kẻ sách.

Vô luận thấy thế nào, này hai người đều không giống như là khanh khanh ta ta đạo lữ.

Nhưng cùng quan hệ thường thường đồng bọn so sánh với, rồi lại nhiều ra vài phần muốn nói lại thôi cổ quái chi ý.

Nàng nhưng xem đến rõ ràng, đương hỏi kia cô nương “Có bao nhiêu

thích” khi, trầm tĩnh quái gở thanh y thiếu niên lặng yên nghiêng đi ánh mắt, bất động thanh sắc, rồi lại để ý đến cực điểm.

Vì thế nàng có chút minh bạch này hai người quan hệ.

Chỉ cần từng bước ép sát, không cho bọn họ lưu lại đường lui, đương vấn đề càng ngày càng bén nhọn khắc nghiệt, bọn họ chắc chắn cự tuyệt trả lời, hoặc là không tự chủ được nói ra lời nói dối.

Thí dụ như hiện tại, lấy này thanh y thiếu niên biệt nữ tính tình, tuyệt không sẽ thân ngôn nói ra “Muốn”.

—— nhưng hẳn thật sự không nghĩ sao?

Trường nhai phía trên gió lạnh xoay chuyển, Tạ Tinh Diệu đặt mình trong với này phiên thành linh xảy ra trầm mặc, lặng lẽ liếc về phía Yến Hàn Lai.

Nghe thấy cái này lược hiện mạo phạm vấn đề, hẳn biểu tình không sinh ra quá lớn biến hóa, vẫn là kia phó xuất hiện phổ biến lãnh đạm bộ dáng, chỉ có ánh mắt hơi trầm xuống, phảng phất có chút bực bội.

Hắn tuy rằng không biết làm sao trầm mặc một sát, nhưng không hề nghi ngờ, Yến Hàn Lai trả lời tất nhiên là “Không nghĩ”.

..... Loại chuyện này, như thế nào sẽ tưởng sao.

Nàng trong lòng âm thầm cười cười, ánh mắt hướng lên trên, dừng ở người thiếu niên thượng chọn đuôi mắt.

Yến Hàn Lai sinh có một đôi nhỏ dài mắt phượng, phần đuôi hướng ra phía ngoài kéo dài tới, dương ra một đạo xinh đẹp hình cung.

Chỉ tiếc này trong ánh mắt thường xuyên thấm lạnh lẽo, đẹp thì đẹp đó, lại

tổng làm người nhớ tới tử khí trầm trầm âm trầm cổ đàm.

Cơ hồ ở điện quang thạch hỏa chi gian, Tạ Tinh Diệu trông thấy hắc cười cười.

Sau đó Yến Hàn Lai mở miệng: “Ờ.”

Tạ Tinh Diệu:.

Tạ Tinh Diệu:???

Này cái gì đáp án.

Nàng hắc là..... Không nghe lầm đi?

Thức hải xuất hiện khoảnh khắc hoảng hốt cùng chỗ trống, nàng chưa kịp làm ra phản ứng, liền thấy Yến Hàn Lai nhẹ nhàng khoe miệng, trong tay ngưng ra một sợi âm quang.

Này chỉ hồ ly, tâm tình thật không tốt.

Nàng sớm nên ý thức được —— Yến Hàn Lai cả đời quá đến tùy ý làm bậy, nhất chán ghét chịu người sai sử.

Hồng y chi nữ ỷ vào quy tắc trên cao nhìn xuống, dự đồ làm hắc ngoan ngoan trả lời như thế mạo phạm vấn đề, không khác tự tìm tử lộ.

Ở □ Thiên đồ □, so với này đó cửu trọng lưu li trong tháp tiểu tà ám, Yến Hàn Lai mới là hoàn toàn xứng đáng quan trọng vai ác.

“Há ngăn là đánh dấu hơi thở, ta thậm chí muốn cùng nàng ký kết chính thức khế ước, từ đây đem nàng độc chiếm, làm đám kia không thức thời yêu ma quỷ quái tự hành cắt đi ——”

Yến Hàn Lai ngữ khí tản mạn, không chút nào che giấu lời nói trêu đùa chi

ý, tuy rằng ngậm cười, càng nhiều lại là bộc lộ mũi nhọn sát khí: “Giống như vậy trả lời, người vừa lòng sao?”

Thực hảo.

Tạ Tinh Diệu căng chặt phía sau lưng chậm rãi thả lỏng.

Hắn nhân quá mức không kiên nhẫn, đã hoàn toàn từ bỏ quy tắc, bắt đầu bịa đặt lung tung, cố ý nói dối chọc giận đối phương.

“Người, người ——”

Linh lực thể như chẻ tre, hồng y chi nữ bị chấn đến liên tục lui về phía sau vài bước, mắt lộ ra dữ tợn: “Những lời này, người rõ ràng ——”

Nàng không có thể đem nói cho hết lời.

Tiếp theo nháy mắt, Yến Hàn Lai lẳng không hóa ra một đạo sát phù, sát khí sắc bén như đao, thẳng bức miêu nữ mặt.

“Miêu!”

Nữ hài thấp bé thân hình bay lên trời, đi vào một gian ngói phòng nóc nhà phía trên, mèo hoang giống nhau tứ chi chấm đất.

Nàng nào từng nghĩ đến thể nhưng sẽ có người điên thành như vậy, giờ tay lau đi sườn mặt vết máu: “Các người đều là Luyện Khí tu vi, mà ta đã đến Trúc Cơ. Người đây là tìm chết!”

“Đúng không.”

Yến Hàn Lai hầu âm cực nhẹ, trong tay động tác không đình, liên tiếp kết ra vài đạo chú pháp: “Trúc Cơ sơ giai, căn cốt không xong, thể lực phù phiếm, am hiểu tốc chiến tốc thắng ám sát chiến ——”

Hắn dứt lời cười nhạt, lười thanh cười cười: “Nói là tìm chết, kỳ thật cũng bất quá như thế.”

Không hổ là Yến Hàn Lai.

Tạ Tinh Diệu chỉ nghĩ vì hắn bạch bạch vỗ tay.

Dọc theo đường đi cùng hồng y chi nữ đối thoại khi, nàng vẫn luôn ở tự hỏi như thế nào mới có thể lớn hơn nữa hạn độ địa lợi dùng quy tắc, mà Yến Hàn Lai làm một cái căn chính miêu hồng vai ác nhân vật, ý tưởng cùng nàng hoàn toàn bất đồng.

Hắn cẩn thận quan sát nữ hài tu vi cùng động tác, trong lòng âm thầm suy nghĩ, là như thế nào mới có thể áp chế quy tắc, nghiền áp quy tắc, giết chết quy tắc.

Yến Hàn Lai có thể ra tay, liền đại biểu hắn có mười phần nắm chắc.

Phức tạp trận pháp ngưng không mà đi, sắc bén gió mạnh hàm súc quang ảnh.

Nóc nhà thượng miêu nữ phát ra một tiếng tiếng rít, tà khí bốn phía, cùng linh lực hồn nhiên chạm vào nhau.

Thiếu niên ánh mắt hơi ngưng, biểu tình lại là không thay đổi. Bất quá giây lát, lại là ba đạo pháp quyết đều xuất hiện, phong trì giống nhau cuồng tập mà thượng.

Một tiếng trầm vang.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt nhìn lương thượng hồng ảnh chật vật lui về phía sau, bị khí lăng chấn đến bay ra mấy trượng xa, tự trong miệng thốt ra máu tươi.

Miêu nữ uống có một thân tu vi, nề hà ở cửa trọng lưu li trong tháp thành thoi nhiều năm, cơ hồ không có kinh nghiệm chiến đấu.

Nếu là ngày thường, nàng còn có thể khi dễ khi dễ bị nhốt ở trong tháp bình dân bá tánh, một khi gặp gỡ chân chính tu sĩ, liền không có đánh trả chi lực.

Huống chi vẫn là Yến Hàn Lai loại này sát phôi.

36 kế tẩu vi thượng kế, mắt thấy lực không thể địch, mái hiên thượng huyết hồng bóng dáng bay nhanh nhảy lên, vội vàng thoát đi.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Này liền kết thúc?”

Yến Hàn Lai nhận lấy lòng bàn tay cuộn cuộn linh lực: “Tạ cô nương không hài lòng?”

“Như thế nào không hài lòng.”

Nàng đối đáp trôi chảy: “Yến công tử kinh tài tuyệt diệu cử thế vô song, trong tay trận pháp thay đổi thất thường, làm ta hoa cả mắt.”

Yến Hàn Lai cười lạnh, nghiêng nghiêng liếc nàng: “Tạ cô nương vẫn là xảo lười như hoàng.”

Hắn ánh mắt đen tối sâu thẳm, tàn lưu vài phần chiến ý tro tàn, không biết như thế nào, Tạ Tinh Diêu cùng chi tướng đối khi, bỗng nhiên nhớ tới không lâu trước đây ánh mắt kia.

Khi đó nàng bịa chuyện một đoạn “Mùa xuân ban đêm”, Yến Hàn Lai lẳng lẳng rũ xuống hai mắt, ở hàng mi dài tráo ra bóng ma, người thiếu niên con

người sạch sẽ trong sáng.

Biểu tình còn có chút ngốc.

Không có lộ ra châm chọc ý cười, cũng không có trào phúng nàng vô căn cứ ——

Yến Hàn Lai lúc ấy suy nghĩ cái gì đâu?

Nàng cảm thấy chính mình không nên lại tưởng đi xuống.

“Đúng rồi.”

Tạ Tinh Diệu phục hồi tinh thần lại: “Yến công tử nếu có thể thắng được nàng, vì sao còn muốn một đường đi theo, bởi nàng chơi không thể nói dối trò chơi?”

Bên tai thực mau truyền đến một tiếng cười khẽ: “Nơi nào là bởi nàng.”
—— ân?

Trong lòng vừa động, Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt.

Bên cạnh người thanh y thiếu niên thần sắc tản mạn, không chút để ý liếc nàng liếc mắt một cái: “Không chơi đủ?”

Tạ Tinh Diệu nhấp thẳng khóe môi, sờ sờ vành tai.

Tạ Tinh Diệu: “..... Còn hành.”

*

Hồng y chi nữ sẽ không nói dối, nếu nàng công bố U đô trung ương tháp cao đó là đường ra, vậy hẳn là trăm phần trăm là thật.

Tạ Tinh Diệu nghĩ nghĩ, phía sau nảy lên một trận lạnh lẽo.

Theo nữ hài theo như lời, từ đầu tới đuôi nhiều năm như vậy, không ai có

thể chạy ra tòa tháp này.

Những cái đó bị nhốt ở trong tháp vô tội bá tánh ——

Nàng véo rớt không tốt ý niệm.

Sinh có miêu mặt nữ hài chật vật đào tẩu, nàng cùng Yến Hàn Lai tiếp tục đi trước.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, Tạ Tinh Diêu bắt đầu bị thương với một tòa thành trì vì sao sẽ như thế to lớn.

Đầu tiên là đi qua rắc rối phức tạp ngoại thành, ngay sau đó đi vào trường nhai mười dặm phố xá sầm uất, cuối cùng còn muốn xuyên qua bốn cù tám phố sinh hoạt khu, mới có thể nhiều lần trải qua gian khổ đến Thành chủ phủ.

Nghĩ lại dọc theo đường đi ùn ùn không dứt yêu ma quỷ quái, cùng chín chín tám mươi một nạn đường như.

“Nơi này tà khí…… So ngoại thành nồng đậm rất nhiều.”

Tạ Tinh Diêu không thả lỏng cảnh giác, hướng ra phía ngoài dò ra vài sợi linh lực: “Càng tới gần cửa trọng lưu li tháp, tà khí càng nặng, tà ám thực lực cũng liên càng cường.”

Hồng y chi nữ tới gần ngoại thành, thuộc về trung đẳng thiên hạ trình độ.

Nàng cùng Yến Hàn Lai tu vi đều bị đè ở Luyện Khí, đối mặt miêu nữ còn có thể thử cứng đối cứng, chờ tiến vào càng sâu một ít địa phương, nhất định phải vạn sự cẩn thận, qua loa không được.

Yến Hàn Lai gật đầu: “Ân.”

“Như thế nào cùng mặt khác người lấy được liên hệ, cũng là cái vấn đề.”

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Chúng ta chỉ gian nắm điều lập kế ước thẳng, có thể thông qua nó ——”

Những lời này không cần nghĩ ngợi xuất khẩu, nàng bỗng dưng ngẩn ra, nhớ tới hồng y nữ hài từng nói qua ngôn ngữ.

Nguyên lai nàng sở dĩ có thể nhìn thấy Yến Hàn Lai, đều không phải là vận mệnh cho phép xảo diệu ngẫu nhiên gặp được, mà là từ hấn cố tình vì này, theo lập kế ước thẳng từng bước tới gần.

Yến Hàn Lai trước sau gạt nàng, không đề qua từng câu từng chữ.

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ một chút: “Nói ngắn lại, U đồ quá lớn, mọi người lộ tuyến bất đồng, rất khó gặp gỡ.”

Nàng trong túi trữ vật có mấy cây pháo hoa, có thể làm như tín hiệu sử dụng.

Nhưng mà một khi bậc lửa, chỉ sợ những người khác còn không có đuổi tới, các lộ tà ám cũng đã chen chúc tới.

Đau đầu.

Yến Hàn Lai không lăm để ý: “U đồ cố nhiên diện tích rộng lớn, cửu trọng lưu li tháp lại chỉ có một tòa —— bọn họ thực lực không yếu, không bị chết ở loại địa phương này.”

Ngụ ý, là chờ mọi người thuận lợi đến trong thành lưu li tháp, tự nhiên có thể toàn viên hội hợp.

Yến Hàn Lai đối bọn họ nhưng thật ra rất có tin tưởng.

Tạ Tinh Diệu hơi hơi hé miệng, đang muốn nói tiếp, lại nghe cách đó không xa vang lên một tiếng kêu rên.

Ở cửa trọng lưu li trong tháp đã lâu rồi, nàng thời thời khắc khắc thần kinh căng chặt, đối thành linh xảy ra tiếng vang thập phần nhạy bén, giờ phút này phản xạ có điều kiện véo ra pháp quyết, lòng bàn tay ngưng ra vài phần sát ý.

Nhưng mà trong dự đoán tà ám đều không phải là xuất hiện.

Yến Hàn Lai trầm giọng: “Có người ngộ hại.”

—— có người.

Này hai chữ làm nàng giữa mảy nhảy dựng, trong lòng càng là khẩn trương, lặng lẽ néo đem hân: “Đi xem?”

Tuy rằng rất có thể đã không kịp, nhưng nếu vận khí tốt chút, nói không chừng còn có thể cứu một cái vô tội người.

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Kia thanh kêu thảm thiết mười phần xa lạ, không thuộc về Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết cùng Đàm Quang bên trong bất luận cái gì một người, đại khái suất là nào đó bị nhốt ở trong tháp bình dân bá tánh.

Tạ Tinh Diệu tìm thanh nguyên bước nhanh chạy đến, xa xa trông thấy một tòa đứng ở giữa hồ đình hóng gió.

Đình hóng gió rách nát, mái giác sinh mẫn xanh đậm sắc rêu phong, không biết đã có bao nhiêu lâu không trải qua xử lý, toàn thân tràn ra thê lương hiu quạnh chi khí.

Một tòa cầu đá đem đình hóng gió cùng bên bờ tương liên, kiêu mặt hẹp hòi, đồng dạng mọc đầy không biết tên họ cỏ dại ——

Mà ở cầu đá nương tựa ven hồ, lập cái cầm trong tay trường kiếm thanh niên nam nhân.

Nói đúng ra, một cái tân tà ám.

Nam nhân vóc người cao gầy, xuyên thân không hề tân trang đen nhánh trường bào, nhân bị nồng đậm sương mù che lấp, thấy không rõ tướng mạo.

Bị hấn nắm ở trong tay thiết kiếm thường thường vô kỳ, kiếm phong nhiễm huyết, chính đi xuống rơi một giọt tích màu đỏ tươi chất lỏng.

Chỉ cần liếc hấn một cái, Tạ Tinh Diệu liền trong lòng biết không ổn.

Nàng tiến vào cửu trọng lưu li tháp, phía trước phía sau gập gờ vài cái tà ám, nhưng mà mặc dù là xà nữ, cũng xa xa không kịp người nam nhân này cảm giác áp bách chi cường.

Tà khí nồng đậm, cuồn cuộn không dứt, quanh quẩn với hấn bên cạnh người mỗi một chỗ góc, trường kiếm phát ra từng trận vù vù, dường như u âm quỷ khóc, lệnh nhân tâm sinh kiêng kỵ.

Ở hấn bên chân, thẳng tắp nằm một con đồng dạng tà khí quán thân yêu ma.

Ở nam nhân xoay người phía trước, Yến Hàn Lai đem nàng kéo vào một thân cây sau.

Tạ Tinh Diệu đề thấp tiếng nói: “Phát ra kêu rên, bị hấn giết rớt..... Cũng là

cái tà ám?”

“Ân.”

Yến Hàn Lai: “Hắn ước chừng Kim Đan tu vi.”

Bọn họ bị gắt gao đề ở Luyện Khí, cùng Kim Đan chỉ gian khoảng cách giống như lạch trời.

Kia nam nhân không giống người lương thiện, tuyệt phi có thể dễ dàng trêu chọc đối tượng.

Tạ Tinh Diệu nhẹ dịch ánh mắt, không cần thiết lâu ngày, trông thấy một khối tấm bia đá.

□ tà ám danh: Vong linh chi thư □

□ ký sinh có vô số vong linh tà thư, có được tâm tưởng sự thành chi lực, đem tâm nguyện viết với thư trung, nhưng hóa thành hiện thực. □

□ một. Đây thư có một cuốn sách linh, hung tàn thị huyết, trời sinh tính ngạo mạn, Kim Đan tu vi, căm ghét tham lam người.

Thư Linh bồi hồi với đình hóng gió phụ cận, thề sống chết bảo hộ vong linh chi thư, ngăn cản người ngoài tới gần. Kinh quan sát, Thư Linh thậm chí sẽ chủ động công kích cái khác tà ám, do đó bảo đảm vong linh chi thư tuyệt đối an toàn, một khi bị hắn theo dõi, rất khó chạy trốn. □

□ nhị. Điều không phải là sở hữu kỳ nguyện đều có thể trở thành sự thật, kinh nhiều lần thí nghiệm, tâm nguyện trở thành sự thật cần thỏa mãn dưới điều kiện:

Nguyện vọng cần thiết cùng người tự thân tương quan;

Nguyên vọng cần thiết lấy cửu trọng lưu li tháp nội tiểu thế giới làm bối cảnh, không thể liên lụy chân thật thế giới;

Nguyên vọng không thể vô căn cứ, cần thiết có được hiện thực căn cứ, hành vi logic, cùng với thực hiện khả năng tính.

Ba cái điều kiện thiếu một thứ cũng không được, nếu vô pháp đồng thời thỏa mãn, nguyên vọng đem trở thành phế thải. □

□ tam. Nghiêm túc đọc này một cái!

Chúng ta phạm vào một cái trí mạng sai lầm, nguyên lai nguyên vọng trở thành sự thật về sau, yêu cầu trả giá sinh mệnh đại giới.

Thực hiện nguyên vọng người đều đã chết, hồn phách bị Thư Linh cướp đi, trở thành thư trung vong hồn chi nhất.

Thiên hạ không có miễn phí yến hội, thỉnh vứt bỏ tham lam chi tâm, vĩnh viễn không cần mở ra vong linh chi thư. □

Đây là Tà Tinh Diêu xem qua dài nhất quy tắc.

Cũng là nhất phẩm thiết một cái.

Đệ tam điều chữ viết cùng phía trước hai tắc khác nhau rất lớn, hiển nhiên không phải xuất từ một người tay.

Tinh tế nhìn lại, tám bia đá một góc lây dính tảng lớn vết máu, màu đỏ tươi gần hắc.

Nàng cùng Yến Hàn Lai ẩn nấp thân hình, tạm thời không bị Thư Linh phát hiện.

U đồ tà ám trải rộng, thực mau vang lên lại một tiếng khàn khàn ô minh, áo

đen nam nhân mắt lộ ra sát khí, hướng tới thanh nguyên mà đi.

Cực có cảm giác áp bách hắc ảnh rút cuộc biến mất không thấy, Tạ Tinh Diêu đỡ xuống cả người khí lực, giật giật cứng đờ đầu ngón tay.

Yến Hàn Lai thấp giọng: “Đi sao?”

Sấn Thư Linh chưa trở về, bọn họ bỗng ứng mau rời khỏi nơi này.

Nhưng Tạ Tinh Diêu chần chờ một cái chớp mắt, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở miệng: “Có cái nguyện vọng..... Ta muốn đi thử một lần.”

*

Áo đen nam nhân đầy tay máu tươi trở lại đình hóng gió khi, vừa lúc nhìn thấy một cái rời đi tuổi trẻ cô nương.

Nàng làm như mới vừa viết xong tâm nguyện, thực mau biến mất ở cách đó không xa trong rừng cây.

Hắn mới vừa rời kết thúc một hồi ác chiến, cùng một khác chỉ tà ám đấu đến người chết ta sống, lười đến để ý loại này tiểu ngư tiểu tôm, vẫn chưa tiến lên đuổi giết.

Ở kia cô nương biến mất rừng cây đứng cạnh khối tám bia đá, hắn không biết chữ, nhiều năm qua đối nó có mắt không trông.

Nhưng hôm nay xuất hiện một cái nho nhỏ biến hóa.

Bia đá vết máu không biết bị ai lau đi, bia trước bãi mấy khối tiểu điểm tâm, giống như Nhân tộc đối người chết tế điện nghi thức.

Nhàm chán.

Hắn đối này thờ ơ, quanh quần toàn thân tà khí dần dần hóa thành thật thể,

chạm vào vong linh chi thư trang lót.

Có người xa lạ hơi thở.

Ngu xuân Nhân tộc.

Bọn họ luôn là như thế tham lam, trước nay vô pháp nhìn thấy thế giới chân tướng: Mỗi một đạo từ trên trời giáng xuống tặng, đều đem thu vô cùng trăm trọng lợi thế.

Thí dụ như hôm nay, hắn lại có thể thu đi một đạo điền mỹ hồn phách.

Trường kiếm vào vỏ, nam nhân hảo tâm tình mà gọi lên khước miệng, nhẹ nhàng mở ra ổ vàng sách cổ.

Tạ Tinh Diêu chữ viết quyền tú tuần dật, lưu loát viết một đại đoạn lời nói, dài dòng nguyện vọng chiếm cứ non nửa trương giấy Tuyên Thành.

Ngu xuân, tham lam đến cực điểm.

Tà ám đều không biết chữ, hắn cùng vong linh chi thư lẫn nhau trối định, có thể thông qua thần thức lý giải trong sách văn tự ý tứ.

Nam nhân lạnh lùng cười cười, dò ra một sợi thần thức.

□ hứa nguyện người: Tạ Tinh Diêu □

Hắn hồ hững đảo qua, cảm thấy chán đến chết.

Nhưng mà chẳng được bao lâu, chính khối thân thể hoàn toàn ngây người.

Trang giấy ổ vàng, kia cô nương nguyện vọng như sau:

□ khi ta rời đi sau, vong linh chi thư Thư Linh đem nhìn đến này một tờ.

Nhìn thấy tràn đầy văn tự, hắn tâm sinh khinh thường, cười nhạo Nhân tộc trời sinh tính tham lam, nhưng thực mau, hắn tươi cười sẽ chậm rãi rút đi. □

Đây là có chuyện gì.

Nguyện vọng chưa thực hiện..... Nàng như thế nào có thể biết trước?

Nam nhân áp xuống khóe miệng độ cung, vô pháp lại cười ra tới.

Cùng lúc đó, hắn thấy tiếp theo câu nói:

□ hắn không hề mỉm cười, đối nguyện vọng này sinh ra tò mò. □

Nàng đến tột cùng muốn biểu đạt cái gì?

Nam nhân tò mò chi tâm càng nùng, gấp không chờ nổi tiếp tục đi xuống xem.

□ hắn chưa bao giờ gặp qua như vậy nguyện vọng, nhìn đến nơi này, nhin không được tự hỏi:

Viết xuống nguyện vọng chính là người nào? Nguyện vọng này mục đích ở đâu? Như thế nào có người viết ra như vậy tâm nguyện? □

Đúng vậy.

Như thế nào sẽ có người viết ra loại này cổ quái tâm nguyện —— huống chi này cũng không giống như là tâm nguyện a.

Nam nhân xem đến như lọt vào trong sương mù, thần thức đi vào tiếp theo hành.

□ vong linh chi thư Thư Linh, đem đối ta sinh ra nồng đậm hứng thú. □

Nói giỡn.

Loại này nguyện vọng sao có thể thực hiện.

Tuy nói hắn đích đích xác xác sinh ra hứng thú, nhưng chỉ có không đáng giá nhắc tới linh tinh một chút, không đảm đương nổi thật.

Bất quá, nếu là thông qua quyển sách này lực lượng, đem hấn đã có cảm xúc vô hạn phóng đại.....

Vong linh chi thư không thể trống rỗng bịa đặt, lại có thể thay đổi đã có sự vật.

Mãnh liệt bất an đem hấn bao vây, áo đen nam nhân tâm giác không ổn, bay nhanh nhìn về phía tiếp theo hành.

□ hấn đối ta hứng thú quá nồng, thế cho nên không bỏ được làm ta chết đi.

Cửu trọng lưu li tháp nguy cơ tứ phía, Thư Linh quyết định hộ tống ta đến trong thành, thẳng đến ta rời đi cái này tiểu thế giới. □

Thẳng đến rời đi cái này tiểu thế giới.

Ngốc lập như mộc hắc y nam nhân, rốt cuộc bắt đầu rời run rẩy.

Bị chọc tức.

Cửu trọng lưu li trong tháp tà ám, vô pháp từ cái này tiểu thế giới rời đi.

Nói cách khác, chỉ cần nguyện vọng này trở thành sự thật, hấn nhất định phải một đường hộ tống Tạ Tinh Diêu, đương năng rời đi một sát, cũng là hấn thu tánh mạng thời điểm.

Người đều chạy tới một thế giới khác, hấn đi thu Tây Bắc phong sao.

Không thể.

Cái này tâm nguyện tuyệt không có thể thực hiện, hấn đường đường một cái Kim Đan kỳ tà ám, có thể nào trở thành làm công miễn phí tử!

Tuy rằng ăn ngay nói thật, cái này tên là Tạ Tinh Diêu nữ nhân, đích xác rất lợi hại.

Nàng có thể thành công tìm được quy tắc chi gian lỗ hổng, tạt ra một cái vừa vặn tốt thời gian điểm, không chỉ có làm hấn trở thành miễn phí sức lao động, còn lẫn tránh từ vong linh chi thư mang đến hết thảy nguy hiểm.

Nam nhân có chút bội phục.

Nhưng cái này cô nương xem nhẹ một cái quan trọng điểm.

Chỉ dựa vào “Hứng thú”, xa xa vô pháp làm hấn cam tâm tình nguyện bảo hộ một nhân tộc. Đối với tà ám tới nói, chỉ có trung thành kính ý có thể làm hấn vui lòng phục tùng.

Hấn đang muốn dịch khai thần thức, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà, ở cách xa nhau khá xa phía dưới trong một góc, cư nhiên lại thoáng nhìn một hàng tự.

Hấn bỗng nhiên không dám đi xuống xem.

Nhưng thần thức vẫn là rơi xuống.

□ Thư Linh nghĩ thầm: Người này cư nhiên bắt được quy tắc chi gian kẽ hở, tránh cho hết thảy nguy hiểm!

Hấn không cam lòng.

Nhưng cũng có điểm bội phục. □

Thư Linh:.....

Hấn giống như đã hiểu.

Xong rồi.

□ tổng thượng sở thuật, ta tâm nguyện là: Vong linh chi thư Thư Linh đối lòng ta sinh sùng bái, một phát không thể vãn hồi. □

□ hấn muốn tới tìm được ta, bảo hộ ta, trở thành ta trung thành công cụ, thẳng đến ta rời đi cái này tiểu thế giới. □

Cho đến giờ phút này, nguyện vọng mới là thật sự tới rồi cuối.

Hứa nguyện quy tắc một: Nguyện vọng cần thiết cùng viết giả tự thân tương quan.

Thành lập.

Vong linh chi thư lượng ra đệ nhất lữ u quang, ánh bạch như ngọc.

Hứa nguyện quy tắc nhị: Nguyện vọng cần thiết lấy cửu trọng lưu li tháp nội tiểu thế giới làm bối cảnh.

Thành lập.

Vong linh chi thư lượng ra đệ nhị lữ u quang, xanh lam như hải.

Hứa nguyện quy tắc tam: Nguyện vọng cần thiết có được hiện thực căn cứ, hành vi logic, cùng với thực hiện khả năng tính.

Thành lập, đại thành lập, hoàn mỹ thành lập.

Nguyện vọng này mạch lạc rõ ràng, logic thông thuận, mỗi cái chi tiết đều cùng hiện thực dao tương hô ứng.

Bao gồm hấn mở ra trang sách, từ đầu tới đuôi toàn bộ tâm lý hoạt động.

Không sai, toàn bộ.

Lấy thư tay diên cuồng run rẩy, áo đen nam nhân khóe mắt muốn nứt ra, ý đồ loát thanh tiền căn hậu quả.

Hấn rút cuộc minh bạch.

Cái gì “Hấn tươi cười rút đi”, “Hấn tâm sinh hứng thú”, tất cả đều là cố ý

viết xuống ám chỉ, chê trước khen sau, làm hấn lâm vào nòng logic, cảm lòng không đậu sinh ra khâm phục.

Cuối cùng thông qua hướng vong linh chi thư ưng thuận tâm nguyện, làm này phân nhỏ bé thán phục vô hạn phóng đại.

Này tờ giấy thượng sở hữu văn tự, đều là Tạ Tinh Diệu mai phục một đám hổ sâu.

Mà hấn một bước một cái dấu chân, đều không ngoại lệ, toàn dẫm đi vào.

Giống như một con bị nắm cái mũi ngưu.

Hấn tức giận đến cả người phát run.

Nhưng là..... Từ nòng viết xuống nội dung, thật sự thập phần mới lạ thú vị.

Không đúng.

Hấn như thế nào sinh ra loại này ý niệm, nhất định là tâm nguyện bắt đầu có hiệu lực, đối hấn sinh ra ảnh hưởng.

Kia nữ nhân âm hiểm xảo trá, tâm như bò cạp độc, bất quá một con tiểu ngưu tiểu tôm, hấn chỉ hận không thể giết nòng.

Nhưng là..... Nòng xác suy nghĩ lung lay, đem vong linh chi thư quy tắc lợi dụng đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Không đúng không đúng!

Hấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nên lập tức nhích người, đem nòng sát ——

Càng không đúng rồi, hấn có thể nào giết chết nòng.

Hấn hấn là lập tức nhích người, tìm được nòng, bảo hộ nòng, phát ra từ nội

tâm mà sùng bái nàng.

Một mảnh bi thương trầm mặc, vong linh chi thư lượn ra đệ tam lũ u quang, màu đỏ tươi như máu.

Tâm nguyện chính thức có hiệu lực.

Thư Linh:.....

Nhìn chăm chú giấy trắng mực đen viết xuống “Trở thành ta trung thành công cụ”, áo đen nam nhân tang thương mà đứng, 45 độ góc nhìn lên không trung.

Hắn xong rồi.

Sắp trở thành tiểu ngư tiểu tôm, lại là chính hắn.

Chapter 68

Ven hồ không gió, mọi nơi yên tĩnh.

Áo đen nam nhân trầm mặc sừng sững, hai mắt ngẩn ngơ, gắt gao nhìn chăm chăm trên bàn đá một tờ thư giấy.

Thật lâu sau, hấn chân trái nhẹ động, hướng tới rừng cây phương hướng bước ra một bước.

Đó là Tạ Tinh Diêu nơi địa phương.

—— không, không thể.

Thư Linh oán hận cắn răng, năm ngón tay dùng sức, đem trong tay trang sách nắm chặt xuất đạo nói nếp uốn.

Hấn có thể nào khuất phục với kẻ hèn một nhân tộc.

Hấn đã đến Kim Đan tu vi, chẳng sợ phóng nhãn khắp cả cửu trọng lưu li tháp, đều xưng được với thực lực đứng đầu. Vô số tiểu yêu tiểu ma đối hấn tâm sinh kiêng kị, liền tới gần hấn đều sẽ run bần bật, nói không nên lời nói.

Thực lực cường hấn hấn, không ai bì nổi hấn, sát phạt quả quyết hấn.....

Muốn trở thành Nhân tộc công cụ?

Nằm mơ.

Dùng hết toàn lực thu hồi bước chân, áo đen thanh niên hít sâu một hơi, mắt lộ ra hàn quang.

Trong đầu thiên nhân giao chiến, sắp biến thành một đoàn hồ nhão.

Lý trí nói cho hấn cần thiết bảo trì bình tĩnh, mau chóng giết cái kia đáng

giận nữ nhân, tuyệt không có thể chịu nàng chi phối.

Nhưng cùng lúc đó, có nói thanh âm không ngừng đối hấn khe khẽ nói nhỏ: Hấn tuy khinh thường Nhân tộc, nhưng Tạ Tinh Diệu không giống người thường, cần thiết giữ được nàng tánh mạng.

Bất hạnh chính là, mặt sau thanh âm kia càng lúc càng lớn, dần dần lấp đầy toàn bộ thức hải, hấn ý thức bị hồn nhiên chiếm cứ, Diệu Diệu muốn ngã.

Ý thức được điểm này, nam nhân phần uất cần rằng, trong tay tà khí chợt khởi, hiện ra một cái xích sắt.

Xích sắt thô ráp lạnh lẽo, bị hấn không chút do dự quấn lên đôi tay, mắt thấy hai tay hai chân đều bị trói trụ, Thư Linh từng hạ khẩu khí, khóe môi nhẹ cong.

Chỉ cần đem chính mình vây ở chỗ này gắt gao khóa trụ, hấn liền không khả năng đi hướng Tạ Tinh Diệu bên người.

—— kia rắn rết tâm địa, quỷ kế đa đoan nữ nhân, mơ tưởng từ hấn nơi này được đến một phen chỗ tốt!

*

Thư Linh ở đình hóng gió bên trong chịu đủ tra tấn, Tạ Tinh Diệu bên này đồng dạng không dễ chịu.

Nàng sẵn Thư Linh chưa chuẩn bị, lưu tiền đình hóng gió viết hai đại đoạn lời nói, lúc sau nhanh chóng rời đi, thoát khỏi hấn truy kích.

Ấn nàng nguyên bản tính toán, là cùng Yến Hàn Lai ẩn thân với trong rừng

cây, xuyên thấu qua cành lá gian khe hở quan sát đình hóng gió động tĩnh, nhìn xem tâm nguyện đến tột cùng có thể hay không thực hiện.

Nếu hết thấy theo nàng dự đoán quỹ đạo, bọn họ đem nhiều ra một cái Kim Đan kỳ tu vi người làm công, từ đầu tới đuôi bên người bảo hộ, giảm đi không ít phiền toái.

Liên tính nguyện vọng không phù hợp điều kiện, vô pháp biến thành hiện thực, Thư Linh chỉ biết thu tâm nguyện trở thành sự thật người hồn phách, nàng đồng dạng không lỗi.

Nhưng mà lý tưởng thực đầy đặn, hiện thực lại bất tận như người ý.

Nàng rời đi đình hóng gió tàng nhập rừng cây, không đợi Thư Linh mở ra vong linh chi thư, liền cảm thấy phía sau dâng lên một cỗ tà khí.

—— cửu trọng lưu li tháp tà ám trải rộng, trừ bỏ vong linh chi thư, nơi đây còn bồi hồi cái khác yêu ma.

Nếu cùng này chỉ đột nhiên xuất hiện tà ám chính diện đối thượng, chắc chắn đưa tới đình hóng gió trung Thư Linh cảnh giác.

Áo đen nam nhân tu vi đã đến Kim Đan, ở nguyện vọng chưa thực hiện phía trước, một khi bị hấn phát hiện tung tích, không tránh được một hồi người chết ta sống đuổi giết.

Cho nên còn có thể làm sao bây giờ.

Chạy bái.

Liên tính muốn giết phía sau tà ám, cũng tuyệt không có thể ở Thư Linh tầm mắt trong phạm vi.

Yến Hàn Lai vốn muốn bấm tay niệm thần chú niệm chú, đã là hiện ra vài phần sát ý, Tạ Tinh Diệu giữ chặt hấn cổ tay áo liền chạy, một đường xuyên qua sum suê cành lá, cùng đình giữa hồ càng lúc càng xa.

Nàng động tác bay nhanh, tà áo theo đuổi không bỏ, cũng may không phát ra quá lớn tiếng vang, thân hình lướt động gian, lâm thanh rào rạt, dường như gió mạnh thổi qua chạc cây.

“Yến công tử,” này phiến rừng cây lại đại lại mật, Tạ Tinh Diệu không tìm được đối ứng tám bia đá, chỉ có thể hạ giọng hỏi hấn, “Có thể phán đoán nó tu vi sao?”

Yến Hàn Lai nên được cực nhanh: “Trúc Cơ cấp thấp.”

Đây cũng là cái Trúc Cơ.

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Bọn họ tiến vào cửu trọng lưu li tháp lâu như vậy, Kim Đan tu vi tà áo, đến bây giờ chỉ thấy quá một cái Thư Linh.

Nếu nàng nguyện vọng thật có thể thực hiện, làm Thư Linh cam tâm tình nguyện cho bọn hấn đánh làm việc cực nhọc.....

Ít nhất đối mặt chín thành tà áo thời điểm, bọn họ đều có thể không kiêng nể gì đi ngang.

Nàng trong lòng sinh ra chờ mong, mắt thấy đã chạy ra một khoảng cách, năm ngón tay bấm tay niệm thần chú, quay đầu đối thượng đuổi theo ở sau người tà áo.

Đây là một đoàn nổi tại giữa không trung sương đen, toàn thân u ám, tà khí

tràn ngập, nhìn qua cũng không thật thể, dường như mấp máy đầm lầy.

Thấy nàng xoay người, sương đen hưng phấn run lên, yên khí cuộn cuộn, ngưng tụ thành số đếm trường đao bộ dáng.

Lưỡi đao sắc bén, không có chỗ nào mà không phải là chỉ vào bọn họ nơi phương hướng ——

Giây lát, trường đao tấn như gió mạnh, nghênh diện mà đến!

Tạ Tinh Diệu buông ra túm Yến Hàn Lai cổ tay áo tay trái, lòng bàn tay linh lực đổ xuống, hộ thuẫn đem hai người bao lại.

Đúng lúc ở đồng thời, nàng bên cạnh người thiếu niên cánh tay phải khẽ nâng, ngón trở với hư không một chút.

Yến Hàn Lai đầu ngón tay nơi đi qua, linh lực tụ lại, xán như văn tinh, không cần thiết lâu ngày phác họa ra một đạo tinh diệu trận pháp, dường như thất tinh Bắc Đẩu, bạch mang bắt mắt.

Khoảnh khắc, sát trận lẳng không.

Hắn kết trận tốc độ quá nhanh, tuy là tà ám cũng bị đánh cái trở tay không kịp.

Sương đen khó khăn lắm tránh thoát Tạ Tinh Diệu pháp quyết, nào từng nghĩ đến còn có bức này sát chiêu, lập tức bị xuyên thấu thân thể.

Bạch mang trong vắt, sương đen vẫn đục, hai tương giao dung hai tương tiêu giảm, lại chớp mắt, tà ám đã bị xé làm muôn vàn mảnh vụn, hạ xuống bụi đất.

“..... Diệt trừ.”

Trong lòng cục đá nặng trĩu rơi xuống đất, Tạ Tinh Diêu phất đi bên tai toái phất, ngược mắt xa xa vừa nhìn.

Bọn họ tới rồi rừng cây chỗ sâu trong, đình giữa hồ sớm đã biến mất ở tầm nhìn bên trong, trông về phía xa mà đi, chỉ có thể nhìn thấy che trời lấp đất trùng điệp lục lãng.

Cũng không biết nàng nguyện vọng thế nào.

Nơi này không khí rất là áp lực, che trời đại thụ cao vút như cái, bốn phương tám hướng không thấy được ánh sáng, chỉ có ma trời sâu kín, chiếu ra bàn cù ngoạ long, rậm rì vô biên cỏ cây.

Tạ Tinh Diêu không nghĩ nhiều đãi: “Chúng ta trước ——”

Nàng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên nghe thấy một thốc vang nhỏ.

Như là thân thể xuyên qua cành lá thanh âm.

Tạ Tinh Diêu không nói nữa, làm ra phòng bị tư thái.

Tiếng vang càng ngày càng gần, theo thanh nguyên tìm kiếm, là phiến sâu thăm rừng rậm.

Trong rừng lục lãng mênh mang, bóng đêm như mực, vừng khai từng đợt từng đợt sóng ngầm. Ở lặng yên giao hòa ám thanh, hiện ra một đạo u nhiên bóng trắng ——

Tạ Tinh Diêu sửng sốt: “Nguyệt Phạn sư tỷ?”

“Diêu Diêu, Yển công tử!”

Một bộ váy trắng Nguyệt Phạn mặt lộ vẻ vui mừng, dưới chân bước chân càng thêm nhẹ nhàng, hướng về hai người chạy chậm mà đến: “Ta ở trong

rừng cảm nhận được linh lực dao động, cố ý tới rồi nhìn xem, không nghĩ tới thật có thể gặp được các người!”

Trong rừng tà khí mọc thành cụm, tiên môn linh lực riêng một ngọn cờ, rất là thấy được.

Nguyệt Phạn thân là Lăng Tiêu Sơn Thánh Nữ, đối linh khí cảm giác thiên phú dị bẩm, tự nhiên có thể phán đoán ra bọn họ nơi phương hướng.

Một mình tại đây địa phương quỷ quái lẫn lộn lâu như vậy, rốt cuộc nhìn thấy hai trương quen thuộc gương mặt, Nguyệt Phạn như trút được gánh nặng, đỡ xuống căng chặt lực đạo.

“Các người nhìn thấy những người khác sao?”

Váy trắng cơ hồ bị bụi đất nhiễm làm thien hôi, nàng tùy tiện lau đi bên má tro bụi, nhìn về phía Tạ Tinh Diêu: “Dọc theo đường đi có từng bị thương?”

“Ta chỉ gặp gỡ Yến công tử.”

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Chúng ta hai người đồng hành, nguy cơ nhỏ đi nhiều —— sư tỷ đâu?”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Tạm được.”

Duy trì hảo bên ngoài người trên thiết, Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật:

[làm ta sợ muốn chết làm ta sợ muốn chết! Đi hai bước chính là một cái yêu ma quỷ quái, phim kinh dị đều không mang theo như vậy chụp a!]

Tạ Tinh Diêu ngữ có bi thống: [hơn nữa tu vi còn bị đề ở Luyện Khí, hảo khó, thật sự hảo khó.]

Truyền âm kết thúc, nàng thực mau mở miệng: “Nói trở về, sư tỷ vì sao sẽ

xuất hiện tại đây phiến trong rừng?”

Cửu biệt gặp lại vui sướng một sát động lại, Nguyệt Phạn không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt hơi ngưng: “Nói ra thật xấu hổ, ta đang ở tránh né một con tà ám truy kích.”

Tạ Tinh Diêu: “Kiểu gì tu vi?”

“Trúc Cơ.”

Nguyệt Phạn nhú mày: “Tuy rằng chỉ có Trúc Cơ tu vi, nhưng nó dị thường khó chơi. Ta ở cửu trọng lưu li trong tháp giết qua hai ba chỉ Trúc Cơ yêu ma, duy độc gặp được nó, vô pháp dùng cậy mạnh giải quyết.”

Tạ Tinh Diêu nháy mắt bị gọi lên hứng thú: “Vì cái gì?”

“Các người biết trong tháp quy tắc đi.”

Nguyệt Phạn giương mắt cùng nàng đối diện, lấy ra một viên phù ảnh thạch: “Đây là kia chỉ tà ám quy tắc. Ta bị nó lẫn lộn đến quá sức, cố ý dùng phù ảnh thạch nhớ xuống dưới.”

Bóng cây lắc lư hạ, một sợi thanh quang dật khai.

Phù ảnh thạch tràn ra nhàn nhạt bạch mang, ở quang ảnh tụ tán hình ảnh,

Tạ Tinh Diêu nhìn thấy một khối tấm bia đá.

□ tà ám danh: Giảo yêu □

□ ngoại hình cùng Nhân tộc tương tự, tính tình xảo trá, trả thù tâm cực cường. □

□ một. Một khi đã chịu công kích, đem đối tiến công người triển khai trả thù tính đuổi giết, ngày ngày đêm đêm theo sát sau đó. Đuổi giết lè mè, thẳng

đến gặp một người khác công kích, mới có thể thay đổi trả thù đối tượng. □

□ nhị. Giáo yêu không ngừng một con. Nếu sát diệt trong đó một con, đem đưa tới càng nhiều giáo yêu đối với người triển khai trả thù, không chết không ngừng. □

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu tự đáy lòng cảm khái: “Này quy tắc, thật ghê tởm.”

Một con tà ám mặt dày mày dạn đi theo phía sau, thời khắc đối với người triển khai đuổi giết.

Lại cứ nó đến từ một cái trả thù tâm cực cường chủng tộc, người có khổ không thể ngôn, đánh không được càng sát không được, chỉ có thể một mặt trốn tránh.

Yến Hàn Lai nói: “Nếu là làm tà ám công kích nó đâu?”

“Ta thử qua.”

Nguyệt Phạn trả lời nhanh chóng: “Nhưng ngoạn ý nhi này thực thông minh, căn bản sẽ không chủ động trêu chọc cái khác yêu ma quỷ quái. Ta ném thử qua đem nó dẫn vào hỗn chiến, kết quả giáo yêu trốn đến rất xa, một lòng một dạ chỉ nhìn chăm chăm ta.”

Nàng nói thờ dãi: “Ta bị nó điên cuồng đuổi theo suốt bốn con phố, thẳng đến tầng tiến này phiến cánh rừng, mới rút cuộc ngừng nghỉ một ít —— bắt quá lấy nó tìm người tốc độ, phỏng chừng không lâu liền phải xuất hiện.”

Ở bình thường dưới tình huống, tà ám chi gian không can thiệp chuyện của nhau, sẽ không lẫn nhau tương sát.

Trừ bỏ vị kia cuồng ngạo thích giết chóc Thư Linh.

Niệm cập vong linh chi thư, Tạ Tinh Diêu nhăn nhăn mày.

Nếu nàng nguyện vọng trở thành sự thật, Thư Linh hẳn là sẽ thực mau tìm tới.

Trong rừng không hề động tĩnh..... Là thất bại sao?

Nàng đã sớm làm tốt thất bại chuẩn bị tâm lý, vẫn chưa cảm thấy cỡ nào mất mát, suy nghĩ vừa chuyển, trở lại giả yêu: “Nguyệt Phạn sư tỷ là công kích nó về sau, mới nhìn thấy tấm bia đá sao?”

“Ân.”

Nguyệt Phạn cười khở: “Là ta lỗ mãng. Lúc ấy tình huống đặc thù, ta phát giác nó tu vi chỉ có Trúc Cơ sơ giai, không tưởng quá nhiều liên động thủ, muốn diệt trừ cho sạch khoái.”

“Tình huống đặc thù?”

Nguyệt Phạn một đồn: “Ta trong lúc vô tình trải qua nó hang ổ..... Nhìn thấy rất nhiều người di vật.”

Tạ Tinh Diêu đồng dạng động tác cứng lại.

“Quần áo cùng pháp khí bị tùy ý ném ở trong góc, có không ít lạc hôi đã phát mốc, chờ ta xuyên thấu qua cửa sổ tinh tế đi xem, mong rằng thấy mấy phong thư nhà cùng di thư.”

Nguyệt Phạn hàng mi dài run rẩy, ngữ điệu hơi thấp: “Ta tưởng đem chúng nó mang đi..... Lâm chung là lúc viết xuống nói, tổng không thể lặn tại đây tòa trong tháp đi.”

Không biết có bao nhiêu người bị nó làm hại, giảo yêu gắt gao thủ hang ổ, nếu muốn đi vào, chỉ có đem nó giải quyết.

Cũng khó trách Nguyệt Phạn sẽ không cần nghĩ ngợi mà động thủ.

“Nói cách khác, tình huống hiện tại là ——”

Tạ Tinh Diêu suy nghĩ một lát: “Giảo yêu sẽ không chủ động treu chọc những người khác cùng tà ám, mà là một lòng tìm kiếm người tung tích, kể từ đó, rất khó xuất hiện cái thứ hai công kích nó đối tượng.”

“Ân.”

Nguyệt Phạn trầm ngâm: “Giảo yêu thật sự phiền nhân, nếu tìm không thấy giải quyết phương pháp, ta liền cùng các người tách ra. Nếu không có nó âm hồn không tan đi theo phía sau, các người cũng đến nơm nớp lo sợ.”

Sao có thể tách ra.

Tạ Tinh Diêu nghe vậy há mồm, chưa kịp ra tiếng, lại nghe thấy một trận sột sột soạt soạt.

Nguyệt Phạn khóe mắt co giật: “Quen thuộc hơi thở, là nó tới.”

[Yển công tử.]

Thừa dịp giảo yêu còn không có xuất hiện, Tạ Tinh Diêu bay nhanh truyền âm: [có trung giai ẩn nắp phù sao?]

Tước Tri tặng cho thiên giai ẩn nắp phù đã sớm mất công hiệu, giảo yêu

Trúc Cơ tu vi, nếu muốn hoàn toàn giấu diếm được nó, cần đến một trương trung giai bùa chú.

Yển Hàn Lai: [hai trương.]

Hắn trong lòng biết Tạ Tinh Diệu dụng ý, trong tay ám quang vừa hiện, pháp phù lẳng không, dừng ở Nguyệt Phạn phía sau lưng.

Váy trắng nữ tu truyền âm nói thanh tạ, lắc mình tàng tiến trong rừng.

Tất tốt tiếng vang càng lúc càng lớn, Tạ Tinh Diệu ổn hạ tâm thần, khôi phục như thường thân sắc.

Nhưng thấy bên cạnh người cành lá rung động, một con trắng bạch bàn tay to phát khai cây cối, ma trời sâu kín, chiếu sáng lên nam tử gầy ốm khuôn mặt.

Giảo yêu cùng Nhân tộc tướng mạo tương tự, nhìn qua giống cái thường thường vô kỳ, mặt mang bệnh sắc trung niên nam nhân, một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, thoáng nhìn Tạ Tinh Diệu, ngậm ra vài phần ý cười.

“Công tử, tiểu thư.”

Đối mặt người khác, giảo yêu biểu hiện đến ôn hòa có lễ, chút nào nhìn không ra đuổi giết khi hung thần ác sát: “Nhị vị có từng gặp qua một cái váy trắng cô nương?”

Kỹ thuật diễn thật tốt.

Nguyệt Phạn ẩn thân với trong rừng, nhẹ khẩu giữa mày.

Nàng cơ hồ dùng biến sở hữu biện pháp, giảo yêu vẫn là theo đuổi không bỏ.

Ẩn nắp phù hiệu dụng cũng không kéo dài, nàng tàng được nhất thời, chờ bùa chú mất đi hiệu lực, này chỉ tà ám vẫn là sẽ đuổi theo.

Phía sau đi theo như vậy một cái phiền lòng đồ vật, vô luận như thế nào,

nàng không thể liên lụy đồng bạn.

..... Chờ Diêu Diêu trả lời “Chưa thấy qua”, đem giỏ yêu hù đi rồi, nàng liền hướng ngoài rừng hai người cáo biệt đi.

Trung niên nam nhân giọng nói rơi xuống, trong rừng ầm có gió lạnh từ từ.

Ngay sau đó, Nguyệt Phạn nghe thấy Tạ Tinh Diêu đáp lại.

“Gặp qua a. Có phải hay không tuyết sắc váy dài, tướng mạo xuất sắc, tóc có chút loạn?”

Nguyệt Phạn:?

“Đúng là!”

Giảo yêu vui mừng khôn xiết: “Thật không dám giấu giếm, kia cô nương đánh cắp ta đồ gia truyền bối, là cái đáng giận tiểu tặc. Ta tìm nàng đã lâu, cũng không biết như thế nào, hơi thở đến nơi đây liền chặt đứt.”

Nguyệt Phạn bình tĩnh sửa sang lại suy nghĩ.

Trả lời “Gặp qua”, kỳ thật là một loại càn tốt ứng đối thủ đoạn. Chỉ cần cho hắn chỉ ra một cái hoàn toàn tương phản phương hướng, là có thể làm giảo yêu lãng phí không ít thời gian.

Nàng đã hiểu.

Nàng ngộ đạo một sát, cây cối ngoại Tạ Tinh Diêu phát ra một tiếng hô nhỏ, không dám tin tưởng trọn to hai mắt: “Tỷ tỷ của ta trộm đi ngươi đồ gia truyền?”

Nguyệt Phạn:?

Từ từ.

Nàng giống như, lại không hiểu lắm.

Giảo yêu đồng dạng sửng sốt: “Tỷ tỷ?”

“Chẳng lẽ là vì tiểu muội bệnh nặng.”

Tạ Tinh Diệu mặt lộ vẻ mê mang, song quyền nắm chặt: “Nhưng nàng có thể nào.....”

Tiểu muội.

Nguyệt Phạn càng ngốc: Nàng hai khi nào nhiều ra một cái muội muội?

Bọn họ tổng cộng ba người, xem Yến công tử, cũng không giống a.

Giảo yêu cũng là như lọt vào trong sương mù, thử loát thanh nàng logic:

“Kia váy trắng cô nương là tỷ tỷ người, các người còn có cái bệnh nặng muội muội, nhu cầu cấp bách tiền tài cứu trị?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Không tui.”

Nàng nói cắn răng: “Từ nhỏ cha mẹ liền nói cho chúng ta biết, làm người muốn Thanh Thanh bạch bạch, tuyệt không có thể hành trộm cắp việc. Tiền bồi, ta thế tỷ tỷ cho người bồi cái không phải.”

Hấp dẫn.

Nàng biểu hiện không hề sợ hãi, giảo yêu vui vẻ: “Lại là như vậy. Ta tuy đồng tình các người, nhưng kia bảo bồi là ta tổ truyền xuống dưới thân phẫn, bị tỷ tỷ người như vậy một trộm..... Người đừng sợ, nếu nàng thành tâm ăn năn, ta liền không làm truy cứu.”

Hắn một đống: “Bất quá ở kia phía trước, ta dù sao cũng phải cùng nàng nói chuyện. Cô nương, tỷ tỷ người đến tột cùng đi nơi nào?”

“Nàng về nhà chiếu cổ tiểu muội.”

Tạ Tinh Diệu mắt lộ ra bi u: “Nhà ta tiểu muội mệnh khổ, tuổi còn trẻ liền mắc bệnh bệnh đậu mùa ho lao bệnh thương hàn cùng bệnh hủi, sớm chút năm trước suýt nữa trọng độ tê liệt bán thân bất toại, là tỷ tỷ đem chúng ta nuôi lớn, trả giá rất nhiều.”

“Kia,” hắn đối này toàn gia bi thảm chuyện xưa không có hứng thú, chỉ nghĩ bộ ra nữ nhân rơi xuống, “Nhà ngươi ở đâu?”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Nàng con người trong trẻo, phiếm ra vài sợi nhu hòa ánh sáng nhạt, nhìn qua ôn hòa vô hại, sau một lúc lâu, nhẹ giọng đáp lại: “Tới gần ngoại thành, phía nam cái kia phố cũ.”

Đây là một chỗ quen thuộc địa phương, Yến Hàn Lai lòng có sở cảm, đuôi lông mày nhẹ dương.

Ở hắn bên cạnh người, Tạ Tinh Diệu còn tại chân tình thật cảm mà trình bày: “Ta tiểu muội chỉ có mười tuổi, thường xuyên ở đầu đường lác lác, ăn mặc thân váy đỏ. Bởi vì đã từng trúng yêu độc, nàng tuy là nhân thân, tướng mạo lại cùng miêu vô dị —— tỷ tỷ vẫn luôn canh giữ ở bên người nàng, chỉ cần tìm được nàng, ngươi là có thể nhìn thấy tỷ tỷ.”

Mà nàng trước người, mảnh khảnh tái nhợt nam nhân mặt mày giãn ra, câu ra một cái cười nhạt.

Thì ra là thế, thật là tỷ muội tình thâm.

Chỉ tiếc, nếu trước mắt tiểu cô nương biết được hắn thân phận thật sự,

minh bạch hẳn cũng không phải gì đó người tốt, mà là muốn đem nàng tử tử bức hướng tử lộ tà ám.....

Đến lúc đó, nàng sẽ lộ ra như thế nào biểu tình đâu.

Vô tội người tuyệt vọng thần sắc nhất mỹ vị, hẳn gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy khi đó cảnh tượng, bởi vì quá mức hưng phấn, ngực đập bịch bịch.

“Đa tạ.”

Giảo yêu cười: “Ta chắc chắn hảo hảo khuyên nhủ tử tử người, làm nàng lạc đường biết quay lại.”

“Ân.”

Tạ Tinh Diêu cũng là dương môi: “Tiểu muội khi còn nhỏ đâm qua đi đầu, đầu óc không lớn thông minh. Nàng thực sợ hãi đột nhiên đáp lời người xa lạ, tiền bối nếu là thấy nàng, đại nhưng nói chuyện nhà ta sự, làm nàng tin tưởng người là ta cùng tử tử người quen.”

Một đoạn nói cho hết lời, một người một tà ám an tĩnh đối diện, song song cười đến lễ phép.

Tình báo đắc thủ, giảo yêu tâm tình rất tốt mà rời đi.

Trung niên nam nhân thân hình dần dần bị biển rừng nuốt hết, Nguyệt

Phạm bóp thời gian ra tới, giấu không được tò mò: “Tiểu muội là ai? Cái kia trên đường thực sự có cái váy đỏ tiểu nữ hài sao?”

“Ân.”

Tạ Tinh Diêu kiên nhẫn giải thích: “Ta mới ra ngoại thành thời điểm ——”

Nàng lời còn chưa dứt, trong rừng lại là một sát gió nổi lên.

Nguyệt Phạn bị giáo yêu tra tấn ra tuyệt hảo phản ứng năng lực, thuận thế giương mắt, nắm chặt trong tay trường kiếm.

Nàng vốn tưởng rằng là giáo yêu trên đường đi vòng vèo, nhưng.....

Giống như không đúng lắm.

Giáo yêu hơi thở âm trầm lãnh đạm, lời cuốn một tia không dễ phát hiện tanh hôi, tuy rằng khiến người chán ghét ác, lại sẽ không làm nàng trong lòng sợ hãi.

Nhưng mà giờ phút này uy áp phô khai, bất quá giây lát, nồng đậm tà khí liền lấp đầy trong rừng mỗi một chỗ góc.

Đen nhánh ám ảnh hình như vẩy mực, nặng nề đè ở nàng ngực, sát khí quá nồng, liền hô hấp đều cố sức.

Đây là xa xa áp đảo giáo yêu phía trên lực lượng.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, phát ra ong nhiên một vang.

Nguyệt Phạn cất bước hộ ở Tạ Tinh Diệu trước người, xuyên thấu qua trùng trùng điệp điệp sương mù, trông thấy một mặt cô cút bóng dáng.

Một cái áo đen nam nhân.

Sát ý từ hẩn mà sinh, người tới không có ý tốt, rõ ràng khó đối phó.

Đến nỗi tu vi, ứng ở Kim Đan.

Bọn họ đoàn người đều bị đè ở Luyện Khí, gặp gỡ hẩn, chỉ sợ cùng đơn phương bị đánh bao cát không có gì hai dạng.

Đêm sương mù lạnh lẽo, áo đen nam nhân dừng lại bước chân.

Hắn sinh có một bộ lạnh lùng gương mặt, mày kiếm nhú chặt, trong tay trường kiếm u nhiên sinh quang.

Giây lát, nam nhân lạnh giọng mở miệng, sát khí tất lộ: “Tìm chết.”

Thoạt nhìn tính tình thật không tốt.

Này chỉ tà ám nếu là đột nhiên nổi điên, cùng lắm thì cùng hắn đưa cái cá chết lưới rách, nàng tốt xấu là cái tiên môn đệ tử, còn có thể sợ hắn không thành.

Xem nhẹ chính mình run rẩy đầu ngón tay, Nguyệt Phạn ngưng thần liếc hắn một cái, cầm kiếm tay phải càng thêm dùng sức.

Không biết có phải hay không ảo giác, nam nhân lãnh nếu hàn băng trên mặt, co rút dường như trêu vừa kéo.

Ngay sau đó, Nguyệt Phạn nghe hắn lần thứ hai lạnh giọng: “Mới vừa rồi rời đi tà ám có mắt không thấy Thái Sơn, thế nhưng dùng tà khí bắn tạ tiên trưởng mắt, thực sự đáng giận, nó đáng chết!”

Nguyệt Phạn:.....?

Gì nha đây là?

Áo đen nam nhân bãi chính thần sắc: “Tạ tiên trưởng, yêu cầu ta đem nó diệt trừ sao?”

Nguyệt Phạn:.....?

Đình đình đình, “Tạ tiên trưởng” là chỉ Diêu Diêu không sai đi? Này liếm cầu lên tiếng là chuyện như thế nào? Nàng rút cuộc bỏ lỡ cái gì? Hoàn toàn nghe không hiểu a!

Cùng nàng so sánh với, Tạ Tinh Diệu phản ứng bình tĩnh rất nhiều.

Làm như đã sớm dự đoán được này phúc cảnh tượng, đối mặt sát khí bốn phía áo đen nam tử, nàng thể nhưng lễ phép cười cười: “Không cần, đa tạ.”

Nàng dứt lời một đốn, nhìn về phía bên cạnh người Nguyệt Phạn: “Nguyệt Phạn sư tỷ, nếu giáo yêu đi rồi..... Sân cơ hội này, người còn nhớ rõ nó hang ổ ở đâu sao?”

“Nhớ rõ.”

Nguyệt Phạn đầy mặt ngạc nhiên: “Bất quá ở kia phía trước, ta có một vấn đề, không, hai cái..... Cũng không đúng, tóm lại rất nhiều rất nhiều.”

*

U đồ, phổ cũ.

Tái nhọt trung niên nam nhân hành với trường nhai phía trên, ánh mắt lạnh lùng, từng cái đảo qua đầu đường cuối ngõ.

Sau đó dễ như trở bàn tay mà, tìm được kia một mặt huyết hồng nhan sắc.

Thân xuyên váy đỏ, ước chừng mười tuổi tuổi, sinh có một trương miêu mặt nữ hài.

Hắn tìm được rồi.

Giáo yêu tâm sinh sung sướng, từng bước hướng nàng tới gần.

Nghe thấy tiếng bước chân, nữ hài sợ hãi ngẩng đầu, đối thượng hắn ánh mắt: “Thúc thúc..... Ta lạc đường. Nơi này hảo hảo thật đáng sợ, người có thể đưa ta về nhà sao?”

Giáo yêu không chút do dự: “Có thể.”

Kỳ thật hẳn đối cái này tiểu hài tử một tia hứng thú cũng không có, càng không muốn ở trên người nàng lãng phí thời gian.

Nhưng vì lời nói khách sáo, hẳn vẫn là giả vờ nhiệt tâm: “Người đừng sợ, ta không phải người xấu, không có tâm tư khác.”

Phòng ốc bóng ma hạ, váy đỏ nữ hài ánh mắt vừa động, lạnh như rắn rết. —— nói dối.

Không biết như thế nào, này tiểu hài tử xem hẳn ánh mắt lãnh đạm vài phần.

Hẳn là ảo giác.

Một cái mười tuổi hài tử, tổng không có khả năng nhìn ra hẳn đang nói dối đi.

Giảo yêu quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu muội muội, tỷ tỷ người đi đâu vậy?”

Nữ hài sửng sốt: “Tỷ tỷ của ta? Ai?”

“Đương nhiên là người lớn nhất tỷ tỷ.”

Giảo yêu cười cười: “Nàng trộm đi nhà của ta truyền bảo bối, vật ấy mười phần trân quý, ta cần thiết tìm về.”

Vẫn là nói dối.

Hồng y nữ hài lạnh lùng cúi đầu, nàng căn bản không có tỷ tỷ.

Cũng rất thần kỳ.

Này nam nhân nói lưu loát một đại đoạn lời nói, từ tỷ tỷ về đến nhà truyền bảo bối, lãng không một câu là thật sự ——

Đây là Tạ Tinh Diệu kế hoạch.

Nếu muốn làm giáo yêu đình chỉ đối Nguyệt Phạn đuổi giết, cần thiết lệnh nó đã chịu một khác nói công kích.

Giáo yêu giáo hoạt đến cực điểm, sẽ tự hành tránh đi hung tàn yêu ma, nếu muốn dụ dỗ nó mắc mưu, tất nhiên lựa chọn một con nhìn như nhu nhược, sẽ không làm nó tâm sinh đề phòng tà ám.

Xà nữ hung lệ, thực người chi phòng quỷ quyết vạn phần, chỉ có bồi hồi ở bên đường hồng y nữ hài nhỏ gây tiếm doanh.

Hồng y chi nữ căm ghét nói dối, giáo yêu sẽ không “Chủ động” trêu chọc nàng, lại có thể “Bị động” về phía nàng nói ra lời nói dối, do đó bị nàng tập kích.

Tạ Tinh Diệu nói cho nó tất cả đều là nói dối, giáo yêu tin là thật, chuyển cáo cho hồng y nữ hài khi, vẫn sẽ bị phán định vì nói dối.

Hơn nữa là càng ngày càng thái quá lời nói dối.

“Ta tuyệt không sẽ lừa ngươi.”

Thoáng nhìn nữ hài hờ hững biểu tình, giáo yêu chính sắc: “Thiên chân vạn xác!”

—— nói dối.

Xem ra này nữ hài vẫn là không tin được hẳn, không muốn lộ ra tỷ tỷ nơi đi.

Giáo yêu tinh tế tự hỏi, hồi tưởng khởi Tạ Tinh Diệu từng nói qua nói, làm hẳn tự chứng thân phận, nói chút người quen mới biết được sự tình.

“Ta biết đến, nàng vì chữa khỏi bệnh của ngươi khắp nơi bốn ba, những

nằm gần đây rất là vất vả.”

Hắn nói cười: “Thật là cái hảo tử tử.”

—— nói dối.

“Không ngừng này đó, ta còn biết về chuyện của ngươi.”

Trung niên nam nhân lộ ra tiếc hận chi sắc: “Tuổi còn trẻ liền mắc phải bệnh đậu mùa ho lao bệnh thương hàn cùng bệnh hủi, còn suýt nữa bán thân bất toại..... Ngươi đầu cũng có chút vấn đề, đúng không.”

Nói dối nói dối nói dối nói dối ——

Nàng chưa từng nghe qua như vậy thái quá nói dối!

Sinh có miêu mặt nữ hài cắn giận ngẩng đầu, ngăn không được cả người run rẩy.

“Hiện tại tổng nên tin tưởng ta nhận thức tử tử ngươi đi.”

Giảo yêu đạo: “Nàng ở ——”

Dư lại ngôn ngữ chưa kịp xuất khẩu, đều bị hắn tạp ở yết hầu.

Bởi vì hắn bỗng nhiên ý thức được một cái rất quan trọng sự thật.

Vô luận là ngậm đắng nuốt cay tử tử, vẫn là thân hoạn bệnh nặng muội muội, đều là cái kia xa lạ cô nương lời nói của một bên.

Nếu nàng nói dối đâu?

Nhưng nàng hao hết tâm tư bịa đặt nói dối mục đích ở đâu? Gần vì làm hắn đi vào nơi này, giúp hắn con mồi tranh thủ thời gian?

Ấu trĩ xiếc.

Vô luận cách xa nhau rất xa, chỉ cần con mồi còn ở U đô, liền tuyệt đối vô

pháp thoát khỏi hấn đuổi giết.

Ở hấn suy tư khoảng cách, trước người nữ hài đột nhiên mở miệng: “Thúc thúc, tỷ tỷ của ta..... Trông như thế nào?”

□ quy tắc nhị: Dương nàng hướng người vấn đề, cần phải đúng sự thật bẩm báo, nhớ lấy không cần nói dối, không cần nói dối, không cần nói dối! □

Giảo yêu không gì chần chờ: “Người tỷ tỷ? Một cái váy trắng trường đôi mắt, một cái váy đỏ mắt tròn xoe, đều rất xinh đẹp.”

Hấn đích xác không có nói sai, nhưng cũng đích xác những câu là giả.

Bởi vì từ đầu tới đuôi, nữ hài căn bản không có tỷ tỷ.

Trong không khí bỗng nhiên an tĩnh.

Mạc danh hoảng loạn tự ngực sinh ra, giảo yêu run lập cập.

Lại gương mặt, nhưng thấy miêu nữ hồng y như máu, mười ngón đột nhiên sinh ra như đao lợi trảo ——

Đột nhiên không kịp phòng ngừa thành linh xảy ra, bỗng dựng thứ hướng hấn yết hầu!

Giảo yêu:?

Giảo yêu:???

Cùng lúc đó, bên đường một tòa rách nát tiểu lâu.

Tạ Tinh Diệu đại khái giảng thuật □ hồng y chi nữ □ cùng □ vong linh chi thư □ đặc tính, Nguyệt Phạn kinh ngạc cảm thán liên tục, thẳng dựng ngón tay cái: “Thật ngu, vẫn là người sẽ chơi!”

Trải qua Nguyệt Phạn chỉ dẫn, bọn họ đã đến giảo yêu hang ổ.

Này tòa tiểu lầu dung mạo không sâu sắc, là U đồ tùy ý có thể thấy được kiến trúc loại hình, thẳng đến tiến vào lầu trung, Tạ Tinh Diệu giữa mày nhảy dựng.

Chính như Nguyệt Phạn lời nói, nơi này bị tùy ý vứt bỏ rất nhiều sự việc, có quần áo có trang sức, cũng có không ít tán ở trong góc phát hoàng giấy Tuyên Thành.

Nàng nhặt lên trong đó một trương, thật là người nào đó lúc sắp chết di ngôn.

Tạ Tinh Diệu ở tiểu lầu trung chậm rãi dạo bước, từng cái nhặt lên phong phong di thư, đi theo nàng phía sau áo đen nam nhân trầm mặc không nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn chung quy vẫn là rời đi đình hóng gió.

Hắn như thế nào sẽ rời đi đình hóng gió đâu.

Xiềng xích, Định Thân Chú, kết giới trận pháp, sở hữu biện pháp hắn đều thử qua, lại không một cái hữu dụng.

Vô luận như thế nào giấy giụa, hắn cuối cùng đều sẽ thần phục với vong linh chi thư lực lượng, trong lòng dâng khởi từng trận khát vọng cùng sùng bái, chỉ nghĩ mau chút nhìn thấy Tạ Tinh Diệu.

Hắn mau điên rồi.

Mãnh liệt sát tâm cuộn cuộn không thôi, muốn giết người liền tại bên người, hắn lại trước sau không hạ thủ được.

Hiểm ác xảo trá Nhân tộc, sớm hay muộn có một ngày, hắn muốn đem

nàng bầm thây vụn đoạn!

Cái này ý niệm khó khăn lắm hiện lên, hắn nghe thấy Tạ Tinh Diệu nói:

“Đúng rồi, người có tên sao? Chúng ta không thể đã kêu người ‘vong linh chi thư Thư Linh’ đi?”

Là đang hỏi hắn.

Thư Linh tức giận đến hai mắt màu đỏ tươi, hời hợt cười lạnh: “Đừng nói nhảm nữa. Tên của ta cùng người có quan hệ gì đâu, chờ người chết ở ta trên tay ——”

Thiếu nào, hứa nguyện cưỡng chế có hiệu lực, nam nhân đuôi mắt lại là vừa kéo.

Thư Linh: “Tạ tiên trưởng, ta vừa mới như thế nào nói ra như vậy vô lý lời nói ngu xuẩn, thỉnh người tha thứ! Ta thân là Thư Linh, vẫn luôn cùng vong linh chi thư cùng chung cùng cái tên.”

Thứ gì thứ gì, đây là hắn một cái đường đường Kim Đan tà ám nói ra nói sao? Giống lời nói sao?

Áo đen nam nhân tức giận đến run run, chỉ hận không thể phùng thượng miệng.

“Như vậy a.”

Tạ Tinh Diệu như suy tư gì: “Vì kêu lên phương tiện một chút, không bằng ta cho người tưởng cái xưng hô?”

“Kẻ hèn một nhân tộc, có cái gì tư cách ——”

Thư Linh trên đường xóa khẩu khí, lại há mồm, mang ra vài phần ý cười:

“Có tư cách, quá có tư cách! Vô luận tạ tiên trưởng như thế nào xưng hô ta, ta đều sẽ vui vẻ.”

Này đoạn lời nói có thể nói chân chó đến cực điểm, một bên Nguyệt Phạn nghe được đảo hút khí lạnh, phía sau lưng thẳng khởi nổi da gà.

Nguyên lai đây là Kim Đan tà ám cách điệu, nàng ngộ.

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Ta đây đã kêu ngươi ‘ tiểu vong ’ đi, nghe tới thân thiết.”

Tiểu vong.

Nguyệt Phạn đại chịu chấn động.

Êm đẹp một quyền vong linh chi thư, đột nhiên thành “Tiểu Lý” “Tiểu trương” “Tiểu vương” một loại người làm công danh hiệu ——

Hơn nữa cùng “Tiểu vương” cùng âm thật sự không quan hệ sao, thật sự hảo người làm công a!

Ở nguyện vọng cưỡng chế dưới tác dụng, Thư Linh cười đến hàm hậu:

“Hảo! ‘ tiểu ’ tự tiêm doanh linh động, lưu loát dễ đọc; ‘ vong ’ tự hàm súc dày nặng lịch sử cảm, cùng ta thân phận lẫn nhau giao ánh. Hai người kết hợp, có thể nói diệu tuyệt.”

Thư Linh:.....

Khoảng khắc, Thư Linh ý cười thối lui, sát khí càng tăng lên: “Muốn chết?”

Nguyệt Phạn run lập cập.

Nghe này ngữ khí, Thư Linh tuyệt đối là không nghĩ tiếp thu đi!

Này gian trong phòng di vật quá nhiều quá tạp, mấy người thương nghị lúc

sau, quyết định trước đơn giản sửa sang lại một phen, lại cất vào từng người túi trữ vật.

Ở Tạ Tinh Diêu an bài hạ, Thư Linh bắt đầu cấp tạp vật sử dụng hút bụi quyết.

Hắn thực khí.

Hắn ngăn chặn không được mà lại muốn giết người.

Như thế nào tà ám, tà niệm mọc lan tràn, không chuyện ác nào không làm, vô số người muốn được đến hắn lực lượng, dùng để đốt giết đánh cướp, làm xằng làm bậy.

Hiện giờ thật sự có người đem hắn sử dụng ——

Thư Linh yên lặng cúi đầu, nhìn về phía chồng chất như tiểu sơn tạp vật.

Đầu của hắn một cái nhiệm vụ, là thanh khiết quét tước.

Dùng hung lệ tàn nhẫn tà khí, thanh khiết quét tước.

Hắn muốn hỏi này hợp lý sao?

“Hút bụi quyết rửa sạch bụi đất thật đúng là hữu hiệu.”

Tạ Tinh Diêu dọn xong một đồng sách điển tịch, mặt lộ vẻ tò mò: “Có cái gì thuật pháp có thể dùng để sửa sang lại phòng sao?”

Thư Linh: “Ha hả.”

Thư Linh cười lạnh: “Trên đời vô dụng không xong pháp thuật, chỉ có sinh bất tận lười quỉ. Lại không phải tứ chi vô lực ——”

Hắn chuyện vừa chuyển: “Vô luận tạ tiên trưởng có phải hay không tứ chi vô lực, ta đều nguyện ý giúp người rửa sạch.”

Nguyệt Phạn:.....

Thật sự hảo liêm a người!

Tạ Tinh Diệu nhặt lên sách vở thực mau điệp ở bên nhau, bởi vì lại nhiều lại tạp, tốt nhất từ một cây dây thừng cố định, để tránh ở túi trữ vật tản ra.

“Ta ngẫm lại, dây thừng là ở ——”

Nàng thượng ở tìm kiếm túi trữ vật, bên cạnh người Thư Linh đột nhiên mở miệng: “Tạ tiên trưởng, ta nơi này có dây thừng.”

Hắn nói chuyện khi truyền đạt một cây cực dài cực tế bạch thừng, nhìn qua tài chất độc đáo, giá trị xa xỉ, chính ra bên ngoài chảy ra từng đợt từng đợt u quang.

Nguyệt Phạn tò mò: “Đây là cái gì?”

“Long tiêu chế thành dây thừng. Long tiêu kinh nghiệm dùng bền, tính dai thật tốt ——”

Nói đến một nửa, Thư Linh tươi cười rút đi, thật vất vả khôi phục một chút lý trí: “Phi! Mau trả lại cho ta! Long tiêu thiên kim khó cầu, không có khả năng dùng để bó thư đánh tạp sống, không có khả năng!”

Tạ Tinh Diệu đã dùng nó cột chắc một bó sách cổ.

Yến Hàn Lai sửa sang lại hảo giấy viết thư di thư: “Này đó đâu?”

“Quá mỏng quá nhiều, cũng thực dễ dàng tản ra.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Không bằng tìm cái hộp trang lên.”

“Hộp ta cũng có!”

Thư Linh vui rạo rức thấu tiến lên, hướng nàng trong tay lấp đầy một cái

hộp gỗ: “Đây là ngàn năm cây huyết rồng chế thành bảo bối, tạ tiên trưởng cứ việc dùng.”

Tạ Tinh Diệu nói thanh tạ, đem giấy viết thư ổn định vững chắc để vào trong đó.

“Không, không thể!”

Cưỡng chế lực tạm thời rút đi, Thư Linh khóe mắt muốn nứt ra: “Ta long huyết hộp, này đó phạm tục chi vật như thế nào xứng!”

“Như thế nào không xứng.”

Tạ Tinh Diệu nhìn hẩn liếc mắt một cái: “Giấy viết thư là bọn họ cả đời cuối cùng lưu lại nói, ngàn năm long huyết mộc còn có thể lại trường, này đó tin không có khả năng lại có, thực trân quý.”

Nàng dừng một chút, đáy mắt ám quang phút chốc động: “Tiểu vong, người có phải hay không không thích chúng ta cái này đội ngũ nha?”

Tê.

Mạc danh quen thuộc cảm thẳng nhảy đỉnh đầu, Nguyệt Phạn trong lòng chuông cảnh báo xao vang, thẳng thấn phía sau lưng.

Hừ.

Thư Linh một tiếng cười lạnh, vấn đề này đáp án không cần phải nói nói, tất cả mọi người hiểu.

“Kỳ thật chúng ta đều thực coi trọng người —— người xem, người là Kim Đan tu vi, thực lực so với chúng ta cường đến nhiều, ngay cả thanh khiết sửa sang lại, hiệu suất cũng là tối cao.”

Tạ Tinh Diệu thành thật với nhau: “Chúng ta tuổi nhẹ, tu vi không cao, kinh nghiệm cũng không phong phú, là một cái không thành thực tuổi trẻ đoàn đội. Người cho chúng ta làm sự, ta tất cả đều xem ở trong mắt, người là đoàn đội công thần, chúng ta đến tột cùng có thể hay không đi đến trong thành, tương lai vẫn là muốn dựa người.”

Này, đây là ——

Nguyệt Phạm ngộ.

Này rõ ràng là trong truyền thuyết vô lượng lão bản họa bánh nướng lớn!

Tạ Tinh Diệu thở dài: “Người tâm tính như thế chi cao, chẳng lẽ cam tâm tình nguyện khuất cư ở đình hóng gió sao?”

Nghe được này câu, từ đầu đến cuối thập phần táo bạo Thư Linh, rốt cuộc lộ ra hoảng hốt chi sắc: “Ta…….”

Tạ Tinh Diệu nhìn hẩn hai mắt: “Ta biết, người không cam lòng. Đây cũng là ta thường thức người, tín nhiệm người, làm người gia nhập chúng ta nguyên nhân.”

Thư Linh sửng sốt: “Là, phải không?”

Nguyên lai nàng là xuất phát từ thường thức chi ý.

Nàng như thế tín nhiệm hẩn, chính mình lại không chút nào cảm kích, có phải hay không……

Không đúng.

Hẩn tuyệt không có thể thượng nữ nhân này đương, này nhất định là nói dối!

“Thử nghĩ một chút, nếu người có thể giúp chúng ta lật đổ lưu li tháp, đến lúc đó toàn bộ tiểu thế giới tà ám đều phải đối với người cúi đầu xưng thần.”

Tạ Tinh Diệu tự tự nhẹ nhàng chậm chạp, thanh thanh lọt vào tai: “Tên của người đem bị chúng nó ghi khắc, được cứu trợ vô tội bái tánh đối với người cảm động đến rơi nước mắt, người phong cảnh vô hai, tất cả mọi người sẽ biết vong linh chi thư.”

Họa bánh nướng lớn, tức dùng hư vô mờ mịt tốt đẹp tiền cảnh trấn an công nhân, làm công nhân đánh mất máu gà, vì lý tưởng mà phấn đấu.

Bánh nướng lớn một người tiếp một người hướng trong miệng tắc, thuần phác thành thật tà ám bị căng đến có chút ngốc.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, này bánh, ăn lên thật hương.

Nghĩ như vậy tới, nàng tựa hồ..... Cũng không có đối hấn làm ra cỡ nào quá mức sự tình.

Tạ Tinh Diệu, có lẽ không hấn trong tưởng tượng như vậy kém.

“Không tích nửa bước, vô cứ thế ngàn dặm. Hôm nay điểm tích tích lũy, là vì ngày mai thành công. Cùng lý, người xưng bá cửu trọng lưu li tháp con đường, cũng sẽ không một lần là xong.”

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ hấn đầu vai: “Không có đáng xấu hổ công tác, chỉ có đáng xấu hổ công tác thái độ —— cho dù là trước mắt thanh khiết sửa sang lại, cũng là vì người ngày sau phê bình con đường một bước nhỏ, không cần khinh thường nó, muốn toàn tâm toàn ý làm tốt nó.”

Tạ Tinh Diệu: “Ta biết người đều không phải là ngu xuẩn thích giết chóc hạng người, hảo hảo ngấm lại lời nói của ta, cũng ngấm lại người nên làm sự, hảo sao?”

Nguyệt Phạn:.....

Người thật sự hảo nhà tư bản a!!!

Tạ Tinh Diệu tắc bánh kết thúc, thuận lợi xuống sân khấu.

Áo đen nam nhân một mình ngồi trên góc, trước người là tiểu sơn quần áo pháp khí, phía sau một sợi gió lạnh phất quá, gợi lên hấn hấn độn phát.

Bi thương.

Trừ bỏ bi thương, vẫn là bi thương.

Vô cùng tận bi thương chi ý tỏa khắp mà ra, áp cong vị này Kim Đan tà ám eo.

Giờ phút này hấn câu lữ ngồi ở tại chỗ, không có động tĩnh.

Giống một cây bị áp bức sạch sẽ rau hẹ.

Nguyệt Phạn thử tính tiến lên một bước: “Người..... Còn hảo đi?”

Sau một lúc lâu trầm mặc.

Đương áo đen nam nhân ngẩng đầu duỗi mi, thật lâu trầm tịch trong hai mắt, bốc cháy lên một thốc kiên nghị ánh lửa.

“Hôm nay điểm tích tích lũy, là vì ngày mai thành công.”

Thư Linh nắm tay, nhúu mày, trong tay tà khí gắn kết, đồng thời thi triển ra ba đạo hút bụi quyết: “Còn có yêu cầu rửa sạch đồ vật sao? Đừng khách khí, cứ việc tới.”

Nguyệt Phạn:.....

Thật thành người làm công.

Tiểu vong, người thanh tỉnh một chút a tiểu vong!

Chapter 69

Đem tiểu lâu lẳng tán pháp khí từng cái thu vào túi trữ vật, Tạ Tinh Điều trường hu một hơi, gõ gõ chua xót xương bả vai.

Theo Tước Tri lời nói, thành chủ tu vi bay nhanh tăng tiến đã có mấy chục thượng trăm năm. Cũng tức là nói, từ xa xa trăm năm trước khởi, hẳn liền bắt đầu đem vô tội người kéo vào cửu trọng lưu li tháp.

Trăm năm qua đi, không biết có bao nhiêu điều tánh mạng ngã xuống ở chỗ này.

Tiểu lâu trung di vật có tân có cũ, bị tùy ý ném ở các nơi góc, tuyệt đại đa số che kín tro bụi, hiện ra xám xịt cổ xưa chi mạo.

Quần áo không ít nhiễm huyết, pháp khí tổn hại nơi chốn, chỉ cần nhìn thượng liếc mắt một cái, là có thể tưởng tượng ra năm đó cảnh tượng dữ dội thảm thiết.

Đến nỗi bị viết trên giấy di ngôn.....

Sửa sang lại hảo ngàn năm long huyết trong hộp trưng thờ giấy trang, Tạ Tinh Điều khép lại cái nắp, đầu ngón tay lạnh cả người.

Rất nhiều câu chữ ở hấp tập dưới viết thành, chín thành là cùng người nhà từ biệt.

Cũng có chỉ tới kịp viết xuống một hai chữ, ngay sau đó đột nhiên im bất, chữ viết qua loa hỗn độn, bị máu tươi vụng ra bao quanh màu đen.

Cửu trọng lưu li tháp nội tiểu thế giới không thấy thiên nhật, cùng Tu chân giới cách khó có thể vượt qua lạch trời.

Bọn họ cầu sinh không đường, tìm không thấy chạy trốn hy vọng, cuối cùng lặng yên không một tiếng động chết ở loại địa phương này, vô luận người nhà cũng hoặc ái nhân, đều sẽ không biết được mảy may.

Nếu không phải Nguyệt Phạn phát hiện này chỗ tiểu lâu, trong lâu di vật vĩnh viễn sẽ không làm người biết.

Niệm cập tại đây, Tạ Tinh Diệu thầm than một tiếng, đem hộp gỗ thật cẩn thận bỏ vào túi trữ vật.

“Cửu trọng lưu li trong tháp ngộ hại nhiều người như vậy, Mục U không những không bị vấn tội, cư nhiên còn có thể lên làm thành chủ.”

Nguyệt Phạn nhíu mày: “Thật sự châm chọc.”

“Bởi vì cửu trọng lưu li trong tháp cất giấu tiên cốt, có thể áp đi tà khí đi.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Huống chi hấn thiết hạ một cái như thế bí ẩn tiểu thế giới, trừ bỏ bị nhốt ở trong tháp người, sẽ không có ai biết nơi này đã xảy ra cái gì.”

Nàng nói trong lòng vừa động, xem một cái trong một góc Thư Linh: “Tiểu vong, U đồ trải rộng những cái đó tấm bia đá..... Là người phương nào viết?”

“Tấm bia đá? Cái gì tấm bia đá?”

Áo đen nam nhân bỗng ở hự hự trọng dụng hút bụi quyết, nghe tiếng quay đầu lại, lộ ra bừng tỉnh đại ngộ thần sắc: “Người nói những cái đó có khắc xiêu xiêu vẹo vẹo quỷ vẽ bùa cục đá? Hẳn là ngoại lai Nhân tộc cùng yêu ma viết xuống, rốt cuộc chúng ta tà ám cơ bản đều không ——”

Hắn không hề giữ lại nói hơn phân nửa, nguyện vọng chi lực dần dần hạ thấp, lý trí rốt cuộc chiếm cứ thượng phong, dư lại ngôn ngữ đột nhiên im bật, lạnh mặt không hề mở miệng.

Nguyệt Phạn lòng hiếu kỳ bị câu đến lão cao: “Đều không cái gì?”

Tạ Tinh Diệu nhẹ mị hai mắt, như suy tư gì.

Trước nay đến nơi này, thấy những cái đó tấm bia đá khởi, nàng trong lòng liền vẫn luôn có cái nghi hoặc.

Tà ám hung tàn, thường thường lấy giết chóc làm vui thú.

Những cái đó tấm bia đá hiển nhiên là từng đạo chế ước bọn họ công xiềng, thông qua phân tích quy tắc, vì vô tội các bá tánh cung cấp sinh tồn đi xuống hy vọng.

Nếu nàng là tà ám chi nhất, chắc chắn không chút do dự đem tấm bia đá hủy diệt.

Mà chúng nó sở dĩ có thể giữ lại đến bây giờ.....

Tạ Tinh Diệu nhướng mày: “Nguyên lai các người không biết chữ.”

Bị chọc thủng.

Thư Linh nhĩ sau nóng lên, oán hận cắn răng, trừng nàng liếc mắt một cái.

“Không biết chữ?”

Nguyệt Phạn không nghĩ ra: “Người không phải vong linh chi thư Thư Linh sao? Nếu không biết chữ, thấy thế nào hiểu thư thượng nguyện vọng?”

“Thông qua thần thức.”

Nam nhân lạnh giọng: “Ta cùng với vong linh chi thư thức hải tương liên,

chỉ cần dùng thần thức đảo qua thư thượng câu chữ, là có thể minh bạch hàm nghĩa.”

Tám bia đá không thuộc về vong linh chi thư một bộ phận, đối mặt trong thành khắp nơi đứng lặng văn bia, hấn vẫn cứ là thất học một cái.

Liền, không quá có văn hóa.

Đối với thích giết chóc thành tánh tà ám mà nói, cả đời chỉ cần theo đuổi tu vi cùng lực lượng tuyệt đối cường đại, chúng nó không quan tâm phong hoa tuyết nguyệt thơ từ ca phú, biết chữ cùng không cũng không quan trọng.

Không thành tưởng, chính là như vậy một cái nhìn như không chút nào thu hút nho nhỏ lỗ hồng, trở thành đem chúng nó gắt gao áp chế gông xiềng.

“Những cái đó bia đá, hay là viết cái gì?”

Thư Linh rốt cuộc ý thức được miêu nị, trong mắt sát ý càng đậm: “Khó trách tới gần vong linh chi thư người càng ngày càng ít.”

Hấn đã thật lâu chưa từng mê hoặc đến mới tinh hồn phách.

“Này đến đa tạ viết xuống tám bia đá tiền bối.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nói lên những cái đó tiền bối..... Tiểu vong, nhiều năm như vậy qua đi, người biết trong tháp có này đó may mắn còn tồn tại xuống dưới người sao?”

Thư Linh nhàn nhạt liếc nàng, mắt lộ ra khinh thường.

“May mắn còn tồn tại?”

Áo đen nam nhân trong tay bấm tay niệm thần chú, phát đi một kiện quần

áo thượng dơ bẩn tro bụi, trong mắt lại là lãnh lệ âm trầm: “Người cũng thấy rồi, cửu trọng lưu li tháp tà ám mọc thành cụm, vô luận Nhân tộc vẫn là yêu ma, chỉ cần bị nhốt ở chỗ này, liền chú định không đường thôi lui.”

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Các người tu vi nhiều lắm Luyện Khí cao giai, liền này thực lực, còn vọng tưởng có thể sát ra trùng vây?”

“Chúng ta chỉ là bị tiểu thế giới áp chế tu vi!”

Tạ Tinh Diệu bay nhanh phản bác: “Yến công tử chân thật tu vi đã đến Kim Đan, so người càng cường, rất lợi hại.”

Yến Hàn Lai nguyên bản thần sắc nhàn nhạt, không chút để ý, nghe vậy sùng mịch, bất động thanh sắc liếc nàng một chút.

“Nói cách khác,” Nguyệt Phạn thấp giọng, “Trong tháp người, vô cùng có khả năng toàn bộ ngộ hại.”

Này không phải cái tin tức tốt, trong lúc nhất thời lâu trung yên lặng, không khí có chút áp lực.

“Bất quá, nếu các tiên bối có thể nghĩ ra tổng kết quy tắc, khắc lên tấm bia đá biện pháp, nói không chừng cũng có thể tìm được sinh lộ.”

Một hồi lâu, Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng mở miệng: “Nếu hiện tại vẫn có người tồn tại, định sẽ không làm chính mình bị tà ám phát giác. U đồ to như vậy, chúng ta không ngại lại tìm xem.”

Nàng nói ngược mắt, lẳng lặng nhìn phía ngoài cửa sổ.

U đồ chia làm ngoại thành, khu náo nhiệt cùng nội thành, bọn họ đã là đi vào chợ cuối, sắp tiến vào nội thành.

Nội thành bên trong tà ám..... Chỉ biết càng nhiều càng cường.

*

Vong linh chi thư biết gì nói hết, thông qua nó, Tạ Tinh Diệu biết được không ít về Cửu Trọng Lưu Li Tháp tình báo.

Mỗi cái tà ám đều có cố định hoạt động phạm vi, trừ phi đặc thù tình huống, rất ít rời đi chính mình sống ở sào huyệt.

Cái này tiểu thế giới đã tồn tại trăm năm lâu. Tà ám không có kỷ ức, không biết vì sao mà sinh, trong đầu thời thời khắc khắc ghi khắc, chỉ có không ngừng giết chóc.

Cùng với tuần hoàn thành chủ Mục U chỉ thị, không thể gây thương tổn mấy may.

Tạ Tinh Diệu tỏ vẻ thực không hiểu: “Cửu Trọng Lưu Li Tháp là Mục U địa bàn, hắn chưa cho các người bất luận cái gì chỗ tốt, các người lại cam tâm tình nguyện vì hắn giữ nhà hộ viện. Tiểu vong, người đường đường một cái Kim Đan kỳ tà ám, không cảm thấy ghen ghét sao?”

Thư Linh nghe được ngẩn ngơ: “..... A?”

Cái này hắn thật không nghĩ tới.

Tự hắn ra đời khởi, “Không được làm trái thành chủ” ý niệm đã thật sâu cắm rễ với tâm, giờ phút này bị nàng như vậy một làm rõ ——

Đối nga.

Mục U đã cho hắn cái gì, có thể làm hắn như thế khẳng khẳng một mực?

“Người bị hắn lừa dối, tiểu vong.”

Tạ Tinh Diệu tức giận bất bình: “Hắn đem các người coi như tùy tâm sở dục áp bức người, được các người chỗ tốt, lại chưa từng nghĩ tới hồi báo, thật sự đáng giận.”

Nàng dứt lời ngưng thần: “Không giống ta. Đi theo ta, người một ngày nào đó có thể sừng sững ở cửu trọng lưu li tháp đỉnh, trở thành nơi đây số một chúa tể.”

Nguyệt Phạn:.....

Kết quả người cái gọi là “Hồi báo”, cũng chỉ là họa bánh nướng lớn a!

Lại đọc sách linh, tuy rằng vẫn là trước sau như một tảo bạo lạnh nhạt, so với phía trước, thần sắc lại nhiều ra một tia cực kỳ vi diệu dao động.

Cùng loại với một loại bùng tỉnh đại ngộ, một loại tránh thoát cũ thể giới khói mù, chạy về phía hoàn mỹ tâm sinh hoạt chờ mong.

Nguyệt Phạn:.....

Không cần ngộ đạo một ít kỳ kỳ quái quái sự tình a!

“Đúng rồi.”

Nguyệt Phạn yên lặng đem lực chú ý từ trên người hắn dịch khai, nhìn quanh một vòng chung quanh cảnh tượng: “Nếu muốn hút thực hồn phách, đại nhưng trực tiếp sử dụng nhiếp hồn thuật. Mục U mất công làm ra một cái tiểu thể giới, làm vô tội bá tánh ở bên trong nhận hết tra tấn, mục đích ở đâu?”

Yến Hàn Lai trầm giọng: “Tà thuật.”

Hắn đối tà ma ngoại đạo biết thật nhiều, trải qua như vậy một đoạn thời

gian tìm kiếm, đại khái minh bạch trong đó miêu nị.

“Tà pháp có thể hấp thu nhân tâm bên trong mặt trái cảm xúc, hiển tế hồn phách càng là thống khổ, thi thuật giả được đến thù lao cũng liền càng nhiều.”

Yến Hàn Lai nói: “Chính như Tú Thành yểm thuật, trước làm hồn phách đặt mình trong với tuyệt vọng chi cảnh, đem này tra tấn đến tâm thần toàn vô, lại nhất cử tiêu diệt sát —— kể từ đó, tiền lời lớn nhất.”

Như vậy không khỏi quá mức ác độc.

Nguyệt Phạn nghe được một trận ghê tởm, không chút nào che giấu chán ghét chi sắc.

Tạ Tinh Diệu suy tư một lát, nhìn về phía Thư Linh: “Người đã tới nội thành sao?”

Người này dọc theo đường đi hỏi cái này hỏi kia ríu rít, cơ hồ đem hần biết đến tin tức ép cái không còn một mảnh.

Thư Linh lòng tràn đầy bức bối, chỉ cảm thấy khuất nhục phần uất lại ủy khuất, không nghĩ phản ứng nàng.

Nề hà nguyện vọng cưỡng bách hần mở miệng: “Đã tới một lần. Tạ tiên trưởng chớ có sợ hãi, nội thành tà ám mạnh nhất bất quá Kim Đan, có ta ở đây, định có thể hộ người chu toàn.”

Tiếng nói vừa dứt, một bên Yến Hàn Lai phát ra khinh thường cười lạnh.

Bị cười nhạo, đáng giận.

Chính miệng nói ra như thế không biết xấu hổ nói, nếu không phải vì bảo trì

phong độ, hấn cũng tưởng hung hăng phiến chính mình mấy cái cái tát.

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Kim Đan kỳ tà ám số lượng nhiều sao?”

“Kim Đan chỉ có mấy cái, nơi này phần lớn là Trúc Cơ cao giai.”

Thư Linh thành thật trả lời: “Chẳng qua so với ngoại thành, nội thành tà ám số lượng càng nhiều. Bởi vì ba vị tiên trưởng đều bị đè ép tu vi, ta đề nghị tận lực không cần cùng chúng nó phát sinh chính diện va chạm, nếu không động tĩnh quá vang, đem đưa tới càng nhiều tà ám vây công.”

Phi.

Một câu nói xong, lý trí lại một lần chiếm cứ thượng phong, áo đen nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, mắt lộ ra hung quang: “Chính là muốn chính diện xung đột! Ta đường đường một cái Kim Đan, chẳng lẽ còn muốn sợ chúng nó không thành! Đánh, cho ta hung hăng đánh!”

“Nói,” Nguyệt Phạn nhỏ giọng, “Vị này lão huynh, như thế nào cùng tiêm máu gà dượng như không bình thường.”

Tạ Tinh Diêu: “..... Khả năng tốt ích với công nhân kích lệ chính sách?”

Nội thành gác cao san sát, ảm ảnh lay động, sương mù càng đậm.

Tà khí kéo dài không tiêu tan, đè ở ngực giống như bàn thạch, Tạ Tinh Diêu cho chính mình ám tiếp theo cái Thanh Tâm Quyết, ánh mắt đi phía trước, trông thấy một khối tấm bia đá.

Có tấm bia đá, thuyết minh phụ cận tất có một cái bồi hồi tà ám.

□ tà ám danh: Dao quỷ □

□ đôi tay toàn vì trường đao, sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, trời

sinh tính tàn bạo đa nghi, ước Kim Đan sơ giai tu vi. □

□ một. Kinh quan sát, tay chân, hàm răng, tóc đều nhưng hóa thành lưỡi dao, một khi cùng chi tiếp xúc gần gũi, đem bị nháy mắt sát. □

Phi thường ngắn gọn giới thiệu, nhưng mà không khó coi ra, đây là cái triệt triệt để để hình người binh khí ——

Vứt bỏ hoa hòe loè loẹt rất nhiều quy tắc, chỉ cần cùng hấn tiếp cận, liền nhất định khó thoát vừa chết.

Cơ hồ là điện quang thạch hỏa, một đạo uy áp âm âm tới.

Vô cùng tận sát ý lãnh nếu sương lạnh, Tạ Tinh Diệu trong lòng biết không ổn, nín thở nâng lên mí mắt, trông thấy cách đó không xa bóng ma hạ thon dài bóng người.

Chính như tấm bia đá lời nói, người nọ sinh có một bộ sống mái mạc biện gương mặt, toàn thân không hề huyết sắc, không giống người sống, càng giống giấy trát trong tiệm âm trầm thú bông.

Mà lý nên sinh có cánh tay địa phương, chính trực thẳng dựng hai thanh trường đao.

Một cái Kim Đan kỳ tà ám.

Thư Linh âm thâm cười lạnh.

Này chỉ tà ám hiển nhiên khó đối phó, chỉ hy vọng nó sát chiêu càng tàn nhẫn càng tốt, kể từ đó, Tạ Tinh Diệu nhất định vô pháp chạy thoát.

Chờ nàng đã chết, hấn là có thể trọng hoạch tự do.

Mắt thấy đao quỷ bên người tà khí hội tụ, ngưng làm một phen đem lẳng

không đen nhánh lưỡi đao.

Thư Linh trong lòng hân hoan, nhin không được giơ lên khoe miệng.

Không sai, chính là như vậy, tới, dùng ra người phải giết tuyệt chiêu!

Hắn cười đến vui sướng khi người gặp họa, nhưng mà trăm triệu sẽ không nghĩ đến, chính mình tươi cười sẽ đột nhiên đọng lại ở bên môi.

—— lưỡi đao chợt khởi cùng thời khắc đó, áo đen nam nhân lập tức nhảy lên, thẳng ngơ ngác nhằm phía Tạ Tinh Diệu trước người: “Tạ tiên trưởng chớ sợ, ta tới!”

Thư Linh:.....

Thư Linh: Thảo!!!

Nhưng thấy Thư Linh dường như một cái cao tốc vận động hình người cần gạt nước, tả hữu xê dịch gian, thành thạo tiếp được đạo đạo ánh đao, chọc đến thanh quang sái lặc đầy đất.

Đao quỷ không dự đoán được này đoàn người trung lại có này chờ cao thủ, thu liễm khởi tản mạn chi sắc.

Xem kia áo đen nam nhân thân thủ, tu vi đã đến Kim Đan.

Nhưng mà xem này tư thái, bất quá là mấy người bên trong tay đám tiểu đệ.

U đồ lấy cường giả vi tôn, chỉ có phát ra từ nội tâm sợ hãi cùng kính nể, mới có thể làm một con tà ám cam tâm tình nguyện mà đi theo.

Áo đen nam nhân thực lực như thế cường hãn, lại phải đối kia hồng y cô nương tất cung tất kính.....

Nàng là người nào?

Đao quỷ ngưng thần tìm kiếm, chỉ cảm nhận được bé nhỏ không đáng kể vài giờ linh lực.

Trúc Cơ..... Không đúng, Luyện Khí?

Kim Đan kỳ tà ám, sẽ đổi một cái Luyện Khí tiểu cô nương cúi đầu xưng thần?

Này không hề logic.

Đao quỷ diện sắc càng thêm trầm ngưng, một cái phỏng đoán ở trong lòng hần dần dần hiện lên:

Hồng y cô nương tu vi xa ở hần phía trên, Luyện Khí chỉ là nàng nguy trang, một khi hần tùy tiện tiến lên, vậy nguy hiểm.

Cách đó không xa đầu đường, Tạ Tinh Diệu đồng dạng lo lắng đề phòng.

[sẽ không đánh lên đến đây đi? Nơi này nơi chốn là tà ám, một khi quấy nhiễu chúng nó, chúng ta phải bỏ mạng thiên nhai.]

Nguyệt Phạn thời khắc bảo trì cảnh giác: [bất quá..... Đao quỷ vì cái gì bỗng nhiên dừng lại tiến công?]

Yến Hàn Lai: [U đồ lấy cường giả vi tôn, Thư Linh gắt gao đem người bảo vệ, đao quỷ nghĩ làm thực lực của người xa ở chúng nó phía trên, không dám dễ dàng động thủ.]

Một ngữ lạc tất, Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn đều là bưng tỉnh đại ngộ

——

Công cụ người, cư nhiên còn có thể như vậy dùng.

Thư Linh:.....

Thư Linh đê vô số lần nghiêng răng nghiêng lợi: “Các người! Đừng nghĩ!

Đánh ta chủ ý!”

Bất quá chớp mắt, áo đen nam nhân rút kiếm mà ra: “Tạ tiên trưởng, người là ta trong cuộc đời nhất sùng kính người, này chờ tà vật, ta định sẽ không làm nó bắn đôi mắt của người!”

..... Đây là kiểu gì lệnh người cuồng khởi nổi da gà lời kịch, vong linh chi thư cư nhiên hảo này một ngum sao!

Tạ Tinh Diệu biểu tình nhàn nhạt: “Hảo.”

..... Người này võ dựa, đã bắt đầu làm bộ thế ngoại cao nhân đúng không! Quả nhiên, đao quỷ diện sắc càng trầm, đã có hậu lui chi thế.

Hiệu quả.

Tạ Tinh Diệu như trút được gánh nặng, thả lỏng nắm chặt hữu quyền.

Thư Linh tu vi lược cao hơn đao quỷ, nếu chính diện đối thượng, sẽ không chiến bại.

Nhưng mà như vậy gần nhất, càng nhiều tà ám chen chúc tới, bọn họ tình cảnh chỉ biết càng thêm xấu hổ.

Hiện giờ biện pháp tốt nhất đó là cáo mượn oai hùm, trình diễn vừa ra không có gì tự tin không thành kế, làm đao quỷ tin tưởng vững chắc nàng là cái tuyệt thế cao nhân, trêu chọc không được.

Nhìn dáng vẻ hiệu quả không tồi.

Đoàn đội, quả nhiên cần phải có một cái có thể giữ thể diện ưu tú công

nhân.

Trong lòng áp lực cảm giác dần dần tan đi, Tạ Tinh Diêu nhìn đao quỷ từng bước lui về phía sau, đang muốn tung hạ toàn bộ đề phòng, lơ đãng mà, ngó thấy lại một đạo bóng dáng.

Thình lình xảy ra, lại giống như đã từng quen biết bóng dáng.

Nhưng thấy ám ảnh đổ xuống, mặt xám như tro tàn nữ nhân sâu kín đứng ở trường nhai cuối, đầy đầu tóc dài hỗn độn bất kham, đuôi rắn tê tê rung động.

Không, không thể nào.

Bị nàng quan ăn cơm người chi phòng..... Xà nữ?

Trường hợp một lần thập phần xấu hổ thả kinh tung.

Xà nữ bị thực người chi phòng tra tấn đến không nhẹ, toàn thân vết máu trải rộng.

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau một sát, nữ nhân khóe miệng liệt hướng bên tai, nhân hưng phấn mà run rẩy không ngừng: “Tìm được người..... Nho nhỏ một cái Luyện Khí, dám như thế đối ta, ta muốn, ta muốn giết người!”

Luyện Khí.

Chuồn êm trung đao quỷ mờ mịt sửng sốt, dừng lại động tác.

Ân ——?

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu miễn cưỡng câu ra một cái mỉm cười: “Luyện..... Khí? Vị đạo hữu này, ta đều không phải là Luyện Khí tu vi, người có phải hay không

nhận sai người.”

Tạ Tinh Diệu nảo tể bào nỗ mạnh, hướng về Yến Hàn Lai bên cạnh người tới gần một bước: “Ta hiểu được, người định là gặp gỡ ta kia không nên thân song bào thai muội muội! Nàng trời sinh tính bất hảo, ta cũng rất là đau đầu ——”

Tạ Tinh Diệu nghĩ chính từ nghiêm, ta mắng ta chính mình: “Có thể nào đối đạo hữu người như vậy phong tư yếu điệu thực lực mạnh mẽ mỹ nhân ra tay đâu? Thật sự đáng giận đến cực điểm!”

Xà nữ cười lạnh, cũng không tin nàng: “Kia nàng người đâu?”

Một sát trầm mặc.

Tạ Tinh Diệu thực mau mắt lộ ra bi u: “Liền ở một canh giờ phía trước, nàng bị giáo yêu quán thân, bất hạnh đã chết.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, lại nghe phía sau lại một đạo hừ cười: “Phải không?”

Tạ Tinh Diệu:.....

Xong. Trúng.

Thường ở bờ sông đi, nào có không ướt giày; thường dùng dao thao tác, có thể nào không lật xe.

Tạ Tinh Diệu yên lặng quay đầu lại, thấy nàng kia chết đi muội muội.

—— nữ hài cười như không cười lập với dưới tàng cây, mà nàng phía sau, gắt gao đi theo mệnh mệnh cuộn cuộn mấy chục thước trăm cái giáo yêu.

Trường hợp dị thường kinh hãi, càng hơn một thai bách bảo.

Giảo yêu trả thù tâm cực cường, bị giết đến càng nhiều, đuổi giết nàng cũng liên càng nhiều.

Không hề nghi ngờ, miêu nữ sát điên rồi.

Cũng khí điên rồi.

“Đã lâu không thấy.”

Hồng y chi nữ giận dữ cười dữ tợn, gần từng chữ một: “Nghe nói người gặp người liền nói ta đã chết..... Ta thân ái tỷ tỷ?”

Chapter 70

Đại nguy cơ sự kiện.

Đao quý, xà yêu cùng hồng y chi nữ giống như sài lang hổ báo, trong lúc nhất thời phá hồng tam phương đường đi, tam trọng uy áp đồng thời vọt tới, lôi cuốn vô tận sát khí.

Huống chi, trong một góc còn có thượng trăm cái mắt lộ ra hung quang giảo yêu.

Ra tới hỗn, sớm hay muộn muốn còn.

Tạ Tinh Diệu lại hướng Yên Hàn Lai bên cạnh người tới gần một chút, kiệt lực bảo trì mỉm cười.

Mới vừa rồi hồng y nữ hài nói chuyện, nghiêng răng nghiêng lợi mà dùng hỏi câu.

Căn cứ quy tắc, cần thiết dùng lời nói thật trả lời nàng.

“Đệ nhất, ta không phải người thân ái tỷ tỷ. Đệ nhị, ta cũng không có gặp người liền nói người đã chết, vừa mới đây là đầu một hồi.”

Nàng xảo diệu tránh đi sở hữu bấy rập, nói cười mỉa một chút: “Trừ cái này ra, ta chỉ nói qua người thân hoạn bệnh nặng, không sống được bao lâu.”

Nguyệt Phạn còn không có loát rõ ràng trạng huống: “Này, này tình huống như thế nào?”

Tà ám chi gian không can thiệp chuyện của nhau, liền hai chỉ đồng thời xuất hiện tình huống đều thập phần hiểm thấy.

Hiện giờ như vậy hỗn loạn cảnh tượng, mặc dù phóng nhãn khắp cả cửu

trọng lưu li thác, chỉ sợ cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đặt mình trong vó tà ám bao quanh vây quanh hạ, bọn họ dường như bị đàn thú mơ ước sơn dương.

Một hồi lâu, giận không thể át xà nữ rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

“Đem ta quan tiền kia tòa nhà ở, hại ta mình đầy thương tích, cho dù ta mọi cách cầu cứu cũng không chút nào để ý tới.....”

Đuôi rắn thật mạnh đảo qua mặt đất, phát ra một đạo chói tai ong thanh, nữ nhân cả người run rẩy, tàn nhẫn thanh lên án: “Ta giết ngươi, ngươi hỗn đản này!”

Theo sát sau đó, sắc mặt âm trầm vấy đỏ tiểu hài tử lạnh giọng một xuy.

“Cùng ngươi nam nhân hợp nhau hỏa tới khi dễ ta, bịa đặt ta bệnh đậu mùa ho lao đầu óc không bình thường, cư nhiên còn ——”

Hồng y chi nữ tức giận đến run rẩy: “Cư nhiên còn họa thủy đông dẫn, làm ta bị này đàn quỷ đồ vật đuổi giết, ta giết ngươi, ngươi hỗn đản này!”

Nàng bỗng không tính toán tới.

Yến Hàn Lai lệ khí quá nặng, cho nàng để lại không nhẹ bóng ma tâm lý.

Nữ hài trong lòng nhút nhát, nề hà giáo yêu theo sát nàng không bỏ, sắp đem nàng bức điên.

Căm hận chi tâm quá mức mãnh liệt, cuối cùng chiến thắng sợ hãi.

Nàng cho dù chết, cũng muốn lôi kéo này hư nữ nhân đệm lưng.

Nàng tiếng nói vừa dứt, phía sau đi theo thượng trăm cái giáo yêu đồng thời lượng ra lợi trảo, lên án mạnh mẽ thanh hết đợt này đến đợt khác.

“Thiết kế hại ta tam thúc, ta giết ngươi, ngươi hỗn đản này!”

“Ngươi hỗn đản này!”

“Ngươi hỗn đản này!”

Trường hợp quá mức to lớn, một bên đao quỷ nào từng gặp qua loại này cảnh tượng, tuy rằng cũng không rõ ràng trong đó ân oán tình thù, nhưng thân là tà ám một viên, nó cảm thấy chính mình cần thiết cùng một chút đội hình.

“Nho nhỏ Luyện Khí còn tưởng giả vờ thành tuyệt thế cao thủ, đem ta chơi đến xoay quanh ——”

Đao quỷ thủ cánh tay vừa động, lưỡi đao chấn động, chiếu ra lăm lẹ hàn quang: “Ngươi hỗn đản này!”

Ngươi hỗn đản này.

Cỡ nào quen thuộc lời kịch, từng vô số lần ở trong lòng hấn hiện lên. Thư Linh nghe được cảm xúc cuộn cuộn, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Từ lúc chào đời tới nay đầu một hồi, hấn đối lưu li trong tháp cái khác tà ám, sinh ra người nhà giống nhau thân thiết cảm giác.

“Không sai.”

Áo đen nam nhân chấn thanh mở miệng: “Đùa bỡn ta, trêu chọc ta, ép không ta giá trị, đem ta làm như nô lệ sử dụng ——”

Đáng tiếc, hấn không có thể nói ra kia bốn chữ.

Chỉ một cái chớp mắt, nguyên lực phát tác, Thư Linh đột nhiên ngược mắt, trong mắt hình như có đầy sao lập loè: “Tạ tiên trưởng, ta còn muốn càng

nhiều càng nhiều.”

Nguyệt Phạn:.....

Người hảo hán thái a!

Thanh thanh lên án không dứt bên tai, Nguyệt Phạn nhìn nhìn, nheo mắt.

Này bốn hán là cứu tử nhất sinh trong lúc nguy cấp, nhưng là đi.....

Không biết như thế nào, nàng từ này đó tà ám trong giọng nói, cứ nhiên nghe ra vài phần đáng thương cùng ủy khuất.

Lại xem Tạ Tinh Diêu, nào vẫn là cái gì sơn dương vô tội người bị hại, nghiêm nhiên một cái làm nhiều việc ác, sự thành lúc sau cất bước liền chạy nhân tra, giờ này ngày này tao ngộ hết thầy, tất cả đều là báo ứng.

Nguyệt Phạn:.....

Phía chính mình tiểu sư muội, làm nhiều việc ác lại như thế nào, chỉ có thể che chở bái.

Diêu Diêu muốn ngã thế cục sắp hỏng mất, Nguyệt Phạn bất động thanh sắc về phía trước một bước, đem Tạ Tinh Diêu hộ ở sau người.

“Các người tính toán cứng đối cứng?”

Thư Linh mọi nơi nhìn quanh, thực mau làm ra phán đoán: “Ta không kiên nghị trực tiếp động thủ. Tạ tiên trưởng người xem, này mấy chỉ tà ám nói rõ là phương hướng người trả thù, thuần một sắc muốn lấy người cầu..... A không, tánh mạng, nếu cùng chúng nó đối thượng, rất là nguy hiểm.”

“Kia hán là làm sao bây giờ?”

Nguyệt Phạn nhỏ giọng: “Tổng không thể lại diễn vừa ra cầu huyết kịch đi.”

Cầu huyết kích tất nhiên không thể thực hiện được.

Bọn họ trước vài lần sờ dĩ có thể lừa dối quá quan, là bởi vì ăn dưa quần chúng tất cả đều là bình dân bá tánh, bầu không khí cũng tương đối nhẹ nhàng.

Quảng đại nhân dân quần chúng đối cầu huyết chuyện xưa nhất thích nghe ngóng, chỉ cần có dưa ăn, bọn họ là có thể sinh ra vô cùng kiên nhẫn.

Nhưng tà ám bất đồng.

Này mấy chỉ tà ám thế tới rào rạt, một lòng chỉ nghĩ diệt trừ cho sáng khoái, sẽ không để ý tiền căn hậu quả. Nếu có ai ý nghĩ kỳ lạ cho chúng nó kể chuyện xưa, chỉ sợ đệ nhị câu nói còn không có xuất khẩu, liền đã mất đi tính mạng.

Đến nỗi họa bánh nướng lớn phát triển công nhân, liền càng không có thể. Đau đầu.

Một mảnh lặng im gian, Yến Hàn Lai bỗng nhiên truyền âm: [ta có một kế.]

Tạ Tinh Diệu liếc hẩn một cái.

Yến Hàn Lai sườn mặt bị bóng đêm mờ hồ hơn phân nửa, cùng nàng đối diện khi hàng mi dài run lên, ngữ điệu nhàn nhạt:

[tà ám cùng yêu ma bản tính tương đồng, đối với để ý chi vật, chiếm hữu dục cực cường, không muốn người khác xâm nhiễm.]

Tạ Tinh Diệu lập tức minh bạch hẩn ý tứ: [chúng ta có thể lợi dụng điểm này, làm cho bọn họ đánh lên tới.]

Nguyệt Phạn có chút chần chờ: [có thể được không? Nếu là bọn họ một

ủng dụng lên làm sao bây giờ?]

[người nghe qua cái kia cấp con khỉ phân chuối chuyện xưa sao?]

Tạ Tinh Diệu lược làm suy nghĩ, cắt đứt cùng Yến Hàn Lai truyền âm, chỉ cùng Nguyệt Phạn nói nhỏ: [ba con con khỉ hai căn chuối, ở không tách ra chuối tiền đề hạ, mặc kệ chăn nuôi viên như thế nào phân, đều sẽ đưa tới con khỉ bất mãn.]

Nàng hảo tâm tình mà cười cười, ánh mắt phút chốc động: [loại này thời điểm, chỉ cần nói cho chúng nó: Con khỉ bên trong đem triển khai một hồi quyết đấu, duy nhất người thắng mới có thể ăn đến hai căn chuối ——]

Nguyệt Phạn: [cứ như vậy, con khỉ liền sẽ lẫn nhau cừu thị, cho nhau coi làm địch nhân, bất chấp oán hận chăn nuôi viên!]

[không sai.]

Tạ Tinh Diệu gật đầu: [đem giai cấp mâu thuẫn thành công chuyển hóa vì giai cấp bên trong chi gian mâu thuẫn, đã có thể dời đi thù hận, lại có thể kích phát con khỉ nhóm lớn nhất trình độ sức sống, làm chúng nó đấu đến càng hung ác hơn, một công đôi việc.]

Nàng truyền âm kết thúc, không quên nhìn về phía Yến Hàn Lai: “Có thể nghĩ ra như thế ác độc phương pháp, không hổ là Yến công tử.”

Nguyệt Phạn:.....

Mạch não cư nhiên đụng vào một khối đi, liền tà ám đều có thể áp bức, các người hai cái đều hảo nhà tư bản a!

Càng vì bất hạnh một chút là, nàng thân là một cái nguyên bản còn tính

bình thường người đứng xem, giờ phút này nhìn kia mấy chỉ như hổ rình mồi tà ám, trong lòng trừ bỏ đồng tình, còn ẩn ẩn sinh ra một chút thỏa mãn.

—— cùng loại với nhà tư bản đem rau hẹ áp bức đến sạch sẽ, xong việc về sau thanh thoi thanh thoi hưởng thanh phúc cái loại này thỏa mãn.

Thật hương.

Mấy người thương thảo hết sức, bên kia hồng y nữ hài còn ở lên án: “Rất rất tâm địa, ác độc đến cực điểm..... Còn có người!”

Nàng nói nhịu mảy, trừng hướng Yến Hàn Lai: “Người không dám làm nàng biết đúng hay không? Kỳ thật ở khi đó, người căn bản không có ——”
Yến Hàn Lai không để lại cho nàng đem nói cho hết lời thời gian.

Thanh y thiếu niên lệ khí đầu sinh, sát chiêu lăng không dựng lên, lập tức ngăn lại một đạo đánh bất ngờ, thuận thế công hướng miêu nữ.

Nữ hài phát ra miêu ô đau hô, hấn không hề thương hương tiếc ngọc chi tâm, thần sắc như thường, hướng tới Tạ Tinh Diệu đệ đi một ánh mắt.

Ý tứ là chuẩn bị ổn thỏa.

“Muốn giết ta?”

Tạ Tinh Diệu ở trong lòng chuẩn bị tốt tìm từ, dương môi cười: “Làm ta nhìn xem..... Một cái suất nữa bị ta phản giết thủ hạ bại tướng, một cái bị Yến công tử đánh đến chạy trời chết tiểu hài tử, một cái đầu óc trống trơn, bị dăm ba câu đã lừa gạt đi ngu xuẩn, lấy vài vị thực lực, nếu muốn lấy ta cái đầu trên cổ, chỉ sợ còn kém xa lắm đi.”

Nàng nói một đống, ánh mắt dờn về phía rậm rạp một đoàn giảo yêu.

Thiếu nữ ngữ khí khinh miệt, âm cuối ngậm ra một tia cực đậm cười nhạt, trên mặt cũng là mang theo ý cười, khóe môi nhẹ cong, tùy ý lại trương dương: “Nga, còn có giảo yêu.”

Tạ Tinh Diệu hoãn thanh nói: “Các người đã tụ tập mấy chục thượng trăm cái, cư nhiên còn không thể xử lý một cái hồng y nữ hài, dứt khoát sửa cái tên, kêu ‘tiểu hài tử bảo mẫu’ đi —— xem các người bồi nàng mãi thành chạy, còn rất tận chức tận trách.”

Hai đoạn lời nói, tinh chuẩn không có làm bắn phá ở đây sở hữu tà ám.

Giọng nói rơi xuống, bát phương sát khí nổi lên.

Tạ Tinh Diệu cười đến không kiêng nể gì, kỳ thật khẩn trương đến lợi hại, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Nàng nơm nớp lo sợ phóng xong tàn nhẫn lời nói, áp xuống trong lòng thấp thỏm, âm thầm truyền âm: [đại gia, chuẩn bị lưu.]

“Người này ——”

Xà nữ đầu tiên lượng ra lợi trào, sát khí tất lộ: “Người hỗn đản này!”

Xem ra cửu trọng lưu li trong tháp tà ám, đích xác phi thường thuần phác thành thật.

Tiếng mắng liên tiếp không dứt, lặn qua lộn lại, trốn không thoát một cái “Hỗn đản”.

Xà nữ thân hình cực nhanh, tạt quang sậu ảnh nhảy lên nóc nhà, xà lân tối tăm, bị ma trời sản xuất đao phong lãnh quang.

Yến Hàn Lai bấm tay niệm thần chú chặn lại đạo thứ nhất sát khí, Tạ Tinh Diêu không chút do dự, lấy ra mấy trương chạy nhanh phù: “Chạy!”

“Tạ tiên trưởng đi mau, ta lưu tại nơi đây cản phía sau!”

Thư Linh rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn phía nghênh diện mà đến vài tên yêu ma:

“Bất quá một đám món lòng, dám can đảm mơ ước tạ tiên trưởng tánh mạng. Đều là phế vật, hôm nay các người ai đều không thể thực hiện được!”

Thư Linh:.....

Cái gì Tạ Tinh Diêu cái gì vong linh chi thư cái gì cửu trọng lưu li tháp, toàn bộ hủy diệt đi!!!

Vong linh chi thư nguyên lực quá cường, hấn dù có mọi cách không muốn, cũng chỉ có thể thẳng thắn đứng ở chiến trường trung ương.

Mắt thấy Tạ Tinh Diêu đám người bay nhanh rút lui, nam nhân mấy dực khí ra một ngụm lão huyết ——

Nháo ra lớn như vậy động tĩnh, chờ lát nữa chắc chắn có càng nhiều tà ám văn phong tới rồi, liền tính hấn có Kim Đan tu vi, đến lúc đó một cây chẳng chống vững nhà, bất tử cũng đến trọng thương.

Hai chân như bị gắt gao định tại chỗ, hấn tuyệt vọng đến cực điểm, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà, cánh tay bị người dùng lực lôi kéo.

“Người ngốc không ngốc a.”

Tạ Tinh Diêu chiết thân mà phản, lôi kéo hấn liền chạy: “Lưu tại nơi này, không muốn sống nữa sao?”

Tạ Tinh Diệu thấy hắn không đuổi kịp, thế nhưng ở cửa tử nhất sinh tuyệt cảnh, không màng nguy hiểm chạy trở về.

Thư Linh nhất thời sửng sốt, lại nghe nàng tiếp tục nói: “Tiểu vong, làm công cố nhiên quan trọng, nhưng nếu là không có tánh mạng, người còn như thế nào cho chúng ta bán mạng đâu?”

Thực hảo, vẫn là hắn quen thuộc vô lượng lão bản.

Mới vừa rồi xuất hiện kia một chút nho nhỏ cảm động, bị hoàn toàn áp đi trở về.

Tạ Tinh Diệu ở chạy nhanh phù dưới tác dụng tốc độ bay nhanh, nhưng mà xà nữ thực lực nàng lại rõ ràng bất quá, bất quá bao lâu, liền sẽ bị đuổi theo.

Vạn hạnh, đã chịu Thư Linh câu kia “Đều là phế vật” kích thích, hồng y nữ hài cùng đao quỷ cũng song song có động tác.

Bóng đêm u ám, nuốt hết vắng lặng ma trời.

Tà khí lan tràn như nước, càng ngày càng nùng sương mù, thiếu nữ mảnh khảnh thân ảnh nhảy lên một tòa gác cao.

Tạ Tinh Diệu không quên tiếp tục trào phúng: “Liền trình độ loại này sao? Vốn dĩ đi, ta chỉ có một cái tánh mạng, không đủ cho các người chia đều, nhưng hiện tại xem ra, một cái tánh mạng còn tính nhiều —— rốt cuộc ai cũng vô pháp lấy đi, thật là phế vật.”

Nàng ý cười càng đậm: “Bất quá theo ta thấy tới, liền tính thực sự có ai có thể giết ta, hắn là chỉ có đao quỷ đi. Kim Đan tu vi, cũng không phải là Trúc

Cơ có thể so sánh.”

Lời này vừa nói ra, thù hận giá trị kéo mãi.

Đao quỷ tu vì đã có Kim Đan, trước hết tới gần nàng nơi góc, trường đao như ảnh, chém xuống khắp nơi bóng đêm.

Xà nữ theo sát sau đó, thấy hấn động thủ, trong lòng đột nhiên vừa động.
..... Không được.

Chính như Tạ Tinh Diệu theo như lời, nàng chỉ có một cái tánh mạng, không đủ chia đều. Nếu đao quỷ tướng này đáng giận Nhân tộc một kích trí mạng, nàng trăm cay ngàn đắng đi vào nội thành, chẳng phải là giỏ tre mức nước công dã tràng?

Còn có những cái đó khôn kể sỉ nhục, trên người vết máu loang lổ đau nhức, không một không ở kêu gào báo thù.

Không thể lấy đi Tạ Tinh Diệu tánh mạng, nàng không phải trở thành người nọ trong miệng “Phế vật” sao?

Hướng chi liền ở vừa mới, Tạ Tinh Diệu còn nói ầu nói tả, công bố chỉ có đao quỷ có thể sát nàng.

Kim Đan lại như thế nào, nàng tuyệt không có thể tiếp thu như vậy nhục nhã!

Đao quỷ đằng đằng sát khí, trường đao thẳng tắp rơi xuống.

Ngay sau đó, lại thấy gió yêu ma chợt khởi.

—— xà nữ quanh thân tà khí gắn kết, thế nhưng đột nhiên dâng lên, vì Tạ Tinh Diệu chặn lại sắc bén ánh đao!

Đao quỷ:?

Trăm triệu không nghĩ tới đồng đội ra một cái phản đồ, đao quỷ khí đến cắn răng: “Người đây là làm cái ——”

Hắn nói còn chưa dứt lời, liền có một khác nói tà khí đánh úp lại. Xà nữ nghiêm nhiên đem hắn coi như cả đời chi địch, sẵn hắn phát tay chặn lại sát khí, bỗng dừng nhào hướng Tạ Tinh Diệu.

..... Nữ nhân này!

Đao quỷ rút cuộc minh bạch nàng tâm tư, lửa giận phương khởi, liền nghe Tạ Tinh Diệu một tiếng cười nhạt: “Không phải đâu, đường đường một cái Kim Đan, cư nhiên như thế chật vật. Sớm biết rằng liền không ở trên người của người đặt cửa, hảo vô dụng.”

Cái gì kêu đổ thêm dầu vào lửa đại sự.

Đây là đổ thêm dầu vào lửa đại sự.

Ít ỏi mấy ngữ, thuận lợi đem giai cấp nội mâu thuẫn trở nên gay gắt đến đỉnh.

Đao quỷ đại chịu kích thích, Kim Đan chi lực hồn nhiên tràn ra, tà khí chảy xiết, với bên cạnh người hóa ra mấy chục đem trường đao ——

Tất cả thứ hướng xà nữ phía sau lưng!

Xà nữ phát hiện sát khí, điện quang thạch hỏa đột nhiên xoay người, nề hà có tâm ngăn cản, cũng vẫn là rơi xuống cái máu tươi đầm đìa kết cục.

Chỉ tiếc tại hạ một sát, đao quỷ cũng là thần sắc đại biến.

Thất sách.

Hắn đem lực chú ý toàn bộ đặt ở xà nữ trên người, giết cái vui sướng tràn trề, nhưng.....

Vây sát Tạ Tinh Diêu tà ám, xa xa không ngừng bọn họ hai cái.

Hạc trai tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Đang lúc hắn hết sức chăm chú đuổi giết xà nữ khi, một đạo huyết hồng thân ảnh lẳng không nhảy lên, thẳng bức Tạ Tinh Diêu bên cạnh người.

Hồng y chi nữ thân như mị ảnh, tốc độ bay nhanh, trong tay lợi trảo như phong, âm âm thứ hướng Tạ Tinh Diêu cổ.

Lại chớp mắt, lợi trảo đã đâm thủng huyết nhục.

Đắc thủ.

Sinh có một trương miêu mặt nữ hài nhếch miệng bật cười, nhân hưng phấn mà ngăn không được run rẩy, hướng ngậy ra như phỗng đao quý cùng xà nữ đầu đi khinh miệt thoáng nhìn: “Ngu xuẩn.”

Kia hai cái ngốc tử, ngạnh sinh sinh trúng Tạ Tinh Diêu gian kế, cư nhiên tại đây loại thời điểm đấu tranh nội bộ.

Chỉ có nàng trầm ổn, yên lặng quan sát sau một lúc lâu thế cục, rốt cuộc tìm được như vậy một cái tuyệt diệu thời cơ.

Trận này hỗn chiến, nàng mới là cuối cùng người thắng.

Nữ hài cười đến điên cuồng mà đắc ý, mấy cái ngay lập tức sau, lại phát giác một tia không ổn.

Tạ Tinh Diêu rõ ràng bị nàng cắt qua cổ..... Nhưng mà một giọt huyết cũng không lưu.

Không thể nào.

Lợi trảo phá phong mà qua, bốn ửng chết đi thiếu nữ cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên.

Sau đó ở tản ra linh lực, hóa thành một trương hình người bùa chú.

Con rồi phù.

Sương mù tràn ngập, từ con rồi phù ngưng ra giả người cùng Tạ Tinh Diêu không có sai biệt, bọn họ giết đỏ cả mắt rồi, dưới tình thế cấp bách bất chấp quá nhiều.

Mà chân chính Tạ Tinh Diêu ——

Ánh mắt vừa động, miêu nữ cau mày quắc mắt, nhìn chung toàn thành.

Ẩn nắp phù hiệu dụng rút đi, chân chính Tạ Tinh Diêu đã lôi kéo Thư Linh một đường chạy như điên, tới rồi này trường nhai cuối.

Bị lừa.

Bị trêu chọc sỉ nhục lệnh nàng giận không thể át, nữ hài tự trong cổ họng phát ra lộc cộc tiếng vang, đang muốn tiến lên, phía sau lại đánh úp lại lưỡng đạo sát chiêu.

Thiếu chút nữa đã quên.

Ở dùng móng vuốt thứ hướng con rồi khi, nàng từng vô cùng khinh miệt mà nói ra hai chữ.

—— “Ngu xuẩn”.

Một trương con rồi phù, hoàn toàn đem nội đấu đẩy hướng cực hạn.

Đao quỷ cùng xà nữ vốn đã tâm như tro tàn, không dự đoán được quanh

co, lại nhìn thấy một tia hy vọng.

Cực hạn áp lực, cực hạn mừng rỡ như điên, mang đến cực hạn điên cuồng.

Mới vừa rồi lòng tràn đầy tuyệt vọng hóa thành vô cùng sát ý, bọn họ lý trí lui tẩn, trong lòng chỉ còn lại có một ý niệm: Giết Tạ Tinh Diêu.

Tiền đề điều kiện là, chỉ có thể từ chính mình động thủ, mà phi mặt khác hai cái ngu xuẩn.

Trong giây lát, chết đầu chạm vào là nổ ngay.

Mãnh liệt tà khí bỗng dựng nổ tung, đương Tạ Tinh Diêu xa xa nhìn ra xa phương xa, bị uy áp chấn đến sống lưng lạnh cả người.

“Giống như,” nàng hút một ngụm gió lạnh, “Đánh nhau rồi.”

Hơn nữa bởi vì động tĩnh quá lớn, nội thành không ít quấy phá dốc toàn bộ lực lượng, cùng nhau tụ ở giữa không trung.

Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: “Rất khó không đánh lên đến đây đi.

Loại này hung tàn trình độ..... Chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết Tu La tràng?”

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Có điểm thái quá.”

Thái quá bên trong, ẩn ẩn lộ ra vài phần bi thương.

Tiểu thuyết cùng điện ảnh kịch đặc biệt ham thích Tu La tràng, phần lớn là hai nam tranh một nữ tiết mục, khán giả luôn miệng nói khuôn sáo cũ, kỳ thật xem đến hết sức vui mừng.

Trăm triệu không nghĩ tới, nàng kiếp này gặp được lần đầu tiên Tu La tràng, lại là mấy chỉ tà ám tránh cướp muốn sát nàng.

Bởi vì quá mức thống hận, thậm chí đoạt phá đầu.

“Tuy rằng ngoài miệng nói thái quá,” Thư Linh mặt vô biểu tình liếc nàng, “Nhưng người giống như rất vui vẻ.”

Tạ Tinh Diệu ánh mắt trong trẻo, dương môi cười cười: “Cái này kêu sống sót sau tai nạn.”

Cùng với, tà ám nhóm ngày ngày đêm đêm sinh hoạt tại đây không thấy ánh mặt trời cứu trọng lưu li tháp, tư duy thuần phác lại trắng ra, không hiểu đến nhân gian loanh quanh lòng vòng, thật sự thực dùng tốt.

Nếu là ở thế kỷ 21, nàng hành vi có lẽ có thể khái quát vì:

Vô lương lão bản không chỉ có nhẫn tâm áp bức đoàn đội công nhân, thậm chí kéo đối thủ xí nghiệp điên cuồng nội cuốn, cuối cùng thành công kéo suy sụp người đối diện, cười tới rồi cuối cùng.

“Mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng tránh được một kiếp.”

Nguyệt Phạn vỗ vỗ ngực, gương mặt trông về phía xa: “Hơn nữa.....

Chúng ta đã đi vào nội thành chỗ sâu trong.”

Tạ Tinh Diệu chưa thả lỏng cảnh giác, thấp thấp ứng thanh “Ân”, ngửa đầu là lúc, không khỏi sửng sốt.

Nội thành chỗ sâu trong, yêu ma quỷ quái quần tụ nơi, cũng là cứu trọng lưu li trong tháp nhất nguy hiểm địa phương.

Loại này quỷ quyết khó lường tuyệt cảnh, định là tối tăm không ánh sáng,

đen nhánh yên tĩnh, bốn phương tám hướng yêu ma hoàn hầu ——

Nhưng hiện giờ lồng lộng đứng ở nàng trước mắt, vì cái gì là điều đèn đuốc sáng trưng trường nhai?

Tạ Tinh Diệu có chút ngốc.

Nhìn chung quanh bốn phía, nhưng thấy phồn đèn như ngày, quang ảnh che phủ, tùy ý có thể thấy được hương xe bảo cái, vũ phượng tường loan.

Nhất thời chạy bằng khí, thổi lạc đầy đất lưu quang, tựa tinh như mưa, liễm diễm sinh tư.

Chẳng qua phồn hoa về phồn hoa, nơi này ngọn đèn dầu chiếu rọi, lại rất là quý dị mà không thấy được bóng người, mọi nơi trống trải, dường như quỷ phố.

Nguyệt Phạm cũng là ngần ra: “..... Di?”

“Tiểu vong,” Tạ Tinh Diệu thấp giọng, “Cửu trọng lưu li trong tháp, có loại địa phương này sao?”

Thư Linh lắc đầu: “Ta không có tới quá sâu như vậy địa phương, không biết nơi đây chi tiết.”

Bên kia Yến Hàn Lai trầm giọng mở miệng: “Phương tây có tấm bia đá.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng ngược mắt.

Cái khác địa phương chiều hôm minh minh, tấm bia đá nhân có linh lực, toàn thân tràn đầy oánh oánh bạch quang, cho nên rất là thấy được, có thể bị nhanh chóng tìm được.

Tại đây con phố làm nổi bật hạ, bạch quang liền có chút ảm đạm thất sắc.

□ tà ám danh: Khỉ lâu □

□ ngang qua non nửa cái nội thành trường nhai, phố trống rỗng tịch không người, chỉ có một các tên là ‘ khỉ lâu ’, nội có tà ám sống nhờ. □

□ một. Trường nhai thiết có kết giới, nếu tưởng tiếp tục thâm nhập, đến trong thành cửu trọng lưu li tháp, cần tiến vào khỉ lâu, hướng khỉ lâu chủ người kỳ hảo. Nếu có thể thảo này niềm vui, khỉ lâu chủ người đem tự hành mở ra kết giới. □

□ nhị. Khỉ lâu chủ nhân tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường, thỉnh có mang kiên nhẫn, chớ có đem này chọc giận. □

□ tam. Khỉ lâu chủ người đã đến Kim Đan cao giai, khủng vì cửu trọng lưu li trong tháp tu vi tối cao tà ám. Chớ cùng nàng giao chiến! □

□ bốn. Trừ bỏ khỉ lâu chủ người, lâu trung cũng có rất nhiều tiểu yêu. Tiểu yêu lấy người hồn vì thực, đem dùng hết cả người thủ đoạn dụ dỗ lai khách, mong rằng thủ vững bản tâm, chớ bị này mê hoặc, một mình cùng tiểu yêu tiến vào trong phòng. □

Nguyệt Phạn ngo trái ngo phải, tinh tế châm chọc: “Đây là cửu trọng lưu li trong tháp nguy hiểm nhất địa phương?”

Cùng nàng trong tưởng tượng hoàn toàn bất đồng.

Nàng nói vò đầu: “Nói như thế nào đâu, đây là cường giả vui sướng?”

“Hướng khỉ lâu chủ người kỳ hảo.....”

Tạ Tinh Diêu bình tĩnh phân tích: “Nếu dùng ‘ nàng ’, khỉ lâu chủ người hẳn là nữ tử.”

Hy vọng là cái dễ nói chuyện đại tỷ tỷ.

“Này phổ trống không, rất nhiều địa phương liền thanh âm đều nghe không được.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Nếu khỉ trong lâu sinh sống nhiều như vậy yêu ma tà ám, có thanh âm có pháo hoa khí, khẳng định chính là nó.”

Khỉ lâu quy tắc thoát nhìn không khó, nàng sinh ra vài phần chờ mong:

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta ——”

Nguyệt Phạn một đồn.

Tạ Tinh Diệu còn ở cân nhắc bia đá quy tắc, không rõ nàng vì sao sẽ đột nhiên dừng lại, đang muốn mở miệng dò hỏi, liền nghe Nguyệt Phạn cười nói: “Mau xem, là Ôn Bạc Tuyết cùng Đàm Quang!”

*

Rốt cuộc.

Ở từng người phân tán không biết bao lâu sau, cùng nhau tiến vào cửa trọng lưu li tháp các đồng đội, rốt cuộc phong trần mệt mỏi mà hội hợp.

“Một ngày không thấy, như cách tam thu.”

Đàm Quang trên mặt thêm vài điều vết sẹo, quần áo nơi chốn tổn hại, vụng khai vài đạo huyết sắc: “Ở tiểu thế giới phí thời gian trong khoảng thời gian này, ta giống qua 80 năm. Người nhà, rốt cuộc cùng các người đoàn tụ.”

“Không nghĩ tới cư nhiên có thể ở chỗ này nhìn thấy.”

Ôn Bạc Tuyết cánh tay bị thương, đang gắt gao quăn lấy một cái tuyết trắng băng vải, nhìn thấy bọn họ mặt lộ vẻ vui mừng, tròn tròn một đôi cầu

cầu mắt đào hoa: “Các người bị thương sao?”

“Không có, đa tạ sư huynh quan tâm.”

Tạ Tinh Diệu liếc về phía cánh tay hắn: “Đây là có chuyện gì?”

“Ta gặp gỡ cái Trúc Cơ cao giai tà ám, bị nó đuổi giết đến quá sức.”

Ôn Bạc Tuyết dương môi cười cười, màu mắt trong sáng: “Bắt quá sau lại, nó bị ta thành công phản giết.”

Trên mặt hắn tàng không được cảm xúc, nói lên chuyện này khi hai mắt tỏa ánh sáng, Tạ Tinh Diệu thực nể tình: “Ôn sư huynh thật là lợi hại!”

Ôn Bạc Tuyết tâm giác ngượng ngùng, ý cười càng sâu.

“Bắt quá, nói trở về.”

Nguyệt Phạn xem một cái xem bọn họ phía sau, tầm mắt dừng ở vài đạo xa lạ bóng dáng: “Này vài vị là ——”

Tạ Tinh Diệu đồng dạng tâm sinh tò mò.

Ôn Bạc Tuyết phía sau theo vài cái tu sĩ bộ dáng thiếu niên, thuần một sắc tái nhợt thon gầy, phảng phất hồi lâu chưa từng gặp qua ánh mặt trời.

Đàm Quang bên người còn lại là ba cái tản ra hắc khí tà ám, hai nam một nữ, đều là Trúc Cơ tu vi, nhìn không ra ác ý.

“Này đó là bị thành chủ vây ở trong tháp người sống sót.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Bọn họ đã ở tiểu thế giới sinh sống hơn một tháng.”

Này đàn thiếu niên thiếu nữ có yêu có người cũng có Ma tộc, dẫn đầu

Nhân tộc gật đầu liễm mi, ôn hòa cười nói: “Vị này định là Tạ Tinh Diệu tạ tiên trưởng đi. Ít nhiều Ôn đạo trưởng dọc theo đường đi bảo hộ, chúng ta

mới có thể đến U đô nội thành, đại ân đại đức, vĩnh sinh khó quên.”

Ôn Bạc Tuyết lại nghe được ngượng ngùng: “Đừng đừng đừng, chúng ta đây là hỗ trợ lẫn nhau, chỉ cần có thể cùng nhau đi ra ngoài thì tốt rồi.”

“Hơn một tháng.”

Nhớ tới những cái đó ở tiểu lâu phát hiện cổ xưa di vật, Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Vài vị đạo hữu, còn gặp qua mặt khác người sống sót sao?”

“Đã không có.”

Thiếu niên lắc đầu: “Tuy nói trong thành nơi chốn đều có tấm bia đá, nhưng mặt trên quy tắc..... Có chút rất khó làm được. Bị nhốt ở chỗ này phần lớn là bình dân bá tánh, kiên trì không được bao lâu.”

Tựa như xà nữ giống nhau.

Xà nữ tốc độ bay nhanh, quy tắc lại là yêu cầu ở nàng trong tay kiên trì một chén trà nhỏ, tuy là Tạ Tinh Diệu cái này tu sĩ đều mệt đến quá sức, càng không cần phải nói bình thường dân chúng.

“Ta bên người này ba vị, tất cả đều là lưu li trong tháp nguyên trụ dân.”

Đàm Quang nói: “Mục U lợi dụng chúng nó hấp thu hồn phách, thật sự đáng giận đến cực điểm. Chúng nó lòng mang thiện ý, ý thức được điểm này, quyết định cùng chúng ta liên thủ.”

Sinh có ba con mắt bốn đôi tay cánh tay thiếu nữ hướng bọn họ vẫy vẫy tay phải, nhiệt tình chào hỏi.

[không phải đâu.]

Tạ Tinh Diệu lòng có sở cảm, chỉ nghĩ hô to bội phục: [này.....□ Hợp Hoan

Tông nuôi cá sỏ tay □?]

[ta không nuôi cá.]

Đàm Quang chính sắc: [chẳng qua là dùng mấy cái trong trò chơi tiểu kỹ năng, nếm thử cảm hóa chúng nó —— chúng ta có mục tiêu có lý tưởng, vì lật đổ thành chủ thống trị mà nỗ lực phấn đấu, cái này kêu vĩ đại cách mạng. Hữu. Nghị.]

Nguyệt Phan hai mắt sáng ngời: [hảo thần kỳ! Đến tột cùng là cái gì kỹ năng, cư nhiên liền tà ám đều có thể cảm hóa?]

Đàm Quang thần thức vừa động, ở trong thức hải hình chiếu ra trò chơi giao diện.

□ kỹ năng: Trong lòng ngực ôm muội sát □

□ kỹ năng tóm tắt: Hải vương kinh diễn thao tác.

Vô luận công lược đối tượng đang khóc, ở hắc hóa, ở bạo tẩu, vô luận các người ở tranh chấp, ở âm ỉ, ở kẻ bên chia tay, chỉ cần cho nàng một cái ôm, nàng là có thể cảm nhận được người ôn nhu. □

□ kỹ năng: Lời kịch.

“Người không đáng sợ, ta tin tưởng người.” □

□ kỹ năng tóm tắt: Công lược vai ác chuyên dụng câu thức.

Lời này vừa nói ra, ai cùng tranh phong. Người, chính là nàng sinh mệnh duy nhất quang. □

□ kỹ năng: Lời kịch.

“Sai không phải người, là thế giới này.” □

□ kỹ năng: Lời kịch.

“Đừng sợ, ta đứng ở người bên này, sẽ không ném xuống người.” □

□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, vạn vật đều có thể công lược.

Tạ Tinh Diêu đại chịu chấn động, hơn nữa nghĩ đến đã từng xem qua vô số bốn tiểu thuyết.

Tạ Tinh Diêu: [wow, oa nga, thật ngu.]

[nói ngắn lại, tà ám cũng có chính mình tư duy, chỉ cần dùng chân tình cảm hóa chúng nó, chúng nó liền sẽ không vô cớ gây rối đại sát đặc sát.]

Đàm Quang nói: [ta cùng chúng nó ở chung một đoạn thời gian, đều là thực ngoan thực đơn thuần yêu ma, các người đừng sợ.]

Nguyệt Phạn như suy tư gì: [ta giống như có chút minh bạch, Đàm Quang tiểu sư phó vì cái gì sẽ trối định □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □.]

Tạ Tinh Diêu gật đầu.

Đàm Quang tuy rằng thường thường lật xe, nhìn qua không thể nào đáng tin cậy, nhưng không thể phủ nhận, hắn là cái thành thật lại trong vắt người tốt.

Bởi vì không muốn đùa bỡn cảm tình, thà rằng chính mình đã chịu hệ thống trừng phạt, cũng tuyệt không cùng công lược đối tượng sinh ra ái muội tình ý; vô luận đối mặt Nhân tộc vẫn là yêu ma tà ám, đều có thể đối xử bình đẳng.

Cùng người như vậy đãi ở bên nhau, bản thân chính là một kiện lệnh người sung sướng sự tình.

“Vị này chính là vong linh chi thư Thư Linh, Kim Đan tu vi.”

Tạ Tinh Diệu đơn giản giới thiệu bên người áo đen nam nhân, cuối cùng ôn thanh nói: “Các người cũng tính toán tiến vào khi lâu đi?”

“Ân.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Chờ chờ bỏ nơi này kết giới..... Chúng ta khoảng cách trong thành cửu trọng lưu li tháp liền không xa.”

*

Khi lâu quy tắc bị lặn qua lộn lại nhìn không ít biến, vô luận như thế nào nhìn, đều cân nhắc không ra quá lớn sát khí.

Càng cường đại yêu ma càng là cổ quái, những lời này quả nhiên không sai.

Trường nhai yên tĩnh, liền mọi người tiếng bước chân đều rõ ràng có thể nghe, nguyên nhân chính là như thế, Tạ Tinh Diệu mới có thể liếc mắt một cái tìm được khi lâu.

Nguyên nhân vô nó, này tòa lâu quá mức làm âm ỉ.

Lâu ngoại là rực rỡ muôn màu bảy màu điều đèn, phiến phiến mộc cửa sổ đại sường, chảy ra sênh ca không thôi. Chỉ một thoáng phượng tiếng tiêu động, gió đêm nhẹ phẩy, lạnh lạnh cười âm thanh thúy như linh.

Lâu ngoại môn trước, còn đứng vài cái tư thái lười biếng tuần tú thiếu niên thiếu nữ, đều là nửa người nửa thú, hóa ra lông xù xù lỗ tai cùng cái đuôi.

“Thứ ta nói thẳng,” Tạ Tinh Diệu lạnh lẽo nói, “Nơi này giống như không phải cái gì hảo địa phương.”

Nàng nói được mịt mờ, nhẹ nhàng một khụ: “Chính là, đại nhân sẽ không làm tiểu hài tử đi cái loại này.”

Nghĩ lại cuối cùng một cái quy tắc.....

“Ta ngộ.”

Đàm Quang trầm giọng: “Đây là cửu trọng lưu li tháp lớn nhất bấy rập.

Chúng ta bên ngoài thành nhận hết tra tấn, chợt vừa thấy đến loại này ngộp trong vàng son nơi đi, chắc chắn thả lỏng đề phòng, bị trong lâu yêu ma câu dẫn hồn phách —— từ thủ pháp đi lên nói, gọi là chê trước khen sau.”

“Quy tắc còn nói, muốn thảo vị kia tính tình cổ quái khổ lâu chủ người niềm vui.”

Nguyệt Phạn tùy ý tư duy phát tán: “Không phải là.....”

Ôn Bạc Tuyết nhĩ sau nóng lên: “Không, sẽ không!”

Yến Hàn Lai:.....

Nếu không phải bị đè ép tu vi, hắn rất muốn trực tiếp đem này tòa lâu ném đi.

“Di ——”

Dư quang thoáng nhìn đen nghìn nghịt một đám người, khỉ dưới lầu khuyến nhĩ thiếu niên mới lạ nhượng mảy: “Có khách nhân tới.”

Ôn Bạc Tuyết thấp giọng nhắc nhở: “Mọi người đều không quên quy tắc đi?”

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn gật đầu, đối diễm lệ tinh xảo người thiếu niên

không dao động: “Ân. Không thành vấn đề.”

Khuyến nhĩ thiếu niên ngẩng đầu đồng thời, bên cạnh người một vị tai thổ cô nương nhón mũi chân: “Oa, thật sự! Các người hảo nha!”

Nàng sinh đến ngây thơ, viên mặt mắt tròn xoe, bên má thắm khai nhạt nhẽo màu đỏ, làm như tâm tình thực hảo, cong lên một đôi sáng trong đôi mắt.

Theo thân hình nhoáng lên, tai thổ từ từ run rẩy.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: Không xong, hảo đáng yêu.

“Người hảo.”

Nguyệt Phạn lễ phép cười cười: “Hôm nay chúng ta tiến đến nơi này, là tưởng bái phỏng khỉ lâu chi chủ. Chẳng biết có được không làm phiền cô nương, mang chúng ta đi gặp nàng một mặt?”

“Các người muốn gặp đại nhân?”

Tai thổ cô nương cất bước tiến lên, mặt lộ vẻ khó xử: “Chính là đại nhân hôm nay tâm tình không tốt, hiện tại còn ở sinh hờn dỗi..... Các người thấy nàng làm cái gì, cởi bỏ kết giới tiến vào trong thành sao?”

Thấy Nguyệt Phạn chần chờ, nàng nhẹ giọng cười khai: “Ta biết đến, tới chỗ này người đều là vì vào thành, vẫn luôn là như thế này —— nhưng hiện tại không phải tốt nhất thời cơ, các vị không ngại tiến vào ngồi ngồi xuống, chờ đại nhân hết giận, lại đi cùng nàng giao thiệp.”

Tạ Tinh Diêu tò mò: “Nàng vì sao không vui?”

“Ai biết được.”

Tai thổ cô nương nhún vai: “Đại nhân mỗi cách mấy ngày liền sẽ phát một lần giận, nghe nói là trên người không thoải mái.”

Quy tắc thượng rõ ràng viết, nếu muốn cởi bỏ kết giới, cần thiết thảo đến khi lâu chủ người niềm vui.

Nàng hiện giờ tâm tình không tốt, chỉ có tìm được nguyên do nơi, mới có thể làm nàng cao hứng một ít.

Bọn họ đối khi lâu chủ người biết rất ít, Tạ Tinh Diệu tiếp tục nói: “Các người đều là Yêu tộc đi? Khi lâu chi chủ cũng là yêu sao?”

“Đương nhiên.”

Tai thổ lại quơ quơ, thiếu nữ âm điệu mềm mại, hướng nàng chớp chớp mắt: “Hơn nữa là thực tàn ác lợi hại đại yêu.”

Nguyệt Phạm nhin không được truy vấn: “Cái gì đại yêu?”

“Các người nghe xong nhưng đừng sợ, đại nhân đúng là trong truyền thuyết thượng cổ hung thú.”

Tai thổ thiếu nữ đề thấp giọng: “Thực thiết thú!”

Thực —— thiết thú.

Này ba chữ tới đột nhiên, Tạ Tinh Diệu đại não mắc kẹt.

Đàm Quang cũng là khóe mắt co giật: [thực thiết thú, không phải là ta trong tưởng tượng cái kia đi.]

Ôn Bạc Tuyết ngẩn người: [ân? Cái gì? Cái kia là cái nào?]

[tròn tròn cuộn cuộn, hắc bạch giao nhau, nghe nói là ăn thịt động vật

nhưng đam mê cây trúc..... Cái kia.]

Tạ Tinh Diêu: [thực thiết thú, là nó cổ xưng.]

Ở Tu chân giới, nó thật là một loại không hơn không kém thượng cổ hung thú.

Nguyệt Phạn:?

Ôn Bạc Tuyết:???

Không thể nào.

Này cũng quá thái quá đi!

Trời giáng quốc bảo, này đã là thái quá nó nương cấp thái quá mở cửa, thái quá tới rồi gia.

Không thành tưởng, càng kỳ quái hơn sự tình còn ở phía sau.

Tai thọ thiếu nữ người thấy Tạ Tinh Diêu hơi thở, theo bản năng hướng về nàng tới gần vài bước.

Hương khí ngênh diện, Yến Hàn Lai không mừng son phấn vị, bực bội nhíu mày.

Hắn ánh mắt quá lãnh, xem đến thiếu nữ co rúm lại một chút, chợt hiểu rõ cười cười: “Tỷ tỷ, người lập kế ước đối tượng hảo hung. Ta ly người như vậy gần, hắn định là sinh khí —— như vậy cũng có thể ghen nha, mau đi hồng hồng hắn.”

Ôn Bạc Tuyết còn đắm chìm ở thực thiết thú mang đến khiếp sợ, nghe vậy buột miệng thốt ra: “Yến công tử không vui sao? Làm sao vậy?”

Không đúng.

Ôn Bạc Tuyết tại chỗ nhảy dựng lên: “Cái gì! Lập khế ước!”

Cửu trọng lưu li tháp, thật là không có một khắc ngừng nghỉ thời điểm.

Đàm Quang hai mắt trợn lên, hơn nửa trụi lủi đầu, dường như ba cái thật lớn bóng đèn: “Kết, lập khế ước? Ai cùng ai, Tạ sư muội cùng Yến công tử?”

Nguyệt Phạn trong đầu leng keng loảng xoảng loảng xoảng, giống như trình tự hồng mắt, chỉ có thể từ trong miệng nhảy ra một đám vô ý nghĩa âm tiết: “Khế kết thời điểm cái gì? Sẽ như vậy như thế nào? Không biết a ta? U đồ? Trích tinh tiết? Tước Tri hoa viên? A???”

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu nghĩ sau ong ong nóng lên, không biết hẳn là làm gì giải thích, cũng nghĩ không ra như thế nào mới có thể làm trên mặt nhiệt khí tiêu tán một chút.

Nàng chỉ minh bạch một sự kiện ——

Xong. Trúng..

Chapter 71

Tạ Tinh Diệu cuối cùng minh bạch.

Nàng cùng này cửu trọng lưu li tháp, mệnh phạm hướng.

Thân là đương sự, nàng cùng Yến Hàn Lai lẫn nhau trong lòng biết rõ ràng, hai người sở dĩ lập khế ước, chỉ là vì bình lui tiến đến gần U đồ Yêu tộc, làm bên người thanh tịnh một ít.

Tạ Tinh Diệu đã từng tinh tế tự hỏi quá, nếu bị Nguyệt Phạn đám người biết được chuyện này, rất có thể sẽ sinh ra không cần thiết hiểu lầm.

Vì thế nàng đối lập khế ước một chuyện tránh mà không đề cập tới, nghĩ trích tinh tiết kết thúc, bọn họ đoàn người rời đi U đồ, lập khế ước thẳng tự nhiên sẽ mất đi hiệu dụng.

Bất hạnh.

Trong bất hạnh đại bất hạnh.

Lúc trước nhìn Yến Hàn Lai trên cổ lập khế ước thẳng, nàng trong đầu liền từng xẹt qua một cái lỗi thời ý niệm:

Kế tiếp ở U đồ nhiều như vậy thiên lý, hẳn là, khả năng, có lẽ, sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Khỉ lâu bên trong vũ tiếng nhạc thanh, ngoài cửa lại lâm vào một trận lệnh nhân tâm giạt mình yên tĩnh.

Nhĩ sau nhiệt ý thật lâu chưa tán, Tạ Tinh Diệu theo bản năng giương mắt, bay nhanh nhìn về phía Yến Hàn Lai.

Lấy này chỉ hồ ly quái gỡ lại độc miệng tính tình, nàng vốn tưởng rằng Yến

Hàn Lai sẽ không chút do dự mở miệng giải thích, nhân tiện châm chọc một hai câu, cho thấy chính mình sẽ không cùng nàng sinh ra gút mắt.

Nhưng rất kỳ quái mà, hắn vẫn chưa mở miệng.

Thanh y thiếu niên trầm mặc không nói gì, an tĩnh đối thượng nàng ánh mắt.

Yến Hàn Lai lông mi sinh đến nhỏ dài, nhìn về phía nàng khi hơi hơi rũ xuống, đẩy ra một mảnh thâm hôi hình dáng, màu hổ phách đồng tử bình tĩnh không gợn sóng, nhìn không ra ngày thường chế cười lãnh đạm ý cười.

Nhất định là ảo giác.

Giờ này khắc này Yến Hàn Lai, trong mắt cư nhiên lộ ra vài phần cùng loại với ngoan thuần cảm xúc, làm như đang chờ đợi nàng trả lời.

Này nói ánh mắt không gợn sóng, lại xem đến nàng trong lòng vừa động.

“Cho nên,” Nguyệt Phạn rút cuộc tìm về mất tích lý trí, “Các ngươi hai cái, thật sự lập khế ước?”

Ôn Bạc Tuyết tốc tốc nói tiếp: “Lập khế ước thẳng vẫn là..... Cái kia?”

Đàm Quang không cam lòng lạc hậu, lao tới ở ăn dưa tuyến đầu: “Chuyện khi nào? Phương tiện lộ ra càng nhiều sao?”

“Đi.”

Tai thỏ thiếu nữ chớp chớp mắt, lỗ tai rào rạt run lên: “Nguyên lai đây là cái bí mật sao? Thực xin lỗi, ta có phải hay không gây họa?”

Tạ Tinh Diêu:.....

Đau đầu.

“Không có việc gì.”

Nàng ở trong đầu sửa sang lại một phen tìm tòi, xoa xoa huyết Thái Dương:

“Ta cùng Yến công tử sở dĩ kết hạ lâm thời khế ước, là bởi vì ngày đó ở
Tước Tri tiên bối trong hoa viên, gặp mấy cái đến gần sủng hầu.”

Yến Hàn Lai lông mi phút chốc động, bất động thanh sắc rũ xuống ánh mắt.

“Chúng ta nghiêm túc thảo luận quá, nếu muốn điều tra thành chủ, tìm ra U
đô mất tích người hướng đi, tốt nhất không cần quá mức trương dương.”

Tạ Tinh Diêu nói: “U đô bá tánh nhiệt tình bồn phóng, nếu là từng cái cự
tuyệt bọn họ lập khế ước thẳng, chắc chắn hoa đi không ít thời gian. Kể từ
đó, chi bằng trước cùng Yến công tử kết hạ khế ước, Yêu tộc người được
chúng ta trên người hương vị, tự nhiên sẽ không nhiều hơn dây dưa.”

Nàng này đoạn nói đến nói có sách mách có chứng, Ôn Bạc Tuyết nghiêm
túc nghe xong, chần chờ nói tiếp: “Nói cách khác..... Các người lập khế
ước, chỉ là vì có thể làm bên người ngừng nghỉ một chút?”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Ân.”

Nguyệt Phạn liếc nhìn nàng một cái, lại ngẩng đầu nhìn phía Yến Hàn Lai:

“Yến công tử, là như thế này sao?”

Nàng một câu khó khăn lắm nói xong, Tạ Tinh Diêu trông thấy cách đó
không xa thanh y thiếu niên nâng lên mí mắt.

Hắn ánh mắt vẫn là an tĩnh, cùng phía trước so sánh với cũng không biến
hóa, nhưng không biết như thế nào, nàng tổng cảm thấy có nào đó vi diệu

bất đồng.

Yến Hàn Lai nhẹ cong khóe miệng, cười ngậm ra một tia nhẹ trào: “Ân.”

“Như vậy a.”

Tâm tình giống như thay đổi rất nhanh tàu lượn siêu tốc, Đàm Quang thở dài một tiếng: “Ta còn tưởng rằng.....”

Nghĩ đến cũng là, Yến Hàn Lai sao có thể cam tâm tình nguyện cùng người lập khế ước.

Nhìn chung Thiên đồ phía trước phía sau toàn bộ chuyện xưa, hắn luôn luôn quái gở lại kiệt ngạo, đối mỗi cái nữ tính nhân vật đều sinh không ra thân cận, muốn nói hắn sẽ lập khế ước.....

Liền rất không thể tưởng tượng.

Hai cái không hề luyện ái kinh nghiệm độc thân thanh niên song song không nói gì, chỉ có Nguyệt Phạn như suy tư gì, muốn nói lại thôi.

Lại xem Tạ Tinh Diệu bên người tai thỏ thiếu nữ, cũng là đầy mặt hứng thú bưng bưng xem kịch vui thần sắc, cùng Nguyệt Phạn trong lúc lơ đãng bốn mắt nhìn nhau, nhếch miệng cười.

Xác nhận xem qua thần, là đồng dạng phát hiện miêu nị người.

“Vào đêm phong hàn, vài vị khách nhân không ngại tiến lâu ngồi ngồi.”

Tai thỏ thiếu nữ lười biếng ngáp một cái, ôm chặt Tạ Tinh Diệu cánh tay:

“Ta thấy đến tỷ tỷ khi còn ở buồn bực, vì sao trên người của người tuy có lập khế ước thành hơi thở, lại không có lập khế ước đối tượng lưu lại đánh dấu..... Nguyên lai là giả nha.”

Không có sai biệt nói, hồng y miêu nữ cũng từng nói qua.

Tạ Tinh Diệu giơ tay người người chính mình cổ tay áo, là nàng quen thuộc nhạt nhẽo mùi hoa.

Nguyệt Phạn lặng im gương mặt, không dấu vết nhìn phía Yến Hàn Lai.

Hắn nhất thiện giấu kín cảm xúc, nghe vậy lạnh lùng rũ mắt, môi mỏng nhấp ra một cái bình thẳng tuyến.

Khỉ trong lâu yêu vật đông đảo, thấy đoàn người đặt chân mà nhập, sôi nổi đón nhận tiến đến.

Khỉ trong lâu tiểu yêu nhóm, là thật sự hiểu được như thế nào dẫn người thượng câu.

Lâu trung cả trai lẫn gái đều là thiên nhân chi tử, trừ bỏ ông trời thưởng cơm ăn diện mạo, gái đứng chỗ ngựa hình thú đồng dạng chọc người chú mục.

Con thỏ, hồ ly, hồ lang cùng miêu miêu cầu cầu lộ ra thảo hỉ lỗ tai, chim tước vũ tộc sinh có cánh, thậm chí có giao nhân ngồi ở đình viện hồ nước biên, vây đuôi trong suốt như sa mỏng, bị ánh nến chiếu ra nhạt nhạt lưu quang.

Nhân gian tiên cảnh, không ngoài như vậy.

“Tỷ tỷ thích?”

Tai thỏ cô nương dựa nàng càng gần: “Khỉ lâu bên trong Yêu tộc tuy nhiều, ta lỗ tai lại là sờ lên nhất thoải mái —— người muốn thử xem sao?”

Tạ Tinh Diệu vốn định trả lời “Hảo”.

Rốt cuộc dựa theo bia đá quy tắc, khỉ trong lâu cơ bản không có gì nguy hiểm, chỉ cần không chọc giận khỉ lâu chủ người, cũng không chịu đến tiểu yêu mê hoặc, cùng bọn họ vào phòng liền hảo.

Giống như vậy sờ sờ lỗ tai, sẽ không sinh ra mầm tai họa.

Nhưng không thể hiểu được mà, nàng bỗng nhiên nhớ tới Yến Hàn Lai.

Tự bọn họ tiến vào khỉ lâu, lâu trung tiểu yêu nhóm nhiệt tình đón chào, cơ hồ mỗi người bên người đều vây quanh hai ba chỉ tiểu yêu quái.

Chỉ có Yến Hàn Lai tính tình hư tính tình lãnh, dứt khoát tại bên người vây ra một đạo sắc bén pháp quyết, cách trở người ngoài tới gần.

Nàng cũng không biết chính mình là cái gì tướng.

Tạ Tinh Diệu chần chờ một chút: “..... Thôi bỏ đi.”

“Hảo đáng tiếc.”

Tai thiếu nữ hì hì cười: “Tỷ tỷ là lo lắng làm hấn không cao hứng sao?”

Không hổ là khỉ trong lâu sinh trưởng ở địa phương yêu tinh, lời này thuật này trợ công, thật ngu.

Nguyệt Phạn ở trong lòng cho nàng dựng một cái ngón tay cái, ánh mắt hướng tả, lại xem một cái Yến Hàn Lai.

Nga hô.

Hấn thật nhanh thật nhanh nâng mắt, liền bước chân đều hơi hơi cứng đờ.

Nguyệt Phạn khóe miệng nổi lên mỉm cười.

“Ân?”

Tạ Tinh Diệu nghe hiểu nàng ý tứ, hồn nhiên sửng sốt: “Hấn có thể có cái

gì không cao hứng..... Chúng ta đi chỗ nào?”

“Các khách nhân muốn gặp đại nhân, còn cần tĩnh chờ một đoạn thời gian.”

Tai thỏ thiếu nữ liếm mi cười nhẹ: “Ta vì tỷ tỷ tìm cái u tĩnh hảo nơi đi, không bằng tùy ta nghe một chút cảm thường thường tiểu khúc, như thế nào?”

Chẳng ra gì.

Tạ Tinh Diệu không quên bia đá quy tắc, trong lòng biết tuyệt không có thể một mình cùng nàng tiến vào trong phòng, nếu không êm đẹp ảnh gia đình, lập tức biến thành khủng bố chuyện xưa.

“Ta cùng các sư huynh sư tỷ vừa mới đoàn tụ, muốn cùng bọn họ đãi ở bên nhau trò chuyện.”

Nàng lễ phép cười cười: “Cô nương có không giúp chúng ta tìm cái đại điểm phòng?”

“Làm phiền lại lấy chút ăn.”

Ôn Bạc Tuyết nhìn liếc mắt một cái bên người mấy cái người sống sót, ngữ ý ôn hòa: “Ta này vài vị bằng hữu lận lợi đường xa, hao tổn không ít tinh lực.”

Bọn họ hoặc là mới ra đời môn phái nhỏ đệ tử, hoặc là tu vi nông cạn U đồ trụ dân, ở cửu trọng lưu li trong tháp hao hết đồ ăn cùng linh lực, bụng đói kêu vang, chật vật bất kham.

Cùng Ôn Bạc Tuyết tương ngộ sau, vị này Lăng Tiêu Sơn tiểu đạo trưởng đốc túi tương trợ, đem túi trữ vật sở hữu đồ ăn từng cái tương tặng.

Bọn họ vốn là đối này rất là cảm kích, giờ phút này không hẹn mà cùng nâng mắt, trong mắt có lượng sắc hiện lên.

“Đa tạ Ôn đạo trưởng.”

Cách hấn gần nhất thanh niên gật đầu nói: “Chúng ta năng lực nhỏ bé, thật không hiểu hấn là như thế nào đáp tạ mới hảo.”

Ôn Bạc Tuyết mặt có chút hồng.

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Thật sự tưởng đáp tạ nói, nếu không liền..... Chờ lát nữa ăn nhiều một chút đồ vật?”

“Vị này đạo trưởng, nhìn qua hảo then thùng nga.”

Đàm Quang bên người tà ám cô nương cười khúc khích: “Chính đạo người đều dễ dàng như vậy mặt đỏ sao?”

Tất cả mọi người cự tuyệt cùng tiểu yêu đơn độc trở về phòng đề nghị, các yêu quái thương thảo một lát, đưa bọn họ an trí ở một chỗ cực đại nhã gian.

Bị nhốt ở cửu trọng lưu li tháp mọi người chịu đựng nhiều ngày tra tấn, thật vất vả có thể an tâm ngồi xuống, sôi nổi hiển lộ đã lâu thư hoãn chi sắc.

Tà ám nhóm thật lâu sinh hoạt ở trong tối vô thiên nhật trong bóng đêm, chưa bao giờ gặp qua như vậy xa hoa mỹ lệ chi cảnh, trong lúc nhất thời hứng thú dạt dào, ở trong phòng nhảy nhót lung tung.

Nguyệt Phạn bất đắc dĩ cười khẽ: “Này đó tà ám, có đôi khi cùng tiểu hài tử giống nhau.”

“Rốt cuộc chúng nó từ ra đời khởi, liền vẫn luôn ở nơi này.”

Tạ Tinh Diệu ngồi ở bên cạnh bàn, xác nhận chén trà không độc, uống xong một ngụm trà nóng: “Không có người nhà, không có sư trưởng, cũng không có bằng hữu, hành sự toàn dựa bản năng, cùng với cửu trọng lưu li tháp định ra quy tắc.”

Nàng nói bỗng nhiên dừng lại, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt hơi trầm xuống: “..... Kỳ quái.”

Đàm Quang nhướng mày: “Làm sao vậy?”

“Nếu nói tà ám ra đời với cửu trọng lưu li tháp, là tụ tập thiên địa tà khí mà sinh.”

Tạ Tinh Diệu buông chén trà: “Kia chúng nó..... Như thế nào biết lập khế ước thành?”

Lập khế ước thành chính là U đồ đặc sắc chi vật, cùng trích tinh tiết hỗ trợ lẫn nhau, ở tới U đồ phía trước, liền Tạ Tinh Diệu cũng chưa nghe qua tên của nó.

Này hiển nhiên không thuộc về mỗi người đều biết thường thức, nhưng mà đương nàng cùng Yến Hàn Lai nhìn thấy hồng y miêu nữ, đối phương liếc mắt một cái liền nhìn ra bọn họ trói lại dây thừng.

Khỉ trong lâu tai thỏ thiếu nữ cũng là giống nhau.

Nàng dứt lời ngẩng đầu, nhìn về phía cách đó không xa Thư Linh: “Tiểu vong, ngươi biết lập khế ước thành sao?”

Thư Linh ngoan ngoãn gật đầu.

“Lập khế ước thành là cái gì?”

Đàm Quang phía sau một người tà ám thiếu niên thăm quá đầu: “Ta không nghe nói qua.”

Có được ba con mắt tà ám cô nương nghiêm trang vì hấn phổ cập khoa học: “Chính là lâm thời lập kế ước dùng bạch dây thừng, bỗn.”

“Có thể hay không là bởi vì dung nhập thành chủ ý thức?”

Nguyệt Phạn suy nghĩ nói: “Nơi này là Mục U sáng tạo tiểu thế giới, có lẽ hấn vài sợi thần thức lẫn vào trong đó, do đó đối tà ám nhóm sinh ra ảnh hưởng.”

Nhưng mà nơi này đều không phải là Mục U thức hải, liên tính hấn thật sự đánh rơi quá thần thức, nhiều lắm ảnh hưởng một hai cái tà ám, không có khả năng tạo thành như thế phạm vi lớn dị thường.

Nếu nói đây là cửu trọng lưu li trong tháp thường thức, có tà ám biết, có rồi lại đối này hoàn toàn không biết gì cả.

Nguyệt Phạn giải thích tuy có lỗ hổng, nhưng liên trước mắt tới nói, tìm không thấy càng tốt giải thích phương pháp.

Tạ Tinh Diêu nghĩ không ra đáp án, nghe Ôn Bạc Tuyết nói: “Tiểu thế giới tám bia đá, đều là từ bị nhốt ở chỗ này các tiên bối viết đi?”

“Ân.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Khỉ lâu ngoại lập khối tám bia đá, thuyết minh có người từng đã tới nơi này, khoảng cách trong thành kia tòa lưu li tháp không xa.”

Nhưng người nọ chung quy không có thể rời đi tiểu thế giới.

U đô thành trung ương..... Đến tột cùng cất giấu cái gì?

Bọn họ thượng ở trong phòng thảo luận, đột nhiên không kịp phòng ngừa gian, không khí bỗng nhiên run lên.

Tạ Tinh Diệu bị hoảng sợ, bỗng chốc ngược mắt.

Này nói chấn động tới đột ngột, phản phát liền cả tòa khỉ lâu đều ở vì này run rẩy, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt không khí dường như chấn động cảm huyền, đẩy ra trùng điệp dư âm.

Nguyệt Phạn làm ra đề phòng tư thái: “Là uy áp.”

Mãnh liệt uy áp che trời lấp đất, Tạ Tinh Diệu miễn cưỡng hít sâu một hơi, nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng yêu nhóm đập đập bước chân.

“Uy áp như thế chi cường, có thể có loại thực lực này, khỉ trong lâu hẳn là chỉ có một vị đi.”

Đàm Quang mặc niệm phật chú, phật quang dật khai, hóa thành pháp trảo đem mọi người bảo vệ.

Ôn Bạc Tuyết thấp giọng đáp lại: “Khỉ lâu chủ người.”

Cũng là vị kia hồi lâu chưa từng lộ diện thượng cổ hung thần, thực thiết thú.

“Nàng nhìn qua, tâm tình tựa hồ thật sự không được tốt.”

Người sống sót chỉ nhất áo lam tiểu đạo sĩ co rúm lại một chút: “Chúng ta muốn đi ra ngoài sao?”

Nguyệt Phạn đứng dậy: “Đi trước nhìn xem tình huống đi.”

*

Cả tòa khỉ lâu đều ở hơi hơi run rẩy.

Không khí chần động không thôi, mở ra cửa phòng, nồng đậm yêu khí ập vào trước mặt, làm Tạ Tinh Diêu nhú nhú mày.

Cũng may Đàm Quang Phật pháp có thanh tâm ngưng thần chi hiệu, nàng áp xuống trong lòng tạp niệm, quan sát bốn phía cảnh tượng.

Tiểu yêu nhóm ríu rít, tụ ở trung ương một chỗ nhả gian ở ngoài, mỗi người run bần bật, mắt lộ ra kinh hoàng.

Phút chốc mà sát khí càng đậm, đem chúng nó hung hăng hoảng sợ, không dám tiếp tục lăm miệng, sôi nổi cúi đầu.

“Khách nhân, các người như thế nào ra tới!”

Tai thổ thiếu nữ đứng ở cách đó không xa, làm ra một cái im tiếng thủ thế, đề thấp giọng: “Đại nhân thực không cao hứng, đang ở tức giận. Các người nếu không.....”

Nàng nói còn chưa dứt lời, nhả gian liền vang lên một tiếng cười lạnh.

“Nghe nói trong lâu tới vài vị khách nhân.”

Nữ tử thanh tuyến lười biếng hơi khàn, làm như mới vừa tỉnh ngủ giống nhau, buồn ngủ nhập nhèm: “Hồi lâu không gặp người sống đến nơi này tới..... Ta có chút đói bụng, không bằng thỉnh bọn họ tiến vào ngồi ngồi?”

Tạ Tinh Diêu thực rõ ràng mà cảm giác được, bên người Đàm Quang thân hình cứng đờ.

“Có chút đói bụng, làm chúng ta đi vào ngồi ngồi.”

Đàm Quang chuẩn xác bắt lấy điểm máu chót, chần chờ nói nhỏ: “Này giữa hai bên liên hệ..... Ngấm lại có điểm dọa người.”

“Tuy rằng ăn cây trúc gấu trúc thực đáng yêu, nhưng không thể phủ nhận, nó thật là loại ăn thịt động vật.”

Tạ Tinh Diệu lại cảm thấy đau đầu: “Này thượng cổ hung thú tên tuổi, tuyệt phi lăng đến hư danh.”

Ôn Bạc Tuyết hậu tri hậu giác cảm thấy một tia nguy cơ: “Nếu chúng ta không có biện pháp làm nàng cao hứng, sẽ không thay đổi thành ăn thịt động vật ăn ‘thịt’ đi.”

Giống như là đối bọn họ một cái đáp lại, trong phút chốc gió mạnh nổi lên.

Nhã gian cửa phòng oanh mà mở rộng ra, lượn lờ khói trắng dạt tán mà ra, lôi cuốn lệnh đầu người vụng hoa mắt hương thơm khí vị.

Nếu Tạ Tinh Diệu phán đoán không có lầm, hẳn là cây trúc thanh hương.

Huân hương lượn lờ, làm như có được chính mình ý thức, lặng yên không một tiếng động đi vào bọn họ trước mặt.

Nơi đi qua tiểu yêu sôi nổi thoái nhượng, không ra một cái đường cái đường nhỏ. Đương Tạ Tinh Diệu giương mắt, một sợi khói trắng vừa lúc cuốn lấy nàng ngọn tóc.

Cùng lúc đó, nhã gian trung nữ nhân ý cười càng đậm: “Thơm quá hương vị..... Đều ăn rất ngon.”

“Tạ tiên trưởng chớ sợ!”

Thư Linh chính sắc rút kiếm: “Kẻ hèn một cái Kim Đan yêu vật, dám đối tiên trưởng bất kính. Hôm nay ta liền tính chết trận ở chỗ này, cũng muốn chém xuống này yêu thủ cấp!”

Nhân gia vốn là tâm tình không tốt, người cũng đừng nói đi.

Tạ Tinh Diệu cho hắn đầu lưỡi hạ cái Định Thân Chú.

Thư Linh: Vô tội.

Khỉ lâu chủ người phát ra mời, nếu là cự tuyệt, sẽ chỉ làm nàng tức giận càng sâu.

Tạ Tinh Diệu cùng Nguyệt Phạn liếc nhau, cất bước về phía trước.

Theo khói trắng, nhĩ gian cảnh tượng dần dần trở nên rõ ràng.

Nhưng thấy điều lương thấu trụ, họa đồng phi manh, xuyên qua thúy sắc bích thạch chế thành rèm châu, có thể thấy được một trương lụa mỏng vờn quanh mỹ nhân giường.

Trên giường nữ nhân mặt nếu đào cánh, tóc đen lẳng tán, hình như một mảnh uốn lượn đen nhánh rấn nước; trên giường còn lại là tươi đẹp ửng đỏ, hai tương giao ánh, lộ ra nhiếp nhân tâm phách cổ.

Nàng chỉ trứ tập đơn bạc bạch y, trên môi một mạt điểm điểm màu son, đẹp thì đẹp đó, chỉ tiếc không gì ý cười, lạnh như hàn sơn.

Tạ Tinh Diệu phản ứng đầu tiên là, này thực không lớn gấu trúc.

Mấy cái tuần tú thiếu niên đứng ở nàng bên cạnh người quạt gió đệ trà, trong đó một cái ôn thanh mở miệng: “Đại nhân, này đó chính là tân khách nhân.”

“Vài nhân tộc, mấy chỉ yêu, còn có.....”

Nữ nhân nhướng mày: “Tà ám.”

Nàng sống lâu như vậy, nhưng thật ra đầu một hồi nhìn thấy như thế hỗn

tạp đội ngũ.

“Lớn lên không tồi,” khi lâu chủ người lười nhác hừ cười, “Chính là không biết có hay không thú.”

Giường trước một cái lang đuôi thiếu niên lấy lòng mà cười cười, tới gần nàng bên tai: “Đại nhân, ngoại lai người phần lớn không thú vị, không đáng làm ngài lo lắng —— là chúng ta nơi nào hầu hạ đến không tốt sao?”

Nữ nhân cắn hạ hần truyền đạt một viên quả nho: “Đúng không?”

“Đương nhiên a.”

Cho nàng mát xa giao nhân ôn nhu tiểu ý, đôi tay nhẹ nâng, lộ ra móng tay thượng yên chi sắc sơn móng tay: “Chúng ta có thể vì đại nhân đâm lưng, bồi đại nhân nói chuyện phiếm, cung đại nhân giải buồn, đến nỗi bọn họ, chỉ là đàn không thông tình ái con một sách thôi.”

[bắt đầu rồi.]

Thân là tiểu thuyết internet tay bút, Đàm Quang đối loại này kịch bản nhất quen thuộc, lập tức nghiêm nghị chính sắc, truyền âm nhập mật: [bia đá quy tắc là muốn thảo nàng niềm vui, nếu chúng ta không thể mau chóng khiến cho nàng hưng thú..... Chỉ sợ chỉ có thể trở thành bữa tối.]

Nguyệt Phạn nắm tay cắn răng: [bị gấu trúc ăn luôn, nghe tới hảo không tôn nghiêm.]

Đàm Quang:.....

Cho nên trọng điểm không phải loại này kỳ kỳ quái quái sự tình a!

Người sống sót trung tiểu cô nương đứng ở mọi người nhất phía cuối, sợ

hải nói nhỏ: “Chúng ta hẳn là làm sao bây giờ?”

Thượng cổ hung thú mang đến áp bách quá cường, nàng bên cạnh người áo lam thiếu niên kiệt lực ổn hạ tâm thần, làm chính mình không đến mức phát run: “Vài vị đạo trưởng làm như đã có đối sách, chúng ta trước tĩnh xem này biến.”

Hắn một đốn: “Bất quá..... Nay vài vị Lăng Tiêu Sơn đạo trưởng, đều là ta từng có nghe thấy thiên tài hạng người. Lấy bọn họ phẩm tính, định sẽ không a dua nịnh hót, thảo Yêu tộc niềm vui. Nếu là cùng đường, ta đại nhưng chủ động hiến thân, đi làm kia thực thiết thú đồ ăn.”

Tiểu cô nương mặt lộ vẻ kinh ngạc chi sắc, thiếu niên nhấp môi cười cười: “Nay vài vị đạo trưởng so với ta lợi hại đến nhiều, liên tính không có ta, các người đi theo bọn họ, cũng có chạy đi hy vọng.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, kiều diễm nhã gian nội, vang lên Đàm Quang một tiếng cười khẽ.

Trời quang trắng sáng Phật tử sáng trong như ngọc thụ, thư lãng mặt mày gian, toàn là dao không thể xâm tiêu tức chi ý.

Đương hắn mở miệng, âm cuối lại vi diệu giơ lên: “Là nga, hảo hâm mộ trong lâu các vị ca ca, có thể đem son phấn son môi đồ đến như thế thuận buồm xuôi gió —— ta luôn luôn không hiểu trong đó ảo diệu, hảo bổn.”

Người sống sót tiểu cô nương:?

Áo lam tiểu đạo sĩ:?

Hoa hòe lộng lẫy giao nhân:???

Từ từ.

Tuy rằng này đoạn lời nói nghe tới ngoan thuần lại vô tội, nhưng.....

Này hòa thượng tuyệt đối là ở châm chọc bọn họ nùng trang điểm mặt, phụ trợ chính mình ngọc khiết băng thanh đi?

Giao nhân bị ghen đến ngẩn ra, chợt hừ lạnh: “Khó trách mặt xám mày tro, tiểu sư phó không đi sửa sang lại sửa sang lại dung nhan sao?”

“Còn có trên tay hồng điểm điểm sơn móng tay, sẽ không dính vào đồ ăn thượng sao? Hảo lo lắng.”

Đàm Quang cũng không để ý đến hắn, dứt lời vội vàng che miệng, lộ ra vài phần áy náy chi sắc: “Ai nha, xin lỗi! Lòng ta thẳng khẩu mau, kỳ thật không phải cố ý nói ca ca cái gì, chẳng qua như vậy đối lâu chủ đại nhân xác thật không tốt lắm..... Sẽ không chọc các người sinh ra mâu thuẫn đi.”

[ta kinh ngạc.]

Từng trận trà hương đập vào mặt, Nguyệt Phạn trợn mắt há hốc mồm: [này trà vị, huân đến ta quyền đầu cứng.]

[Đàm Quang tiểu sư phó.]

Tạ Tinh Diệu khước mắt nháy dưng: [thần kỳ nam nhân, hùng cảnh chi chủ, kịch bản chi vương.]

Áo lam tiểu đạo sĩ:.....

Hắn không hiểu, cũng không hiểu lắm.

Hắn chỉ có thể tự mình an ủi, lẩm bẩm nói nhỏ: “Đàm Quang tiểu sư phó, thiện giải nhân ý, ôn tồn lễ độ, thời thời khắc khắc làm người suy nghĩ,

không hổ là Phật môn đệ nhất nhân, thực ôn nhu, rất tinh tế.”

“Như vậy ngẫm lại, đích xác không được tốt.”

Khỉ lâu chi chủ ánh mắt vừa động, vẫy lui bên cạnh người giao nhân:

“Người trước tiên lui hạ đi.”

Giao nhân cầm giận ly tràng, Đàm Quang bằng vào trà nghệ trở hết tài năng, nghiêng nhiên một bộ người thắng tư thái.

Ngay sau đó, rồi lại nghe nàng lười thanh nói: “Còn có này đầu trọc, người cũng đi ra ngoài —— chưa bao giờ gặp qua như thế nị oai người, đen đũi.”

Đàm Quang:?

Đàm Quang không nghĩ ra: [ta không hiểu!]

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ hấn đầu vai: [bằng hữu, chúng ta thực lý giải.]

Nguyệt Phạn đau kịch liệt theo tiếng: [phi thường lý giải. Trà xanh, nó không xứng.]

“Nhàm chán.”

Mỹ nhân trên giường nữ tử nhẹ liêu bên tai sợi tóc, chán đến chết đánh cái ngáp: “Còn tưởng rằng tới cái gì thú vị khách nhân, kết quả vẫn là tầm thường đồ đệ. Này to như vậy U đồ, hay là liền không có có thể làm ta vui vẻ sự việc sao?”

“Đại nhân bớt giận.”

Lang yêu nơm nớp lo sợ, vì nàng lý hảo hỗn độn vật áo: “Không bằng làm chúng ta lại vì ngài tìm chút tà ám.”

Hấn động tác thật cẩn thận, nữ nhân tầm mắt đi xuống, liếc thấy móng tay

thượng một mặt sơn móng tay.

“Sơn móng tay, sơn phấn, phấn mặt.....”

Đàm Quang ngôn ngữ rõ ràng ở nhĩ, khỉ lâu chi chủ nhẹ sách một tiếng, đẩy ra cánh tay hấn: “Cả ngày ổng ẹo làm dáng, mau đem ta huân đã chết, thối lui thối lui!”

Không xong.

Lang yêu cùng mấy khác tiểu yêu hai mặt nhìn nhau, trong mắt kinh hoàng càng nùng.

Đại nhân tâm tình một ngày không bằng một ngày, hơi có không như ý liền sẽ tức giận.

Đàm Quang một phen lời nói dường như ngọn lửa, đem nàng trong lòng phần uất âm âm bậc lửa ——

Từ một tháng một lần, đến bảy ngày một lần, lại cho tới bây giờ hai ngày một lần.

Khỉ lâu lại muốn tao ương.

Chỉ một thoáng tà khí bốn dững, cùng với một tiếng gầm nhẹ, thượng cổ hung thú thân hình đột nhiên hiện ra.

Tiểu yêu nhóm như đi trên băng mỏng, bị tà khí ép tới liên tục lui về phía sau, thuần một sắc im như ve sầu mùa đông, không dám ra tiếng.

Mà ở chúng yêu trung ương mỹ nhân trên giường, hung thú hai mắt đen nhánh tựa đêm, há mồm lộ ra ngân bạch răng nhọn, khổng lồ thân hình giống như tiểu sơn, bao phủ tiếp theo phiến lệnh nhân tâm giạt mình sóng

ngầm.

Trở lên, là Tu chân giới bình thường thị giác.

Mãn phòng yên tĩnh, Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng tê khẩu khí.

Quen thuộc hình dáng, quen thuộc hắc bạch hai sắc, quen thuộc béo cuồn cuồn.

Ở nhĩ gian trung khói trắng mờ mịt hạ, gấu trúc trũng lõn một đôi tròn xoe đậu đậu mắt, nửa vòng tròn hình lỗ tai từ từ run lên, cái bụng nải bạch, vành mắt đen nhánh.

Đến nỗi há mồm phát ra gầm nhẹ, vô luận như thế nào nhìn, đều giống ở vô năng cuồng nộ mà làm nũng.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu: “Nếu đại nhân nguyện ý nói, không ngại làm ta thử xem.”

*

Tạ Tinh Diệu bính lui vô can người chờ, tiểu yêu nhóm sôi nổi tan đi, trong phòng chỉ để lại nàng cùng khỉ lâu chủ người.

Căn cứ bia đá quy tắc, không thể đi theo khỉ lâu trung tiểu yêu đơn độc tiến vào trong phòng, duy độc khỉ lâu chủ người là cái ngoại lệ.

Thực thiết thú lười biếng dựa ở giường biên, mắt lé liếc nàng: “Sau đó đâu?”

Khỉ lâu chi chủ cảm thấy có chút mới lạ.

Thực thiết thú chính là Tu chân giới hung thần, vô số người nghe tiếng sợ vỡ mật, thậm chí không dám cùng nàng đối diện.

Nhưng mà đương nàng hiện ra nguyên hình, không ngừng Tạ Tinh Diêu, nàng bên cạnh người mấy cái người trẻ tuổi thế nhưng cũng chưa cảm thấy kinh hoảng thất thố, mà là ngẩn ngơ sửng sốt, lộ ra như suy tư gì thần sắc.

..... Tạ Tinh Diêu thậm chí còn rất là kinh hỉ mà cười lên tiếng.

“Nếu ngươi cũng tưởng nói chút hoa ngôn xảo ngữ, không bằng đánh mất cái này ý niệm.”

Thực thiết thú trở mình tử: “Ta ở khỉ lâu sống nhiều năm như vậy, cái gì lời hay không nghe ——”

Khoảnh khắc hết sức, nàng lời nói cương ở yết hầu.

Thực thiết thú cả người run lên.

Thực thiết thú tròn tròn đậu đậu mắt: “Ân.....?”

Sau này bối bắt đầu, điện lưu tê dại cảm rào rạt lan tràn, có thứ gì phúc ở nàng phía sau, xuyên qua đồ tể nhuỷ lông tơ, chạm vào non mềm mềm thịt.

Loại này cảm thụ trước nay chưa từng có, thực thiết thú vắn vẹo một chút, lỗ tai dựng thành hình tam giác dường như tiêm.

Cái này lần đầu gặp mặt tiên môn đệ tử..... Thế nhưng ở đụng vào nàng chân thân.

Không đúng, cùng với nói là “Đụng vào”, “Vuốt ve” tựa hồ càng chuẩn xác một ít.

Này tiểu nha đầu làm sao dám? Thực thiết thú tàn bạo hung ác, nàng thân

là khỉ lâu chi chủ, càng là địa vị tôn quý, sao có thể bị ——

Trong lòng xấu hổ buồn bực chi ý chưa kịp phát tiết mà ra, thực thiết thú hừ ra một đạo khí âm, lại phiên phiên thân mình.

Tại sao lại như vậy.

Bị Nhân tộc vô lễ đụng vào, nàng thể nhưng cũng không cảm thấy bài xích, ngược lại tá khí lực..... Còn tưởng nhấm nháp càng nhiều.

Thoạt nhìn thật cao hứng.

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhấp môi biên.

Nghe nói gấu trúc lông tơ rất là cứng rắn, sờ lên cũng không thoải mái, nhưng Tu chân giới không hổ là Tu chân giới, nhân có linh khí tẩm bổ, linh thú nhóm đều là da lông mềm mại.

Nàng chưa từng nghĩ tới, chính mình một ngày kia cư nhiên có thể sờ lên gấu trúc.

Hồ ly nhỏ gầy, chỉ có thể chạm được hơi mỏng một tầng da thịt; gấu trúc hình thể lớn hơn nữa, đầy đà phúc hậu, mềm đỏ đỏ thịt mum múp, dường như một cái tản ra nhiệt khí mềm mại miên đoàn.

Xúc cảm tuyệt hảo.

Khỉ lâu chi chủ: “Từ từ! Vô lễ, này há là người có thể.....”

Tê đại bốn phía.

..... Không được.

Cả người xụi lơ.

..... Nhịn xuống.

Khỉ lâu chi chủ thanh tuyến tiệm thấp: “Ồ ô lộc cộc.”

Thủ hạ giầy giữa càng ngày càng yếu, đương thực thiết thú lật qua thân đi, lộ ra nho nhỏ đoàn trạng cái đuôi.

Cùng khổng lồ thân hình so sánh với, tứ chi có vẻ hàm hậu đoản béo, lúc này bị kích thích đến lắc lư vài cái, giờ lên hoa mai dạng móng vuốt.

Hảo đáng yêu.

Quốc bảo quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu không phải cùng khỉ lâu chi chủ cũng không quen biết, Tạ Tinh Điều thậm chí tưởng trực tiếp chôn mặt, hút một hút lộ ra cây trúc thanh hương đại mao đoàn.

Mỗi loại bú sữa sinh vật làn da thượng đều phân bố có cảm giác đầu dây thần kinh, ở vuốt ve dưới, đem đại đại hạ thấp áp lực hormone, làm bị vuốt ve đối tượng tâm sinh sung sướng.

Đây là sinh vật học giới khách quan tồn tại sự thật, mặc dù cao ngạo như thực thiết thú, cũng vô pháp tránh thoát.

Khỉ lâu chủ người sở dĩ hàng năm phiền muộn bất kham, có lẽ đúng là bởi vì không người dám can đảm tiến lên vuốt ve, nguyên hình nhu cầu không chiếm được thỏa mãn.

Ở nàng nhiều năm lột miêu lột cầu rèn luyện ra tay nghề dưới, thực thiết thú dần dần từng hạ cả người lực đạo, mềm mại nằm ở giường gian.

Như có như không điện lưu kích thích đến tóc tê dại, nàng hồi lâu chưa từng từng có như thế nhẹ nhàng cảm thụ, phảng phất giống như đặt mình

trong đám mây, từ từ thở ra khẩu khí.

Một nén hương sau.

Nhã gian cửa phòng bị mở ra, chờ ở ngoài cửa tiểu yêu nhóm đột nhiên ngẩng đầu.

Không thể tưởng tượng.

Cái kia lỗ mãng đưa ra cùng đại nhân ở chung một phòng tiên môn đệ tử, cư nhiên tồn tại ra tới.

Đã từng cũng có người từ ngoài đến hướng đại nhân kỳ hảo, hoặc là bị oanh ra nhã gian, hoặc là bị cắn nuốt hồn phách, có thể lông tóc không tổn hao gì toàn thân mà lui, chỉ có Tạ Tinh Diệu một cái.

Trước đó, bọn họ đã ở suy đoán nàng cách chết.

Lại xem nhã gian bên trong ——

Bạch y nữ nhân thân hình thướt tha, chậm rãi dạo bước tiến lên, mặt nếu phù dung hai tròng mắt như tinh, toàn thân rực rỡ hắc lên.

“Giải trừ kết giới, yêu cầu một đoạn thời gian.”

Thực thiết thú nhõn miệng cười: “Các người đi trước nghỉ tạm đi.”

*

Tiểu yêu nhóm đại chịu chấn động.

Tiểu yêu nhóm vất hết óc.

Thế nhưng có thể như thế nhanh chóng bãi bình khỉ lâu chi chủ, tiểu yêu nhóm nhìn về phía Tạ Tinh Diệu ánh mắt từ hoang mang dần dần biến thành sùng kính, đồng thời tiến lên lãnh giáo kinh nghiệm.

—— đây là cái thần nhân a!

Thư Linh đứng ở bầy yêu phía trước, dào dạt đắc ý: “Đây là chúng ta tạ tiên trưởng! Nhớ trước đây nàng thu phục ta thời điểm.....”

“Cư nhiên thật liền thành công.”

Nguyệt Phạn tiếc hận nắm tay: “Hảo hâm mộ, ta cũng tưởng sờ sờ gấu trúc.”

Nguy cơ giải trừ, Tạ Tinh Diệu rốt cuộc thả lỏng toàn thân cảnh giác, uống xong một ngụm trà nóng: “Ta rời đi thời điểm, khi lâu chủ người mời chúng ta về sau lại đến làm khách.”

“Cửu trọng lưu li trong tháp tà ám đều không phải là tất cả đều là cực ác đồ đệ.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Nếu là chúng ta thật có thể bài trừ cái này tiểu thế giới, chúng nó không có cư trú chỗ, không biết sẽ đi con đường nào.”

Tạ Tinh Diệu xoa xoa huyết Thái Dương: “Chớ nói nơi đi, ngay cả chúng nó lai lịch, chúng ta cũng không rõ ràng lắm.”

Nàng nói sững sốt, đem ở đây mọi người nhìn quét một vòng: “Yến Hàn Lai đâu?”

Ôn Bạc Tuyết bay nhanh ứng nàng: “Yến công tử không lâu trước đây liền rời đi, nói là khi lâu quá sảo, muốn đi nơi khác giải sầu.”

Rất giống hấn tác phong.

Nàng uống trà khi nâng mắt, dư quang vừa lúc dừng ở cửa.

Cạnh cửa tai thỏ thiếu nữ nhếch miệng cười cười, phía sau đi theo vài cái

tham đầu tham não tiểu nữ hài, triều nàng câu một câu ngón tay: “Tỷ tỷ, trong sương phòng không thú vị cực kỳ, chúng ta mang người ở trong lâu đi một chút.”

Đàm Quang tức khắc minh bạch ngụ ý: “Định là phương hướng người lãnh giáo kinh nghiệm.”

Các tiểu cô nương hứng thú bưng bưng, Tạ Tinh Diệu ngượng ngùng cự tuyệt, bị riu rít lôi ra phòng.

“Đại nhân ngày thường luôn là hung ba ba.”

Tai thổ thiếu nữ nhú nhú cái mũi: “Chúng ta không dám tới gần nàng, e sợ cho chọc nàng sinh khí, tỷ tỷ thể nhưng có thể làm nàng tiêu hạ khí thể, thật là lợi hại.”

“Chỉ là lợi dụng nhân chi thường tình.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa chuyển, tò mò hỏi nàng: “Các người cũng là ra đời tại đây tòa khỉ trong lâu, không có càng nhiều ký ức sao?”

“Đúng rồi.”

Tai thổ thiếu nữ hai mắt trong suốt, phiếm ra con thổ độc hữu nhọt nhạt đỏ đậm: “Bên ngoài tất cả đều là đen như mực, khỉ lâu chẳng lẽ không hảo sao?”

“Thật cũng không phải không tốt.”

Tạ Tinh Diệu còn tưởng tiếp tục, cổ tay áo bỗng nhiên bị nhẹ nhàng một túm.

Nàng không rõ nguyên do, xem một cái bên người tai thổ tiểu cô nương.

Người sau chớp chớp mắt, hướng tới cách đó không xa hành lang dài cuối dương nhất dương cầm.

Tạ Tinh Diệu theo quỹ đạo nhìn lại, cư nhiên nhìn thấy Yến Hàn Lai.

Hắn mặc không lên tiếng đứng ở góc, sườn mặt bị bóng ma bao phủ hơn phân nửa, từ trước đến nay trắng nõn khuôn mặt không hề huyết sắc, môi mỏng nhấp chặt, trước mắt hiện lên nhợt nhẽ ô thanh.

Tinh tế tìm kiếm, quanh thân hơi thở mỏng manh lại hỗn độn, giống cực độc chú phát tác khi bộ dáng.

Nhưng là..... Không đúng a.

Độc chú đã chịu thần thức áp chế, Yến Hàn Lai trước vài lần thân có không khỏe, đều là nguyên tự thân bị thương nặng, thần thức bị thương, khó có thể áp xuống độc chú tà khí.

Nhưng mà giờ phút này bọn họ đang ở khỉ lâu, bị tiểu yêu quái nhóm ăn ngon uống tốt cung phụng, không đã chịu một chút ít thương.

Nàng lòng có nghi hoặc, nhẹ giọng mở miệng: “Yến công tử, người làm sao vậy?”

Yến Hàn Lai bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái.

Hắn thần sắc như thường, có chứa một tia không quá rõ ràng bức bối cùng không kiên nhẫn, không biết vì sao dùng truyền âm, âm lượng cực tiểu:

[..... Chú thuật.]

Thật là độc chú phát tác.

So với phía trước vài lần, hôm nay Yến Hàn Lai tướng mạo càng vì suy

yếu, thân hình làm như một cái chóp mắt lắc nhẹ, thực mau lại kiệt lực trạm hảo.

Hắn tình huống không ổn, Tạ Tinh Diệu trong lòng biết chậm trễ không được, nhìn về phía bên cạnh người mấy cái tiểu cô nương: “Ta cùng hắn có việc muốn nói, chờ lát nữa lại đi tìm các người, được không?”

Tai thỏ thiếu nữ dương môi cười, ý vị thâm trường híp lại hai mắt: “Hảo.”

Tiểu yêu nhóm phong giống nhau rời đi, Tạ Tinh Diệu bước nhanh về phía trước, tới gần cuối thanh y.

Ly đến càng gần, nàng càng có thể cảm nhận được Yến Hàn Lai bên người hỗn độn hơi thở.

Phảng phất bị rất nặng thương, linh lực cùng yêu khí lượn lờ tản ra, mỏng manh đến dường như thần yên.

Nhưng khi lâu bên trong không hề dị thường, lại xem hắn sạch sẽ ngăn nắp quần áo, cũng không thấy được sau khi trọng thương huyết sắc.

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay phút chốc động, linh lực tỏa khắp, đi trước phụ thương hắn khuôn mặt: “Độc chú vì sao sẽ tại đây loại thời điểm phát tác?”

Nàng nói nhìn quanh bốn phía, dự đoán tìm cái trống vắng phòng: “Chúng ta _____”

Lời còn chưa dứt, gần trong gang tấc thiếu niên tiến lên một bước.

Bọn họ vốn là ly đến cực gần, Yến Hàn Lai không hề dấu hiệu mà tới gần, bóng dáng cơ hồ đem nàng chặt chẽ ngăn chặn.

Hắn hầu như ách, nghe không ra cảm xúc phập phồng: “Liên ở chỗ này.”

..... Nơi này?

Nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng rốt cuộc ở vào hành lang dài bên trong.

Yến Hàn Lai nơi góc là cái nho nhỏ thị giác góc chết, tầm thường qua đường người sẽ không phát giác, nhưng mà cẩn thận vừa nhìn, là có thể nhìn thấy trong một góc cảnh tượng.

“Nơi này không hảo đi.”

Tạ Tinh Diêu theo bản năng phản bác: “Nếu bị khỉ trong lâu tiểu yêu gặp được.....”

“Tạ cô nương.”

Thiếu niên âm thấp thấp vang lên, lời cuốn vài phần bệnh nặng khi vô lực khí âm.

Hắn lúc này không có mở miệng châm chọc, hầu kết trên dưới vừa động, nói nhỏ tự tự lọt vào tai, liêu đến vành tai nhẹ nhẹ tê dại: “..... Có điểm khó chịu.”

Chỉ cần ngăn ngừa con số, Tạ Tinh Diêu suy nghĩ không còn.

Này nói tiếng nói vẫn là nhàn nhạt ngữ khí, có chứa Yến Hàn Lai nhất quán không chút để ý, nhưng mà âm cuối lại hơi hơi ép xuống, giống như một cái nho nhỏ hình cung, sinh ra yếu thế ảo giác.

Nàng thực không tiền đồ mà, vươn tay phải.

Linh lực tan rã, bị nàng nhẹ nhàng một chạm vào, hồ ly lỗ tai tựa như bò công anh giống nhau phác rào toát ra.

Tạ Tinh Diêu cảm giác hắn thức hải, không khỏi nhú mày.

Hảo loạn.

Như là bị cổ tình phá hư quá, các loại hơi thở sôi nổi rơi rụng dung hợp, mấy cái thấy được miệng vết thương phá vỡ lỗ hồng, độc chú tràn ra hắc khí, ăn mòn khắp thức hải.

Nàng không nhìn xuống hỏi ý: “Sao lại thế này?”

Yến Hàn Lai lạnh giọng cười khế: “Không nhọc Tạ cô nương lo lắng.”

Có lẽ là thể lực chống đỡ hết nổi, hắn dứt lời thân hình nhoáng lên, miễn cưỡng vươn cánh tay phải, đỡ lên Tạ Tinh Diệu phía sau bạch tường.

Tựa hồ..... Bị thương quá mức.

Thanh y thiếu niên ánh mắt hơi ám, xẹt qua một sợi tự giễu cười khế.

Thức hải trung truyền đến tê tâm liệt phế đau nhức, hắn đối này không lắm để ý, kiệt lực đứng vững, không đến mức chật vật ngã xuống.

Thân thủ xé rách chính mình thức hải, loại chuyện này, hắn cũng là đầu một hồi làm.

Toàn thân không có kinh nghiệm, dùng cùng tà ám giao chiến khi khí lực, thức hải sinh sôi vỡ ra miệng vết thương, làm độc chú mãnh liệt đến trước nay chưa từng có.

Cũng may Yến Hàn Lai sớm thành thói quen đau đớn.

Ôn nhuận linh lực tự thiếu nữ lòng bàn tay từ từ chảy ra, hắn cảm thụ đã lâu ấm áp, hàng mi dài run rẩy không thôi.

Hắn định là điên rồi.

Nghĩ đến cũng là buồn cười, giống hắn như vậy quái nhân, sẽ không nói dễ

nghe lời nói, tính tình bất thường lại quái gở, liền tính muốn cùng nàng tới gần một ít, cũng chỉ có thể dùng loại này ngu xuẩn đến cực điểm phương thức.

Một loại nguyên với tự ngược yếu thế.

Trước mắt cô nương này nếu là biết được chân tướng, chắc chắn bị hấn dọa sợ, mắng hấn kẻ điên.

Nhưng đang ở U đô, hấn tổng hội sinh ra rất rất nhiều không ứng có cổ quái ý niệm.

Rõ ràng hấn mới là nàng đệ nhất chỉ hồ ly, rõ ràng ở quá khứ thời điểm, Tạ Tinh Diệu cũng sẽ lòng tràn đầy vui mừng mà nhìn hấn.

Hiện giờ hấn thành cái có thể có có thể không chê cười, bị vứt bỏ ở trống vắng góc, lại cứ lại vô pháp sinh ra chút nào oán trách ——

Bởi vì từ ngay từ đầu, bọn họ liền không hề liên hệ.

Mỗi khi niệm cấp tại đây, ngực lại toan lại sắp, sưng to đến dường như áp có ngàn quân cự thạch.

Yến Hàn Lai nói không rõ loại này cảm xúc đến tột cùng là cái gì, rồi lại ần ần minh bạch đáp án.

Độc chú kịch liệt, cắn nuốt ngũ cảm.

Tầm nhìn bên trong một mảnh hắc ám, hấn bỗng nhiên nhớ tới tuổi càng khi còn nhỏ, bị nhốt ở kia gian địa lao nhật tử.

Đồng dạng là đen kịt yên tĩnh, quanh thân đau nhức, bên người đứng lò mờ người, mặt mày khả ố.

Mà hắn một mình cuộn tròn ở góc, nhìn quanh bốn phía, tìm không được một cái đủ để tin cậy người.

Gần như với ma xui quỷ khiến mà, hắn thử tính ra tiếng: “..... Tạ Tinh Diêu?”

Có người trở về hắn một tiếng “Ân”.

Thanh tuyến thanh linh sạch sẽ, không phải những người đó tiếng nói.

Hắn mặc danh sinh ra an tâm, trong lòng cười nhạo chính mình ngu không ai bằng, ở vĩnh viễn trong bóng tối, đột nhiên trất trụ hô hấp.

—— có nào đó mềm mại ấm áp đồ vật, chậm rãi dán lên hắn lỗ tai.

“Yến công tử.”

Ôn hòa bàn tay nhẹ nhàng phát quá nhĩ tiêm, không mang theo dâm loạn chi ý, thật cẩn thận.

Như là an ủi dường như sờ sờ tiểu hài tử đầu, cũng như đối đãi dễ toái trân bảo.

Tạ Tinh Diêu định là giác ra hắn tâm thần hoảng hốt, vụng về mà một chút lại một chút mơn trớn lỗ tai: “Không có việc gì.”

Đau đón như bóng với hình, Yến Hàn Lai lại bỗng dưng cười khai.

Có như vậy trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên cảm thấy, xé rách cảm lại tăng thêm chút cũng không quan hệ.

Đãi tại đây loại không chút nào ẩn nấp địa phương, liền tính bị trong lâu tiểu yêu nhìn thấy lại như thế nào.

Này vốn chính là hắn tiểu tâm tư.

Tạ Tinh Diệu nhìn không thấy hấn thần sắc, chỉ có thể cảm nhận được đối phương trên sống lưng run rẩy.

Độc chú quá cường, thức hải bị hao tổn, ý thức sẽ không tự chủ được lâm vào hỗn loạn, nàng tuy không biết Yến Hàn Lai nhớ tới cái gì, lại có thể đoán ra kia đều không phải là cớ nào tốt đẹp ký ức.

Xuất thần một sát, bị tay phải nhẹ vỗ về hờn hĩ, đột nhiên đảo qua nàng lòng bàn tay.

Cái này động tác ái muội mà vi diệu, dường như một thốc u ám ánh nến, chước ra đầu quả tim nóng lên,

Ngửa ý mạn khai, không đợi nàng dừng lại động tác, liền nghe Yến Hàn Lai nói giọng khàn khàn: “Tạ Tinh Diệu?”

Hấn rất ít thẳng hô nàng tên họ, Tạ Tinh Diệu ứng thanh “Ân”.

Nàng bỗng tính toán truy vấn đã xảy ra chuyện gì, đầu lưỡi lại hờn hĩ nhiên cứng đờ, phát không ra thanh âm.

Ở phá lệ nhỏ hẹp trong một góc, không khí ngưng tụ thành yên lặng nhiệt ý.

Nàng bị bao quanh bao lấy, bên cạnh người xẹt qua một đạo thanh phong. Theo sát sau đó, là càn vò nóng bỏng nhiệt.

—— hồ đuôi mềm mại, tự Yến Hàn Lai phía sau không tiếng động thăm tới, lặng yên gần sát, phần đuôi một câu.

Như nhau Tạ Tinh Diệu đã từng đưa cho hấn kia sách thoại bản.

Lúc ấy nàng từng nghiêm mặt nói, không ngại học thoại bản trung nam chủ

nhân công, định có thể làm cho người ta thích.

..... Mới không phải làm hần học tập loại chuyện này a.

Lông tơ xoắn tung, hồ đuôi phía cuối quần lên nàng sườn eo, phút chốc mà trên dưới vừa động, nhẹ quét mà qua, vén lên thẳng vào cốt tử ngựa.

Tạ Tinh Diệu nói không nên lời lời nói.

Nàng mặt oanh mà nóng bỏng, ngừng thở.

Mà ở chút xíu chi cực góc, người thiếu niên nhỏ vụn hô hấp ở nàng bên tai từ từ dật khai.

“Đây là thù lao.”

Yến Hàn Lai khóe môi hơi dương, hầu âm cực ách, cũng cực nhẹ: “Tạ Tinh Diệu, thích như vậy sao?”

Chapter 72

Mọi nơi yên tĩnh không tiếng động.

Hành lang dài cuối góc sâu thẳm hẻo lánh, hiếm khi có người tới gần, ngẫu nhiên tự nơi xa truyền đến thanh du bước chân cùng tiểu yêu nhóm vui sướng cười âm, bất quá một lát, liền biến mất ở cái khác chỗ ngoặt.

Cách một kiện đơn bạc váy đỏ, eo sườn nhiệt độ như có như không.

Như vậy cảm giác cũng không rõ ràng, Tạ Tinh Diệu trong lòng lại sinh ra một loại cổ quái ảo giác ——

Phảng phất theo hồ đuôi động tác, huyết nhục bị lạnh yên hóa khai, đầu tiên là sườn eo, lại đến ngực, cuối cùng nhiệt ý gợn sóng, liên quan thức hải cũng cùng nhau tan rã, chỉ còn lại có chước người nóng bỏng.

Thích sao?

Nàng không biết.

Nhưng mà thân thể theo bản năng phản ứng nói cho nàng, chính mình cũng không chán ghét như vậy đụng vào.

Trên mặt nhất định hồng đến lợi hại, bị Yến Hàn Lai hầu âm liêu quá bên tai, trong tai cũng là âm âm vang lên.

..... Yến Hàn Lai, đến tốt cùng có rõ ràng hay không hẳn đang làm cái gì a.

Nguyên văn nói hẳn xa rời quần chúng, hàng năm cô độc một mình ở Tu chân giới du đãng, không cha không mẹ, càng vô thổ lộ tình cảm bạn tốt.

Ở tuyệt đại đa số thời gian, này chỉ hồ ly đều đặt mình trong với cửu tử nhất sinh ma uyên cùng bí cảnh. So với cùng người ở chung, hẳn có lẽ rõ

ràng hơn hẳn là như thế nào giải quyết che trời lấp đất tà ám yêu ma.

Hắn vốn là đối người với người chi gian đúng mực không hiểu nhiều lắm, nhìn những cái đó kỳ kỳ quái quái thoại bản lúc sau..... Sẽ không nghĩ làm đây là bình thường thao tác đi.

Tạ Tinh Diệu thực mau phủ quyết cái này ý niệm.

Yến Hàn Lai lòng tự trọng cường đến muốn mệnh, ngày thường liền một câu mềm lời nói cũng không chịu nói.

Hắn có lẽ đích xác ngây thơ mờ mịt, nhưng tuyệt đối không ngốc.

Như vậy khoảng cách cùng tư thế, rõ ràng liền ái muội qua đầu.

Thiếu niên nhân thân hình không xong, một bàn tay chống đỡ nàng phía sau bạch tường, hình thành một cái hẹp hòi chật chội nho nhỏ không gian.

Vì thế cảm giác áp bách càng hung càng trọng, Tạ Tinh Diệu bình phục tâm thần hấp tấp ngẩng đầu, vừa lúc cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Độc chú còn tại xé rách thức hải, lông quạ hàng mi dài nhân đau nhức mà không được run rẩy.

Yến Hàn Lai trên mặt lại vô thống khổ chi sắc, đuôi mắt ửng hồng, hai mắt đen tối không rõ, lẳng lặng đối thượng nàng tầm mắt, không biết nhớ tới cái gì, phút chốc mà câu ra một mặt cười nhạt.

Không chút để ý, lại trúng ngay hồng tâm.

Trong không khí huyền đem đoạn chưa đoạn, nhân hắn cái này ý vị không rõ cười, trong khoảnh khắc mở tung.

“Người.....”

Tạ Tinh Diệu cảm thấy, nàng cần thiết nói cái gì đó, dùng để giảm bớt giờ này khắc này quá mức quẫn bách không khí.

Tạ Tinh Diệu nghiêng đi hai mắt, tránh đi hấn ánh mắt: “Chính là.....”

Tạ Tinh Diệu bên tai càng nhiệt: “Độc chú.....”

Đáng giận.

So với Ôn Bạc Tuyết, nàng mới giống cái báo phé người máy.

Độc chú mãnh liệt, Yến Hàn Lai bị lẫn lộn đến mặt không có chút máu, lại cứ tâm tình tựa hồ không tồi, dùng thấp thấp khí âm hồi nàng: “Như thế nào?”

Tạ Tinh Diệu không cần nghĩ ngợi: “Hôm nay độc chú, so với phía trước lợi hại đến nhiều.”

Tiếng nói vừa dứt, nàng mới hậu tri hậu giác ý thức được, bởi vì trên eo câu quần lấy cái kia cái đuôi, chính mình vững chắc bị hoảng sợ.

Vì thế một cái chớp mắt thất thần, trong lòng bàn tay linh lực trừ khử hầu như không còn.

Nàng một lần nữa ngưng thần, lòng bàn tay linh lực tụ tập, lại một lần độ nhập thiếu niên thức hải.

Tinh tế nghĩ đến, nàng cùng Yến Hàn Lai quan hệ..... Ở nào đó thời điểm, xác thật lược hiện cổ quái.

Nàng say rượu lúc sau, Yến Hàn Lai sẽ biến thành một con tiểu hồ ly, không làm phản kháng mà bị nàng ôm vào trong ngực.

U đồ Yêu tộc ý đồ cùng nàng lập khế ước, Yến Hàn Lai lấy “Phiền toái” vì

từ, chủ động đưa cho nàng một cây lập khế ước thề.

Hắn như vậy một cái ngạo mạn lại quái gở tính tình, vốn nên độc lai độc vãng, đối những việc này thờ ơ.

Ở □ Thiên đồ □ nguyên văn, Nguyệt Phạn đồng dạng đã chịu không ít tiểu yêu ưu ái, Yến Hàn Lai ngoảnh mặt làm ngơ, không chủ động cùng nàng nói qua một câu.

Còn có bọn họ ở cửu trọng lưu li trong tháp gặp được hồng y tiểu nữ hài.

Cuối cùng một lần gặp mặt khi, nàng tức muốn học máu trừng mắt Yến Hàn Lai, công bố “Kỳ thật ở khi đó, hắn căn bản không có” ——

Nàng chưa nói xong, đã bị Yến Hàn Lai sát chú không lưu tình chút nào đánh gãy.

Tạ Tinh Diệu lúc ấy liền sinh ra tò mò, nề hà hồng y chi nữ lên án đột nhiên im bặt, làm nàng không chiếm được đáp án.

Hiện giờ nghĩ đến, hồng y chi nữ có thể phân biệt thiệt tình cùng nói dối, nàng ngữ khí như vậy chém đinh chặt sắt, có phải hay không tưởng nói.....

Yến Hàn Lai không có nói dối?

Kia hắn lại là khi nào không có nói sai.

Từ đầu tới đuôi, hồng y chi nữ chưa kịp phán định thật giả, chỉ có một câu.

Thức hải oanh mà nóng lên, Tạ Tinh Diệu cắt đứt cái này thiên phương dạ đàm ý niệm.

Nàng trong lòng tràn ngập phức tạp ý niệm, lòng bàn tay theo thoán động

độc chú trên dưới khế vuốt, một cái trong lúc lơ đãng, đụng tới hồ ly thính tai.

Yến Hàn Lai thân hình cứng đờ, hơi thở càng loạn.

“Xin lỗi xin lỗi.”

Tạ Tinh Diệu đột nhiên hoàn hồn: “Người có khỏe không?”

Thanh y thiếu niên rũ mắt, sắc mặt nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái.

Hắn bị trọng thương, toàn thân không có gì sức lực, rõ ràng là ở vào nhược thế kia một phương, nhưng mà không rõ nguyên do mà, dần dần hiện ra chủ đạo giả, lệnh người vô pháp cự tuyệt tư thái.

“Ân.”

Hồ nhĩ cọ nàng nhẹ nhàng đảo qua, Yến Hàn Lai hầu âm biếng nhác nhiên:

“Tiếp tục.”

*

Thật vất vả áp xuống độc chú, Tạ Tinh Diệu trở lại nhĩa gian, chân có chút mềm.

Hợp lý suy đoán, là bị ép khô.

Yến Hàn Lai hành tại nàng bên cạnh người, vẫn là xuất hiện phổ biến lãnh đạm thần thái: “Tạ cô nương linh lực dự trữ, đảo cùng Luyện Khí cực kỳ tương xứng.”

Tạ Tinh Diệu trừng hắn liếc mắt một cái.

Nàng xuất phát từ hảo tâm giúp hắn giải chú, kết quả còn phải bị châm chọc linh lực quá ít, Yến Hàn Lai người này thật sự tâm như hàn thiết, bạc

tình quả nghĩa ——

Ngay sau đó, lại thấy thiếu niên nâng lên tay trái, lẳng không một chút.

Hắn đã đến Kim Đan, tuy rằng bị cửu trọng lưu li tháp áp chế tu vi, linh lực vẫn là trong suốt mãnh liệt, vô thanh vô tức đi vào Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay, dòng nước giống nhau hồi nhập trong đó.

Yến Hàn Lai cư nhiên tự cấp nàng độ hồi linh lực.

Tạ Tinh Diệu không lường trước quá cái này động tác, đột nhiên không kịp phòng ngừa, chỉ cảm thấy lòng bàn tay làn da bị lông chim một cào.

Trong bóng đêm bị cái đuôi cuốn lấy cảm giác mạc danh nảy lên trái tim, nàng phản xạ có điều kiện dời đi tay phải, nhẹ nắm thành quyền.

Yến Hàn Lai nâng lên mí mắt.

“Có điểm ngứa.”

Tạ Tinh Diệu áp xuống chốt dạ: “Không quan hệ, linh lực tổng hội chậm rãi khôi phục, không nhọc Yến công tử lo lắng.”

Đối phương mặc không lên tiếng, truyền đạt hai viên hồi phục linh lực đan hoàn.

Ngoài miệng lãnh đạm lại độc miệng, thân thể làm ra phản ứng nhưng thật ra nhân mô nhân dạng.

Nàng nói lời cảm tạ tiếp được, đem đan dược nguyên lành nuốt vào trong bụng, gõ khai nhũ gian đại môn.

Cửa gỗ kéo kẹt mở ra, trong phòng đầu tới mấy đạo tầm mắt.

“Diêu Diêu, ngươi đã trở lại!”

Thấy là nàng, Nguyệt Phan dương môi cười, phút chốc mà thoáng nhìn nàng phía sau Yến Hàn Lai, đuôi lông mày hơi chọn: “Các người.....”

“Trùng hợp gặp gỡ, liền cùng nhau đã trở lại.”

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Kết giới như thế nào?”

“Khả xảo, các người trở về đến đúng là thời điểm.”

Ôn Bạc Tuyết thành thật cười cười: “Mới vừa rồi khi lâu chủ người phát tới đưa tin —— kết giới đã giải trừ.”

*

Kết giới giải trừ.

Tạ Tinh Diệu theo mọi người rời đi nhã gian, đi ra đèn đuốc sáng trưng khi lâu, liền lại về tới tuyên lâu bất biến áp lực bóng đêm.

Bất quá..... So với lúc ban đầu hôn mê vô biên, đương nàng giương mắt nhìn lên, thực mau phát hiện bất đồng.

Nhân có một tầng mắt thường không thể thấy kết giới, trước đó, tiểu thế giới trung tâm cửu trọng lưu li tháp bị hoàn toàn ngăn cách, chỉ lộ ra một đạo ẩn ẩn phát ra ám quang bóng dáng.

Hiện giờ kết giới tan đi, tháp thân dật khai từng lượng thanh thấu sáng trong lượng mang, lưu li đăng ra từng đợt từng đợt thanh quang, đem non nửa phiến không trung chiếu rọi đến thoáng như ban ngày.

“Không sai.”

Ôn Bạc Tuyết tinh tế tìm kiếm, mắt trái nháy dộng: “Là tiên cốt hơi thở.”

“Kết giới thế các người giải khai.”

Khỉ lâu chi chủ dựa cạnh cửa, bên cạnh người đi theo cái mi thanh mục tú tiểu thị, nói chuyện khi thích ý há mồm, cắn hạ tiểu thị trong tay một viên quả nho.

Nàng nói xong một đốn, ánh mắt lưu chuyển: “Bất quá..... Cũng đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, nhiều năm như vậy qua đi, phạm là tiến vào kia tòa tháp Nhân tộc yêu ma, cuối cùng cũng chưa trở về quá.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu: “Đa tạ tiền bối.”

Đàm Quang tò mò: “Tiền bối, có thể thông qua kết giới đến kia tòa lưu li tháp, tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Rất ít. Trừ bỏ các ngươi, chỉ có ít ỏi sáu bảy cái, còn đều là tốp năm tốp ba kết bạn tiến đến. Những cái đó hậu sinh hoặc là đầy người là huyết, hoặc là đói đến không có sức lực, có thể giống các ngươi như vậy, vẫn là đầu một hồi.”

Nữ nhân nuốt xuống lại một viên quả nho: “Nếu các ngươi có thể giữ được một cái mệnh, đại nhưng tùy thời hồi ta khỉ lâu, nơi này đã hồi lâu chưa từng nhìn thấy tân gương mặt. Bất quá sao ——”

Nàng câu môi cười: “Càng vì lý trí lựa chọn là, dứt khoát không cần đi hướng kia tòa tà môn tháp. Lưu thương món ngon, sinh ca mỹ nhân, khỉ lâu không một không có, cùng với chịu chết, không bằng lưu tại nơi này tận tình hưởng lạc.”

Nghe tới không tòi.

Nếu là ở nhàn hạ thời khắc, khỉ lâu vẫn có thể xem là một cái sung sướng

thể xác và tinh thần hảo nơi đi. Nhưng mà bị nhốt ở cửu trọng lưu li tháp không ngừng mấy người bọn họ, chẳng sợ chỉ ở chỗ này nhiều đải một ngày, đều sẽ có càng nhiều người bị hại xuất hiện.

“Tiền bối hảo ý, chúng ta tâm lĩnh.”

Nguyệt Phạn nói: “Ngày nào đó có duyên, chúng ta chắc chắn trở về.”

“Cũng thế.”

Nàng cự tuyệt đến ôn hòa có lễ, khỉ lâu chi chủ đánh cái ngáp: “Chúc các người vận may.”

Tai thả cô nương tự nàng phía sau dò ra đầu, hai chỉ lỗ tai tả hữu nhoáng lên, vẫy vẫy tay phải: “Tái kiến!”

Cáo biệt khỉ lâu, đoàn người rút cuộc bước vào nội thành chỗ sâu trong.

Nơi này phạm vi không lớn, khắp nơi san sát lịch sự tao nhã tinh mỹ lay động lầu các, cửu trọng lưu li tháp dường như đèn sáng, chiếu sáng lên mỗi một chỗ đen kịt góc.

Cùng trong tưởng tượng bất đồng, nơi này không có tà ám, không có sát khí, không có yêu ma quỷ quái.

Cũng không có quen thuộc tấm bia đá.

“Ta nhớ tới một sự kiện.”

Không khí quỷ quyết mà áp lực, Tạ Tinh Diệu không khỏi hạ giọng: “Hồng y chi nữ cùng tiểu vong đều từng nói qua, thành chủ Mục U có khi sẽ xuất hiện ở trong thành tòa tháp này. Lưu li tháp đứng ở nội thành, tà ám nhóm không biết chữ, Mục U lại là nhận thức.”

Nói cách khác, một khi ở chỗ này lập hạ tấm bia đá, chắc chắn bị Mục U phát hiện.

Vài cái người sống sót nghe vậy sửng sốt, trong mắt hiện lên mờ mịt chi sắc.

Từ tiến vào cái này nguy cơ tứ phía tiểu thế giới, tất cả mọi người ở tấm bia đá dưới sự chỉ dẫn từng bước đi trước.

Không khoa trương mà nói, nếu là không có tấm bia đá, không ai có thể tồn tại đi vào nội thành.

Tạ Tinh Diệu yên lặng nhíu mày, cảnh giác đánh giá bốn phía.

Giả vờ thành cầu cứu hài đồng thực người chi phòng, tuyệt không có thể nói dối hồng y miêu nữ, một khi lọt vào công kích liền sẽ tâm sinh oán hận giảo yêu, sẽ đem khách nhân dụ dỗ đến trong phòng giết hại khỉ lâu tiểu yêu.

Này đó tà ám nhìn như thiện lương vô hại, kỳ thật nơi chốn giấu kín sát khí, nếu không phải theo quy tắc cẩn thận hành sự, nàng đã sớm đâm không biết nhiều ít cái hố.

Bằng vào một thân đáng thương hề hề Luyện Khí tu vi, chỉ sợ liên ngoại thành đều quá không được.

Tấm bia đá chợt một biến mất, tựa như chỉ lộ đèn sáng đột nhiên dập tắt ánh lửa.

Tuy là Tạ Tinh Diệu cũng có chút không thích ứng, ở lưu li tràn ra u quang chậm rãi đi trước, trong bất tri bất giác, thế nhưng đi vào tháp trước.

Chiều hôm u mịch, cửu trọng lưu li tháp lẳng lẳng đứng lẳng, toàn thân đổ xuống ra kiểu nguyệt thanh sóng, tựa như tuyết lĩnh chi hoa, cao không thể xâm.

Tiến vào trong tháp đại môn hư hờ khép, chỉ lộ ra một cái thon dài khe hở, xuyên thấu qua khe hở thấy không rõ trong đó cảnh tượng, duy có thể nhìn thấy một đường oánh bạch ánh sáng.

Mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ đến, này tòa nhìn như thánh khiết vô cùng tháp cao, lại là hết thấy giết chóc cùng âm mưu thủ phạm.

“Này liền tới rồi?”

Nguyệt Phạn miễn cưỡng không thể tưởng tượng: “Xuyên qua kết giới về sau, cư nhiên không có gặp bất luận cái gì tập kích..... Mục U bên ngoài bên trong thành thành thiết hạ như vậy nhiều tà ám, sao có thể cố tình đối quan trọng nhất lưu li tháp tá phòng bị?”

Ôn Bạc Tuyết mặc niệm pháp quyết, về phía trước dò ra linh lực: “Trong tháp rất có thể có giấu miêu nị.”

Linh lực xuyên qua khe hở, thẳng vào lưu li trong tháp.

Đàm Quang âm thầm nhéo đem hãn, nhỏ giọng hỏi hãn: “Thế nào?”

“Có cỗ rất mạnh uy áp cùng sát khí.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Mục U định là sớm có phòng bị, lưu li tháp làm toàn bộ tiểu thế giới trung tâm, nếu muốn đi vào, sẽ không dễ dàng —— đại gia để ý.”

Người sống sót trung áo lam tiểu đạo sĩ sợ hãi mở miệng: “Kia..... Chúng

ta muốn đẩy cửa mà vào sao?”

Vẫn luôn trầm mặc Thư Linh bỗng dừng theo tiếng: “Muốn.”

“Ân.”

Nguyệt Phạn theo hần ý tứ gật đầu: “Tổng không thể bởi vì không có tấm bia đá, liền trở nên sợ tay sợ chân. Ta có thể ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền thấy áo đen nam nhân tiến lên một bước:

“Ta tới.”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu: “Tiểu vong?”

“Ta đã đến Kim Đan, vạn nhất trong tháp có cái gì cơ quan, ta có khả năng nhất chặn lại.”

Thư Linh nói: “Các người đều bị áp chế tu vi, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.”

Tới gần tòa tháp này, hần tựa hồ trở nên phá lệ tích cực chút.

Tạ Tinh Diệu tâm giác vi diệu, phần ngoại lệ linh này đoạn lời nói nói có sách mách có chứng, phóng nhãn ở đây mọi người, hần mở cửa tính nguy hiểm thấp nhất.

Không người phản bác, áo đen nam nhân dạo bước tới gần cạnh cửa, vươn tay phải.

Tháp môn dày nặng, bị đẩy ra một sát, phát ra âm vang trầm đục ——

Bất quá giây lát, biến cố đầu sinh!

Kẹt cửa càng lúc càng lớn, trong tháp chảy ra vàng sáng cũng càng lúc càng nùng, bá đạo mà lấp đầy khắp tầm nhìn, đâm vào hai mắt đau nhức.

Tạ Tinh Diệu vừa muốn bấm tay niệm thần chú niệm chú, thân thể liền bị

một đạo vòng bảo hộ linh lực bao vây.

Không khoẻ cảm tan đi, nàng thuận thế ngược mắt, trông thấy Yến Hàn Lai màu hổ phách hai mắt.

“Đa tạ.”

Lưu li trong tháp tất có mai phục, Tạ Tinh Diệu đã sớm làm tư tưởng chuẩn bị, thực mau bình phục tâm cảnh, nhìn về phía trước người.

Bạch quang mãnh liệt như nước, trong lúc nhất thời mênh mông cuộn cuộn, nuốt sống bao gồm cửu trọng lưu li tháp ở bên trong toàn bộ cảnh tượng.

Mà đương quang ảnh tụ lại, cửu trọng lưu li tháp hình dáng bị vô hạn phóng đại. Một mặt mặt tường cao đất bằng dựng lên, dường như có thể cắn nuốt thiên địa bằng bạc cự xà, nàng đặt mình trong trong đó, liếc mắt một cái vọng không đến cuối.

Lại chớp mắt, chỉ thấy tường cao lằng không, con đường uốn lượn như răng nanh kềm lẫn nhau, thượng một khắc còn bình tĩnh rộng mở không gian, thành linh thành một tòa vô cùng khổng lồ mê cung.

Ôn Bạc Tuyết xem đến trợn mắt há hốc mồm, hoảng hốt hít hà một hơi.

Càng lệnh người sờn tóc gáy còn ở phía sau.

Trong tháp vốn là yên tĩnh không tiếng động, cùng với mê cung phô khai, bốn phương tám hướng sôi nổi vang lên tà ám thể lương tê gào.

Uy áp nghênh diện, lời cuốn ra từng đợt từng đợt tanh phong.

“Một cái nhìn không tới đầu mê cung.”

Đàm Quang đỡ trán: “Hơn nữa ùn ùn không dứt yêu ma quỷ quái..... Xem hơi thở, nơi này tà ám sẽ không tắt cả tại Kim Đan đi.”

Này tòa cửu trọng lưu li tháp, nơi nào là chạy trốn chi lộ.

Rõ ràng là tuyệt không sinh cơ đáng nói tuyệt cảnh a.

“Như, như thế nào làm?”

Người sống sót chi nhất thanh niên xụi lơ trên mặt đất, nhân mãnh liệt uy áp run bần bật: “Chúng ta.....”

Hắn bắt quá là cái tay trời gà không chặt thư sinh, chớ nói tà ám, liền yêu thú đều rất ít gặp qua.

Có thể đi đến nơi này đã là cực hạn, hắn toàn dựa vào đầy ngập cầu sinh nguyện vọng đau khổ giãy giụa, không dự đoán được sinh lộ thành tuyệt lộ, không khác đánh đòn cảnh cáo.

Không ngừng hắn, Đàm Quang bên người tà ám nhóm cũng là mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Đều là tà ám, chúng nó minh bạch này tòa mê cung có bao nhiêu đáng sợ.

“Cửu trọng lưu li tháp thật là tiểu thế giới trung tâm, điểm này không có sai.”

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Chờ xuyên qua mê cung, chúng ta là có thể tìm được hư thật giao tiếp nơi, trở lại hiện thực.”

Nhưng quá khó khăn.

Bọn họ có thể xuyên qua to như vậy U đồ, ít nhiều có tấm bia đá một đường dẫn dắt, hiện giờ bằng vào một thân Luyện Khí tu vi, tuyệt đối không thể thắng qua như thế nhiều Kim Đan yêu ma.

Nàng trong lòng suy nghĩ kế tiếp bước đi, khoảnh khắc hết sức, bên tai bỗng nhiên xẹt qua một sợi u phong.

Không ổn.

Tạ Tinh Diệu nín thở ngưng thần, không chờ véo ra pháp quyết, liền nghe có người giương giọng nói: “Chậm đã chậm đã, tiểu tiên trưởng đừng vội!”

Này rõ ràng là giống như đã từng quen biết tiếng nói, nghe tới rồi lại vô cùng xa lạ.

Nàng mờ mịt nhìn lại, nhìn thấy quen thuộc một bộ áo đen.

Bên người Thư Linh đồng dạng sửng sốt.

—— mê cung lối vào cái thứ nhất chỗ ngoặt, đang đứng cái tướng mạo lôi thôi, tay ôm trường kiếm tuổi trẻ nam nhân, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, ngũ quan cùng hấn không có sai biệt.

Thanh niên không hề người sống hơi thở, thân hình phù giữa không trung, hiển nhiên là đã qua đời người hồn phách, cùng tà ám so sánh với, không dính lên một tia tà khí.

Ôn Bạc Tuyết ngơ ngẩn chớp mắt: “Đây là.....?”

“Rốt cuộc lại gặp được tân nhân.”

Tuổi trẻ nam nhân bước nhanh tiến lên, thoáng nhìn Thư Linh, nhếch miệng cười khai: “Này không phải vong linh chi thư Thư Linh sao? Ta nhớ rõ hấn thực tàn ác táo bạo tới, vài thập niên không thấy, như vậy ngoan?”

“Vân vân.”

Nguyệt Phạn làm không rõ ràng lắm trạng huống: “Người là..... Người

hồn? Người hồn phách, như thế nào sẽ cùng Thư Linh diện mạo giống nhau?”

Tạ Tinh Diệu ngực thùng thùng nhảy dựng.

Nàng vẫn luôn buồn bực, tà ám nếu sinh với cửu trọng lưu li tháp, vì sao sẽ rõ ràng biết ngoại giới truyền thống.

Hiện giờ xem ra, cái này nghi hoặc rốt cuộc có giải thích hợp lý.

“Nơi này sở hữu tà ám ——”

Nàng một đốn: “Điều là từ đã qua đời người biến ảo mà thành?”

Sự thật này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng, vài tên kẻ bên tuyệt vọng người sống sót sôi nổi ngây người.

Áo lam tiểu đạo sĩ cánh môi run rẩy: “Như thế nào sẽ.....”

“Đúng phân nửa đi.”

Nam nhân nhưng thật ra không lắm để ý, lười nhác nhún vai: “Nói đúng ra, là liên tiếp bị tà ám cắn nuốt.”

Hắn ngữ khí nhẹ nhàng, nói ra lời nói lại gọi người không rét mà run.

“Chỉ cần người bị tà ám giết chết, liền sẽ đánh mất nguyên bản ký ức, trụ tiền nó thân thể, tiếp nhận nó trở thành tân giết người công cụ —— đương người giết chết một cái khác vô tội người, người nọ liền cũng thành người nhà tiếp theo.”

Nam nhân liếc liếc mắt một cái Thư Linh, bị người sau hung ba ba trừng:

“Tà ám tương mạo sẽ tùy linh hồn mà biến hóa. Vô luận thân xác linh hồn như thế nào biến hóa, tà ám tổng hội nhớ rõ hai việc: Một là đã từng giết

qua người, nhị là vô điều kiện vâng theo Mục U mệnh lệnh.”

“Kia.....”

Người sống sót trung tiểu cô nương hoảng sợ che miệng: “Cửu trọng lưu li trong tháp, chẳng phải là vô tội các bá tánh vẫn luôn ở giết hại lẫn nhau?”

Nam nhân không tỏ ý kiến, nhấp môi cười.

Tạ Tinh Diệu cười không nổi.

Bị quan tiền cửu trọng lưu li trong tháp người bị hại nhiều không kể xiết, trong đó có đạo lữ, có bạn tốt, có đồng môn, cũng có người nhà.

Ở như vậy pháp tắc dưới, không khác làm cho bọn họ tận mắt nhìn thấy quý trọng người một đám trở thành quái vật, lại bắt lược.

Càng vì tàn khốc chính là, những cái đó giết người không chớp mắt quái vật, đem đỉnh trên ái người tướng mạo cùng linh hồn, đối bọn họ triển khai đuổi giết.

Không chỗ nhưng trốn, chú định vừa chết.

Thậm chí là chết ở người nhà ái nhân trên tay, sau đó tiếp nhận bọn họ trở thành tân quái vật.

Đây là chưa từng bị khắc lên tám bia đá, xỏ xuyên qua cả tòa cửu trọng lưu li tháp quy tắc.

Cũng là nhất thấu xương tuyệt vọng.

Khó trách Mục U tu vi có thể tiến bộ vượt bậc.

Một hồi lâu không ai nói chuyện, thật lâu sau yên lặng, Ôn Bạc Tuyết chần chờ mở miệng: “Không biết tiền bối hẳn là như thế nào xưng hô?”

Nam nhân đậm thanh: “Vương Thành Khuyết.”

Thật đúng là họ Vương.

Đàm Quang suy tư một lát, trầm giọng nói: “Tiền bối hồn phách, vì sao sẽ xuất hiện tại đây?”

Giả như hết thảy như hần lời nói, nếu Thư Linh có được cùng hần tương đồng diện mạo, kia hần định là chết vào vong linh chi thư, hồn phách bị cất vào Thư Linh xác.

“Cái này nói ra thì rất dài.”

Vương Thành Khuyết lười nhác cười cười, ôm chặt trong tay trường kiếm:

“Ta hướng vong linh chi thư cho phép cái nguyện vọng, nói ta chấp niệm quá cường, một sợi hồn phách lưu tại chết địa phương.”

Chết địa phương.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt sáng ngời: “Tiền bối cũng xuyên qua hơn phân nửa cái U đồ, đi tới cửa trọng lưu li tháp.”

“Không tồi.”

Nam nhân sắc mặt như thường, khoe môi giờ giờ lên: “Đó là rất nhiều năm trước sự..... Đại khái 5-60 năm? Ta là nhóm đầu tiên tiến vào.”

Theo khỉ lâu chi chủ lời nói, có vài chi đội ngũ xuyên qua kết giới.

Chính mắt nhìn thấy trong tháp như vậy cảnh tượng, Tạ Tinh Diệu tâm giác không ổn: “Phía trước phía sau tiến vào lưu li tháp người, có ai đi ra ngoài quá sao?”

Vương Thành Khuyết cười ha ha: “Tiểu cô nương, nơi này nơi chốn là bầy

rập cùng tà ám, chỉ có một cái chính xác con đường. Người cảm thấy chỉ dựa vào mấy cái tiểu tu sĩ, ở không có bất luận cái gì chỉ dẫn dưới tình huống, có thể thuận lợi tìm được xuất khẩu sao?”

Cũng đúng.

Cùng tiểu thế giới U đồ bất đồng, cửu trọng lưu li tháp thời khắc khả năng đã chịu Mục U giám thị, tám bia đá biện pháp ở chỗ này không thể thực hiện được.

Trong lòng thật vất vả dâng lên hy vọng nháy mắt tan biến, Tạ Tinh Diệu buồn rầu mà xoa xoa giữa mày.

Trước người Vương Thành Khuyết lại là cười: “Bất quá, các người xem như vận khí tốt.”

Hắn nói: “Mê cung cơ quan cố nhiên phức tạp lẫn lộn, bị vài cái tu sĩ liên tiếp tìm kiếm, đã giải khai không ít.”

“Chính là,” Đàm Quang vò đầu, “Liên tính các tiền bối thăm sáng tỏ con đường, nơi này không có tám bia đá, lưu không dưới manh mối.....”

Những lời này chưa nói xong, tiểu hòa thượng rốt cuộc ý thức được cái gì, ngơ ngẩn giật giật cánh môi, muốn nói lại thôi.

Vương Thành Khuyết bị hắn biểu tình đập đến một nhạc: “Bằng không các người cho rằng, ta vì sao phải lưu tại loại này địa phương quỷ quái.”

Hắn bị nhốt ở cửu trọng lưu li tháp, đã có vài thập niên.

Thân là Nguyên Anh tu sĩ, hắn tuy rằng bị áp chế tu vi, linh lực cùng tác chiến kinh nghiệm lại là phong phú, dọc theo đường đi vượt mọi chông gai,

cùng bạn bè nhóm phong trần mệt mỏi đi vào trong tháp.

Bọn họ lòng tràn đầy chờ mong, không nghĩ tới mở ra đại môn, lại gặp được càn vì thâm trầm tuyệt vọng.

Mê cung phức tạp mà khổng lồ, nơi chốn bố có phải giết bấy rập, bọn họ làm tiến vào lưu li tháp đệ nhất chi đội ngũ, không chiếm được bất luận cái gì tiền nhân nhắc nhở.

Ôm không bằng thử một lần tâm tư, bọn họ bắt đầu đi trước.

Đầu tiên là một thanh niên rơi vào bấy rập, bị ngọn lửa cắn nuốt thân hình, ngay sau đó một cái cô nương bị tà ám quán thân, chết không nhắm mắt.

Đội ngũ trung mọi người một đám chết đi, tuyệt vọng càng thâm càng trầm, ép tới hần khó có thể thở dốc.

Cho đến cuối cùng, trong đội ngũ chỉ còn lại có hần cùng một khác danh nữ tu.

Khi đó bọn họ song song thân bị trọng thương, nữ tu không sống được bao lâu, ở gần chết hết sức ách thanh mở miệng: “Nghĩ đến chúng ta sở dĩ có thể xuyên qua U đô, toàn nhân các tiền bối viết xuống tám bia đá.....

Chúng ta rõ ràng đã thăm sát một đoạn mê cung, đáng tiếc nơi này là Mục U địa bàn, có hần ở, sẽ không làm chúng ta lưu lại tin tức.”

—— thật sự vô pháp lưu lại tin tức sao.

Như vậy nhiều vô tội người, như vậy đa tâm hoài cầu sinh chi nguyện hậu bối, thật sự phải bị vĩnh viễn vây ở này chỗ lòng giam sao.

Vương Thành Khuyết sắp chết.

Sắp tới đem nhắm hai mắt khi, hấn nhìn thấy trong túi vong linh chi thư.
Không có tấm bia đá, không có văn tự, vô dụng lấy truyền thừa quy tắc.
Vậy từ hấn đem sinh mệnh hiến tế cấp tà ám, lấy linh hồn tới chịu tải quy tắc.

Mê cung trung đường nhỏ cùng bấy rập, hấn tất cả đều nhớ rõ.

Hấn sẽ trở thành tốt nhất biển báo giao thông.

Nguyện vọng trở thành sự thật, hấn lấy hồn phách vì đại giới, ở lưu li trong tháp để lại cực kỳ nhỏ bé một sợi ý thức.

Ở kia lúc sau vài thập niên gian, hấn lục tục nhìn thấy mấy chỉ đội ngũ.

Vết thương chồng chất những người trẻ tuổi kia lòng mang mong đợi, vốn tưởng rằng có thể thoát đi nơi đây, nhìn thấy mê cung, không có chỗ nào mà không phải là tâm sinh tuyệt vọng.

Mà Vương Thành Khuyết dẫn dắt bọn họ từng bước về phía trước, một lần một lần, mỗi một hồi đều so với phía trước đi được xa hơn.

Có mười mấy tuổi cô nương nhìn mạn vô tận đầu phương xa, trước khi chết nhẹ giọng cười cười: “Bên ngoài thành thời điểm, ta vẫn luôn thực cảm kích những cái đó lưu lại tấm bia đá tiền bối..... Thật tốt, hiện tại ta có phải hay không cũng giống như bọn họ?”

Có ít khi nói cười trung niên nam nhân đưa cho hấn một phong thư nhà:

“Đây là ta cấp thê nhi lưu lại tin. Nếu thực sự có người có thể đi ra ngoài, làm phiền bọn họ đem nó mang cho người nhà của ta.”

Khoảng cách hôm nay gần nhất một lần dò đường, hấn cùng còn sót lại

một cái khác người sống sót xa xa nhìn thấy mê cung cuối.

Đáng tiếc hắn bên người thiếu niên bụng bị phá khai một cái động lớn, chỉ có thể vẫn không nhúc nhích nằm ở góc, miễn cưỡng hướng hắn xả ra tươi cười.

“Tiếp theo..... Bọn họ có phải hay không là có thể đi ra ngoài?”

Vương Thành Khuyết nói: “Ân.”

“Hy vọng không cần lại có cái gì đường rẽ, Mục U trăm phương ngàn kế thiết hạ nhiều như vậy bấy rập, thật phiền.”

Thiếu niên nói: “Kỳ thật vừa tới cái này tiểu thế giới thời điểm, ta còn chê cười quá ngoại trong thành tám bia đá —— liền một người tiếp một người vây quanh tường thành, toàn bộ viết cùng đoạn lời nói những cái đó, hảo làm ra vẻ a.”

Hắn bỗng nhiên nói: “Người còn có nhớ hay không, những cái đó bia đá, viết cái gì?”

Vương Thành Khuyết suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng ứng hắn: “Tháp cao là cửu trọng lưu li tháp hình chiếu, cũng là duy nhất..... Duy nhất cái gì tới.”

Thiếu niên khụ ra một búng máu, ngữ khí lại là mang theo cười.

Hắn mở to tan rã hai mắt, gần từng chữ một, nhẹ nhàng giật giật môi:

“Cũng là cùng hiện thực liên thông duy nhất nhịp cầu. Nguyên người mang theo chúng ta chúc phúc, lên đường bình an.....”

Hắn thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Thật lâu thật lâu về sau, Vương Thành Khuyết rốt cuộc nhớ lại bia đá văn

tự, lại rút cuộc không có biện pháp làm hấn chính tai nghe được.

Ở những cái đó vờn quanh cả tòa tường thành bia đá, bị người nghiêm túc mà thành kính mà viết:

□ theo chúng ta biết, tháp cao thân là cửu trọng lưu li tháp hình chiếu, cũng là cùng thể giới hiện thực liên thông duy nhất nhịp cầu, chỉ có thông qua nó, mới có thể phá vỡ thật mạnh vô căn cứ, phản hồi hiện thực.

Không cần tuyệt vọng, không cần từ bỏ dũng khí cùng mong đợi, nguyện người lên đường bình an, mang theo chúng ta chúc phúc rời đi nơi đây. □

□ chú: Nếu người nhìn thấy này khối tám bia đá, thỉnh vì nó rớt vào một chút linh lực, bảo đảm u quang bất diệt, có thể bị kẻ tới sau liếc mắt một cái phát hiện. □

Không thấy thiên nhật cửu trọng lưu li tháp, tà ám mọc thành cụm, tịch mịch không ánh sáng, bị giam cầm tại đây, chỉ có một đám nhỏ yếu vô lực người, cùng với như bóng với hình cực khổ cùng tử vong.

Nhưng mà chỉ cần có người, liền vĩnh viễn có được chạy dài không dứt hy vọng.

“Các người phía trước thượng một chi đội ngũ, không sai biệt lắm đi tới mê cung cuối.”

Nhìn về phía mới tinh lại một đám tu sĩ, Vương Thành Khuyết dương môi cười cười, nắm chặt trong tay hư vô trường kiếm: “Ta thức lộ, đi theo ta đi.”

Chapter 73

Trải qua một phen ngắn gọn tự giới thiệu, ở Vương Thành Khuyết dẫn dắt hạ, Tạ Tinh Diệu xuyên qua mê cung cái thứ nhất ngã rẽ.

Nàng để lại cái tâm nhãn, vẫn chưa toàn bộ tin tưởng hấn ngôn ngữ, ở chỗ ngoặt chỗ âm thầm tìm kiếm một mặt linh lực.

Linh lực trắng bạch, lặng yên phát quá che trời tường cao, đưa tới một trận rào rạt phong vang.

Không có tao ngộ bấy rập, cũng không gặp gỡ yêu ma tà ám, ít nhất liền trước mắt xem ra, hết thấy gió êm sóng lặng.

“Mục U ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tại đây tòa trong tháp.”

Vương Thành Khuyết cũng không để ý nàng thử, cười khẽ giải thích: “Tà ám nhóm tuy rằng sẽ không thương hấn, nhưng bấy rập lại là không nhận người. Vì bảo đảm hấn bản thân có thể một đường thông suốt, cố ý thiết hạ một cái tương đối an toàn lộ tuyến.”

Tạ Tinh Diệu lặng lặng nghe hấn nói chuyện, ánh mắt hướng lên trên, nhìn quét mê cung trung cảnh tượng.

Tầng tầng lớp lớp tường cao vây ra một cái lại một cái ngã rẽ, chỗ ngoặt nhiều lộ tuyến chi phức tạp, gọi người đầu vầng mắt hoa.

Bấy rập bị bố trí đang xem không thấy góc, từ nàng tầm nhìn nhìn lại, có thể nhìn thấy mấy chỉ du đăng tà ám.

Kim Đan tu vi, như hổ rình mồi, thật không tốt trêu chọc.

“Con đường này không có đoạt nhân tính mệnh chú thuật trận pháp, nhưng

ẩn giấu mấy chỉ hung tàn tà ám, các người cần phải cẩn thận.”

Thoáng nhìn người sống sót trung áo lam tiểu đạo sĩ tro tàn sắc mặt,

Vương Thành Khuyết nhún vai nói: “Rốt cuộc đại đa số tà ám đối Mục U nói gì nghe này, sẽ không thương hấn.”

“Tạ tiên trưởng không cần sợ hãi.”

Thư Linh ôm chặt trong tay trường kiếm: “Ta chắc chắn thời thời khắc khắc hộ ở tiên trưởng bên người, không cho tiên trưởng bị thương!”

“Vị này.....”

Vương Thành Khuyết yên lặng liếc hấn, thần sắc phức tạp: “Nhiều năm không thấy, đầu óc bị đụng phải?”

“Người mới đầu óc bị đụng phải.”

Thư Linh khinh thường, hồi trừng hấn liếc mắt một cái: “Tạ tiên trưởng thân kiêu thể quý, nơi nào là chúng ta có thể so sánh. Ta đối tạ tiên trưởng lòng mang vô thượng kính ngưỡng chi ý ——”

Hấn nói đến một nửa, vong linh chi thư cưỡng chế nguyên lực chậm rãi rút đi, thuộc về chính mình lý trí chiếm cứ thượng phong.

Thư Linh nghiêng răng nghiêng lợi: “Không cần cùng ta nói chuyện, các người này đàn ngu xuẩn Nhân tộc!”

Vương Thành Khuyết:.....

Vương Thành Khuyết nhỏ giọng: “Đầu óc thật là xấu?”

“Chuyện này nói ra thì rất dài.”

Tuy rằng ký ức cùng tính tình xuất hiện cực đại thay đổi, nhưng xét đến

cùng, Thư Linh cùng Vương Thành Khuyết cùng thuộc về một người linh hồn.

Tạ Tinh Diệu thân là đầu sỏ gây tội, miễn cưỡng cười cười: “Ta hướng vong linh chi thư cho phép nguyện vọng, hy vọng Thư Linh có thể theo chúng ta một đường đồng hành, thuận tiện giúp điểm tiểu vợi.”

“Giúp điểm tiểu vợi?”

Thư Linh cắn giận dậm chân: “Người lúc trước nguyên lời nói cũng không phải là như vậy! Cái gì ‘ tâm sinh sùng bái ’, cái gì ‘ một phát không thể vãn hồi ’, cái gì ‘ trở thành người trung thành nhất công cụ ’, độc phụ!”

Vương Thành Khuyết như suy tư gì xem hắn sau một lúc lâu, rất là buồn rầu mà thở dài một hơi: “Ta nắm đó tâm tính kiệt ngạo..... Đứa nhỏ này quá bồng, cho các người chê cười.”

Thư Linh thần sắc càng thêm dữ tợn.

“Kỳ thật liên tính biết chính xác đường nhỏ, cũng không nhất định có thể đi ra mê cung.”

Vương Thành Khuyết cũng không để ý đến hắn: “Các người tới phía trước, ta còn rất là lo lắng —— nơi này nơi chốn trải rộng Kim Đan tà ám, liên tính có thể tránh đi trí mạng bẫy rập, gặp gỡ chúng nó đồng dạng quá sức, ta đã thấy vài cái người trẻ tuổi, đều là chết ở đám kia tà ma trên tay.”

Hắn một đống, ánh mắt nghiêng nghiêng ngó quá, dừng ở Thư Linh trên người: “Bất quá hiện giờ xem ra, hắn là không có gì vấn đề.”

Câu này nói đến mịt mờ, Thư Linh đầu tiên là sửng sốt.

Sau đó thực mau hiểu được ý tứ, trừng mắt dựng mục: “Muốn cho ta giúp các người giải quyết trong tháp tà ám? Nói cho người, ta không phải nhậm các người tùy ý sử dụng tay đấm, tuyệt đối không thể vì các người bán mạng!”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe cách đó không xa một tiếng giận gào tiếng vang.

Nửa người nửa nhện tà ám cảm thấy người sống hơi thở, lập tức vươn lợi trào, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế cuồng tập mà đến.

Thượng một khắc còn đầy mặt không tình nguyện Thư Linh, không chút do dự rút kiếm ra khỏi vỏ: “Tạ tiên trưởng lui về phía sau, ta tới bảo hộ người!”

Yên tĩnh trong không khí, truyền đến Vương Thành Khuyết cười khúc khích.

Thư Linh:.....

A a a đáng giận!!!

Hắn buồn bực về buồn bực, trong lòng dù có tất cả không muốn, thân thể vẫn là không tự chủ được hành động lên, đẩy ra sắc bén kiếm thế.

Này nói kiếm chiêu mau lẹ mà lạnh thấu xương, trong nháy mắt kiếm quang như mưa, dật ra phức tạp rắc rối thật lớn bạch vống.

Tinh tế nhìn lại, mỗi điều cấu thành “Lưới lớn” bạch tuyến đều là một đạo kiếm khí, lập tức cùng nửa người nửa nhện tà ma âm âm chạm vào nhau.

Lại chớp mắt, nhưng thấy huyết nhục bay tán loạn, đạo đạo kiếm khí nổ tung, đem tà ám xé rách thành muôn vàn mảnh vụn.

Trận chiến đấu này kết thúc đến không hề phòng bị, đương người nhện thật mạnh ngã xuống đất, ở đây mọi người cũng chưa như thế nào phản ứng lại đây.

“Này.....”

Đàm Quang mắt lấp lánh: “Hảo soái.”

“A.....”

Ôn Bạc Tuyết hơi há mồm: “Thật là lợi hại.”

Không hổ là tiểu thuyết cùng điện ảnh kịch lên sân khấu tần suất tối cao kiếm tu, quả thực nhất kiếm kinh thiên, gọi người xem thế là đủ rồi.

Một cái phạt tu một cái pháp tu yên lặng đối diện, song song thờ dài một hơi.

Thư Linh thu kiếm vào vỏ, nghe bọn hắn khen đến cao hứng, đắc ý dào dạt giờ giờ lên cầm.

Vương Thành Khuyết cảm thấy mất mặt, không rên một tiếng quay mặt qua chỗ khác, làm bộ không quen biết tên ngốc này.

“Hảo cường kiếm ý.”

Nguyệt Phạn sư từ Lăng Tiêu Sơn thần cung, đồng dạng là cái học kiếm tu sĩ.

Nàng đối kiếm khí cực kỳ miễn cảm, tò mò nhướng mày: “Đây là ta chưa bao giờ gặp qua kiếm pháp, chẳng lẽ là từ tiền bối sáng tạo độc đáo?”

Ban đầu vị kia chân chính “Nguyệt Phạn” là cái kiếm đạo thiên tài, có xem qua là nhớ khả năng, đem xem qua mỗi bản kiếm pháp đều nhớ cho kỹ.

Ở nàng mười lăm tuổi năm ấy, đại biểu Lăng Tiêu Sơn tham gia tông môn đại bỉ thời điểm, thậm chí chỉ bằng vài lần liền hiểu thấu đáo đối thủ kiếm pháp, đương trường dùng ra không có sai biệt kiếm chiêu, kỹ kinh bốn tòa. Nguyệt Phạn rất có tự mình hiểu lấy, minh bạch chính mình không nàng cái loại này siêu tuyệt ngộ tính, cũng may trong trí nhớ kiếm pháp còn tính rõ ràng, không quên sót quá nhiều.

“Không nhớ rõ.”

Thư Linh lắc đầu: “Ta từ ra đời ngày khởi, liền sẽ dùng này bộ kiếm thuật.”
Vương Thành Khuyết hừ lạnh một tiếng.

“Đây là ta lão Vương gia tổ truyền kiếm thuật, tên là trăm long quyết.”

Nửa trong suốt thanh niên lười nhác tiến lên, đầu ngón tay oánh bạch, môn trợn Thư Linh trong tay nắm chặt trường kiếm: “Đây cũng là ta lão Vương gia tổ truyền bảo kiếm —— toàn đã quên cái không còn một mảnh, bất hiểu tử tôn.”

Thư Linh lại một lần trừng hắn.

“Trăm long quyết!”

Thư Linh đối này không gì phản ứng, Nguyệt Phạn lại là kích động ngược mắt: “Ta nghe qua cái này kiếm thức, nghe đồn năm đó ác long đánh bắt ngò U đô, có nhất kiếm tu rút kiếm dựng lên, đem ác long trăm với dưới thành…… Dùng chính là này nhất chiêu.”

Vương Thành Khuyết mặt giãn ra cười khai: “Đó là cha ta.”

“Tự U đô một trận chiến, trăm long quyết liền danh dương thiên hạ, không

nghe tới hôm nay có thể ở chỗ này nhìn thấy.”

Nguyệt Phạm cười cười: “Quả thực không giống bình thường.”

“Quá khen. Xem Nguyệt Phạm tiểu đạo trưởng trong tay kiếm, hẳn là giá trị liên thành bảo vật.”

Vương Thành Khuyết dương môi nói: “Đến nỗi tiểu đạo trưởng ở trên kiếm đạo tạo nghệ, tất nhiên cũng không thấp.”

Tiếng nói vừa dứt, người sống sót trung liên có một cái tiểu thiếu niên thấp giọng nói tiếp: “Đúng là! Nguyệt Phạm sư tỷ thân là Lăng Tiêu Sơn thần cung đệ tử, chính là tuổi trẻ một thể hệ tu sĩ trung hoàn toàn xứng đáng người xuất sắc. Ở chúng ta trong tông môn, không ít kiếm tu đều nghe nói qua nàng.”

Đó là phía trước “Nguyệt Phạm”, cùng nàng không quan hệ.

Nguyệt Phạm nghe được chợt dạ, cười mỉa xua tay.

“Bất quá nói trở về, ta đã chết ở cái này địa phương quỷ quái, lão Vương gia mấy trăm năm truyền thừa, đến ta nơi này liền chặt đứt.”

Vương Thành Khuyết khẽ vuốt cằm, lược nhướn mày: “Nếu Nguyệt Phạm tiểu đạo trưởng đôi trăm long quyết cảm thấy hứng thú, chúng ta hôm nay có duyên, không bằng từ ta đem kiếm phổ tương tặng với ngươi, như thế nào?”

Nguyệt Phạm thụ sủng nhược kinh: “Di?”

Ngay sau đó, liền thấy Vương Thành Khuyết vỗ vỗ Thư Linh phía sau lưng:

“Kiếm phổ hẳn là ở ngươi túi trữ vật, lấy ra tới.”

Thư Linh lại lại lại phần nộ dậm chân: “Ta là người trung thành và tận tâm người hầu sao? Không cần ý đồ ra lệnh cho ta, ngu xuẩn Nhân tộc!”

Sau đó lấy ra túi trữ vật, trong tay hiện ra một quyển ố vàng cổ sách.

Bọn họ hai người lớn lên giống nhau như đúc, muốn nói có cái gì bất đồng, Thư Linh quần áo sạch sẽ, không chút cầu thả; Vương Thành Khuyết ở cửu trọng lưu li tháp lăn lê bò lết nhiều năm như vậy, không chỉ có trên người nhiễm tro bụi, trên mặt cũng là râu trát kéo, nhìn đi lên rất có vài phần suy sút lôi thôi.

Hiện giờ mặt đối mặt nói chuyện, giống cực một đôi tính nết không hợp song bào thai, vân đạm phong khinh ca ca mang theo hấn vô năng cuồng nộ táo bạo ngốc đê đê, ở trong tháp giảng hai người tương thanh.

“Đa tạ tiền bối!”

Vương Thành Khuyết đã là thân chết, đem kiếm phổ giao cho nàng, là truyền thừa kiếm thuật duy nhất phương pháp.

Nguyệt Phạn đều không phải là làm ra vẻ người, thật cẩn thận đem nó tiếp được, mở ra đệ nhất trang: “Ta nhớ rõ trăm long quyết chiêu chiêu phức tạp, duy độc cuối cùng nhất thức trở lại nguyên trạng, có thể bằng đơn giản kiếm thức, bùng nổ mạnh nhất lực lượng —— năm đó lão tiền bối đồ diệt ác long, chính là dùng đệ thập thức.”

“Đệ thập thức nhìn như đơn giản, kỳ thật khó nhất.”

Vương Thành Khuyết kiên nhẫn nói: “Trước chín chiêu theo đuổi kiếm thuật cực hạn, chỉ có nó, theo đuổi ‘kiếm tâm’ cực hạn. Chỉ có lĩnh ngộ kiếm tâm

cùng kiếm ý, mới có thể thi triển ra này cuối cùng nhất chiêu.”

Hắn dừng một chút, chuyện vừa chuyện: “Bất quá này nhất chiêu.....

Không học cũng thể. Đệ thập thức quá hung quá lệ, tuy có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trên diện rộng tăng lên tu vi, nhưng tạo thành phụ tải không thể đo lường. Thí dụ như cha ta, liền thất khiếu đổ máu, gân cốt tăn toái, ở trên giường nằm non nửa năm mới hảo.”

Nguyệt Phạn ngoan ngoãn gật đầu, lập tức phiên đến cuối cùng vài tờ, tinh tế quan sát trong lời đồn đệ thập thức kiếm pháp.

Nề hà ngó trái ngó phải nhìn không ra cái gì đặc biệt, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, đem kiếm phổ thu vào trong túi trữ vật.

Thực buồn rầu.

Nếu là chỉ cần tốc độ mau, xuất kiếm tàn nhẫn, nàng nhiều hơn luyện tập một đoạn thời gian, bằng vào thân thể này thiên phú, hẳn là có thể thực mau học được.

Nhưng kiếm tâm bất đồng.

Kiểm tâm nguyên với ngộ tính, cũng nguyên với đối kiếm pháp cùng kiếm ý hiểu thấu đáo.

Từ trước cái kia “Nguyệt Phạn” từ nhỏ đã chịu kiếm thuật hun đúc, có lẽ còn có thể thử lĩnh hội một chút, đến nỗi nàng đi ——

Một cái từ thế kỷ 21 xuyên qua mà đến cá mặn, trước đó, liền kiếm cũng chưa chạm qua.

Câu nói kia nói như thế nào tới, gánh thì nặng mà đường thì xa.

“Đúng rồi.”

Đàm Quang nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên mở miệng: “Nếu nơi này tà ám tất cả đều là vô tội bá tánh, ta có thể hay không dùng Phật pháp đem chúng nó siêu độ?”

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động.

Tà ám nhóm bị nhốt ở cái này nho nhỏ thế giới, chờ bọn họ đoàn người rời đi cứu trọng lưu li tháp, tiểu thế giới tùy theo sụp xuống, tà ám không chỗ để đi, rất có thể sẽ như vậy tiêu vong.

Duy nhất có thể giải cứu chúng nó biện pháp, là siêu độ.

Chỉ cần loại trừ lệ khí, chặt đứt chúng nó cùng cứu trọng lưu li tháp chi gian quan hệ, chẳng sợ không có sống nhờ tiểu thế giới, tà ám nhóm cũng có thể đi trước thế giới cực lạc, chuyển thế đầu thai.

“Lý luận được không.”

Vương Thành Khuyết nói: “Ta đã từng cũng gặp qua một cái hòa thượng, sinh cùng người giống nhau ý niệm. Chẳng qua lấy hấn Luyện Khí tu vi, pháp quyết còn không có niệm đến một nửa, liền suýt nữa bị tà ám một ngụm nuốt vào.”

Cái này vết xe đổ thật sự không thể nào hảo, Đàm Quang hít hà một hơi, buồn rầu vò đầu: “Nhưng cứ như vậy..... Chúng nó không phải vĩnh viễn không chiếm được giải thoát rồi sao.”

Rõ ràng những cái đó đều là vì bọn họ viết xuống tám bia đá người, chuyện tới hiện giờ, bọn họ lại không thể hồi báo cái gì.

Hết thầy nan đề nguyên với tu vi không đủ, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, theo Vương Thành Khuyết từng bước đi phía trước.

Xuyên qua một khối ước chừng có ba người chi cao cự thú khung xương, đi ngang qua một mảnh sinh mẫn xương cốt dây dằng, mê cung bên trong nơi chốn giấu giếm sát khí, vạn hạnh Vương Thành Khuyết đối này trong lòng biết rõ ràng, lãnh bọn họ tránh đi một cái lại một cái sát khí.

Về phía trước không biết đi rồi bao lâu, cuối cùng đi vào một cái dài lâu hành lang.

Trong lúc không ngừng có tà ám tiến lên tập kích, đều bị Thư Linh từng cái chặn lại, ngay cả Vương Thành Khuyết cũng cảm lòng không đậu cảm khái: “Sách tham khảo, thật tốt dùng a.”

Thư Linh: “Câm miệng!”

“Này hành lang dài, chính là đi thông mê cung cuối lộ sao?”

Ôn Bạc Tuyết hướng vào phía trong tìm kiếm, trông thấy một đạo lưu li môn.

Đại môn hơi sừng, lộ ra một cái rất nhỏ khe hở, cùng mê cung trung tối tăm âm lãnh hơi thở hoàn toàn bất đồng ——

Ở lưu li môn trung, chính oánh oánh tràn ra ôn nhuận bạch quang.

Rất giống bầy rập.

“Chúng ta thượng một lần, chính là ngừng ở nơi này.”

Vương Thành Khuyết nói: “Cùng ta cùng nhau tiểu tử bị thương quá nặng, vô pháp tiếp tục đi phía trước.”

Đàm Quang bên người một cái tà ám tâm sinh do dự: “Chúng ta đây làm sao bây giờ, cứ như vậy đi vào sao? Nếu cuối là một cái khác lớn hơn nữa sát cảnh đâu?”

“Có thể thử một lần con rồi phù sao?”

Nếu là lại sai sử Thư Linh, nghĩ như thế nào như thế nào thiếu đạo đức.

Tạ Tinh Diệu phá lệ sinh ra vài phần nhà tư bản áy náy, trầm tư nhíu mày:

“Làm con rồi mở cửa, đi thăm thăm hư thật.”

“Con rồi phù nếu là hữu dụng, chúng ta liền sẽ không chột vật đến tận đây.”

Vương Thành Khuyết lắc đầu: “Trong mê cung uy áp quá nặng, con rồi vừa mới hiện thân, liền sẽ bị lập tức nghiền nát.”

Trầm mặc giây lát, người sống sót trung áo lam tiểu đạo sĩ sợ hãi mở miệng: “Cái kia..... Nếu chư vị không chê, ta có thể cái thứ nhất vào xem.”

Hắn gãi gãi đầu, nói chuyện không có gì tự tin: “Nếu ta mất mạng, các người liền cẩn thận một chút; nếu là ta còn có thể tồn tại, những người khác liền đi theo tiến vào.”

Nguyệt Phạn lại là cười cười: “Ta đi thôi.”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng chậm chạp, rút kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm bạch quang đổ xuống, hàm súc hạo nhiên linh lực: “Như vậy nhiều tiền bồi cho chúng ta dò xét lộ, đến phiên chúng ta, cũng không thể đương rùa đen rút đầu —— ta tu vi không thấp, phản ứng cũng mau, không cần lo lắng.”

Tạ Tinh Diệu cùng nàng liếc nhau, đến tới một cái chắc chắn ôn hòa cười.

[không có việc gì, liền tính thực sự có mai phục, ta còn có ‘ thiên sứ bảo hộ

’.]

Nguyệt Phạn âm thầm truyền âm: [chờ ta tin tức tốt.]

Nàng nói được nhẹ nhàng, Tạ Tinh Diệu lại trong lòng biết cũng không dễ dàng.

□ thiên sứ bảo hộ □ làm Nguyệt Phạn chuyên chúc trò chơi kỹ năng, tuy có thể vì nàng chặn lại một đòn trí mạng, nhưng có tác dụng trong thời gian hạn định quá ngắn, chỉ có thể liên tục ngăn ngừa một sát.

Bên trong cánh cửa không biết ra sao cảnh tượng, nàng có thể tự phát đi trước, định là hoài quyết tâm.

Nguyệt Phạn không nhiều lưu lại, thực mau xoay người tiến lên.

Hành lang dài sâu thẳm, ở cực hạn tĩnh mịch hạ, liền tiếng bước chân cũng rõ ràng nhưng biện.

Nàng bước nhanh đi trước, những người khác theo sát sau đó, không cần thiết lâu ngày, liền đến lưu li cạnh cửa.

Tạ Tinh Diệu nhìn thấy Nguyệt Phạn đuổi tay.

Đại môn trầm trọng, bị mảnh khảnh nữ tu chậm rãi đẩy ra.

Lần này lại vô chói mắt bạch quang, cũng không có che trời lấp đất choáng váng cảm giác, theo tầm nhìn dần dần trống trải, Tạ Tinh Diệu nín thở sửng sốt.

Mê cung cuối, là một gian bạch ngọc xây thành phòng nhỏ.

Trong nhà trống trải, không có dư thừa trang trí, chỉ có trung ương bày một bàn một ghế.

Bạch ngọc trên bàn, một cây tản ra ánh quang bạch cốt huyền giữa không trung; mà bên sườn ngồi ——

Tạ Tinh Diệu nhú mày bấm tay niệm thần chú, làm ra đề phòng tư thái.

Bên cạnh bàn ngồi nam nhân ngũ quan thâm thúy, hai mắt thon dài, mũi ưng đầy đà môi, thân xuyên một bộ đẹp đẽ quý giá cấm y, bộ mặt không tốt.

Đàm Quang phía sau tà ám thiếu nữ run bần bật: “Thành chủ!”

“Bất quá là Mục U một sợi thần thức.”

Vương Thành Khuyết hừ lạnh: “Xem ra hẳn thật đúng là làm vạn toàn chuẩn bị, không những bên ngoài thiết hạ thật mạnh bầy rập, còn lưu lại chính mình thần thức một bộ phận, làm như cuối cùng một đạo trạm kiểm soát.”

“..... Không tồi.”

Yến Hàn Lai dò ra hẳn thực lực, thấp giọng nói: “Nghe nói Mục U đã đến hóa thân, người này chỉ có Nguyên Anh sơ giai tu vi.”

Chỉ có Nguyên Anh tu vi.

Tạ Tinh Diệu thầm than khải khí, ngưng thần tụ ở chính mình thức hải.

Liên tính bọn họ đoàn người có thể khôi phục nguyên bản tu vi, cùng hẳn đánh lên tới cũng là quá sức, huống chi giờ này ngày này còn bị áp chế ở Luyện Khí.

Luyện Khí cùng Nguyên Anh, trung gian kém suốt ba cái đại giai, không khác cách xa vạn dặm.

Đây là Mục U thiết hạ cuối cùng một đạo trạm kiểm soát, cũng là nhất không có khả năng thông qua một cái tử lộ.

Tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, Nguyên Anh đối thượng Luyện Khí, giống như bóp nát một con con kiến.

“Lợi hại.”

Bọn họ không nói nữa, ngược lại là bên cạnh bàn nam nhân đi trước mở miệng: “Một trăm nhiều năm, các người là đệ nhất đàn đi vào nơi này.”

“Hỗn trưởng!”

Người sống sót trung tiểu cô nương tức giận đến phát run: “Người coi mạng người như cỏ rác, làm xương làm bấy nhiều năm như vậy..... Người xứng đáng chết không có chỗ chôn!”

Mục U cười ha ha, vẫn chưa hiện ra tức giận: “Ta? Hôm nay chết không có chỗ chôn chính là ta còn là các người, kẻ hèn một cái mới ra đời tiểu quỷ, chẳng lẽ sinh không ra tự mình hiểu lấy sao?”

Hắn cười đến càn rỡ, chậm rì rì đứng dậy, ngón tay lẳng không một lóng tay.

Linh lực sắc bén như đao, thẳng chỉ thiếu nữ ngực.

Tạ Tinh Diệu phản ứng bay nhanh, vội vàng bám tay niệm thần chú đem nàng bảo vệ, tiểu cô nương bị đánh ra miệng đầy máu tươi, vạn hạnh bảo vệ tánh mạng.

Chênh lệch quá lớn.

Chẳng qua là búng tay vung lên, Mục U liền có trí người vào chỗ chết

khủng bố thực lực. Đối mặt như thế mãnh liệt uy áp, bọn họ ở vào tuyệt đối nhược thế địa vị.

“Tiếp theo cái là ai?”

Mục U lười biếng câu ra một mặt cười khế, ánh mắt lưu chuyển, dừng ở áo lam tiểu đạo sĩ trên người: “Người cùng kia cô nương trạm đến gần nhất..... Liên người đi.”

Lần này hắn chưa kịp giơ tay.

—— lời còn chưa dứt, Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn liền đồng thời tiến lên, một người bấm tay niệm thần chú một người rút kiếm, Tạ Tinh Diêu trong tay hiện ra một phen đen nhánh súng trường, ở cùng thời khắc đó nhắm chuẩn trung ương nam nhân.

Mục U lạnh lùng cười.

Đây là từ hắn sáng lập tiểu thế giới, ở cửa trọng lưu li trong tháp, hắn là tuyệt đối chúa tể.

Trường tụ lắng không, rước lấy một cái chớp mắt lạnh thấu xương gió lạnh. Nguyên Anh cấp bậc uy áp trầm trọng như núi, nháy mắt vấy lui lưỡng đạo tới gần bóng người, phòng nhỏ chấn động, phát ra dã thú rít gào âm vang tiếng vang.

Ôn Bạc Tuyết trận pháp bị hồn nhiên đánh bại, Nguyệt Phạn kiếm quang chưa ra, liền bị đánh trúng lui về phía sau mấy bước, trong cổ họng một ngụt.

Súng ống bất quá là phổ phổ thông thông hỏa khí, không có linh lực bám

vào, đồng dạng khó có thể đánh bại hấn phòng ngự.

Ôn Bạc Tuyết lau đi khóe miệng vết máu, nỗ lực hít sâu.

Bọn họ cần thiết tốc chiến tốc thắng.

Thần thức cùng thức hải tương liên, chân chính Mục U đang ở cửu trọng lưu li tháp ở ngoài, nhất định đã nhận ra không thích hợp.

Nguyên Anh cấp bậc đối thủ đã làm cho bọn họ như thế chật vật, nếu đã đến hóa thần bản tôn tới rồi.....

Bọn họ sẽ ở ngay lập tức chi gian hóa thành tro tàn.

Nhưng hấn nghĩ không ra biện pháp.

“Đáng thương.”

Mục U tâm tình rất tốt, xoay chuyển đầu: “Thực tuyệt vọng có phải hay không? Không nghĩ tới ta cửu trọng lưu li tháp còn có thể cắn nuốt đến như thế trong vất hồn phách, thật gặp may mắn.”

Hấn nói cười dữ tợn một tiếng, trong tay linh lực gắn kết, thẳng tắp đánh trúng Nguyệt Phạn: “Ta nhất thống hận các người này đàn tự cho mình siêu phàm thiên chi kiêu tử, chẳng qua có một thân hơn người thiên phú cùng căn cốt, là có thể cả đời trôi chảy vô ưu, cao chỗ ở có người phía trên..... Dựa vào cái gì!”

Hấn sinh ra tư chất ngu dốt, thành không được khí hậu. Mỗi khi nhìn phong cảnh vô hạn tiên môn đệ tử, đều từ đáy lòng cảm thấy chán ghét.

Hấn muốn hướng lên trên bò, hấn nếu không chọn thủ đoạn, dùng hết hết thầy khả năng biện pháp.

Áo lam tiểu đạo sĩ cả người run rẩy, đỉnh sợ hãi nói giọng khàn khàn: “Kia cũng không phải người lạm sát kẻ vô tội lý do!”

Mục U liếc hắn một cái, phát tới một đạo sát chú.

Yến Hàn Lai bấm tay niệm thần chú vì hắn chặn lại.

Mục U cười: “Lạm sát kẻ vô tội lại như thế nào.”

Đã từng hắn tựa như con kiến, mà đương đặt mình trong với cửa trọng lưu li tháp, này đó đã từng cao cao tại thượng tu sĩ, ngược lại thành bị hắn tùy ý tàn sát đối tượng.

Hắn vô cùng ham thích với lạm sát kẻ vô tội.

“Ta đứng ở cửa trọng lưu li tháp, có khi có thể trông thấy trong thành cảnh tượng. Ngắm lại bọn họ trước khi chết hình ảnh, thật đúng là làm ta dư vị vô cùng.”

Mục U ngưng ra lại một đạo sát chú, tùy tay huy đi, bị Thư Linh kiệt lực chặn lại.

“..... Ân?”

Nam nhân hoang mang híp mắt, thực mau cười cười: “Thật thú vị, các người cư nhiên còn mời chào mấy chỉ tà ám? Mấy cái Trúc Cơ một cái Kim Đan, cho rằng như vậy là có thể thắng qua ta?”

Thư Linh cắn răng, mới vừa rồi bị hắn đánh trúng tay phải sinh sôi làm đau. Từ nhìn thấy Mục U, hắn trong đầu bỗng nhiên dâng lên rất rất nhiều mơ hồ ký ức.

Hắn phân không rõ là thật là giả, lại không tự chủ được mà sinh ra một ý

niệm: Hấn rốt cuộc là ai?

Mặc dù có được Vương Thành Khuyết hồn phách, hấn bản thể vẫn là Thu Linh, lý nên đối thành chủ có mang tuyệt đối trung tâm.

Nhưng thật là như vậy sao?

Lúc ấy hấn tới gần trong thành này tòa cửa trọng lưu li tháp, sở dĩ gấp không chờ nổi muốn tiến vào.....

Có phải hay không bởi vì nhớ lại cái gì?

“Đúng rồi, tà ám tất cả đều là từ người biến thành, đúng không.”

Mục U từ từ dạo bước, âm cuối ngậm cười: “Thật là thảm thiết. Tận mắt nhìn thấy chính mình bạn bè thân thích biến thành quái vật, còn muốn lọt vào bọn họ đuổi giết —— ta nhớ rõ có cái xuyên hồng y phục tiểu nữ hài vì bảo hộ tỷ tỷ, bị tà ám một đao mất mạng, nàng tỷ tỷ ngay lúc đó biểu tình vô cùng xuất sắc, đáng giá hảo hảo dư vị.”

Một cái nam hài vào nhằm thực người phòng ở, trong lòng biết rốt cuộc vô pháp rời đi, chủ động khóa lại vào nhà đại môn, nghe cha mẹ khẩn cầu mở cửa kêu khóc, một mình cùng quái vật hòa hợp nhất thể.

Một cái thiếu nữ gặp gỡ giết người không chớp mắt xà yêu, vì kéo quá một chén trà nhỏ, đem xà yêu dẫn hướng hẻo lánh ngã rẽ, cùng các bạn thân đường ai nấy đi.

Đối mặt tuyệt không có thể nói dối quái vật, mặc váy đỏ tử tiểu hài tử bị hỏi tỷ tỷ đi nơi nào.

Nàng nhân sợ hãi mà run bần bật, nghĩ tỷ tỷ rời đi phương bắc, nhất biến

biến nói cho tà ám, nàng sinh bệnh đi không nổi, tỷ tỷ đi phương tây tìm kiếm đồ ăn.

Hắn nhìn từng màn cảnh tượng, chỉ cảm thấy thú vị lại hảo chơi.

Biến thái.

Nguyệt Phạn trong lòng thầm mắng một tiếng, nắm chặt trong tay kiếm.

Nàng liên tiếp đã chịu bị thương nặng, toàn thân cơ hồ không có sức lực, thức hải từng trận sinh đau, lại cứ vô kế khả thi.

Bọn họ đoàn người trong tay đều có thiên giai thuận di phù, nếu là lập tức sử dụng, đích xác có thể thuận lợi rời đi.

Nhưng kể từ đó, lưu lại nơi này mấy cái tiểu tu sĩ cùng tiểu tà ám, tất nhiên chỉ còn lại có tử lộ một cái.

Huống chi..... Rõ ràng đã muốn chạy tới nơi này, hai tay trống trơn mà đi ra ngoài, thật sự thực không cam lòng.

Nàng cả đời này, luôn có rất nhiều không cam lòng.

Trong nhà cha mẹ trọng nam khinh nữ, đem nàng coi như có thể có thể không phụ thuộc phẩm, toàn tâm toàn ý đối đãi lúc sau sinh ra đệ đệ.

Nàng liều mạng lấy lòng, không biết ngày đêm mà nỗ lực, nhưng mà một trương mẫn phân bài thi, vĩnh viễn so bất quá “Nam hài” hai chữ.

Sau lại lớn lên một ít, nàng dần dần trở nên phản nghịch.

Nói là phản nghịch, kỳ thật bất quá là một loại ấu trĩ phản kháng, cho rằng như vậy là có thể hấp dẫn ba mẹ càng nhiều ánh mắt ——

Nhưng mà bọn họ chỉ là ngăn ngừa mà phần nộ rồi một chút, thực mau có

mắt không trông, đem trọng tâm toàn đặt ở đệ đệ trên người.

Nàng không biết ở bọn họ trong mắt, chính mình đến tốt cùng xem như cái gì.

Nàng không cam lòng, lại cũng rõ ràng minh bạch, chính mình đích xác không tốt.

Nàng cũng không là cái kia kiếm tâm trác tuyệt “Nguyệt Phạn”, mà là thường thường vô kỳ Tần Nguyệt Phàm.

Hiện giờ liền tính có được người kia thân thể, cũng vẫn là đem sự tình làm được hồngбет.

Sát khí bốn phía, ép tới người thở không nổi.

Lan tràn huyết tinh khí, Nguyệt Phạn thoáng nhìn bên cạnh người một đạo hắc ảnh.

Là Thư Linh.

..... Không đúng.

Thư Linh sẽ không giống hần như vậy lộ ra lười nhác ý cười, nhưng muốn nói là Vương Thành Khuyết hồn phách, thân thể rồi lại không chút nào trong suốt.

Nàng trong lòng sáng tỏ vài phần: “Người.....”

“Chúng ta vốn chính là cùng người, đương hần nhớ tới đã từng ký ước, liền tự nhiên mà vậy hợp thành nhất thể.”

Vương Thành Khuyết cười cười, thanh âm rất thấp: “Nói như thế nào đâu, từ hần ký ước tới xem, Tạ Tinh Diệu tiểu đạo trưởng, đùa bốn quy tắc thật là

có một tay.”

Hắn nói dừng lại, bỗng nhiên nói: “..... Còn muốn nhìn một chút trăm long quyết sao?”

Nguyệt Phạn sửng sốt, ngần ngừ ngược mắt.

Trước người áo đen thanh niên lại chỉ là cong một chút khóe môi: “Khối này tà ám thân thể, tu vi đã đến Kim Đan.”

Nàng minh bạch hắn ngụ ý.

Nhưng tuyệt đối không được.

Vương Thành Khuyết hồn phách bị nhốt với lưu li tháp nội phí thời gian nhiều năm, vốn là cực kỳ yếu ớt, nếu mạnh mẽ dùng ra trăm long quyết đệ thập thức, ở Mục U phản kích dưới, chắc chắn hồn phi phách tán.

Nàng tưởng nói chuyện, trong cổ họng lại dâng lên tanh ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, Vương Thành Khuyết chấp kiếm đứng dậy.

Mũi kiếm chảy xuống từng đợt từng đợt ám quang, linh lực mờ mịt tựa sương mù, ánh sáng thanh niên thon gầy xương cổ tay.

“Xem trọng.”

Hắn nói: “Này nhất thức ——”

Trong giây lát, trường kiếm ông nhiên chột vang, thanh như rồng ngâm hồ gằm, phá vỡ mãnh liệt tà triều.

Bất quá chớp mắt, kiếm khí lắng không, đã là gần sát Mục U sườn cổ!

Trăm long quyết, đệ tam thức.

Hắn tu vi tiến bộ vượt bậc, cơ hồ đã là nửa bước Nguyên Anh.

Mục U không dự đoán được biến cố đột nhiên phát sinh, nhú mày lui về phía sau vài bước, lòng bàn tay ngưng ra bao quanh tà khí, vốn muốn đánh trả, lại không nghĩ đối phương kiếm chiêu càng lúc càng nhanh, hồn nhiên không để lại cho hắn thở dốc thời cơ.

Trảm long quyết, thứ bảy thức.

Kiểm phong vừa chuyển, nhanh như mưa xuân, đổ ập xuống nghênh diện đánh úp lại.

Mục U có thể cảm nhận được trước người kiếm tu bay nhanh trôi đi thể lực, nói vậy người này chống đỡ không được lâu lắm; Vương Thành Khuyết lại sắc mặt không thay đổi, mắt phải chảy xuống một vòi máu tươi khi, thậm chí dương môi cười.

Cuối cùng là.....

Trường kiếm chợt khởi, Mục U cũng là ngưng thần, mặc niệm một kích phải giết ác chú.

Vương Thành Khuyết nhợt nhạt hút một hơi.

Hắn đem tu vi mạnh mẽ cất cao, đã thành nỗ mạnh hết đà, này nhất chiêu dùng bãi, đương Mục U sát chú đem hắn đánh trúng, liền đến hồn phi phách tán thời điểm.

Đau khổ giã giũa nhiều năm như vậy..... Coi như là hắn này tòa tám bia đá, cuối cùng lãnh một lần lộ.

Kiểm khí mênh mông cuộn cuộn, lôi cuốn máu tươi linh lực từ từ dâng lên,

ngưng làm đằng long chi thế.

Tầm nhìn càng ngày càng mờ hồ, Vương Thành Khuyết cắn răng, chém ra cuối cùng nhất kiếm.

Trong phút chốc, bên cạnh người đột nhiên đánh úp lại một đạo tức sát gió lạnh.

Không phải Mục U âm lãnh tà khí, cũng không phải hấn cùng đường bí lối kiếm khí, tiếng gió rào rạt, huề tới một mặt quen thuộc bóng dáng ——
Hấn đột nhiên ghé mắt.

Là Nguyệt Phạn.

Nàng sườn mặt bị huyết ô mờ hồ, nàng hai mắt bị tơ máu nuốt hết, nàng toàn thân đều là vết thương nơi chốn, ở nàng trong tay, lại trước sau chặt chẽ nắm một phen kiếm.

Nguyệt Phạn nàng không cam lòng.

Mụ mụ nói: Người một nữ hài tử mọi nhà, tranh cường háo thắng có ích lợi gì? Không bằng tìm cái đáng tin cậy bạn trai, sớm một chút sinh cái tiểu hài tử.

Ba ba nói: Tính..... Chúng ta vốn dĩ liền đối với người không có gì kỳ vọng, học học người đệ đệ không tốt sao?

Đệ đệ tò mò nhìn nàng: Tỷ tỷ, người sinh hoạt phí ít như vậy a, ta tiền tiêu vật so người nhiều thật nhiều! Tỷ tỷ, ba ba mụ mụ như thế nào luôn là chỉ mang ta đi ra ngoài du lịch?

Nàng luôn là như vậy vô dụng, không bị người thương thức, không bị

người thích.

Ở Tú Thành cái kia vô cùng rất thật tâm ma, nữ hài nhất biến biến thử cười làm lành lấy lòng, chỉ phải tới thanh thanh châm chọc mỉa mai, cùng với đạo đạo không chút nào để ý, xem rác rưởi giống nhau ánh mắt.

Nàng thật sự hảo không cam lòng.

Kiểm khí nóng bỏng, chước đến nàng đáy mắt nóng lên.

Bọt nước từ hốc mắt tràn ra, thực mau bị đột nhiên bốc hơi, ở toàn thân xé rách đau nhức, Nguyệt Phạn ách thanh nói cho hắn: “Đừng khinh thường ta. Ta mới..... Không như vậy không đúng tí nào.”

Nơi này hết thầy, đều là tiền nhân dấu chân.

Nàng nhắm mắt theo đuôi, theo bọn họ lưu lại tám bia đá từng bước đi trước, nhưng Nguyệt Phạn tưởng, nàng tổng nên làm cái gì.

Nàng mới không phải đám người bố thí ân huệ kẻ đáng thương. Đệ đệ có thể làm, Vương Thành Khuyết có thể làm, thậm chí phía trước cái kia “Nguyệt Phạn” có thể làm, nàng đều có thể làm được.

Không lâu trước đây xem qua kiểm phổ rõ ràng trước mắt, Nguyệt Phạn nín thở cắn răng.

Nàng đều có thể làm được.

Bị áp chế tu vi đột phá thật mạnh công xiềng, thức hải trung vang lên thứ gì vỡ vụn thanh âm.

Luyện Khí, Trúc Cơ sơ giai, Trúc Cơ trung giai, Trúc Cơ đỉnh.

—— Kim Đan đại thành.

Kiểm ý tựa phong, kiểm tâm như diễm.

Nàng kiểm phá vỡ mệnh mông cuộn cuộn tà triều, kiểm phong nơi đi qua, cự long trên cao, điên cuồng gào thét ngựa đầu ——

Trăm long quyết, đệ thập thức!

Một trước một sau lưỡng đạo kiếm khí trùng hợp, lưu li phòng nhỏ chấn động không ngừng. Cùng với âm vang vang lớn, cửu trọng lưu li tháp thể nhưng suy sụp khuynh đảo, vỡ ra một đạo thật lớn lỗ thủng.

Không có khả năng.

Song trọng kiếm khí làm hấn không chỗ có thể trốn, Mục U thấy thế hoảng sợ run lên, nhìn phía phá thành mảnh nhỏ tháp thân.

Cửu trọng lưu li tháp..... Phá?

Không có khả năng.

Bọn họ chẳng qua là đàn cùng con kiến vô dị lăng đầu thanh, mà tòa tháp này là hấn suốt đời tâm huyết, một khi tan biến.....

Tuyệt đối không được.

Cửu trọng lưu li tháp một khi phá vỡ, hấn không những hội nguyên khí đại thương, ở trong tháp đã làm sự tình, cũng đem cùng nhau bại lộ.

Như vậy hấn liền xong rồi!

Tiểu thế giới đã là bắt đầu sụp đổ, Nguyệt Phạn nhìn xuống khắp người đau nhức, kiệt lực giương giọng: “Đàm Quang, Diêu Diêu!”

Cùng với cửu trọng lưu li tháp hình chiếu sụp đổ, tu vi dần dần trở về thân thể.

Đàm Quang minh bạch nàng dụng ý, hạp mục rũ lông mi, trong tay vẽ ra kim quang pháp trận, trầm giọng niệm động Vãng Sinh Chú.

Yến Hàn Lai cùng Ôn Bạc Tuyết nghe tiếng kết trận, thúc giục tiểu hòa thượng trong miệng Vãng Sinh Chú pháp.

Ở trận pháp thêm vào hạ, kim quang càng nùng, từ nhỏ thất vết nứt âm âm chảy khai, dũng hướng tối tăm chân trời.

Đến nỗi Tạ Tinh Diệu.

Cổ quái đen nhánh khí cụ lại một lần nhắm ngay Mục U đỉnh đầu, linh lực tụ lại, sát khí trầm ngưng.

Nàng chính xác, luôn luôn thực hảo.

*

Đêm dài, U đô thành.

Tuổi tác đã cao Tu chân giới nhà giàu số một lẳng lặng ngồi ở trong phòng, với hấn bên cạnh người, là mười tuổi tiểu tôn tử.

“Gia gia gia gia, cái kia long cứu ngài, sau đó đâu?”

Tiểu hài tử mở to một đôi tròn xoe đôi mắt, đầy cỗi lòng khát khao: “Ta tới U đô về sau, chưa từng gặp qua long..... Nó cũng sẽ bảo hộ ta sao?”

Lục Thượng ôn hòa cười cười, sờ sờ hấn đầu: “Sẽ.”

Sẽ sao?

Kỳ thật hấn đã dần dần bắt đầu không xác định.

Sở dĩ tiến đến U đô, chỉ vì hấn tự giác thời gian vô nhiều, đầu óc càng thêm hồ đồ, nhớ không rõ đã từng phát sinh quá sự tình, quá đến mơ màng hồ

đồ.

Trăm năm trước đó là ở chỗ này, hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa
đụng phải kỳ tích, may mắn nhất về một cái tánh mạng. Cái kia long từ đây
mai danh ẩn tích, vô duyên tái kiến.

Lục Thượng tưởng tái kiến thấy nó, lại cuối đời cuối cùng một cái tâm
nguyện, nếu không liên hắn cũng muốn không cảm hoài nghi, ngày đó
chứng kiến, đến tột cùng có phải hay không một hồi ảo mộng.

Hắn nói còn chưa dứt lời, bỗng dừng ngơ ngẩn.

Tối nay trăng sáng sao thưa, chân trời yên tĩnh phi thường.

Không hề dấu hiệu mà, tự Thành chủ phủ trên không, xuất hiện ra một
mảnh kim quang.

Một mảnh giống như đã từng quen biết kim quang.

Lưu quang hội tụ, dần dần ngưng ra quen thuộc bóng dáng, lão nhân hai
mắt chua xót, mười ngón run rẩy không thôi.

Bị quên đi ký ức một lần nữa tụ lại, hắn rút cuộc nhớ tới xa xôi trăm năm
trước kia, đương chính mình còn chỉ là cái mới ra đời ngây ngô thiếu niên,
đi qua U đô, bị hung thú tập kích khi, đích xác gặp qua một cái hám nhân
tâm phách trường long.

Nhưng mà ở kiếm khí ngưng tụ thành trường long phía sau, là cái cầm
trong tay trường kiếm thanh niên.

Hung thú tàn bạo, đem thanh niên một cái cánh tay cắn xé đến máu tươi
đầm đìa.

Đối phương lại không chút nào để ý, ánh mắt lười nhác dừng ở hấn tái nhợt trên mặt, câu ra một mặt cười nhạt: “Không có việc gì đi?”

Thanh niên nói cho hấn, kia nhất thức, tên là trăm long quyết.

Trích tinh tiết màn đêm buông xuống U đô, Phật quang nổi lên bốn phía, độ hóa khổ ách.

Nhất kiếm ngang trời tinh đấu hàn, kim quang mạn lưu gian, tự Thành chủ phủ trên không đẳng khởi đồ sộ trường long, xoay quanh với không thật lâu không tiêu tan, kiếm khí như nước tựa hải.

Kề bên hồng mắt cửu trọng lưu li tháp nội, tà khí lui tán, Phật quang gọn sóng, linh hồn mất đi ký ức trở về thức hải bên trong.

Vãng Sinh Chú pháp lan tràn đến tiểu thế giới mỗi chỗ góc, siêu độ trải qua cực khổ vong hồn.

Cuộn tròn ở phòng góc nam hài không tiếng động khóc nức nở, mọi nơi yên tĩnh gian, nghe được cửa phòng bị người nhẹ nhàng mở ra.

Hấn chưa tới kịp ngược mắt, liền bị nữ nhân ôm vào trong lòng ngực.

Cô độc một mình vấy đỏ nữ hài mờ mịt chung quanh, trông thấy nơi xa một đạo đứng yên bóng người, sợ hãi tiến lên: “Tỷ tỷ.....?”

Lớn hơn nữa một ít cô nương gắt gao đem nàng ôm lấy, khóc không thành tiếng.

Sống ở chỗ tối xà nữ mờ mịt mở hai tròng mắt, lãnh lệ tảo bạo đao quý chậm rãi dừng lại bước chân, khi lâu ngọn đèn dầu như ngày, tiểu yêu nhóm đẩy ra một cửa sổ, xa xa nhìn phía kim quang tràn đầy bầu trời đêm.

Cửu trọng lưu li ngoài tháp, Thành chủ phủ trung ồn ào đại tác phẩm, bế quan nhiều ngày thành chủ rốt cuộc hiện thân mà ra.

Nề hà khó khăn lắm đi vào trong đình, Mục U liền bị không khỏi phân trần ngăn lại đường đi.

“Mục U thành chủ, nhìn qua rất là sốt ruột.”

Tước Tri dương môi cười, với nàng phía sau, là mấy chục cái trợn mắt giận nhìn U đô bá tánh: “Có cái gì muốn giảo biện nói, không bằng lưu đến quan phủ đi nói.”

Mà ở cao cao chót vót gác mái, lão nhân mặc không lên tiếng nhìn xa không long ảnh, nhớ tới cái kia mất đi anh hùng mộng cũ.

Kim quang đổ xuống, chiếu ra hấn đáy mắt nhu hòa thủy sắc.

Hấn sớm nên nghĩ đến.

Cái loại này tiên y nô mã thiếu niên khí phách, cái loại này lòng có thẳng tới trời cao chí kiết ngạo không kèm chế được, cái loại này dù cho đối mặt ngàn vạn người, ta cũng dũng cảm bước tới hạo nhiên khí phách.

Kia chưa bao giờ là cái gì may mắn kỳ tích, mà là một cái từ người trăm khai sinh đồ.

Chính tựa tối nay chứng kiến, không có sai biệt.

Bên người tiểu tôn tử hai mắt tinh lạng, ở một tiếng dài lâu rỗng ngâm trung, vô cùng kích động kéo kéo hấn cổ tay áo: “Gia gia.”

Nam hài nói: “Thật là long ——!”

Chapter 74

Đương cửu trọng lưu li tháp sụp đổ, cái này từ Mục U một tay xây dựng tiểu thế giới, cũng rút cuộc tan thành mây khói.

Nguyệt Phạn cùng Vương Thành Khuyết trăm long quyết thể tới rào rạt, Mục U lưu lại thần thức đã gần đến cùng đường bí lối, bắt quá giây lát, Tạ Tinh Diêu viên đạn ở giữa hấn cái trán.

Khi đến tận đây khắc, trần ai lạc định.

Cùng bọn họ đồng hành những người sống sót phản ứng cực nhanh, mắt thấy Nguyệt Phạn Vương Thành Khuyết song song bị trọng thương, sắp thoát lực té xỉu, không hện mà cùng cất bước tiến lên, đem hai người phân biệt tiếp được.

Đương Tạ Tinh Diêu lại ngược mắt, bên người hết thấy cảnh vật đều dần dần bắt đầu tan rã.

Lưu li tháp bị kiếm khí nghiền nát, tháp đỉnh dường như dung khai thủy mặc, từ thật thể một chút hóa thành lượn lờ khói nhẹ, phiêu tán ở vắng lặng không tiếng động bầu trời đêm.

Nơi xa đường phố mơ hồ thành từng đoàn hắc ảnh, cùng chân trời lóa mắt phật quang xa xa giao ánh, phòng ốc, cây cối, trường nhai toàn làm bụi mù tan đi, nàng đặt mình trong vớ trong đó, không khởi sinh ra một trận hoảng hốt.

Lại phục hồi tinh thần lại, toàn bộ tiểu thế giới đều đã biến mất không thấy, bên người âm trầm u hàn, rõ ràng là Thành chủ phủ trung kia phiến cực âm

nơi.

Ngoài dự đoán mà, nơi này cư nhiên tụ tập không ít người.

Bọn họ lúc ban đầu đi vào này phiến rừng cây khi, chỉ có thể nhìn thấy hiu quạnh lạnh lẽo từng cụm khô mộc, đâu giống như bây giờ, tầm nhìn bên trong toàn là bóng người chen chúc, cơ hồ đem con đường vây đồ đến chật như nêm cối.

Chợt vừa thấy đến này đó tầng tầng lớp lớp bóng dáng, Tạ Tinh Diệu bị hoảng sợ.

..... Không phải là bọn họ tự tiện xông vào Thành chủ phủ, lập tức phải bị bọn gia đình hưng sư vấn tội đi.

Cái này ý niệm tới cũng nhanh đi cũng nhanh, bởi vì ngay sau đó, nàng ở trong đám người phát hiện một đạo quen thuộc bóng dáng.

Tước Tri hai mắt mím cười, nện bước nhanh nhện hướng bọn họ đi tới, giác ra mấy cái người trẻ tuổi hoảng hốt thần sắc, môi đỏ nhẹ dương: “Như thế nào, đi vào như vậy một đoạn thời gian, không nhận biết ta?”

“Không có không có.”

Tạ Tinh Diệu không kịp dò hỏi trong phủ thành chủ tình huống, đầu tiên nghĩ đến vết máu loang lổ Nguyệt Phạn, vội vàng quay đầu lại đi, tìm kiếm những người khác thân ảnh: “Tước Tri tiền bối, Nguyệt Phạn sư tỷ bị thực trọng thương, ngài có thể tìm chút y tu lại đây sao?”

Nàng quay đầu trong nháy mắt, kinh ngạc chớp chớp mắt.

Trừ bỏ nàng, Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết, Đàm Quang cùng Yên Hàn Lai,

mặt khác bị nhốt ở cửa trọng lưu li trong tháp vô tội bá tánh, cũng tất cả đều xuất hiện ở trong rừng.

Đây là Tạ Tinh Diệu dự kiến bên trong cảnh tượng, nhưng là..... Vì cái gì áo lam tiểu đạo sĩ đỡ cái kia áo đen nam nhân, cư nhiên không có biến mất?

Theo nàng biết, ở mọi người khôi phục tu vi ngắn ngủi khoảng cách, Đàm Quang niệm ra dùng để siêu độ vong hồn Vãng Sinh Chú.

Tiểu thế giới diện tích rộng lớn, chỉ có hấn sức của một người tất nhiên không đủ, cũng may Yến Hàn Lai cùng Ôn Bạc Tuyết kết hạ trận pháp, đem Vãng Sinh Chú uy lực cùng phạm vi tăng lên mấy lần.

Cửa trọng lưu li trong tháp sở hữu tà ám, lý nên hồi tưởng khởi chính mình nguyên bản ký ức, buông chấp niệm, đi trước Quỷ giới.

Nhưng mà ——

Tạ Tinh Diệu sửng sốt: “Tiểu vong..... Vương Thành Khuyết tiền bối?”

Áo lam tiểu đạo sĩ cũng có chút ngốc: “Tiền bối không bị siêu độ sao?”

Bọn họ lòng có nghi hoặc, nề hà Vương Thành Khuyết thất khiếu đổ máu, sớm đã mất đi ý thức, vô pháp trả lời.

Tước Tri theo nàng ánh mắt tìm kiếm: “Kia cô nương..... Là Nguyệt Phạn tiểu tiên trưởng? Nàng làm sao vậy?”

“Nói ra thì rất dài.”

Tạ Tinh Diệu không yên lòng bọn họ thương thế, vội vàng nói tiếp: “Tước Tri tiền bối, y tu ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền thấy mấy cái phong độ nhẹ nhàng, ôn nhuận nho nhã thanh niên nam nữ bước nhanh đi tới.

“Giống loại chuyện này, ta đã sớm an bài hảo.”

Tước Tri cười cười: “Này vài vị mỗi người đều là Nguyên Anh cấp bậc y tu, yên tâm.”

Ôn Bạc Tuyết ách thanh: “Còn có thành chủ ——”

“Cái này các người liền càng không cần lo lắng.”

Tước Tri nói: “Chứng cứ vô cùng xác thực, hẳn xong rồi.”

*

Đoàn người hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, bị an trí ở Tước Tri dinh thự trị liệu.

Nguyệt Phạn cùng Vương Thành Khuyết bị thương nặng nhất, gân cốt vỡ vụn, thức hải bị thương, đến nay vẫn chưa tỉnh tới, Tước Tri mời đến mấy vị y tu, suốt đêm vì hai người chữa thương.

Vạn hạnh mọi người đều tánh mạng vô ưu.

Tạ Tinh Diệu tinh tế hồi ức một chút, tựa hồ mỗi tràng rèn luyện kết thúc, bọn họ đều đến toàn viên trụ tiền y quán, ở rộng mở bệnh nặng trong phòng ăn đường tán gẫu.

Liền rất thảm.

Trải qua Tước Tri đại đoạn giải thích, nàng cuối cùng chải vuốt rõ ràng hiện giờ tình huống.

Đêm qua Thành chủ phủ trên không đột có kiếm khí hóa rồng, đưa tới vô

số bá tánh tò mò vây xem. Chợt tiểu thế giới tan biến, mất đi người hồn phách tránh thoát mà ra, ở phật quang siêu độ hạ dần dần lên không. Không ít người nhận ra tới, này đó bị siêu độ vong hồn, đều là vô cớ mất tích bá tánh.

Không cần ngôn ngữ, chân tướng rõ như ban ngày.

Tước Tri thở phào một hơi: “Ít nhiều các người, những cái đó hồn phách mới có thể có thể giải thoát.”

Tạ Tinh Diệu uống xong một ngụm khổ dược, vội không ngừng hướng trong miệng nhét vào mấy viên đường.

Ở cửu trọng lưu li tháp tiểu thế giới, bọn họ tu vi đều bị áp chế ở Luyện Khí, sau lại gặp gỡ Mục U thần thức, bị hấn bị thương không nhẹ.

Nàng được Yến Hàn Lai bảo hộ, xem như tình huống tốt nhất một cái, nghe vậy chớp chớp mắt: “Tiền bối, Mục U thế nào?”

“Còn có thể thế nào, chờ thẩm phán bái.”

Nghe thấy tên này, Tước Tri mắt lộ ra không vui: “Quan phủ đang ở suốt đêm thẩm vấn, ta đến xem các người, ngay sau đó cũng sẽ tiến đến. Ngày mai chính là trích tinh tiết cuối cùng một ngày, chờ chúng ta thẩm vấn kết thúc, đem ở Thành chủ phủ đối hấn tiến hành công khai phán quyết.”

Đàm Quang đau đến nhe răng trợn mắt, tò mò quay đầu: “Phán quyết?”

“U đồ là yêu ma địa bàn, các người biết đi.”

Tước Tri nghiêng nghiêng ỷ thượng lưng ghế, trong mắt tuy là hàm cười nhạt, lại lộ ra vài phần lạnh lẽo sát khí: “Nhân tộc đều nói yêu ma trời sinh

tính hung tàn xảo trá..... Này cũng không phải là lời nói dối.”

Nhiệt độ không khí sậu hàng, Ôn Bạc Tuyết lạnh run gom lại chần.

“U đồ nghiêm lệnh cấm vi phạm pháp lệnh, định ra cực kỳ khắc nghiệt hình trách. Từng có tà tu cướp lấy hồn phách, tăng tiến tu vi, bị phát hiện về sau, ở thâm vấn đường ——”

Nàng nói dừng lại, đột nhiên đổi về một trương ôn hòa gương mặt tươi cười: “Các người còn ở uống dược, ta liền không nói. Mục U kết cục chỉ khả năng so với hần thảm thiết mấy lần, chờ đến ngày mai, các người sẽ tự biết được.”

Tạ Tinh Diêu liếc nhìn nàng một cái: “Tước Tri tiền bối, cũng bị thương?”
“Ân? Người nói cái này?”

Tước Tri khẽ vuốt cái trán một khối vết máu, mãi không thêm để ý: “Tối hôm qua Mục U bị vây ở Thành chủ phủ, biết được sự tình bại lộ, thiếu chút nữa liền phát điên —— ta cùng hần đánh một trận.”

Nghĩ đến Mục U cũng không có khả năng thúc thủ chịu trôi.

“Đúng rồi!”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Tiền bối, tên kia thân bị trọng thương kiếm tu từng là cửu trọng lưu li trong tháp tà ám, theo lý mà nói, hần hần là đã bị Đàm Quang tiểu sư phó Vãng Sinh Chú siêu độ, vì sao hiện giờ vẫn chưa tiêu tán?”

Tước Tri nhướng mày: “Người nói hần a.”

Trước đó, nàng nghe Tạ Tinh Diêu nói lên quá Vương Thành Khuyết tình

huống, lược làm suy nghĩ, nhẹ giọng mở miệng: “Vãng Sinh Chú có thể dẫn dắt mê mang u hồn đi trước Quỷ giới, hấn sở dĩ có thể lưu lại, có lẽ là có lưu lại quyết ý cùng lý do.”

Tước Tri phát đi bên tai một sợi toái phát: “Tu chân giới trừ bỏ nhân tu yêu tu ma tu, không còn có quỷ tu sao? Bởi vì hồn phách dễ tán, loại này tu sĩ số lượng cực nhỏ, ngày thường khó có thể thấy được, nghe nói là phải dùng kiên cố đạo tâm chống đỡ khởi thần thức, bảo đảm hồn phách bất diệt.”

Hiện giờ xem ra, Vương Thành Khuyết tiền bối đã đột phá này một quan

Hấn mạnh mẽ dùng ra trăm long quyết đệ thập thức, bốn ứng hồn phi phách tán, nhưng gần nhất có Nguyệt Phạn chia sẻ uy áp cùng sát khí, thứ hai đạo tâm kiên ổn, ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức củng cố ba hồn bảy phách.

Ôn Bạc Tuyết gạt gạt đầu, trong lòng cực đá rớt cuộc rơi xuống đất.

“So với quan tâm bọn họ, chi bằng ngẫm lại các người chính mình.”

Tước Tri xem hấn ngu si bộ dáng, phụt cười ra tiếng: “Mục U chuyện này nhi đã là toàn thành đều biết, các người có tiếng, không biết có bao nhiêu người nghĩ đến bái kiến một phen.”

Ôn Bạc Tuyết xã khùng phát tác, đem chần hợp lại đến càng khẩn: “.....

A? Có thể nói hay không ta còn không có tỉnh?”

Tước Tri cười ha ha: “Yên tâm, ta đã đưa bọn họ ngăn ở phủ ngoại.”

“Cho nên Tước Tri tiền bối mới có thể mang chúng ta tới trong phủ dưỡng thương, mà phi y quán.”

Tạ Tinh Diệu bưng tỉnh đại ngộ: “Tiền bối lo lắng.”

“Hôm nay có thể trốn trốn, ngày mai công khai phán quyết Mục U, các người tổng không có khả năng không đi.”

Tước Tri nhướng mày: “Vừa lúc gặp trích tinh tiết cuối cùng một ngày, cho các người đệ đèn tiểu yêu tất nhiên nhiều không kể xiết. Tiểu tiên trưởng nhóm, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng la.”

Đàm Quang cười mỉa một tiếng: “Ta bèn xuất núi gia người, loại chuyện này không ổn đi.”

Bên người hai cái tiểu đồng bọn sôi nổi liếc hán liếc mắt một cái.

Tạ Tinh Diệu tám tắc: [người xuất gia, việc này không ổn.]

Ôn Bạc Tuyết lắc đầu: [Hợp Hoan Tông, nuôi cá sỏ tay.]

“Đệ đèn đều không phải là chỉ giới hạn trong biểu đạt tình yêu, cũng có thể là kính trọng cùng sùng bái.”

Tước Tri ý vị không rõ cười cười: “Bất quá..... Nhớ rõ chỉ có thể lựa chọn một trăm. Nếu là nhiều hơn một trăm, sẽ bị nhận làm khắp nơi lưu tình; nếu là một trăm cũng không tiếp, tiểu yêu nhóm sẽ khổ sở.”

Này cũng quá khó khăn.

Ôn Bạc Tuyết trịnh trọng quyết định, ngày mai dựa thuật dịch dung sống qua.

“Đúng rồi.”

Không biết nghĩ đến cái gì, Tước Tri từ trong lòng ngực móc ra túi trữ vật:

“Ta trong phủ mấy cái sủng hầu thực vừa ý các người, thác ta tặng điểm nhi tiểu lễ vật —— ta không lay chuyển được bọn họ, đành phải mang đến.”

Nàng nói giơ tay, túi trữ vật bạch quang vừa hiện.

Đầu tiên xuất hiện ở nữ tu trong tay, là một túi dùng túi gấm bao tốt ngọt đường.

Tước Tri: “Đây là U đô đặc sản nguyện đường, có thể căn cứ trong lòng yêu thích biến hóa khẩu vị.”

Tạ Tinh Diệu đầu một hồi nhìn thấy như thế thần kỳ kẹo, thực cổ động mà trợn to hai mắt: “Ồ oa!”

Theo sát sau đó, là một cái thon dài đậm kim sắc dây thừng.

Tước Tri: “Đây là Phước Tiên Thằng, có thể..... Ân? Như thế nào là bị bọn họ cải tiến sau kiểu dáng?”

Tước Tri sắc mặt như thường, đem Phước Tiên Thằng thu hồi túi trữ vật:

“Này dây thừng, chỉ sợ tiểu tiên trưởng nhóm không dùng được.”

Đàm Quang khóe mắt co giật: [trước mặt mọi người lái xe, U đô chơi đến như vậy đã sao? Bánh xe từ ta trên mặt áp đi qua.]

Tạ Tinh Diệu lúc này không nói chuyện.

Không thể hiểu được mà, nàng nhớ tới Yến Hàn Lai trên cổ kia căn lập khế ước thằng.

Lại chớp mắt, Tước Tri đã lấy ra một cái khác bình nhỏ.

“Ta nhìn xem, đây là.....”

Tước Tri dương môi: “Hóa yêu đan.”

Tạ Tinh Diêu tò mò: “Tiền bối, nó có chỗ lợi gì?”

“Đây cũng là U đồ sáng tạo độc đáo tiểu ngoạn ý.”

Váy đen nữ yêu liếc nhìn nàng một cái, ý cười tiếm thâm: “U đồ chính là yêu ma quần tụ nơi, các người ở trên phố cũng kiến thức tới rồi, có không ít nửa người nửa thú tướng mạo. Này hóa yêu đan đâu, có thể làm Nhân tộc ở một ngày thời gian trong vòng, có được tùy ý biến hóa hình thú năng lực.”

Đàm Quang thăm quá đầu: “Cái gì hình thú đều có thể biến?”

“Tự nhiên không phải.”

Tước Tri lắc đầu: “Căn cứ thức hải trung hơi thở, hóa yêu đan sẽ vì người lựa chọn một loại —— yêu cầu chú ý chính là, vật ấy tuy rằng tên là hóa yêu đan, lại không thể làm Nhân tộc có được yêu lực, chẳng qua cùng loại với hóa hình thuật thôi.”

Thấy mấy người mặt lộ vẻ mới lạ, nàng mỉm cười nói: “Tiểu tiên trưởng nhóm, nếu không thử xem?”

Đàm Quang hít sâu một hơi: “Sẽ không thay đổi thành cái gì tiền sử cự thú đi.”

Ôn Bạc Tuyết thật cẩn thận: “Nếu là biến thành hình thú, miệng vết thương sẽ không vỡ toang đi.”

Đây là cái thực nghiêm túc vấn đề.

Tiểu hòa thượng nhìn một cái chính mình trên người trắng bóng băng vải,

thu hồi nóng lòng muốn thử tay phải.

“Tiểu sư phó đại nhưng chờ miệng vết thương khỏi hẳn, thử lại cũng không muộn.”

Tước Tri thử đoạn vừa động, hướng tới Tạ Tinh Diệu phương hướng tới gần: “Tạ tiểu đạo trưởng muốn hay không thử xem?”

Luận bị thương trình độ, Tạ Tinh Diệu ở đoàn người bên trong nhẹ nhất.

Nàng vốn là đối hóa yêu đan mùi phần cảm thấy hứng thú, nghe vậy gật gật đầu, nói lời cảm tạ tiếp được trong đó một viên.

Đan hoàn không lớn, tản ra nhàn nhạt trái cây thanh hương, Tạ Tinh Diệu liền một ly nước ấm, thực mau đem nó ăn vào.

Sau một lúc lâu, Tạ Tinh Diệu mờ mịt ngẩng đầu.

Giống như..... Không có gì biến hóa.

Tạ Tinh Diệu vò đầu.

Tạ Tinh Diệu sờ sờ chớp mũi: “Tiền bối ——”

Ngay sau đó, Tạ Tinh Diệu toàn bộ ngã xuống ở gối đầu trung.

Bên tai vang lên Ôn Bạc Tuyết hô nhỏ: “Wow!”

Đàm Quang theo sát sau đó: “Thật ngu!”

Tạ Tinh Diệu thiếu chút nữa cho rằng nàng thật thành một con trâu.

Vạn hạnh, nâng lên móng vuốt thời điểm, đập vào mắt là bột lọc màu trắng thịt lột.

Tước Tri tâm tình sung sướng, duỗi tay sờ sờ má nàng: “Hảo đáng yêu!”

Nàng tay phải mơn trớn đồ tể nhuyển lông tơ, tay trái lẳng không một lóng

tay, ngưng ra một mặt thủy kính.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên ngửa đầu, chớp chớp hai mắt.

Thủy kính trong suốt, ảnh ngược ra sương phòng bên trong cảnh tượng, mà ở nàng đối diện mặt ảnh ngược thượng, là chỉ ngơ ngác mèo trắng.

Hẳn là..... Mèo Ragdoll.

Miêu mễ hình thể mượt mà, giống như một cái mềm như bông đại bạch đoàn, cái đuôi cũng là lại thô lại trường, lông tơ dày nặng, bọc mẫn toàn thân.

Tạ Tinh Diệu động nhất động tròn mắt, thủy kính mèo Ragdoll cũng ánh mắt phút chốc động, hắc hắc tròn tròn tròn mắt uyển chuyển nhẹ nhàng nhoáng lên.

Thoạt nhìn.

Hảo ngốc, thật lớn.

—— nhưng là, hảo đáng yêu.

Tước Tri sờ sờ nàng cảm: “Tiểu tiên trưởng cảm giác như thế nào?”

Tạ Tinh Diệu theo bản năng nheo lại hai mắt.

Bảo trì Nhân tộc thân thể thời điểm, bị vuốt ve cảm cũng không sẽ có bao nhiêu rõ ràng cảm giác, nhưng một khi biến thành hình thú, loại này xúc cảm bị phóng đại vài lần.

Nữ tử thon dài ngón trở nhẹ nhàng gợi lên vài sợi lông tơ, lực đạo không nặng, lại sinh ra liên miên không dứt ngứa.

Có điểm khó chịu, lại cũng không tự giác mà hưởng thụ trong đó.

Rất kỳ quái mà, nàng lại đột nhiên nhớ tới Yến Hàn Lai.

Khó trách bị nàng đụng vào thời điểm, kia chỉ hồ ly sẽ biểu hiện đến mười phần cổ quái, ngay lúc đó Yến Hàn Lai..... Cũng có như vậy cảm giác sao?

Nàng bị sờ đến lỗ tai một dựng, nhãn mặt lắc lắc móng vuốt, Tước Tri cười vang khai, buông ra tay phải: “Hóa thành hình thú lúc sau, sẽ có được thú loại tập tính cùng năng lực —— tiểu tiên trưởng không ngại thử đi vừa đi, có lẽ sẽ có kỳ diệu thể nghiệm.”

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu.

Biến thành miêu mẽ thể nghiệm, không thể không nói, thực thần kỳ.

Bởi vì biến thành nho nhỏ một đoàn, tầm nhìn nhanh chóng thu nhỏ lại, cần thiết ngẩng đầu mới có thể thấy rõ người khác mặt.

Lông tơ như là một kiện mềm mại áo ngoài, làm nàng sẽ không cảm thấy chút nào rét lạnh, thân thể còn lại là uyển chuyển nhẹ nhàng rất nhiều, tự hành thói quen tứ chi chấm đất hành tẩu phương thức.

Đây là hóa yêu đan cho “Đồng hóa”.

Miêu mẽ có được viễn siêu Nhân tộc nhảy lên năng lực, chỉ cần hơi dùng một chút lực, Tạ Tinh Diệu liền nhảy lên bên sườn được quày.

Đàm Quang giơ ngón tay cái lên: “Ta nguyện xưng là thập cấp sức bật.”

Ôn Bạc Tuyết bạch bạch vỗ tay: “Khinh công thủy thượng phiêu!”

“Nếu hóa hình thú, không ngại đi khắp nơi dạo một dạo —— căn sương phòng này không có gì thú vị.”

Mèo Ragdoll bộ dáng linh động ngoan ngoãn, Tước Tri tâm sinh yêu thích, ngược mắt cười khế: “Ta mang người đi viên trung nhìn một cái, tiểu tiên trưởng ý hạ như thế nào?”

Đương nhiên hảo a!

Tạ Tinh Diêu đang muốn mở miệng, lại nghe trong một góc một đạo khàn khàn thiếu niên âm: “Tước Tri tiên bối không phải đã nói, muốn đi quan phủ thẩm vấn Mục U sao?”

Nàng hấp tấp giương mắt, trông thấy Yến Hàn Lai cười như không cười thần sắc.

Hắn cũng bị thương không nhẹ, hiện giờ chính dựa ngòai ở sương phòng góc, thoáng nhìn miêu mẽ đầu tới ánh mắt, lười biếng ngòai dậy: “Thẩm vấn trọng phạm, việc này hắn là chậm trễ không được.”

Tước Tri híp mắt nhìn hắn.

“Đổi nga.”

Tạ Tinh Diêu cũng nhớ tới này một vụ: “Tiền bối chớ có bởi vì ta làm chính sự, ta ở quý phủ đãi quá một đoạn thời gian, chính mình cũng có thể ——”

Yến Hàn Lai: “Trong phòng quá buồn, ta tính toán ra ngoài gió lùa.”

..... Ân?

Nàng trong lòng vừa động, cái đuôi lắc lắc, nghe thấy Tước Tri hừ cười một tiếng: “Yến công tử ý tứ là, người ‘vừa vặn’ có rãnh, ‘vừa vặn’ đụng phải Tạ tiểu tiên trưởng ra ngoài, vì thế ‘vừa vặn’ có thể tùy nàng ra cửa?”

Những lời này rõ ràng mang theo chế nhạo, nếu là người bình thường,

chắc chắn tâm sinh xấu hổ.

Nhưng Yến Hàn Lai không phải người bình thường.

Thiếu niên sắc mặt không thay đổi, thẳng tắp đối thượng nàng ánh mắt:

“Đúng là. Duy nhất không khéo chính là, thực đáng tiếc Tước Tri tiền bối không thể cùng nhau đi trước.”

Đổi đi trở về.

Người này thật sự không làm cho người thích, Tước Tri ngoài cười nhưng trong không cười.

Không đợi nàng theo tiếng, Yến Hàn Lai liền đã thuận thế xuống giường, một bộ thanh y như trúc, thon dài đĩnh bạt.

Hắn dạo bước hành đến trước cửa, cuối cùng không chút để ý nâng lên mí mắt, nhìn phía dưới trên tử bạch đoàn: “Đi sao?”

*

Tạ Tinh Diệu chung quy vẫn là đi theo hắn phía sau.

Miêu mẽ móng vuốt thượng cũng không lông tơ, đi đường như là trần trụi chân. Nàng không lớn thói quen, dứt khoát nhảy đến sạch sẽ một chút trên tường vây.

Tự nàng biến thành mèo Ragdoll, Yến Hàn Lai từ đầu đến cuối không có làm ra bất luận cái gì phản ứng, cùng nhau ra sương phòng, cũng không như thế nào chú ý nàng.

Đảo thật như là tiện đường tới thông khí.

Tạ Tinh Diệu trong lòng buông lỏng.

Yến Hàn Lai đưa ra cùng nhau tản bộ khi, nàng nguyên bản sinh ra vài phần kiêng kị cùng chần chờ ——

Nhớ trước đây hấn hóa thành nguyên hình, biến thành một con trắng trẻo mềm mại hồ ly, chính mình ba lần bốn lượt đánh hấn chủ ý, muốn sờ sờ lông xù xù.

Lấy hấn tính tình, nhất định ghi hận với tâm, không chừng khi nào liền phải trả thù trở về.

Giờ này khắc này, không thể nghi ngờ là trả thù thời cơ tốt nhất.

Tạ Tinh Diệu lặng lẽ liếc hấn một cái.

Thanh y thiếu niên hành với tường vây dưới, sườn mặt bị bóng ma bao phủ hơn phân nửa, phác họa ra mũi cao thẳng hình dáng.

Nàng động tác bất động thanh sắc, Yến Hàn Lai lại bỗng dựng ngược mắt: “Tạ cô nương nếu là liền đi đường cũng muốn phân tâm, từ tường vây rơi xuống, chớ có khóc nhè.”

Thực hảo, hấn vẫn là hấn.

Đối phương quá mức thờ ơ, cùng nàng dự đoán một trời một vực.

Tạ Tinh Diệu đi tới đi tới, không khỏi nhú nhú mày.

Tuy nói tiểu hồ ly thực đáng yêu..... Nhưng mèo Ragdoll cũng không kém đi.

Thái độ của hấn cư nhiên so nàng hình người thời điểm càng thêm lãnh đạm.

Nàng hình thú liền như vậy không có lực hấp dẫn sao? Rõ ràng lông tơ rất

nhiều, bộ dáng cũng thực đáng yêu ——

Tạ Tinh Diêu chưa kịp tưởng xong.

Nàng đi ở ước chừng có hai người cao trên tường vây, nhất thời xuất thần, không lưu ý dưới chân một khối tồn hại mái ngói.

Mái ngói từ ở giữa bể gãy, lộ ra sắc bén một góc. Nàng nếu vẫn là Nhân tộc hình thái, đại nhưng không chút nào để ý mà bước qua, nhưng mà miêu mẽ dưới chân mềm mại, bị đột nhiên không kịp phòng ngừa một hoa, lập tức sinh ra bén nhọn đau đớn.

Tạ Tinh Diêu về phía sau nhảy.

Nàng động tác bay nhanh, kiệt lực nuốt xuống trong cổ họng một tiếng miêu ô thấp minh, vốn tưởng rằng sẽ thuận thế rơi xuống đất, chớp mũi lại đánh úp lại trong trẻo sâu thẳm tạo hương.

Sau đó thân mình bị nhẹ nhàng một ôm.

—— Yến Hàn Lai rõ ràng không có một chút ít lực chú ý ở trên người nàng, ở miêu mẽ rơi xuống đất phía trước, lại là cực nhanh duỗi tay.

Tạ Tinh Diêu lắc lắc cái đuôi.

Thẳng đến bị người dùng đôi tay ôm lấy, nàng giống như có chút minh bạch..... Yến Hàn Lai vì cái gì vẫn luôn không chạm vào nàng.

Tuy rằng biến thành miêu mẽ bộ dáng, nhưng xúc giác cùng phía trước cũng không quá lớn bất đồng, cảm quan thậm chí nhạy bén rất nhiều.

Hắn giờ phút này dùng đôi tay phủng mèo Ragdoll thân mình, ở Tạ Tinh Diêu cảm giác, tựa như bị đột nhiên ôm lấy eo.

Bị Yến Hàn Lai ôm lấy eo.

Thiếu niên lòng bàn tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng lung thoảng nghiêng người khi, huề tới thấm tận xương tủy hàn ý. Lại cứ lại cực kỳ mềm mại, cách hơi mỏng một tầng lông tơ, trên tay cái kén phẳng phát có thể dán lên nàng làn da.

Gần như với theo bản năng mà, lòng bàn tay ở lông tơ thoảng chậm rãi vừa động.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu cảm thấy, nàng lỗ tai có chút nhiệt.

Yến Hàn Lai thân là linh hồn, đối loại cảm giác này tất nhiên trong lòng biết rõ ràng, phá lệ lộ ra một tia vô thức mờ mịt, hàng mi dài run rẩy, đem nàng đặt ở bên cạnh người bồn hoa.

Hắn quá cao, Tạ Tinh Diệu thấy không rõ Yến Hàn Lai thần sắc, loáng thoáng, trông thấy hắn bên tai thoảng một sợi hồng nhạt.

Không biết là bị ánh mặt trời bắn thẳng đến, vẫn là khác cái gì nguyên nhân.

Bất quá.....

Bị nàng vuốt ve lông tơ thời điểm, Yến Hàn Lai cũng là loại cảm giác này sao?

“Tạ cô nương.”

Thiếu niên thực mau mở miệng, ngữ khí nhàn nhạt: “Thương tới rồi?”

Tạ Tinh Diệu lấy lại tinh thần.

Chân trước bị sắc bén mái ngói đâm thủng, cũng may không đổ máu, chỉ ở thịt lót phá vỡ một cái vết nứt.

Nàng còn chưa nói lời nói, liền thấy Yến Hàn Lai không nói gì ngồi xổm xuống, trong tay hiện ra một cái sứ màu trắng bình nhỏ: “Lại đây.”

Tuyết trắng mao đoàn ngẩng đầu xem hắn, hai mắt đen nhánh tròn trịa, ngoan ngoãn vươn chân trước.

Hắn ngón trở thon dài trắng nõn, dính lên thuốc mỡ, tiểu tâm rơi xuống.

Miêu mễ thịt lót là xinh đẹp hồng nhạt, quanh thân sinh có tinh mịn lông tơ, tinh xảo lại ngoan ngoãn, như là một xúc liền phá.

Yến Hàn Lai thói quen ở miệng vết thương thô bạo thương được, có khi đau nhức khó nhịn, ngược lại có thể làm hắn cảm nhận được tồn tại thật cảm ——

Nhưng hiện tại không thể.

Hắn vốn tưởng rằng chính mình sẽ không kiên nhẫn, nhưng ngoài dự đoán mà, thiếu niên phá lệ có kiên nhẫn.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, thuốc mỡ cũng là thoải mái thanh tâm.

Tạ Tinh Diêu tuy rằng làm chuẩn bị tâm lý, nhưng miêu mễ thịt lót nhạy bén phi thường, như có như không nhẹ ngứa dưng như điện lưu, chước đến nàng rụt rụt móng vuốt.

Yến Hàn Lai một đốn: “Đau?”

Tạ Tinh Diêu lắc đầu.

Cái này miệng vết thương không nghiêm trọng lắm, thực mau bị thương

xong rồi được. Yến Hàn Lai vốn muốn đứng dậy, nghe nàng đột nhiên mở miệng: “Yến công tử, có thể giúp ta hóa ra một mặt thủy kính sao?”

Hắn không theo tiếng, trong tay bấm tay niệm thần chú, ngưng ra gương. Tạ Tinh Diệu tiến lên một bước.

Thật là kỳ quái, trên thế giới này cư nhiên có người sẽ đối lông xù xù mặt lạnh tương đãi.

Bất quá nghĩ đến cũng là, lúc trước bọn họ cùng nhau đi trước linh thú cửa hàng thời điểm, Yến Hàn Lai đồng dạng mặt vô biểu tình.

Thực sự có như vậy thường thường vô kỳ, làm người nhắc không nổi hứng thú sao?

Thủy kính mao đoàn mở to một đôi tròn xoe đôi mắt, đương nàng chớp mắt, mèo Ragdoll cũng theo động nhất động tròn mắt, dường như hai viên e lệ trên châu đen.

Miêu miêu chớp mắt.

Đáng yêu độ một trăm phân.

Tạ Tinh Diệu tới Tu chân giới về sau, chưa từng gặp qua mèo Ragdoll cái này chủng loại, chợt vừa thấy đến thủy kính cảnh tượng, bị xì trúng ngay hồng tâm.

Rõ ràng liền rất đáng yêu.

Yến Hàn Lai không thích, là Yến Hàn Lai không hiểu lông xù xù lạc thú.

Nàng trong lòng cảm thấy cao hứng, miêu mẽ cũng liền sinh ra ngây thơ vui mừng, tròn vo thân mình rào rạt run lên, cái đuôi nhếch lên lão cao.

Miêu miêu hất đuôi.

Tạ Tinh Diệu một lòng đều mau mềm xuống dưới, xuất phát từ miêu mẽ tập tễnh, lổ tai từ từ nhoáng lên, thực mau thử nâng lên chân trước, khép lại thịt lót.

Cự đáng yêu, siêu đáng yêu, vô địch đáng yêu.

Trong gương miêu mẽ, triều nàng so cái phần bạch sắc tình yêu.

Miêu miêu so tâm lực sát thương mười phần, Tạ Tinh Diệu chỉ cảm thấy ngực từ từ hóa khai, cái đuôi diêu đến càng thêm vui sướng, ngược mắt thoáng nhìn, trông thấy thủy kính một khác bóng dáng.

Yến Hàn Lai đôi tay vây quanh đứng ở phía sau, trong mắt toàn là chê cười chi sắc, khóe môi nhẹ cong, mang ra một mặt cười nhạt.

Thực lạnh nhạt, thực không có hảo ý.

Tạ Tinh Diệu lập tức xoay người: “Người có phải hay không ở cười trộm!”
“Ân.”

Yến Hàn Lai nói một đốn: “Nói đúng ra, Tạ cô nương, đây là quang minh chính đại cười nhạo.”

Đáng giận.

Nàng cắn giận phản bác: “Mèo trắng rõ ràng liền rất đáng yêu! Phía trước người biến thành hồ ly thời điểm, không cũng diêu quá cái đuôi thoảng qua lổ tai, làm gì chê cười ta ——”

Không đúng.

Tạ Tinh Diệu nháy mắt câm miệng.

Loại này thời điểm nhắc tới Yến Hàn Lai nguyên hình, không khác tự tìm tử lộ.

Quả nhiên, thiếu niên hoãn thanh cười: “Ta biến thành hồ ly, sau đó đâu?”
Xong đời.

Hắn đến gần rồi một bước.

Tạ Tinh Diêu: “Yến công tử nguyên hình quý khí bức người, dường như tuyết lĩnh chi hoa, làm ta yêu thích không buông tay..... Không đúng, tâm sinh sùng kính!”

Hắn vươn tay trái.

Tạ Tinh Diêu: “Chờ ——!”

Sau đó đã bị nắm lỗ tai.

Mèo Ragdoll hai mắt tròn trịa, bị đột nhiên một chạm vào, hai con mắt lấp la lấp lánh, giống như hai viên đậu đen đậu.

Trên lỗ tai lông tơ đột nhiên nổ tung, nàng phí công quơ quơ móng vuốt.

Yến Hàn Lai nhấp môi dưới biên cười hình cung.

Trước mắt dù sao cũng là cái tiểu cô nương, hắn trong lòng biết vượt qua không được, đầu ngón tay vốn là dừng ở miêu mễ phía sau lưng, cuối cùng ngược lại hướng lên trên, chỉ bính một chút nàng thính tai tiêm.

Hắn không biết như thế nào liền cười khai: “Tạ cô nương lúc trước không phải chơi thật sự vui vẻ sao?”

Tê đại dật khai, mao đoàn hơi hơi cuộn tròn, thanh tuyến thấp không thể nghe thấy: “..... Sai rồi.”

“Cái gì?”

Cổ quái cảm thụ thối quét khắp người, Tạ Tinh Diệu toàn thân không có gì sức lực, lấy móng vuốt lung tung chụp hấn lòng bàn tay: “Sai rồi sai rồi, người đừng..... Tô miêu!”

Tao. Bánh.

Miêu ra tới.

Không cứu.

Tạ Tinh Diệu trên mặt nóng bỏng, cái đuôi một héo, chỉ cảm thấy mặt mũi mất hết, nhân sinh một mảnh u ám.

Nàng cúi đầu, chưa thấy được thiếu niên đuôi mắt vụng khai tiểu hình cung.

Trong tay bạch đoàn xoắn tung mềm mại, nhĩ tiêm nổi lên đào hoa sắc thiên hồng, tuy rằng ý đồ dùng móng vuốt chụp hấn, nề hà sức lực quá yếu, chỉ lộ ra hai mảnh đông đưa phần bạch thịt lột.

Ấm áp xúc cảm ở đầu ngón tay dạt khai, không rõ nguyên do mà, Yến Hàn Lai luyện tiếc bắt tay dịch khai.

Hấn cực nhỏ như vậy có kiên nhẫn, như vậy thật cẩn thận.

Sau một lúc lâu, thanh y thiếu niên cười ra một đạo thấp thấp khí âm, hầu âm tản mạn, lòng bàn tay mơn trớn nàng đỏ bừng nhĩ tiêm: “Miễn cưỡng xem như đáng yêu.”

Chapter 75

Tạ Tinh Diệu quyết định.

Chờ Yến Hàn Lai hóa thành nguyên hình thời điểm, nàng nhất định nhất định phải đem này chỉ hồ ly sờ trọc.

Không sờ trọc thì không bỏ qua!

Ỡ vào thân cao cùng hình thể ưu thế, hắn đem miêu mẽ lỗ tai chậm rì rì sờ soạng cái biến.

Tạ Tinh Diệu trong lòng buồn bực, nề hà chỉ có thể phí công huy động móng vuốt, động tác chi vụng về, liền chính mình nhìn đều cảm thấy là ở bán manh.

Liền rất khí.

Tạ Tinh Diệu oán hận cắn răng, vô năng cuồng nộ.

Cũng may Yến Hàn Lai động tác vẫn chưa liên tục lâu lắm.

Người thiếu niên ngón tay thon dài lạnh lẽo, bị nàng lỗ tai nhiễm nhân nhật nhiệt ý, dờn đi một sát, tê dại cảm tùy theo tiêu tán.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đương vuốt ve đột nhiên im bất thời điểm.....

Tạ Tinh Diệu không ra tiếng, lỗ tai giật giật.

Ở nàng đáy lòng, nảy lên một tia không ứng có mờ mịt cùng mất mát.

Tạ Tinh Diệu đem loại cảm giác này, quy kết vì thú loại bản năng.

Lúc sau bọn họ lại ở trong phủ đi dạo hồi lâu, miêu mẽ thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng linh động, có thể dễ như trở bàn tay nhảy lên mái hiên

cùng tường vây, so với Nhân tộc, tầm nhìn phạm vi trống trải không ít.

Tới gần chạng vạng, truyền đến Nguyệt Phạn cùng Vương Thành Khuyết thức tỉnh tin tức.

“Đau đau đau đau chết mất!”

Tạ Tinh Diệu nghe tin mà đến, còn không có vào cửa, liền nghe thấy sương phòng trung kêu rên nữ âm: “Đại phu, nơi này miệng vết thương —— tê!”

Sau đó là Ôn Bạc Tuyết thanh âm: “Nguyệt Phạn sư muội bình tĩnh!”

Đàm Quang lo lắng sốt ruột: “Nếu không..... Ta trước đem người đánh vụng? Chỉ cần mất đi ý thức, liền không cảm thấy đau.”

Không hổ là hắc, sư chủ ý chi vương.

Yến Hàn Lai gõ cửa mà nhập, Tạ Tinh Diệu gắt gao đi theo hắc phía sau, phủ vừa vào cửa, liền có nồng đậm dược hương ập vào trước mặt.

“Yến công tử.”

Nguyệt Phạn đang ở bị đại phu xử lý trên trán vết máu, ánh mắt vừa động, rơi trên mặt đất màu trắng miêu mễ.

Nguyệt Phạn cứng còng một lát.

Nguyệt Phạn hai mắt tinh lạng: “Cư nhiên là! BỐ! Ngẫu nhiên! Miêu! Quá đáng yêu quá đáng yêu, Diệu Diệu mau tới làm ta ôm một cái!”

Đàm Quang cùng Ôn Bạc Tuyết hướng nàng báo cho quá hóa yêu đan việc, Nguyệt Phạn khó khăn lắm vừa động, đại phu lạnh giọng ho nhẹ:

“Nguyệt Phạn tiên trưởng, người trên tay có thương tích.”

Nàng bị thương nặng nhất, cánh tay vết máu đầm đìa, một khi nhúc nhích,

liền sẽ xé rách miệng vết thương.

Nguyệt Phạn hậm hực dừng lại, Tạ Tinh Điều cho chính mình hạ cái hút bụi quyết, linh hoạt nhảy lên mép giường, dùng đầu cọ cọ nàng đầu ngón tay. Bông giống nhau xúc cảm, ấm áp lại mềm xốp, ngón tay mềm mại rơi vào đi, có thể chạm vào miêu mẽ đơn bạc mềm thịt.

Điều Điều, thật tốt.

Lông xù xù mang đến chữa khỏi cảm không gì sánh kịp, Nguyệt Phạn ngăn không được khước miệng ý cười, ngón tay nhẹ động, cào cào nàng cằm.

Mèo Ragdoll bắt đầu lay động đuôi to.

“Đúng rồi.”

Ôn Bạc Tuyết hoãn thanh nói: “Vương Thành Khuyết tiền bối, người thế nào?”

Hắn lời này vừa nói ra, Tạ Tinh Điều thuận thế ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng trừ bỏ bọn họ mấy cái, còn thẳng tắp lập một người bóng dáng.

Thanh niên kiếm tu thân hình đỉnh bạt, lẳng lặng đứng ở sương phòng góc. Nơi này là Nguyệt Phạn đơn độc cư trú phòng ốc, hắn hiện giờ tiến đến, thuyết minh đã có thể xuống đất hành tẩu.

“Khá tốt, đa tạ quan tâm.”

Vương Thành Khuyết gật đầu cười: “Ít nhiều có chư vị tương trợ, mới phá cửu trọng lưu li tháp kết giới, nhân tiện làm ta không đến mức hồn phi phách tán —— Nguyệt Phạn đạo hữu tâm tính tuyệt hảo, không hổ là Lăng

Tiêu Sơn thần cung thân truyền đệ tử.”

Hắn dừng một chút: “Chẳng qua..... Ta thật đúng là không nghĩ tới, cư nhiên sẽ trở thành quý tu.”

“Quý tu rất khó tu thành, tiền bối đã bước qua lớn nhất cửa ải khó khăn, lúc sau liền có thể hấp thu thiên địa linh khí, hóa thành mình thân tu vi.”

Đàm Quang nói: “Hơn nữa bằng vào tiền bối thực lực, hẳn là có thật thể đi.”

Vương Thành Khuyết nhếch miệng: “Người còn đừng nói, đúng là bởi vì có thân thể, ta mới bị miệng vết thương lẫn lộn đến thảm như vậy. Quý hồn thật tốt, một đoàn thấy được sờ không được khí, nào yêu cầu chịu loại này tội.”

“Lúc ấy tiền bối dùng ra trăm long quyết đệ thập thức, Nguyệt Phạn sư tỷ cũng rút kiếm tiến lên thời điểm, ta thực sự bị hoảng sợ.”

Tạ Tinh Diệu thấp thấp nói tiếp: “Cửu tử nhất sinh, hảo nguy hiểm.”

Tạm dừng giây lát, tuyết trắng mao đoàn chủ động cạo thượng Nguyệt Phạn lòng bàn tay: “Bất quá sư tỷ nhất bồng nhất soái khí lợi hại nhất!”

Nguyệt Phạn vuốt ve miêu miêu phía sau lưng, nghe vậy mặt giãn ra cười khai: “Liền người nói ngọt.”

“Ngày mai chính là trích tinh tiết cuối cùng một ngày.”

Ôn Bạc Tuyết ôn hòa dương môi, lẳng lặng xem các nàng liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Mục U phán quyết, cũng muốn tới rồi.”

*

Ngày thứ hai phán quyết, định ở Thành chủ phủ luyện võ trường trung.

Luyện võ trường trình một cái thật lớn chính hình tròn trạnh, chung quanh còn lại là rộng mở khán đài. Mục U bị trói gô, chạt vật quý gởi luyện võ trường trung ương, bên cạnh người đứng mấy cái quyền cao chức trọng người cầm quyền, cùng với đánh ngáp Tước Tri.

Tạ Tinh Diệu đám người sớm trình diện, ở Tước Tri an bài hạ, ngồi ở đệ nhất bài khán đài.

Ôn Bạc Tuyết xã khùng phát tác, vốn định ở trên mặt điện cuồng chồng lên thuật dịch dung, nề hà U đồ quan phủ thịnh tình không thể chối từ, đành phải dùng nguyên bản diện mạo.

Nguyệt Phạn thân bị trọng thương, nhưng không thắng nổi ăn dưa quần chúng cuồng nhiệt bản tính, lúc này rất có hứng thú ngồi ở trên xe lăn, đánh giá cách đó không xa cảnh tượng.

Không khó coi ra, Mục U thật không dễ chịu.

Bọn họ tuy rằng chỉ thấy quá hấn một sợi thần thức, nhưng cửu trọng lưu li trong tháp nam nhân hoa phục cảm y, trên cao nhìn xuống, toàn thân tản ra thượng vị giả ngạo mạn cùng uy áp, sát khí phô khai, lệnh người không dám tới gần.

Hiện giờ Mục U suy sụp quỳ rạp xuống đất, tuy rằng xuyên kiện mới tinh đơn bạc bạch y, quần áo không hề tổn hại, lại bị vết máu vụng nhiễm hơn phân nửa, biến thành chói mắt màu đỏ tươi. Cổ, thủ đoạn cùng sườn mặt chưa bị quần áo che đậy, nâng mục nhìn lại, nơi chốn là quát cùng bị phỏng dấu vết.

Hai mắt tan rã, thân hình gầy ốm, trước mắt hiện lên nòng đậm ô thanh, hiển nhiên bị tra tấn đến không nhẹ.

Tạ Tinh Diệu nhìn sau một lúc lâu, đôi này chỉ nghĩ tỏ vẻ, đại khái nhân tâm.

Đàm Quang chân tình thực lòng: “Có điểm thảm, kiến nghị xuống tay ác hơn.”

Ôn Bạc Tuyết chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người: “Không hổ là U đồ. Tước Tri tiền bối thành không ta khinh, thủ đoạn quả nhiên lợi hại.”

“Là hấn hại người trước đây, so với vô tội bỏ mạng người bị hại, này đó thương không tính cái gì.”

Nguyệt Phạn không động đậy cổ, trông mắt bánh xe vừa chuyển: “U đồ dân chúng, có phải hay không tới rất nhiều?”

Tạ Tinh Diệu hướng phía sau xem một cái.

Khán đài đã bị vây đến chật như nêm cối, phóng nhãn nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy như nước bóng người —— đương quân chúng đến đông đủ, hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, cũng liền tới rồi trò hay mở màn thời điểm.

Không cần thiết lâu ngày, giữa sân một người áo gấm nam nhân lạnh giọng mở miệng: “Chư vị thỉnh tĩnh.”

Hấn âm lượng không lớn, lại nhân tu vi cực cao, lời cuốn ử dột uy áp, làm tiếng nói nhanh chóng truyền vào ở đây mỗi một người lỗ tai.

Khán đài tùy theo tĩnh hạ.

“Trăm năm tới, U đồ trong thành cùng vùng ngoại ô ngẫu nhiên có tu sĩ mất

tích, quan phủ điều tra nhiều năm, trước sau tìm không thấy miêu nị. Cho đến ngày nay, đầu sở gây tội rồi cuộc đền tội.”

Áo gấm nam nhân sắc mặt nhàn nhạt, hầu âm khàn khàn, uy áp như núi:

“Hung phạm tức là U đồ tiền nhiệm thành chủ, Mục U.”

Tuy rằng sớm có nghe thấy, nhưng rõ ràng chính xác nghe thấy những lời này, không ít bá tánh vẫn là kinh hô ra tiếng.

“Thật là hấn giết ta muội muội?”

Dưới đài không biết là ai tàn nhẫn thanh mở miệng: “Hỗn trưởng, nàng mới mười tuổi không đến!”

Sau đó là càng nhiều tiếng nói.

“Còn có cha ta!”

“Ca ca chỉ là tưởng cho ta mua một phần sinh nhật lễ vật..... Tước Tri đại nhân, giết Mục U!”

“Mục U làm ác nhiều năm, đổi sở hành việc thú nhận bộc trực.”

Áo gấm nam nhân nói bãi nhướng mày, rồi cuộc lộ ra một tia phá lệ ý cười:

“Hôm nay..... Không ngại từ hấn phương hướng chư vị tự mình nói nói.”

Hấn nói xong không hề mở miệng, nhưng thật ra bên cạnh đứng tuổi trẻ nam tử tiến lên vài bước, mày kiếm mắt sáng, nhìn dáng vẻ là cái bộ khoái.

“Quan phủ.”

Tạ Tinh Diệu tự đáy lòng cảm khái: “Vĩnh viễn giải quyết tốt hậu quả, vĩnh viễn tới muộn một bước.”

“Mục U.”

Tuổi trẻ nam tử trầm giọng: “Người cũng biết tội.”

Bị trói gô hình người giật giật.

“..... Tội, tội gì.”

Mục U ngẩng đầu, hai mắt màu đỏ tươi dữ tợn: “Thành chủ phủ trung xuất hiện thăng thiên vong hồn, liên nhất định là ta làm? Các người đây là bồi nhọ, là ——”

Hắn một câu chưa kịp nói xong.

Xanh trắng điện quang lẳng không dựng lên, phân loạn như xà, nháy mắt cắn nuốt hắn chính khối thân thể, kích khởi một trận thâm nhập cốt tủy đau nhức.

“Khuyên người chớ có giảo biện.”

Một bên Tước Tri lười thanh cười cười: “Ta cùng với mặt khác mấy cái Hóa Thần kỳ đạo hữu ở chỗ này thiết hạ vấn tâm trận pháp, nếu nói ra trái lương tâm nói..... Kia tư vị sẽ không dễ chịu.”

Vấn tâm trận pháp.

Đau đớn lan tràn, Mục U dùng sức cắn răng.

Hắn hảo hận.

Nếu là trước kia, hắn bỗng ứng cao cao tại thượng, miệt thị U đồ chúng sinh, như thế nào như hôm nay như vậy chật vật, không chỉ có vết thương chồng chất, còn phải bị trói gô vây ở luyện võ trường, ở trước mắt bao người nhận hết nhục nhã.

Hết thầy không nên là cái dạng này.

Hắn nơm nớp lo sợ qua trăm năm, trăm phương ngàn kế không cho người khác phát hiện, thật vất vả tới rồi Hóa Thần tu vi, có thể nào rơi vào như thế kết cục.

Hắn như thế nào sẽ thất bại trong gang tấc!

“Người này độc phụ!”

Mục U bị đau đến ngũ quan vặn vẹo, run rẩy trợn mắt giận nhìn: “Đúng vậy, là ta lại như thế nào! Tu chân giới vốn chính là cá lớn nuốt cá bé, ta tu vi càng cao, thực lực càng cường, bọn họ thua ở ta trên tay, là bọn họ vô dụng!”

Dưới đài có người mang theo khóc nức nở, bay nhanh véo ra một đạo sát quyết: “Người hỗn đản này!”

Không người ngăn trở, sát quyết thẳng vào Mục U ngực.

Hắn đã có Hóa Thần tu vi, sẽ không bị loại trình độ này chú thuật đưa vào chỗ chết, nhưng đêm qua hình phạt quá nặng, ở vết thương đầy người, thức hải bị hao tổn dưới tình huống, vẫn là đương trường phun ra một ngụm máu tươi.

“Đây là người đời mười tuổi tiểu hài tử xuống tay lý do?”

Tước Tri cười lạnh: “Nói được đường hoàng, bắt quá là tự cấp người ích kỷ vô năng tìm lấy cớ. Chúng ta là yêu mà phi thú, bất chính là nhiều một phân phân biệt đúng sai thần trí sao —— hướng chi, liền thú loại đều sẽ không tàn hại cùng tộc.”

Mục U không nói, lạnh lẽo cùng nàng đối diện.

“Người vì tăng tiến tu vi, đem vô số bá tánh quan tiến lưu li trong tháp, lấy bọn họ hồn phách vì chất dinh dưỡng, đổi lấy thực lực đột phá.”

Quan phủ xuất thân tuổi trẻ nam nhân không chút nào che giấu chán ghét chi sắc: “Là như thế này không sai đi?”

Mục U vẫn là không nói lời nào.

Tuổi trẻ nam nhân nhú mày nhấp môi, một lát lại nói: “Làm ra loại sự tình này, người vì sao còn có thể như thế thản nhiên? Bọn họ đều là sống sờ sờ Nhân tộc yêu ma, hay là từng điều tánh mạng, còn so ra kém người tu vi quan trọng sao?”

Trong sân bóng người lặng im một cái chớp mắt, chợt phát ra cười lạnh.

“Tu vi..... Chẳng lẽ ta tu vi không quan trọng? Các người căn bản là không hiểu.”

Mục U cười thăm giương mắt: “Các người có thể bò cho tới hôm nay vị trí, cái nào không phải thiên phú dị bẩm, xuất thân cao quý? Ta đâu, không có gì thiên phú, chỉ có thể vùi đầu khổ tu, này căn bản không công bằng! Ta tưởng hướng lên trên bò có cái gì sai!”

Tuổi trẻ nam nhân xem hẩn hồi lâu, một hồi lâu, nhìn phía Tước Tri.

“Không phải như thế.”

Tuổi trẻ bộ khoái nói: “Từ ta khi còn nhỏ khởi, mẫu thân liền nói cho ta, trong thành Tước Tri tiền bối tuy rằng căn cốt không tốt, lại trăm năm như một ngày mà chăm học khổ tu, nguyên nhân chính là có mấy trăm năm tích lũy, mới có thể trở thành hôm nay đại yêu.”

Hắn một đốn, thần sắc hơi trầm xuống: “Cái gì không công bằng, chỉ là người làm chính mình yên tâm thoải mái lấy cớ. Mặc dù là người mang thiên phú người, cũng không rời đi ngày ngày tu luyện, đến nỗi cướp lấy người khác hồn phách phương thức, căn bản chính là một loại ti tiện lỗi tất —— nói đến cùng, người bất quá là cái nhát gan nhút nhát, lòng tham không đáy bọn chuột nhắt thôi.”

Tước Tri hừ cười: “Nói đúng ra, là phế vật.”

Hắn mới không phải phế vật!

Hắn rõ ràng là Hóa Thần kỳ đại năng, là U đồ thành chủ, cũng là trăm năm tới nhiều lần tiến giai thiên tài!

Mục U gào rống đứng dậy, trên người trói chặt dây thừng nháy mắt buộc chặt.

Cùng lúc đó, vầng tâm trận pháp bạch mang bốn phía, tất quang sắc bén như đao, không đợi hắn có điều động tác, liền có lãnh điện hiện ra, tụ làm một cái thật lớn lồng giam.

“Mục U tàn hại bá tánh, tâm không hối hận sửa chi ý, trải qua một đêm thương nghị, U đồ thành đem đôi này chỗ lấy hình trách.”

Tuổi trẻ bộ khoái lui về phía sau một bước, chính sắc mở miệng: “Chặt đứt gân tay gân chân, dịch đi căn cốt, từ nay lại vô tu đạo khả năng; theo sau áp nhập U đồ thủy lao, thi lấy ác trớ chi thuật.”

Tạ Tinh Diêu sửng sốt: “Ác trớ chi thuật?”

“Một loại nguyên rửa.”

Yến Hàn Lai thấp giọng giải thích: “Phụ lấy ảo giác ảo thuật, làm người đặt mình trong với tuyệt vọng sợ hãi bên trong, không được giải thoát.”

Mục U đem vô tội bá tánh vây ở cửu trọng lưu li tháp, lấy tuyệt vọng cảm xúc tẩm bổ tiên cốt.

Nếu hắn đối thống khổ đến cực điểm tuyệt cảnh như thế ham thích, kia không bằng gây ông đập lưng ông, làm hắn cũng ném thử loại mùi vị này.

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Không hổ là U đồ. Ta nhớ rõ Trước Tri tiên bối nói qua, nơi này hình trách thực trọng.”

“Không chỉ như vậy.”

Đài trung Trước Tri dương môi cười cười: “Đại gia biết, chúng ta U đồ nhất ghi hận lăm sát cùng tộc người, hôm nay tới nhiều như vậy quần chúng..... Nói vậy trong đó không ít, đều đối hắn căm thù đến tận xương tủy.”

Còn có?

Ôn Bạc Tuyết ngăn ra.

“Chúng ta nguyện ý cho đại gia một cái cơ hội.”

Nữ yêu tà váy uyển chuyển, ý cười tuy mỹ, lại lệnh người không rét mà run:

“Cảm thấy trừng phạt không đủ, đối hắn lòng mang hận ý, muốn vì người nhà bạn tốt báo thù, cứ việc đi lên đó là.”

Mục U đột nhiên ngẩng đầu.

Đến tận đây, hắn trong mắt sợ hãi càng ngày càng nùng.

Ác trở chi thuật, không khác vĩnh sinh tra tấn. Hắn muốn sống không được

muốn chết không xong, còn có hiện tại ——

Bằng hắc tu vi, định sẽ không chết tại đây đàn bá tánh trong tay.

Nhưng cũng vừa lúc bởi vì sẽ không chết đi, bọn họ trả thù sẽ càng thêm kéo dài, càng thêm không kiêng nể gì.

Tuyệt đối không thể.

..... Hắc sẽ bị tra tấn đến chết khiếp!

Bị trói gô nam nhân muốn thoát đi, nhưng mà khó khăn lắm vừa động, trận pháp giống như nhà giam, đem hắc gắt gao trói trụ.

Cùng lúc đó, đã có một người chậm rãi tiến lên.

Sợ hãi, hoảng sợ, kinh hoàng.

Cuộc đời này tới nay, Mục U đầu một hồi cảm nhận được như thế rõ ràng mà dày nặng tuyệt vọng.

Nhưng hắc không chỗi nhưng trốn.

*

U đô yêu ma sôi nổi đi lên luận võ đài, dần dần che đậy trung ương tâm nhìn.

Việc đã đến nước này, hết thầy trần ai lạc định, Mục U chú định vô pháp chạy thoát hình trách, mà lưu li trong tháp vong hồn nhóm, cũng ở siêu độ hạ có quy túc.

Tạ Tinh Diệu mỗi một đến cực điểm, vỗ vỗ ngực: “Rốt cuộc kết thúc.”

Ôn Bạc Tuyết vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại này đơn thuần không làm ra vẻ trừng phạt, chân thành vì này thán phục: “Không hổ là U đô, lợi hại.”

Đàm Quang nghe cách đó không xa thanh thanh kêu thảm thiết, yên lặng đánh cái run run: “A di đà phật, làm người tốt.”

“Đại khoái nhân tâm, trừng phạt đúng tội.”

Nguyệt Phạn tấm tắc: “Chỉ tiếc trong tháp người bị hại toàn đi vắng sinh nơi, bằng không một người dẫm hấn một chân, trường hợp càng đẹp mắt.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, chợt nghe phía sau một đạo xa lạ tiếng nói: “Xin hỏi..... Ngài là Nguyệt Phạn tiên trưởng sao?”

Chưa từng nghe qua thanh âm.

Nguyệt Phạn quay đầu lại, trông thấy một đôi sợ hãi đôi mắt.

“Ta nghe nói cứu trọng lưu li trong tháp sự tình, thực kính nể Nguyệt Phạn tiên trưởng.”

Người tới là cái mười sáu bảy tuổi cô nương, nói chuyện khi hơi có chút ngượng ngùng, sờ sờ vành tai: “Đây là ta thân thủ làm đèn, tiên trưởng có thể nhận lấy sao?”

Tiểu cô nương một bên nói, một bên thật cẩn thận nâng lên đôi tay.

Cây đèn mượt mà, tràn ra trường hoàng vàng sáng, bị nàng nhẹ nhàng phụng ở trong tay, dường như một vòng minh nguyệt.

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn chỉ cảm thấy mặt nhiệt, mơ màng hồ đồ gạt đầu, giơ tay đem cây đèn tiếp được.

Vì thế xé rách miệng vết thương, làm nàng cảm lòng không đau toét miệng.

“Nguyệt Phạn tiên trưởng đã nhận lấy đèn sao?”

Nàng phía sau mấy cái thiếu niên thiếu nữ bước nhanh đi tới, trông thấy Nguyệt Phạn trong tay cây đèn, đều là ngẩn ngơ.

Nguyệt Phạn lúc này mới hoảng hốt nhớ tới, dựa theo U đồ quy định, mỗi người chỉ có thể nhận lấy một trản.

Đưa đèn tiểu cô nương nhìn xem nàng, lại nhìn sang đột nhiên xuất hiện mặt khác mấy cái Yêu tộc, vì thế cảm thấy khẩn trương, bên tai phiếm hồng.

Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng cười khẽ.

“Ân.”

Nguyệt Phạn gật đầu, nhin đau ôm chặt trong tay cây đèn: “Ta đã có chính mình đèn lập, đa tạ các người.”

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, sợ hãi hàm cười, kinh hỉ liếc nhìn nàng một cái.

“Ta là tới cấp Đàm Quang tiểu sư phó đưa đèn.”

Một người thiếu nữ nhẹ giọng cười cười, truyền đạt một cái hoa hình cây đèn: “Ta nhìn đến bầu trời Phật quang! Ít nhiều có Đàm Quang tiểu sư phó, mới làm U đồ vong linh có thể vãng sinh.”

Nàng bên cạnh người thiếu niên giơ lên tay phải: “Ta cũng là ta cũng là! Tiểu sư phó xem ta!”

Ôn Bạc Tuyết bên này cũng là giống nhau.

Một người tiếp một người cây đèn bị đệ hướng trước mắt, cố tình còn chỉ có thể lựa chọn một trong số đó, hấn một cái đầu hai cái đại, không có

người đại diện bồi tại bên người, không biết hẳn là như thế nào trả lời.

Sớm biết như thế, hẳn liền đỉnh mười tầng thuật dịch dung lại ra cửa!

“Đi.”

Trong đám người, có cái tiểu thiếu niên nhìn quanh bốn phía: “Tạ Tinh Diệu tiên trưởng đâu?”

Cách đó không xa thiếu nữ lập tức nói tiếp: “Yến công tử cùng vương tiền bối cũng không thấy.”

“Hình như là vương tiền bối đi trước rồi đi, tạ tiên trưởng không lâu đi theo hẳn phía sau.”

Một người khác nói: “Cuối cùng Yến công tử cũng đi rồi.”

Đây là hẳn chưa từng thiết tưởng quá đối thoại, Ôn Bạc Tuyết mờ mịt quay đầu lại.

Ở hẳn bên cạnh người, bốn ứng ngoan ngoan ngồi ở tại chỗ ba đạo bóng dáng, không biết khi nào biến mất tung tích.

Ôn Bạc Tuyết:.....?

*

Rốt cuộc sản loạn ra tới.

Vì chúc mừng trích tinh tiết, nơi xa đang ở châm ngòi đầy trời pháo hoa, lúc này đã vào đêm vắng, minh nguyệt trên cao, pháo hoa như mưa, trong lúc nhất thời dường như ban ngày.

Tạ Tinh Diệu đã lâu mà hút một ngụm mới mẻ không khí, phóng nhẹ bước chân hít sâu.

Nàng trong lòng biết trên khán đài chắc chắn loạn thành một nồi cháo, mắt thấy Vương Thành Khuyết trộm trốn đi, ở Nguyệt Phạn bị vài cái tiểu yêu vây quanh thời điểm, cũng bất động thanh sắc rời đi luyện võ trường.

Vốn đang muốn kêu thươngng Đàm Quang cùng Ôn Bạc Tuyết, nhưng đã có tiểu yêu hướng tới bọn họ phương hướng đi đến, nàng chỉ có thể đi trước rời đi.

Tuyết đại đa số U đô bá tánh vẫn giữ ở luyện võ trường xem náo nhiệt, hoặc là vây công Mục U, hoặc là đưa cây đèn, luyện võ trường ở ngoài, chỉ có tốp năm tốp ba người đi đường.

Tạ Tinh Diêu sợ nhất ở trong sinh hoạt làm lựa chọn đề, nếu muốn nàng lựa chọn duy nhất cây đèn, nàng chắc chắn do do dự dự cọ xát hồi lâu, nghĩ không thể thương tổn bất luận cái gì một cái tiểu yêu lòng tự trọng. Rốt cuộc sinh hoạt lựa chọn, không có tiêu chuẩn đáp án.

Lăn lộn nhiều ngày như vậy, rốt cuộc lại giải quyết một cái khó giải quyết nan đề.

Từ cửu trọng lưu li tháp vỡ vụn, Mục U bị áp nhập quan phủ, bọn họ đoàn người thành công thu về trong tháp tiên cốt, chỉ chờ quá mấy ngày rời đi U đô, đưa hướng Lăng Tiêu Sơn.

Nhưng là..... U đô qua đi la sát biển sâu phó bản, liền đến Yến Hàn Lai cướp lấy tiên cốt, tàn sát tiên môn cốt truyện.

Bởi vì cái này ý niệm, Tạ Tinh Diêu tâm tình nhẹ nhàng không đứng dậy. Nàng đã từng chỉ đương hấn trời sinh tính bất hảo, nhưng trải qua một

đoạn thời gian ở chung, phát giác Yến Hàn Lai đều không phải là cùng hung cực ác đồ đệ.

Hắn cũng đủ thanh tỉnh, sở dĩ làm ra loại chuyện này, tất nhiên có này nguyên nhân.

Đến nỗi nguyên do, có lẽ cùng tâm ma kia tòa địa lao ——

Nàng chỉ suy nghĩ một lát, liền nghe bên cạnh người có người cười nói: “Tạ Tinh Diêu tiên trưởng?”

Không xong.

Tạ Tinh Diêu vội vàng quay đầu.

Bên người là hai cái sinh có khuyển nhĩ tiểu yêu, cùng nàng đối thượng tầm mắt, sôi nổi lộ ra kinh hỉ chi sắc.

“Chúng ta mới vừa rồi còn ở luyện võ trường tìm kiếm tiên trưởng, vẫn luôn không có thể nhìn thấy, nguyên lai là đến nơi này tới.”

Bên trái thiếu niên chớp chớp mắt, giơ lên trong tay một trản đèn sáng:

“Đây là ta trích tới đèn, tiên trưởng thích sao?”

“Ca ca đèn một chút cũng khó coi.”

Bên phải nữ hài nhú nhú cái mũi: “Ta đèn là một con thỏ con, đáng yêu nhiều, hơn nữa vị trí cũng so với hắn cao.”

Tạ Tinh Diêu tò mò: “Vị trí so nàng cao? Có ý tứ gì?”

“Tỷ tỷ là lần đầu tiên tới U đô đi.”

Nữ hài dứt khoát thu hồi “Tiên trưởng” xưng hô, triều nàng tới gần một ít:

“Trích tinh tiết tặng người đèn chia làm hai loại, một loại là thân thủ chế tác,

có thể biểu hiện tâm ý; còn có một loại khác ——”

Nàng nói ngẩng đầu, chỉ chỉ nơi xa không trung: “Thấy những cái đó đèn sao?”

U đồ cao lâu chót vót, không ít cây đèn treo ở mái nhà, thậm chí còn có cao cao phù giữa không trung, lóa mắt nhìn lại, thật sự như là ngân hà đổ xuống, đầy sao điểm điểm.

“Một loại khác, chính là treo ở trên lầu bầu trời những cái đó.”

Nữ hài nói: “U đồ giữa không trung bị Tước Tri đại nhân thiết hạ thật mạnh uy áp, người bình thường rất khó lảng không dựng lên, nếu muốn trich đến bầu trời cây đèn, càng là khó càng thêm khó. Cây đèn càng cao liền càng quý trọng, tạo hình cũng càng tinh xảo, tỷ như trên cùng ——”

Nói tới đây, nàng ngẩn ngơ sửng sốt.

“Oa.”

Thiếu niên cũng là trợn to hai mắt: “Tối cao kia trần đèn không thấy.”

“..... Ta ở phán quyết phía trước, rõ ràng còn gặp qua nó tới.”

Nữ hài gái gái đầu: “Đó là trần hoa sen hình dạng bảo đèn, nghe nói là dùng thất bảo lưu li làm thành. Bất quá tỷ tỷ, ta đèn cũng không kém, con thỏ đèn không thường thấy.”

Thiếu niên không phục: “Ta liền so ngươi thấp một chút, nếu không phải lúc ấy trúng gió, nhiễu loạn ta hơi thở, ta còn có thể đi càng cao địa phương.”

Hai người bọn họ người tới ta đi mà đấu võ mồm, không biết khi nào mới có thể dừng lại.

Tạ Tinh Diệu vốn muốn cáo từ, rồi lại nghe thấy vài đạo đạp đạp bước chân.

Xong đời.

“Tạ tiên trưởng!”

Một cái hùng nhĩ thiếu nữ chạy chậm mà đến, hưng phấn dương môi: “Ta nghe nói các người ở cửu trọng lưu li trong tháp chuyện xưa..... Đây là ta trích đèn!”

Sau đó lại là vài cái tiểu yêu hòa hảo mấy cái đèn.

Thực lỗi thời mà, Tạ Tinh Diệu nhớ tới Tước Tri không lâu trước đây giao phó.

So với quan tâm Mục U kết cục, chi bằng trước hết nghĩ tưởng chính bọn họ tình cảnh. Giải quyết cửu trọng lưu li tháp một chuyện, bọn họ chắc chắn trở thành toàn thành tiêu điểm.

Lưu tại luyện võ trường mấy người sớm luân hãm, Thiên Đạo hảo luân hồi, giờ này khắc này, rốt cuộc đến phiên nàng.

Đau đầu.

Hiện giờ xem ra, biện pháp tốt nhất chỉ có toàn bộ cự tuyệt, đến nỗi lý do

Đối trích tinh tiết không có hứng thú?

Không được.

Chính mình thân là Nhân tộc, không nghĩ tham gia Yêu tộc ngày hội?

Càng không được.

Nếu không liền phản nghịch một hồi, đem sở hữu cây đèn tắt cả đều nhận lấy?

Này liền càng kỳ quái hơn, U đồ rõ ràng từng có quy định, mỗi người chỉ có thể nhận lấy một chiếc đèn.

..... Từ từ.

Tạ Tinh Diệu lông mi phút chốc động.

Mỗi người chỉ có thể nhận lấy một chiếc đèn.

Chỉ cần nàng công bố chính mình đã có cây đèn, không phải có thể danh chính ngôn thuận cự tuyệt sao.

Đến nỗi cái kia đưa đèn đối tượng ——

Tạ Tinh Diệu yên lặng giật giật đầu ngón tay, mơ hồ chi gian, có thể cảm nhận được một cây vô hình dây thừng.

Nàng cùng Yến Hàn Lai lâm thời lập khế ước, vốn chính là vì giải quyết giờ này ngày này loại tình huống này.

“Ngượng ngùng.”

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ sau một lúc lâu, sửa sang lại hảo suy nghĩ, giật đầu cười cười: “Các người đèn đều rất đẹp, nhưng ta đã có lập khế ước đối tượng, cùng với hần tặng cho ta cây đèn.”

Mấy cái tiểu yêu đều là sửng sốt.

“Tiên trưởng trên người..... Đích xác có lập khế ước hơi thờ.”

Một thiếu niên chần chờ nói: “Nhưng chỉ là lâm thời lập khế ước nha.”

“Lâm thời lập khế ước cũng là lập khế ước, chúng ta sớm đã liên hệ tâm ý.”

Tạ Tinh Diệu không hề do dự: “Hắn tương đối thẹn thùng, không nghĩ lập kế ước quá nhanh, làm sư huynh sư tỷ phát hiện.”

“Là, là tỷ tỷ bên người vị kia Yến công tử sao?”

Một cái khác cô nương nhú nhú mày: “Hắn hảo hung.”

“Hắn chỉ là mặt ngoài thoát nhìn hung ba ba, kỳ thật tâm địa thực tốt!”

Một cái đối yêu cầu dùng vô số nói dối tới viên, Tạ Tinh Diệu nheo mắt, buột miệng thốt ra: “Ta đúng là bởi vì hắn này phân thiết tình, mới phá lệ thích hắn.”

Bên người nàng nữ hài nhìn quanh bốn phía: “Nhưng trích tinh tiết như vậy quan trọng nhất tử, hắn vì cái gì không có bồi ở tạ tiên trưởng bên người? Còn có kia trần đèn..... Yến công tử đưa cho tạ tiên trưởng, là cái dạng gì đèn nha?”

“Hắn lâm thời có việc.”

Tạ Tinh Diệu nỗ lực bảo trì trên mặt mỉm cười: “Cho nên các người vẫn là đi trước rời đi đi. Ta lập kế ước đối tượng thực thích ăn dấm, nếu là nhìn thấy nhiều người như vậy, nói không chừng sẽ không cao hứng.”

Tạ Tinh Diệu trong đầu âm âm vang lên: “Đến nỗi hắn đưa ta đèn, là ——”

Đào hoa quả lê hồ ly đại viên cầu, điểm binh điểm tướng.

Thực hảo, đại viên cầu.

Tạ Tinh Diệu chém đinh chặt sắt: “Là ——”

“Là hoa sen.”

Không hề dấu hiệu thiếu niên âm.

Tạ Tinh Diệu thân mình cứng đờ.

Quen thuộc tạo hương càng ngày càng gần, Yến Hàn Lai âm điệu lãnh đạm: “Nàng lời nói không giả, ta không mừng nhìn thấy quá nhiều người vây quanh nàng.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Hắn hần hần đến tột cùng khi nào xuất hiện.

Vì cái gì liền những lời này đều nghe thấy được a!

Yến Hàn Lai liếc nàng liếc mắt một cái, truyền đạt một cái hoa sen hình dạng đèn.

Cây đèn là lướt, cánh hoa mỏng như cánh ve, tuy rằng có được lưu li trong suốt trong suốt màu sắc, sờ lên lại là lạnh lẽo mềm mại, đang tản ra nhàn nhạt ánh sáng nhạt, dường như minh nguyệt sinh vụng.

Hắn không chút để ý mà truyền âm nhập mật: [tùy tay trích.]

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu: [nga.]

Này chỉ hồ yêu người tới không có ý tốt, hướng chi còn cầm một trận phá lệ tinh xảo đèn, mấy cái thiếu niên thiếu nữ hai mặt nhìn nhau, thực mau cáo từ rời đi.

Tạ Tinh Diệu dời đi tầm mắt không đi xem hắn, ôm chặt lấy trong lòng ngực cây đèn, nhìn chăm chăm chính mình mũi chân nhìn.

Vì thế từ Yến Hàn Lai thị giác, chỉ có thể nhìn thấy một cái chim cú thấp đầu.

Hắn cực cười khế hạ: “Ta thực then thùng?”

..... Đáng giận.

Tạ Tinh Diệu nhấp môi không nói.

Tạ Tinh Diệu giữa mày thỉnh thoảng.

Tạ Tinh Diệu thử mở miệng, nghiêm trang, không có gì tự tin: “Yến công tử người hiểu, tình thế bức bách, chỉ có thể vô căn cứ.”

“Ân.”

Hắn ý cười lạnh hơn: “Liên hệ tâm ý, một phần thiệt tình, phá lệ thích, Tạ cô nương vô căn cứ bản lĩnh, luôn luôn thật tốt.”

Giống như..... Nghe hắn ngữ khí, có chút không cao hứng.

Nàng vội vàng giương mắt, cùng Yến Hàn Lai bay nhanh đối diện, lại thấy hắn ánh mắt thật sâu, bỗng chốc cong mặt mày.

Sau đó nâng lên tay trái, vỗ khởi nàng bên tai một sợi toái phát.

Cái này động tác không hề dấu hiệu, Tạ Tinh Diệu không kịp đặt câu hỏi, đối phương đã giành trước truyền âm: [bọn họ đang xem.]

Cái này “Bọn họ”, hắn là chỉ mới vừa rồi rời đi thiếu niên thiếu nữ.

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc mà ghé mắt, ở nơi xa một cái chỗ ngoặt, quả nhiên nhìn thấy mấy chỉ tiểu yêu tham đầu tham não bóng dáng.

[đã là diễn trò, không bằng diễn vừa ra nguyên bộ.]

Yến Hàn Lai tới gần một bước, hoãn thanh nói: [người nói có phải hay không?]

Bọn họ vốn là cách đến gần, Yến Hàn Lai như vậy vừa lên trước, khoảng

cách bỗng dừng chỉ còn lại có gang tấc xa.

Thiếu niên cao dài thân ảnh đem nàng chặt chẽ bao lại, Tạ Tinh Diệu đối thượng hấn hai mắt, ngực thật mạnh nhảy dựng.

Nơi xa pháo hoa còn tại tiếp tục, dừng ở hấn góc cạnh rõ ràng sườn mặt, hợp với một đôi mắt phượng cũng phá lệ rõ ràng, ảnh ngược ra thuộc về nàng bóng dáng.

Lạnh lẽo đầu ngón tay liêu sợi tóc, nhẹ nhàng cọ qua vành tai.

Tạ Tinh Diệu bị đông lạnh đến ngừng thở.

Yến Hàn Lai nhân nàng động tác lười thanh cười khế: “Tạ cô nương nếu muốn xiếc làm tốt, hiện giờ thu ta đèn, liền không ứng lại cùng người khác sinh ra liên quan, tiếp được bọn họ cây đèn, có phải hay không?”

Tạ Tinh Diệu không nói chuyện.

Hấn âm cuối hơi hơi ép xuống, mang theo cổ nhân tâm phách ách. Trong không khí bóng đêm phẳng phát trở nên đặc sệt lại ái muội, rõ ràng là văn xuân chi dạ, lại sinh ra từng trận nóng bỏng ấm áp, huân đến nàng tâm sinh hoảng hốt.

Nàng biết đây là ở diễn trò, nhưng là.....

Tạ Tinh Diệu cũng không bài xích như vậy khoảng cách.

Nghĩ vậy chút ngôn ngữ toàn phi sự thật, ngực thậm chí trở nên trống rỗng, dần dần dật khai tim gan còn cào ngứa.

Giống như ở khăn cầu càng nhiều.

Nàng rốt cuộc ý thức được cái gì.

Đem hấn nguyên hình ôm vào trong ngực vuốt ve thời điểm, bị hấn dùng cái đuôi cuốn lấy sườn eo thời điểm, thấy hấn dừng lại sờ nàng lỗ tai thời điểm.

□ Thiên đồ □ tàn nhẫn độc ác vai ác cũng hảo, cổ quái quái gỡ lại độc miệng thiếu niên cũng thế, đều là Yến Hàn Lai.

Mà nàng tưởng cùng Yến Hàn Lai càng tới gần một ít.

Một thốc pháo hoa tự xa không tràn ra, sôi nổi như mưa xuống, nàng ôm chặt trong lòng ngực đèn hoa sen, hơi hơi hé miệng.

Nàng thanh âm tiều, bị bang bang pháo hoa hoàn toàn bao phủ, Yến Hàn Lai nhìn nàng, duy độc nhìn thấy hơi hơi khép mở đôi môi.

Hấn bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Hấn luôn luôn không phải cỡ nào thuần túy tính tình, nhìn thấy Tạ Tinh Diêu về sau, tựa hồ trở nên đặc biệt biệt nữu, rất rất nhiều nói, chỉ có thể lấy vui đùa phương thức tới nói.

Vì thế thiệt tình thành giả ý, mặc dù là tiềm tàng dưới đáy lòng, thật cẩn thận mới có thể nói ra ngôn ngữ, cũng thành cười mà qua trò khôi hài.

Thật thật giả giả, liền chính hấn đều nhìn không thấu.

Lại là một cái chớp mắt hoa hỏa.

Phồn đèn như ngày, chiếu sáng lên hấn trước người thiếu nữ ngăm đen hai mắt. Tạ Tinh Diêu lẳng lẳng nhìn hấn, bỗng nhiên dương môi cười.

Giây lát gian, Yến Hàn Lai dừng lại hô hấp.

Hai người chi gian lập khế ước thẳng đột nhiên hiện lên, một bên hợp với

hắn cổ, một khác đầu, còn lại là Tạ Tinh Diệu mảnh khảnh ngón trở.

Giống như một cây vô hình huyền gắt gao banh trụ, treo ở hắn ngực, bỗng chốc hung hăng run lên, chọc đến ngực chấn động.

—— nàng nâng lên tay phải, lôi kéo chỉ thượng dây thừng.

Vì thế lực đạo xuống phía dưới, khiến cho hắn hầu kết vừa động, hấp tấp cúi đầu.

Thật cùng giả giới hạn dần dần mờ hồ.

Lẫn nhau chi gian khoảng cách càng gần cũng càng mờ ám, trước mắt tối tăm trong bóng đêm, chỉ có Tạ Tinh Diệu một đôi mắt phá lệ trong trẻo, dường như đột nhiên tới gần ngôi sao.

Nàng nhón mũi chân, hơi thở ấm áp, cọ qua hắn vành tai.

Pháo hoa tiếng vang liên tiếp không ngừng, Yến Hàn Lai nghe rõ nàng đáp lại.

Tạ Tinh Diệu nói: “Hảo, chỉ cần ngươi.”

Chapter 76

Đương sáng sớm đệ nhất lữ ngày huy cắt qua Đông Sơn, đàn đèn ảm đi, U đồ trích tinh tiết liền cũng tới rồi cuối.

Tiên cốt thu về, nguy cơ giải trừ, đã là hồi Lăng Tiêu Sơn phục mệnh thời điểm.

“Trăm triệu không nghĩ tới, các người tới hôm qua cư nhiên chuồn êm.”

Đàm Quang đỉnh hai cái cực đại quang thâm mắt, suy sụp đánh cái ngáp:

“U đồ trong thành yêu ma liên tiếp tới rồi đưa đèn, chúng ta vẫn luôn ở luyện võ trường đợi cho nửa đêm..... Vậy chết ta.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Ta rời đi luyện võ trường sau, cũng gặp gỡ vài cái tiểu yêu. Đúng rồi, các người nhận lấy bọn họ đèn sao?”

Nguyệt Phạn gật đầu, từ túi trữ vật lấy ra một cái tròn trịa tiểu đèn: “Đây là một cái tiểu nữ hài thân thủ làm, thực đáng yêu. Đến nỗi bọn họ hai cái _____”

Ôn Bạc Tuyết ngượng ngùng mà vò đầu: “Ta cuối cùng thật sự ứng phó bất quá tới, dứt khoát làm bộ vết thương cũ tái phát, làm Đàm Quang tiểu sư phó đưa đi y quán.”

“Nhìn không ra tới.”

Đàm Quang đề thấp giọng: “Lấy ôn đạo hữu đã từng chức nghiệp, ta còn tưởng rằng hán thực sẽ xử lý loại tình huống này.”

Tuy rằng là cái không hơn không kém tiểu hồ già, nhưng không thể phủ nhận chính là, bằng vào một trương không hề tỳ vết khuôn mặt tuần tú, thế

kỷ 21 Ôn Bạc Tuyết có được không ít fans.

Ôn Bạc Tuyết ngượng ngùng kéo kéo khóe miệng: “Công tác đoàn đội sẽ hỗ trợ giải quyết, tỷ như chuẩn bị bài giảng linh tinh. Ta bản nhân thực sẽ không nói, nếu trước tiên không làm chuẩn bị, chỉ có thể biến thành người gỗ.”

“Kia Tạ sư muội cùng Yến công tử đâu?”

Đàm Quang lòng có tò mò: “Tạ sư muội nói chính mình gặp gỡ vài cái tiểu yêu, người có nhận lấy ai đưa cây đèn sao?”

Vấn đề này vừa ra, quanh thân không khí nháy mắt vắng lặng xuống dưới. Tạ Tinh Diêu mím môi.

Đêm qua nàng nhận lấy Yến Hàn Lai đèn hoa sen, cuối cùng cái kia kéo dây thừng động tác quá mức thân mật, đem nơi xa mấy cái thiếu niên thiếu nữ cả kinh tư oa gọi dậy, không ngừng dậm chân, không bao lâu, liền toàn bộ chạy đi không thấy.

..... Đương nàng để sát vào Yến Hàn Lai bên tai, dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy âm lượng mở miệng khi, một sát pháo hoa đầy trời, thiếu niên lỗ tai rõ ràng bị nhiễm ửng đỏ.

Lúc sau hai người kéo ra khoảng cách, hết thấy khôi phục như thường, rồi lại trở nên hoàn toàn không hề tương đồng.

Nói ngắn lại, vì tuần hoàn lễ thượng vãng lai tốt đẹp truyền thống, Tạ Tinh Diêu cũng cấp Yến Hàn Lai hái được một trăn phi thường đáng yêu béo hỏ ly đèn.

Về mặt của hắn có thể nói thập phần ghét bỏ.

“Ta cùng Yến công tử vì cầu thanh tịnh, cho nhau tặng đèn.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Sau lại chúng ta phủng đèn hành hương bên đường, tiến đến đáp lời yêu ma quả nhiên thiếu rất nhiều.”

Ôn Bạc Tuyết ngộ: “Thì ra là thế, còn có thể như vậy chơi!”

“Chúng ta đều chỉ là khai vị tiểu thái.”

Nguyệt Phạn ngồi ở trên xe lăn, híp mắt trầm giọng: “Ta nghe nói đêm qua, vị kia Lục Thượng tiên bối cũng cho người ta tặng đèn, đưa đèn đối tượng đúng là ——”

Nàng nói nhỏ đột nhiên im bật, ánh mắt từ từ vừa chuyển, dừng ở cách đó không xa một bộ áo đen.

Tạ Tinh Diệu tròn tròn hai mắt: “Vương, Vương Thành Khuyết tiên bối?”

“U đồ đèn, không cũng có biểu đạt tôn kính cảm kích ý tứ sao.”

Vương Thành Khuyết bị bọn họ nhìn chăm chăm đến có chút câu nệ, lung tung vẩy tay: “Hắn nói một trăm năm trước, ta từng ở U đồ đã cứu tánh mạng của hắn.”

“Vương tiên bối đã cứu hắn? Nhưng ta nhớ rõ, hắn công bố chính mình là bị một con rồng.....”

Đàm Quang bừng tỉnh đại ngộ: “Trảm long quyết!”

“Không sai, ta cũng là như vậy tưởng.”

Nguyệt Phạn so ra một cái ngón tay cái: “Trảm long quyết có thể hóa kiếm khí vì hình rồng, mà Lục Thượng tiên bối tuổi tác đã cao, rất nhiều chuyện

đều không thể nhớ. Hắn tuy rằng quên mất ngày đó đủ loại, lại trước sau nhớ rõ cái kia đột nhiên xuất hiện cự long. Thường xuyên qua lại, mới có thể cho rằng chính mình ở một trăm năm trước U đồ gặp qua chân long.”
Đêm đó Thành chủ phủ thượng long khí gắn kết, có lẽ là kích phát hắn đáy lòng phủ đầy bụi đã lâu ký ức.

“Chúng ta liền phải hồi Lăng Tiêu Sơn.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Vương Thành Khuyết tiền bối cùng Đàm Quang tiểu sư phó, lúc sau tính toán như thế nào?”

“Ta vốn dĩ chính là cái tán tu, chỉ cần một người một kiếm, lưu lạc thiên nhai đó là.”

Vương Thành Khuyết dương môi, ánh mắt tiêu sái bừa bãi: “Bị nhốt ở cửu trọng lưu li tháp nhiều năm như vậy, không hiểu được Tu chân giới có này đó biến hóa. Huống hồ ta còn phải khối này mới tinh thân thể, hồn phách tiêu dao, không có gì câu thúc.”

Đàm Quang: “Ta tính toán hồi Vạn Phật Tự nhìn xem, lúc sau lại tiếp tục rèn luyện.”

“Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể tái kiến.”

Đã nhiều ngày rèn luyện kinh tâm động phách, thẳng đến giờ phút này, ngực trọng áp mới rốt cuộc buông ra.

Tạ Tinh Diệu chậm rãi ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Chúc nhị vị thuận buồm xuôi gió.”

“Thuận buồm xuôi gió.”

Vương Thành Khuyết cười, nắm chặt trong tay đen nhánh trường kiếm:

“Chờ mong cùng chư vị tiên trưởng tiếp theo tương ngộ.”

*

Nguyệt Phạn thân bị trọng thương, không nên đường dài bốn ba. Vì chờ nàng khỏi hẳn, mấy người ở U đô nhiều hơn lưu lại mấy ngày.

Đãi nàng thương thể tốt hơn hơn phân nửa, trở lại Lăng Tiêu Sơn khi, đang là ánh mặt trời xán lạn chính ngọ.

Tiểu Dương Phong trải qua sư phụ cùng đại sư huynh may lại tu chỉnh, so dĩ vãng nhìn qua xinh đẹp rất nhiều. Trông về phía xa mà đi, nhưng thấy lãnh mai phiêu hương, sương khói đều tịnh, bạn có chân trời thanh thản thích ý mây cuộn mây tan.

Cùng thường lui tới giống nhau, Ý Thủy chân nhân nhận được Ôn Bạc Tuyết phát tới đưa tin phù, cố ý sớm rời giường, đi vào đỉnh núi tĩnh chờ mấy cái tiểu đồ đệ trở về.

So với oanh oanh liệt liệt mà nghênh đón, cái này hành động càng có gia giống nhau pháo hoa vị.

Tạ Tinh Diệu bước nhanh đi hướng hẳn bên người: “Sư phụ!”

“Đã trở lại.”

Ý Thủy chân nhân sờ nàng đầu, ôn hòa cười cười: “Lần này U đô hành trình cảm giác như thế nào? Các người hôm nay trở về, hẳn là vừa lúc kết thúc trích tinh tiết.”

Hắn dứt lời sững sốt, nhìn về phía trên xe lăn Nguyệt Phạn: “Nguyệt Phạn

đây là ——”

“Ra điểm tiểu ngoài ý muốn, không đáng ngại.”

Nguyệt Phạn tốc tốc nói tiếp: “Ý Thủy trưởng lão không cần lo lắng.”

“Gân mạch bị hao tổn, linh lực bạc nhược..... Xem ra các người đã trải qua một phen khổ chiến.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Ta nơi này còn có không ít cao giai thiên giai đan dược, đại nhưng tặng người một ít. Đã nhiều ngày người hảo hảo ở Lăng Tiêu Sơn dưỡng thương, chớ có có đại động tác, nếu không xé rách miệng vết thương, mất nhiều hơn được”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Đa tạ trưởng lão.”

“U đồ khá tốt.”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ chớp mũi, nhớ tới tối hôm qua ký ức, không khỏi lộ ra phức tạp thần sắc: “U đồ bá tánh đều thực nhiệt tình, chẳng qua có chút quá nhiệt tình, chúng ta thiếu chút nữa chống đỡ bất quá tới.”

“U đồ có rất nhiều ăn ngon hảo ngoạn, còn có xinh đẹp đèn.”

Tạ Tinh Diệu nói chuyện khi lòng bàn tay vừa động, cùng với linh lực hiện lên, hiện ra hai phân thủ công hoàn mỹ cây đèn: “Đây là chúng ta mang cho sư phụ sư huynh tiểu lễ vật, nghe nói này đó đèn có thể truyền lại kỳ nguyện, mang đến vận khí tốt —— tửu hồ lô hình dạng cấp sư phụ, sư huynh là bên trái kia trán sủi cỏ đèn.”

Ý Thủy chân nhân cười ha ha: “Hảo hảo hảo, đa tạ đa tạ. Nói lên các người đại sư huynh, hẳn đồ ăn hẳn là làm tốt. Chúng ta cùng đi nhìn xem?”

Hôm nay Tiểu Dương Phong nhà ăn, bị an bài ở Yến Hàn Lai chỗ ở bên cạnh mai lâm.

Nơi đây cây mai san sát, nhân bị Ý Thủy chân nhân thiết hạ trận pháp, một năm bốn mùa đều có hoa mai nở rộ. Hành với ở giữa, lãnh mai thanh hương quanh quẩn quanh thân, đậm bạch hoa vũ rào rạt mà rơi, như yên như hà, như trụ trong mộng.

Trong rừng có nhất lương đình, xa xa nhìn lại, Hàn Khiếu Hành đã thẳng tắp đứng ở trong đình.

Tạ Tinh Diệu phát tay thăm hỏi: “Đại sư huynh.”

Còn không có rào bước tiến lên đình hóng gió, liền có nùng hương ngênh diện.

Nàng giương mắt nhìn lên, lông mi vừa động.

Trong đình là một hình tròn bàn đá, trên bàn bãi có mấy cái nóng hôi hổi sứ bàn, không có chỗ nào mà không phải là sắc hương vị đều đầy đủ kiểu Trung Quốc cơm nhà.

Trung ương nồi đun nước ục ục mạo nhiệt khí, mơ hồ có thể thấy được quay cuồng xương sườn cùng ngó sen khối, không uổng chút nào khí lực, là có thể gọi lên trong lòng thêm ý.

“Hôm nay làm chút thích hợp đại gia cùng nhau ăn cơm nhà.”

Hàn Khiếu Hành ôm chặt trong tay trường đao, góc cạnh rõ ràng vắng lặng khuôn mặt hơi hơi chột tắt, lộ ra từ ái cười nhạt: “Ngồi đi.”

“Oa ——”

Nguyệt Phan hai mắt sáng lên: “Xá xiu thịt, hầm thịt bò nạm!”

“Đàm Quang tiểu sư phó nói qua, rất muốn nếm thử đại sư huynh làm đồ ăn.”

Ôn Bạc Tuyết hít hít khí, bởi vì hương khí mê người, cảm lòng không đậu giờ lên khoe miệng: “Nếu là lấy sau có cơ hội gặp lại, nhất định phải mời hân tiến đến làm khách.”

Ý Thủy chân nhân nhếch miệng cười, cầm lấy chiếc đĩa: “Bắt đầu đi!”

Hắn tính tình thanh thoi, tùy tay kẹp lên ly chính mình gần nhất một khối mật nước xá xiu thịt, để vào trong miệng chậm rì rì nhấm nuốt.

Bất quá giây lát, râu bạc lão nhân ánh mắt sáng ngời.

Mật nước xá xiu thịt thuộc về món ăn Quảng Đông, chú ý tươi mới thanh đậm, tài nghệ tinh tế.

Nộn năm hoa trải qua nướng chế, da bày biện ra hồng màu nâu trạch, mật nước tương đem thịt khối tròn nhiên bao vây, có thể thấy được tươi sáng du quang.

Nhập khẩu là lúc ngọt lành dạt khai, nước sốt sớm đã thấm nhập thịt, một ngụm cắn hạ, chỉ cảm thấy mềm mại lưu nước. Thịt chất phì gầy đều đều gãi đúng chỗ ngứa, thịt nạc non mịn, xứng lấy chút ít hơi phì, dày đặc vị phụ lấy thanh đậm hồi cam, vừa không sẽ quá ngọt, cũng sẽ không quá mức phì nị.

Thân là một cái sinh trưởng ở địa phương Trung Châu nhân sĩ, Ý Thủy chân nhân thói quen hàm cay khẩu vị, đột nhiên nhấm nháp loại này ngọt

khẩu món ăn, thế nhưng chưa sinh ra chút nào không thích ứng, ngược lại pha giác yêu thích, thậm chí lại kẹp lên một khối, cùng cơm cùng nhau nuốt vào.

“Nơi này còn có nồi bao thịt, cùng xá xíu thịt giống nhau, đều là ngọt khẩu thịt loại.”

Hàn Khiếu Hành kiên nhẫn giới thiệu: “Chẳng qua so với người sau, nồi bao thịt càng toan, ngoại da cũng càng giòn.”

Xem nhiều hoa hòe loè loẹt Thao Thiết thịnh yến, Trung Hoa cơm nhà mới là vĩnh viễn thần.

Nguyệt Phạn lòng tràn đầy chờ mong, múc tới một muống củ cải hầm thịt bò nạm.

Loại này đồ ăn phối hợp cơm nhất mỹ vị, củ cải thịt bò nạm đều là đại khối lại mềm lạn, bị đi trừ bỏ cay độc vị, chỉ để lại thiêu thịt bò nước canh tinh hoa.

Nùng canh theo hoa văn thấm tiến thịt, cùng cơm cùng nhau nhét vào trong miệng, nước canh bốn phía, mùi thịt cùng củ cải thanh hương đan chéo câu triền, hạt cơm cũng là mềm mại nhiều nước, lặng yên lay động đầu lưỡi nhũ đầu, làm người gấp không chờ nổi muốn lại đến một ngụm.

“Như thế nào sẽ ăn ngon như vậy.”

Nguyệt Phạn dùng sức nắm tay: “Này thật sự chỉ là cơm nhà sao? Qua đi tồn tại như vậy nhiều năm, ta đến tột cùng đều ở ăn chút cái gì? Nơi này nhất định là đoạn hoàn toàn mới nhân sinh, đúng không?”

Nguyệt Phan dứt lời một đốn, thuận tay cấp Yến Hàn Lai múc đi một muống: “Yến công tử, người nếm thử cái này.”

Trong chén đột nhiên nhiều ra một phần đồ ăn Yến Hàn Lai:.....?

Ôn Bạc Tuyết thật cẩn thận, gấp chút chính mình trước mặt gà Cung Bảo.

Gà Cung Bảo chính là món cay Tứ Xuyên chi nhất, Hàn Khiếu Hành cố ý làm chua ngọt khẩu vị. Cùng thịt bò nạm giống nhau, đây cũng là loại xa gần nổi tiếng ăn với cơm đồ ăn.

Thịt gà tuyển dụng đùi gà bộ phận, no đủ tươi mới, kính mà không sai. Đậu phộng trải qua xào chế, quá du hỏa hậu gỏi đúng chỗ ngứa, giòn mà không tiêu.

Vô luận gà khối, đậu phộng cũng hoặc hành đoạn, mỗi một cái đều bao vây lấy sền sệt nước sốt, lấp la lấp lánh, chọc người muốn ăn tăng nhiều. Cùng cơm nhập khẩu là lúc, người sớm giác ngộ một sợi cực thiện ma ý, chọt ngọt hương dâng lên, cay vị nội liễm, nước sốt chảy xuôi gian, dư vị một tia hơi toan hơi ma.

Hoàn mỹ.

Một trăm phân.

“Như thế nào sẽ ăn ngon như vậy.”

Ôn Bạc Tuyết hai mắt hơi trầm xuống: “Có nó, ta có thể ăn năm chén cơm.”

Hắn dứt lời đồng dạng dừng một chút, lấy cái thìa cấp Yến Hàn Lai đưa đi một ít: “Yến công tử, cái này cũng ăn rất ngon.”

Trong chén đột nhiên nhiều ra hai phần đồ ăn Yến Hàn Lai:.....?

Ở hẩn bên người, Tạ Tinh Diêu cảm thấy mỹ mãn uống xong một ngụm xương sườn ngó sen canh, hạnh phúc híp mắt.

Mùa xuân lạnh lùng, một chén nhiệt canh nhất hợp với tình hình.

Hàn Khiếu Hành xương sườn ngó sen canh hầm hồi lâu, phần nhu nhu ngó sen khối là sần sật mềm mại vị, một ngụm nhập bụng, lại năng lại hương, tươi mới ngọt thanh, toàn bộ thân thể đều tùy theo lung lay, trở nên ấm hồ hồ nóng hầm hập.

Hảo hạnh phúc.

“Như thế nào sẽ ăn ngon như vậy.”

Tạ Tinh Diêu nhấp đi bên môi nước canh, chưa đã thềm: “Đại sư huynh, Tiểu Dương Phong có người, thật tốt.”

Một câu nói xong, nàng hướng Yến Hàn Lai trong chén kẹp đi một khối xương sườn.

Trong chén đột nhiên nhiều ra một tòa tiểu sơn Yến Hàn Lai:.....?

“Hôm nay món ăn, đều là thanh đạm khẩu vị.”

Ý Thủy chân nhân rất có hứng thú, hơi giương mắt: “Ta nhớ rõ phía trước vài lần, Khiếu Hành càng thiên vị cay khẩu nguyên liệu nấu ăn.”

Hàn Khiếu Hành cười cười: “Trước vài lần Yến công tử ăn đến không nhiều lắm, hôm nay cố ý vì hẩn làm một bàn đồ ăn, nếm thử thiên ngọt món ăn —— Yến công tử còn thích?”

Ngồi ở một bên thanh y thiếu niên theo bản năng sửng sốt, thực nhanh lên đầu: “Thật tốt. Đa tạ Hàn đạo trưởng.”

“Yến công tử không cần như thế câu nệ.”

Ý Thủy chân nhân mi mắt cong cong: “Người cùng bọn họ vào sinh ra tử nhiều như vậy hồi, sớm đã thành sinh tử chi giao, đặt mình trong với Tiểu Dương Phong, đại nhưng đem chúng ta coi như bạn tốt người nhà, cứ việc thả lỏng một ít.”

Không biết nghĩ đến cái gì, hần nhếch miệng cười: “Nếu là ngượng ngùng, chúng ta tìm cái thời gian đi uống chút rượu. Rượu ngoạn ý nhi này, nhất có thể làm người mở rộng cửa lòng không kiêng nể gì.”

Nghe thấy một cái “Rượu” tự, Tạ Tinh Diệu dừng lại ăn canh động tác, mí mắt thật mạnh nháy dưng.

..... Nàng về sau tuyệt đối tuyệt đối, sẽ không lại uống quá nhiều rượu.

[Yến công tử, hần là có một chút lòng trung thành đi?]

Âm thầm suy nghĩ khoảng cách, cách đó không xa Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật: [nếu còn không được nói..... Chúng ta lập tức liền phải đi phía nam la sát biển sâu.]

Hần giọng nói phương ra, ở đây mấy cái người xuyên việt đều là một mặt.

[không biết.]

Nguyệt Phạn đỡ trán: [thoại bản tử cũng tặng, cơm cũng ăn, tựa như Ý Thủy trưởng lão nói như vậy, chúng ta cùng hần đồng sinh cộng tử nhiều như vậy hồi, hần hần là sẽ không không hề cảm tình đi.]

Nhưng mà ở nguyên văn, Yến Hàn Lai vẫn là cướp đi Nam Hải kia khối tiên cốt, ý đồ cùng chi dung hợp, đồ diệt Nam Hải tiên tông.

Hắn vẫn luôn biểu hiện đến không hề khác thường, cho dù là cướp lấy tiên cốt trước một đêm ——

Bọn họ mặc dù xem qua nguyên văn, vẫn cứ vô pháp phỏng đoán Yến Hàn Lai trong lòng suy nghĩ.

[cùng lắm thì, liền ở tìm được tiên cốt về sau đối hắn nghiêm thêm phòng bị.]

Hàn Khiếu Hành nhú mày: [các người chỉ cần không để lại cho hắn tiếp xúc tiên cốt cơ hội, mau chóng đem nó mang về Lăng Tiêu Sơn, Yến công tử cho dù có tâm, cũng tìm không được biện pháp lấy đi nó.]

[nói không chừng cốt truyện đã ở lặng lẽ thay đổi, Yến công tử sẽ không muốn tiên cốt.]

Ôn Bạc Tuyết nhẹ giọng nói: [chúng ta đã trải qua vài cái phó bản, không đều là như thế này sao? Nguyên bản đã định tốt mỗi sự kiện, bởi vì có chúng ta này mấy cái biến số xuất hiện, kết cục cùng nguyên văn hoàn toàn bất đồng..... Yến công tử cùng chúng ta ở chung lâu như vậy, có lẽ cũng có biến hóa.]

Hắn nói lại có chút nhụt chí: [nhưng..... Vẫn là thời khắc đề phòng hắn đi.]

Vừa tới Tu chân giới khi, bọn họ đều đem Yến Hàn Lai coi như tội ác tà trời vai ác nhân vật, không tính toán đối hắn phó chư chút nào chân tình; Nhưng mà chuyện tới hiện giờ, chờ cốt truyện thật sự đi tới hắn cướp lấy tiên cốt, phản bội ra vai chính đoàn đêm trước, mỗi người đều tâm sinh do

dự.

Đây là một cái sống sờ sờ người, mà phi nguyên tác có ích dăm ba câu phác hoạ mà ra trang giấy, một câu tin khẩu nhật ra “Vai ác nhân vật”, với Yến Hàn Lai mà nói quá mức tái nhợt.

Bọn họ lấy không chuẩn chủ ý.

Tạ Tinh Diệu không nói chuyện, bất động thanh sắc nâng lên mí mắt, yên lặng liếc hắt một cái.

Tái nhợt thon gầy thiếu niên, cả người là khó coi vết thương cũ sẹo, tướng mạo tinh xảo, tính tình quái gở lại ác liệt.

Vô luận qua đi đã xảy ra cái gì..... Nàng tưởng giúp hắt.

Đây là thuộc về nàng nho nhỏ tư tâm.

“Sau khi ăn xong còn có chút tiểu điểm tâm ngọt, các người trở về quá nhanh, ta chưa kịp chuẩn bị.”

Hàn Khiếu Hành khẽ thở dài, phút chốc dựng lên thân: “Các người ăn trước, đãi ta đi phòng bếp chuẩn bị.”

Hắt tiếng nói vừa dứt, chợt nghe Nguyệt Phạn đột nhiên ra tiếng: “Su huynh từ từ!”

Nguyệt Phạn ho nhẹ một chút: “Nếu hôm nay này bữa cơm là vì Yến công tử làm, vì cảm tạ Yến công tử một đường đồng hành, chúng ta cũng tới làm chút ăn đi.”

*

Dưới là Nguyệt Phạn logic.

“Đại gia đình dung nạp cảm, quan trọng nhất chính là cái gì? Là bị người để ý cùng quan tâm thỏa mãn.”

Lập với khói xông từng trận trong phòng bếp, Nguyệt Phạn trầm tư sau một lúc lâu, chính sắc ra tiếng: “Nếu chỉ có Hàn sư huynh một người xuất lực, chính là một đồn phổ phổ thông thông tông môn liên hoan; nếu đại gia cùng nhau mê mải, cố ý vì hắn làm ra mấy phân điểm tâm, Yến công tử nhất định sẽ cảm thấy chính mình bị coi trọng.”

“Lời nói là như thế này không sai.”

Tạ Tinh Diệu lau đi trên tay một sợi hắc hôi: “Nhưng là..... Chúng ta làm được thành phẩm, thật có thể làm hắn sinh ra lòng trung thành sao.”

Nửa canh giờ trước, nàng, Nguyệt Phạn cùng Hàn Khiếu Hành làm bạn tới phòng bếp, cùng nhau chuẩn bị sau khi ăn xong điểm tâm; Ôn Bạc Tuyết còn lại là lưu tại đình hóng gió, bởi Yến Hàn Lai cùng Ý Thủy chân nhân sinh động không khí.

Chỉ có thể nói, lý tưởng rất tốt đẹp.

Ở phòng bếp ba người, trừ bỏ Hàn Khiếu Hành, mặt khác hai người tất cả đều là đối trù nghề đốt đặc cán mai thái kê (cùi bắp).

Dựa theo Nguyệt Phạn kế hoạch, Hàn Khiếu Hành thông qua □ diên cuồng phòng bếp □ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cùng phối liệu, hết thầy điều phối hảo sau, lại từ hai người bọn nàng phụ trách hạ nồi, khó khăn không lớn.

Lời tuy như thế, nhưng một phen lăn lộn xuống dưới, trong phòng bếp vẫn là sinh ra từ từ khói đen.

Thực khủng bố khói đen, giống ở chụp một bộ tai nạn phiến.

Tạ Tinh Diệu không quá dám xúc lên nắp nồi.

“Ta ngấm lại, Tạ sư muội làm chính là ——”

Hàn Khiếu Hành xoa xoa huyết Thái Dương, bóc khỏi một chất viên cái:

“Cá trích canh.”

Thực hảo.

Hồ nhảo nước canh, không ngừng quay cuồng cá trích, một đôi liều mạng trừng to đôi mắt, cơ hồ lạn thành toái bần thân thể.

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn: “Cái này cá, nhìn qua có như vậy một tia thống khổ.”

Hàn Khiếu Hành:.....

Hàn Khiếu Hành: “Ta cảm thấy, cá trong mắt lộ ra quỷ dị quang —— người có phải hay không không đi lên, sau đó nấu lâu lắm?”

Tạ Tinh Diệu thử múc một chén, tâm như tro tàn.

Tạ Tinh Diệu: “Thực xin lỗi, cá.”

Là nàng sai, này cá đánh bạc chính mình tôn nghiêm cùng cá sinh, nàng lại làm nó bị chết như thế phóng đảng, như thế không cam lòng.

Thiên lao, chỉ sợ đều không cho tù phạm ăn loại này đồ ăn.

Đạo thứ nhất đồ ăn lấy thăm bại chấm dứt, ba người dời đi trận địa, đi vào trong một góc lò nướng trước.

Không sai.

Ít nhiều Hàn Khiếu Hành □ điên cuồng phòng bếp □, Tu chân giới nghênh đón

đệ nhất khoản hàng thật giá thật lò nướng.

Mở ra lò nướng, nháy mắt có khói xông vị ập vào trước mặt. Ngưng thần nhìn lại, trung ương bãi cái đen như mực không rõ vật thể.

Hàn Khiếu Hành gian nan ra tiếng: “Đây là Nguyệt Phạn sư muội..... Bánh tart trứng. Người có phải hay không nhớ làm nướng chế thời gian?”

Nguyệt Phạn một tay đỡ trán: “Ta không nghĩ tới nó sẽ biến thành.....

Than thát.”

Phòng bếp khói đen lượn lờ, duy nhất may mắn còn tồn tại sau khi ăn xong tiểu thực, là Hàn Khiếu Hành toàn bộ hành trình chế tác matcha mousse.

Một mảnh thảm đậm yên lặng, ngoài cửa vang lên đập đập bước chân.

“Sao lại thế này? Ta nghe nói phòng bếp cháy!”

Ý Thủy chân nhân vội vàng mà đến, phía sau đi theo mấy cái Lăng Tiêu

Sơn nội môn đệ tử: “Các người không có việc gì đi?”

Hàn Khiếu Hành nhanh chóng thu hồi lò nướng: “Cháy?”

“Di, không có sao?”

Một cái nội môn đệ tử mờ mịt tiến lên, lược có hoang mang mà đánh giá bốn phía: “Xin lỗi, Hàn sư huynh. Chúng ta đoàn người ngự kiếm phi hành, trông thấy nơi đây khói đen cuồn cuộn, nghĩ làm đi rồi thủy.”

Hắn dứt lời chớp chớp mắt, nhìn về phía Tạ Tinh Diệu trong tay canh cá:

“Đây là.....”

Nội môn đệ tử không quá lý giải.

Nội môn đệ tử bừng tỉnh đại ngộ: “Nga! Tiểu Dương Phong là tân dưỡng

chỉ linh thú sao?”

Hắn lược có chần chờ, thực mau đồng tình mở miệng: “Bất quá sư huynh sư tỷ, vẫn là cấp linh thú làm điểm tốt đi, chúng nó tuy rằng không chọn, nhưng cũng không thể quá kia gì, đúng không.”

“Tân dưỡng linh thú” Yến Hàn Lai:.....

Tạ Tinh Diêu:.....

Thực hảo.

Nàng canh cá, thuận lợi từ cầu lương trở thành cầu nhìn đều liều chết không từ.

Tạ Tinh Diêu trầm mặc không nói gì, chậm rãi cúi đầu, nhìn phía chính mình trong tay chén sứ.

Xuyên thấu qua cá trong mắt kia nói quỷ dị quang, nàng không nhìn ra cái gì lòng trung thành cùng để ý quan tâm, ngược lại ẩn ẩn phân biệt ra hai chữ, giống như đối Yến Hàn Lai tê tâm liệt phế hò hét ——

“Chạy mau!”

Chapter 77

Kế hoạch đại thất bại.

Vốn định làm Yến Hàn Lai cảm thụ tông môn một nhà thân hài hòa bầu không khí, không dự đoán được xuất sư bất lợi, lấy Tạ Tinh Diệu trong tay này chén canh cá tới xem, so với đồ ăn, càng giống một loại độc sát ám khí.

Thiên địa chứng giám, nàng thật sự không tính toán ở chỗ này đối Yến Hàn Lai xuống tay.

Mấy cái nội môn đệ tử mắt thấy Tiểu Dương Phong bình an không có việc gì, trong lòng biết chính mình nhất thời tình thế cấp bách náo loạn ô long, thực mau cáo từ rời đi.

Mãn phòng yên tĩnh, Ý Thủy chân nhân trước hết đánh vỡ trầm mặc: “Cái này, ân, Diệu Diệu rất cuộc không có kinh nghiệm, lần đầu tiên có thể có trình độ loại này phát huy, đã thực không tồi.”

Sư phụ.

Ngài thật tốt.

Tạ Tinh Diệu yên lặng đảo rót trong chén canh cá.

Cạnh cửa Ý Thủy chân nhân thấy thế cười cười, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: “Kỳ thật các người hôm nay trở về, không ngừng ta cùng Khiếu Hành làm chuẩn bị.”

Hắn nói được mịt mờ, Tạ Tinh Diệu lại nháy mắt minh bạch ý tứ, khoảnh khắc giương mắt: “Tích sương tiểu thư?”

Ý Thủy chân nhân gật đầu: “Không tòi.”

Bọn họ ở Tú Thành tìm kiếm tiên cốt khi, từng kết bạn lấy cây trúc vì nguyên hình Thảm Tích Sương.

Thảm Tích Sương thiên phú dị bẩm, căn cốt trong vắt, là cái cầu tiên vấn đạo hạt giống tốt, thường xuyên qua lại, ở đoàn người dẫn tiến hạ bái nhập Lăng Tiêu Sơn, thành trưởng lão thân truyền đệ tử.

Tự bọn họ đi trước U đô, đã có đoạn thời gian chưa thấy qua nàng.

Nguyệt Phạn tò mò: “Tích sương tiểu thư bái ở vị trưởng lão nào môn hạ?”

Cạnh cửa râu bạc lão nhân nhếch miệng cười: “Cái này sao, các người không ngại chính mình hỏi một chút nàng.”

Hắn nói chuyện khi hơi hơi sườn thân mình, bóng người tan đi, âm áp ánh mặt trời nối đuôi nhau mà nhập.

Xuân ý hoà thuận vui vẻ trung, phát quá một mặt bích sắc làn váy.

Cùng bọn họ hiểu biết áo lục cô nương đủ bước nhẹ nhàng chậm chạp, bước vào cửa phòng khi, rước lấy một trận rất nhỏ thanh phong.

So với mới gặp tái nhợt gầy ốm, nàng trên mặt khí sắc đã là tốt hơn rất nhiều, hai má chiếu ra lục hà hơi mỏng hồng nhạt, thoáng như minh châu sinh vụng, mỹ ngọc oánh quang.

Nguyệt Phạn nhướng mày: “Tích sương tiểu thư!”

Này bốn chữ xuất khẩu, Nguyệt Phạn hậu tri hậu giác ý thức được cái gì:

“Không đối..... Bái nhập sư môn về sau, người hắn là có tên đi?”

“Gặp qua chư vị đạo trưởng.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Ta hiện giờ sư từ lưu Khương trưởng lão, tùy nàng tu tập thuật pháp. Sư tôn vì ta lấy tên danh hào, danh tác ‘ Lưu Sương ’.”

Lưu Khương trưởng lão.

Lăng Tiêu Sơn tiếng tăm lừng lẫy chú thuật thiên tài, nghe nói là cái cực nhỏ cùng người tiếp xúc bằng sơn mỹ nhân, tuy rằng tính tình kỳ quái cổ quái, tu vi lại là Tu chân giới nhất lưu.

Theo Tạ Tinh Diệu biết, vị này trưởng lão đồng dạng là cái yêu tu, ở yêu lực cùng linh lực khổng chế thượng, định có thể cho đệ tử rất lớn dẫn dắt. Nàng dừng một chút, mắt lộ ra lo lắng: “Nguyệt Phạn đạo trưởng thương thế như thế nào?”

Nguyệt Phạn liếc mắt một cái chính mình đáng thương hề hề xe lăn:

“Không ngại. Bất quá là gân mạch xảy ra vấn đề, chân cẳng ngẫu nhiên sử dụng không thượng sức lực, ở Lăng Tiêu Sơn tu dưỡng mấy ngày liền hảo.”

Tạ Tinh Diệu trầm ngâm một lát: “Hiện tại tên, vẫn là bảo lưu lại ‘ sương ’ tự sao?”

“Đây là ta ý tứ.”

Lưu Sương cười cười: “Tú Thành bên trong ký ức, với ta mà nói tuy rằng không tính là tốt đẹp, lại là từ lúc chào đời tới nay quan trọng nhất một đoạn thời gian. Vô luận là ta đã từng chủ nhân, Thẩm phủ non nớt hoa hoa thảo thảo, vẫn là cùng các vị tương ngộ cơ duyên..... Ta đều tưởng hảo hảo nhớ kỹ, chớ có đã quên lai lịch.”

Có thể thản nhiên tiếp thu đoạn thời gian đó, thuyết minh nàng đã nghĩ thông suốt.

Nguyệt Phạn từ đáy lòng vì nàng cao hứng, phút chốc mà ánh mắt vừa động, tiếp tục hỏi ý: “Nói lên Thảm phủ trung những cái đó hoa cỏ tinh quái, chúng nó thế nào?”

“Đều thực hảo.”

Lưu Sương nói: “Ta cho chúng nó đều chuẩn bị đưa tin phù, có thể tùy thời cùng ta thư từ qua lại. Tinh quái trời sinh tính tiêu sái, đã có không ít hài tử tốp năm tốp ba mà kết bạn, ở Tu chân giới lang bạt.”

“Vậy còn người?”

Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt: “Ở Lăng Tiêu Sơn nhật tử quá đến thế nào?”

Lưu Khương trưởng lão hội sẽ không thực nghiêm khắc?”

“Sư tôn cực nhỏ thu đồ đệ, ta tổng cộng có hai cái sư huynh sư tỷ, bọn họ đều là người tốt, vẫn luôn thực chiều cổ ta.”

Nghĩ đến đây, Lưu Sương giơ giơ lên khoe miệng: “Sư tôn cũng thực ôn nhu, nhìn qua có chút lãnh đạm, kỳ thật bất quá là không tốt lời nói thôi.”

Nghe đi lên thực đáng tin cậy, phi thường đáng tin cậy, ít nhất so với bọn hắn Tiểu Dương Phong đáng tin cậy.

Tạ Tinh Diệu dần dần buông tâm.

Bất quá..... Cần thận ngẫm lại, phóng nhãn toàn bộ Lăng Tiêu Sơn, chỉ sợ tìm không thấy so Tiểu Dương Phong càng kỳ quái hơn sư môn.

“Ta hôm nay tới Tiểu Dương Phong, cấp chư vị đạo trưởng chuẩn bị tiểu lễ

vật, mong rằng không cần ghét bỏ.”

Nàng nói đầu ngón tay phút chốc động, bạch quang chợt lóe mà qua, trong tay xuất hiện mấy cái bị dẫn theo một chất hộp đồ ăn, từng cái đưa cho trong phòng bếp mấy người.

Ý Thủy chân nhân cái thứ nhất tiếp nhận hộp đồ ăn, thấy nàng tới gần Ôn Bạc Tuyết, lười thanh cười cười: “Còn gọi bọn họ đạo trưởng?”

Chính ra bên ngoài đưa ra hộp đồ ăn nhẹ nhàng run lên, áo lục cô nương không lắm quen thuộc mà há mồm, chần chờ một hồi lâu, thật cẩn thận ra tiếng: “Cái này, đưa cho Ôn sư huynh.”

Ôn Bạc Tuyết đôi tay tiếp nhận, có chút câu nệ: “Đa tạ.”

Hộp đồ ăn thực mau tới đến mỗi người trong tay, Tạ Tinh Diệu gấp không chờ nổi mà mở ra, bị nồng đậm hương khí cùng hơi hổi nhiệt khí huân đến một cái chớp mắt hoảng hốt.

Nguyệt Phạn cũng là ngạc nhiên: “Thơm quá, đây là cái gì?”

“Là Tú Thành đặc sản, lấy sương mai, cỏ xanh, hoa dại cùng gạo vì nguyên liệu nấu ăn, làm ra một loại nếm.”

Lưu Sương nói: “Loại này nếm có thể thanh trừ trong cơ thể dư bản chi khí, sử ám hương oanh thân, thực chịu Tú Thành tinh quái yêu thích.”

Nghe lên liền phi thường ăn ngon.

Thân là thâm niên thực khách, Hàn Khiếu Hành mặt mày hơi thư, tay phải thượng nâng, lượng ra mới vừa rồi làm tốt matcha mousse: “Đa tạ sư muội.

Đây là chúng ta Tiểu Dương Phong điểm tâm, người không ngại thử một

lần.”

Tu chân giới nhưng không có loại này điểm tâm.

Cây trúc hỉ thanh đậm, phủ vừa thấy nó, liền bị mặt trà thanh hương bắt hứng thú.

Lưu Sương nói lời cảm tạ tiếp được, dùng tiểu muống gỗ nhẹ nhàng một đào.

Mộ tư mềm mại, vào miệng là tan, mặt trà ngọt thanh hơi khổ, hoàn mỹ trung hoà sữa bò nùng hương, trà hương nãi hương hoàn toàn bất đồng rồi lại hỗ trợ lẫn nhau, lẫn nhau giao hòa gian, phảng phất có thể đem nhũ đầu hòa tan.

Nàng cả đời khổ lâu như vậy, hồi tưởng lên, cơ hồ chưa bao giờ thu được người khác đưa tặng thơm ngọt điểm tâm.

Ngọt ý nhập khẩu nhập tâm, phảng phất có thể đem huyết nhục hóa khai.

Tạ Tinh Diệu lòng mang chờ mong: “Thế nào?”

“Ân.”

Nàng không cần nghĩ ngợi: “..... Thích.”

“Thích liền hảo.”

Nguyệt Phạn mỉm cười: “Hàn sư huynh đang ở nghiên cứu trừ nghệ, nấu cơm nấu ăn rất có một tay, người sau này nếu có nhàn rồi, cứ việc tới Tiểu Dương Phong phàm ăn.”

“Người a, trước đừng nghĩ cái gì phàm ăn.”

Ý Thủy chân nhân nhẹ xoa giữa mày, đôi này đàn không cho người bớt lo

tiểu hài tử không thể nề hà: “Mau tới ta nơi này lấy chữa thương đan dược —— thiên giai bảo bối, quá hạn không chờ.”

Thiên giai bảo bối.

Ngoài ý liệu được mùa.

Nguyệt Phạn suýt nữa đương trường biểu diễn một cái y học kỳ tích, từ trên xe lăn lập tức nhảy lên: “Đa tạ Ý Thủy trưởng lão!”

*

Về cuối cùng một khối tiên cốt rơi xuống, thần cung dùng không ít thời gian thăm dò.

Trong đó nguyên do, Tạ Tinh Diệu trong lòng biết rõ ràng ——

Cuối cùng một khối tiên cốt giấu kín với Nam Hải chỗ sâu trong, bị đại dương mệnh môn che lấp hơi thở, nếu muốn suy đoán ra cụ thể vị trí, khó khăn cực cao.

Bất quá như vậy cũng hảo, Nguyệt Phạn có thương tích trong người, trùng hợp có thể tại đây đoạn nhân hạ thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức; đến nỗi những người khác, đại nhưng cần tu khổ luyện, tăng lên tu vi.

Rốt cuộc gom đủ tiên cốt về sau, còn phải đối thượng một cái thần bí cuối cùng đại vai ác.

Niệm cập nơi này, Tạ Tinh Diệu một mình ngồi ở trong viện, tinh tế hồi ức một lần □ Thiên đồ □ kế tiếp sở hữu cốt truyện.

Vai chính đoàn được đến thần cung tình báo, đi trước phương nam la sát biển sâu. Lợi dụng Tị Thủy Châu thâm nhập đáy biển sau, phát hiện một

chỗ không người đặt chân biển sâu tiểu thế giới.

Tiểu thế giới trung cùng lục địa vô dị, sinh hoạt có vô số hình thù kỳ lạ dị trạng ma thú, đoàn người mọi nơi sưu tầm, rốt cuộc ở một cái ẩn nấp sơn động tìm được tiên cốt tung tích.

Đây là cái phi thường đơn giản phó bản, tiên cốt tới dễ dàng, cơ hồ không cần tốn nhiều sức.

Nhưng mà lên bờ lúc sau, Yến Hàn Lai liền ở mọi người nước trà trung hạ được.

Khi đó tiên cốt lực lượng đã toàn bộ thức tỉnh, Yến Hàn Lai đem này sinh sôi nạp vào trong cơ thể, lệnh tiên cốt cùng huyết nhục mạnh mẽ dung hợp. Vì thế thân thể hần thành hoàn toàn mới vật chứa, tu vi tiến triển cực nhanh, tự Kim Đan cao giai nhảy trở thành Hóa Thần kỳ.

Sau đó sát nhập Nam Hải tiên tông, đem thượng trăm tên đệ tử trưởng lão tất cả tàn sát.

Trong sách chỉ nói hần thực lực tiến bộ vượt bậc, nhưng lấy Tú Thành ví dụ tới xem.....

Trở thành tiên cốt vật chứa Yến Hàn Lai, thân thể định bị kéo suy sụp thành nổ mạnh hết đà.

Hần là ở lấy sinh mệnh vì đại giới, đổi lấy một lần huyết tẩy Nam Hải tiên tông cơ hội.

Này tuyệt phi là thuần túy “Ác” có khả năng giải thích.

Nói hồi nguyên văn, Yến Hàn Lai cướp lấy tiên cốt, Ôn Bạc Tuyết dám

người theo sát sau đó, ở Nam Hải tiên tông trung, cùng hấn triển khai chết đấu.

Kết cục không cần nhiều lời, Yến Hàn Lai thân thể đã bị tiên cốt như tằm ăn lên bảy thành, cùng đường bí lối trung, ngã xuống với tiên tông điện tiền.

Cho đến chết đi, hấn cũng không từng nói qua một câu sám hối chi ngôn.

..... Tóm lại, Yến Hàn Lai sau khi chết, tiên cốt bị mang về Lăng Tiêu Sơn.

Nhân bị hấn mạnh mẽ dung hợp quá, này khối tiên cốt có rõ ràng bỏ sót, tàn khuyết không được đầy đủ.

Lại sau lại, chính là một cổ ngàn năm ác niệm mơ ước tiên cốt, dục đồ xâm nhập Lăng Tiêu Sơn đem này cướp đi. Vai chính đoàn cùng nó triển đấu hồi lâu, ở cửu tử nhất sinh tình trạng dưới, trải qua hiểm trở chung đắc thắng lợi.

Đến tận đây toàn văn kết thúc, viên mãn rải hoa.

Hiện giờ nghĩ đến, □ Thiên đồ □ rõ ràng là một quyển lạn đuôi văn.

Rời đi Nam Hải, trở về tông môn sau cốt truyện mơ hồ không rõ, liền cuối cùng đại vai ác cũng xuất hiện đến không minh bạch, như là tác giả thật sự viết không đi xuống, cầm cái “Ngàn năm ác niệm” tới góp đủ số.

Càng kỳ quái hơn chính là, Lăng Tiêu Sơn có như vậy đa nguyên anh hóa thần tiên bối trưởng lão, liền tính thực sự có tà ám đột kích, cũng không tới phiên bọn họ mấy cái tiểu đệ tử khiêng lên đại cục.

Không nghĩ ra.

Tạ Tinh Diệu thật dài thở dài một hơi, nhìn phía thức hải trung nhiệm vụ

giao diện.

□ trước mặt nhiệm vụ: Đi trước la sát biển sâu □

Còn có cái này không thể hiểu được hệ thống.

Đi vào Tu chân giới lâu như vậy, Tạ Tinh Diệu trước sau đoán không ra nó tồn tại ý nghĩa.

Nếu đoán không ra, nàng quyết định tạm thời từ bỏ, tĩnh xem này biến.

Đến nỗi hiện tại.

Ánh mắt đi xuống, Tạ Tinh Diệu xem một cái trên bàn sách cổ.

Đây là Tiểu Dương Phong thiên giai bí thuật, tên là □ Đoạn Tâm Quyết □, tương truyền có thể giết người với vô hình, trực tiếp phá hủy địch nhân thức hải.

Ở nguyên văn, Ôn Bạc Tuyết không địch lại ngàn năm ác niệm, kế tiếp bại lui, nguyên nhân chính là lĩnh ngộ này thuật tinh túy, mới với nghìn cân treo sợi tóc hết sức xoay chuyển càn khôn, cho tà ám một đòn trí mạng.

Đoạn Tâm Quyết phức tạp khó hiểu, tối nghĩa đến cực điểm, mặc dù là vị kia chân chính tu đạo thiên tài “Ôn Bạc Tuyết”, phía trước phía sau cũng dùng mười năm thời gian, mới nhìn thấy nó một chút da lông.

Mấy cái người xuyên việt tụ ở bên nhau thương nghị quá, nếu Ôn Bạc Tuyết vô pháp đem nó hiểu thấu đáo, bọn họ đều đến thua ở cuối cùng đại quyết chiến. Không bằng từ giờ trở đi, mọi người đều bắt đầu cân nhắc này bốn sách cổ.

Kể từ đó, chờ bọn họ đối thượng kia nói ngàn năm ác niệm, vô luận là ai,

chỉ cần lĩnh ngộ kết thúc tâm quyết, đều có thể cho nó một đòn trí mạng.

Lời tuy như thế, nhưng là đi ——

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay ngưng tụ linh lực, y hồ lô hóa gáo mà lẳng không bấm tay niệm thần chú.

Nàng động tác tuyệt đối không làm lỗi, nhưng mà không biết như thế nào, mỗi đến một nửa, linh lực đều sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Chuyện này nghe tới đơn giản, nhưng Đoạn Tâm Quyết đối với bọn họ mà nói, nơi nào là dễ dàng như vậy là có thể học được thuật pháp. Lấy nàng hiện tại tâm tính, chỉ sợ liền ngạch cửa cũng chưa sờ đến.

Nếu là tu đạo có thể cùng thi đại học giống nhau thì tốt rồi.

Chỉ cần nhớ kỹ nhất thành bất biến công thức cùng kỹ xảo, coi đây là cơ sở, là có thể cởi bỏ các loại loại hình bài tập. Nề hà Tu chân giới coi trọng một cái “Ngộ” tự, càng là cao giai thuật pháp, càng phải ngẫm hiểu.

Này đã là nàng đệ vô số lần ném thử Đoạn Tâm Quyết.

Lại một sợi bạch mang ảm hạ, Tạ Tinh Diệu gõ gõ huyết Thái Dương, suy sụp ghé vào mặt bàn.

Nàng chính cân nhắc này nói bí pháp, đột nhiên không kịp phòng ngừa, thoáng nhìn một người bóng dáng.

Người này tới đột nhiên, không phát ra một chút ít tiếng bước chân vang, thấy nàng giương mắt, nhướng mày cười.

Ý Thủy chân nhân trong tay cầm cái tửu hồ lô, liếc liếc mắt một cái nàng trước người sách cổ: “Như thế nào, ở tu luyện?”

Tạ Tinh Diệu: “Ân.”

Nàng một đốn, tay phải khởi động cầm, âm cuối không tự giác kéo trường:

“Sự phụ, Đoạn Tâm Quyết hảo khó a.”

Tiểu cô nương tiếng nói thanh linh, mang theo vài phần làm nũng hương vị, nhất có thể thảo trường bồi niềm vui. Ý Thủy chân nhân khẽ vuốt chòm râu, tiến lên một bước: “Như thế nào nghĩ đến nghiên cứu cái này?”

“Ta trong lúc vô tình nhìn đến, cảm thấy rất thú vị.”

Tạ Tinh Diệu thở dài: “Nhưng là mỗi lần còn không đến một nửa, linh lực liền gián đoạn.”

“Đoạn Tâm Quyết chính là thiên giai bí pháp, nếu có thể bị dễ dàng học được, chẳng phải là đại thất mặt mũi.”

Râu bạc tiểu lão đầu nhếch miệng cười cười, đuôi mắt cong ra tinh tế nếp nhăn: “Ngay cả ta, cũng chưa đem nó hoàn toàn hiểu thấu đáo.”

Tạ Tinh Diệu hai mắt tròn to.

Cư nhiên có như vậy khó!

“Bất quá..... Nay thuật đích xác rất có ý tứ, ta đã từng nghiên cứu quá một đoạn thời gian.”

Thấy nàng kinh ngạc thần sắc, Ý Thủy chân nhân ý cười càng sâu: “Đoạn Tâm Quyết nếu có thể bị thương nặng người khác thức hải, cùng chi đối ứng mà, thân là thi thuật giả, người đầu tiên muốn cùng chính mình thức hải tương thông —— như vậy, người trước ngưng thần nhắm mắt, cảm thụ linh lực.”

Ý Thủy chân nhân tuy rằng nhìn qua cà lơ phát phơ, nhưng tốt xấu là Lăng Tiêu Sơn trung số một trưởng lão.

Tạ Tinh Diệu không hề chần chờ, theo hấn ý tứ nhắm mắt lại.

Trước đó, nàng chỉ biết linh lực có thể làm người sử dụng, giống như vậy hết sức chăm chú mà cảm thụ, vẫn là đầu một hồi.

Tu sĩ ngũ cảm hơn người, mặc dù đóng mắt, vẫn có thể cảm giác đến bên người kích động hơi thở. Linh lực không chỗ không ở, như tơ như lữ, dường như một trương nhìn không thấy sờ không được lưới lớn, tùy nàng hô hấp chậm rãi luật động.

“Theo linh lực, đi qua toàn thân huyết mạch, tìm được nó ngọn nguồn.”

Ý Thủy chân nhân hầu âm ôn nhuận, âm lượng bị ép tới rất thấp, nhẹ nhàng vuốt ve bên tai, có loại lệnh người an tâm thoải mái: “Dùng linh lực đụng vào người thức hải.”

Tầm nhìn đen kịt, dường như mạch nước ngầm.

Quanh thân hết thấy cảm giác đều dần dần đậm đi, thính giác khứu giác cùng xúc giác cùng nhau lui cư phía sau màn, linh lực phẳng phất có thật thể, bỏ thêm vào trong không khí mỗi một chỗ góc.

Mà linh lực ngọn nguồn, là nàng thức hải.

Diện tích rộng lớn vô biên thức hải.

Bị linh lực đụng vào một sát, thức hải đẩy ra gợn sóng thanh sóng, sóng gợn vĩnh vô chừng mực mà khuếch tán, tựa lưu phi lưu.

Ở này phía trên, cuộn cuộn uy áp giống như trời cao, nàng thần thức đặt

mình trong với trong đó, dường như mù mịt ngân hà trung bé nhỏ không đáng kể một hạt dư晖.

Chợt thanh sáng nhoáng lên, Tạ Tinh Diệu ngọt mà trợn mắt.

Trước mắt là Ý Thủy chân nhân thanh hắc hai tròng mắt: “Ta vừa mới dùng linh lực dẫn đường người thần thức —— cảm giác như thế nào?”

Nàng không biết hẳn là như thế nào hình dung, chỉ có thể lúng ta lúng túng gật đầu: “Đa tạ sư phụ.”

“Đoạn Tâm Quyết tùy tâm tùy tính, có khi có lẽ không cần cố tình khổ tu, ở gần đúng chỗ ngựa thời cơ, tự nhiên sẽ ứng tâm mà hiện.”

Râu bạc lão nhân gật đầu cười, mở ra trong tay tửu hồ lô: “Người thiên tư xuất chúng, một ngày kia, định có thể tự hành hiểu được nó chân lý.”

Rượu hương bốn phía, Tạ Tinh Diệu vẫn đắm chìm ở mới vừa rồi chấn động bên trong, đầu ngón tay linh lực mờ mịt, ngưng ra một hạt bạch quang.

Đáng tiếc vẫn là không có thể thành công.

“Sư phụ.”

Mắt thấy Ý Thủy chân nhân đột nhiên uống một mồm to rượu, nàng tâm sinh tò mò, khép lại sách cổ: “Ngài vì sao như vậy thích uống rượu? Ta ở Tú Thành hưởng qua mấy khẩu, là khổ.”

Ý Thủy nghiêng quá mực quang.

“Này rượu đâu, có người nói tận hưởng lạc thú trước mắt, có người nói mượn rượu tưới sầu, ta cảm thấy đi, nhân sinh trên đời, liền đồ một cái

thống khoái.”

Tiểu lão đầu nhếch miệng cười cười: “Phiền lòng việc đều do nó quên mất, bưng tỉnh như mộng, tự tại sung sướng, tiêu dao tựa thần tiên, chẳng phải mỹ thay.”

Không đợi Tạ Tinh Diệu mở miệng, hắn đột nhiên liễm mi: “Người cực nhỏ uống rượu, còn ứng nhiều hơn phòng bị. Nếu là uống say, để ý nháo ra ô long.”

Đây là từ đâu tới đây nhà tiên tri.

Nhớ tới Tú Thành màn đêm buông xuống ký ức, mao nhung hồ ly xúc cảm phảng phất như cũ tàn lưu ở lòng bàn tay.

Trong lòng một loạn, Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, chung quy chỉ là ngoan ngoãn gật đầu: “Ta minh bạch, đa tạ sư phụ.”

*

Đoạn Tâm Quyết tối nghĩa khó hiểu, tuyệt phi một ngày chi công.

Tạ Tinh Diệu luyện tập mấy ngày, trước sau không có thể đột phá, những người khác cũng là sút đầu mẻ trán, không nghĩ ra những cái đó phức tạp chú thuật sau lưng thâm ý.

Thường xuyên qua lại, thần cung suy tính ra tiên cốt vị trí, bọn họ tới rồi đi trước Nam Hải thời cơ.

“Đây là cuối cùng một khối tiên cốt.”

Tiến đến tiền đưa Ý Thủy chân nhân như trút được gánh nặng, áp xuống bị phong giờ lên bạch chòm râu: “Lúc trước giao cho các người cái này nhiệm

vụ, kỳ thật ta thật là có điểm nhi không yên tâm. Tu chân giới nguy cơ tứ phía, các người có thể từ giữa xông ra một con đường sống, không hổ là bị ta nhìn trúng đồ đệ.”

“La sát biển sâu quỷ quyết khó lường, các người cần phải cẩn thận.”

Hàn Khiếu Hành chính sắc: “Nếu có bất luận cái gì khó khăn, cứ việc đưa tin hỏi Tiểu Dương Phong, ta cùng sư phụ thời khắc đợi mệnh.”

Tạ Tinh Diêu mấy ngày nay bị hấn đầu uy đến cảm thấy mỹ mãn, tới gần phân biệt, không cấm nhớ tới đại sư huynh làm ý mặt cà ri trái dưa gà thịt bò cái lẩu.

Liền rất có một loại lưu luyến chia tay bi thương chi tình.

Tạ Tinh Diêu: “Sư phụ sư huynh yên tâm, chúng ta nhất định nhanh chóng trở về.”

Tạ Tinh Diêu lòng tràn đầy chờ mong: “Lần sau chúng ta ăn cái gì?”

Ý Thủy chân nhân dùng linh lực gõ nàng đầu: “Đi thôi người!”

Hôm nay phi thiên xe thể thao, sử hướng xa xôi Nam Hải.

Nam Hải cùng Trung Châu cách xa nhau khá xa, Nguyệt Phạn mã lực toàn bộ khai hỏa, đến mục đích địa khi, đã đến chạng vạng.

Tạ Tinh Diêu cùng Ôn Bạc Tuyết ghé vào cửa sổ xe trước, trông thấy phía dưới cảnh tượng, đồng thời phát ra một tiếng hô nhỏ.

Nam Hải địa lý vị trí ưu việt, nơi chốn trải rộng sông nước hồ hải, vận tải đường thủy cực kỳ tiện lợi. Đương nhiên mà, bá tánh nhiều lấy kinh thương là chủ, gia cảnh giàu có.

Rũ mắt trông về phía xa, cuồn cuộn la sát biển sâu mênh mông bát ngát, dường như một khối tự chân trời thác xuống màu xanh biển mênh mông sâu thẳm. Tàn ngày bị cắn nuốt hơn phân nửa, sâu kín huyền với hải thiên tương tiếp chỗ, đem xanh thẳm nước biển nhuộm làm đỏ thắm cùng ám tím. Đủ loại sắc sỡ mỹ lệ sắc thái câu triền đan chéo, với trong nước lặng yên vừng khai, gần xem một cái, liền lệnh nhân tâm sinh ra sợ hãi, không biết ở biển rộng chỗ sâu trong giấu kín loại nào quái vật.

Yên tĩnh, bàng bạc, thả khủng bố.

Tưởng tượng đến bọn họ còn muốn thâm nhập đáy biển, Ôn Bạc Tuyết liền cảm lòng không đậu run lập cập ——

Đơn nghe “La sát biển sâu” tên này, đã kêu người sởn tóc gáy.

Biển sâu bên sườn, là một mảnh dồi dào lòng lộng thành trì.

Nguyệt Phạn nói: “Thần cung có ngôn, cuối cùng một khối tiên cốt ở la sát biển sâu bên trong. Hiện giờ sắc trời đã tối, chúng ta không ngại trước tiên tìm cái khách điểm hảo hảo nghỉ tạm, chờ ngày mai làm tốt xuống biển chuẩn bị, lại nhập hải cũng không muộn.”

Trải qua nửa ngày bôn ba, mấy người đều là mỗi mệt bất kham, lập tức đồng ý cái này đề nghị, làm xe thể thao ngừng ở thành biên.

Phủ vừa xuống xe, mát lạnh gió biển nghênh diện mà đến.

“Oa.”

Nguyệt Phạn hít sâu một hơi: “Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy hàng thật giá thật hải.”

Tạ Tinh Diệu sinh ở phương nam, lữ hành khi từng ở bờ biển trụ quá mấy ngày, vẫn chưa sinh ra ngạc nhiên chi tâm.

Bất quá Tu chân giới biển rộng có khác một phen đặc sắc, tầm nhìn bên trong rắng màu mờ mịt, bốc hơi linh khí dường như vân chưng vụn nhiều. Tiếng sóng biển thanh, tự chân trời bay qua mấy chỉ nàng chưa bao giờ gặp qua chim tước linh thú.

Đến nỗi phía sau Nam Hải thành, liền càng là tiếng người ồn ào.

Rốt cuộc ấn thế kỷ 21 tiêu chuẩn, nơi này cùng loại với Giang Chiết hồ bao ship khu.

Tú Thành tú mỹ, U đồ kỳ quý, tới rồi Nam Hải, kia đó là cô đơn một chữ: Phú.

Che trời gác cao đồ sộ chói vót, với trường nhai hai bên theo thứ tự phô khai. Ngựa xe như nước, đám đông mãnh liệt, thét to thanh hết đợt này đến đợt khác, gương mắt nhìn lên, nơi chốn là phù điêu ngọc xây, mái cong lưu li.

Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: “Nơi phồn hoa mê người mắt, có tiền.”

Tạ Tinh Diệu: “Wow.”

Ôn Bạc Tuyết: “Thật ngu.”

Yến Hàn Lai trầm mặc liếc bọn họ một cái, nhấp môi không ra tiếng.

“Yến công tử.”

Ôn Bạc Tuyết cảm thấy hấn tầm mắt, hiện ra một cái người thành thật hữu hảo mỉm cười: “Người đã tới bờ biển sao?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn hứng thú thiếu thiếu, hiển nhiên đối nơi này không có gì hứng thú.

Ôn Bạc Tuyết không lăm để ý hắn lãnh đạm, tiếp tục nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn là trước tìm cái khách điểm nghỉ ngơi đi. Bờ biển có không ít đặc sắc mỹ thực, chờ dàn xếp xuống dưới, không ngại tới trong thành đi dạo.”

Nam Hải phồn thịnh náo nhiệt, năm bước trong vòng có thể nhìn thấy tam gia khách điểm.

Tạ Tinh Diêu để lại cái tâm nhãn, tinh tế quan sát mỗi gian khách điểm tên, vòng đi vòng lại hảo một thời gian, rốt cuộc trước mắt sáng ngời: “Liền nhà này đi —— vân phù sương mù hải, nghe tới thoải mái.”

Nguyệt Phạn lập tức đồng ý: “Hảo.”

Bọn họ trong lòng biết rõ ràng, đây là □ Thiên đồ □ vai chính đoàn vào ở khách điểm.

Sở dĩ lựa chọn nơi đây, là bởi vì ——

Còn không có bước vào khách điểm đại môn, liền nghe lâu trung truyền đến một tiếng gầm lên: “Người là người phương nào, dám ngăn trở chúng ta trừ ma!”

Tạ Tinh Diêu thở phào nhẹ nhõm.

Đuổi kịp, vạn hạnh không muộn.

Nguyên văn vai chính đoàn đi vào khách điểm, vừa lúc gặp gỡ một hồi tranh chấp.

Mấy cái Nam Hải tiên tông tiểu đệ tử ra ngoài rèn luyện, vừa lúc gặp được tà ma đả thương người. Tà ma hoảng sợ chạy trốn, bọn họ đuổi sát sau đó, đi vào trong thành, không phân xanh đỏ đen trắng bắt được một cái qua đường tiểu ma.

Lý do là hơi thở gần.

Gầm lên chưa dứt, vang lên một khác nói thanh lãnh nam âm: “Các hạ công bố hẳn là tà ma, ta lại phát hiện không ra chút nào tà khí. Như vậy xem ra, chỉ sợ vấn đề không ở này tiểu ma, mà là tu vi không tinh, tự cho mình rất cao các hạ chính mình.”

Tới.

Tạ Tinh Diệu trong lòng phút chốc động, cùng Nguyệt Phạn liếc nhau.

Ở khách điểm, vai chính đoàn kết thức một người thần bí huyền y thanh niên, thanh niên lai lịch không rõ, thực lực cao thâm khó đoán, thẳng đến phó bản kết thúc, mới hiển lộ ra thân phận thật sự ——

Đỉnh đỉnh đại danh Ma Vực Ma Tôn, Lâu Yểm.

Tạ Tinh Diệu sửa sang lại hảo suy nghĩ, hướng trong khách sạn tìm kiếm.

Huyền y nam tử cúi cúi mà đứng, tấn nếu đao tài, mây kiếm mắt sáng, giữa mây lãnh lệ tẩn hiện, cử chỉ tuy là không chút để ý, lại lộn xộn ra vài phần tự phụ lạnh lẽo, sắc bén như đao.

Hắn phía sau đứng cái run bần bật tiểu thiếu niên, trên mặt ma văn tẩn hiện, lộ ra huyết giống nhau đỏ sẫm.

Cùng hắn tương đối bên kia, mấy cái tiên tông đệ tử nghiêng răng nghiêng

lợi, tuy tưởng tiến lên, nề hà Ma Tôn uy áp trầm trọng như núi, làm bọn hắc không dám nhúc nhích mấy may.

..... Nam Hải tiên tông, đúng là sau lại bị Yến Hàn Lai tàn sát tông môn.

Lâu Yếm cười lạnh: “Phế vật.”

[hảo, hảo soái.]

Ôn Bạc Tuyết hai mắt tinh lạng, nghiêm nhiên nhìn thấy trong lòng thần tượng: [đây là trong truyền thuyết Ma Tôn..... Ta xem nguyên tác tiểu thuyết thời điểm, liền rất sùng bái hắc.]

Nguyệt Phạn khẽ vuốt cằm: [thật là cái chất lượng tốt nam nhân. Không có chút tài năng như thế nào đương Ma Tôn, đủ khốc.]

Tạ Tinh Diệu nhìn mấy người trên người Nam Hải tiên tông đệ tử môn phục, nhớ tới Yến Hàn Lai, nhú mày không nói chuyện.

“Đạo hữu bình tĩnh.”

Trong khách sạn giường cung bật kiếm, Ôn Bạc Tuyết hồi tưởng nguyên văn lời kịch, cao giọng tiến lên: “Này chỉ tiểu ma tuổi không lớn, nhìn qua đều không phải là tội ác tà trời đồ đệ, hướng hồ ta ở trên người hắc, vẫn chưa phát giác tà khí.”

“Ma tộc là cái gì đức hạnh, ngươi còn không rõ ràng lắm sao?”

Cầm đầu tiểu đệ tử một tiếng hừ lạnh: “Dối trá gian trá, làm xằng làm bậy, hắc nếu xuất hiện ở chúng ta truy tung nơi, lại có cùng kia tà ma tương tự hơi thở, liền hắc là bị chúng ta tróc nã hỏi thăm.”

“Ta như thế nào cảm giác,” Nguyệt Phạn thấp giọng, “Nam Hải tiên tông,

đổi yêu ma thái độ không thể nào hảo.”

Lúc này lại là Yến Hàn Lai chủ động ra tiếng: “Năm đó tiên ma đại chiến, Nam Hải là cuối cùng chiến trường, thương vong đặc biệt thảm thiết. Ở Nam Hải trong vòng, không ít người tộc vẫn đổi yêu ma có mang ghi hận chi tâm.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, liền nghe trong khách sạn một đạo xa lạ nam âm: “Nói như thế tới, chẳng phải là không hề chứng cứ.”

Không phải ảo giác.

Thanh âm vang lên nháy mắt, Yến Hàn Lai hô hấp cứng lại.

Nam Hải một hàng nhìn như dễ dàng, kỳ thật nơi chốn sóng triều gợn sóng.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng siết chặt cổ tay áo, theo tiếng nhìn lại.

Lầu hai nhả gian trung, chậm rãi đi ra một cái bạch y thanh niên.

Thanh niên mặt nếu bạch sứ, một đôi mắt đào hoa tự mang cong cong cười hình cung, bên môi cũng là ngậm cười nhạt, ánh mắt nặng nề, phát tiếp theo trận uy áp.

Dẫn đầu tiểu đệ tử sửng sốt: “Phù Ngọc trưởng lão!”

“Ta cùng với bạn tốt tại đây tiểu tụ, không thành tưởng, cư nhiên gặp gỡ loại sự tình này.”

Thanh niên ánh mắt phút chốc động, đem dưới lầu nhìn chung quanh một phen: “Du cùng, ta biết người đổi yêu ma lòng mang hận ý, nhưng chớ có bởi vậy đổi trắng thay đen, làm việc thiên tư trái pháp luật. Theo ta thấy tới, hẳn đích xác không giống tà ma, là các người nhận sai.”

Vị này bị gọi “Phù Ngọc” trưởng lão, ở nguyên văn, chỉ xuất hiện quá như vậy một lần.

Xem tu vi, hẳn là tiếp cận hóa thân.

Tạ Tinh Diệu lưu tâm quan sát Yến Hàn Lai thần sắc, thiếu niên im lặng không nói, trên mặt nhìn không ra rõ ràng cảm xúc pháp phùng, chỉ có một đôi con ngươi sâu thẳm, lẳng lặng ngưng ở Phù Ngọc nơi góc.

Bọn họ hẳn là cũ thức.

Xem Yến Hàn Lai phản ứng..... Hay là Phù Ngọc chính là đem hắn nhốt ở địa lao đầu sỏ gây tội?

Nàng trong lòng biết hiện tại không phải dò hỏi tới cùng thời cơ, bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt.

Tông môn trưởng lão ra mặt, một đám tiểu đệ tử tất nhiên là không có cách, chỉ có thể chật vật triệt hồi.

Trò khôi hài như vậy tuyên cáo kết thúc, kể từ đó, Ôn Bạc Tuyết liền cùng hắn đáp thượng lời nói.

Huyền y nam nhân gật đầu cười: “Đa tạ đạo hữu tương trợ.”

“Ta vẫn chưa xuất lực, không cần nói cảm ơn.”

Ôn Bạc Tuyết nhìn về phía thức hải lời kịch bản: “Đạo hữu chính là lẻ loi một mình? Trong khách sạn không còn chỗ ngồi, chỉ có nơi này có mấy trương không ghế, nếu đạo hữu không chê, có không có thể cùng chúng ta đáp cái hỏa?”

Lâu Yểm: “Có thể.”

[ô hô.]

Nguyệt Phạn chuẩn xác hạ định nghĩa: [tuấn mỹ khốc ca, không tồi nha.]

“Ta tên là Ôn Bạc Tuyết, sư từ Lăng Tiêu Sơn. Đây vài vị phân biệt là Tạ Tinh Diêu sư muội, Nguyệt Phạn sư muội, cùng với cùng chúng ta đồng hành Yến Hàn Lai công tử.”

“Lâu Yếm.”

Hắn nhàn nhạt nâng lên mí mắt: “Không môn không phái, tán tu.”

Ôn Bạc Tuyết che lại ngực: [không hổ là ta thần tượng, liền nói chuyện đều như vậy có cách điệu!]

Tạ Tinh Diêu: [có lẽ..... Nhân gia chỉ là đơn thuần lời nói thiếu?]

Nam Hải tiên tông đệ tử sôi nổi rời đi, Phù Ngọc trưởng lão lần thứ hai vào phòng, Lâu Yếm phía sau tiểu thiếu niên sợ hãi vỗ vỗ ngực, âm cuối run rẩy: “Đa tạ tiên bối.”

“Không ngại.”

Lâu Yếm nhàn nhạt liếc hắn, tay phải vừa động: “Người cái trán bị thương, ta cho người một lọ thuốc trị thương.”

Ôn Bạc Tuyết: [không hổ là ta thần tượng, hảo có tình yêu!]

Nguyệt Phạn: [nga hô, đây là trong truyền thuyết mặt lãnh tâm nhiệt sao?]

Tạ Tinh Diêu: [dù sao cũng là thống lĩnh một phương Ma Tôn, ta nghe nói hắn phong bình thật tốt, hơn nữa ——]

Từ từ.

Tạ Tinh Diêu bên tai ơng nhiên một vang.

Ai có thể nói cho nàng, Ma Tôn trong tay cái kia trang được bình túi.....

Vì cái gì tất cả đều là LV đánh dấu???

Hay là ——

Tiểu thiếu niên tiếp nhận hấn truyền đạt được bình, ngàn ân vạn tạ sau xoay người rời đi.

Có lẽ là bị nàng nhìn chăm chăm đến không được tự nhiên, Lâu Yếm nhìn nhìn trong tay đậm màu nâu túi, chẳng hề để ý nói: “Chê cười, đây là cái phổ phổ thông thông túi da rắn.”

Phổ phổ thông thông túi da rắn.

LV ở khóc.

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn: [không thể nào.]

Ôn Bạc Tuyết trong lúc nhất thời không tiếp thu được: [này, này hấn là thật sự chỉ là phổ phổ thông thông túi da rắn, vừa lúc cùng cái kia ai đâm kiểu dáng đi.]

Tạ Tinh Diêu im lặng không nói, ánh mắt đi xuống, dừng ở cổ tay hấn.

Hảo gia hỏa.

Tôn quý xa hoa, kim loại khuynh hướng cảm xúc, lãnh ngạnh tinh xảo, một khoản lao động sĩ đồng hồ.

Chẳng lẽ ——

Lâu Yếm gật đầu: “Chê cười, đây là phổ phổ thông thông khuyên sắt, mang chơi.”

Phổ phổ thông thông khuyên sắt.

Lao động sĩ khóc lớn đặc khóc.

Tuy rằng đã thói quen ở Tu chân giới gặp được người xuyên việt, nhưng giờ này khắc này loại này tương phản cảm.....

Chỉ dựa vào vị này cao lãnh khóc túm Ma Tôn một người, là có thể diễn hoàn chỉnh tràng ngọc trong vàng son □ giờ đại □.

Thực thái quá.

Ôn Bạc Tuyết hai mắt trợn lên: [???]

Phát hiện bọn họ biểu tình khác thường, Lâu Yếm trầm giọng mở miệng:

“Chư vị đạo trưởng, làm sao vậy.”

Nguyệt Phạn miễn cưỡng câu ra một cái cười: “Chúng ta chỉ là cảm thấy..... Lâu Yếm đạo hữu trên người ăn mặc, rất có phẩm vị.”

“Quá khen.”

Thanh niên lễ phép đáp lại: “Các đạo trưởng quần áo đồng dạng xuất chúng.”

Tạ Tinh Diêu cúi đầu, xem một cái chính mình trên người vân sa váy đỏ.

Cùng toàn cầu cao xa so sánh với, nó có vẻ như vậy phổ phổ thông thông, như vậy thường thường vô kỳ.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu trầm mặc một lát, hoãn thanh mở miệng: “Đa tạ. Đây là ta một cái tên là Đoan Mộc bằng hữu, mang ta đi Metersbonwe mua tới.”

*

“Thái quá.”

Ôn Bạc Tuyết sớm đánh xuống sương phòng, công bố đại gia đi trước nghỉ tạm. Chờ Yến Hàn Lai trở về phòng, lập tức cùng mặt khác người tề tụ trong phòng.

Ánh nến leo lắt, sương phòng yên tĩnh, mấy cái người xuyên việt hai mặt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Lâu Yếm khẽ mở môi mỏng, nói ra trở lên hai chữ.

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Là rất thái quá.”

[thực hảo, không hổ là kế thừa khốc ca ý chí người.]

Nguyệt Phạn tiếp tục phân tích: [đối mặt như thế thái quá trạng huống, cư nhiên chỉ nói ngắn gọn hai chữ, bội phục bội phục, ta lúc trước chính là thiếu chút nữa kinh rớt cằm.]

Ôn Bạc Tuyết: [đối nga..... Hắn có thể kế thừa Ma Tôn thân phận, nhất định là lãnh khốc lại ổn trọng tính cách. Thật là lợi hại.]

“Nói ngắn lại, chúng ta một đường sưu tầm tiên cốt, hiện tại là cuối cùng một cái tiểu phó bản.”

Tạ Tinh Diệu đỡ trán: “Mỗi người đều trói định bất đồng trò chơi hệ thống, ta là □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, trang bị có chiến đấu hệ thống, có thể sử dụng thương làm vũ khí.”

“Ta là □ tạp tạp chạy đinh xe □.”

Nguyệt Phạn nói: “Chính là trôi đi gia tốc.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Ta trò chơi là □ mọi người thất bại thảm hại □, có thể

biến thành đất dẻo cao su tiểu nhân, dùng để leo lên nhảy lên.”

Hắn dứt lời ngược mắt: “Người đâu?”

Lâu Yểm:.....

Huyền y thanh niên lặng im một cái chớp mắt, lãnh ngạnh ngũ quan không gì biểu tình, trước người kim quang hiện ra.

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn mãnh hút một hơi.

Nhưng thấy ngọn đèn dầu mờ nhạt, với hắn trước người thành hình hiện ra một đôi long phượng thân ảnh, khí thế bàng bạc, tràn đầy lưu quang, lệnh nhân tâm sinh ra sợ hãi.

Vị này chính là Ma Tôn người thừa kế.

Lấy hắn trầm mặc ít lời, kiệt ngạo cường ngạnh tính cách, chơi trò chơi tất nhiên rất là phong cách, không thể dùng tầm thường tâm tư phỏng đoán.

“Ta, ta đã biết!”

Ôn Bạc Tuyết nắm tay: “Này chẳng lẽ là khoảng thời gian trước phi thường lưu hành □ túi yêu tinh □, có thể bắt được các loại thần kỳ sinh vật, làm chúng nó vì người sử dụng!”

Lâu Yểm lại là lặng im một cái chớp mắt, Diêu Diêu đầu.

Ngay sau đó, bên cạnh người xuất hiện một bộ hàm súc lam quang áo ngoài, đơn bạc khốc huyễn, bày biện ra rất có tương lai cảm tia laser tài chất.

“Ta hiểu được!”

Nguyệt Phạn bừng tỉnh đại ngộ: “Này nhất định là trong truyền thuyết □

Cyberpunk 2022□, tương lai khoa học kỹ thuật, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!”

Lâu Yếm lại lại lại là lặng im một cái chớp mắt, chần chờ hơi hơi hé miệng, muốn nói lại thôi.

Lúc này đây, một phen súng trường bị hấn nắm trong tay.

“Hoa hòe loè loẹt đặc hiệu, hoa hòe loè loẹt thời trang, hoa hòe loè loẹt thương.”

Tạ Tinh Diệu ngộ: “□ bất hòa bình tinh anh □!”

Lâu Yếm:.....

Lãnh lệ cao gầy nam nhân, rót cuộc trầm giọng mở miệng: “Các người, có thể click mở vật phẩm tóm tắt.”

Vật phẩm tóm tắt.

Tạ Tinh Diệu ghé mắt nhìn lại, Nguyệt Phạn đã click mở trước hết xuất hiện long cùng phượng.

□ tiền cảnh: Long đăng phượng vũ □

□ tóm tắt: Tân niên 648 phúc túi chuyên hưởng, ưu nhã mãn phân. Long phượng trình tường, đám mây đặc cung, chúc người ở tân một năm vạn sự như ý, tài nguyên cuồn cuộn tới! □

Nguyệt Phạn:.....?

Lại xem cái tiếp theo, khoa học kỹ thuật cảm mười phần tương lai chiến giáp.

□ hoá trang: Tái bác ảo ảnh □

□ tóm tắt: Nguyệt tạp chuyên hưởng, gợi cảm mẫn phân. Điện tử số liệu, tái bác hư ảnh, sương mù thật mạnh bên trong, người là u đêm hoa hồng, cũng là viện nghiên cứu hi vọng cuối cùng. □

Ôn Bạc Tuyết:.....?

Cuối cùng là trong tay hấn kia đem bóng lưỡng thương.

Tạ Tinh Diệu thử ước lượng một chút, kinh phiêu phiêu, súng đồ chơi.

□ cầm trong tay vật: Gió lửa giai nhân □

□ tóm tắt: Thiết kế xưởng chuyên hưởng, soái khí mẫn phân. Chiến hỏa khói thuốc súng, có thể nào dừng bước không trước, dùng người phối hợp chỉ lực chinh phục địch nhân, chiếm cứ phối hợp đỉnh đi! □

Tạ Tinh Diệu:.....?

Hay là.

Chẳng lẽ.

“Ta trối định trò chơi.”

Lâu Yếm rũ mắt, lãnh ngạnh sườn mặt đường cong ở ánh nến hạ dần dần mờ hồ: “Là □ kỳ tích lạnh lùng □.”

□ kỳ tích lạnh lùng □.

Tuổi dậy thì thiếu nữ yêu nhất, lấy tình mỹ trang phục thiết kế thịnh hành cả nước, kiểu Trung Quốc cổ điển tây huyễn Âu phong cái gì cần có đều có, hoàn mỹ thỏa mãn thiếu nữ tâm.

Thái quá.

Này thực không khoa học.

—— đường đường Ma Tôn trối định, vì cái gì sẽ là mỹ thiếu nữ game thời trang a!

Chapter 78

“Ta cảm thấy.”

Yên lặng sương phòng nội, ít khi nói cười Ma Tôn trầm giọng mở miệng:

“Ta có thể giải thích.”

“Không, không cần giải thích.”

Nguyệt Phạn ánh mắt kiên định: “Mỹ thiếu nữ game thời trang có cái gì sai?

Chúng ta đều hiểu, đều minh bạch.”

Thần tượng tan biến chỉ ở một cái chớp mắt chi gian, Ôn Bạc Tuyết dùng một hồi lâu mới tiếp thu sự thật, thành thật gật đầu, nghiêm túc an ủi: “Là như thế này.”

Lâu Yếm:.....

Lâu Yếm: “Ta xuyên qua phía trước, là ở bồi trong nhà tiểu hài tử chơi trò chơi này.”

Tan biến hình tượng khoảnh khắc tụt lại.

“Tiểu hài tử?”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Người đã đương ba ba?”

“Là thân thích gia hài tử.”

Lâu Yếm nhẹ xoa huyết Thái Dương: “Nhà nàng ra điểm sự, bảy tuổi đại tiểu hài tử bị đá bóng giống nhau không địa phương đi, ta liền tạm thời nhận nuôi.”

Nguyên lai là như thế này.

Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật: [cho nên..... Vị này Ma Tôn, đích đích

xác xác là cái khóc ca?]

Tạ Tinh Diệu như suy tư gì: [vẫn là cái tâm địa thực tốt khóc ca.]

Nàng dứt lời mở miệng, nhìn về phía bên cạnh người huyền y nam nhân:

“Sau đó người xuyên qua mà đến, bám vào Ma Tôn trên người?”

“Không tôi.”

Lâu Yểm nói: “Ta ở trên đường gặp được tai nạn xe cộ, tỉnh lại thời điểm, không thể hiểu được liền đến Ma Vực —— nơi này là □ Thiên đồ □ thế giới, đúng không.”

Ôn Bạc Tuyết vội không ngừng gật đầu: “Ân ân.”

Nguyệt Phạn tò mò: “Ma Tôn sinh hoạt là như thế nào? Chúng ta mấy cái xuyên thành Lăng Tiêu Sơn đệ tử, ngày ngày đêm đêm tu luyện tiên pháp, tăng lên tu vi, vì tìm kiếm tiên cốt, còn phải ở Tu chân giới khắp nơi bôn ba —— người ở Ma Vực, nhật tử hắc là phi thường thích ý đi.”

Nàng một đoạn nói cho hết lời, bên cạnh huyền y nam nhân rõ ràng nhú nhú mày.

“Ma Vực, thực chậm trễ.”

Lâu Yểm sắc mặt nhàn nhạt: “Một cái tốt tốt xí nghiệp, cần phải có không ngừng giao tranh phấn đấu xí nghiệp văn hóa. Đã từng Ma Tôn cố nhiên đáng giá kính nể, nhưng mà ở này lãnh đạo dưới, Ma Vực bá tánh hàng đêm sinh ca, ngợp trong vàng son, đối này, ta tiến hành rồi một chút chỉnh sách cải tiến.”

Tê, giao tranh phấn đấu xí nghiệp văn hóa.

Này đoạn lý do thoái thác giống như đã từng quen biết, nhớ tới không lâu trước đây mỗi đoạn ký ức, Nguyệt Phạn ngực run lên, thật cẩn thận nói tiếp: “Chính sách cải tiến?”

Lâu Yếm gật đầu: “Một ít khích lệ bọn họ thử đoạn nhỏ, cùng loại với công ty chế độ, có lợi mà vô hại. Các người nếu là có hứng thú, la sát biển sâu phó bản lúc sau, đại nhưng theo ta đi Ma Vực chơi một chút.”

..... Nghe tới liền thật là khủng khiếp!

Tuy rằng thượng không rõ ràng lắm vị này mới nhậm chức Ma Tôn đến tốt cùng làm cái gì, nhưng không thể nghi ngờ, ở thế kỷ 21 xí nghiệp văn hóa dưới, vô tội Ma Vực các bá tánh đã chịu một lần hoàn toàn mới lễ rửa tội. Tạ Tinh Diệu an tĩnh nghe xong, ở trong lòng yên lặng vì bọn họ mang lên một nén hương.

Nhưng giờ này khắc này, xa xôi Ma Vực đã không đáng nàng càng nhiều lực chú ý.

Gần trong gang tấc tái bác áo khoác tán sâu kín lam quang, Tạ Tinh Diệu thở sâu, hai mắt không tự giác tỏa sáng: “Cho nên, chúng ta có được một khoản chân thật game thời trang.”

Nguyệt Phạn khó nén ngữ khí kích động: “Hơn nữa là phục thiết phong phú, tủ quần áo vô cùng đại đổi trang giới một bá.”

Ôn Bạc Tuyết ngờ ngác nói tiếp: “Chúng ta đây chẳng phải là ——”

Lời còn chưa dứt, ba đạo đầy cõi lòng chờ mong tầm mắt cùng nhau theo dõi Lâu Yếm.

Tu chân giới trang phục kiểu dáng đẹp thì đẹp đó, đáng tiếc gần cực hạn ở cổ điển kiểu Trung Quốc thẩm mỹ thượng, chủng loại tương đối cố định chỉ một, không giống thế kỷ 21 như vậy trăm hoa đua nở.

Từ xuyên qua tới đây, Tạ Tinh Diệu đã sắp quên đã từng quen thuộc phong cách.

Giờ này ngày này bãi ở bọn họ trước mặt, chính là □ kỳ tích lạnh lùng □——
Giá trị 648 nhân dân tệ đỉnh cấp phúc túi nói mua liền mua, này vẫn là một cái khắc kim đại lão □ kỳ tích lạnh lùng □.

Chỉ cần có trước mắt cái này hệ thống nơi tay, chớ nói cổ kim nội ngoại, ngay cả tương lai phong cách máy móc chiến giáp đều dễ như trở bàn tay, muốn nói không tâm động, kia tất nhiên là giả.

Lâu Yếm yên lặng ngẩng đầu, cùng ba người đối thượng ánh mắt.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy chính mình giống chỉ bị bày sới như hổ rình mồi sơn dương.

Lâu Yếm: “..... Nếu không, các người tới thử xem?”

*

□ kỳ tích lạnh lùng □ hệ thống phi thường nhân tính hóa.

Chỉ cần điểm đánh tử quần áo trang phục, là có thể thuận thế đem nó mặc vào.

Ở mặc quần áo điểm này thượng, trò chơi cho hai lựa chọn: Một là một kiện đổi trang, có thể làm người chơi nháy mắt mặc vào trọn bộ tân y phục; nhị là quần áo hóa thành thật thể, xuất hiện ở người chơi trong tay, từ

người chơi chính mình chậm rãi mặc tốt.

“Ta rất ít chơi trò chơi này, chỉ ngẫu nhiên ném thử quá vài lần.”

Lâu Yếm nói: “Trong trò chơi quần áo phẩm chất cực cao, hóa hình trở thành sự thật sau, vài dệt cũng không tồi —— tỷ như này bộ.”

Hắn dứt lời đầu ngón tay vừa động, bất quá giây lát chi gian, lập tức thay đổi bộ hoàn toàn bất đồng ăn mặc.

Áo đen dày nặng, cổ tay áo thêu có nhè nhẹ kim văn, ngoại đáp thuần hắc áo khoác, trầm ổn rất nhiều, lộ ra vài phần ẩn mà không hiện tôn quý.

Lại xem tài chất, vân cẩm mềm mại, giao ti ẩn ẩn sinh quang, đều là không tầm thường chi vật.

Ôn Bạc Tuyết xem đến liên tục lấy làm kỳ, cầu cầu tròn tròn hai mắt: “Hảo thần kỳ! Ta □ mọi người thất bại thảm hại □ tuy rằng cũng có thể đổi trang, nhưng tất cả đều là hoàng kim thợ mỏ Mario hồ lô oa một loại xiêm y.”

Lâu Yếm sắc mặt nhàn nhạt, click mở trò chơi giao diện một khác khoản trang phục: “Này bộ cũng không tồi.”

Một câu khó khăn lắm nói xong, áo đen biến thành một bộ bạch y, đai hắc âm lệ chi khí rút đi, thành linh thành cái tuần mỹ vô song nhẹ nhàng công tử.

[tuy rằng hắn luôn miệng nói chính mình không chơi trò chơi này.]

Nguyệt Phạn hí mắt, tầm mắt dần dần sắc bén: [nhưng ta như thế nào cảm thấy..... Ma Tôn rất là thích thú?]

[đồng cảm.]

Tạ Tinh Diệu: [hơn nữa xem hấn phối hợp, vô luận giày áo ngoài áo trong vẫn là phát quan, rõ ràng tất cả đều là cùng loại sắc hệ..... Tuyệt đối tỉ mỉ phối hợp quá, trong trò chơi đạt được còn không thấp.]

Hai người truyền âm nhập mật khoảng cách, lãnh túc nam nhân lại thay một bộ nguyệt bạch áo dài.

Không thể nghi ngờ, xem này trạng thái, rõ ràng đã chơi thượng nghiệm.

Hấn hảo ái nó.

“Ta đem trò chơi thông qua thần thức cùng chung cho các người.”

Mặc vào một kiện vừa lòng bộ đồ mới, Lâu Yếm cảm thấy mỹ mãn: “Nếu có yêu thích quần áo, cứ việc nói cho ta đó là.”

Ma Tôn hành động lực cực cường, không cần thiết lâu ngày, Tạ Tinh Diệu liền ở trong thức hải nhìn thấy □ kỳ tích lạnh lùng □ trò chơi giao diện.

Thực tập, thực hoa hòe loè loẹt.

Nhưng nàng rất thích!

Một bên Lâu Yếm kiên nhẫn giới thiệu: “Mỗi kiện quần áo đều có phong cách cùng thời đại nhãn. Click mở tủ quần áo giao diện, có thể lợi dụng nhãn tiến hành sàng chọn.”

Tạ Tinh Diệu thần thức vừa động, click mở tủ quần áo.

Lại xem nhãn lan, thành lĩnh có lưu loát mấy chục loại, bao gồm □ kiểu Trung Quốc cổ điển □, □ hiện đại vườn trường □, □ tương lai khoa học kỹ thuật □, □ Âu phong cung đình □, □ đồng thoại phong □, nhiều vô số, không phải trường hợp cá biệt.

Tùy tay click mở một cái nhãn, mấy chục thượng trăm khoản bộ đồ mới từng cái trưng bày, rực rỡ muôn màu, lênh người không kịp nhìn.

Nguyệt Phạn: “Đúng vậy.”

Tạ Tinh Diệu: “Thiên.”

Ôn Bạc Tuyết: “Đường.”

Thị giác lực đánh vào quá lớn, tha thứ bọn họ từ ngữ quá mức bần cùng.

Trò chơi giao diện vừa ra, mấy người sôi nổi đem lực chú ý đặt ở □ kỳ tích lạnh lùng □ thượng, không người ra tiếng, sương phòng trung an tĩnh sau một lúc lâu.

Tạ Tinh Diệu cái thứ nhất mở miệng, dùng thần thức điểm điểm thức hải một chỗ góc: “Ta có thể thử xem cái này sao?”

Lâu Yếm gật đầu.

Ngay sau đó, bạch quang hiện ra, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết tò mò ngược mắt.

Trước người thiếu nữ sinh đến tinh xảo, lộ mắt trừng lộng, chớp mũi tiểu xảo, oánh bạch như ngọc sườn mặt ẩn ẩn hiện lên nhạt nhẽo màu đỏ, cùng bọn họ đối diện khi, cây quạt dường như hàng mi dài đỏ rào rào run lên.

Ở trên người nàng, là bộ phận bạch áo dệt kim hờ cổ áo lông, phối hợp áo sơmi váy dài.

Ngay cả nguyên bản như thác nước tóc đen, cũng thành sạch sẽ lưu loát đuôi ngựa biện.

“Đẹp!”

Nguyệt Phạn không chút nào che giấu trong mắt yêu thích: “Điều Điều xuyên qua phía trước, hẳn là chính là dáng vẻ này đi?”

Tạ Tinh Điều có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Áo dệt kim hở cổ áo lông là lông thỏ tài chất, sờ lên ấm áp mềm mại, nàng dùng lòng bàn tay nhéo nhéo, thoải mái cảm cùng thỏa mãn cảm đồng loạt nảy lên đầu quả tim.

Lại lắc lắc đầu, tơ lụa giống nhau tóc dài không thấy bóng dáng, đuôi ngựa đảo qua sau cổ, rước lấy rất nhỏ ngựa.

Quen thuộc lại xa lạ cảm giác, lệnh người hoài niệm.

Bên người Nguyệt Phạn mặt giãn ra cười cười: “Ta thử xem cái này đi.”

Nàng lựa chọn một kiện rất có khoa học kỹ thuật cảm tương lai trang phục, đương số liệu tái nhập xong, tóc dài nháy mắt ngắn lại.

U lam tia laser áo khoác, đen nhánh mũ choàng, to rộng quần dài thượng, khảm mãn phiếm kim loại màu sắc thiết chế xích.

Phía sau lưng thượng, còn huê đem chưa ra khỏi vỏ kiếm quang.

Siêu khốc.

Tương lai phong cách kiểu tóc phi thường ngắn gọn, chiều dài không đến cổ.

Trên đầu trọng lượng đột nhiên giảm bớt, Nguyệt Phạn không lớn thói quen, lay động cổ, đem phía sau kiếm quang rút ly ra khỏi vỏ.

U quang bốn phía, mê huyễn cảm mười phần.

“Ta ném thử qua, □ kỳ tích lạnh lùng □ trang phục đạo cụ chỉ có thể trang trí

dùng.”

Lâu Yếm nói: “Vô luận kiếm quang vẫn là thương, tuy rằng nhìn qua rất có phạm, kỳ thật căn bản không dùng được, chỉ có thể sung sung bề mặt.”

Nhớ tới kia đem khinh phiêu phiêu như plastic bọt biển thương, Tạ Tinh Diêu ứng thanh “Ân”.

Rốt cuộc nhân gia chỉ là một khoản giữ khuôn phép game thời trang, nếu muốn làm nó đấu tranh anh dũng đại sát đặc sát, đích xác làm khó người khác.

“Nhưng là cũng thực khó!”

Đầu ngón tay xoa kiếm quang kiếm phong, Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: “Nếu ta có trò chơi này, mỗi ngày ít nhất đổi mười kiện quần áo.”

Nàng một đốn, nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết: “Người đâu? Không nghĩ thử xem sao?”

Tạ Tinh Diêu đoán ra hần tâm tư, vỗ vỗ Ôn Bạc Tuyết đầu vai: “Không cần cảm thấy thẹn thùng, chúng ta liền người đất dẻo cao su tiểu nhân bộ dáng đều gặp qua, người nhà chi gian, không cần khách khí.”

Cũng là nga.

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ chóp mũi: “Kia..... Liền cái này đi, đa tạ.”

Làm một khoản nữ tính hướng game thời trang, lệnh người vui mừng chính là, □ kỳ tích lạnh lùng □ cũng có không ít nam trang.

Lại chớp mắt, Ôn Bạc Tuyết đã mặc vào một kiện cây thông Noel thú bông phục.

Thú bông phục lấy miên nhưng chế thành, che khuất hẳn hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đào hoa. Trên cây treo đầy đèn màu, bánh gừng người cùng hạt thông, có lẽ là cảm thấy quá nặng, Ôn Bạc Tuyết vụng về đóng đưa một chút thân mình.

“Trong truyền thuyết cây thông Noel.”

Nguyệt Phạn không nhin được mà bật cười: “Không hổ là người, hảo thanh thuần không làm ra vẻ.”

“Nói như thế nào đâu.”

Tạ Tinh Diệu bất đắc dĩ dương môi: “Rất có Ôn sư huynh cá nhân phong cách.”

Game thời trang hàng năm ổn cư trò chơi bảng đơn trước năm tên, hoàn mỹ thỏa mãn thu thập phích cùng vẽ ngoài đẳng song trọng yêu cầu.

Trò chơi còn như thế giàu có lực hấp dẫn, đương nó có thể vì hiện thực sử dụng, lực hấp dẫn càng là bạo lều.

Nếu nói Tu chân giới hoa mỹ váy dài giống như món ăn trên quý thức ăn thịnh soạn, kia □ kỳ tích lạnh lùng □ trung các cụ đặc sắc trang phục, chính là một hội hoàn toàn xứng đáng Thao Thiết thịnh yến.

Ở phía sau tới nửa canh giờ, Tạ Tinh Diệu phân biệt ném thử cung đình phong âu phục, thời Trung cổ thân sĩ lễ phục, tương lai cơ giáp cùng dân quốc phong sườn xám, vòng đi vòng lại, cuối cùng ngừng ở đường phong tề ngực áo váy thượng.

Áo váy uyển chuyển nhẹ nhàng, tiếp ngực mà cản, lộ ra trên cổ một mảnh

tuyết trắng nõn nà, tà váy nhẹ nhàng, sẵn đến thân hình tinh tế cao gầy;

Phi tiên búi tóc thượng đưng một đường tuyết trắng hung tơ, 3000 tóc đen đen nhánh như mực, con thỏ lỗ tai từ từ đong đưa.

Nguyệt Phạn hưng phấn niết mặt nàng: “Hảo đáng yêu hảo đáng yêu!”

Bọn họ ba cái riu rít thảo luận trong trò chơi trang phục phối hợp, đến nỗi Lâu Yếm, thân là có được cao lãnh nhân thiết Ma Tôn, mượn Tạ Tinh Diêu □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ giao diện tinh tế đoan trang.

Trò chơi giao diện tuy có thể cùng chung, lại chỉ có trò chơi chủ nhân có thể đem này thao tác.

Hắn vài lần mở miệng, hướng Tạ Tinh Diêu mượn tới □□, quân dụng áo chống đạn cùng một phen ống phóng hỏa tiễn, trước mắt tiện diễm mà nhất biến biến vuốt ve.

Bộ dáng này thực sự có chút đáng thương hề hề, làm người nhớ tới trong đất không ai đau không ai ái Tiểu Bạch đồ ăn.

Tạ Tinh Diêu thử tính mở miệng: “Nếu không..... Này hai đứa người? Ta nơi này còn có chút thư cùng quân dụng đao, không biết người có hay không hứng thú?”

Lâu Yếm bay nhanh ngẩng đầu, môi mỏng khẽ nhúc nhích, vắng lặng trong hai mắt, toàn là thụ sủng nhược kinh sau không dám tin tưởng.

..... Thật sự hảo đáng thương a!

Nguyệt Phạn tiếp theo nàng dư âm bổ sung: “Ta lại cho người mấy chiếc xe đi, muốn Rolls-Royce vẫn là Bugatti?”

Lâu Yếm run run mảy, khóe môi nhẹ trều, muốn nói lại thôi.

Giống đành phải không dễ dàng có quy túc lưu lạc cầu.

..... Này cũng quá đáng thương người mau trả lời ứng đi!

Ôn Bạc Tuyết nhìn xem bên người ba cái đồng hương, mờ mịt chớp mắt.

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Ân, ta có vài món hồ lô oa trang phục, có thể tặng cho người xuyên.”

Lâu Yếm:.....

Lâu Yếm trầm mặc một sát, nguyên bản phức tạp biểu tình dần dần rút đi, nhìn phía Ôn Bạc Tuyết trong ánh mắt, tràn đầy toàn là đồng tình.

Vì thế đến phiên Ôn Bạc Tuyết run run mảy, khóe môi nhẹ trều, muốn nói lại thôi.

Ôn Bạc Tuyết bi thương che mặt.

“Nơi này xiêm y, các người tùy ý lấy lấy đó là.”

Đều là anh em cùng cảnh ngộ, Lâu Yếm vỗ vỗ hấn đầu vai: “Nữ trang với ta vô dụng, đến nỗi nam khoản, ta trong điện có rất nhiều.”

“Nói đến nam trang,” Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động, “Lâu đạo hữu, ta có thể lấy vài món sao?”

Nguyệt Phạn lập tức minh bạch nàng dụng ý: “Đưa cho Yến công tử?”

“Ân.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Hấn tổng xuyên thâm sắc xiêm y, hôm nay là một cơ hội, nhìn xem có thể hay không làm Yến Hàn Lai thay đổi phong cách.”

Nàng dứt lời dừng một chút, có tặc giạt mình ho nhẹ một tiếng: “Rất

cuộc..... Chúng ta không phải muốn cùng hấn kéo gần quan hệ sao.”

“Ân ân, ‘ chúng ta ’.”

Nguyệt Phạn hai mắt híp lại, đem này hai chữ lặp lại một lần: “Yến công tử ăn mặc lão thành, đích xác có thể thử xem thiên sắc quần áo.”

Lâu Yểm nương mày: “Yến Hàn Lai?”

Nếu hấn nhớ không lầm, Yến Hàn Lai chính là cái này phó bản cuối cùng vai ác, không những ăn trộm tiên cốt, còn đem tàn sát Nam Hải tiên tông, vạn người thóa mạ.

Đều là người xuyên việt, Tạ Tinh Diệu dám người không có khả năng không rõ ràng lắm chuyện này.

“Yến công tử cùng chúng ta một đường đồng hành, tuy rằng nguyên văn.....”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Nhưng liên chúng ta xem ra, hấn đều không phải là phát rò tội ác tà trời người, sở dĩ làm ra cái loại này hành kinh, rất có thể là xuất phát từ nào đó bất đắc dĩ lý do.”

Hấn dứt lời rũ mắt, làm như nghĩ đến cái gì, chần chờ giật giật môi: “Hơn nữa..... Ở nguyên văn, hấn chẳng sợ cầm tiên cốt, đọa thân thành ma, từ đầu đến cuối chưa từng chủ động thương tổn quá ‘ Ôn Bạc Tuyết ’ bọn họ.”

“Nhưng vô luận như thế nào, hấn đích xác phản bội quá vai chính đoàn.”

Lâu Yểm suy nghĩ một lát, đạm thanh nói: “□ Thiên đồ □, vai chính đoàn đoàn người đồng dạng đãi hấn không tệ, kết cục lại bất tận như người ý.”

Há ngăn là “Bất tận như người ý”.

Rõ ràng là cống ngầm lật xe, nông phu cùng xà.

“Tiến vào la sát biển sâu sau, chúng ta đem thời khắc chú ý hấn hành tung, chỉ cần làm tốt vạn toàn chuẩn bị, liền sẽ không xảy ra sự cố.”

Tạ Tinh Diêu chính sắc: “Trước đó..... Cùng hấn nhiều hơn tiếp xúc, nói không chừng có thể biết được Yến Hàn Lai cướp lấy tiên cốt nguyên do, do đó ngăn cản kia trường kiếp nạn.”

Cái này đề tài lược có trầm trọng, một chút không nói chuyện.

Lâu Yếm khẽ thở dài: “Cũng thế. Ta cùng với hấn cũng không quen biết, không có tùy ý bình phán quyền lợi, các người cẩn thận một chút —— ở la sát biển sâu trung, ta sẽ thay các người nhìn chăm chăm hấn.”

Nguyệt Phạn từng hạ phía sau lưng căng chặt lực đạo: “Đa tạ.”

Ôn Bạc Tuyết: “Kia..... Chúng ta tới cấp Yến công tử chọn chút quần áo mới đi.”

*

Giờ Tuất qua một nửa, Tạ Tinh Diêu rời đi sương phòng.

Từ đại gia tuyển ra xiêm y bị nàng cất vào túi trữ vật, dựa theo nguyên bản kế hoạch, bỗng hấn là nàng, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết cùng đi gõ khai Yến Hàn Lai cửa phòng.

Nhưng tới gần ra cửa, Nguyệt Phạn bỗng nhiên mở miệng: “Nếu không, đưa quần áo nhiệm vụ giao cho Diêu Diêu, chúng ta ba cái thương lượng thương lượng kế tiếp kế hoạch?”

Liếc thấy Tạ Tinh Diêu hoảng hốt thần sắc, nàng thực mau lại nói: “Lâu

Yến đạo hữu lời nói không giả, la sát biển sâu một hàng nguy cơ tứ phía, chúng ta cần thiết tất cả cẩn thận. Ở đây ai đều không hy vọng Yến công tử dọa vì tà ma, đúng không.”

Tuy rằng cái này lý do tới đột ngột.....

Nhưng Tạ Tinh Diệu vẫn là lập tức đồng ý, một mình ra cửa.

Vẫn xuân ban đêm yên tĩnh tịch mịch, khách điểm hành lang trừ nàng ở ngoài không có một bóng người.

Theo ký ức, Tạ Tinh Diệu đi vào Yến Hàn Lai trước cửa.

Hắn luôn luôn đã khuya đi vào giấc ngủ, nhưng không biết như thế nào, giờ phút này trong phòng cư nhiên không có lượng đèn.

Kỳ quái.

Tạ Tinh Diệu thử gõ gõ môn.

Không có đáp lại.

Giờ Tuất trung đoạn, tương đương với thế kỷ 21 tám giờ.

Yến Hàn Lai là cái con cú, loại này vừa qua khỏi cơn chiều thời gian điểm, không thể nghi ngờ không ở hắn giấc ngủ kỳ.

Trong phòng không hề hưởng ứng, vậy đại khái suất đi phòng ngoại.

Khách điểm này diện tích pha đại, Tạ Tinh Diệu theo hành lang dài một đường chuyển về, cho đến đi vào lầu một đại đường, cũng chưa thấy được Yến Hàn Lai thân ảnh.

“Chường quày.”

Đại đường âm ỉ, ngồi không ít nhấm nháp ăn khuya nhàn nhã thực khách.

Nàng xuyên qua đạo đạo bóng người, tới gần cạnh cửa quày: “Xin hỏi người có hay không gặp qua một cái thanh y phục thiếu niên tu sĩ? Vóc người rất cao, tướng mạo thượng giai, tính tình lãnh lãnh đậm đậm, không thích nói chuyện.”

Chưởng quày ngẩng đầu, cân nhắc một lát, hiện ra bưng tỉnh chi sắc: “Ta nhớ rõ hần, phía trước tới chỗ này mua mấy bình rượu, ra tay xa hoa thật sự ——”

Hần một phách đầu: “Hần tâm tình không tốt, có lẽ là ngại nơi này quá sảo, sau lại ra cửa.”

..... Ra cửa?

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Đa tạ.”

Xem Yến Hàn Lai hôm nay biểu hiện, rất có thể không phải đầu một hồi đi vào Nam Hải.

Nơi đây với hần mà nói đặc biệt đặc thù, hiện giờ không minh bạch không có tung tích, không biết sẽ làm ra sự tình gì.

Nhưng trong nguyên tác..... Đi trước la sát biển sâu phía trước, hần hần là vẫn luôn theo khuôn phép cũ mới đúng vậy.

Ngực vô cớ hốt hoảng, Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay ngưng ra linh lực, hóa thành một trương đưa tin phù.

Không cần dùng bút, linh lực hạ xuống bùa chú, tự hành viết xuống quyền tú chữ nhỏ:

□ người ở đâu? □

Tu chân giới đưa tin phù, ở nhất định khoảng cách trong phạm vi, cùng loại với thế kỷ 21 internet thư từ qua lại.

Nàng cùng Yến Hàn Lai trao đổi quá đưa tin phù, mặc niệm pháp quyết, lá bùa liền có thể xuất hiện ở hần bên người.

Hảo một thời gian không có hồi âm.

Tạ Tinh Diệu trong lòng vội vàng, không có làm nghĩ nhiều ra khách điểm, nhưng mà trường nhai phía trên người đến người đi, sao có thể nhìn thấy quen thuộc bóng dáng.

Chưởng quầy nói, Yến Hàn Lai mua rượu.

Hần tửu lượng không tốt, nếu muốn uống rượu, chắc chắn chọn cái không ai yên lặng địa phương, mà Nam Hải trong thành nơi chốn ồn ào náo nhiệt

Lòng có sở cảm, Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu.

Tối nay trăng sáng sao thưa, đặt mình trong với trong thành, phẳng phát có thể nghe thấy sóng biển chụp ngạn ào ào tiếng vang.

Ánh trăng như nước, không tiếng động hạ tả, khách điểm đèn đuốc sáng trưng, tối cao chỗ mái hiên cao cao nhếch lên, dường như chim bay giương cánh, liêu lạc một mảnh đơn bạc ánh trăng.

Mà ở đen nhánh mái hiên thượng, mơ hồ xẹt qua một bộ thanh y.

Tim đập bằng phẳng một chút, nàng buông ra nắm chặt đôi tay.

Với tu sĩ mà nói, vượt nóc bằng tường đều không phải là việc khó. Tạ Tinh Diệu dưới chân nhẹ lược, đi vào nóc nhà.

Nàng rất ít bước lên mái hiên, rơi xuống đất khi tận lực tay chân nhẹ nhàng, không phát ra một chút ít thanh âm, bởi vì không lắm thuần thực, thân hình quơ quơ.

Dư quang thoáng nhìn thành linh xảy ra làn váy, Yến Hàn Lai nâng lên mí mắt.

Tạ Tinh Diệu ngửi thấy nồng đậm mùi rượu.

Lại xem hấn bên cạnh người, lung tung rơi rụng mấy trương đưa tin phù, lá bùa thượng chữ viết hỗn độn, tinh tế phân biệt, thuần một sắc viết “Ngẩng đầu”.

Hấn là cảm thấy chữ viết qua loa, Yến Hàn Lai viết một lần lại một lần.

Thấy hấn bình yên vô sự, Tạ Tinh Diệu tiến lên một bước: “Có khỏe không?”

Thanh y thiếu niên mờ mịt cùng nàng đối diện, cuối cùng cúi đầu, nhìn xem chính mình trong tay bùa chú.

Hấn nguyên bản tính toán tập trung tinh thần lại viết một trương.

Yến Hàn Lai hàng mi dài run lên: “Ta..... Còn không có truyền cho người.”

Nhìn dáng vẻ là uống hồ đồ.

Tạ Tinh Diệu tiếp nhận đưa tin phù, hoãn thanh cười cười: “Cho nên là ta chính mình tìm được người.”

Những lời này không biết chọc trúng hấn cái nào điểm, Yến Hàn Lai hoảng hốt giây lát, phá lệ cười một chút.

Không phải ngày thường âm trầm kỳ quái, có chứa châm chọc ý vị cười

lạnh, đương hấn nhẹ dương khoe môi, trong mắt cũng có ý cười chảy khai, sạch sẽ lại trừng lượng.

Như là thật sự thực vui vẻ.

Tạ Tinh Diêu bị hấn cười đến nhĩ sau nóng lên.

“Chúng ta..... Cho người chọn chút quần áo mới.”

Nàng sờ sờ vành tai, quả nhiên chạm được một cỗ nhiệt ý: “Người uống nhiều ít?”

Vạn hạnh bóng đêm sâu thẳm, Yến Hàn Lai lại uống rượu, cảm thấy không ra nàng khẩn trương.

Tạ Tinh Diêu mở miệng khi hơi hơi rũ mắt, ánh mắt xẹt qua phiến phiến hắc ngói, dừng ở Yến Hàn Lai bên cạnh người.

Hấn lười nhác ngồi ở mái giác, bên người rơi rụng năm sáu cái bình sứ

——

Khó trách thần trí hoảng hốt đến tận đây, ở Tạ Tinh Diêu nhận tri, Tu chân giới rượu nhường số độ cực cao, chỉ cần mấy khẩu, là có thể đem một người bình thường phóng đảo.

Nguyên văn, chưa bao giờ nhắc tới Yến Hàn Lai uống rượu kiêu đoạn.

Đến Nam Hải sau, vai chính đoàn từng ở ban đêm tìm hấn thương lượng nhập hải đối sách, khi đó Yến Hàn Lai êm đẹp đãi ở trong phòng, trước sau như một không chút để ý.

Trước mắt tình cảnh sở dĩ cùng nguyên tác một trời một vực, hấn là Yến Hàn Lai gặp gỡ xuyên qua mà đến bọn họ, dẫn tới cốt truyện đã xảy ra thay

đổi.

Tối nay phá lệ uống rượu, định cùng sau đó không lâu kia tròng phản bội chặt chẽ tương quan.

Không khó đoán ra, hấn ở giữa giữa do dự.

..... Yến Hàn Lai rõ ràng tự chủ cực cường, nhiều năm như vậy tới tích rượu chưa thấm.

Tạ Tinh Diệu ngọt mà cảm thấy tâm buồn.

Nàng trầm mặc tới gần, ngồi ở hấn bên người: “Yến công tử vì sao uống rượu?”

Thiếu niên không nói, đưa cho nàng một cái bình sứ.

Dừng một chút, Yến Hàn Lai lại thu hồi tay trái: “Không hảo uống, thực cay.”

Tạ Tinh Diệu nửa khuôn mặt vui vào cánh tay, nghiêng đầu xem hấn: “Vậy người còn uống nhiều như vậy.”

Gió biển từ từ, uyển chuyển nhẹ nhàng linh động, lại nhiều đến nàng tâm phiền ý loạn.

Hệ thống gắt gao trời trụ thức hải, làm cho bọn họ vô pháp lộ ra chút nào cùng nguyên tác tương quan chi tiết.

Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, muốn hỏi nói nghẹn ở yết hầu, chỉ có thể nhẹ giọng mở miệng: “Không vui sao?”

Yến Hàn Lai lẳng lặng đối thượng nàng tầm mắt, bỗng dưng cười: “Tạ cô nương gì ra lời này. Mượn rượu hành lạc, không phải nhân sinh một đại

thú sự sao.”

Uống say đều không quên mạnh miệng.

Cuối cùng một lọ rượu rót vào hầu trung, Yến Hàn Lai lắc nhẹ bình sứ, lộ ra thất vọng chi sắc.

Lại phát tay, mái hiên thượng bình rượu tất cả biến mất không thấy, hóa thành bột mịn theo gió đi xa.

Hắn ý thức mơ hồ, cũng may mình bạch Tà Tinh Điều đang ở chờ hắn, vô luận như thế nào, không ứng chậm trễ năng thời gian.

Thanh y phút chốc khởi, thấy nàng sửng sốt, Yến Hàn Lai lười nhác dương môi: “Tạ cô nương không phải tính toán đưa ta đồ vật? Túi trữ vật không ở trên người, không bằng trở về phòng buồng.”

Hắn tựa hồ thanh tỉnh một chút.

Tạ Tinh Điều tùy theo đứng dậy: “Là chúng ta chọn lựa quần áo. Yến công tử ngày thường xuyên thanh y, có thể thử xem khác nhan sắc ——”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền thấy trước người bóng người đột nhiên nhoáng lên.

Yến Hàn Lai tửu lượng không xong, tối nay một mình uống nhiều như vậy ử lâu năm, đã là thần chí không rõ.

Tạ Tinh Điều theo bản năng duỗi tay đi đỡ, bắt lấy cánh tay hắn ngay lập tức, trong tầm nhìn xuất hiện một mặt tuyết trắng.

Mới vừa rồi còn so nàng cao hơn rất nhiều thiếu niên, thành chỉ tuyết trắng hồ ly.

Nho nhỏ một con, cuộn tròn thành một đoàn, không nghiêng không lệch, vừa lúc dừng ở nàng trong tay.

Mắt thấy hồ ly sắp sửa rơi xuống, Tạ Tinh Diệu phản ứng bay nhanh, một tay đem hấn ôm vào trong lòng.

Xuất phát từ phản xạ có điều kiện, Yến Hàn Lai vươn móng vuốt, đẩy đẩy nàng cánh tay.

Linh hồ uống say lúc sau, cư nhiên sẽ hiện ra nguyên hình.

Như vậy cũng hảo, tinh nàng nâng một cái cao gầy bạn cùng lứa tuổi phiên toái. Tạ Tinh Diệu điều chỉnh tốt tư thế, tay phải nhẹ nhàng vòng lấy hồ ly phía sau lưng.

Từ ở U đồ ăn vào hóa yêu đan, đổi mặt Yến Hàn Lai nguyên hình, nàng rút cuộc vô pháp thẳng thẩn mà vuốt ve.

Rốt cuộc với hấn mà nói..... Cái này nhìn như tầm thường động tác, là thật sự bị người phát qua thân thể mỗi một chỗ góc.

Xuân đêm lạnh lùng, gió biển lạnh run, hấn say rượu, tiếp tục lưu lại nơi này rất có thể cảm lạnh.

Tạ Tinh Diệu không cần nghĩ ngợi, ôm hồ ly nhảy xuống mái hiên.

Không phải ảo giác, Yến Hàn Lai dùng đầu cọ cọ nàng khuỷu tay, cái đuôi nhẹ nhàng đảo qua, bao lấy mu bàn tay.

Ấm áp, giống đoàn nóng bỏng kẹo bông gòn.

Vội vàng xuyên qua khách điểm đại đường, đi vào Yến Hàn Lai sương phòng.

Tạ Tinh Diệu không có chìa khóa, chỉ có thể nâng lên ngón trỏ, chọc một chọc hồ ly móng vuốt.

Hắn vốn là nửa hạp mắt, ở đâm thọc hạ tản mạn ngược mắt, chọc linh lực vừa động, ở móng vuốt hóa ra một phen chìa khóa.

Cái đuôi còn chậm rì rì quơ quơ.

Hảo ngoan.

Cùng nàng say rượu sau làm ầm ĩ tính tình hoàn toàn không giống nhau, Yến Hàn Lai an an tĩnh tĩnh, thậm chí chưa từng có nhiều nhúc nhích, nhìn qua an tĩnh lại ngoan ngoãn, bạch nhung nhung mềm mại một cái mao đoàn, làm người rất khó không tâm sinh yêu thích.

Cửa phòng mở ra, Tạ Tinh Diệu dùng linh lực bậc lửa ánh nến, lập tức đi hướng mép giường.

Nàng bỗng ý rất đơn giản: Buông hồ ly, kéo hảo chặn, lưu lại quần áo, xoay người rời đi, liền mạch lưu loát.

Nhưng mà hành đến trước giường, động tác lại đột nhiên dừng lại.

Trong lòng ngực nửa mộng nửa tỉnh hồ ly, dùng móng vuốt nắm lấy nàng cổ tay áo.

Thuộc về Yến Hàn Lai thiếu niên âm lười biếng khàn khàn, thấp không thể nghe thấy: “Người phải đi?”

Hiện tại không đi, chẳng lẽ còn muốn lưu lại.

Tạ Tinh Diệu cười khế: “Yến công tử không hy vọng ta đi?”

Không có đáp lại.

Nàng không đem những lời này để ở trong lòng, xốc lên đệm giường một góc.

Theo sát sau đó, đó là đem Tiểu Bạch hồ ly bỏ vào chăn.

Tạ Tinh Diệu hơi hơi cúi người, rũ xuống đôi tay.

Chợt hô hấp thất trụ.

—— ở nàng sắp buông tay trước một cái chớp mắt, trong lòng ngực lông xù xù bạch đoàn, trong khoảnh khắc không có tăm hơi.

Người thiếu niên thân hình đột nhiên chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn, mà nàng vẫn duy trì ôm động tác.

Tạo hương oanh mẫn chớp mũi, Tạ Tinh Diệu nhìn thấy một đôi gàn trong gang tấc màu hồ phách mắt phượng.

Yến Hàn Lai tựa hồ cười một chút.

Hắn vóc người cao, vô pháp bị một cái tiểu cô nương dễ dàng bế lên, thuận thế ngã trên giường phô phía trên, tay trái vẫn cứ gắt gao nắm chặt Tạ Tinh Diệu cổ tay áo.

Vì thế đương nhiên, Tạ Tinh Diệu thân mình nghiêng về phía trước.

Vừa lúc đè ở trên người hắn.

Tuy rằng đều là Yến Hàn Lai, nhưng ôm tiểu hồ ly cùng ôm lấy người thiếu niên thon chắc vòng eo, hai loại cảm giác khác nhau như trời với đất.

Cách một tầng đơn bạc thanh y, lòng bàn tay có thể cảm nhận được hắn thân thể nhiệt độ. Sườn trên eo cơ bắp đường cong như ẩn như hiện, Tạ Tinh Diệu tim đập gia tốc, dục muốn đứng dậy rời đi.

Cổ tay áo lại bị hấn gắt gao túm chặt.

Yến Hàn Lai say rượu, lực đạo kỳ thật không lớn.

Ma xui quỷ khiến mà, nàng lại theo bản năng thuận theo cái này động tác, không có lại giãy giụa, mà là dùng đôi tay chống đỡ giường đệm, hư hư đề ở Yến Hàn Lai trước người.

Cách đến gần, trước mắt người mặt mày rõ ràng nhưng biện.

Hấn nhân say rượu, hai mắt giống như lung thượng một tầng mông lung đăm sương, thủy ý doanh doanh gian, cong ra cười như không cười độ cung.

Tạ Tinh Diêu thậm chí có thể nghe thấy hấn hô hấp.

Khoảng khắc, Yến Hàn Lai thấp thấp ra tiếng: “..... Tạ Tinh Diêu?”

Biết rõ cố hỏi.

Tạ Tinh Diêu cắn môi dưới.

Hấn chặt vật ngã trên đầu giường, thúc khởi tóc đen lược hiện lẳng tẩn, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt dạt tán với bên gối, dường như sâu thẳm hơi nước.

Yến Hàn Lai lẳng lặng xem nàng, ngọt mà mở miệng: “Người như vậy phiền chán ta, tội gì cùng ta tiếp cận, tự tìm phiền toái.”

Hấn tiếng nói tuy nhẹ, ngữ khí lại là chắc chắn, nói chuyện khi khóe môi nhẹ cong, đáy mắt nhìn không ra cảm xúc.

Tạ Tinh Diêu cùng hấn đối diện: “Yến công tử gì ra lời này.”

Yến Hàn Lai trầm mặc ngay lập tức, trong giọng nói mang theo men say,

cư nhiên nghiêm túc hỏi nàng: “Ta nói chuyện luôn là rất khó nghe.”

Tạ Tinh Diệu có đôi khi là thật sự đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Nhưng giờ này khắc này, nàng cảm thấy Yến Hàn Lai không vui.

Cặp kia tĩnh mịch đôi mắt đen tối không rõ, phẳng phất liền hắn đều thật sâu chán ghét chính mình, đem này phen không làm cho người thích coi như đương nhiên.

Đây là một loại tên là tự mình ghét bỏ cảm xúc.

“Ngô.”

Giọng nói của nàng bất biến: “Yến công tử tài ăn nói hơn người, lúc trước giúp ta đối Giang Thừa Vũ, rất là đại khoái nhân tâm.”

Yến Hàn Lai bình tĩnh xem nàng.

Hắn đột nhiên nói: “Ta xuất thân không rõ, linh lực dơ bẩn.”

Tạ Tinh Diệu nhớ tới lúc trước ở Sóc Phong Thành thời điểm.

Yến Hàn Lai ngày thường sẽ không dễ dàng ra tay, Sóc Phong Thành tàng hàm ngầm, Tạ Tinh Diệu gặp qua hắn toàn bộ khai hỏa linh lực.

Hỗn tạp cổ quái ma khí yêu khí cùng tử khí, vẫn đục như vũng bùn, chọc người trong lòng sợ hãi.

Loại này linh lực tuyệt phi trời sinh đoạt được, không biết trải qua quá cái gì, mới có thể làm linh lực trở nên như thế quỷ quyết đen tối.

Nàng nhăn nhăn mày, vì thiếu niên phát đi trước mắt một sợi toái phát:

“Người so với chúng ta đều lợi hại.”

Yến Hàn Lai nhấp môi.

Một hồi lâu, hấn lại lần nữa há mồm: “Hồ ly, người không muốn sờ.”

Tạ Tinh Diệu sững sốt.

Hấn sẽ không..... Đang nói đêm nay đi.

Hơn nữa loại này đề tài, không khỏi vượt qua qua ái muội giới hạn.

Nàng suy nghĩ một cái chớp mắt: “Ta là không muốn giậu đồ bìm leo.”

Yến Hàn Lai cực nhẹ mà hừ cười: “Người sớm đã có quá giậu đồ bìm leo.”

Nói có sách mách có chứng, vô pháp phản bác.

Tạ Tinh Diệu lựa chọn cam chịu.

Lập tức động tác như vậy quá mức gần sát, nếu ngày mai Yến Hàn Lai rượu tỉnh nhớ lại, chỉ biết đồ tăng xấu hổ.

Nàng cánh tay dùng sức, thoáng ngồi dậy, đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại bị nắm lấy thủ đoạn.

Trên cổ tay ngón cái dùng sức ép xuống, lòng bàn tay sinh vết chai mỏng, phác họa ra nàng xương cổ tay hình dáng.

Yến Hàn Lai nhìn nàng, hô hấp thanh thản, ở trong không khí vũng khai nhàn nhạt nhiệt.

Hấn bỗng nhiên nói: “Người đừng chán ghét ta.”

Chỉ một câu, Tạ Tinh Diệu dừng lại suy nghĩ cùng động tác.

Ngón cái hơi nhiệt, tự thủ đoạn hoa hương ngón tay, ở nàng ngón trở thượng nhẹ nhàng một câu.

Đúng lúc là quán quanh lập khế ước thẳng địa phương.

Trích tinh tiết qua đi, lập khế ước thẳng sẽ tự mất đi trói định hiệu lực, biến

thành một cây bình thường linh lực dây thừng.

Nhưng nó vẫn chưa biến mất.

Rời đi U đô, nàng cùng Yến Hàn Lai trong lòng biết rõ ràng, lại cũng chưa nói ra.

Lòng bàn tay vuốt ve nàng ngón trở, tuy là cực kỳ nhỏ bé động tác, ập vào trong lòng, lay động khắp người trung gợn sóng điện lưu.

Nhất thời không ai ra tiếng, trầm mặc lan tràn, lời cuốn ra nói không rõ không nóng.

Nhân Yến Hàn Lai lòng có sở niệm, hai người gian dây thừng lần thứ hai hiện ra, đánh mắt đã từng u lam hơi mang, ảm đạm không ánh sáng.

Ngón trở bị hấn thật cẩn thận nắm lấy, ở cả phòng rượu hương, dịch hương Yến Hàn Lai cổ.

Càng ngày càng gần.

Cho đến chạm đến hấn trên cổ hầu kết.

Cảm nhận được nhô lên độ cung, Tạ Tinh Diêu bị nhĩ sau nhiệt ý chước đến phát ngốc.

Hầu kết nhân nàng đụng vào trên dưới chảy xuống, làm như tâm sinh sung sướng, thiếu niên hàng mi dài phút chốc động, đỉnh đầu sinh ra một đôi tuyết bạch sắc hồ ly lỗ tai.

Hấn động tác không đình, lòng bàn tay hàm súc linh lực.

Đương Tạ Tinh Diêu ngón trở dây thừng cùng trên cổ té thẳng lẫn nhau tương dán, linh lực dũng mãnh vào lập khế ước thẳng, lại một lần chảy khai

u lam ánh sáng nhạt.

Tạ Tinh Diệu đầu ngón tay run rẩy, liên quan ngực cũng ở phát run ——

Nàng giống như trứng cỏ, lý trí Diệu Diệu muốn ngã.

Yến Hàn Lai lại là ý cười càng đậm.

Hắn đã cái gì đều không có.

Ở hắn lôi kéo hạ, thiếu nữ mảnh khảnh ngón trở chậm rãi câu lấy trên cổ tế
thằng.

Hầu kết bị một cái chớp mắt cọ qua, run ra vi diệu độ cung.

Yến Hàn Lai nói: “Nếu là liên người cũng chán ghét ta.....”

Đi vào Nam Hải, đã từng hạ quyết tâm thực tiễn kế hoạch gần ngay trước
mắt, hắn lại sinh do dự, không biết hắn là như thế nào đi làm.

Nếu nhìn thấy nàng thần sắc chán ghét, hắn nhất định sẽ khổ sở.

Nhưng hắn không thể không làm.

Ngón trở câu thượng dây thừng.

Nằm trên đầu giường thiếu niên bị nàng ngăn chặn, hoàn hoàn toàn toàn là
phó ngoạn thuần tư thái.

Cảm giác say nhiễm ra đà hồng, tự đuôi mắt ập lên hầu kết, Yến Hàn Lai
im lặng ngược mắt, tóc đen như mực, mặt mày tiên hoán, toàn là men say
tro tàn.

Tạ Tinh Diệu tim đập như cỏ.

Mặc dù ở vào chủ đạo giả vị trí, nàng vẫn cứ giống chỉ bị gắt gao bắt,
không thể động đậy con mồi.

Một cái gần như với hoang đường ý niệm đột nhiên xuất hiện.

Biến thành hồ ly hồng nàng, chủ động đưa ra lập kế ước, còn có hiện giờ
ái muội không rõ ngôn ngữ.

Có lẽ Yến Hàn Lai ——

“Lập kế ước thẳng.”

Xuân đêm yên tĩnh, nàng nghe thấy Yến Hàn Lai nói: “Ở phiên chán ta phía
trước không cần cời bỏ, được không.”

Chapter 79

Đầu ngón tay xúc cảm mềm mại nóng bỏng.

Đuốc ảnh che phủ, một sợi hoả tinh dừng ở hấn đáy mắt, tấm khai gợn sóng vàng sáng.

Tạ Tinh Diệu không tự giác thả chậm hô hấp.

Yến Hàn Lai sinh có một đôi màu hổ phách đồng tử, giờ phút này ở ánh nền chiếu rọi hạ, dường như đêm trăng thanh sóng lân lân hồ sâu.

Tịch mịch sâu xa, giấu kín ngập trời lốc xoáy, chỉ cần liếc nhau, liền có thể đem nàng cuốn vào trong đó.

Say rượu tuy sẽ tê mỗi thần trí, nhiều loạn suy nghĩ, nhưng không thể nghi ngờ chính là, lấy Yến Hàn Lai tính tình, mặc dù ý thức mơ hồ, cũng sẽ không hướng người khác nói ra trái lương tâm chi ngữ.

Huống chi ở ngay từ đầu thời điểm, hấn liền nhìn nàng đôi mắt, rõ ràng nói ra “Tạ Tinh Diệu”.

Yến Hàn Lai biết nàng là ai.

Ngực như bị lông chim nhẹ nhàng phát quá, sinh ra vi diệu ngứa.

Tạ Tinh Diệu giật giật ngón trở, tể thẳng tùy theo một câu, khiến cho trên giường người nọ hơi hơi ngửa đầu.

Yến Hàn Lai nhẹ nhàng cười một chút, khí âm trầm thấp, ở yên tĩnh trong không khí bị vô hạn độ phóng đại.

Có lẽ là đã chịu cả phòng rượu hương ảnh hưởng, lại có lẽ là bị hấn cười khẽ hỗn loạn lý trí, nàng đột nhiên lấy hết can đảm, dùng ngón trở mơn trớn

hầu kết.

Cốt cách cứng rắn, làn da lại là mềm mại, thực kỳ diệu cảm giác.

Tạ Tinh Diệu tưởng, giờ này khắc này Yến Hàn Lai uống say rượu, vô luận nói ra nói cái gì, làm ra chuyện gì, đều không thể thật sự.

Nàng bỗng không nên giấu đồ bìm leo.

Nhưng mà trầm mặc một lát, nàng vẫn là cảm lập khế ước thẳng.

Linh hồ lỗ tai từ từ nhoáng lên, lông tơ tuyết trắng, chiếu ra đen nhánh hỗn độn tóc dài.

Đây là tâm cảm sung sướng biểu hiện.

“..... Hảo a.”

Tạ Tinh Diệu thấp giọng ứng hẩn: “Một lời đã định.”

*

Yến Hàn Lai là bị vài tiếng thanh thúy chim hót đánh thức.

Đầu đau muốn nứt ra, còn buồn ngủ.

Không khoẻ cảm giác thối quết toàn thân, không có lúc nào là không ở nhắc nhở hẩn, chính mình đêm qua say rượu.

Thiếu niên ánh mắt nặng nề, tự đệm giường gian ngời dậy.

Về tối hôm qua cuối cùng ký ức, dừng lại ở khách điểm mái hiên.

Hẩn không mừng tiếng người ồn ào, trong lòng phiền muộn bất kham, mua rượu sau liền ra khách điểm, một mình bước lên cao cao từng khởi nóc nhà.

Ở kia lúc sau..... Hẩn tự hành trở về sương phòng sao?

Nhớ không rõ lắm.

Mơ hồ ký ức hỗn độn như nước, mỗi khi hấn ý đồ nhớ tới, đều xả ra từng đợt từng đợt đau từng cơn.

Thiếu niên giơ tay nhẹ xoa huyết Thái Dương, ánh mắt vừa động.

Uống lên như vậy nhiều rượu, lý nên cả người mùi rượu.

Nhưng mà giường đệm phía trên tươi mát sạch sẽ, như là bị người dùng quá thanh khiết thuật pháp, tinh tế người đi, còn có cổ giống như đã từng quen biết mùi hương thoang thoảng.

Thân là linh hồ, hấn khứu giác luôn luôn nhạy bén.

Yến Hàn Lai động tác dừng lại.

Hấn lúc ấy say đến thần chí không rõ, một lòng chỉ nghĩ nặng nề ngủ, định sẽ không vì chính mình gây thuật pháp, đến nỗi này nói hương khí ——
Hấn bỗng dựng bên tai nóng lên.

Phá thành mảnh nhỏ đoạn ngắn dần dần khâu, Yến Hàn Lai ngẩng đầu, nhìn về phía cách đó không xa bàn gỗ.

Nguyên bản trống không một vật trên mặt bàn, đoạn chính bày vài món bị tỉ mỉ gấp quá quần áo.

Nghĩ tới.

Đêm qua ở đen kịt nóc nhà thượng, có người đi bước một tới gần, công bố cho hấn chọn lựa một chút bộ đồ mới.

Sau đó..... Nàng tùy hấn trở về trong phòng.

Nhĩ sau nhiệt khí càng nùng, Yến Hàn Lai không nói gì nhấp môi, thu hồi

ánh mắt.

Còn có hai người chi gian lập kế ước thẳng.

..... Nói ra cái loại này lời nói, hẳn thật là điên rồi.

Hồi ức dần dần trở nên rõ ràng.

Ánh nến u ám, xuân đêm gió lạnh, từ hắt lòng bàn tay vuốt ve quá mềm mại xúc cảm, thậm chí là nhột nhột giao hòa hô hấp, tất cả rõ ràng trước mắt, làm hắt thức hải chỗ trống, vô pháp suy nghĩ càng nhiều.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, Yến Hàn Lai nhân nhiệt ý quá hung, hơi hơi cuộn lại thân mình.

Chính trực trầm mặc gian, sương phòng

Ngoại vang lên thùng thùng gõ cửa âm.

Hắn đoán ra ngoài cửa là ai, tính trẻ con mà không nghĩ nhúc nhích, chần chờ một sát, vẫn là xuống giường.

Cửa phòng mở ra, quả nhiên nhìn thấy một trương quen thuộc mặt.

“Yến công tử, đã chính ngộ, chúng ta tính toán tìm một chỗ ăn cơm trưa.”

Ôn Bạc Tuyết một bộ bạch y, hạo nhiên xuất trần, mặt giãn ra cười khế khi, thực có thể làm nhân tâm sinh thân cận chi ý: “Người còn ở nghỉ ngơi sao? Muốn hay không cùng đi?”

Trừ hắt bên ngoài, cạnh cửa không có người khác.

Không thể hiểu được mà, Yến Hàn Lai trong lòng không còn.

Đầu óc trung đau đớn vẫn chưa tan đi, hắt nổi lòng như ma, theo bản năng muốn cự tuyệt.

Nhưng hắn từ trước đến nay tỉnh thật sự sớm, tuyệt không sẽ kéo dài ngủ nướng, nếu hôm nay liền cơm trưa cũng không đi, không khỏi có vẻ quá mức chột dạ.

..... Tuy rằng hắn đích xác chột dạ, thả tâm phiền ý loạn.

Ma xui quỷ khiến, Yến Hàn Lai ứng hắn một tiếng “Ân”.

“VẬY là tốt rồi! Nghe nói người đêm qua uống xong rượu, ta nơi này có mấy viên ngưng thần đan, có thể làm cảm giác say nhanh chóng rút đi, giảm bớt đau đầu.”

Ôn Bạc Tuyết truyền đạt một cái tiểu bình sứ: “Chúng ta ở dưới lầu chờ người.”

Yến Hàn Lai: “Đa tạ.”

Ôn Bạc Tuyết cáo từ rời đi, cửa phòng lần thứ hai đóng lại, hắn nắm chặt trong tay bình sứ, cảm nhận được từng trận thấu cốt lạnh lẽo.

Này hết thấy đều cổ quái đến cực điểm.

Nói đúng ra, chỉ cần nhìn thấy Tạ Tinh Diệu, hắn liền sẽ trở nên thực không thích hợp.

Chủ động cùng nàng kết hạ lâm thời khế ước, chiến đấu khi tổng hội cảm lòng không dậu tìm kiếm thân ảnh của nàng, nhìn thấy nàng vuốt ve linh thú, trong lòng sẽ sinh ra phiền muộn áp lực.

Hắn không phải dốt đặc cán mai ngốc tử, đối với trong đó nguyên do, Yến Hàn Lai trong lòng biết rõ ràng.

Nhưng mà đây là hắn không ứng có, cũng không xứng có cảm xúc.

Cảm xúc gợn sóng, bị hấn hung hăng áp xuống.

Yến Hàn Lai mặc không lên tiếng giờ lên bình sứ, ánh mắt dừng ở lòng bàn tay thượng một cái vết thương cũ sẹo, tự giấu cười khế.

Có thể cùng Lăng Tiêu Sơn đoàn người tương ngộ, là hấn cuộc đời này khó cầu hảo vận. Đó là một đám cùng hấn hoàn toàn bất đồng tiên gia đệ tử, chưa bao giờ trải qua quá khốn khổ tai họa, lòng mang thương sinh đại nghĩa, tự tại tiêu dao.

Yến Hàn Lai có khi sẽ tò mò mà tưởng, hấn lai lịch không rõ, tính tình lại cổ quái quái gở, vô luận thấy thế nào, đều sẽ không mang cho bọn họ một chút ít chỗ tốt.

Một khi đã như vậy, giống hấn người như vậy, vì sao có thể được tới bọn họ để ý cùng chiếu cố.

Bất quá..... Đáp án đã không quan trọng.

Trong lòng càng thêm ức tắc, Yến Hàn Lai đầu ngón tay vừa động.

Linh lực sắc bén, không chút do dự cắt qua thủ đoạn, đau đớn mạn khai, hòa tan vài phần trong lòng bực bội.

La sát biến sâu qua đi, bọn họ không biết sẽ dùng như thế nào ánh mắt xem hấn.

Chán ghét cũng hảo thất vọng cũng thế, đến lúc đó, đều cùng hấn không quan hệ.

Rốt cuộc hấn đại khái suất sống không lâu.

Người thiếu niên tay trái thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng một nhin, mở ra

bình sứ.

Yến Hàn Lai ăn vào hai viên đan dược, điều trị hảo quanh thân linh lực, không biết xuất phát từ như thế nào tâm tư, im lặng giờ tay, sờ sờ chính mình cổ.

Hắn vuốt ve động tác thật cẩn thận, sau một lúc lâu, lại ở trên cánh tay vẽ ra một đạo sâu xa vết máu.

*

Chính ngộ khách điểm rất là náo nhiệt.

Tạ Tinh Diệu đứng ở cạnh cửa, gương mặt là có thể nhìn thấy ngựa xe như nước trường nhai. Nàng tối hôm qua lăn qua lộn lại hồi lâu không ngủ, sáng nay tỉnh lại, đỉnh hai cái nhọt nhọt quầng thâm mắt.

Ngày hôm qua ban đêm sự tình, không biết Yến Hàn Lai nhớ rõ nhiều ít.

Cái này ý tưởng dường như miêu tả, cào đến nàng ngực run lên, bất quá nghĩ tới nghĩ lui.....

Lấy Yến Hàn Lai cái loại này vệt chết cái mỗ vẫn còn cứng tính tình, liền tính nhớ rõ, cũng sẽ không chủ động nhắc tới.

—— kia nàng muốn chủ động nhắc tới sao?

“Đúng rồi.”

Nguyệt Phạn ngáp một cái, liếc hướng bên cạnh người Lâu Yếm: “Ma Vực như vậy đại, người thân là Ma Tôn, hẳn là có không ít yêu cầu xử lý sự vụ đi? Vì cái gì bỗng nhiên đi vào Nam Hải, còn ẩn tàng rồi thân phận?”

Hắn tuy rằng không sửa tên đổi họ, lại đem tu vi gài gao đề ở Kim Đan kỳ

Kể từ đó, người khác liền tính cùng hấn kết bạn, cũng chỉ sẽ cho rằng đây là cái cùng Ma Tôn trùng tên trùng họ bình thường Ma tộc.

Rốt cuộc Ma Tôn địa vị dĩ dũ dôi chi cao, như thế nào hu tôn hàng quý đi vào Nam Hải phổ phường, giả vờ thành một cái Kim Đan tu vi dân chúng.

“Bởi vì một kiện việc lạ.”

Lâu Yểm nói: “Ma Tôn bên người có tả hữu hai cái hộ pháp, tu vi đều ở Nguyên Anh, xu gần với nửa bước hóa thân. Mấy ngày phía trước, tả hộ pháp tới Nam Hải xử lý yêu loạn, không biết như thế nào, đột nhiên mất tích.”

Tạ Tinh Diêu: “Lặng yên không một tiếng động?”

“Không sai.”

Lâu Yểm gật đầu: “Chúng ta tìm không thấy hấn hành tung, đưa tin phù dùng quá, sưu hồn thuật thử qua, tất cả đều không hề đáp lại.”

Này liền kỳ quái.

Nửa bước hóa thân tu vi, có thể nhất thức khai sơn.

Vị này tả hộ pháp liền tính ra ngoài ý muốn, gặp gỡ cái gì yêu ma tà ám, lấy thực lực của hấn, ở triền đấu khi chắc chắn gặp phải từng trận linh lực chấn động, không đến mức biến mất đến vô thanh vô tức.

“Loại tình huống này.....”

Ôn Bạc Tuyết như suy tư gì: “Có thể hay không cùng U đô cửu trọng lưu li tháp giống nhau, hấn cũng rơi vào một cái tiểu thế giới?”

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động: “Xem nguyên văn miêu tả, tiên cốt liền giấu ở biển sâu tiểu thế giới —— cho nên ở la sát trong biển, xác thật tồn tại một chỗ độc lập không gian.”

“Chúng ta cũng là như vậy tưởng.”

Lâu Yểm nhíu mày: “Tiểu thế giới cùng cấp với một mảnh hoàn toàn mới thiên địa, có thể áp chế tu vi, cách trở cùng ngoại giới liên hệ, cứ như vậy, là có thể giải thích hần biến mất việc lạ.”

Hắn nói nhún vai: “Theo ta thấy tới, biện pháp tốt nhất là điều động một chi ám vệ, đem Nam Hải khả nghi địa phương toàn bộ kiểm tra một lần. Nhưng phía trước vị kia ‘Lâu Yểm’ cảm thấy trong đó có cái đại âm mưu, không nghĩ rút dây động rừng.”

Ôn Bạc Tuyết minh bạch: “Cho nên người liền giấu giếm thân phận, một người tới rồi nơi này.”

Nguyệt Phạn nghiêng nghiêng dựa vào cạnh cửa, tò mò ghé mắt: “Hiện tại tìm được manh mối sao?”

“Nam Hải có không ít Ma tộc tuyển người.”

Lâu Yểm gật đầu, ngữ khí nhiều ra vài phần chắc chắn: “Căn cứ được đến tình báo, hần ở biển mất trước, ngự kiếm đi trên biển.”

Nguyên văn giấy trắng mực đen viết quá, ở la sát hải chỗ sâu trong, có cái không muốn người biết tiểu thế giới.

Như vậy là có thể đối thượng.

Bất quá..... Ở □ Thiên đồ □, vai chính đoàn nhập hải sưu tầm tiên cốt khi, Ma

Tôn Lâu Yểm cũng đi qua cái kia tiểu thế giới.

Nếu tả hộ pháp ở đằng kia, hẳn là có thể bị Lâu Yểm phát hiện mới đúng, nguyên văn lại chưa từng đề qua này một vụ ——

Kia phiên tiểu thế giới có thể so với một chỗ hoang tàn vắng vẻ nguyên thủy rừng rậm, từ đầu đến cuối, vai chính đoàn cũng chưa nhìn thấy những người khác thân ảnh.

Là bọn họ đã đoán sai sao?

Tạ Tinh Diệu nhấp môi, hàng mi dài che tiếp theo phiên ám sắc.

Còn có Yến Hàn Lai.

Nếu thật giống phía trước vị kia Ma Tôn suy nghĩ, la sát trong biển tiềm tàng một cái thật lớn âm mưu, Yến Hàn Lai tao ngộ..... Có thể hay không cùng nó có quan hệ?

Nàng vô luận như thế nào đều không thể quên, tiểu thiếu niên bị khóa ở âm u địa lao, máu tươi đầm đìa cảnh tượng.

Trong đầu một đoàn hồ nhảo, bên người Ôn Bạc Tuyết bỗng dựng ra tiếng: “Yến công tử, nơi này!”

Tạ Tinh Diệu thuận thế ngẩng đầu.

Yến Hàn Lai vẫn là xuyên kiện thâm lục gần hắc xiêm y, từ đầu tới đuôi không gì tân trang, dây cột tóc đen nhánh, là bên đường tùy ý có thể thấy được tiện nghi kiểu dáng.

Cổ tình hắn sinh đến vai rộng eo thon, tướng mạo tuấn mỹ, chẳng sợ thân xuyên thường thường vô kỳ quần áo, cũng có thể bị ở trong đám người liếc

mất một cái biện ra.

Tầm mắt ngấn ngủi tương giao, Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, dịch khai ánh mắt.

Thực hảo, quả nhiên là loại thái độ này.

Thỉnh kêu nàng nhà tiên tri.

“Chúng ta thương lượng một phen, quyết định đi Nam Hải trong thành nổi tiếng nhất Vọng Hải Lâu.”

Ôn Bạc Tuyết tiến ra đón, ý cười lãng nhiên: “Lâu Yếm đạo hữu cũng sẽ cùng chúng ta một đường đồng hành, Yến công tử không ngại đi?”

Yến Hàn Lai vén lên mắt.

Hôm nay Lâu Yếm người mặc một bộ màu đen trường bào, tốt nhất tơ lụa thêu có vân trúc nam biên, chỉ vàng tiêm

Doanh, bằng thêm vài phần lạnh lùng quý khí.

Lâu Yếm cố ý ẩn tàng rồi tu vi, thường nhân khó có thể phát hiện. Hắn thăm đến rõ ràng, đây là một con hóa Thần cấp khác ma.

Cũng may không thấy tà khí, đều không phải là hại nhân tính mệnh tà ám.

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn hầu âm nhẹ, ra tiếng khi dư quang phút chốc động, thoáng nhìn cách đó không xa váy đỏ.

Dùng dư quang sưu tầm kia đạo thân ảnh, cơ hồ thành một loại bản năng thói quen.

Ở cùng nàng bốn mắt nhìn nhau phía trước, Yến Hàn Lai rũ mắt.

“VẬY ĐI THÔI.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười: “Nam Hải bên này thừa thãi hải sản, vừa lúc có thể ném thử.”

Hắn cùng Nguyệt Phạn trước hết ra cửa, Lâu Yếm theo sát sau đó.

Tạ Tinh Diệu như là cố ý ngừng động tác, đợi Yến Hàn Lai cất bước, mới tùy hắn cùng nhau đi trước.

Nguyệt Phạn ngó hai người bọn họ liếc mắt một cái, lãnh Ôn Bạc Tuyết Lâu Yếm nhanh hơn tốc độ.

“..... Tạ cô nương.”

Tuy không biết này nhóm người trong hồ lô muốn làm cái gì, nhưng Yến Hàn Lai rõ ràng, không ứng làm Tạ Tinh Diệu sinh ra càng nhiều tâm tư.

Đêm qua rượu sau hành động đều là thất thố, hắn lý nên áp hảo tâm không thể gặp quang ý niệm, nếu vô cớ chậm trễ nàng, kia mới là đáng giận.

Tạ Tinh Diệu ngữ khí như thường: “Cái gì?”

Yến Hàn Lai mặt nếu lãnh sương, đối thượng nàng ánh mắt: “Đêm qua việc, là ta du củ, xin lỗi.”

Hắn cư nhiên chủ động nói ra.

Tạ Tinh Diệu ngẩn ra.

Yến Hàn Lai lòng tự trọng cực cường, rượu sau mơ màng hồ đồ nói ra cái loại này lời nói, với hắn mà nói không thể nghi ngờ mười phần cảm thấy thẹn.

Nàng vốn tưởng rằng này chỉ hồ ly sẽ chỉ tự không đề cập tới, không thành

tưởng, Yến Hàn Lai giành trước đâm thủng này tờ giấy.

Cứ như vậy, nàng ngược lại có chút câu nệ.

Không đợi nàng có điều đáp lại, Yến Hàn Lai lại nói: “Rượu sau thần chí không rõ, ta cũng không biết Tạ cô nương thân phận, sở dĩ.....”

Hắn một đốn, làm như sinh ra một chút then thùng: “Sở dĩ như vậy hành sự, toàn nhân ý thức mơ hồ, nhất thời thất thố, mong rằng Tạ cô nương chớ có nghĩ nhiều.”

Hắn nói được cũng đủ lời ít mà ý nhiều, bên cạnh Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt.

Yến Hàn Lai dời đi tầm mắt, nghe nàng khoảnh khắc mở miệng: “Nhưng người rõ ràng kêu lên ta ‘Tạ Tinh Diệu’, như thế nào không biết thân phận.”

Yến Hàn Lai trầm mặc liếc nàng, một hồi lâu, lạnh lùng cười khế.

“Bất quá là nguyên với bản năng.”

Hắn sắc mặt nhàn nhạt, trong miệng nói tự nhẹ tự ghét nói, môi mỏng lại là hơi câu: “Linh hồ bất chính là như thế sao? Một khi có hứng thú, chỉ đồ nhất thời vui thích liền hảo, tuyệt không quan tâm đối phương thân phận.

Đêm qua liền tính không phải người, ta cũng sẽ như vậy hành sự.”

Tạ Tinh Diệu sững sốt, bình tĩnh xem hắn.

Nàng ánh mắt trong suốt trong trẻo, sạch sẽ đến không chứa tạp chất, Yến Hàn Lai bị xem đến ngực phát sấp, chật vật rũ mắt.

Này đoạn lời nói không xong tột đỉnh, liền hắn cũng cảm thấy ghê tởm.

Lan tràn khai trầm mặc chọc người phiền lòng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, Yến Hàn Lai nghe thấy nàng thanh âm.

“Người đừng.....”

Tạ Tinh Diệu chần chờ một sát, siết chặt cổ tay áo: “Người đừng nói như vậy chính mình.”

Nàng chưa bao giờ sẽ đi thiết tưởng, Yến Hàn Lai cứ nhiên sẽ nói ra loại này lời nói.

Hắn luôn luôn trầm mặc ít lời, lại tàng không được trong xương cốt ngạo. Những lời này nói được càng tàn nhẫn, càng cho thấy là hắn cố ý mà làm chi.

Tạ Tinh Diệu không ngốc, chỉ dùng ngăn ngừa mấy cái ngay lập tức, liền minh bạch Yến Hàn Lai tưởng cùng nàng phải sạch quan hệ.

Ở ăn trộm thần cốt, tàn sát tiên môn phía trước, cùng nàng phải sạch quan hệ.

Bỏn đã chết.

Nàng đáp lại xa xa ngoài dự đoán, thanh y thiếu niên nghe vậy ngần ngợ, đang muốn mở miệng, bị nàng đột nhiên đánh gãy.

“Yến công tử uống say sau, từng hỏi qua ta một ít vấn đề.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ta cảm thấy..... Yến công tử tuy rằng nhìn qua lãnh lãnh đạm đạm, kỳ thật tâm địa thực hảo, ở Sóc Phong Thành thời điểm, ta đã thấy người cấp vị kia bán họa lão bà bà tặng cho linh thạch.”

Ngực thật mạnh nhảy nhảy.

Yến Hàn Lai tâm loạn như ma.

“Hơn nữa Yến công

Tử tu vi cũng rất lợi hại a, mặc kệ linh lực như thế nào, chỉ cần có thể người bảo hộ liền hảo.”

Nàng sờ sờ lỗ tai, tiếng nói thấp mà nhẹ: “Đến nỗi linh hồ, lúc trước ở Liên Hỉ trấn ta liền đã nói với ngươi, bởi vì người thương phân hoá giới tính, đều không phải là yếu đuối vô năng, phụ thuộc vào người khác biểu hiện, mà là tùy tâm mà làm, không chịu rất rất nhiều công cùm xiềng xích —— thực lãng mạn.”

Yến Hàn Lai hơi hơi hé miệng, chung quy không ra tiếng.

Hắn vốn đã làm tốt bị nàng ghét bỏ chuẩn bị, rất khó trình bày, lúc này đến tột cùng là cái gì cảm thụ.

—— như là trời đông giá rét lúc sau, gặp gỡ quất vào mặt mà đến độ nhất lũ xuân phong.

Nó vừa không bàng bạc, cũng không hồn hậu, khinh khinh nhu nhu an an tĩnh tĩnh, rơi vào trong lòng da bị nẻ xấu xí vết nứt, lấp đầy trống vắng góc. Muốn bắt, rồi lại trảo không được.

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng nói: “Cho nên, Yến công tử thực hảo, sẽ không làm người chán ghét.”

Nàng đá bay bên chân một viên hòn đá nhỏ, tiếng nói một đốn: “Ta liền không chán ghét.”

..... Kỳ quái người.

Hoa ngôn xảo ngữ, xảo lười như hoàng, tổng có thể dễ như trở bàn tay hồng hân vui vẻ.

Hân chuẩn bị như vậy nhiều mang thứ nói, chỉ cần Tạ Tinh Diệu một mở miệng, liền tất cả hóa thành nhẹ nhàng mềm mại bông.

“Sau đó chính là ——”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu xem hân: “Yến công tử nếu là có cái gì tâm sự, đại nhưng nói cho chúng ta biết. Ta không phải đã nói sao? Tuy rằng đại gia tu vi không cao, nhưng vô luận như thế nào, nhất định sẽ kiệt lực giúp người.”

Nàng nói chuyện khi đánh giá bên cạnh thiếu niên thần sắc, thấy hân trầm mặc không nói, giờ tay ở Yến Hàn Lai trước mắt lay động: “Nghe thấy được sao?”

Yến Hàn Lai:.....

Đề ở ngực trọng lượng trong nháy mắt này hoàn toàn tiêu tán, hân không thể nề hà, thấp giọng cười cười: “Hảo.”

*

Nam Hải đặc sắc mỹ thực, không hề nghi ngờ tất là hải sản.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy mỹ mãn nhấm nháp cháo hải sản cùng cua lớn, ngồi ở đại đường, có thể nghe thấy không ít thực khách chi gian nói chuyện.

“Nghe nói khoảng thời gian trước phía tây đại náo yêu tai, lại là Nam Hải tiên tông ra tay, tiêu diệt sát vài cái Nguyên Anh kỳ tà ma.”

Cách vách bàn thanh niên uống một ngụm trà nóng: “Xem bọn họ đệ tử uy phong dạng..... Ai, ta khi nào mới có thể bị nạp vào môn hạ?”

“Đại danh đỉnh đỉnh Nam Hải tiên tông, nơi nào là dễ dàng như vậy tiến.”

Bên cạnh hắn trung niên nam tử lắc đầu cười to: “Bọn họ chỉ thu thiên phú dị bẩm đệ tử, giống người ta loại này người thường, sợ là không trông cậy vào la.”

“Nam Hải tiên tông.”

Tạ Tinh Diệu đối nó rất là để ý, nhẹ giọng mở miệng: “Là cái rất lợi hại tông môn sao?”

“Đương nhiên.”

Nguyệt Phạn một tay khởi động cầm, lười nhác uống một ngụm cháo: “Ta nghe nói cái này tông môn yêu cầu rất cao, nếu muốn trở thành thân truyền đệ tử, thậm chí so Lăng Tiêu Sơn còn khó.”

Nàng dứt lời đuôi lông mày nhẹ chọn: “Bất quá đi, chỉ cần trở thành thân truyền đệ tử, là có thể tu tập Nam Hải tiên tông độc môn tâm pháp, nghe nói có tiến triển cực nhanh chi hiệu, phi thường lợi hại.”

“Nam Hải nhiều là thương hộ, đại tông môn chỉ có này một chỗ.”

Lâu Yểm tiếp nhận lời nói tra: “Bất quá ăn ngay nói thật, Nam Hải tiên tông đích xác làm không ít chuyện tốt, la sát hải vùng yêu tà tàn ra, hiện nay có thể gió êm sóng lặng, thuộc nó công lao lớn nhất.”

Nghe tới khá tốt.

Kia Yển Hàn Lai không tiếc tự hủy con đường phía trước, cũng muốn công thượng tiên môn lý do là cái gì?

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, xem một cái Yển Hàn Lai.

Hắn nhất am hiểu che giấu cảm xúc, nghe bọn họ một đám người ríu rít, thần sắc không có chút nào biến hóa.

“Ở la sát hải dưới, đã biết chính là một tòa Phù Phong Thành.”

Ôn Bạc Tuyết lấy ra một phần bản đồ, chỉ hướng trung ương: “Phù Phong Thành kiến với dưới nước, lại dùng trận pháp cùng nước biển ngăn cách, chính thể cùng trên mặt đất thành trì không có gì khác biệt, có thể đi đường, cũng có thể bình thường hô hấp.”

“Hảo thần kỳ.”

Tạ Tinh Diệu để sát vào một ít: “Ta nghe nói, Phù Phong Thành ở rất nhiều giao nhân.”

“Ân.”

Ôn Bạc Tuyết gạt đầu cười cười: “Giao nhân có hai loại hình thái, có thể tự do thiết

Đổi. Phù Phong Thành không có nước biển, cho nên sinh hoạt dùng hai chân hành tẩu giao nhân —— đến nỗi đuôi dài, ở tại càng sâu một ít đáy biển.”

Nguyệt Phạn mặt lộ vẻ chờ mong: “Ta chưa từng gặp qua giao nhân, hôm nay nói vậy có thể mở rộng tầm mắt.”

“Giao nhân lâu cư đáy biển, là tương đối tính bài ngoại chủng tộc, trời sinh không thích người cùng ma.”

Lâu Yếm nói: “Vì giảm bớt không cần thiết phiền toái, ta nơi này chuẩn bị mấy bình giao đan, chỉ cần ăn vào một viên, là có thể ngụy trang ra giao

nhân yêu khí.”

Đây là cái thứ tốt.

Tạ Tinh Diệu trước mắt sáng ngời.

Nàng nhớ rõ trong nguyên tác, vai chính đoàn không có làm cái gì chuẩn bị trực tiếp đi Phù Phong Thành, bị giao nhân nhóm coi như khách không mời mà đến, cố tình nhằm vào thật lâu.

Giao nhân hàng năm tính bài ngoại, đúng là xuất phát từ nguyên nhân này, rất ít sẽ có Nhân tộc tiến vào Phù Phong Thành.

Hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ cuối cùng một vòng.

Tạ Tinh Diệu uống xong dư lại cháo hải sản, âm thầm bấm đốt ngón tay hảo thời gian.

Lại giương mắt, tiếng người ồn ào đại đường trung, thành linh xuất hiện một cái mượt mà đầu trọc.

Bên cạnh Ôn Bạc Tuyết nhếch miệng cười: “Đàm Quang tiểu sư phó!”

*

Đàm Quang sở dĩ xuất hiện tại nơi đây, là vì tuyên truyền giảng giải Phật pháp.

Nói đúng ra, là nguyên văn vị kia tiểu sư phó nhất thời hứng khởi đi vào Nam Hải, hấn tuần hoàn cốt truyện, không thể không đuổi tới nơi này tới.

Đoàn người sớm tại đêm qua liền hướng Lâu Yếm giới thiệu quá hấn, biết được Ma Tôn lại là đồng hương, Đàm Quang bị hoảng sợ.

[thế giới vô biên, việc lạ gì cũng có, kỳ thật trời định □ Hợp Hoan Tông nuôi

cá sỏ tay □ hòa thượng cũng rất ít thấy.]

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: [thuận tiện nhắc tới, □ kỳ tích lạnh lùng □ thật sự thực hảo chơi, ngày khác chúng ta cùng nhau thử xem.]

[đáng giận.]

Đàm Quang bi thương nắm tay: [đồng dạng là giúp trong nhà muội muội chơi trò chơi, vì cái gì hắn có thể được đến một cái tủ quần áo, ta lại là trời đánh ngũ lôi oanh □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, tạo nghiệt a.]

Lâu Yểm không quên khóc ca nhân thiết, suy nghĩ một lát, vỗ vỗ hắn đầu vai.

Lâu Yểm: [thích cái gì, tùy tiện chọn.]

“Các người muốn đi Phù Phong Thành?”

Đàm Quang sửa sang lại hảo bi thương cảm xúc, niệm ra cùng trong nguyên văn không có sai biệt lời kịch: “Khả hảo, ta cũng tính toán nhập hải nhìn xem, thử xem có không làm giao nhân tiếp thu Phật pháp.”

Nguyệt Phạn: [hảo dũng. Ta cảm thấy lớn hơn nữa khả năng tính, là bị giao nhân trực tiếp ném vào trong biển.]

Ôn Bạc Tuyết mặc một chút: [ở nguyên văn, hắn đích xác bị ném văng ra.

Tuy rằng không kỹ càng tỉ mỉ miêu tả, nhưng hắn là rất thảm.]

Giao nhân, khủng bố như vậy.

Nói ngắn lại, Lâu Yểm vì mỗi người phân phát hảo giao đan, vì đề ngừa vạn nhất, lại bị thương có thể ở trong nước hô hấp Tị Thủy Châu, một bộ trang bị đầy đủ hết, liền có thể đi trước la sát biển sâu.

Tu chân giới kỳ quý khó lường, các loại chú thuật trận pháp ùn ùn không dứt. Vì tiện lợi thông hành, ở la sát bờ biển, thiết có một chỗ có thể trực tiếp đi trước Phù Phong Thành Truyền Tống Trận.

Chẳng qua bởi vì giao nhân không tốt, cơ hồ không người đi trước là được.

“Tiến vào cái này trận pháp, chúng ta sẽ bị tùy cơ truyền tống đến Phù Phong Thành các góc.”

Lâu Yểm nói: “Đến lúc đó đưa tin phù liên lạc.”

Tiếng nói vừa dứt, Truyền Tống Trận khai.

Rối rắm phức tạp hoa văn từng cái sáng lên, bạch quang đổ xuống, mới đầu chỉ là điều điều tinh tế trường văn, chợt càng thêm chói mắt, càng thêm mãnh liệt.

Đương tầm nhìn bị bạch quang chiếm cứ, Tạ Tinh Diệu nhú nhú mày.

Ngay sau đó, trước mắt chứng kiến hoàn toàn thay đổi cảnh tượng.

Diện tích rộng lớn vô ngần xanh thẳm biển rộng không thấy bóng dáng, thay thế, là một tòa lồng lộng cung điện.

..... Từ từ.

Giống như, còn có rất rất nhiều người.

Hoặc là nói, giao nhân.

Tạ Tinh Diệu nheo mắt, nghiêng đi tầm mắt.

Vòm trời trôi đi, đem cả tòa thành trì bao phủ, là bị chặt chẽ ngăn cách vẫn đục nước biển. Từ nàng thị giác nhìn lại, đáy biển sâu thẳm, không thấy được một tia ánh mặt trời.

Cung điện phía trên giắt một cái tròn tựa hình cầu, như thái dương giống nhau tràn ra doanh doanh lượng

Quang, vàng sáng trải rộng Phù Phong Thành, đúng như ban ngày.

Mà ở nàng trước người, lập một đoàn trợn mắt há hốc mồm giao nhân.

Sinh có hai chân giao nhân, nhìn qua cùng Nhân tộc bá tánh không có gì bất đồng.

..... Chờ một chút.

Lại giống như, giao nhân không ngừng đang xem nàng.

Khẩn trương cảm xúc tiêu giảm một ít, theo bọn họ tầm mắt, Tạ Tinh Diêu ngược mắt.

Thực hảo.

Nàng lần thứ hai hô hấp đình trệ.

Cung điện phía trước bày cái cực đại sân khấu, chu vi măn sâu kín ngọn lửa, tả hữu hai sườn, chất đồng tiểu sơn giống nhau linh quả.

Nếu nàng không đoán sai, này hẳn là một hồi hiến tế.

Người mặc váy trắng nữ nhân ngưỡng mặt mà đứng, bị ánh lửa chiếu ra tuyệt thể tư dung, mà ở nàng trước người, tế đàn trung ương ——

Rõ ràng là Tạ Tinh Diêu, cùng với đồng dạng sửng sốt Đàm Quang.

Một tả một hữu, lưỡng đạo ánh mắt vội vàng đan xen.

[này này này.]

Trong sân không khí hiển nhiên không thích hợp, bị truyền tống đến tận đây Đàm Quang lạnh run run lên: [này tình huống như thế nào? Không phải là

hiển tể đi?]

Hắn truyền âm chưa dứt, liền nghe váy trắng nữ tử một tiếng kinh hô: “Hiển tể, hiển tể thành công!”

Đàm Quang:.

Không xong.

Thiếu chút nữa đã quên..... Hắn này trương phá miệng nhất định lật xe a!

[cứu cứu cứu mạng, như thế nào bị vừa vặn truyền tống đến tể đàn thượng.]

Dưới đài giao nhân đông đảo, Đàm Quang không dám nhúc nhích: [này cái gì hiển tể? Không phải là đem người ném vào trong biển uy cá đi!]

“La sát hải sâu không lường được, nhiều năm qua cắn nuốt chúng ta không ít cùng tộc. Máy trăm lần..... Máy trăm lần hiển tể cầu phúc, tất cả đều thất bại.”

Váy trắng nữ tử vui mừng cười: “Hôm nay Hải Thần khai ân, tốt cuộc cho chúng ta đưa tới hai vị lễn vào biển sâu, chinh chiến không biết tà ám thiên tuyển chi tử.”

Đàm Quang:.

Cho nên thật đúng là ném vào trong biển uy cá, a không, uy tà ám a!

Giao nhân sinh với la sát hải, liền bọn họ đều phải xưng là “Không biết biển sâu”, có thể nghĩ sẽ là cái địa phương quỷ quái gì.

..... Cứu mạng, hắn chỉ là một cái nghĩ đến tuyên truyền giảng giải Phật pháp bình thường tiểu hòa thượng mà thôi!

Đứng ở hần bên người Tạ Tinh Diệu nhẹ xoa giữa mày: [này khai quá quang miệng..... Nếu không người trước đừng nói chuyện?]

Đàm Quang: [ô ô ân.]

“Nhị vị thần sử.”

Váy trắng nữ tử tiến lên một bước, đôi tay giao nhau với trước ngực, hơi cúi người: “Ta nữ Phù Phong Thành Đại Tư Tế, không biết thần sử như thế nào xưng hô?”

Đàm Quang cầu sinh dục cực cường: “Ta không phải cái gì thần sử, ta _____”

Hắn dừng một chút, nhớ tới ăn vào kia viên giao đan, chuyện vừa chuyển: “Chúng ta chỉ là Phù Phong Thành trung giao nhân, sáng nay đi Nhân tộc lãnh địa, mới vừa dùng truyền tống trận pháp trở về.”

Đáy biển nhiều như vậy giao nhân, nàng tổng không có khả năng nhận ra bọn họ là hàng giả đi.

“Thần sử thật biết nói giỡn.”

Nữ tử cười cười: “Phù Phong Thành trung giao nhân, ta đều không ngoại lệ tất cả đều nhận được.”

Đàm Quang:.

Cho nên hắn miệng quạ đen thẳng cấp thành quạ đen não, liền tưởng đều không thể suy nghĩ phải không???

Bị liên tiếp bạch bạch vả mặt, Đàm Quang thể xác và tinh thần đều mệt, truyền âm nhập mật: [nếu không trực tiếp thẳng thắn, hai ta là Nhân tộc?]

[phỏng chừng quá sức.]

Tạ Tinh Diêu một cái đầu hai cái đại: [trận này hiển tế quy mô không nhỏ, hẳn là rất quan trọng. Giao nhân vốn dĩ liền không thích Nhân tộc, đôi ta đột nhiên xuất hiện tập bọn họ bãi, lại còn có lợi dụng giao đan nguy trang ra yêu khí ——]

Một là bị tập bãi bạo nộ, nhị là bị lừa gạt sau xấu hổ buồn bực.

Hai tương chồng lên, bọn họ trực tiếp phải bị ném vào biển sâu uy tà ám.

..... Trong nguyên tác vai chính đoàn nhưng không thảm như vậy a!

Đàm Quang ở tế đàn thượng miễn cưỡng cười vui, Tạ Tinh Diêu âm thầm thúc giục linh lực, lấy ra trong túi đưa tin phù.

Sau đó mí mắt phải nhắm dựng.

Đại không xong sự kiện.

Bọn họ vị trí địa phương như là giao nhân cung điện, mà ở loại này quan trọng tràng

Sở, thường thường thiết có che chắn đưa tin phù trận pháp.

Đưa tin phù bị cấm dùng, nàng liên hệ không thượng những người khác.

“Truyền thuyết thần sử một nam một nữ, đều là khí chất trác tuyệt, pháp lực cao cường, hôm nay vừa thấy, quả thực không giả.”

Váy trắng Đại Tư Tế ôn hòa dương môi: “La sát biển sâu thập tử vô sinh, nhị vị có thể không màng sinh tử buông xuống tại đây, quả thật Phù Phong Thành vinh hạnh.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Đàm Quang:.....

Cái gì thập tử vô sinh, không màng sinh tử, này tuyệt đối là đi chịu chết đi!

Đàm Quang ném thử đáp lời: “Cái kia.....”

“Không biết nhị vị có không yêu cầu cái gì pháp khí?”

Đại Tư Tế lo chính mình mở miệng: “Phù Phong Thành tuy rằng không giống Nam Hải thành như vậy phồn thịnh, nhưng cũng có không ít trân quý cao giai pháp khí.”

Tạ Tinh Diệu thử tính tiến lên: “Chúng ta thật không phải Hải Thần sứ giả.”

“Nhị vị thân là giao nhân, lại chưa từng ở Phù Phong Thành lộ diện.”

Đại Tư Tế hoãn thanh cười: “Nếu nói là đám kia sống ở trong biển cùng tộc, xem nhị vị làn da, cũng không giống hàng năm ngâm nước biển —— nếu không phải thần sứ, các người từ đâu mà đến đâu?”

Vô pháp giải thích.

Hoàn toàn vô pháp câu thông.

Trước mắt tình huống, xông vào tất nhiên không thể thực hiện được.

Đại Tư Tế tu vi ứng ở Nguyên Anh, hướng chi dưới đài còn có không ít giao nhân bá tánh, một khi tranh đấu lên, bọn họ hai người chỉ có bị đánh phân.

[Đàm Quang tiểu sư phó, người thông qua □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ trò chơi giao diện, có thể thấy nàng hảo cảm độ sao?]

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: [nàng nhìn qua có chút tự quyết định.

Nếu có thể thử đề cao vị này Đại Tư Tế hảo cảm độ, nói không chừng có thể làm nàng kiên nhẫn nghe chúng ta giải thích.]

Không ngừng là làm nàng sinh ra kiên nhẫn, chỉ cần có □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, Đại Tư Tế hảo cảm độ cộ cộ hướng lên trên trướng, đến lúc đó hai người bọn họ trang trang đáng thương, nói không chừng là có thể đem nàng đả động, do đó phóng hai người rời đi.

Đàm Quang hậu tri hậu giác, dùng sức gật đầu.

Không biết như thế nào, hấn đồng tử hung hăng chấn động một chút.

Tạ Tinh Diệu tâm giác không ổn: [làm sao vậy?]

[cái này.....]

Đàm Quang nỗ lực chiêm chước dùng từ, cuối cùng lựa chọn từ bỏ: [chính người xem đi.]

Hấn truyền đến thần thức, cùng chung trò chơi giao diện.

Nhân vật khung thượng ấn Đại Tư Tế mặt, xuống chút nữa, còn lại là nhân vật đối ứng hảo cảm độ.

Thấy rõ trị số, Tạ Tinh Diệu ngẩn ra.

Này tình huống như thế nào.

Tạ Tinh Diệu: [tám, 85?!]

[hảo cảm độ hạn mức cao nhất là một trăm.]

Đàm Quang khóc không ra nước mắt: [85, là quyết chí không thay đổi trình độ.]

Khó trách Đại Tư Tế vẫn luôn tự quyết định, không thể nào phản ứng bọn họ.

—— này cư nhiên, là cái vô cùng cuồng nhiệt fan trung thành.

Lại xem tể đàn hạ giao nhân bá tánh, mỗi người hảo cảm độ đều ở 50 trở lên.

[ta ngộ.]

Tạ Tinh Diêu tâm tình phức tạp: [theo Đại Tư Tế theo như lời, bọn họ hiến tể thất bại mấy trăm lần, hôm nay rốt cuộc thành công một hồi.....]

Là rất hân là mừng rỡ như điên, đem hai người bọn họ coi như bảo bối.

[chúng ta đây làm sao bây giờ? Đưa tin phù không dùng được, còn phải bị này đàn giao nhân đưa đi biển sâu.]

Đàm Quang hít hà một hơi: [Đại Tư Tế hảo cảm độ cao đến thái quá, giống nhau đến cái này giai đoạn, nàng xem chúng ta tự mang thánh quang lục kính, trăm phần trăm chắc chắn chúng ta chính là Hải Thần sứ giả —— từ từ.]

Vân vân.

Đàm Quang vỗ nhẹ trán: [hảo cảm độ quá cao, làm nàng bỏ thêm tầng lục kính..... Nếu muốn hảo hảo câu thông, đem hảo cảm hạ thấp không phải được rồi sao!]

Hạ thấp hảo cảm, công lược lật xe, cái này hân nhất am hiểu!

Đây là cái không tồi biện pháp, Tạ Tinh Diêu tỏ vẻ tán đồng: [hơn nữa chỉ cần biểu hiện không xong, cùng bọn họ cảm nhận trung thần minh sứ giả kém khá xa, giao nhân liền sẽ không cảm thấy chúng ta là thần sứ.]

[yên tâm, cái này ta thực.]

Đàm Quang âm thầm so ra một cái đại

Ngón cái: [lúc này đây, khẳng định lật xe.]

“Nhị vị thần sử.”

Đại Tư Tế lễ phép cười: “Vì sao vẫn luôn không nói chuyện?”

Tới.

Bày ra kỹ thuật diễn thời điểm tới rồi.

Đàm Quang khóe miệng một câu, lạnh lùng cùng nàng đối diện: “Cùng người có cái gì hảo thuyết?”

Bạch y nữ tử ý cười biến mất vài phần: “..... Cái gì?”

“Nói chúng ta không phải thần sử, như thế nào, thân là đường đường Đại Tư Tế, chẳng lẽ nghe không hiểu lời nói?”

Đàm Quang trên cao nhìn xuống: “Muốn ta lặp lại một lần sao?”

Đại Tư Tế: “Cái, cái gì?”

Thực hảo, thực thành công.

Làm một cái internet gia, trừ bỏ vai chính nhân thiết, các lộ vai ác giả thiết cùng lời kịch đồng dạng yêu cầu hạ bút thành văn.

Này nhất chiêu trương dương ương ngạnh, chính là thực diễn hình vai ác tác phong, lời này vừa nói ra, hảo cảm độ tất nhiên ào ào thẳng hàng.

Quả nhiên, Đại Tư Tế hảo cảm độ tiến độ điều run run lên.

Đàm Quang rèn sắt khi còn nóng: “Chỉ biết nói này một câu, này hai chữ?

Xem ra ta cùng với người vô pháp câu thông, không bằng đem người phía trên người kêu ra tới, làm ta cùng nàng tâm sự?”

Hoàn mỹ!

Trước biểu hiện ra đối nàng miệt thị, lại đem nàng người lãnh đạo trực tiếp
lôi ra tới lưu một lưu, mười phần một cái không coi ai ra gì ác ôn hình
tượng.

Chờ Đại Tư Tế hảo cảm độ giáng xuống đi, lại xem hắn không xong tột
đỉnh ngôn hành cử chỉ, không cần càng nhiều giải thích, tự nhiên sẽ tin
tưởng bọn họ đều không phải là cái gọi là “Thiên tuyển chi tử”.

Bạch y nữ tử lạnh lùng cười: “Thần sử, những lời này là có ý tứ gì?”
Thành.

Đàm Quang đắc ý nâng cằm lên: “Chính là ý tứ này.”

Ngay sau đó, hảo cảm độ tiến độ điều bỗng nhiên vừa động.

[thành công!]

Đàm Quang nhìn xuống bên môi ý cười: [kế tiếp chỉ cần ——]

Chờ một lát.

Hắn tươi cười cương ở khóe miệng.

Hảo cảm độ hạ thấp..... Tiến độ điều không nên hướng tả hoạt sao?

Phảng phất là vì đáp lại này phân hoang mang, trong trẻo hệ thống âm tùy
theo vang lên.

□ leng keng! Đại Tư Tế hảo cảm độ thêm năm. □

□ leng keng! Giao nhân danh vọng thêm tám. □

Đàm Quang:?

Tạ Tinh Diêu:???

Hảo cảm độ tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, bắt quá một lát, phía sau

vang lên giống như đã từng quen biết nữ âm: “Không hổ là thần sử, thế nhưng có thể nhìn thấu ta con rồi thuật.”

Là giao nhân Đại Tư Tế thanh âm.

Nhưng mà đứng ở bọn họ trước người “Đại Tư Tế” đôi môi nhắm chặt, vẫn chưa mở miệng.

Không thể nào.

Trong lòng ần ần có giải thích, Tạ Tinh Diệu theo tiếng quay đầu lại.

Ở bọn họ phía sau, quả nhiên đứng cái cùng “Đại Tư Tế” giống nhau như đúc váy trắng nữ nhân.

“Thỉnh tha thứ ta thử.”

Váy trắng nữ nhân chậm rãi tiến lên, tay phải vừa động, thu hồi con rối:

“Hiển tế chưa bao giờ thành công, chúng ta cũng không biết đến tột cùng sẽ triệu hoán tới cái gì, nếu có người giả mạo, kia đã có thể không xong.”

..... Ai sẽ giả mạo ngoạn ý nhi này, tự nguyện đi trong biển uy tà ám a!

Chân chính tư tế gật đầu cười khế: “Trong truyền thuyết thần sử, quả nhiên không giống người thường. Có thể nhìn ra con rối phía trên có khác một thân, một lời trúng đích, lợi hại.”

Dưới đài bá tánh vui vẻ ra mặt.

“Không hổ là các người!”

“Đây là làm sao thấy được? Phân biệt đến cũng quá nhanh! Ta ngó trái ngó phải, tổng cảm thấy chân nhân cùng con rối không có gì hai dạng.”

“Ta xem nhị vị như là Kim Đan trình độ, nguyên bản còn có chút lo lắng.

Hiện giờ nghĩ đến, là ta nhiều lo lắng —— có thể nhận ra con rối, thần sử tất nhiên ẩn tàng rồi chân thật tu vi.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu: [chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết, nhân sinh như diễn.]

Đàm Quang:.....

Đàm Quang: [đừng có gấp. Tin tưởng ta, xe không tới trạm, ta còn có thể phiên.]

“Người tới thì thế nào.”

Đàm Quang cắn răng: “Cái gì Đại Tư Tế, tiểu gia ta không hiếm lạ. Tính tính, tuy rằng chúng ta không phải thần sử, nhưng nếu các người đau khổ muốn nhờ, chúng ta liền tới làm trò chơi chơi —— nếu là Hải Thần sứ giả, tổng nên ăn ngon uống tốt.”

Trời xanh, làm hẩn phiên cái xe đi!

Đại Tư Tế gạt đầu: “Đúng là.”

“Mỗi người mười chỉ bào ngư, mười chỉ tôm hùm, hai mươi chỉ cua lớn, nhân tiện xứng với mấy bình tiểu rượu, không thành vấn đề đi.”

Đàm Quang nhanh chóng tổ chức lời kịch: “Còn có cái gì dạ minh châu phi thúy mã não, ăn ngon hảo ngoạn, toàn bộ mang lên tới.”

Thực hảo.

Không ngừng Đại Tư Tế, liền dưới đài giao nhân biểu tình đều thay đổi.

“Tôm hùm cái đầu đến đại, ta ngấm lại, đại khái như vậy.”

Đàm Quang tận khả năng khoa trương mà so ra một cái thủ thế: “Trừ bỏ

ăn, không bằng..... Lại thỉnh vài vị giao nhân cô nương tới đạn đánh đàn, trợ trợ hứng?”

Đại Tư Tế ánh mắt sắc bén lên.

Cái này dù sao cũng phải cuồng rớt hảo cảm độ đi.

Đàm Quang liếc liếc mắt một cái trò chơi giao diện.

Ham ăn biếng làm, lòng tham đến cực điểm, cuối cùng một câu “Trợ hứng cô nương”, đem ác nhân chỉ số đẩy hướng đỉnh.

Vai ác khuôn mẫu thuộc về là, hẳn không pháo hôi ai pháo hôi.

“Bào ngư, tôm hùm, cua lớn?”

Tế đàn dưới, một cái trung niên giao nhân đôi tay che miệng: “Thần sử.....

Thế nhưng như thế sẵn sóc chúng ta?”

Đàm Quang:.....?

“Sách cổ nói, thần sử thực long thịt, uống Bách Hoa Tửu, nhị vị thật là..... Ai!”

Một khác danh thanh niên nắm chặt song quyền: “Nhị vị hạ quyết tâm, muốn mạo sinh mệnh nguy hiểm cho chúng ta trừ bỏ tà ám, mở miệng thảo muốn, lại là cá tôm cái loại này không đáng giá nhắc tới hàng rẻ tiền, đây là hiệp chi đại giả sao?”

“Quá cảm động. Qua đi lật xem sách cổ, ta còn tưởng rằng thần sử đều là tham lam hạng người, là ta quá mức hẹp hòi.”

Một cái giao nhân cô nương chấp tay trước ngực: “Hải Thần phù hộ, hy vọng nhị vị có thể bình an trở về.”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Minh bạch.

Ở trên bờ, tôm hùm cua lớn thật là cao cấp nguyên liệu nấu ăn, nhưng ở trong biển, cùng loại với trên đất bằng tùy ý có thể thấy được cỡ đại.

Còn nữa, bọn họ xem nhẹ thần sử ngợp trong vàng son trình độ.

Hai tương phụ trợ, bọn họ yêu cầu là như vậy giản dị tự nhiên, thả buồn tẻ.

□ leng keng! Đại Tư Tế hảo cảm độ thêm năm. □

□ leng keng! Giao nhân danh vọng thêm mười lăm. □

Đừng bỏ thêm.

Lại thêm, liền đến một trăm hảo cảm độ “Sinh tử tương tùy”.

“Nhìn không ra tới, thần sử lại vẫn yêu thích nhạc khúc.”

Đại Tư Tế ý cười càng sâu: “Thật không dám giấu giếm, ta cũng là đàn cổ người yêu thích. Hiện giờ nhân tâm không cổ, rất ít có thể gặp gỡ chân chính tri âm —— biển sâu một hàng, liền vất vả nhị vị.”

□ leng keng! Đại Tư Tế hảo cảm độ thêm nhị. □

Tuyệt.

Hắn chỉ là tưởng phiên cái xe, không nghĩ biến thành lòng mang đại nghĩa, thực lực siêu quần, khiêm tốn cẩn thận, săn sóc dân chúng người tốt.

“Không vất vả.”

Trơ mắt nhìn hảo cảm độ không ngừng tăng cao, Đàm Quang kiệt lực xả ra một mặt mỉm cười: “Mệnh khổ.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhấn lại khu 100 bao lì xì! Không nghĩ tới sẽ viết

nhiều như vậy, gan lâu lắm xin lỗi orz

Đây là cảm tạ dinh dưỡng dịch thêm càng, tân một năm, nếu có không cần dinh dưỡng dịch, có thể dùng để tưới này cây cây non ☐

Sẽ không ngược, mọi người đều là có thể độc lập tự hỏi người bình thường (?) ta chờ mong cốt truyện mau tới rồi, chờ ta cố lên gan!

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra nước sâu ngư lôi tiểu thiên sứ: Ta có tiền muốn nhìn trả phí nội dung 1 cái;

Cảm tạ đầu ra nước cạn bom tiểu thiên sứ: Ky heo hạ Côn Luân 1 cái;

Cảm tạ đầu ra hỏa tiễn tiểu thiên sứ: Dạ thoại hàn sơn 1 cái;

Cảm tạ đầu ra tay lựu đạn tiểu thiên sứ: Thiên trạch, liễu từ vân, kha quân dụ 1 cái;

Cảm tạ đầu ra địa lôi tiểu thiên sứ: ee tử 4 cái; Florencia 3 cái; thí tuyết 2 cái;? Miêu tử?, cầu lông cầu 2018, Trần Hi ☐ hương rác rưởi chân

hamburger, ở thị trấn ăn quả phỉ Sadako, mẽ thỏ thỏ, yasudailsion, mì mì tự đặc, giả bảo ngọc, là người nha, hàng tai tế tịch, cổ khanh bạch, 57607415, trúc tiếng động lớn, dễ tích, 50315436, lời nói của một bên, 53923245, thiên xuyên có tê, Thảm ngô, phiếm Hạc Châu, tịnh 1 cái;

Cảm tạ tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ: Hòa mằm a 88 bình; người qua đường Giáp 80 bình; đại hùng tinh 70 bình; dư vân 58 bình; hình tác, ánh trăng cùng sáu 1 xu, biển xanh hỏi thuyền 50 bình; y bồn tư la 48 bình; biết

dự, Thảm ngô 40 bình; ma pháp thiếu nữ vương tử tử, cung hiệp tiểu hóa
bất lương, hịch như lưu thủy 30 bình; gà nước xào phần, giáo người làm
người, giúp người viếng mồ mả, quả bưởi, cloud., một giới thư sinh, tình từ,
vân tình, búi tóc đen., lạp lạp lạp, là tiểu khả ái, nguyên lai thương tâm
không sai giờ, chu một con rồng

ba

.

n

ga

,

i

nho

>

, tổ xuyên, sương nguyệt mười hai 20 bình; ku ku ku ku cô 19 bình; là nhiều
đóa a, hồng quyết, kua quân 15 bình; better-joker, mệnh mang phi miêu
miêu, Eve lợi đặc, giản lược, lãng y không linh, thu thu thu, quả xoài chiến
kích, tiểu tiên nữ, lá cây, 500 chỉ ngỗng đều cười, loan, a gian g, mặc cổ
mộc mộc, sớm di, lâm pi pi, nghe tinh, đèn rồng đèn, tiểu hồ kẹo mềm, thấy
Chu Công, viên nhân bánh trôi, mười đậu khấu, 48780287, quỳ quỳ, dễ
tích, sasara, cảm li, ta lập fg đều trúng, ta ái ngốc đào!, tiêu bảo ta là người
cầu a!, Ánh trăng nhà khoa học, thư thư thư thư, cung, đi không người đảo,
tám tháng,????, mộc tử, tề yên, một con mộc, ngôn hồi, đường cát., Hoa

khê, đại đại mau càng, mặt, lải nhải, nhất nhất xuyên, bui, thiêu heo, rượu
nhường viên, yan, a trạch mảo □ cùng lý tâm, tiêu cùng, a cùng 001, kiều, hi
diệu, 211 tuyển thủ 10 bình; thiên trạch 9 bình; vân lan, mặc mặc chi chi,
swhite8 bình; nhiên nhiên, xuyên từ sơn trần 7 bình; trời ẩm áp chậm chạp,
Lạc tinh nhai 6 bình; A Lăng hôm nay Âu sao, furuya, đèn xanh muốn quá
đường cái sao, mộng ưu, văn dương nha, A Li, tập thanh tiểu hoa hồng
_tiao, nông phu tam quyền có điểm đau, muốn ăn dưa hấu, lộ, Alexander,
là tiểu bảo bối của người nha, 50265228, bạch tàng vọng, khanh rượu, cố
yêu, mẫn ly hồng bươm, quả mơ, vực sâu tiềm linh, kiều thu 5 bình; hảo saa
tiểu kiều thê,? Điệp? Luyến?, a lãnh, muối tử tương, 49292732, thái thái
toàn all được không, 518415124 bình; đang lẫn trốn thánh mẫu, 2022 vận
may tới, rocheliit., chi uyên., bốn trảo bạch, tiêm vũ, tiểu hạnh, Mộ Dung
sanh, sương tuổi 3 bình; tạ thư ương, khương chìm xuống, hhhhyy, mộc
cổ, Batman quá kích người yêu thích, hề hề, y thực vô ưu, lão ngỗng, tuệ
hòa, miêu miêu miêu không ăn cá, Husky đều không có ta nhĩ 2 bình; xem
không hiểu a, piapia, tô tô cốc, ssssss, ăn người một viên bắp rang, dư hi,
49822042, phi vũ, năm Rowling, special sâm miều, xian, dung kiều,
35293691, 56523700, có được toàn thế giới người, tiểu quý thâm hẻm,
hàm, cuốn vương, Cục Dân Chính, chỉ biết ha ha ha ha ha, tam lại, mục
mộc mộc mâu, no.2013, mười sáu dạ, kfpyl, Tiểu Bạch muốn ngủ,
57607415, còn phao cá, sessr, đào, đại đại xông lên, xa thư về mộng, ý,
anh anh anh, tư hàm, khương ngạn., nhạc bảo, dư, 957, ngyhgyq1 bình;

Phi thường cảm tạ đại gia đối ta duy trì, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

Chapter 80

Thực thái quá, thực không tưởng được.

Cơm yến bị hảo, Tạ Tinh Diêu mặt vô biểu tình ngồi ở trước bàn, xem một cái gần trong gang tấc của lớn.

Có lẽ là cảm thấy Đàm Quang đưa ra yêu cầu quá mức khó coi, giao nhân nhóm thập phần tri kỷ mà tăng lớn phân lượng, sửa vì mỗi người hai mươi chỉ của lớn, 30 chỉ đại tôm hùm, cộng thêm đầy bàn nạng chưa bao giờ gặp qua biển sâu món ăn trân quý.

Không thể không nói, đây là nạng gặp qua nhất xa hoa nhà ăn.

Có thể sáng mù mắt vàng bạc châu báu được khảm trước bàn, không cần tiền đường như phô thành một mảnh. Mọi nơi bạch tường hoàn hộ, ngọc thạch tương sán, xứng lấy điều không lả lướt mộc, giá trị liên thành thiên la sa diêu chước cạnh cửa.

Lại xem bàn ăn, nghiêm nhiên là dùng vô số dạ minh châu chế tạo mà thành.

Ngẫm lại Đàm Quang buông lời hung ác khi nói câu kia “Đem dạ minh châu mang lên tới”, liền Tạ Tinh Diêu cũng lỗi thời sinh ra ảo giác, cảm thấy hấn yêu cầu hảo thấp.

Vạn ác tư bản chủ nghĩa, đối hai viên giản dị tự nhiên tâm tạo thành trầm trọng đả kích.

“Tại sao lại như vậy.”

Đàm Quang hai mắt vô thần, nếm thử lý giải tiền căn hậu quả: “Này cùng ta

dự đoán hoàn toàn không giống nhau.”

Tạ Tinh Diệu vỗ vỗ hấn đầu vai, lấy kỳ an ủi.

Muốn lật xe lại phiên không được, từ nào đó ý nghĩa đi lên nói, đây cũng là một hồi oanh oanh liệt liệt đại lật xe.

Đàm Quang tiểu sư phó, không hổ là người.

“Nhị vị vì sao bất động chiếc đũa?”

Bên kia, giao nhân Đại Tư Tế ngồi trên bàn đầu, ôn hòa dương môi: “Hay là cảm thấy không hợp ăn uống? Ta có thể cho đầu bếp một lần nữa làm chút.”

“Không có không có.”

Đàm Quang lập tức xua tay: “Đa tạ khoản đãi, chúng ta chỉ là không đói bụng.”

“Ta đây liền an tâm rồi.”

Đại Tư Tế nói: “Thần sử buông xuống Phù Phong Thành, là chúng ta trăm năm khó gặp đại kỳ ngộ —— chỉ cần nhị vị nguyện ý xuất lực, biển sâu trung tà ám chắc chắn thúc thủ chịu trời.”

Từ gặp mặt khởi, nàng liền vẫn luôn đang nói cái gọi là “Biển sâu tà ám”.

Tạ Tinh Diệu tinh tế hồi ức một chút nguyên văn đoạn ngắn, vai chính đoàn một hàng đi vào Nam Hải khi, vẫn chưa nghe nói có cái gì khó giải quyết yêu ma.

“Xin hỏi Đại Tư Tế.”

Nàng thu liễm hảo thần sắc, lễ phép mở miệng: “Ngài theo như lời ‘ tà ám ’,

đến tột cùng là vật gì?”

“Là mấy năm trước đột nhiên xuất hiện quái giống, có đồn đãi nói, là hải ma đã phát giận.”

Đại Tư Tế nói: “Giao nhân tuy rằng nhiều thế hệ sinh hoạt ở la sát hải, nhưng xét đến cùng, bất quá là Nam Hải trung một cái bình thường bộ lạc. La sát hải sâu không lường được, mặc dù là chúng ta, cũng không dám thâm nhập đáy biển.”

Đây là lời nói thật.

Biển sâu dưới, vĩnh viễn giấu kín đêm không hết không biết sợ hãi.

Không nói hung tàn thị huyết các loại hung thú, gần là tối tăm không ánh sáng, áp lực hít thở không thông hoàn cảnh, là có thể làm nhân tâm sinh lui bước chi ý.

Tạ Tinh Diệu nghĩ như vậy, thoáng nâng mắt, nhìn về phía cách đó không xa Đại Tư Tế.

Phù Phong Thành giao nhân lấy hai chân hành tẩu, che giấu đuôi cá lúc sau, cùng nhân tộc bình thường kém không lớn.

Nếu một hai phải nói có cái gì bất đồng, kia đó là màu da.

Đáy biển hàng năm không thấy thiên nhật, đã không có ánh mặt trời chiếu, mỗi cái giao nhân đều là da bạch như tuyết, chợt vừa thấy đi, dường như băng sứ.

Chờ bọn họ hóa ra nguyên hình, lân lân đuôi cá làm nổi bật ra toàn thân óánh bạch, quanh thân thủy quang nhộn nhạo, nhất định phi thường đẹp.

“Mấy năm trước nào đó ban đêm, biển sâu trung đột nhiên vang lên một đạo dài lâu ô minh.”

Đại Tư Tế tiếp tục nói: “La sát hải dị thú đông đảo, chúng ta lúc ấy vẫn chưa để ý, nhưng không lâu lúc sau, một cái ra ngoài nhập hải giao nhân liền mất tích.”

Lại là mất tích.

Nhớ tới Lâu Yểm theo như lời tả hộ pháp, Tạ Tinh Diêu cùng Đàm Quang trao đổi một đạo tầm mắt.

Đàm Quang sờ sờ trọc trán: “Có thể hay không là gặp được trong biển hung thú?”

“Thật không dám giấu giếm, chúng ta trong lòng biết la sát hải hung hiểm vạn phần, một khi rời đi Phù Phong Thành, rất có thể gặp nguy cơ.”

Đại Tư Tế rũ mắt: “Cho nên giao nhân trên người, đều sẽ mang theo một cái túi thơm, trong túi trang có truy tung bùa chú, nếu phát sinh ngoài ý muốn, có thể làm người nhà tiến đến nhặt xác.”

Tạ Tinh Diêu đoán ra kế tiếp cốt truyện: “Tên kia giao nhân mất tích về sau, các người không tìm được hấn.”

“Không tồi.”

Bàn đuôi váy trắng nữ nhân nhăn lại mày: “Ở kia lúc sau, vài cái giao nhân cũng là như thế, sống không thấy người chết không thấy thi. Sư phụ ta thử khai đàn tố pháp, ở la sát hải chỗ sâu trong, cảm nhận được một cỗ hung lệ đến cực điểm tà khí.”

Đàm Quang: “Tà khí?”

“Là cực ác tà ám hơi thở.”

Nhớ tới không lắm sung sướng ký ức, Đại Tư Tế mắt lộ ra ưu sắc: “Che trời lấp đất, hung hãn vô cùng, nói ra thật xấu hổ, ta lúc ấy tâm sinh lui bước chi ý, bị hoảng sợ.”

“Nhân tà khí cảm thấy sợ hãi, là mỗi người đều có bản năng, Đại Tư Tế không cần tự trách.”

Tạ Tinh Diệu hoãn thanh nói: “Cho nên..... Ở kia lúc sau, các người liền bắt đầu Hải Thần hiến tế?”

Nhân nàng an ủi, nữ nhân thần sắc hơi thư.

“Trong lúc cũng từng nhập quá biên sâu, ý đồ tìm tòi đến tột cùng.”

Đại Tư Tế âm điệu tiêm nhẹ: “Sư phụ ta..... Đó là bởi vậy mắt tích không thấy. Nàng tu vi đã gần đến hóa thần, tất cả mọi người cảm thấy sẽ không xảy ra sự cố, kết quả ——”

Nàng nói không được, mím môi.

Cho nên bọn họ trước mắt vị này Đại Tư Tế, nhìn qua mới có thể như thế non nớt thẳng thắn.

Nàng sư phụ đột nhiên biến mất bóng dáng, mà Phù Phong Thành giao nhân nhu cầu cấp bách một người lãnh tụ, xuôi dòng đẩy thuyền, nàng liền thành mới nhậm chức tư tế.

Tạ Tinh Diệu có chút minh bạch, nàng đối cái gọi là “Thần sử” nhiệt tình đến cực điểm nguyên nhân.

[truy tung không đến hơi thở, đột nhiên không thấy hành tích, nghe đi lên, rất giống là rơi vào tiểu thế giới.]

Đàm Quang âm thầm truyền âm: [chính là giấu kín tiên cốt cái kia tiểu thế giới.]

Ở □ Thiên đồ □, vai chính đoàn cơ hồ đem Phù Phong Thành tìm kiếm cái biến, vẫn cứ không có thể phát hiện tiên cốt hơi thở.

Ôn Bạc Tuyết bí quá hoá liều, quyết định đi càng sâu một ít đáy biển.

Hành đến một nửa, bị quán vào một cái trái rộng rừng rậm tiểu thế giới.

[nhưng là..... Ta nhớ rõ cái kia tiểu thế giới phổ phổ thông thông, không có gì nguy hiểm a.]

Tạ Tinh Diệu không nghĩ ra: [vai chính đoàn từ đầu tới đuôi, chỉ gặp gỡ mấy chỉ Kim Đan cấp bậc ma thú. Lấy bọn họ tu vi đều có thể bình an rời đi, hóa thân đại năng lại ở bên trong gặp kiếp nạn sao?]

Này hiển nhiên không hợp logic.

“Hôm nay Hải Thần hiển linh, phái tới hai vị thần chỉ sứ giả, là chúng ta Phù Phong Thành vinh hạnh.”

Đại Tư Tế sửa sang lại hảo cảm xúc, một lần nữa câu ra mỉm cười: “Thần sử muốn nghe khúc, vừa lúc ta hôm qua mới vừa mua một trương đàn cổ, nhị vị nếu không chê, đại đã có thể ta tiếng đàn dùng cơm.”

Đại Tư Tế tương đương với một thành lãnh tụ, có thể làm nàng tự mình đánh đàn, đã là vô thượng thù vinh.

Tạ Tinh Diệu không muốn phát nàng mặt mũi, nhẹ nhàng gật đầu: “Đa tạ.”

Bạch y nữ nhân cúi người cười, lại giơ tay, trước người hiện ra một trương tiêu diệp chi hình trường cầm.

Đại Tư Tế ngưng thần, lạc chỉ.

Đạo thứ nhất tiếng nhạc chợt dật khai, Tạ Tinh Diệu phía sau lưng chợt lạnh.

[đây là.....]

Đàm Quang run lập cập: [móng tay cào quá bằng đen thanh âm!]

Chợt tiếng đàn nhẹ chuyển, làm như dần dần quen thuộc xúc cảm, từ “Làm người như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than như mũi nhọn bối” tiến hóa thành “Miễn cưỡng có thể nghe”.

Đạn đến hăng say, Đại Tư Tế không quên cùng người nghe hốt động, triều bọn họ dương môi cười.

[ta trước kia xem huyền huyền tiểu thuyết, đều nói giao nhân nhu mỹ mãnh mai, chọc người đau lòng.]

Tạ Tinh Diệu thủ đoạn run rẩy, uống xong một miệng trà: [không nghĩ tới tới Tu chân giới, nơi này giao nhân không chỉ có tác phong hào sảng, còn có thể đem người ném vào trong biển uy cá.]

Thậm chí còn đem dạ mình châu dương bàn ăn, thực làm người không tưởng được.

“Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?”

Đàm Quang tiểu tiểu thanh: “Còn không có cùng những người khác hội hợp, liền chúng ta hai cái, sẽ không thật muốn trực tiếp nhập hải đi.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Đại Tư Tế hảo cảm độ, thật sự không cứu sao?”

Đàm Quang khước mắt co giật: “Còn kém cuối cùng một chút, hảo cảm liền kéo đầy.”

Trời xanh chứng giám.

Hắn tới Tu chân giới lâu như vậy, gặp gỡ nhiều như vậy cái công lược đối tượng, ở đã trải qua vô số lần lật xe về sau, giao nhân Đại Tư Tế là hảo cảm độ tăng lên nhanh nhất, trước mắt trị số tối cao.

Chuyện gì nhi a đây là.

Đàm Quang vì đã từng cái kia nỗ lực xoát hảo cảm chính mình yên lặng lưu nước mắt.

Khe khẽ nói nhỏ gian, bàn đuôi Đại Tư Tế dừng lại đàn tấu.

“Nhị vị,” nàng có chút câu nệ, cũng có chút chờ mong, “Cảm thấy này khúc như thế nào?”

Hai cái vô tội xui xẻo trứng liếc nhau.

[nếu không,] Đàm Quang chần chờ nói, [thử lại hàng một hàng hảo cảm?
]

Tạ Tinh Diêu: [..... Hành.]

Giao nhân Đại Tư Tế đối bọn họ 90 vài giờ hảo cảm độ, tất cả nơi phát ra với “Thần sử” cái này thân phận.

Một khi biết được đây là hai tên nhân tộc, hiện giờ nàng ái có bao nhiêu mãnh liệt, đến lúc đó hận ý liền có bao nhiêu khủng bố.

Đàm Quang chỉ có thể thử làm nàng đi trước khôi phục bình thường, hạ thấp hảo cảm độ về sau, đi trừ thần tượng lự kính.

“Xin lỗi, mới vừa rồi đó là khúc?”

Đàm Quang nhẹ gõ mặt bàn, tùy ý dạ minh châu chảy ra như nước ánh sáng nhu hòa: “Ta còn tưởng rằng Đại Tư Tế ở điều âm —— phía trước phía sau như thế nào nghe như thế nào không thành điều, vẫn là nhiều luyện luyện đi.”

Đại Tư Tế thâm chịu đả kích, thân hình nhoáng lên.

Giống như thành công.

Đã lâu lật xe cảm giác làm hấn cả người thoải mái, Đàm Quang liếc hướng thức hải Diêu Diêu muốn ngã hảo cảm độ, rốt cuộc nhìn thấy một tia thắng lợi hy vọng.

Đàm Quang thừa thắng xông lên: “Trình độ loại này diễn tấu, nói thật, rất là có tổn hại Đại Tư Tế tiêu chuẩn.”

Đại Tư Tế một cái chớp mắt ghen ngào: “Đừng, đừng nói nữa.”

Không tốt.

Hấn mở miệng khi tận lực dùng uyển chuyển lý do thoái thác, cũng không tính độc ác đả thương người, nhưng nghe nàng ngữ có khóc nức nở.....

Không phải là bị hấn phê phán khóc đi.

Chỉ có hỗn trướng mới có thể vô duyên vô cớ chộc khóc một cái cô nương, Đàm Quang thảm mắng chính mình một tiếng, đang muốn an ủi, lại nghe thức hải trò chơi hệ thống thanh thúy một vang.

□ leng keng! Giao nhân Đại Tư Tế hảo cảm độ thêm nhị. □

□ leng keng! Giao nhân Đại Tư Tế hảo cảm độ đã có 99, người chơi không ngừng cố gắng, sắp đạt thành “Sinh tử tương tùy” thành tựu! □

Đàm Quang:?

Đàm Quang:???

“Thỉnh không cần nói nữa.”

Đại Tư Tế lau đi đάy mắt thủy quang: “Thần sử phen nói chuyện này, cùng sư phụ ta giống nhau như đúc.”

Tạ Tinh Diệu:.....

Tuyệt.

“Ta kỳ thật vẫn luôn đều biết, chính mình không hề tiếng nhạc thiên phú.”

Đại Tư Tế màu mắt ai ai: “Phù Phong Thành giao nhân nhóm kính ta sợ ta, trước nay chỉ biết một cái kính mà lấy lòng ta, nói cái gì đó ‘ âm thanh của tự nhiên ’ ‘ vòng lương ba ngày ’ lời khách sáo..... Chỉ có sư phụ sẽ nói cho ta, này đó khúc cũng không thành điều, còn phải nhiều luyện luyện.”

Nàng dừng một chút, chăm chú nhìn bàn dài một khác đầu tiểu hòa

thượng: “Không hổ là thần sử, tuân thủ nghiêm ngặt bản tính, xích tử chi tâm, đây mới là thần chỉ sứ giả ứng có phẩm tính. Dem lần này nhập hải nhiệm vụ giao cho các người, ta yên tâm.”

Đàm Quang:.....

Thực hảo, hấn từ bỏ giấy giụa.

Đàm Quang tâm như tro tàn: [không hổ là Tu chân giới. Tu chân giới kịch

bản, phàm nhân vĩnh viễn đoán không ra.]

[đừng hoảng hốt.]

Tạ Tinh Diệu ấn một chút huyết Thái Dương: [ta nơi này còn có biện pháp.]

Nàng dứt lời ngẩng đầu: “Tư tể, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Nữ nhân tâm tình vừa lúc, ôn thanh ứng nàng: “Thần sử cứ nói đừng ngại.”

“Thật không dám giấu giếm, chúng ta đi trước Phù Phong Thành khi, bên người đi theo có vài tên đồng bạn.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Nề hà tới vội vàng, phân tán ở trong thành các góc.”

Đại Tư Tể ngăn ra: “Sách cổ không phải nói, thần sử chi gian vốn là nhất thể, nhưng dùng ý niệm lẫn nhau liên thông sao?”

Cư nhiên còn có này một vụ.

Mắt thấy lật xe đã thành hiện tại tiến hành khi, Đàm Quang lạnh run run lên, lo sợ bất an nhìn về phía Tạ Tinh Diệu.

Bọn họ cùng mặt khác người cách xa nhau quá xa, không dùng được truyền âm nhập mật, đến nỗi đưa tin phù, tắc bị cung điện che chắn đến không còn một mảnh.

Tuy nói cũng có thể thử phóng pháo hoa.....

Nhưng gần nhất pháo hoa thường thấy, những người khác liền tính thấy được, cũng không nhất định sẽ liên tưởng đến hắn cùng Tạ Tinh Diệu; thứ hai thân là thần sử, không nên tùy thân mang theo loại người này tộc tạp vật.

Ngoài dự đoán chính là, Tạ Tinh Diệu sắc mặt chưa sửa, biểu tình như cũ gió êm sóng lặng.

“Đó là hồi lâu phía trước ghi lại đi.”

Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay phút chốc động, bên môi quai ra một mặt cười nhạt: “Hiện tại, chúng ta dùng cái này.”

Theo nàng động tác, Đàm Quang tò mò cúi đầu.

Ánh mắt dừng ở thiếu nữ trắng nõn lòng bàn tay, tiểu hòa thượng muốn nói lại thôi, khóe miệng nhẹ trêu.

Hảo gia hỏa.

Bị nàng phủng ở trong tay, là một trăn thật lớn LED đầu quang đèn.

*

LED đầu quang đèn, độ sáng đủ, chiếu sáng cường, phóng xạ quang, chỉ cần thấp sáng, là có thể trở thành phạm vi mấy dặm trong vòng nhất tịnh tử, hấp dẫn rộng khắp lực chú ý.

Theo Tạ Tinh Diệu lời nói, này vẫn là cái năng lượng mặt trời, không cần cắm điện.

Ở Tu chân giới sinh trưởng ở địa phương giao nhân nhất tộc, nào từng gặp qua như thế cổ quái ngoạn ý nhi, dăm ba câu đã bị Tạ Tinh Diệu lừa dối đến dễ bảo, lại không thể nghi ngờ hoặc.

“Đây là đến từ Thần giới bảo vật?”

Tư tế rất là chán động: “Không hề linh lực, cũng không hoả tinh, lại có thể sinh ra so pháp khí càng cường quang..... Đây là như thế nào làm được!”

Tạ Tinh Diệu nghiêm trang mà nói hươu nói vượn: “Hải Thần chi lực, tuyệt phi người ta hai người có thể phỏng đoán. Chớ có hỏi nguyên do, lòng mang kính sợ, cảm thụ nó thần kỳ liền hảo.”

Đại Tư Tế lập tức im miệng không nói, bắt đầu dụng tâm ma bái.

Đại khái suất bị lừa dối què.

Bọn họ đứng ở cung điện đỉnh, tam trần đầu quang đèn bị theo thứ tự mở ra, cường quang hiện ra, đem ngói lưu ly nhiễm làm một mảnh ngũ thải ban lan.

“Một cái chưa bao giờ thiết tưởng quá con đường.”

Thừa dịp Đại Tư Tế còn ở đoạn trang đầu quang đèn, Đàm Quang dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy âm lượng thấp giọng mở miệng: “Chúng ta thật đúng là thành thần sử?”

“Hơn nữa là pháp lực cao cường, thần bí khó lường, chính trực thiện lương cái loại này.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Vấn đề không lớn. Chỉ cần cùng những người khác cùng nhau tiến vào biển sâu, chúng ta là có thể thuận lợi thoát thân.”

Rời đi Phù Phong Thành lúc sau, bọn họ đem không hề bị đến giao nhân nhất tộc công cùm xiềng xích.

“Bất quá nói trở về, Đại Tư Tế trong miệng kia chỉ biển sâu tà ám, ngấm lại xác thật rất kỳ quái.”

Đàm Quang khẽ vuốt cằm: “Nguyên văn, vai chính đoàn ở biển sâu đại lực soát đặc lực soát, vẫn luôn không gặp gỡ chuyện gì. Kết quả là lớn nhất vai

ác không phải hung thú tà ám, mà là đi theo bọn họ bên người Yến Hàn Lai.”

Hắn một đồn: “Đúng rồi, Yến Hàn Lai chuyện này, các người tính toán làm sao bây giờ?”

Tạ Tinh Diêu có chút đau đầu: “Còn có thể làm sao bây giờ.”

Hệ thống hoành ở thức hải, làm cho bọn họ vô pháp nói ra cùng nguyên văn tương quan tình tiết, càng không thể chất vấn Yến Hàn Lai, vì sao tính toán cướp lấy tiên cốt.

Hiện giờ duy nhất biện pháp, chỉ có giám sát chặt chẽ hắn.

“Cùng Yến Hàn Lai ở chung một đoạn này thời gian, ta cảm thấy hắn bản tính không xấu.”

Đàm Quang nhíu mày: “Nếu không chờ bắt được tiên cốt, chúng ta liền đem hắn đánh vụng, trực tiếp mang về Lăng Tiêu Sơn. Đến lúc đó tiên cốt quy vị, bị Lăng Tiêu Sơn nghiêm thêm trông coi, hắn khẳng định không động dậy tâm tư.”

Tạ Tinh Diêu bất đắc dĩ cười cười: “Tiểu sư phó, người xuất gia lấy từ bi vì hoài, không cần như vậy bạo lực.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, chợt nghe chân trời truyền đến một đạo sắc bén gió mạnh.

Theo sát sau đó, là Nguyệt Phạn trong trẻo tiếng nói: “Diêu Diêu, Đàm Quang tiểu sư phó!”

Cùng với mấy cái giao nhân khàn cả giọng hò hét: “Đại Tư Tế, có người tự

tiện xông vào giao cung!”

*

LED đèn uy lực quả nhiên không giống bình thường, không đến nửa chén trà nhỏ công phu, phân tán mọi người liền toàn viên tập hợp.

Đại Tư Tế tự giác thối lui, để lại cho bọn họ thương thảo không gian.

Vì phòng ngừa bại lộ thân phận, Tạ Tinh Diệu giành trước truyền âm nhập mật, giảng thuật bị ngộ nhận vì thần sử đại khái trải qua.

“Trừ bỏ các người hai cái, những người khác đều dùng đưa tin phù liên hệ thượng.”

Nguyệt Phạn như trút được gánh nặng, vỗ nhẹ ngực: “Chậm chậm tìm không thấy người, chúng ta còn tưởng rằng hai người xảy ra chuyện.....

Còn hảo còn hảo.”

“Xin lỗi, cho các người lo lắng.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Là ai phát hiện ánh đèn? Tốc độ thật nhanh.”

“Nói ra thật xấu hổ, là Yến công tử.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Chúng ta lúc ấy đều thực sốt ruột, ở Phù Phong Thành trên đường phố khắp nơi sưu tầm, Yến công tử đột nhiên ra tiếng, làm chúng ta nhìn về phía này chỗ tối cao cung điện.”

Hắn tạm dừng một chút, trong mắt sinh ra vài phần kính nể: “Hắn thật sự rất lợi hại. Thấy ánh đèn về sau, lập tức phát hiện nó không có linh khí, sau đó nghĩ đến người —— người phía trước dùng những cái đó đạo cụ, đều là không cần linh lực vận chuyển.”

Cho nên nhìn thấy loại này thành linh xảy ra kỳ dị quang mang, hẳn sẽ theo bản năng nghĩ đến Tạ Tinh Diệu.

Tạ Tinh Diệu giật mình.

Đây là cái độc thuộc về người xuyên việt chi gian ám hiệu, nàng vô luận như thế nào sẽ không nghĩ đến, cái thứ nhất phát hiện miêu nị, thế nhưng sẽ là Yến Hàn Lai.

Nàng ánh mắt vừa động, vừa lúc đối thượng thanh y thiếu niên vắng lặng hai mắt.

Yến Hàn Lai trầm mặc không nói, dịch khai tầm mắt.

“Nhìn đến ánh đèn, mọi người đều cho rằng các người gặp được nguy hiểm, bắt đắc dĩ dùng loại này biện pháp cầu cứu.”

Ôn Bạc Tuyết nghĩ đến cái gì, có chút ngưng ngù: “..... Vì thế chúng ta vội vàng tới rồi, đã thương vài cái thủ vệ.”

Nguyệt Phạn ngoan ngoãn cúi đầu, nghiêm túc nghĩ lại: “Ta thuốc trị thương đã toàn cho bọn hắn.”

Lâu Yếm gật đầu: “Người không có việc gì liên hảo.”

“Đa tạ các vị.”

Tạ Tinh Diệu thở ra một hơi: “Nói ngắn lại, giao nhân Đại Tư Tế hy vọng chúng ta tiến vào biển sâu, sưu tầm tà ám tung tích; mà chúng ta mục đích cũng là ở biển sâu trung tìm kiếm tiên cốt rơi xuống. Đây hai việc lẫn nhau không xung đột, chờ chuẩn bị ổn thỏa, là có thể nhập hải.”

Nguyệt Phạn nhỏ giọng: “Chúng ta đây muốn giúp giao nhân đối phó kia chỉ

tà ám sao?”

“Có thể giúp đỡ đi.”

Tạ Tinh Diệu nghĩ nghĩ: “Bất quá phỏng chừng quá sức. Nếu thực sự có tà ám, nó có thể cắn nuốt Hóa Thần tu vi tiền nhiệm tư tế, thực lực xa ở chúng ta phía trên. Liền tính chúng ta gặp được, cũng không làm gì được nó —— không bằng cẩn thận hành sự, tánh mạng quan trọng nhất.”

“Tư tế trong miệng tà ám, cực khả năng cùng tả hộ pháp mật tích có quan hệ.”

Lâu Yếm nói tiếp: “Các người không cần lo lắng chuyện này, ta sẽ giải quyết.”

Không hổ là Ma Tôn.

Tu vi cao, nói chuyện chính là có nắm chắc.

“Chúng ta ở Phù Phong Thành lưu tầm lâu như vậy, trước sau không có thể tìm được tiên cốt hơi thở.”

Ôn Bạc Tuyết suy nghĩ một lát, thấy thời cơ chín muồi, niệm ra nguyên thư lời kích: “Tiên cốt tất nhiên rơi vào biển sâu bên trong, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng xuất phát.”

“La sát biển sâu sát khí khó lường, các vị cần phải cẩn thận.”

Nguyệt Phạn rất là phối hợp, tiếp được hần lời kích: “Chúng ta có Tị Thủy Châu, có thể ở trong nước tự do hô hấp, nhập hải về sau, vấn đề hần là không lớn.”

Nàng dứt lời ngửa đầu, lập với giao cung phía trên nhìn quanh bốn phía:

“Bất quá..... Nay bốn phương tám hướng tất cả đều là trận pháp, chúng ta hẳn là như thế nào đi ra ngoài?”

Trầm mặc giây lát.

Yến Hàn Lai hơi hơi ngẩng đầu, xuyên qua kim quang bốn phía nhân tạo thái dương, nhìn phía nơi xa trình cầu hình cũng khởi trận đỉnh.

Yến Hàn Lai: “Trên đỉnh.”

*

Phù Phong Thành cùng biển sâu liên tiếp thông đạo, là cao cao tại thượng, tựa như vòm trời trận pháp đỉnh.

Nếu muốn ra khỏi thành, trước đến bay lên giữa không trung.

“Thần sử nhóm muốn xuất phát sao?”

Đại Tư Tế vui mừng khôn xiết, vui sướng rất nhiều, ẩn ẩn lộ ra lo lắng chỉ sắc: “Không ở Phù Phong Thành ở lâu một thời gian? Cua lớn dạ mình châu cùng phỉ thúy mã não, muốn hay không lấy thượng một ít? Còn có trong cung điện trân quý cao giai pháp khí, chư vị cứ việc lấy.”

Nàng tổng cảm thấy thành ý không đủ, cuối cùng chính sắc bổ sung: “Nếu không, ở Phù Phong Thành làm một hồi cầu phúc nghi thức?”

Cái gì kêu tinh tế tỉ mỉ, chiếu cố có thêm.

99 hảo cảm độ, khủng bố như vậy.

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Không cần, đa tạ Đại Tư Tế.”

Vô công bất thụ lộc, bọn họ không nhất định thật có thể giải quyết kia chỉ tà ám, nào không biết xấu hổ lưu tại Phù Phong Thành hãm hại lừa gạt.

“Vô luận có thể hay không hàng phục tà ám, Phù Phong Thành bá tánh đều thành tâm chờ mong thần sử nhóm trở về.”

Đại Tư Tế nghe vậy thư mi, cúi người hành lễ, đôi tay giao nhau trước ngực: “Nguyện Hải Thần phù hộ.”

Đàm Quang hồi lấy cười: “Có duyên gặp lại.”

[hiện tại vấn đề tới.]

Nguyệt Phan dõi mắt trông về phía xa, ở nhân tạo thái dương cường quang hạ nheo lại mắt: [chúng ta như thế nào đi lên? Ta là kiếm tu, ngự kiếm liên hảo, các người đâu?]

Đàm Quang mặc niệm pháp quyết, trước người hiện ra một quyển lăng không hiện lên kinh thư: “Ngự khí.”

Lâu Yểm: “Ta dùng ma khí.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Ôn Bạc Tuyết lòng bàn tay thượng phiên, ngưng ra một lá bùa: “Có lẽ, có thể thử xem hạc phù?”

Hạc phù.

Đem linh lực ngưng kết thành một con thật lớn hạc giấy, thi thuật giả nhưng ngồi trên hạc giấy phía trên, ngự không mà đi.

Tu chân giới thuật pháp đông đảo, phi hành pháp quyết cũng là hoa hoè loè loẹt.

Kiểm tu ngự kiếm phi hành, ma tu nhưng mượn từ ma khí bay lên không, đến nỗi pháp tu, hoặc là khổng chế pháp khí, hoặc là lợi dụng bùa chú ——

trong đó hạc phù, chính là Lăng Tiêu Sơn đệ tử thường dùng phù thuật.

Tạ Tinh Diệu tay phải bấm tay niệm thần chú, bạch quang mờ mịt, trước người hiện ra chừng một người đại hạc giấy.

Xuyên qua tới Tu chân giới lúc sau, cũng không có quá nhiều yêu cầu lăng không phi hành thời cơ.

Tuyệt đại đa số thời điểm, nàng đều là lấy tàu bay hoặc là Nguyệt Phạn xe thể thao đi ra ngoài.

Đến nỗi hạc phù, Tạ Tinh Diệu ở ngày thường tu luyện trung ném thử quá vài lần, tuy rằng không thể xưng là thuần thực, cũng may nắm giữ bí quyết. Cứ như vậy, chỉ còn lại có cuối cùng một người.

Nàng thoáng ghé mắt, nhìn về phía Yến Hàn Lai.

Thiếu niên nhàn nhạt ngó nàng, tay trái phút chốc động.

Không cần phù chú, cũng không cần pháp khí, chỉ cần mặc niệm một đạo kiếm quyết, liền có một phen lấy linh lực ngưng tụ thành trường kiếm hoành ở hân trước người.

Bằng hân cùng Lâu Yến tu vi, lăng không phi hành, đích xác tưởng như thể nào chơi liền như thể nào chơi.

Tạ Tinh Diệu mặc không lên tiếng, nhìn hân động tác.

Từ nhận thức đến hiện tại, Yến Hàn Lai quen dùng tay vẫn luôn là bên trái.

Giống nàng, dùng liền nhau tay trái viết chữ đều khó.

Bên kia, Nguyệt Phạn hóa ra trường kiếm: “Nếu quyết định hảo, vậy xuất phát đi.”

Phi hành cảm giác luôn là thực kỳ diệu.

Đặc biệt là giống hiện giờ như vậy, gần ngời một trương đơn bạc trang giấy, bên người không có cái khác phòng hộ. Hạc giấy bay lên không một sát, gió mạnh điên cuồng tuôn ra, làm Tạ Tinh Diệu có nháy mắt hoảng hốt. Tùy theo mà đến, là mãnh liệt không trọng cảm.

Dưới chân ngói lưu ly khoảng cách dần dần kéo xa, nàng nhìn thấy mái ngói, nóc nhà, cả tòa đại điện, cuối cùng là khí thế bàng bạc hoa mỹ giao cung.

Trước mắt chứng kiến thoáng như bức họa cuộn tròn, duy nhất chân thật, là bên tai hô hô rung động phong.

Mặc dù tới rồi hôm nay, đi vào như thế chi cao giữa không trung, Tạ Tinh Diệu vẫn là sinh ra vài phần khẩn trương ——

Rốt cuộc xe thể thao cùng tàu bay đều có thể đem nàng chặt chẽ bảo vệ, hạc giấy lại là đơn bạc bất kham.

Khẩn trương rất nhiều, Tạ Tinh Diệu liếc thấy cách đó không xa một bộ thanh y.

Yến Hàn Lai trước sau cùng nàng vẫn duy trì không xa không gần khoảng cách, phát hiện này nói không chút nào che giấu tầm mắt, thiếu niên đuôi lông mày nhẹ chọn, thân hình nhanh nhẹn một lược, đi vào nàng trước người.

Như là một đạo lặng yên không một tiếng động khiêu khích.

Ấu trĩ.

Tạ Tinh Diệu trong lòng chửi thầm, đối hẳn hành vi tỏ vẻ khinh thường, trong tay âm thầm phát lực, cấp hạc giấy hạ một đạo chạy nhanh chú.

Vì thế hạc giấy bay nhanh đi trước, đem Yến Hàn Lai xa xa vượt qua.

Lại chớp mắt, thanh y lại một lần đi vào nàng bên cạnh người.

Yến Hàn Lai cực cười khẽ cười: “Tạ cô nương, tính trẻ con chưa hẳn.”

Rõ ràng là ở âm dương quái khí chê cười nàng ấu trĩ.

Tạ Tinh Diệu ngửa đầu trừng hẳn.

Lúc này đây, nàng chưa nói ra phản phúng nói.

Thanh y thiếu niên lười nhác lập với kiếm quyết phía trên, tóc đen bị gió lạnh giơ lên, vài sợi toái phát trung, lộ ra tái nhợt vành tai cùng một cái màu đỏ tươi khuyển tai.

Hắn trước sau như một khoe môi nhẹ dương, câu ra nhợt nhạt vì diệu tiểu hình cung, trong hai mắt, lại là Tạ Tinh Diệu chưa bao giờ gặp qua thiếu niên khí phách.

Những cái đó âm trầm bất thường, không làm cho người thích xấu tính vào giờ phút này tan thành mây khói, nhỏ dài hai mắt chiếu ra ấm áp kim quang, mang theo điểm nhi không dễ phát hiện khiêu khích cùng đắc ý, làm như hồ phách, càng giống nhảy động hỏa.

Giống như nàng đã từng gặp qua sở hữu người thiếu niên, phổ phổ thông thông, lại mãi chứa kiệt ngạo trương dương bỗng bột khí phách.

Không quá lâu lắm, có lẽ là bị nàng nhìn chăm chăm đến hoảng hốt, Yến Hàn Lai thu liễm khởi ý cười: “Như thế nào?”

“Không có gì.”

Tạ Tinh Diệu dừng một chút, hầu âm thanh thúy như linh: “Chính là bổng nhiên cảm thấy, Yến công tử có đôi khi, còn khá xinh đẹp.”

Trò đùa dai thành công.

Không ngoài sở liệu, hần dưới chân kiếm quyết khẽ run lên.

Nàng cùng Yến Hàn Lai lẫn nhau phân cao thấp, người tới ta đi gian, tới rồi Phù Phong Thành cuối.

Một đạo pha lê cầu hình cái chắn bao phủ khắp nơi, nhân là trong suốt, có thể xuyên thấu qua nó nhìn thấy biển sâu trung cảnh tượng.

Đen như mực, âm trầm trầm, không biết ẩn núp có bao nhiêu tà ám cự thú, Làm người thực không tình nguyện đặt chân mà nhập.

“Chính là nơi này.”

Nguyệt Phạn hít sâu một hơi: “Đi thôi.”

*

Tiến vào biển sâu nháy mắt, Tạ Tinh Diệu theo bản năng ngừng thở.

Nhớ tới Tị Thủy Châu, nàng thử hít hít khí.

Quen thuộc không khí dừng mảnh vào xoang mũi, ngưng thần nhìn lại, ở nàng quanh thân vờn quanh một mảnh ánh bạch đậm quang, giống như kết giới, đem chính khối thân thể bao phủ trong đó, bảo đảm quần áo không ướt.

Nói vậy đây là có thể tự do hô hấp máu chót.

Ở □ Thiên đồ □, đề qua vai chính đoàn đi trước phương đông, dần dần thâm

nhập đáy biển sau, bị cuốn vào một trận gió lốc.

Lại phục hồi tinh thần lại, mọi người đã phân tán xuất hiện ở tiểu thế giới các góc.

Ôn Bạc Tuyết nhớ kỹ nguyên văn cốt truyện, hướng phía đông bơi đi.

Nhân có linh lực hộ thể, mặc dù đặt mình trong vó trong nước, cũng có thể hành động tự nhiên.

Tạ Tinh Diệu học quá bơi lội, đi trước khoảng cách, không quên mọi nơi quan vọng.

Mỗi người trong tay đều cầm viên sáng lên dạ minh châu, bạch quang dật tán, là biển sâu duy nhất nguồn sáng.

Bốn phương tám hướng toàn là duỗi tay không thấy năm ngón tay, hắc ám vô biên vô hạn, áp lực đến làm nhân tâm khẩu khó chịu.

Không biết, vĩnh viễn là lớn nhất sợ hãi.

Nàng ngực thùng thùng thẳng nhảy, yên lặng thu hồi tầm mắt.

[đại gia cẩn thận.]

Ôn Bạc Tuyết truyền âm nhập mật: [đáy biển sinh có hung thú, chớ có bị chúng nó thương đến.]

Đàm Quang run lập cập, tự lòng bàn tay tràn ra minh hoàng sắc phật quang: [nơi này hảo âm trầm.]

Phật quang nhu ẩm, đều có bình tâm tĩnh khí chi hiệu, ít nhiều có hấn, biển sâu âm lãnh không khí giảm bớt không ít.

Tạ Tinh Diệu lặng lẽ truyền âm: [Yến Hàn Lai ban đêm thấy không rõ đồ

vật, tiểu sư phó có thể hay không đem phật quang hướng hắc bên kia
nhiều dịch một chút?]

Tiểu hòa thượng gật gật đầu.

Hải dương u tịch, bên người trừ bỏ hắc ám vẫn là hắc ám.

Tạ Tinh Diệu ổn hạ tâm thần chậm rãi đi trước, cảm thụ được nước biển
chảy động lạnh lẽo xúc cảm, không biết qua bao lâu, bỗng dừng trát trụ hô
hấp.

..... Không thích hợp.

Đây là nguyên văn chưa bao giờ nhắc tới cốt truyện.

—— bọn họ làm từng bước hướng tới phía đông tiến lên, một cỗ tà khí
không hề dấu hiệu nghênh diện mà đến.

Tà khí bàng bạc, áp lực tựa triều, trầm trọng như núi, phảng phất lấy toàn
bộ la sát biển sâu vì vật dẫn, ngay sau đó, liền phải đưa bọn họ hồn nhiên
cắn nuốt.

Chính như Đại Tư Tế theo như lời “Không biết tà ám”.

[này.....]

Như thế sợ hãi cảm thụ hoàn toàn vượt qua tưởng tượng, Nguyệt Phạn
dừng lại động tác: [đây là cái gì? Như thế nào sẽ đột nhiên toát ra loại đồ
vật này?]

Bọn họ rõ ràng làm cùng nguyên văn vai chính đoàn giống nhau như đúc
sự..... Không nên sinh ra ngoài ý muốn đi?!

[để ý.]

Lâu Yểm tu vi tối cao, lời còn chưa dứt, bên cạnh người đã có ma khí chảy xiết: [có sát khí.]

Hắn mấy chữ khó khăn lắm nói xong.

Ngay sau đó, nước biển tụ làm mãnh liệt lốc xoáy, dường như cự thú mở ra bồn máu mồm to, hướng tới mọi người cuồng tập mà đến!

Cứu mạng cứu mạng cứu mạng.

..... Đây là muốn đem bọn họ tóm nhập tử địa tư thế a!

Ôn Bạc Tuyết hoảng sợ cắn răng, sống lưng sinh ra từng trận hàn ý.

Hắn vốn tưởng rằng chính mình sẽ ngốc lảng đương trường.

Nhưng mà gần như với theo bản năng mà, bạch y thanh niên tay phải bấm tay niệm thần chú, tay trái móc ra sổ trượng bùa chú, trong lòng mặc niệm chú pháp, đem bên người mấy cái bùa tốt chắt chẽ bảo vệ.

Cùng lúc đó, Lâu Yểm giơ tay.

Ma khí tận trời, cùng gió lốc âm âm chạm vào nhau, đem lốc xoáy bức cho liên tục lui về phía sau, sóng triều tụ tán không chừng, giống cực ma quỷ dữ tợn nanh vuốt.

[không đúng.]

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động, lược quá Yến Hàn Lai: [không phải đột nhiên xuất hiện ngoài ý muốn..... Đây là cái kia tiểu thế giới.]

Biển sâu, gió lốc, có thể đem người cắn nuốt lốc xoáy.

Hết thủy đều cùng trong nguyên văn không hề sai biệt, trừ bỏ này cổ che trời lấp đất tà khí.

Cùng với ngập trời sát ý.

Đến tận cùng nơi nào ra đường rẽ?

Nàng không kịp nghĩ nhiều.

Tiểu thế giới lực cắn nuốt làm lơ tu vi, mặc dù là Ma Tôn Lâu Yểm, cũng sẽ bị nó cuốn vào trong đó.

Bên người sóng triều càng lúc càng hung, lệnh người vô pháp chạy thoát.

Bọt nước hình như điều điều cự mǎng, lập tức tập thượng ngực ——

Tạ Tinh Diệu đang muốn bấm tay niệm thần chú, lại thấy trước mắt một mặt hàn quang.

Yến Hàn Lai lắc mình đến nàng trước người, linh lực vẫn đục, chặt đứt thật mạnh sóng biển.

Đây là hãn chân thật hơi thở, mǎn mang lệ khí cùng tử khí.

Nhưng mà một người khả năng, chung quy vô pháp để quá toàn bộ tiểu thế giới lực lượng.

Bất quá giây lát, đen nhánh thủy triều giống như đằng long, sóng lớn ngập trời, đem mọi người lôi cuốn trong đó.

□ Thiên đồ □ viết, “Tại ý thức tiêu tán phía trước, tất cả mọi người cảm thấy xé rách đau nhức”.

Tạ Tinh Diệu lại không có.

Ở sóng triều tiến đến cùng thời khắc đó, có người đem nàng dùng sức ôm lấy.

Mênh mông cuốn cuộn linh lực hình thành một mặt không gì phá nổi vũng,

tự nàng đỉnh đầu lan tràn đến đủ biên ——

Này cơ hồ là Yến Hàn Lai toàn bộ linh lực.

Hắn không mở miệng nói chẳng sợ một chữ, duy độc lồng ngực thật mạnh nhảy dựng, vô cùng rõ ràng mà vang vọng bên tai.

Bị tiểu thế giới cắn nuốt phía trước, một ý niệm bỗng nhiên tập thượng Tạ Tinh Diêu ngực.

Bọn họ thân là người xuyên việt, đều biết đây là một chỗ tiểu thế giới.

Yến Hàn Lai lại là không hiểu.

Ở trong mắt hắn, nơi này gió lốc nuốt thiên, cửu tử nhất sinh, nghiễm nhiên là ra tử cục.

Mà đương tử cục bắt đầu thời điểm.....

Yến Hàn Lai theo bản năng phản ứng, là dùng toàn bộ linh lực đem nàng bảo vệ.

Tà khí như đao như nhận, duy độc Tạ Tinh Diêu từ đầu tới đuôi, không chịu một tia vết thương.

Hắc triều như mãnh thú.

Thế giới một mảnh đen nhánh.

*

—— không đúng.

Bị một trận gió lạnh phát quá sutherland mặt, Tạ Tinh Diêu bỗng dựng trợn mắt.

Sau đó ngẩn ngơ ngây người.

Nàng ý thức dừng lại ở biển sâu bên trong, bị ánh mặt trời đâm vào đầu

váng mắt hoa, nâng lên mí mắt, tâm giác không đúng.

Nếu là như nguyên văn lời nói, bọn họ bị cuốn vào tiểu thế giới, hẳn là sẽ nhìn thấy uốn lượn chạy dài mênh mang biển rừng, khắp nơi đều là thúy sắc, xanh um tươi tốt.

Nhưng mà đương nàng giương mắt, cư nhiên trông thấy phấn bạch như hà rừng hoa đào.

Nàng đã từng gặp qua này phiến rừng đào.

Đó là đặt mình trong với Liên Hỉ trấn, Bạch Diệu Ngôn tâm ma phát tác khi chạng vạng.

..... Ở Yên Hàn Lai tâm ma.

Bị sóng lớn cuốn trôi phía trước, Yên Hàn Lai từng độ cho nàng linh lực.

Linh lực tương thông, thức hải tương liên, dải hai người đều mất đi ý thức, ở đan xen hỗn tạp trong hơi thở, Tạ Tinh Diệu thần thức rất có thể tiến vào hần thức hải.

Lúc trước nhìn thấy này phiến rừng đào, nàng không kịp phản ứng, đã bị Yên Hàn Lai chặt đứt ảo cảnh.

Ở hần tâm ma..... Đến tột cùng phát sinh quá cái gì?

Lại là một đạo gió lạnh quá, chọc đến đào chi run rẩy, hoa vũ sôi nổi.

Tạ Tinh Diệu nắm lấy cổ tay áo, ở lấp đầy lồng ngực bất an, nhẹ nhàng bước ra bước đầu tiên.

Đúng lúc ở đồng thời, bên tai truyền đến một đạo kiếm phong phá phong âm vang.

Nàng lòng có sở cảm, theo tiếng quay đầu lại.

Yên tĩnh rừng đào trung, thân hình thon gầy nam hài chấp kiếm mà đứng, đỉnh bặt như trúc, uyển chuyển nhẹ nhàng tựa hạc.

Hắn tuổi tác tuy nhẹ, không đến mười tuổi, dùng ra kiếm thức lại là sắc bén tiêu sái, kiếm phong sở chỉ chỗ gió mạnh xoay chuyển, phiến phiến cánh hoa tự trung tâm chém xuống, toái làm suy sụp hai nửa.

Làm như cảm thấy bước chân, nam hài dừng lại động tác, rút kiếm ngẩng đầu.

Trong lúc nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Tạ Tinh Diêu không biết như thế nào mở miệng.

Ánh nắng hơi say, vừng nhiễm với một đôi màu hồng phách đầy mắt, thẩm ra nhợt nhạt ý cười, dường như mật ong hòa tan, dạt khai ngọt thanh nước đường.

Đó là không rành thế sự tính trẻ con, cùng với thể như chẻ tre nhuệ khí.

Giống như một phen hàn mang hiện ra, sắc bén vô cùng đao.

Tạ Tinh Diêu chưa bao giờ biết, Yến Hàn Lai thế nhưng sẽ lộ ra như vậy biểu tình.

Chính như nàng sẽ không nghĩ đến, Yến Hàn Lai ở khi còn nhỏ chờ, là cái tu tập kiếm pháp kiếm tu.

Dùng tay phải lấy kiếm kiếm tu.

Chapter 81

Tạ Tinh Diệu nói không nên lời lời nói.

Đặt mình trong với Yến Hàn Lai thức hải bên trong, bên người hết thấy đều phá lệ chân thật.

Thanh phong phát quá rừng hoa đào, u hương như tơ như lũ, vô luận xúc giác, khứu giác cũng hoặc thính giác, đều là vô cùng rõ ràng.

Bao gồm lập với nàng trước người nam hài.

Hắn xuyên kiện thêu có viền vàng tế văn thanh y, thân hình thon gầy lại hữu lực, dường như dạt dào sinh trưởng thúy trúc. Trong tay trường kiếm lẫm nhẫm rực rỡ, kiếm quang tụ ở đầu ngón tay.

Cùng nàng đối diện một sát, tiểu hài tử cong cong mắt.

“Người là ai?”

Nam hài hầu âm non nớt, mở miệng khi vén lên cây quạt nhỏ dường như hàng mi dài, hiện ra vài phần ngây thơ tò mò: “Là từ bên ngoài mặt tới khách nhân sao?”

“Ta ——”

Tạ Tinh Diệu chần chờ một chút, ở trong lòng nhanh chóng tổ chức hảo tìm từ: “Đây là địa phương nào? Ta ngại không phi hành nhất thời vô ý, mơ màng hồ đồ rơi xuống nơi này.”

Đối phương tròn tròn hai mắt, màu hồ phách đồng tử đột nhiên vừa động, như là dưới ánh mặt trời pha lê châu.

“Tỷ tỷ lạc đường?”

Hắn thu kiếm vào vỏ, ngửi khí ôn hòa mà lễ phép: “Nơi này là Ly Xuyên linh hồ bộ lạc. Người từ bầu trời ngã xuống, có hay không bị thương? Ta mấu thân hiểu chút y thuật, nếu thân có không khỏe, ta có thể mang người đi tìm nàng.”

Mẫu thân.

Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

Cái này từ ngữ, tựa hồ cùng Yến Hàn Lai đáp không vào đề.

Vô luận ở nguyên văn vẫn là trong hiện thực, hắn trước sau độc lai độc vãng, bên người không thân không thích ——

Không ai sẽ quan tâm một cái vai ác nhân vật quê nhà cùng cha ruột mẹ đẻ, về những việc này, Yến Hàn Lai cũng là chưa bao giờ đề cập.

Hắn luôn là đem quá khứ trải qua thật sâu chôn ở trong lòng, không cùng bất luận kẻ nào nói.

“Ta không có việc gì.”

Thần trí chưa rõ ràng, Tạ Tinh Diệu một trận hoảng hốt, kiệt lực ớn hạ tâm thần: “Người là.....”

Nam hài nhớn miệng cười, hai mắt tinh lạng: “Ta kêu Yến Hàn Lai.”

Hắn dừng một chút, phất đi đầu vai vài miếng hỗn độn đào hoa: “Tỷ tỷ nếu tới, chính là chúng ta Ly Xuyên khách nhân, thôn ở cách đó không xa, muốn đi ngồi ngồi xuống sao?”

Nơi này là Yến Hàn Lai tâm ma.

Tâm ma bên trong, đem chiếu ra hắn cả đời nhất khốn đốn khổ ách trải

qua.

Lúc trước ở Tú Thành ảo cảnh, Tạ Tinh Diêu liền từng vội vàng gặp qua một lần hắc bóng đề, nhưng mà ngay lúc đó Yến Hàn Lai đã là thân hãm nhà tù, làm nàng đoán không ra tiền căn hậu quả.

Trước mắt chứng kiến cảnh tượng, không thể nghi ngờ là so với kia tòa địa lao sớm hơn một ít thời gian tuyến.

Nếu muốn minh bạch đến tột cùng đã xảy ra cái gì, nhất định phải gặt gao đi theo hắc bên người.

“Ân, đa tạ.”

Xem một cái trong tay hắc trường kiếm, Tạ Tinh Diêu nhẹ giọng mở miệng:

“Người..... Học kiếm?”

Yến Hàn Lai cười cười, tâm giác ngượng ngùng, sờ sờ chóp mũi: “Tỷ tỷ nhìn đến ta luyện kiếm? Kiếm thuật mới lạ, chê cười.”

Chỉ vì này một câu, nàng liền bỗng dưng ngực khó chịu.

Tạ Tinh Diêu phí công há mồm, không phát ra âm thanh, suy nghĩ một hồi lâu, mới đạm thanh hỏi hắc: “Người thực thích kiếm thuật?”

“Ân!”

Nam hài nắm chặt trong tay trường kiếm, cúi đầu nhìn nhìn nó, giấu không được trong mắt nhảy động luyến mang: “Bất quá ta còn dùng đến không thuần thực..... Tỷ tỷ là loại nào tu sĩ?”

Tạ Tinh Diêu: “Pháp tu.”

Nàng dứt lời nhấp môi, một lát lại nói: “Người đối thuật pháp không có

hứng thú sao?”

“Chú thuật a ——”

Yến Hàn Lai đem trường kiếm dùng thương eo sườn, nhếch miệng cười cười: “Chú pháp phù trận cũng rất thú vị, nhưng phải nhớ đồ vật quá nhiều, quá phức tạp. So với nó, ta càng thích dùng kiếm.”

Hắn dứt lời chớp chớp mắt: “Tỷ tỷ có thể đem các lộ thuật pháp dùng hảo, nhất định rất lợi hại.”

Sau này Yến Hàn Lai, tuyệt không sẽ giống như vậy khen nàng.

Tạ Tinh Diêu mặc không lên tiếng, an tĩnh xem hắn thân hình khẽ nhúc nhích, mang theo sau đầu thúc khởi tóc đen cùng nhau nhẹ nhàng diêu, vài miếng đào hoa rơi xuống, bị nam hài trắng nõn ngón trở nháy mắt phát đi.

Nàng đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy phía sau một đạo nữ

Âm: “Tiểu hàn, cơm chiều làm tốt.”

Yến Hàn Lai lòng tràn đầy chờ mong mà ngẩng đầu: “Mẫu thân!”

Tạ Tinh Diêu xoay người.

Rừng đào trung không biết khi nào đứng cái nữ nhân, nhìn qua chỉ có hai mươi trên dưới tuổi tác, người mặc một bộ thủ công tinh xảo giáng hồng váy dài, tướng mạo cùng Yến Hàn Lai bốn thành tương tự, mắt phượng nhỏ dài, nhu mỹ đoan trang.

Vị này chính là Yến Hàn Lai mẫu thân.

“Như thế nào lại một người ở chỗ này luyện kiếm?”

Nữ nhân chậm rãi tiến lên, sờ sờ hắn đầu: “Người từ sớm đến tối, đã luyện

suốt sáu cái canh giờ đi? Này sao có thể hành, mau theo ta về nhà hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nàng một đốn, ôn nhu bổ sung: “Cha người không phải đã nói rồi sao?

Bằng người ở kiếm thuật thượng thiên phú, tu luyện có thể so sánh người khác mau đến nhiều —— một khi đã như vậy, liền không cần nóng lòng nhất thời, dưỡng hảo thân thể mới quan trọng nhất.”

“Mẫu thân ngài rõ ràng nói qua, luyện kiếm muốn chăm chỉ khắc khổ, không thể lười biếng..”

Đại nhân tâm tư thật sự khó hiểu, Yến Hàn Lai ánh mắt vừa động: “Đúng rồi mẫu thân, cái này tỷ tỷ ngại không đi vào Ly Xuyên, không quen biết nơi này phương hướng, có chút lạc đường.”

Theo hấn ánh mắt, nữ nhân ngược mắt.

Làm Tạ Tinh Diệu tâm sinh hoang mang chính là, đối phương tầm mắt chưa từng dừng ở trên người nàng, mà là xuyên qua không khí, xa xa nhìn phía xa hơn rừng đào.

“Tỷ tỷ?”

Nữ nhân nhú mày: “Nơi nào có tỷ tỷ?”

Như là nhìn không thấy nàng dường như.

Nam hài nhất thời hoảng hốt: “Không phải..... Liền ở mẫu thân bên người sao?”

Minh bạch.

Tạ Tinh Diệu bay nhanh sửa sang lại suy nghĩ.

Nơi này là Yến Hàn Lai thức hải, cùng nàng thần thức lẫn nhau liên thông. Nói đến cùng, thức hải cất giữ tất cả đều là quá vãng ký ức, “Tạ Tinh Diệu” tại đây đoạn trong trí nhớ bỗng không nên tồn tại, đương nhiên mà, những người khác cũng liền nhìn không thấy nàng.

Tạ Tinh Diệu thử chọc chọc nữ nhân cánh tay.

Quả nhiên, tay nàng chỉ dường như không khí, lập tức xuyên qua đối phương thân thể.

Một bên nam hài lộ ra kinh ngạc chi sắc.

“Ân.....”

Tạ Tinh Diệu trầm mặc một cái chớp mắt, bắt đầu tự hỏi ngụy trang thành bỏ mạng nữ quỷ khả năng tính.

Nhưng như vậy gần nhất, nói không chừng sẽ dọa đến tiểu hài tử.

Tạ Tinh Diệu quyết định ngả bài: “Hảo đi ta kỳ thật là người vài năm sau bằng hữu, cố ý trở về nhìn xem người khi còn nhỏ.”

Yến Hàn Lai trong mắt kinh ngạc chưa tiêu, lại nảy lên vài phần hồ nghi.

“Thật sự!”

Nàng nghiêm trang: “Ta biết về người rất nhiều chuyện, tỷ như ——”

Những lời này nửa đường tạm trụ.

Vài năm sau Yến Hàn Lai, cùng trước mắt ngây ngô ngây thơ tiểu hài tử hoàn toàn bất đồng.

Chẳng sợ thời không trọng điệp, làm hai người mặt đối mặt gặp nhau, nam hài có lẽ cũng chưa biện pháp phân biệt, cái kia kỳ quái lười nhác thanh y

thiếu niên thế nhưng sẽ là chính mình.

Tạ Tinh Diêu tạm dừng sơ qua: “Tỷ như người không mừng ăn cay, yêu thích ngọt đường..... Hơn nữa thực thích xuyên ám màu xanh lá quần áo!”

Yến Hàn Lai vẫn là nhú mày xem nàng, đầy mặt không tín nhiệm.

“Làm sao vậy?”

Nữ nhân mặt lộ vẻ ưu sắc, giơ tay ở hán trước mắt nhoáng lên: “Chẳng lẽ là luyện kiếm lâu lắm, sinh ảo giác?”

Nhân hán hồ nghi nhìn chăm chú, Tạ Tinh Diêu ngực chột căng chặt.

Bất quá cẩn thận ngấm lại, vô luận Yến Hàn Lai có hay không đối nàng tâm sinh hoài nghi, đều sẽ không ảnh hưởng đại cục ——

Rốt cuộc nàng chỉ là một sợi người ngoài nhìn không thấy sờ không được thần thức, tại đây đoạn trong trí nhớ, không ai nề hà được nàng.

“..... Không có, mẫu thân không cần lo lắng.”

Yên lặng một lát, Yến Hàn Lai rốt cuộc theo tiếng: “Có lẽ là có chút mệt mỏi.”

“Nếu mệt mỏi, liền mau theo ta về nhà.”

Nữ nhân thở dài một hơi, hợp lại hảo hán bên tai toái phát: “Hôm nay mẫu thân làm người thích nhất ngọt kem hộp.”

Quả nhiên từ nhỏ liền thích ăn ngọt.

Tạ Tinh Diêu cùng hán liếc nhau, nhường mảy.

Tiểu hài tử nhấp khởi môi mỏng.

Nữ nhân lãnh Yến Hàn Lai đi ra rừng đào, Tạ Tinh Diêu theo sát sau đó,

nâng mục nhìn xung quanh.

Ly Xuyên linh hồ bộ lạc, nghiêm nhiên một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Rừng đào bên trong phồn hoa như mưa, hoa rụng rụng rã.

Rừng đào ở ngoài, tú thủy thanh sơn ánh vào trước mắt, gần chỗ phòng ốc nghiêm nhiên, điều cửa sổ gác cao chi chít như sao trên trời; nơi xa yếu ải lưu ngọc, sương trắng mênh mông, sơn sắc thủy sắc xa xa tương ứng, dường như một bức vụng nhiễm vậy mực bức họa cuộn tròn, thẩm khai bao quanh xanh đậm.

Không khí tươi mát, lời cuốn nhàn nhạt mùi hoa cùng cỏ cây thanh hương, tinh tế người đi, còn mang theo điểm nhí mát lạnh hơi nước.

Yến Hàn Lai gia, tọa lạc ở một chỗ chân núi.

Phòng ốc chủ nhân hiển nhiên là cái cao nhã hạng người, lầu các thanh lệ tú mỹ, rất có ý thơ.

Trung ương đình viện cỏ cây xanh um, quái thạch đá lờm chờm, hai sườn có thể thấy được điêu mãnh thâm hạm. Đang là chạng vạng, mặt trời lặn ánh chiều tà nhàn nhạt, yên tĩnh như nước chảy, cây tử đằng thùy trúc điểm tuyết ở giữa, tôn nhau lên thành thú.

Hành đến trong phòng, đồ ăn hương bốn phía, Tạ Tinh Diêu trông thấy một cái tướng mạo tuần mỹ bạch y nam nhân.

Yến Hàn Lai bước nhanh tiến lên: “Cha!”

“Tiểu hàn.”

Bạch y nam nhân ý cười ôn nhuận: “Hôm nay luyện được như thế nào?”

Hắn thành thật trả lời: “Đã sắp đột phá đệ tam thức.”

“Hảo, hảo! Còn tuổi nhỏ là có thể lĩnh ngộ đến tận đây, không hổ là ta nhi tử.”

Nam nhân cao giọng cười to: “Cho dù là xuất sắc tiên môn đệ tử, cũng đắc dụng trước 4-5 năm, người khen ngược, hai năm thời gian liền đem nó hiểu thấu đáo hơn phân nửa —— đối đãi người lớn lên, định có thể ở Tu chân giới hảo hảo uy phong một phen.”

Yến Hàn Lai dễ dàng thẹn thùng, bị khen đến hơi hơi mặt đỏ.

“Phụ tử hai cái đều là kiếm sĩ.”

Nữ nhân bắt đắc dĩ: “Tiểu hàn, hôm nay thơ từ bối hảo sao?”

Yến Hàn Lai lộ ra buồn khổ thần sắc: “Mau bối xong rồi.”

Nam nhân cười, để sát vào hắn giảng lặng lẽ lời nói: “Người mẫu thân liền thích những cái đó văn nhân mặc khách phong hoa tuyết nguyệt, người nỗ lực, hảo hảo biểu hiện, bằng không hai ta không cơm ăn gạo.”

Nữ nhân giơ tay nhẹ gõ hắn trán.

Thẳng đến nơi này, hết thổi gió êm sóng lặng.

Nhưng mà càng bình tĩnh tường hòa, Tạ Tinh Diệu trong lòng bất an, cũng liền càng thêm mãnh liệt.

Cùng bọn họ tương ngộ khi..... Yến Hàn Lai là cô độc một mình, không cha không mẹ.

Một đón cơm chiều thực mau kết thúc, nam hài giúp đỡ cha mẹ thu thập hảo chén đĩa cùng bàn ăn, không bao lâu, liền trở lại trong phòng bối thơ

luyện tự.

Tạ Tinh Diệu đi theo hần phía sau.

“Người như thế nào biết ta thích đồ ngọt?”

Yến Hàn Lai trong lòng ghen không ít lời muốn nói, phủ tiến phòng, liền vội vàng đóng lại cửa phòng.

Hần nói một đống: “Tỷ tỷ, người sẽ không..... Là bịa đặt lung tung đi.”

Hần dùng lược hiện hoang mang ngữ khí.

Này thuyết minh đã bán tín bán nghi.

“Mới không phải bịa đặt lung tung.”

Tạ Tinh Diệu thở phào nhẹ nhõm: “Người không thể ăn cay, phàm là khẩu vị trọng một chút đồ ăn, ăn sẽ ho khan —— còn có, người tính tình có chút thẹn thùng, bị người khích lệ sẽ mặt đỏ, đúng hay không?”

Thật là như vậy.

Nam hài nửa tin nửa ngờ: “Kia..... Tỷ tỷ thật là từ vài năm sau tới?”

Hần nhấp môi nhíu mày, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Chính là, ta không thích xuyên màu xanh lá quần áo.”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

“Ta ngày thường, luôn là xuyên bạch sắc.”

Yến Hàn Lai liếc nhìn nàng một cái: “Hôm nay cái này thanh hắc, là vì luyện kiếm không làm dơ.”

Nhưng vài năm sau Yến Hàn Lai, rõ ràng thích nhất thanh y.

“Nói không chừng là sau khi lớn lên hứng thú thay đổi.”

Tạ Tinh Diệu cúi người, đối thượng hắc hai mắt: “Người hứng thú, luôn là thực dễ dàng thay đổi. Nếu người vẫn là không tin, không ngại như vậy ngấm lại ——”

Nàng cong cong khóe miệng: “Ta không có thật thể, trừ bỏ người, ai đều không thể nhìn đến, chính là chúng ta lẫn nhau liên thông chứng minh. Còn nữa, người chỉ là cái phổ phổ thông thông linh hồn tiểu hài tử, ta trăm phương ngàn kế lừa gạt người, có thể được đến cái gì?”

Hài đồng trong lòng không có quá nhiều cong cong vòng

Vòng, Yến Hàn Lai nghiêm túc nghe nàng nói xong, trong mắt phùng bị biến mất không ít.

“Nếu thật là như vậy.”

Hắc long mi giật giật, tò mò nhìn nàng: “Tỷ tỷ, vài năm sau ta, là bộ dáng gì?”

Một ngữ bãi, Yến Hàn Lai lộ ra bưng tỉnh chi sắc: “Người là ta về sau bằng hữu, chúng ta đây tuổi hắc là kém không lớn —— người tên là gì?”

Hắc hỏi đến trắng ra, trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Tinh Diệu không biết như thế nào đáp lại.

Nói thành thật lời nói, nàng cũng không rõ ràng..... Trước mắt cái này thẳng thắn bông bột, lòng tràn đầy khát khao hài tử, sẽ như thế nào suy nghĩ nàng sở nhận thức “Yến Hàn Lai”.

Ở □ Thiên đồ □, hắc thậm chí bị miêu tả thành tội ác tà trời chết chưa hết tội vai ác nhân vật.

Suy nghĩ một sát, Tạ Tinh Diêu nhẹ giọng mở miệng: “Người cảm thấy vài năm sau chính mình, sẽ là bộ dáng gì?”

Trước người tiểu hài tử ngẩn ngơ..

“Ân..... Nếu là ta tưởng nói, hẳn là có thể đem □ tố minh kiếm pháp □ luyện đến thứ năm trọng đi, tốt nhất còn có thể giao thương mấy cái tri tâm bạn tốt, cùng nhau hàng yêu trừ ma.”

Hắn tâm giác ngược ngùng, then thùng sờ soạng lỗ tai: “Nếu không có thể luyện đến thứ năm trọng, người không cần chê cười ta. Ta sẽ lại nỗ lực.”

Hắn hầu âm thanh thiển, âm cuối mang theo then thùng cười.

Tạ Tinh Diêu lẳng lặng mà nghe, hầu trung một ngạnh, hai mắt mạc danh phát sát.

..... Cái gì tố minh kiếm pháp a.

Yến Hàn Lai liền kiếm cũng chưa lại lấy quá.

“Tỷ tỷ?”

Không chiếm được nàng đáp lại, nam hài giương mắt: “Làm sao vậy?”

Tạ Tinh Diêu hơi hơi hé miệng, lại chưa kịp nói chuyện.

—— phòng ngủ ninh tịch, ngoài cửa sổ chỉ có thanh thanh côn trùng kêu vang, đột nhiên không kịp phòng ngừa, đột nhiên vang lên chói tai thét chói tai.

Đã xảy ra chuyện.

Ngực run lên, Tạ Tinh Diêu thói quen tính bấm tay niệm thần chú.

Nhưng mà trong tay rỗng tuếch, không được đến bất luận cái gì hưởng

ứng.

Thiếu chút nữa đã quên, nàng lấy thần thức hình thái ngưng lại tại đây, liền một khối có thể bị người khác thấy thân thể đều không có, nơi nào còn có thể bấm tay niệm thần chú niệm chú.

Chính là.....

Trong đầu suy nghĩ phân loạn như ma, Tạ Tinh Diệu nhìn về phía bên cạnh người thanh y tiểu hài tử.

Nàng thân vô thật thể, đối bất luận cái gì biến cố đều bất lực, chẳng phải là muốn trơ mắt nhìn Yến Hàn Lai lại gặp một lần cực khổ, cái gì cũng làm không được sao.

Này thanh thình lình xảy ra thét chói tai thê lương đến cực điểm, Yến Hàn Lai lòng có sở cảm, đẩy cửa mà ra.

Cửa phòng bị mở ra khoảnh khắc, liên tiếp vang lên càng nhiều kêu rên.

“Đây là ——”

Yến Hàn Lai thần sắc hơi ngạc, xin giúp đỡ dường như nhìn phía nàng.

“Để ý.”

Tạ Tinh Diệu cấp không ra khẳng định hồi đáp, thần thức tản ra, thăm hướng nơi xa.

Nàng cảm nhận được lan tràn khai huyết tinh khí.

Tiếng khóc, mắng thanh, xin tha thanh tràn ngập bên tai, chỉ dựa vào thanh thanh tê tâm liệt phế khóc kêu, là có thể tưởng tượng ra những cái đó tàn khốc mà thảm thiết hình ảnh. Không ngừng có yêu lực linh lực nổ tung,

mãn hàm sát khí, không lưu sinh lộ.

Từ từ.

Yêu lực..... Cùng linh lực?

Yêu lực định là linh hồn nhất tộc sở ra, mà kia linh lực trong vất hạo nhiên, chút nào không mang theo tà ma chi khí, so với làm xằng làm bậy tà ám hung thú.....

Càng giống tu đạo Nhân tộc.

Thôn này nhìn qua cùng thế vô tranh, như thế nào đưa tới tu sĩ đại thêm tàn sát?

Nghi vấn vừa mới nổi lên trong lòng, sân đại môn bị người mở ra.

Là Yên Hàn Lai mẫu thân.

So với không lâu trước đây đoan trang ôn nhã bộ dáng, giờ phút này nàng chật vật rất nhiều.

Tóc mây tán loạn, quần áo tổn hại nơi chốn, bên má nhiễm không biết là ai huyết, ở ban đêm đẩy ra một mặt đỏ thắm.

Ở bên người nàng, đi theo một cái khác khóc sụt sùi nam hài.

Yên Hàn Lai hấp tấp mở miệng: “Mẫu thân ——”

“Tiểu hàn.”

Nữ nhân đem hấn đánh gãy, đem khóc sụt sùi nam hài đẩy hướng hấn bên người: “Trong thôn đã xảy ra chuyện, là tiên tông người.”

Tiên tông.

Tạ Tinh Diệu trong lòng như bị thật mạnh một gõ.

..... Nam Hải tiên tông?

“Có mấy chỉ linh hồ ở trong thành tác loạn đã thương người, tiên tông đuổi theo Ly Xuyên, phi nói toàn bộ thôn đều cùng những cái đó linh hồ thông đồng làm bậy.”

Nữ nhân ngữ khí vội vàng, hung hăng cắn răng: “Bọn họ công bố muốn thanh lý môn hộ. Cha người cùng cố thúc đang ở kiệt lực đưa bọn họ ngăn lại, người nhân cơ hội này, chạy nhanh mang theo tiểu cố từ sau núi đi.”

“Dựa vào cái gì nói chúng ta thông đồng làm bậy!”

Yến Hàn Lai nhíu mày: “Chúng ta chưa bao giờ đã làm thương thiên hại lý sự tình..... Cha có phải hay không cùng bọn họ đánh nhau rồi?”

Hắn nói liền muốn hướng ngoài cửa hướng, bị nữ nhân một phen giữ chặt.

“Tiểu hàn, người nghe ta nói.”

Nàng hốc mắt đã là đỏ bừng: “Cha người hắn..... Chúng ta có thể tranh thủ đến thời gian không nhiều lắm, coi như là vì cha mẹ, người cũng muốn sống sót.”

Nam hài cả người run rẩy, dần dần dừng lại giãy giụa.

“Bọn họ thiết hạ trận pháp, trong thôn không dùng được thuận di phù.”

Nữ nhân lau đi khóe mắt nước mắt, chăm chú nhìn hắn hai tròng mắt: “Các người từ sau núi rời đi, theo tiểu đạo vẫn luôn đi. Người thường đến sau núi chơi, biết đường nhỏ đúng hay không? Vẫn luôn đi, đừng có ngừng hạ, cũng không cần quay đầu lại, chờ ra Ly Xuyên, lại tìm một chỗ hảo hảo nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Nàng lấy ra một cái túi trữ vật, nhét vào Yến Hàn Lai trong lòng ngực: “Nơi này có chút tiền bạc. Người ——”

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe phía sau một trận trầm đục.

Huyết tinh khí càng thêm nồng đậm, cùng với có nặng trĩu uy áp che trời lấp đất.

Tuy là Tạ Tinh Diệu, cũng sinh ra hoảng sợ chi ý.

Nếu tiên tông vào sân, kia Yến Hàn Lai phụ thân.....

Nữ nhân dùng sức đẩy hấn một phen: “Đi mau! Hay là muốn cho cha người hy sinh đau khổ uổng phí sao!”

Này căn bản là cùng đường bí lối.

Ở lệnh nhân tâm giạt mình sát khí, không đến mười tuổi nam hài nuốt xuống hầu trung nghẹn ngào, giữ chặt bên người một cái khác hài tử tay.

Yến Hàn Lai cuối cùng liếc nhìn nàng một cái.

Nữ nhân tái nhợt hướng hấn cười cười.

Thậm chí không kịp hảo hảo từ biệt, hấn xoay người chạy về phía sau núi.

Kêu rên khắp nơi, sát ý như nước.

Biến cố tới quá nhanh quá đột nhiên, Tạ Tinh Diệu kiệt lực bảo trì trong lòng lý trí, tùy Yến Hàn Lai lên núi phía trước, quay đầu lại nhìn phía phía sau sân.

Nữ nhân trong tay véo ra pháp quyết, côi cút đón gió mà đứng.

Ở phía sau cửa, chậm rãi đi tới ba cái cao gầy bóng người.

Cầm trong tay trường kiếm, ngọc quan vấn tóc, thân xuyên màu thủy lam

đệ tử phục.

Là nàng gặp qua đệ tử phục.

Nam Hải tiên tông.

“Ly Xuyên cùng các người không oán không thù.”

Hồ yêu hóa hình, trận gió chợt khởi: “Vì sao đuổi tận giết tuyệt?”

“Muốn trách, chỉ có thể quái kia mấy chỉ gây chuyện thị phi hồ ly. Bọn họ thực thịt người uống người huyết, hại không ít vô tội bá tánh.”

Cầm đầu thiếu niên nhếch miệng cười: “Không đối..... Từ nay về sau, các người cũng là cùng phạm tội.”

*

Âm u, côn trùng kêu vang, gió lạnh.

Tầm nhìn bị hơi nước mờ hồ, Yến Hàn Lai cắn răng không cho chính mình khóc ra thanh âm, thân hình như gió, bước chân không đình.

Hắn muốn sống sót.

Mang theo hàng xóm gia đệ đệ, cũng mang theo cha mẹ di chí sống sót.

Bên người tiểu cổ run bần bật, trên đùi bị thương, cơ hồ là toàn bộ hành trình bị hắn kéo đi. Yến Hàn Lai lung tung lau sạch nước mắt, đem tiểu cổ búi ở sau người.

Kỳ thật hai cái nam hài tuổi kém không lớn, vóc người cũng không sai biệt lắm.

Tạ Tinh Diêu đi theo hắn bên người, suy nghĩ như nước.

Vì đuổi bắt mấy chỉ ác yêu, liền đem toàn bộ thôn xóm tàn sát hầu như

không còn, này rõ ràng là làm điều thừa.

Nam Hải tiên tông như thế mất công, sau lưng chắc chắn có nguyên nhân.

Hoảng hốt gian, nàng nhớ tới từng đang nhìn hải lâu nghe được mỗi đoạn đối thoại.

Nếu nàng suy đoán là thật, cứ như vậy, toàn bộ Nam Hải tiên tông.....

Chẳng phải là cùng tà tu không có gì hai dạng sao?

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ còn lại có cái này giải thích đến thông nguyên do.

Tiểu cổ trên chân bị thương, Yến Hàn Lai không thể không công hấn đi phía trước đi.

Bên tai tiếng gió như khóc như tố, tinh tế nghe qua, còn có vài đạo càng ngày càng gần bước chân.

Có người truy lại đây.

Tạ Tinh Diệu trong lòng khẩn trương, nắm chặt cổ tay áo.

Nam Hải tiên tông như vậy hành sự, không có khả năng lưu lại một người sống. Tiểu cổ bị thương, nhất định cùng bọn họ gặp qua, không tìm được hấn, Nam Hải tiên tông sẽ không bỏ qua.

Nàng tưởng giúp, lại bất lực.

Tại đây đoạn đã thành sự thật trong trí nhớ, nàng chỉ là cái quần chúng.

Hai đứa nhỏ tốc độ, sao có thể so được với kinh nghiệm tu luyện tiên môn đệ tử.

Phía sau bước chân dần dần trở nên rõ ràng, một tiếng một tiếng, phẳng

phát đập ở trong lòng.

Bóng cây lắc lư, bóng đêm gợn sóng, dường như gương nanh múa vuốt yêu ma quỷ quái, quỷ quyết u dị, chọc người hoảng hốt.

“Người phóng ta xuống dưới.”

Tiểu cổ cả người run rẩy, gương mặt đã bị nước mắt ướt nhẹp: “Bọn họ gặp qua ta, nhất định là ở tìm ta. Chỉ cần ta có thể dẫn dắt rời đi bọn họ chú ý, người là có thể chạy đi.”

Yến Hàn Lai cắn chặt răng, không nói chuyện.

Tạ Tinh Diệu nhìn thấy hắn run rẩy hai chân, nói vậy đã thể lực chống đỡ hết nổi.

“Cầu xin người, phóng ta đi xuống đi.”

Trên lưng tiểu cổ khóc không thành tiếng: “Người rời đi nơi này, đem bọn họ làm chuyện xấu nói cho toàn bộ Tu chân giới..... Bằng không chúng ta đều phải chết.”

Yến Hàn Lai vẫn là không ra tiếng.

Ở bọn họ phía sau, vài đạo linh lực sâu kín thăm tới, giống như ngủ đông cự thú, chỉ chờ cấp con mồi một đòn trí mạng.

Bỗng dưng, thanh y nam hài ách thanh mở miệng: “Đừng lên tiếng.”

Không ngừng tiểu cổ, Tạ Tinh Diệu cũng là một đốn.

Khoảnh khắc hết sức, nàng đoán ra Yến Hàn Lai ý niệm.

Hắn cùng tiểu cổ, ăn mặc tương tự xanh sẫm quần áo.

“Yến Hàn Lai!”

Nàng ngực thỉnh thoảng cái không ngừng, buột miệng thốt ra: “Người _____”

Bên kia, Yến Hàn Lai đã đem tiểu cổ tàng tiến một thốc nửa người cao bụi cỏ.

Kiểm quyết sậu khởi, ở hấn trên đùi cắt qua một đạo cùng tiểu cổ giống nhau như đúc vết máu.

Yến Hàn Lai đỉnh mây nặng nề, hướng bên trái ra sức chạy tới.

Hấn phía trước vẫn luôn ẩn nấp hành tung, tận lực không phát ra âm thanh, lúc này đột nhiên bắt đầu chạy động, tức khắc dẫn tới lá cây xôn xao vang lên.

Âm vang không lớn, lại đã trọn đủ.

Tu sĩ nhĩ lực nhạy bén, có tiểu đệ tử kinh hỉ nói: “Tìm được rồi!”

Ngay sau đó, mấy đạo kiếm quang đánh úp lại.

Yến Hàn Lai nắm chặt trường kiếm, trở tay vung lên.

Hấn tuổi tác thượng tiểu, thế nhưng bức lui vài đạo sắc bén kiếm quang.

Nề hà trận này đánh bất ngờ thế tới rào rạt, linh lực cuồn cuộn, nháy mắt đâm thủng cánh tay hấn cùng cẳng chân.

“Đánh trúng.”

Một thanh niên cười nói: “Thật có thể chạy, thiếu chút nữa khiến cho hấn ra sơn.”

“Hại chúng ta bị Phù Ngọc trưởng lão hung hăng huấn một đòn, thật phiền.”

Một khác danh thiếu niên lau đi thái dương mồ hôi mỏng, lười biếng đánh

cái ngáp: “Chạy a, như thế nào không tiếp tục?”

Tay chân bị xỏ xuyên qua đau nhức thấm vào toàn thân huyết mạch, Yến Hàn Lai cắn răng không ra tiếng, thủ đoạn run rẩy, nắm lấy trường kiếm.

Theo sát sau đó, kiếm khí đầu sinh.

Hắn công kích không hề dấu hiệu, kiếm phong giơ lên, với khoảnh khắc dật khai lạnh thấu xương sát khí.

Tốc độ cực nhanh, sát ý chi tàn nhẫn, suýt nữa làm thiếu niên đệ tử không kịp trốn tránh, chỉ có thể vội vàng lui về phía sau, ngực máu tươi đầm đìa.

Một bên thanh niên hấp tấp ra tay, kiếm quyết sắc bén, ở Yến Hàn Lai tay phải lưu lại thậm chí có thể thấy được cốt dũ tợn vết máu.

Tạ Tinh Diệu tưởng chắn, vươn tay đi, kiếm quyết lại tự nàng thân thể xuyên qua.

“Tê ——”

Thiếu niên phần nộ nhú mày, bị đau đến hít hà một hơi: “Người tên tiểu tử thúi này!”

Hắn nói nhắc chân, không lưu tình chút nào đá trúng nam hài ngực.

Trường kiếm theo tiếng mà rơi, Yến Hàn Lai phun ra máu tươi, chật vật ngã vào dưới tàng cây.

Không giúp được

.

Tạ Tinh Diệu ý đồ tóm quá thiếu niên cổ áo, một lần lại một lần tổn công vô ích, tức giận đến cả người phát run.

“Cho rằng chỉ có người sẽ dùng kiếm?”

Thiếu niên đá vào hần phía sau lưng: “Người có thể đắc ý được bao lâu?

Huyết thống đề tiện tiểu yêu, sớm hay muộn bị chúng ta luyện đan!”

Hắn tức muốn học máu, lại một lần nâng chân, bỗng nhiên nghe được phía sau một tiếng réo rất nam âm: “Hành sự như thế xúc động, tương lai như thế nào tĩnh tâm vượt qua thiên kiếp?”

Giống như đã từng quen biết thanh âm.

Tạ Tinh Diệu nắm chặt đôi tay, hít sâu.

Bên cạnh người thiếu niên đệ tử vội không ngừng lộ ra khen tặng chi sắc:

“Phù Ngọc trưởng lão!”

Trong bóng đêm, tể nguyệt quang phong khiêm khiêm quân tử dạo bước mà đến, cười khẽ gật đầu: “Ân.”

“Này chỉ hồ ly không nghe lời, còn muốn thương tổn ta.”

Thiếu niên đệ tử khom người: “Ta cho hắn một chút giáo huấn.”

Phù Ngọc rũ mắt, nhướng mày.

“Đừng đánh chết.”

Hắn ngửi khí nhàn nhạt, sườn mặt bị nguyệt hoa tắm ướt, tuần mỹ vô trù, đạo cốt tiên phong: “Này chỉ tiểu hồ ly thiên phú thật tốt, đãi hắn thành niên, yêu đan rất có tác dụng.”

Quả nhiên là như thế này.

Đang nhìn hải lâu ăn hải sản khi, bọn họ nói chuyện trời đất, từng nói khởi quá Nam Hải tiên tông.

Phàm là thân truyền đệ tử, mỗi người tiến bộ bay nhanh, tiến triển cực nhanh, tương truyền là dùng Nam Hải tiên tông độc môn tâm pháp.

Nơi nào có cái gì thần bí khó lường độc môn tâm pháp, rõ ràng là cướp lấy yêu ma nội đan.

“Bất quá trường lão.”

Thanh niên đệ tử nhú nhú mày: “Thôn này cùng sở hữu hai mươi mấy chỉ linh hồ, xem như cái không nhỏ bộ tộc. Chúng ta một đêm đưa bọn họ diệt tận, sẽ không thu nhận Tu chân giới phê bình đi?”

“Có thể có cái gì phê bình.”

Phù Ngọc cười: “Bọn họ đã chết, hết thảy từ chúng ta giải thích. Có mấy chỉ linh hồ đọa vào ma đạo, tàn hại bá tánh là sự thật, ngày mai chỉ cần thả ra tin tức, công bố bọn họ trốn vào Ly Xuyên, toàn bộ thôn linh hồ liệu chết bao che ——”

Hắn một đồn: “Hoặc là, liền nói toàn bộ thôn đều là ác yêu, chúng ta truy tung mà đến, vì dân trừ hại.”

Bởi vì có phía trước kia mấy chỉ đọa ma hại người linh hồ, ở bá tánh trong lòng, sẽ đối yêu hồ sinh ra mãnh liệt sợ hãi.

Loại này ấn tượng một khi thật sâu cắm rễ đáy lòng, vô luận Nam Hải tiên tông như thế nào vô căn cứ, đều sẽ không rước lấy hoài nghi.

Mà toàn bộ Nam Hải tiên tông.....

Sẽ trở thành tiêu diệt ác yêu anh hùng.

Đã có thể được đến yêu đan, lại có thể tạo vĩ đại hình tượng, có thể nói

một công đôi việc.

Nhiều năm như vậy, nhiều như vậy thứ trừ yêu, trừ bỏ Ly Xuyên, không biết còn có bao nhiêu chịu khổ tàn sát địa phương.

“Bất quá,” Phù Ngọc ánh mắt vừa chuyển “Này chỉ tiểu hồ ly căn cốt, thật đúng là ngoài dự đoán mọi người.”

Thiếu niên đệ tử khinh thường: “Thực hảo?”

“Là tuyệt hảo.”

Phù Ngọc cúi người, đánh giá nam hài tái nhợt như tờ giấy sườn mặt:

“Tướng mạo không tồi, nguyên hình cũng khá tốt, như vậy vừa thấy, luyện hóa thành yêu đan thật là có điểm nhi lãng phí.”

Hắn nói cười cười: “Không bằng..... Thuần hóa thành khế ước thú như thế nào.”

Thanh niên đệ tử theo không kịp hắn ý nghĩ: “Nhưng hắn không phải yêu sao?”

“Là yêu lại như thế nào. Chỉ cần có thể hóa thành hình thú, không phải cùng linh thú không có sai biệt sao, chỉ cần ta không làm rõ, người khác sao có thể nhìn ra hắn là thú là yêu.”

Phù Ngọc biểu tình nhàn nhạt, hiện ra một tia chờ mong: “Nhiều năm như vậy, ta thuần phục quá vực sâu cự xà, cũng gặp gỡ quá tuyết sơn đỉnh điều, có thể nghĩ đến linh thú tất cả đều nhìn cái biến —— đến nỗi linh hồ, vẫn là lần đầu dưỡng.”

Biến thái.

Ghê tửm.

Tạ Tinh Diệu ngực đổ đến cơ hồ hít thở không thông, dùng hư vô nắm tay hung hăng tạt hấn một quyền.

Hai cái đệ tử hai mặt nhìn nhau, không dám nhiều lời.

“Thế nào, tiểu hồ ly.”

Phù Ngọc hai mắt cong cong, ngồi xổm hấn trước người: “Chỉ cần đi theo ta, người là có thể ăn ngon uống tốt, không cần lo lắng sinh lộ. Bằng không, người phải bị quan tiền địa lao, ở thành niên ngày đó bị người lấy ra yêu đan.”

Hơi thở thoi thóp nam hài

Kiệt lực trợn mắt, ở đây ngập huyết khí trung nhìn thẳng hấn.

Sau một lúc lâu, Yến Hàn Lai nhẹ nhàng giật giật môi.

“Ân?”

Phù Ngọc tâm tình không tồi, chậm ngôn lời nói nhỏ nhẹ, triều hấn tới gần một ít: “Cái gì?”

Trong nháy mắt yên lặng.

Lại chớp mắt, Yến Hàn Lai chợt phát lực, tay phải linh lực gắn kết, một quyền huy thượng hấn sườn mặt.

Đây là cái ngoài ý liệu động tác, dùng hết nam hài sở hữu khí lực.

Phù Ngọc trong lòng lơ lửng, không hề phòng bị, giờ tay đón đỡ một sát, bị sát khí hoa khai nhàn nhạt vết máu.

Rất nhỏ, thực tiễn.

Lại làm hấn thực tức giận.

“Có ý tứ.”

Phù Ngọc từ từ đứng dậy, nâng lên mí mắt: “Ta nghe các người phía trước nói, đây là cái dùng kiếm?”

Thiếu niên đệ tử không dám chậm trễ: “Đúng vậy.”

“Nga.”

Hấn sắc mặt bất biến, lười biếng quơ quơ cổ.

Theo sát sau đó, một đạo linh lực ở nam hải thủ đoạn nổ tung.

Đau nhức đến xương, Yển Hàn Lai rớt cuộc vô pháp nhẫn nại, sống lưng cung khởi, kêu lên đau đớn.

“Trước đem hấn mang về đi, còn có trong thôn mặt khác tiểu hải tử.”

Phù Ngọc không hề xem hấn: “Tiểu hải tử nhớ rõ chọn một chọn, những cái đó căn cốt thật sự kém cỏi, trực tiếp giết liền hảo. Nam Hải tiên tông không dưỡng người rảnh rỗi, địa lao cũng giống nhau.”

Yêu đan sẽ ở thành niên là lúc thành thực, bọn họ luyện tiếc này đó dễ như trở bàn tay tu vi, liền đem hải tử giam giữ tại địa lao trung.

Đến nỗi thành niên linh hồ, tất cả đều chết đêm nay.

Mà ngày mai sáng sớm, Tu chân giới trung quảng vì tán dương, sẽ chỉ là Nam Hải tiên tông lại lập kỳ công, tiêu diệt suốt một cái thôn ác yêu.

Nam Hải tiên tông cưỡi tàu bay mà đến, hai gã đệ tử đem trên mặt đất tiểu hải tử giá khởi.

Ngực cùng tứ chi đều là đau nhức khó nhin, tay phải phải phát tùy thời

đều sẽ đoạn rớt, Yến Hàn Lai ý thức Điều Điều muốn ngã, non nửa khuôn mặt bị máu tươi sũng nước.

Gió đêm vắng lặng, hấn cường khởi động cuối cùng một tia ý thức, nuốt xuống trong miệng huyết khí.

Nửa người cao cổ đại, run bần bật một cái khác nam hài đôi tay che miệng, nỗ lực không khóc ra tiếng âm, nước mắt rào rạt, ướt nhẹp chính trương gò má.

Hấn thấy.

Bị thô lỗ giá khởi khoảnh khắc, Yến Hàn Lai hàng mi dài run rẩy, ánh mắt bất động thanh sắc, nhìn phía hấn nơi bụi cỏ.

Này không phải là Yến Hàn Lai vận mệnh.

Nhận hết nhục nhã, mình đầy thương tích, bị hấn phải chết tuyệt vọng cắn nuốt —— thừa nhận này hết thảy, nguyên bản là hấn.

Nhưng mà nguyệt hoa lưu mạn, chiếu sáng lên kia trương trái rộng huyết ô mặt, Yến Hàn Lai tay phải run rẩy, giật giật môi.

Hấn nói: Đi.

*

Yến Hàn Lai bị quan tiến tàu bay ám khoang.

Ám khoang hẹp hòi, tối tăm không ánh sáng, chỉ từ môn để khe hở lộ ra một tia lượng sắc.

Nơi này nguyên bản tràn ngập mốc meo không khí, hấn bị ném vào tới sau, lập tức tản ra huyết khí.

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng bồi ở hần bên người.

Hiện tại Yến Hàn Lai không đến mười tuổi.

Mất đi cha mẹ, bị người mọi cách làm nhục, quan nhập này gian ám không thấy thiên nhật phòng nhỏ, hết thấy phát sinh ở trong một đêm.

Còn có hần tay phải ——

Nàng lòng tràn đầy phẫn uất, rồi lại bất lực, thẳng đến giờ phút này, thậm chí không biết hần là như thế nào an ủi hần.

Tại đây loại tình cảnh hạ, sở hữu ngôn ngữ đều phá lệ tái nhợt.

Yến Hàn Lai cuộn tròn ở góc, lặng yên không một tiếng động, liền hô hấp đều thấp không thể nghe thấy.

Bởi vì là một sợi thần thức duyên cớ, tuy rằng ám trong khoang thuyền đuổi tay không thấy năm ngón tay, Tạ Tinh Diệu ngưng thần đi xem, vẫn là có thể trông thấy hần thân thể hình dáng.

Yến Hàn Lai cũng biết, nàng liền ở chỗ này.

Trong nhà an tĩnh giây lát, Tạ Tinh Diệu mặc không lên tiếng, tới gần hần bên người.

Tiểu hài tử gắt gao súc thành một đoàn, hai mắt dững mẫn đại viên đại viên nước mắt, đơn bạc lại yếu ớt.

Nàng xem đến trong lòng rầu rĩ sinh đau.

“..... Yến Hàn Lai.”

Tạ Tinh Diệu trúc trắc mở miệng,

Châm chước hồi lâu tìm từ, chung quy chỉ nói giọng khàn khàn: “Ta ở chỗ

này.”

Bên người tiểu đoàn giật giật.

Vấn tóc dây cột tóc không biết khi nào tản ra, hỗn độn tóc đen che lấp hần non nửa khuôn mặt.

Ở nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt sóng ngầm, Yến Hàn Lai nâng lên hai mắt.

Tạ Tinh Diệu luôn luôn nhanh mồm dẻo miệng, giờ phút này lại nói cái gì cũng nói không nên lời, do dự mà giơ ra bàn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tiểu hài tử còn hoàn hảo tay trái.

Ám khoang âm lãnh, bị nàng nhiệt khí bao lấy, Yến Hàn Lai hít hít khí.

“Tỷ tỷ.”

Hắn bỗng nhiên nói: “Cho nên người mới vẫn luôn không chịu nói cho ta, vài năm sau ta là bộ dáng gì.”

Tạ Tinh Diệu không theo tiếng.

“Ta có phải hay không..... Không có biến thành người rất tốt.”

Hắn trong mắt ngậm nước mắt, nói chuyện khi giọng mũi nồng đậm, âm cuối thấp không thể nghe thấy: “Tay phải biến thành như vậy, chuyện gì đều làm không được, một cái vô dụng phế vật..... Người không nói cho ta, là không muốn làm ta thương tâm, đúng hay không?”

Cái gì tổ mình kiếm pháp cái gì hàng yêu trừ ma, căn bản là hắn si tâm vọng tưởng.

Nghe hắn nói ra những cái đó thiên chân đến cực điểm nói, nàng trong lòng nhất định cảm thấy đồng tình lại đáng thương, bất quá là cái liền kiếm đều

lấy không được phế nhân, còn vọng tưởng ——

Suy nghĩ đến đây gián đoạn.

Hoảng hốt một sát, Yến Hàn Lai bị người ôm lấy.

Tạ Tinh Diệu nói: “Không phải.”

Nàng động tác thực nhẹ, chỉ thật cẩn thận ôm lấy nam hài đầu, vô dụng bất luận cái gì sức lực.

Yến Hàn Lai thân hình cứng đờ.

“Vài năm sau ngươi, so với chúng ta tất cả mọi người lợi hại.”

Nàng ở khóc.

Nghẹn ngào thanh dần dần tăng thêm, cuối cùng hóa thành che giấu không được khóc nức nở.

Có nước mắt dừng ở hán sườn cổ, ẩm ướt nóng bỏng.

“Từ tuyết sơn đến Nam Hải, chúng ta cùng nhau đi qua rất nhiều rất nhiều địa phương, cũng trừ diệt quá rất rất nhiều tà ma.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ngươi có chút độc lai độc vãng, nói chuyện luôn là không dễ nghe, nhưng chúng ta biết ngươi thực hảo, tất cả mọi người thích ngươi, đem ngươi đương bằng hữu.”

Nàng dừng một chút, thanh tuyến càng nhẹ: “Ngươi mới không phải phế vật..... Chúng ta đều tưởng giúp ngươi.”

Đưa thoại bản, làm điểm tâm, này đó tất cả đều là không đáng giá nhắc tới việc nhỏ, đối với bọn họ mà nói, lại là trăm phương nghìn kế muốn lưu lại Yến Hàn Lai chứng minh.

Đáng tiếc bọn họ không thể nói, Yến Hàn Lai cũng không biết.

Nhìn thấy hấn đáng vẻ này, Tạ Tinh Diệu càng là khó chịu.

Nàng khóc đến càng hung, trong lòng mờ mịt lại hoảng loạn, cảm xúc bị hắc ám vô hạn phóng đại, ăn mòn cảm quan.

Loáng thoáng mà, có chỉ tay vung về thượng năng, thử tính vố vố nàng phía sau lưng.

Là Yến Hàn Lai.

Chóp mũi tràn ngập thuộc về hấn huyết tinh khí, ám khoang tử khí trầm trầm.

Nam hài tiếng nói mất tiếng mà non nớt, bởi vì toàn thân không có gì sức lực, thấp như thì thầm: “Đừng khóc.”

Mình đầy thương tích chính là hấn, sắp bị luyện hóa yêu đan chính là hấn, đặt mình trong với tuyệt vọng bên trong cũng là hấn.

Tại đây loại tình trạng hạ, Yến Hàn Lai cư nhiên nghĩ trái lại an ủi nàng.

“Ta có thể nhận thức người cái này bằng hữu, liền cho thấy ta có thể chịu đựng đi, một ngày kia rời đi nơi này.”

Hấn từ nhỏ đến lớn đều không am hiểu an ủi người, một câu vô cùng đơn giản nói, ở trong lòng tổ hợp mấy chục biến: “Đúng hay không?”

Tạ Tinh Diệu không theo tiếng, ngực như bị đột nhiên nắm chặt, muốn ôm khấn hấn, lại không dám dùng sức.

“Ta đều có thể chịu đựng đi.....”

Yến Hàn Lai vố nhẹ nàng phía sau lưng, khóc nước nở không hề, chỉ còn lại

có nhỏ bé yếu ớt giọng mũi: “Người cũng đừng khổ sở, đừng khóc.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhấn lại khu 100 bao lì xì □ đừng sợ, đao xong đường mới nhất ngọt!

Hợp với điên cuồng bạo gan, quá mấy ngày nhất định phải bỏ ngủ bù ô ô orz

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra hoá tiền tiểu thiên sứ: Hâm bảo 3 cái;

Cảm tạ đầu ra tay lựu đạn tiểu thiên sứ: Hâm bảo 7 cái; lời nói của một bên, Alipay, dễ tích, dạ thoại hàn

Sơn 1 cái;

Cảm tạ đầu ra địa lôi tiểu thiên sứ: Hâm bảo 3 cái; Trần Hi □ hương rác rưởi chân hamburger, ee tử 2 cái; 50315436, tinh từ, Thẩm ngô, mì mì tư đặc, sớm di, cổ triều triều triều triều, Tu chân giới đại lão đều phải bị xuyên xong, ánh trăng không ngủ ta không ngủ, 57692872, ianchi, Thiến Thiến hi hi hề, ca ly nếu phỉ, sep.yang, tự vũ, kỳ cơ lương, trệ trệ,? Miêu tử?,??, là người nha, A Ly đang chờ đợi 1 cái;

Cảm tạ tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ: Gáo bầu 107 bình; xa xôi 77 bình; đường lương một, Nam Kha mộng, thoải mái thư 50 bình;

5566678445 bình; cày yên kéo dài 36 bình; trệ trệ, đi thạch, ianchi, delicate30 bình; chưa tấn tấn 28 bình; người đoán ta ở đâu 25 bình; úc kỳ hành, Vương mỗ người 21 bình; oanh khi tám, lam vũ, tả ảnh, □ một □□□□, quất

giấy, Trường An, Tu chân giới đại lão đều phải bị xuyên xong, kua quân, trĩ
sở lão bà cùng ta dán dán, cây ăn quả hạ tú nương, lão bà, thời trước gỗ
đào 20 bình; tạ thư ương 19 bình; đàm lê 16 bình; có phải hay không ngốc
12 bình;? Điệp? Luyến?, thỉnh đem nga tự mở ra tới đọc, hỏi rượu, diễn
diễn, thất, Tiết dư, tiểu chanh mộng mộng, trương tiểu c, nghe tinh, rơi lệ
chồn chồn đầu, Tấn Giang Cục Dân Chính, đối phương đang ở đưa vào
trung..., rci, một con chim mỗi, trần ngốc ngốc?, là tiểu nặc a, 56686764,
không cần lại phi đi xuống, nghĩ đến một hồi thượng trăm tệ giao dịch, tên
này không lặp lại, này an. Không rồi, a a a tiểu A Lâm, tiểu hùng thị, phi
đảo, đào giếng, tam điệp miêu, 211 tuyển thủ,?, xem văn chính là đồ vui vẻ
10 bình; 33938 bình; kỳ cơ lương, tuổi chiêm 6 bình; bck_57, 42532967,
hofa, 40437917, chi uyên., tô lộc cộc, chrissy, về kỳ, to không ăn cá, linh,
Lạc tinh nhai, Minh Vương số 7, loan tử bến tàu, 57692872, □ tranh, quả mơ,
chăn dê nữ, phiếm diễn, số 7, pri5 bình; ý, pi 4 bình; tư hàm, bị khoa học tự
nhiên chung kết giả, shiao, lão ngỗng 3 bình; vân lan, nữ, hữu thượng
khanh, tiêm vũ, cảm giác say nhập đào chi, phiếm Hạc Châu, lys, ta lười
đến tưởng tên, vân gian tiểu dương 2 bình; đậu tạt, mười sáu dạ, ooh, kê
nhiễm always, mộc đường, điền tiểu hàm ney, xanh thắm xanh thắm xanh
thắm xanh thắm, tê nguyên, trác, special sâm miêu, cuốn vương, chi xuân
nguyệt mười _, i, muối tử tương, hhhhyy, phi vũ, với bề ánh sáng mặt trời,
oon., chỉ biết ha ha ha ha ha, vĩnh viễn vĩnh viễn lâm tiểu mộng, tinh từ, a
chuẩn, như sương mù, Tiểu Bạch muốn ngủ, cung, Tiết mộ, Yến Hàn Lai

xông lên, quá thốc, tam thất miêu bánh, ngũ sở, xích hào xúc, ngạn xu, tập
thanh tiểu hoa hồng _tiao, đào yêu yêu, xem không hiểu a, có điểm phía
trên ác, sssssss, thỏ con, quỷ ti tử 1 bình;

Phi thường cảm tạ đại gia đối ta duy trì, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

Chapter 82

Tàu bay đáp xuống ở Nam Hải tiên tông sau núi.

Giờ phút này đã nhập đêm khuya, sau núi không người.

Tàu bay dán ẩn nắp bùa chú, vẫn chưa phát ra tiếng vang, ở nồng đậm trong bóng đêm, rất khó khiến cho chú ý.

Vị thành niên linh hồ tiểu hài tử nhóm, bị từng cái mang tiến địa lao.

Vì thế trước mắt chứng kiến cảnh tượng dần dần quen thuộc.

Này cũng không phải cỡ nào sáng rọi hành vi, Nam Hải tiên tông không muốn lộ ra, cố ý lựa chọn sử dụng một chỗ ẩn nắp góc.

Địa lao ở vào sau núi chỗ sâu trong, bị thật mạnh trận pháp thấp thoáng trong đó, người khác cơ hồ không có khả năng tìm được.

Xuyên qua rậm rạp cây cối, Phù Ngọc bay nhanh giải trận, địa lao nhập khẩu kết giới bị mở ra.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu nhìn lại, đúng là cùng Yến Hàn Lai tâm ma trung giống nhau như đúc cảnh tượng.

Hành lang dài sâu thẳm, hai sườn là một gian gian bài khai nhà tù, nhân hàng năm không thấy ánh mặt trời, chỉ có ánh nến mờ nhạt, chiếu sáng lên toàn bộ chật chội không gian.

Vách tường ẩm ướt, sinh có片片 rêu xanh, mốc meo tro bụi hỗn loạn huyết tinh khí vị, làm nhân tình không tự kìm hãm được muốn nhíu mày.

Chẳng qua tâm ma trung địa lao trống không, chân thật phát sinh quá trong

trí nhớ, mỗi gian lòng giam đều đóng lại một đạo thân ảnh.

Phóng nhãn nhìn lại, tù phạm nhóm không có chỗ nào mà không phải là gãy trơ cả xương, vết máu nơi chôn, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể cảm nhận được vô cùng tận tuyệt vọng cùng đau khổ.

Nhớ tới tâm ma ảo cảnh Yến Hàn Lai, Tạ Tinh Diệu gắt gao cắn môi dưới.

“Này mấy cái tiểu hài tử, tùy tiện tìm chút phòng trống ném vào đi thôi.”

Phù Ngọc ý cười thanh thản, ở dưới chân thiết ra ba đạo hút bụi quyết, bảo đảm quần áo không bị làm dơ.

Hắn dứt lời dương môi, làm như nghĩ đến cái gì, tâm tình rất tốt mà híp híp mắt.

Ánh mắt như là làm người ghê tởm lạnh lẽo rần động.

Tạ Tinh Diệu thấy hắn hơi hơi ghé mắt, nhìn phía Yến Hàn Lai nơi phương hướng.

Mặc dù là nàng, trong lòng cũng không khởi sinh ra lạnh lẽo.

“Đến nỗi này chỉ hồ ly, đưa đến cuối kia gian đi.”

Nam nhân ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp: “Hắn vẫn là không chịu xin khoan dung?”

“Có lẽ là người câm. Ta đem hắn mang ra ám khoang khi, còn kém điểm nhi bị tiểu tử này cắn một ngụm.”

Thiếu niên đệ tử cung kính nói: “Phù Ngọc trưởng lão, hắn như thế không nghe lời, sao không đổi một con linh hồ tới dưỡng? Ta xem có vài cái tiểu hài tử bị dọa đến liên tục xin tha, cùng với ở trên người hắn lãng phí thời

gian, không bằng tuyển cái đối ngài dễ bảo.”

“Dễ bảo có ý tứ gì?”

Phù Ngọc lắc đầu cười cười: “Này thuần dưỡng, mấu chốt liền ở một cái ‘thuần’ tự. Không phục quản giáo mới có ý tứ, ta chẳng lẽ còn thiếu kia một hai chỉ ngoan ngoãn hồ ly?”

Hắn dứt lời rũ mắt, liếc hướng trong một góc không nói một lời tiểu hài tử:

“Hơn nữa..... Hắn căn cốt, thật sự rất có ý tứ.”

Bẻ gãy hắn tự tôn cùng nhuệ khí, làm tương lai thiên chi kiêu tử đối hắn cúi đầu xưng thần, cái loại cảm giác này.....

Phù Ngọc mặt mày hơi thư, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽.

Biến thái.

Tạ Tinh Diệu thẳng phạm ghê tởm.

Cuối chỗ nhà tù, là nàng tại tâm ma gặp qua kia gian.

Thiếu niên đệ tử đối Yêu tộc không hề thương hại, đem Yến Hàn Lai tùy tay ném ở góc. Nho nhỏ thân thể đụng phải lạnh băng mặt tường, nam hài cuộn tròn run lên.

“Ôn nhu điểm.”

Phù Ngọc đi theo hắn phía sau: “Nếu này chỉ tiểu hồ ly về sau thật muốn đi theo ta, bị va chạm quăng ngã hỏng rồi, vậy không xong.”

Hắn mở miệng khi ngậm cười, phảng phất địa lao tiểu hài tử bất quá là một kiện khí cụ, không đáng mảy may đồng tình.

Thiếu niên đệ tử chặn lại nói: “Là, trưởng lão.”

“Bất quá..... Địa lao hoàn cảnh, thật sự không thể nào hảo.”

Phù Ngọc ngửa đầu, nhìn về phía trên vách tường âm lãnh rêu xanh: “Sẽ đem quần áo làm dơ.”

Hắn cong cong mặt mày, nhìn về phía trầm mặc không nói gì Yến Hàn Lai, miệng lưỡi vẫn là ôn hòa: “Tiểu hài tử, ta có thể vì người tự mình đi vào địa lao, có hay không sinh ra vài phản cảm động?”

Những lời này vô sỉ cực kỳ, liền cạnh cửa thiếu niên đệ tử đều trườ trườ khóe mắt.

“Người tới thời điểm, hẳn là gặp qua.”

Không được đến Yến Hàn Lai đáp lại, Phù Ngọc không nhanh không chậm:

“Này gian địa lao chính là Nam Hải tiên tông tuyệt mật nơi, bị quan tiền nơi này, tương lai nhật tử nhất định sẽ không dễ chịu. Ngẫm lại tới khi nhìn thấy những cái đó yêu ma, mỗi người huyết nhục mơ hồ, không cảm thấy đáng thương sao?”

Hắn tiến lên vài bước, linh lực trong vắt nhuận bạch, quét tới con đường phía trước tro bụi.

“Người chỉ cần nhận ta là chủ, cùng ta kết hạ sinh tử chi khế, là có thể lại thấy ánh mặt trời.”

Yến Hàn Lai khí lực tan hết, lại không có biện pháp dương tay đánh bắt ngờ, chỉ có thể động nhất động lông mi, nâng lên tầm mắt.

Nhưng mà hắn không thấy Phù Ngọc.

Tạ Tinh Diệu hầu trung đau xót.

Tiểu hài tử hơi thở thoi thóp nằm tại địa lao góc, thân ảnh bị hắc ám cắn nuốt hầu như không còn, duy độc một đôi mắt sạch sẽ trừng lượng.

Phảng phất là muốn tìm được vài phần an ủi tịch cùng dựa, Yến Hàn Lai thực nhẹ thực nhẹ mà nhìn nhìn nàng.

“Có phải hay không ta bẻ gãy người tay phải, làm người không vui?”

Phù Ngọc không để ý hấn động tác, lo chính mình nói: “Không có việc gì.

Nam Hải tiên tông có lấy chi không kiệt thiên linh địa bảo, kẻ hèn một con tay phải, chuẩn có thể giúp người chữa khỏi —— nếu kéo đến lâu lắm, miệng vết thương chuyển biến xấu, kia mới là thật sự không cứu.”

Nam nhân cười cười, duỗi tay nắm lấy Yến Hàn Lai thủ đoạn.

Ngón cái vừa lúc áp thượng huyết nhục mơ hồ thương.

“Này hết thầy, toàn muốn xem người quyết định.”

Phù Ngọc nói: “Người chính là kiếm tu a, chặt đứt tay phải, về sau nên như thế nào lấy kiếm? Chớ nói lấy kiếm, dãi tại đây chỗ địa lao, đến chết liền thái dương đều không thấy được. Nhìn xem này đó thương, ta đều đau lòng —— tiểu hồ ly, người chỉ cần gật gật đầu, kêu một tiếng ‘ chủ nhân ’, ta liền mang người thượng dược.”

Địa lao u vắng lặng tĩnh, tùy hấn nói xong, lâm vào một mảnh trầm mặc.

Một lát, Yến Hàn Lai giật giật tái nhợt môi mỏng.

Hấn toàn thân đều ở đau, mặc dù kiệt lực mở miệng, âm cuối vẫn là thấp không thể nghe thấy: “Súc sinh.”

Phù Ngọc nhướng mày.

“Các người làm ra loại này thương thiên hại lí sự tình, chắc chắn bị Thiên Đạo trừng phạt, chết không có chỗ chôn.”

Yến Hàn Lai nuốt xuống khóc nức nở, hai mắt màu đỏ tươi: “Ngày sau..... Ta muốn giết các người.”

Hắn từ nhỏ nghiên đọc thơ từ ca phú, chẳng sợ giận cực, cũng chỉ có thể mắng ra một câu “Súc sinh”.

Phù Ngọc cười ha ha, ngón cái phát lực, ấn xuống hắn miệng vết thương. Nam hài ách thanh đau hô.

“Ta chờ người tới sát.”

Dùng thanh khiết chú thuật tẩy đi ngón tay thượng huyết ô, Phù Ngọc đứng dậy: “Bất quá ở kia phía trước..... Người nhưng đừng tại địa lao bị lộng chết.”

Phù Ngọc tạm thời không có hứng thú, lười biếng xoay người rời đi.

Thiếu niên đệ tử cung cung kính kính theo sát sau đó, trước khi đi, không quên đóng lại địa lao đại môn.

Vì thế ánh nến rút đi, sóng ngầm tập dững.

Cửa gỗ là hàng rào thức kết cấu, mấy khối tấm ván gỗ chi gian không ra ngắn ngắn khoảng cách, ánh sáng xuyên thấu qua khe hở mà đến, vụng nhiễm vài sợi lượng sắc.

Nhưng cũng gần là vài sợi mà thôi.

Ánh sáng nhạt như có như không, địa lao càng nhiều vẫn là áp lực đen kịt.

Tạ Tinh Diêu đứng ở trong bóng đêm, bỗng nhiên không hề lý do mà

tưởng, chờ hấn sau trưởng thành, Nam Hải tiên tông mới có thể lột đi yêu đan.

Nàng trước mắt Yến Hàn Lai, chỉ có không đến mười tuổi tuổi tác.

Này gian nhà tù âm lãnh hít thở không thông, gần mấy ngày là có thể làm người nổi điên, Yến Hàn Lai chịu đựng đau nhức cùng tra tấn, ở chỗ này sinh sống không biết bao lâu.

Chớ nói Yến Hàn Lai.....

Ngay cả nàng, cũng sinh ra muốn đem này đàn hỗn trưởng lột da đi cốt ý niệm.

Hiện tại không kịp suy nghĩ quá nhiều.

Yến Hàn Lai đột phùng biến cố, làm duy nhất bồi ở hấn người bên cạnh, Tạ Tinh Diệu lý nên an ủi hấn.

Nàng sửa sang lại hảo phân loạn nổi lòng, phút chốc mà xoay người.

Đang muốn mở miệng, lại thấy tầm nhìn bên trong đột nhiên run lên, vàng sáng dần dần mơ hồ, cảnh tượng biến ảo.

Trong nháy mắt, trước mắt thành một khác bức họa mặt.

Tạ Tinh Diệu có chút hoảng thần, thực mau minh bạch đây là có chuyện gì.

Mặc dù là đã gặp qua là không quên được thiên tài, ký ức cũng không có khả năng toàn diện không bỏ sót.

Nàng thân ở Yến Hàn Lai thức hải, có thể bị cảm giác đến ký ức, định là với hấn mà nói thập phần quan trọng trải qua.

Cho nên trong lúc càng nhiều nhật tử, bị lựa chọn tính nhảy vọt qua.

Cùng phía trước so sánh với, này gian địa lao huyết tinh khí càng đậm.

Cùng chi đối ứng mà, Yến Hàn Lai trên người đã là vết thương chồng chất.

Nếu muốn thành công thuận dưỡng, lợi dụng không thành, bước tiếp theo, đó là cưỡng bức.

Cùng với càng lúc càng trọng tra tấn.

Đồng tâm ma giống nhau, nam hài đôi tay bị xích sắt xỏ xuyên qua, thủ đoạn thâm khai động lại huyết ô, toàn thân vết roi nơi chốn, tinh tế tìm kiếm, còn có côn bổng đập cùng bổng dẫu vết.

Hắn đem chính mình súc thành một đoàn, giống chỉ sợ hãi miêu.

Ngực từng trận quặn đau, Tạ Tinh Diệu ngừng thở.

Nàng tiến lên một bước, động tác thực nhẹ, ngồi xổm xuống khi không dám phát ra âm thanh.

Nhưng Yến Hàn Lai vẫn là lòng có sở cảm, mở hai mắt.

Địa lao, hắn một mình một người không biết qua bao lâu.

Đối thượng nàng ánh mắt, nam hài hàng mi dài run rẩy, làm như cảm thấy kinh ngạc, hơi hơi mở to hai mắt.

Phảng phất một cái đầm áp lực đến cực điểm nước lạnh, bỗng nhiên trong treo sâu thẳm chảy giạt mình.

“..... Tỷ tỷ?”

Hắn hầu âm thấp, mất tiếng đến khó có thể phân biệt, nói nhẹ nhàng một khụ, chớp chớp mắt: “Người là..... Thật vậy chăng?”

Lâu lắm chưa thấy được nàng, giống đang nằm mơ.

Tạ Tinh Diệu không biết như thế nào đáp lại, gật đầu vươn tay phải, vì hấn phát đi trước mắt một tia toái phát.

So sánh với đến địa lao đệ nhất đêm, Yến Hàn Lai an tĩnh rất nhiều.

Bị nàng xem đến e lệ, nam hài thoáng cúi đầu: “Ta hiện tại bộ dáng, khó coi.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, địa lao đại môn bị người đẩy ra.

Ở chói tai kéo kết tiếng vang, Tạ Tinh Diệu vội vàng quay đầu lại.

Lần này tới vẫn là Phù Ngọc.

Ở hấn bên người, còn đi theo cái ít khi nói cười huyền y nam nhân.

“Đây là người nói cái kia hạt giống tốt?”

Nam nhân diện mạo tuần lãng, không giận tự uy, mở miệng khi uy áp nặng nề, phụ có hạo nhiên kiếm khí: “Là không tồi.”

“Đúng không? Nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ gặp qua như thế chi cao thiên phú.”

Phù Ngọc ý cười không thay đổi: “Chỉ tiếc đứa nhỏ này không nghe lời, nhìn một cái bị lẫn lộn thành bộ dáng gì, trước sau không muốn chịu thua.”

Huyền y nam nhân rũ mắt xem hấn: “Người đồ hấn mãi môn, không chịu thua, là kiên cường.”

“Ta bỗng tính toán đem hấn thuần hóa thành linh thú, nhìn qua, đã mau thất bại.”

Phù Ngọc thở dài: “Chưởng môn sư huynh, người nói đãi hấn bị luyện ra yêu đan, chúng ta như thế nào phân? Tốt như vậy bảo bối, nếu phân cho

đệ tử, không khỏi lảng phí.”

Này lại là Nam Hải tiên tông chưởng môn.

Tạ Tinh Diệu hộ ở Yên Hàn Lai trước người, ánh mắt tiem trầm.

Tục truyền nghe theo như lời, Nam Hải tiên tông thân truyền các đệ tử, đều sẽ được đến một phần thần bí “Độc môn tâm pháp”.

Nói cách khác, trong tông môn mỗi một vị trưởng lão..... Đều biết bọn họ tàn hại yêu ma, lột lấy nội đan việc.

Chưởng môn cảm kích, thuộc về dự kiến bên trong.

Tất cả đều là nhân tra.

“Không bằng người ta hai người phân mà thực chi.”

Chưởng môn sắc mặt nhàn nhạt: “Ta hữu tại đây cảnh đã lâu, nhiều phục mấy viên yêu đan, nói không chừng có thể phá tan gông cùm xiềng xích, thẳng tới hóa thân trung giai.”

Phù Ngọc chấp tay cúi người: “Ta đây liền ở chỗ này, trước tiên chúc mừng chưởng môn sư huynh.”

Hắn dứt lời nhướng mày, khóe miệng một câu: “Bất quá..... Ở kia phía trước, ta còn có cái tiểu lễ vật muốn tặng cho hắn.”

Chưởng môn lạnh lùng liếc hắn: “Còn không có từ bỏ người kia thuần dưỡng kẻ sách?”

“Rất cuộc thú vị.”

Phù Ngọc ha ha cười: “Cùng hắn cùng nhau bị chộp tới đám kia tiểu hài tử, mỗi người thấy ta đều phải phát run, cầu ta thả bọn họ đi ra ngoài —— này

chỉ tiểu hồ ly bị thuần đến tàn nhẫn nhất, cư nhiên vẫn luôn không xin tha, ta thật lâu không gặp gỡ như vậy thú vị yêu.”

Chưởng môn đậm thanh: “Đừng bị thương yêu đan.”

“Tự nhiên sẽ không.”

Phù Ngọc mi mắt cong cong, xuyên qua Tạ Tinh Diệu thân hình, chậm rãi tiến lên.

Loáng thoáng mà, nàng liền đoán ra Phù Ngọc dụng ý.

Ngực đập bịch bịch, Tạ Tinh Diệu nắm chặt song quyền, bỗng nhiên quay đầu lại.

Ở Phù Ngọc đầu ngón tay, quả nhiên ngưng ra một tia huyết hồng ánh sáng.

Hồng quang chói mắt, tùy hấn động tác càng ngày càng nhiều, dường như con nhện kết võng, không cần thiết lâu ngày, hình thành một đạo phức tạp trận pháp.

Phù Ngọc ý cười càng sâu, trong tay dùng sức, đem trận pháp ép vào nam hài thức hải.

Là vẫn luôn tra tấn Yến Hàn Lai kia nói ác chú.

Tạ Tinh Diệu đầu óc chỗ trống, âm âm vang lên.

Nàng không dám tiếp tục đi xuống xem.

“Đây là ta từ phương bắc học được tà pháp.”

Phù Ngọc đứng dậy, rất có hứng thú nhìn trên mặt đất tiểu hài tử: “Nghe nói có thể làm người cả người đau nhức, lãnh nhiệt đan xen, một nửa như

roi xuống đất ngục liệt hỏa, một nửa băng hàn đến xương.”

Hắn mị mị nhãn: “Trừ phi có người khác nguyện ý vì hắn độ nhập linh lực, đem ác chú áp xuống, mới có thể làm nó tạm thời bình ổn.”

Hắn nói chuyện khoảng cách, nam hài đã bắt đầu run rẩy.

Tạ Tinh Diêu tứ chi rét run, tưởng dịch khai tâm mắt, rồi lại vô pháp nhúc nhích mấy may.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Yến Hàn Lai thức hải trung ác chú, lại là ở như vậy tình cảnh bị gieo.

Sau này mỗi khi ác chú phát tác..... Đều có thể làm hắn nhớ tới đặt mình trong vớỉ địa lao thời điểm.

Chưa bao giờ thể hội quá đau nhức, ở quanh thân nhanh chóng lan tràn.

Yến Hàn Lai sống lưng căng chặt, môi dưới không biết khi nào bị giảo phá, dật khai huyết khí.

Chưởng môn mặc không lên tiếng, Phù Ngọc ý cười ôn hòa: “Rất khó chịu?”

Hắn nói: “Quy xuống tới cầu ta, ta vì ngươi giải chú.”

Ánh nền lay động một cái chớp mắt.

Mặt tường lạnh băng, ảnh ngược hạ trọng điệp ám ảnh, quang ảnh minh diệt trung, trong một góc nam hài bỗng dựng ngẩng đầu.

Đã từng màu hổ phách đồng tử, đã bị huyết sắc hoàn toàn sũng nước.

Đó là một đôi giống cực dã thú đôi mắt.

Hung ác, bạo ngược, sát ý như nhận, bộc lộ mũi nhọn.

Hung tính mười phần, duy độc không thấy được một chút ít thỏa hiệp cùng khuất phục.

Đột nhiên đối diện, Phù Ngọc thể nhưng hoảng sợ ngẩn ra.

Lại chớp mắt, Yến Hàn Lai đã gắt gao cắn chính mình cánh tay.

Hắn dùng toàn thân sở hữu khí lực, răng gian tanh ý tản ra, sinh sôi cắn tiếp theo khối huyết nhục.

Đau nhức làm hắn thanh tỉnh, cũng làm hắn không đến mức xin tha cầu xin thương xót.

Đây là Phù Ngọc chưa từng dự đoán được hình ảnh, bạch y nam nhân hoảng hốt một lát, cười đến càng hoan.

“Sư huynh, người xem.”

Hắn mừng rỡ như điên: “Ta liền nói, đây là cái phi thường thú vị tiểu hài tử.”

Chưởng môn không tỏ ý kiến.

Tạ Tinh Diệu khó chịu đến hốc mắt nóng lên, bỗng nhiên lại rơi lệ.

Ác chú liên tục thời gian không tính quá ngắn, mắt thấy Yến Hàn Lai không rên một tiếng, Phù Ngọc cùng chưởng môn song song rời đi, đóng lại cửa gỗ.

Ở khi còn nhỏ vô số ngày ngày đêm đêm, hắn đều là giống như bây giờ, cô độc một mình đau khổ chịu đựng ác chú.

Không có người bồi ở hắn bên người, không có sống sót hy vọng, thậm chí không biết, ở tử vong phía trước, chính mình còn có hay không lại thấy ánh

mặt trời thời điểm.

Như vậy lâu như vậy.

Tạ Tinh Diệu thân vô linh lực, chỉ có thể nhẹ nhàng đem hấn ôm lấy.

Yến Hàn Lai đang run rẩy.

Dồn dập hô hấp hỗn độn bất kham, Tạ Tinh Diệu nghe hấn ách thanh mở miệng: “Tỷ tỷ.”

Yến Hàn Lai nói: “Người đừng..... Xem ta.”

Hấn đã là cùng đường bí lối, chật vật đến cực điểm.

Chỉ có như vậy, mới có thể lưu lại cuối cùng vài phần thuộc về chính mình nho nhỏ tôn nghiêm cùng kiêu ngạo.

Tạ Tinh Diệu khó chịu đến nói không nên lời lời nói.

Đêm triều gợn sóng gian, trước mắt cảnh tượng lại là biến đổi.

Trong lòng ngực tiểu hài tử không thấy tung tích, lại ngẩng đầu, vừa lúc nghe thấy có người đẩy cửa mà vào thanh âm.

Là hai cái nàng chưa bao giờ gặp qua xa lạ đệ tử.

“Phiền đã chết, chuyện gì nhi a đây là.”

Thiếu niên đi vào nhà tù, mặt lộ vẻ bức bối: “Đám kia người như vậy có thể lẫn lộn, như thế nào không ở chính bọn họ trong tông môn phiên thượng phiên hạ? Chạy tới Nam Hải tiên tông khắp nơi lẩn lút, còn loạn giải trận pháp.”

Hấn bên cạnh người thiếu nữ nhún vai: “Không có biện pháp, đã nhiều ngày chính trực tân đệ tử nhập môn tuyển chọn, trong tông môn ngư long

hỗn tạp, còn có không ít cái khác môn phái đệ tử trưởng lão tiến đến làm khách.”

Nàng một đốn: “Bất quá đám kia người thật là chán ghét, như thế nào đột nhiên chạy tới sau núi, còn phát hiện ẩn nấp trận pháp..... Nói ngắn lại, ở bại lộ phía trước, vẫn là mau chóng đem bọn họ mang đi đi.”

“Nghe nói lần này giam giữ địa điểm, là la sát trong biển một cái tiểu thế giới.”

Thiếu niên nói: “Tiểu thế giới nói..... Chúng ta chẳng phải là không cần sợ tay sợ chân, có thể nhiều trảo chút yêu ma đi vào!”

Tạ Tinh Diệu nỗ lực lý giải bọn họ đối thoại.

Nam Hải tiên tông tiến hành tân đệ tử khảo hạch, có ngoại lai người đi vào sau núi, phát hiện trận pháp.

Những cái đó trận pháp phức tạp khó lường, nếu Nam Hải tiên tông ác hành không bị thọc ra tới, đã nói lên người nọ không đem trận pháp coi bỏ. Nhưng vô luận như thế nào, “Sau núi có cái nghiêm thêm trông coi bí mật địa điểm”, chuyện này đã không hề là cái bí mật.

Vì để ngừa vạn nhất, nơi này không thể lưu người.

Giờ này khắc này, là Yến Hàn Lai rốt cuộc có thể rời đi địa lao thời cơ.

Tạ Tinh Diệu trong lòng vừa động, bay nhanh quay đầu lại.

Tại địa lao, Yến Hàn Lai hẳn là vượt qua hai ba năm.

Nam hải thân hình càng cao một ít, dần dần có được thiếu niên thời kỳ mặt bộ hình dáng, cùng nàng đối diện nháy mắt ——

Tạ Tinh Diệu sửng sốt.

Làm như không có nhìn thấy nàng, Yến Hàn Lai ánh mắt thẳng tắp xuyên qua hư ảnh, dừng ở hai cái tiểu đệ tử trên người.

Nàng thử tính kêu một tiếng: “Yến Hàn Lai?”

Không có đáp lại.

..... Đây là có chuyện gì.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng giơ tay, lúc này mới phát hiện, chính mình bàn tay đã gần đến nửa trong suốt.

Nàng thần thức, đã sắp rời đi Yến Hàn Lai thức hải.

Minh bạch điểm này khi, hai cái đệ tử đem linh hồ tiểu hài tử lôi ra địa lao.

Này có lẽ là mấy năm qua, lần đầu tiên rời đi cái kia phòng nhỏ.

Nam hài ánh mắt nặng nề, đen tối không rõ.

Ngưng thần nhìn lại, có thể liếc thấy vài phần ngũ đông sát ý.

Hắn trước sau chưa từng thỏa hiệp.

Đi ra hành lang dài, chân trời một vòng minh nguyệt trên cao, tràn ra nhu hòa như nước bao quanh vàng sáng.

Kia quang mang cũng không mãnh liệt, đương Yến Hàn Lai xa xa nhìn thấy nó, lại dường như cường quang chiếu xạ giống nhau, mờ mịt nheo lại hai mắt.

Hắn cảm nhận được xa lạ đêm, hoa cỏ cây cối, côn trùng kêu vang thanh thanh, cùng với lưu động phong.

Tạ Tinh Diệu đoán không ra hắn trong lòng cảm thụ, chỉ thấy được nam hài

mím môi, thần sắc có một lát hoảng hốt.

Đó là đã lâu ngày thơ cùng yếu ớt.

Nơi này là Nam Hải tiên tông địa bàn, hấn không chỗ nhưng trốn.

Yến Hàn Lai không có làm giấy giụa, bị áp lên tàu bay.

Đây là nhận không ra người gièm pha, tàu bay thực mau lẹ không.

Hai cái đệ tử áp giải hấn từng bước đi trước, đi hướng ám khoang.

Tạ Tinh Diệu có thể nhìn ra tới, bọn họ không sinh ra đề phòng.

Nghĩ đến cũng là, tàu bay tất cả đều là Nam Hải tiên tông thân truyền đệ tử, tu vi xa ở Yến Hàn Lai phía trên, hướng chi hiện giờ thượng giữa không trung, hấn liền tính muốn chạy trốn, cũng không chỗ nhưng đi.

Yến Hàn Lai cũng biết bọn họ nghĩ như vậy.

Nam hải lặng im không nói gì, đáy mắt ẩn có lãnh quang lập loè.

“Nghe Phù Ngọc trưởng lão nói, chỉ cần có thể hảo hảo lợi dụng cái kia tiểu thế giới, chúng ta liền không lo nội đan.”

Thiếu niên mắt lộ ra chờ mong: “Con ta khi có đồng bọn bái nhập Kiếm Tông, mấy ngày trước cùng ta luận bàn, thành thạo đã bị ta đánh ngã —— sư tỷ người nói, nếu có thể có càng nhiều nội đan, chúng ta không phải có thể trở thành Tu chân giới đệ nhất đại tông môn!”

“Không tồi.”

Thiếu nữ cười cười: “Này đàn tà ma ngoại đạo chết không đáng tiếc, có thể giúp chúng ta tăng lên tu vi, cũng coi như lập công. Nhà ta huynh đệ tỷ muội thấy ta tu hành bay nhanh, tất cả đều hâm mộ vô cùng.”

Bọn họ người một lời ta một ngữ mà nói chuyện phiếm, trong lúc lơ đãng, đi vào một phiến phía trước cửa sổ.

Mộc cửa sổ khắc hoa, phía bên phải hờ khép, gió nhẹ thổi quét mà đến, Tạ Tinh Diệu nheo mắt.

Chính như nàng sờ liệu.

Trải qua mộc cửa sổ một sát, Yến Hàn Lai thân hình phút chốc động.

Hắn vẫn luôn biểu hiện đến suy sút an tĩnh, dường như sớm đã nhận mệnh, tử khí trầm trầm.

Hai cái đệ tử tâm vô phòng bị, bị cái này thành linh xảy ra động tác hoảng sợ.

Thiếu niên đuổi tay đi bắt, lại đã không kịp.

Tạ Tinh Diệu trất trụ hô hấp.

Gió mạnh sậu khởi, nam hài giống như ngủ đông đã lâu thú, cẩn rằng tránh thoát hai người bàn tay.

Hắn dùng hết cả người khí lực, không hề do dự, một phen phá khai mộc cửa sổ,

“Uy!”

Thiếu niên sợ hãi kinh hô: “Không muốn sống nữa! Người ——”

Hắn nói chưa kịp nói xong.

Ngay sau đó, nhưng thấy vạt áo tung bay, Yến Hàn Lai thả người nhảy xuống.

Tạ Tinh Diệu biết hắn muốn nói cái gì.

Yến Hàn Lai tuy tu quá mấy năm kiếm thuật, nhưng mà hiện giờ tay phải bị phế, kinh mạch nơi chốn bị hao tổn, đã thành nửa cái phế nhân, liền hành tẩu đều khó, càng không cần đề nghị kiếm phi hành.

Từ tàu bay nhảy xuống đi, có chín thành chín xác suất, hẳn sẽ chết không có chỗ chôn.

..... Nhưng Tạ Tinh Diệu biết, Yến Hàn Lai còn sống.

Người bị thương nặng, vết thương chồng chất, mặc dù có thể ở nghìn cân treo sợi tóc dưới tình huống thúc giục linh lực hộ thể, lấy thân thể hẳn, cũng đem hơi thở thoi thóp.

Hắn chỉ có mười hai mười ba tuổi tuổi tác.

Nàng thật sự vô pháp tưởng tượng, ở xa lạ địa phương kéo hỏng thân thể, ngày đêm thâm bị thương bệnh tra tấn, Yến Hàn Lai đến tột cùng như thế nào có thể từng ngày lớn lên, một ngày ngày sống sót.

Cuồng phong phát động mi mắt, trước mắt hình ảnh lại là biến đổi.

Lúc này đây, Tạ Tinh Diệu rốt cuộc không ngửi được mùi máu tươi.

Đây là một gian hẹp hòi chật chội ám phòng, phong cách quỷ quyết, trang hoàng cổ quái, trên tường toàn là xanh đỏ loè loẹt vẩy mực, một mảnh màn che rơi xuống, đỏ tươi như máu.

Yến Hàn Lai ngồi ở chiếc ghế thượng, trước người là cái cốt sấu như sài nữ nhân.

Hắn hẳn là có mười bốn tuổi, ngũ quan tiêm xu sắc bén thâm thúy, có thể xưng được với ngậy ngô thiếu niên.

Khi đến tận đây khắc, thiếu niên trong mắt lại vô trong trẻo ý cười.

“Cũng thế, xem ngươi thành tâm bái phỏng suốt một năm, ta liền đem kỳ môn bí thuật truyền thụ cho ngươi.”

Nữ nhân vuốt xoay quanh ở trên cổ cự mãng, chậm rì rì đánh cái ngáp:

“Bất quá ngươi nhưng đến nghĩ kỹ rồi, ta đây là tà pháp, cần lấy Nhân tộc huyết nhục vì tế phẩm —— luyện xong về sau ngươi chính là tà tu, phải bị danh môn chính phái đuổi giết.”

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình: “Đa tạ.”

“Hừ.”

Nữ nhân trừng mắt liếc mắt một cái: “Khó hiểu phong tình.”

Một bên Tạ Tinh Diệu ngây người.

Yến Hàn Lai..... Tu quá tà pháp?

Hắn may mắn tồn tại, nể hà trên tay không hề chứng cứ, chỉ dựa vào sức của một người, định không có khả năng làm Tu chân giới tin tưởng Nam Hải tiên tông ác hành.

Rời đi tàu bay sau, hắn tâm tâm niệm niệm, tất nhiên chỉ còn lại có báo thù.

Nhưng mà báo thù nói dễ hơn làm.

Yến Hàn Lai tuổi còn nhỏ, bên người lại vô sư môn bạn tốt, bất quá là cái độc lai độc vãng tán tu.

Mà Nam Hải tiên tông các trưởng lão toàn là hóa thân Nguyên Anh, nếu muốn vắn ngã bọn họ, không khác kiến càn hám thụ.

Nếu muốn nhanh chóng tăng lên tu vi, tà pháp là nhanh nhất đi qua.

Chính là ——

Nàng mờ mịt vô thức, nhìn về phía người thiếu niên âm trầm mắt.

Yến Hàn Lai..... Như thế nào sẽ hại người đâu.

“Đúng rồi, người tay phải.”

Nữ nhân nhướng mày: “Người không phải vẫn luôn ở trị nó? Một năm qua đi, hẳn là miễn cưỡng có thể sử dụng đi.”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

“Người này thái độ, như thế nào cùng ta kia không nên thân tăng tôn tử đường như, làm người hỏa đại.”

Nữ nhân không kiên nhẫn, đuổi đi trên cổ cự mãng: “Thôi thôi, người lại đây.”

Tâm pháp tương thụ, Yến Hàn Lai lĩnh ngộ cực nhanh.

Lại nhoáng lên thần, hẳn đã đứng ở bên đường.

Này phổ hẻm tàn phá cũ xưa, cuối chỗ là một cây che trời đại thụ.

Bầu trời rơi xuống mưa to tầm tã, bóng đêm thật sâu, thiếu niên không bung dù.

Dưới tàng cây, đứng cái tránh mưa tiểu nam hài.

Yến Hàn Lai hướng hẳn đi đến.

Đột nhiên xuất hiện đại ca ca cả người ướt đầm dề, nhìn qua sắc mặt âm trầm, có điểm hung.

Nam hài cúi đầu không dám nhìn hẳn, trầm mặc gian, nghe thấy Yến Hàn Lai thấp giọng mở miệng: “Như thế nào không trở về nhà.”

“Ta, ta lạc đường.”

Nam hài sờ sờ lỗ tai: “Ta cùng cha mẹ hai ngày trước mới dọn đến nơi đây, nơi này tất cả đều là ngõ nhỏ, ta nhận không rõ lộ.”

Hắn cúi đầu, nhìn không thấy Yến Hàn Lai trong tay ngưng ra yêu khí.

Bốn bề vắng lặng, bóng đêm có thể che lấp hết thảy tội ác.

Đây là tốt nhất thời cơ.

Tạ Tinh Diệu phí công há mồm, trong lòng như bị một con bàn tay to gắt gao nắm chặt, khó có thể hô hấp.

Nàng rũ xuống tầm mắt.

Nhưng mà hảo một thời gian qua đi, nam hài kêu rên vẫn chưa vang lên.

Chọc người hoảng hốt tỉnh mạch, Yến Hàn Lai trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng là hỏi hắn: “Nhà người phụ cận là địa phương nào?”

“Chính là,” nam hài sợ hãi ngẩng đầu, “Bên cạnh có một nhà tiệm tạp hóa, kêu ‘Cẩm Tú’.”

Hắn mang theo nam hài trở về nhà.

Rời đi dưới tàng cây khi, còn dùng linh lực giúp tiểu hài tử che khuất mưa to tầm tã.

“Đa tạ, đa tạ công tử.”

Nhìn thấy nhà mình bưng bình nhi tử, thân xuyên váy dài nữ nhân liên tục nói lời cảm tạ: “Đứa nhỏ này luôn là không cho người bớt lo, làm ta cùng hắn cha lo lắng hồng rồi.”

Cạnh cửa nam nhân thở ra một hơi: “Công tử muốn hay không tiến vào

ngồi ngồi? Hài tử hẩn nướng chuẩn bị một bàn đồ ăn, đúng là nóng hổi.”

Yến Hàn Lai lắc đầu: “Không cần, đa tạ.”

Hẩn tính tình lãnh đạm, thực mau xoay người rời đi, một nhà ba người tiến vào trong phòng, đóng lại đại môn.

Xuyên thấu qua mộc cửa sổ, có thể nghe thấy bọn họ hết đợt này đến đợt khác nói chuyện thanh.

Nam hài đánh cái hất xì, kinh hỉ cười khai: “Oa, gà nướng! Mẫu thân, ta vẫn luôn muốn ăn cái này!”

“Gà nướng gà nướng, cả ngày chỉ biết nhớ thương gà nướng.”

Nữ nhân không thể nề hà: “Về trước phòng đổi thân quần áo, tiểu gà rót vào nồi canh.”

“Sau này cũng không thể lại nơi nơi chạy loạn, chúng ta đều thực lo lắng.”

Nam nhân nói: “Mau mau mau, không đổi hảo xiêm y, người mẫu thân không cho chúng ta ăn cơm.”

Tạ Tinh Diệu trầm mặc ngược mắt.

Đã sớm nói xong lời từ biệt Yến Hàn Lai, kỳ thật vẫn chưa rời đi.

Hẩn không bung dù, đứng ở trường nhai chỗ ngoặt, lẳng lặng nhìn từ mộc cửa sổ phiêu ra bạch khí.

Mưa to tầm tã, nơi xa còn lại là tiếng cười lạnh lãnh.

Yến Hàn Lai không ra tiếng, cũng không nhúc nhích, chỉ là lẳng lặng nhìn rất lâu sau đó.

Giống ở trông về phía xa một đoạn xa xôi ký ức.

Lại chớp mắt, thiếu niên đã trở lại phía trước ám trong phòng.

“A?”

Nữ nhân mắt lé liếc hắn: “Người không có động thủ?”

Yến Hàn Lai sắc mặt không thay đổi, ngữ khí nhàn nhạt: “Người đã nói, nếu tưởng hoàn thành tà thuật, cần lấy người sống huyết nhục hiển tế.”

Nữ nhân không hiểu hắn có ý tứ gì: “Sau đó đâu?”

Hắn đột nhiên nâng lên mí mắt: “Ta cũng đúng.”

“Người ——”

Nàng hoàn toàn ngây người: “Người điên rồi đi!”

“Nếu lấy thân thể này làm tà thuật vật dẫn, cắn nuốt tà ám chi lực, tất cả hiển tế.”

Yến Hàn Lai nói: “Cũng có thể hành.”

“Đây là tìm chết!”

Nữ nhân không nghĩ ra: “Người đồ cái gì a? Dem chính mình làm vật dẫn tới dưỡng cổ..... Người muốn vứt bỏ cái gì? Ngàn vạn đừng quên, càng cường lực lượng, đại giới cũng càng lớn, người nếu muốn tăng tiến tu vi, cần thiết dâng ra nhất quý trọng đồ vật.”

Nàng nhú nhú mày: “Người sẽ không.....”

Giây lát, Yến Hàn Lai rút cuộc lộ ra đệ nhất mặt cười.

Hắn cúi đầu nhìn mắt tay phải.

Người thiếu niên tay phải thon dài xinh đẹp, hơi hơi nắm chặt khi, khớp xương hướng ra phía ngoài đột ra.

Hắn nhẹ dương một chút khóe miệng: “Pháp tu cũng không tồi.”

Chỉ trong nháy mắt, Tạ Tinh Diệu minh bạch hết thấy.

Hắn ngày càng tổn hại thị lực, chưa bao giờ sẽ nắm lấy trọng vật, thậm chí chưa từng đề bút tay phải, còn có thân thể trung không thể hiểu được tà khí cùng tử khí.

Ở thật vất vả nhìn thấy một tia hy vọng sau, là Yến Hàn Lai thân thủ chặt đứt chính mình đường lui.

Nữ nhân nhíu mày nhìn hắn, muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu phun ra một câu: “Kẻ điên.”

Hiển tế quá trình rất là dài lâu.

Có lẽ thời gian kỳ thật thực đoản, chẳng qua ở Tạ Tinh Diệu xem ra, mỗi cái ngay lập tức đều bị vô hạn kéo trường.

Đầu tiên là đôi mắt.

Yến Hàn Lai giơ tay, đem yêu khí đánh vào trong đó.

Xé rách đau đớn thể tới rào rạt, Tạ Tinh Diệu thấy hắn cong người lên, trong mắt có huyết chảy ra.

Sau đó là làm tà khí vật chứa ngũ tạng lục phủ.

Nàng cả người run rẩy, nhắm mắt lại.

Cuối cùng đi vào tay phải.

Lấy quý trọng chi vật, đổi lấy càng nhiều lực lượng.

Không hề chần chờ, Yến Hàn Lai thân thủ đem nó vụn gãy.

Tà khí bốn dũng, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt thấm nhập hắn thể da, thiếu

niên cần rằng không phát ra âm thanh.

Nhưng hấn chung quy vẫn là rơi lệ, bọt nước hỗn máu, ướt nhẹp tái nhợt gương mặt.

Hấn so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, đây là điều vô pháp quay đầu lại tử lộ.

Thân thể hấn đem từ từ đòi bại, chỉ cần tà thuật không ngừng, liền đem có một ngày lọt vào phản phệ, chết bất đắc kỳ tử chết đi.

Hấn hơi thở đem lẫn vào vẫn đục tà khí, vĩnh không có khả năng cùng chính đạo làm bạn, dơ bẩn đến làm người ghê tởm.

Còn có hấn tay phải.

Vô pháp dùng sức, càng không thể cầm kiếm ——

Hấn không bao giờ sẽ trở thành khi còn nhỏ lòng tràn đầy khát khao cái loại này người.

Đã từng hấn, rõ ràng cũng từng có chờ mong.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cái trán, Yến Hàn Lai cười nhẹ ra tiếng.

Hiện giờ hấn, nơi nào còn xứng ôm có chờ mong.

Tà khí cuộn cuộn, thiếu niên quỳ lạy với mà.

Hấn bỗng không nên thấy Tạ Tinh Diệu.

Có lẽ là thần thức cùng thức hải có cuối cùng một cái chớp mắt ngăn ngủi tương ngộ, đương Yến Hàn Lai suy sụp ngẩng đầu, vừa lúc đối thượng nàng đôi mắt.

Hấn không biết trước mắt chứng kiến là cảnh trong mơ vẫn là ảo giác, tầm nhìn bị máu loãng mơ hồ, nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

“Tỷ tỷ.”

Yến Hàn Lai thấp giọng nói: “..... Đau quá.”

Hắn cậy mạnh cả đời, loại này lời nói, chỉ có thể đối với cảnh trong mơ nói.

Hoàn chỉnh hình ảnh đột nhiên tiêu tán.

Thần thức chấn động, trước mắt chứng kiến dường như mở tung kính mắt, mỗi một mặt thượng đều ảnh ngược ra bất đồng cảnh tượng.

Cùng Yến Hàn Lai có quan hệ cảnh tượng.

Thân bị trọng thương nam hài cả người là huyết, một mình hành tẩu ở xa lạ hẻm nhỏ, nhìn thấy người của hắn sôi nổi kinh sợ thoái nhượng, có hảo tâm chi sĩ tiến lên dò hỏi, bị hắn run rẩy né tránh.

Trước mắt lạnh lẽo thiếu niên lập với rừng đào, tự trong rừng hành đến thôn xóm. Ly Xuyên tịch liêu không người, chỉ còn lại có từng hàng đồi tử thương cũ nát phòng ốc.

Trong tay hắn véo ra pháp quyết, ở mỗi một chỗ góc sườn vết máu cùng oán khí, đem chúng nó ngưng tụ thành một viên huyết châu —— bị Yến Hàn Lai treo ở bên tai kia viên huyết châu.

Còn có Tạ Tinh Diệu vô cùng quen mắt ám uyên.

Hắn với đêm khuya đến ám uyên, đồ diệt từng con thực người tà ám, đem tà khí một tia một sợi, tất cả nạp vào trong cơ thể.

Cũng đúng là ở sau đó không lâu, ngoài ý muốn nghe được một tiếng súng vang.

Yến Hàn Lai là thật sự tưởng cứu nàng.

Ở bọn họ lúc ban đầu tương ngộ thời điểm, không có chút nào âm mưu quỷ kế.

Thần thức kịch liệt run rẩy, đã tới rồi rồi đi thời điểm.

Ý thức giống như một con thuyền nhỏ, ở dòng nước trung càng lúc càng xa, Tạ Tinh Diêu hoảng loạn giơ tay, lau đi đáy mắt nước mắt.

Sau đó ở thành linh xảy ra hàn khí, cả người run lên.

Bên tai là tí tách tí tách tiếng mưa rơi.

Tạ Tinh Diêu âm âm ngồi dậy.

Thân thể khôi phục thật đánh thật xúc cảm, không hề là đáng thương hề hề nửa trong suốt, đứng dậy là lúc, trong đầu truyền đến một trận buồn đau.

Nàng tỉnh lại.

Hốc mắt bị nước mắt lấp đầy, còn tại không ngừng rót bọt nước, nàng vụng về lau đi, nhìn quanh bốn phía.

Nơi này là một chỗ sơn động.

Nàng toàn thân không chịu cái gì thương, trên người che lại trượng mao nhung thảm, đến nỗi dưới thân, cũng phóng giường chăn bông.

Sơn động không lớn, ở nàng đối diện, Yến Hàn Lai dựa gối ở góc.

Cùng Tạ Tinh Diêu so sánh với, hấn bộ dáng chật vật rất nhiều ——

Trên mặt trên người đều bị gió lốc cắt ra, chảy ra từng giọt từng giọt vết máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền.

Làm như làm ác mộng, thiếu niên nhắm lại mày.

Đem thảm cùng chăn bông toàn cho nàng về sau, hấn chỉ có một thân đơn

bạc thanh y.

Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên nhớ tới, khi còn nhỏ Yến Hàn Lai từng chính miệng nói cho nàng, chính mình cũng không thích thanh hắc xiêm y.

Sau lại ngày ngày ăn mặc màu xanh lá.....

Có lẽ là bởi vì, ở Ly Xuyên bị đồ ngày đó, hắc xuyên kiện xanh sẫm áo đơn.

Tiếng mưa rơi ồn ào, Tạ Tinh Diệu thử đứng lên, đi bước một tới gần cái kia góc.

Nàng nói không rõ chính mình trong lòng cảm xúc, chậm rãi ngồi xổm xuống, an tĩnh chăm chú nhìn thiếu niên ngũ quan cùng hình dáng.

Mày kiếm đen nhánh, hơi hơi nhăn lại, hàng mi dài bao phủ tiếp theo phiến bóng ma, mũi cao thẳng, môi mỏng nhấp chặt, bên tai là không tiếng động đông đưa huyết hồng châu trụ.

Nàng thật cẩn thận duỗi tay, chạm chạm hắc gương mặt.

Hảo lạnh.

Ở mới vừa rồi kia tràng cảnh trong mơ, nàng sờ nhìn thấy bất quá là băng sơn một góc, nhiều năm như vậy qua đi, hắc không biết trải qua quá nhiều ít phí thời gian cực khổ.

Không biết như thế nào, trong nháy mắt này, Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên nhớ tới rất rất nhiều Yến Hàn Lai.

Mấy năm trước cầm trong tay trường kiếm, mẫn nhãn toàn là thiếu niên khí phách Yến Hàn Lai.

Ở trong tối khoang lạng lẽ khóc nức nở, tuyệt vọng đến cực điểm, lại vẫn thật cẩn thận an ủi nàng Yến Hàn Lai.

Một mình hành tẩu với đêm mưa, lấy hai mắt cùng tay phải vì tế phẩm, cắn răng rơi xuống nước mắt Yến Hàn Lai.

Vài năm sau ăn trộm tiên cốt, đọa vào ma đạo, lẻ loi một mình tàn sát Nam Hải tiên tông, bị nghiền xương thành tro Yến Hàn Lai.

Cùng với giờ này khắc này rõ ràng chính xác ở nàng trước mắt, giờ tay có thể với tới Yến Hàn Lai.

Hắn hơi thở vẫn đục bất kham, đôi tay lại chưa từng lay dấn dơ bẩn.

Thế nhưng sẽ có người đem thân thể của mình hiến tế tà thuật, ở Tu chân giới từ xưa đến nay nhiều năm như vậy, có lẽ là đầu một chuyến.

Một cái cổ chấp ngu ngốc.

Sơn động ngoại hôn u yên lặng, mưa phùn liên miên, một đường gió tây, thiếu niên hàng mi dài khẽ nhúc nhích, đột nhiên trợn mắt.

Vì thế Tạ Tinh Diệu đối thượng hắn màu hổ phách hai mắt.

Yến Hàn Lai nhú nhú mày.

Hắn vĩnh viễn là một bộ cự người với ngàn dặm ở ngoài con nhím bộ dáng, xem một cái trước người thiếu nữ dò ra ngón trở, nhĩ sau nóng lên, theo bản năng quay mặt: “..... Làm cái gì.”

Hắn dứt lời một đốn, ánh mắt xẹt qua Tạ Tinh Diệu đỏ bừng hốc mắt, chần chờ ra tiếng: “Người khóc?”

Ngay sau đó lại là dừng lại: “Nơi này hắn là một chỗ tiểu thế giới, sẽ không

có việc gì.”

Tu tu bổ bổ, vô cùng vụng về an ủi.

..... Đúng rồi.

Còn có cái kia khom lưng ngồi quỳ ở góc tường, hai mắt đỏ bừng nhìn nàng, ách thanh nói “Đau” Yến Hàn Lai.

Khi đó Tạ Tinh Diêu, thậm chí không kịp ôm một cái hấn.

“Ta không có việc gì.”

Lòng bàn tay cọ qua hấn sườn mặt, lau đi một tia màu đỏ tươi vết máu, Tạ Tinh Diêu áp xuống gợn sóng suy nghĩ.

“Yến công tử bị hảo trọng thương.”

Nàng đối thượng cặp kia lược có co quắp hai mắt, lòng bàn tay xoay tròn, nhẹ nhàng chớp mắt: “Ta tới cấp người sát được, được không.”

Chapter 83

Cùng thời khắc đó, trong núi.

Hôm nay tiểu thế giới hạ tí tách tí tách vũ, mẫn sơn cảnh lá bị nước mưa tắm ướt, lộ ra bông bột tân lục.

Giương mắt nhìn lên, chân trời tuy vô thái dương, lại đều có ám quang bao phủ. Ánh sáng nhu hòa tầng tầng vũng nhiễm, làm cho cả tiểu thế giới sắc trời mơ màng mênh mông, ảm đạm như chạng vạng.

Tuy rằng không thể xưng là sáng ngời, nhưng tổng muốn hảo quá duỗi tay không thấy năm ngón tay đêm tối.

Đệ vô số lần phát ra đưa tin phù lại không người đáp lại, Nguyệt Phạn sút đầu mẻ trán, sắp đem đầu tóc dài cào thành tổ chim.

“Tạ sư muội còn không có trả lời?”

Ôn Bạc Tuyết mặt ủ mày ê, lay động trong tay đưa tin phù: “Ta cấp Yên công tử phát đi tin tức, cũng không có được đến đáp lại.”

Đưa tin phù thường xuyên sẽ đã chịu khoảng cách cùng kết giới hạn chế, bọn họ bị kéo vào cái này tiểu thế giới, linh lực chịu hạn, đã vô pháp cùng ngoại giới lấy được liên hệ.

Điểm này Ôn Bạc Tuyết trong lòng biết rõ ràng, nhưng Yên công tử cùng Tạ sư muội, bọn họ rõ ràng cũng ở tiểu thế giới.

Chỉ cần cùng tồn tại một chỗ, cách xa nhau không xa, lý nên có thể thu được tin tức mới đúng.

—— thí dụ như bọn họ mấy cái, chính là lợi dụng đưa tin phù hội hợp.

Bị hút vào tiểu thế giới sau, sẽ có một đoạn thời gian thần chí hoảng hốt, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Lâu Yếm trước hết tỉnh táo lại, một bên cấp miệng vết thương thương được, một bên cho mỗi cá nhân phát đi tin tức. Không bao lâu, đoàn người liền ở đỉnh núi phía trên thuận lợi hội sư.

Trừ bỏ Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai.

“Nói không chừng bọn họ còn không có tỉnh lại.”

Đàm Quang cau mày: “Ta nhớ rõ nguyên văn đề qua, cái này tiểu thế giới tất cả đều là một ít Trúc Cơ Kim Đan yêu thú..... Nghĩ đến vẫn là rất có nguy hiểm, nếu không chúng ta dọc theo ngọn núi này, một đường tìm xem bọn họ?”

Nguyệt Phạn thở dài một hơi: “Nói lên nguyên văn, □ Thiên đồ □ không phải nói chuyện quá, đây là cái phổ phổ thông thông, tự nhiên hình thành tiểu thế giới sao? Hảo gia hỏa, lồi vào kia sợi tà khí, thiếu chút nữa đem chúng ta dọa choáng váng.”

Nàng biết □ Thiên đồ □ không đáng tin cậy, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, trước mắt cốt truyện như thoát cương con ngựa hoang, cứ nhiên có thể không đáng tin cậy thành như vậy.

“Này thật là cái vấn đề.”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Tà khí như vậy nùng, vừa lúc cùng Đại Tư Tế theo như lời ‘biển sâu tà ám’ đối thượng. Nói cách khác ——”

Hắn xem một cái Lâu Yếm: “Những cái đó mất tích giao nhân, bao gồm Ma

Vực tả hộ pháp, rất có thể đều ở chỗ này.”

Nhưng phóng nhãn nhìn lại, cái này tiểu thế giới tựa hồ cũng không nguy cơ.

Cùng nguyên văn không có sai biệt dãy núi vờn quanh, trúc mọc xanh um, bên tai ngẫu nhiên sẽ truyền đến thanh thanh thú minh, đều là không đến Kim Đan kỳ ma thú.

Trừ bỏ một chút.

Ôn Bạc Tuyết trầm mặc giơ tay, lòng bàn tay linh lực hội tụ, quang mang so ngày thường ảm đạm rất nhiều.

Bị ngập trời tà khí xé rách đến mình đầy thương tích lúc sau, bọn họ tu vi, đều bị áp chế ở Trúc Cơ sơ giai.

Đây cũng là □ Thiên đồ □ đề cập quá nội dung, tiểu thế giới độc lập với một phương, sẽ đem ngoại lai người tu vi áp xuống hơn phân nửa.

Nguyên văn vai chính đoàn một đường sưu tầm tiên cốt, một đường hữu kinh vô hiểm đánh quái đi trước, cuối cùng tìm được tiên cốt, thuận lợi rời đi nơi đây.

Những cái đó giao nhân cùng Ma Vực tả hộ pháp, vì cái gì sẽ ra không được đâu?

“Không tìm được bọn họ hai cái, vẫn là trước tạm hoãn tìm kiếm tiên cốt đi.”

Nguyệt Phạn nhẹ xoa huyệt Thái Dương: “Làm ta nhìn xem, nơi này.....”

Nàng một câu không nói xong, phía sau đột nhiên vang lên cành lá tất tót

thanh âm.

Như là có thứ gì xuyên qua rừng cây.

Tiểu thế giới ngủ đông đông đảo yêu thú, bọn họ hiện giờ chỉ có Trúc Cơ, tuyệt không có thể thiếu cảnh giác.

Nguyệt Phạn ngưng thần quay đầu lại, làm tốt phòng bị tư thái.

Bầu trời rơi xuống mênh mông vũ, tiếng mưa rơi hỗn tạp đập đập tiếng bước chân, lâm diệp rầm rung động, một thốc bụi cây bị lật ra.

Ánh vào trong mắt, rõ ràng là trương thanh tú người mặt.

Là Nhân tộc.

Đoàn người ngắn người.

Người tới đưa bọn họ đánh giá một phen, đi ra thật sâu rừng cây.

Ở hắc phía sau, cư nhiên còn đi theo vài cái tuổi trẻ thiếu niên thiếu nữ, tất cả thân xuyên màu thủy lam trường y.

Đàm Quang liếc mắt một cái nhận ra đây là ai gia môn phục: “Nam Hải tiên tông!”

Tại đây loại địa phương quỷ quái gặp gỡ tiên môn đệ tử, bốn hắc là kiện lệnh người vui mừng sự, nhưng không biết như thế nào.....

Này đàn Nam Hải tiên tông tu sĩ, tựa hồ người tới không có ý tốt.

Phát giác không khí không thích hợp, Lâu Yếm trong tay ma khí ám kết.

“Chư vị đạo hữu.”

Ôn Bạc Tuyết ném thử tiến hành câu thông: “Chúng ta đoàn người bốn tính toán tới la sát biển sâu thám hiểm, không nghĩ tới trên đường bị một trận

gió lốc cuốn vào lốc xoáy, tỉnh lại liền đến nơi này —— các người cũng là vào nhằm nơi đây sao?”

Trong lúc nhất thời, không ai trả lời.

Cầm đầu thanh niên nam tử tinh tế chăm chú nhìn hắc khuôn mặt, thần sắc nhàn nhạt, sau một lúc lâu lạnh giọng mở miệng: “Là giao tộc.”

“Lại là giao nhân.”

Hắc bên cạnh người cô nương đầy mặt không kiên nhẫn: “Từ biển sâu tà ám lời đồn đãi truyền khai, bọn họ không phải không dám nhập hải sao?

Thật phiền toái.”

Cái gì giao nhân.

Ôn Bạc Tuyết đầu tiên là ngăn ra, thực mau minh bạch trong đó logic.

Vì không bị Phù Phong Thành căm thù, ở nhập hải phía trước, bọn họ ăn vào quá Lâu Yểm mang đến giao đan.

Liền giao nhân đều thâm chịu che giấu, nghĩ lầm bọn họ là cùng tộc, càng không cần phải nói Nhân tộc.

[..... Từ từ.]

Nguyệt Phạn trong lòng vừa động: [chúng ta tiến vào biển sâu về sau, cơ hồ sở hữu hành động đều cùng nguyên văn tương xứng, chỉ có điểm này ngoại trừ.]

Giao đan.

Nguyên văn vai chính đoàn không có trước tiên chuẩn bị cái này bảo vật, bị giao nhân nhóm nhất trí bài xích, lần này Lâu Yểm phòng ngừa chu đáo, ở

tới Nam Hải phía trước, liền lấy thượng giao đàn.

[chúng ta sở dĩ sẽ bị tà khí công kích.....]

Nàng sửa sang lại hảo hỗn loạn trào lưu tư tưởng, làm ra một cái lớn mật giả thiết: [không phải là bởi vì, tiểu thế giới cho rằng chúng ta là yêu đi.]

Nghĩ đến lại thêm một ít, □ Thiên đồ □ vai chính đoàn nháo ra như vậy đại động tĩnh, không có khả năng không bị này đàn Nam Hải tiên tông đệ tử phát hiện.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không từng ra mặt.

Nguyệt Phạn sinh ra một trận không được tốt dự cảm.

Lâu Yểm tâm tư tỉ mỉ, cũng là trầm hạ sắc mặt.

Bên kia, cầm đầu thanh niên đệ tử câu môi cười cười.

“Như thế nào đột nhiên lộ ra loại vẻ mặt này.”

Hắn xem một cái Lâu Yểm trong tay ma khí, đem mọi người vội vàng nhìn quét, ý cười càng sâu: “Bốn con giao nhân, trong đó một cái còn nhập ma..... Thiên phú đều không tồi.”

Đó là một loại bị tham lam sống nước biển tình, gọi người ghê tởm.

Thanh niên đệ tử gạt đầu: “Thượng.”

Một chữ khó khăn lắm rơi xuống đất, trong rừng liền có gió mạnh chợt tới.

Dự cảm trở thành sự thật, Nguyệt Phạn tâm giác không ổn, đang muốn rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nề hà nàng không kịp rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tiếng mưa rơi ồn ào náo động, Nam Hải tiên tông các đệ tử kết trận dựng

lên.

Cho đến giờ phút này nàng mới phát hiện, sớm tại không biết khi nào khởi, Nam Hải tiên tông liền âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, bày ra thật mạnh mê trận.

Linh lực đại tác phẩm, ở kia phiên sâu thẳm trong rừng rậm, lại hiện ra mười mấy đạo màu thủy lam bóng người.

Bên người Đàm Quang hít hà một hơi, Lâu Yểm nhẹ sách một tiếng.

Bọn họ chỉ có Trúc Cơ sơ giai, đối mặt mệnh mông cuồn cuộn mười mấy người trận pháp, không hề chống cự chi lực.

Huống chi, trên người còn có bị tà khí xé rách trọng thương.

Ở đánh mất thần trí trước, Nguyệt Phạn thức hải chỉ còn lại có một cái vô cùng cực đại tự.

—— thảo.

*

Thực xui xẻo, thực bất hạnh.

Cùng tháng Phạn hoảng hốt mở hai mắt, khắp người đều là không khỏe, nhân cái ót thượng đau từng cơn toét miệng.

Cốt truyện lại bị bọn họ chơi bay.

Mê trận hiệu lực vẫn chưa tan đi, nàng kiệt lực trợn mắt, tầm mắt có chút mơ hồ.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, nơi này hẳn là một chỗ lao tù.

Ánh mặt trời chiếu không đến loại địa phương này, duy nhất nguồn sáng là

trên tường ánh nến. Bọn họ bị hàng rào thức khối khối tấm ván gỗ vây ở góc, xuyên thấu qua tấm ván gỗ chỉ gian khe hở hướng ra phía ngoài xem, trừ bỏ nơi này, còn có một chữ bài khai đông đảo nhà tù.

Mấy cái thân xuyên màu thủy lam đệ tử phục thiếu niên thiếu nữ chậm rãi dạo bước, làm như tuần tra.

Trong phòng giam giam giữ người.....

Liếc thấy một mảnh huyết nhục mơ hồ, Nguyệt Phạn hải hùng khiếp vía.

“Tĩnh.”

Lâu Yếm đạm thanh nói: “Túi trữ vật đã bị bọn họ lục soát đi, hơn nữa, chúng ta tu vi xu gần với vô.”

Hắn một đốn: “Càng là tiểu thế giới chỗ sâu trong, đối người ngoài áp chế liền càng cường, xem tu vi, chúng ta bị nhốt ở tiểu thế giới trung tâm.”

Thực hảo, không hổ là khốc ca.

Liền tính tao ngộ như thế quỷ dị đột phát trạng huống, vẫn có thể mặt không đổi sắc ngữ khí như thường.

“Tê ——”

Bên kia Đàm Quang cũng thức tỉnh lại đây, sờ sờ đau nhức cái ót: “Chúng ta đây chẳng phải là trốn không thoát đi? Đám kia người thật là Nam Hải tiên tông đệ tử sao? Bọn họ nghĩ như thế nào?”

Này ba cái vấn đề, trước mắt không ai có thể trả lời.

Nguyệt Phạn nhẹ gõ giữa mày, tĩnh tâm suy nghĩ.

Ma Vực tả hộ pháp là ma, mắt tích giao nhân là yêu.

Bọn họ bị chộp tới nơi này, cũng là vì bị nghĩ lầm thành yêu.

Cùng nguyên văn chi gian cốt truyện sai biệt, ẩn ẩn có một lời giải thích.

“Đi.”

Ôn Bạc Tuyết ngồi dậy, nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu đệ đệ tiểu muội muội, các người biết đây là nơi nào sao?”

Theo hấn ánh mắt, Nguyệt Phạn nhìn thấy trong một góc lưỡng đạo bóng người.

Bọn họ co rúm lại ở bóng ma, suýt nữa bị hắc ám nuốt hết, thêm chi ăn mặc ám sắc áo đơn, nàng tỉnh lại sau chỉ lo hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, một chỗ không có phát hiện.

Đây là hai cái mười bốn tuổi tả hữu tiểu hài tử, một nam một nữ, sắc mặt tái nhợt, trên mặt tràn đầy tro bụi cỡ đại, không biết tại địa lao sinh sống bao lâu.

Ôn Bạc Tuyết hỏi đến ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ, dứt lời cười cười, tay phải sờ hướng hầu bao.

Hấn vốn muốn từ trong túi trữ vật móc ra mấy viên đường, động tác đến một nửa, mới nhớ tới túi trữ vật bị thu đi rồi.

Nguyệt Phạn suy nghĩ vừa chuyển: “Tiểu đệ đệ tiểu muội muội, các người cũng là Yêu tộc sao?”

Nàng một lời trúng đích, góc tường hạ nữ hài nhẹ nhàng gật đầu.

“Nơi này.....”

Nữ hài về phía sau rụt rụt thân mình, sợ hãi nói: “Nơi này là bọn họ luyện

đan tràng.”

Đàm Quang ngẩn ngơ: “Luyện đan? Cái gì đan?”

Liên tưởng đến chính mình giờ này khắc này “Yêu ma” thân phận, tiểu hòa thượng ngạc nhiên nhú mày: “Không phải là..... Yêu đan đi.”

Một cái chớp mắt trầm mặc, đầy mặt dơ bẩn nam hài gật gật đầu.

“Bọn họ..... Giết cha mẫu thân.”

Nữ hài hai mắt ảm đạm, có lẽ là sớm đã khóc đến chết lặng, nói ra những lời này khi, biểu tình không gọn sóng: “Không thành niên tiểu hài tử, sẽ bị nhốt ở nơi này nuôi lớn.”

Đây là cái gì triển khai.

“Cho nên lúc ấy chúng ta đang nhìn hải trong lâu nói, Nam Hải tiên tông đệ tử tu hành thần tốc.”

Đàm Quang cắn răng: “Căn bản không phải dùng cái gì độc môn tâm pháp, mà là nuốt phục yêu đan?”

Ôn Bạc Tuyết từ nhỏ sinh trưởng ở hồng kỳ hạ, nghiệm nhiên một cái căn chính miêu hồng thành thật hảo thanh niên, trong lúc nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

“Nói như vậy, tiểu thế giới tà khí là có thể giải thích đến thông.”

Lâu Yểm đề đề giữa mày: “Nam Hải tiên tông lấy cái này tiểu thế giới làm luyện yêu ma nội đan địa phương, loại sự tình này nhận không ra người, bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách che giấu.”

Nguyệt Phạn tiếp nhận lời nói tra: “La sát biển sâu chỉ có giao nhân bộ lạc,

chỉ cần thả ra tin tức, công bố đáy biển có thực người tà ám, lại dùng tà khí đem tiểu thế giới bao quanh vây quanh..... Giao nhân nhóm liền sẽ không đi trước.”

Hơn nữa giao nhân nhất tộc tị thế nhiều năm, liền tính đến biết biển sâu có dị, cũng tuyệt đối không thể hướng trên đất bằng các đại tông môn xin giúp đỡ.

[nguyên văn, vai chính đoàn không có ăn vào giao đan, thân phận là tiên môn đệ tử.]

Nàng truyền âm nhập mật, tiếp tục phân tích: [một khi có tiên môn đệ tử ra ngoài ý muốn, tông môn khẳng định sẽ bốn phía điều tra, nói vậy, tiểu thế giới bí mật rất có thể bại lộ.]

Cho nên Nam Hải tiên tông thu liễm tà khí, đem nơi này ngụy trang đến gió êm sóng lặng, chỉ chờ bọn họ rời đi.

Nguyên văn vai chính đoàn một đường thông thuận, không chút nào cố sức bắt được tiên cốt, làm sao nghĩ đến ở cùng chỗ tiểu thế giới, cư nhiên còn có như vậy một địa ngục nhân gian.

Thẳng đến cuối cùng, nơi này bí mật cũng chưa bị người vạch trần.

Nguyệt Phạn khắp cả người phát lạnh.

Đàm Quang gạt đầu: [hiện tại Nam Hải tiên tông cho rằng chúng ta là giao nhân..... Cho nên không chút do dự động thủ.]

Ôn Bạc Tuyết tư duy phát tán, lông mi run lên: “Các người nói..... Yén công tử làm ra loại chuyện này, có thể hay không chính là bởi vì, hấn biết

nơi này bí mật a.”

Không ai nói chuyện.

Hắn yên lặng nghĩ, trong lòng khó chịu.

Nam Hải tiên tông hành động bị chôn sâu đáy biển, nguyên văn, Yến Hàn Lai rất có thể tìm không thấy chứng cứ.

Hắn đọc lai độc vãng, một người lưng đeo nổi lên như thế trầm trọng bí mật, thù hận không chỗ phát tiết, cuối cùng chỉ có thể cướp lấy tiên cốt, lấy sinh mệnh vì đại giới, đổi lấy Nam Hải tiên tông nợ máu trả bằng máu.

Kết quả là, □ Thiên đồ □ nói hắn tội ác chồng chất, bụng dạ khó lường, vai chính đoàn đối hắn hận thấu xương, đều cho rằng đây là cái tội ác tà trời sát nhân cuồng ma.

Tưởng tượng đến nguyên văn cốt truyện, tất cả đều là có khả năng chân thật phát sinh quá vận mệnh, Ôn Bạc Tuyết liền càng là tâm buồn.

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn: “Sát ngàn đao.”

Nàng không có gì văn hóa, chỉ có thể hung hăng cắn răng liền mắng vài tiếng, đập đá dưới chân cỏ dại đôi.

“Loại chuyện này, cần thiết làm Tu chân giới biết a.”

Nhìn hai cái tiểu hài tử gầy trơ xương thân thể, nhớ tới nguyên văn cốt truyện, đàm □□ đến giữa mây trắng nhảy: “..... Đám kia hỗn đản, ta đều tưởng hung hăng thọc thương mấy đao.”

Nhưng mà buồn bực rất nhiều, lại giác thật sâu vô lực.

Bọn họ không có tu vi, bị nhốt ở này gian địa lao, tự thân khó bảo toàn.

Ôn Bạc Tuyết: “Nếu không, thẳng thắn chúng ta là Lăng Tiêu Sơn đệ tử?”

Hắn một câu nói xong, thực mau tự mình phủ định: “Không được không được, Nam Hải tiên tông khẳng định sẽ không làm chuyện này bị người ngoài biết.”

Tuy rằng không muốn trêu chọc Lăng Tiêu Sơn, nhưng rõ ràng chính là, so với bí mật trực tiếp bị đâm thủng, Nam Hải tiên tông sẽ lựa chọn nhiều ra một phen nguy hiểm.

Chỉ có người chết mới sẽ không lảm miệng.

Lấy Nam Hải tiên tông đám kia người hung ác trình độ, Ôn Bạc Tuyết không chút nghi ngờ, một khi bọn họ bại lộ Nhân tộc thân phận, chắc chắn khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Đau đầu.

“Hiện giờ xem ra, chỉ có thể tĩnh xem này thay đổi.”

Đàm Quang dùng đầu đâm một chút mặt tường: “..... Ở bị cầm đi luyện đan phía trước, chúng ta cần thiết tưởng cái biện pháp.”

Nguyệt Phạn suy sụp thở dài: “Cũng không biết Diêu Diêu cùng Yến công tử thế nào, ngàn vạn muốn không có việc gì a.”

*

Tạ Tinh Diêu đích xác không xảy ra chuyện gì.

Trừ bỏ hóc mắt một mảnh đỏ bừng, bộ dáng cùng ngày thường không quá lớn bất đồng.

Cùng nàng so sánh với, Yến Hàn Lai tình huống muốn không xong rất nhiều.

Lúc ấy tà khí mãnh liệt, dục đồ đưa bọn họ xé rách, Yến Hàn Lai dùng hết linh lực đem nàng bảo vệ, trên người bị xả xuất đạo nói miệng máu.

Linh lực tan hết, lại cả người là thương, mang nàng đi vào sơn động an trí hảo sau, hấn hấn là vậy cực mệt cực, liền miệng vết thương đều không kịp xử lý, liền dựa vào góc nặng nề ngủ.

Nàng kỳ hảo thành linh xảy ra, Yến Hàn Lai không lắm thói quen, quay mặt má.

“Không cần.”

Hấn ngữ khí nhàn nhạt: “Ta chính mình tới liền hảo.”

Tạ Tinh Diệu lại là ngoảnh mặt làm ngơ, lo chính mình tiếp tục nói: “Ta một giấc ngủ dậy, phát giác thức hải nhiều ra không ít linh lực.”

Váy đỏ ngồi xổm hấn trước người, tiểu cô nương chớp chớp mắt: “Không phải là Yến công tử độ cho ta đi?”

Yến Hàn Lai nhấp môi không nói, tránh đi nàng quá mức trắng ra tầm mắt.

Không biết như thế nào, chuyện này bị nàng giáp mặt chọc thủng, thế nhưng làm hấn sinh ra vài phần chột dạ hoảng sợ chi ý.

Như là một cái giấu ở đáy lòng khổng lồ bí mật đột nhiên mở tung, không hề giữ lại mà, bị nàng nhìn thấy bằng sơn một góc.

Huống chi..... Thức hải ần ần chấn động, hiện lên một đoạn đoạn chưa bao giờ từng có hồi ức.

Có người tiến vào quá hấn thức hải.

“Lúc ấy tình thế cấp bách, Tạ cô nương ly ta gần nhất.”

Yến Hàn Lai giương mắt cười lạnh: “Chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, Tạ cô nương chớ có đa tâm.”

“Kia cũng là độ nha.”

Tạ Tinh Diệu cũng không để ý, hai đầu gối rơi xuống đất, ngồi quỳ ở hấn trước người: “Yến công tử cứu ta một mạng, ta tới cấp người thượng được, xem như báo ân —— lại nói, lấy người tình huống hiện tại, còn có sức lực cho chính mình chữa thương sao?”

Hấn liền giơ tay đều cổ sức.

Thiếu niên tâm sinh bức bối, thử giật giật bàn tay, không nói gì nhú mày.

Thức hải hỗn độn ký ức, lại rõ ràng một chút.

Hấn mơ hồ nhớ tới Tạ Tinh Diệu.

Yến Hàn Lai thân hình một đồn.

“Ta túi trữ vật bị gió lốc cuốn đi, yêu cầu mượn Yến công tử dùng dùng.”

Tạ Tinh Diệu cười cười, thấy hấn không có cự tuyệt, dựa vào ký ức thăm hướng thanh y, lấy ra một cái thâm sắc tiểu túi.

Không hổ là Yến Hàn Lai, liền túi trữ vật đều như vậy mộc mạc đơn điệu, khó hiểu phong tình.

Thần thức dũng mãnh vào túi trữ vật, Tạ Tinh Diệu trong tay nhiều ra hai bình thuốc trị thương.

“Người ——”

Yến Hàn Lai chần chờ ra tiếng.

Một chữ vừa mới xuất khẩu, đã bị người nhẹ nhàng nâng lên sườn mặt.

Hắn bị bắt cúi đầu, đối thượng một đôi đen nhánh lộ mắt.

Tạ Tinh Diêu dùng cái hút bụi quyết, đầu tiên là tẩy đi hấn trên mặt huyết ô, chọt nâng lên ngón trỏ, phát quá một đạo vết máu.

Nàng không chút để ý mà đáp lại: “Àn?”

Ngoài động vũ còn ở liên tiếp không ngừng mà hạ, tiếng mưa rơi dày đặc, rõ ràng không lắm vang dội, lại thanh thanh dừng ở ngực, kích khởi xao động như lũ.

Thiếu niên hầu kết trên dưới lẫn xuống.

Hắn thanh âm thực ách: “Người thấy được?”

Tạ Tinh Diêu động tác dừng lại, không nói chuyện.

Đáp án không cần nói cũng biết, Yến Hàn Lai nhẹ cong khóe miệng: “Cho nên phương hướng ta bổ thí ân huệ?”

Hắn ngực ép tới buồn nhiên phát sấp.

Nhìn chung hấn cả đời hồi ức, tất cả đều là khó coi, ở vũng bùn giầy giụa cầu sinh tình cảnh, kỳ thật Yến Hàn Lai cũng không để ý quá khứ chật vật. Nhưng nghĩ đến thấy hết thấy người là Tạ Tinh Diêu, hấn vẫn là sẽ cảm thấy không vui.

Hắn không cần bổ thí, không cần đồng tình thương hại, nếu có thể nói, tình nguyện bị nàng làm như một cái tính tình ác liệt, khiến người chán ghét ác ác yêu.

Nếu có thể thì tốt rồi.

Như vậy gần nhất, ít nhất hẳn còn có thể giữ lại vài phần còn thừa không có mấy lòng tự trọng.

Thiếu nữ lòng bàn tay dính thuốc mỡ, băng băng lương lương, tự hẳn gương mặt phát quá.

Tạ Tinh Diệu kiên nhẫn phác họa miệng vết thương hình dáng, nghe vậy nâng mi: “Ta phải Yến công tử liệu mình cứu giúp, hiện giờ tới vì người lau lau miệng vết thương, sao liền thành bố thí ân huệ?”

Yến Hàn Lai nhú mày: “Ta không tưởng liệu mình cứu giúp.”

Tạ Tinh Diệu cười ra một tiếng khí âm.

Nàng thần thái thường thường, cùng ngày xưa cũng không sai biệt, không mở miệng dò hỏi càng nhiều chi tiết, cũng không mở miệng an ủi.

Chẳng qua trên tay lực đạo thực nhẹ, tinh tế mềm mại, phảng phất ở đọng vào nào đó quý trọng bảo vật.

Cái này ý niệm lặng yên hiện lên, Yến Hàn Lai tự giấu cười cười, đem nó áp hồi đáy lòng.

Ly đến gần, bốn mắt nhìn nhau gian, liền hô hấp đều giao hòa ở bên nhau.

Tạ Tinh Diệu nhẹ giọng mở miệng: “Ta tỉnh lại thời điểm, tại bên người nhìn thấy mấy trương đưa tin phù, là Ôn sư huynh Nguyệt Phạn sư tỷ bọn họ truyền đến.”

Yến Hàn Lai rũ mắt: “Ân.”

“Bọn họ công bố sẽ ở một chỗ đỉnh núi tập hợp, chẳng qua những cái đó tin

tức đi qua thật lâu, đại gia rất có thể đã rời đi.”

Nàng nói: “Ta cho bọn hắc trở về tin, báo cho Nam Hải tiên tông hành động, làm cho bọn họ tìm cái tránh mưa địa phương, ở đỉnh núi tĩnh chờ —— còn không có được đến hồi âm.”

Yến Hàn Lai hồi ức nói qua, Nam Hải tiên tông đem một chỗ biển sâu tiểu thế giới cải tạo thành hoàn toàn mới địa lao.

Nơi này..... Hắc là chính là bọn họ địa bàn.

Hy vọng những người khác không cần có việc mới hảo.

Rửa sạch xong trên mặt miệng vết thương, động tác xuống phía dưới, đi vào hắc cần cổ.

Tạ Tinh Diệu nâng lên ngón cái, khiến cho thiếu niên nâng lên cằm.

Nàng nhìn thấy hầu kết lại là vừa động.

Như là khẩn trương đến lợi hại, rồi lại không dám biểu lộ may mắn.

Cổ trung ương hoành một cái miệng máu, máu đọng lại, sẩn đến màu da càng thêm tái nhợt.

Bị nàng nhẹ nhàng mơn trớn, Yến Hàn Lai hô hấp càng loạn, hầu kết run rẩy.

“Nơi này không cần.”

Hắc theo bản năng muốn tránh đi: “Người ——”

Lời còn chưa dứt, Yến Hàn Lai gắt gao nhấp môi.

—— Tạ Tinh Diệu đồ xong thuốc mỡ, bàn tay dịch khai, hướng tới miệng vết thương chậm rãi thổi khẩu khí.

Phun tức mờ mịt, ngay sau đó, trên cổ dâng lên nồng đậm màu đỏ.

“Như vậy có thể hay không hảo chút?”

Nàng không biết là cố ý vẫn là vô tình, gương mặt cười cười, miệng lưỡi vô tội: “Nghe nói thời một trúng gió, miệng vết thương sẽ không như vậy đau.”

Yến Hàn Lai chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Hắn không theo tiếng, cần cổ xúc cảm tiếp tục đi xuống, chậm rì rì ngừng ở cổ.

Tạ Tinh Diệu ngữ khí như thường: “Yến công tử.”

Nàng nói: “Người xiêm y hắn là như thế nào cởi bỏ?”

Hắn cơ hồ là ở ngay lập tức hết sức trất trụ hô hấp.

“Không cần.”

Tim đập ầm ầm tăng lên, Yến Hàn Lai gọn sóng không dậy nổi biểu tình rất cuộc sinh ra một đạo vết rách: “Đãi ta khí lực khôi phục, đại nhưng chính mình tới.”

“Nơi đây là Nam Hải tiên tông địa bàn, đúng không.”

Tạ Tinh Diệu nhìn hắn: “Những người khác không biết tung tích, đưa tin phù cũng liên lạc không thượng..... Tại đây loại hoàn cảnh dưới, chúng ta lý nên mau chóng cùng sư huynh sư tỷ hội hợp.”

Nàng chớp chớp mắt: “Yến công tử có thương tích trong người, nếu muốn rời đi huyết động, cần thiết chờ người khôi phục một ít. Tiểu thế giới quỷ quyết khó lường, Yến công tử không nghĩ mau chút nhìn thấy những người

khác sao?”

Nàng luôn luôn nhanh mồm dề miệng.

Đôi mắt Tạ Tinh Diêu, Yến Hàn Lai tổng hội á khẩu không trả lời được.

Nàng theo như lời không sai, việc cấp bách là cùng mặt khác người lấy được liên hệ.

Hắn không ứng bởi vì chính mình nhất thời cảm xúc, chậm trễ mọi người tánh mạng.

Tiếng mưa rơi như cũ, ồn ào tiếng vang xuyên thấu qua bên tai thẳng vào lòng ngực, Yến Hàn Lai áp xuống nhĩ sau nhiệt ý, ghé mắt nhìn về phía bên kia.

“..... Mở ra vạt áo trước.”

Hắn thật là điên rồi.

Ở loại địa phương này..... Thế nhưng sẽ chính miệng giáo thụ nàng, hắn là như thế nào đi bước một cởi ra chính mình áo ngoài.

Trong gió bóng cây lắc lư, sơn động bên trong quang ảnh đan xen, yên tĩnh phi thường.

Cũng bởi vậy, có thể rõ ràng nghe thấy hắn khàn khàn hầu âm: “Kéo ra trên eo hệ mang.”

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn làm theo.

Quần áo chảy xuống tiếng vang sột sột soạt soạt, một trận gió lạnh ám chảy, Yến Hàn Lai thả chậm hô hấp.

Thanh y rơi xuống, người thiếu niên thon chắc thân thể hiện với trước mắt.

Tạ Tinh Diệu ngực thật mạnh nhẩy dựng.

Yến Hàn Lai trên người, tất cả đều là giao tủng lẫn lộn vết sẹo.

Hắn hình thể thon gầy lại không gầy yếu, nhân hàng năm tu hành, rõ ràng nhưng biện lưu sượng cơ bắp đường cong. Màu da tái nhợt, đạo đạo ám sắc vết sẹo giống như dử tợn con rết, cái khác địa phương, còn lại là bị tà khí cắt qua miệng máu.

Bởi vì không kịp thời xử lý miệng vết thương, huyết nhục hồ làm một đoàn.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt trắng ra, Yến Hàn Lai chỉ có thể không đi xem nàng.

“Yến công tử.”

Nàng nhin không được hỏi: “Này đó miệng vết thương, hiện giờ còn sẽ đau không?”

“Tạ cô nương không cần lo lắng.”

Hắn nhất am hiểu mạnh miệng: “Này đó đều là vết thương cũ, nhiều năm trước liền không có cảm giác.”

Tạ Tinh Diệu dùng tay dính thuốc mỡ, hút bụi quyết quá, đầu ngón tay đi xuống.

Đây là chưa từng bị người đụng vào quá địa phương.

Xa lạ xúc cảm dường như lông chim, câu ra ngực một tia run rẩy, Yến Hàn Lai đốt ngón tay dùng sức, chế trụ cổ tay áo.

Hắn sớm thành thói quen những cái đó không lưu tình chút nào quất cùng côn bổng, lực đạo thật mạnh dừng ở trên người, cắn răng là có thể cố nhịn qua.

Nhưng mà loại cảm giác này bất đồng.

Cô nương gia ngón tay mềm mại non mịn, vô dụng nhiều ít sức lực.

Đau đớn rất nhỏ, càng nhiều là nhìn không thấy sờ không được ngứa, nhẹ từng đợt từng đợt thấm thấu ở huyết nhục, hấn tưởng áp, lại áp không được.

Ôn nhu đao nhất ma người.

Đầu ngón tay xẹt qua hấn ngực.

Có lẽ là bị trong lồng ngực lại mau lại trọng chấn động hoảng sợ, Tạ Tinh Diêu dừng lại động tác, ngón tay ấn ở trước ngực, ngược mắt đối thượng hấn hai mắt.

Yến Hàn Lai áp xuống trong lòng co quắp, trầm mặc mặt lạnh, bất động thanh sắc tránh đi này nói ánh mắt.

“..... A.”

Không biết nhìn thấy cái gì, Tạ Tinh Diêu thực mau thấp hèn đầu: “Tay phải nơi này ——”

Yến Hàn Lai theo tiếng cúi đầu.

Từ hiển tế về sau, hấn tay phải gần như thành bài trí.

Lấy không dậy nổi trọng vật, làm không hảo tinh tế động tác, liền xúc giác cũng một đêm thoái hóa, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ mà cảm thụ ngoại vật.

Cánh tay phải thon dài, có được đẹp cơ bắp hình dáng, trừ bỏ trái rộng vết sẹo, thủ đoạn còn phá vỡ một đạo thật lớn vết máu.

Một khối ngoại da không có bóng dáng, lộ ra màu đỏ tươi huyết nhục, bốn

phía làn da sừng khởi xanh tím màu sắc.

Liên hẳn đều cảm thấy khó coi.

“Vào động thời điểm, bị rắn cắn quá.”

Yến Hàn Lai ngữ khí không chút để ý: “Ta xử lý quá, không đáng ngại.”

Lúc ấy hẳn dàn xếp hảo Tạ Tinh Diệu, trong cơ thể linh lực tan hết, mệt mỏi không thôi.

Đang muốn đi vào giấc ngủ, bị một cái tiếm tàng ở dây đẳng rắn độc cắn thủ đoạn.

Nghĩ đến liên giác phiền lòng.

Hắn rõ ràng đã làm đơn giản trừ độc, không nghĩ tới vẫn là thành loại này bộ dáng.

Không biết xuất phát từ cái gì tâm tư, Yến Hàn Lai không nghĩ làm nàng nhìn thấy.

Hắn dứt lời liền muốn rút tay về, cánh tay phải lại bị nắm lấy.

Phế bỏ tay phải không có gì sức lực, tránh thoát không được.

“Đem xà độc tất cả đều bức ra tới sao?”

Tạ Tinh Diệu xem đến càng cẩn thận: “Bên trong còn có ô thanh.”

“Ta chính mình tới.”

Yến Hàn Lai dùng sức thu tay lại: “Người sẽ không liệu độc, đừng chạm vào.”

Trong lòng càng thêm phiền muộn, tràn ra từng trận cổ quái nổi khổ riêng.

Hắn không ứng ở Tạ Tinh Diệu trước mặt biểu hiện đến như thế chật vật.

Này hết thấy đều nên giấu ở đáy lòng, không trước bất kỳ ai biểu lộ mảy may.

Nhưng mà giờ phút này hấn quần áo nửa cởi, quá vắng ký ức, dữ tợn vết sẹo, còn có này chỉ làm hấn chán ghét đến cực điểm tay phải, tất cả đều ở nàng trước mắt triển lộ không bỏ sót.

Xấu xí bất kham.

Tạ Tinh Diệu lại ngoảnh mặt làm ngơ, dùng cái khăn dì hút bụi quyết, ngón trở phút chốc động, sắp tới gần kia đoàn huyết ô.

Yến Hàn Lai nhú mày: “Đừng chạm vào, dơ muốn chết ——”

Hấn lông mi run lên.

Tạ Tinh Diệu chung quy vô dụng ngón trở xoa vết máu.

Ngồi quỳ ở hấn trước người thiếu nữ ngón tay lui về phía sau, ngay sau đó, cúi đầu.

Cánh môi mềm mại, nhẹ nhàng dừng ở kia chỗ mơ hồ huyết nhục, nàng trúc trắc dùng sức, hút đi một đoàn độc huyết.

Nhĩ sau nhiệt triều nảy lên yết hầu, làm hấn phát không ra thanh âm.

“Như vậy trừ độc nhanh nhất, đúng không.”

Tạ Tinh Diệu phun ra độc huyết, dùng linh lực đánh tan trong miệng độc tức, ngón trở nhẹ toàn, đè lại hấn xương cổ tay.

Không để lại cho Yến Hàn Lai phản ứng thời cơ, nàng lại một lần cúi đầu xuống phía dưới.

Hấn nỗ lực duy trì một tia lý trí, trong lòng biết không ứng làm nàng chịu

loại này ủy khuất, tiếp tục bắt tay trở về súc: “Tiểu thương mà thôi, Tạ cô nương không cần miễn cưỡng.”

Tạ Tinh Diệu không theo tiếng, đột nhiên giương mắt.

Nàng vốn là rữ đầu, giương mắt nháy mắt, mút vào độc huyết lực đạo biến mất không thấy.

Cổ tình môi còn ngừng ở trên tay hấn.

Mưa phùn liên miên, thanh thanh lọt vào tai, chọc người hoảng hốt.

“Cái gì miễn cưỡng.”

Tạ Tinh Diệu mở miệng, cánh môi dán làn da mở ra lại khép lại, không giống hút đi xà độc, càng giống ái muội đến cực điểm nhẹ nhàng mút hôn.

Nàng chớp chớp mắt, ánh mắt nháy động, bị nơi xa ám quang chiếu ra điểm điểm tinh sắc: “Ai nói ta là miễn cưỡng.”

Tim đập mau đến trước nay chưa từng có.

Không biết có phải hay không ảo giác, đương Tạ Tinh Diệu thấp giọng nói xong, cánh môi mềm nhẹ, ở hấn tay phải chậm rãi vuốt ve một chút.

Yến Hàn Lai phí công há mồm, phát không ra tiếng.

Bị hấn thật sâu ghét bỏ tay phải, kia chỗ dơ bẩn góc, bị nàng mềm nhẹ xẹt qua.

Giống như một cái lâu dài khế hôn.

Ôn nhu đến làm người trong cổ họng phát sấp.

Ngoài động nước mưa hàn ý thấu cốt, tay phải thượng mạn khai hơi thờ dường như dòng nước ấm, nhẹ nhàng dâng lên, huân đến thức hải giống như

say rượu.

Trên mặt thực năng.

Hắn động nhất động đầu ngón tay, khô cạn tĩnh mạch cốt nhục, phảng phất có hoàn toàn mới luật động.

Bóng cây loang lổ, mưa phùn triền miên, ái muội sóng ngầm vô biên tế.

Tạ Tinh Diệu lại một lần hút ra độc huyết, nhìn sưng to dần dần biến mất, ngón trở xoa ấn hẳn xương cổ tay, vừa lúc mơn trớn một cái vết thương cũ sẹo.

Sau một lúc lâu, nàng trầm thấp ra tiếng: “Yến công tử, tay phải còn đau không?”

Chapter 84

Tiểu thế giới trung mưa phùn sôi nổi, mọi nơi ẩm ướt âm lạnh, duy độc ẩn sâu dưới nền đất nhà giam khô ráo vô vũ.

Nhìn quanh bốn phía trước mắt vắng vẻ, chỉ có trên vách tường ánh nền nhẹ lay động, xua tan hắc ám, mang đến vài phần mờ nhạt ánh sáng.

Ôn Bạc Tuyết hít sâu một hơi, rót cuộc chải vuốt rõ ràng suy nghĩ, ẩn xuống muốn đề đao chém người xúc động.

Bọn họ đoàn người bị quan tiến Nam Hải tiên tông kiến tạo địa lao, túi trữ vật không cánh mà bay, linh lực cũng là còn thừa không có mấy, chỉ đủ truyền âm nhập mật.

Hiện giờ hết đường xoay sở, chỉ có thể trầm mặc ngồi ở đồng cỏ khô trung.

“Tuy rằng không có linh lực, nhưng nói không chừng.....”

Đàm Quang đột nhiên ra tiếng, dùng chỉ có bọn họ có thể nghe thấy âm lượng: “Có thể thử dùng dùng một chút hệ thống.”

Hắn nói chuyện khi giật giật thần thức, thức hải hình ảnh như nước đẩy ra, hiện ra ra quen thuộc trò chơi giao diện.

Tiểu hòa thượng nhoئن miệng cười: “Quả nhiên còn ở.”

“Hệ thống ta cũng nghĩ tới.”

Nguyệt Phạn một tay khởi động cầm, ánh mắt xoay tròn: “Bất quá đi..... Ở chỗ này mọi người trong nhà, trò chơi giống như đều không phải thực phù hợp ‘chạy trốn’ yêu cầu.”

Đàm Quang suy nghĩ một lát, nhẹ gõ giữa mày.

Hắn trối định hệ thống là □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sổ tay □, một khoản xoát hảo cảm độ luyện ái trò chơi, không hề công kích tính.

Tuy nói cũng có thể đem Nam Hải tiên tông đệ tử làm công lược đối tượng.....

Nhưng xoát hảo cảm độ quá trình dữ dội gian nan, hắn một cái tù nhân, liền cùng bọn họ bắt chuyện giao lưu cơ hội đều không có.

Huống chi nơi này bí mật một khi bại lộ, toàn bộ Nam Hải tiên tông đều phải xong đời, nếu muốn làm một cái đệ tử vì hắn mà từ bỏ tông môn ——

Sinh hoạt không dễ, Đàm Quang thở dài.

Ít nhất đến muốn 90 trở lên hảo cảm độ.

Khó khăn quá lớn, có thể nói thiên phương dạ đàm.

“Ta trò chơi là □ mọi người thất bại thảm hại □.”

Làm ngoan ngoãn người thành thật, Ôn Bạc Tuyết nghiêm túc tự hỏi lợi dụng trò chơi hệ thống chạy đi khả năng tính: “Chạy vội nhảy lên cùng bò tường, ở chỗ này không thể thực hiện được.”

Tuy rằng có thể biến thành tùy tâm sở dục hoạt động đất dẻo cao su tiểu nhân, nhưng bị nhà tù đóng lại, hắn liền rời đi cái này nhỏ hẹp không gian đều làm không được.

Liền tính đi ra ngoài, cũng không có biện pháp đối phó một người tiếp một người Nam Hải tiên tông đệ tử.

“Ta □ tạp tạp chạy đinh xe □ càng không cần phải nói, xe bay trò chơi, vẫn là cái hoa lệ vẻ ngoài đẳng.”

Nguyệt Phan mị mị nhẩn, như suy tư gì: “Bắt quá..... Lái xe lao ra nhà tù, lại đem bên ngoài đám kia gia hỏa một đám đâm bay, biện pháp này thế nào?”

Cái này kế hoạch tuy rằng thái quá, nhưng giờ này khắc này nghe tới, cư nhiên miễn cưỡng có một chút tính khả thi.

Ôn Bạc Tuyết hai mắt sáng ngời.

“Nơi này là Nam Hải tiên tông địa bàn, không chừng thiết hạ cái gì cơ quan cùng trận pháp.”

Lâu Yếm bình tĩnh lắc đầu: “Một khi xe bị công kích báo hồng, chúng ta chỉ có thể thúc thủ chịu trời.”

Hắn dứt lời một đốn, gương mặt hết sức, thoáng nhìn ba đạo tìm tòi nghiên cứu tầm mắt.

Lâu Yếm:.....

Lâu Yếm: “Ta trò chơi là □ kỳ tích lạnh lùng □, có đao có thương, nhưng tất cả đều là trang trí phẩm.”

Cuối cùng một cái đồng hương thành công cùng xong đội hình, người xuyên việt nhóm sôi nổi vui mừng dương môi.

Tuy rằng hiện nay tình cảnh, thật sự không lớn có thể làm người cười ra tới.

Phóng nhẩn nhìn lại, bốn người bốn khoản trò chơi, một khoản luyện ái trò chơi, một khoản giải mê trò chơi, một khoản xe bay trò chơi, một khoản mỹ thiếu nữ game thời trang.

Một cái so một cái xấu hổ, đối chạy trốn không hề trợ giúp.

Đàm Quang cúi đầu thờ dài: “Kỳ thật ta thường xuyên chơi trò chơi, là □ anh hùng đồng minh □ cùng □ bất hòa bình tinh anh □.”

Này hai tùy tiện tới một cái, hẳn đều có thể đại sát đặc sát.

“Tiểu thế giới sẽ áp chế mọi người tu vi, không ngừng chúng ta, Nam Hải tiên tông thực lực hẳn là cũng bị trên diện rộng suy yếu.”

Nguyệt Phạm nhú mày: “Nếu Diêu Diêu ở chỗ này, vậy là tốt rồi.”

□ Cùng nhau đánh quỷ tử □, vĩnh viễn thần.

Liên tính địa lao ẩn giấu bấy rập cơ quan lại như thế nào, mấy cái thương nơi tay, tuyệt đối có thể ép tới Nam Hải tiên tông không hề có sức phản kháng.

Nếu là hỏa lực không đủ, cùng lắm thì lại khiêng thượng một cái ống phóng hỏa tiễn, ầm ầm ầm một tạc, này nhóm người mặt thú tâm gia hỏa nơi nào còn dám tác oai tác phúc.

Đáng tiếc, mọi việc không có nếu.

Này chỗ địa lao che chắn linh lực, làm cho bọn họ vô pháp sử dụng đưa tin phù, Tạ Tinh Diêu nếu muốn tìm đến nơi này tới, phỏng chừng quá sức.

Nhưng mà đặt mình trong tại đây, muốn nói có ai có thể áp quá Nam Hải tiên tông một đầu, trái lo phải nghĩ, chỉ có nàng.

Tình cảnh gian nan, Nguyệt Phạm tạm thời nghĩ không ra đối sách, ánh mắt vừa động, nhìn về phía cách đó không xa hai cái tiểu hài tử.

“Tiểu đệ đệ tiểu muội muội.”

Ôn Bạc Tuyết phóng nhu ngữ khí, ném thữ đáp lời: “Các người bị nhốt ở nơi này thật lâu sao?”

Hắn đột nhiên mở miệng, đem nam hài sợ tới mức cả người run lên.

Nữ hài cũng rụt rụt thân mình, do dự trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Xem dáng vẻ này, cũng không biết ngày thường bị như thế nào đối đãi.

“Các người, cẩn thận.”

Nữ hài bỗng dừng động hạ môi, thanh âm tiều tếu như là muỗi ong ong:

“Bọn họ.....”

Nàng nghĩ nghĩ, run rẩy một chút: “Thành niên yêu, chờ trưởng lão tới về sau, sẽ bị luyện ra yêu đan.”

Lâu Yểm: “Trưởng lão?”

Hắn ít khi nói cười, ở đoàn người trông được đi lên nhất hung, nữ hài sợ hãi liếc hắn một cái, thực mau dịch khai ánh mắt.

Hiển nhiên là bị dọa tới rồi.

“Là cái luôn là đang cười người, thích xuyên bạch sắc quần áo, thực đáng sợ.”

Nhớ tới nào đó không tốt ký ức, nữ hài mắt lộ ra sợ hãi, cắn môi dưới.

Bên người nàng nam hài thấp giọng bổ sung: “Hắn mỗi cách một tháng sẽ đến một lần, lần sau xuất hiện, hắn là chính là ngày mai.”

Thực uyển chuyển.

Ngụ ý là, chờ đến ngày mai, bọn họ này mấy cái vô dụng đại nhân liền sẽ bị “Lột đi yêu đan”, cùng tốt đẹp nhân sinh nói cú chào.

Ôn Bạc Tuyết suy sụp thở dài một hơi: “Đa tạ các người nói cho ta.”

Lâu Yếm sắc mặt nhàn nhạt, lại nói: “Nơi này tổng cộng có bao nhiêu yêu ma, nhiều ít tiên tông đệ tử, các người rõ ràng cái đại khái sao?”

Hắn bộ dáng khí chất làm nhân tâm sinh ra sợ hãi, nữ hài sợ hãi gật đầu.

“Giống chúng ta ở loại này nhà tù, hẳn là còn có vài cái.”

Nữ hài nói: “Trong phòng giam đại bộ phận là tiểu hài tử, chờ thành niên về sau, mới có thể bị luyện thành yêu đan. Đến nỗi bên ngoài trông coi người.....”

Nàng tinh tế nghĩ nghĩ: “So hai mươi cái càng nhiều.”

“Vậy người cảm thấy,” Ôn Bạc Tuyết vò đầu, “Chúng ta bốn người, có cơ hội chạy đi sao?”

Hắn hỏi đến không tự tin, nữ hài nghe vậy ngẩn ra, thực mau lắc đầu.

“Không cần muốn chạy trốn.”

Nàng tiếng nói non nớt, ần ần lộ ra hoảng sợ cùng sợ hãi: “Chạy trốn người, sẽ bị bọn họ.....”

Nam hài chớp chớp mắt, nhỏ giọng bổ sung: “Nàng hai cái ca ca, chính là tìm mọi cách muốn rời đi, kết quả bị ——”

Hắn cũng nói không được, nhấp môi im miệng.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng phát lạnh.

Ở cái này không bị người ngoài biết được tiểu thế giới, Nam Hải tiên tông, không khác không chế hết thủy chúa tể.

Không có vương pháp, không có công lý, càng không có cái gọi là chúng

sinh bình đẳng.

Đối với bọn họ mà nói, yêu ma đều là đáng ghét đáng giận hạ đẳng chi vật, mặc dù tùy tay giết, cũng sẽ không sinh ra áy náy.

Những cái đó mưu toan chạy trốn yêu ma, nhất định sẽ bị bọn họ mọi cách tra tấn, răn đe cảnh cáo.

Xem hai đứa nhỏ run bần bật bộ dáng, lúc ấy đến tột cùng phát sinh quá cái gì, Ôn Bạc Tuyết không dám nghĩ lại.

Nhà tù bên trong không khí áp lực đến cực điểm, trầm mặc dật tán, chợt có gió lạnh vừa động.

Ôn Bạc Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu.

Lâu Yểm một thân hắc y, ngũ quan sắc bén, thấy thế nào như thế nào hung lệ lãnh khốc, không giống người tốt.

Mặc bào như đêm, nam nhân đuôi lông mày nhẹ động, lạnh lẽo tựa đao.

Đương hấn giơ tay, đột nhiên xuất hiện ở hai đứa nhỏ trước mặt ——

Ôn Bạc Tuyết ngẩn ngơ.

Là cái con thỏ hình dạng tiểu món đồ chơi.

“Cho các người.”

Lâu Yểm trầm giọng, năm ngón tay thon dài, ấn xuống chót mở: “Như vậy dùng.”

Cái nút bị ấn hạ, con thỏ lắc lắc lỗ tai, thân thể tản mát ra ánh nhuận bạch quang, ở hấn lòng bàn tay lặn một cái.

□ cầm trong tay vật: Điện quang thỏ thỏ □

□ tóm tắt: Thật dài lổ tai, béo đô đô thân thể, một con người gặp người thích Tiểu Bạch thổ, ôm lấy nó, đáng yêu giá trị trăm phần trăm. □

Một cái thế kỷ 21 tùy ý có thể thấy được điện tử tiểu món đồ chơi.

Ở trong tôi không thấy thiên nhật lao tù, ở hai cái tuyệt vọng lại cô độc hài tử trước mặt, lại thành một bó không tưởng được lượng mang.

Nam hài hơi hơi trợn to hai mắt, há miệng.

Lâu Yếm đem con thổ nhét vào trong tay hấn.

Lâu Yếm: “Còn có.”

Giọng nói rơi xuống, một đoàn thật lớn mao nhưng món đồ chơi bị hấn ôm ở trong tay.

Cao lãnh ít lời Ma Tôn ôm phần hồng mao nhưng hùng, đem nó đưa đến nữ hài trong lòng ngực.

Vẫn cứ cảm thấy không đủ, Lâu Yếm lại từ □ kỳ tích lạnh lùng □ trung lấy ra một con cừu thú bông, một lọ phao phao thủy, một cái tiểu con quay, còn có mấy quyển truyện tranh tập tranh.

Rất giống ở cổng trường bày quán bán món đồ chơi hiện hành đại thúc.

Hai đứa nhỏ thụ sủng nhược kinh, ôm món đồ chơi không biết làm sao, nghe hấn lạnh giọng mở miệng: “Đừng sợ.”

[ô ô.]

Đàm Quang cái thứ nhất luân hãm: [đây là trong truyền thuyết khóc ca sao? Ca ca thật ngầu hảo soái.]

Ôn Bạc Tuyết cầm hữu quyền: [không hổ là Ma Tôn, ôm hồng nhật mao

nhung hùg cũng có thể như vậy khố.]

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn: [đáng giận, phao phao thủy, ta cũng tưởng chơi.]

“Ân ân, đừng sợ.”

Ôn Bạc Tuyết ôn thanh cười cười, ở hai cái tiểu hài tử trước mặt ngồi xổm xuống: “Chúng ta sẽ nỗ lực chạy đi, mang các người rời đi nơi này.”

Trong lòng ngực mao nhung xúc cảm mười phần xa lạ, bọn họ bị nhốt ở địa lao nhiều ngày như vậy, chứng kiến chỉ có lạnh băng cứng rắn vách tường, cùng với khô khốc mốc meo cỡ đại đôi.

Nữ hài ngây thơ đem nó ôm chặt, cảm nhận được đã lâu mềm mại thoải mái, ánh mắt lại là một chút ảm đạm.

Này đàn ca ca tỷ tỷ đều là người tốt.

Đáng tiếc ở chỗ này, người tốt thường thường sống không nổi.

Bị quan tiền địa lao yêu ma nhiều không kể xiết, nói cho bọn họ “Đừng sợ”

“Nhất định có thể chạy đi”, ở phía trước còn có mấy cái.

Đều không ngoại lệ, đại gia đều bị lột lấy yêu đan.

Trước mắt ca ca tỷ tỷ càng tốt, nàng liền càng là khổ sở.

“Đừng nghĩ quá nhiều.”

Hoảng hốt chi gian, có người sờ sờ nàng đầu.

Lâu Yếm đạm thanh: “Như thế nào rời đi nơi này, là chúng ta đại nhân suy xét sự tình, không cần tiểu hài tử nhọc lòng.”

“Cẩn thận ngẫm lại, nếu có thể hơi chút khôi phục một chút linh lực, liên hệ

thượng Diêu Diêu, là có thể cho nàng phát đưa tin phù.”

Nguyệt Phạn một lần nữa khôi phục ý chí chiến đấu, từ trên mặt đất đứng lên: “Chẳng qua..... Chúng ta bị mê choáng đưa tới nơi này tới, liền tính có thể rời đi địa lao, cũng không biết đây là địa phương nào.”

Này thật là cái khó giải quyết vấn đề.

Ôm một đồng món đồ chơi nam hài nhỏ giọng nói tiếp: “Chúng ta biết.”

Hắn một đồn: “Nơi này là dưới vực sâu mặt, ở phía bắc. Nếu muốn đi ra ngoài, cần thiết bò lên trên rất cao rất cao vách núi —— Nam Hải tiên tông mang chúng ta tới thời điểm, dùng pháp khí.”

“Pháp khí?”

Ôn Bạc Tuyết hơi ngạc: “Bọn họ linh lực không có tan hết sao?”

“Ta nghe bọn hắn tán gẫu khi nói qua, Nam Hải tiên tông vì cái này tiểu thế giới, cố ý thiết kế ra một loại đan dược, có thể làm đệ tử giữ lại một ít tu vi.”

Nữ hài nói: “Xem bọn họ ngày thường động tác, có thể là Luyện Khí hoặc là Trúc Cơ.”

Nàng tuổi không lớn, thực lực không cường, cảm thụ không ra xác thực trình độ.

Nhưng không thể nghi ngờ, này đã là phi thường máu chốt tin tức.

Đàm Quang ôn thanh: “Minh bạch. Đa tạ.”

Hắn nói xong giữa mây nhảy dựng, bỗng dừng quay đầu lại.

Địa lao nơi chốn tĩnh mịch, đang ở bọn họ âm thầm nói chuyện với nhau khoảng cách, có nói bước chân dần dần tới gần.

Là cái đầy mặt không kiên nhẫn Nam Hải tiên tông thiếu niên đệ tử.

“Các người ở chỗ này cãi cọ ầm ĩ cái gì đâu, phiền đã chết.”

Đem trong địa lao nhìn quét một vòng, thiếu niên đệ tử ánh mắt dừng lại, dừng ở nữ hài trong lòng ngực mao nhung món đồ chơi thượng.

Hắn lộ ra một tia hoang mang thần sắc ——

Nếu nhớ không lầm nói, này nhóm người túi trữ vật đã sớm bị bọn họ cướp đoạt không còn.

Chỉ tiếc những cái đó túi trữ vật đều bị bỏ thêm cấm chế, bọn họ một chốc không giải được, đến chờ Phù Ngọc trưởng lão tới tiểu thế giới, mới có thể bắt được bên trong đồ vật.

Nghĩ đến đây, thiếu niên đệ tử đuôi lông mày nhẹ nhàng khơi mào.

Xem này nhóm người ăn mặc, hiển nhiên xuất thân không thấp, túi trữ vật nhất định trang không ít bảo bối.

“Đây là từ chỗ nào tới?”

Hắn ngữ khí không tốt: “Các người còn cất giấu cái túi trữ vật?”

Lâu Yểm mắt lạnh quay đầu lại.

Hắn tâm tư tỉ mỉ, sớm tại click mở □ kỳ tích lạnh lùng □ khi, cũng đã nghĩ kỹ rồi ứng đối Nam Hải tiên tông biện pháp, giờ phút này đầu ngón tay phút chốc động, nắm lấy một cái đột nhiên xuất hiện túi nhỏ.

□ cầm trong tay vật: Dạ quang túi gấm □

□ tóm tắt: Thiếu nữ tâm bạo lều hồng nhạt túi gấm, ban đêm sẽ phát ra âm áp ánh sáng nhu hòa. Không biết này phân chưa từng xuất khẩu tường

niệm, có phải hay không cũng có thể theo vàng sáng xa xa gửi cho hấn? □

Dạ quang tài chất, ở Tu chân giới vô pháp giải thích.

Hấn chỉ cần bịa chuyện một cái có, công bố đây là chính mình độc môn pháp khí, cùng loại với loại nhỏ túi trữ vật, ngay sau đó đem dạ quang túi gắm giao cho bọn họ, hết thấy liền vạn sự đại cát.

Lâu Yểm tiến lên một bước, cánh tay phải khẽ nâng.

Cùng thời gian, một khác nói thiếu niên âm tự nơi xa vang lên: “Làm sao vậy?”

Lâu Yểm dừng lại động tác, theo tiếng trông về phía xa.

Nhà tù ngoại là một cái u trường hành lang, ánh nến chảy xuôi, chiếu ra một người cao dài bóng dáng.

Kia đồng dạng là cái thân xuyên màu thủy lam đệ tử phục tuổi trẻ tu sĩ, mặt mày thanh tú, lộ ra lạnh lẽo.

“Cổ sư huynh!”

Đứng ở địa lao trước thiếu niên đệ tử nhếch miệng cười: “Túi trữ vật giống như không lục soát xong. Ta tuần tra thời điểm, phát hiện bọn họ nơi này nhiều ra vài cái tiểu món đồ chơi.”

Bị gọi “Cổ sư huynh” tuổi trẻ tu sĩ nương mày: “Nga? Ta đến xem.”

Hấn động tác không nhanh không chậm, xuyên qua hành lang dài chậm rãi đi tới, tự túi móc ra một phen chìa khóa, mở ra cửa lao.

Điện quang thạch hỏa, mấy người âm thầm trao đổi một đạo tầm mắt.

Nguyệt Phạn: [hướng không hướng?]

Ôn Bạc Tuyết: [bọn họ không phải có Luyện Khí Trúc Cơ tu vi?]

Đàm Quang: [ổn định ổn định, đừng mãng.]

Lâu Yếm: [tỉnh xem này biến.]

“Là ai cho bọn hấn lục soát thân?”

Họ Cố tu sĩ ngũ khí thường thường, nhìn liếc mắt một cái tiểu hài tử trong tay mao nhung món đồ chơi: “Túi trữ vật ở ai trên người.”

Lâu Yếm không hề giấu giếm chi ý: “Ta.”

Đối phương vừa lòng cười cười: “Kia liền lấy đến đây đi.”

Lâu Yếm giơ tay, họ Cố đệ tử cũng là vừa động.

Trường tụ giao tiếp, Lâu Yếm hơi hơi nhú mày.

“Thực sự có cái túi trữ vật.”

Họ Cố đệ tử động tác cực nhanh, xoay người sang chỗ khác, trong tay đã là nắm cái màu đen tiểu túi gấm: “Còn hảo người phát hiện đến kịp thời, nếu không bọn họ cất giấu cái này, không biết sẽ nháo ra cái gì chuyện xấu.”

Cạnh cửa thiếu niên đệ tử gật đầu cười: “Sư huynh quá khen, ta chỉ là tấn một cái bồn phận.”

“Nếu tìm được túi trữ vật, vậy đi thôi.”

Họ Cố đệ tử gật đầu: “Còn có không ít địa phương chờ tuần tra.”

Hắn nói xong liền đi, không hề lưu lại chi ý.

Một cái khác thiếu niên đệ tử cung kính đi theo phía sau, cửa lao bị nặng nề đóng lại, hành lang dài trung lương đạo màu thủy lam thân ảnh dần dần

biến mất.

“..... Làm ta sợ muốn chết.”

Nguyệt Phạn vỗ vỗ ngực: “Còn hảo còn hảo, này ‘ Cổ sư huynh ’ nhìn qua không quá thông minh bộ dáng, cứ nhiên không lại truy cứu.”

“Cũng ít nhiều Lâu Yểm có thể nghĩ ra như vậy một cái biện pháp.”

Đàm Quang dựa vào ven tường, tò mò xem xét đầu: “Lâu Yểm đạo hữu, làm sao vậy?”

Từ giao ra “Túi trữ vật” về sau, hắn liền vẫn luôn trầm mặc đứng ở tại chỗ, một câu cũng chưa nói.

Sau một lúc lâu, Lâu Yểm nhíu mày quay đầu lại.

“Không phải không quá thông minh.”

Hắn tay phải thượng nâng, trong lòng bàn tay, thành linh nắm cái màu hồng nhạt dạ quang túi gấm: “Hắn lấy ra đi..... Là chính mình túi trữ vật.”

Hoàn toàn giải thích không thông.

Dạ quang túi gấm không có linh lực, đều không phải là chân chính túi trữ vật, một khi giao cho Nam Hải tiên tông đệ tử, khả năng sẽ thu nhận hoài nghi.

Họ Cổ đệ tử dùng chính mình túi trữ vật đem này thay đổi, cứ như vậy, là có thể đơn thuần giải thích vì “Soát người không chu toàn”, làm những người khác thả lỏng đối bọn họ đề phòng.

Hắn vì cái gì làm như vậy?

“Cho nên.....”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Cái này ‘ Cổ sư huynh ’, ở giúp chúng ta?”

“Không nhất định.”

Lâu Yếm tinh tế đoan trang trong tay túi gấm, ánh mắt hơi trầm xuống:

“Nhưng ta đoán..... Không lâu về sau, hắn sẽ chủ động tìm tới chúng ta.”

*

Bên kia, trong rừng huyết động.

Cấp Yển Hàn Lai thượng thân sát hảo thuốc mỡ, Tạ Tinh Diêu thu hảo băng vải cùng bình sứ.

Trong miệng hút ra xà độc đã bị nàng dùng linh lực tiêu mất, trước mắt miệng vết thương tất cả triền hảo băng vải, đến nỗi càng phía dưới một ít bộ phận ——

Đương nàng trong lúc vô tình cúi đầu, Yển Hàn Lai lập tức rút hạ thân tử.

Hắn tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nguyện ý, đến nỗi Tạ Tinh Diêu, cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng vừa không là thanh tâm quả dục Liễu Hạ Huệ, cũng không phải tùy ý làm bậy nữ ma đầu, dưới tình huống như vậy, khó tránh khỏi câu nệ co quắp.

Yển Hàn Lai túi trữ vật đồ vật không nhiều lắm, nàng từng cái tìm kiếm được vật, lấy ra mấy cái bạch ngọc bình: “Nào một lọ là dùng để khôi phục linh lực?”

Thiếu niên đạm thanh: “Từ tả hướng hữu, đệ tam bình.”

Hắn dừng một chút: “..... Quần áo.”

Tạ Tinh Diệu lúc này mới hậu tri hậu giác, đồ được triển hảo bằng vải về sau, nàng còn không có đem Yến Hàn Lai quần áo mặc vào.

Bạch ngọc bình bị tiểu tâm buông, nàng động tác không lắm thuần thực, ở túi trữ vật tìm ra một kiện sạch sẽ thanh y, nghiêm túc vì hắn khế lại vật áo.

Cảm nhận được này nói gắt gao chăm chú nhìn, nghiêm trang ngừng ở hắn thân thể thượng tầm mắt, Yến Hàn Lai không nói gì nhấp môi.

Nàng thậm chí còn từ bạch ngọc bình lấy ra đan dược, giơ tay đưa đến hắn bên miệng.

Yến Hàn Lai ngoan ngoãn ăn xong, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc: “Ta lại không phải tiểu hài tử.”

Tạ Tinh Diệu: “Ân ân, Yến công tử thành thực ổn trọng, một chút đều không biệt nữ không tính trẻ con.”

Âm dương quái khí.

Bị nàng bôi thuốc mỡ chậm rãi thấm vào huyết nhục, thấm khai bạc hà giống nhau thoải mái thanh tâm lạnh lẽo.

Tu chân giới linh đan diệu dược nhiều không kể xiết, ở trị liệu ngoại thương một chuyện thượng, hiệu dụng xa xa hảo với giống như kim sang dược.

Thiếu niên trầm mặc một sát, nói sang chuyện khác: “Những người khác, có hồi âm sao?”

Tạ Tinh Diệu sửa sang lại hảo túi trữ vật, lắc đầu: “Không có.”

Tuy nói nguyên văn vai chính đoàn một đường xuôi gió xuôi nước, nhưng

từ tao ngộ biển sâu kia nói tà khí, nàng liền cưỡng bách chính mình thoát ly nguyên văn tư duy.

Thật lâu không trở về đưa tin phù, hoặc là hôn mê đi vào giấc ngủ, hoặc là đánh mất bùa chú, hoặc là.....

Bọn họ gặp gỡ khó giải quyết ngoài ý muốn.

Hiện giờ Yến Hàn Lai linh lực tiêu hao quá mức, khó có thể hành động, đan thuốc viên hiệu phát tác, hẳn là một canh giờ tả hữu.

Một canh giờ sau, đãi Yến Hàn Lai khôi phục một ít khí lực, vô luận Nguyệt Phạn bọn họ có hay không phát tới hồi âm, hai người bọn họ đều đến rồi đi sơn động, chủ động đi tìm những người khác.

Cái này tiểu thế giới, so với bọn hắn trong tưởng tượng hung hiểm rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tạ Tinh Diêu cái ót từng trận phát đau, ngáp một cái.

Nàng ban ngày ở Phù Phong Thành dùng hết não tế bào, sau lại tiến vào biển sâu, tao ngộ gió lốc, thần thức hốt hoảng, lại tiến vào Yến Hàn Lai ký ức.

Từ đầu tới đuôi một mỗi bốn ba, không có một khắc ngừng nghỉ thời điểm, lúc này thân thể rốt cuộc bất kham phụ tải, cảm thấy che trời lấp đất mỗi mệt.

Yến Hàn Lai nhìn ra điểm này, nhẹ liêu lông mi: “Chẩn ở bên kia.”

Có lẽ là cảm thấy Tạ Tinh Diêu khép lại vạt áo lỏng lẻo, hắn mở miệng khi cổ sức nâng tay, cầm quần áo hợp lại khấn.

Phát hiện trước người thiếu nữ thẳng ngơ ngác nhìn chăm chăm hấn nhìn, Yến Hàn Lai nhĩ sau hơi nhiệt, sắc mặt lạnh hơn: “Tạ cô nương không đi nghỉ tạm, để ý kiệt lực.”

Tạ Tinh Diệu không biết suy nghĩ cái gì, chần chờ chớp mắt, ngoan ngoãn gật gật đầu: “Nga.”

Vì thế bên người kia nói ửng đỏ bóng dáng dần dần đi xa, Yến Hàn Lai nghe nàng tiếng bước chân, mệt mỏi khép lại hai mắt.

Bị nàng cánh môi dán quá tay phải, cho đến giờ phút này, còn tại lặng yên nóng lên.

Tiếng mưa rơi ồn ào, hấn nhắm hai mắt, ngủ không được.

Quá vãng ký ức cuồn cuộn như nước, thống khổ khuất nhục, đều không ngoại lệ dường như kim đâm, thật sâu khắc với thức hải.

Hấn chưa bao giờ quên thù hận, cũng không khi vô khắc không nhớ tới báo thù.

Cô độc một mình báo thù.

Đoạn thời gian đó quá đến chật vật bất kham, nghiêng ngã lão đảo, giống như một con độc lang.

Mới vừa rồi tinh tế hồi tưởng, ở thức hải đột nhiên nhiều ra kia đoạn trong trí nhớ, bên người lại xuất hiện một khác bóng dáng.

Vô cùng hư ảo, rồi lại vô cùng chân thật. Ở tràn đầy huyết khí cùng tuyệt vọng âm khoang, người nọ ôm hấn rơi lệ, nhất biến biến nói cho hấn, tương lai Yến Hàn Lai thực hảo, sẽ bị mọi người thích.

Đó là Tạ Tinh Diêu.

Tay phải lại một lần nảy lên từng trận nhiệt triều, không biết như thế nào, nhiệt ý tựa hồ nóng bỏng đến qua đầu, giống ở bị hỏa bỏng cháy.

Yến Hàn Lai nhẹ nhàng động một chút đầu ngón tay.

Nhớ tới trong mộng hết thấy, hấn trong lòng rung động, kiêm có chua xót bất an.

Nhiều năm như vậy, một lòng báo thù biến cường thiếu niên rất ít giống như vậy lo được lo mất ——

Muốn cho nàng thấy, lại không muốn làm nàng thấy.

Hấn sợ hãi ở Tạ Tinh Diêu trong mắt, nhìn thấy cùng loại với “Đồng tình” “Đáng thương” cùng “Khinh thường” thần sắc.

An tĩnh huyết động châm rơi có thể nghe, bỗng nhiên hết sức, vang lên sột sột soạt soạt thanh âm.

Nhiều năm qua dưỡng thành thói quen làm hấn nhanh chóng trợn mắt.

Phủ vờ nhắc đầu, nhìn thấy Tạ Tinh Diêu.

Như là bị cái này thành linh xảy ra động tác hoảng sợ, nàng hơi hơi trương đại hai mắt, con thỏ giống nhau cả người dừng lại.

Yến Hàn Lai:.....

Yến Hàn Lai: “Như thế nào?”

“Yến công tử.”

Nàng bước chân nhẹ nhàng, chạy chậm đến hấn trước mặt dừng lại: “Hôm nay trời mưa.”

Yến Hàn Lai tưởng không rõ nàng trong hồ lô muốn làm cái gì, trầm mặc giương mắt.

Tạ Tinh Diệu ho nhẹ: “Trời mưa hạo lãnh.”

Yến Hàn Lai lời ít mà ý nhiều: “Chặn cho người.”

Kia rõ ràng là mùa đông dùng chặn bông.

Đối phương lập tức chính sắc: “Ta có chặn, người cảm lạnh làm sao bây giờ.”

Hai người đãi ở trong sơn động, hẳn tổng không có khả năng chính mình đoạt lấy chặn, làm một cái tiểu cô nương chịu đông lạnh bị cảm lạnh.

Yến Hàn Lai ngữ khí bất biến: “Không cần, ta không sợ hàn.”

Tạ Tinh Diệu muốn nói lại thôi, sờ sờ chóp mũi, lại chạm vào vành tai.

Nàng có chút do dự, lấy hết can đảm mở miệng: “Chính là, trời mưa, một người ngủ, cũng thực lãnh.”

Cùng hẳn bốn mắt nhìn nhau, Tạ Tinh Diệu giấu đầu lòi đuôi thẳng thắn phía sau lưng: “Chính là, Yến công tử người hiểu đi, trong chặn bị hơi ẩm sưng nước, mới vừa đi vào đã bị đông lạnh ra tới, đãi không lâu.”

Yến Hàn Lai nỗ lực lý giải nàng ý tứ.

Yến Hàn Lai lặng im một cái chóp mắt: “Tạ cô nương chờ một chút một lát, ta vì người che nhiệt.”

Cái gì che nhiệt.

Kia chẳng phải chính là ——

Tạ Tinh Diệu lui về phía sau một bước, buột miệng thốt ra: “Không không

không cần! Không cần Yến công tử ấm. Giường, ta ý tứ là ——”

Những lời này vừa mới xuất khẩu, nàng liền thiếu chút nữa cắn được chính mình đầu lưỡi, trong đầu ong nhiên một vang.

Yến Hàn Lai cũng là hơi đỏ mặt, hàng mi dài rào rạt run rẩy.

Đáng giận.

Nàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên to gan như vậy, cổ khởi dũng khí còn không có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm phát tiết ra tới, liền lậ cái không còn một mảnh.

Lúc ấy dùng “Hút đi độc huyết” danh nghĩa hôn hôn Yến Hàn Lai tay phải, cũng đã làm nàng khẩn trương đến tâm mau gia tốc, căn bản không giống bên ngoài thượng như vậy vân đạm phong khinh.

Tạ Tinh Diệu áp xuống trong lòng khẩn trương, nỗ lực tự hỏi kế tiếp tìm từ. Đột nhiên không kịp phòng ngừa, trong một góc Yến Hàn Lai mở ra môi mỏng.

“Hai người?”

Nàng đột nhiên giương mắt.

Ngoài động cây cối nhẹ nhàng nhoáng lên, ở hắc trên mặt chiếu ra che phủ ảnh ngược, thiếu niên ánh mắt thanh nhuận, lãnh lăng lăng con người không chớp mắt nhìn nàng.

Môi là không hề huyết sắc tái nhợt, rồi lại ẩ ẩ hiện ra huyết giống nhau diễm.

Tạ Tinh Diệu lại sờ soạn lỗ tai: “..... Ân.”

Yến Hàn Lai im lặng đứng dậy.

Nàng vẫn là khấn trương, thử tính ngó hấn: “Ta có thể đem chần dọn lại đây.”

Đối phương như là bất động thanh sắc cười cười: “Loại chuyện này, còn không cần làm phiền Tạ cô nương.”

Hấn hành tẩu khi không có gì sức lực, cả người nhìn qua suy yếu lười nhác, động tác nhưng thật ra thực mau, tay trái xốc lên thăm lông, miêu giống nhau tiến vào đệm chần.

Tạ Tinh Diệu đi theo hấn phía sau, đang muốn chui vào chần, nghe Yến Hàn Lai đậm thanh nói: “Nơi này.”

Hấn sườn cái thân, nhường ra mới vừa rồi nằm quá địa phương, bị người thiếu niên nhiệt độ cơ thể nhuộm dần sau, đệm chần tràn ra từng đợt từng đợt ấm áp.

Yến Hàn Lai một đốn: “Quần áo, là sạch sẽ.”

..... Thật đúng là thành ấm. Giường.

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu, trong lòng sinh ra một tia nho nhỏ nhảy nhót, ngoan ngoãn nằm tiến chần.

Hai người cùng một người ngủ ở đệm chần, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nàng từ chần bỗng tỉnh lại thời điểm, bên người trống không, hoảng hốt trung phiên rất nhiều lần thân, lúc này vừa nhấc mắt, là có thể nhìn thấy gần trong gang tấc một khác bóng dáng.

Yến Hàn Lai hơi thở nóng quá.

Nàng tổng cảm thấy không đúng, giả vờ trấn định mà mở miệng: “Yến công tử, có phải hay không nhiễm phong hàn?”

Yến Hàn Lai: “Vẫn chưa.”

Hắn nhỏ giọng cãi cọi: “Ta còn chưa tới một thổi gió lạnh liền cảm lạnh nông nổi.”

Rõ ràng lần trước nữa uống rượu về sau, người nào đó liền phát sốt đầu đau, nói chuyện ồm ồm, còn bị Tước Tri nghĩ lầm ở đánh nãi cách.

Tạ Tinh Diêu âm thầm chửi thầm, đang muốn mở miệng, nhĩ sau ngọt mà nóng lên ——

Yến Hàn Lai đột nhiên nghiêng đi thân tới, bình tĩnh đối thượng nàng hai mắt.

Mọi nơi u tịch, ở vô cùng hẹp hòi trong không gian, hai người cơ hồ là chút xíu chi cự.

Hắn trong mắt không có ngày thường lười quỵên, giống như trong vắt trơn bóng mặc ngọc quân cờ, ngũ quan thâm thúy, bị đong đưa bóng cây chiếu ra sắc bén hình dáng.

Toái phát hỗn độn, dường như mặc vân, nhân Yến Hàn Lai hơi hơi vừa động, ở bên má nhẹ du lắc lư.

Điệt lệ, trầm tĩnh, sắc bén lại ôn nhu.

Hắn hầu kết trên dưới lẫn xuống: “Còn lãnh sao?”

Kỳ thật đã không lạnh.

Linh hồ thiếu niên hơi thở nóng bỏng, đủ để xua tan ẩm ướt lạnh lẽo,

nhưng ma xui quỷ khiến, Tạ Tinh Diệu vẫn là thấp giọng nói: “Có chút.”

Vì thế bên tai truyền đến quần áo vuốt ve rất nhỏ tiếng vang.

Nàng ngừng thở.

Theo nhiệt ý chảy xuôi, Yến Hàn Lai tay trái dán lên nàng phía sau lưng, hướng trong lòng ngực một áp.

Trên người hắn là sạch sẽ thoả mái thanh tân tạo hương, hỗn loạn có thuốc mỡ bạc hà hơi thở.

Tạ Tinh Diệu ngửi ngửi, cùng lúc đó, cảm nhận được thiếu niên ngực trầm trọng chấn động.

Yến Hàn Lai: “Như vậy đâu?”

“Ngô.”

Ấm áp ồ chần dễ dàng nhất làm nhân tâm sinh buồn ngủ, Tạ Tinh Diệu đầu càng ngày càng trầm, không đầu không đuôi hỏi hắn: “Yến công tử, linh hồ nhất tộc sẽ bởi vì người thương phân hoá giới tính, đúng không?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Nàng thấp thấp hít hít khí: “Người nhìn qua là nam hài tử ác.”

“Hóa hình thuật mà thôi.”

Hắn không hề tạm dừng mà giải thích, giống như theo bản năng muốn làm sáng tỏ: “Linh hồ nhất tộc năm tuổi khi, sẽ làm tiểu hài tử tự hành tuyển định nam nữ, ở chân chính phân hoá trước, lấy tuyển định giới tính sống qua.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Cho nên cho tới bây giờ, Yến công tử cũng chưa

thích quá người khác?”

Nàng càng ngày càng vây, ngáp một cái: “Người sẽ thích cái dạng gì người đâu?”

Yến Hàn Lai trầm mặc không nói gì.

Nếu là lấy trước, hẳn chắc chắn cười lạnh nói cho nàng, tình yêu chính là thế gian nhất vô dụng chi vật, hẳn không cần, cũng cũng không khát cầu.

Nhưng mà giờ này khắc này, hẳn nói không nên lời.

Tay phải thượng nhiệt khí dần dần lan tràn, lặng yên không một tiếng động, đã tới rồi ngực.

Sôi nổi tiếng mưa rơi, Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên lại kêu hẳn: “Yến công tử.”

Nàng quá mệt mỏi quá vây, thanh âm thật cẩn thận, có chứa một tia nhập nhèm buồn ngủ: “Miệng vết thương, có phải hay không rất đau?”

Thiếu niên không tức khắc theo tiếng.

Hắn vốn nên giống dĩ vãng như vậy cây mạnh, đối đầy người đau đón bỏ mặc.

Nhiệt ý càng đậm, Yến Hàn Lai toàn thân không có gì sức lực, cảm nhẹ nhàng cọ quá nàng đầu vai, chọc đến trong lòng ngực tiểu cô nương run lên.

Hắn thanh âm lại nhẹ lại buồn: “Có điểm.”

Đệm chấn bị lay động khi, sinh ra một tia mát lạnh gió nhẹ.

Tạ Tinh Diệu duỗi tay, một tay xoa hẳn sống lưng, tay trái tắc chậm rãi hướng về phía trước, ôm lấy hẳn đầu.

Nàng động tác vụng về, đem người thiếu niên cái ót một chút ép xuống, lòng bàn tay mềm mại, trức trắc xoa xoa.

Tạ Tinh Diệu hướng hấn trong lòng ngực súc đến càng khẩn: “Sờ sờ, ôm một cái.”

Hảo ôn nhu.

Yến Hàn Lai rũ mắt, lòng bàn tay dùng sức.

Trong lòng ngực xúc cảm mười phần xa lạ, là hấn cũng không dám xa cầu mềm mại ấm áp.

Hấn thật cẩn thận, chớp mũi hư hư cọ quá Tạ Tinh Diệu sườn cổ, té người thuộc về nàng hơi thở.

Ám hương quanh quẩn.

Tim đập không ngừng.

Nhiệt ý chạy dài, tự ngực tỏa khắp, dũng hướng tứ chi, cổ, thức hải, cùng với càng tiếp theo chút bụng nhỏ.

.....

.....

Hảo năng.

Chapter 85

Biển sâu tiểu thế giới, địa lao.

Ngầm thế giới phân không trong sạch trời tối đêm, từ đầu đến cuối hôn hôn trầm trầm.

Đệ không biết bao nhiêu lần số cừu thất bại, Nguyệt Phạn tâm phiền ý loạn, gõ gõ giữa mày.

“Không biết Diêu Diêu cùng Yến công tử thế nào.”

Nàng dựa ngòai trên góc tường, suy nghĩ tan rã, giờ giờ lên đầu: “Tiểu thế giới lớn như vậy, bọn họ nếu có thể gặp gỡ thì tốt rồi.”

“Cái này tiểu thế giới hung hiểm vạn phần, không chỉ có có tiềm tàng ở trong rừng hung thú, khắp nơi còn trải rộng không ít Nam Hải tiên tông đệ tử.”

Ôn Bạc Tuyết nhíu mày: “Hy vọng bọn họ không cần bị hung thú gây thương tích, cũng ngàn vạn đừng đụng tới Nam Hải tiên tông người.”

Đàm Quang cũng là tâm tình thấp thỏm: “Bọn họ còn không biết Nam Hải tiên tông làm những việc này nhi đi? Không đúng, Yến công tử hẳn là rõ ràng, cho nên sau lại mới có thể bốn phía tàn sát..... Nhưng Tạ sư muội hoàn toàn không biết tình, nếu thượng Nam Hải tiên tông đương, vậy không xong.”

Hắn nói sờ sờ trán: “Bất quá..... Nếu Tạ sư muội thật bị chộp tới nơi này, chúng ta không phải có thể xưng vương xưng bá?”

Đối nga.

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đều là ngần ra.

Cái gì kêu trời xui đất khiến, cái gì kêu không ngờ quá con đường.

Nghĩ tới nghĩ lui, làm Nam Hải tiên tông đệ tử thân thủ đem Diêu Diêu mang đến địa lao, đây mới là nhanh chóng nhất biện pháp a!

Gần nhất bớt việc thứ hai tỉnh khi, tam tới không cần bọn họ mấy cái hạt nhọc lòng.

Nam Hải tiên tông bắt lấy người hừ ca, lại chớp mắt, toàn bộ đã bị □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ cấp bưng.

Bọn họ ngộ.

Nguyệt Phạn chấp tay trước ngực: “Trời cao phù hộ, làm Diêu Diêu mau chóng bị mang đến nơi này đi.”

Ôn Bạc Tuyết nắm chặt hữu quyền: “Nam Hải tiên tông, cố lên a!”

Một bên Lâu Yếm:.....

Trải qua như vậy một đoạn thời gian ở chung, hẳn cảm thấy chính mình cần thiết bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, này đàn đồng hương đến tột cùng dựa không đáng tin cậy.

“Bọn họ hẳn là ở bên nhau.”

Lâu Yếm nói: “Yến Hàn Lai sẽ không làm nàng tới gần Nam Hải tiên tông.”

“Ở bên nhau?”

Đàm Quang ngần người: “Vì cái gì?”

Lâu Yếm: “Lúc ấy ở tiểu thế giới nhập khẩu, trong biển nhấc lên thật lớn gió lốc thời điểm, ta thấy Yến Hàn Lai đem nàng ôm lấy.”

Trong nháy mắt yên tĩnh.

Cùng với lúc sau thật lâu thật lâu yên tĩnh.

Một hồi lâu, Ôn Bạc Tuyết ngơ ngẩn lắm lắm: “Cái.....?”

Đàm Quang ngũ quan vặn vẹo thần sắc phức tạp: “Sao.....?”

Ôn Bạc Tuyết: “Hay là ——”

Đàm Quang: “Chẳng lẽ ——”

Ôn Bạc Tuyết thực nghiêm túc mà tự hỏi: “Nếu lúc ấy là ta đứng ở Yên công tử bên người, hắn sẽ cứu ta sao?”

Đàm Quang thực nghiêm túc mà trả lời: “Ta cảm thấy, sẽ không.”

Hai cái gốc tử, khó trách độc thân từ trong bụng mẹ.

Nguyệt Phạn kiều chân bắt chéo, lay động cẳng chân: “Đừng giã giụa, chính là các người tưởng như vậy.”

Hai cái đứa nhỏ ngốc ngơ ngác xem nàng, giống như nhìn lên một vị tình yêu giáo mẫu.

“Bọn họ hai cái ám lưu dừng động đã lâu, cũng liền hai người nhìn không ra tới.”

Nguyệt Phạn thở dài: “Ngẫm lại ngày thường, Yên công tử có phải hay không hội nghị thường kỳ ngó một hai mắt Diêu Diêu?”

Ôn Bạc Tuyết nỗ lực tiêu hóa tin tức: “Chính là, mọi người đều là bằng hữu, nhìn một cái không có gì ghê gớm đi?”

“Bỏn.”

Đàm Quang ngộ: “Ở trong tiểu thuyết, đây là nam nữ chủ chi gian theo bản

năng lực hấp dẫn.”

Nguyệt Phạn hừ cười: “Đến nỗi Diêu Diêu, nàng có phải hay không đối Yến công tử đặc biệt hảo? Chủ động cùng hắn đáp lời, đi dạo phố khi cho hắn mua đường, các người đều gặp qua đi.”

Đàm Quang lại ngộ: “Ở rất nhỏ chỗ lộ ra tiểu tâm tư!”

Ôn Bạc Tuyết dần dần phẩm ra điểm nhị ý tứ: “Cho nên..... Tạ sư muội cùng Yến công tử nói chuyện thời điểm, người luôn là sẽ đem chúng ta lôi đi.”

Đàm Quang khế vuốt cằm, liên tục gật đầu: “Đây là tác hợp nam nữ vai chính thân hữu đoàn! Yếu tố đầy đủ hết, ta ngộ, ngộ thật sự thâm.”

Hắn dứt lời chính sắc, ha ha cười: “Bất quá hiện tại như vậy nguy hiểm, chúng ta bị nhốt ở trong phòng giam, bọn họ khẳng định sẽ không khinh khinh ta ta ôm ấp hôn hít lạp.”

Ôn Bạc Tuyết thành thật gật đầu, khóe miệng hiện lên một mặt dượng cười: “Ân ân!”

“Đừng ngộ.”

Nguyệt Phạn nhẹ gõ huyệt Thái Dương: “Việc cấp bách, vẫn là trước hết nghĩ tưởng chúng ta tình cảnh đi. Lâu Yểm nói được không sai, Yến công tử biết Nam Hải tiên tông có miêu nị, khẳng định sẽ không làm cho bọn họ bắt được Diêu Diêu —— nói cách khác, chúng ta rất khó cùng bọn họ hội hợp.”

Thân là tù nhân, bọn họ minh bạch này tòa địa lao là □ Cùng nhau đánh quỷ

tử □ tốt nhất phát huy nơi, mặt khác hai người lại là một mực không biết ——
Rốt cuộc ai có thể nghĩ đến, cứ nhiên sẽ có một chỗ làm tất cả nhân tu vì
xu gần với vô địa phương.

Ở Tạ Tinh Diêu cùng Yến Hàn Lai trong mắt, tiểu thế giới trung nơi chốn là
Nam Hải tiên tông địa bàn, một khi bị bắt lấy, chỉ có đường chết một cái.
Bọn họ chắc chắn toàn lực tránh đi bắt giữ.

“Cứ như vậy, chỉ có thể dựa chính chúng ta đi ra ngoài.”

Ôn Bạc Tuyết thu liễm khởi vừa mới bò lên trên khoe miệng mỉm cười, ngồi
nghiêm chỉnh: “Hảo khó.”

“Nếu thật sự cùng đường, ta liền khai xe thể thao xông vào một lần, quản
hắn ba bảy hai một.”

Nguyệt Phạn nhẹ xoa giữa mày: “Bất quá..... Lâu Yếm không phải đã nói
sao? Kia cái gì ‘Cố sư huynh’ rất có cổ quái, nói không chừng sẽ chủ động
tìm tới chúng ta.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Nàng tiếng nói vừa dứt, hành lang liền vang lên một đạo bước chân.

Đúng là cái kia họ Cố thiếu niên.

Nơi xa có tuần tra đệ tử tò mò chào hỏi: “Cố sư huynh, người như thế nào
có rảnh tới chỗ này?”

“Không lâu trước đây, ở bọn họ trên người phát hiện một cái để sót túi trữ
vật.”

Họ Cố thiếu niên hồi lấy cười: “Ta lo lắng bọn họ từ túi trữ vật cầm thứ gì

giấu đi, tới kiểm tra nhìn xem.”

Tuần tra đệ tử bưng tỉnh đại ngộ: “Là như thế này! Vẫn là Cố sư huynh thận trọng, ta cứ nhiên không nghĩ tới này một vụ..... Sư huynh, muốn ta tới hỗ trợ sao?”

“Không cần.”

Thiếu niên ngữ điệu ôn hòa: “Người tiếp tục tuần tra liền hảo, loại này việc nhỏ, ta một người là đủ rồi.”

Đệ tử gật đầu: “VẬY ĐA TẠ SƯ HUYNH!”

Tuần tra đệ tử thân hình dần dần đi xa, họ Cố thiếu niên lấy ra chìa khóa, mở ra cửa lao.

Hắn động tác như thường, nhìn không ra miêu nị.

Người này không biết là địch là bạn, Ôn Bạc Tuyết, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang trận địa sẵn sàng đón quân địch, duy độc Lâu Yếm liếc hắn một cái, gọn gàng dứt khoát: “Người có cái gì mục đích.”

Thiếu niên nhướng mày nhìn thẳng hắn, dương môi cười: “Vị này thúc thúc mới là, đột nhiên hỏi ra loại này lời nói, dụng ý ở đâu?”

Lấy thân thể đích xác thiết tuổi tới xem, Ma Tôn cũng đủ đương hắn tăng gia gia.

Nhưng làm một cái xuyên qua mà đến hơn hai mươi tuổi tân thanh niên, Lâu Yếm vẫn là trêu hạ khóe miệng.

“Túi trữ vật.”

Bên người mấy nam nhân đều không đáng tin cậy, Nguyệt Phạn quyết định

tự lực cánh sinh, chủ động đáp lời: “Người đổi đi.”

Thiếu niên đưa bọn họ nhìn chung quanh một phen, quay đầu nhìn phía phía sau hành lang dài.

Ánh nến yên tĩnh, không có người ngoài bóng dáng.

Hắn xoay người trở về, thừa nhận đến thoải mái hào phóng: “Đúng là.”

Ôn Bạc Tuyết không rõ: “Người ở giúp chúng ta?”

Đối phương cười cười, không đáp hỏi lại: “Các người là Nhân tộc, đúng không.”

Hắn ánh mắt vừa động, liếc hướng Lâu Yếm: “Đây là một con ma.”

Bị chọc thủng đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, đoàn người ngạc nhiên sửng sốt.

“Không cần khẩn trương.”

Thiếu niên gật đầu: “Chuyện này, ta vẫn chưa làm những người khác biết được.”

Không nên a.

Ôn Bạc Tuyết cúi đầu gửi một người cổ tay áo, giao đan hơi thở rõ ràng nhưng biện, vẫn chưa thôi lui, theo lý mà nói, bọn họ không có khả năng lòi mới đúng.

Vấn đề không phải ra ở bọn họ trên người, vậy chỉ khả năng ——

Trong lòng vừa động, Ôn Bạc Tuyết đột nhiên ngược mắt.

Nguyệt Phạn ở cùng thời gian nói ra hắn nghi hoặc: “Người như thế nào biết?”

Nàng trong đầu bay nhanh vận chuyển, bài trừ vài cái thái quá giải thích, không lớn xác định mà mở miệng: “Người cũng là linh hồ?”

Tu chân giới to như vậy, nếu bàn về đối sinh linh hơi thở cảm giác lực, linh hồ nhất tộc tuyệt đối là số một số hai.

Đây là nàng có khả năng nghĩ đến lớn nhất khả năng tính, tiếng nói vừa dứt, họ Cố thiếu niên quả nhiên giờ giờ lên mi: “Cũng là?”

Không có phủ nhận, mà là theo bản năng hỏi lại.

Trước mắt vị này, đại khái thẳng thắn là một con linh hồ.

“Ta là cái gì tộc loại, cũng không quan trọng.”

Thiếu niên lại quay đầu lại xem một cái, xác nhận hành lang dài không người, đề thấp tiếng nói: “Quan trọng là, các người hẳn là không đơn giản.”

Nguyệt Phạn từ thảo đôi đứng dậy, đôi tay vây quanh cùng hấn giằng co:

“Gì ra lời này.”

“Sưu tầm túi trữ vật loại này việc, liên tính đối với tầm thường dân chúng mà nói, cũng căn bản không phải việc khó. Nơi này các đệ tử trải qua vô số lần huấn luyện, không có khả năng ra sai lầm.”

Thiếu niên đối thượng nàng hai mắt: “Huống chi..... Các người lúc sau lấy ra cái kia hồng nhật sáng lên túi gấm, cũng căn bản không phải túi trữ vật.”

Đó là hẳn chưa bao giờ gặp qua đồ vật.

Rõ ràng không hề linh lực, lại có thể tự hành sinh ra ánh sáng, kỳ quỷ lại không thể tưởng tượng.

—— này nhóm người thân vô linh lực, lại có thể trống rỗng lấy ra như thế

nhiều đồ vật, rất khó không chọc người hoài nghi.

Lâu Yểm mặt không đổi sắc, tiếp tục kia bộ chuẩn bị tốt lý do thoái thác:

“Túi gấm là ta sáng tạo độc đáo pháp khí, tác dụng cùng túi trữ vật không sai biệt lắm, dùng tới ba lần, liền sẽ mất đi hiệu lực.”

Thiếu niên như là bị chọc cười: “Thật sẽ có người sáng tạo độc đáo loại đồ vật này? Hiệu dụng không được thời gian còn thiếu, mọi thứ so bất quá túi trữ vật, người đồ cái gì? Biên lấy có cũng biên cái giống dạng điếm đi.”

Bên kia Nguyệt Phạn vẫn chưa dỡ xuống phòng bị, nghe vậy nhú mày:

“Nói nhiều như vậy, không biết vị đạo hữu này, cố ý tới tìm chúng ta làm cái gì?”

Thiếu niên ánh mắt phút chốc động, đi thẳng vào vấn đề: “Xem các người trang điếm cùng tác phong, trừ bỏ này chỉ ma, hẳn là đều là tiên môn đệ tử —— ta muốn biết các người thân phận thật sự.”

Lâu Yểm liếc hắt: “Trá thân phận?”

“Vài vị là Nhân tộc chuyện này, hiện giờ chỉ có ta biết. Nếu ta muốn hại các người, đại nhưng trực tiếp nói cho mặt khác Nam Hải tiên tông đệ tử —— Nhân tộc mỗi không ra yêu đan, một khi bị trảo tiến địa lao, sẽ bị lập tức diệt trừ.”

Thiếu niên nói: “Ta chỉ là tưởng thông qua các vị thân phận thật sự, phán đoán chúng ta chi gian có tồn tại hay không hợp tác khả năng tính.”

Hợp tác khả năng tính.

Nguyệt Phạn lòng có sở cảm: “Người muốn mang chúng ta chạy đi?”

Đối phương không tỏ ý kiến, nhấp môi không theo tiếng.

Kỳ thật thiếu niên theo như lời không tồi, bọn họ một không tu vi nhị vô pháp khí, liền tính biểu lộ thân phận thật sự, cũng sẽ không làm hấn được đến cái gì chỗ tốt.

Liền trước mắt tình huống tới xem, không thể nghi ngờ, thiếu niên ở giúp bọn hấn.

“Ta tên là Ôn Bạc Tuyết, cùng bên người vị này Nguyệt Phạn sư muội đều là Lăng Tiêu Sơn đệ tử.”

Ôn Bạc Tuyết suy xét luôn mãi, chính sắc mở miệng: “Đây là Đàm Quang tiểu sư phó, đến từ Vạn Phật Tự. Xuyên hắc y phục.....”

Hấn một đốn: “Là một người tán tu, tên là Lâu Yểm.”

Nghe thấy “Lăng Tiêu Sơn” cùng “Vạn Phật Tự”, thiếu niên thần sắc vừa động.

“Nguyên lai là các người.”

Hấn biểu tình bất biến, duy độc trong mắt hiện ra một sợi lượng ý, nhẹ dương khóe miệng: “Ta nghe nói qua vài vị sự tích, U đồ kia kiện nghe rộn cả người đại sự, chính là từ các người giải quyết.”

Thái độ của hấn tựa hồ hảo một tí xú.

Nghĩ đến cũng là.

Trước đó, thiếu niên cũng không rõ ràng bọn họ thiện hay ác, nếu giúp không đáng tin cậy người, không chỉ có kế hoạch ngấm nước nóng, còn khả năng bị tiết lộ chính mình phản đồ thân phận, lọt vào Nam Hải tiên tông

diệt khẩu.

Nguyệt Phạn nhướng mày: “Đây là có thể hợp tác ý tứ?”

Nàng một đốn, ngữ khí hơi trầm xuống: “Nếu giới thiệu chúng ta, không ngại tới nói nói người —— thân là một cái Nam Hải tiên tông đệ tử, người vì cái gì muốn giúp chúng ta?”

“Không quen nhìn Nam Hải tiên tông diễn xuất, muốn trừng ác dương thiện la.”

Thiếu niên nói: “Nơi này là bọn họ lò sát sinh, yêu ma toàn thành con mồi. Ta cũng là yêu, trong lòng khó chịu.”

Hắn nói cười cười: “Vì biểu thành ý, vài vị có cái gì muốn hỏi sao? Ta sẽ kiệt lực giải đáp.”

Ôn Bạc Tuyết thành thật giơ lên tay phải: “Người tên là gì?”

“Cổ Nguyệt Sinh.”

Thiếu niên giật giật khóe miệng: “Ôn đạo trưởng, không ngại hỏi một ít càng có ý nghĩa sự tình.”

Rõ ràng vấn đề này liền rất có ý nghĩa sao.

Ôn Bạc Tuyết đành phải lại lần nữa mở miệng: “Nam Hải tiên tông lớn như vậy, bên trong đệ tử đều biết chuyện này sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Cổ Nguyệt Sinh nói: “Nam Hải tiên tông đệ tử đông đảo, trong đó không thiếu lương thiện hạng người —— chẳng qua biết yêu đan một chuyện, toàn là chút tham lam đồ đệ.”

Hắn chầm chước một chút câu nói: “Các trưởng lão sẽ đổi đệ tử tiến hành âm thầm khảo hạch, làm cho bọn họ đặt mình trong với ảo cảnh bên trong, gặp phải hạng nhất lựa chọn. Đối mặt một con gần chết yêu, một là lấy đi yêu đan, cổ vũ tự thân tu vi, nhị là đưa đi trị liệu, bỏ lỡ một bước ngàn dặm cơ hội.”

Nguyệt Phạm bưng tỉnh: “Chỉ có lựa chọn con đường thứ nhất người, mới có thể bị đám kia cận bã nhìn trúng.”

Kể từ đó, liền thành công sàng chọn ra cá mè một lứa.

“Bị lựa chọn trở thành thân truyền đệ tử sau, trưởng lão hội ở thức hải thiết hạ cấm chế.”

Cổ Nguyệt Sinh chẳng hề để ý mà nhún vai: “Bao gồm ta ở bên trong, các đệ tử đều không thể ở tiểu thế giới ở ngoài nhắc tới yêu đan sự tình.”

Đàm Quang gật gật đầu: “Cho nên người mới muốn cùng chúng ta hợp tác.”

Cổ Nguyệt Sinh tuy rằng biết chân tướng, nhưng ngại với cấm chế, một khi rời đi cái này tiểu thế giới, cũng chỉ có thể im miệng không nói.

Nếu muốn đâm thủng Nam Hải tiên tông bí mật, hắn yêu cầu người khác hiệp trợ.

“Người bị lựa chọn đi vào tiểu thế giới, này liền thuyết minh, người ở ảo cảnh lấy đi rồi yêu đan.”

Trong một góc, Lâu Yếm đột nhiên ra tiếng: “Nếu lúc ấy chủ động lựa chọn con đường này, vì sao hiện giờ đột nhiên đổi ý, chẳng lẽ hoàn toàn tỉnh

ngộ?”

Bọn họ lẫn nhau chi gian không rõ chi tiết, nhất ngôn nhất ngữ đều là che lấp thử, lời này vừa nói ra, nhà tù trung nháy mắt yên lặng xuống dưới.

Cổ Nguyệt Sinh chăm chú nhìn hắn sau một lúc lâu, làm như không thể nề hà: “..... Bởi vì ở ta khi còn nhỏ, quê nhà bị Nam Hải tiên tông đồ quá một hồi.”

Lâu Yếm sửng sốt.

“Ta sinh ra với Ly Xuyên linh hồ bộ lạc, thân nhân bằng hữu, toàn chết ở bọn họ trong tay.”

Cổ Nguyệt Sinh nói: “Ta bái nhập Nam Hải tiên tông, đi bước một trở thành nội môn đệ tử, sau lại đoán ra bọn họ kịch bản, thuận theo ảo cảnh hướng đi.”

Lâu Yếm:.....

Trầm mặc ít lời Ma Tôn mím môi: “Xin lỗi.”

“Từ từ, linh hồ, huyết hải thâm thù ——”

Đàm Quang đầu cơ linh, âm điệu cất cao: “Yến công tử không phải cũng là như vậy sao? Các người hai cái sẽ không nhận thức đi?”

Cổ Nguyệt Sinh ngẩn ngơ: “Yến công tử?”

Hắn nguyên bản biểu hiện đến không chút để ý, giờ phút này đột nhiên thẳng thân thân hình: “..... Yến Hàn Lai?”

Cư nhiên đối thượng!

Ôn Bạc Tuyết kinh hỉ gạt đầu: “Đúng đúng đúng, chính là hắn!”

Hắn vừa định từ khoe miệng xả ra một tia ý cười, nề hà còn không có gọi lên, bên môi đã bị hung hăng áp xuống, thay mờ mịt thần sắc ——

Trước mắt kia thân xuyên màu thủy lam đệ tử phục thiếu niên hít sâu một hơi, hốc mắt lập tức trở nên đỏ bừng, nước mắt như là trứng trắng bao, không ngừng đảo quanh chuyển.

Này..... Như thế nào khóc?

“Thực xin lỗi, ta từ nhỏ liền rất ái ——”

Cố Nguyệt Sinh lại hít vào một hơi, giơ tay lau đi đáy mắt bọt nước: “Thực ái rớt nước mắt.”

Đàm Quang thật cẩn thận: “Cho nên, người thật sự nhận thức Yến công tử.”

Cố Nguyệt Sinh gạt đầu, nước mắt lưng tròng: “Hắn hiện tại quá đến thế nào? Ta còn tưởng rằng.....”

Hắn tiếp tục sát nước mắt: “Các người là Yến ca ca bằng hữu, phía trước nhiều có đắc tội, xin lỗi.”

Tựa hồ cùng Yến Hàn Lai quan hệ thực tốt bộ dáng.

Hơn nữa, ngoài dự đoán mà, là cái khóc bao.

“Yến công tử thực hảo, tu vi đã nhập Kim Đan, hẳn là nửa bước Nguyên Anh.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Hắn cùng chúng ta một đường đồng hành, giúp quá chúng ta rất nhiều.”

“Thật sự?”

Cổ Nguyệt Sinh chớp mắt: “Năm đó Nam Hải tiên tông tàn sát Ly Xuyên, là Yến ca ca lấy chính mình làm mồi, bị Nam Hải tiên tông chộp tới, làm ta chạy thoát đi ra ngoài.”

Thân nhân chết thảm, không nhà để về, hắn vô số lần tính toán tự tìm tử lộ, nhớ tới cha mẹ, yến thúc yến thẩm cùng Yến Hàn Lai, đều sẽ cắn chặt răng tiếp tục sống.

Hắn mệnh, là dùng sở hữu cùng tộc hy sinh đổi lấy.

Thiếu niên lau đi nước mắt, tò mò lại nói: “Hắn kiếm phổ, tu đến đệ mấy trọng?”

“Kiếm phổ?”

Đàm Quang: “Cái gì kiếm phổ? Yến công tử không phải pháp tu ——”

Một câu không nói xong, hắn liền đóng khẩu.

Có cái ý niệm nảy lên đầu quả tim, tuy là Đàm Quang, cũng trong đầu ong ong một vang.

..... Không thể nào.

Ở Tu chân giới, như phi ngoài ý muốn, sẽ không có người trên đường từ bỏ tu hành đạo pháp.

Lại liên tưởng Yến Hàn Lai đã từng dừng ở Nam Hải tiên tông trong tay ——

Cổ Nguyệt Sinh trầm mặc giây lát, nước mắt lại đi xuống lạc.

Cũng may hắn thực mau lung tung lau nước mắt: “Thời gian cấp bách, tuần tra đệ tử liền mau tới. Này tòa địa lao đề phòng nghiêm ngặt, hình như mê

cung, các người nếu muốn rời đi, có thể nói khó như lên trời.”

Cổ Nguyệt Sinh nói: “Ta có thể cung cấp một ít khả năng cho phép trợ giúp, nhưng xét đến cùng, vẫn là muốn dựa các người chính mình.”

Hắn nói giơ tay, bay nhanh truyền đạt một trương tay vẽ bản đồ: “Đây là địa lao lộ tuyến đồ, xem xong về sau nhớ kỹ, ngày mai trả lại cho ta.”

Ôn Bạc Tuyết tiểu tâm tiếp nhận, nghe hắn tiếp tục nói: “Ngày mai Phù Ngọc sẽ đến, ta cùng một cái khác đệ tử đem áp giải các người đi trước phòng luyện đan. Tại đây trong lúc, các người nhất định phải khởi xướng đánh bất ngờ, ta sẽ cố ý phóng thủy —— chỉ cần thả đảo một cái khác đệ tử, là có thể nhân cơ hội đào tẩu.”

Cứ như vậy, liền tính bọn họ chạy trốn thất bại, Cổ Nguyệt Sinh cũng chỉ sẽ được đến một ít “Trông giữ bất lợi” trừng phạt, vấn đề không lớn.

Cổ Nguyệt Sinh thần sắc hơi ngưng: “Rời đi địa lao sau, ngàn vạn đừng lơ lửng —— nơi này ở vào vực sâu dưới, nếu muốn rời đi, cần thiết tay không bò lên trên vạn nhận huyền nhai. Các người có thể làm được sao?”

Đây mới là khó nhất một chút.

Huyền nhai đầu tiểu, nơi chốn nguy cơ, đối với tu vi toàn vô bọn họ tới nói, không thể nghi ngờ là cái khiêu chiến thật lớn.

Cổ Nguyệt Sinh hơi hơi nhíu mày, trước người mặt khác mấy người, lại là không hèn mà cùng ánh mắt sáng ngời.

Ôn Bạc Tuyết gãi gãi đầu.

Giống như.....

Hắn □ mọi người thất bại thảm hại □, rốt cuộc có thể phát huy tác dụng?

“Yên tâm.”

Nguyệt Phạn vỗ ngực khẫu bảo đảm: “Ta Ôn sư huynh là luyện qua, tay không leo lên không thành vấn đề.”

“Cần phải cẩn thận.”

Cổ Nguyệt Sinh thở dài một hơi: “Trước đó, đã có hai người thất bại.”

Hai người?

Đàm Quang minh bạch: “Trừ bỏ chúng ta, người còn thử qua giúp người khác đào tẩu?”

“Đáng tiếc một cái cũng không thành công.”

Thiếu niên rũ xuống mắt: “Bị áp chế tu vi về sau, không nói bò lên trên kia nói vạn tượng huyền nhai, bọn họ liền tránh đi tuần tra tu sĩ đều làm không được.”

Hắn tăng thêm ngữ khí: “Điểm này cũng muốn để ý. Trừ bỏ phụ trách áp giải đệ tử, địa lao còn có không ít người phụ trách tuần tra, các người tránh được nên tránh, chớ chọc sai lầm.”

Ôn Bạc Tuyết dùng sức gật đầu.

Hắn không kịp nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy nhà tù ngoại một đạo bạo nộ nam âm: “Các người làm như vậy, là muốn tao trời phạt! Trời phạt!”

Lâu Yểm bay nhanh nâng lên mí mắt.

Người nọ tiếp tục kêu to: “Nhân nghĩa lễ trí tín, các người chiếm nào hạng nhất? Liền chúng ta Ma Tôn đều nói muốn giảng phú cường dân chủ văn

minh hài hòa, các người muốn phát rồ đến tận đây sao! Ô hô ai tai!”

Ngay sau đó, có tiểu đệ tử không kiên nhẫn nói: “Còn tưởng ai roi có phải hay không? Câm miệng!”

“Ô hô ai tai, ô hô ai tai!”

Lâu Yểm:.....

Lâu Yểm: “Đây là ——”

“Là Ma Vực người, suốt ngày sảo cái không để yên.”

Cổ Nguyệt Sinh đỡ trán: “Hắn tu vi rất cao, giống loại này tu vi, sẽ không bị Nam Hải tiên tông trực tiếp cầm đi luyện đan.”

Ôn Bạc Tuyết: “Vì cái gì?”

“Bọn họ yêu đan ẩn chứa quá nhiều linh lực, nhất thời vô ý, rất có thể dẫn tới nổ tan xác mà chết.”

Cổ Nguyệt Sinh thối lui một bước, làm ra soát người xong tư thái: “Hơn nữa một khi ăn xong đi, tu vi ít nhất tăng tiến một cái đại giai, vô luận đặt ở ai trên người, đều thực không hợp logic.”

Hắn nói xem một cái hành lang, cùng đi ngang qua một tiểu đệ tử nhìn nhau cười: “Cho nên, Nam Hải tiên tông quyết định nước ấm nấu ếch xanh, từng ngày hấp thu bọn họ tu vi.”

Này cũng quá ghê tởm.

Không ngừng Ôn Bạc Tuyết, mọi người phía sau lưng đều sinh ra một trận ác hàn.

Nguyệt Phạn trong lòng vừa động: “Kia Phù Phong Thành mất tích không

thấy Đại Tư Tế, hẳn là cũng ở chỗ này la.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền nghe nơi xa vang lên lạnh lùng nữ âm: “Cả ngày quỷ khóc sói gào, thật sự không ra thể thống gì.”

“Quỷ khóc sói gào” nam nhân càng khí.

“Người đây là thỏa hiệp! Còn có một chút nhi giao nhân Đại Tư Tế uy nghiêm sao! Chúng ta Ma Tôn nói, không sợ cường quyền không sợ khi dễ, chỉ cần chúng ta quảng đại quần chúng đoàn kết lên, là có thể lật đổ Nam Hải tiên tông thống trị!”

Nữ nhân hừ lạnh.

Cổ Nguyệt Sinh tự đáy lòng cảm khái: “Vị kia Ma Tôn thật là cái thần kỳ nhân vật, chính mình quái quái, liên quan thủ hạ cũng thành này phó đức hạnh, cả ngày hồ ngôn loạn ngữ.”

Lâu Yểm:.....

“Ta không nên lưu lại lâu lắm, đến đi trước rời đi.”

Linh hồ thiếu niên ánh mắt vừa động: “Ngày mai..... Xem các người.”

“Yên tâm.”

Nguyệt Phạn cười cười: “Đúng rồi, có thể cho chúng ta một trương đưa tin phù sao?”

*

Tiểu thế giới vũ vẫn là không đình.

Tạ Tinh Diêu có thể nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách tí tách, mở hai mắt, nhìn thấy lại là một khác phúc tình cảnh.

Nàng lại đang nằm mơ.

Mơ thấy..... Cư nhiên là vị kia Thiên Hoa Kiếm Tôn.

Mỗi khi lấy được một khối tiên cốt, nàng đều có thể cảm nhận được một đoạn đến từ tiên cốt ký ức.

Phía trước vài lần mộng, đều phát sinh ở lấy được tiên cốt một hai ngày về sau. Lần này hẳn là đối ứng U đồ kia khối, không biết như thế nào, cư nhiên lùi lại lâu như vậy.

Trước mắt chứng kiến, cũng muốn mơ hồ rất nhiều.

Trong mộng Thiên Hoa Kiếm Tôn, đã là trưởng thành một cái anh đỉnh tuấn tú người thanh niên ——

Chỉ tiếc tình cảnh tựa hồ không được tốt.

Hắn thân bị trọng thương, cả người là huyết, hơi thở thoi thóp nằm ở trên cái giường nhỏ, cùng thượng một giấc mộng cảnh vừa ý khí phần chấn bộ đáng tương đi khá xa.

Mép giường lập bóng người, là vị kia tóc trắng xóa lão sư phụ.

“Chuyện tới hiện giờ, ngươi đem ta lưu lại nơi này có ích lợi gì.”

Thanh niên cắn răng, sắc ra một bùng máu: “Ta không phải đã nói rồi sao?

Từ nay về sau, ngươi ta hai người ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề có thầy trò tình cảm.”

Lão đạo chăm chú nhìn hắn hồi lâu, ngữ khí cực đậm: “Ngươi tội gì như thế.”

“Tội gì?”

Thanh niên cười lạnh: “Đây là ta cam tâm tình nguyện. Lấy ta tư chất, nhiều ít tiên môn đại tông cầu hiền như khát, tránh cướp muốn thu ta vì đồ đệ —— ta không muốn lưu tại này đạo quan, có sai sao?”

Lão đạo không nói, bưng tới một chén chén thuốc.

“Ta không cần!”

Một tay ném đi chén sứ, thâm màu nâu chén thuốc sái lặc đầy đất, thanh niên nhin đau đứng dậy, cái trán gân xanh bạo khởi: “Người đừng quẩn lấy ta! Từ nhỏ đến lớn liền đối ta mọi cách ước thúc, hiện giờ ta mệt mỏi ghét, người còn muốn đem ta vây ở chỗ này sao! Nhiều năm như vậy tu vi không hề đột phá, đi theo người, ta có thể được đến cái gì?”

Ánh nến sập hoảng, huyết khí lan tràn.

Một bên Tạ Tinh Diêu nhăn lại mày.

Nếu nàng nhớ không lầm, Thiên Hoa Kiếm Tôn từ nhỏ thâm niên chờ khởi, liền vẫn luôn đi theo vị này lão đạo.

Hay là hấn vì bước lên đại tông môn, thế nhưng không tiếc cùng sư phụ quyết liệt? Còn có này vết thương đầy người.....

Vạn chúng kính ngưỡng Thiên Hoa Kiếm Tôn, chẳng lẽ là cái lợi dục huân tâm, không màng ân tình hạng người?

Này cũng quá, quá OOC đi.

Chỉ tiếc không kịp nghĩ lại.

Lần này cảnh trong mơ hoảng hốt lại ảm đạm, giống như một hồi Diêu Diêu muốn ngã xem điện ảnh.

Trước mắt một màn vôi vàng lao đi, đương Tạ Tinh Diệu lại chớp mắt, cảm thấy một cổ nhu ẩm áp khí.

Là Yến Hàn Lai trên người nhiệt.

Giờ này khắc này, nàng đang nằm ở Yến Hàn Lai trong lòng ngực.

Thức hải như bị đột nhiên một chọc, về điểm này nhi nhập nhèm buồn ngủ tất cả đều biến mất không thấy.

Tạ Tinh Diệu tưởng động lại không dám động, chỉ có thể lặng lẽ điều chỉnh hô hấp.

Người thiếu niên cánh tay thon dài hữu lực, gắt gao vòng lấy nàng phía sau lưng, phát hiện nàng động tác, ngực dùng sức nhảy dựng.

Yến Hàn Lai tỉnh.

Sở dĩ vẫn luôn không nhúc nhích, có lẽ là vì không quấy rầy nàng.

Từ lúc chào đời tới nay đầu một hồi cùng cùng tuổi thiếu niên ôm nhau mà ngủ, nói không khẩn trương, định là lời nói dối.

Tạ Tinh Diệu áp xuống trong lòng xao động, cùng với càng nhiều không thể nói ý niệm, giả vờ trấn định mở miệng: “Yến công tử.”

Trên người hần quá nhiệt, nhiệt độ cơ thể rõ ràng không bình thường.

Tạ Tinh Diệu: “Người có phải hay không không thoải mái? Túi trữ vật có hay không trị liệu phong hàn dược, ta đi lấy một ít.”

Yến Hàn Lai muộn thanh: “Không cần, ta ăn qua.”

Hần làm như vôi vàng, lại giống hoảng hốt, bay nhanh buông ra đè ở nàng trên lưng tay trái, tự đệm chặn gian ngồi quỳ đứng dậy.

Chần chờ một cái chớp mắt, lại nói: “Có lẽ là ác chú phát tác.”

Nghe thấy ác chú, Tạ Tinh Diêu thần sắc hơi trầm.

Nàng gặp qua Yến Hàn Lai ký ức, rõ ràng minh bạch năm đó nam hài là ở loại nào khuất nhục hoàn cảnh dưới, bị Phù Ngọc gieo ác chú.

Với hắn mà nói, mỗi khi ác chú phát tác, đều là một lần khôn kể tra tấn.

Đệm chần hơi hơi vừa động, thiếu nữ lặng im ngồi dậy.

Bởi vì mới vừa rồi đi vào giấc ngủ, nàng đáy mắt thượng có vài phần mềm như bông mướt mướt, tóc đen lẳng tẩn như mây, cuộn lại phất ở bên má.

Tạ Tinh Diêu khuất đầu gối, tiến lên tới gần hắn, ẩn ẩn lộ ra ánh bạch mắt cá chân.

Nàng vươn đôi tay, làm cái ôm tư thế: “Muốn tới sao?”

Căn bản làm người không thể nào cự tuyệt.

Kỳ thật này đều không phải là ác chú, Yến Hàn Lai trong lòng biết rõ ràng.

Nhưng hắn có biện pháp làm nó trở thành ác chú phát tác.

Tạ Tinh Diêu đi vào giấc ngủ trong khoảng thời gian này, hắn chưa bao giờ hạp xem qua.

Trải qua ngắn ngủi điều dưỡng, linh lực thật vất vả khôi phục một chút, Yến Hàn Lai không lăm để ý, âm thầm đem này điều khiển.

Sát khí sắc bén, không hề thương tiếc cắt qua hắn thức hải, đau nhức lan tràn trung, ác chú cuộn cuộn.

Hắn cảm thấy chính mình xảo trá lại ghê tởm.

Nhưng mà trong lòng phỉ nhổ rất nhiều, lại vô pháp dừng lại động tác.

Đệm giường bị vuốt ve mà qua, thiếu niên chậm rãi về phía trước, tới gần cặp kia tinh tế cánh tay.

Tạ Tinh Diệu thật cẩn thận, đem hân ôm lấy.

Yến Hàn Lai trên người có thương tích, nàng không dám dùng sức, chỉ có thể nhẹ nhàng hoàn thượng cổ cùng cái ót.

Vẫn là hảo năng.

Phía trước vài lần ác chú phát tác thời điểm..... Yến Hàn Lai nhiệt độ cơ thể không có như vậy cao đi.

Tạ Tinh Diệu nhin không được lo lắng: “Có thể hay không không ngừng phong hàn đơn giản như vậy?”

Trong lòng ngực người khó chịu đến thần chí hoảng hốt, không có trả lời.

Yến Hàn Lai cắn chặt răng.

Khó có thể mở miệng nhiệt khí, đã hướng về bụng nhỏ đi xuống.

Loáng thoáng, hân thậm chí có thể cảm nhận được cốt cách cọ xát cùng va chạm, khắp người đều là đau đớn, cùng với ngọn lửa bỏng cháy sau oi bức.

Hơi thở tan rã chi gian, thiếu niên toát ra một đôi tuyết trắng hồ ly lỗ tai.

Sau đó là cực đại xoắn tung cái đuôi.

Rất khó chịu.

Lại cũng sinh ra khôn kể chờ mong.

Đau đớn đem hân nuốt hết, Tạ Tinh Diệu linh lực lạnh lẽo trong vạt, dường như hồi nhập hoang mạc chảy nhỏ giọt tế lưu, thấm ra nhè nhẹ lạnh lẽo,

làm hấn đã lâu cảm nhận được tồn tại thật cảm.

Nàng động tác câu nệ, từ đỉnh đầu sờ đến thính tai.

Hoảng hốt, Yến Hàn Lai nghe thấy nàng thanh âm: “Yến công tử, nếu vô cùng đau đớn, ta cho người kể chuyện xưa đi, nói không chừng có thể phân tán lực chú ý.”

Tạ Tinh Diệu suy nghĩ một lát, không lảm nhảm thực mà mở miệng: “Thật lâu thật lâu trước kia, ở nguyên thủy rừng rậm, có một con độc lai độc vắng hồ ly. Nó nhìn qua lạnh nhạt lại hung ba ba, thực không dám tiếp cận.”

Yến Hàn Lai hàng mi dài phút chốc động.

Hấn như bị nghiệp hỏa bỏng cháy, khát cầu tìm được một sợi mát lạnh, chớp mũi xẹt qua nàng vạt áo, đi vào lạnh lẽo sườn cổ.

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng run lên.

Thiếu niên muộn thanh ứng nàng: “Ân.”

“Nhưng ở tại nó cách vách con thỏ lại không sợ nó, hồ ly rất tò mò, hỏi con thỏ nguyên nhân.”

Nhân hấn cúi đầu một cọ, Tạ Tinh Diệu âm cuối run run: “Con thỏ trả lời, chính mình lúc ban đầu cũng thực sợ hãi hồ ly, cảm thấy nó lại lãnh lại hung, muốn xa xa tránh đi, nhưng ở chung lâu rồi mới phát hiện, nguyên lai căn bản không phải như vậy.”

Yến Hàn Lai như là cười hạ: “Ân.”

“Hồ ly mạnh miệng mềm lòng, kỳ thật là đành phải hồ ly —— sẽ an ủi, sẽ quan tâm, cũng sẽ bảo hộ cái khác động vật.”

Nàng sờ sờ thiếu niên thính tai: “Nói không chừng liền hồ ly chính mình cũng không biết, chính mình có bao nhiêu hảo.”

Lần này Yến Hàn Lai không theo tiếng.

Hắn ngược bỗng chốc nhảy dựng.

Có nào đó tiềm tàng dưới đáy lòng cứng rắn chi vật, phảng phất ở dần dần tan rã.

“Con thỏ tưởng đối hồ ly nói, kỳ thật người đã thực hảo thực đáng giá thích lập. Mặc kệ có chuyện gì, không cần cần rằng chính mình khiêng.”

Nàng một đốn, tiếng nói càng thấp: “Ta cũng tưởng bảo hộ người một lần.”

Không biết là đang nói chuyện xưa, vẫn là đang nói cái gì những thứ khác.

Trúc trắc non nớt, lại ôn nhu đến cực điểm.

Hắn tâm động đến khó có thể tự giữ, căn bản ức chế không được.

Ác chú xé rách thức hải, trong cơ thể nhiệt ý tựa hồ có thể đem hắn hòa tan, Yến Hàn Lai lại sung sướng giờ lên bên môi.

Tạ Tinh Diệu lòng bàn tay dừng lại ở hắn nhĩ tiêm, cực hạn đau đớn, cực hạn vui thích.

Mang đến vô thượng cực lạc.

Linh hồ nhất tộc từ khi ra đời tới nay vốn vô giới tính, cho đến khăng khăng một mực yêu người đầu tiên, mới có thể vì này phân hoá nam nữ.

Hắn đã từng cảm thấy vớ vẩn đến cực điểm, hiện giờ lại vui vẻ chịu đựng, gấp không chờ nổi muốn lưu lại này nói dấu vết.

Vĩnh hằng, sẽ không trôi đi dấu vết.

Hắn ái cùng dục giống như chôn sâu dưới nền đất dung nham, bên ngoài thượng không hiện mảy may, kỳ thật sớm đã càng thiêu càng trọng. Nếu xốc lên kia mây tầng đậm phong nhẹ nguyệt trang, Tạ Tinh Diệu chắc chắn kinh ngạc với nó mãnh liệt nóng bỏng.

Yến Hàn Lai đang run rẩy.

Tạ Tinh Diệu chần chờ ngẩng đầu, vô cớ tim đập gia tốc.

Thiếu niên tuấn tú khuôn mặt gần trong gang tấc, hai mắt ửng đỏ, môi mỏng nhẹ cong.

Giống như xuân đêm hải đường, liễu nguyệt sương tuyết, hàng mi dài bỗng nhiên run lên, liêu đến ngực tê dại.

Giống phệ hồn đoạt phách ác quỷ, cũng tựa yếu ớt nhu hòa sơn dương.

Yến Hàn Lai lẳng lặng cùng nàng đối diện, sau một lúc lâu, gơ tay che lại nàng hai mắt.

Giơ tay có thể với tới, là hắn cuộc đời này duy nhất ái niệm.

Sáng quắc hơi thờ càng hung càng đậm, tim đập kịch liệt đến trước nay chưa từng có ——

Hắn chính trở nên cùng phía trước không hề giống nhau.

Ngọn lửa ngưng ra thật thể, từ hư vô mờ mịt, dần dần đến có thể bị hắn thanh tỉnh cảm giác, chua xót hơi trướng, lại khó tiêu lui.

Thiếu niên mờ mịt ngây thơ, theo bản năng khát cầu nàng gần sát cùng vuốt ve.

“Yến công tử.”

Này không thích hợp.

Tạ Tinh Diệu bị hấn hoảng sợ, trong lời nói sinh ra vài phần nhút nhát:

“Người nếu không thích như vậy..... Ta còn là tìm chút được đến đây đi.”

Hai mắt bị đột nhiên không kịp phòng ngừa che lại, nàng trong tầm nhìn một mảnh đen nhánh, rõ ràng cảm giác đến quanh thân gợn sóng nhiệt lưu.

Hô hấp giao hòa, Yến Hàn Lai run rẩy đến càng thêm lợi hại.

Hấn thấp giọng mở miệng: “Tạ cô nương chán ghét như vậy?”

Đương nhiên không có.

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng lắc đầu, nghe thấy một tiếng cười ra khí âm.

Nàng khẩn trương đến đầu óc chỗ trống, dừng lại sở hữu động tác.

Tay trái vẫn cứ dính sát vào nàng hai mắt, Yến Hàn Lai cúi người xuống phía dưới, như phía trước giống nhau, chớp mũi cọ quá cổ.

Sau đó dùng lông xù xù hồ ly lỗ tai, không hề khắc chế mà áp thượng nàng lòng bàn tay.

“Tiếp tục sờ.”

Trên mặt nhiệt đến giống ở phát sốt.

Bị che lại hai mắt, Tạ Tinh Diệu không thấy được hấn thân thể dị biến, cũng thấy không rõ đối phương trong mắt kiều diễm chi sắc.

Thanh thanh tim đập, chỉ có thể cảm nhận được Yến Hàn Lai tới gần nàng lỗ tai, môi mỏng như có như không cọ qua vành tai.

Ám dạ u mịch, càng thêm trầm trọng hô hấp mọi nơi dạt chảy.

Xuân đêm, mưa phùn, gió lạnh.

Thiếu niên cuộc đời này đầu một hồi tâm động.

Hắn hô hấp lắng tán lại nóng cháy, ở bên tai âm âm nổ tung: “..... Thích.”

—— thích Tạ Tinh Diệu.

Rất thích.

Chapter 86

Thích.

—— hấn thích cái gì?

Cực nóng phun tức lượn lờ bên tai, Tạ Tinh Diệu nhẹ hút khẩu khí, trong đầu một cuộn chỉ rối, nhiệt đến phát ngốc.

Nàng có thể phát giác khác thường cổ quái.

Vô luận là Yến Hàn Lai động tác vẫn là ngôn ngữ, thuần một sắc ái muội đến cực điểm.

Đệm giường bị phô ở sơn động góc, nàng ngủ với sườn, lúc này phía sau lưng dán lên lạnh băng vách đá, đôi tay tắc đem thiếu niên nhẹ nhàng ôm lấy, vẫn duy trì như vậy tư thế không thể động đậy.

Quá mức nóng bỏng hơi thở phảng phất có thể đem đêm mưa tan rã.

Trong đôi mắt tầm nhìn biến mất lúc sau, Yến Hàn Lai mỗi lần hô hấp, mỗi cái đọc từng chữ, thậm chí còn mỗi một hồi run rẩy, đều có thể bị nàng rõ ràng cảm giác.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy..... Mặc dù là những cái đó rất nhỏ run rẩy, cũng ẩn chứa lệnh nhân tâm hoảng ý loạn dục ý, che trời lấp đất thổi quét mà đến, đem nàng lôi cuốn trong đó.

Không giống phát sốt, không giống ác chú phát tác.

Một cái thiên mã hành không phỏng đoán đột nhiên phù với trong lòng, nàng ngừng thở, tâm giác vớ vẩn.

Không kịp nghĩ lại, trong lòng ngực Yến Hàn Lai nhẹ nhàng vừa động.

Hắn bị ác chú quấn thân, thức hải đau nhức không thôi, phân hoá lại mang đến vô cùng vô tận chạy dài nóng bỏng, phỏng từng trận.

Lặng im gian, thiếu niên cảm thụ được kia nói tiêm sinh tiêm hung dị trạng, mặc niệm một đạo Thanh Tâm Quyết: “Tạ cô nương?”

Tạ Tinh Diệu đột nhiên hoàn hồn.

Mới vừa rồi này vừa phân tâm, nàng quên mất trên tay vuốt ve động tác.

Nếu tại đây loại thời điểm mở miệng nói chuyện, tổng làm người cảm thấy ngượng ngùng. Nàng Diệu Diệu đầu, lòng bàn tay linh lực hội tụ, lại một lần sờ lên hồ ly sinh mẫn lông tơ tuyết trắng lỗ tai.

Bị ác chú xỏ xuyên qua toàn thân, giờ này khắc này, hắn bồn ửng mười phần khó chịu.

Nhưng mà đương nàng một lần nữa bắt đầu vuốt ve, bên tai vắng vẻ, nhiệt ý tỏa khắp, đột nhiên vang lên Yến Hàn Lai cười khẽ.

*

Biển sâu tiểu thế giới, địa lao.

Ôn Bạc Tuyết bị lãnh đến run lập cập.

Nơi này phân không trong sạch trời tối đêm, càng không làm rõ được giờ này khắc này thời gian.

Bọn họ cùng Cổ Nguyệt Sinh đạt thành hợp tác, từ người sau cung cấp địa lao lộ tuyến đồ, do đó vì bọn họ bác đến một lần chạy ra sinh thiên cơ hội.

Linh hồ thiếu niên lời nói không giả, vì phòng ngừa có yêu ma vượt ngục, này tòa địa lao bị kiến tạo đến mười phần phức tạp, điều điều hành lang dài

uốn lượn xoay quanh, dường như mê cung.

Không chỉ như vậy, bốn phương tám hướng còn thiết hạ không ít cơ quan trận pháp, nếu là tự tiện xông vào, chắc chắn chết tương thảm thiết.

Vạn hạnh bọn họ không có nhất thời xúc động, mở ra xe thể thao lao ra đi.

Ôn Bạc Tuyết gom lại vạt áo, hướng tới lòng bàn tay ha ra một ngụm nhiệt khí.

Vạn nhất bọn họ chạy thoát thất bại, bị bắt giữ khi trên người sử dụng lộ tuyến đồ, Nam Hải tiên tông nhìn thấy sau, chắc chắn minh bạch đệ tử bên trong sinh ra nội gian.

Vì bảo đảm Cổ Nguyệt Sinh không bị hoài nghi, hợp tác không thể lưu lại một chút ít dấu vết ——

Nói cách khác, bọn họ cần thiết ở hữu hạn thời gian, đem lộ tuyến đồ chặt chẽ ghi nhớ, sau đó trả lại cấp Cổ Nguyệt Sinh.

“Tra tấn.”

Nguyệt Phạn thần sắc phức tạp, hai mắt mất đi cao quang: “Ta ở đi học thời điểm liền chán ghét bồi thư, không nghĩ tới tới Tu chân giới, cư nhiên còn phải nhớ loại đồ vật này.”

“Ai lại không phải đâu.”

Đàm Quang thở dài: “Tu như vậy phức tạp, Nam Hải tiên tông đệ tử sẽ không cảm thấy phiền phức sao? Đả thương địch thủ 800 tự tổn hại một ngàn, lợi hại.”

Bất quá này cũng có thể đủ nhìn ra, Nam Hải tiên tông đang tìm mọi cách

ngăn cản yêu ma chạy đi.

Địa lao không thể gặp quang gièm pha một khi bị tuôn ra, bọn họ liền xong rồi.

Bỏ qua một bên khác không nói chuyện, hấn hiện tại gấp không chờ nổi, chỉ nghĩ nhìn đến cái này tanh tươi tông môn bị nghiền xương thành tro.

Đàm Quang vỗ vỗ trán, xem một cái Ôn Bạc Tuyết.

Làm một đám đồng hương trung thành thật nhất người thành thật, Ôn Bạc Tuyết không hiểu đến bất luận cái gì ký ức kỳ xảo, trong lòng chỉ có một ý niệm:

Bối, dùng sức bối, học bằng cách nhớ.

Đứa nhỏ ngọc này, trông mắt đều mau đã nhìn ra.

Nghiêm túc đoan trang trước mắt địa lao lộ tuyến đồ, Đàm Quang bắt đầu ký ức.

Không nghĩ tới khó khăn lắm nhớ đến một nửa, bên người liền vang lên một đạo đạ mạc nam âm.

Lâu Yếm: “Nhớ kỹ.”

Nguyệt Phạn bỗng dựng ngược mắt.

Ôn Bạc Tuyết ngờ ngẩn ngửa đầu.

Đàm Quang cũng cảm thấy không thể tưởng tượng: “Nhanh như vậy?”

Lâu Yếm ừ một tiếng: “Thân thể này có Hóa Thần tu vi, nhớ đồ vật thực mau.”

Hấn dừng một chút: “Hơn nữa □ kỳ tích lạnh lùng □ có chụp ảnh công năng, ta

đã chụp được tới.”

Đối nga.

Nguyệt Phạn bưng tỉnh đại ngộ.

Nàng như thế nào liền không nghĩ tới, làm một khoản mỹ thiếu nữ game thời trang, □ kỳ tích lạnh lùng □ có thể 360 độ vô góc chết chụp ảnh lưu niệm, có thể so với tự do hoạt động hình người camera.

Này này này, này có tính không là một loại ngoài ý muốn chi hỉ?

“Nhớ kỹ bản đồ, kế tiếp phải ngấm lại, hẩn là như thế nào tránh đi tuần tra đệ tử.”

Nguyệt Phạn nói: “Bọn họ phân tán tại địa lao các góc, chỉ cần bị phát hiện, chúng ta liền xác định vững chắc không có cách.”

Nàng nói khế vuốt cằm: “Bất quá..... Chỉ cần có thể thông qua một quan, đến địa lao ngoại huyền nhai vách đá, chúng ta liên hệ thượng Diêu Diêu tỷ lệ liền đại đại đề cao.”

Đàm Quang gạt đầu, vỗ nhẹ Ôn Bạc Tuyết đầu vai: “Cố lên.”

Ở □ mọi người thất bại thảm hại □, đất dẻo cao su tiểu nhân có thể làm lơ độ cao cùng nghiêng độ, tùy ý leo lên.

Ở dĩ vãng, cái này giả thiết từ đầu đến cuối không phải sử dụng đến, giờ này ngày này, rốt cuộc có thể phát huy một chút tác dụng.

Tuyết bích đầu tiểu, chính là phòng ngừa yêu ma chạy thoát cuối cùng một đạo trạm kiểm soát, cũng là khó nhất với lên trời một đạo trạm kiểm soát.

Trong người vô linh lực dưới tình huống, thường nhân cơ hồ không có khả

năng đăng đỉnh.

Chờ Ôn Bạc Tuyết không chút nào cố sức bò lên trên đi, Nam Hải tiên tông các đệ tử gặp được, nhất định phải kinh rớt cằm.

Bọn họ chính nhìn bản đồ, tuyết không có thể bị tuần tra đệ tử phát hiện, chỉ dám đái ở trong góc khe khẽ nói nhỏ.

Trong lúc nhất thời mọi nơi yên tĩnh, không hề dấu hiệu mà, ẩn có gió nhẹ phát quá.

Nhưng này tòa không thấy thiên nhật ngậm lao ngục, nó cũng không thông gió.

Nguyệt Phạn giương mắt, nghe thấy một đạo giống như đã từng quen biết giọng nam.

Là vị kia Ma Vực tả hộ pháp.

“Phù Ngọc!”

Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn là về phía trước mại vài bước, có đình linh leng keng xích sắt thanh truyền đến bên tai.

Nghĩ đến là bị xích sắt chặt chẽ trói ở.

“Người này đề tiện tiểu nhân, phát rồi!”

Tả hộ pháp nghĩa chính từ nghiêm, giọng càng đại: “Thân là danh môn chính phái, lại là cái ra về đạo mạo, lợi dụng huân tâm hạng người, đáng xấu hổ đáng giận, ngấm lại cha mẹ người tổ tông, bọn họ định ở vì người hổ thẹn!”

Nguyệt Phạn bắt động thanh sắc, nhìn xem Lâu Yểm.

Nói như thế nào đâu.

Vị này Ma Vực tả hộ pháp..... Như thế nào liền mắng khởi người tới đều văn trữu trữu, giống ở nói tiếp thành ngữ.

Cái này ý niệm vội vàng xẹt qua, hành lang dài vang lên cười âm.

“Xem ra vị đạo hữu này dư lực đầy đủ, còn có thể tung tăng nhảy nhót.”

Phù Ngọc ý cười không ngừng: “Không bằng tăng lớn một ít hôm nay tiên hình..... Chờ mong gặp lại, đạo hữu vẫn có thể như thế kiêu căng ngạo mạn.”

Hắn dùng “Đạo hữu” một từ.

Tả hộ pháp nhìn qua lại ngốc lại ngay thẳng, bắt quá chiếu trước mắt xem ra, Nam Hải tiên tông hẳn là cũng không biết thân phận thật của hắn.

Ôn Bạc Tuyết nheo mắt: “Tiên, tiên hình? Vẫn là hôm nay phân?”

Tả hộ pháp bị nhốt ở nơi này nhiều ngày như vậy, sẽ không mỗi ngày đều ở chịu tra tấn đi.

Hắn ánh mắt lặng yên, xẹt qua bên người Lâu Yếm.

Quả nhiên, người sau hai tròng mắt nặng nề, sinh ra vài phần bạo nộ lạnh lẽo.

“Tiên hình? Đường đường Nam Hải tiên tông Phù Ngọc trưởng lão, cư nhiên chỉ có thể dùng loại này bắt nhập lưu hạ tam lam thủ đoạn.”

Tả hộ pháp trào phúng cười lạnh: “Người cũng chỉ có thể ở chỗ này chơi uy phong, chờ rời đi tiểu thế giới, chuẩn bị ta đánh ngã.”

Hắn không chút nào che giấu ngôn ngữ khinh thường, không cần thiết lâu

ngày, hành lang truyền đến nào đó đồ vật ngã xuống đất vang lớn.

Theo sát sau đó, là nam nhân đau cực kêu rên.

Hắn là bị Phù Ngọc linh lực đánh trúng.

“Đạo hữu sớm hay muộn sẽ minh bạch, đến tốt cùng là ai ở ra về ta đây.”

Phù Ngọc hầu âm thanh lãnh, như băng như tuyết, mở miệng lại làm người không rét mà run: “Còn có không ít thời gian, chúng ta không ngại chậm rãi bồi người chơi.”

Rõ ràng, đây là cái đại biến thái.

Hắn nói được vân đạm phong khinh, thực mau rước lấy một khác thanh thuộc về nữ nhân cười nhạo.

“Đại Tư Tế không vui?”

Phù Ngọc nghe ra cười nhạo ngọn nguồn, sẵn sốc hỏi ý: “Làm sao vậy?”

Rõ ràng là biết rõ cố hỏi.

“Không như thế nào.”

Giao nhân Đại Tư Tế ở bên kia nhà tù mở miệng: “Bất quá là đi vào giấc ngủ khi bỗng nhiên nghe thấy một tiếng khuyến phê. Kia khuyến phê không rõ xuất xứ, la hét âm ỉ thật sự, ta cố ý đến xem.”

Phù Ngọc không bức, ý cười như cũ: “Thì ra là thế. Không nghe lời cầu, xác thật yêu cầu hảo hảo quản giáo.”

“Đây là..... Phù Ngọc trưởng lão.”

Đàm Quang nhỏ giọng: “Tả hộ pháp không có việc gì đi?”

Bọn họ ngũ cảm hơn người, đều nghe thấy được từ hành lang bay tới

huyết tinh khí, nói vậy Phù Ngọc xuống tay không nhẹ.

Lâu Yểm nhú mày.

Phù Ngọc vẫn chưa nhiều hơn dừng lại, ở vài cái đệ tử cùng đi hạ chậm rãi về phía trước.

Hắn một đường đi, một đường có bị giam giữ yêu ma ra sức giãy giụa, đem đôi tay dò ra nhà tù, ý đồ chạm đến hắn vạt áo.

Tịch mịch hành lang, vang lên thanh thanh hữu khí vô lực ai hô cùng gầm lên.

“Cầu xin trưởng lão, buông tha ta cùng ta đệ đệ đi! Hắn mới bảy tuổi a!”

“Mặt người dạ thú, hại ta cùng tộc, ta giết ngươi!”

“Mặt người dạ thú, đem chúng ta tàn hại đến tận đây, các ngươi sớm hay muộn sẽ gặp báo ứng!”

Phù Ngọc từng bước đi trước, đi vào bọn họ nơi nhà tù ở ngoài.

Hắn vẫn chưa nhiều hơn để ý này mấy cái mới tới tu sĩ, ánh mắt gắt gao dừng ở yêu ma nhóm vươn trên tay, không muốn bị chúng nó đụng tới.

“Dơ muốn chết.”

Phù Ngọc không vui nhú mày: “Mỗi lần tới chỗ này, quần áo đều phải bị làm dơ. Nay bày yêu ma phiền đến lợi hại, muốn ta nói, không bằng đưa bọn họ đôi tay băm rớt —— dù sao chúng ta chỉ cần yêu đan.”

Này lại là đường đường một cái tiên môn trưởng lão nói ra nói.

Ôn Bạc Tuyết ngưng thần đi nghe, chỉ cảm thấy vớ vẩn lại hoảng sợ, phía sau lưng dâng lên một trận ác hàn.

“Hỗn trưởng, ác ôn, sát ngàn đao!”

Một cái xanh xao vàng vọt tiểu cô nương nắm lên bên chân cỏ dại, ra sức hướng hấn ném tới: “Các người này nhóm người không chết tử tế được! Xuống địa ngục đi thôi!”

Phù Ngọc chỉ cần thoáng nhìn, liền có linh lực dật tán, đem cỏ dại toái làm bột mịn.

Bởi vì dùng đặc chế đan hoàn, cùng địa lao những đệ tử khác giống nhau, hấn tu vi ở Luyện Khí đỉnh.

“Không chết tử tế được?”

Hấn như là nghe được cái gì chê cười, tay phải thượng nâng, lẳng không một lóng tay: “Không bằng nhìn kỹ xem, không chết tử tế được, đến tột cùng là người vẫn là ta.”

Trông thấy cô nương nhân sợ hãi mà trào ra nước mắt, Phù Ngọc cười ha ha, thu hồi cánh tay phải: “Hù dọa hù dọa người, như thế nào không tiếp tục hùng hùng hổ hổ?”

Không đợi đối phương lau đi nước mắt, nam nhân lại một lần giơ tay, sát khí thẳng bức nàng ngực.

Đau nhức tê tâm liệt phế, cô nương phát ra một tiếng kêu rên, thật mạnh ngã xuống đất.

Phù Ngọc lại là hứng thú rất tốt, vẫn cứ đắm chìm ở nàng kinh ngạc biểu tình bên trong: “Phế vật.”

Hấn dùng cái hút bụi quyết, thanh đi vạt áo bụi đất: “Còn có các người nói

cái gì ‘ báo ứng ’..... Nhiều năm như vậy qua đi, ta đích xác được báo ứng.”

Hỉ nộ vô thường, nghĩ cái gì thì muốn cái đó, hồn nhiên một cái kẻ điên.

“Biết là cái gì báo ứng sao?”

Nói tới đây, Phù Ngọc cười vang cười: “Tu vi tăng cao, một người dưới vạn người phía trên, Nam Hải tiên tông ngày càng cường thịnh, thành nơi này số một đại tông —— thế nào, như các người mong muốn, cao hứng vừa lòng sao?”

Hai sườn trong phòng giam, kêu la thanh càng thêm chói tai.

Phù Ngọc không mừng địa lao, thực mau lãnh một chúng đệ tử lập tức rời đi.

Nguyệt Phạn trầm mặc không nói chuyện, xa xa nhìn ra xa hấn đi xa bóng dáng.

Chợt vừa thấy đi, bạch y tu sĩ tử nguyệt quang phong, xuyên đình nhạc trì, trạng như di thể trích tiên, thanh quý tấn hiện.

Hấn tướng mạo xuất chúng, quanh thân quanh quần nhàn nhạt linh lực, đi trước hết sức bạch quang nhẹ chảy, phá vỡ trọng điệp ánh nền.

Nhưng mà ở hấn bên cạnh người, lại là thường nhân vô pháp tướng tượng cực khổ luyện ngục.

Cốt sấu như sài yêu ma nhóm phí công đuổi tay, ở không hề mong đợi trong bóng tối, duy độc dư lại âm lãnh bi u.

Phù Ngọc mặt mang mỉm cười, mắt nhìn thẳng, đi bước một rời đi.

Chờ hấn bóng dáng biến mất không thấy, Đàm Quang hít sâu một hơi, rồi cuộc có thể tự đáy lòng cảm khái: “Này cái gì biến thái a.”

Ôn Bạc Tuyết cau mày: “Ghê tởm.”

Nguyệt Phạn không yên lòng, giương mắt nhìn phía đối diện địa lao.

Bị Phù Ngọc đánh trúng nữ hài cuộn tròn trên mặt đất, nàng thấy không rõ cụ thể tình huống, chỉ có thể thử tính ra tiếng: “Cô nương, người thế nào?”

Trên mặt đất bóng dáng hơi hơi vừa động.

Vạn hạnh còn sống.

“Nam Hải tiên trong tông người, sẽ không đều là cái loại này bộ dáng đi.”

Nhớ tới Phù Ngọc, Nguyệt Phạn lòng còn sợ hãi: “Quả thực so tà tu còn tà tu.”

“Mặc kệ như thế nào, Phù Ngọc đi càng sâu chỗ, sẽ không bận tâm địa lao sự tình. Hiện tại là chúng ta chạy đi thời cơ tốt nhất, chỉ chờ Cổ Nguyệt Sinh.”

Đàm Quang ra bên ngoài một trương vọng, nhướng mày: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.”

Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau cùng thời khắc đó, Cổ Nguyệt Sinh cùng một cái khác Nam Hải tiên tông đệ tử đi vào cửa lao trước.

Đàm Quang nhìn thẳng hấn liếc mắt một cái, lẫn nhau gian trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

“Phù Ngọc trưởng lão sắp tự mình luyện đan.”

Cổ Nguyệt Sinh nói: “Thỉnh các vị theo chúng ta đi một chuyến đi.”

“Cái gì luyện đan.”

Đàm Quang phối hợp hắc diễn kịch: “Chẳng lẽ hắc muốn luyện hóa chúng ta yêu đan?!”

Ôn Bạc Tuyết thuận thế nói tiếp: “Như thế nào sẽ..... Nhị vị tiên trưởng, có không cho chúng ta ở trưởng lão trước mặt nhiều hơn nói tốt vài câu? Ta còn không muốn chết.”

“Ít nói nhảm.”

Cổ Nguyệt Sinh bên cạnh người thiếu niên đệ tử rất là không kiên nhẫn:

“Chạy nhanh tùy chúng ta tới, đừng ra về —— chúng ta trong cơ thể thượng có linh lực, một khi cứng đối cứng, các người không có hảo trái cây ăn.”

Hảo hung.

Ôn Bạc Tuyết không lên tiếng nữa, theo hắc ý tứ đi ra góc.

Đang muốn bước ra cửa lao, phía sau có người vội vàng nói thanh: “Ca ca tỷ tỷ, các người ——”

Quay đầu lại đi, vừa lúc đối thượng hai cái tiểu hài tử đỏ bừng hai mắt.

Nữ hài run bần bật, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, phần nộ cùng sợ hãi; nam hài đứng ở bên người nàng, chăm chú nhìn bọn họ đoàn người mặt, muốn nói lại thôi.

Ôn Bạc Tuyết nhẹ nhàng tiến lên, tới gần bọn họ bên người.

“Đừng sợ.”

Hắc ngữ khí ôn hòa, mắt đào hoa hàm súc lưu quang, nói chuyện khi ngồi

xồm hai cái tiểu hài tử trước mặt, sờ sờ bọn họ đầu, hạ giọng: “Chúng ta sẽ không có việc gì. Đợi khi tìm được cơ hội, liền mang các người rời đi, đi bên ngoài.”

Nam hài sợ hãi xem hắn, cắn khần môi dưới.

Không biết như thế nào, Ôn Bạc Tuyết có trong nháy mắt hoảng hốt.

Gần trong gang tấc cái này tiểu nam hài, giống cực thơ ấu thời điểm chính hắn.

Nhỏ yếu, ngây thơ, mê mang, khiếp đảm, chuyện gì đều làm không được.

Bất tri bất giác nhiều năm như vậy qua đi, hắn dần dần trưởng thành, bản chất lại không có biến hóa, lá gan không lớn, mơ mơ màng màng, vô luận đóng phim vẫn là làm người, đều làm không tốt.

Nhưng mà giờ này ngày này, đương hắn đối mặt như vậy hài tử, cư nhiên thành an ủi hắn, cho hắn hy vọng kia một phương.

Đây là Ôn Bạc Tuyết chưa bao giờ nghĩ tới cục diện ——

Từ nhỏ đến lớn không bị người khác coi trọng hắn, cũng có thể đối một cái hài tử nói ra “Đừng sợ”.

Không phải không thể nể hà an ủi, mà là định liệu trước hứa hẹn.

Hắn có thể cứu, cũng tưởng cứu bọn họ.

“Các người còn muốn lắm bầm lắm bầm bao lâu?”

Thiếu niên đệ tử lại một lần không kiên nhẫn lên: “Mau tới đây, theo chúng ta đi.”

Ôn Bạc Tuyết đứng dậy, gật đầu.

Hành lang dài u tĩnh, Cổ Nguyệt Sinh lãnh bọn họ ra nhà tù, đóng lại cửa lao sau, liền muốn đi trước phòng luyện đan.

Trước khi đi, linh hồ thiếu niên động tác một đốn, từ trong túi móc ra một lọ thuốc mỡ, tay phải nhẹ nhàng, đem nó ném vào đối diện trong phòng giam. Đúng là cái kia bị thương tiểu cô nương bên cạnh.

“Đây là tốt nhất thuốc trị thương a.”

Thiếu niên đệ tử sững sốt: “Cổ sư huynh, người cứ như vậy cho nàng?”

“Phù Ngọc trưởng lão ra tay như vậy trọng, không cho thuốc trị thương, nàng chết làm sao bây giờ.”

Cổ Nguyệt Sinh sắc mặt nhàn nhạt: “Ở nàng trong cơ thể, còn có một viên đang ở dựng dục yêu đan.”

Thiếu niên đệ tử bừng tỉnh đại ngộ, không nhiều lời nữa.

Địa lao rất lớn, đi theo Cổ Nguyệt Sinh xuyên qua mấy cái chỗ ngoặt, bên người dần dần an tĩnh.

Không thấy được tuần tra đệ tử, cũng không có giam giữ yêu ma nhà tù, chỉ còn lại có phẳng phất không có cuối hành lang dài.

Vắng lặng không tiếng động, Cổ Nguyệt Sinh ho nhẹ một chút.

Đây là bọn họ trước tiên thương lượng tốt ám hiệu, đại biểu chạy thoát bắt đầu.

Nguyệt Phạn cùng Lâu Yếm trước hết động thủ, một người bóp chặt Cổ Nguyệt Sinh cổ, một người khác huy quyền mà ra, thẳng đánh thiếu niên đệ tử sườn mặt.

Cố Nguyệt Sinh thập phần phối hợp, giả vờ ra trở tay không kịp chạt vật bộ dáng, bị thật mạnh uốn éo cổ, “Té xỉu” trên mặt đất.

Hắn cùng thiếu niên đệ tử đều là Luyện Khí đỉnh, áp giải bốn cái linh lực toàn vô tù nhân, kỳ thật vấn đề không lớn.

Nhưng mà Cố Nguyệt Sinh ngã xuống, nhị đối bốn thành vô cùng gian nan một đôi bốn, chung quanh đều là sát khí, thiếu niên sinh ra vài phần hoảng loạn, niệm chú bấm tay niệm thần chú.

Đàm Quang sao có thể cho hắn cơ hội, lập tức huy quyền.

Còn không có ra quyền, liền thấy thiếu niên đệ tử thân hình nhoáng lên, nhắm hai mắt xuống phía dưới đảo đi.

Ở hắn đỉnh đầu, mơ hồ hiện ra một đạo tàn ảnh.

□ đạo cụ: Choáng váng đạn □

□ tóm tắt: Làm đối thủ lâm vào ba giây đồng hồ choáng váng, nhân cơ hội này, giá người xe bay một đường dẫn đầu đi! □

Đây là.....

Ôn Bạc Tuyết trước mắt sáng ngời: “□ tạp tạp chạy đỉnh xe □!”

“Không nghĩ tới ngoạn ý nhi này cư nhiên còn có thể có tác dụng.”

Nguyệt Phạn cúi người, lại cấp thiếu niên đệ tử bổ vài cái, bảo đảm hắn sẽ không trên đường tỉnh lại.

“Đừng cộ xát, đi mau.”

Cố Nguyệt Sinh từ Ôn Bạc Tuyết trong tay tiếp nhận lộ tuyến đồ, chỉ chỉ chính mình sau cổ: “Không thể làm cho bọn họ khả nghi, ta cần thiết bị

thương ngắt xỉu đi.”

Một bên Lâu Yểm không chút do dự, cho hấn một cái thủ đao.

Kế tiếp ——

Mặt khác ba người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía lạnh nhạt ít lời Ma Tôn.

Là thời điểm làm □ kỳ tích lạnh lùng □ phát huy công hiệu.

*

Ít nhiều chụp chiếu, Lâu Yểm thành công phục khắc ra một trương vô cùng rõ ràng địa lao lộ tuyến đồ, chỉ cần đi theo bản đồ đi, liền sẽ không gặp gỡ đoạt nhân tính mệnh bấy rập.

Trăm triệu không nghĩ tới, game thời trang còn có thể như vậy dùng.

Rắc rối phức tạp hành lang dài giống như mạng nhện, mấy người tốc tốc đi qua.

Nhưng thực mau, Nguyệt Phạn liền phát giác càng thêm khó giải quyết vấn đề.

Chính như Cố Nguyệt Sinh theo như lời như vậy, tại địa lao tuần tra Nam Hải tiên tông các đệ tử, là cái thật lớn tai hoạ ngầm.

Bọn họ đều bảo lưu lại Luyện Khí tu vi, đi đường lặng yên không một tiếng động, rất khó phát hiện ——

Ít nhất ở Nguyệt Phạn xem ra, tuần tra trung các đệ tử dường như quỷ mị, căn bản sờ không được phương hướng.

Lại là một bóng người từ nơi không xa đi qua, Nguyệt Phạn lui về phía sau

một bước, nhúu mày giấu ở chỗ ngoặt.

“Như vậy đi xuống, khẳng định sẽ xảy ra sự cố.”

Nàng hạ giọng: “Chúng ta trên người không có linh lực, liên bọn họ là ở khi nào tới gần cũng không biết.”

Giây lát trầm mặc.

Đàm Quang bỗng nhiên nói: “Có lẽ..... Có thể thử xem □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □?”

Hắn phô khai thức hải, cùng chung trò chơi giao diện, đi vào chủ trang.

“Ở □ nuôi cá sỏ tay □ chủ trang, công lược đối tượng đều có cái chân dung khung, chỉ cần click mở, là có thể xem xét hảo cảm độ.”

Đàm Quang thấp giọng: “Trừ cái này ra ta còn phát hiện, đương công lược đối tượng xuất hiện tại bên người, nàng chân dung khung sẽ sáng lên.”

Nguyệt Phạn bỗng chốc ngược mắt.

“Nói cách khác ——”

Ôn Bạc Tuyết vui mừng cười cười: “□ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, có thể dùng để điều tra bọn họ khoảng cách.”

Đúng là như thế.

Thần thức ngưng với trò chơi giao diện, Đàm Quang hít sâu một hơi.

Hảo cảm độ chân dung một mảnh đen nhánh, thuyết minh không ai tới gần, hắn gật gật đầu, hướng Lâu Yếm truyền đạt an toàn tín hiệu.

Ngọn đèn dầu hôn u, bốn người một đường đi trước, đương hảo cảm độ giao diện sáng lên bạch quang, Đàm Quang giữ chặt Lâu Yếm cổ tay áo,

trước tiên làm tốt che giấu, tiến vào hành lang dài hai sườn phòng trống trung.

Vì thế bốn người cùng một người tiếp một người Nam Hải tiên tông đệ tử vừa lúc sai khai, một chút rời đi địa lao chỗ sâu trong, nhìn thấy một tia ánh mặt trời.

Lâu lắm chưa thấy được bên ngoài cảnh tượng, Ôn Bạc Tuyết theo bản năng sửng sốt: “Chúng ta đây là..... Ra tới?”

“Tự tin điếm.”

Nguyệt Phạn: “Dùng câu trần thuật, chúng ta ra tới.”

Giống nằm mơ giống nhau.

Bọn họ cư nhiên thật liền thành công.

Tại địa lao trải qua đường như đã có mấy đời, Nguyệt Phạn chỉ nghĩ bạch bạch vỗ tay.

Nàng nguyên bản chỉ nghĩ một cái kính về phía trước mắg, hoàn toàn không dự đoán được còn có loại này giải pháp ——

Lợi dụng mỹ thiếu nữ game thời trang chụp ảnh lưu lại manh mối, lợi dụng luyện ái trò chơi điều tra hành tung, ngành sinh sinh đem hai khoản hưu nhàn trò chơi nhỏ, chơi thành vừa ra kinh tâm động phách điệp chiến kịch.

Đúng rồi, còn có nàng chính mình □ tap tap chạy đinh xe □.

Nguyên bản đua xe dùng kỹ năng, bị nàng cầm đi tap người.

Mèo đen mèo trắng, có thể bắt được lão thủ chính là hảo miêu. Quản hấn ba bảy hai một, mắg là được rồi.

Suy nghĩ khoảng cách, đùi phải bán ra một bước, Nguyệt Phạn nhìn thấy đã lâu ánh sáng.

Địa lao xuất khẩu là chỗ huyết động, tính ra thời gian, lúc này hẳn là tới rồi rạng sáng.

Tiểu thế giới tuy vô thái dương, nhưng đều có bạch quang quanh quần, nhàn nhạt lượng sắc dường như mặc nhiệm giấy Tuyên Thành, một chút sũng nước.

Mà ở huyết động phía trước, rõ ràng là tòa đầu tiểu làm cho người ta sợ hãi huyền nhai.

Không lâu trước đây hạ quá vũ, vách đá ẩm ướt, bị nước mưa hoàn toàn sũng nước, chiếu ra xanh biếc rêu phong.

Ôn Bạc Tuyết đã sớm làm tốt chuẩn bị, nhẹ nhàng nắm lấy hữu quyền.

Bọn họ đoàn người trung, chỉ có hẳn có thể đi ra ngoài.

“Kia.....”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Ta bắt đầu rồi.”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Chú ý an toàn.”

□ mọi người thất bại thảm hại □ bị click mở, đất dẻo cao su tiểu nhân nỗ lực ổn định thân hình, vươn tay phải.

Đây là Ôn Bạc Tuyết lần đầu tiên leo núi.

Toàn thân trên dưới sức lực gần bằng vào đôi tay tới chống đỡ, hẳn động tác vụng về, lại không hề tạm dừng.

Tại địa lao trung tiệm xu chết lặng cảm quan một lần nữa trở nên rõ ràng,

lòng bàn tay dán lên lạnh băng vách đá, lạnh lẽo thấu cốt, làm hấn cảm thấy chính mình rốt cuộc lại sống lại đây.

Cục tẩy người nghiêm khắc tuần hoàn trò chơi giả thiết, đối vật thể có được thiên nhiên dính tính, tuyệt không sẽ trên đường rơi xuống.

Thân thể dần dần lên cao, dần dần huyền giữa không trung, Ôn Bạc Tuyết ngừng thở, kiềm chế trụ trong lòng sợ hãi.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều đồ vật.

Tối tắm nhà tù, bị tùy ý khi dễ nhục nhã yêu ma, Phù Ngọc khóe miệng lạnh lẽo cười.

Còn có Cố Nguyệt Sinh nói qua, Yến Hàn Lai từng bị Nam Hải tiên tông bắt lấy, mà hấn khi còn nhỏ, là cái kiếm tu.

Hấn tức giận, buồn khổ, lại cảm thấy khó chịu.

Bọn họ rõ ràng là bằng hữu, đối với bằng hữu đã từng trải qua quá cực khổ, lại là một mực không biết.

Nếu bọn họ không tới..... Yến công tử vận mệnh sẽ cùng nguyên tác giống nhau như đúc, chết vào bàn tốt tay, lưng đeo muôn vàn bêu danh, chết không có chỗ chôn.

Ôn Bạc Tuyết tưởng thay đổi như vậy kết cục.

Càng lên cao bò, linh lực liền càng dày đặc.

Tu vi từ không đến có, hấn nhanh hơn leo lên tốc độ.

Nam Hải tiên tông trăm phương ngàn kế thiết hạ này chỗ lạch trời, trăm triệu sẽ không nghĩ đến, sẽ ở một ngày kia trở thành hấn đào vong bàn

đạp.

Đất dẻo cao su người từng bước hướng về phía trước, không biết qua đi bao lâu, rốt cuộc có thể dừng lại động tác.

Hắn ra tới.

Đi xuống tìm kiếm, chỉ có thể trông thấy một mảnh mây mù lượn lờ, mạch nước ngầm mãnh liệt, che đậy huyền nhai dưới tội ác.

Việc này không nên chậm trễ, việc cấp bách, là nói cho Tạ Tinh Diệu nơi này vị trí.

Chỉ cần nàng có thể tới, không lo không thể đem địa lao tận diệt.

Đã lâu linh lực ngưng kết lòng bàn tay, đưa tin phù phù không mà hiện, Ôn Bạc Tuyết không kịp nghĩ nhiều, bay nhanh viết xuống văn tự.

□ chúng ta bị nhốt ở phương bắc vách đá dựng đứng, Nam Hải tiên tông địa lao ——□

Tưởng lời nói quá nhiều, hắn chỉ có thể chọn lựa trong đó nhất có ý nghĩa nội dung, nhưng mà cổ họng vừa động, Ôn Bạc Tuyết đột nhiên đình chỉ động tác.

..... Có xa lạ hơi thở.

Sát khí âm lãnh, tựa rắn độc nẩy lên hắn phía sau lưng.

Tim đập không ngừng, thanh thanh đánh trong lòng, Ôn Bạc Tuyết tựa hồ minh bạch cái gì, nhanh chóng xoay người.

Không ngoài sở liệu, phía sau đứng một bộ bạch y.

“Nghe nói có người tại địa lao gây chuyện thị phi, ta cố ý đến xem.”

Phù Ngọc cười đến ôn hòa lễ phép: “Nói đến cũng khéo, vừa đến nơi này, liền nhìn đến vị đạo hữu này.”

Ôn Bạc Tuyết khẩn trương đến ngừng thở, nghe hần đột nhiên trầm ngữ khí: “Bất quá..... Các người như thế nào ra tới?”

Một ngữ lạc tất, sát ý đầu sinh.

Nơi này là Nam Hải tiên tông sâu nhất bí mật, biết đến người, không có khả năng tồn tại rời đi.

Sát khí che trời lấp đất, thẳng đánh ngực.

Ôn Bạc Tuyết muốn giơ tay ngăn cản.

Lòng bàn tay ngăn lại sát quyết một sát, thật lớn khí lẫm lẫm như bạo phá, Ôn Bạc Tuyết lão đảo vài bước, bị đẩy đến lui về phía sau liên tục.

Chợt dưới chân không còn.

Hần không thắng được Phù Ngọc.

Tu vi chi gian chênh lệch dao không thể phá, rời đi địa lao, đặt mình trong vớ trên vách núi, Phù Ngọc đã khôi phục vài phần lực lượng.

Bên tai là cuồng phong gào thét, như thế cao khoảng cách, liền tính là đất dẻo cao su, ngã xuống đi cũng sẽ tan xương nát thịt.

Ôn Bạc Tuyết lại cười cười.

Tu vi bay nhanh tiêu tán, sắp tới đem về linh cuối cùng một khắc, kia trương bị gắt gao nắm trong tay đưa tin phù, ở bạch quang không có bóng dáng.

Hần không thắng được Phù Ngọc, nhưng bọn hần có biện pháp có thể

thắng hẳn.

Tiếng gió ào ào, tử vong như bóng với hình.

Thân thể cấp tốc hạ trụ, trước mắt chứng kiến hết thấy toàn như cười ngựa xem hoa.

Ôn Bạc Tuyết hít sâu một hơi, sắp rơi xuống đất là lúc, ở lạnh lẽo đến xương gió lạnh mặc niệm:

Ba, hai, một.

Cơ hồ là ở trong nháy mắt.

Nhu ảm bạch quang đột nhiên dâng lên, đem hẳn bao vây trong đó, quang mang hai cánh mở ra, tinh tế nhìn lại, lại là một đôi thật lớn điều cánh ——

□ kỹ năng: Thiên sứ bảo hộ. □

Đến từ Nguyệt Phạn □ tạp tạp chạy đỉnh xe □.

*

Đi vào Nguyệt Phạn ở đưa tin phù đề qua đỉnh núi, Tạ Tinh Diêu thở dài.

Nàng không đoán sai, qua lâu như vậy, đại gia quả nhiên không tại chỗ xoay vòng vòng.

Yến Hàn Lai trạng hướng cổ quái đến cực điểm, chờ hẳn toàn thân nóng bỏng giáng xuống một ít, hai người khởi hành rời đi sơn động, đi vào nơi này, chỉ thấy được trống không rùng rậm.

Yến Hàn Lai nhìn quanh bốn phía, đạm thanh nói: “Vẫn là không hồi đưa tin phù?”

Tạ Tinh Diêu nhíu mày: “Ân.”

Nơi này là Nam Hải tiên tông địa bàn, vì phòng ngừa tin tức tiết lộ, phàm là làm sấm tiểu thế giới tu sĩ, nhất định đều sẽ bị bọn họ giải quyết.

Đưa tin phù thật lâu không có hồi âm, hay là ——

Đá bay bên chân một viên đá, Tạ Tinh Diêu suy nghĩ phức tạp.

Tiểu thế giới toàn là biển rừng cuộn cuộn, nếu muốn tìm đến Nam Hải tiên tông hang ổ, không khác biển rộng tìm kim.

Đến nỗi thúc thủ chịu trói, chủ động bại lộ vị trí, làm Nam Hải tiên tông thân tự đem nàng áp giải đến những người khác bên người.....

Tuy rằng có nhất định tính khả thi, nhưng Nam Hải tiên tông đệ tử số lượng đông đảo, không hề nghi ngờ, mỗi người đều thực lực không yếu.

Nàng vạn nhất đầu óc nóng lên, nhất thời xúc động mà đi vào, rất có thể ra không được.

Yến Hàn Lai đoán ra nàng nhớ nhung suy nghĩ: “Đừng xúc động.”

So với phía trước, hắc trên mặt hồng triều dần dần rút đi, thân thể cũng không hề như vậy nhiệt.

Giống như..... Không biết như thế nào, ngũ quan hình dáng càng thêm ngạnh lạnh chút.

Ảo giác đi.

Giờ phút này chính trực rạng sáng, ánh sáng nhạt ám sinh, chiếu sáng lên thiếu niên trên mặt sắc bén đường cong, chợt vừa thấy đi, khó tránh khỏi hoảng hốt.

Tạ Tinh Diêu lược quá cái này đề tài, trong lòng tiếp tục suy nghĩ.

Bọn họ tìm không thấy Nam Hải tiên tông cứ điếm, mạo muội hành sự, chỉ biết rước lấy tai hoạ.

Nếu muốn bảo đảm vạn vô nhất thất.....

Nàng trong lòng vừa động.

□ Thiên đồ □ nhắc tới quá, tiên cốt cũng giấu ở cái này tiểu thế giới, liền ở phía tây một tòa vách đá dựng đứng dưới.

Tiểu thế giới sẽ áp chế tu sĩ lực lượng, lại không cách nào ảnh hưởng tiên cốt.

Chỉ cần bắt được tiên cốt, đến này thám vào, nàng là có thể có được trình độ nhất định tu vi tăng lên.

Không thể nghi ngờ, này sẽ là nhất đáng tin cậy bảo đảm.

Nàng cùng Yến Hàn Lai nơi đỉnh núi, chính là tiểu thế giới phía tây.

“Chúng ta còn không biết Nam Hải tiên tông ẩn thân nơi, không ngại khắp nơi tìm xem, có lẽ có thể tìm được manh mối.”

Tạ Tinh Diêu: “Bên này là tây..... Tiếp tục hướng tây đi một chút, thế nào?”

Yến Hàn Lai tất nhiên là đáp ứng.

Vách đá dựng đứng cao ngất đầu tiểu, ở nguyên văn từng có kỹ càng tỉ mỉ hoàn cảnh miêu tả, nàng có tâm tìm kiếm, thực khoái cảm ứng đến một cỗ trong vắt linh lực.

Yến Hàn Lai thân là linh hồ, chỉ biết so nàng phát hiện đến sớm hơn.

Tạ Tinh Diêu ngẩng đầu: “Yến công tử.”

Không cần càng nói nhiều, hấn tức khắc minh bạch ý tứ trong lời nói, hơi

hơi gật đầu: “Tiên cốt.”

Thiếu niên thân hình đĩnh bạt như trúc, theo hơi thở đi đến, giơ tay đẩy ra hai bên cổ đại.

Vách đá dựng đứng đầu hạ một mảnh đen nhánh bóng dáng, mọi nơi tối tăm, sấn đến kia nói oánh bạch càng thêm thuần tịnh bắt mắt.

Quả nhiên.

Nơi đây trăm ngàn năm tới hiếm khi có người đặt chân, tiên cốt lẳng lặng nằm ở một cái chật chội ngăm lổ nhỏ, trước sau chưa bị phát hiện.

Yến Hàn Lai cúi người đem nó nhặt lên, dùng hút bụi quyết chà lau sạch sẽ, hơi hơi nâng mắt, đưa cho Tạ Tinh Diêu.

“Đa tạ.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, vui mừng tiếp được: “Không nghĩ tới có thể ở chỗ này tìm được tiên cốt..... Yến công tử, có nó, chúng ta có lẽ có thể lên vào Nam Hải tiên tông cứ điếm thử xem.”

Lập tức tình thế gấp gáp, cần thiết mau chóng tìm được mất tích những người khác.

Tạ Tinh Diêu không có do dự: “Ta sẽ tận lực nháo ra lớn một chút động tĩnh, cố ý đưa tới Nam Hải tiên tông. Yến công tử thân có không khỏe, không ngại giấu ở chỗ tối lẳng lặng chờ, nếu là liền ta cũng ra ngoài ý muốn, kia ——”

Yến Hàn Lai đem nàng đánh gãy: “Ta tới.”

Lấy hấn đối Nam Hải tiên tông hiểu biết, ở cái này tiểu thế giới, ít nhất có

mấy chục cái đệ tử trông coi.

Nếu là lại đến một người trưởng lão, liền tính Tạ Tinh Diệu người mang tiên cốt, cũng không có khả năng là bọn họ đối thủ.

Nàng bỗng không ứng liên lụy tiến chuyện này.

Hắn còn tưởng lại nói chút cái gì, lại thấy bên người bạch quang vừa hiện.

Có người phát tới đưa tin phù.

Tạ Tinh Diệu ánh mắt sâu lường, bay nhanh đem nó mở ra, thấy rõ mặt trên chữ viết, không khỏi sắc mặt hơi trầm xuống, đưa cho Yến Hàn Lai.

□ chúng ta bị nhốt ở phương bắc dưới vực sâu, Nam Hải tiên tông địa lao □

“Là Ôn sư huynh bút tích.”

Nàng ngược mắt: “Yến công tử muốn cùng đi sao?”

Yến Hàn Lai chỉ là lẳng lặng xem nàng.

Một lát, thiếu niên mở miệng: “Nam Hải tiên tông địa lao, lý nên phải có đông đảo đệ tử trông coi. Bọn họ liên tiếp bị quan nhập trong đó, Tạ cô nương tiến đến, không phải chịu chết sao?”

“Chính là ——”

Tạ Tinh Diệu không nghĩ tới hắn sẽ như thế trả lời, nghe vậy ngăn ra:

“Không đi nói, hay là muốn trở mắt nhìn bọn họ chờ chết?”

Yến Hàn Lai không tức khắc ứng nàng.

Tiên cốt tràn ra ôn nhuận bạch mang, đem một đôi màu hổ phách đồng tử sấn đến trầm tĩnh thuần triệt.

Yến Hàn Lai bình tĩnh xem nàng một hồi lâu, đột nhiên cười cười: “Còn có

một cái biện pháp.”

Hắn ý cười nhu hòa, hơi hơi mở ra tái nhợt môi mỏng.

Đáng tiếc Tạ Tinh Diêu không có thể được đến đáp án.

—— điện quang thạch hỏa, Yến Hàn Lai đột nhiên giơ tay, bỏ về phía nàng cổ.

Trước mắt bóng người về phía trước ngã xuống, thiếu niên thật cẩn thận, đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Tạ Tinh Diêu ôm hắn nhiều như vậy thứ, từ hắn chủ động thời điểm, tựa hồ thiếu chi lại thiếu.

Thiếu nữ thân hình tinh tế, đơn bạc phải gọi người không dám dùng sức.

Yến Hàn Lai gục đầu xuống, nhẹ người nàng cần cổ thiên hương.

Đây là hắn chờ đợi vô số cái ngày ngày đêm đêm báo thù.

Huống chi, ở Nam Hải tiên tông địa lao nguy ngập nguy cơ, là hắn cuộc đời này chỉ có bạn bè.

Đáng ghê tởm dơ bẩn việc, từ hắn đi làm liền hảo.

Đến nỗi Tạ Tinh Diêu, giống nàng người như vậy, nên cả đời tiêu dao sung sướng, không bị thế gian vũng bùn nhiễm dơ bẩn.

Này đi một hàng, thập tử vô sinh.

Nắm lấy nàng trong tay tiên cốt, Yến Hàn Lai tay trái dùng sức, làm nàng dựa ngòai trên vách đá một góc.

Thiếu niên mặc không lên tiếng, tinh tế xem nàng hồi lâu, hảo một thời gian, thử tính vươn tay phải.

Hắn trên tay vết sẹo trải rộng, nhẹ nhàng mơn trớn kia trượng non mịn khuôn mặt, từng cái miêu tả nàng ngũ quan hình dáng, bị sấn đến chật vật vừa buồn cười.

Hàng mi dài phút chốc động, Yến Hàn Lai hướng nàng tới gần một ít.

Đây là hắn cuộc đời này lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần tâm động cô nương, bởi vì nàng, hắn hoàn thành cả đời chỉ có phân hoá.

Chỉ tiếc, có lẽ ở Tạ Tinh Diệu trong mắt, hắn bất quá là cái không thảo hỉ quái nhân.

Đời này áp lực đến lâu rồi, liền thẳng thắn đả nhân đều rất khó làm được.

Mới đầu hắn trong lòng biết chính mình dị loại thân phận, không muốn cùng này đàn tiên môn đệ tử sinh ra liên quan, hành sự quái gở, lãnh lãnh đạm đạm.

Sau lại đối Tạ Tinh Diệu sinh ra càng nhiều ý niệm, mỗi khi muốn tới gần, đều sẽ nhớ tới cuối cùng sẽ tiến đến báo thù ——

Nếu không có tương lai, không có mong đợi, bằng vào như vậy một bộ rách tung toé thân thể, lại có cái gì lý do đi tới gần.

Nếu có thể bị nàng sờ sờ, kia đó là hắn có khả năng tưởng tượng đến cực hạn.

Nắng sớm mờ mờ, Yến Hàn Lai cúi đầu hướng nàng tới gần.

Hắn mặt mày ép tới thấp, trong mắt đen tối không rõ.

Phun tức mờ mịt, nhiệt ý câu triền.

Môi mỏng khoảng cách nàng chỉ còn lại có chút xiu chi cự, thiếu niên dừng

lại động tác.

Rời đi phía trước, hắn chỉ là dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ quá nàng sườn mặt, ánh mắt ngoan thuần, cũng có chút ủy khuất.

*

Tạ Tinh Diệu tỉnh lại thời gian, so Yến Hàn Lai lường trước trung sớm rất nhiều.

Nàng xoa xoa sau cổ.

—— sớm tại nhìn thấy kia trương đưa tin phù khi, nàng liền ẩn ẩn đoán được Yến Hàn Lai ý tưởng.

Lấy hắn tính tình, đại khái suất sẽ một mình một người giải quyết Nam Hải tiên tông, không cho nàng liên lụy trong đó.

Cho nên đương hắn giơ tay bỏ về phía sau cổ, Tạ Tinh Diệu bay nhanh dùng ra một cái hộ thân pháp quyết.

Kia đạo đưa tin phù tới không hề dấu hiệu, làm nàng không kịp chuẩn bị.

Lại tỉnh lại, Yến Hàn Lai thân ảnh biến mất không thấy, tiên cốt đồng dạng không có tăm hơi.

Vừa lúc cùng trong nguyên tác tình tiết trùng hợp.

Phía bắc huyền nhai.

Không có làm nghĩ nhiều, Tạ Tinh Diệu nhanh hơn bước chân.

Vô luận nơi đó đến tốt cùng là bộ dáng gì..... Ở Yến Hàn Lai dùng thân thể hòa tan tiên cốt trước, nàng cần thiết ngăn cản hết thảy.

Hôm nay gió lạnh hiu quạnh, không giống ngày xuân, càng giống rét đậm.

Huyền nhai chừng vạn trượng chi cao, đến mục đích địa khi, Tạ Tinh Diệu cúi đầu nhìn xuống, hơi hơi nhú mày.

Rất kỳ quái.

Tiểu thế giới trung vốn là linh lực loãng, tự nàng nơi độ cao dần dần đi xuống, linh lực cư nhiên còn có thể càng ngày càng ít.

Nói vậy ở nhất phía dưới, là một chỗ linh lực xu gần với vô hoang vu nơi.

Nếu là linh lực xu gần với vô.....

Tạ Tinh Diệu thần thức vừa động, nhìn về phía trò chơi giao diện vũ khí kho.

Một khi đi hướng phía dưới, này đó khí cụ, nói không chừng có thể phát huy không tưởng được tác dụng.

Tại đây loại linh lực càng ngày càng yếu địa phương, sử dụng pháp khí chỉ biết trên đường té rớt.

Nàng mở ra □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ trò chơi giao diện, từ giữa tìm được đỉnh đầu dù để nhảy.

Dù để nhảy như nắm căng ra, mang theo nàng chậm rãi xuống phía dưới, không khí yên tĩnh, không biết có phải hay không ảo giác, Tạ Tinh Diệu nghe thấy một cỗ mùi máu tươi.

Dưới vực sâu, là một cái sơn động hình dạng đen nhánh mồm to.

Nàng bắt chập bên trong ẩn giấu cái gì, bước nhanh đi vào trong đó.

Hành lang dài chạy dài, dường như mê cung, giờ này khắc này, Tạ Tinh Diệu lại có được mới tinh biến báo giao thông.

—— cách đó không xa, một người mặc màu thủy lam đệ tử phục thiếu niên cúi người mà nằm, dưới thân máu tươi đầm đìa, đã là không có hơi thở. Theo vết máu phương hướng, là bên trái cái kia mở rộng chi nhánh lộ. Tạ Tinh Diệu tiếp tục đi phía trước.

Sâu thăm hành lang dài, nghiêm nhiên thành nhân gian luyện ngục. Nam Hải tiên tông các đệ tử tử thương nơi chốn, vết máu gắn kết, uốn lượn không dứt, tụ thành một cái lệnh người sờn tóc gáy đỏ tươi tể lưu. Mà ở tể lưu cuối, thiếu niên một bộ thanh y bị nhiễm làm huyết hồng, côi cút lập với hành lang trung, như ra khỏi vỏ lợi kiếm.

Yến Hàn Lai đưa lưng về phía nàng, trước người là hai cái run bần bật Nam Hải tiên tông đệ tử.

“Cầu, cầu xin người tha ta đi!”

Thanh niên gần không được sợ hãi, hướng hấn dùng sức dập đầu: “Ta cũng không biết, ta cái gì cũng không biết! Ta..... Những cái đó yêu ma đều không phải ta giết, là Phù Ngọc, Phù Ngọc trưởng lão!”

Hấn bên người thiếu niên khóc không thành tiếng: “Quái vật..... Người giết chúng ta lại có ích lợi gì! Tà môn ma đạo, cho nên mới muốn lột các người yêu đan!”

Tạ Tinh Diệu nhay bén giác ra không đúng.

Tiên cốt linh lực trong vất, không ứng sinh ra hắc khí, nhưng mà Yến Hàn Lai toàn thân đều là khói đen ——

Như là ma khí cùng tà khí.

Hắn sinh mệnh lực đang ở bay nhanh xói mòn.

..... Tiên cốt đâu?

Trông thấy nàng, khóc thút thít đệt từ ánh mắt vừa động.

Yến Hàn Lai lòng có sở cảm, tùy theo quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn dừng lại động tác, Tạ Tinh Diệu cũng là ngần ra.

Thiếu niên đồng tử đã là màu đỏ tươi, hung hãn, vắng lặng đậm mạc, giống như ám dạ trung tàn sát con mồi dã thú, sát ý dần dần dày.

Đối mặt đệt từ kêu khóc, đương hắn ghé mắt mà đến, trong mắt không hề đồng tình chi sắc, chỉ có hài hước, u lãnh, cùng với thích giết chóc khoái ý.

Đen nhánh uốn lượn tế văn tự hắn sườn mặt sinh trưởng, giống cực âm nước lạnh xà, cùng tái nhợt làn da không hợp nhau, dữ tợn vạn phần.

Là tà thuật ẩn ký.

Lấy hắn không ngừng trôi đi sinh mệnh lực tới xem..... Như là lấy thiêu đốt tánh mạng vì đại giới, đối lấy vượt quá tiểu thế giới quy tắc lực lượng.

Yến Hàn Lai trong mắt nhìn không ra cảm xúc, lý trí bị tà thuật cắn nuốt hơn phân nửa, bỗng nhiên tiến lên vài bước, hướng nàng tới gần.

Hắn hành kinh chỗ, huyết khí cùng tà khí câu triển lượn lờ, sinh ra từng đọt từng đọt khói đen.

Tạ Tinh Diệu thấy hắn tay trái vừa động, lòng bàn tay mở ra, nắm một khối không hề tổn thương xương cốt.

Yến Hàn Lai nói: “Là của ngươi.”

Hắn liền nói chuyện đều khó khăn, hầu âm khàn khàn, Tạ Tinh Diệu nháy

mắt mình bạch hấn ý tứ.

Bọn họ đoàn người vâng mệnh rời đi Lăng Tiêu Sơn, ở Tu chân giới trung sơu tầm hoàn chỉnh tiên cốt. Bảo đảm tiên cốt hoàn hảo không tổn hao gì, là năng nhiệm vụ.

Yến Hàn Lai lấy đi tiên cốt, nói vậy từng có do dự, ở cuối cùng lựa chọn hết sức, tình nguyện thiêu đốt tánh mạng, đem này hiến tế tà pháp, cũng không muốn đánh cắp tiên cốt chi lực.

Đây là năng đồ vật, hấn cũng tưởng hảo hảo bảo hộ.

..... Như thế nào sẽ có người như vậy.

Thiếu niên lẳng lặng xem năng, sau một lúc lâu rũ mắt, dùng sạch sẽ tay phải che lại năng hai mắt.

Hấn dáng vẻ này không xong tốt đỉnh, nhìn thấy năng khi, trong lòng sinh ra hoảng loạn cùng mờ mịt.

Một là nguyên với khối này xấu xí thân thể, nhị là tùy ý tàn sát tiên môn đệ tử, không hề từ bi.

Đã tới rồi sắp ly biệt thời điểm, Yến Hàn Lai sợ hãi chính mắt nhìn thấy chính mình bị chán ghét.

“..... Đừng nhìn.”

Lý trí cơ hồ bị thích giết chóc tà niệm như tằm ăn lên hầu như không còn, hấn chịu đựng đau nhức, âm cuối run rẩy: “Ta dẫn bọn hấn trở về.”

Hấn nói xong thu hồi tay phải, nhìn phía cách đó không xa co rúm lại hai cái đệ tử.

Chỉ một sát, tà khí nổ tung, gió mạnh sắc bén, cắt ra hai người tứ chi cùng sườn mặt.

Ở hai cái đệ tử tiếng khóc, Yến Hàn Lai trong tay kết xuất trận pháp, cất bước tiến lên.

Còn không có giờ tay, lại bị người nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay áo.

Tạ Tinh Diệu nói: “Yến Hàn Lai.”

Vì thế hắn quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Tinh Diệu bỗng dừng nhón chân, vươn đôi tay.

Cái này ôm tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, Yến Hàn Lai đầu tiên là sửng sốt, thực mau giãy giụa.

Đối với bất luận cái gì tu sĩ mà nói, tà khí đều là dơ bẩn, không thể đựng vào chi vật.

Tạ Tinh Diệu nói: “Dừng lại.”

Tà khí như nước, tự quần áo vuốt ve tương dán chỗ dần dần nảy sinh, lặng yên đem nàng quanh quẩn.

Nàng ngón trở nhỏ dài trắng nõn, nhẹ nhàng xẹt qua từng đạo đen nhánh tà văn.

Yến Hàn Lai thân hình run rẩy, ở vô cùng gần sát vuốt ve hạ, hơi thở phân loạn như ma.

Tạ Tinh Diệu làm hắn dừng lại, định là chán ghét này phó quý quyết đáng ghê tởm gương mặt, cùng với giết người không chớp mắt bạo ngược hành vi.

Nhưng hấn vô pháp dừng lại.

Nam Hải tiên tông cùng hấn có huyết hải thâm thù, chẳng sợ dọa vì tà ma ác quỷ, cũng tuyệt đối không thể quên đi báo thù.

Nàng thân là tiên môn đệ tử, đối Nhân tộc còn có sinh ra đã có sẵn thân cận, không đành lòng thấy hấn bừa bãi tàn sát.

Từ ngay từ đầu, bọn họ chính là sinh hoạt ở hai cái thế giới, hai tương thù đồ người.

“Yến công tử đã từng nói qua, vì đáp tạ ước chế ác chú ân tình, sẽ đáp ứng ta một cái khả năng cho phép thỉnh cầu.”

Hành lang dài trung huyết vụ tràn ngập, Tạ Tinh Diêu nâng lên hấn sườn mặt, đối thượng vây thú giống nhau màu đỏ tươi hai mắt: “Dừng lại. Ta thỉnh cầu là, về sau vô luận phát sinh chuyện gì, đều không cần thương tổn chính mình ——”

Nàng nói: “Nhìn thấy Yến công tử khó chịu, ta sẽ thương tâm.”

Đây là cùng hấn trong dự đoán hoàn toàn bất đồng trả lời, Yến Hàn Lai thân hình hơi cương.

Ngực như bị nhu nhu nắm, tơ ngựa chước người, làm hấn trất trụ hô hấp. Tà triều cuồn cuộn, mùi tanh bốn phía.

Bị tà khí quán thân người thiếu niên huyết y ướt át, buông xuống tóc đen lẳng tán như mây, vài giờ vết máu thấm ở bên mặt, hai mắt còn lại là tơ máu màu đỏ tươi, sát ý tất lộ.

Hấn hình như Tu La ác quỷ, duy độc cam tâm tình nguyện vì nàng rũ mi.

“Đến nỗi này ——”

Tạ Tinh Diệu bất động thanh sắc, ánh mắt nhìn phía hắn phía sau.

Thanh niên đệ tử khoe mắt muốn nứt ra, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nàng chớp chớp mắt, tay phải phút chốc động, hiện ra một phen đen nhánh khí cụ.

Một tiếng súng vang.

Khói thuốc súng lượn lờ, bạch khí nóng bỏng, thanh niên đệ tử hai mắt trừng to, nặng nề ngã xuống đất.

Yến Hàn Lai hoảng hốt dừng lại.

Tạ Tinh Diệu sờ sờ hắn đầu, ở cả phòng huyết vụ cùng tức sát, ngữ khí như cũ nhu hòa: “Ta tới.”

Chapter 87

Hành lang gian khuých tịch, không hề dự triệu phanh thanh giống như tiếng sấm.

Viên đạn xuyên qua ngực, không nghiêng không lệch, ở thanh niên trước ngực tràn ra một đóa màu đỏ tươi huyết hoa.

Trơ mắt nhìn hấn suy sụp ngã xuống đất, thiếu niên đệ tử kinh hoàng không thôi, bộc phát ra một tiếng chói tai thét chói tai.

Yến Hàn Lai ngẩn ngơ ngược mắt.

Hấn đưa lưng về phía kia hai cái đệ tử, nhìn không thấy đến tột cùng đã xảy ra cái gì. Nhưng không thể nghi ngờ, Tạ Tinh Diệu đối bọn họ ra tay.

Nàng có thể nào đối bọn họ ra tay.

Nam Hải tiên tông chính là Tu chân giới tiếng tăm lừng lẫy đại tông môn, kể từ đó, Tạ Tinh Diệu đó là đứng ở nó mặt đối lập.

Toàn bộ Nam Hải tiên tông đều đem lấy nàng là địch, đến nỗi Tu chân giới rất nhiều tu sĩ, tất sẽ đem nàng coi làm tà môn ma đạo, cho rằng nàng cùng yêu tà làm bạn, tàn hại đồng bào.

Bị nàng lòng bàn tay mơn trớn phát gian, Yến Hàn Lai cảm nhận được lệnh người sa vào ấm áp nhiệt độ.

Hấn nhớ rõ này đôi tay.

Ngón tay nhỏ dài, trắng nõn như mỡ dê cao ngọc, nhìn qua không có gì sức lực, tiêm doanh linh hoạt, không lưu lại một tia vết thương cũ.

Như vậy tay, bốn ứng dụng tới niệm thư biết chữ, cầm bút cầm hoa, hiện

giờ lại bởi vì hắn, bắt đắc dĩ lây dính huyết ô.

Yến Hàn Lai luyến tiếc.

“Người, người.....”

Thiếu niên đệ tử không ngừng run rẩy, gương mặt bị nước mắt ướt nhẹp, mơ hồ ngũ quan.

Hắn súc ở góc, cơ hồ thành cái không chớp mắt viên đoàn, nói chuyện khi nước mắt ngăn không được đi xuống rớt: “Các người này bày yêu ma tà ám..... Lạm sát kẻ vô tội, sớm hay muộn sẽ gặp báo ứng!”

Lạm sát kẻ vô tội.

Tạ Tinh Diêu bị hắn chọc cười: “Vô tội?”

Nàng tay trái vỗ ở Yến Hàn Lai đỉnh đầu, tay phải rũ với hắn phía sau, nắm đem đen nhánh thương.

AK lược hiện trầm trọng, đem thiếu nữ non mịn mu bàn tay sấn ra thuần tịnh tuyệt sắc. Đôi tay kia tiêm nộn mềm mại, mười phần xinh đẹp, ai đều sẽ không nghĩ đến, liền ở vừa mới, Tạ Tinh Diêu dùng nó diệt trừ một người tánh mạng.

Bọn họ đoàn người người mang giao đan, giấu đi Nhân tộc hơi thở, trở nên cùng giao nhân vô dị.

Trước mắt thiếu niên này đệ tử, hiển nhiên nàng làm như giao nhân.

Ở trong mắt hắn, yêu ma tà ám nên giống trước mắt như vậy cấu kết với nhau làm việc xấu.

Nghĩ đến chỗ này, thần thức tản ra, phát đi thức hải trung giao nhân chi khí.

Yêu khí trút hết, duy độc dư lại tiên môn đệ tử trong vắt linh lực, chương hiển ra nàng chân chính thân phận.

Thiếu niên ngạc nhiên trợn to hai mắt, lắp bắp nói không nên lời hoàn chỉnh nói: “Ngươi, ngươi là..... Vì cái gì? Hắn chính là yêu, ngươi vì một con yêu, dám tàn sát cùng tộc?!”

Tạ Tinh Diệu cũng không để ý đến hắn: “Nói lên ‘ vô tội ’, Nam Hải tiên tông nhiều năm như vậy tới tàn sát vô số yêu ma, đem tuổi nhỏ hài đồng vây với lao tù bên trong..... Làm ra loại này hành vi, chẳng lẽ là có thể yên tâm thoải mái sao?”

“Này không giống nhau!”

Thiếu niên đệ tử cắn răng: “Chúng ta trăm yêu trừ ma, là vì thay trời hành đạo. Nhốt ở địa lao yêu ma, tất cả đều là làm nhiều việc ác tà ám, bọn họ, bọn họ sao xứng cùng chúng ta đánh đồng!”

So với chỉ biết giết chóc Yến Hàn Lai, nàng toàn thân chưa lây dính vết máu, có lẽ có thể giao lưu câu thông.

Hắn bị Yến Hàn Lai sợ tới mức tay chân xụi lơ, hữu khí vô lực ngồi ở góc, giờ này khắc này, gấp không chờ nổi muốn hướng nàng biện giải, do đó mưu cầu một con đường sống.

“Thí dụ như bên cạnh ngươi kia chỉ yêu, hắn công bố đến từ Ly Xuyên.....

Ly Xuyên là địa phương nào! mấy năm trước ác yêu tàn ra, đem không ít bá tánh tàn hại đến chết, ít nhiều có ta Nam Hải tiên tông ra mặt, mới rút cuộc bình định rồi yêu loạn.”

Thiếu niên đệ tử nói: “Ta năm đó liền đi qua nơi đó, đầy đất đều là hung tàn yêu tà, không giết bọn họ, như thế nào làm bá tánh an tâm!”

Nói được đảo rất đường hoàng.

Chỉ tiếc, Tạ Tinh Diệu chính mắt gặp qua kia đoạn chân thật ký ức.

Thiếu niên đệ tử không dám nhiều lời, ngưng thần đi xem thần sắc của nàng.

Cái này tiểu cô nương nhìn qua tuổi không lớn, linh lực cũng là trong suốt không tì vết, nói vậy xuất thân từ chính thống tiên môn.

Giống như vậy tuổi trẻ tu sĩ, dễ dàng nhất bị thuyết phục.

“Người ta đều là Nhân tộc, lại đều là tiên gia đệ tử, tội gì muốn cùng một con tà khí quán thân ác yêu đứng ở một bên?”

Hắn không kịp châm chước, buột miệng thốt ra: “Này tòa địa lao nơi chốn đều là Nam Hải tiên tông đệ tử, hôm nay tình huống đặc thù, thậm chí có Phù Ngọc trưởng lão đích thân tới tại đây. Người sức của một người, tu vi lại bị áp đến thấp nhất, sao có thể đấu đến quá chúng ta? Nếu có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, chờ lát nữa bọn họ vây công mà đến, ta chắc chắn vì người nói tốt vài câu, làm người sống sót.”

Nghe thấy “Phù Ngọc” hai chữ, Tạ Tinh Diệu biểu tình khẽ nhúc nhích.

Tựa hồ hữu dụng.

Thấy nàng dừng lại động tác, thiếu niên đệ tử ngữ tốc càng mau: “Người xem này hồ yêu, thủ đoạn giết người thô bạo hung tàn, tất nhiên phạm phải quá không ít ác hành. Còn có trên người hắn kia cổ tà khí, chỉ có ti tiện tà tu

mới có thể lây dính, cùng hấn đãi ở bên nhau, người cũng sẽ đã chịu ăn mòn ——”

Yến Hàn Lai rũ mắt, hô hấp tiệp nhẹ.

Này đoạn lời nói không có thể nói xong.

Lại là một đạo phanh vang, thiếu niên đệ tử bộ mặt dữ tợn, kêu rên ra tiếng.

—— hấn nói du củ nói, Tạ Tinh Diêu chỉ nghĩ làm hấn mau chóng câm miệng.

“Hỏi người mấy vấn đề.”

Viên đan xuyên qua hấn tay phải, Tạ Tinh Diêu ngữ khí nhàn nhạt, đối tâm liệt phế đau hô thờ ơ: “Ngày hôm qua chạng vạng, các người có hay không chộp tới tam nam một nữ?”

“Có, có!”

Hấn nào dám giấu giếm, cho dù trong lòng mắng nàng thiên biến vạn biến, trong miệng vẫn muốn biết gì nói hết: “Bốn cái giao nhân, hiện giờ đang bị nhốt ở nhà tù.”

Nếu còn bị nhốt ở trong phòng giam, đã nói lên Nam Hải tiên tông chưa động thủ, nếu muốn cứu bọn họ, hấn là còn kịp.

Tạ Tinh Diêu: “Phù Ngọc ở đâu?”

Thiếu niên đệ tử lập tức đáp: “Phòng luyện đan! Kia mấy cái giao yêu từ Phù Ngọc trưởng lão phụ trách, không lâu lúc sau, liền sẽ luyện ra bọn họ yêu đan.”

“Nơi này có hay không bản đồ?”

Hắn liền tính không cho, đại khái suất cũng sẽ bị nàng soát người.

Thiếu niên đệ tử vội không ngừng gật đầu: “Ở..... Bên ngoài bảo bên trái trong túi.”

“Nói cho ta địa lao tình huống.”

Tạ Tinh Diệu trong lòng biết chậm trễ không được, ngữ tốc càng mau:

“Giám giữ có bao nhiêu yêu ma, phải có bao nhiêu đệ tử trấn thủ, cùng với, người ở chỗ này đãi bao lâu, cần nuốt quá nhiều ít yêu đan.”

“Hảo hảo hảo, ta tất cả đều nói cho người, người đừng, đừng thương ta!”

Thiếu niên đệ tử nói: “Địa lao có mấy chục chỉ yêu ma, đệ tử cũng có mấy chục cái, bởi vì dùng quá linh đan, tu vi ở Luyện Khí đến Trúc Cơ.”

Hắn nói một đống, thời khắc quan sát đối phương biểu tình biến hóa: “Ta từ nơi này kiến thành khởi, cũng đã là Nam Hải tiên tông thân truyền đệ tử, đến nỗi yêu đan ——”

Thiếu niên chính sắc, xoa xoa đáy mắt bọt nước: “Người tin tưởng ta, chúng ta luyện hóa đều là cực ác chi yêu, đem yêu đan tróc, là vì bảo hộ một phương bá tánh bình an.”

Tạ Tinh Diệu nhìn hắn, cảm thấy buồn cười.

Luôn mồm bịa đặt “Cực ác chi yêu” nói dối, ở nàng nhìn thấy trong trí nhớ, bị Nam Hải tiên tông giam giữ, rõ ràng là rất rất nhiều thiệp thế chưa thâm tiểu hài tử.

Hắn sẽ không thật sự cho rằng, loại này vụng về lời nói dối có thể gạt

người đi.

“Nga.”

Tạ Tinh Diệu không tỏ ý kiến, đột nhiên hỏi: “Năm đó Ly Xuyên bị đồ, người cũng ở đây?”

Thiếu niên đệ tử vốn định trực tiếp đồng ý.

Nhưng theo bản năng mà, hắn cảm thấy không đúng.

Kia đều là Nhân tộc cô nương đứng ở ánh lửa bên trong, chớp mắt không nháy mắt, gắt gao chăm chú nhìn hắn động tác, hai mắt hơi lợm, chiếu ra nghiệp hỏa màu đỏ tươi.

An tĩnh, u mịch, lại cũng lệnh người trong lòng run sợ.

Đó là một loại tên là “Phẫn nộ” cảm xúc, dần dần nảy sinh, trưởng thành vì che trời lấp đất sát ý.

“Người.....”

Hắn lại rút rút thân mình, sợ hãi cảm mãnh liệt đến trước nay chưa từng có:

“Người không thể đổi ta xuống tay! Giết ta, Nam Hải tiên tông nhất định phải tìm người tính sổ..... Nơi này có mấy chục cái đệ tử, người không sống được!”

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng súng vang.

Tạ Tinh Diệu thương pháp cực chuẩn, vừa lúc bắn trúng hắn bụng nhỏ.

Vị trí này cũng không trí mạng, thiếu niên đệ tử đau đến thê thanh kêu khóc, ngay sau đó, lại là một thương.

“Ta, ta sai rồi, Ly Xuyên..... Ly Xuyên Hồ tộc chưa bao giờ làm ác, nói bọn

họ toàn là tà ám, là chúng ta lợi dụng huân tâm dưới rai dối.”

Hắn cùng đường, chỉ có thể xin tha: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, đây là tông môn trưởng lão chỉ thị, ta một cái bình thường đệ tử, sao có thể ——”

Tạ Tinh Diệu ngữ khí thực nhẹ: “Câu đầu tiên lời nói, lặp lại lần nữa.”

“Ta sai rồi, ta sai rồi.”

Hắn nước mắt nước mũi giàn giụa: “Ly Xuyên Hồ tộc chưa bao giờ làm ác, chúng ta lợi dụng huân tâm, hại bọn họ.”

Cuối cùng một đạo súng vang, nhắm chuẩn hắn trán.

Làm nhân tâm phiền ý loạn tiếng khóc rớt cuộc dừng lại, Tạ Tinh Diệu nhấp môi, lòng bàn tay chậm rãi cọ qua thương thân.

Chân thật bắn chết, cùng trong trò chơi cảm thụ khác nhau rất lớn.

Nàng dịch khai tầm mắt, không đi xem kia than làm cho người ta sợ hãi máu tươi, cùng với hô hấp, tim đập dần dần xu với vững vàng.

Ngoài dự đoán chính là, nàng vừa không sợ hãi, cũng không sinh ra áy náy.

Nhìn hai cái đệ tử nặng nề ngã xuống đất, trong lòng càng nhiều, duy độc dư lại vui sướng tràn trề.

Nhưng mà còn chưa đủ.

Mới vừa rồi nháo ra tiếng vang không nhỏ, hành lang dài, mơ hồ truyền đến từng đạo bước chân.

Nàng không lăm để ý, gương mặt nhìn về phía Yên Hàn Lai.

“Người xem, cứ như vậy, chúng ta chính là giống nhau.”

Nhân thân hình tương dán, thuộc về hắc tà khí dần dần lan tràn, đem nàng lôi cuốn trong đó.

Đương Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời mà ôn nhu, nhìn không ra một chút ít điên cuồng sát ý, ngực phía trên, lại là bị hắc vật áo nhiễm huyết ô.

“Báo thù đều không phải là cỡ nào không thể gặp quang sự tình.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Nhiều năm trước Ly Xuyên, linh hồn mới là người bị hại.

Đám kia Nhân tộc vốn là đáng chết, người tâm sinh hận ý, muốn đồ diệt Nam Hải tiên tông, ta chắc chắn đứng ở người bên này, trợ người báo thù.”

Nàng sờ sờ dữ tợn đáng sợ vân nghiêng: “Không ngừng ta, Nguyệt Phạn sư tỷ, Ôn sư huynh, Đàm Quang tiểu sư phó, thậm chí còn Lâu Yếm, mọi người đều nguyện ý giúp người —— cho nên, không cần đem sở hữu gánh nặng khiêng ở chính mình trên vai, tin tưởng chúng ta một lần đi.”

Tà khí bốn dũng, Yển Hàn Lai ở trước mắt sáng ngời trung, nhìn thấy nàng đáy mắt ánh lửa.

Duy nhất tinh hỏa, duy nhất lượng sắc.

Giống một hồi gần chết hết sức mềm mại mộng cũ, làm hắc cam tâm tình nguyện chết đuối trong đó.

Nơi xa bước chân tiệm gần, thiếu niên nghe thấy thanh thanh trầm trọng tim đập.

Hắc ở báo thù hận cùng đục trung từng ngày lớn lên, đã sớm thành cái xác

không hồn, cho đến giờ phút này mới đột nhiên phát giác, nguyên lai chính mình còn sống.

Hắn cũng có khát cầu hy vọng.

Tà khí vốn là mãnh liệt, trong nháy mắt, dường như dần dần biến mất hỏa.

Yến Hàn Lai cúi đầu, tiểu tâm cọ một cọ nàng sườn mặt, hầu kết vừa động:

“..... Ân.”

Tạ Tinh Diệu cười một cái.

Cùng thời khắc đó, hành lang dài người trong ảnh tiếm hiện.

Năm tên đệ tử nghe nói ồn ào náo động tiếng vang, vội vàng tới rồi nơi này, nhìn thấy trên mặt đất hai cỗ thi thể, sôi nổi ngạc nhiên.

Tạ Tinh Diệu lui về phía sau một bước, buông ra Yến Hàn Lai, đối thượng bọn họ ánh mắt.

“Là Trịnh sư huynh cùng Tây Môn sư đệ!”

Cầm đầu thanh niên trừng mắt dựng mục, giận không thể át: “Các người, các người làm cái gì!”

Nàng không có chính diện trả lời, mà là tò mò mở miệng: “Ở Nam Hải tiên tông nhiều năm như vậy..... Các người ăn vào quá nhiều ít yêu đan?”

*

Cùng lúc đó, địa lao chỗ sâu trong.

Ôn Bạc Tuyết, Nguyệt Phạn, Đàm Quang cùng Lâu Yểm đi qua với mê cung bên trong, tinh bì lực tấn.

Bọn họ vận khí kém cỏi, thật vất vả đưa Ôn Bạc Tuyết bò lên trên huyền

nhai, cư nhiên hảo hảo bắt hảo, gặp gỡ Phù Ngọc.

Vạn hạnh, đương Ôn Bạc Tuyết bị linh lực đẩy ra, sắp rơi xuống đáy vực, Nguyệt Phạn nhanh chóng mở ra trò chơi giao diện, sử dụng một cái □ thiên sứ bảo hộ □.

Phù Ngọc xa ở huyền nhai phía trên, bọn họ không chỗ nhưng trốn, chỉ có thể hướng tới địa lao chạy như bay.

“Thiên sứ bảo hộ ——”

Ôn Bạc Tuyết chạy trốn thở hồng hộc, trong lòng chấn động không thôi, còn không có từ khẩn trương không khí hoãn quá thần: “Vĩnh viễn thần!”

“Ta đây là tiêu hao đạo cụ, một cái dùng xong, không biết khi nào mới có thể lại trùu đến.”

Nguyệt Phạn: “Người người người ngàn vạn ổn định, đừng thả bay tự mình a!”

Đạo cụ tái chính là điểm này không tốt, kho hàng tất cả đều là dùng một lần đồ dùng, một khi dùng hết, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Gặp được Phù Ngọc sau, bọn họ vội vội vàng vàng chạy tiến địa lao, trong lúc dừng phải vài cái Nam Hải tiên tông đệ tử.

Ba cái đồng đội phân biệt trối định giải mê trò chơi, game thời trang cùng luyện ái trò chơi, duy độc nàng đua xe trò chơi có thể phát huy điểm nhi tác dụng, một người tiếp một người, liên tiếp dùng hết □ lôi điện □, □ thủy đạn □ cùng □ mây mù □.

Liên □ vỏ chuối □ cái loại này chỉ có thể làm người trượt chân đồ vật, đều bị

toàn bộ ném đi ra ngoài.

“Đem đưa tin phù đưa đến liền hảo.”

Đàm Quang gắt gao nhìn chằm chằm thức hải trò chơi giao diện, thông qua chân dung khung phán đoán địch nhân số lượng: “Lại kiên trì một chén trà nhỏ thời gian, bọn họ hai cái hẳn là có thể tới rồi.”

Hắn nói một đống, ngữ điệu hơi dương: “..... Không tốt.”

Nguyệt Phạn: “Làm sao vậy?”

Lâu Yểm minh bạch ý tứ trong lời nói, trầm giọng ứng nằng: “Phù Ngọc tới.”

Một câu, tiên hiệp kịch biến thành phim kinh dị.

Không lâu trước đây còn ở trong phòng giam thời điểm, Phù Ngọc sở làm làm cũng đã đem bọn họ ghê tởm đến quá sức.

Niệm cập hắn nước lạnh giống nhau khiếp người cười, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết không hện mà cùng run lập cập.

Bọn họ bốn người thân vô linh lực, Phù Ngọc lại có gần Trúc Cơ tu vi, nếu muốn đuổi theo bọn họ, đích xác không khó.

Hành lang dài tối tăm, không khí bỗng ứ đọng lại không trước, giờ này khắc này, bỗng nhiên chảy quá một tia gió lạnh.

Phía sau đuổi theo bọn họ người, đang ở đi bước một tới gần.

Uy áp trầm trọng như núi, sợ hãi cảm cũng là như núi.

Ôn Bạc Tuyết bỗng dưng mở miệng: “Ta có thể dẫn dắt rời đi hắn.”

“Người không muốn sống nữa!”

Nguyệt Phạn đem hắn đánh gãy: “Ôn Bạc Tuyết đồng chí, chúng ta nơi này

không tin phụng chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chú ý đoàn đội tinh thần ——
ngàn vạn đừng khoe tài, đừng nghĩ cái gì tự mình hy sinh.”

“Không phải cậy mạnh.”

Ôn Bạc Tuyết thần thức vừa động, triển khai từ Lâu Yểm cùng chung bản đồ: “Người xem, tại địa lao phía Tây Nam, có một chỗ phi thường chênh vênh thạch hổ.”

Lâu Yểm gật đầu: “Ân.”

Địa lao đời trước là cái ngăm huyết động, trừ bỏ bị Nam Hải tiên tông nhân vi kiến tạo nhà tù, dưới mặt đất, còn phân bố có rất nhiều thiên kỳ bách quái tự nhiên cảnh quan.

Thạch hổ khoảng cách bọn họ không xa,

“Nếu ta có thể chạy tới nơi đó, liền có thể dùng □ mọi người thất bại thảm hại □ vẫn luôn cùng hấn chu toàn.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Hấn tuy rằng có Trúc Cơ tu vi, nhưng luận leo lên, khẳng định sẽ không so với ta càng cường. Nơi đó là ta sân nhà, các người sẽ không leo núi, đi ngược lại nguy hiểm.”

Đàm Quang: “Chính là ——”

Hấn chưa nói xong, ghé mắt là lúc, nhìn thấy Ôn Bạc Tuyết trong trẻo hai mắt.

So với cùng hấn lần đầu gặp nhau khi cái kia nội hướng khiếp đảm thanh niên, hiện giờ đứng ở bên cạnh Ôn Bạc Tuyết, khí chất dày nặng mà đáng tin cậy.

Nhất rõ ràng, là hấn trong mắt nhiều ra một loại cùng loại với “Tự tin” cảm xúc, tựa như thần nhiên đèn sáng, chiếu sáng lên đen nhánh con người. Tuy là Đàm Quang, cũng bị này đạo lượng sắc lay động sơ qua.

“Không thành vấn đề.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Tin tưởng ta đi.”

Đàm Quang đương nhiên nguyện ý tin tưởng hấn.

“Hảo.”

Tiểu hòa thượng hít sâu một hơi, nhìn về phía cách đó không xa hai điều ngã rẽ: “Một chén trà nhỏ sau thấy.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười: “Một chén trà nhỏ sau thấy.”

Vì hấp dẫn Phù Ngọc lực chú ý, mặt khác ba người trước từ bên phải rời đi.

Chờ nhìn thấy Phù Ngọc, đặt mình trong với hấn trong tầm nhìn khi, Ôn Bạc Tuyết lại từ bên trái chạy trốn.

Bên người là mạn vô tận đầu hành lang gấp khúc, chạy vội đi trước khi, xoang mũi dững mãnh vào lãnh đạo giống nhau phong.

Xuyên qua phía bên phải thông đạo, Nguyệt Phạn cắn chặt răng: “Hấn sẽ không trên đường bị bắt được đi? Nơi này trừ bỏ Phù Ngọc, còn có như vậy nhiều tuần tra đệ tử.....”

Xuyên qua tới nay đầu một hồi, nàng ảo não với thức hải kia khoản □ tạp tạp chạy đình xe □.

Nếu đổi lại một khác khoản chiến đấu trò chơi, nếu đạo cụ không hề là

dùng một lần, nếu có thể càng có dùng một ít, bọn họ liền sẽ không như thế chật vật.

“Nói lên tuần tra đệ tử.”

Lâu Yếm nhìn quanh bốn phía: “Các người có cảm thấy hay không, nơi này đệ tử thiếu rất nhiều.”

Lời này không giả.

Phía trước bọn họ từ địa lao rời đi khi, thời thời khắc khắc bảo trì cẩn thận, tránh đi mười mấy đi ngang qua Nam Hải tiên tông đệ tử.

Hiện tại chạy lâu như vậy, cư nhiên chỉ ở mới vừa tiến vào thời điểm gặp qua mấy cái.

“Có thể hay không là.....”

Đàm Quang ngực thật mạnh nhảy dựng: “Tạ sư muội cùng Yển công tử tới!”

Nghĩ tới nghĩ lui, đây là duy nhất giải thích hợp lý.

Chỉ có phát sinh khó có thể khống chế nguy cơ, các đệ tử mới có thể sôi nổi rời đi đóng giữ nơi.

Đối ứng Ôn Bạc Tuyết đưa ra đi kia trương đưa tin phù.....

Nguyệt Phạn vui vẻ: “Chúng ta đây nhanh tìm bọn họ hội hợp, sau đó giải quyết Phù Ngọc!”

Nàng khó khăn lắm nói xong, đột nhiên không kịp phòng ngừa, bên tai truyền đến một tiếng rên rỉ.

Là tiểu hài tử tê tâm liệt phế khóc kêu cầu cứu thanh âm.

Ba người vội vàng đối diện, theo thanh âm ngọn nguồn đi đến.

Xuyên qua hành lang dài, cư nhiên tới rồi phía trước giam giữ bọn họ địa lao.

Cùng đã từng tử khí trầm trầm không khí một trời một vực, trong phòng giam tràn ngập từng tiếng yếu ớt khóc nức nở.

Hai gã đệ tử mở ra một gian cửa lao, trong tay nắm chặt tiểu đao, đang muốn thứ hướng một cái Yêu tộc tiểu nam hài.

Nắm đao thanh niên khóe mắt muốn nứt ra: “Đừng khóc! Khóc đến lão tử phiền lòng.”

Hắn bên người thiếu nữ lược có do dự: “Triệu sư huynh, chúng ta như vậy tự mình mổ đan..... Sẽ bị Phù Ngọc trưởng lão nghiêm trị đi.”

“Hiện tại nào còn quản được nhiều như vậy!”

Thanh niên nói: “Cửa động kia chỉ tà yêu đã sát điên rồi..... Chúng ta nếu không nhiều lần ăn vào mấy viên yêu đan, có thể nào từ trong tay hắn sống sót!”

Chớ nói những cái đó chạy đến cửa động chi viện đệ tử, ngay cả Phù Ngọc trưởng lão gặp gỡ kia tà yêu, chỉ sợ cũng là quá sức.

Cái này thiên đại chỗ tốt không kiếm bạch không kiếm, nếu là Phù Ngọc trưởng lão cũng mất đi tính mạng, liền sẽ không có người lại truy cứu bọn họ trách nhiệm.

Như vậy tưởng tượng, hắn cư nhiên còn có chút chờ mong.

Kỳ thật tiểu hài tử yêu đan chưa thành thực, nhưng lấy trước mắt tình

huống, bọn họ tìm không thấy cang tốt mục tiêu ——

Trong nhà lao kia chỉ ma cùng cái kia giao nhân mới là đầu tuyến, nề hà bọn họ không có đối ứng cửa lao chìa khóa, căn bản vào không được.

“Đừng..... Đừng thương ca ca.”

Một cái nữ hài thút tha thút thít nhào lên tiến đến: “Ta cũng có, ta cũng có yêu đan.”

Thanh niên một chân đem nàng đá văng: “Gấp cái gì, sớm hay muộn đến phiên ngươi.”

Thời gian đã không nhiều lắm.

Hắn giơ lên trong tay tiểu đao, sắp đâm.

Trong chớp mắt, chợt có gió lạnh chợt tới.

Nguyệt Phạn □□□□ ở giữa hắn trước mắt, trừ cái này ra, còn có một khác nói sắc bén sát quyết.

Bạch quang như mũi tên, giây lát một cái chớp mắt, sát quyết đâm thủng hắn đầu.

Thiếu nữ đệ tử phát ra một tiếng thét chói tai: “A ——!”

Lại là một đạo pháp quyết, ở giữa nàng sau cổ.

Thiếu nữ mơ màng ngã xuống đất, Nguyệt Phạn lại là dương môi cười cười: “Cố Nguyệt Sinh!”

Hành lang dài bên kia, linh hồ thiếu niên hướng nàng xa xa gật đầu.

Hắn bị Lâu Yếm phách quá cổ, tự kia về sau lâm vào hôn mê, bị đưa vào được phòng.

Tỉnh lại thời điểm, địa lao đã là một đoàn loạn tao.

Nghe nói có yêu xông vào, đầy người tà khí, thể không thể đỡ.

Hắn từ trên giường ngồi dậy, nháy mắt nghĩ đến bị giam giữ vô tội tiểu yêu.

Còn hảo không có tới muộn.

“Chúng ta đồng bạn hẳn là tới rồi.”

Đàm Quang nói: “Ôn Bạc Tuyết vì hấp dẫn Phù Ngọc lực chú ý, một mình đi Tây Nam phương hướng, chúng ta tính toán mau chóng cùng bọn họ hội hợp.”

Cổ Nguyệt Sinh hai mắt sáng ngời, sát khí tấn tán: “Yến ca ca?”

Hắn nhiều năm chưa từng gặp qua Yến Hàn Lai, trong mắt là không chút nào che giấu kích động cùng chờ mong, đang muốn truy vấn, bị một khác nói nam âm đánh gãy.

Thanh âm nguyên vẹn trong một góc nhà tù.

Hồn hậu lãnh lệ tiếng nói đột nhiên vang lên: “Ma Tôn..... Ma Tôn là ngài! Ngài tới rồi!”

Cách vách giao nhân Đại Tư Tế một tiếng hừ lạnh: “Phong độ toàn vô, còn thể thống gì.”

Cổ Nguyệt Sinh: “Nhị vị đừng sảo đừng sảo, hiện giờ ——”

Cổ Nguyệt Sinh: “Từ từ.”

Ma —— tôn ——?

Đã biết bị nhốt ở trong phòng giam, chỉ có mấy cái cột sấu như sài, đáng thương hề hề tiểu hài tử.

Phóng nhãn nhìn lại, có thể bị xưng là “Ma Tôn” chỉ có.....

Linh hồ thiếu niên ngơ ngác quay đầu lại.

Lâu Yểm lù lù bất động, Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang không hổ là Tu chân giới hảo đồng đội, không hện mà cùng lui về phía sau một bước.

Hắc y thanh niên sắc mặt nặng nề, ánh mắt lãnh đạm, cùng hắc bốn mắt nhìn nhau.

Ma Tôn.

Cổ Nguyệt Sinh đại kinh thất sắc: “Người chính là cái kia đặc biệt có bệnh, hành vi cổ quái, cử chỉ dị thường, cả ngày nói cái gì đó ‘ phú cường văn minh dân chủ hài hòa ’ Ma Tôn?”

Lâu Yểm:.....

Hắn cảm thấy, trọng điểm hắn là cuối cùng hai chữ, mà phi tiểu tử này sở chú ý kia một đại đoạn lời nói.

Hắn không quá tưởng trả lời “Đúng vậy”.

“Ma Tôn, ngài là cố ý tới tìm ta sao?”

Tả hộ pháp để sát vào cửa lao, xuyên thấu qua khe hở xem hắn, xích sắt vang cái không ngừng: “Ta bị giam giữ như vậy một đoạn nhật tử, không có biện pháp phê duyệt Ma Vực tấu chương..... Chờ ta trở về, nhất định trong vòng 3 ngày xem xong!”

Nguyệt Phạn liếc hắn một cái, mắt lộ ra hoảng sợ.

Cứu mạng cứu mạng, này nơi nào là cái gì Ma Vực, rõ ràng là nội cuốn chi vương xã súc địa ngục!

“Địa lao đã xảy ra chuyện, đúng không.”

So với lǎng đầu thanh đường như Ma Vực tả hộ pháp, giao nhân Đại Tư Tế có vẻ bình tĩnh rất nhiều: “Đã có cái tiểu đệ tử đứng ở chúng ta bên này, không ngại mở ra cửa lao, làm chúng ta cùng nhau chạy đi.”

Lần này gặp phải lớn như vậy nhiều loạn, Nam Hải tiên tông chắc chắn tra rõ rốt cuộc.

Không thành công liền xả thân, Cố Nguyệt Sinh lấy ra nhà tù chìa khóa, nhần nhần mày: “Ta nơi này chỉ có ba chiếc chìa khóa —— Nam Hải tiên tông hành sự cẩn thận, cho mỗi cái đệ tử phân chia trông coi khu vực, không thể vượt qua.”

Hắn một đốn: “Mỗi gian nhà tù đều kiên không thể phá, đặc biệt là giam giữ có cao tu vi yêu ma kia mấy gian. Cửa lao lấy ngàn năm cô mộc chế thành, cứng rắn vô cùng, mặc dù cầm trong tay đao kiếm, cũng rất khó hủy hoại.” Ở tất cả nhân tu vì bị áp chế trong hoàn cảnh, nếu muốn phá hư ngàn năm cô mộc, xa xa không đạt được sở yêu cầu mãnh liệt lực đánh vào.

Ân..... Mãnh liệt lực đánh vào.

Nhìn cách đó không xa trói chặt cửa lao, Nguyệt Phạn nhẹ nhàng xoa xoa giữa mày, nheo lại hai mắt.

“Ta cảm thấy,” nàng nói, “Có lẽ, ta có thể thử một lần.”

*

Bên kia, Tây Nam thạch động.

Ôn Bạc Tuyết đào vong đến tận đây, sớm đã mệt đến thở hổn hển, phía

sau Phù Ngọc như bóng với hình.

Ôn Bạc Tuyết trời sinh tính thành thật, cơ hồ không như thế nào mắng hơn người, hôm nay thật sự nhấn không đi xuống, cảm thấy người này là thật sự biến thái.

Bằng vào nửa bước Trúc Cơ tu vi, Phù Ngọc nếu muốn đuổi theo hắn, kỳ thật cũng không khó.

Nhưng mà đối phương từ đầu đến cuối cùng hắn bảo trì một khoảng cách, làm hắn đã có thể nghe thấy đập đập bước chân, lại không đến mức truy đến thật chặt, làm Ôn Bạc Tuyết sinh ra một tia hy vọng.

Giống như miêu thảo lão tử, dù bạn vẫn ung dung thường thức hắn chặt vật bộ dáng, ác liệt lại ghê tởm.

Nơi này thạch động u ám thâm thúy, phía dưới là cái nhìn không thấy đế hố sâu, Ôn Bạc Tuyết trong lòng nhút nhát, khởi động □ mọi người thất bại thảm hại □.

Phù Ngọc đuổi theo khi, hắn chính bò lên trên một chỗ đầu tiểu vách đá.

“Nguyên lai là như thế này.”

Phù Ngọc ý cười lười nhác, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu mà nhìn chăm chăm hắn nhìn: “Ta còn buồn bực ngươi vì sao có thể bò lên trên bên ngoài huyền nhai..... Nguyên lai là cố ý dẫn ta tới chỗ này a.”

Hắn không có vượt nóc bằng tường năng lực, chỉ có thể đứng ở một chỗ bình thản đất trống, làm như cảm thấy mới lạ, ý cười càng sâu: “Thật thú vị, không có linh lực, có thể nào không chút nào cố sức leo lên loại địa

phương kia?”

Ôn Bạc Tuyết cẩn thận cùng hấn vẫn duy trì khoảng cách, không nói một lời.

“Không cần lạnh lùng như thế.”

Phù Ngọc dương môi: “Bất quá..... Người sẽ không thật sự cho rằng, treo ở loại địa phương kia, ta liền không động đậy người đi.”

Hắn tươi cười lạnh lẽo như nước, ngữ khí thanh thoi, nâng lên tay phải ngón trỏ.

Nhẹ nhàng bắn ra, đầu ngón tay sinh ra lãnh quang.

Hàn mang như phong, hóa thành sắc bén sát khí ——

Lại chớp mắt, đã hết số hướng tới Ôn Bạc Tuyết công tới!

Đại sự không ổn.

Ôn Bạc Tuyết vội vàng nghiêng người, tay phải đề lại một khối đột ra hòn đá, làm chĩnh khối thân thể dùng sức xoay tròn, lấy thường nhân vô pháp làm được tư thế tránh đi mũi nhọn.

Cám ơn trời đất, hấn đã từng vô số lần oán giận đất dẻo cao su tiểu nhân mềm mại không xương, tư thế cổ quái, tới rồi hiện tại, chỉ nghĩ cảm động đến rơi nước mắt.

Phù Ngọc cười ha ha: “Đây là cái gì? Giao nhân nhất tộc thật có thể làm ra loại này động tác sao?”

Hắn nghiêm nhiên một bộ xem kịch vui tư thái, dứt lời lại một lần giơ tay.

Lần này sát khí càng hung, Ôn Bạc Tuyết kiệt lực tránh đi trong đó hơn

phân nửa, bị một sợi hàn quang cắt qua tay phải.

Đau đớn đánh úp lại, trên tay lực đạo bỗng dừng giảm bớt, làm chĩnh khối thân thể tùy theo run lên.

Còn không thể từ bỏ.

Nhất định phải bình tĩnh.

Trái tim thùng thùng nhảy cái không ngừng, hấn nhanh chóng nhìn quét bên người cảnh tượng, tay phải nhoáng lên, nhảy hướng một khối treo ở giữa không trung cục đá.

Kể từ đó, hai chân liền có tin tức.

Phù Ngọc rất có hứng thú, cười tủm tỉm nhìn hấn.

Chợt tay phải vung lên.

Sát khí rậm rạp, cắt qua hai tay hai chân, Ôn Bạc Tuyết cắn chặt răng dùng sức nhảy dựng, đi vào một khối cự thạch phía sau.

“Người tính thông minh, tại đây chỗ trong thạch động, ta đích xác không dễ dàng động thủ.”

Phù Ngọc nói: “Bất quá kia cũng không đại biểu, ta không động đậy tay.”

Hấn một đốn, đột ngột mà cười cười: “Đã lâu chưa thấy được như thế thú vị thân pháp..... Nếu không người đi lên, ta không thương người, chỉ cần sau này có thể vì ta biểu diễn chút xiếc ảo thuật kỹ năng là được, ý của người như thế nào?”

Nghe hấn ngữ khí, căn bản không đem yêu ma làm như bình đẳng sinh linh tới xem.

Ở Phù Ngọc trong mắt, giờ này khắc này đối mặt, bất quá là cái có thể cung hấn tìm niềm vui thấp kém đồ vật.

Ôn Bạc Tuyết cắn chặt răng, trong lòng thầm mắng một tiếng biến thái.

“Ta số ba hai một, nếu nguyện ý, liền từ cục đá mặt sau ra tới.”

Phù Ngọc nói: “Nếu không nói..... Làm kia tảng đá biến thành người mộ bia, như vậy cũng không tồi, đúng hay không?”

Thạch động tịch mịch, trong lúc nhất thời nghe không thấy thanh âm.

Nguyên nhân chính là như thế, hấn tiếng nói phá lệ rõ ràng: “Ba. ”

Cần thiết tìm được một cái tân điểm dừng chân.

Ôn Bạc Tuyết nhịn xuống đau đớn, nâng lên mí mắt.

Bên trái rất xa kia tảng đá..... Có lẽ có thể bò lên trên đi.

Phù Ngọc thanh thoi nói: “Hai.”

Sinh tử liền xem này trong nháy mắt.

Ôn Bạc Tuyết ngưng thần chờ đợi hấn đánh bất ngờ, tay trái làm tốt leo núi chuẩn bị.

“Không ra sao?”

Phù Ngọc cười: “Vậy ——”

Gió lạnh ào ào rung động.

Nam nhân cười âm dần dần cất cao: “Một!”

Giây lát hết sức, sát khí như mưa sôi nổi mà đến, Ôn Bạc Tuyết một sát đứng dậy, nhảy hướng bên trái hòn đá.

Đối với thường nhân mà nói, này không thể nghi ngờ là cái không có khả

năng động tác.

Khoảng cách quá xa, đương hấn lòng bàn tay chạm được hòn đá một góc, trên tay vết máu vỡ toang, thân hình run rẩy.

Cùng thời gian, phía sau cự thạch âm âm vỡ vụn, phát ra tiếng tai trầm đục.
..... Không đúng.

Ôn Bạc Tuyết đôi tay dùng sức, cố định trụ thân thể, ngực nhoáng lên.

Trừ bỏ hòn đá rách nát, còn có một thanh âm khác.

Đó là ——

Không để lại cho hấn tự hồi thời gian, cự thạch động ở ngoài, lại một lần vang lên phá không mà đến tiếng rít.

Là thương!

Nghìn cân treo sợi tóc hết sức, trọng hoạch sinh đồ vui sướng xông thẳng trán, Ôn Bạc Tuyết như trút được gánh nặng.

Thạch động nhập khẩu trên đất trống, Phù Ngọc đột nhiên xoay người.

Thình lình xảy ra tiếng gió thế như chẻ tre, trong gió không hề linh lực, hấn vốn tưởng rằng là nào đó phi đao ám khí, theo bản năng ngưng ra linh lực, giờ tay đi chần.

Lại không thành tưởng, kia nói sát ý thế nhưng phá vỡ linh lực, công hướng cánh tay hấn.

Nếu không phải hấn chân chính tu vi đã gần đến hóa thần, thân thể cứng rắn như vách đá, chắc chắn bị nó gây thương tích.

Phù Ngọc thu liễm ý cười, tức giận quay đầu lại.

Lỗ trống đơn điệu hành lang dài, lập một nam một nữ.

Thiếu niên thân xuyên huyết y, giữa mày toàn là sát ý tro tàn, ánh mắt lạnh lẽo, trầm mặc không nói.

Ở bên cạnh hắn cô nương tuổi còn trẻ, trong tay cầm cái hắn chưa bao giờ gặp qua đen nhánh khí cụ.

Đây là hai cái ngoại lai người.

Người tới không có ý tốt.

Ánh mắt xẹt qua thiếu niên, Phù Ngọc bưng tỉnh cười: “Là người.”

Hắn nhớ ra rồi.

Ở mấy năm trước, địa lao giam giữ quá một con tiểu hồ ly.

Rõ ràng tuổi rất nhỏ, tính tình lại quật thật sự, vô luận như thế nào quát tra tấn, đều sẽ chỉ ở đau cực thời điểm phát ra một tiếng kêu rên, tuyệt không xin tha.

Hồi tưởng nhiều năm như vậy, Phù Ngọc gặp qua không ít yêu ma quỷ quái, thân trung ác chú lại có thể cắn răng không ra tiếng.....

Giống như chỉ có hắn.

Chỉ tiếc hắn đào tẩu.

“Nhiều năm không thấy, thật là tưởng niệm.”

Phù Ngọc quét liếc mắt một cái Tạ Tinh Diêu: “Làm ta đoán xem, người chẳng lẽ là muốn báo thù? Chỉ bằng người, còn có cái tiểu cô nương?”

Hắn nói như ống mành, làm như nghĩ đến cái gì, cười khẽ một chút: “Nàng gặp qua trên người của người thương sao? Còn có kia nói ác chú.....

Người năm đó mọi cách cự tuyệt, tới rồi hiện tại, sẽ không cần làm nàng giúp người giải chú đi.”

Hắn vốn tưởng rằng đối phương sẽ bạo nộ.

Yến Hàn Lai ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng nhẹ dương: “Nhiều năm không thấy, Phù Ngọc trưởng lão như cũ như thế làm người ghê tởm, uy phong không giảm năm đó.”

Phù Ngọc khóe mắt co giật.

Lấy Yến Hàn Lai tính tình, lựa chọn báo thù một đường, Phù Ngọc cũng không ngoài ý muốn.

Rốt cuộc năm đó ác chú phát tác, nam hài vì không vấy đuôi lấy lòng, thậm chí sinh sôi cắn hạ quá huyết nhục của chính mình.

Nhưng không thể không nói, hắn quá mức nóng vội.

Ở đây ba người bên trong, duy độc Phù Ngọc tu vi ở Trúc Cơ sơ giai, Yến Hàn Lai cùng kia cô nương dùng không ra linh lực, cùng tầm thường bát tánh không có gì bất đồng.

Bằng thực lực của bọn họ, như thế nào có thể xuyên thấu hắn cái chắn.

—— giống mới vừa rồi kia nói đánh bất ngờ, tuy rằng thế tới rào rạt, lại không có thể phá vỡ hắn da thịt.

Vô luận tại địa lao vẫn là địa lao ngoại, đối phó bọn họ, Phù Ngọc đều có mười thành nắm chắc.

“Nếu chỉ có ít như vậy trình độ, ta khuyên các người vẫn là ngoan ngoãn thú thú chịu trời.”

Nhặt lên kia viên rơi trên mặt đất viên đạn, Phù Ngọc vuốt ve sau một lúc lâu: “Đừng làm không rõ ràng lắm trạng huống. Người hấn là rõ ràng, ta có rất nhiều thủ đoạn, có thể cho các người muốn sống không được muốn chết không xong.”

Cuối cùng câu nói kia, là ở đối với Yến Hàn Lai nói.

Hấn còn ở tình thế đoạn trang kia viên cổ quái tiểu vật, bỗng dừng lại cảm thấy một trận gió lạnh.

Vẫn là cùng phía trước giống nhau như đúc hơi thở.

Nhàm chán.

Phù Ngọc tâm sinh nhạt nhẽo, lần này liền mí mắt cũng chưa nâng, không kiên nhẫn phát tay.

Viên đạn như cũ xuyên thấu linh lực, đi vào hấn mu bàn tay ——

Bất quá giây lát, xuyên tim đến xương đau nhức âm âm lan tràn!

Phù Ngọc đột nhiên ngược mắt.

Ánh mắt có thể đạt được chỗ, hấn tay phải bị hoàn toàn xỏ xuyên qua, lòng bàn tay phá vỡ một cái hình tròn lỗ thủng, dữ tợn đáng sợ.

Đầm đìa máu tươi theo lỗ thủng điên cuồng tuôn ra mà ra, đau nhức khó nhịn, kích đến hấn phát ra một tiếng thấp gào.

..... Chuyện này không có khả năng.

Bất quá là không hề linh lực phạm tục chi vật, bất quá là hai cái căn bản không cần kiêng kỵ tiểu bối, như thế nào xuyên thấu hấn thân thể ——

Ngũ quan nhân đau đớn mà vận vẹo, Phù Ngọc nhìn về phía bọn họ.

Tạ Tinh Diệu trong tay đen nhánh khí cụ cổ quái phi thường, hòng súng u lãnh, đối diện hắc ngực.

Đến nỗi Yến Hàn Lai.

Thiếu niên lẳng lặng đứng ở nàng phía sau, thân hình cao dài, bóng dáng đem nàng hồn nhiên nuốt hết. Hắc không có dư thừa động tác, nâng lên tay phải, đầu ngón tay phủ lên nàng mu bàn tay.

Da thịt tương tiếp chỗ, ẩn có tà khí lượn lờ mờ mịt.

Yến Hàn Lai vì tăng lên tu vi, lấy tự thân thân thể vì môi giới, trở thành tà thuật tế phẩm.

Ở hắc hoàn toàn trở thành vật chứa tay phải trung, giấu kín u nhiên tà khí.

Viên đan chính là phạm tục chi vật, tự nhiên vô pháp xuyên thấu hóa thân tu sĩ thân thể, nhưng một khi bị tà khí bao phủ, hiệu dụng liền khác nhau rất lớn.

Hắc đau khổ truy tìm mà đến lực lượng, chung quy thành thứ hướng Phù Ngọc cuối cùng một phen sắc bén nhận đao.

“Không rõ ràng lắm trạng huống, tựa hồ là Phù Ngọc trưởng lão.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Không đúng. Bất quá một đoàn cận bã thôi, xưng hô người vì trưởng lão, thật sự có nhục cái này danh hào.”

Bọn đạo chích hạng người, sao dám lỗ mãng!

Phù Ngọc cắn răng dục muốn nắm tay niệm thần chú, Tạ Tinh Diệu đương nhiên sẽ không để lại cho hắc thời gian.

Lại là một tiếng phanh vang, vừa lúc xuyên thấu nam nhân đùi phải.

Đùi phải như bị sinh sôi xé rách, Phù Ngọc theo bản năng không muốn quỳ rạp xuống đất, đau nhức khó nhin, khiến cho hắn nằm liệt ngòì mà xuống.
..... Không đúng.

Sao có thể.

Loại này pháp khí hắn chưa từng nhìn thấy, thế nhưng có thể ở không hề linh lực trạng thái hạ, phát ra ra như thể bề gãy nghiền nát lực lượng.

Này căn bản giải thích không thông.

Còn hoàn hảo tay trái nhanh chóng bám tay niệm thần chú, linh lực như gió, bay nhanh trước tập.

Nhưng mà này bất quá là Trúc Cơ chi lực.

Bám vào tà khí viên đạn, so nó mau đến nhiều, tàn nhẫn đến nhiều, cũng tàn nhẫn đến nhiều.

Hai cổ lực đạo giữa không trung chạm vào nhau, linh lực suy sụp vỡ ra, ánh lửa thể như chẻ tre, công hướng hắn tay trái.

Đôi tay cùng đùi phải đều bị xuyên thấu, Phù Ngọc rớt cuộc cười không ra khẩu, chặt vật dựa ngòì ở thạch huyết nhập khẩu, kêu lên đau đớn.

Cái này tiểu thể giới lạnh lẽo áp lực, tại thể giới quy tắc áp chế trung, mặc dù là Hóa Thần kỳ đại năng, cũng đem khuất phục với hắn dưới chân.

Hắn là nơi này chúa tể, chí cao vô thượng lãnh tụ, hưởng thụ vô số sùng bái cùng sợ hãi ánh mắt ——

Phù Ngọc chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia, thể giới quy tắc sẽ trở thành hắn tử cục ngọn nguồn.

Chẳng qua là hai cái mới ra đời tiểu hài tử mà thôi.

Nếu nơi này không phải linh lực toàn vô địa lao, lấy hấn tu vi.....

Lấy hấn tu vi, như thế nào bị bọn họ như vậy nhục nhã tra tấn.

Hấn thấp thỏm lo âu, hoảng hốt gian, nghe thấy một tiếng truyền âm nhập mật.

[ta nhớ rõ, Phù Ngọc trưởng lão là cái pháp tu, đúng không.]

Tạ Tinh Diệu lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt không lộ mảy may: [đôi tay hủy diệt, sau này hấn là như thế nào vẽ bùa bấm tay niệm thần chú? Thật là làm người buồn rầu.]

Hấn không lập tức minh bạch nàng ý tứ.

Một hồi lâu, quá vãng ký ức nảy lên trong lòng, Phù Ngọc rút cuộc nhớ lại, lúc trước hấn vặn gãy Yến Hàn Lai tay phải, nói chính là “Nghe nói hấn là cái kiếm tu”.

“Người này.....”

Hấn chưa bao giờ chịu quá bức này nhục nhã, chỉ cảm thấy giận không thể át, muốn đứng dậy, lại bị đau nhức tra tấn đến cả người run rẩy.

[chẳng lẽ là ta thương người đôi tay, làm Phù Ngọc trưởng lão sinh khí?]

Vẫn là cùng năm đó không có sai biệt nói.

Tạ Tinh Diệu không hề từ bi mà xem hấn, chuyện vừa chuyện: [sinh khí mới hảo, ta liền muốn gặp người đáng vẽ này.]

Phù Ngọc tức giận đến phát nổ.

[thân là tiên môn trưởng lão, như thế chặt vật, không khỏi quá mức đáng

thương.]

Tạ Tinh Diêu chớp chớp mắt: [toàn thân đều là huyết, như vậy dơ, làm dơ ta quần áo liền không hảo. Làm ta ngấm lại..... Còn có kia nói ác chú.]

Nàng dứt lời ngẩng đầu, lúc này đã mở miệng, ngữ khí vô tội: “Không bằng lại bỏ một thương, Phù Ngọc tu vi đã gần đến hóa thân, loại thương thể này, chỉ sợ không làm gì được hấn.”

Yến Hàn Lai cũng không sẽ cự tuyệt nàng.

Vì thể viên đạn xuyên thấu bụng nhỏ, đau đớn thối quết toàn thân, khắp người đều ở kêu gào đau khổ.

Thanh niên hầu âm khàn khàn, tinh bì lực tẫn, chỉ có thể phát ra vô ý nghĩa kêu thảm thiết, nói không nên lời lời nói.

Sự tình không nên biến thành như vậy.

Tại địa lao, rõ ràng còn có bị hấn thiết hạ rất nhiều bầy rập, cùng với thời khắc tuần tra mấy chục cái đệ tử ——

..... Đúng vậy.

Bọn họ đi đâu vậy?

Vách đá phía trên, ánh nến từ từ nhoáng lên.

Tự hành lang dài cuối, truyền đến phân nhiên bước chân.

Có người kinh hỉ kêu một tiếng: “Diêu Diêu! Yến công tử!”

Nghe thấy quen thuộc tiếng nói, Tạ Tinh Diêu nhanh chóng quay đầu lại.

Bên kia, Phù Ngọc thân hình chấn động, hoảng sợ trợn to hai mắt.

Thân ảnh phân loạn, cùng nhau hướng nơi này tới gần, đều không ngoại

lệ, toàn là bị nhốt ở trong phòng giam yêu ma.

Bọn họ như thế nào sẽ rời đi? Chìa khóa bị các đệ tử tách ra bảo quản, không có khả năng xảy ra sự cố..... Chẳng lẽ là đám kia lòng tham không đáy phế vật làm phản Nam Hải tiên tông?

Cái này ý niệm bị thực mau cắt đứt.

—— yêu ma từng bước đi tới, ở bọn họ phía sau, một đám huyết nhục mơ hồ che kín súng thương, bị dây thừng gắt gao trói trụ, tất cả đều là người mặc màu thủy lam bào phục tiên tông đệ tử.

Nhìn thấy hấn, các đệ tử hơi thở thoi thóp trên mặt càng thêm tuyệt vọng. Không hề thương tiếc, các đệ tử bị đẩy hướng góc, cùng hấn ngã ngối ở bên nhau,

“Nguyệt Phạn sư tỷ!”

Tạ Tinh Diệu nhận lấy trong tay khí cụ: “Này đó là..... Bị giam giữ ở chỗ này yêu ma sao?”

“Ân.”

Nguyệt Phạn dựng thẳng lên một cái ngón tay cái: “Ta mở ra xe thể thao, vững chãi môn toàn đâm cháy.”

Đủ mǎng, không hổ là người.

“Ôn Bạc Tuyết hấn không có việc gì đi!”

Đàm Quang dò ra đầu, nhìn thấy Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai, chỉ cảm thấy như cách tam thu.

Một khác đầu, đất dẻo cao su tiểu nhân đang rời núi động, dựa ngối ở góc

tường, thở ra một hơi.

“Này đó đệ tử bị viên đạn đánh trúng, đại gia đi ngang qua thời điểm, thấy bọn họ còn có khí, liền dứt khoát mang đến nơi này.”

Nguyệt Phạn cấp Ôn Bạc Tuyết đệ đi một lọ thuốc trị thương: “Các người có khỏe không?”

Tạ Tinh Diêu: “Ân.”

Nàng đem ở đây yêu ma nhìn quanh một vòng, không có chỗ nào mà không phải là sắc mặt tái nhợt, mình đầy thương tích.

Duy độc một người bất đồng.

Thân xuyên màu thủy lam đệ tử phục thiếu niên ngốc lập đương trường, môi nhấp chặt, nước mắt lưng tròng, nước mắt giống như hai cái lúc ẩn lúc hiện trứng trắng bao.

Có điểm quen mắt.

Bên cạnh Yến Hàn Lai nhú mào mở miệng: “Nguyệt Sinh?”

“Ô ô ô ô là ta Yến ca ca ta còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện tại sao lại như vậy a. Trên người của người tà khí là chuyện như thế nào? Bị thương có phải hay không rất đau ——”

Thiếu niên một bên rút nước mắt một bên tiến lên, chờ thấy rõ Yến Hàn Lai bộ dáng, ngẩn ngơ sửng sốt.

“Ca.”

Hắn ngơ ngác chớp mắt, ánh mắt không tự giác đi xuống: “Người chừng nào thì ——”

Yến Hàn Lai mặt vô biểu tình, che lại hần miệng.

“Yến công tử Yến công tử, người thế nào!”

Thành thật hài tử Ôn Bạc Tuyết không rảnh lo tứ chi đau đớn, chạy chậm đến hần trước người, nhớ tới Yến Hàn Lai tay phải, thiếu chút nữa cũng hốc mắt một sát: “Ta nơi này có thuốc trị thương, cho người dùng.”

“Đây là ta cho người, mơ tưởng mượn hoa hiến phật!”

Nguyệt Phạn gõ hần đầu, móc ra một cái tuyết trắng bình sứ: “Vừa mới đi ngang qua nơi này được phòng, ta cố ý cấp Yến công tử cầm chút được.”

Đàm Quang dò ra đầu trục: “Ta tuyển! Đặc biệt nghiêm túc!”

“Cái kia.....”

Yêu ma bên trong, một cái thiếu nữ sợ hãi nhấc tay: “Này nhóm người giết ta tỷ tỷ cùng huynh trưởng..... Sau này, bọn họ sẽ như thế nào?”

“Nam Hải tiên tông hành động, sẽ bị Tu chân giới biết.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Bọn họ sẽ bị quan nhập vĩnh không thấy thiên nhật lao ngục, thời khắc chịu đủ tâm ma tra tấn ——”

Nàng nói một đồn.

Hành lang gian u tịch, mờ nhạt ánh lửa chiếu sáng lên nàng sườn mặt, Tạ Tinh Diệu cười cười.

“Bất quá, đó là ‘sau này’ sự tình.”

Nàng nói: “Đến nỗi ‘hiện tại’, nơi này chỉ có chúng ta —— vô luận phát sinh cái gì, bất luận kẻ nào cũng chưa biện pháp nhúng tay.”

Này đoạn ý tứ trong lời nói lại rõ ràng bất quá, không ngừng các đệ tử, liền

Phù Ngọc đều hoảng sợ run lên.

Trầm mặc yêu ma nhóm sôi nổi ngẩng đầu, nhìn phía nàng ánh mắt, có gấp không chờ nổi, cũng có khó lòng ngôn nói cảm kích.

“Các người..... Các người không thể như vậy!”

Có đệ tử khóc lóc mở miệng: “Các người này đàn hỗn trưởng, yêu ma tà ám, sớm hay muộn lọt vào báo ứng!”

Mới vừa rồi nhắc tay thiếu nữ nhẹ giọng cười cười: “Lúc trước, tỷ tỷ cũng là như thế này nói cho các người.”

Nàng nói: “Các người cảm thấy..... Là ai báo ứng tới trước?”

[xem ra tình thế không ổn nga.]

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật, ngữ khí thanh thoi: [Phù Ngọc trưởng lão, nếu người có thể quỳ xuống tới cầu xin bọn họ, có lẽ có thể miễn trừ một ít đau đớn.]

Đây là hấn đối Yến Hàn Lai gieo ác chú khi, mặt mang mỉm cười nói qua nói.

Phù Ngọc hung hăng cắn răng.

Nàng ở trả thù.

Vì không cho Yến Hàn Lai nhớ tới những cái đó tàn khốc ký ức, cố ý dùng truyền âm nhập mật.

Bí ẩn ôn nhu, lại tàn nhẫn đến cực điểm.

Hắn trong lòng biết rõ ràng, vô luận quỳ xuống vẫn là xin tha, đều không thể ngăn cản sắp phát sinh kia sự kiện.

Hóa Thần cấp tu sĩ khác, thân thể so thường nhân cường ngạnh mấy lần, chỉ dựa vào này đàn tiểu yêu, không có khả năng trí hấn vào chỗ chết. Nhưng mà rất nhiều thời điểm, tồn tại đều không phải là là một loại may mắn.

Vô cùng tận sinh mệnh, vừa lúc cũng là vô chừng mực thống khổ, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Hấn xong rồi.

Đệ nhất chỉ tiểu yêu vươn lợi trảo, lãnh quang bốn phía, hoa khai một mặt dữ tợn huyết sắc.

Ánh nến mờ nhạt, ở thanh thanh xin tha cùng khóc kêu, ướt nhẹp mỗi một cái yêu ma không hề huyết sắc tái nhợt gò má.

Ở bọn họ bên trong, có bị tra tấn đến thương tích đầy mình, có mất đi người nhà bạn tốt, có ngày ngày đêm đêm khóc rống kêu rên, nguyên rửa Nam Hải tiên tông không chết tử tế được.

Chết lặng hai mắt dần dần sống lại, bên trong có thù hận, có căm ghét, có bi thương, cũng có nồng đậm đến không hòa tan được sát ý.

Này không hề gần là Yến Hàn Lai một người báo thù.

Yêu khí lạnh lẽo, sát ý lan tràn.

Tại đây phiến vô chủ nơi, đương dã thú cùng con mồi hoàn toàn đổi vị trí

——

Nguyên với nhân quả luân hồi thịnh yển, mới vừa bắt đầu.

Chapter 88

Ở không có linh lực sâu thẳm dưới nền đất, hết thủy mạch nước ngầm đều sẽ không làm người biết.

Vô pháp phản kháng, đưa không ra cầu cứu đưa tin phù, bóng người lắc lư gian, Phù Ngọc cùng đông đảo Nam Hải tiên tông đệ tử bị bao quanh vây quanh, như bị sóng triều nuốt hết, không còn nhìn thấy thân hình.

Kêu rên, khóc kêu, xin tha thanh dần dần mờ hồ, mặc dù khàn cả giọng, cũng không chiếm được một tia đáp lại.

Chính như trước đó, bọn họ đối lao trung sở hữu yêu ma đã làm như vậy.

Tạ Tinh Diêu lẳng lặng nhìn trước mắt một màn, nhớ tới ở Yến Hàn Lai thức hải gặp qua ký ức, như trút được gánh nặng rất nhiều, trong lòng sinh ra càng nhiều chua xót.

Nhân quả tuần hoàn, thiện ác có báo.

Hiện giờ Phù Ngọc rốt cuộc được đến trừng phạt, nhưng mà nhiều năm như vậy, Yến Hàn Lai trải qua quá đau khổ tuyệt đối không thể sơ lược.

Nàng lòng có sở niệm, xem một cái bên cạnh thiếu niên.

Cùng nàng giống nhau, Yến Hàn Lai đồng dạng lặng im không nói gì.

Hắn luôn luôn thần sắc lãnh đạm, lúc này cũng không ngoại lệ, hai mắt thâm thúy như giếng cổ, nhìn không ra suy nghĩ.

Cảm thấy nàng tầm mắt, Yến Hàn Lai ghé mắt.

Hắn dùng sinh mệnh lực hiến tế tà pháp, tuy rằng bị Tạ Tinh Diêu trên đường ngừng, nhưng vẫn là không thể tránh né tạo thành thức hải trung

tổn thương.

Cường chống cùng nàng một đường đồng hành, từ địa lao nhập khẩu đi vào nơi này, Yến Hàn Lai nói vậy đã là nỗ lực hết đà.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu theo bản năng ra tiếng: “Người ——”

Lời nói đến bên miệng, lại không biết phải nói chút cái gì.

Tới rồi loại này thời điểm, bất luận cái gì hình thức an ủi đều có vẻ phá lệ tái nhợt.

Ngoài dự đoán mà, Yến Hàn Lai hướng nàng cười cười.

Này nói ý cười cũng không rõ ràng, bất quá là bên môi gợi lên một mặt rất nhỏ độ cung, hàng mi dài rũ xuống, bao phủ ra một mảnh xám xịt bóng dáng.

Yến Hàn Lai nói: “Này phúc cảnh tượng, Tạ cô nương vẫn là thiếu xem cho thỏa đáng —— vào đêm về sau, chớ có làm ác mộng.”

Vẫn cứ là vân đạm phong khinh miệng lưỡi, không hề có đề cập Nam Hải tiên tông, thậm chí còn, ngược lại thành Yến Hàn Lai ở trấn an nàng.

Hắn luôn là như vậy.

Nguyệt Phạn cùng Đàm Quang ở được phòng bốn phía cướp đoạt, lấy tới không ít thuộc về Nam Hải tiên tông đan dược, mắt thấy Yến Hàn Lai sắc mặt tái nhợt, cho hắn toàn bộ tắc tới không ít chai lọ vại bình.

“Yến ——”

Cổ Nguyệt Sinh một đống, dùng sức lau đi khóe mắt nước mắt, nhẹ nhàng

khụ hạ: “Ca, cái này tiểu thế giới ở vào biển sâu, nếu muốn rời đi, đến phí không ít công phu. Người bị thương, không bằng đi trước được phòng nghỉ tạm, thuận tiện sát được.”

Không ngừng Yên Hàn Lai, Ôn Bạc Tuyết đám người đồng dạng tinh bì lực tấn, các có tổn thương, trừ cái này ra, còn có rất rất nhiều yêu cầu tu dưỡng, từng bị nhốt ở trong địa lao tra tấn yêu ma.

Nếu muốn làm cho bọn họ xuyên qua biển rộng đại dương mệnh mông, trở lại Phù Phong Thành hoặc Nam Hải thành chữa thương, không khác làm khó người khác.

“Ta khôi phục năng lực nhanh nhất, trước từ ta rời đi tiểu thế giới, đi hướng lên trên mặt đi.”

Lâu Yếm gật đầu: “Nam Hải tiên tông sở làm làm, cần thiết bị Tu chân giới biết. Ta sẽ đưa tin cấp các đại tông môn, từng cái báo cho chuyện này —— hơn nữa tiểu thế giới không có gì y tu, yêu cầu mời đến vài vị.”

Hắn là Hóa Thần tu vi, chỉ cần ra tiểu thế giới, thoát khỏi giam cầm, là có thể ở Tu chân giới đi ngang.

Huống chi, lấy “Ma Tôn” thân phận, so với mặt khác mấy cái mới ra đời tiên môn đệ tử, cũng có thể càng mau làm các đại tông môn tin phục.

Ma Vực tả hộ pháp lập tức nói tiếp: “Ta cũng đi!”

Đây là cái cao lớn thô kệch, mặt mày lạnh lùng nam nhân, thân hình cường tráng như tiểu sơn, đơn bạc quần áo nơi chốn tổn hại, tùy ý có thể thấy được vết roi vết máu.

Lâu Yểm lắc đầu: “Người ở chỗ này dưỡng thương.”

“Nga.”

Nam nhân vò đầu: “Kia Ma Tôn, nếu không người thuận đường hỏi Ma Vực một chuyện, giúp ta mang điểm nhi công văn cùng tấu chương tử? Nếu là vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, ta buồn đến hoảng.”

Nguyệt Phạn khóe miệng vừa kéo.

Thực hảo.

Bởi vì đáng sợ xã súc quang hoàn, lạnh lùng trắng hán một sớm ngã xuống, làm nàng nhớ tới ngơ ngác cọc lốc đại hùng.

Ma Vực tu sĩ, thật sự hảo có phần đầu tâm.

“Người là được giúp đỡ, ứng hẩn cái này tâm nguyện đi.”

Một bên nữ nhân lười thanh nói: “Biết hẩn ở trong tù như thế nào mắng Nam Hải tiên tông đám kia cặn bã sao? Cái gì ‘ phóng ta đi ra ngoài, ta phải làm kém ’, ‘ công văn tích góp quá nhiều, chắc chắn sinh ra đại loạn tử ’, diên diên khùng khùng, ta ở hẩn đối diện ngày ngày đêm đêm nghe, lỗ tai đều mau khởi cái kén.”

Đây là cái tướng mạo cực mỹ tuổi trẻ nữ tử, da như ngưng chi, hà tư nguyệt vận, tuy rằng sinh trương minh điểm mỹ lệ mặt, ánh mắt lại là nhàn nhạt, bằng thêm vài phần lãnh diễm chi sắc.

Nói lên tả hộ pháp ở trong tù toái toái niệm, còn sinh ra điểm nhi ghét bỏ.

Đỉnh một thân tiếp cận hóa thân tu vi, bởi vì bị Nam Hải tiên tông bòn rút không ít lực lượng, nàng cùng tả hộ pháp đều là mặt không có chút máu,

gò má hơi lõm.

“Làm sao có thể nói là điên điên khùng khùng.”

Tả hộ pháp chính sắc: “Phê duyệt công văn sự tình, có thể kêu điên khùng sao? Ta cùng Ma Tôn giống nhau, đều là vì Ma Vực hoà bình, đề cao Ma Vực bá tánh hạnh phúc chỉ số.”

Hạnh phúc chỉ số đều ra tới, chắc là bị Lâu Yểm lừa dối đến đủ tàn nhẫn. Nguyệt Phạn âm thầm run rẩy một chút, tổng cảm thấy không lâu lúc sau, sẽ từ trong miệng hắn chạy ra một câu “Vì nhân dân phục vụ”.

“—— cái này kêu làm, vì nhân dân phục vụ!”

Tả hộ pháp nói dừng lại, chuyện vừa chuyển: “Không giống nào đó người, luôn miệng nói cái gì ‘ bị quan tiền đại lao, coi như cho chính mình phóng cái giả ’, ‘ đãi tại đây địa phương có ăn có uống có chỗ ở ’.”

Nữ nhân: “A.”

Nàng tiếng nói cực kỳ dễ nghe, chẳng sợ chỉ có một vô cùng đơn giản âm tiết, nói chuyện cũng giống ca hát, dẫn tới Nguyệt Phạn lại xem nàng vài lần.

Bất quá, nếu là tu vi cực cao yêu ma, còn có được cùng giao nhân không có sai biệt tuyệt đẹp thanh tuyến.....

Nguyệt Phạn trong lòng vừa động: “Vị tiền bối này, chẳng lẽ chính là Phù Phong Thành đời trước Đại Tư Tế?”

“Đúng là.”

Nữ nhân nhướn mày: “Người nhận thức ta?”

“Chúng ta trải qua Phù Phong Thành, được tiên bối đệ tử ủy thác.”

Nguyệt Phạn nói: “Nàng nói tiên bối mất tích thật lâu, nghĩ làm chúng ta là từ trên trời giáng xuống thần sử, khẩn cầu chúng ta thâm nhập đáy biển tìm tòi đến tột cùng.”

Đàm Quang ngượng ngùng mà cười cười: “Kỳ thật là một hồi ô long —— chúng ta đều không phải là thần sử, chỉ là bị pháp trận vừa vận đưa đến tế đàn thượng. Vị kia tư tế đã làm mấy chục hơn trăm lần pháp, đều không ngoại lệ tất cả đều thất bại, sau lại trời xui đất khiến nhìn thấy chúng ta, nhất thời kích động, đem chúng ta làm như Hải Thần sứ giả.”

“Phải không.”

Nữ nhân rũ mắt cười cười, bên môi giơ lên nho nhỏ hình cung: “Kia hài tử luôn luôn thực quật, không dám nam tường không quay đầu lại. Lâu như vậy, cư nhiên còn không có quên chuyện này.”

“Không lâu lúc sau, tiên bối là có thể cùng nàng gặp nhau.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Mọi người đều bị thương, không bằng đi trước được phòng đi.”

*

Phù Ngọc cùng Nam Hải tiên tông đệ tử, còn tại thừa nhận yêu ma nhóm báo thù.

Đàm Quang không chịu cái gì thương, quyết định đi trước lưu lại nơi này, để ngựa yêu ma □□, sinh ra đường rẽ.

Tạ Tinh Diệu sắp đi trước được phòng, trước khi đi, tiến lên nhìn bọn họ vài

lần.

Các đệ tử bị dây thừng chặt chẽ trói trụ, đã là huyết nhục mơ hồ, ở yêu ma chi gian liễu mạng giấy giụa, hoặc khóc hoặc mắng.

Phù Ngọc cả đời quá đến xuôi gió xuôi nước, nào từng chịu quá như vậy làm nhục, không lâu trước đây chửi ầm lên, khóe mắt muốn nứt ra.

Giờ này khắc này, tiếng mắng ngừng nghỉ, chỉ còn lại có thanh thanh tuyệt vọng kêu rên ——

Thân là người khởi xướng chi nhất, hẳn là sở hữu yêu ma nhất căm ghét đối tượng, hiện giờ trên mặt trên người bị điều điều đâm thủng, hiện ra từng đạo thâm có thể thấy được cốt vết máu, có huyết nhục bị xé rách đào ra, tay chân tắc bị bẻ gãy, mềm như bông gục xuống ở bên người.

Giống than bùn lầy.

Này đó tra tấn, chỉ là báo ứng bắt đầu.

Một khi Nam Hải tiên tông hành động bị Lâu Yểm truyền ra đi, tông môn đem lại vô nơi dừng chân, trở thành toàn bộ Tu chân giới cái đích cho mọi người chỉ trích.

Dựa theo Tu chân giới luật pháp, sở hữu tham dự việc này người đều sẽ bị loại bỏ căn cốt, quan nhập không thấy ánh mặt trời địa lao, lại vô cầu tiên hởi khả năng tính.

Này nhóm người không tiếc vứt bỏ lương tri, trăm phương nghìn kế cũng muốn theo đuổi càng nhiều lực lượng, kết quả là giỏ tre mức nước công dã tràng, mất nhiều hơn được.

Không ngừng Phù Ngọc.....

Tạ Tinh Diệu nhíu mày, hồi tưởng khởi ở Yến Hàn Lai trong trí nhớ gặp qua hình ảnh.

Có cái ít khi nói cười cao cái nam nhân, cũng từng vào địa lao.

Phù Ngọc kêu hấn “Chưởng môn sư huynh”.

Đang ở suy nghĩ là lúc, Phù Ngọc trợn to tơ máu trải rộng hai mắt, vừa lúc đối thượng nàng tầm mắt.

“Người.....”

Hấn hầu âm khàn khàn, cơ hồ nghe không ra rõ ràng câu chữ, trong mắt có tuyệt vọng thống khổ, cũng có điên cuồng.

“Người cứu cứu ta, ta có vô số thiên tài địa bảo, toàn cho người, đều cho người ——”

Lời còn chưa dứt, thanh niên thân hình cứng đờ, lại một lần bị che trời lấp đất sát ý nuốt hết.

“Thỉnh các vị đi theo ta đi.”

Cổ Nguyệt Sinh nhớ rõ địa lao lộ tuyến đồ: “Ta mang các người đi được phòng. Yến ——”

Linh hồ thiếu niên chần chờ vò đầu: “Ca, ta tới đỡ người đi.”

“Như thế nào bỗng nhiên kêu ca.”

Nguyệt Phạn nhìn hấn liếc mắt một cái, cười khẽ trêu chọc nói: “Phía trước chưa thấy được Yến công tử khi, ‘Yến ca ca’ không phải thực thuận miệng sao?”

Cố Nguyệt Sinh cười cười.

Linh hồ chi gian có thể cảm ứng phân hoá tình huống, hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra tới, so với khi còn nhỏ, Yến Hàn Lai có biến hóa.

Chưa phân hoá khi, lẫn nhau đều là ngây thơ khăng khít, “Yến ca ca” loại này thân cận xưng hô có thể tùy ý đi kêu, phân hoá lúc sau, xưng hô liền phải trở nên càng thêm khéo léo chính thức.

Hấn mặc không lên tiếng, lặng lẽ nhìn về phía Yến Hàn Lai.

Mới vừa rồi hấn muốn buột miệng thốt ra, bị đối phương giơ tay che miệng lại, nói cách khác, về phân hoá một chuyện, Yến Hàn Lai không nghĩ làm ở đây những người này biết.

..... Vì cái gì không nghĩ làm cho bọn họ biết?

Lòng có sở cảm, Cố Nguyệt Sinh hoạt động ánh mắt, bay nhanh đảo qua Nguyệt Phạn cùng Tạ Tinh Diệu, nheo lại hai mắt.

Lại chớp mắt, liền trông thấy Yến Hàn Lai u lãnh con người.

[người ——]

Hấn chầm chước trong chốc lát dùng từ, bên ngoài thượng không lộ mảy may, thức hải nhảy đát cái không ngừng: [người chừng nào thì phân hoá? Vì cái nào nữ hài tử? Các người hai cái ở bên nhau sao? Không cho ta nói, có phải hay không không nghĩ làm nàng biết?]

Vẫn là giống như trước đây riu rít.

Yến Hàn Lai chỉ cảm thấy đau đầu, không lập tức nói chuyện, lại nghe hấn nói: [không thể nào, người thật không tính toán làm nàng biết? Người vì

nàng, chính là từ đây thành nam ——]

Yến Hàn Lai rũ mắt, dùng thần thức nhẹ nhàng gõ một gõ Cổ Nguyệt Sinh đầu, ý bảo hắn không cần tiếp tục.

“Cổ đạo hữu cũng là linh hồ đi.”

Một bên Nguyệt Phạn bát quái tâm khởi, một bên đi trước, một bên tiểu tâm vấn đề: “Có yêu thích cô nương sao?”

“Còn không có gặp được.”

Cổ Nguyệt Sinh nhanh chóng hoàn hồn: “Nói không chừng không phải cô nương —— ta bất quá là dùng nam tử thân thể, bản thân đến tột cùng là nam hay nữ, vẫn chưa xác định.”

“Ta nghe nói, linh hồ sẽ vì người yêu thương phân hoá nam nữ.”

Ôn Bạc Tuyết cũng có chút tò mò: “Phân hoá lúc sau, còn có thể đổi ý thay đổi sao?”

Cổ Nguyệt Sinh lắc đầu.

“Cái thứ nhất thích người trên, đối chúng ta trọng yếu phi thường.”

Hắn nói: “Tuy rằng còn có thể thích thượng người khác, nhưng bản thân là nam hay nữ, phân hoá sau liền không thể biến sửa, cùng cấp với đặt từ nay về sau cả đời nhạc đạo ——”

Thiếu niên tăng thêm ngữ khí, làm như đang nói cho ai nghe: “Cho nên, rất quan trọng.”

“Liền tính sau lại không thể ở bên nhau, mỗi khi nhìn thấy thân thể của mình, đều sẽ nhớ tới đối phương.”

Làm một người xứng chức xứng trách ngôn tình tiểu thuyết người yêu thích, Nguyệt Phạn như suy tư gì, đã ở trong đầu não bỏ ra vài tràng ngược luyến tình thâm: “Đủ kích thích.”

Nàng nói ghé mắt, nhìn về phía một bên Yến Hàn Lai, thần sắc đứng đắn: “Yến công tử sau này nhất định phải chọn người tốt thích, không cần bị cô phụ.”

Thanh y thiếu niên hàng mi dài vừa động.

Tạ Tinh Diệu đồng dạng liếc hẩn một cái, muốn nói lại thôi, tư duy nhin không được phát tán.

Yến Hàn Lai..... Hẩn là sẽ không thay đổi thành Yến tiểu thư đi.

Y.

Dược phòng ở vào ngàm Đông Bắc sườn, chờ Cố Nguyệt Sinh đẩy ra cửa phòng, lập tức nghe thấy một cỗ nồng đậm dược hương.

“Dược phòng hướng trong, là rất nhiều cái độc lập tiểu sương phòng.”

Cố Nguyệt Sinh nói: “Các người đại nhưng tùy ý trụ hạ, nếu không đủ, hành lang ngoại còn có không ít phòng. Dược quây ở bên kia, vô luận yêu cầu cái gì dược vật, phương hướng ta thảo muốn đó là —— đến nỗi y tu, Ma Tôn đã đi ra ngoài tìm.”

Giao nhân tư tế nương mảy: “Ta đối y thuật lược có nghiên cứu, bị trọng thương người, không bằng trước tới tìm ta.”

Trong một góc, một người tuổi trẻ Yêu tộc cô nương sợ hãi nhấc tay: “Ta từ nhỏ đi theo cha mẹ học tập y thuật, hẩn là cũng có thể giúp được điểm nhi

vội.”

Ma Vực tả hộ pháp theo sát sau đó: “Ta cũng lược hiểu.”

Nguyệt Phạn sửng sốt: “Tả hộ pháp cư nhiên còn sẽ y thuật?”

“Thân là đủ tư cách Ma Vực người, cần thiết tinh thông cách đấu, làm nghề y cùng thơ từ ca phú, kể từ đó, mới sẽ không ở bất luận cái gì thời điểm rút dây xích.”

Nam nhân ngoan ngoãn gật đầu: “Chỉ tiếc ta trời sinh tính ngu dốt, chỉ học được da lông.”

..... Các người Ma Vực thật sự hảo cuốn a!

Yêu ma nhóm mỗi người mang theo tiên thương cùng ngược đãi quá dấu vết, từ mấy cái hiểu được y thuật người đi trước sát được.

Người xuyên việt trung, Ôn Bạc Tuyết vì dẫn dắt rời đi Phù Ngọc, tay chân tứ chi toàn là vết máu đầm đìa, hoàn toàn xứng đáng trở thành bị thương nặng nhất một cái.

Tạ Tinh Diệu một đường bôn ba, tinh bì lực tẫn, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi là được; Nguyệt Phạn thượng có thừa lực, chủ động lãnh hạ đưa được nhiệm vụ.

Đến nỗi Yển Hàn Lai, tà pháp tiêu hao quá nhiều sinh mệnh lực, giờ này khắc này thần thức tan rã, cần thiết tận khả năng nhiều mà dùng đan dược, bổ sung linh lực, củng cố thần hồn.

Vạn hạnh không có tánh mạng chi ưu.

Mọi người các tư này chức, thực mau bắt đầu bận việc.

Yến Hàn Lai hỉ tĩnh, cố ý tuyển nhất sườn phòng nhỏ.

Vào nhà đóng lại cửa phòng, thiếu niên ánh mắt nhàn nhạt, hướng dưới thân nhìn lại.

Nơi này là Nam Hải tiên tông kiến tạo phòng bệnh, bởi vì cơ bản sẽ không có đệ tử tại địa lao bị thương, cho nên kiến đến thập phần đơn giản, nhìn chung chính gian phòng nhỏ, chỉ có một bàn một giường.

Với hấn mà nói, đã là cũng đủ.

Trên người là bị Tạ Tinh Diệu ở trong sơn động triển tốt băng vải, bởi vì không lâu trước đây làm tà pháp, không ngừng thân thể, thức hải trung cũng là truyền đến từng trận nổi khổ riêng.

Yến Hàn Lai vẫn không nhúc nhích sau một lúc lâu, cuối cùng là chân chờ duỗi tay, kéo ra vạt áo.

Cổ áo rào rạt rộng mở, hấn an tĩnh cúi đầu, xương ngón tay rõ ràng, động tác tiếp tục xuống phía dưới.

Tự đánh giá hóa sau, hấn chưa từng tới kịp xem một cái hiện giờ thân thể. Loại cảm giác này quen thuộc lại cổ quái, dường như ần ần nóng lên dấu vết.

Yến Hàn Lai ánh mắt đi xuống, xuyên qua ngực cùng trên bụng cơ bắp hình dáng, môi mỏng nhấp thẳng.

Không hề dấu hiệu mà, hấn bỗng nhiên nhớ tới Tạ Tinh Diệu đưa tới này đó thoại bản tử.

..... Không đúng.

Nhĩ sau hơi nhiệt, thiếu niên đem càng nhiều kỳ quái ý niệm dùng sức ấn xuống.

Hắn trầm mặc không có động tác, một chút thích ứng thân thể sinh ra khác thường, đột nhiên không kịp phòng ngừa, nghe thấy tiếng đập cửa.

Bất động thanh sắc hợp lại thượng vật áo, Yến Hàn Lai thực mau mở cửa.

Ngoài cửa là Tạ Tinh Diêu.

“Yến công tử.”

Nàng trước sau như một hai mắt mỉm cười: “Ta có thể tiến vào sao?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn dừng một chút: “Tạ cô nương là vì chuyện gì.”

Tạ Tinh Diêu cong mắt cười cười, phong giống nhau thoán tiến sương phòng, chỉ một lóng tay giường đệm: “Yến công tử bị thương, không ngại ngồi xuống.”

Kỳ quái người.

Yến Hàn Lai theo nàng lời nói, ngoan ngoãn ngồi trên mép giường.

“Hôm nay việc, đa tạ.”

Hắn tuy rằng tính tình biệt nữ, nhưng trong lòng biết đây là một cộc ân tình, ở hắn là nói lời cảm tạ thời điểm, tuyệt không sẽ ngậm miệng không đề cập tới.

“Yến công tử trợ ta tìm được tiên cốt, đồng dạng giúp ta vội.”

Tạ Tinh Diêu tới gần một ít, khóe môi nhẹ dương: “Lẽ thượng vắng lai, không cần để ý.”

Nàng tới đột nhiên, Yến Hàn Lai không rõ ràng lắm trong đó dụng ý, mặc không lên tiếng xem nàng động tác.

Liên tính đoán không ra dụng ý, chỉ là như vậy cùng nàng đái ở bên nhau, cũng có thể làm hấn cảm thấy an tâm.

Tạ Tinh Diệu đủ bước uyển chuyển nhẹ nhàng, phút chốc mà ngồi ở hấn bên người, vươn một bàn tay: “Bính một chút, có thể chứ?”

Hấn không có cự tuyệt.

Thiếu nữ tay trái trắng nõn mềm mại, đầu tiên là dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xúc thượng hấn ngực, chột toàn bộ bàn tay chậm rãi ấn xuống.

Chỉ một sát, Yến Hàn Lai minh bạch nàng ý đồ.

Hấn tưởng lui về phía sau tránh thoát, lại đã có thần thức róc rách mà đến, dững mãnh vào hấn ngực.

—— Tạ Tinh Diệu biết hấn mệnh lực suy vi, tử khí quán thân, độ tới thuộc về chính mình trong vất hơi thở, ý đồ xua tan một ít tử khí.

Nếu muốn gia tốc hấn khởi hấn, này thật là nhất hữu hiệu biện pháp, nhưng mà cùng chi đối ứng mà, Tạ Tinh Diệu sắp xuất hiện hiện một đoạn thời gian thần thức suy nhược, thể hư vô lực.

Trái tim cùng thức hải đều là quan trọng vị trí, một khi truyền bắt đầu, chỉ cần nàng không niệm ra pháp quyết, liền không thể trên đường dừng lại.

Yến Hàn Lai nhú mày: “Tạ cô nương, không cần như thế.”

Hấn tim đập giống như nhanh một chút.

Tạ Tinh Diệu chớp mắt: “Lúc trước tiến vào cái này tiểu thế giới, khi chúng

ta gặp gỡ gió lốc, Yến công tử không cũng giống như vậy bảo vệ ta?”

“Này không giống nhau.”

Yến Hàn Lai: “Khi đó tình thế nguy cấp, hiện giờ ta có thể tự hành khép lại
_____”

Hắn nói được không cần nghĩ ngợi, lời nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Nếu không có phản bác, kia đó là thừa nhận ở gió lốc tiến đến, cửu tử nhất sinh khi, hắn theo bản năng muốn bảo vệ Tạ Tinh Diệu.

Yến Hàn Lai không hề ngôn ngữ.

Ngực bị nàng đánh sát vào trụ, mỗi một tiếng tim đập đều có thể bị rõ ràng cảm giác.

Hắn tâm giác phiền muộn, muốn cho chính mình tiếp theo cái Thanh Tâm Quyết, rồi lại nhân linh lực toàn vô, bó tay không biện pháp.

Trong suốt thần thức chậm rãi chảy nhập, dễ chịu trong lòng, mạn khai thanh minh hơi thở.

Vỡ nát ngũ tạng lục phủ, phẳng phát ngâm ở nhu ẩm nước ẩm bên trong, thủy ý kéo dài, thấm nhập tàn khuyết bất kham chỗ hổng.

Yến Hàn Lai nâng lên mí mắt.

Tạ Tinh Diệu cúi đầu không thấy hắn, từ hắn thị giác nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy cây quạt dường như lông mi, cùng với tiểu xảo ánh bạch chớp mũi.

Dĩ vãng rất nhiều thời điểm, Yến Hàn Lai đều từng giống như vậy xem qua

nàng.

Khi đó ở trong lòng hấn, luôn là tràn ngập càng nhiều rối rắm phức tạp cảm xúc ——

Tự giấu tự ghét, phiền muộn bất an, kéo một bộ rách tung toé thân thể, vì báo thù, con đường phía trước không hề quang minh.

Khi còn nhỏ thật vất vả có thể thoát đi Nam Hải tiên tông, hấn vô số lần hướng tiên môn cầu viện, lại chỉ phải tới nghi ngờ cùng làm lơ.

Nam Hải tiên tông tiếng tăm lừng lẫy, mà hấn chỉ là cái không nhà để về hài tử, hồ ngôn loạn ngữ, không thể coi là thật.

Yến Hàn Lai tay vô chứng cứ, ở một ngày ngày cô cút lưu lạc, dần dần minh bạch một sự thật:

Nếu muốn báo thù, chỉ có thể thông qua chính mình đôi tay.

Nhưng mà báo thù nói dễ hơn làm, hấn vận dụng tà thuật, hơi thở trở nên cổ quái lại vẫn đực, sau lại cứu Tạ Tinh Diêu, biết được nàng là Lăng Tiêu Sơn đệ tử, sư môn đang muốn tìm kiếm tiên cốt.

Lăng Tiêu Sơn đoàn người, là hấn thoát đi Nam Hải tiên tông sau, gặp gỡ duy nhất một đám bằng hữu.

Nhưng Yến Hàn Lai vẫn là động không ứng có ý niệm, nếu có thể đem tiên cốt cùng hấn dung hợp, nói không chừng là có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, tàn sát Nam Hải tiên tông.

Đó là một cái hấn phải chết lạc lối, thậm chí còn, liên số lượng không nhiều lắm bạn tốt, hấn cũng muốn tất cả phản bội.

Đáng giận lại có thể cười.

—— nhưng vô luận như thế nào, ở lúc ban đầu khi, đây là Yến Hàn Lai vì chính mình lựa chọn lộ.

Hắn sống không lâu, ngày sau còn đem trở thành làm cho bọn họ căm thù đến tận xương tủy ác đồ, đối với đã từng hắn tới nói, là tất nhiên phát sinh sự thật.

Cho nên đối mặt Tạ Tinh Diêu, hắn luôn là sẽ không đem cảm xúc biểu lộ quá nhiều.

Một cái không có tương lai người, không nên đem nàng cùng nhau kéo vào vũng bùn.

Nhưng mà giờ này ngày này, tại đây gian hẹp hơi chật chội phòng nhỏ, hết thấy đều cùng cái kia tương lai hoàn toàn bất đồng.

Không mang theo thù hận cùng tự giận, Yến Hàn Lai rốt cuộc có thể đầu một hồi nghiêm túc nhìn chăm chú nàng bộ dáng.

“Ta vừa mới tới chỗ này thời điểm, gặp được Nguyệt Sinh.”

Có lẽ là cảm thấy trong nhà an tĩnh, Tạ Tinh Diêu nhẹ giọng mở miệng:

“Hắn cùng ta nói lên các người linh hồn phân hoá sự tình.”

Nàng biết Yến Hàn Lai tình huống, nghĩ tới vì hắn độ nhập một ít thần thức, ra cửa khi, vừa lúc gặp được Nguyệt Phạn cùng Cố Nguyệt Sinh.

Sau đó bị không thể hiểu được phổ cập khoa học rất nhiều tiểu tri thức.

Yến Hàn Lai: “Hắn nói gì đó?”

“Ân..... Nói lên linh hồn phân hoá thời điểm.”

Tạ Tinh Diệu nghiêm túc hồi ức: “Sẽ không tự giác nóng lên, xương cốt còn sẽ sinh trưởng.”

Muốn nói nóng lên, Yến Hàn Lai ở nàng trước mặt xuất hiện quá hai lần.

Một là say rượu sau lần đó phong hàn, nhị là trong sơn động ác chú phát tác.

..... Tuy rằng tuyệt đại đa số thời điểm, ác chú phát tác cũng không sẽ khiến cho nóng lên, lần đó là cái ngoại lệ.

Yến Hàn Lai làm như cười hạ: “Còn có sao?”

“Còn có linh hồ lần đầu tiên phân hoá.”

Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt: “Kỳ thật cùng tới chỗ này thời điểm, hẳn theo như lời nội dung không sai biệt lắm —— bởi vì lần đầu tiên phân hoá trọng yếu phi thường, cho nên chỉ có thích đến khẳng khẳng một mực, nhận định người kia không buông ra, mới có thể dẫn phát phân hoá.”

Nàng sinh ra tò mò, xem một cái Yến Hàn Lai: “Nếu linh hồ gặp cái thứ nhất nhất thích người, nhưng người nọ cũng không vừa ý nó, cái loại này dưới tình huống, hẳn là làm sao bây giờ đâu?”

Yến Hàn Lai không lập tức theo tiếng, không nói gì giương mắt, đối thượng nàng tầm mắt.

Không rõ nguyên do mà, Tạ Tinh Diệu cảm thấy, này liếc mắt một cái vi diệu đến cực điểm.

Thiếu niên trong mắt màu hổ phách dần dần lắng đọng lại, dật khai nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt đen tối như nước, giống như lốc xoáy, đột nhiên đem

nàng quặc trạ.

“Có thể làm sao bây giờ.”

Hắn giơ giơ lên khoe miệng, ngữ khí vân đạm phong khinh: “Bất quá là cảm thấy khổ sở. Nếu thật sự chung tình, sẽ không vô cớ gây rối, làm nàng tâm sinh miễn cưỡng.”

Cũng đối nga.

Rốt cuộc không phải mỗi cái linh hồn đều giống Giang Thừa Vũ, không chiếm được, ngành đoạt cũng muốn đoạt tới.

Chẳng qua, nếu bị một cái khăng khăng một mực thích người cự tuyệt, cái loại này tư vị nhất định không dễ chịu.

Tạ Tinh Diệu miên man suy nghĩ, bên tai một mảnh hăng lớn lên trầm mặc, Yến Hàn Lai bỗng nhiên ra tiếng: “Nguyệt Sinh liền nói nhiều như vậy?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Ân. Ta vội vã tới tìm người ——”

Những lời này buột miệng thốt ra, nàng bỗng dừng im miệng.

“Nếu tưởng hoàn thành phân hoá, điều kiện cực kỳ hà khắc.”

Yến Hàn Lai nói: “Một cái chớp mắt tâm động, một đoạn hảo cảm, đều không thể dẫn ra phân hoá. Linh hồn đều biết việc này qua loa không được, phân hoá đối tượng, thường thường là cùng chính mình tình đầu ý hợp đạo lữ hoặc ái nhân.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu.

Phân hoá cả đời chỉ có một lần, nếu tùy tùy tiện tiện cấp một người, chẳng phải là mệ đại. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đạo lữ nhất đáng tin cậy.

Nàng trong lòng vừa động: “Bất quá, cũng sẽ có linh hồ vì đạo lữ ở ngoài quan hệ người phân hoá đi?”

Yến Hàn Lai cười cười: “Kia đó là bất kể hậu quả, liên tính đến không đến đáp lại, cũng cam tâm tình nguyện vì người nợ lưu lại cả đời ấn ký.”

“Như vậy hồ ly nhất định rất ít.”

Tạ Tinh Diêu chính sắc: “Yến công tử, người về sau ngàn vạn đừng như vậy ngốc, nếu là không chiếm được đáp lại, vậy không xong.”

Yến Hàn Lai không nói chuyện.

Nàng nghĩ đến cái gì, đột nhiên cong lên mặt mày: “Đúng rồi, nếu người còn không có lựa chọn nam nữ, sau này có thể hay không biến thành một cái nữ hài? Nghe Nguyệt Sinh nói, hắc nhảm chán tình hình lúc ấy biến nam biến nữ, bộ dáng tùy ý biến hóa, rất có ý tứ.”

“Sẽ không.”

Trong nhà yên lặng giây lát, Yến Hàn Lai nhẹ giọng ứng nàng: “Ta là nam tử.”

“Kia chỉ là người khi còn nhỏ tạm thời tuyển định thân phận a.”

Tạ Tinh Diêu: “Ta là nói về sau, gặp gỡ chân chính thích người kia ——”

Nàng ngữ ý nhẹ nhàng, nói giương mắt.

Sau đó không biết như thế nào ngẩn ngơ sửng sốt.

Phòng nhỏ u ám, chỉ có cạnh cửa chầm một thốc ánh nến.

Yên tĩnh ám sắc chảy động như nước, đem trước mắt chứng kiến hết thảy hồn nhiên nuốt hết, Yến Hàn Lai không nói một lời nhìn nàng, đáy mắt

chiếu ra ánh lửa.

Đây là vô cùng nghiêm túc thần sắc, hấn không nói giỡn.

Nhưng là ——

Lòng bàn tay dán ở Yến Hàn Lai ngực, nàng mặc danh bị chấn đến có chút tê dại.

“Yến công tử ở trong sơn động không phải nói.....”

Tạ Tinh Diệu muốn sau này súc co rút lại: “Người chưa phân hoá sao?”

Yến Hàn Lai hầu âm cực nhẹ: “Ta chưa bao giờ lừa người.”

Lúc ấy không có, hiện tại cũng không có.

Lòng bàn tay tim đập càng lúc càng trọng, mỗi một lần nhảy lên, đều có thể xuyên thấu qua cánh tay lan tràn đến khắp người.

Tạ Tinh Diệu nghe ra hấn nói trung chi ý, cảm nhận được nhĩ hậu sinh ra nhiệt ý.

Nàng chỉ thấy quá Yến Hàn Lai hai lần nóng lên, trong đó một lần, là ở đêm đó sơn động.

Nóng lên tới không hề nguyên do, hấn hô hấp trầm trọng, che lại nàng đôi mắt.

Màn đêm buông xuống cùng hấn ở bên nhau, chỉ có nàng một cái.

Cái gì “Bất kể hậu quả, cam tâm tình nguyện lưu lại cả đời ấn ký”.

Cái gì “Mặc dù bị cự tuyệt, cũng chỉ sẽ âm thầm khổ sở thương tâm, không muốn thấy nàng miễn cưỡng”.

Trước đó, Yến Hàn Lai cơ hồ chưa bao giờ hướng nàng nhắc tới phương

diện này đề tài, tinh tế nghĩ đến, có Giang Thừa Vũ ví dụ bãi ở phía trước, này rõ ràng không phải nói về mỗi một con linh hồ.

Đây là Yến Hàn Lai, ở đối nàng nói.

Chỉ đối nàng nói.

Thần thức chậm rãi độ nhập ngực hần, cách một tầng đơn bạc quần áo, Tạ Tinh Diêu có thể cảm giác đến hần cốt cách cùng huyết nhục.

Thành thực kiện thạc, mảnh khảnh cao dài, nam nhân thân thể.

Xương sườn kéo dài tới, bị khấn thật hữu lực cơ bắp hồn nhiên bao vây, trái tim nhảy lên một sát, rước lấy nóng bỏng nhiệt độ.

Tim đập gia tốc, lại trầm lại trọng, nhiệt khí dâng lên, nàng hấp tấp lại hoảng loạn.

Tưởng lui về phía sau, lại lui về phía sau không được.

“Yến công tử,” Tạ Tinh Diêu bay nhanh nhìn hần liếc mắt một cái, áp xuống trong lòng suy nghĩ: “Là khi nào..... Vì ai phân hoá thành nam tử?”

Yến Hàn Lai dương hạ khóe miệng, trong mắt cũng không ý cười.

Ánh nến dưới, thiếu niên tiên hoán mặt mày như bị vừa mới trạc tẩy, nùng liệt đến làm người nín thở, màu hồng phách con người ám quang mờ mịt, ảnh ngược ra nàng bóng dáng.

Trong không khí, nhìn không thấy huyền đem đoạ chưa đoạ, hoành ở nàng đầu quả tim, bỗng dưng run rẩy.

Cách quần áo cùng lồng ngực, dính sát vào trụ lòng bàn tay trái tim bình tĩnh nhảy dựng.

Bên người người nợ bóng dáng bỗng nhiên phúc hạ, đem nàng bao phủ trong đó, giống như một đạo đột nhiên không kịp phòng ngừa tiến công, xâm lược tính mười phần, làm Tạ Tinh Diệu thân hình cứng đờ.

Đương Yên Hàn Lai mở miệng, hầu kết phút chốc động, làm như nói nhỏ, lại giống tự giấu nhẹ giọng than thở: “Ta còn có thể khẳng khẳng một mực, khuynh mộ với cái nào cô nương.”

Chapter 89

Tạ Tinh Diêu ngơ ngẩn đối thượng hấn hai mắt.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, là Yến Hàn Lai bộc lộ mũi nhọn mặt mày, mi cốt hơi đột, hốc mắt thâm thúy, bị ánh nến cắt ra sắc bén hình dáng, giống như hàm súc lãnh quang kiếm.

Tuy nói lần đầu tương ngộ khi, Yến Hàn Lai chưa thực hiện phân hoá, nhưng hấn thân hình tướng mạo đều là thiếu niên nam tính bộ dáng, cho nên ở Tạ Tinh Diêu trong mắt, vẫn luôn đem hấn làm như nam tử đối đãi.

Về điểm này, nàng từ đầu đến cuối không có sinh quá hoài nghi.

—— nhưng chưa bao giờ từng có cái nào thời khắc, nàng từng giống như bây giờ rõ ràng mà ý thức được, cùng chính mình bốn mắt nhìn nhau, là cái nam nhân.

Tiến công tính, xâm lược tính mười phần, tràn ra vô cùng nóng bỏng nóng rực hơi thở, cơ hồ đem nàng nuốt hết.

Hấn còn có thể khẳng khẳng một mực khuynh mộ với cái nào cô nương.

Những lời này ý tứ là.....

Trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói chuyện, mọi nơi vắng vẻ không tiếng động.

Yến Hàn Lai ngụ ý quá mức rõ ràng, Tạ Tinh Diêu còn ở hoảng hốt không biết như thế nào đáp lại, bỗng nhiên nghe thấy một đạo mỏng manh âm vang.

Là đệm giường cùng quần áo vuốt ve mà qua thanh âm.

Ở cực độ khẩn trương dưới tình huống, ngoại giới bất luận cái gì động tĩnh phảng phất đều bị vô hạn phóng đại.

Chợt một phát hiện cái này thành linh xảy ra động tĩnh, Tạ Tinh Diệu ngón trở run lên, dùng sức đè lại hấn ngực.

Yến Hàn Lai hơi chút đến gần rồi chút.

Hấn đang đợi một cái trả lời.

Hấn đời này tùy ý làm bậy quán, bởi vì từ nhỏ đến lớn độc lai độc vãng, rất ít sẽ đi để ý người khác sắc mặt.

Tinh tế hồi tưởng lên, vô luận là một mình một người đối thượng ám uyên trăm ngàn tà ám, vẫn là năm đó ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức thoát đi Nam Hải tiên tông, thậm chí còn khi cách hồi lâu rốt cuộc nhìn thấy Phù Ngọc khi, Yến Hàn Lai cũng không từng sinh ra quá giống như vậy khẩn trương.

Khẩn trương đến trong không khí mỗi một tia chấn động, đều có thể không nghiêng không lệch áp thượng trong lòng, chờ mong nàng đáp lại, rồi lại lo lắng nàng làm ra đáp lại.

Yến Hàn Lai cũng không thích như vậy cảm thụ.

Tạ Tinh Diệu bàn tay vẫn cứ ấn ở hấn trước ngực, giờ phút này không nói một lời rữ mắt, không biết ở suy nghĩ cái gì.

Nàng không có tức khắc đáp ứng, có lẽ là sinh do dự.

Ở phân hoá cái kia ban đêm, Yến Hàn Lai cảm thụ được nàng đọng vào cùng vuốt ve, trong lòng âm thầm hiện lên quá một ý niệm:

Nếu Tạ Tinh Diệu biết được phân hoá việc, sẽ dùng như thế nào thần thái đối hần.

Có lẽ là mờ mịt hoang mang, không biết hần là như thế nào đáp lại; có lẽ là không thể nề hà, lễ phép nói một tiếng “Thực xin lỗi”.

Lại có lẽ, nàng sẽ vui vẻ lộ ra ý cười, thuận lý thành chương tiếp nhận hạ này phân tâm tư.

Kỳ thật Yến Hàn Lai đã sớm làm tốt chuẩn bị tâm lý, so với cuối cùng một loại khả năng tính, hần tự hỏi càng nhiều, là trước hai loại đáp lại.

Linh hồ đối cuộc đời này khuynh mộ đệ nhất nhân đặc biệt coi trọng, cho nên ở quá vắng rất rất nhiều chuyện xưa, lọt vào cự tuyệt về sau, linh hồ đều sẽ xấu hổ buồn bực bất kham, dùng hết trăm phương nghìn kế, làm người nợ lưu tại chính mình bên người.

Có đem đối phương bẻ gãy hai tay hai chân, cầm tù với một phương mật thất, ngày ngày đêm đêm không thấy được người khác, chỉ có thể cùng chính mình sớm chiều ở chung; có tu tập tà thuật, làm đối phương đánh mất ký ức, không nơi nương tựa, cùng đường, chỉ có cùng chi tương bạn.

Lúc trước ở Liên Hỉ trấn gặp được Giang Thừa Vũ, đó là đối Bạch Diệu Ngôn hạ mị thuật, dùng chân tình giả ý đem nàng lưu tại bên người, trở thành hần bên người một đóa thổ ti hoa.

Thế nhân đều biết linh hồ tình thâm, lại không biết này phân quyết chí không thay đổi thiết tình dưới, cất giấu loại nào mãnh liệt cuồng lưu, ôn nhu thực cốt, có thể đem người cả da lẫn xương mà nuốt hết.

Nhưng khi đó Yến Hàn Lai suy nghĩ thật lâu, liền tính Tạ Tinh Diệu đối hẳn mắt lạnh tương đãi, khinh thường nhìn lại, nghĩ tới nghĩ lui, hẳn cũng làm không ra cỡ nào du củ hành động.

Ở sở hữu chuyện xưa, bị mạnh mẽ lưu tại linh hồ bên người “Người yêu” đều chưa từng tâm sinh vui mừng.

Tự hẳn khi còn nhỏ khởi, cha mẹ liền dạy dỗ quá quân tử đoan chính, uyên thanh ngọc khiết, thủ chi hữu đạo, không ứng phạm phải ti tiện hành trình. Tuy rằng hiện giờ hẳn đầy tay huyết ô, cùng “Khiêm khiêm quân tử” dính không vào đề, nhưng nếu là làm trái với nàng tâm ý, đem Tạ Tinh Diệu mạnh mẽ lưu tại bên người, thấy nàng không cao hứng, Yến Hàn Lai cũng sẽ không vui vẻ.

Linh hồ sinh ra liền hưởng thụ người khác vuốt ve, Yến Hàn Lai tham luyến nàng ôm, cũng cam tâm tình nguyện bị nàng đung vào, nhưng mà so với thân thể thượng vui thích, hẳn càng muốn làm khuynh mộ tiểu cô nương cảm thấy thỏa mãn.

Cho nên bị cự tuyệt về sau, hẳn chỉ biết một mình cảm thấy khổ sở.

Trong nhà an tĩnh đến qua đầu, liền không khí đều đình trệ bất động, lặng yên không một tiếng động.

Yến Hàn Lai tinh thông thơ từ ca phú, ở đạo pháp phía trên thiên phú cũng là nhất lưu, duy độc đối mặt trước mắt loại sự tình này, trúc trắc đến không rõ như thế nào mở miệng.

Hắn đầu óc vừa kéo: “..... Người nghe hiểu sao?”

Vô nghĩa.

Thiếu niên nhăn lại mày.

Hắn những lời này đem yên tĩnh đánh vỡ, bất quá giây lát, Tạ Tinh Diêu đầu ngón tay vừa động.

Nàng gật gật đầu: “Ân.”

Ấn ở hắn ngực bàn tay, tìm kiếm nhẹ nhàng ép xuống.

Hô hấp, động tác cùng tim đập, sở hữu cảm xúc đều bị nàng quặc trụ, Tạ Tinh Diêu đột nhiên ngẩng đầu.

Nàng trên mặt vốn là mịn nhắn như chi, chợt vừa thấy đi tựa như bạch sứ, lúc này tầm khai từng đợt từng đợt màu đỏ, yêu đào nùng Lý, dường như sắc màu ẩm tế men gốm.

Nàng chớp chớp mắt, đen nhánh hàng mi dài rào rạt giật giật, môi mỏng không điểm mà chu, câu ra một đạo móc hình cung.

“Xin lỗi, bởi vì người nói được quá nghiêm túc..... Ta cũng tưởng hảo hảo đáp lại.”

Ngực thượng bàn tay xương ngón tay hơi cuộn, ở thiếu niên trên vạt áo lưu lại vài đạo nếp uốn.

Tạ Tinh Diêu hít hít khí.

“Lúc ban đầu nhìn thấy Yến công tử thời điểm, ta cảm thấy người có chút kỳ quái, lãnh lãnh đậm đậm, cùng chúng ta không phải thực hợp nhau.”

Nàng nói: “Sau lại trải qua từng ngày ở chung, bỗng nhiên phát hiện người một chút cũng không xấu.”

“Thích ăn đồ ngọt, nhưng biệt nữ không nói Yến công tử thực đáng yêu, ở thời khắc nguy cơ hộ ở chúng ta mọi người trước mặt, dùng thân thể cho chúng ta chặn lại một đòn trí mạng Yến công tử thực đáng tin cậy, một lòng báo thù Yến công tử thực ghê gớm, cũng rất lợi hại.”

Yến Hàn Lai không nói một lời, trầm mặc nhìn nàng.

Không biết như thế nào, đáy lòng những cái đó phiền muộn bất an, lại toan lại sáp cảm xúc, toàn thân nàng dăm ba câu dần dần tiêu tán, duy độc dư lại tim đập càng mau, va chạm ngực.

Trong nháy mắt yên lặng.

Tạ Tinh Diêu thực mau lần thứ hai mở miệng.

“Yến công tử có thể vì ta phân hoá vì nam tử, ta thực vui vẻ.”

Nàng nói cười cười, ngược mắt đối thượng hấn hai mắt, ngữ khí nghiêm túc mà chắc chắn: “Ta biết, linh hồ để ý người đầu tiên rất là quan trọng.....”

Tâm giác ngượng ngùng, Tạ Tinh Diêu mím môi: “Ta hiện tại thực thích ngươi, về sau cũng sẽ vẫn luôn vẫn luôn thích ngươi, không cho ngươi khổ sở.”

Trước nay chưa từng có mà, cùng nàng gắt gao tương dán vật áo dưới, trong lồng ngực thật mạnh run lên.

Này nói chấn động tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, trái tim nhảy lên tùy theo tăng lên, trở nên trầm trọng tươi sống.

Nàng lòng bàn tay dán người thiếu niên khấn thật ngực, này vốn chính là

cái ái muội đến cực điểm tư thế, hoảng hốt gian, Yến Hàn Lai lại đến gần rồi chút.

Không thể lại tiếp tục.

Chính miệng nói ra loại này lời nói, liền Tạ Tinh Diêu cũng cảm thấy mặt đỏ nhĩ nhiệt, vội vàng niệm ra một cái pháp quyết, dừng lại thần thức chuyển vận.

Đang muốn rút tay về, xương cổ tay lại bị người nhẹ nhàng nắm lấy.

“Thích nói.”

Yến Hàn Lai rũ mắt xem nàng, hàng mi dài phút chốc động, đầu hạ một mảnh rách nát bóng ma.

Hắn hầu âm khàn khàn, là trọng thương chưa lành trăm thập suy yếu, môi mỏng còn lại là tái nhợt nóng bỏng, theo một cái cúi đầu động tác, dừng ở nàng đầu ngón tay: “Có thể như vậy đi.”

Hắn hỏi đến vô tội, ít ỏi mấy ngữ, làm Tạ Tinh Diêu cả người oanh mà nóng lên.

Nhưng không thể không nói, nàng cũng không chán ghét như vậy đụng vào.

Thậm chí ẩn ẩn chờ mong càng nhiều.

Tạ Tinh Diêu thấp giọng ứng hắn: “..... Ân.”

Vì thế thiếu niên tái nhợt môi, lại một lần áp thượng nàng đầu ngón tay.

Ly đến gần, Yến Hàn Lai phun tức quanh quần mà xuống, cùng cánh môi thượng độ ẩm không có sai biệt, đều là nóng cháy.

Môi mỏng cùng hô hấp chậm rãi vuốt ve, tự đầu ngón tay dao động đến lòng bàn tay, tê tê đại đại, câu đến nàng một trận run rẩy.

Lật xem Tạ Tinh Diệu mang đến này đó thoạt bản khi, Yến Hàn Lai luôn là không quá lý giải, vì sao nam nữ vai chính thường thường chấp nhất với môi cùng môi chi gian đụng vào.

Thân là linh hồ, hẳn đối vuốt ve hiểu biết đến càng nhiều.

Cho đến giờ phút này, thiếu niên mới bừng tỉnh minh bạch, đây là một loại phát ra từ bản năng xúc động.

Đáy lòng dung nham phá tan giam cầm, lấy mãnh liệt mệnh mông cuộn cuộn chi thể thổi quét toàn thân, hẳn bị bỏng cháy đến không biết theo ai, chỉ nghĩ dùng thân thể mềm mại nhất cũng nhất ái muội một chỗ góc, dán lên nàng làn da.

Môi mỏng mềm ẩm, ở nàng lòng bàn tay lưu luyến mà qua, phác họa ra từng đạo mơ hồ lại ái muội hình dáng.

Như có như không nhẹ ngứa như tơ như lũ, từ lòng bàn tay vẫn luôn thấm nhập đầu quả tim, Tạ Tinh Diệu khẩn trương đến không dám nói lời nào cũng không dám động, trên mặt nóng lên, ngọn lửa bỏng cháy cảm trước sau không đành.

Một hồi lâu, Yến Hàn Lai bỗng chốc ngược mắt.

Quái gở cổ quái, không hợp đàn mà sống nhiều năm như vậy, hẳn tính tình từng ngày trở nên biệt nữu, mặc dù cảm thấy trong lòng vui thích, cũng rất ít thẳng thắn biểu đạt ra vui mừng.

Giờ này khắc này, hắc khốc miệng lại là ngậm cười nhạt, ý cười lan tràn, thẩm nhập màu hổ phách đồng gian.

Ở ẩm áp ánh lửa chiếu rọi hạ, chậm rãi lộ ra tối tăm vàng sáng, cũng không rõ ràng, dường như ngủ đông chờ phân phó thú, lại giống có thể đem người nháy mắt nuốt hết gọn sóng.

Kia cổ không thể miêu tả xâm lược tính, tại đây một khắc đạt tới đỉnh núi. Yến Hàn Lai cúi người mà xuống, hai mắt tịch mịch, đối thượng nàng ánh mắt.

Hắc hầu kết vừa động, lòng bàn tay thượng nâng, cạo qua thiếu nữ màu đỏ thẩm môi châu: “Nơi này, cũng có thể đi.”

Giống như đã từng quen biết ngữ khí cùng lời nói thuật.

Tạ Tinh Diệu đầu tiên là một ngọc, thực mau nhớ tới, đây là nàng từng đối Yến Hàn Lai nói qua nói.

—— lúc trước hắc ác chú phát tác, biến thành tuyết trắng tiểu hồ ly bộ dáng, Tạ Tinh Diệu đem hồ ly ôm vào trong ngực, tưởng chạm vào lại không dám đụng vào, mỗi một lần làm ra động tác khi, đều sẽ hỏi thượng một câu, “Yến công tử, nơi này có thể chứ”.

Lòng bàn tay thượng mang theo điều vết sẹo, cạo quá môi châu, làm nàng ngừng thờ.

Tạ Tinh Diệu tưởng, thân là một cái đến từ thế kỷ 21 tân thời đại hảo thanh niên, nàng từ nhỏ đến lớn xem qua như vậy nhiều lời tình tiểu thuyết, muốn nói lý luận tri thức, nhất định so Yến Hàn Lai phong phú đến nhiều.

Nàng bồn hẩn là lớn mật một ít.

Nhưng mà phòng nhỏ hẹp hòi, ở mơ màng ánh lửa u mịch đến qua đầu.

Yến Hàn Lai hai mắt nặng nề, giống như cổ độc, ở cực hạn ái muội hạ, nàng liền nói chuyện sức lực cũng không có.

Nhưng khẩn trương rất nhiều, nàng vẫn là gật gật đầu.

Thiếu niên trong mắt ý cười càng đậm, ngón cái chậm rãi một sát, miêu tả ra nàng môi dưới hình dáng.

Theo sát sau đó, đen nhánh bóng dáng đem nàng bao phủ trong đó.

Cùng ngón tay xúc cảm hoàn toàn bất đồng.

Cánh môi là cực hạn mềm mại, so lòng bàn tay càng nhiệt cũng càng nhu, Yến Hàn Lai không hề kinh nghiệm, không hiểu trong đó kỹ xảo, ở môi nàng rất nhỏ cọ quá.

Làm như thực tủy biết vị, lại đi xuống đề xuống.

Ép xuống ngay lập tức, dẫn ra một đạo liên miên điện lưu, tô ngựa thẳng vào trong lòng.

Yến Hàn Lai đỉnh mày hơi trầm xuống, thoáng ngẩng đầu, gần như với dán nàng đôi môi mở miệng: “Lại dùng lực một ít đâu?”

..... Làm người vô pháp trả lời.

Tạ Tinh Diệu bị nhiệt ý thiêu đến phát ngốc, theo bản năng cầm quyền, nhỏ giọng phát ra kháng nghị: “Đây là..... Ta đối với người nói qua nói, người không thể nhân cơ hội trả thù.”

Yến Hàn Lai ngẩn ra, chờ hiểu được nàng ý tứ, cong mắt cười khai.

Yêu tộc trời sinh tính bừa bãi, linh hồ càng là tùy tính làm bậy. Hắn mỗi một lần đụng vào đều thật cẩn thận, động tác trúc trắc vụng về, cực lực chế trụ trong lòng sắp xuất hiện dã thú, không muốn làm nàng xấu hổ buồn bực mấy may.

Đây là làm hắn cam tâm tình nguyện đáp thượng cả đời người.

Liền ở mới vừa rồi, nàng nói sẽ chung tình với hắn, không cho hắn khổ sở.

Hắn thực vui vẻ.

Thiếu niên hô hấp trầm hoãn, hơi thở oanh tán với nàng chớp mũi.

Đương Tạ Tinh Diêu giương mắt, trông thấy mắt phượng giơ lên độ cung, cùng với đuôi mắt dưới, một mảnh liên miên đào hoa sắc mỏng phần.

“Không có trả thù.”

Hắn nói.

Môi mỏng phục mà xuống áp, ngậm lấy nàng cánh môi, so với phía trước lực đạo lớn một ít, thẩm khai mãnh liệt mạch nước ngầm.

Yến Hàn Lai ngữ ý mỉm cười, hơi hơi phát ách: “Chỉ là rất thích người.”

Chapter 90

Lần đầu tiên hôn môi cảm giác thực vi diệu cũng thực ngốc.

Nói đúng ra, từ Yến Hàn Lai thẳng thẩn phân hoá, lại đến bị hấn hôn lên đầu ngón tay, Tạ Tinh Diệu vẫn luôn đều ở vào đại não mắc kẹt trạng thái, ở nhiệt ý bỏng cháy dưới không biết theo ai.

Nhưng là..... Xuất phát từ bản năng, nàng cũng muốn đáp lại hấn.

Thiếu niên đen nhánh bóng dáng đem nàng chặt chẽ che lại, hít thở không thông cảm che trời lấp đất.

Tạ Tinh Diệu thử dùng cái mũi hít hít khí, đương Yến Hàn Lai cúi đầu một sát, trúc trắc đối hấn tiến hành đáp lại.

Môi cùng môi lẫn nhau vuốt ve, mềm thịt xúc cảm bí ẩn mà nóng bỏng, ngực thành thạch nhảy cái không ngừng.

Tách ra thời điểm, Tạ Tinh Diệu có chút không dám nhìn tới hấn đôi mắt

Lại cứ Yến Hàn Lai chỉ cùng nàng cách chút xíu chi cự, ở chớp mũi cơ hồ tương chạm vào khoảng cách, một khi dịch khai tầm mắt, liền càng có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

“Cái kia.”

Tạ Tinh Diệu quyết định nói cái gì đó, dùng để đánh vỡ lệnh nhân tâm hoảng yên tĩnh: “Miệng vết thương của ngươi, hảo điểm nhi sao?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hấn đáy mắt ý cười chưa tán, mắt phượng cong lên đẹp hình cung, không

chớp mắt nhìn chằm chằm nàng nhìn, như là cảm thấy chưa đã thèm, lại dùng chóp mũi cọ cọ Tạ Tinh Diệu sườn mặt.

Không hổ là hồ ly.

“Chờ Lâu Yếm tìm tới đại phu.....”

Nàng bị cọ đến sinh ra tơ ngứa, nói đến một nửa, trên đường dừng một chút: “Người nhất định phải hảo hảo uống thuốc.”

Trong lòng tuy rằng cảm thấy khẩn trương, nhưng nàng vẫn là vươn đôi tay, hoàn thượng Yến Hàn Lai sau cổ.

Đối mặt thích người, luôn muốn muốn cùng hân thân cận càng nhiều ——

Đối với chạm nhau tương dán khát cầu chạy dài vô tận, dường như một chỗ sâu không thấy đáy hắc uyên, tham lam đến cực điểm, không có cuối cùng thời điểm. Mới vừa rồi hôn môi đem nó bỏ khuyết một ít, lại không khác uống rượu độc giải khát, chỉ có thể kích khởi trong lòng mãnh liệt dục vọng.

Tựa như nàng bị hồ ly bản năng lây bệnh giống nhau.

Người thiếu niên động tác ôn nhu tinh tế, cùng hân nhất quán biểu hiện ra lạnh lẽo cùng kiệt ngạo hoàn toàn bất đồng. Tạ Tinh Diệu nhấp môi cười cười, xoa xoa hân trên cổ làn da.

Nàng hôm nay trải qua mấy lần bồn ba, vốn là có chút mỗi mệt mệt mỗi, hiện giờ đem một bộ phận thần thức độ cấp Yến Hàn Lai, liền càng là tinh bì lực tấn.

Yến Hàn Lai cảm nhận được này phân mệt mỗi, hơi hơi thối lui một chút,

thấp giọng mở miệng: “Muốn ngủ sao?”

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu.

Ý thức được cái gì, lại nhanh chóng trợn tròn hai mắt: “Ta..... Ta đi chính mình phòng liền hảo.”

Yến Hàn Lai trạng huống đồng dạng không tốt, trên người có lớn lớn bé bé ngang dọc đan xen vết máu.

Trong sương phòng đệm giường vốn là không lớn, chỉ đủ một người nằm xuống. Nàng nếu là lưu lại nơi này, hoặc là sẽ làm hấn không địa phương nghỉ tạm, hoặc là hai người cộng gối mà nằm, rất có khả năng đụng tới hấn miệng vết thương.

..... Tuy rằng nàng xác rất muốn thử lại một lần, cùng Yến Hàn Lai ngủ chung cảm thụ.

Nhưng lúc sau thời gian còn trường, không đến mức rối rắm này một chút.

Giờ này ngày này, Yến Hàn Lai thương thế quan trọng nhất.

Yến Hàn Lai xem một cái hẹp hòi giường đệm, thực mau minh bạch nàng ý tứ, hàng mi dài run rẩy, ứng thanh hảo.

“Còn có thương thế của ngươi, hấn là thời điểm đổi được cùng đổi bằng vải đi.”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ lỗ tai, dùng đầu ngón tay tan đi còn sót lại nhiệt khí:

“Bằng không, vẫn là ta tới?”

*

Đồ hảo thuốc mỡ, Tạ Tinh Diệu nói xong lời từ biệt, đóng lại nhất sườn

phòng nhỏ cửa phòng.

Nhìn thấy Yến Hàn Lai thương thế nháy mắt, sở hữu kiều diễm chi ý đều tiêu tán không còn, khi đó nàng nhìn từng điều dữ tợn miệng máu, âm thầm cắn nha.

Cho dù là trong đó tùy ý một đạo, một khi dừng ở trên người nàng, tất nhiên sẽ đưa tới thanh thanh đau hô. Nàng thật sự vô pháp tưởng tượng, Yến Hàn Lai đến tột cùng dùng bao lớn nghị lực, mới có thể trầm mặc không nói một lời.

So với lần trước đặt mình trong với u ám sấm động, hôm nay ánh sáng càng thêm trong sáng trong trẻo. Dương nàng cúi đầu, có thể rõ ràng nhìn thấy vòng eo kiện thạch hình dáng, cùng với mỗi một cái ở nhiều năm trước lưu lại vết thương cũ sẹo.

Da thịt biến thành ảm đạm thiển màu nâu, chiếm cứ ở bụng nhỏ, ngực cùng cánh tay, có giống nhỏ dài con rết, có còn lại là từng khối vụng khai mặc đoàn.

Bị nàng nhìn chăm chú một sát, Yến Hàn Lai hơi hơi nhúu mày, muốn lui về phía sau tránh đi, lại cực nhanh ngừng động tác.

Đóng lại cửa phòng khi, ở thành thích tim đập, Tạ Tinh Diêu tưởng, hẳn nhất định thực không thích chính mình hiện nay thân thể.

Sớm tại Liên Hỉ trấn, Yến Hàn Lai liền từng dùng cắt qua cánh tay biện pháp ức chế ác chú, lúc sau một đường đi tới, Tạ Tinh Diêu càng là gặp qua hẳn lấy thân hiến tế tà thuật, từ đầu tới đuôi, căn bản không nghĩ tới

yêu quý.

Cái này làm cho nàng trong lòng rầu rĩ mà khổ sở ——

Vô luận thân thể này biến thành cái gì bộ dáng, đều không phải Yến Hàn Lai sai.

Lặng lẽ để ý Yến Hàn Lai lâu như vậy, hôm nay thật vất vả được đến hần đáp lại, nàng tất nhiên là vui vẻ đến giống đang nằm mơ, nhưng mà tưởng tượng đến chuyện này, ngực tựa như đổ tảng đá.

Tạ Tinh Diệu muốn kéo hần một phen.

Yến Hàn Lai sương phòng ở nhất sườn, vị trí hẻo lánh, ngoài cửa hành lang rất ít có thể nhìn thấy bóng người.

Đãi nàng cất bước tính toán trở về phòng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, cả người động tác dừng lại.

Hành lang gian vốn là không có một bóng người, trong giây lát, từ chỗ ngoặt đi tới lưỡng đạo bóng dáng.

Là Nguyệt Phạn cùng Cố Nguyệt Sinh.

Nguyệt Phạn nhìn một cái Tạ Tinh Diệu, lại vọng liếc mắt một cái nàng phía sau sương phòng.

Nếu nhớ không lầm nói, nơi này hần là Yến công tử chỗ ở.

Nàng ngộ, ngộ thật sự thâm.

“Hôm nay thời tiết không tồi oa, cứ nhiên có thể ở chỗ này đựng tới.”

Nguyệt Phạn cong mắt cười cười: “Diêu Diêu không đi nghỉ ngơi sao?”

Tạ Tinh Diệu:.....

Người cái này nói sang chuyện khác thật sự hảo đồng cứng hảo rõ ràng a!

“Khó trách chúng ta mới vừa đi tìm người, trong phòng không ai trả lời.”

Cổ Nguyệt Sinh bưng tỉnh đại ngộ, nói gãi gãi đầu: “..... Hôm nay, thời tiết là rất không tồi, hảo hảo.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Người cái này không lời nói tìm lời nói cũng thực rõ ràng đi!

Giữa mày nhảy dựng, Tạ Tinh Diêu thở dài: “Các người không phải ở hỗ trợ thượng dược cùng đưa dược sao? Vì cái gì tới chỗ này?”

“Trọng đại tin tức, cần thiết hướng các người hội báo!”

Nguyệt Phạn rốt cuộc nhớ tới còn có chính sự, ánh mắt sáng ngời: “Lâu Yểm không phải đi thông tri các đại tông môn, đem Nam Hải tiên tông những cái đó xấu xa sự toàn bộ đâm thủng sao? Kiếm Tông ly nơi này gần nhất, chương môn nhân đã tới rồi!”

*

Này thật là kiện đại sự.

Tạ Tinh Diêu buồn ngủ toàn vô, cùng Nguyệt Phạn Cổ Nguyệt Sinh cùng nhau gõ cửa kêu ra Yến Hàn Lai, đi vào dược phòng trung ương, xa xa liền trông thấy một cái thân phụ trường kiếm nam nhân.

Nam nhân tướng mạo nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi, ánh mắt lãnh trầm, lưu sương sườn mặt hình dáng sắc bén như đao, phía sau kia thanh trường kiếm dung mạo bình thường, bị màu trắng mảnh vải thô sơ giản lược bao vây.

Hắn sinh đến cũng không xuất chúng, nhiều lắm xưng được với một câu đoan chính, nhưng mà gần là vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, liền có lạnh thấu xương kiếm khí gào thét mà đến, làm người không dám coi khinh.

Ở hẳn phía sau, còn đi theo mười mấy cái thần sắc trầm ngưng bạch y đệ tử.

“Đó chính là Kiếm Tông chưởng môn, Quý Tu Trần.”

Nguyệt Phạn nói nhỏ: “Kiếm Tông là có tiếng ghét cái ác như kẻ thù, tính tình còn mẫn, hẳn vừa tới nơi này, nhìn thấy những cái đó vết thương chồng chất tiểu hài tử, thiếu chút nữa liền rút kiếm hướng tới Phù Ngọc đã đâm đi.”

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu: “Mặt sau những cái đó, là Kiếm Tông đệ tử?”

“Kiếm Tông mẫn đến một mạch tương thừa.”

Cổ Nguyệt Sinh nhỏ giọng nói tiếp: “Thấy được phòng bên trái kia mặt tường sao? Bị đám kia người chém đến hoàn toàn thay đổi.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng tìm kiếm, quả nhiên có một mặt tường đôi tổn thương thất vọng, che kín vết kiếm.

Kiếm tu nghèo thả mẫn, quả nhiên không giả.

Tiểu thế giới không dùng được linh lực, nhưng Kiếm Tông chưởng môn tốt xấu là cái hóa thân tu sĩ, nhĩ lực viễn siêu thường nhân, nghe thấy bọn họ lảm nhảm lảm nhảm, nhàn nhạt ghé mắt.

Tạ Tinh Diệu vội vàng chính sắc: “Quý tiên bối.”

Quý Tu Trần gật đầu.

Hắn chưa kịp nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên vọt tới một đạo thanh phong.

Theo sát sau đó, một mặt huyền sắc làn váy phát nhập môn hạm.

Nhập môn chính là cái lãnh diễm nữ tử, cầm trong tay trường kiếm, ánh mắt nặng nề, nõn nà da thịt trắng nõn như ngọc, lại không chút nào có vẻ nhu hòa yếu ớt ——

Bị một đôi mắt đào hoa lạnh lùng liếc quá, gọi người nhớ tới cao lãnh chi tuyết, phá phong chi đao.

Tạ Tinh Diêu mặc không lên tiếng, bay nhanh sưu tầm trong đầu ký ức.

Huyền Cổ Phái chưởng môn, Lý Phát Âm.

Vị này cũng là cái kiếm tu, cùng Quý Tu Trần tranh không biết nhiều ít năm Tu chân giới đệ nhất kiếm, nghe nói là một đôi thật đánh thật đối thủ một mất một còn.

Quý Tu Trần nhìn nàng liếc mắt một cái: “Lý đạo hữu, gì ngày ước chiến.”

Tại đây hai người giao lưu, “Gì ngày ước chiến” tương đương với “Người hảo”.

Lý Phát Âm: “Này chỗ tiểu thế giới nhưng đem tu vi áp xuống, mỗi người đều là linh lực toàn vô, không bằng coi đây là tiền đề, sau đó không lâu so thượng một so.”

Một bên mấy cái Kiếm Tông đệ tử sôi nổi nhẹ nhàng thở ra.

Kiếm tu nhất nổi danh đặc điểm là cái gì.

Nghèo a.

Mua kiếm mua rèn mua luyện thiết bị, quanh năm suốt tháng có thể đem tiểu kim khổ ép không.

Cố tình kiếm tu thuần một sắc tính tình mẫn, một lời không hợp liền dễ dàng đấu võ, không biết thu liễm tùy tâm sở dục, nhiều năm như vậy, bị bọn họ chưởng môn phá hư sơn thủy lâu viện nhiều không kể xiết.

Thật sự bồi không dậy nổi.

Sau lại Quý Tu Trần cùng Lý Phát Âm ước chiến, người sau thấy hãn nghèo đáng thương, cố ý ôm hạ rất nhiều lần nơi sân duy tu phí dụng.

Thân là một cái chỉ biết biến cường mẫn phu, bọn họ chưởng môn yên tâm thoải mái ăn khởi cơm mềm ——

Nhưng bọn hãn muốn mặt.

Này chỗ tiểu thế giới phóng nhãn nhìn lại hoang tàn vắng vẻ, càng sẽ không có cái gì yêu cầu bồi thường lâu vũ kiến trúc.

Lại nói, một khi tu vi bị áp, trở nên cùng tầm thường bá tánh không có sai biệt, hai người bọn họ muốn phá núi phách lâu đều làm không thành.

Thực hảo, thực làm người an tâm.

“Ước chiến việc trước phóng một phóng.”

Lý Phát Âm nghiêng người phút chốc động, gương mắt nhìn phía ngoài cửa hành lang dài: “Chúng ta mang đến Lục Minh.”

Lục Minh là Nam Hải tiên tông chưởng môn tên.

Tạ Tinh Diệu ngực nhảy dựng, bất động thanh sắc nhìn về phía Yến Hàn

Lai.

Hắn biểu tình nhàn nhạt, nghe thấy tên này khi giật giật lông mi.

Lý Phát Âm dùng “Chúng ta”.

Nàng hai câu nói cho hết lời, hành lang gian bóng người phát động, lại đi tới mấy người.

Bên trái nữ nhân sinh trương phúc hậu và vô hại viên mặt, mắt hạnh đen nhánh, chợt vừa thấy đi thuần lương ôn hòa, cùng Quý Tu Trần cùng Lý Phát Âm so sánh với, nhìn không ra nửa điểm sát ý.

Nhưng mà cứu này thân phận, đúng là Dược Vương Cốc đương nhiệm cốc chủ ——

Một cái lấy chế độc nổi tiếng với Tu chân giới, có thể ở vô thanh vô tức, chuyện trò vui vẻ gian giết người với vô hình thiên tài y tu.

Phía bên phải nam tử là hơn bốn mươi tuổi bộ dáng, râu dài phiêu phiêu, khí chất nho nhã ôn nhuận, chính là cầm kinh thiên hạ nhạc tu Cố Tuyết Y. Thương một hồi nhiều như vậy đại năng tề tụ một đường, vẫn là mấy năm trước tiên môn đại bỉ.

Đến nỗi bọn họ trung gian, đứng cái trầm mặc thanh niên.

Tạ Tinh Diệu liếc mắt một cái liền nhận ra hắn mặt.

Ở Yến Hàn Lai trong trí nhớ, đương Phù Ngọc đối nam hài thiết hạ độc chú, người nam nhân này mặt vô biểu tình đứng ở một bên, giống đang nhìn một cái không nghe lời, sắp báo hồng đồ vật.

Nam Hải tiên tông chưởng môn nhân, Lục Minh.

Nàng nhất thời không nhịn xuống, thiếu chút nữa nắm tay tiến lên.

Lục Minh ngày thường ít khi nói cười, ở Yến Hàn Lai hồi ức, Tạ Tinh Diêu thói quen hắt trên cao nhìn xuống bộ dáng.

Giờ phút này nhìn lại, tuy rằng trên mặt mặt mũi bầm dập, nhưng nam nhân biểu tình không thay đổi, cư nhiên vẫn là một bộ vân đạm phong khinh biểu tình.

“Nam Hải tiên tông bị tuôn ra lớn như vậy gièm pha, hắt làm chường môn, trách nhiệm lớn nhất.”

Tạ Tinh Diêu thấp giọng: “Lục Minh nhất định sẽ cực lực phủ nhận, cho thấy chính mình đối chuyện này một mực không biết tình.”

Từ Yến Hàn Lai hồi ức có thể thấy được, địa lao vẫn luôn từ Phù Ngọc trông giữ.

Lục Minh địa vị quá cao, hành tung vạn người chú mục, bởi vậy rất ít đến nơi này tới. Gặp qua hắt tiểu yêu chỉ sợ có thể đếm được trên đầu ngón tay, gần nhất không có nhân chứng, thứ hai.....

Nghĩ đến đây, nàng nhú nhú mày.

Thứ hai, Nam Hải tiên tông ở luyện đan khi đi trừ bỏ yêu khí, đem yêu đan hóa thành thuần túy linh lực, liên tính kiểm tra hắt thức hải, cũng rất khó phát hiện yêu đan tàn lưu hơi thở.

Chỉ cần Lục Minh chết không nhận trướng, không có khẩu cung, bọn họ rất khó tìm đến định tội manh mối.

Quả nhiên, nam nhân đạm sắc nâng mục, đem trong nhà nhìn quanh một

vòng: “Đây là các người nói được phòng?”

Vô tội lại xa lạ ngữ khí, phảng phất chưa bao giờ đã tới nơi này, nghe không ra chút nào áy náy cùng hoảng loạn.

Đây là chỉ cáo già.

“Hắn công bố đối này không biết gì, hết thấy đều là Phù Ngọc chủ ý.”

Cổ Tuyết Y nói: “Chúng ta hai người cùng hắn hữu hảo luận bàn một phen, Lục chương môn trước sau chưa từng sửa miệng.”

Tạ Tinh Diệu nhìn về phía Lục Minh trên mặt đạo đạo miệng máu.

Thực hảo, thực hữu hảo luận bàn.

Hắn bên cạnh người mắt hạnh nữ nhân nói: “Dược Vương Cốc mang theo hơn hai mươi cái đệ tử lại đây, thương hoạn ở đâu?”

“Ở bên trong!”

Nguyệt Phạn bay nhanh theo tiếng: “Dược Vương Cốc các đạo hữu hiện tại nơi nào? Ta tới vì bọn họ dẫn đường.”

Cổ Nguyệt Sinh đầu tiên là một đón, làm như nghĩ đến cái gì, nhanh chóng nói tiếp: “Ta cũng tới.”

Bọn họ hai người không có làm dừng lại, thực mau rời đi dược phòng, dư lại vài vị tiên môn đại năng lẫn nhau giằng co.

Lục Minh đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, sắc mặt không thay đổi: “Ta từ nhỏ liền thiên phú xuất chúng, nếu tưởng tăng lên tu vi, không cần phạm phải này chờ ác hành. Chư vị đạo hữu, mong rằng sáng mắt sáng lòng, chớ có làm người tốt trái tim băng giá.”

“Ta phục.”

Nguyệt Phạn đề thấp thanh tuyến, để sát vào Tạ Tinh Diệu bên tai: “Nam Hải tiên tông thật là ra lạn người. Hắn cùng Phù Ngọc một cái da mặt dày, một cái không biết xấu hổ, không hổ là đối hảo huynh đệ.”

Hóa Thần kỳ tu sĩ mỗi người thính giác nhạy bén, đem này đoạn lời nói thu hết nhĩ đế, Lục Minh thần sắc hơi cương, lạnh lùng liếc nàng liếc mắt một cái.

Nguyệt Phạn lòng có tự tin, đối thượng hắn tầm mắt.

“Nào đó người làm gièm pha, chỉ dám lấy tiểu đệ tử xì hơi?”

Lý Phát Âm nghiêng nghiêng ỷ ở góc tường, thấy thế cười lạnh: “Không bằng cùng ta đánh thượng một hồi.”

Quý Tu Trần không nghe ra nàng lời nói châm chọc, một quyền chính sắc:

“Kia cũng đến chờ đến cùng ta so xong —— người trước đáp ứng ta.”

Ngu ngốc đồng đội.

Lý Phát Âm hận sắt không thành thép, đảo mắt trừng hắn.

“Các tiền bối đừng nóng vội.”

Một bên Tạ Tinh Diệu bỗng dưng cười cười: “Kỳ thật Lục Minh chưởng môn là lột lấy yêu đan người khởi xướng, chuyện này, là chúng ta từ Phù Ngọc trưởng lão trong miệng nghe tới.”

Lục Minh ánh mắt vừa động.

“Phù Ngọc người này tâm cơ sâu đậm, lấy ta đối hắn hiểu biết, bán đứng bạn tốt, lôi kéo đồng môn cùng nhau chôn cùng, thật là hắn có thể làm ra

sự tình.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Lục Minh chưởng môn theo như lời không tồi, tốt nhất không cần bởi vì Phù Ngọc lời nói của một bên, liên vu hãm người tốt.”

Nàng là trong địa lao hết thấy sự kiện tự mình trải qua giả, lời này nói có sách mách có chứng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cạnh cửa mấy người nghe vậy đều là liếm hạ mặt mày, không hề ngôn ngữ.

“Đúng là.”

Lục Minh chính sắc theo tiếng: “Sớm tại nhiều năm trước, ta liền cảm thấy Phù Ngọc tâm thuật bất chính, chỉ tiếc không tìm được chứng cứ, không thể kịp thời ngăn lại.”

Tạ Tinh Diêu: “Tâm thuật bất chính?”

“Năm đó Nam Hải tiên tông nhập môn khảo hạch, yêu cầu các đệ tử bước lên một tòa lăng thiên núi tuyết.”

Lục Minh nói: “Ta là sớm nhất đến đỉnh núi, sau lại chỉ còn lại có một cái danh ngạch, ta tận mắt nhìn thấy, Phù Ngọc thúc giục pháp quyết, đem hấn phía trước đệ tử đẩy hạ vách núi.”

Hấn dứt lời nhíu mày: “Sau lại hấn mọi cách cầu xin với ta, khẩn cầu ta không cần nói cho sư tôn, còn luôn miệng hướng ta bảo đảm, sau này chắc chắn cải tà quy chính —— ta niệm cập hấn xuất thân thấp hèn, có thể đi vào Nam Hải tiên tông đúng là không dễ, tâm mềm nhũn, liền đáp ứng rồi.”

Cổ Tuyết Y màu mắt tiệp lãnh: “Sớm tại nhiều năm trước, hấn đó là này chờ phát rồ đồ đệ sao.”

Lục Minh gật đầu: “Các đạo hữu không ngại tinh tế suy nghĩ, Phù Ngọc thiên phú không cao, cần thiết thông qua loại này biện pháp tăng tiến tu vi; ta là một môn đứng đầu, như thế nào mạo như thế to lớn nguy hiểm, làm ra này chờ ác hành.”

“Lục Minh tiền bối.”

Tạ Tinh Diêu ngoan thuận gật đầu, hiển nhiên bị hấn thuyết phục hơn phân nửa: “Ngươi là Nam Hải tiên tông chưởng môn, Phù Ngọc làm loại sự tình này, hấn là từ ngươi định hấn tội đi? Tiền bối tính toán xử trí như thế nào?”

Nam nhân trầm mặc sau một lúc lâu.

“Trực tiếp giết hấn, chắc chắn đưa tới tình cảm quần chúng xúc động phần nộ.”

Lục Minh nói: “Không bằng đi trước đem hấn phế bỏ hai tay hai chân, chặt đứt thị lực, mổ ra gân cốt, làm hấn cả đời đãi ở Nam Hải địa lao, ngày ngày chịu nước biển ăn mòn, xà trùng gặm thực, tâm ma như tằm ăn lên, muốn sống không được muốn chết không xong —— như vậy tốt không?”

Hấn đem Tạ Tinh Diêu coi như đồng bạn, ngữ bải nâng lên mí mắt, đối thượng nàng hai mắt.

“Ta chỉ là một cái nho nhỏ đệ tử, sao dám vọng luận.”

Tạ Tinh Diêu khước môi nhẹ dương: “Lục Minh tiền bối thân là Nam Hải tiên tông chưởng môn, mới là thống lĩnh một phương, cùng các vị tiền bối cùng ngồi cùng ăn người.”

Nàng nói cười cười, ánh mắt xẹt qua Lục Minh, định ở dưới phòng cửa

phương hướng.

“A.”

Tạ Tinh Diệu: “Giống như tới khác khách nhân.”

Lâu Yếm truyền ra tin tức khi, ở đây vài vị đại năng đều ở phương nam.

Ma Tôn hàng năm đặt mình trong với Ma Vực, cực nhỏ nhúng tay cái khác lĩnh vực phân tranh, đột nhiên một phóng lời nói, lập tức nhắc lên sóng to gió lớn.

Nhất quan trọng, là Lâu Yếm trong tay, cầm khối ký lục có tiểu thể giới từ trên xuống dưới toàn bộ cảnh tượng, thập phần cổ quái phù ảnh thạch.

Phù ảnh thạch ghi nhớ hình ảnh, Phù Ngọc bị vết thương chồng chất yêu ma nhóm bao quanh vây quanh, những đệ tử khác càng là khóc lóc thảm thiết, chính miệng đem tông môn hành động tất cả thổ lộ.

Bọn họ không hề do dự, bay nhanh tới rồi, đến nỗi xa hơn một ít tiên đạo đại năng, hẳn là cũng ở tới trên đường.

Lục Minh theo tiếng quay đầu lại.

Nguyên bản vân đạm phong khinh trên mặt, ý cười sửng sốt.

—— cạnh cửa yên tĩnh đến làm cho người ta sợ hãi, chính yên lặng lập lờng đạo bóng dáng.

Công bố “Đi vì Dược Vương Cốc đệ tử dẫn đường” Cố Nguyệt Sinh, cùng suy sụp chật vật, huyết nhục mơ hồ, cơ hồ phân biệt không ra nguyên bản tướng mạo Phù Ngọc.

Lọt vào yêu ma trả thù, hẳn liền đứng thẳng đều làm không được, đang bị

Cổ Nguyệt Sinh dẫn theo cánh tay đỡ lấy.

Cổ Tuyết Y: Nga khoát.

Lý Phát Âm: Nga khoát.

Tạ Tinh Diêu: Nga khoát.

Không cần càng nói nhiều, tất cả mọi người ở nháy mắt minh bạch một sự thật.

Trò hay mở màn.

“Phế bỏ hai tay hai chân, cả đời vây ở Nam Hải địa lao, muốn sống không được muốn chết không xong?”

Phù Ngọc ha hả cười lạnh: “Hảo, khá tốt.”

Hắn thần sắc âm lãnh, hai mắt sung huyết, ngậm mẫn cổ chấp bạo ngược hàn quang ——

Một đôi thuộc về kẻ điên đôi mắt.

Yết hầu đau nhức, tiếng nói như bị cự nghiền quá, lại không còn nữa lúc ban đầu ôn nhuận thanh thấu, mất tiếng phải gọi người sống lưng tê dại.

Lục Minh hiển nhiên dừng một chút.

Nhưng hắn thực mau hoàn hồn, loát thanh suy nghĩ: “Sự đệ, tội gì như thế.”

Nam nhân lộ ra ảm đạm chi sắc: “Người tuy rằng thiên phú không cao, nhưng ít ra được đến bá nhập Nam Hải tiên tông cơ hội, so trên đời tuyệt đại đa số người càng thêm may mắn —— vì sao phải vào nhảm lạc lối, tàn hại vô tội?”

Phù Ngọc màu mắt khiếp người, há mồm một sát, khoe miệng thắm khai nhè nhẹ vết máu: “Ta vì sao vào nhầm lạc lối? Sát yêu lấy đan sự, bất chính là sư huynh nói cho ta?”

Tám tắc.

Lý Phát Âm thay đổi cái tư thế dựa vào cạnh cửa, phương tiện xem diễn.

“Việc đã đến nước này, người còn muốn vu hãm ta?”

Lục Minh bất đắc dĩ than thở: “Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn đối đãi người không tệ.”

Xuất sắc a.

Cổ Tuyết Y cùng Quý Tu Trần liếc nhau, tiếc nuối không có thể mang điểm nhi hạt dưa.

Lục Minh càng nói càng khí, nắm chặt song quyền: “Người thật làm ta thất vọng, lệnh sư môn hồ thẹn!”

Phù Ngọc khoe miệng giương lên.

“Ta lệnh sư môn hồ thẹn? Là, nói chính là, từ nay về sau, ta bị quan tiến địa lao, vĩnh vô lại thấy ánh mặt trời thời điểm, đến nỗi người, vẫn là cao cao tại thượng Nam Hải khô thủ, đúng không?”

Hắn cười đến khàn khàn, hai mắt huyết hồng càng trọng, hô hô hô khí, dường như tổn hại phong tượng.

Dược phòng trung an tĩnh khoảnh khắc.

Bất quá đảo mắt, Phù Ngọc hai mắt trừng to, không còn nữa mới vừa rồi lạnh lùng ý cười, trên mặt sát khí tấn hiện, giống như địa ngục ác quỷ.

Hắn bỗng chốc quay đầu, nhìn về phía ở đây mọi người: “Ở ta Nam Hải tiên tông trong phòng, chuyển động giá sách bên bình hoa, tiến vào mật thất, có thể tìm được hắn làm chủ này hết thấy sở hữu chứng cứ!”

Cái gì kêu huynh đệ tình thâm.

Tạ Tinh Diệu suýt nữa đương trường cười ra tiếng.

Một đoạn lời nói, đem trận này tương thân tương ái tiết mục đẩy hướng tới cao phong.

Lục Minh khước miệng vừa kéo: “Người, người nói cái gì?”

“Sư huynh, nhiều năm như vậy ở chung, người là cái dạng gì người, ta còn không biết?”

Phù Ngọc cười khanh khách: “Chính là vì cảnh giác có như vậy một ngày, ta bị người giống phế vật giống nhau không chút do dự vứt bỏ..... Mỗi lần người ta cùng tiến vào địa lao, người hướng ta đưa ra cải tiến luyện đan thủ đoạn, ta đều dùng phù ảnh thạch hảo hảo nhớ kỹ, ngày ngày đêm đêm lật xem.”

Dược Vương Cốc cốc chủ tám tắc thờ dài, từ trong túi móc ra một khối tiểu điểm tâm, phân cho bên người Lý Phát Âm.

Lục Minh nói không nên lời lời nói.

Giờ này khắc này, hắn cũng không biết chính mình còn có thể nói ra như thế nào nói.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn vẫn là quyết định giãy giụa một chút:

“Người chớ có ăn nói bừa bãi, này rõ ràng là có lẽ có tội danh!”

“Có phải hay không ăn nói bừa bãi, đi trong mật thất tìm xem chẳng phải sẽ biết.”

Phù Ngọc cười đến càn hoan: “Tuởng một người toàn thân mà lui, lưu ta lưng đeo bêu danh? Không có cửa đâu!”

Một bên Cố Tuyết Y đã phụt cười ra tiếng.

Ác nhân còn cần ác nhân tới trị.

Lục Minh cố nhiên tâm cơ sâu nặng, hành sự tích thủy không đủ, nhưng không chịu nổi, hấn hảo huynh đệ là cái có thù tất báo, tâm cơ ác hơn càng hung ác ôn.

Phù Ngọc người này, không hổ là bọn họ công nhận biến thái.

Tạ Tinh Diêu nhấp môi, cùng Cố Nguyệt Sinh trao đổi một đạo tầm mắt.

Lúc ấy Nguyệt Phạn đưa ra cấp Dược Vương Cốc đệ tử dẫn đường, chính là Tạ Tinh Diêu cho hấn âm thầm truyền âm nhập mật, làm hấn mang đến Phù Ngọc.

Phù Ngọc là cái rõ đầu rõ đuôi tư tưởng ích kỷ giả, ở Tạ Tinh Diêu dẫn đường dưới, chính tai nghe thấy Lục Minh nói ra những lời này đó, tuyệt đối đến nỗi điên.

Sự là làm một trận, Lục Minh kê cao gối mà ngủ, hấn đảo thành mỗi người phỉ nhổ tù nhân, này có thể nhẫn?

Hiển nhiên không thể.

Sự thật chứng minh, hấn phát điên tới, đích xác xuất sắc thật sự.

“Xin lỗi, Lục Minh đạo hữu.”

Lý Phát Âm ăn xong tiểu điểm tâm, vỗ vỗ đôi tay: “Ta sẽ phái đệ tử đi trước Nam Hải tiên tông tìm tòi đến tột cùng, trước đó, còn thỉnh người phối hợp chúng ta.”

Sau đó, hắn chỉ sợ cũng đến cùng Phù Ngọc kia kẻ điên cùng nhau thương đoạn đầu đài.

Tuyệt không có khả năng này!

Lục Minh nghiêng răng nghiêng lợi, lòng bàn tay ngưng ra linh lực.

Phạm là đã tới địa lao Nam Hải tiên tông người, đều từng ăn vào một viên đan dược, bảo đảm linh lực duy trì ở Trúc Cơ tả hữu.

Giờ phút này hắn buông tay một bác, hiển nhiên đã không tính toán giấu giếm.

Linh lực lôi cuốn mệnh môn cuộn cuộn sát khí, ở nam nhân trong tay hồn nhiên run lên.

Theo sát sau đó, âm âm công hướng bốn phương tám hướng!

Hắn phản công tới không hề dấu hiệu, Tạ Tinh Diệu đang muốn giơ tay đi chặn, lại thoáng nhìn một cái chớp mắt bạch quang.

Bạch quang từ ngoài cửa vọt tới, dễ như trở bàn tay chặn lại Lục Minh đánh bất ngờ, dải vàng sáng tan đi, từ từ đi tới, rõ ràng là nói giống như đã từng quen biết thân ảnh.

“Ta đồ đệ ở chỗ này.”

Ý Thủy chân nhân nhếch miệng cười: “Này vài vị chưởng môn nhân người tùy tiện đánh, bị thương nàng đã có thể không hảo.”

Tạ Tinh Diêu: “Sư phụ!”

“Diêu Diêu có hay không bị thương?”

Tiểu lão đầu thoáng nhìn nàng, một sữa mới vừa rồi lẳng nhiên bừa bãi chi mạo, chạy chậm vào nhà: “Lai Lai tới, đây là sư phụ chuẩn bị thiên giai thuốc viên, người cùng Tiểu Yến phân ăn —— Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đâu?”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe Ôn Bạc Tuyết cười nói: “Sư phụ, ngài đã tới!”

Theo tiếng nhìn lại, Ôn Bạc Tuyết tự hành lang trung đi tới, ở hắc phía sau, là sắc mặt không vui Ma Vực tả hộ pháp.

Cùng với thần sắc lạnh hơn giao nhân Đại Tư Tế.

Ma tộc, tiên môn, Yêu tộc.

Tam đại thế lực, đều bị bọn họ đắc tội cái biến.

“Không đúng, không đối.....”

Lục Minh mờ mịt: “Người sao có thể, người tu vi.....”

“Trước tiên chuẩn bị sẵn sàng, đạo lý này cũng đều không hiểu?”

Ý Thủy chân nhân cấp Ôn Bạc Tuyết lấp đầy một đồng chai lọ vại bình:

“Chỉ có thể các người Nam Hải tiên tông dùng đan dược, ta liền không thể hướng đi Lăng Tiêu Sơn đan tu thảo muốn?”

“Ô hô ai tai.”

Tả hộ pháp tàn nhẫn thanh: “Mặt người dạ thú, ra về đạo mạo, nên chết không có chỗ chôn, vĩnh sinh vĩnh thế chịu nghiệp hỏa dày vò.”

Giao nhân Đại Tư Tế liếc nhìn hắc một cái.

Nghe đồn giao nhân thanh lãnh xuất trần, loại này nguyên rửa một loại dùng từ, ở nàng nghe tới định là hiểm ác đến cực điểm.

Tả hộ pháp câm miệng không nói chuyện nữa.

Ngay sau đó, lãnh điểm tú mỹ nữ nhân ánh mắt vừa động, môi mỏng khẽ mở, mặt như trăng lạnh sương lạnh:

“Cái gì rách nát ngoạn ý nhi dám như vậy đối lão nương? Lão nương cho người đầu ninh xuống dưới đương cầu đá lại nhét vào OOO làm người OOOO, OO ngoạn ý nhi O đồ vật, không đem người tro cốt đương đến đại tuyết bay tán loạn qua đường người đi đường sôi nổi trăm trò khen ngợi lão nương từ đây thoái ẩn núi rừng, nương.”

Nào đó dùng từ quá mức trắng ra thô bỉ, Tạ Tinh Diệu lựa chọn tính lược quá.

Tả hộ pháp đại chịu chấn động, ngờ ngác xem nàng, nói không nên lời một câu.

Thiện lương chất phác Ma tộc, đối mặt trời sinh tính thanh lãnh giao nhân, đã chịu tâm linh thượng đánh sâu vào.

“Người, các người ——”

Hắn xong rồi.

Giờ này ngày này, là chân chân chính chính cùng đường.

Lục Minh cả người run rẩy, lòng bàn tay lần thứ hai hiện ra sát khí.

Nhưng mà nhìn quanh bốn phía, Ma tộc, Yêu tộc, Nhân tộc không một có thể trêu chọc, hắn mờ mịt mà đứng, nghe thấy một tiếng hô hô cười quái dị.

—— Phù Ngọc thấy hấn vai hề giống nhau ngốc lẳng bộ dáng, cười đến thẳng không dậy nổi eo, trong mắt nằm xuống màu đỏ tươi huyết lệ.

Tiếp theo cái giây lát, Lục Minh gân xanh bạo khởi, linh lực hiện ra, bỗng nhiên chùy hướng hấn bụng nhỏ.

Phù Ngọc theo tiếng ngã xuống đất, tiếp tục cười quái dị không ngừng. Thật sự xuất sắc.

Nghĩ lại Phù Ngọc đã từng một ngậm một cái “Chưởng môn sư huynh”, niên độ tốt nhất thân tình đoạn ngắn, phi nó mặc chúc.

Tạ Tinh Diệu lặng im không nói gì, lấy hảo thủ khí cụ, nghiêm túc ký lục hạ tất cả hình ảnh.

Tiểu thế giới không dùng được phù ảnh thạch, nhưng nàng cùng Lâu Yểm thân là người xuyên việt, một khoản □ Cùng nhau đánh quỷ tử □ một khoản □ kỳ tích lạnh lùng □, thanh vật phẩm, camera sao có thể thiếu.

May Lâu Yểm thông minh, sớm tại mang theo yêu ma nhóm đi gặp Phù Ngọc khi, cũng đã chuẩn bị tốt ghi hình thiết bị.

Nếu không có những cái đó hình ảnh, hấn không có khả năng nhanh như vậy liền lấy được vài vị tiên môn đại năng tín nhiệm.

Ôn Bạc Tuyết xem đến sống lưng lạnh cả người, lạnh run run lên một chút:

“Này chẳng lẽ..... Chính là trong truyền thuyết huynh hữu đệ cung?”

“Này tác hình ảnh một khi truyền ra đi, này hai người chẳng phải đến oanh động toàn bộ Tu chân giới, phay đứt gãy xuất đạo.”

Nguyệt Phạn dàn xếp hảo Dưộc Vương Cốc đệ tử, lúc này chậm chạp tới

rồi, thấy thế tấm tắc lắc đầu: “Ai sướng, ta sướng.”

Tạ Tinh Diệu: “Tạm thời sướng, toàn thân thoải mái.”

Chapter 91

Vô luận như thế nào.

Cảm tạ Lục Minh cùng Phù Ngọc này đối hảo huynh đệ, một hồi tương thân tương ái huynh hữu đệ cung trình diễn xong, được phòng tràn ngập sung sướng không khí.

Tuồng hạ màn là lúc, Phù Ngọc đã là miệng phun huyết mạt, ngăn không được cả người chấn động, hô hô cười quái dị không ngừng; hắc chưởng môn sư huynh tinh bì lực tấn, tự biết cùng đường, nằm liệt ngồi ở mà.

“Xem loại tình huống này, đến tốt cùng ai thị ai phi, không cần nhiều lời đi.”

Lý Phát Âm cười nhạo nói: “Nhị vị không hổ sư xuất đồng môn, phù hợp thật sự.”

Quý Tu Trần thành thật nói tiếp: “Oai dưa xứng lạn táo, đáng tiếc khó ăn.”

“Muốn ta nói, Lục chưởng môn đưa ra cái kia kiến nghị rất không tồi.”

Dược Vương Cốc cốc chủ nhoẻn miệng cười, sinh ra vài phần gấp không chờ nổi mong đợi: “Giám giữ ở trong tối vô thiên nhật địa lao, móc xuống đôi mắt đầu lưỡi cùng lỗ tai, bị độc trùng từng ngày gặm cắn thân thể, không có cuối cùng thời điểm.”

Không biết nghĩ đến cái gì, nàng ý cười càng sâu: “Ta nơi này còn có rất nhiều mới nhất nghiên cứu chế tạo ra độc dược cùng cổ độc! Phía trước vẫn luôn là dùng Tiểu Bạch chuột thí dược..... Lấy hai vị này hành động, chịu tội như thế sâu, tiên môn đồng minh nói không chừng sẽ đem bọn họ giao cho ta.”

Dược Vương Cốc chính là danh môn chính phái, thông thường mà nói, tuyệt không sẽ tùy ý sử dụng tu sĩ thí dược.

Bị đưa đi Dược Vương Cốc, đều là nghiệp chướng nặng nề hạng người, một khi vào cốc, liền muốn thời thời khắc khắc đã chịu độc cùng cổ tra tấn, xuyên tim đến xương, liền tìm chết đều làm không được.

Kia mới là chân chính ý nghĩa thượng sống không bằng chết.

—— cái này rắn rết tâm địa độc phụ!

Lục Minh cả người run rẩy, oán hận cắn nha.

Dược Vương Cốc vốn là diệu thủ hồi xuân, cứu tử phù thương địa phương, duy độc nữ nhân này riêng một ngọn cỏ, tận sức với cổ độc nghiên cứu.

Nàng cổ có thể giết người cũng có thể cứu người, trong đó nhất lệnh Tu chân giới nghe tiếng sợ vỡ mật, là nàng tra tấn người thủ đoạn.

“Cốc chủ nói cẩn thận.”

Ý Thủy chân nhân sờ sờ bạch chòm râu, trông mắt vừa chuyển: “Cái gì đào đôi mắt cắt đầu lưỡi, nơi này còn có mấy cái thiệp thể chưa thâm tiểu hài tử, đừng dọa bọn họ.”

Đột nhiên bị định nghĩa vì “Thiệp thể chưa thâm tiểu hài tử”, Tạ Tinh Diêu cùng Nguyệt Phạn yên lặng đối diện.

“Còn có người..... Cổ Nguyệt Sinh!”

Lục Minh nuốt xuống một ngụm lão huyết, ra sức khởi động nửa người, hai mắt màu đỏ tươi, hung hăng trừng hướng cách đó không xa.

Lần này, điên điên khùng khùng Phù Ngọc thay thế hấn chửi ầm lên:

“Người cái này phản đồ! Lúc trước người không chỗ để đi, là ta xem người căn cốt không tồi, làm người vào Nam Hải tiên tông..... Người cứ nhiên lấy oán trả ơn!”

Bị mắng to một hồi, Cố Nguyệt Sinh ít có mà không rút nước mắt.

Linh hồ thiếu niên không rên một tiếng, chậm rãi dạo bước đến Phù Ngọc trước người, một hồi lâu, cười nhẹ ra tiếng.

“Ghê tởm.”

Cố Nguyệt Sinh rũ mắt xem hắn: “Nói được đường hoàng..... Phù Ngọc trưởng lão vì sao không thêm nghĩ tưởng, ta vì sao sẽ không chỗ để đi, không nhà để về?”

Hắn cùng Yên Hàn Lai, bốn ứng có được hài hòa mỹ mãn gia đình, cùng với một đoạn cang tột nhân sinh.

Ly Xuyên bị phá, cha mẹ song vong, đã từng gia bị đốt quách cho rồi, thậm chí còn toàn bộ Ly Xuyên linh hồ đều bị bịa đặt vu hãm, thành thể nhân trong miệng giết người không chớp mắt ác yêu.

Đã từng hắn yếu ớt lại nhát gan, gặp gỡ phiền toái tổng ái khóc sụt sùi, bất luận cái gì sự tình đều phải cách vách gia Yên ca ca chiếu cố.

Thẳng đến ngày đó ban đêm, xa xa nhìn trước mắt huyết quang cùng ánh lửa, Cố Nguyệt Sinh rút cuộc minh bạch, hắn cái gì cũng đã không có.

Tổng ái cười ngâm ngâm đem hắn ôm lấy mẫu thân, trầm mặc ít lời lại đối hắn cẩn thận tỉ mỉ phụ thân, thơ ấu, gia viên, bạn chơi cùng, có thể làm nũng khóc nháo quyền lợi, hết thầy đều một đi không trở lại.

Khi đó hắn còn không đến mười tuổi, lại phải phát hoàn thành trước nửa đời chinh đao lột xác.

Nam Hải tiên tông thân là danh môn chính phái, ở la sát biển sâu vùng phong bình thật tốt. Hắn tuy rằng trốn ra Ly Xuyên, nề hà trên tay toàn vô chứng cứ, vô luận như thế nào lên án cầu viện, đều không người nguyện ý tin tưởng.

Bái nhập Nam Hải tiên tông, là hắn cố nén ghê tởm hạ một bước hiểm cờ, mỗi khi hồi tưởng lên, đều cảm thấy khó chịu tưởng phun.

Còn có Yên Hàn Lai.

Bị bẻ gãy tay phải, bị hiến tế tà thuật, bị nhốt ở trong địa lao tra tấn mấy năm lâu, mặc dù giờ này ngày này hắn biểu hiện đến vân đạm phong khinh, nhưng không thể nghi ngờ, này hết thấy cực khổ, bọn họ nguyên bản không cần trải qua.

“Cái gì áy náy cái gì hối hận, ta một chút ít cũng không có.”

Cổ Nguyệt Sinh cười đến lãnh đạm: “Thấy các người đau đớn muốn chết, chịu đủ tra tấn, ta cao hứng còn không kịp —— chỉ hy vọng nhị vị quá đến càng thảm càng tốt.”

Hắn dứt lời tay phải phút chốc động, trong tay hàn quang vừa hiện.

Tiểu đao sắc bén, thẳng tắp đâm vào Phù Ngọc bụng nhỏ.

Nửa bước hóa thần tu vi làm Phù Ngọc không bị chết đi, đau nhức xé rách toàn thân, nam nhân gân xanh chọt khởi, tê gào ra tiếng.

“Năm đó các người đối Ly Xuyên đã làm sự tình, ta đã sớm tưởng từng cái

trả thù ở nhị vị trên người.”

Nhớ tới Nam Hải tiên tông sắp đã chịu trừng phạt, linh hồ thiếu niên cong mắt cười ra tiếng: “Tự cầu nhiều phúc đi.”

Hắn dứt lời đứng dậy, tiểu đao bị vết máu nhiễm thấu, chiếu ra dử tợn màu đỏ tươi.

Cảm thấy đen đui dơ bẩn, Cố Nguyệt Sinh đem nó ném vào trong một góc được tra.

Ôn Bạc Tuyết vỗ vỗ hắn đầu vai, lấy kỳ an ủi.

Bọn họ đã không đường thối lui.

Phù Ngọc đau hô quanh quần bên tai, Lục Minh theo tiếng nhìn lại, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hôm qua còn trời quang trăng sáng một cái tuần lãnh thanh niên, hiện giờ máu tươi đầm đìa, đầy mặt huyết ô, đáy mắt bị xé rách, mũi bị đánh vỡ, sắp biến không ra đã từng bộ dáng.

Dược phòng ngoại hành lang dài, đã có không ít yêu ma nghe tin mà đến, sâu kín đứng ở cạnh cửa.

Bọn họ trầm mặc không nói gì, cả người lãnh túc, dường như đoạt hồn u linh, làm Lục Minh tuyệt vọng đến cực điểm.

Hắn luôn luôn hiểu được gió chiều nào theo chiều ấy.

“Xin, xin lỗi.”

Chật vật nam nhân âm thầm cắn răng, ở đám đông nhìn chăm chú trung hai đầu gối quỳ xuống: “Là ta không nên bị ma quỷ ám ảnh, làm ra loại

người này thần cộng phần ác hành.”

Phù Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, cười đến không khép miệng được.

Hắn so vị này chưởng môn sư huynh có thể nhẫn, trong lòng mình bạch khó thoát một kiếp, trước sau không nhả ra quỳ xuống.

Người này tốt xấu tính cái một môn chi trường, có thể nào như thế phế vật, cùng hắn cộng sự, liền Phù Ngọc đều cảm thấy mất mặt.

“Ta cũng là bị Phù Ngọc mê hoặc, bị nhất thời chỗ tốt che giấu hai mắt, nếu có thể cho ta một cái hồi cải để làm người mới cơ hội, ta nguyện đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa, cấp thụ hại quá Yêu tộc Ma tộc bồi tội.”

Cái trán chảy ra máu tươi, Lục Minh càng thêm dùng sức: “Ly Xuyên linh hồ chưa bao giờ hại người, là chúng ta lợi dụng huân tâm, tràn ra tin tức giả; Nam Hải chi bắc chim liền cánh bộ lạc cũng đều không phải là thực người ác yêu, đều là chúng ta..... Là chúng ta sai.”

Trong tay camera thành thật ký lục nhà dưới hết thấy, Tạ Tinh Diệu nghe hắn cái trán rơi xuống đất thùng thùng trầm đục, nhìn về phía Yến Hàn Lai. Nhiều năm trôi qua, bị nhiều như vậy ủy khuất, hắn rốt cuộc có thể được đến phía sau màn độc thủ một tiếng xin lỗi.

Nó tới quá trễ, cũng quá buồn cười.

Nàng không ra tiếng, không ra một bàn tay, thật cẩn thận nắm lấy Yến Hàn Lai đầu ngón tay.

“Những lời này, không bằng chờ tiên môn đại thẩm lại nói. Ngày ấy đem có vô số bá tánh tiến đến quan khán, những lời này, muốn giảng cho bọn hắn

nghe.”

Tu sĩ nhất khinh bỉ gió chiều nào theo chiều ấy, khom lưng uốn gối hạng người, Lý Phát Âm nhú nhú mày, không chút nào che giấu trong mắt chán ghét: “Đến nổi hiện tại..... Đem hấn giao cho ngoài cửa yêu ma nhóm xử trí, như thế nào?”

Dược Vương Cốc cốc chủ trước mắt sáng ngời: “Chờ bọn họ xử trí xong rồi, ta có thể lặng lẽ đi thử một hai loại tân dược sao?”

Cổ Tuyết Y không thể nề hà: “Đừng đem người lẫn lộn không có.”

“Chư vị đạo hữu, bình tĩnh.”

Quý Tu Trần: “Ở kia phía trước, chúng ta cần đối này hai người tiến hành hỏi ý, điều tra rõ sự tình ngọn nguồn, Nam Hải tiên tông tàn hại quá nhiều ít vô tội yêu ma.”

Phiền toái đã chết.

Thấy hấn nghiêm trang lấy ra mấy sách giấy bút, Dược Vương Cốc cốc chủ thờ dài một hơi.

Trở thành nhất môn chi chủ chính là việc nhiều, danh môn chính phái, hết thầy đều đến làm từng bước.

Nàng liền không giống nhau, không hỏi ngọn nguồn trước đem người tra tấn một lần, chờ người nọ căng không đi xuống, tự nhiên biết gì nói hết.

Bất quá..... Chờ thẩm vấn kết thúc, nàng cùng ngoài cửa những cái đó yêu ma làm theo có thể được như ý nguyện.

“Cũng đúng.”

Lười biếng đánh cái ngáp, cốc chủ dương môi cười: “Nếu có thể toàn bộ bẩm báo, nhất định miễn trừ không ít hình phạt.”

Nàng am hiểu lừa gạt lừa bịp, câu này nói đến vân đạm phong khinh, dẫn tới Lục Minh cả người chấn động.

Lục Minh đến tốt cùng ở như thế nào ngàn ân vạn tạ, mang ơn đội nghĩa, nàng đối này cũng không quan tâm, giờ này khắc này, chỉ có một suy nghĩ phù với đáy lòng ——

Làm nàng ngẫm lại, hẳn là tại đây hai người trên người, đi thử thử loại nào được đâu?

*

Bao gồm Ý Thủy chân nhân ở bên trong, vài vị tiên môn ngón tay cái mang theo Lục Minh Phù Ngọc phân biệt đi hai gian phòng nhỏ.

Ý Thủy chân nhân đối mấy cái tiểu đồ đệ lo lắng vô cùng, trước khi đi nhìn một cái Ôn Bạc Tuyết trên người thương, lại vọng vừa nhìn Yến Hàn Lai không hề huyết sắc tái nhợt gương mặt, ảo thuật dường như tay phải vừa động, lại lấy ra không ít linh đan diệu dược.

Nguyệt Phạn xem đến trợn mắt há hốc mồm: “Ý Thủy trưởng lão, ngài đây là..... Đem toàn bộ thân gia đều móc ra tới?”

Tạ Tinh Diệu sờ sờ chóp mũi: “Sư phụ, ngài chẳng lẽ là đoạt Lăng Tiêu Sơn đan dược kho đi.”

“Nói bậy.”

Ý Thủy chân nhân đạn nàng trán: “Lăng Tiêu Sơn các trưởng lão nghe nói

việc này, đều thực lo lắng các người, cố ý đưa tới không ít bảo bối. Bọn họ ngồi tàu bay theo sau liền đến, ta một mình lên đường, mới so với bọn hắn mau chút.”

Hắn nói một đồn, ngữ khí đứng đắn: “Các người đừng sợ, Lăng Tiêu Sơn chính là Trung Châu đại tông, Nam Hải tiên tông đối với các người, đối Tiểu Yến làm ra loại sự tình này, các trưởng lão chắc chắn đồng loạt xuất lực, cho các người lấy lại công đạo.”

Tạ Tinh Diệu ở một bên ngoan ngoãn mà nghe, giờ giờ lên khóe miệng. Bọn họ sư phụ thoát nhìn cả lơ phát phơ, kỳ thật so với ai khác đều dựa vào phổ, cũng so với ai khác đều càng thêm quan tâm bọn họ an nguy. Lăng Tiêu Sơn cùng la sát biển sâu cách một khoảng cách, hắn có thể nhanh như vậy tới rồi, nhất định phí không ít công phu.

Ôn Bạc Tuyết cũng là cười cười: “Đa tạ sư phụ. Đúng rồi, đại sư huynh cũng tới sao?”

“Kia tiểu tử, vốn dĩ cũng tưởng cùng ta một đạo.”

Tiểu lão đầu một thối chòm râu: “Các người sư phụ ta là người như thế nào nột, chuẩn đến đem hắn vứt ra cái cách xa vạn dặm, hắn không lay chuyển được, bị ta nhét vào tàu bay.”

Hắn nói được chính hoan, ngoài cửa Dược Vương Cốc cốc chủ thăm tiến đầu: “Ý Thủy đạo hữu ——”

Vì thế Ý Thủy chân nhân lưu luyến không rời phát tay từ biệt, đi theo bọn họ vào phòng nhỏ, lúc đi không quên ngàn dặn dò vạn dặn dò, nhớ rõ hảo

hảo nghĩ ngơi dưỡng thương.

“Có cái đáng tin cậy sự phụ thật tốt.”

Nguyệt Phạn thở dài: “Lăng Tiêu Sơn thần cung cùng bầu trời dường như, bên trong tất cả đều là thanh tâm quả dục thần tiên. Sự phụ ta ngày ngày đêm đêm đãi ở trong phòng chiêm tinh xem bói, này một tháng tới nay, cơ hồ không như thế nào cùng ta đã thấy.”

“Rốt cuộc thần cung chức trách đặc thù —— bất quá không có việc gì, người cùng chúng ta một đường đồng hành, sự phụ đối với người vẫn luôn thực để bụng.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười, từ trong tay chai lọ vại bình trung tìm kiếm ra một cái: “Người xem, đây là sự phụ chuẩn bị.”

Đây là cái tinh tể nhỏ xinh bình ngọc, trên thân bình dán nho nhỏ nhãn.

Nhuyễn ngọc cao.

Một loại kiếm tu thường dùng thuốc mỡ, chẳng những có thể trị chữa thương khẩu, còn có thể hữu hiệu vượt phẳng luyện kiếm cảm kiếm sinh ra vết chai.

Mà ở đoàn người trung, chỉ có Nguyệt Phạn là kiếm tu.

“Ô ô.”

Nguyệt Phạn lòng tràn đầy vui mừng mà tiếp nhận: “Ý Thủy trưởng lão, là thiên sứ.”

“Này đó phần lớn là thiên giai thuốc mỡ, chúng ta dùng không xong đi.”

Tạ Tinh Diệu ước lượng khởi một cái bình sứ, tò mò đánh giá: “Bị giam giữ

tại địa lao những cái đó yêu ma, bọn họ thuốc trị thương đủ dùng sao?”

“Tuyệt đối đủ dùng.”

Nguyệt Phạn nói: “Dược Vương Cốc tới hơn hai mươi cái đệ tử, hảo gia hỏa, mỗi người đều mang theo bao lớn bao nhỏ dược liệu, cùng thảo dược thành tinh dường như.”

Trừ bỏ vị kia dưới độc hạ cổ nổi tiếng hậu thế cốc chủ, Dược Vương Cốc tuyệt đại đa số người, đều là ôn nhuận như ngọc, hành y tế thể hình tượng. Trong tay dược bình đều là sư phụ tâm ý, Tạ Tinh Diêu gật gật đầu, đem chúng nó từng cái phân phát, dư lại thật cẩn thận thả lại túi.

Tới rồi lúc này, các tiên bối đều đi hướng phòng nhỏ triển khai thẩm vấn, yêu ma nhóm ở trong phòng tiếp thu y tu nhóm tử mị trị liệu.

Dược phòng không lâu trước đây còn vô cùng náo nhiệt, chờ Tạ Tinh Diêu lại ngừng đầu, chỉ còn lại có bọn họ mấy cái.

“Hàn Khiếu Hành sư huynh cùng Lăng Tiêu Sơn càng nhiều trưởng lão, hẳn là còn muốn mấy cái canh giờ mới đến.”

Nguyệt Phạn nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết, đảo qua trên mặt hẳn một đạo vết máu: “Đại gia bận việc lâu như vậy, không bằng nên nghỉ ngơi nghỉ ngơi, nên chữa thương chữa thương, kiên nhẫn chờ bọn họ đến đây đi.”

Ôn Bạc Tuyết thành thật gật đầu.

Hắn thân là tiên môn đệ tử, tuy rằng bị thương, nhưng vẫn luôn ở trấn an mấy cái run bần bật tiểu yêu, chưa kịp sát dược.

Hiện tại dần dần trần ai lạc định, rốt cuộc có thể yên lòng hảo hảo nghỉ tạm.

“Còn có hai người các người.”

Nhìn liếc mắt một cái Tạ Tinh Diêu, Nguyệt Phạn xoa bóp má nàng: “Sắc mặt như thế nào tệ như vậy? Mau trở về phòng ngủ.”

Tạ Tinh Diêu ngoan ngoãn chớp mắt: “Đã biết, sư tỷ.”

*

Chờ Tạ Tinh Diêu đóng lại cửa phòng, Yến Hàn Lai trở về phòng.

Dược Vương Cốc là có tiếng tận chức tận trách, hắn không đề yêu cầu, một thanh niên đệ tử chủ động gõ vang cửa phòng.

Sau đó ở tinh tế bắt mạch sau, lộ ra kinh ngạc thần sắc: “Đạo hữu, người thức hải như thế nào đã chịu như thế bị thương nặng?”

Yến Hàn Lai đạm thanh ứng hắn: “Bị thương.”

Đây là câu có thể có có thể không vô nghĩa, thanh niên đệ tử như suy tư gì, xem xét hắn thần thức.

“Thần thức nhưng thật ra tràn đầy..... Còn hảo còn hảo, nếu không phải chúng nó chống, tình huống của người phỏng chừng quá sức.”

Tạ Tinh Diêu cho hắn độ đã tới không ít thần thức.

Yến Hàn Lai rũ mắt: “Ân.”

“Theo ta thấy đâu, trên người của người bị thương ngoài da không cần lo lắng, lau lau dược là có thể hảo.”

Thanh niên đệ tử ở tùy thân mang theo bố trong bao tìm kiếm trong chốc lát, cúi đầu nói: “Máu chót là thức hải trạng huống quá tao, rách tung toé không nói, còn bị tử khí chiếm hơn phân nửa, nghìn cân treo sợi tóc không

chết đều tính kỳ tích —— này nhưng đến điều dưỡng cái một hai năm, gần nhất một đoạn thời gian, ngàn vạn đừng lại bị thương.”

Yến Hàn Lai sắc mặt không thay đổi: “Ân.”

“Còn có người ngũ tạng lục phủ.”

Thanh niên từ từ tham nhập, thanh niên nhăn lại mày: “Đây là..... Người sẽ không tiêu hao quá mức tánh mạng, tiến hành quá cái gì hiến tế đi?”

“Trên đường ngừng.”

“Ngừng mới hảo, bằng không, ta chỉ sợ không biện pháp cùng người mặt đối mặt ngồi ở nơi này.”

Thanh niên lau đi cái trán mồ hôi lạnh: “Tà thuật làm người ngũ tạng lục phủ có một chút suy kiệt, cũng may không nghiêm trọng lắm, tinh tế điều dưỡng nói, có thể dưỡng trở về. Nhớ rõ đừng ăn cay độc chi vật, ngày thường nhiều hơn nghỉ ngơi.”

Yến Hàn Lai: “Ân, đa tạ.”

“Không cần nói cảm ơn.”

Dược Vương Cốc đệ tử Diêu Diêu đầu: “Người cũng thật là lợi hại, thân thể biến thành như vậy, lý nên rất khó chịu mới đổi —— từ vào nhà đến bây giờ, cư nhiên liền mày cũng chưa nhăn một chút.”

Thanh niên cho hắn đổi hảo thuốc mỡ cùng băng gạc, lại nhìn chăm chăm hắn uống xong một chén lại khổ lại nếm nước thuốc, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn, cáo từ rời đi.

Ít nhiều này chén dược, buồn ngủ dâng lên, trong miệng cay đắng không

tiêu tan.

Yến Hàn Lai chỉ nghĩ dùng tới vài đạo hút bụi quyết, nề hà ở cái này tiểu thể giới, bọn họ linh lực xu gần với linh.

Mọi cách không khoẻ dưới, chỉ có thể ngủ.

..... Nhưng ngủ không được.

Sương phòng yên tĩnh, thiếu niên nằm ngửa với đệm giường chi gian, không nói một lời nhìn trần nhà.

Trên môi trừ bỏ trung được khổ, loáng thoáng, còn còn sót lại có một đạo mềm mại đến cực điểm xúc cảm.

Tạ Tinh Diêu như vậy trắng ra mà đáp lại hắn.

Hết thấy đều đương nhiên thuận lý thành chương, thuận lợi đến không thể tưởng tượng, làm hắn tâm sinh kinh ngạc, giống đang nằm mơ.

Ý Thủy chân nhân mang đến thiên giai thuốc trị thương thấy hiệu quả cực nhanh, không cần thiết lâu ngày, là có thể cảm nhận được da thịt dần dần tự lại phục hồi như cũ.

Có như vậy bảo bối, bất quá một canh giờ, hắn miệng vết thương liền có thể tốt hơn không ít.

Muốn ngủ lại ngủ không được, không biết qua bao lâu, có lẽ một canh giờ hoặc là càng nhiều, bên tai vang lên một đạo tiếng đập cửa.

Đương Yến Hàn Lai rời giường mở cửa khi, miệng máu hai sườn da thịt đã là khép lại tương dán.

Cửa phòng bị kéo kẹt mở ra, ngoài cửa thiếu nữ nâng lên lộ mắt, đương

môi cười cười.

Tạ Tinh Diêu: “Người đang ngủ sao?”

Yến Hàn Lai lắc đầu.

Nàng ý cười càng sâu, làm như có chút chờ mong: “Ta có thể tiến vào một chút sao?”

Tạ Tinh Diêu động tác nhẹ nhàng, được hấn đáp ứng, phong giống nhau đi vào sường phòng, thuận tay quan hảo cửa phòng: “Sự phụ cấp thuốc mỡ, người hấn là dùng qua đi.”

“Ân.”

Yến Hàn Lai nói: “Thiên giai linh dược hiệu dụng thật tốt, miệng vết thương đã khỏi hợp rất nhiều.”

Hấn một đốn: “Người không cần lo lắng.”

Từ nhỏ đến lớn sắc người châm chọc nói nhiều như vậy, hiện giờ bỗng nhiên sửa miệng, hấn không lớn thói quen, mím môi.

Tạ Tinh Diêu phát hiện cái này động tác nhỏ, phụt cười ra tiếng.

“Ta là tới cấp người đưa tiểu lễ vật.”

Nàng bóp thời gian, kiên nhẫn đợi gần hai cái canh giờ, nghĩ Yến Hàn Lai thân thể đã có thể tự do hành động, mới chậm chạp tiến đến gõ cửa.

Nghe thấy “Lễ vật”, thiếu niên nâng lên mí mắt, đáy mắt sinh ra mờ mịt chi sắc.

“Lâu Yếm một canh giờ trước đã trở lại.”

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Hấn rời đi trước, ta thác hấn ở bên ngoài mua vài

thứ.”

Kỳ thật là nàng ở □ kỳ tích lạnh lùng □ ngàn chọn vạn tuyển, dùng nửa canh giờ mới tuyển ra tới.

Đây là bọn họ người xuyên việt bí mật, Tạ Tinh Diệu vô pháp nói rõ, chỉ có thể dùng ra ngoài chọn mua lấy cứ qua loa lấy lệ qua đi.

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng chậm chạp, nói xong nâng lên tay phải, trong tay túi trữ vật bạch quang hiện ra.

Yến Hàn Lai rũ mắt.

Đó là một kiện trang dương tấn hiện, đồ sạm gần hắc huyền sắc cẩm y.

Cẩm y tinh xảo tú mỹ, cổ áo cùng cổ tay áo thuần một sắc thêu có mây khói kim văn, trên eo vị trí huyền trụ một khối phỉ thúy bạch ngọc, đẹp để quý giá anh đỉnh.

Tạ Tinh Diệu nhếch miệng cười cười, lộ ra hai viên trắng loá răng nanh:

“Đệ nhất kiện lễ vật.”

Trước đó, bọn họ cấp Yến Hàn Lai đưa quá một lần quần áo, ở những cái đó quần áo, phần lớn là nặng nề thanh hắc.

—— khi đó Yến Hàn Lai luôn là ăn mặc thanh y, bọn họ không rõ tình huống, đương nhiên mà cho rằng hắn thích loại này nhan sắc.

Sau lại tiến vào hắn thức hải, Tạ Tinh Diệu mới hậu tri hậu giác minh bạch, nguyên lai Yến Hàn Lai cũng không thích mặc thanh.

Sở dĩ ngày ngày thân xuyên áo xanh, là bởi vì Ly Xuyên bị Nam Hải tiên tông đồ diệt ngày đó, hắn xuyên một bộ màu lục đậm áo ngoài.

Mỗi khi nhìn thấy thanh y, hắn đều có thể nhớ tới khó có thể ma diệt huyết hải thâm thù, nhớ tới năm đó Ly Xuyên thăm trạng cùng cha mẹ hy sinh. Đây là một loại gần như với tự ngược hành vi, dần dà, trở thành hắn thói quen.

Tạ Tinh Diệu rõ ràng, năm đó Ly Xuyên trung hết thầy tuyệt không sẽ bị hắn dễ dàng quên mất, càng không thể dùng “Đều đi qua” loại này lời nói sơ lược.

Nhưng vô luận như thế nào, Yến Hàn Lai là thời điểm từ loại này hít thở không thông tự ngược trung đi ra.

Huyền y bị nàng nhẹ nhàng phủng ở trong tay, Tạ Tinh Diệu có chút khẩn trương: “Người tưởng thử một lần sao?”

Thiếu niên lặng im một lát, thấp thấp mà, rốt cuộc ứng nàng một tiếng “Ân”.

Huyền y bị hắn tiếp nhận, Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn xoay người.

Phòng nhỏ an tĩnh, quần áo cởi ra cùng vuốt ve tiếng vang phá lệ rõ ràng.

Ánh nến nhẹ lay động, nàng trong lúc vô tình giương mắt, thoáng nhìn trên tường ảnh ngược ra bóng dáng.

Tạ Tinh Diệu ngờ ngẩn nhìn mấy cái ngay lập tức, lại bay nhanh thấp hèn đầu.

Một hồi lâu, phía sau Yến Hàn Lai thấp giọng mở miệng: “Hảo.”

Nàng nghe tiếng quay đầu lại, lông mi rào rạt run lên.

Yến Hàn Lai diện mạo thiên với tươi đẹp sắc bén, so với tú khí cây trúc, càng giống một phen sắc bén đao.

Xanh sẫm thường thường sẽ có vẻ trầm ổn lão thành, huyền sắc còn lại là đỏ thẫm gần hắc, đỏ sậm như phong, lộ ra thể như chẻ tre sắc bén chi khí, trương dương, cũng không thiếu căng kiêu quý khí.

Phi thường sấn hấn.

Đỏ sậm vạt áo cùng trắng nõn cổ gắt gao tương dán, tiên hoán mặt mày bị sấn đến đặc biệt bắt mắt, tóc dài cao cao thúc khởi, vài sợi rơi rụng ở bên tai, càng thêm thiếu niên khí.

Chợt vừa thấy đi, thật sự giống chỉ cổ nhân tâm phách hồ ly.

Yến Hàn Lai nhiều năm chưa từng xuyên qua loại này quần áo, bị nàng không chớp mắt nhìn chăm chăm nhìn, biệt nữu dịch khai tầm mắt.

“Đẹp!”

Tạ Tinh Diệu không chút nào tiếc rẻ ca ngợi, mi mắt cong cong: “Yến công tử thực thích hợp loại này nhan sắc.”

Lại bắt đầu hoa ngôn xảo ngữ.

Yến Hàn Lai còn không có tới kịp đáp lại, liền nghe nàng tiếp tục nói: “Yến công tử sinh đến đẹp, nên xuyên chút trương dương đẹp để quý giá xiêm y, tỷ như cái này, liền đem người sấn đến ——”

Tạ Tinh Diệu cười: “Đem người sấn đến đẹp trình độ cộ cộ cộ hướng lên trên trướng. Tuy rằng Yến công tử tướng mạo, vốn dĩ liền làm cho người ta thích.”

Không mang theo một chút ít ngượng ngùng, mấy cái thẳng cầu thùng thùng đánh úp lại, tạt đến Yến Hàn Lai sửng sốt.

Cổ tình người khởi xướng ý cười càng sâu, cảm thấy ra hấn hoảng hốt, lộ ra điệu võ dương oai đặc ý thần sắc.

“Sau đó là cái thứ hai lễ vật!”

Tạ Tinh Diêu ho nhẹ: “Cái này khả năng có chút kỳ quái, là Lâu Yểm mang đến Tây Vực đặc sắc phục sức —— ta cảm thấy thú vị, liền phải tới.”

Nếu giải thích không thông, vậy làm Tây Vực bối nôi.

Túi trữ vật lại là sáng ngời, lần này xuất hiện ở trước mắt, là một bộ chỉ có hắc bạch hai sắc cổ quái xiêm y.

Yến Hàn Lai nhướng mày: “Tây Vực đặc sắc?”

Tạ Tinh Diêu: “Tây Vực đặc sắc.”

Kỳ thật nàng cũng không tính nói dối.

Nếu có thể kỷ 21 tới đồng hương ở đây, nhất định sẽ lập tức nhận ra, đây là một bộ tây trang.

Giá trị xa xỉ, thủ công hoàn mỹ, có thể không chút cầu thả phác họa ra thân hình cái loại này tây trang.

Yến Hàn Lai cầm lấy đáp ở trên cùng thuần màu đen áo khoác.

Kỳ quái quần áo.

Không ngừng nó, Tạ Tinh Diêu trong tay kia kiện màu trắng áo trong đồng dạng kỳ lạ.

“Nếu không có hứng thú, cái này có thể không mặc.”

Tạ Tinh Diêu sờ sờ chóp mũi: “Dù sao cũng là mua tới đồ chơi, Tây Vực phong cách cùng chúng ta bất đồng, làm như vật kỷ niệm cũng đúng.”

Yến Hàn Lai liếc mắt một cái nhìn ra nàng tiểu tâm tư, lười thanh cười cười: “Muốn nhìn?”

Bị xem thấu, đáng giận.

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu: “Có điểm.”

Đây là hần chưa từng gặp qua xiêm y, thiếu niên cầm lấy màu trắng áo trong, tinh tế đoan trang.

“Đây là mặc ở bên trong quần áo, chỉ cần đôi tay vói vào cổ tay áo, lại khâu hỏ nút thắt là được.”

Tạ Tinh Diêu chần chờ: “Người..... Có thể chứ?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hần nổi lòng lung lay, thực mau mình bạch này bộ quần áo xuyên pháp. Tạ Tinh Diêu thành thành thật thật quay người đi, Yến Hàn Lai cười ra trên người huyền y, từng cái mặc tốt tân quần áo.

Tây Vực trung xiêm y rất là cổ quái, nút thắt là hần chưa từng nghe thấy kiểu dáng, cũng may không khó, thực dễ dàng là có thể khâu thụng.

Mặc tốt cuối cùng áo ngoài, thiếu niên hàng mi dài phút chốc động ——

Chợt giơ tay, từng viên đem cúc áo cởi bỏ.

Tạ Tinh Diêu kiên nhẫn chờ hần mặc tốt, nghe phía sau người nọ đậm thanh mở miệng: “Nút thắt, như thế nào khâu?”

“Cùng nút bọc không sai biệt lắm.”

Nàng một đốn: “Nếu không, ta tới?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn đứng ở mép giường, Tạ Tinh Diệu quay đầu lại khi, vừa lúc trông thấy một đôi lười nhác mắt phượng.

Âu phục thẳng, nội bộ áo sơ mi càng là hình dáng rõ ràng, dính sát vào người thiếu niên khấn thật ngực cùng bụng nhỏ, hàm súc ra vận sức chờ phát động, dã thú lực đạo.

Nàng cất bước tiến lên, vươn đôi tay.

Áo sơ mi hơi sưng, nội bộ nửa ẩn nửa hiện, dường như sương mù xem hoa trong nước vọng nguyệt, so với quần áo tăn còi, nhiều ra vài phần giương cung mà không bắn ái muội.

Bởi vì thân cao duyên có, nàng nhìn không thấy Yến Hàn Lai nhân hảo tâm tình mà hơi hơi giơ lên khóe miệng.

Tạ Tinh Diệu từ nhất thượng bắt đầu, tự xương quai xanh dời về phía bụng nhỏ, thật vất vả khấu xong, lui về phía sau một bước.

Thấy rõ đối phương bộ dáng, nàng lại là nhẹ nhàng một khụ.

Ân.....

—— là! Mỹ! Nhan! Bạo! Đánh!

Thân là tu sĩ, Yến Hàn Lai cao gầy thon gầy, cánh tay, ngực cùng bụng nhỏ tất cả sinh khấn trí cơ bắp, vừa không sẽ có vẻ thể nhược vô lực, cũng không có quá mức kiện thạc, có thể so với một cái hoàn mỹ giá áo tử, đem trọn bộ xiêm y căng đến gãi đúng chỗ ngứa.

Âu phục nhất chọn người, nếu có thể mặc tốt, cũng nhất hoặc nhân.

Nhan sắc là đơn điệu thuần hắc thuần trắng, lãnh túc rất nhiều, bằng thêm tuyết lĩnh chi hoa giống nhau cảm dục cảm; lại cứ cắt khéo léo, sườn eo hơi thu, quần dài xắn ra thon dài hai chân, thẳng giỏi giang.

Eo thon chân dài, nhìn không sót gì.

Đúng rồi.

Còn có cuối cùng một bước.

Tạ Tinh Diêu nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, cầm lấy trên bàn cà vạt.

Yến Hàn Lai so năng cao hơn không ít, nếu muốn hệ thượng cà vạt, cần thiết một cái cúi người, một cái ngửa đầu.

Nhìn ra nàng dụng ý, thiếu niên lui về phía sau một bước, ngồi trên mép giường.

Vì thế yêu cầu cúi người cái kia liền thành Tạ Tinh Diêu.

Yến Hàn Lai hầu kết vừa động, vì phương tiện nàng động tác, hơi hơi ngửa đầu.

Hắn ngữ khí nhàn nhạt: “Tây Vực bên kia, đều như vậy xuyên?”

“Hắn là không phải đâu.”

Tạ Tinh Diêu: “Bất quá..... Theo Lâu Yểm theo như lời, Tây Vực nào đó bộ tộc không mừng trường y váy dài, vì hành động nhanh và tiện, sẽ giống như vậy chỉ mặc quần áo quần.”

Nàng hệ thật sự mau, cuối cùng ngược mắt, nhìn về phía Yến Hàn Lai.

Tựa như một phen bị thủy trạc tẩy quá lạnh lẽo trường kiếm.

Hắn ngữ quan thâm thúy, khéo miệng ngậm nhàn nhạt cười nhạt, đôi tay

mang bao tay, chống ở phía sau đệm giường chi gian, lúc này ngoan ngoan ngửa đầu, phối hợp nàng động tác.

Mặc vào này bộ quần áo, vai rộng eo thon càng thêm rõ ràng, hai chân còn lại là bởi vì quá dài, không muốn quy quy củ củ mà cuộn tròn bất động, lười biếng hướng ra phía ngoài duỗi thẳng.

Cự người với ngàn dặm ở ngoài lạnh lẽo, kiệt ngạo không kèm chế được thiếu niên khí, cùng với một loại khó có thể miêu tả, thốt nhiên sắp xuất hiện sức dẫn, dường như một phen kéo đến cực hạn cung, tất cả chất chứa ở hân đáy mắt.

Yến Hàn Lai không tiếng động cười cười: “Là như thế này?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu, lại nghe hắn nói: “..... Có thể muốn một ít khen thưởng sao?”

Nàng nháy mắt minh bạch đây là có ý tứ gì.

Tạ Tinh Diệu thẳng tắp lập, Yến Hàn Lai còn lại là ngồi ở mép giường, kể từ đó, nếu muốn chạm vào hắn, cần thiết cúi người cúi đầu.

Thấy nàng có điều động tác, thiếu niên đuôi mắt hơi cong, gập lên hai chân, một phen kéo qua nàng thủ đoạn.

Hắn lực đạo không nặng, thẳng ở không hề dấu hiệu.

Tạ Tinh Diệu đầu tiên là một ngốc, chờ phục hồi tinh thần lại, đã khóa ngồi ở hắn trên đùi.

Đây là cái quá mức ái muội động tác.

Huống chi, Yến Hàn Lai còn cười như không cười nhìn nàng, trong mắt

sinh ra thuần túy, có chút sợ hãi mong đợi.

Rõ ràng hắn mới là chủ động đưa ra muốn khen thưởng kia một phương.

Tại đây loại sự tình thượng, Yến Hàn Lai luôn là xuất phát từ bản năng muốn gần sát, lại xuất phát từ lý trí mà thật cẩn thận.

Nàng ngực đột nhiên liền mềm xuống dưới.

Ngồi ở hắn trên đùi, chỉ cần thân thể thoáng trước khuynh, là có thể chạm vào mềm mại môi.

Yến Hàn Lai ngừng thở.

Tạ Tinh Diệu đối này kinh nghiệm rất ít, tự mình thực tiễn lên, chỉ có thể nhớ lại đã từng xem qua từng cuốn tiểu thuyết.

Nhưng mà ở lẫn nhau tương dán khoảnh khắc, văn tự toàn bộ hòa tan thành mặc đoàn, nàng nỗ lực muốn thấy rõ, lại chỉ có thể trông thấy mơ mơ hồ hồ một mảnh.

Hết thấy toàn bằng bản năng.

Nàng động tác ôn nhu đến quá mức.

Giống như đối đãi dễ toái trên bảo, cánh môi bao lấy hắn tái nhợt mềm.

Thịt, vuốt ve mà qua hết sức, thử tính nhẹ nhàng ép xuống.

Yến Hàn Lai muốn đáp lại, bỗng dừng sống lưng cứng đờ.

—— nguyên bản chỉ là môi cùng môi chạm nhau, đột nhiên không kịp phòng ngừa, có ướt át mềm mại xúc cảm phát quá hắn môi trên.

Chỉ một sát, ngực như bị gắt gao nắm lấy, tê dại nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, sinh ra chạy dài vô tận ngứa.

Cùng ngăn không được dục.

Trên đỉnh đầu, một đôi lông xù xù tuyết trắng bỗng nhiên đột nhiên toát ra, nhĩ tiêm run rẩy, lông tơ hơi hoảng.

Tạ Tinh Diệu tim đập thành thịch, nhẹ nhàng thở dốc ngẩng đầu.

Nàng có chút hoảng hốt: “Giống như vậy..... Cũng không quan hệ.”

Yến Hàn Lai quá khắc chế.

Từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, hắn không có gì có thể xa cầu, cho nên cũng thói quen cùng bên người hết thấy bảo trì khoảng cách. Hiện giờ hướng nàng biểu lộ cõi lòng, hắn định là mờ mịt vô thố, không biết hắn là dùng như thế nào một tác vuông ở chung.

Tạ Tinh Diệu trong lòng khó chịu, tưởng thân cận hắn, cũng tưởng nói cho hắn, vô luận như thế nào cũng chưa quan hệ.

“Còn có đệ tam kiện lễ vật.”

Nàng nói.

Lúc này đây, từ trong túi trữ vật đột nhiên xuất hiện, là một mảnh thuần trắng ——

Một kiện thêu có viền vàng trúc văn tuyết trắng cầm y.

Tạ Tinh Diệu: “Ở thức hải, người nói người ái xuyên bạch sắc.”

Nàng vẫn luôn đều nhớ rõ, cũng vẫn luôn đều minh bạch.

Yến Hàn Lai bốn ửng càng kiều căng tùy ý, cũng càng tiên y nộ mã.

Ở hắn bốn ửng có được nhân sinh, thiếu niên khí phách chưa bao giờ bị phí thời gian ma diệt, hắn sẽ giống khi còn nhỏ khát khao như vậy, bạch y

trường kiếm, tự do tiêu sái.

Tạ Tinh Diệu trong cổ họng hơi sấp, đôi tay vòng lấy hắc cổ, đem gò má vùi vào thiếu niên cổ.

“Thức hải Yến Hàn Lai thực hảo.”

Nàng nhẹ giọng mở miệng: “Nhưng là..... Ta càng thích hiện tại cái này.”

Phun tức ấm áp, lưu luyến cần cổ, Yến Hàn Lai hàng mi dài run lên.

“Vì cứu tiểu cổ, không tiếc hy sinh chính mình chính là người; bị nhốt ở địa lao, cũng không xin tha chính là người; vì báo thù tu tập tà thuật, hiến tế chính mình cũng là người.”

Nhớ tới những cái đó ký ức, Tạ Tinh Diệu hốc mắt lên men, cọ cọ hắc cổ:

“Những cái đó đều là người, đều thực hảo.”

So với thức hải trung cái kia thiên chân ngây thơ, không rành thế sự tiểu hài tử, đã trải qua này hết thấy, mới là nàng nhận thức Yến Hàn Lai.

Nhưng đối với giờ này ngày này chính mình, Yến Hàn Lai trước nay đều không thích.

Tự ngược tự ghét đã thành hắc thói quen.

Nàng nói ngắc đầu, lông mi đen nhánh như cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng run rẩy.

“Hiện tại Yến Hàn Lai, mỗi một chỗ ta đều thích.”

Tạ Tinh Diệu chọc chọc hắc sườn mặt, ngược ngừng mà cười cười:

“Xuyên hồng y Yến công tử rất đẹp, muốn khen thưởng Yến công tử thực đáng yêu, Yến công tử tướng mạo, tính cách, thường xuyên biệt biệt nữ

nữu tiểu tính tình, còn có ——”

Nàng dừng một chút: “Còn có trên người sẹo, ta tất cả đều không chán ghét.”

Yến Hàn Lai lẳng lặng đối thượng nàng hai mắt.

Bởi vì mới vừa rồi cái kia lướt qua liền ngừng hôn, Tạ Tinh Diêu cánh môi thắm ra nhàn nhạt thủy quang, bên má vụng khai từng đợt từng đợt ửng hồng, trong mắt giống thủy triều hồ, cũng tựa hòa tan mật.

Những cái đó xuyên tim đến xương đau đớn cùng thù hận, hắn chưa bao giờ quên mất.

Tuổi càng tiểu một ít thời điểm, mỗi khi đêm khuya mộng hồi, đều sẽ bị kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Hiển tế tà thuật ngày đó, nhìn chính mình tàn khuyết xấu xí thân thể, Yến Hàn Lai tưởng, có lẽ cả đời này, hắn chỉ có thể đương một cái lệnh người phiên chán quái vật.

Tạ Tinh Diêu nói: “Đệ nhất kiện lễ vật, hy vọng Yến Hàn Lai có thể tùy tâm tùy ý, vô câu vô thúc.”

Đây là kia kiện trượng dương huyền y.

“Cái thứ hai lễ vật, hy vọng Yến Hàn Lai có thể tiêu dao tự tại, đi hướng rất nhiều rất nhiều địa phương, gặp được rất nhiều rất nhiều người.”

Đây là kia kiện ẩn giấu nàng nho nhỏ tư tâm Tây Vực phục sức.

Trong nhà yên tĩnh một sát, Tạ Tinh Diêu lại một lần hoàn thượng hắn sau cổ.

“Đệ tam kiện lễ vật, hy vọng Yến Hàn Lai không hề sinh hoạt ở thù hận bóng ma bên trong, vô câu vô thúc, vĩnh viễn tự do vui sướng.”

Chân thành mà ôn nhu, hấn tâm động không thôi, ức chế không được.

Tưởng thân cận, muốn dùng lực, cũng muốn đem nàng độc chiếm.

Mới vừa rồi hôn môi thời điểm, tay trái phủ lên nàng cái ót.

Tay phải thượng bao tay thật sự vương bận, Yến Hàn Lai mặc không lên tiếng, cúi đầu xuống, há mồm cắn đầu ngón tay vị trí.

Thiếu niên môi mỏng ửng đỏ, kéo ra bao tay khi nhẹ nâng mặt mày, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Mắt phượng trong vắt liễm diễm, dường như tiểu cầu.

Đương hấn giờ tay, ngón cái theo thiếu nữ đuôi mắt xuống phía dưới, miêu tả ra nàng sườn mặt hình dáng, lực đạo ổn mà nhẹ, cuối cùng dừng ở khoe môi.

Đó là dâng lên dục ra, dã thú giống nhau xâm lược tính.

Không kiêng nể gì, trắng trợn táo bạo.

Yến Hàn Lai cong mắt dương môi: “Lại đây.”

Tại đây loại động tác, chỉ cần tay trái ép xuống, hấn liền xúc thượng Tạ Tinh Diêu cánh môi.

So với phía trước, lần này khí lực càng trọng càng trầm, cũng càng nóng rực hỗn loạn.

Nàng cái ót thượng kia chỉ tay trái chạm rãi chuyển về, đi vào tinh tế trắng nõn sau cổ, lòng bàn tay hồi câu vuốt ve, kích khởi nhè nhẹ nhiệt khí.

Thế công quá hung, Tạ Tinh Diêu vội vàng hút một hơi, thực mau lại ngừng thở.

Đôi môi bị không khí phân trần cạy ra, nóng bỏng nhiệt ý dừng mãnh vào môi răng bên trong.

Yến Hàn Lai mới lạ mà bức thiết, tiểu tâm ngậm lấy non mịn da thịt, có lẽ là thực tủy biết vị, khóe miệng nhẹ cong, đuôi mắt cong ra nhợt nhạt cười hình cung.

Đây là chỉ chân chân chính chính hồ ly.

Bên tai hết thấy tiếng vang đều dần dần yên lặng, Tạ Tinh Diêu nghe không thấy càng nhiều, chỉ có ướt át tiếng nước liên miên không dứt, đình tai như óc.

Đầu lưỡi chạm nhau, nàng trong đầu oanh mà nổ tung, gò má nóng bỏng.

Kỳ quái cảm giác ở tán loạn, cốt phùng toàn là run rẩy.

Môi cùng môi gần gũi tách ra, thiếu niên mi mắt cong cong kéo xuống cà vạt, cời bỏ đệ nhất viên nút thắt.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, là trên dưới lẫn xuống hầu kết, như ẩn như hiện xương quai xanh, cùng với lảng tán cổ áo hạ, một đạo nhạt nhẽo vết thương cũ sẹo.

Cầm dục lãnh tức khí chất dần dần cởi khai, duy độc dư lại che trời lấp đất chiếm hữu dục, Yến Hàn Lai cười khẽ hỏi nàng: “Mới vừa rồi như vậy.....

Cũng thích sao?”

Tạ Tinh Diêu nhẹ nhàng thở dốc, áp xuống trong lòng e lệ, nghiêm túc gạt

đầu.

Lại chớp mắt, tươi mát tạo hương lần thứ hai nghênh diện mà đến, Yên Hàn Lai dùng chớp mũi cọ nàng một chút, cúi đầu ngậm lấy cánh môi.

Ở càng vì mãnh liệt sóng ngầm đánh úp lại phía trước, hấn thấp giọng mở miệng, hầu âm mất tiếng không rõ.

Làm như dự hống, lại giống làm nũng: “Kia lại thêm một ít, được không?”

Chapter 92

Tạ Tinh Diêu bị hôn đến vụng vụng hồ hồ.

Yến Hàn Lai luôn luôn thông tuệ, vô luận thơ từ vẫn là thuật pháp, một điểm liền thấu.

Tại đây loại sự tình thượng, tựa hồ đồng dạng như thế.

Khởi điểm chỉ là trúc trắc đụng vào, sau lại được bí quyết, đang không ngừng mạn khai tô ngửa trung, thiếu niên thử thăm hướng càng sâu một ít địa phương.

Vì thế tô ngửa càng đậm, khuếch tán đến tứ chi cùng thức hải, đại não trống rỗng, phảng phất ở nhiệt ý âm âm hòa tan.

Đây là một loại cực kỳ kỳ diệu thể nghiệm, có rất dài một đoạn thời gian, Tạ Tinh Diêu trong đầu trống không, máu sôi trào, không ngừng kêu gào khát vọng.

Hôn bãi tách ra, nàng rõ ràng nhìn thấy Yến Hàn Lai đáy mắt ngậm cười.

Như vậy ý cười thật sự hoặc nhân, đuôi mắt dường như tiểu cầu, lưỡi biếng chọc trong lòng thượng.

Tạ Tinh Diêu mím môi, đầu lưỡi liếm láp mà qua, một mảnh mềm mại nóng bỏng.

Nàng bị xem đến mặt nhiệt, âm thầm điều chỉnh tốt hô hấp, giả vờ trấn định gương mặt nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Yến Hàn Lai lông mi vừa động, bỗng nhiên chi gian, dương môi cười khai.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu hồ ly lỗ tai từ từ quơ quơ.

“..... Thích.”

Hắn ngừng một lát, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nàng sau cổ, bởi vì hơi thở không xong, âm cuối lại nhẹ lại loạn, mang theo điểm rất nhỏ nhẹ
suyễn: “Tiếp theo, hắn là ném thử cái gì?”

Cái gì tiếp theo.

Tạ Tinh Diệu giật mình.

Từ lẫn nhau biểu lộ cõi lòng sau, lần đầu tiên, bọn họ ném thử lướt qua liên
ngừng hôn môi.

Đây là lần thứ hai, hôn môi bị tăng thêm gia tăng, Yến Hàn Lai đầu một hồi
cảm nhận được như thế nào “Hôn sâu”.

Hắn thích thú, thả vẫn không đầy đủ.

Những lời này hỏi đến nghiêm túc thả ngây thơ, giống cực một cái lòng
hiếu học tràn đầy đệ tử tốt, nhưng là đi.....

Yến Hàn Lai có lẽ không hiểu, nàng lại là rõ ràng, về cả trai lẫn gái gian ở
chung, hôn sâu lúc sau, còn có thể dư lại cái gì.

“Loại chuyện này ——”

Tạ Tinh Diệu nhĩ tiêm như bị hơi hơi một chước: “Yêu cầu tuân tự tiệp
tiến.”

Yến Hàn Lai lược hiện hoang mang, hai mắt liễm điểm lại sạch sẽ: “Chúng
ta không tính tuân tự tiệp tiến?”

Hắn đối những việc này không chút nào hiểu biết, thẳng đến gặp gỡ Tạ
Tinh Diệu, mới dần dần có hoàn toàn mới thể hội.

Này hai lần với hấn mà nói, mỗi lần đều là một loại ngoài ý muốn chi hỉ, ở chưa bao giờ xa cầu quá đụng vào dưới, thiếu niên sinh ra sung sướng cùng thỏa mãn.

Hấn muốn càng nhiều, rồi lại nhân quá mức trúc trắc, không biết còn có thể làm chút cái gì.

Tạ Tinh Diệu nghĩ nghĩ, không khỏi cười khế: “Cho nên, người tưởng ném thử cái gì?”

Yến Hàn Lai đáp không được.

Lần sau sự tình lần sau lại nói, mới vừa rồi trải qua hết thảy giống như cảnh trong mơ, Tạ Tinh Diệu tâm tình rất tốt, nhéo nhéo trước mắt thiếu niên hai má.

Hảo gầy.

Bất quá sờ lên thực thoải mái, mềm mại đơn bạc, phiếm bao quanh hơi nhiệt.

Nàng môi rõ ràng trở nên sưng đỏ, Yến Hàn Lai giờ tay, truyền đạt một loại chữa thương thuốc mỡ.

..... Ở nào đó phương diện, hấn thật đúng là ngoài dự đoán mà đơn thuần lại ngoan thuần.

Tạ Tinh Diệu đương nhiên vô dụng.

Này đạo ấn nhớ thực mau là có thể một chút biến mất, không bao lâu, phòng ngoại vang lên thùng thùng tiếng đập cửa.

Trong phòng Yến Hàn Lai còn ăn mặc kiện tán loạn tây trang, nàng rất có

loại kim ốc tàng kiều chịu tội cảm, chỉ đem môn mở ra một cái nho nhỏ khe hở.

Phi thường cố ý, phi thường giấu đầu lòi đuôi.

Ngoài cửa là Nguyệt Phạn.

Nhìn thấy Tạ Tinh Diệu, nàng hai mắt sáng ngời, lộ ra một bộ “Người quả nhiên ở chỗ này” thần sắc, chột khụ khụ, thu liễm khóe miệng điên cuồng dâng lên cười.

“Ta mới vừa đi người phòng, gõ cửa không ai hưởng ứng —— sau đó liền thử tính nghĩ, nếu không tới Yến công tử nơi này thử xem.”

Nguyệt Phạn nói: “Đúng rồi, Yến công tử đâu?”

Nếu là làm người khác nhìn thấy Yến Hàn Lai hiện giờ bộ dáng, Tạ Tinh Diệu cảm thấy, nàng nhất định sẽ mặt nhiệt đến chết.

Nguyệt Phạn thân là một cái ngôn tình thoại bản trung thực người yêu thích, một khi mở cửa, làm sao đoán không ra nơi này đến tốt cùng phát sinh quá chuyện gì.

Nàng nhấp môi cười cười, còn không có tưởng hảo lấy cớ, liền nghe đối phương mở miệng: “Ta tới chỗ này, là vì nói cho các người một cái tin tức tốt.”

Cư nhiên so nàng bản nhân càng mau mà dời đi đề tài.

Tạ Tinh Diệu hấp tấp ngược mắt, đối thượng Nguyệt Phạn đen bóng bấy đôi mắt.

Đây là chính đạo quang.

Nguyệt Phan dương môi cười: “Các người đại sư huynh tới.”

*

Yến Hàn Lai còn muốn lưu tại trong phòng đổi mới quần áo, Tạ Tinh Diệu đi trước một bước, đi theo Nguyệt Phan đi vào được phòng.

Phủ một trương vọng, quả nhiên nhìn thấy vô cùng hình bóng quen thuộc.

Tạ Tinh Diệu vui vẻ nói: “Đại sư huynh!”

Hàn Khiếu Hành nghe tiếng quay đầu, hơi hơi gật đầu: “Tạ sư muội.”

“Ta ở cùng đại sư huynh thảo luận cơm chiều chuyện này.”

Ôn Bạc Tuyết cũng xoay người lại: “Nơi này tiểu yêu quái bị nhốt ở địa lao lâu như vậy, ăn đã nhiều năm màn thầu lãnh cơm.”

Vô luận là yêu vẫn là ma, địa lao, tuyệt đại đa số là vị thành niên hài tử.

Tiểu hài tử thần hồn không xong, dễ dàng nhất đã chịu kinh ngạc. Nếu muốn làm cho bọn họ được đến đã lâu trấn an cùng an ủi tịch, một đống nóng hầm hập mỹ vị món ngon, tuyệt đối là số một phá băng chi tuyến.

“Tận lực thanh đạm chút đi.”

Tạ Tinh Diệu tâm sinh chờ mong: “Đừng quên nhiều chuẩn bị tiểu điểm tâm ngọt!”

Nàng tiếng nói vừa dứt, chợt thấy cách đó không xa hành lang gian đi tới một khác đạo nhân ảnh.

Tùy theo mà đến, là Đàm Quang tinh bì lực tấn lâm bẩm tự nói: “Mệt chết mệt chết, cuối cùng kết thúc —— y!”

Bị được phòng mấy đạo bóng dáng hoảng sợ, tiểu hòa thượng sững sờ:

“Các người như thế nào đều ở chỗ này?”

Lúc ấy phần nộ yêu ma nhóm quần công dựng lên, không kiêng nể gì đối Phù Ngọc triển khai trả thù, hấn e sợ cho lại ra cái gì ngoài ý muốn, chủ động đưa ra lưu lại đem không thể cục.

Lúc sau Cổ Nguyệt Sinh tới rồi, đem Phù Ngọc mang đi, là Đàm Quang mang theo yêu ma nhóm trở về phòng, dùng tiên môn linh dược chữa thương.

Khi đến tận đây khắc, rốt cuộc kết thúc.

Hàn Khiếu Hành vẫn là đầu một hồi thấy hấn, ánh mắt vừa chuyển, tinh tế đánh giá kia viên bóng loáng đại não môn.

Đàm Quang bưng tỉnh đại ngộ: “Nếu là các người mấy cái đái ở chỗ này..... Đây một vị, khẳng định chính là trong truyền thuyết Hàn Khiếu Hành sư huynh đi!”

Hàn Khiếu Hành lễ phép dương môi.

Hấn sinh đến lãnh, trên mặt rất ít xuất hiện đại hỉ đại bi biểu tình, trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ lộ ra nam mụ mụ từ ái mỉm cười, ở tuyệt đại đa số thời điểm, có thể nói đem trong nguyên tác nhân vật giả thiết quán triệt rốt cuộc.

Hàn Khiếu Hành: “Đàm Quang tiểu sư phó.”

Hai cái đồng hương rốt cuộc gặp mặt, liền kém tới thượng hai ba ly tiểu rượu, tối nay lẫn nhau tổ tâm sự.

Ngay sau đó, được phòng ở ngoài, lại thăm tiến một khuôn mặt.

“..... Ân?”

Lâu Yểm: “Nơi này như thế nào nhiều người như vậy?”

*

Sương phòng yên tĩnh, ánh nến leo lắt, chiếu ra từng đạo đứng lặng bóng người.

Ôn Bạc Tuyết trầm mặc sau một lúc lâu, nắm chặt song quyền: “Thái quá.”

Tạ Tinh Diêu đứng ở hần bên người, suy nghĩ trong chốc lát, Diêu Diêu đầu: “Không thể tưởng tượng.”

“Tuy rằng sớm đã có quá tâm lý chuẩn bị, nhưng đương mọi người tiến đến cùng nhau.....”

Nguyệt Phạn: “Ta kinh ngạc.”

Vòng đi vòng lại nhiều ngày như vậy, sáu gã người xuyên việt rốt cuộc toàn viên đến đông đủ, hội tụ một đường.

Dược phòng ai đều có thể tiến, phá lệ không an toàn. Vì tránh tai mắt của người, đoàn người tìm cái yên tĩnh phòng nhỏ, sôi nổi lâm vào trầm tư.

“Đây là mệnh đi.”

Đàm Quang cầm giận bất bình: “Bất quá nói trở về, rốt cuộc là ai an bài lần này xuyên qua? Mọi người đều là đồng hương, phân biệt thành kiếm tu, pháp tu cùng Ma Tôn —— có thể hay không đừng làm cho ta đỉnh cái đầu trọc đương hòa thượng? Người với người chi gian, nhiều điểm tín nhiệm cùng lý giải không hảo sao!”

Hàn Khiếu Hành:.....

Hàn Khiếu Hành đỉnh trượng hung thần ác sát lạnh lẽo trắng hán mặt, mặt

mày hơi thư, ôn thanh an ủi: “Hòa thượng cũng khá tốt.”

Đến nỗi chỗ nào hảo, hấn không lớn có thể nghĩ ra được.

“Nếu không.”

Lâu Yếm nói: “Chúng ta trước tới một chút tự giới thiệu?”

Hấn cùng Hàn Khiếu Hành lần đầu tiên gặp mặt, Đàm Quang cùng vị này đại sư huynh cũng hoàn toàn không quen biết, Tạ Tinh Diệu nghe tiếng gật đầu: “Nói một chút đi, đại gia hiện giờ thân phận, còn có trói định trò chơi.”

“Ta, Hàn Khiếu Hành, Lăng Tiêu Sơn Ý Thủy chân nhân môn hạ đại sư huynh.”

Hàn Khiếu Hành thần thức vừa động, mở ra thức hải trò chơi giao diện:

“Trói định trò chơi là □ điên cuồng phòng bếp □, có thể làm ra đủ loại tiểu thái.”

Bất quá một lát, nam nhân trong tay nắm lấy một cái mặt trà kem.

Hàn Khiếu Hành rất là hào phóng, liên tiếp lại lấy ra vài loại tiểu điểm tâm, đưa cho ở đây mọi người.

“□ điên cuồng phòng bếp □.”

Nguyệt Phạn dùng sức cắn một ngụm hồng nhung tơ mộ tư: “Vĩnh viễn thần!”

Lâu Yếm theo sát sau đó, cũng yên lặng mở ra trò chơi giao diện: “Ta, Ma Tôn, trói định □ kỳ tích lạnh lùng □, có thể sử dụng tới thay quần áo.”

Nam nhân mặt mày u lãnh, mở miệng khi thần sắc khế nhúc nhích.

Một thân huyền y đột nhiên biến mất không thấy, thay thế, là kiện giá trị xa xỉ, cắt may khéo léo âu phục.

Này hệ thống, giống như so với hần còn không đáng tin cậy.

Hàn Khiếu Hành nhìn thẳng hần liếc mắt một cái, hai hai tương vọng, hai cái không phải rất hữu dụng nam nhân, sinh ra thường thức lẫn nhau.

“Đến ta sao!”

Nguyệt Phạn kiềm chế không được kích động, giơ lên tay phải: “Ta là Lăng Tiêu Sơn thần cung đệ tử, đến nổi trò chơi ——”

Nguyệt Phạn cười hắc hắc: “□ tạp tạp chạy đinh xe □, đua xe trò chơi, trừ bỏ trôi đi gia tốc, còn có chút ném vỏ chuối, ném lồi cùng ném phòng hộ tráo linh tinh kỹ năng.”

Nàng nói dừng một chút, vỗ đùi: “Mọi người trong nhà, chờ ngày sau có thời gian, ta khai Cadillac mang đại gia đi ra ngoài căng gió!”

“Chúng ta có sáu cá nhân, nếu hơn nữa Yến công tử ——”

Đàm Quang: “Sẽ không quá tải sao?”

“Tu chân giới lại không có giao thông cảnh sát.”

Nguyệt Phạn suy nghĩ một chút: “Huống chi, ta còn có thể khai giao thông công cộng a.”

Ở nàng gara, đích xác có xe bus cùng xe buýt.

Phi thiên xe buýt, ngấm lại liền kích thích.

“Đàm Quang, hòa thượng, phật tu.”

Đàm Quang bi thương lắc đầu: “Ta chỉ là giúp muội muội điếm cái □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □ lựa chọn, vì cái gì sẽ biến thành như vậy?”

Đều là không có gì trọng dụng nam nhân, Lâu Yếm đối loại này thống khổ

đồng cảm như bản thân mình cũng bị, vỗ vỗ hấn đầu vai.

Đàm Quang ngẩng đầu, xem một cái bên người Tạ Tinh Diêu: “Đến người.”

“□ Cùng nhau đánh quỷ tử □.”

Tạ Tinh Diêu: “Chiến đấu trò chơi, có không ít chủ động bị động kỹ năng cùng một cái vũ khí kho, bên trong là các loại loại hình đao cùng thương.”

Mặt khác mọi người tự giới thiệu xong, rốt cuộc đến phiên trong một góc Ôn Bạc Tuyết.

Bạch y thanh niên chớp chớp mắt, có chút ngượng ngùng mà sờ sờ lỗ tai.

“Ta kêu Ôn Bạc Tuyết, là Lăng Tiêu Sơn Ý Thủy chân nhân đệ tử, pháp tu.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Trò chơi là.....□ mọi người thất bại thảm hại □, giải mê loại hình.”

“Nói cách khác ——”

Đàm Quang giải quyết dứt khoát: “Chúng ta sáu cá nhân, chỉ có hai người trò chơi hệ thống có thể sử dụng tới chiến đấu.”

Trừ bỏ Tạ Tinh Diêu cùng Nguyệt Phạn, mặt khác mấy cái bao quát mỹ thực luyện ái đối trang cùng sa điêu bệnh tâm thần, thấy thế nào như thế nào không đáng tin cậy.

Vô dụng các nam nhân yên lặng tĩnh hạ, ôm đoàn sưởi ấm.

“Thật tốt, ăn, mặc, ở, đi lại chúng ta chiếm tam dạng.”

Nguyệt Phạn nhẹ nhàng một phách chưởng: “Hôm nay thật vất vả đồng hương gom đủ, không bằng ăn đốn bữa tiệc lớn đi!”

*

La sát biển sâu tiểu thế giới, địa lao hành lang dài cuối.

Ở dĩ vắng càng nhiều thời điểm, yêu ma nhóm đều bị nhốt ở không thấy ánh mặt trời nhà tù trung, hành lang dài chỉ có đệ tử tuần tra.

Hôm nay cảnh tượng lại là khác nhau rất lớn ——

Dược Vương Cốc đệ tử từng cái cấp yêu ma nhóm thượng dược, phòng nhỏ chật chội nặng nề, không ít tiểu yêu quái tâm sinh sợ hãi, vì thế kết bạn ra tới thông khí.

Hành lang dài trung lược hiện tối tăm, ánh nến dường như quỷ quái lược động phù ảnh, một chút lại một chút liếm láp vách tường.

Mấy cái Dược Vương Cốc cô nương ngồi ở bọn nhỏ bên người, thanh tuyến ôn hòa, nói chút thú vị âm áp thoại bản chuyện xưa.

Đột nhiên, trong đó một cái thiếu nữ theo tiếng ngửa đầu: “Đàm Quang tiểu sư phó!”

Đàm Quang đi ở đoàn người trước nhất, nhấp môi gật đầu, hướng nàng cười cười.

Hắn trong đầu còn sót lại nguyên chủ ký ức, ở người ngoài trước mặt, sẽ tận khả năng biểu hiện đến ôn tồn lễ độ, phật tính tất lộ.

Ở hắn phía sau, là Ma Tôn Lâu Yếm cùng Lăng Tiêu Sơn đoàn người.

Tiểu yêu nhóm bị tra tấn lâu rồi, đối tiếng bước chân sinh ra thiên nhiên sợ hãi, theo bản năng co rúm lại một chút.

Bọn họ đều từng gặp qua này mấy cái Lăng Tiêu Sơn đệ tử, trong lòng biết ít nhiều có bọn họ, Nam Hải tiên tông mới có thể có thể đền tội.

Chần chờ một lát, một cái nữ hài sợ hãi ra tiếng: “Cảm ơn..... Cảm ơn ca ca tử tử.”

Dược Vương Cốc thiếu nữ đệ tử hơi hơi mỉm cười: “Bọn họ bị quá nhiều kinh hách, thẳng đến không lâu trước đây còn ở làm ác mộng, mong rằng các sư huynh sư tử thứ lỗi.”

Ôn Bạc Tuyết lắc đầu: “Không ngại.”

Lại đảo mắt, Hàn Khiếu Hành đã là tiến lên một bước.

Đây là một tôn có tiếng hung thần, thân hình kiện thạch cường tráng, mặt mày lãnh lệ yên lặng, phía sau cũng một phen trường đao, gọi người trong lòng sợ hãi.

Mấy cái Dược Vương Cốc tiểu đệ tử hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Nghe nói vị sư huynh này say mê tu luyện, cả đời trừ bỏ đánh đánh giết giết, chính là đang đi tới đánh đánh giết giết trên đường.

Người tới không có ý tốt..... Hẳn vì sao sẽ xuất hiện ở loại địa phương này?

Ghé mắt nhìn lại, không ít tiểu hài tử bị hoảng sợ, ở nam nhân hung thần âm lãnh khí chất hạ, lặng lẽ cuộn tròn khởi thân hình.

Tuy rằng không biết hắn có cái gì mục đích, nhưng..... Vẫn là uyển chuyển ngăn cản một chút tương đối hảo đi?

Cầm đầu thiếu nữ giật giật môi, trong lòng thấp thỏm.

Đang muốn mở miệng, lại thấy Hàn Khiếu Hành bỗng chốc vừa động, sinh mẫn vết chai tay phải thượng, đột nhiên lấy ra một cái ——

Thiếu nữ ngẩn ngơ.

Một cái..... Màu hồng phấn điểm tâm?

Vẫn là con thỏ hình dạng.

“Bơ bánh kem.”

Hàn Khiếu Hành rũ mắt, đem nó đưa cho sợ hãi tiểu nữ hài: “Ném thử.”

Hoàn hoàn toàn toàn ngoài dự đoán phát triển, Dược Vương Cốc tiểu đệ tử nhóm lại một lần hai mặt nhìn nhau, dừng lại động tác.

Tiểu nữ hài cũng không dự đoán được hần cái này hành động, ngơ ngác tiếp nhận bánh kem, nói thanh tạ.

“Đây là Tây Vực phối phương, so với thường thấy điểm tâm, sẽ càng thêm mềm mại thơm ngọt.”

Hàn Khiếu Hành kiên nhẫn giải thích, vẫn là lãnh lãnh đạm đạm bộ dáng, ngữ khí lại là nhu hòa: “Này một phần, là dâu tây sữa bò hương vị.”

Tại như vậy lâu lâu như vậy quất tra tấn, cơ hồ không ai nguyện ý như vậy đối nàng nói chuyện.

Tiểu hài tử hoảng sợ chớp chớp mắt, trúc trắc cầm lấy sứ bàn bên cạnh muống nhỏ.

Bánh kem nhập khẩu một sát, bơ vào miệng là tan, phảng phất có ngọt ngào ấm áp độ ấm nhu nhu tản ra.

Dâu tây tươi mát, sữa bò nùng ngọt, hai tương giao dung, ngọt ý thấm nhập ngũ tạng lục phủ, cuối cùng hòa tan trong lòng thượng.

Hảo ôn nhu.

Hàn Khiếu Hành thấp giọng hỏi nàng: “Thế nào?”

Trong cổ họng ần ần trúc trắc, tiểu hài tử nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn ca ca.”

Bơ bánh kem bán tương thật tốt, đang tản phát ra thắm vào ruột gan nồng đậm nãi hương.

Loại này hơi thờ đối tiểu hài tử tới nói nhất vô pháp kháng cự, mặt khác mấy cái hài tử tâm sinh chờ mong, rồi lại nhân quá mức câu nệ cùng nhất gan, không dám nói ra một câu.

“Còn có rất nhiều.”

Hàn Khiếu Hành như thế nào nhìn không ra bọn họ mong đợi, đôi tay lại là vừa động.

Tiểu hài tử nhóm sôi nổi nín thở, trợn to hai mắt ——

Nhưng thấy ánh nền u ám, thanh niên ảo thuật dường như nâng lên hai tay, lòng bàn tay che kín luyện đao sau vết sẹo vết chai, ở này phía trên, còn lại là một mâm bàn ngậy thơ chất phác động vật bánh kem.

Có bụi bặm thực thiết thú, có tròn vo miêu, cũng có giương cánh muốn bay thanh điều, không phải trường hợp cá biệt, nháy mắt hấp dẫn bọn họ toàn bộ chú ý.

Hàn Khiếu Hành cúi đầu, đem bánh kem từng cái phân phát.

Ánh lửa chiếu ra hân lạnh thấu xương mặt mày, có lạnh lẽo, cũng có nói không rõ, lảng lạng hóa khai nhu ấm vàng sáng.

Dược Vương Cốc tiểu đệ tử nhóm xem đến có chút ngốc.

Lại một bóng người tới gần, lần này là Lâu Yểm.

..... Từ từ.

[cứu, cứu cứu cứu mạng a!]

Một tiểu đệ tử truyền âm nhập mật: [Ma Tôn! Đây là Ma Tôn! Hắn muốn làm cái gì?!]

Tương truyền vị này Ma Tôn sấm rền gió cuốn, thờ phụng lời đình thủ đoạn, hơn nữa sát phạt quả quyết, là không ít Ma tộc trong lòng bóng đè. Tuy rằng không giống người xấu..... Nhưng cũng tuyệt đối không tính là cái gì người tốt.

[ta nghe nói, Ma Tôn nhất chán ghét nhỏ yếu vô năng yêu ma.]

Một cái khác tiểu đệ tử mặt trầm xuống sắc: [hấn hấn hấn sẽ không ——]

Giương cung bạt kiếm, mưa gió sắp đến.

Đương Lâu Yểm thân hình khẽ nhúc nhích, hoàn toàn đánh vỡ giờ này khắc này hài hòa biểu hiện giả dối.

Tiểu đệ tử nhóm ngưng thần nín thở, đang muốn đem mấy cái tiểu hài tử hộ ở sau người, không hề dấu hiệu mà, lại thoáng nhìn một mặt hồng nhật.

Dược Vương Cốc đệ tử:.....

Cha, mẫu thân, bọn họ làm giấc mộng.

Cái kia hung ba ba Ma Tôn, từ túi trữ vật, lấy ra một cái hảo phần hảo nộn váy nga.

Nhìn thấy này mặt thiên phần khoảnh khắc, vài cái tiểu nữ hài chớp chớp mắt.

“Váy.”

Lâu Yếm một đốn, cánh tay lắc nhẹ.

Vì thế trong tay hần váy dài, từ một cái biến thành rất nhiều rất nhiều điều.

Tiểu hài tử nhóm: “Oa ——!”

[có cái nghi vấn.]

Nguyệt Phan khẽ vuốt cằm, truyền âm nhập mật: [vô luận là váy vẫn là điểm tâm, đều có vô số loại nhan sắc có thể lựa chọn, vì cái gì hai người bọn họ không hẹn mà cùng, tất cả đều tuyển hồng nhạt?]

[khả năng biểu đạt đáy lòng khát vọng.]

Tạ Tinh Diêu: [khốc ca ái hồng nhạt, này không phải công nhận sự thật sao.]

Chờ nữ hài phân xong rồi tiểu váy, Lâu Yếm lại cướp đoạt ra không ít nam trang, đưa cho mấy cái trăm mặc không nói nam hài.

Kỳ thật Dược Vương Cốc các đệ tử mang đến không ít quần áo, nhưng phần lớn là môn phái đệ tử phục, chỉ có thể bảo đảm thoải mái vừa người.

Nếu bàn về kinh diễm trình độ, tuyệt đối so với không thượng □ kỳ tích lạnh lùng □——

Rốt cuộc trong trò chơi mỗi một khoản phục sức, đều không ngoại lệ đều trải qua thiết kế sư mọi cách nghiền ngẫm, kiện kiện tinh xảo mọi thứ xuất sắc, xem xét tính thật tốt.

Không ai không thích thơm ngọt mềm xốp điểm tâm cùng xinh xinh đẹp đẹp tân y phục, nếu nói hồng hài tử, không hề nghi ngờ là Lâu Yếm cùng Hàn

Khiếu Hành sân nhà.

Này đó lễ vật mới lạ lại kinh hãi, nhút nhát sợ sệt bọn nhỏ rất cuộc có thể từng tiếp theo chút phòng bị, ăn xong đệ nhất khẩu điểm tâm ngọt khi, đáy mắt phẳng phất dung khai lượng oánh oánh tinh điểm.

Tuy là Lâu Yếm, cũng bất động thanh sắc giờ lên khóe môi, đuôi mắt hiện lên một tia cười nhạt.

[xem ra hiệu quả.]

Ôn Bạc Tuyết thở ra một hơi: [ta tới phía trước còn lo lắng, bọn họ sẽ không thói quen cùng bọn nhỏ ở chung.]

[Lâu Yếm trong nhà không phải nhận nuôi cái tiểu hài tử sao? Muốn nói hồng hài tử, hẳn là tương đối có kinh nghiệm đi. Đến nỗi đại sư huynh, vốn dĩ chính là ôn ôn nhu nhu ái nhọc lòng tính tình.]

Tạ Tinh Diệu nói ánh mắt vừa động, nhìn về phía hắn phía sau: [có người tới.]

Ôn Bạc Tuyết quay đầu lại, không khỏi giờ lên đuôi lông mày.

Cư nhiên là bọn họ bị nhốt ở địa lao khi gặp gỡ kia hai đứa nhỏ.

Nữ hài nhoẻn miệng cười: “Ca ca tỷ tỷ.”

Nam hài lá gan so nàng tiểu chút, cúi đầu sờ sờ chóp mũi.

“Các người như thế nào tới.”

Nguyệt Phạn cười cười, cất bước tiến lên: “Ta nhớ rõ các người bị thương, không ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi sao?”

Nữ hài lắc đầu, dừng một chút, nhìn về phía nàng hai mắt: “Cảm ơn tỷ tỷ

đem chúng ta cứu ra.”

Lúc ấy bọn họ bị nhốt tại địa lao, là Nguyệt Phạn loảng xoảng xích loảng xoảng xích mở ra xe thể thao, một người tiếp một người vững chãi môn phá khai.

Nguyệt Phạn sờ sờ nàng đầu, nhận thấy được một bên nam hài muốn nói lại thôi, vì thế cúi đầu nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

“Chúng ta nghe nói.....”

Tiểu hài tử chớp chớp mắt, vươn tay phải.

Hai tay của hắn chịu đủ tra tấn, che kín dài ngắn không đồng nhất vết sẹo, bị thật cẩn thận nắm trong tay, là cái rất nhỏ búp bê vải oa.

“Chúng ta nghe nói, Ôn đạo trưởng vì cứu chúng ta, một mình dẫn dắt rời đi Phù Ngọc, bị thương.”

Nam hài giơ tay, hai mắt giống như thuần túy hắc diệu thạch: “Đây là chúng ta làm, ở chúng ta bộ lạc, oa oa có thể trừ tà phòng tai, phù hộ đạo trưởng mau mau hảo lên.”

Ôn Bạc Tuyết không nghĩ tới có thể nghe thấy tên của mình, hoảng hốt sửng sốt.

“Cảm ơn Ôn đạo trưởng.”

Thân ảnh nho nhỏ hướng hắn tới gần, hai mắt chớp chớp, khiếp đảm lại nghiêm túc: “..... Không ngừng chúng ta, mặt khác yêu ma cũng đều thực cảm kích người.”

So với thiên linh địa bảo, cái này tâm ý có vẻ ngây ngô lại non nớt, Ôn Bạc

Tuyệt nhẹ nhàng tiếp nhận, ngực lại mềm xuống dưới.

“Đúng rồi.”

Nữ hài nghị đến cái gì: “Chúng ta đến nơi này tới, là vì cho người ta dẫn đường.”

Nguyệt Phạn: “Người nào?”

Không cần trả lời.

Tiếp theo nháy mắt, nàng trong lòng đã có suy đoán.

Hành lang dài u ám, trong bất tri bất giác, thế nhưng lan tràn xuất trận trận ma khí —— chỉ có quần ma tụ tập, mới có thể sinh ra như thế áp lực hơi thở.

Hơn nữa, vẫn là tu vi không thấp ma.

Ma tộc tới.

“Ma Tôn!”

Tả hộ pháp cười âm truyền đến, làm mấy cái Dược Vương Cốc tiểu đệ tử lại là cả kinh.

[tả hộ pháp! Ma Tôn! Xem này trận thế, hữu hộ pháp phỏng chừng cũng đến tới!]

Nhất tả thiếu nữ thân mình run run: [ta ta ta còn là đầu một hồi nhìn thấy nhiều như vậy ma tu.]

[ta giống như..... Đã cảm nhận được ma khí.]

Nàng bên cạnh người cô nương hợp lại hảo vật áo: [bọn họ tới chỗ này làm cái gì?]

Lâu Yểm ý tưởng cùng nàng không có sai biệt: “Các người tới chỗ này làm cái gì?”

“Đại gia nghe nói nơi này có không ít chịu khổ hài tử, kia có thể nhẫn sao! Lập tức liền hấp tấp chạy đến!”

Một người người vạm vỡ tiến lên một bước: “Ta trái lo phải nghĩ, mang theo mấy quyển Ma Vực lửa lớn thoại bản tử, cấp tiểu hài tử giải giải buồn.”

[Ma Vực lửa lớn thoại bản tử!]

Nhất hữu thiếu nữ biến sắc: [sẽ không có cái gì huyết tinh bạo lực tình tiết đi?]

Nàng bên cạnh người cô nương lỗ tai nóng lên: [Ma Vực bán chạy, chẳng lẽ không phải cái loại này, cái loại này..... Sao?]

Nguyệt Phạn cũng có chút nhi chần chờ: “Quấy rầy một chút, xin hỏi là chút nói cái gì vở?”

Nhi đồng không nên đồ vật, nhưng không thịnh hành hướng nơi này dọn nột.

Người vạm vỡ hừ hừ cười.

Giây lát, hần bên người lăm la lăm lét vóc dáng nhỏ khóe miệng nhẹ dương, trong tay sách hiện lên: “□ tiểu miêu nhật ký □!”

Người vạm vỡ: “□ An Đồ đồng thoại □!”

Trong một góc, thấy thế nào như thế nào không giống người tốt hung ác nham hiểm lão nhân khắc khắc cười quái dị: “Ai hắc ——□ trung tâm giá trị quan, 24 người tốt chuyện tốt điển hình trường hợp □.”

Nguyệt Phạn:.....

Tạ Tinh Diêu:.....

Thiếu chút nữa đã quên.

Lâu Yếm không chỉ có là cái tân thời đại hảo thanh niên, trong nhà còn có cái ái xem văn học thiếu nhi tiểu hài tử.

Vóc dáng nhỏ thán bí hề hề: “Không chỉ như vậy, chúng ta còn mang đến ngày gần đây thịnh hành sông bạc hoàn toàn mới trò chơi.”

“Sông bạc?”

Dược Vương Cốc tiểu đệ tử rót cuộc nhẩn không đi xuống: “Nơi này nhưng đều là hài tử!”

Ôn Bạc Tuyết liên tục xua tay: “Đúng vậy, vẫn là đừng đi —— các người sông bạc, đều chơi chút cái gì trò chơi?”

Vóc dáng nhỏ hừ hừ cười.

Một lát, hần bên cạnh người người vạm vỡ hai mắt híp lại: “Cờ năm quân.”

Vóc dáng nhỏ từ trong túi lấy ra một cái giống như đã từng quen biết vòng tròn lớn bàn: “Phi hành cờ.”

Lão nhân cười đến càn hoan: “Ai hắc —— nhảy cờ nhảy!”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Tạ Tinh Diêu:.....

Các người Ma Vực, không chừng có cái gì tật xấu.

“Cái này, chơi một chút, giống như, cũng không có gì.”

Đàm Quang nỗ lực tiếp thu cái này quý dị thế giới quan: “Ma Vực sông bạc,

thật đúng là tân tục lệ ha.”

Hắn một câu khó khăn lắm nói xong, liền nghe cách đó không xa một đạo kiều mị nữ âm: “Ma Tôn, rất nhớ ngươi nha.”

[đây là ——]

Nhất tả Dược Vương Cốc tiểu đệ tử nghiêm nghị chính sắc: [Ma Vực hữu hộ pháp!]

Ma Vực hữu hộ pháp, Tu chân giới trung tiếng tăm lừng lẫy nữ ma đầu, nghe nói dưỡng hàng trăm hàng ngàn cái trai lơ, phong lưu làm liễu, không chuyện ác nào không làm.

Kia tiếng nói nhu mị như nước, tùy nó mà đến yếu điệu thân ảnh cũng là cao vút.

Hữu hộ pháp xuyên thân bắt mắt hồng y, mắt đào hoa thâm khai điểm lệ màu đỏ, khoe môi một câu, tay phải leo lên Lâu Yếm sau cổ.

Này, này cũng quá ——

Thiếp thế chưa thâm Dược Vương Cốc tiểu đệ tử gương mặt nóng bỏng, che lại bên người tiểu hài tử đôi mắt.

“Ma Tôn rời đi như vậy mấy ngày, ta chính là nhàm chán vô cùng.”

Hữu hộ pháp cười đến nhẹ chọn, thân hình phút chốc động, váy sườn tách ra một cái khe hở, lộ ra thon dài trắng nõn cẳng chân: “Ma Tôn tính toán như thế nào bồi thường?”

Lâu Yếm sớm thành thói quen nàng tính tình: “Bồi thường?”

“Đúng rồi.”

Hữu hộ pháp khẽ vuốt hấn xương sống lưng: “Ma Tôn ngàn vạn không cần thương tiếc..... Người một khi tịch mịch lâu rồi, chuyện gì đều làm được ra tới.”

Một sát trầm mặc.

“Nếu chuyện gì đều làm được ra tới.”

Sau một lúc lâu, Lâu Yểm lạnh lùng đôi mắt: “Tả hộ pháp chồng chất công vụ, liền toàn bộ giao cho người đi. Sự một nhiều, liền không tịch mịch.”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Không phải, đây là chính xác đáp lại nhân gia nữ hài tử tìm từ sao? Siêu cấp không có tình thú a!

Hữu hộ pháp cũng là ngây người.

Chợt hai mắt sáng lên, hưng phấn đến tại chỗ nhảy dựng lên: “Được rồi!

Bảo đảm viên mãn, không, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ! Ma Tôn, không bằng lại đem người tấu chương cũng phân ta mấy sách? Không có công tác, nhật tử thái thái quá nhàm chán lạp.”

Ôn Bạc Tuyết:.....?

Cho nên từ ngay từ đầu, người chính là ý tứ này phải không? Đây là cái gì xã súc địa ngục, cuốn vương chi vương a!

Nguyệt Phạn đại chịu chấn động: “Ta không hiểu, ta kinh ngạc.”

“Nguyên lai đây là Ma Vực.”

Đàm Quang khâm phục vạn phần: “Thật sự hảo cuốn hảo dốc lòng hảo tận tụy lệ a!”

Chapter 93

Mấy ngày sau, đôi Nam Hải tiên tông công thẩm bắt đầu từ la sát biển sâu biên.

Đang là mặt trời chói chang, ở trước mắt bao người, Lục Minh, Phù Ngọc cùng cảm kích các đệ tử thổ lộ nhiều năm trước tới nay ác hành.

Nguyên lai Nam Hải tiên tông bốn phía tàn sát vô tội yêu ma, cướp lấy yêu đan, chỉ vì tăng tiến mình thân tu vi.

Nguyên lai bị Nam Hải tiên tông tiêu diệt “Ác yêu”, Ly Xuyên Hồ tộc, tuyết lĩnh hoa yêu, chim liền cánh, quỷ khóc đàng, đều là chịu khổ tàn sát người bị hại.

Nguyên lai tiếng tăm lừng lẫy Nam Hải đệ nhất đại tông môn, thế nhưng tất cả đều là ra vẻ đạo mạo tội ác chồng chất hạng người.

Trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng xúc động phẫn nộ, mỗi người lòng đầy căm phẫn.

Rất nhiều tiên đạo ngón tay cái thương nghị thật lâu sau, làm ra cuối cùng phán quyết.

Bao gồm Lục Minh Phù Ngọc ở bên trong, cảm kích trưởng lão, các đệ tử đều bị dịch đi linh căn, cuộc đời này không được nhập tiên đạo.

Các đệ tử bị chủng hạ tâm ma chú, giam giữ đến Nam Hải địa lao; đến nỗi thân là người khởi xướng chưởng môn cùng các vị trưởng lão, chủng hạ tâm ma chú sau, đem bị đưa đi Dược Vương Cốc trung, lấy cung thí dược. Vô luận loại nào hình phạt, đều là tàn nhẫn đến cực điểm.

Bị dịch đi linh căn, tu sĩ trở nên cùng thường nhân vô dị, đặt mình trong với không thấy ánh mặt trời địa lao, ngày ngày đã chịu quất tra tấn, tất nhiên đau khổ khôn kể; Được Vương Cốc trung được nhân càng không cần phải nói, quanh năm suốt tháng xuống dưới, có thể nói sống không bằng chết. Hết thầy trần ai lạc định, bị giam giữ tại địa lao yêu ma nhóm được Lâu Yếm quan tâm, có thể ở Ma Vực đi trước trụ hạ.

Hung thần ác sát Ma tộc nhóm mỗi người vui vẻ ra mặt, tranh nhau dạy bọn họ chơi phi hành cờ.

Sự tất lúc sau, Tạ Tinh Diệu đoàn người đi tới Ly Xuyên.

Nhiều năm qua đi, Ly Xuyên trung rừng đào như cũ.

Đào chi mang lộ, xuân ý gió nhẹ, thanh phần tôn nhau lên như yên như hà, chỉ than cảnh còn người mất.

Lệnh Tạ Tinh Diệu hơi có chút ngoài ý muốn chính là, Ly Xuyên vút đi nhiều năm, bốn ửng mây mù dày đặc cổ đại, nhưng mà phóng nhãn nhìn lại, cư nhiên cùng năm đó không có gì bất đồng.

Nhà lầu hợp quy tắc, cao vút gần bó, thôn nhập khẩu cổ đại bị nhân tinh tâm rửa sạch quá, chỉ toát ra một mảnh nhợt nhạt xanh nhạt.

Tạ Tinh Diệu lòng có sở cảm, xem một cái bên người Yến Hàn Lai.

Thiếu niên không tỏ ý kiến, hơi hơi nhấp môi, xem như cam chịu.

Hắn vẫn luôn không quên.

Thù hận là, gia cũng là.

Nhiều năm qua trước sau như một mà dọn dẹp cổ hương, bảo đảm nó

cùng qua đi xấp xỉ, loại này gần như với cố chấp sự, chỉ sợ cũng chỉ có Yến Hàn Lai làm được ra tới.

“Từ bái nhập Nam Hải tiên tông, ta liền rất lâu không trở về qua.”

Cố Nguyệt Sinh xa xa nhìn ra xa nơi xa rừng đào, luôn luôn yên vui phái ý cười rút đi, chỉ dư than thở: “Ly Xuyên, thật đúng là không thay đổi.”

Ý Thủy chân nhân dẫn theo hai bình rượu: “Này rượu, hẳn là sai đi chỗ nào?”

Yến Hàn Lai lặng im một cái chớp mắt: “Đi theo ta.”

Năm đó Nam Hải tiên tông tàn sát sạch sẽ Ly Xuyên, vì không bị sau lại người phát hiện miêu nị, đem sở hữu linh hồn thi thể đào hố vùi lấp.

Đương Yến Hàn Lai thoát đi địa lao, rốt cuộc trở lại Ly Xuyên ngày đó, theo tử khí cùng oán khí, tìm được rồi cái kia hẻm lánh hố sâu.

Tạ Tinh Diệu âm thầm tưởng, khi đó hẳn, bất quá là cái mười mấy tuổi nhỏ nhỏ thiếu niên.

Hố sâu chỉ còn lại có sâm sâm bạch cốt, gầy yếu thiếu niên đem chúng nó từng cái dọn ra, bằng vào quần áo cùng thân hình, một đám phán đoán chúng nó sinh thời thân phận.

Sau đó nghiêm túc lập hạ mộ bia, làm mất đi cùng tộc nhóm trọng hoạch quy túc.

Kia bức họa mặt tử khí quanh quẩn, u di quỷ quyết, lại lệnh nàng trong lòng khó chịu đến khó chịu.

Mộ địa ở vào rừng đào bên.

Từng khối mộ bia trầm mặc mà đứng, có đào hoa như mưa rơi xuống, nhu nhu phát quá lạnh băng hòn đá.

Mộ bia thượng chữ viết tuyến tú hữu lực, kiểu nếu kinh long, nhưng năm đó Yến Hàn Lai, hẳn là cũng không thói quen dùng tay trái viết chữ mới đúng. Thoáng nhìn nàng hoang mang thần sắc, Yến Hàn Lai thấp giọng: “Đây là sau lại thay.”

Hắn cười cười, trong giọng nói ẩn có tự giễu: “Lúc ban đầu lập bia khi, ta không dùng được tay phải, tay trái lại mới lạ đến cực điểm, viết xuống chữ viết khó coi. Sau lại chậm rãi thói quen, liền trọng lập một bia.”

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết mua tới tế điện dùng tiểu vật, Hàn Khiếu Hành cùng Ý Thủy chân nhân ôm vò rượu, sai quá mộ trước.

Cổ Nguyệt Sinh giúp Đàm Quang bố trí hảo pháp đàn, tiểu hòa thượng hai mắt nhẹ hạp, niệm khởi Vãng Sinh Chú pháp.

Chú thanh nặng nề, với hắn bên người ngưng ra kim quang.

Kim quang phù không dựng lên, như tơ như lũ, quanh quẩn ở vắng lặng mộ địa.

Tạ Tinh Diệu an tĩnh nhìn chăm chú vào giữa không trung chỉ vàng, bất động thanh sắc, thật cẩn thận nắm lấy Yến Hàn Lai tay phải.

Thiếu niên thân hình hơi cương, cúi đầu ghé mắt khi, nghe thấy nàng ôn thanh mở miệng: “Yến công tử, có thể cùng ta nói nói người cha mẹ cùng cùng tộc sao?”

Ánh mắt phút chốc động, một hồi lâu, Yến Hàn Lai ứng nàng: “Ân.”

“Cha ta là cái kiếm tu, ngày thường luôn là đang cười.”

Hắn trong mắt đen tối không rõ, cong cong khóe miệng: “Hắn có chút cà lơ phất phơ, thường xuyên cùng ta nương nói giỡn, ra thái dương thời điểm, yêu nhất mang ta biến thành hồ ly bộ dáng, bước lên đào chi ngủ.”

Tạ Tinh Diêu chớp chớp mắt, xoa xoa hắn xương ngón tay: “Kia nhất định thực thoải mái.”

“Ân.”

Yến Hàn Lai rũ mắt: “Ta nương vừa ý thơ từ ca phú, cũng làm đến một tay hảo đồ ăn. Hậu viện có cái nàng hầm rượu, mỗi đến văn xuân, nàng đều phải lấy ra một vò đào hoa nhưỡng —— duy độc không cho ta uống.”

Tạ Tinh Diêu: “Rốt cuộc người tửu lượng rất kém cỡ sao.”

Thiếu niên cực đậm cười cười, phản nắm nàng bàn tay.

Những lời này, ở trong lòng hắn đè ép không biết nhiều ít năm.

Ly Xuyên huỷ diệt sau, khi còn nhỏ ký ức phảng phất trở thành đại mộng một hồi. Không người thổ lộ, không người kể ra, mỗi khi hắn hồi tưởng lên, đều sẽ sinh ra chần chờ, không biết kia đến tột cùng là chân thật phát sinh quá chuyện cũ, vẫn là một đoạn xa xôi mộng cũ.

Hôm nay về sau, Tạ Tinh Diêu sẽ cùng hắn cùng nhau nhớ rõ.

Theo lâm biên đường mòn một đường đi trước, rốt cuộc đi vào Yến Hàn Lai cha mẹ mộ bia trước.

Tạ Tinh Diêu theo sự phụ nơi đó muốn tới hai bình đào hoa nhưỡng, tiểu tâm ngồi xổm xuống.

Rượu nhuộm khuy nh sái mà xuống, đào hương rượu hương bốn phía, nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, tay trái phát quá tám bia đá.

Bằng bằng lương lương, kiên cố lại lãnh ngạnh.

“Bá phụ bá mẫu, nhị vị đã đi trước chuyển thế sao?”

Tạ Tinh Diệu thanh âm thực nhẹ, trúc trắc mở miệng: “Đây là sự phụ ta tự nhuộm đào hoa rượu, hương vị hẳn là không tồi. Nam Hải tiên tông ác hành đã truyền khắp toàn bộ Tu chân giới, Ly Xuyên có thể trầm oan giải tội.”

Nàng một đốn: “Còn có Yến công tử ——”

Gió nhẹ phát quá rừng đào, rước lấy rào rạt vang nhỏ.

“Yến công tử thực hảo, không ngừng ta, mọi người đều thực thích.”

Tạ Tinh Diệu cười cười, thanh tuyến càng thấp, không cho phía sau người nọ nghe được: “Bất quá lạng lẽ nói, ta là nhất thích hẳn kia một cái. Bá phụ bá mẫu, ta sẽ hảo hảo chiêu cố hẳn, không cần lo lắng.”

Người sống nói nhỏ tán ở trong gió, người chết chấp niệm hóa thành từng đợt từng đợt tơ vàng.

Cách đó không xa, Đàm Quang bên người kim quang càng thêm nồng đậm, tựa như thủy quang liễm diễm, sóng gió nhẹ dạng, lưu luyến với mỗi một chỗ tám bia đá.

Chân trời mây cuộn mây tan, vừng khai mấy mặt màu hồng nhạt lạc hà, chim bay tự vân trung xẹt qua, yên tĩnh an tường.

Cổ Nguyệt Sinh ngửa đầu, vọng liếc mắt một cái dần dần phiêu xa chỉ

vàng, đáy mắt ảnh ngược ra trong sáng ánh sáng: “Sau này mỗi năm tân xuân, chúng ta cùng nhau tới đây tảo mộ đi.”

Những lời này, là hấn ở đối với Yến Hàn Lai nói.

Không biết nghĩ đến cái gì, Cố Nguyệt Sinh phút chốc mà gương mặt, quay đầu nhìn về phía Yến Hàn Lai.

Chỉ vàng nhu hòa, trong đó vài sợi uốn lượn quanh quẩn, tụ thượng thiếu niên bên tai đỏ như máu mặt trang sức.

Lúc trước thoát đi địa lao, nhiều năm trôi qua trở lại Ly Xuyên, Yến Hàn Lai đem tộc nhân oán khí cùng huyết khí từng cái tụ lại, ngưng tụ thành này viên huyết sắc châu trụ.

Giống như vĩnh không ma diệt, như bóng với hình tự mình tra tấn.

“Người xem, chúng nó cũng không thích cái này mặt trang sức.”

Cố Nguyệt Sinh giơ tay, mơn trớn một sợi từ chấp niệm hóa thành chỉ vàng, chỉ vàng nhoáng lên, ở trên khuyên tai run rẩy.

Hấn nói: “Buông đi.”

*

Tới gần chạng vạng, Lăng Tiêu Sơn tàu bay chậm chạp đã đến.

Đàm Quang tính toán ở chung quanh Yêu tộc bộ lạc dạo một dạo, nhìn xem có thể hay không gặp gỡ mấy cái chưa bị siêu độ vong linh; Cố Nguyệt Sinh tính tình vô câu vô thúc, rời đi Nam Hải tiên tông về sau, muốn thử xem lưu lạc thiên nhai, tiêu dao tự tại nhật tử.

Này hai người vừa lúc có thể một đường đồng hành, vì thế lưu luyến không

rời cùng mặt khác nhân đạo đừng, thương lượng kế tiếp nên đi địa phương nào.

“Đa tạ các vị.”

Tàu bay đem khởi, Cố Nguyệt Sinh cười phát phát tay: “Thuận buồm xuôi gió!”

“Người cùng Đàm Quang tiểu sư phó cũng nhiều hơn bảo trọng.”

Nguyệt Phan từ cửa sổ dò ra đầu: “Đúng rồi, chúc người sớm ngày gặp gỡ thích người, hoàn thành phân hoá.”

Cố Nguyệt Sinh nhú mày: “Mới không cần. Đổi tới đổi lui mới có ý tứ, một khi phân hoá, liền không hảo chơi.”

Hắn dứt lời chớp chớp mắt, ý cười càng sâu.

Ngay sau đó, cùng với linh lực bốn dững, thanh tú tuấn lãng thiếu niên lang lắt mình biến hoá.

Hai mắt trong trẻo, gương mặt sứ bạch, tiểu xảo chớp mũi hạ, là giáo hoạt gọi lên khóe miệng.

Đương Cố Nguyệt Sinh mở miệng, đã là thành thanh thúy như linh thiếu nữ thanh tuyến: “Tái kiến lập!”

Chính mắt thấy một hồi đại biến người sống, Đàm Quang bị dọa đến tại chỗ nháy dưng: “Ồ oa!”

Tàu bay dần dần đi xa, trên mặt đất cảnh tượng mơ hồ thành một bức loang lổ tranh sơn dầu.

Nguyệt Phan thu hồi ánh mắt, nghe bên người Ôn Bạc Tuyết hậu tri hậu

giác phát ra kinh ngạc cảm thán: “Đối nga! Thiếu chút nữa đã quên, ở chưa phân hoá phía trước, linh hồ có thể tùy ý sửa đổi giới tính.”

Hắn tính tình thành thật, nói chuyện khi ánh mắt vừa động, xẹt qua Yến Hàn Lai.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Bạc Tuyết chính sắc bản mặt: “Ta tuyệt đối không có tò mò Yến công tử ý tứ.”

Nguyệt Phạn:.....

Người như vậy thật sự hảo bít tai trộm chuông a!

Bất quá..... Nói trở về, đối với Yến công tử hiện giờ thân phận, nàng cũng rất là để ý.

Đều nói linh hồ chỉ biết vì người thương định ra nam nữ, nếu hắn liền phân hoá đều làm không được, Nguyệt Phạn mới không cần đem Diêu Diêu giao cho hắn.

Đáng giận, hảo tâm ngựa hảo tim gan còn cào hảo muốn biết.

“Đúng rồi, sư phụ.”

Tạ Tinh Diêu giả vờ không chút để ý, bay nhanh nói sang chuyện khác:

“Yến công tử trên người tà pháp cùng ác chú, có biện pháp cởi bỏ sao?”

“Yên tâm.”

Ý Thủy chân nhân lười biếng ngồi ở chiếc ghế thượng, mặt mày hơi cong:

“Chỉ cần hắn sau này không hề vận dụng tà thuật, ngày ngày tu tập linh lực, lại phục chút ngưng thần trừ tà đan dược, tà khí là có thể chậm rãi từ trong thân thể cởi ra; đến nỗi những cái đó đã tạo thành tổn thương, tuy rằng

không thể nghịch, nhưng hảo hảo điều dưỡng, tổng hội khỏi hẳn.”

Hắn ngửa đầu uống lên khẩu rượu: “Còn có kia nói ác chú..... Ác chú là Phù Ngọc tìm tới, nghe nói thập phần hiểm thấy, đến nay không có văn tự ghi lại. Lăng Tiêu Sơn mấy cái y tu đối nó rất là dễ bụng, đã dựa theo Phù Ngọc sở chỉ phương hướng, tiến đến tìm kiếm giải chú phương pháp.”

Tạ Tinh Diệu thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ sư phụ.”

Nàng nguyên bản còn muốn hỏi vừa hỏi, về Yến Hàn Lai tay phải.

Nhưng mà đối Nam Hải tiên tông thẩm phán sau khi kết thúc, Dược Vương Cốc cốc chủ từng vì hắn xem qua thương, đến ra kết luận là, cơ hồ không có khả năng khôi phục.

Lấy tay phải hiển tế tà pháp, gân cốt huyết nhục đều đem trở thành vỏ rỗng.

Muốn hỏi nói tới rồi bên miệng, lại bị sinh sôi nuốt xuống.

Ý Thủy chân nhân đều không phải là y tu, đối này tất nhiên bất lực, nàng không nghĩ làm Yến Hàn Lai lại một lần thất vọng.

“Này liền cảm tạ ta?”

Tiểu lão đầu nhẹ vờ chòm râu, nhếch miệng cười cười: “Sau đó không lâu, không chừng ngươi sẽ càng vui vẻ.”

Tạ Tinh Diệu sửng sốt, nghe Ôn Bạc Tuyết nói: “Sư phụ, cái gì càng vui vẻ?”

“Kinh hỉ như thế nào có thể trước tiên lộ ra.”

Ý Thủy chân nhân thần bí hề hề, lại uống khẩu rượu: “Các ngươi sư phụ ta

thần thông quảng đại, lợi hại đâu.”

Mới vừa rồi bọn họ vẫn luôn ở thảo luận Yến Hàn Lai thương hưởng, muốn nói “Kinh hĩ”, thuận lý thành chương, hẳn là cũng cùng Yến Hàn Lai có quan hệ.

Tạ Tinh Diệu giữa mày nhảy nhảy.

Không thể nào.

Chẳng lẽ là ——

Thoáng nhìn nàng tinh lộng lộ mắt, Ý Thủy chân nhân hừ cười một tiếng, chọn hạ mi.

Sư sư sư phụ.

—— vạn tuế!

“Mệt mỗi mệt mỗi, bị Nam Hải tiên tông như vậy lẫn lộn, ta thân thể đều mau tan.”

Tiểu lão đầu lười nhác đánh cái ngáp, từ từ xua tay: “Ta đi trên lầu uống rượu. Khiếu Hành, ngươi túi trữ vật còn có hay không kia cái gì mật trà pudding? Cấp vi sư đương cái đồ nhắm rượu.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Còn có dâu tây ngàn tảng cùng bơ su kem.”

Ý Thủy chân nhân một nhạc, râu dài bị thổi đến lão cao: “Đi đi đi, hai ta không say không về!”

Không chính hình sư phụ cùng so với hẳn đứng đắn rất nhiều đại sư huynh cùng nhau lên lầu.

Ôn Bạc Tuyết tu vi không thể so Yến Hàn Lai, miệng vết thương so với hẳn

khôi phục đến chậm một chút, lúc này cả người đau nhức, xoa xoa mệt mỏi hai mắt: “Ta cũng trở về phòng nghỉ ngơi.”

Thường xuyên qua lại, tàu bay chính sảnh chỉ còn lại có ba người, Nguyệt Phạn:.....

Nàng nếu là tiếp tục lưu tại nơi này, nàng vẫn là cá nhân sao.

“Các người trước trò chuyện.”

Đương bóng đèn tư vị thật sự không dễ chịu, Nguyệt Phạn chỉ một lòng tay hàng hiên: “Ta cũng đi ngủ, ngủ ngon.”

Tạ Tinh Diệu còn ở tự hồi Ý Thủy chân nhân thần thần bí bí nói kia phiên lời nói, nghe vậy gật đầu, triều nàng vẫy vẫy tay.

Nguyệt Phạn lưu đến hấp tấp, một bộ còn buồn ngủ bộ dáng, nhưng mà nếu bàn về thời gian, kỳ thật mới đến chạng vạng.

Tà dương xuyên thấu qua tầng mây, từ ngoài cửa sổ đưa tới mấy hạt nắng màu.

Hiện giờ cũng không phải nghỉ ngơi đi vào giấc ngủ thời điểm, Yến Hàn Lai nâng lên mí mắt, nhìn về phía bên người: “Mệt nhọc sao?”

“Không.”

Tạ Tinh Diệu lập tức nói tiếp: “Người đâu?”

Hắn Diệu Diệu đầu.

Giây lát gian, bên cạnh hồng y cô nương cong mắt cười hạ: “Vừa vặn.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Yến công tử, có thể hay không làm ơn người một sự kiện nha?”

*

Tàu bay sương phòng.

Bóng đêm tiêm thâm, trừ bỏ ngoài cửa sổ thấu tới màu đỏ hà ảnh, trong sương phòng còn bậc lửa một cây ngọn nến, ánh lửa kéo dài, như nước nhẹ tả.

Yến Hàn Lai:.....

Giờ này khắc này, Yến Hàn Lai không phải rất muốn nói chuyện.

Bị nàng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm, thiếu niên biết nữ dòi đi tâm mắt, ngồi ở đầu giường vẫn không nhúc nhích.

Tạ Tinh Diêu dọn đệm ghé dựa ngồi ở trước giường, thấy hấn nghiêng đi đầu, phát ra một tiếng cười khẽ.

“Yến công tử Yến công tử.”

Nàng vươn tay phải, ngón trở trắng nuốt, chọc chọc hồ ly lỗ tai: “Người hảo đáng yêu.”

Xụ mặt tiểu hồ ly nghiêm trang, thần sắc nhàn nhạt, lỗ tai nhưng thật ra thành thật, bị nàng khẽ vuốt mà qua, vui vui vẽ vẽ lung lay một chút.

—— nàng đã thật lâu đã lâu chưa thấy qua Yến Hàn Lai linh hồ nguyên hình.

Phía trước cùng hấn không lớn quen biết, chỉ có thể ở giải chú thời điểm sờ một cái, động tác câu nệ lại co quắp, một chút ít cũng không dám làm càn.

Đến nỗi hiện tại, tựa hồ, giống như, có lẽ, nàng thành tại đây trên đời, duy nhất có thể danh chính ngôn thuận vuốt ve này chỉ hồ ly người.

Không lâu trước đây ở tàu bay chính đường, Tạ Tinh Diệu thử tính mở miệng, hướng hần nhắc tới muốn nhìn một cái tiểu hồ ly.

Yến Hàn Lai thoáng chốc dừng lại, chung quy vẫn là ứng hạ.

“Yến công tử.”

Hồ ly biểu tình đứng đắn lại câu thúc, cực lực khắc chế trên lỗ tai dong đưa.

Hần càng là biệt nữ, Tạ Tinh Diệu liền càng cảm thấy thú vị, nhin không được nhéo nhéo hồ ly gương mặt: “Giống như vậy sờ, ngươi thích sao?”

Bị nàng lòng bàn tay cọ quá sồn mạt, Yến Hàn Lai thói quen tính híp híp mắt, lắc nhẹ cái đuôi.

Hần da mặt mỏng, lòng tự trọng cường, theo bản năng không nghĩ trả lời, rồi lại không muốn quét Tạ Tinh Diệu hứng thú, chỉ phải tránh đi nàng tầm mắt, thấp giọng ứng thượng một câu: “..... Miễn cưỡng.”

Tạ Tinh Diệu khoe miệng mỉm cười tràn lan, ngăn không được trong lòng xúc động, một tay đem hồ ly bế lên tới.

Bị nàng toàn bộ ôm vào trong lòng ngực, Yến Hàn Lai nháy mắt không hề nhúc nhích.

Tuyết trắng mao đoàn lại nhẹ lại mềm, tản mát ra nhu hòa nhiệt lượng, làm nhân tình không tự kìm hãm được muốn xoa bóp; cực đại cái đuôi đáp ở nàng mu bàn tay, giống như một đoàn xoắn tung miên cầu, nóng hầm hập.

Yến Hàn Lai lẳng lặng rũ mắt, bị nàng toàn bộ bao lại lỗ tai.

Hồ ly lỗ tai giống như hai cái nho nhỏ tam giác, là Yêu tộc toàn thân trên

dưới nhất nhạy bén góc chi nhất, bị nàng nhẹ nhàng nắm, sẽ làm Yến Hàn Lai sống lưng run rẩy.

Loại này thân mật vuốt ve, mang đến xưa nay chưa từng có thoải mái.

Nàng tinh tế mà ôn nhu, e sợ cho sinh ra khinh mạn chi ý. Yến Hàn Lai ánh mắt nặng nề, trên mặt không hiện mảy may, cái đuôi mỗi khi muốn lay động, đều bị hấn gắt gao áp xuống xúc động.

Ở cửu tử nhất sinh trên vách núi hành tẩu nhiều năm như vậy, hấn thói quen đem chính mình căng chặt thành một phen người sống chớ gần đao, hồi lâu chưa từng không hề phòng bị, cam tâm tình nguyện mà nằm sấp với người nào đó trong lòng ngực.

Xuất phát từ bản năng, bạch hồ ly triều nàng tới gần một ít, dùng cái trán cọ cọ nàng cánh tay.

Quá — nhưng — ái —.

Tạ Tinh Diệu một lòng đều mau hóa khai, tay phải đi xuống.

Bàn tay đầu tiên là sờ sờ lỗ tai, theo thứ tự xẹt qua đầu, sườn mặt cùng cằm, dừng ở chân trước thượng.

Linh hồ móng vuốt hình dạng như là hoa mai, thịt lót thiển phần, bị nàng nhẹ nhàng đè đè.

Cuối cùng là phía sau lưng.

Tạ Tinh Diệu vô dụng bao lớn sức lực, tay phải dán một tầng hơi mỏng da thịt, lông tơ dưới, hồ ly thân thể mềm đến giống thủy.

Lòng bàn tay phẳng phất lâm vào ấm áp vững bền, cam tâm tình nguyện

từng bước luân hãm, sa vào trong đó.

Nàng tâm sinh vui mừng, minh bạch Yến Hàn Lai còn ở cực lực khắc chế, nhất thời sinh ra vài phần trò đùa dai tiểu tâm tư, nắm ngón tay thu nạp, ở hần bên cạnh người gái gái.

Vừa ngựa vừa tê, đột nhiên không kịp phòng ngựa điện lưu âm âm lan tràn, hồ ly bỗng dừng ngừng thở, móng vuốt lắc nhẹ.

Yến Hàn Lai ngẩng đầu, trong mắt sinh ra nho nhỏ kháng nghị.

Tạ Tinh Diệu đối thượng hần tầm mắt, khóe mắt cong ra uyển chuyển nhẹ nhàng hình cung: “Yến công tử sợ ngựa?”

Khi nói chuyện, đầu ngón tay lại chọc một chọc mềm mại cái bụng.

Hồ ly lỗ tai ngọt mà dựng thẳng lên tới.

Yến Hàn Lai thấp giọng: “..... Người đừng.”

Trừ bỏ khi còn nhỏ bị cha mẹ đung vào quá, không người có thể vuốt ve hần nguyên hình.

Đã từng bị nhốt với địa lao, Phù Ngọc đám người tuy cũng gặp qua dáng vẻ này, lại thường thường cười nhạo hần yếu ớt vô lực, mang đến bạo ngược quất cùng tay đâm chân đá.

Tạ Tinh Diệu động tác quá ôn nhu, ngăn không được ngựa ý tự thân sườn lạng yên sinh trưởng, thẳng tắp thấm nhập ngực thượng.

Yến Hàn Lai không lắm thích ứng, hoảng hốt gian, cái đuôi không chịu khổng chế mà lắc lắc.

“Yến công tử thật tốt.”

Tạ Tinh Diệu ngồi bên mép giường, tiếng nói nhẹ nhàng mỉm cười: “Mặc kệ là bộ dáng gì, ta đều thích.”

Nàng nghĩ sao nói vậy, một khi biểu lộ cõi lòng, liền sẽ không che giấu nhớ nhung suy nghĩ.

Những lời này tới trắng ra, giống như thấm vào ruột gan mật đường. Yến Hàn Lai chưa kịp đáp lại, liền thấy nàng thấp hèn đầu, chớp mũi để sát vào hồ ly sau cổ, dùng sức một hút.

Lông tơ mềm như bông, mang theo tươi mát tạo hương.

Bỗng nhiên một cái chớp mắt, không ngừng lỗ tai, hồ ly cái đuôi đồng dạng tạc mao, thẳng ngơ ngác dựng thẳng lên tới.

Yến Hàn Lai nghiêng đầu đi.

Biệt nữ người then thùng lên, giấu đầu lòi đuôi bộ dáng nhất đáng yêu.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu, ngón cái mơn trớn hồ ly thịt lót: “Còn có chỗ nào tưởng bị sờ sờ sao?”

Được một tác lại muốn tiến một thước, vô pháp vô thiên.

Lại cứ Yến Hàn Lai chỉ có thể chịu.

Ngoài cửa sổ mặt trời lặn không biết khi nào ám hạ, vẫn sao thưa sơ, vờn quanh xa xôi ít ỏi một vòng ánh trăng.

Có phong xuyên qua song cửa sổ, lặng yên không một tiếng động chảy vào phòng, Tạ Tinh Diệu kiên nhẫn chờ đợi hần đáp lại, cảm nhận được trong lòng ngực bạch hồ ly giật mình.

Nàng tò mò mở miệng: “Như thế nào ——”

Chỉ hai chữ khó khăn lắm ra tiếng, còn lại nói tất cả đổ ở yết hầu.

—— trong tầm nhìn bỗng chốc nhoáng lên, mới vừa rồi còn run rẩy cuộn ở nàng trong lòng ngực tiểu hồ ly biến mất không thấy, tùy theo mà đến, là một đạo đem nàng hồn nhiên bao phủ, nặng trĩu bóng người.

Yến Hàn Lai thân hình so hồ ly cao lớn rất nhiều, không hề dấu hiệu mà xuất hiện, đem nàng xuống phía dưới một áp.

Tạ Tinh Diệu bị hoảng sợ, cũng may phản ứng nhanh chóng, dùng đôi tay chặt vật chống đỡ thân mình, lúc này mới không đến mức nằm ngửa ở trên giường.

Tổng cảm giác..... Không thật là khéo.

Trầm mặc thiếu niên cùng nàng chỉ có gang tấc chi cự, nhân đưa lưng về phía ánh nến, chỉ có thể nhìn thấy đáy mắt âm hời ám sắc.

Hắn cao ốm, ăn mặc kia kiện Tạ Tinh Diệu tương tặng bạch y, hai tay khăn thật hữu lực, vững vàng chống ở nàng bên cạnh người đệm chăn chi gian, sống lưng cung khởi, tựa đem phát mũi tên.

Sau một lúc lâu, Yến Hàn Lai khóe môi nhẹ cong.

Hắn giống như, biết lần này hắn là ném thử cái gì.

Tạ Tinh Diệu theo bản năng sau này co rút lại: “Là, là trải qua Yến công tử đồng ý, ta mới thượng thủ đi sờ.”

Tuy rằng nàng ý xấu mà cào hai hạ ——

Tạ Tinh Diệu: “Cho nên người không thể trả thù!”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn tướng mạo diệt lệ, vành tai thượng hồng trụ bị gỡ xuống, phiếm khai oánh bạch tuyết sắc, môi mỏng còn lại là ửng đỏ, tiếp cận dường như một bức vẩy mực bức hoạ cuộn tròn, nùng liệt đến làm người nín thở.

Quang ảnh đan xen, ngũ quan hình dáng sắc bén lưu loát, rõ ràng là kiệt ngạo chói mắt diện mạo, hai mắt bên trong, tràn đầy lại là thanh lãng cười. Nàng còn muốn nói gì, bị Yến Hàn Lai nhẹ nhàng phát qua đi đầu.

Tạ Tinh Diêu hô hấp hơi trệ.

Thiếu niên bàn tay lưu luyện với phát gian, thuận thế đi xuống, đi vào sau cổ.

Tim đập không rõ nguyên do mà nhanh hơn, Tạ Tinh Diêu giật giật thân mình, ở cả phòng yên tĩnh, nghe thấy quần áo cùng đệm giường cọ xát thanh âm.

Không xong tốt đỉnh.

Sớm biết rằng sẽ như vậy, nàng liền không như vậy làm vậy.

Đối với linh hồn mà nói, khát vọng thân thể cùng thân thể đụng vào, là sinh ra đã có sẵn bản năng.

Yến Hàn Lai thần sắc mới lạ thả nghiêm túc, năm ngón tay thon dài, ở nàng mảnh khảnh cổ khẽ vuốt mà xuống.

Trên cổ thăm ra nhàn nhạt mỏng phẩn, hắn ngón tay còn lại là trắng nõn như ngọc chất, đốt ngón tay rõ ràng, dường như đỉnh bạt thúy trúc.

Loại này xúc cảm mười phần vi diệu, Tạ Tinh Diêu bị kích đến phát run.

Nàng thực không tiền đồ mà lập tức đầu hàng: “Sai rồi.”

Yến Hàn Lai giương mắt, làm như mờ mịt: “Cái gì?”

“Không nên được một tắc lại muốn tiến một thước, không nên khi dễ hồ ly.”

Tạ Tinh Diệu: “..... Đều là bởi vì hồ ly quá đáng yêu, ta nhất thời nhin không được.”

Khoảnh khắc, bên tai vang lên Yến Hàn Lai một tiếng cười khế.

Hắn nói: “Ta cũng là.”

Muốn tới gần cùng đụng vào, dục ý mãnh liệt đến ngăn không được.

Bàn tay sau này cổ đi xuống, theo xương sống lưng hoa lạc.

Hơi mỏng da thịt bao vây lấy mảnh khảnh cốt, lòng bàn tay nơi đi qua, quần áo dãn ra nhè nhẹ nếp uốn, phỉm ra tơ ngứa như ma.

Tạ Tinh Diệu trên tay không có khí lực, chặt vật ngã vào giường. Yến Hàn Lai cúi người, sợi tóc hơi cuộn, lược hiện hỗn độn mà tán ở bên má.

Hắn cười hạ: “Giống như vậy, người thích sao?”

Không hổ là nguyên văn đóng dấu nhận định thiên tài, học đồ vật bay nhanh.

Nhân quả tuần hoàn, phong thủy thay phiên chuyển.

Những lời này cùng nàng phía trước sờ hồ ly khi hỏi câu không có sai biệt, Tạ Tinh Diệu trong đầu ong ong nóng lên, bị hắn xem đến hoảng hốt, quyết định nhấp môi không đáp.

Yến Hàn Lai chớp chớp mắt.

Hồ ly cúi người mà xuống, mang theo vài phần tìm kiếm hương vị, chớp mũi cọ quá nàng sườn mặt.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay phục mà vừa chuyển, nhẹ nhàng nắm lấy sườn eo.

Tạ Tinh Diệu trên mặt oanh mà nóng lên, nhin không được nhẹ nhàng run rẩy.

Bị trêu chọc đến tâm hoảng ý loạn, nàng chỉ nghĩ đem chính mình súc thành một đoàn.

—— nàng liền không nên khoe khoang đắc ý, đi trêu chọc một con hồ ly.

Bên hông xúc cảm nhất nhay bén, Yến Hàn Lai lực đạo thực nhẹ, lòng bàn tay cùng đầu ngón tay chậm rãi ép xuống, đè lại không có xương mềm.

Thịt.

Cái này động tác không mang theo chút nào dâm loạn chi ý, ôn thuần lại thuần túy, làm như cực kỳ yêu thích, lại dùng lòng bàn tay xoa xoa.

Mềm mại đến ngoài dự đoán, giống thủy hoặc vân.

Yến Hàn Lai sắp khắc chế không được xúc động, muốn đem nàng ôm vào trong ngực.

Ngọn đèn dầu ảm đạm, mây đen tể nguyệt, bên tai chỉ còn lại có nhọt nhọt hô hấp, ái muội như nước, lệnh người hít thở không thông.

Tạ Tinh Diệu co rúm lại một chút: “..... Ngựa.”

Thiếu niên ngừng động tác.

Hắn cung thân mình, giống như một con ngựa đông chờ phân phó thú, hàng mi dài run rẩy, ở đáy mắt ảnh ngược ra đen kịt bóng ma: “Người không thích?”

Hồ ly thích nhất cùng người đụng vào, hấn cho rằng Tạ Tinh Diệu cũng sẽ vừa ý.

Yến Hàn Lai vốn định làm nàng vui vẻ.

Dáng vẻ này nùng lệ lại vô tội, dục ý dư hồi chưa diệt, tấm sang thán sắc nhu hòa trong vắt ám quang, hai tương giao điệp, gọi người không đòi mắt được.

Căn bản nói không nên lời một cái “Không” tự.

Tạ Tinh Diệu:.....

Tạ Tinh Diệu duỗi tay che mặt, ý đồ tan đi một ít nóng bỏng nhiệt khí, nên được thấp không thể nghe thấy: “Thích.”

Vì thế trước người thiếu niên cong cong mặt mày, lại một lần cọ cọ nàng sườn mặt, xuất phát từ sung sướng, đỉnh đầu toát ra lông xù xù lỗ tai.

Nàng bị cọ đến mơ mơ màng màng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị Yến Hàn Lai nắm lấy cổ tay trái.

Nguyên bản phúc ở trên mặt tay trái, ở hấn lôi kéo trung chậm rãi xuống phía dưới.

Tạ Tinh Diệu ngừng thở, nhiệt ý áy náy nổ tung ——

Xẹt qua thiếu niên gầy ốm sống lưng cùng xương cùng, vừa lúc đi vào eo hạ, đầu ngón tay có thể đạt được, là một đoàn ấm áp lông tơ.

Khi đến tận đây khắc, Yến Hàn Lai rút cuộc trả lời nàng không lâu trước đây vấn đề.

Hồ đuôi xoắn tung, so hồ ly hình thái càng mềm, mang theo người thiếu niên

độc hữu hơi thở, phần đuôi hạ câu, quán lên nàg đầu ngón tay.

..... Cứu mạng.

“Tuởng bị sờ nơi này.”

Hắn thấp giọng mở miệng, môi mỏng thân mật cọ qua Tạ Tinh Diệu vành tai, bản năng ngậm trụ: “Người có thể dùng sức một ít.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhấn lại khu bao lì xì, đại gia nguyên tiêu vui sướng!

Lai Lai, hành (ngón tay cái)

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra tay lựu đạn tiểu thiên sứ: Tư cái; cái;

Cảm tạ đầu ra địa lôi tiểu thiên sứ: Dạ thoại hàn sơn cái; tây tử đồng hài, không hành mẫu, sớm di cái; như nước nếu phong, có thể uống một ly vô,, dụ dụ, liễu từ vân, có một người người đọc, mị mị tư đặc, thủy linh Tiểu Bạch đồ ăn cái;

Cảm tạ tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ: Thủy triều xuống bình; thanh thanh chậm bình; tam mộc tử bình; tôm hùm múa may gây huỳnh quang bình; sương kinh bình; niji □ thơ, khi hoài bình; tuởng soạn ra bản thảo cửu tiêu, an yên (Đoan Mộc thiếu trạch) bình; ngàn nhớ bình rượu; như nước nếu phong,, tứ cấp quá quá quá, tinh cực, tạ thư ương, tây từ, gió tây chưa khăn bình; bình; mym bình; tay áo rộng, bạch chi, tiêu đường anh, bắc bắc,: □, thích ngọt tích cực đường phần tử, đại khâu bệnh viện viện trưởng

kim thái hừ, hạnh hiên max, quên tử tiểu màn thầu, nỉ, giang hồ cá mẫn,,
vận may miêu miêu, chur vọng, dạ thoại hàn sơn, nam họa hề, ngàn dặm,
lại sa, rc bình; mặc vận bình; cờ kỳ Lạc bình; có đậu bình;, ý, tiểu vây tiểu
vây xì xụp, chu một con rồng vợ cả, □ tranh, nằm ở ngọt văn nam chủ trong
lòng ngực làm nũng, Dao Quang hơi lạnh, đô đô, nghèo đến không xu dính
túi,, lâm kiều kiều bình; eiei, không hào, là nhiều đóa a bình;,, mùa thu quả
bưởi,, mẫn ly hồng bưởi bình; ngạo kiều yyds!, — thiếu niên khi —, thần
dụ, thành nam cây hoa quế hạ miêu miêu, keke, cá kẹo đậu phộng, sở
niệm toàn ngân hà, bạch ngôi sao tinh bình; micoco, một đuôi hồ, Cục Dân
Chính, xu, thanh y, Tiểu Bạch muốn ngủ, mặc kị, là Ngô tử nha, hề hề, quỷ
ti tử, hồ ly cái đuôi tiêm, khóa khóa, sessrin, nhân thu lan cho rằng bội,
cung, tên của ta khó nhớ, bình kiều văn, có tô đại ma vương, thủy giác,
special sâm miều, cường độ thấp ô nhiễm, chỉ biết ha ha ha ha ha, có thể
uống một ly vô,..., Lê qua, winnnn, sóng khóc lý lý,, với biển ánh sáng mặt
trời, năm tự bình;

Phi thường cảm tạ đại gia đối ta duy trì, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

.

Chapter 94

Tạ Tinh Diệu cuối cùng vẫn là sờ lên đuôi cáo.

Hóa thành nhân thân sau, hồ đuôi mềm ẩm mềm như bông, xoa tung mây lần không ngừng, nàng lòng bàn tay khép lại, phẳng phất lâm vào đám mây bên trong.

Nhẹ nhàng xoa ấn một chút, Yến Hàn Lai sống lưng hơi cung, hơi thở sậu loạn, cái đuôi tiêm đem nàng bàn tay bọc đến càng khấn.

Có chút ngứa.

Nhất thời trong phòng vắng vẻ, chỉ còn lại thiếu niên hỗn độn hô hấp. Yến Hàn Lai tâm duyệt với nàng vuốt ve, dùng chóp mũi cọ cọ Tạ Tinh Diệu vành tai.

Vốn dĩ chỉ tính toán vui vui vẽ vẽ sờ sờ hồ ly, trăm triệu không nghĩ tới thế nhưng sẽ biến thành hiện tại này phúc cảnh tượng, vốn có quyền chủ động đánh mất đến không còn một mảnh, Tạ Tinh Diệu thất bại thảm hại.

Đối mặt Yến Hàn Lai, nàng tựa hồ chỉ có thể giơ lên đôi tay đầu hàng.

Bọn họ lẫn nhau biểu lộ cõi lòng còn không có qua đi lâu lắm, tại đây loại thời điểm, nếu muốn càng thêm thân mật, khó tránh khỏi có vẻ du củ ——

Nói ngắn lại, bị cảm thấy mỹ mãn sờ soạng một hồi lâu cái đuôi sau, Yến Hàn Lai chậm rãi đứng dậy, thu hồi hồ ly lỗ tai cùng cái đuôi.

Sắc trời tiệm vãn, đã là nghỉ ngơi đi vào giấc ngủ thời điểm. Sắp chia tay trước, Tạ Tinh Diệu lại bị mơ mơ màng màng hôn hôn.

Vạn hạnh, đương tàu bay ở đêm khuya đến Lăng Tiêu Sơn, môi nàng sưng

đỏ đã là tiêu tán hầu như không còn, nhìn không ra miêu nị.

“Hô ——”

Nguyệt Phạn dùng sức hít sâu, cảm thụ Lăng Tiêu Sơn thoải mái thanh tân
gió đêm cùng không khí: “Rốt cuộc đã trở lại!”

Ôn Bạc Tuyết đánh cái ngáp: “Buồn ngủ quá, ta phải trở về tiếp tục ngủ.”

“Thuận tiện đem các người đại sư huynh mang về phòng.”

Ý Thủy chân nhân từ tàu bay ra tới, hai má nổi lên hơi hơi đà hồng, nhếch
miệng cười: “Hắn uống rượu quá nhiều, đã có chút choáng váng.”

Ở hắn bên người, là hai mắt nhấp nhèm Hàn Khiếu Hành.

Tạ Tinh Diêu trong lòng vừa động: “Sư phụ ngài không trở về phòng nghỉ
tạm sao?”

“Từ la sát biển sâu được đến tiên cốt, còn cần cùng phía trước kia mấy
khối khâu thành hình, sau đó đưa hướng thần cung.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Thần cung bên kia thúc giục thật sự khẩn.”

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên cong mắt: “Chúc mừng các người, kinh này
một dịch, rốt cuộc gom đủ toàn bộ tiên cốt.”

Đối nga.

Tạ Tinh Diêu một cái giật mình.

Trong nguyên tác, la sát biển sâu trung tiên cốt là cuối cùng một khối.

Yến Hàn Lai thân chết về sau, tiên cốt mất mà tìm lại, viên mãn báo cáo kết
quả công tác.

Nhưng mà giờ này khắc này, tâm giác như trút được gánh nặng rất nhiều,

nàng cũng không cảm sinh ra vài phần thấp thỏm.

□ Thiên đồ □ trung, gom đủ tiên cốt sau, vai chính đoàn tào ngộ một đạo lai lịch không rõ ác niệm tụ tập thể, ác niệm mơ ước tiên cốt nhiều ngày, dục đồ đem này chiếm làm của riêng, thuận lý thành chương mà, hai bên triển khai một hồi quyết chiến.

Dùng đơn giản rõ ràng dễ hiểu nói tới nói, chính là cuối cùng Boss chiến.

Kia đoàn ác niệm tới không minh bạch, thực lực lại là cường đại đến ngoài dự đoán. Vai chính đoàn trọng thương hơn phân nửa, ít nhiều Ôn Bạc Tuyết lĩnh ngộ thiên giai thuật pháp Đoạn Tâm Quyết, mới đưa nó nhất cử đánh gục.

Có thể nghĩ, vạn phần hung hiểm, cứu tử nhất sinh.

Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết đồng dạng tâm sinh bắn khoả, yên lặng cùng nàng liếc nhau, ngay cả Hàn Khiếu Hành cũng nhăn lại mày, như suy tư gì.

Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật: [kia nói ác niệm, là khi nào xuất hiện tới?]

Ôn Bạc Tuyết: [hình như là..... Bảy ngày sau. Các người hiểu thấu đạo Đoạn Tâm Quyết sao?]

[thiên giai thuật pháp, danh bất hư truyền.]

Hàn Khiếu Hành lão đảo một chút, bị bên người Yến Hàn Lai vững vàng đỡ lấy: [xem không hiểu lắm.]

Tạ Tinh Diêu cũng là lắc đầu.

□ Đoạn Tâm Quyết □ tổng cộng chia làm tam thức, thức thứ nhất liền đủ để cho nàng sút đầu mỡ trán, toàn thư tối nghĩa khó hiểu, cực độ ý thức lưu. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng nắm giữ bên ngoài “Hình”, hoàn toàn tham không ra trong đó “Thần”, luyện tới luyện đi, liền cuối cùng nhất thức biên cũng chưa sờ đến.

Ác niệm không có thật thể, nếu muốn trừ diệt, không thể vận dụng tâm thường thủ đoạn.

Trong nguyên tác, Ôn Bạc Tuyết đúng là tìm hiểu này cuối cùng nhất thức, mới có thể đánh tan ác niệm thần thức, ở tuyệt cảnh trung chuyển bại thành thắng.

..... Bọn họ nhưng không có cái loại này thiên tài vai chính quang hoàn. Cực cực khổ khổ lâu như vậy, nếu là ở cuối cùng một đoạn cốt truyện lật xe, kia cũng quá nghẹn khuất.

[còn có bảy ngày thời gian.]

Nguyệt Phạn thở dài: [hôm nay đều mệt mỏi, không bằng ngày mai buổi sáng đại gia tụ tụ, thương lượng thương lượng kế tiếp cốt truyện, thế nào?]

*

Chuyện này chậm trễ không được, Tạ Tinh Diệu tất nhiên là đồng ý.

Ước định gặp mặt địa điểm là Tiểu Dương Phong đỉnh núi, ngày thứ hai mặt trời mới mọc sơ thăng, bốn người liền đã đến đông đủ.

Ôn Bạc Tuyết ở một thân cây hạ: “Tới rồi cuối cùng một đoạn cốt truyện,

đại gia nhiệm vụ giao diện hẳn là đều thay đổi đi?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu.

Thức hải trung, nguyên bản một người tiếp một người nhảy đánh mà ra cốt truyện nhiệm vụ rút cuộc an phận xuống dưới, thần thức tụ lại, ngưng tụ thành một đoạn tinh tế chữ to.

□ cuối cùng nhiệm vụ: Tĩnh chờ biến động, đánh bại ác niệm. □

“Các người nói ——”

Hàn Khiếu Hành ngưng thần một lát: “Những nhiệm vụ này, đến tột cùng là ai làm chúng ta đi làm?”

“Căn cứ ta xem qua xuyên qua tiểu thuyết, phía sau màn làm chủ giả rất có thể là Thiên Đạo.”

Nguyệt Phạn nói: “Các người ngẫm lại, thu thập thần cốt không phải chuyện xấu, từ nào đó ý nghĩa đi lên nói, bảo đảm Tu chân giới an toàn. Nếu là cái gì tà ma ngoại đạo, đến nỗi phí lớn như vậy công phu, làm chúng ta đi trừng gian trừ ác sao?”

Tạ Tinh Diệu nhíu mày: “Nhưng nguyên văn cốt truyện, có không ít bại lộ.”

Thiên Đạo toàn trí toàn năng, nếu thật là nó ở phía sau màn thao túng hết thảy, □ Thiên đồ □ sẽ cùng hiện thực tương đi khá xa sao?

“Hơn nữa nguyên văn chưa từng giảng quá, ta nhân vật này có thể cảm ứng tiên cốt ký ức.”

Nàng nghĩ xoa xoa giữa mày, suy nghĩ như ma, ý đồ chải vuốt rõ ràng trong mộng tình tiết: “Thiên Hoa Kiếm Tôn sư từ một cái tiểu đạo quan trung lão

nhân, ở tiên môn thí luyện bộc lộ tài năng, được đến đại tông môn thưởng thức. Thượng một giấc mộng ——”

Tạ Tinh Diệu một đốn: “Thượng một giấc mộng, hấn tính toán cùng sự phụ quyết liệt, công bố tiểu đạo quan không thể mang cho hấn bất luận cái gì chỗ tốt, muốn đi tiên môn đại tông lang bạt.”

Hàn Khiếu Hành khóe mắt co giắt: “Sau đó hấn liền tới Lăng Tiêu Sơn?”

Nguyệt Phạn: “Cái này Thiên Hoa Kiếm Tôn, người không quá hành a.”

Ôn Bạc Tuyết suy nghĩ một hồi lâu, chần chờ mở miệng: “Ta nghe nói, chỉ có chí thuần chí thiện, cực độ thuần túy thức hải, mới có thể giục sinh ra không tì vết tiên cốt, Thiên Hoa Kiếm Tôn như vậy..... Tiên cốt sẽ không bị ô nhiễm sao?”

Đây là chưa bao giờ nghe nói quá cách nói, Hàn Khiếu Hành giương mắt: “Ô nhiễm?”

“Ta tra quá ghi lại có tiên cốt sách cổ.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Tiên cốt trăm ngàn năm khó gặp một lần, người mang tiên cốt người, định có thể được nói thăng tiên. Chẳng qua, nó đối ký chủ yêu cầu thập phần hà khắc, một khi sinh ra tà niệm, tiên cốt liền sẽ bị ô nhiễm —— hoặc là đọa thân thành ma, hoặc là một chút mất đi hiệu dụng, trở nên cùng bình thường người gân cốt giống nhau.”

Nhưng mà Thiên Hoa Kiếm Tôn là Lăng Tiêu Sơn tiếng tăm lừng lẫy thiên tài kiếm tu, đã không đọa ma, cũng không mờ nhạt trong biển người.

Nguyệt Phạn suy nghĩ: “Có lẽ loại này chọn mộc mà tề sự tình, không tính

là cái gì tà niệm?”

Trình thám hảo khó.

Bọn họ chỉ phải tới rồi linh tinh manh mối, đối với phía sau màn độc thủ hoàn toàn không biết gì cả.

Tạ Tinh Diêu nghĩ nghĩ, lại nói: “Hơn nữa không biết vì cái gì, ta đối tiên cốt cảm giác tựa hồ ở yếu bớt —— lần đầu tiên tiếp xúc đến tiên cốt khi, thực mau liền làm mộng, sau lại khoảng cách càng lúc càng lớn, mộng cũng càng ngày càng mơ hồ.”

Bọn họ ở la sát biển sâu đãi nhiều ngày như vậy, về cuối cùng một khối tiên cốt ký ức, nằng trước sau không có mơ thấy.

Dựa theo cái này xu thế, liền tính còn có thể mơ thấy, kia cũng đến ở mấy ngày về sau.

Không rõ nguyên do mà, Tạ Tinh Diêu rất muốn nhìn xem cuối cùng một giấc mộng.

Đang ở nói chuyện với nhau gian, cách đó không xa trong rừng rào rạt một vang.

Tạ Tinh Diêu theo tiếng nhìn lại, trông thấy quen thuộc đầy đầu đầu bạc.

“..... Nga?”

Ý Thủy chân nhân từ trong rừng cây đi tới, thoáng nhìn bọn họ, thoáng chốc cười khai: “Nhưng tính tìm được các người.”

Tạ Tinh Diêu nhanh chóng thu liễm thần sắc: “Sự phụ, làm sao vậy?”

“Này không phải rốt cuộc gom đủ tiên cốt sao.”

Tiểu lão đầu cười hắc hắc: “Phía trước đều là Khiếu Hành xuống bếp, hôm nay ta cho các người làm bữa cơm, chúc mừng chúc mừng.”

*

Ý Thủy chân nhân lúc này lựa chọn dùng cơm địa điểm, là Tiểu Dương Phong sườn núi.

Sườn núi nơi chốn thanh chi thúy mạn, yếu ải lưu ngọc, vân phù sương mù khởi, rất có tiên gia không mang cảm giác.

Bọn họ lúc chạy tới, Yến Hàn Lai đã ở bàn đá bên ngồi xuống.

“Yến công tử.”

Tạ Tinh Diệu vui sướng lên tiếng kêu gọi, xoay chuyển ánh mắt: “Oa!”

Trước người rõ ràng là bàn hôi hôi mạo nhiệt khí cái lẩu, đồ tươi no đủ lát thịt thịnh ở mâm từng cái bài khai, khói trắng lượn lờ, nùng hương ngênh diện.

Hàn Khiếu Hành nhất có kinh nghiệm, một lời trúng đích: “Thịt bò cái lẩu.”

“Không tồi.”

Ý Thủy chân nhân tiếp đón đại gia ngồi xuống: “Các người ra ngoài du lịch nhiều ngày như vậy, ta đi theo Khiếu Hành ăn không ít, cũng học không ít. Đây là vi sư nhất vừa ý giống nhau, lấy thịt bò hạ nôi, tinh khiết và thơm không cay, rất là mỹ vị.”

Tạ Tinh Diệu gấp không chờ nổi ngồi xuống.

Đây là thế kỷ 21 Triều Sán vùng ăn pháp, lấy ngư u cốt ngao canh, ngao nấu mấy cái canh giò, chờ ngư u cốt hương khí hoàn toàn tắm nhập nước

canh, liền lấy tới dùng làm cái lẩu đáy nồi.

Dùng cơm khi, thịt bò chỉ cần hạ nồi mấy giây, là có thể thuận thế vớt lên.

Kể từ đó, thịt chất lại tiên lại nộn, mỡ tấm sốt đặc, đem tinh khiết và thơm tinh luyện đến mức tận cùng.

“Đúng rồi.”

Ý Thủy chân nhân khẽ vuốt râu dài: “Các người bên ngoài rèn luyện như thế lâu, nhưng có cái gì thu hoạch? Công pháp việc học cũng chưa quên đi?”

Nghe thấy “Công pháp việc học”, một bên Ôn Bạc Tuyết nhú nhú mày.

Quả nhiên.

Vô luận một cái lão sư có bao nhiêu hòa ái dễ gần, cỡ nào bình dị gần gũi, chỉ cần hắn vẫn là cái lão sư, liền sẽ không thể tránh né mà nhắc tới loại này đề tài.

“Nguyệt Phạn sư tỷ cùng Ôn sư huynh đều đã nhập Kim Đan, ta cũng nhanh.”

Tạ Tinh Diệu thành thật trả lời: “Nói lên công pháp việc học, sư phụ, Đoạn Tâm Quyết thứ hai, ta còn là tưởng không hiểu lắm.”

Nguyệt Phạn bay nhanh ngẩng đầu, đáy mắt ánh sáng nhạt vừa hiện.

Thực hảo, mượn từ cái này đề tài, để ý Thủy Chân dân cư trung tâm khả năng nhiều mà hấp thu kinh nghiệm, đối bọn họ Boss chiến rất có ích lợi.

“Đoạn Tâm Quyết? Người còn ở cân nhắc cái này?”

Thiên giai thuật pháp, đối với mấy cái Kim Đan đệ tử mà nói, không khỏi

lược hiện xa xôi.

Nghe hần ngữ khí, Tạ Tinh Diệu vốn tưởng rằng sư phụ sẽ khuyên nàng từ bỏ, không thành tưởng tiểu lão đầu giờ giờ lên mi, ý cười càng sâu.

“Hảo, có chí hướng, không hổ là ta Ý Thủy đồ đệ!”

Ý Thủy chân nhân nói: “Lần trước ngươi tới hỏi ta, còn ở thức mở đầu đảo quanh, nhanh như vậy liền lĩnh ngộ tới rồi thức thứ hai, không tồi không tồi —— bất quá thức thứ nhất chỉ là nhập môn, sau này sẽ càng ngày càng khó, chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu.

“Tới.”

Ý Thủy nhẹ nhàng cầm: “Thức thứ hai, ngươi thi đấu.”

Đoạn Tâm Quyết thức thứ hai, tên là □ hồ trung nhật nguyệt □.

Tạ Tinh Diệu từ nhỏ chính là nghiêm túc phẩm hạnh thuần hậu tính tình, đặc biệt ở việc học một chuyện thượng.

Nàng đem cái này chiêu thức động tác nhớ cho kỹ, cảm thụ gân mạch trung linh lực chảy động, hơi thở như nước phó thác, tụ ở trong tay.

Đáng tiếc tới gần một nửa, linh lực vẫn là tan.

“Hồ trung nhật nguyệt, tay áo còn khôn.”

Ý Thủy chân nhân cười cười: “Đoạn Tâm Quyết thức thứ hai, coi trọng một cái ‘ vô vi lại đầy hứa hẹn ’, tùy tâm mà động, nhân khi thì biến, câu nệ với nhất chiêu nhất thức, ngược lại làm hơi thở được công cùm xiềng xích.”

Ôn Bạc Tuyết tò mò: “Không câu nệ với nhất chiêu nhất thức, hẳn là như

thế nào ra chiêu?”

“Này liền chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ.”

Ý Thủy cười ha ha: “Đoạn Tâm Quyết, trọng trung chi trọng ở chỗ ‘ tâm ’ tự, đặc biệt là đệ tam thức □ đoạn ảnh hoành giang □, không xem thiên phú không xem tu vi, chỉ xem một cái chớp mắt chi gian quyết ý. Không đối gạt các người nói, tuy là vi sư, cũng không hoàn toàn hiểu thấu đáo.”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ chớp mũi.

Nguyên văn chỉ nói “Ôn Bạc Tuyết” dùng ra kết thúc tâm quyết, nhưng mà đến tột cùng như thế nào hiểu thấu đáo, vô dụng từng câu từng chữ tới miêu tả.

Liền Ý Thủy chân nhân đều không thể ngộ đạo, đối với bọn họ tới nói, không thể nghi ngờ khó với lên trời.

Tạ Tinh Diệu cũng rất là buồn rầu, gấp khối thịt.

So với truyền thống cay nôi, ngưu cốt canh loãng bảo lưu lại thịt bò nguyên hương, lát thịt hút mẫn nước canh, trơn mềm ngon miệng.

Miệng nàng này khối là ngưu thịt lưng thịt, cũng xưng “Điều long”, ở trong nôi hơi chút xuyến một chút là có thể ăn, phì gầy tương thêm, tinh khiết và thơm ngênh diện, càng nhấm nuốt càng nồng đậm.

Lại chấm thượng sa trà tương, hành tỏi rau thơm điều chế mà thành chấm tương, phong phú vị theo mùi thịt đậm khai, làm nhân tâm sinh thỏa mãn.

Mỹ thực quả nhiên là chữa khỏi nhân tâm hạng nhất vũ khí sắc bén, ăn xong một ngụm thịt, nguyên bản phức tạp nỗi lòng vững vàng không ít.

Ý Thủy chân nhân đầy cõi lòng chờ mong liếc nhìn nàng một cái: “Thế nào?”

“Ăn ngon!”

Tạ Tinh Diệu không chút nào tiếc rẻ ca ngợi, giơ ngón tay cái lên: “Sự phụ lợi hại!”

Râu bạc tiểu lão đầu cười đến không khép miệng được.

“Sự phụ sự phụ.”

Nàng nghĩ đến cái gì, bỗng dừng lại nói: “Chúng ta góp nhặt lâu như vậy tiên cốt..... Vị kia Thiên Hoa Kiếm Tôn, rốt cuộc là cái cái dạng gì người?”

“Thiên Hoa?”

Ý Thủy chân nhân tròn mắt vừa chuyển: “Hắn thế với 500 năm trước tiên ma đại chiến, về người này, kỳ thật ta cũng không lớn rõ ràng.”

Hắn kẹp lên một viên ngưu gân hoàn, từ từ hồi tưởng: “Ta ngẫm lại..... Vị này chính là cái căn cốt siêu tuyệt thiên tài kiếm tu, nghe nói tướng mạo đoan chính, phẩm tính cũng là thật tốt, bá nhập Lăng Tiêu Sơn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng có không tốt nghe đồn. Ở cái kia niên đại nhắc tới Thiên Hoa Kiếm Tôn, có thể nói không người không biết không người không hiểu.”

Hàn Khiếu Hành nói: “Sự phụ có từng nghe nói qua hắn xuất thân?”

“Này ta cũng không biết.”

Ý Thủy lắc đầu: “Hắn 18 tuổi bá nhập Lăng Tiêu Sơn, ở kia phía trước, lý lịch không hề ghi lại —— rốt cuộc 18 tuổi trước kia, nhân gia không phải

chúng ta Lăng Tiêu Sơn đệ tử.”

Ở Tu chân giới, 18 tuổi nhập môn, coi như đã khuya.

Tạ Tinh Diệu âm thầm hồi tưởng, ở trong mộng cùng đầu bạc lão giả tranh chấp không thôi, công bố phải rời khỏi sư môn người nọ.....

Xem thần thái cùng ngữ khí, tuổi hẳn là cũng không lớn.

“Sau lại tiên ma đại chiến bùng nổ, vì cùng Ma tộc một trận tử chiến, Thiên Hoa Kiếm Tôn bất hạnh ngã xuống.”

Ý Thủy chân nhân thở dài một tiếng, hiện ra vài phần tiếc nuối chi sắc:

“Thiên tư trác tuyệt, trời quang trăng sáng, nếu không phải đại chiến, hẳn định có thể phi thăng tiên ban.”

Tiên ma đại chiến.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng phút chốc động: “Sư phụ nói qua, kia tròng đại chiến là từ một cái Ma tộc khơi mào, kia Ma tộc tên là.....‘ Lâu Uyên ’?”

Nguyệt Phạn nhướng mày: “Cùng Lâu Yểm một cái dòng họ.”

“‘ Lâu ’ là Ma tộc họ lớn, thông thường tới nói, chỉ cần có dòng họ này, chín thành là ma tu.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Lâu Uyên là cái trời sinh ma chủng, tính tình bạo ngược, hung tàn vô độ, truyền thuyết trong cuộc đời nhất thống hận Nhân tộc, ở Ma tộc chiêu binh mãi mã mười mấy năm, cuối cùng khơi mào đại chiến.”

Một bên Yến Hàn Lai trầm mặc một lát, thấp giọng nói tiếp: “Ta nghe nói quá câu chuyện này.”

Thiếu niên sống lưng thẳng thắn, an tĩnh dựa với chiếc ghế phía trên: “Lâu Uyên không bao lâu liền phạm phải tối kỵ, tàn hại tiên môn đệ tử, tàn sát tiên tông trưởng lão, các đại tiên môn đối hấn đuổi giết nhiều năm, lại chậm chạp không thể đắc thủ.”

“Có thể trở thành một phương bá chủ, tất nhiên có như vậy một có chút tài năng.”

Ý Thủy chân nhân cười cười: “Lâu Uyên tính tình cổ quái hỉ nộ vô thường, nghe nói ngay cả nhất thân cận cấp dưới, đều đoán không ra hấn trong đầu đến tột cùng suy nghĩ cái gì.”

Thoáng nhìn Ôn Bạc Tuyết lộ ra vẻ cảnh giác, tiểu lão đầu giờ lên khoe miệng: “Vô luận là Thiên Hoa Kiếm Tôn vẫn là Lâu Uyên, khoảng cách chúng ta đều đã qua đi 500 nhiều năm. Người kia đã qua đời, chẳng sợ lại đáng sợ lại lợi hại, cũng không làm gì được chúng ta mấy may.”

Đối nga.

Ôn Bạc Tuyết đỡ xuống phòng bị, thành thật gật đầu.

Ý Thủy chân nhân ý cười càng sâu.

Trên bàn cái lẩu còn ở ục ục mạo phao phao, Tạ Tinh Diêu nuốt xuống một ngụm thịt, ném thử loát thuận logic.

Hoàn toàn thuận không đi xuống.

Bọn họ nếu tìm là tiên cốt, liền tất nhiên thuộc về Thiên Hoa Kiếm Tôn.

Xuyên thấu qua tiên cốt ký ức, mỗi một giấc mộng, đều cho một cái máu chốt tin tức. Liền trước mắt tới xem, càng về sau, ký ức liền càng bí ẩn

quan trọng.

Cuối cùng một khối tiên cốt trung..... Tầng đến sâu nhất kia đoạn ký ức, đến tột cùng là cái gì?

[nói cái không đáng tin cậy ý nghĩ.]

Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật: [căn cứ ta nhiều năm xem tiểu thuyết kinh nghiệm, Diêu Diêu không phải là Thiên Hoa Kiếm Tôn chuyển thế đi.]

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: [gặp chuyện không quyết, chuyển thế tới giải. Ta ngộ.]

[ngộ cái gì nha.]

Nguyệt Phạn cười khúc khích: [cái này phỏng đoán tìm không thấy chứng cứ, ta thuận miệng nói nói thôi.]

“Sư phụ, còn có một vấn đề.”

Một bên Hàn Khiếu Hành trầm giọng mở miệng: “Ta ngày gần đây nhìn một sách thoại bản, chuyện xưa nhân vật chính có hồi tưởng thời không, tự do đi qua với 3000 thế giới năng lực. Không biết ở Tu chân giới trung, hay không thực sự có xuyên qua thời gian thuật pháp?”

Ăn xong một ngum tươi mới lát thịt, Ý Thủy chân nhân liếc hần một cái.

“Khiếu Hành thế nhưng sẽ đối loại sự tình này cảm thấy hứng thú. Ta ngẫm lại, thời không xuyên qua.....”

Ý Thủy ánh mắt nhẹ toàn, thổi hạ chòm râu: “Nếu có thể hồi tưởng thời gian, tu vi ít nhất đến là hóa thần phía trên Đại Thừa kỳ; đến nỗi xuyên qua 3000 thế giới, liền càng là đắc đạo thành tiên mới có thể làm được sự tình.

Ta chưa đạt tới cái kia trình tự, cực nhỏ nghiên cứu, hiểu biết không nhiều lắm.”

Hắn nghĩ nghĩ, chần chờ nói: “Tu chân giới trung đích xác tồn tại này loại thuật pháp, vô luận tiên môn điển tàng vẫn là Ma Vực cổ sách, hẳn là đều có ghi lại. Chẳng qua, có hay không cùng có thể hay không luyện thành, chính là hai việc khác nhau.”

Cho nên nói..... Làm cho bọn họ đi vào Tu chân giới phía sau màn thể lực, hay là đã đắc đạo thành tiên?

Tạ Tinh Diệu trong lòng nghi hoặc, thuận thế mở miệng: “Tu chân giới, có thể tu thành loại này thuật pháp người nhiều sao?”

“Đương nhiên không nhiều lắm, có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Ý Thủy nhún vai: “Loại này rất khó thuật pháp, ngay cả các đại tông môn Thủ tịch trưởng lão đều rất khó dùng đến, hơn nữa thời gian hồi tưởng, tương đương với nghịch thiên sửa mệnh.”

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu.

“Có Thiên Đạo tại thượng, sẽ không cho phép bất luận kẻ nào bóp méo vận mệnh, nếu có ai động tâm tư, thuật pháp chưa lúc đầu, phải bị Thiên Đạo chặt đứt.”

Tiểu lão đầu hừ cười: “Cho nên đừng nghĩ cả ngày hồi tưởng hồi tưởng, có cái kia công phu, không bằng làm đến nơi đến chốn, nỗ lực đem tu vi đề đi lên.”

Bị giáo dục.

Khởi mào đề tài Hàn Khiếu Hành tâm giác ngộ ngung, thấp hèn đầu.

Tạ Tinh Diệu lại là giữa mây nhảy dựng, thần thức bay nhanh hướng về phía trước, xem một cái thức hải trung nhiệm vụ giao diện.

□ cuối cùng nhiệm vụ: Tĩnh chờ biến động, đánh bại ác niệm. □

Thiên Đạo sẽ ngăn cản mọi người nghịch thiên sửa mệnh, nếu cấp sở hữu người xuyên việt thiết hạ hệ thống, làm cho bọn họ làm từng bước y theo nguyên tác cốt truyện tới hành động.....

Kể từ đó, mặc dù là Thiên Đạo, có thể hay không cũng bị che giấu qua đi, nghĩ làm thời gian hồi tưởng vẫn chưa phát sinh?

Cái này ý niệm khó khăn lắm hiện lên, liền như một cái lời dẫn, lôi kéo ra càng nhiều suy nghĩ.

Tạ Tinh Diệu tim đập không khỏi gia tốc.

Đã từng thảo luận cốt truyện khi, bọn họ trung liền có người nói quá, nguyên tác rất nhiều nội dung mơ hồ không rõ, viết đến hấp tấp lại giản lược.

Huống chi, □ Thiên đồ □ còn tinh lược rất rất nhiều quan trọng chi tiết, hiện giờ nghĩ đến, quyền sách này duy nhất cường điệu cường điệu điểm, chỉ có vai chính đoàn thu hoạch tiên cốt quá trình.

Tiên cốt giấu kín nơi, dọc theo đường đi sẽ gặp gỡ yêu ma tà ám, thậm chí còn như thế nào mới có thể đem chúng nó đánh bại, hết thấy đều bị ký lục đến toàn diện không bỏ sót.

Trừ cái này ra, cái khác cốt truyện toàn như sổ thu chi.

Rõ ràng, hệ thống muốn dẫn đường bọn họ thuận lợi bắt được tiên cốt, cũng chỉ muốn cho bọn họ bắt được tiên cốt.

Cái này ý tưởng thoát nhìn thiên mã hành không, nhưng nếu thật sự có người làm chủ hết thảy, ý đồ lợi dụng bọn họ giấu diếm được Thiên Đạo đâu?

Chờ bọn họ đánh bại ác niệm, đi xong nguyên tác cốt truyện..... Lại sẽ phát sinh cái gì?

Tạ Tinh Diệu không nghĩ ra được.

“Hảo hảo, các người thật vất vả hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay là cái ngày lành, cũng đừng thảo luận việc học tu hành.”

Ý Thủy chân nhân nhếch miệng cười cười, trường tụ nhẹ phẩy, trên bàn đá truyền đến đông nhiên một tiếng vang nhỏ.

“Đây là ta trân quý nhiều năm danh rượu, tên là ‘ vạn cổ sầu ’, hôm nay chúng ta không say không về!”

Hàn Khiếu Hành thở dài: “Sự phụ, ngày hôm qua ngài cũng nói như vậy.”

“Nhân sinh trên đời, tận hưởng lạc thú trước mắt, ngày ngày hành lạc sao.”

Ý Thủy chân nhân lắc đầu: “Khiếu Hành người chính là quá đứng đắn cũ kỹ, Lai Lai tới, hôm nay hứng thú vừa lúc, chúng ta cùng nhau tiêu này vạn cổ sầu!”

Hắn cao hứng phấn chấn, tiếng cười kinh khởi trong rừng một mảnh chim bay.

Tạ Tinh Diệu mặc không lên tiếng, nhìn chính mình trước mặt chén rượu bị

dần dần thêm mãi.

Từ xuyên qua mà đến, bọn họ liền vẫn luôn du tẩu với sinh tử chi gian, mỗi ngày quá đến kinh hồn táng đảm, e sợ cho bỏ mạng với yêu ma trong tay.

Đi vào giờ này ngày này, rốt cuộc trải qua hiểm trở gom đủ tiên cốt, trong lòng một khối thật lớn cục đá nặng nề rơi xuống đất.

Khoảng cách ác niệm xuất hiện, ở cuối cùng đại chiến tiến đến phía trước, còn dư lại bảy ngày.

Tạ Tinh Diệu hít sâu một hơi, gió núi ẩm áp dễ chịu, lời cuốn cỏ cây hương khí.

Mệt mỏi bồn tẩu như vậy lâu, không bằng thừa dịp này đoạn ngắn ngủi khoảng cách, nho nhỏ nghỉ ngơi một chút đi.

Chờ này bữa cơm kết thúc, bọn họ có lẽ liền phải chậm rãi vạch trần chân tướng.

“Yến công tử.”

Nhớ tới Yến Hàn Lai thương, nàng ghé mắt nhìn nhìn: “Người thân thể không tốt, có thể uống rượu sao?”

“Đã nhận thức lâu như vậy, còn gọi Yến công tử Tạ cô nương nha.”

Nguyệt Phạn hí mắt cười cười: “Không bằng học học ta, kêu một kêu ‘Diêu Diêu’.”

Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên giương mắt, Yến Hàn Lai hàng mi dài phút chốc động, không nói gì nhấp môi.

“Thiếu chút nữa đã quên! Sư phụ sư phụ, đây là chúng ta ở Nam Hải cho

ngài mua tới lễ vật.”

Ôn Bạc Tuyết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên giơ tay: “Đây là Nam Hải đặc sản truyền âm ốc biển cùng gió mạnh túi, đều rất có ý tứ.”

Hắn dứt lời lại giật giật, từ trong túi trử vật lấy ra mặt khác một phần: “Đây là đưa cho đại sư huynh.”

“Các người phía trước mua ánh trăng tuyết liên, truyền kỳ thoại bản cùng đủ loại kiểu dáng hoa đăng, còn ở ta trên bàn sách bãi.”

Ý Thủy chân nhân cười: “Nếu là lại đến, liền bãi không dưới la.”

“Sư phụ thử xem gió mạnh túi đi.”

Tạ Tinh Diêu tiến lên xem náo nhiệt: “Đây là Nam Hải rất có danh tiểu pháp khí, ngài khế động dây thừng, túi rộng mở phương hướng, có thể sinh ra cuồng phong.”

Ý Thủy chân nhân mân mê một trận, tìm được túi khẩu trường thẳng.

Ôn Bạc Tuyết: “Bất quá nhất định phải chú ý, dây thừng có ngưng tụ linh lực hiệu dụng, kéo ra càng nhiều, sức gió càng ——”

Hắn chưa kịp nói xong, liền thấy tiểu lão đầu tò mò thấp hèn đầu, thuận tay lôi kéo.

Dây thừng toàn bộ rơi xuống, có thể so với cơn lốc cấp bậc cuồng phong tức thì vọt tới, từng cái xẹt qua Ý Thủy chân nhân đầu tóc chòm râu, ở đây mọi người mờ mịt kinh ngạc mặt, cùng với cách đó không xa um tùm rừng cây.

Trong lúc nhất thời đàn điệu kinh phi, trùng thú nổi lên bốn phía, một con

chấn kinh con thỏ chạy lạc đường, tại chỗ xoay vòng vòng.

Ý Thủy chân nhân ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, đỉnh thượng kiêu tóc mái cùng chòm râu, khép lại trong tay phong túi.

“Thế nào sư phụ.”

Tạ Tinh Diêu chợt dạ sờ sờ chớp mũi: “Còn..... Không tồ đi.”

“Đã sớm khuyên quá các ngươi, cấp Ý Thủy trưởng lão mua chút đứng đắn lễ vật, đừng tổng chọn món đồ chơi.”

Nguyệt Phạn cười khế, vì nhà mình tiểu sư muội đuổi đi một con chén biên chim nhỏ: “Cái này khen ngược, một bữa cơm không ăn xong, trên bàn thành điên cuồng động vật thành, rú rít chi chi chi.”

Tạ Tinh Diêu chơi xấu: “Điên cuồng động vật thành thật tốt oa. Liên tính không khai phong túi, chúng ta nơi này cũng có một con hồ ly.”

Nàng nói nghiêng đầu đi, chọc chọc Yến Hàn Lai cánh tay: “Yến công tử, hồ ly tiếng kêu là cái dạng gì? Không phải rú rít chi chi chi..... Hửn là anh anh anh?”

Yến Hàn Lai uống lên mấy khẩu rượu, lúc này có chút choáng váng, nghe tiếng rũ mắt.

“Đừng nháo.”

Hửn xuyên kiện bạch y, trường y tựa ngọc, sấn ra đáy mắt vài phần ửng đỏ, mở miệng khi hầu âm hơi khàn, gần như với theo bản năng lẩm bẩm:

“..... Diêu Diêu.”

Yến Hàn Lai dừng lại.

Nga khoát.

Nguyệt Phạn áp xuống nhanh chóng thượng kiều khoe miệng, âm thầm nhướng mày.

Hắn không “Anh anh”, hắn “Diêu Diêu”.

Tạ Tinh Diêu ngo ngoe, nhẹ nhàng một khụ, ngăn không được khoe miệng giờ lên độ cung, dùng tay phải khởi động má.

Đang là cuối xuân, ngày mùa hè xanh um lục ý bông bột như sóng biển.

Mới vừa rồi thông loạn gió mạnh dần dần rút đi, hoảng loạn bồn tẩu động vật trở về sào huyết, rào rạt cành lá thanh, có thể nghe thấy từng trận điều đề cùng côn trùng kêu vang.

Nơi xa là mây cuộn mây tan, phù quang đầy trời, tiên môn bằng bạc linh lực chạy dài ngàn dặm, lâm lại tuyền vận nhẹ phẩy bên tai.

Gần chỗ là khói trắng cuộn cuộn, cái lầu toát ra ục ục nhiệt khí, nùng hương bốn phía, cùng với người thiếu niên nhóm người một lời ta một ngữ cười âm.

Làm nhân tình không nhận được tưởng, hy vọng có thể làm thời gian vĩnh viễn ngừng ở nơi này.

“Món đồ chơi hảo a, món đồ chơi ta thích.”

Ý Thủy chân nhân nếp nhăn giãn ra, đuôi mắt cong ra nho nhỏ hình cung:

“Vô luận Diêu Diêu vẫn là Bạc Tuyết, đều chỉ là 6 tuổi linh hơn một trăm nguyệt tiểu hài tử sao, nghĩ muốn cái gì tưởng mua cái gì, theo bọn họ ý tứ đó là.”

Ôn Bạc Tuyết tự đáy lòng cảm khái: “Sự phụ thật tốt.”

Tạ Tinh Diêu cử đôi tay tán thành: “Sự phụ vạn tuế!”

Chapter 95

Ăn uống no đủ, Tạ Tinh Diệu đuổi người.

Trong rừng ồn ào náo động sớm đã ngừng nghỉ, cái lẩu nóng hầm hập lượn lờ khói trắng tan đi, chỉ dư vô tận rượu hương.

Ý Thủy chân nhân hứng thú pha cao, lục tục uống lên không biết nhiều ít ly rượu, lúc này cảm giác say phía trên, hai mắt hơi hụp, lười biếng dựa vào chiếc ghế thượng.

Yến Hàn Lai tửu lượng thiên, tuy rằng uống đến không nhiều lắm, lại cũng có hơi say chi ý, từ kêu ra kia một tiếng “Diêu Diêu”, liền không lại như thế nào mở miệng.

Nơi xa truyền đến thanh thúy chim hót, Tạ Tinh Diệu ánh mắt vừa động, nhìn về phía trước bàn mặt khác mấy người.

Không lâu trước đây Ý Thủy chân nhân đề cập “Thiên Đạo”, nàng suy nghĩ sau một lúc lâu, cảm thấy phía sau màn làm chủ giả rất có thể sử dụng qua thời gian hồi tưởng biện pháp.

Sở dĩ ở bọn họ thức hải trung xếp vào nhiệm vụ hệ thống, dẫn đường bọn họ từng bước đi trước, là vì che giấu Thiên Đạo, làm bộ hết thầy cùng nguyên bản cốt truyện giống nhau.

Cứ như vậy, là có thể giải thích □ Thiên đồ □ tồn tại ——

Từ đầu tới đuôi phát sinh quá sở hữu sự tình, người nọ đã sớm tự mình trải qua quá một lần, □ Thiên đồ □ với hắn (nàng) mà nói, cùng cấp với một quyển hồi ức lục.

Nàng đem cái này phỏng đoán dùng truyền âm nói cho những người khác, đại gia nhất trí quyết định, chờ dùng cơm kết thúc, lại hảo hảo thương thảo một phen.

“Sư phụ lại say.”

Sửa sang lại hảo trên mặt bàn cái lẩu cùng chén đĩa, Hàn Khiếu Hành ghé mắt nhìn lên liếc mắt một cái: “Ta trước đưa hấn trở về phòng.”

Không ngừng ngáp tiểu lão đầu nhú mày: “Vi sư không có say, vi sư còn có thể uống.”

Hàn Khiếu Hành thở dài một hơi, đỉnh trượng lạnh lùng hung lệ mặt, ánh mắt lại là nhu hòa.

Ở Tạ Tinh Diêu đoàn người ra ngoài du lịch khi, hấn vẫn luôn bồi Ý Thủy chân nhân đãi ở Lăng Tiêu Sơn.

Sư phụ yêu nhất uống rượu, thường thường sẽ uống đến bất tỉnh nhân sự, mỗi khi say khướt thời điểm, đều là từ hấn cái này đại đệ tử chiếu cố, thường xuyên qua lại, hai người quan hệ càng thêm thân cận.

Ôn Bạc Tuyết thuận thế nói tiếp, hảo tâm nhắc tay: “Ta đưa Yến công tử đi.”

Ăn lẩu địa phương ở vào Tiểu Dương Phong sườn núi, khoảng cách mọi người chỗ ở, thượng có một đoạn xoay quanh đường núi.

Tạ Tinh Diêu gật đầu, ở trên bàn đá dùng nói hút bụi quyết: “Ta cũng cùng nhau.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, nghe thấy chân trời một cái chớp mắt tiếng gió,

cùng với một đạo trong trẻo hoạt bát nam âm: “Di, là Tiểu Dương Phong sư đệ sư muội!”

Theo tiếng nhìn lại, một nam một nữ hai gã kiếm tu ngự kiếm lăng không, linh lực bốn dũng, dẫn tới kiếm khí mờ mịt, sương trắng bốc hơi.

Là Lăng Tiêu Sơn kiếm tu đệ tử.

Bên trái thanh niên xem xét đầu, lộ ra kinh hỉ chi sắc: “Còn cố ý thủy trưởng lão!”

Phía bên phải nữ tử gật đầu nói: “Gặp qua Ý Thủy trưởng lão.”

Ý Thủy chân nhân lười nhác giương mắt, giờ tay cười.

“Tần sư huynh, Lư sư tỷ.”

Ôn Bạc Tuyết nhớ lại hai người thân phận, lễ phép dương môi: “Sư phụ có chút say, mong rằng thứ lỗi.”

“Ý Thủy trưởng lão say mê với hiếm quý rượu ngon, uống say là thái độ bình thường, chúng ta đều biết.”

Bên trái Tần sư huynh là cái hướng ngoại tính tình, cười vang cười: “Nửa tháng trước ta cùng trưởng lão gặp được, hắn còn mời ta một đạo phẩm rượu đâu.”

Hắn dứt lời một đốn, thoáng nhìn Hàn Khiếu Hành trên mặt nhợt nhẽ màu đỏ, chọn hạ mi:

“Nhớ rõ đã từng Hàn sư đệ không uống rượu, nói là say rượu nhân tâm, dễ dàng gọi người tâm sinh chậm trễ —— xem ra Ý Thủy trưởng lão rượu thực sự không tồi, thế nhưng có thể làm Hàn sư đệ say mê tại đây, ngày

khác có thời gian, ta nhất định phải tới nếm thử.”

Bên cạnh hẳn Lư sư tử sắc mặt nhàn nhạt: “Hy vọng người không có quên, chúng ta kế tiếp muốn đi dưới chân núi rèn luyện.”

Tần sư huynh: “Cho nên là ‘ ngày khác có thời gian ’!”

“Sư phụ cả ngày lôi kéo ta uống rượu, ta thấy hẳn một người thực sự không thú vị, liền thuận hẳn ý tứ, uống xoàng mấy chén.”

Hàn Khiếu Hành đáp đến tích thủy bất lậu: “Này đó rượu đích xác thật tốt, ta chờ sư huynh một đạo tới phẩm.”

Tần sư huynh sinh ra chờ mong, đại cầu giống nhau dùng sức gạt đầu, làm như nghĩ đến cái gì, con người giật giật.

“Đúng rồi, còn có Ôn sư đệ, Tà sư muội cùng Nguyệt Phạn sư muội, nghe nói các người ở dưới chân núi rèn luyện, trải qua không ít đại sự —— cái gì Tú Thành ác yêu, Nam Hải tiên tông, tất cả đều là các người giải quyết, lợi hại!”

Ôn Bạc Tuyết không thói quen bị người giáp mặt khích lệ, theo bản năng ứng hẳn: “Sư huynh tán thưởng.”

“Muốn ta nói, vẫn là đến nhiều xuống núi đi dạo.”

Tần sư huynh hí mắt cười, lấy khuỷu tay chạm chạm bên người nữ nhân:

“Ôn sư đệ cùng Nguyệt Phạn sư muội rèn luyện trở về, so quá khứ nhiều không ít người gian pháo hoa khí. Hy vọng ta cộng sự có thể học học các người, đừng lại lão banh mặt, nhiều cười cười thì tốt rồi.”

Lư sư tử lạnh lùng liếc hẳn.

“Thời điểm không còn sớm, chúng ta đến xuống núi.”

Nàng tầm mắt như đao, tuổi trẻ kiếm tu lập tức nói sang chuyện khác:

“Ngày sau có duyên lại tụ.”

Hàn Khiếu Hành thu hảo sư phụ trong lòng ngực vò rượu: “Gặp lại.”

*

Cái này tiểu nhạc đệm vội vàng qua đi, hai gã kiếm tu đệ tử thực mau ngựa kiếm rời đi.

Đem Ý Thủy chân nhân cùng Yến Hàn Lai đưa về trong phòng, mấy cái người xuyên việt lần thứ hai tập hợp.

“Điều Điều suy đoán, ta cảm thấy rất có đạo lý.”

Nguyệt Phạn đi thẳng vào vấn đề: “Hệ thống cấp ra nhiệm vụ, thực rõ ràng ở đem chúng ta hướng nguyên tác phương hướng đi dẫn —— theo cái này phương hướng suy nghĩ, □ Thiên đồ □ quyền sách này đến tốt cùng là cái gì tồn tại?”

Nàng dừng một chút, chiêm chước một chút tìm tòi: “Ta sư từ thần cung, thần cung phụ trách suy đoán chiêm tinh, cùng loại với bói toán. Nhưng theo ta được biết, cho dù là cao cấp nhất chiêm tinh thuật sĩ, cũng không có khả năng đem cốt truyện suy tính đến như vậy kỹ càng tỉ mỉ.”

Bởi vậy, cơ bản có thể bài trừ □ Thiên đồ □ ở biết trước tương lai cái này phỏng đoán.

“Nếu không phải biết trước.....”

Hàn Khiếu Hành nhú mày: “Cũng chỉ có Tà sư muội theo như lời cái loại

này khả năng tính.”

“Ta có cái lớn mật ý tưởng.”

Tạ Tinh Diệu trầm tư một lát, khẽ cắn môi dưới: “Hệ thống cấp ra nhiệm vụ, sở hữu quan trọng đầu mâu, tất cả đều chỉ hướng tiên cốt.”

Nguyệt Phạm ngoan ngoãn ứng nàng: “Ân.”

“Nếu thực sự có phía sau màn làm chủ, tiên cốt đối người nọ mà nói, nhất định trọng yếu phi thường. Hoặc là nói, chỉ có gom đủ tiên cốt, mới có thể đạt thành hấn (nàng) mục đích.”

Nàng mí mắt giựt giựt, tiếp tục nói: “Mà cùng tiên cốt sâu xa sâu nhất ——”

Ôn Bạc Tuyết thật vất vả đoạt đáp một hồi: “Thiên Hoa Kiếm Tôn?”

Tạ Tinh Diệu: “Sự phụ nói qua, nếu muốn hồi tưởng thời gian, xuyên qua 3000 thế giới, sở cần tu vi phi thường chi cao, nhìn chung toàn bộ Tu chân giới, tìm không ra mấy cái như vậy đại năng.”

Mà Thiên Hoa Kiếm Tôn phù hợp hết thấy điều kiện.

Gần như với Đại Thừa tu vi, cùng tiên cốt sâu xa thâm hậu, nhìn không thấy sờ không được, có thể ở phía sau màn khống chế toàn cục.

“Có hay không một loại khả năng, theo tiên cốt lực lượng sống lại, Thiên Hoa Kiếm Tôn một bộ phận thần thức tàn lưu trong đó, cũng đi theo đã tỉnh.”

Tạ Tinh Diệu rũ mi: “Nguyên nhân chính là vì hấn thần thức thức tỉnh, ta mới có thể cảm ứng được hấn ký ức.”

Phía trước loạn thành một đoàn tuyến, cuối cùng có chậm rãi cời bỏ xu thế.

Nghe nàng nói xong, không ít phân loạn trào lưu tư tưởng giống như mây tan thấy trăng sáng, Ôn Bạc Tuyết ngơ ngác chớp mắt, thở dài một tiếng: “Đối nga!”

“Nhưng chúng ta vô pháp giải thích, Thiên Hoa Kiếm Tôn làm như vậy nguyên nhân.”

Tạ Tinh Diệu nhẹ xoa giữa mày: “Nếu có thể nhìn thấy cuối cùng một khối tiên cốt ký ức..... Nói không chừng có thể tìm được càng nhiều ngọn nguồn.”

“Người không phải đã nói, cảm giác ký ức tàn suất càng ngày càng thấp sao?”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Chúng ta còn thừa bảy ngày. Bảy ngày trong vòng, không biết đến tốt cùng có thể hay không mơ thấy.”

Hắn ngửi khí mát mát, nghĩ không ra hắn là dùng cái gì chủ ý, dứt lời nâng lên hai mắt, đột nhiên không kịp phòng ngừa, gặp được tam song như suy tư gì mất đen.

“Bảy ngày, đích xác thực huyền.”

Hàn Khiếu Hành trầm giọng: “Nếu có thể ở hôm nay trong vòng, liền không gì tốt bằng.”

“Ân.....”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Sở hữu tiên cốt, đều bị sư phụ sửa sang lại hảo đi.”

“Theo ta được biết, còn không có đưa đi thần cung.”

Nguyệt Phạn dương môi, đáy mắt có gấp không chờ nổi ánh sáng nhạt ám

động: “Mọi người trong nhà, này còn không thương?”

*

Thái quá.

Theo Hàn Khiếu Hành rắc một tiếng mở ra cửa phòng, Ôn Bạc Tuyết thành thành thật thật đi theo đoàn người cuối cùng, mọi nơi nhìn quanh.

Tiên cốt bị gửi với Tiểu Dương Phong đỉnh núi.

Đỉnh núi chính là linh lực ngưng tụ nơi, tầm bổ tiên cốt nhất thích hợp. Này lâu tên là “Ôm sơn các”, đặt đây hứa hẹn số đông đảo kỳ trân dị bảo, tiên cốt đó là một trong số đó.

Ý Thủy chân nhân đối nơi đây thập phần coi trọng, ở lâu ngoại thiết hạ thật mạnh kết giới cùng trận pháp, phòng ngừa ngoại tặc xâm lấn.

Hắn môn hạ các đệ tử, tự nhiên không tính “Ngoại tặc”.

Hàn Khiếu Hành vâng mệnh trông coi này đóng tiểu lâu, không chỉ có có được tùy ý ra vào chìa khóa, còn tập quá giải trừ trận pháp bí thuật, một phen thao tác xuống dưới, không cần thiết lâu ngày, liền mang theo mấy người thuận lợi vào ôm sơn các.

“Ý Thủy trưởng lão thật đúng là không đem các người đương người ngoài.”

Nguyệt Phạn thấp giọng: “Ô oa! Đó là trong truyền thuyết định tiêu kiếm sao! Còn có trong một góc cái kia..... Thần long khung xương! Đây là chân thật tồn tại hình ảnh sao, ta cư nhiên gặp được đại lão tiểu kim khôi!”

“Sự phụ nhiều năm qua hàng yêu trừ ma, tích góp không ít bảo bối.”

Hàn Khiếu Hành nói: “Đại bộ phận hắn đều không dùng được, cầm đi bán

đầu giá lại ngại phiền toái, dứt khoát toàn phóng nơi này.”

Lâu trung lớn lớn bé bé bảo vật rực rỡ muôn màu, pháp khí, đan dược, bùa chú cùng ma thú di cốt không phải trường hợp cá biệt.

Tạ Tinh Diệu xem đến không kịp nhìn, tự đáy lòng cảm khái: “Sự phụ, ghê gớm.”

Ôm sỡ các không lớn, từng bước đi trước, thực mau có thể trông thấy cuối chỗ tiên cốt.

Còn không có tiến lên, Tạ Tinh Diệu liền cảm nhận được một trận mãnh liệt vô hình nước lũ.

Rách nát tiên cốt bị khâu thành hình, cùng chi đối ứng mà, tán loạn linh lực cũng bởi vậy tụ lại.

Linh lực như nước, trong vắt thấu triệt, chưa lây dính một chút ít đến từ phạm trần dơ bẩn tạp chất, đánh úp lại một sát, dẫn tới ngực chấn động không thôi.

Đây là tiên cốt lực lượng.

Khi cách 500 nhiều năm, chỉ dựa vào mấy khối rơi rụng cốt cách, là có thể sinh ra như thế bằng bạc cuộn cuộn lực lượng. Tạ Tinh Diệu cảm lòng không đậu mà tưởng, không biết 500 năm trước, chân chính Thiên Hoa Kiếm Tôn đến tột cùng là bộ dáng gì.

“Ta cuối cùng minh bạch, những cái đó yêu ma vì cái gì đối tiên cốt yêu sâu sắc.”

Thân thể tắm ở trong không khí kích động nước lũ, Nguyệt Phạn nương

mày: “Chỉ cần được đến nó, phỏng chừng so ăn Đường Tăng thịt còn linh.”

Hàn Khiếu Hành xem một cái Tạ Tinh Diêu: “Đi thôi.”

Tạ Tinh Diêu gật đầu.

Đây là bọn họ thương nghị ra kế sách.

Nếu không biết khi nào mới có thể bị động mà cảm giác tiên cốt ký ức, vậy từ Tạ Tinh Diêu chủ động tham nhập thần thức, một khuy đến tột cùng.

Mấy khối oánh nhuận cốt cách lẳng lẳng nằm ở sân khấu phía trên, cùng tầm thường chứng kiến trắng bạch người cốt bất đồng, tiên cốt tựa như ngọc chất, không dính bụi trần.

Từng bước tới gần, phảng phất có cỗ vô hình vô ảnh lốc xoáy tiệp sinh tiệp trường, dục đồ đem nàng cuốn vào trong đó.

Kỳ quái cảm giác.

Thức hải nào đó hơi thở..... Ở ngo ngoe rục rịch.

Thần thức phút chốc động, nàng nín thở giờ tay.

Chợt nhìn thấy một mặt bạch quang.

*

Vẫn là mộng.

Tạ Tinh Diêu trợn mắt, ngửi thấy thành linh xảy ra mùi máu tươi.

Trong tầm nhìn cảnh tượng hẳn là đêm khuya, rừng rậm sâu thẳm, cổ mộc che trời, khắp nơi có thể thấy được um tùm cây cối cành lá.

Bóng cây loang lổ, có ánh trăng từ khe hở trung lặng yên rơi xuống, chợt vừa thấy đi yên tĩnh tường hòa, đương nàng cúi đầu, lại thấy đến một bức

địa ngục tàn khốc huyết tinh cảnh tượng.

Tạ Tinh Diệu tâm giác không ổn, nhúu nhúu mảy.

Là huyết.

Rừng sâu trung ương là khối nho nhỏ đất trống, ánh trăng đổ xuống, tầm ướt đầy đất màu đỏ tươi.

Vết máu khắp nơi, bất quy tắc mà khuynh chiếu vào mỗi một chỗ góc, lá cây cũng bị nhiễm làm đỏ tươi, sền sệt vết máu rũ diệp mà rơi, chạc cây nặng nề muốn ngã.

Tuy rằng chỉ là thần thức đi vào giấc mộng, tại đây loại tanh hôi hoàn cảnh hạ, nàng vẫn là thói quen tính bưng kín miệng mũi.

Một người thi thể —— hoặc là nói, phần còn lại của chân tay đã bị cụt, chính chia năm xẻ bảy tán ở trong rừng, mà đặt mình trong vũng máu ở giữa, là cái hắc y thanh niên.

Tạ Tinh Diệu liếc mắt một cái liền phân biệt ra tới, vị này đúng là cảnh trong mơ nhân vật chính.

Thanh niên làm như ý thức hoảng hốt, tại chỗ lão đảo một cái chớp mắt, miễn cưỡng đứng vững thân mình.

Tan rã ánh mắt dần dần tụ lại, ở hấn ngẩng đầu khoanh khắc, bị ánh trăng chiếu sáng lên đầy mặt huyết ô, cùng với trong tay nắm chặt trường kiếm.

Tầm mẩn vết máu trường kiếm.

Nơi này đến tột cùng phát sinh quá cái gì, liền tính không chính mắt thấy tiền căn hậu quả, cũng có thể đoán ra cái đại khái.

Huyết khí kéo dài không tiêu tan, thanh niên mờ mịt chung quanh, đột nhiên không kịp phòng ngừa, nghe thấy một tiếng thét chói tai: “A ——!”

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng quay đầu.

Người đến là cái thân xuyên Lăng Tiêu Sơn đệ tử phục cô nương, thấy thế mặt không có chút máu lui về phía sau một bước, run giọng nói: “Tìm, tìm được rồi! Bọn họ ở chỗ này!”

Sau đó không lâu, trong rừng vang lên hấp tấp đập đập bước chân.

“Đây là ——”

Trước hết tới rồi chính là vị đầu bạc kiếm tu, xem thân hình cùng khí chất, hẳn là nào đó môn phái trung trường lão: “Này, đây là có chuyện gì!”

Theo sát sau đó kính trang nữ tử mặt mày sậu lãnh: “Đó là..... Tề Trường Nhạc?”

“Đúng là.”

Một cái hòa thượng chấp tay trước ngực: “Xem ra đã..... A di đà phật.”

Nghe tin mà đến tu sĩ càng ngày càng nhiều, Tạ Tinh Diệu tinh tế đánh giá qua đi, trong đó phần lớn là tiên môn đệ tử, đứng ở đám người phía trước, còn lại là vài vị đến từ các đại môn phái trường lão.

“Làm sao vậy?”

Một bộ thiên lam áo dài vội vàng tới, đã thấy rõ trong rừng cảnh tượng, thanh niên ngạc nhiên nhú mày.

Tạ Tinh Diệu cũng giật mình.

Nàng nhớ rõ..... Ở trận thứ hai tiên cốt cảnh trong mơ, tên này trường lão

nhìn thấy Thiền Hoa Kiếm Tôn chém giết ác thú, lộ ra thập phần tán dương thần sắc.

Đây là cái lão người quen.

“Tề Trường Nhạc đã chết.”

Trước hết đuổi tới đầu bậc kiếm tu trầm giọng nói: “Bị hấn ——”

Đen nghìn nghịt trong đám người, không biết là ai tiếp được lời nói tra: “Tuy nói tề Trường Nhạc sáng nay cùng hấn khởi quá xung đột, nhưng này cũng thật quá đáng đi.”

Một người khác nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có tiên cốt ghê gớm a.”

Phát hiện thi thể cô nương run bần bật, trong mắt là che giấu không được sợ hãi cùng ghê tởm.

Áo lam thanh niên lạnh lùng liếc bọn họ liếc mắt một cái, không màng người khác khuyên can, lập tức đi hướng vũng máu.

Cùng lúc đó, đây người huyết ô hắc y kiếm tu mờ mịt chớp mắt, đối thượng hấn ánh mắt.

Thiền Hoa cổ họng vừa động: “Ta không biết.”

Hấn dừng một chút, ngữ khí hoảng hốt: “Không phải ta giết..... Ta không nhớ rõ.”

“Người đương nhiên sẽ không nhớ rõ.”

Áo lam thanh niên mắt lộ ra ai sắc: “Người tiên cốt đã tiếm bị ô nhiễm, sinh tâm ma, tại tâm ma không chế hạ, mỗi người toàn sẽ đánh mất lý trí.”

Thiền Hoa trầm mặc không đáp.

“Đã nhiều ngày sự tình ta đều nghe nói. Tề Trường Nhạc vì độc hưởng bí bảo, ở trong bí cảnh ác ý sử trá, làm không ít tiên gia đệ tử thân bị trọng thương, người xem bắt quá đi, nhiều lần cùng hắn phát sinh tranh chấp.” Áo lam thanh niên nhú mày: “Hắn vi phạm quy tắc, trọng thương vô tội người, tự nhiên sẽ đã chịu chúng ta trừng phạt, người vì sao phải luẩn quẩn trong lòng? Kể từ đó ——”

Hắn nói không được, muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới hạ giọng: “Kể từ đó, mặc dù là ta, cũng rất khó bảo vệ người.”

Ôn Bạc Tuyết nói qua, đương tiên cốt chi chủ tâm sinh tà niệm, tiên cốt sẽ bị ô nhiễm, hoặc là đánh mất công hiệu, hoặc là dẫn người dọa ma.

Xem trước mắt tình cảnh, hay là Thiên Hoa Kiếm Tôn từng bị tâm ma che giấu, hại tiên gia đệ tử?

“Ta không nhớ rõ.”

Thiên Hoa cắn răng: “Ta..... Vẫn chưa sinh ra tâm ma, cũng chưa từng hại hắn.”

Hắn nói hơi thở đại loạn, trong tay trường kiếm vù vù không thôi.

Áo lam thanh niên không đành lòng thấy hắn như thế, giơ tay xoa hắn cái trán, lòng bàn tay linh lực xuất hiện.

“Yên lặng một chút đi.”

Thanh niên ôn hòa rũ mắt: “Người mang tiên cốt người, cực dễ thành tiên, lại cũng cực dễ dọa ma. Là tiên là ma toàn ở nhất niệm chi gian, chớ có đi lên đường tà đạo.”

Hắn ngữ ý nhu hòa, càng hơn thanh linh ánh trắng: “Nhân có tiên cốt, mỗi người thổi phồng người, tiện điểm người, ta biết người tự cho mình rất cao, nhưng vô luận như thế nào, trăm triệu không cần mất đi bản tâm. Hãy còn nhớ lúc trước cùng người lần đầu tiên tương ngộ, người tu vi không cao, lại có một viên xích tử chi tâm —— còn nhớ rõ sao?”

Tạ Tinh Diệu an tĩnh mà nghe.

Từ trận đầu mơ thấy hiện tại, Thiên Hoa Kiếm Tôn tính tình xác thật đã xảy ra không ít biến hóa.

Lúc ban đầu hắn thuần nhiên ngây thơ, mặc dù thân ở ở cũ nát tiểu đạo quan, cũng sẽ nghiêm trang nói cho tóc trắng xóa sư phụ, không muốn bái nhập tiên môn đại tông, chỉ nghĩ lưu tại lão nhân bên người.

Sau lại hắn ngày càng lớn lên, chẳng những đối từ trước đạo quan tâm sinh chán ghét, lấy trước mắt tình cảnh tới xem, thậm chí bị tâm ma sở hoặc, làm ra tàn hại tiên môn đệ tử ác hành.

Cho đến ngày nay, khoảng cách tâm ma quán thân, chỉ sợ không xa.

Áo lam thanh niên âm cuối nhàn nhạt rơi xuống, Tạ Tinh Diệu lại chớp mắt, chứng kiến cảnh tượng đột nhiên biến đổi.

Lần này là ban ngày, thỉnh linh xảy ra ánh sáng làm nàng nhú mi.

Bên tai truyền đến một tiếng hoan hô: “Đánh thắng!”

Đây là thuộc về tuổi trẻ nữ tử thanh tuyến, tinh thần phấn chấn bông bột, mười phần vui mừng: “Thật là lợi hại, bọn họ chính là kém suốt một cái đại giai! Không hổ là ta hạ tiền đặt cược duy trì người!”

Cư nhiên là đêm đó dẫn theo đèn lồng, gặp được một bãi vũng máu cô nương.

Nàng cảm xúc..... Khôi phục đến nhanh như vậy sao?

Một khác nói nam âm ứng nàng: “Dù sao cũng là người mang tiên cốt thiên tài a! Nghe nói hần cả đời chưa bao giờ hưởng qua bại tích, vô luận gặp gỡ ma thú vẫn là tu sĩ, tổng có thể chiếm cứ thượng phong —— không lâu trước đây còn tiêu diệt mấy chỉ gần Nguyên Anh ác yêu, vì dân trừ hại, đại khoái nhân tâm.”

Tạ Tinh Diệu giơ tay che đi một bộ phận ánh mặt trời, nâng lên mí mắt.

Nhìn dáng vẻ, nơi này là tòa lôi đài.

Dưới đài tiếng người ồn ào, trên đài còn lại là lưỡng đạo giảng co bóng dáng.

Bên trái bạch y đệ tử cười khế lắc đầu: “Kỹ không bằng người, là ta bại.”

Bên phải là nàng quen thuộc gương mặt.

So với không lâu trước đây trong rừng cây kia phó nản lòng bất kham, kẻ bên hồng mắt bộ dáng, Thiên Hoa trạng thái hiển nhiên khôi phục không ít.

Hắn sinh có một bộ tinh xảo mặt mày, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, giờ phút này dương môi cười cười, nhất khí phách hăng hái.

Đêm đó hết thấy phẳng phất cũng chưa lưu lại dấu vết, tâm ma, huyết khí cùng mờ mịt thần sắc, tất cả biến mất không thấy.

Đây là cho thấy..... Hắn đã từ tâm ma đi ra sao?

Tiên cốt ký ức luôn là thực đoản, dường như khối khối tiểu mảnh nhỏ.

Không đợi Tạ Tinh Diệu nhiều làm tự hỏi, trước mắt lại là biến đổi.

Lúc này nàng đứng ở một phiến ngoài cửa.

Ngoài cửa rơi xuống tí tách tí tách mưa nhỏ, cửa phòng nhắm chặt, chỉ có thể nghe thấy một đạo mệt mỏi nam âm: “Hiện giờ Lâu Uyên khơi mào chiến hỏa, Tu chân giới đã có bao nhiêu phương gặp nạn. Đó là cái không chuyện ác nào không làm ma chửi, trời sinh ma thể, nếu nói đương kim có ai có thể cùng hắn chống lại, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Thiên Hoa Kiếm Tôn ngài.”

“Tu chân giới sinh linh đồ thán, trừ diệt tà ma, chúng ta đạo nghĩa không thể chối từ.”

So với thiếu niên thời kỳ, Thiên Hoa Kiếm Tôn hầu âm thành thực rất nhiều, bị tiếng mưa rơi mơ hồ hơn phân nửa: “Ta đã có quyết ý, ngày sau nuốt Long Cốc một trận chiến, nhất định phải chấm dứt việc này.”

Hắn nhẹ giọng than thở: “Chẳng sợ cùng hắn đồng quy vu tận.”

“Này, này trăm triệu không thể!”

Nam nhân hoảng hốt: “Kiếm Tôn người mang tiên cốt, là chú định vị liệt tiên ban đại năng, có thể nào, có thể nào ——”

Thiên Hoa cười cười.

“Ta thiếu niên thời điểm, cây mới phóng khoáng, không coi ai ra gì, đi rồi không ít oai lộ. Sau lại ngấm lại, người với người chi gian nào có như vậy nhiều khác biệt, người mang tiên cốt, hay là liên cao nhân nhất đẳng, có thể trơ mắt nhìn muôn vàn bá tánh vô tội chết sao.”

Hắn nói: “Túng ta thân chết, thiên hạ thượng có ngàn ngàn vạn tu sĩ. Cuộc đời này tiên đồ có nhai, ngô nói không cô không dứt.”

Tạ Tinh Diệu hơi hơi ngơ ngẩn.

Thiền Hoa trầm mặc giây lát, lại nói: “Chẳng qua..... Đãi ta thân chết, chỉ nguyện này phó tiên cốt có thể bị tiên môn tìm được, chớ nên rơi vào tà ma trong tay.”

Nam nhân âm cuối run rẩy: “..... Kiếm Tôn.”

Phía sau tiếng mưa rơi càng đại, ve mình bị hạt mưa đánh nát, trở thành mất tiếng bối cảnh.

Trong phòng vang lên cực nhẹ cực hoãn tiếng bước chân, khoảng cách cạnh cửa càng ngày càng gần. Không hề dấu hiệu mà, Tạ Tinh Diệu nghe thấy kéo kẹt một vang.

Đáng tiếc lại chớp mắt, tầm nhìn lâm vào một mảnh đen kịt.

Còn không có nhìn thấy Thiền Hoa Kiếm Tôn, mộng liền tỉnh.

Lăng Tiêu Sơn quen thuộc hơi thở quanh quẩn chớp mũi, Tạ Tinh Diệu bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Thế nào?”

Nguyệt Phạn tò mò tiến lên, vỗ nhẹ nàng phía sau lưng thuận khí: “Cảm giác có khỏe không?”

Tạ Tinh Diệu: “Ân.”

Trong mộng nhìn thấy cảnh tượng không nhiều lắm, nàng nhẹ nhàng dựa thượng một cây mộc trụ, hướng ở đây mấy người miêu tả trong mộng

chứng kiến cảnh tượng.

“Cho nên.”

Ôn Bạc Tuyết sau khi nghe xong ngơ ngác chớp mắt: “Đây là cái cải tà quy chính..... Không đúng, chiến thắng tâm ma chuyện xưa?”

“Tổng kết một chút, chính là Thiền Hoa Kiếm Tôn bởi vì trời sinh tiên cốt, có như vậy một đoạn thời gian tâm cao khí ngạo không coi ai ra gì, không chỉ có phản bội ra lúc ban đầu tông môn, còn sinh tâm ma.”

Nguyệt Phạn suy nghĩ nói: “Sau lại được đến một vị trưởng lão điểm hóa, lúc này mới đánh tan tâm ma, thành lòng mang thương sinh đại năng —— là như thế này không sai đi? Đây cùng chúng ta hệ thống có quan hệ gì?”

“Hy sinh trước, Thiền Hoa Kiếm Tôn duy nhất tâm nguyện là ‘ bảo đảm tiên cốt không rơi nhập tà ma tay ’.”

Hàn Khiếu Hành nói: “Chúng ta phía trước phỏng đoán quá, cùng với tiên cốt lực lượng từng ngày thức tỉnh, hấn tàn lưu ở tiên cốt trung thần thức rất có thể cũng tỉnh lại, có thể hay không là ——”

Hấn tinh tế tổ chức tìm tòi, trầm mặc một cái chớp mắt: “Có thể hay không là bởi vì, ở phía trước chuyện xưa tuyến, □ Thiên đồ □ vai chính đoàn sinh ra bại lộ, không có thể bảo vệ tiên cốt.”

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Kia nói ác niệm!”

Về trận này cuối cùng quyết chiến, □ Thiên đồ □ miêu tả thiếu chi lại thiếu, chỉ giản lược nhắc tới vai chính đoàn mỗi người nguy ở sớm tối, cửu tử nhất sinh.

Ác niệm đến tột cùng là cái gì, nó từ đâu mà đến, Ôn Bạc Tuyết lại là như thế nào lĩnh ngộ kết thúc tâm quyết, hết thấy đều là không biết.

“Bởi vì lần trước thất bại, cho nên Thiền Hoa Kiếm Tôn thần thức mới có thể hồi tưởng thời gian; đến nỗi hệ thống nhiệm vụ, là vì làm chúng ta một đường sưu tầm, bảo đảm tiên cốt không rơi đến yêu tà trên tay.”

Nguyệt Phạn nghĩ nghĩ: “Như vậy đảo cũng nói được thông. Bất quá..... Vì cái gì sẽ là chúng ta đâu?”

3000 thế giới 3000 vị diện, mỗi cái trong không gian, đều có vô số thanh niên tài tuấn.

Cùng trong nguyên tác kia vài vị trời quang trắng sáng thiếu niên thiên tài so sánh với, bọn họ tựa hồ bình phàm qua đầu.

“Có lẽ là hồn phách một loại nguyên nhân? Liên tính là Tu chân giới đoạt xá, cũng muốn chú ý sinh thần bất tự cùng khí tức tương hợp, khả năng chúng ta hồn phách, vừa lúc phù hợp này mấy cỗ thân thể.”

Ôn Bạc Tuyết dứt lời vò đầu, có chút khản trương: “Thiền Hoa Kiếm Tôn trăm cay ngàn đắng mới đem chúng ta triệu hoán đến nơi này, nếu là bảy ngày sau ác niệm buông xuống, chúng ta vẫn là đánh không lại, kia làm sao bây giờ?”

Này cũng quá mất mặt, quá gọi người ta thất vọng rồi đi.

Một bộ về tiền căn hậu quả suy luận rốt cuộc thành hình, tuy rằng vẫn có điểm đáng ngờ giải thích không rõ, nhưng tốt xấu có thể viên thượng logic, không đến mức làm người như lọt vào trong sương mù.

Mấy người đều là lòng có suy nghĩ, nhất thời lâu trung yên tĩnh, một hồi lâu, Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng mở miệng: “Sẽ không.”

Hàn Khiếu Hành thở dài khẩu khí: “Người cũng cảm thấy không thích hợp?”

“A?”

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết sửng sốt: “Không đúng chỗ nào?”

Rất nhiều địa phương đều không đúng.

Cái này về Thiên Hoa Kiếm Tôn tự mình cứu rồi chuyện xưa, chợt vừa nghe tới xác thật không quá lớn vấn đề, nhưng mà tinh tế nghĩ đến, tổng cảm thấy cất giấu miêu nị.

Giống như bình tĩnh bề ngoài dưới, không dễ phát hiện lãnh thú.

—— thí dụ như ở đệ tam tràng trong mộng, Thiên Hoa thân bị trọng thương, nằm ở tiểu đạo quan phòng ngủ, đầu bạc đạo trưởng yên lặng vì hấn chữa thương.

Lấy hấn tu vi, trừ phi gặp gỡ Nguyên Anh hóa thân đối thủ, bị không hề có sức phản kháng mà nghiền áp, mới có khả năng bị thương thành dáng dập như vậy.

Nhưng ở cuối cùng một giấc mộng, lời đài tỷ thí khi, có người nói quá hấn chưa bao giờ suy tàn.

Càng vì kỳ quái một chút là, ngay lúc đó Thiên Hoa rõ ràng đã hơi thở thoi thóp, xem đầu bạc đạo trưởng thủ pháp, lại phi y tu.

Đầu bạc đạo trưởng đái hấn luôn luôn cực hảo, tình thế nguy cấp, vì sao

không đem đồ đệ đưa đi y quán trị liệu, mà là tuyển ở một chỗ hẻo lánh tối tăm phòng nhỏ?

Phảng phất là ở tránh né cái gì, cố tình không cho người khác phát hiện hành tung.

—— thí dụ như tàn hại tiên môn đệ tử chính là tối kỵ, trong tình huống bình thường, sẽ bị cướp đoạt căn cốt, vĩnh không vào tiên môn.

Chỉ là bởi vì có được tiên cốt, Thiên Hoa là có thể chạy thoát chế tài, làm bộ không có việc gì phát sinh sao?

—— thí dụ như Thiên Hoa cùng người lôi đài luận võ, trên đài có cái cô nương ở hoan hô nhảy nhót, Tạ Tinh Diệu ngưng thần nhìn lại, lại là phía trước gặp được hấn giết hại đệ tử vị kia.

Nhìn thấy như vậy huyết tinh tàn nhẫn hình ảnh, trong lòng biết hấn đã làm kiểu gì tàn khốc việc, cư nhiên còn có thể vui mừng mà ăn mừng.....

Nhìn thấy vũng máu thời điểm, nàng chính là bị dọa đến sắp khóc ra tới.

—— thí dụ như dựa theo bọn họ mới vừa rồi trinh thám, nguyên nhân chính là có vị kia trưởng lão dạy bảo, Thiên Hoa Kiếm Tôn mới có thể đi ra tâm ma.

Đã có như thế ân sâu, vì sao Thiên Hoa không có bái hấn làm thầy, mà là vào Lăng Tiêu Sơn?

—— lại thí dụ như, cuối cùng một giấc mộng, đang là tiên ma đại chiến, Thiên Hoa Kiếm Tôn ở trong mưa nói ra kia một đoạn lời nói.

Cùng phía trước bất đồng, lúc này đây, từ đầu đến cuối, nàng cũng không

từng nhìn thấy Thiên Hoa Kiếm Tôn bộ dáng, chỉ nghe thấy so với phía trước thành thực rất nhiều tiếng nói.

Mà đây cũng là duy nhất một lần, có người chính miệng nói ra “Thiên Hoa” tên này.

“Có cái vấn đề.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Từ đầu tới đuôi, ta nghe thấy ‘Thiên Hoa’ tên này, tổng cộng chỉ có một lần. Nhưng lần đó phi thường trùng hợp mà, ta không có thể thấy rõ hẳn mặt.”

Ôn Bạc Tuyết có chút đã hiểu: “Ý của ngươi là ——”

“Sư phụ nói qua, Thiên Hoa Kiếm Tôn cả đời chưa bao giờ từng có không tốt nghe đồn.”

Tạ Tinh Diệu nhẹ xoa giữa mày: “Vô luận xuất phát từ cái gì lý do, tàn hại tiên môn đệ tử, tuyệt đối coi như vết nhơ chi nhất đi? Lúc ấy có không ít môn phái ở bên vây xem, tưởng áp đều áp không xuống dưới.”

“Cho nên.”

Nàng nhấp môi nhú mày, chần chờ mở miệng: “Ta suy nghĩ..... Trong mộng nhìn thấy cái kia, thật là cái gọi là ‘Thiên Hoa Kiếm Tôn’ sao?”

“Nếu không phải Thiên Hoa Kiếm Tôn,” Ôn Bạc Tuyết giật mình, “Những người khác ký ức, như thế nào sẽ bám vào ở hắc tiên cốt ——”

Hắn nói còn chưa dứt lời, ngực đột nhiên thật mạnh nhảy dựng.

Ý Thủy chân nhân cùng trong mộng người đều nói qua, trừ bỏ Thiên Hoa có được tiên cốt, năm đó còn có một vị khác đại năng, thể chất cực kỳ đặc

thù.

Nhắc lên tiên ma đại chiến Lâu Uyên, chính là trời sinh ma thể.

Hắn căn cốt, đồng dạng chất chứa có vô cùng lực lượng.

Nếu ký ức cũng không thuộc về Thiên Hoa, kia bọn họ bắt được “Tiên cốt” đến tột cùng là ——

Mọi nơi yên tĩnh.

Thình lình xảy ra trầm mặc, không ai nói nữa.

Tạ Tinh Diệu ghé mắt nhìn về phía tiên cốt, nỗi lòng như ma.

Ở phía trước mấy tròng trong mộng, nàng nhìn thấy tiên cốt ký ức trước nay chỉ có một đoạn ngắn, duy độc lần này bất đồng, có được rõ ràng chuyện xưa mạch lạc.

Quá thuận lợi, quá hoàn chỉnh, vừa lúc có thể cho bọn họ cung cấp một cái giải mê ý nghĩ.

Giống như là có người nào an bài hảo hết thấy, chỉ chờ nàng tới nhìn trộm.

Phảng phất một hồi tử mị kế hoạch [tự thuật tính quỷ kế] ——

Lợi dụng kết cấu cùng ngôn ngữ kỳ xảo, đem thời không, đối tượng cùng thân phận cố tình lẫn lộn, thời gian đan xen, thân phận trọng điệp, nguyên bản chuyện xưa bị tròng lên một tầng dối trá, cùng ban đầu hoàn toàn bất đồng biểu hiện giả dối, do đó mơ hồ sự thật, làm đạo người xem.

Mà làm người xem, đối với nàng tới nói, loại này biểu hiện giả dối đồng dạng có thể tự thành logic, trở thành một hợp lý chuyện xưa.

Đã biết ở cảnh trong mơ chủ nhân thành niên về sau, trong mộng tình tiết

chủ yếu có dưới mấy cái bộ phận.

Thân bị trọng thương, cùng sư phụ quyết liệt; tâm ma phát tác tàn hại đồng môn; lời đài thắng lợi.

Căn cứ cái kia Lăng Tiêu Sơn nữ đệ tử phản ứng, “Lời đài luận võ thắng lợi”, rất có thể phát sinh ở “Tàn hại tiên môn đệ tử” phía trước.

Huống chi, tàn hại tiên môn đệ tử người, lý nên không bị cho phép tham gia lời đài.

Này đó ký ức đều chân thật tồn tại, duy nhất miêu tả, là chúng nó bị đổi trình tự.

Không ngại đem ký ức tách ra trọng tổ, đảo lại tự hỏi.

Lời đài thắng lợi; tâm ma phát tác tàn hại đồng môn; thân bị trọng thương, cùng sư phụ quyết liệt.

Theo cái này ý nghĩ tưởng đi xuống, cảnh trong mơ chủ nhân vì sao sẽ thân bị trọng thương, lại vì sao sẽ bị sư phụ giấu ở trong phòng lặng lẽ thương dược, cũng liền có giải thích.

Phạm phải thích giết chóc ác hành, tiên môn đại tông chắc chắn đối hắn thi lấy xử phạt.

Vô luận trong lúc phát sinh quá cái gì, hắn cuối cùng bị đầu bạc lão đạo giấu đi, không cho tiên môn phát hiện.

Lột ra hiện lành viên mãn xác ngoài, chân thật mà tàn khốc huyết nhục dần dần hiển lộ, làm nàng trong lòng phát lạnh.

Này nơi nào là cái gì một lòng hướng thiện cứu rỗi đồng loại, rõ ràng là

nhân vật chính từng bước đi hướng sa đọa, bị chính đạo sở bỏ, bị tâm ma cắn nuốt bi kịch.

Mà cái này nhân vật chính, tất nhiên không phải là cả đời đạo cốt tiên phong Thiên Hoa Kiếm Tôn.

“Nhưng là, chúng ta từ ngay từ đầu ——”

Ôn Bạc Tuyết đầu óc rối cuộc xoay lại đây, lại càng thêm chân tay luống cuống: “Ban đầu xuất phát thời điểm, sư phụ không phải đã nói với chúng ta, đây là tiên cốt sao?”

Lúc sau Tạ Tinh Diệu nhắc tới chính mình cảnh trong mơ, cũng là Ý Thủy chân nhân vân đạm phong khinh mà chỉ ra, tiên cốt thuộc về Thiên Hoa Kiếm Tôn.

Một khi đã như vậy, nó, nó như thế nào sẽ là đại ma đầu Lâu Uyên di cốt? Hàn Khiếu Hành trầm tư hồi lâu, hoãn thanh nói tiếp: “Tạ sư muội phỏng đoán rất có đạo lý, nhưng có một chút giải thích không thông.”

Nguyệt Phạn minh bạch hẩn ý tứ, nhả lại đuôi lông mày: “Nếu đây là Ma tộc ma cốt, chúng ta không có khả năng phát hiện không ra ma khí, hơn nữa ——”

Nàng càng thêm không nghĩ ra: “Ở trong mộng, người khác cũng đích xác nói qua hẩn trời sinh tiên cốt, phi thường quý giá.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu: “Từ trong trí nhớ tới xem, Lâu Uyên trời sinh tiên cốt, sau lại không biết như thế nào dần dần nhập ma, đi rồi tà đạo.”

Vẫn là một cái đường đi đến hắc, không chết không ngừng tà đạo.

Ôn Bạc Tuyết ngẩn ngơ: “Nhưng là này phân tiên cốt, cũng không bị ô nhiễm a.”

Đây là một cái không nghĩ ra điểm đáng ngờ.

Bất quá..... Này đều không phải là nàng hiện giờ nhất ứng để ý địa phương.

Đầu ngón tay lạnh lẽo phát run, Tạ Tinh Diệu nghiêng nghiêng dựa ở một trụ thượng, theo bản năng nắm chặt tay phải.

Nàng có chút không dám tiếp tục đi xuống tưởng.

Trừ bỏ tiên cốt ký ức, còn có rất nhiều sự tình giải thích không thông.

Vì cái gì bọn họ sẽ bị lừa đảo, kiên định cho rằng đây là Thiên Hoa Kiếm Tôn tiên cốt.

Vì cái gì sở hữu người xuyên việt trung, chỉ có nàng có thể nhìn thấy tiên cốt ký ức.

Cùng với vì cái gì.....

Tạ Tinh Diệu ngừng sống lưng run rẩy, hít sâu một hơi.

Vì cái gì bọn họ tính tình đại biến, ngay cả không lắm hiểu biết Lăng Tiêu Sơn đệ tử đều có thể phát hiện, công bố Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết “Nhiều nhân gian pháo hoa khí”, mà người kia, nhưng vẫn có mắt không trông.

Sở hữu giải thích không thông nghi hoặc, tất cả đều cùng người kia có quan hệ.

Khi đến tận đây khắc, Tạ Tinh Diệu rốt cuộc minh bạch, vì cái gì nàng sẽ

cùng tiên cốt sinh ra cảm ứng.

Ở thật lâu thật lâu phía trước, vừa mới đi vào Tu chân giới khi, nàng liền thông qua nguyên chủ ký ức hiểu biết đến một sự kiện.

Đã từng Ý Thủy chân nhân đều không phải là đầy đầu đầu bạc, hình như lão giả, sờ dĩ kịch liệt già cả, là bởi vì nguyên chủ vô ý thân bị trọng thương, vì cứu trở về nàng một cái tánh mạng, Ý Thủy chân nhân mở ra một nửa tâm mạch, sinh sôi độ cho nàng.

Tâm mạch tương thông, thần thức tương liên, cảnh trong mơ tương giao. Nếu đây là Lâu Uyên tiên cốt, mà nàng thông qua sự phụ tâm mạch, gặp được Lâu Uyên mộng.

Trong đó ngụ ý, rõ như ban ngày.

“Nguyên văn, không phải có nói ác niệm sao? Đại khái suất chính là Lâu Uyên sống lại thần thức.”

Tạ Tinh Diệu nửa nhắm mắt lông mi, kiệt lực ra tiếng: “Hắn bị vai chính đoàn phát hiện, suýt nữa ở Ôn Bạc Tuyết Đoạn Tâm Quyết hạ hôn phi yên diệt, vì tránh được một kiếp, bắt đầu dùng thời gian hồi tưởng phương pháp, mà sờ dĩ lựa chọn chúng ta ——”

Đây cũng là có thể lật đổ phía trước cái kia suy đoán quan trọng một chút. Nếu hệ thống chỉ là vì bảo hộ tiên cốt, căn bản không cần thiết tìm tới bọn họ.

So với □ Thiên đồ □ vai chính đoàn, bọn họ nhỏ bé, nhút nhát, đối tiên thuật dốt đặc cán mai.

“Chúng ta là vai chính đoàn vụng về thay thế phẩm, hấn nhận định chúng ta không có khả năng phát hiện chân tướng, cũng không có khả năng thắng.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Thiên Đạo chỉ quan tâm đã phát sinh nhân quả, cho nên đối hấn giám thị, hấn là sẽ bỏ dở với □ Thiên đồ □ kết thúc thời gian kia điểm.

Một khi đỉnh đến khi đó, hấn là có thể thoát đi Thiên Đạo gông cùm xiềng xích, từ đây vô câu vô thúc.”

Nàng dứt lời một đốn, bất động thanh sắc mà ngược mắt.

Ôm sỡn các u tĩnh không tiếng động, ánh nển leo lắt, ở vắng vẻ trong bóng tối, mơ hồ hiện ra một đạo thân hình.

Một đạo có lẽ từ thật lâu trước kia, liền lẳng lặng nhìn trộm ở nơi đó thân hình.

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Là như thế này đi? Sự phụ.”

Chapter 96

Hầu âm lãnh lảng, nặng nề rơi xuống đất.

Tạ Tinh Diệu giương mắt, ngực phanh vang càng thêm kịch liệt, đầu ngón tay lạnh lẽo, nắm chặt ống tay áo.

Tại ý thức đến sự phụ có chuyện gì gạt bỏ họ lúc sau, nàng cố ý để lại cái tâm nhãn, làm thần thức dật khai, lảng lẽ cảm thụ ôm sôn các mỗi một chỗ góc.

Lấy Ý Thủy chân nhân tu vi, tất nhiên cảm thấy nàng động tác nhỏ, nhưng vẫn không hiện thân chọc thủng.

Thon gầy bóng người tựa bóng ma dạo bước mà ra, đầu bạc râu bạc trắng, một bộ áo bào trắng.

Ý Thủy chân nhân lảng lảng cùng nàng đối diện, phút chốc mà cười: “Xem như.”

Hắn thừa nhận đến không hề do dự, Ôn Bạc Tuyết nghe vậy sửng sốt:

“Kia, vậy người là ——”

Ôn Bạc Tuyết nói không nên lời cái tên kia, chần chờ một cái chớp mắt, nghe bên cạnh Hàn Khiếu Hành lạnh lùng nói: “Lâu Uyên?”

Cái này xoay ngược lại thật sự ngoài dự đoán mọi người, Nguyệt Phạn còn không có từ chấn động trung phục hồi tinh thần lại, ngơ ngẩn chớp hạ mắt, nhìn về phía Hàn Khiếu Hành.

Xuyên qua tới Tu chân giới lâu như vậy, hắn là bởi ở “Ý Thủy chân nhân” bên người nhất lâu cái kia. Đương mấy cái sư đệ sư muội xa ở đông nam

tây bắc khắp nơi rèn luyện, to như vậy Tiểu Dương Phong, chỉ còn lại có bọn họ hai người lẫn nhau làm bạn.

Muốn nói ai cùng “Ý Thủy chân nhân” quan hệ tốt nhất, không hề nghi ngờ, tất nhiên là hắn.

Giờ này khắc này, Tạ Tinh Diệu sắc mặt trầm ngưng, Ôn Bạc Tuyết trước mắt toàn là hoảng loạn cùng không dám tin tưởng, Hàn Khiếu Hành tắc vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, hai mắt đen nhánh như mực, nhìn không ra cảm xúc.

Đến nỗi “Ý Thủy chân nhân” ——

Nguyệt Phạn trong đầu âm âm vang lên, thuận thế ngẩng đầu.

Tóc trắng xoá lão giả ý cười như cũ, khóe miệng cong ra một đạo nhạt nhẽo tiểu hình cung, xem thần sắc, không giống cùng bọn họ đứng ở mặt đối lập máu lạnh đại ma đầu, càng giống ngày thường cái kia vui vẻ thoải mái, cảm tửu hồ lô loạn đạo tiểu lão đầu.

Hồi lâu không bị người kêu ra “Lâu Uyên” tên này, lão nhân nhếch miệng cười cười, ngữ khí vẫn là vân đạm phong khinh: “Không tồi.”

“Người, người ——”

Ôn Bạc Tuyết hỉ nộ thường hành với sắc, ái cùng căm ghét tất cả đều trắng ra lại thành thật, theo bản năng nắm chặt song quyền: “Nàng nói những cái đó, đều là thật sự?”

Lâu Uyên cười như không cười, híp lại hai mắt, đối thượng hắn vô thố tầm mắt.

Tạ Tinh Diệu: “Mấy trăm năm trước, người người mang tiên cốt lại đọa vào ma đạo, khơi mào tiên ma đại chiến, dẫn tới sinh linh đồ thán dân chúng lâm than, sau lại ở quyết chiến trung cùng Thiên Hoa Kiếm Tôn đồng quy vu tận, đúng không?”

Lâu Uyên ý cười tiếm thâm: “Đúng vậy.”

Nàng hít vào một hơi, tiếp tục nói: “Người tuy thân chết, nhưng tiên cốt rơi rụng ở Tu chân giới các nơi, ngày ngày đêm đêm hấp thu thiên địa linh lực, từng ngày sống lại..... Cùng lúc đó, người thần thức cũng thức tỉnh lại đây.”

“Ân.”

Lâu Uyên không hề bị chọc thủng tức muốn học máu, mỉm cười nghe nàng chậm rãi phân tích, cuối cùng gật đầu, ngữ ý nhẹ du: “Ta vẫn luôn cảm thấy người thực thông minh, xem ra ta ánh mắt không tồi —— kia sau lại đâu?”

Lâu nội tịch mịch, ánh nến bị gió lạnh rào rạt một thổi.

Tạ Tinh Diệu âm thầm bấm tay niệm thần chú, làm tốt phòng bị tư thái, thức hải trung cũng điều ra trò chơi giao diện, thời khắc chuẩn bị rút súng.

“Sau lại Lăng Tiêu Sơn thần cung cảm ứng ra tiên cốt hơi thở, phái ra đệ tử tìm kiếm. Người tùy thời chờ đợi, ngụy trang thành Ý Thủy chân nhân thân phận, đãi bọn họ thu hồi tiên cốt, tính toán nhất cử cử đi.”

Tạ Tinh Diệu: “Không thành tưởng, bị bọn họ phát hiện.”

Nàng suy nghĩ một sát: “Người thực lực mạnh mẽ, bọn họ xa xa không địch lại, nghìn cân treo sợi tóc hết sức, Ôn Bạc Tuyết ngộ ra Đoạn Tâm Quyết.

Người trong lòng biết không địch lại, hồi tưởng thời không.”

“Chính là ——”

Nguyệt Phạn đầu óc không chuyển qua cái này cong: “□ Thiên đồ □ không phải viết quá, Ôn Bạc Tuyết ở sống chết trước mắt lĩnh ngộ thiên giai thuật pháp, đánh bại mơ ước tiên cốt ác niệm sao?”

Tạ Tinh Diệu không tiếng động cười cười: “Đừng quên, □ Thiên đồ □ này chỉnh quyền sách nội dung, ở ban đầu thời điểm, chính là Lâu Uyên vì đi bước một dẫn đường chúng ta đi hướng nguyên tác cốt truyện, chính mình viết ra tới —— hẳn tổng không thể thành thành thật thật viết, ‘ ác niệm thấy tình thế không ổn, dùng ra thời không hồi tưởng phương pháp ’ đi.”

□ Thiên đồ □, “Ác niệm” cùng “Ôn Bạc Tuyết đem này đánh bại” cốt truyện, đều là Lâu Uyên dùng thủ thuật che mắt.

Hắn không thể bại lộ thân phận, vì thế chẳng qua viết ra một đạo lai lịch không rõ ác niệm, dùng để thay thế chính mình; muốn giấu giếm thời gian hồi tưởng, liền bịa đặt một cái vai chính đoàn đại hoạch toàn thắng đại đoàn viên kết cục.

Đoạn Tâm Quyết hẳn là đích đích xác xác bị Ôn Bạc Tuyết ngộ ra tới, nếu không Lâu Uyên sẽ không từ bỏ đã có hết thấy, lựa chọn lại đến một lần.

“Hồi tưởng thời không sau, người kiêng kỵ với chân chính Ôn Bạc Tuyết đoàn người, không dám làm cho bọn họ tiếp tục điều tra, nghĩ tới nghĩ lui, lựa chọn chúng ta.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Chúng ta mới đến, tính tình cùng nguyên chủ tương đi

khá xa, nếu tùy ý chúng ta làm bậy, nhất định sẽ khiến cho Thiên Đạo cảnh giác. Bởi vậy, người viết ra □ Thiên đồ □, ở chúng ta thức hải xếp vào một hệ thống, thông qua tuyên bố nhiệm vụ phương thức, làm chúng ta không thể không dựa theo vốn có cốt truyện đi đi.”

Này cũng có thể giải thích, vì cái gì người xuyên viết phần lớn là Tiểu Dương Phong đệ tử.

Ở hồi tưởng phía trước, đúng là những người này phát hiện tiên cốt miêu ni, xuyên qua hắc kế sách.

Trọng tới một lần, Lâu Uyên lựa chọn làm cho bọn họ toàn bộ biến mất, thân xác thay hoàn toàn mới hồn phách.

Bình phạm, sẽ không đối hắc sinh ra uy hiếp hồn phách.

Nói đến cùng, bọn họ chỉ là hắc công cụ mà thôi.

Lâu Uyên kiên nhẫn nghe nàng nói xong: “Ân.”

Hắc tâm tình tựa hồ không tồi: “Đáng tiếc, cư nhiên bị người phát hiện.”

Hắc không tưởng bị người phát hiện.

Lâu Uyên nâng lên mí mắt: “Nếu không đem việc này chọc thủng, chúng ta tường an không có việc gì vượt qua hôm nay, vòng qua Thiên Đạo kia ngu xuẩn ——”

Hắc nói còn chưa dứt lời, liền nghe bên tai vang lên ầm ầm tiếng sấm.

Nhưng cổ tình ôm sấm các ngoại, lại là nhất phái gió êm sóng lặng.

Lâu Uyên nhún vai, cười đến không thể nê hà: “Người xem, chân tướng một khi bị chọc thủng, Thiên Đạo liền tới rồi.”

“Hôm nay?”

Ôn Bạc Tuyết: “□ Thiên đồ □ rõ ràng ——”

Hắn ý thức được cái gì, thực mau cảm mồm.

□ Thiên đồ □ trung viết, ác niệm bị phát hiện tung tích, nhân quả nghìn đón chung cuộc, là ở mấy ngày về sau.

Nhưng nếu chính quyền sách đều là Lâu Uyên viết, ở cuối cùng này đoạn cốt truyện, nhất định ẩn giấu không ít bất ngờ.

Nghe Lâu Uyên mới vừa rồi theo như lời câu nói kia, hắn cùng vai chính đoàn quyết chiến hắn là liền ở hôm nay ——

Sở dĩ viết thành “Gom đủ tiên cốt bảy ngày sau”, là vì làm cho bọn họ tại đây mấy ngày thả lỏng cảnh giác, toàn lực chuẩn bị đến lúc đó quyết chiến. Tất cả đều là hố.

Theo chân tướng dần dần hiển lộ, bên tai tiếng sấm càng ngày càng vang, tinh tế nghe qua, nguyên lai đều không phải là tiếng sấm, mà là nguyên tự thức hải thật lớn nổ vang.

Nổ vang dờn non lấp biển, chấn đến đầu óc phát ngốc, Ôn Bạc Tuyết càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, vội vàng mở miệng: “Người đến tốt cùng có phải hay không chúng ta sư phụ?”

Lâu Uyên cười ha ha, phảng phất nghe thấy cái gì chuyện thú vị: “Người cảm thấy? Ta sẽ là các người sư phụ sao?”

Hắn nói một đống, thông thả ung dung nâng lên tay phải, liếc hướng mu bàn tay tung hoành nếp nhăn: “Vẫn là ta từ trước kia khối thân thể hảo, ít nhất

tuổi trẻ —— Ý Thủy chân nhân cũng thật là ngốc, cứ nhiên cam tâm tình nguyện vứt bỏ một nửa tâm mạch, chỉ để lại đồ đệ kéo dài tánh mạng, hiện giờ biến thành này phó lão nhân bộ dáng, khó coi.”

Hắn nếu nói như vậy, vậy tất nhiên không phải Ý Thủy chân nhân.

—— ít nhất không phải cái kia vì Tạ Tinh Diệu tánh mạng an nguy, không tiếc tự tổn hại thân thể cái kia Ý Thủy chân nhân.

Hàn Khiếu Hành trầm giọng: “Người khi nào đoạt xá hắn.”

“Ta vốn chính là một sợi thần thức, đoạt xá loại sự tình này, với ta mà nói đơn giản thật sự.”

Lâu Uyên vẫn chưa chính diện trả lời, khước môi nhẹ cong: “Ngay cả các người này đó người sắp chết, không cũng muốn cảm tạ ta, cho các người tân thân thể sao?”

Sở hữu người xuyên việt, đều ở thế kỷ 21 bị tánh mạng chi ưu.

Tạ Tinh Diệu giữa mày hơi trầm xuống: “Này đó thân thể nguyên bản chủ nhân đâu?”

Lâu Uyên không có trả lời.

“Đã chết người, không quan trọng.”

Hắn cười cười: “So với bọn họ, không ngại lo lắng lo lắng các người chính mình.”

Thức hải nổ vang một trận tiếp theo một trận, Nguyệt Phạn nhíu mày: “Nếu Thiên Đạo đã nhìn thấu người quỷ kế, yêu cầu lo lắng cho mình người, là người mới đúng đi.”

Lâu Uyên cười lên tiếng.

Từ hiện thân khởi, hắn liền vẫn luôn nhẹ nhàng câu lấy khóe miệng, duy độc lần này cười đến phá lệ lớn tiếng, khinh miệt mà trương dương.

“Ta đã sớm nói, Thiên Đạo chỉ là không đáng giá nhắc tới ngu xuẩn.”

Hắn cười nói: “Chỉ cần qua hôm nay, thượng một luân hồi tổ nhân quả liền hoàn toàn trừ khử, đến lúc đó ta đoạt được tiên cốt, khôi phục lực lượng, nó xa cuối chân trời, có thể làm khó dễ được ta?”

Lâu Uyên ngừng lại, ánh mắt đen tối, từng cái đảo qua ở đây mỗi người:

“Đến nỗi các ngươi..... Có thể ở hôm nay trong vòng giết ta sao?”

Hàn Khiếu Hành giữa mây nhảy dựng: “Đối đãi ngươi khôi phục lực lượng _____”

Ở bọn họ nghe qua sở hữu chuyện xưa, 500 năm trước Ma tộc thủ lĩnh Lâu Uyên, đều là cái không chuyện ác nào không làm, tính thích giết chóc ma đầu.

Xuất phát từ đối Nhân tộc miệt thị cùng căm ghét, hắn chiêu binh mãi mã nhiều năm, cuối cùng bằng vào bản thân chi lực nhắc lên tiên ma đại chiến, khiến Tu chân giới dân chúng lâm than, mẫn lộ thi cốt.

Một khi hắn thoát ly Thiên Đạo gông cùm xiềng xích, đem tiên cốt lực lượng vì mình sử dụng, đến lúc đó..... Sẽ phát sinh cái gì?

“Không hổ là Khiếu Hành, cùng nhau uống rượu mua vui nhiều như vậy hồi, vẫn là ngươi nhất hiểu biết ta.”

Lâu Uyên cong lên mặt mày: “Nếu ta sử dụng hết thầy, bất quá là vì bảo toàn

tự thân, đạt được một cái tâm thân phận, hồi tưởng trước kia mấy cái người trẻ tuổi, tội gì liều mình giết ta.”

Giờ này ngày này, tuy nói người, yêu, ma ba đạo cùng tồn tại, trên danh nghĩa nhất phái hoà bình, nhưng vô luận yêu vẫn là ma, đều có mưu toan nhắc lên huyết vũ tinh phong, chiếm lĩnh toàn bộ Tu chân giới dị loại tà tu. Thích giết chóc dục vọng vẫn luôn ngo ngoe rục rịch.

500 năm trước hẳn có thể khơi mào đại chiến, 500 năm sau, không hề nghi ngờ, Lâu Uyên đồng dạng có được thực lực này.

Chân tướng từng cái bị vạch trần, Thiên Đạo chấn động, bao phủ Tiểu Dương Phong đỉnh ôm sơn các.

Lôi điện bạch quang dần dần phô khai, từ góc mái góc bắt đầu, không tiếng động hướng tới bốn phương tám hướng lan tràn.

“Thánh Vực.”

Nguyệt Phạn sư từ thần cung, đối này có điều nghe thấy: “Nếu có người ngỗ nghịch Thiên Đạo, mạnh mẽ bóp méo nhân quả, Thiên Đạo đem giáng xuống chế tài, sinh ra một mảnh ánh bạch sắc cấm vực —— đây là Thiên Đạo ở giúp chúng ta.”

Tạ Tinh Diêu: “Giúp chúng ta?”

“Thiên Đạo sẽ không trực tiếp nhúng tay thế gian nhân quả, chỉ có thể mượn từ chúng ta, đem Lâu Uyên diệt trừ.”

Nguyệt Phạn nói: “Thánh Vực là nó một loại chế tài thủ đoạn, một khi triển khai, đặt mình trong trong đó người sẽ lấy thần thức hình thái tương ngộ.

Lâu Uyên không có cương cân thiết cốt, tu vi cũng sẽ bị mạnh mẽ áp xuống ba cái đại giai, bởi vậy gần nhất, cho chúng ta sáng tạo một cái thắng hấn cơ hội.”

“Các người xem, mặc dù biết được ta ngỗ nghịch Thiên Đạo, nó cũng chỉ có thể dùng ra loại này thủ đoạn.”

Lâu Uyên nhĩ lực hơn người, nghe thấy bọn họ nói nhỏ, như thường lui tới giống nhau lười nhác cười khai: “Bất quá..... Liền tính bị áp xuống hơn phân nửa tu vi, ta vẫn có Kim Đan trình độ, hơn nữa nhiều năm qua tích lũy kinh nghiệm cùng thân pháp, các người như thế nào thắng được ta.”

Hắn ánh mắt vừa động: “Chúng ta tốt xấu đương nhiên như vậy thiên giả thầy trò, không bằng bắt tay giảng hòa, ta không thương các vị, các vị cũng chớ có chấp nhất với hòi tưởng việc.”

Lâu Uyên nói: “Một khi qua hôm nay, ta không những có thể cho các người tiếp tục lưu tại Tu chân giới, nếu các người nguyện ý, thậm chí có thể bị ta đưa về nguyên lai thế giới, có sao mà không làm.”

Tạ Tinh Diệu ngẩn ra.

..... Đúng rồi.

Nàng suýt nữa đã quên, Lâu Uyên thân là hết thầy người khởi xướng, có được thời không hòi tưởng lực lượng, bọn họ mọi người, đều là bị hấn từ thế kỷ 21 mang đến.

Nếu có thể mang đến, liền đương nhiên mà, cũng có thể đưa bọn họ về nhà.

Thánh Vực phô khai, ôm sỡ các bị bạch quang cần nuốt hơn phân nửa, chỉ còn lại có cuối cùng mấy cái bộ phận.

Lâu Uyên thoáng nhìn nàng biểu tình, liệt khai giờ lên khóe miệng: “Tâm động?”

Tạ Tinh Diệu lại là lắc đầu.

“Ta còn có một vấn đề.”

Thức hải vù vù không dứt, nàng sắp nghe không rõ chính mình thanh âm:

“Chúng ta tìm được tiên cốt, mặt trên không có ma khí.”

Lâu Uyên không tỏ ý kiến.

“Tiên cốt yếu ớt, một khi bị ô nhiễm, chắc chắn lây dính ma khí cùng tà khí.”

Nàng chần chờ mở miệng: “Nếu này đó tiên cốt thuộc về người, mà chúng nó bộ dáng lại là oánh bạch nhuận khiết..... 500 năm trước, Lâu Uyên đọa ma lại là sao lại thế này?”

Đọa vào ma đạo, tàn hại bá tánh, giết người không chớp mắt ác nhân, sẽ có được như thế sạch sẽ xương cốt sao?

Hay là nói ——

Tạ Tinh Diệu: “Trong trí nhớ chỉ có lóe hời đoạn ngắn, lúc ấy người cầm kiếm đứng ở vũng máu..... Nhưng năm đó tên đệ tử kia, thật là bị người giết chết sao?”

Đến tận đây, 500 năm trước nhân quả rốt cuộc dần dần tụ tập.

Tạ Tinh Diệu giọng nói rơi xuống nháy mắt, mansion bạch quang đột nhiên tản ra, dường như thiên hà vỡ đê, nuốt hết trước mắt chứng kiến

toàn bộ tầm nhìn.

Về này hai vấn đề, Lâu Uyên không có trả lời nàng.

Bất quá này cũng không quan trọng.

Lâu Uyên đoạt xá với Ý Thủy chân nhân thức hải, mà Tạ Tinh Diệu xài chung hấn tâm mạch, kể từ đó, liền được hưởng hấn một bộ phận tâm thức.

Thiên Đạo nhúng tay, Thánh Vực rào rạt mà đến, mỗi người lấy thần thức tư thái bị cuốn vào trong đó ——

Tâm thức lẫn lộn trọng điệp, xuất hiện ở hai người trên người, cùng loại với trong trò chơi bug.

Trong óc ong mà một vang, Tạ Tinh Diệu thở sâu, ở cường quang bắn thẳng đến hạ nhắm mắt lại.

Đánh giá hảo thời gian, chờ cường quang biến mất, nàng mở hai mắt.

Chợt sửng sốt.

*

Pháp tu cầm bút, kiếm tu chấp kiếm, hai người trên tay tuy rằng đều sẽ sinh ra vết chai, vị trí lại hoàn toàn bất đồng.

Huống chi, nàng thân thể này nguyên bản chủ nhân rất là ái mỹ, dùng không ít thuốc mỡ, bảo đảm da như ngưng chi, không mang theo chút nào vết thương vết chai.

Giờ này khắc này, đương nàng cúi đầu, lại thấy đến một đôi thon dài hữu lực, sinh có kiếm kén tay.

Cùng với một thân người thiếu niên sạch sẽ lưu loát áo bào trắng, cùng dưới chân đen nhánh đoản ủng.

..... Nam hài tử?

Nếu không đoán sai nói, ở Thiên Đạo ảnh hưởng hạ, nàng thành công tiến vào Lâu Uyên trong trí nhớ, có thể nhìn thấy tiền căn hậu quả.

Cùng phía trước cảnh trong mơ không phải đều giống nhau chính là, bởi vì nàng trong thân thể có một bộ phận thuộc về Lâu Uyên tâm thức, ở trong hồi ức, chính mình trở thành hắn.

Lâu Uyên ở chạy vội.

Bên người là từng mảnh xanh um rừng cây, xanh ngắt ướt át, Tạ Tinh Diệu thực mau nhận ra, nơi này là nàng lần đầu tiên đi vào giấc mộng chứng kiến núi rừng.

Núi rừng phía trên tiểu đạo quan vắng lặng sừng sững, ở thanh phong tiếng thông reo trung có vẻ phá lệ trầm mặc, thiếu niên nện bước mạnh mẽ, còn không có tiến vào đạo quan, liền trông thấy một đạo cô út mà đứng bóng dáng.

Là vị kia đầy đầu đầu bạc lão đạo sĩ.

Hắn một mình một người chờ ở đạo quan trước, không biết đợi bao lâu.

“Sư phụ.”

Lâu Uyên luôn luôn là trầm mặc ít lời tính tình, ở trong mộng đại đa số thời điểm, thường thường ít khi nói cười.

Duy độc đối mặt vị này làm bạn chính mình lớn lên sư phụ, thường xuyên

lộ ra vài phần ý cười: “Ta đã trở về.”

Bởi vì chạy trốn quá nhanh lâu lắm, hắn nói chuyện khi hơi hơi thở hỗn hển khí.

Lão đạo bắt đắc dĩ cười cười, nâng lên tay phải, vì Lâu Uyên tháo xuống đỉnh đầu một mảnh lá cây: “Làm sao như thế vội vàng, giống chỉ tiểu hầu.”

“Sốt ruột trở về gặp ngài —— ngài cũng là, đầu xuân phong hàn, cũng đừng ở trong núi chờ ta, để ý cảm lạnh.”

Thiếu niên dương môi: “Sư phụ, hôm nay ăn cái gì?”

“Cả ngày đến vẫn tần ngĩ ăn.”

Lão đạo sĩ nhẹ nhàng gõ hắn đầu: “Làm mấy thứ người thích cơm nhà, còn có một nồi ngưu cốt canh.”

Tạ Tinh Diệu có thể cảm nhận được, Lâu Uyên thật cao hứng mà cười khai.

Bởi vì xài chung cùng cái thân thể, hắn tâm giác vui sướng, Tạ Tinh Diệu cũng sẽ cảm thấy vui sướng.

Thiếu niên thời kỳ Lâu Uyên, cùng hắn sư phụ cảm tình thực hảo.

Cái này làm cho nàng không khỏi nghi hoặc, hai người chi gian quan hệ, đến tốt cùng vì sao sẽ biến thành sau này như vậy?

Lão đạo sĩ dẫn hắn nhập viện, trong sân ương bày ghế đá bàn đá, đồ ăn hương nghênh diện mà đến, cùng với hơi hơi nhiệt khí.

“Ngày gần đây tham gia tông môn rèn luyện, cảm giác như thế nào?”

Lão đạo ngồi xuống, vì hắn thịnh hảo một chén canh: “Ta nghe nói người

được đầu danh..... Chỉ tiếc sư phụ tuổi già thể nhược, đi không được Nam Hải như vậy xa địa phương.”

“Khá tốt.”

Lâu Uyên cúi đầu lùa cơm: “Nhìn thấy rất nhiều tiên môn đại tông, Kiếm Tông đệ tử phục rất đẹp, Lăng Tiêu Sơn mỗi người tiên phong đạo cốt, còn có trăm âm lâu, cư nhiên có mấy cái đệ tử dùng kèn xô na cùng nhị hồ tổ hợp kỹ, ở bí cảnh có thể nói thi thố tài năng, dọa chạy lưng chừng núi yêu thú.”

Trong miệng đồ ăn là việc nhà hương vị, ăn rất ngon.

Nhìn chung Lâu Uyên mỗi một đoạn ký ức, Tạ Tinh Diêu vẫn là lần đầu tiên nghe hắn nói ra nhiều như vậy lời nói.

Đối mặt mặt khác trưởng lão đệ tử, Lâu Uyên trước nay đều là hàm súc nội liễm, liền tươi cười đều rất ít.

Lão đạo đuôi mắt ngậm cười, nghiêm túc nghe hắn giảng thuật, đột nhiên thấy Lâu Uyên chớp chớp mắt, vươn tay phải.

Sinh kiếm kén tay phải thượng, cầm cái tinh xảo hộp quà.

“Đây là ta từ Nam Hải mua tới lễ vật.”

Lâu Uyên nói: “Tiểu ngoạn ý nhi, cấp sư phụ đương cái kỷ niệm.”

“Sao có thể làm người tiêu pha.”

Lão đạo sờ hán đầu: “Người mới ra đời, linh thạch vốn là không nhiều lắm, không ứng tại đây loại sự thượng lãng phí tiền tài.”

Lâu Uyên: “Đây là sư phụ sự! Sư phụ sự, vĩnh viễn không phải lãng phí.”

Lão đạo xem hấn một lát, không tiếng động bật cười, đuôi mắt nếp nhăn giãn ra, câu ra vui mừng sung sướng hình cung.

“Đúng rồi, ta ở sẵn giết ma thú khi, gặp gỡ một vị lam y phục trưởng lão, tựa hồ kêu..... Tây Thần.”

Không cần thiết lâu ngày, Lâu Uyên đã ăn xong đệ nhất chén cơm, thừa dịp thêm cơm khoảng cách mở miệng: “Hấn nói ta thiên phú dị bẩm, trong thân thể có kia cái gì, tiên cốt.”

Lão đạo ngẩn ra: “Tiên cốt?”

“Chính là thoại bản tử nhân vật chính thường xuyên có cái kia!”

Thiếu niên một lần nữa ngồi xong: “Hấn nói tiên cốt sẽ theo ký chủ dần dần trưởng thành, ở ta khi còn nhỏ, rất khó phát giác tiên cốt hơi thở, hiện giờ tiệm xu thành thực, đã ẩn ẩn sinh ra một chút không giống người thường linh lực.”

“Tiên cốt.....”

Lão đạo tiếp được lễ vật, rũ mắt trầm lắng bẩm, một hồi lâu, bỗng dựng mở miệng: “Có tiên cốt, tiên môn chắc chắn tranh đoạt thu người vì đồ đệ.”

“Ta một cái cũng không đáp ứng.”

Lâu Uyên xem hấn: “Ta khi còn nhỏ không phải nói qua sao? Đời này đi theo sư phụ liền khá tốt, tiên môn đại tông, ta ngược lại dãi không thói quen.”

Lão nhân ở gió lạnh trung ho nhẹ một tiếng, lắc đầu: “Cái này sao được?”

Lâu Uyên, ta thiên phú chỉ thể mà thôi, cả đời qua đi, tu vi vẫn là dừng

bước không trước, đi theo ta, sẽ chỉ làm người bạch bạch đánh mất cơ hội.”

Hắn nói tâm sinh buồn bã, râu dài bị phong giờ lên, lại bị hắn giờ tay áp xuống: “Người xem, ta hiện giờ tuổi tác đã cao, liền đi Nam Hải xem người bí cảnh thí luyện đều làm không được.”

Thiếu niên không phục: “Ta đây liền nỗ lực tu luyện, tránh rất nhiều tiền, cấp sư phụ mua linh đan diệu dược, rèn thể ngưng thần.”

Một cây gân, căn bản giảng không thông.

Lão nhân không thể nề hà: “Người ngày sau liền sẽ hiểu.”

Bỗng nhiên gian, hình ảnh vừa chuyển.

Lần này cảnh tượng không hề cực hạn với nho nhỏ đạo quan, phóng nhãn nhìn lại, nhất phái tráng lệ huy hoàng.

Tạ Tinh Diệu ngực nhảy nhảy.

Gần chỗ là đỉnh đài lầu các, hướng xa hơn một ít phương hướng tìm kiếm, rõ ràng là một mảnh thâm lục rừng cây.

Um tùm cành lá dường như sóng triều, lẫn nhau gian không lưu lại chút nào khe hở, mặc danh làm nàng nhớ tới không lâu trước đây trong mộng, Lâu Uyên bị phát hiện giết hại tiên môn đệ tử địa phương.

Nơi đó đồng dạng là một mảnh gần như với kín không kẽ hở, lệnh người hít thở không thông rừng sâu.

Giờ này khắc này, Lâu Uyên chính một mình ngồi ở trong viện đọc sách.

“Tề Trường Nhạc phạm phải loại chuyện này, chắc chắn bị các trưởng lão

hung hăng xử phạt.”

Cách đó không xa, mấy cái tiểu đệ tử hứng thú bưng bưng thảo luận bát quái: “Nghe nói hần nguyên bản chỉ nghĩ làm không lớn không nhỏ bấy rập, không nghĩ tới ra đường rẽ, dẫn tới mười mấy đệ tử thân bị trọng thương.” Một người khác hạ giọng: “Bất quá tề Trường Nhạc nhà hần rất có thể lực, bảo không chuẩn sẽ bị như thế nào xử lý. Ngày hôm qua không còn có người cùng hần sảo một trận? Kết quả tề Trường Nhạc như thế nào hồi, nhà hần có tiền có thế, nhìn thấy những cái đó bị thương đệ tử, một đám bồi tiền qua đi thì tốt rồi.”

“Nhiều khoe khoang a.”

Trong một góc người tám tắc lắc đầu: “Hần không phải còn ỷ vào trong nhà có tiền tùy tùng nhiều, thường xuyên khi dễ trong môn phái tiểu đệ tử sao?” Lâu Uyên nghiêm túc đọc sách, uống lên khẩu trên bàn trà lạnh, không phản ứng bọn họ.

Hần đọc sách luôn luôn hết sức chăm chú, từ ban ngày nhìn đến chạng vạng, cùng ngày sắc trời dần dần ám xuống dưới thời điểm, lười nhác xoa xoa mắt.

Tạ Tinh Diệu cảm thụ được hần cảm xúc cùng động tác, ở trong lòng âm thầm nhíu mày.

Đối với vị kia tề Trường Nhạc, Lâu Uyên trong lòng xác thật xem thường, đối với hần tàn hại đệ tử sự, càng là sinh ra phẫn nộ.

Nhưng là..... Vô luận thấy thế nào, đều không giống như là tâm sinh ma

chương, muốn rút kiếm giết bộ dáng của hắn.

Hắn có thể như thế hết sức chuyên chú mà niệm thư, từ đầu tới đuôi chuyên tâm, càng không giống tâm ma quán thân.

Buồn ngủ quá.

Buồn ngủ tới tình hình xảy ra, trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ, Tạ Tinh Diệu cảm nhận được chính mình nhú nhú mảy.

Nơi này khoảng cách phòng ngủ thượng có một khoảng cách, sắc trời còn chưa tới đêm khuya, không bằng ở bàn đá bên nghỉ ngơi trong chốc lát.

Lâu Uyên là như vậy tưởng.

Đương hắn nằm ở trên bàn đóng lại hai mắt, Tạ Tinh Diệu tầm nhìn bên trong, đồng dạng lâm vào hắc ám.

Hảo kỳ quái.

Nàng trong lòng vẫn luôn có cái nghi vấn, nếu bọn họ sưu tập tiên cốt thật sự thuộc về Lâu Uyên, sao có thể toàn thân tà khí toàn vô.

Còn có..... Tề Trường Nhạc thì thể bị phát hiện về sau, tên kia áo lam trường lão thái độ đồng dạng cổ quái.

Không hỏi lý do, cũng không hỏi xanh đỏ đen trắng, gọn gàng dứt khoát liền định ra kết luận, công bố Lâu Uyên tâm ma quán thân, giết người.

Liền tính Lâu Uyên thật sự cầm kiếm, nếu là đệ tử gian sinh ra nội chiến, tề Trường Nhạc dẫn đầu động thủ đâu?

Về tề Trường Nhạc chết, rõ ràng có vô số loại giải thích lý do, áo lam trường lão nhìn như ôn hòa rộng lượng, kỳ thật hủy đi đi Lâu Uyên sở hữu

đường lui ——

Những lời này đó vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người sẽ theo bản năng cho rằng, hấn tiên cốt bị ô nhiễm.

Hiện giờ Lâu Uyên lâm vào trầm miên, nàng suy nghĩ giống như ở vô biên vô nhai hắc ám đáy biển chậm rãi trôi nổi, bỗng nhiên chi gian, Lâu Uyên mở hai mắt.

Tạ Tinh Diêu cùng hấn đồng thời sửng sốt.

Mùi máu tươi.

..... Còn có vô cùng quen thuộc vững máu.

Như bị gõ đánh đòn cảnh cáo, Tạ Tinh Diêu đột nhiên ngược mắt.

Lâu Uyên một giấc ngủ dậy, đã là nằm nghiêng ở trong rừng, bên người là tề Trường Nhạc tản ra tứ chi, cùng không ngừng kích động huyết lưu.

Lần trước nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc, lúc này người lạc vào trong cảnh, trong lòng càng nhiều, là vô cùng tận hoang mang cùng hoảng loạn.

Sao lại thế này.

Chẳng qua là ngủ một giấc ——

Lâu Uyên không phải ở bàn đá bên đọc sách sao?

Trường kiếm lạnh băng, bị hấn gắt gao nắm trong tay, thiếu niên mờ mịt đứng dậy, nghe thấy trong rừng rào rạt một vang.

Theo sát sau đó, là Tạ Tinh Diêu giống như đã từng quen biết thét chói tai. Đầu rất đau.

Thần thức như bị quấy thành hồ nhảo, tưởng không rõ ràng lắm ngọn

nguồn, Lâu Uyên đề lại cái ót, hoảng hốt giương mắt, nhìn thấy càng ngày càng nhiều người.

Cùng với một đạo hướng hấn đi tới áo lam.

“Ta không biết.”

Cùng ký ức mảnh nhỏ trung không có sai biệt, Lâu Uyên nói: “Không phải ta giết..... Ta không nhớ rõ.”

“Người đương nhiên sẽ không nhớ rõ.”

Áo lam thanh niên nhìn hấn, ánh mắt thương xót: “Người tiên cốt đã tiếm bị ô nhiễm, sinh tâm ma, tại tâm ma không chế hạ, mỗi người toàn sẽ đánh mất lý trí.”

..... Mới không phải như vậy.

Này rõ ràng là vu khống.

Liên tính biết ngày sau Lâu Uyên làm nhiều việc ác, Tạ Tinh Diêu vẫn là nhịn không được phản bác: Người chưa bao giờ gặp qua ngọn nguồn, vì sao có thể như thế chắc chắn, đem nguyên nhân toàn bộ quy về tâm ma? Ngay cả lần đầu tiên nhìn thấy này đoạn ký ức nàng, đều bị lời này mê hoặc.

Áo lam thanh niên nói: “Mặc dù là ta, cũng rất khó bảo vệ người.”

Áo lam thanh niên lại nói: “Yên lặng một chút đi. Hoài tiên cốt người, cực dễ thành tiên, lại cũng cực dễ đọa ma.”

Hấn rất bình tĩnh.

Tạ Tinh Diêu cũng rất bình tĩnh.

Thiên Đạo sẽ không lừa gạt nàng, ở Lâu Uyên chân chính trong trí nhớ, thật là một giấc ngủ dậy, liền bị khẩu hạ tàn hại tiên môn đệ tử ác danh. Hấn đối này không hề ấn tượng, mờ mịt đến không biết như thế nào trả lời. Mà hấn trước người thanh niên nói được đạo lý rõ ràng, từng bước một, đem mọi người suy nghĩ dẫn hướng một chỗ cực đoan.

Bị làm đạo người, bao gồm Lâu Uyên chính mình.

Tạ Tinh Diệu đã có thể cảm nhận được, từ hấn trong lòng sinh ra tự mình hoài nghi.

Chính là..... Hấn tiên cốt, kỳ thật vẫn chưa bị ô nhiễm quá.

Trong phút chốc, một cái lệnh người sờn tóc gáy ý niệm trong lòng nàng hiện lên.

Không đợi nghĩ lại, hình ảnh lại là biến đổi.

Là quen thuộc tiểu đạo quan.

Toàn thân đều là đau nhức, tâm thức cùng chung, Tạ Tinh Diệu liên quan hấn thống khổ cũng cùng nhau chia sẻ.

Cứu mạng cứu mạng cứu mạng.

Khắp người giống muốn sinh sôi tan thành từng mảnh, đau nhức khó nhịn, tựa như liệt hỏa đốt cháy, nàng từ nhỏ đến lớn không ăn qua loại này khổ, trong lúc nhất thời đau đến phát ngốc, dùng sức cắn chặt răng.

“Người phóng ta..... Thả ta đi.”

Lâu Uyên nằm trên giường đệm bên trong, ách thanh mở miệng: “Ta không cần lưu lại nơi này.”

Trước giường là gương mặt hiền từ lão đạo sĩ, so với phía trước, hấn bộ dáng càng thêm tang thương già cả, nói vậy không lâu lúc sau, liền muốn cười hạc đắng tiên.

“Bọn họ đều ở đuồi giết ngươi.”

Lão đạo rũ mắt: “Tề Trường Nhạc một cái mệnh, Dục Vương Cốc ba cái đệ tử tánh mạng, còn có một cái vô tội bá tánh..... Ra đạo quan, rất nguy hiểm.”

Đây là Lâu Uyên đưa ra, muốn cùng sư phụ đường ai nấy đi cảnh tượng.

Liên tưởng khởi tiền căn hậu quả, Tạ Tinh Diệu phía sau lưng chột lạnh.

“Ta không cần..... Không cần lưu lại nơi này!”

Lâu Uyên hơi thở thoi thóp, hai mắt màu đỏ tươi nóng bỏng, trầm mặc một lát, cuối cùng là tàn nhẫn thanh nói: “Ngươi có thể cho ta cái gì? Cái gì cũng cấp không được! Lấy ta như vậy tư chất, cùng ngươi sư đồ duyên phận sớm nên hết!”

Lão đạo lẳng lặng xem hấn, không nói một lời.

Lâu Uyên cắn răng: “Chờ ta rời đi nơi này, tiên môn đại tông đều có nguyện ý lưu ta địa phương —— kia mấy cái mạng người toàn bộ cùng ta không quan hệ, đái ta hướng bọn họ giải thích rõ ràng, hết thầy, hết thầy đều sẽ tra ra manh mối!”

Hấn nói được hung ác, Tạ Tinh Diệu lại có thể rõ ràng cảm nhận được, thanh niên trong lòng dâng lên vô tận đau khổ.

So thân thể thượng đau nhức càng vì tê tâm liệt phế, chua xót cảm xúc này

lên yết hầu, không làm gì được có thể biểu lộ mảy may, chỉ có thể cưỡng bách chính mình nuốt xuống.

Tề Trường Nhạc, Dưộc Vương Cốc ba gã đệ tử, một cái vô tội bá tánh.

Nghe bọn hắn đối thoại, này đó tất cả đều là Lâu Uyên lưng đeo mệnh nợ —— chính hắn lại không thừa nhận.

Tạ Tinh Diệu biết, hắn không có nói dối.

Từng khối ký ức mảnh nhỏ rút cuộc lặng yên xâu chuỗi, từ nàng sở làm ra thượng một đoạn trinh thám, lần thứ hai bị lật đổ.

“Người hướng bọn họ giải thích quá, lại bị thương thành dáng vẻ này.”

Lão đạo vì hắn lau đi thái dương mồ hôi lạnh: “Có người ở hãm hại với người..... Có phải hay không?”

Lâu Uyên cả người run rẩy, cắn răng không nói.

Nguyên lai là như thế này.

Về áo lam thanh niên lý do thoái thác, không thể hiểu được chết đi tiên môn đệ tử, cùng với này đoạn tình hình xảy ra “Phản bội”, này tam khối trò chơi ghép hình trình tự, đồng dạng tồn tại bại lộ.

Lâu Uyên tưởng bảo hộ hắn.

Mấy cái mạng người bị áp đặt ở hắn trên đầu, tiên môn ghét cái ác như kẻ thù, đã đối hắn triển khai bắt giết.

Lão đạo tự mình đem hắn giấu kín, một khi bị phát hiện, cũng sẽ bị định vì tội nhân.

Mặc dù làm một hồi ác nhân, mặc dù vết thương chồng chất rời đi đạo

quan, Lâu Uyên cũng không nghĩ hại hấn.

Hấn tuyệt vọng đến cực điểm, tìm không thấy người thổ lộ nỗi lòng, đau khổ che trời lấp đất.

Hấn không biết hấn là như thế nào cho phải.

Trầm mặc trung, ngoài cửa vang lên thỉnh linh xảy ra bước chân.

Đây là một gian loại nhỏ mật thất, lão đạo liếc hấn một cái, dùng sở thừa không nhiều lắm linh lực thi tiếp theo nói Định Thân Chú.

Lâu Uyên thân bị trọng thương không thể động đậy, phát không ra thanh âm, chỉ có thể trơ mắt xem hấn từng bước rời đi, đóng lại mật thất ngục trang ra môn tường.

Vách tường kín không kẽ hở, loáng thoáng, Tạ Tinh Diệu nghe thấy không lắm rõ ràng, đứt quãng đối thoại.

Là áo lam thanh niên thanh âm: “Hấn liền ở chỗ này, có phải hay không?”

.....

“Ta đã làm hấn từ sau núi mật đạo rời đi.”

Lão đạo sĩ: “Người thiết hạ này đó cực, chẳng lẽ là vì tiên cốt?”

.....

“Không có biện pháp, hấn quá đáng chú ý. Toàn bộ Tu chân giới đều biết, người nơi này ra cái người mang tiên cốt thiên tài, ta trực tiếp động thủ, quá trắng trợn táo bạo.”

Áo lam thanh niên cười cười: “Nhưng hấn đọa thân thành ma, đến lúc đó lại từ ta lấy đi tiên cốt, tính chất liền đại không giống nhau, có phải hay

không? Tiên môn trưởng lão ân oán phân minh, chém giết nhập ma đệ tử, sự thành lúc sau mang đi tiên cốt —— kia đó là ta nên được khen thưởng.”

.....

Tranh chấp thanh.

Thứ gì rơi xuống cái bàn thanh âm.

Một tiếng phanh vang.

Lâu Uyên tưởng động, lại cứ lão đạo sĩ chú pháp còn ở, làm hắn chỉ có thể phí công mà, một chút mà động dậy thân thể, nước mắt tràn mi mà ra, phát không ra thanh âm.

Thức hải trung Tạ Tinh Diệu khép lại hai mắt.

Nàng có thể cảm nhận được, trong thân thể Định Thân Chú ở dần dần biến mất.

Đó là thi thuật giả chậm rãi chết đi, linh lực tiêu tán chứng minh.

Tuyệt vọng phải gọi người thở không nổi.

Lâu Uyên ngã xuống đệm giường, tầm nhìn bị nước mắt mờ hồ, bằng vào trực giác về phía trước bò đi.

Cuối cùng mật thất bị mở ra, yên tĩnh nho nhỏ đạo quan, lẳng lặng nằm một bóng người.

Tựa như ở phía trước rất nhiều nhật tử, sư phụ cười nhìn về phía hắn khi như vậy an tĩnh.

Lâu Uyên về phía trước.

Trong thân thể chú pháp còn dư lại một chút, thuyết minh lão đạo sĩ vẫn

chưa hoàn toàn chết đi.

Nghe thấy thanh âm, lão nhân quay đầu.

Đầu bạc râu bạc trắng tất cả lây dính máu tươi, hắn cực lực xả ra một cái cười nhạt.

Lâu Uyên muốn nói cái gì, hắn lại lắc lắc đầu.

Tối nay trong núi tường hòa yên lặng, lão đạo sĩ nằm ở vũng máu, run rẩy vươn tay, điểm điểm thanh niên cái trán.

Hắn nói: “Đi thôi.”

Trong thân thể chú thuật, trong nháy mắt này tất cả tan đi.

Hết thấy đều an tĩnh.

Bên tai là Lâu Uyên mất tiếng tiếng khóc, Tạ Tinh Diệu cảm thụ được hắn trong mắt trào ra nước mắt, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều rất nhiều.

Luôn là ôn ôn nhu nhu cười sư phụ.

Sẽ cho đồ đệ tử mĩ làm thượng một đống nóng hầm hập món ngon sư phụ.

Được đến tiểu lễ vật, vui vẻ ra mặt sư phụ.

Sẽ ở mỗi một lần hắn ra xa nhà sau, lẳng lặng đứng ở đỉnh núi chờ hắn trở về sư phụ.

Cùng với nhìn thấy đồ đệ xa xa trở về, cười nói “Giống cái con khỉ nhỏ” sư phụ.

—— đây là Lâu Uyên trong trí nhớ lão đạo sĩ, cũng là Tạ Tinh Diệu sở quen thuộc “Ý Thủy chân nhân”.

Lâu Uyên làm chính mình trở thành hắn.

Bên tai tiếng khóc mất tiếng không dứt, hoảng hốt gian, Tạ Tinh Diệu còn nhớ tới chính mình đầu một hồi đi vào Lăng Tiêu Sơn thời điểm.

Ngày đó đầu xuân mặt trời lên cao, trong núi có gió nam ấm áp phát quá, nàng từ Nguyệt Phạn xe bay nhảy xuống, vui vui vẻ vẻ kêu một tiếng “Sự phụ”.

Khi đó, Ý Thủy chân nhân thân xác, hẳn là cũng đã là Lâu Uyên.

Có lẽ, có cái rất nhỏ rất nhỏ khả năng tính, nhìn bọn họ, Lâu Uyên nhớ tới đã từng chính mình.

Còn có cái kia đầu bạc râu bạc trắng lão nhân.

Vì thế trong tay tửu hồ lô thản nhiên nhoáng lên, tiểu lão đầu cười đối bọn họ nói: “Các người đây là..... Bị dã hầu bám vào người quá?”

Chapter 97

Lâu Uyên đem lão đạo sĩ táng ở trong núi.

Đang là cuối mùa thu, khắp nơi hiu quạnh, hấn thân bị trọng thương, mỗi động một chút, đều sẽ sinh ra không ngừng nghỉ đau nhức.

Gió đêm lạnh băng đến xương.

Linh lực toàn vô, đau đớn khó nhịn, Tạ Tinh Diêu nhìn hấn một chút diện thượng hổ đất, bất tri bất giác, khe hở ngón tay trung sớm đã máu tươi đầm đìa.

Nàng bám vào ở Lâu Uyên thức hải trung, sắp bị đau đến chết lặng, gió lạnh lạnh run, bỗng nhiên đánh cái rùng mình.

Không quá thích hợp.

Lâu Uyên trong thân thể..... Có thứ gì đang ở thiêu đốt.

Che trời lấp đất đau nhức đã làm nàng từng trận thất thần, nhiệt ý nóng bỏng, tình linh xảy ra, không khác đậu đỗ bìm leo.

Tạ Tinh Diêu cắn chặt răng.

Nhiệt khí từ thức hải nảy sinh, vẫn luôn đi xuống lan tràn sinh trưởng, dần dần hồi nhập ngũ tạng lục phủ.

Máu phảng phát ở diện cuồng cuộn cuộn, dường như thiêu khai nước sôi, đem Lâu Uyên chước đến khổ không nói nổi.

Đương hấn nâng lên đôi tay, Tạ Tinh Diêu không khỏi ngăn ra.

Thanh niên đôi tay dính đầy máu tươi cùng bùn đất, màu da tái nhợt, giờ này khắc này, thể nhưng mạc danh nổi lên quỷ dị hồng.

Kia màu đỏ tươi làm như nguyên tử cốt nhục bên trong, trên da sâu kín nhuộm dần, nhan sắc càng ngày càng nùng, càng ngày càng làm cho người ta sợ hãi.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt nhìn này phúc quỷ quyết quái dị cảnh tượng, chỉ cảm thấy trong thân thể không khoẻ cảm dần dần tăng thêm, từ nhiệt khí biến thành nóng bỏng.

Bừng tỉnh một sát, nàng rốt cuộc thấy rõ.

Đều không phải là từ máu lộ ra màu đỏ tươi, kia màu sắc ử dột ngưng trọng, tản mát ra từng đợt từng đợt oánh quang ——

Rõ ràng là từ xương cốt sinh ra tới.

Tiên cốt trăm ngàn năm khó gặp một lần, bản thân trong sáng nhuận bạch, không nhiễm tục trần.

Nếu người mang tiên cốt người tâm sinh tà niệm, có hại nhân lợi kỷ ý niệm, tiên cốt liền sẽ lọt vào ô nhiễm, bị tẩm ra tro đen nhan sắc.

Nhưng mà Lâu Uyên không phải như vậy.

Hắn sau lại sở làm hết thấy, đều đều không phải là xuất phát từ tà niệm.

Tiếng gió nức nở, như khóc như tố, thanh niên quỳ rạp xuống tân lập trước mộ, huyết lệ chảy lặc, cung khởi sống lưng ngăn không được run rẩy.

Hắn chỉ là hận.

Dựa vào cái gì chỉ dựa người nọ dăm ba câu, là có thể định ra hắn cả đời vận mệnh; dựa vào cái gì trên đời này ô trọc bất kham, đám kia cái gọi là danh môn chính đạo ra vẻ đạo mạo, lại có thể hưởng thụ vô tận phong

cảnh.

Dựa vào cái gì hấn sư phụ cả đời làm việc thiện, lại muốn bởi vì hấn, rơi vào như thế kết cục.

Hấn tưởng hủy diệt những cái đó tự cho là đúng tiên môn đại tông, càng muốn giết sạch này đó đáng ghê tởm bất kham người.

Đó là thối xương thống khổ cùng phần nộ.

Hận ý điên cuồng tuôn ra, ăn mòn huyết cùng cốt. Thanh niên nắm chặt song quyền, cổ họng phút chốc động, phát ra dã thú giống nhau thấp khóc.

Ở hấn thức hải trung, ma khí tiệp sinh, cắn nuốt vô biên thần thức; mà kia khối nguyên bản oánh bạch tiên cốt, đồng dạng có dị động.

Mãnh liệt ngập trời hận ý, là trên đời nhất mãnh liệt cảm xúc chi nhất, xa xa thẳng qua nhất thời hứng khởi tà niệm.

Hấn hận cái kia tên là “Tây Thần” trưởng lão, cũng hận Thiên Đạo bất công, đưa bọn họ như con kiến giống nhau trêu đùa.

Tiên cốt phát ra thấp không thể nghe thấy từng trận vù vù, như bị thấm thượng huyết quang, từ không có vết bạch, biến thành dữ tợn đáng sợ hồng.

Màu đỏ tươi từ từ hạ thấm, tắm nhập tiên cốt chỗ sâu trong, không cần thiết lâu ngày, ngoại tạng cốt cách lần thứ hai khôi phục thuần trắng.

Tạ Tinh Diệu cuối cùng minh bạch.

Cho nên bọn họ đoàn người sưu tập tiên cốt khi, mới cảm giác không đến tiên cốt thượng tà khí, mặc dù là Lăng Tiêu Sơn thần cung, cũng nghĩ làm

nó sạch sẽ, chưa nhiễm ô trọc.

Vô tận hận ý chưa bao giờ tiêu tán, so tà khí ác hơn cũng càng hung lệ, trước sau tiềm tàng ở thuần trắng xác ngoài dưới, tùy thời mà động.

Không biết qua đi bao lâu, nước nở dần dần dừng lại, xương cốt nóng bỏng hơi thở cũng lặng yên rút đi.

Lâu Uyên giương mắt, thật lâu nhìn chăm chú trước người phản mộ, trong mắt ma khí gợn sóng.

Tự tối nay về sau, thân là thiên chi kiêu tử, phong cảnh vô hạn Lâu Uyên chuyện xưa, lặng yên không một tiếng động tới rồi kết thúc thời điểm.

Thay thế, ở vài năm sau làm cả Tu chân giới nghe tiếng sợ vỡ mật Ma giới lãnh tụ, hẩn chuyện xưa mới vừa kéo ra mở màn.

Sau đó, Tạ Tinh Diệu còn thấy rất nhiều rất nhiều.

Áo lam thanh niên đem lão đạo sĩ chết đầy hướng Lâu Uyên trên người, người mang tiên cốt thiên tài rơi vào tà đạo, không chỉ có tàn hại tiên môn đệ tử, mà ngay cả đem chính mình dưỡng dục lớn lên sư phụ đều không buông tha.

Tiên cốt thực lực mạnh mẽ, tuyệt không có thể làm nó rơi vào ác nhân tay, Tu chân giới suốt đêm tuyên bố lệnh truy nã, Lâu Uyên không chỗ để đi, chỉ có thể đào vong Ma Vực.

Hẩn thiên phú dị bẩm, tuổi còn trẻ liền có một thân hơn người bản lĩnh, mai danh ẩn tích ở Ma Vực trụ hạ, nhận nuôi cô nhi, bồi dưỡng cấp dưới, một ngày ngày phát triển thuộc về chính mình thế lực.

Ma tộc tính tình tàn mạn, hắc ngày ngày hàng đêm không quên tu luyện, là cái dẫn nhân chú mục dị loại.

Bọn thuộc hạ tò mò hỏi hắc nguyên do, Lâu Uyên suy nghĩ một lát, thấp giọng cười cười: “Chậm trễ độ nhật, hay là chờ bị những người đó đạp lên dưới chân, vĩnh thế không được xoay người sao?”

Nhỏ yếu là tội, như vậy tư vị, hắc đã sớm chịu quá.

Năm đó Ma tộc không giống hôm nay, có thể cùng Nhân tộc hòa thuận chung sống, không phải tộc ta tất có dị tâm, Ma Vực cùng tiên đạo ghét nhau như chó với mèo, chỉ chờ một hồi đại chiến bùng nổ.

Quần ma thấy hắc như thế, một sửa ngày xưa tập tính, sôi nổi học cần tu khổ luyện.

Nhoáng lên nhiều năm qua đi, Lâu Uyên ra lệnh một tiếng, tiên ma đại chiến bùng nổ.

Ký ức biến ảo, năm tháng lưu chuyển, Tạ Tinh Diệu nhìn thấy hắc ngồi ở trong thư phòng, nghe hữu hộ pháp nói lên ngày gần đây nổi bật chính thịnh tiên môn đệ tử, Thiên Hoa.

Thiên Hoa đồng dạng sinh có một bộ tiên cốt, tính tình ôn trọng hiền hoà, lòng mang thiên hạ thương sinh, bị không ít người tộc coi là Thiên Đạo phái tới cứu tinh.

Có đồn đãi nói, chỉ có Thiên Hoa Kiếm Tôn, mới có thể đánh bại Ma Vực lãnh tụ.

“Nghe nói hắc thiên phú cực cao, sớm tại mười mấy tuổi thời điểm, liền đã

lĩnh ngộ ra cao giai kiếm pháp.”

Hữu hộ pháp tấm tắc lắc đầu: “Bất quá Ma Tôn yên tâm, một tên mao đầu tiểu tử thôi, tu vi xa xa so ra kém ngài, bất quá là Nhân tộc tự biên tự diễn.”

Đây là lời nói thật.

Thiên Hoa tuổi tác so với hần tiểu chút, luận thực lực, cùng hần có đoạn khoảng cách.

Nếu thật sự mặt đối mặt đánh lên tới, Lâu Uyên có tin tưởng có thể thắng hần.

Nói chuyện gian, hình ảnh vừa chuyển.

Lần này là mùi tanh tận trời, máu tươi văng khắp nơi, Lâu Uyên biểu tình nhàn nhạt, đi vào núi sâu trung trước mộ.

So chi lúc ban đầu, lão đạo mồ bị tu sửa rất nhiều, tám bia đá nặng nề mà đứng, hai sườn còn lại là cao ngất trong mây thanh tùng.

Ở Lâu Uyên bên người, còn có cái run bần bật nam nhân.

Đúng là kia áo lam thanh niên.

Hần không còn nữa lúc trước cao cao tại thượng, vết thương chồng chất, cả người là huyết, tứ chi đã bị không lưu tình chút nào mà bẻ gãy, dường như khô khốc chạc cây, suy sụp rũ tại thân thể hai sườn.

Không đợi Lâu Uyên mở miệng, thanh niên cố nén đau nhức bò trên mặt đất mặt, không ngừng dập đầu: “Xin lỗi, xin lỗi! Đều là ta sai, ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, ta cho các người xin lỗi!”

Hần nói được khàn cả giọng, Lâu Uyên cũng không đánh gãy, không nói

một lời đứng ở trước mộ, xem hắn không ngừng dập đầu, trên mặt bị máu tươi sũng nước.

Qua nửa canh giờ hoặc là càng lâu, Lâu Uyên ngón trở khế nhúc nhích.

Sát khí như gió, cắt lấy thanh niên một khối da thịt, ở thanh thanh kêu khóc,

Lâu Uyên đăm thanh mở miệng: “Hữu hộ pháp, đem hắn mang về Ma Vực

—— người không phải tính toán uy độc trùng sao? Thường cho người,

đừng làm cho người dễ dàng đã chết.”

Hữu hộ pháp cười đến vui vẻ: “Đúng vậy.”

Tạ Tinh Diệu xem đến ngực thùng thùng thẳng nhảy, bỗng nhiên tầm nhìn

biến đổi, đi vào một gian sương phòng.

“Ma Tôn, đây là ta sáng nay ở ngoài cửa thám thính, ghi nhớ phù ảnh

thạch. Đáng tiếc, nếu không phải Thiên Hoa đột nhiên mở cửa, ta còn có

thể được đến càng nhiều tình báo.”

Một cái ma tu đứng ở trước bàn, trong tay phù ảnh thạch nổi lên bạch

quang.

Hình ảnh phù dũng, đúng là Tạ Tinh Diệu cảm giác cuối cùng một khối tiên

cốt khi, nhìn thấy kia đoạn có quan hệ “Thiên Hoa Kiếm Tôn” ký ức.

Cho nên kia tuy là Lâu Uyên tiên cốt, còn hiện lên Thiên Hoa Kiếm Tôn

cùng người mặt đàm khi tình cảnh.

Ma tu dừng một chút, lại nói: “Ma Tôn, Thiên Hoa nói, không tiếc cùng ngài

đồng quy vu tận —— quyết chiến ngày đó, thật sự không quan hệ sao? Ta

có thể dẫn người đi phục kích hắn.”

“Không quan hệ.”

Lâu Uyên cười cười: “Hắn muốn cùng ta một trận tử chiến, kia liền một trận tử chiến, hồi lâu không gặp gỡ vừa lòng đối thủ, chơi một chút cũng không sao.”

Vô luận kinh nghiệm vẫn là tu vi, hắn đều so Thiên Hoa càng cường.

Lâu Uyên tin tưởng chính mình sẽ không thua, cũng khinh thường với sử dụng những cái đó âm ngoan thủ đoạn.

Sau đó không lâu, đó là cuối cùng một trận chiến.

Sự thật chứng minh, hắn tựa hồ xem nhẹ cái kia người trẻ tuổi quyết tâm.

Thiên Hoa lấy tự thân huyết nhục vì vật dẫn, lấy còn lại sở hữu linh lực vì lợi thế, chém ra nhất thức thiên giai kiếm pháp.

Địa chấn thiên diêu, không người có thể kháng cự.

Ở sống còn cuối cùng một khắc, Lâu Uyên cũng không lui bước, mà là sắc mặt trầm ngưng toàn lực huy kiếm, lấy lăng nhiên lạnh thấu xương kiếm ý, hộ tiếp theo lũ thần thức.

Vạn hạnh, hắn tiên cốt vẫn chưa hủy diệt.

500 năm sau, chịu thiên địa linh khí tắm bổ lâu ngày, tiên cốt dần dần thức tỉnh.

Cùng chi nhất cũng tỉnh lại, còn có năm đó Ma Tôn Lâu Uyên đánh rơi ý thức.

Lăng Tiêu Sơn cảm ứng được tiên cốt hơi thở, e sợ cho tiên cốt rơi vào tà ma tay, vì thế phái ra mấy cái tiểu đệ tử khắp nơi sưu tầm.

Chỉ tiếc bọn họ sẽ không biết được, đang xem tựa thuần trắng tiên cốt hạ, tuy ngây thơ khí, lại giấu kín ngấp trời hận ý.

Tiên cốt từng khối bị gom đủ, Lâu Uyên lực lượng cũng một ngày ngày khôi phục.

Hắn làm tốt tính toán, đãi thoát ly tiên cốt gông cùm xiềng xích, liền một lần nữa triệu tập không cam lòng yêu ma, lại lần nữa triển khai báo thù.

Không thành tưởng, trên đường lại sinh biến cố.

Lăng Tiêu Sơn mấy cái đệ tử không phát hiện không thích hợp, cùng bọn họ một đường đồng hành Đàm Quang hòa thượng, lại ở tiên cốt gom đủ ngày đó giác ra miêu nị.

Trời sinh Phật tương người, đối bất luận cái gì hơi thở đều thập phần miễn cảm.

Thân phận của hắn bị chọc thủng, theo sau đó là một hồi ác chiến.

Tuy rằng lực lượng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng lấy thực lực của hắn, đối phó một đám tiểu đệ tử không nói chơi ——

Nếu không phải Ôn Bạc Tuyết ở gần chết một sát, lĩnh ngộ kết thúc tâm quyết nói.

Đoạn Tâm Quyết thế như chẻ tre, một khi bị đánh trúng, thức hải đem bị trực tiếp công phá, lại cứ hắn thần thức yếu ớt bất kham, căn bản chịu không nổi tổn thương.

Nghìn cân treo sợi tóc, Lâu Uyên phát động hồi tưởng thời không thuật pháp.

Lại tới một lần, hấn có chính mình đối sách.

Nếu muốn không làm cho Thiên Đạo chú ý, tìm kiếm tiên cốt tiền căn hậu quả cần thiết cùng lần trước kém không lớn, nếu muốn xoay chuyển kết cục, chợt vừa thấy tới khó với lên trời, nhưng.....

Liên tính tình tiết tương đồng, chỉ cần người không giống nhau, vậy là tốt rồi làm.

Vì tránh cho tiên cốt chân tướng bị xuyên qua, Đàm Quang tuyệt không có thể lưu lại.

Lĩnh ngộ kết thúc tâm quyết Ôn Bạc Tuyết cũng là, còn có kia mấy cái liều chết muốn ngăn cản hấn Lăng Tiêu Sơn đệ tử.

Còn có Lâu Yểm.

Thân là dương kim Ma Tôn, Lâu Yểm nhiều năm quán triệt cùng Nhân tộc giao hảo chính sách, người ma sở dĩ có thể giống hôm nay như vậy chung sống hoà bình, Lâu Yểm công không thể không.

Lâu Uyên không rõ, Nhân tộc dối trá gian trá, vì sao phải ủy khuất ngàn ngàn vạn vạn Ma tộc bá tánh, cùng bọn họ sinh hoạt ở cùng phiên thiên địa dưới.

Thế gian có 3000 vị diện, mỗi cái vị diện, đều có cùng bọn họ đối ứng chuyển thể hồn phách.

Nếu là chuyển thể hồn phách, chỉ cần triệu hoán mà đến, liền có thể không chút nào cố sức tiến vào nguyên chủ thân thể.

Đến nỗi trong thân thể vốn có hồn phách, sớm tại hồi tưởng thành công

ngày đó, Lâu Uyên đã đem chúng nó mạnh mẽ rút ra, từng cái giam cầm.

Rốt cuộc Lăng Tiêu Sơn thiết có mỗi cái đệ tử hồn đèn, này đó hồn phách một khi tiêu tán, hồn đèn liền sẽ tiêu diệt, khiến cho Lăng Tiêu Sơn hoài nghi.

Hết thầy tiến hành đến thỏa đáng, duy độc trong lúc ra điểm vấn đề nhỏ

Ở người xuyên việt thức hải trung cấy vào nhiệm vụ giao diện khi, Lâu Uyên nhìn thấy tên là “Trò chơi hệ thống” đồ vật.

Này đó hệ thống các không giống nhau, hẳn là hai cái vị diện đột nhiên dung hợp, không kịp tróc, vì thế cùng bọn họ cùng nhau, bị mơ màng hồ đồ mang đến nơi này.

Nề hà Tu chân giới không có “Trò chơi hệ thống” vật dẫn, thường xuyên qua lại, chỉ có thể xuất hiện ở mỗi người thức hải.

Lâu Uyên vốn định đem này hủy diệt, nhưng nghĩ lại tưởng tượng, này vài vị ngoại lai khách nhân đối tiên thuật dốt đặc cán mai, nếu muốn ở Tu chân giới sống sót, “Trò chơi hệ thống” có lẽ là cái không tồi trợ lực.

Vì thế một trương dày đặc võng dần dần thành hình.

Trước dùng nhiệm vụ hình thức dẫn đường bọn họ sưu tập tiên cốt, chờ gom đủ sau, là có thể lẳng lặng chờ đợi thực lực khôi phục, phá tan Thiên Đạo giám thị.

Người xuyên việt nhóm đối □ Thiên đồ □ tin tưởng không nghi ngờ, đại khái suất phát hiện không được hẳn tồn tại, liền tính phát hiện, bằng kia mấy

tiểu bối mèo ba chân công phu, cũng không có khả năng thắng qua hắn.

Không đúng, còn có một vấn đề.

Toàn bộ sư môn đệ tử đều bị đổi mới tim, Ý Thủy chân nhân làm bọn họ sư phụ, không có khả năng phát hiện không đến.

Vậy từ hắn tới đảm đương vị này Ý Thủy chân nhân hảo.

Chân chính Ý Thủy chân nhân hồn phách, bị hắn phong tỏa ở tùy thân mang theo pháp khí.

Vô luận như thế nào, Lâu Uyên sẽ không thất bại.

Chân tướng rút cuộc trôi lên mặt nước, ngăn ngừa một đoạn thời gian trải qua hai lần thật lớn xoay ngược lại, Tạ Tinh Diệu trong đầu âm âm vang lên.

Nàng biết cái kia tên là “Tây Thần” áo lam trưởng lão tội ác tà trời, cũng biết Lâu Uyên cả đời gian nan nhấp nhô, chẳng qua.....

Vô luận chịu quá nhiều ít phỉ báng cùng cực khổ, không thể phủ nhận chính là, hắn đều từng khơi mào quá tiên ma đại chiến, dẫn tới hơn phân nửa cái Tu chân giới sinh linh đồ thán.

Có lẽ, hắn còn sẽ giết bọn họ.

Tạ Tinh Diệu minh bạch, chờ này đó hồi ức kết thúc, nàng cùng Lâu Uyên chú định đứng ở hai bên mặt đối lập, không chết không ngừng.

Nhưng xuất phát từ theo bản năng mà, nàng vẫn là vì hắn cảm thấy có chút khổ sở.

Phía trước phía sau nhân cùng quả từng cái hiện ra, khi đến tận đây khắc,

rốt cuộc tới rồi cuối.

Trong tầm nhìn cảnh tượng chậm rãi tiêu tán, Tạ Tinh Diệu lại một lần nghe thấy Thiên Đạo vù vù, lại chớp mắt, nhìn thấy trống không một vật một mảnh thuần trắng.

Nơi này, hẳn là chính là Nguyệt Phạn nhắc tới quá “Thiên Đạo Thánh Vực”. Mọi nơi trống không, duy độc dư lại vô biên vô hạn lãnh bạch sắc hư không.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu nhìn xung quanh, nghe thấy có người kêu nàng: “Diêu Diêu!”

Là Nguyệt Phạn.

Theo tiếng nhìn lại, Nguyệt Phạn, Ôn Bạc Tuyết cùng Hàn Khiếu Hành cũng bị túm nhập này phiến trong hư không, ở bọn họ bên người, còn đi theo Đàm Quang cùng Lâu Yếm.

Đều là người xuyên việt, Đàm Quang Lâu Uyên giống như bọn họ nhiều loạn nhân quả, đương nhiên sẽ bị Thiên Đạo mang tiến vào.

“Người đi đâu nhi? Chúng ta vẫn luôn ở tìm người.”

Ôn Bạc Tuyết bước nhanh tiến lên, nhìn thấy nàng bộ dáng, không khỏi ngẩn ra: “Người..... Người như thế nào khóc?”

Tạ Tinh Diệu sững sốt, giơ tay xoa xoa đôi mắt.

Thẳng đến lúc này, nàng mới phát hiện trong mắt chưa xót sưng to, nói vậy đã là đỏ bừng ——

Lúc ấy nhìn thấy hồi ức cảnh tượng, liền Tạ Tinh Diệu chính mình cũng

không lớn rõ ràng, đến tột cùng là Lâu Uyên ở khóc, vẫn là nàng ở rót nước mắt.

Lâu Uyên thần thức hẳn là cũng ở Thánh Vực, thập phần nguy hiểm. Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp còn không có gặp gỡ hẳn, Tạ Tinh Diệu đem nhìn thấy nghe thấy toàn bộ thác ra.

Ôn Bạc Tuyết nghe được trợn mắt há hốc mồm: “Cho nên..... Lâu Uyên sở dĩ dọa ma, là bởi vì bị tiên môn người trong hãm hại?”

“Kia ——”

Nguyệt Phạn muốn nói lại thôi, chỉ nói ra một chữ, liền trầm mặc đóng khẩu.

Hàn Khiếu Hành từ đầu tới đuôi không có ngôn ngữ, nếu ở thường lui tới, lấy hẳn tính tình, chắc chắn ôn ôn nhu nhu an ủi bọn họ.

Nhưng hôm nay không được.

Ý Thủy chân nhân thân phận thật sự bị vạch trần, hẳn bị thương khổ sở không thua gì ở đây mọi người, thậm chí khả năng nhất nùng nặng nhất, cảm xúc tất cả nội liễm ở trong lòng, tựa như cự thạch, làm hẳn giảng không ra càng nhiều.

“Nhưng lấy tình huống hiện tại,” Đàm Quang chần chờ nói, “Chúng ta vẫn là muốn cùng hẳn đánh lên tới, phải không?”

Tiến vào Thiên Đạo Thánh Vực sau, Nguyệt Phạn hướng hẳn cùng Lâu Yếm báo cho sự tình ngọn nguồn.

Ý Thủy chân nhân lại là vị kia ác danh rõ ràng Ma giới thủ lĩnh, thực sự làm

Đàm Quang lấp bắp kinh hãi.

Liền hấn cái này người ngoài đều tâm sinh rối rắm, càng không cần phải nói cùng hấn sớm chiều ở chung vài tên Lăng Tiêu Sơn đệ tử.

Lâu Yếm suy nghĩ thật lâu sau, trong đầu hiện lên rất rất nhiều an ủi nói, kết quả là chỉ là vớ vớ Hàn Khiếu Hành đầu vai.

Tạ Tinh Diêu gian nan theo tiếng: “..... Ân.”

Ở Lâu Uyên trong trí nhớ, nàng gặp qua tiên ma đại chiến khi trường hợp.

Dân chúng lâm than, tiếng kêu than dậy trời đất, mỗi người quá đến nước sôi lửa bỏng, mỗi một lần trong chiến tranh, đều có thể trông thấy đêm không hết thi cốt.

Đây là không thể tha thứ tội nghiệt, vô luận gặp quá như thế nào cực khổ phí thời gian, đều không thể đem này che giấu.

“Đúng rồi.”

Một hồi lâu, Đàm Quang thật cẩn thận ra tiếng: “Chúng ta ở Thánh Vực, gặp được những thứ khác.”

Tạ Tinh Diêu giật mình: “Cái gì?”

*

Đi theo Đàm Quang đám người vẫn luôn đi phía trước, xuyên qua không có cuối từng đợt từng đợt sương trắng, Tạ Tinh Diêu xa xa nhìn thấy một phen trường kiếm.

Một phen dùng sức thứ hướng mặt đất chỗ sâu trong, thân kiếm sinh ra lạnh lùng vết rách kiếm.

“Đây là Thiên Hoa Kiếm Tôn kiếm.”

Lâu Yếm giải thích: “Khi chúng ta đụng vào nó khi, cảm giác tới rồi còn sót lại ở nó mặt trên ký ức.”

Hướng về trường kiếm phía bên phải nhìn lại, còn có một khác đem đứt gãy kiếm, một phen tàn khuyết không được đầy đủ đao, mấy trượng nhiễm huyết lá bùa, cùng mấy cái nhìn không ra vốn có bộ dáng, hơn phân nửa vỡ thành bột mịn pháp khí.

“Này đó là ——”

Đàm Quang một đón: “Là thượng một lần hồi tưởng trung, Ôn Bạc Tuyết bọn họ di vật.”

Thiên Đạo Thánh Vực xâu chuỗi nhân quả, ở cái này không có thời gian không gian trong lĩnh vực, chỉ cần cùng nhân quả đan dứ, liền sẽ bị triệu hoán mà đến.

“Ôn Bạc Tuyết” đám người xả thân cùng Lâu Uyên một trận tử chiến, là người sau ngỗ nghịch Thiên Đạo, mạnh mẽ hồi tưởng thời không nhân. Mà Thiên Hoa Kiếm Tôn chém giết Lâu Uyên, còn lại là hết thầy khởi nguyên.

Tạ Tinh Diệu chậm rãi đi phía trước, ánh mắt rơi xuống.

Kia đem đứt gãy kiếm, là “Nguyệt Phạn” vũ khí.

Trường kiếm nhiễm huyết, thân kiếm đứt gãy, có mỏng manh bạch quang không tiếng động dật khai, cùng với vụn vặt nhân quả ký ức.

□ Thiên đồ □ viết, Nguyệt Phạn là cái tâm cao khí ngạo ác độc nữ xứng, lòng

tràn đầy khuynh mộ với Ôn Bạc Tuyết, ái mà không được, từ từ hắc hóa, bắt đầu ám mà cho hấn ngáng chân, chỉ nghĩ nhìn thấy hấn từ đám mây ngã xuống bộ dáng.

Nàng cố nhiên trời sinh tính căng kiêu, nuông chiều từ bé, có như vậy như vậy nhiều tiểu mao bệnh, đương Lâu Uyên hiện ra chân thân khi, ở che trời lấp đất uy áp, lại vẫn là dứt khoát kiên quyết rút ra kiếm.

Thẳng đến bị xỏ xuyên qua ngực, cũng không từng xin tha.

Kia thanh đao chủ nhân, không cần nhiều lời, tất nhiên là “Hàn Khiếu Hành”.

Hấn là cái không hơn không kém tu luyện cuồng ma, ở nguyên văn, không có sử dụng quá nhiều lời ngôn miêu tả.

Một cái trầm mặc ít lời, đao pháp song tu thiên tài, nhìn qua cự người với ngàn dặm ở ngoài, nhưng mà trước mặt mọi người nhân thân bị thương nặng khi, là hấn kéo hồng thân thể cản rằng tiến lên, chặn lại Lâu Uyên một đòn trí mạng.

Trường đao chống đỡ khởi thân thể hấn, hấn trước sau chưa từng nằm xuống.

Giống như một tòa lồng lộng không ngã sorn.

Kia trương lá bùa, hấn là thuộc về “Ôn Bạc Tuyết”.

□ Thiên đồ □ lời nói không giả, hấn tính tình ôn thôn, không thiện cùng người kết giao, ngày thường một bộ cao lãnh chi hoa bộ dáng, kỳ thật có chút ngốc, đối mặt các cô nương kỳ hảo, không biết như thế nào đáp lại.

Vô luận thấy thế nào, hắn đều không phải một cái hoàn mỹ nhân vật chính giả thiết, đương người xuyên việt nhóm nói đến □ Thiên đồ □ khi, tổng hội đề thưởng một câu hắc do dự không quyết đoán, cười hắc là cái ẩn hình hậu cung vương.

Quyết chiến ngày đó, tâm mạch tấn hủy, thất khiếu đổ máu, ý thức được chính mình sắp chết đi khoảnh khắc, tựa hồ là Ôn Bạc Tuyết cả đời này trung, nhất có quyết ý thời điểm.

Nhìn các đồng bạn thi thể cùng máu tươi, hắc dùng hết cuối cùng một tia khí lực, dùng ra kết thúc tâm quyết.

Còn có “Tạ Tinh Diệu” pháp khí.

Đây là cái nhu nhược kiều khí tiểu cô nương, bị thương sẽ làm nũng kêu đau, nếu là muốn cho nàng uống xong khổ dược, so lên trời còn khó.

Nàng thực lực không cường, có chút luyến ái phía trên, mãi tâm mãi nhãn đều là tuần lãng vô song Ôn Bạc Tuyết sư huynh, nề hà không chiếm được đáp lại, chỉ có thể ủy khuất ba ba ảm đạm thần thương.

Nhưng nàng cũng không là ai phụ thuộc, Hàn Khiếu Hành lấy thân thể bảo vệ bọn họ tánh mạng, Nguyệt Phạn mất đi ý thức nằm ngã xuống đất, nồng đậm sát khí, thiếu nữ khóc lóc giơ lên trong tay pháp khí.

Nàng có thể cảm nhận được có máu tươi từ tứ chi chảy xuống, cũng biết chính mình thành nỗ mạnh hết đà, nhưng nàng chưa từng lui bước, cắn răng lấy mệnh tương bác.

Tại đây trên đời, làm gì có “Vai chính quang hoàn”, nào có như vậy nhiều

trời sinh anh hùng.

Lột ra ngăn nắp lượng lệ xác ngoài, chân chính chuyện xưa, tất cả mọi người chỉ là đau khổ giữa giữa tiểu nhân vật.

Nhưng mà bọn họ cũng đều từng khí phách hăng hái, bất khuất với vận mệnh.

Cái gì tình yêu gút mắt, cái gì tìm hoan mua vui, bỏ qua một bên không như vậy quan trọng hết thảy, đây mới là bọn họ nói.

Xả thân chịu chết không có uổng phí, nguyên nhân chính là có bọn họ, Lâu Uyên mới không thể không từ bỏ diệt thế cử chỉ, ngược lại hồi tưởng thời không.

Tạ Tinh Diệu lặng im cúi đầu, ánh mắt vừa động.

Cuối cùng, là Thiên Hoa Kiếm Tôn kia thanh kiếm.

Từ sinh ra khởi, Thiên Hoa chính là vạn chúng chú mục thiên chi kiêu tử.

Hắn cùng Lâu Uyên có tương tự xuất thân, trải qua lại hoàn toàn bất đồng

——

Cha mẹ yêu thương, sự môn hòa thuận, tuổi còn trẻ liền nổi danh hậu thế, ngày ngày du lịch tứ hải, hàng yêu trừ ma.

Hắn kiến thức qua thế gian đáng ghê tởm, cũng nhìn thấy hơn người tâm vô thường, nhưng vạn hạnh, ở hắn bên người luôn là thiện ý chiếm đa số.

Sau lại tiên ma đại chiến đột nhiên bùng nổ, Cửu Châu trong vòng, nơi chốn khói thuốc súng chiến hỏa.

Đi theo Lăng Tiêu Sơn đông đảo tu sĩ, Thiên Hoa đi vào sinh linh đồ thán

phương nam.

Thi hoành khắp nơi, lộ có thể thấy được cốt.

Hắn hải hùng khiếp vía, mờ mịt vô thố, một đường đi trước, nhìn thấy rất rất nhiều chưa bao giờ dám đi tưởng tượng hình ảnh.

Có đêm không hết khát cái ở bên đường ăn xin, có chặt đứt cánh tay, có không có đôi mắt, có gương mặt bị ma khí như tằm ăn lên, biến thành một bộ gồ ghề lồi lõm khủng bố tướng mạo.

Đương Lăng Tiêu Sơn tu sĩ đưa bọn họ từng cái cứu trị, dò hỏi dưới mới biết được, này đó đều từng là giữ khuôn phép sinh hoạt Nhân tộc bá tánh. Bọn họ là tiểu thương, là tăng lữ, là nông dân, là ở học đường dạy học và giáo dục phu tử, thẳng đến một ngày tà ma xâm lấn, đem vốn có bình tĩnh sinh hoạt phá hủy hầu như không còn.

Bọn họ chảy nước mắt nói cho hắn, nếu còn có khác lộ có thể đi, như thế nào đâm mình tự lục, trở thành không hề tôn nghiêm khát cái.

Có đói khát bất kham mẫu thân cắt lấy chính mình cánh tay thượng huyết nhục, đứt cho chính mình gầy trơ cả xương nữ nhi.

Có bản cùng cha mẹ đem tiểu hài tử thân thủ giao cho bọn buôn người trong tay, nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng, thẳng đến thu được một túi linh thạch, mới lộ ra mừng rỡ như điên ý cười.

Có bán mình cầu sinh tồn nữ nhân, có giết hại lẫn nhau huynh đệ, cũng có hoành hành ngang ngược sơn gian trộm cướp, thừa dịp loạn thế làm xằng làm bậy.

Này hết thấy, bỗng không nên là cái dạng này.

Tuổi trẻ kiếm tu tâm sinh mê võng hoang mang, cùng ngày chạng vạng thời điểm, sư phụ mang theo hắn bước lên trong thành một tòa tiểu lâu.

Chiều hôm buông xuống, bình đã mênh mông, hắn cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy một gian tổn hại phòng ốc.

Trong phòng một nhà bốn người uống cháo trắng, khói trắng lượn lờ, nhiệt ý hôi hổi.

Mẫu thân bậc lửa ánh nến, khế vuốt nữ nhi nhăn lại mày, phụ thân ôn hòa cười, cấp bọn nhỏ nói lên hoà bình trong năm, chính mình ở Tu chân giới các nơi nhìn thấy nghe thấy.

Nhà chỉ có bốn bức tường, khói thuốc súng cuộn cuộn, nam hài nghe phụ thân chuyện xưa vào mê, trong mắt sáng lên oánh nhiên ánh sáng nhạt; nữ hài mãi nhăn tò mò, thỉnh thoảng theo chuyện xưa tình tiết cười mắt cong cong, ngẫu nhiên nâng lên tay phải, phát quá bên người một chậu Tiểu Bạch hoa.

Sư phụ nói: “Người xem.”

Chạng vạng ráng màu đầy trời, mây cuộn mây tan, la sát hải trăm ngàn năm như một ngày mà quay cuồng gợn sóng, sóng nước lấp loáng ảnh ngược ra vạn gia ngọn đèn dầu.

Thanh phong chợt khởi, bạch hoa đột nhiên run lên, chưa kinh ô trọc màu sắc thuần trắng như tuyết, an tĩnh lại nhu hòa.

“Cái này Tu chân giới, có lẽ tàng ô nạp cấu, có lẽ cũng không viên mãn,

nhưng người xem ——”

Sư phụ ngẩng đầu, làm như cười khế một chút: “Cùng lúc đó, nó cũng là như thế mỹ lệ.”

Cùng ngày ban đêm, Thiên Hoa nói cho Lăng Tiêu Sơn trung các vị đồng liêu, chính mình nguyện cùng Lâu Uyên một trận tử chiến.

Nhân quả tuần hoàn, tại đây phiến từ Thiên Đạo giáng xuống Thánh Vực, vô số đoạn rắc rối phức tạp vận mệnh lẫn nhau đan chéo.

Có tuổi già lão đạo sĩ đến chết lòng mang thiện niệm, vì bảo hộ duy nhất đệ tử, ngã vào vũng máu trung.

Nhiều năm thiếu tiên môn đệ tử lấy thân biện hộ, kiếm hủy đao vong, chỉ dư huyết tinh khí.

Cũng có trời sinh tiên cốt kiếm tu ở trong mưa giương mắt, xa xa nhìn ra xa to như vậy vô ngàn Tu chân giới, hoãn thanh nói cho bên người bạn tốt:

“Túng ta thân chết, thiên hạ thượng có ngàn ngàn vạn tu sĩ. Cuộc đời này tiên đồ có nhai, ngô nói không cô không dứt.”

—— tánh mạng của hấn đem với sau đó không lâu tiêu vong, bọn họ nói, lại sẽ không có đoạn tuyệt thời điểm.

Đây là thuộc về chính đạo khí khái, tung hoành với từ xưa đến nay Cửu Châu đại địa, chưa bao giờ tiêu tán.

Trước đó, Tạ Tinh Diệu trong lòng vẫn luôn có cái nghi hoặc.

Lâu Uyên cùng Thiên Hoa Kiếm Tôn đều trời sinh tiên cốt, nếu bọn họ đồng quy vu tận, vì sao chỉ còn lại có Lâu Uyên di cốt.

Thần cung suy tính ra nhiều như vậy tiên cốt trung, cự nhiên không có một khối thuộc về Thiên Hoa.

Giờ này ngày này, nhìn xa đoạn kiếm lưu lại ký ức, Tạ Tinh Diệu rút cuộc minh bạch nguyên do.

Luận tu vi, Thiên Hoa không kịp Lâu Uyên.

Hắn từ lúc bắt đầu liền ôm hắn phải chết quyết tâm, dùng ra kia nói thiên giai kiếm pháp khi, tuy là Lâu Uyên, cũng lộ ra không dám tin tưởng thần sắc.

“Người điên rồi.”

Lâu Uyên nhíu mày: “Đây là đả thương địch thủ 800 tự tổn hại một ngàn chiêu số, một khi dùng ra, có lẽ ta sẽ thân bị trọng thương, mà người định đem thi cốt vô tồn.”

Xuân phong giơ lên hắn trường bào, phần phật trường tụ nhân phong mà chấn, kiếm tu cao giọng cười.

Hắn kiếm thế thẳng tiến không lùi, hắn mặt mày lạnh thấu xương như tinh.

Sớm tại 500 năm trước kia tròng đại chiến, Thiên Hoa Kiếm Tôn tiên cốt, liền không có tại thế gian lưu lại một phân một hào.

Xét đến cùng, hắn cũng chỉ là cái bình phàm bình thường nhỏ bé Nhân tộc.

Kia viên nhảy động ở ngực tâm rất nhỏ rất nhỏ, đương hắn ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh, bên trong lại đựng đầy cuộn cuộn vô biên toàn bộ thiên hạ.

Dùng ra kia nói đồng quy vu tận thiên giai kiếm pháp khi, thanh niên ở ngập

trời kiếm khí cười to nói: “Thi cốt vô tồn lại như thế nào.”

Kiếm quang hoành tuyệt ngàn vạn dặm, hắc nói: “Núi sông toàn ta nơi chôn cốt, cần gì cấm y bọc thi còn!”

Chapter 98

Này phiến thuần trắng sắc lĩnh vực thập phần an tĩnh.

Mọi nơi không tiếng động cũng không phong, sương trắng chạy dài, như có như không.

Tạ Tinh Diệu nhìn dưới mặt đất thượng toái lạc đao kiếm cùng pháp khí, nghe thấy Ôn Bạc Tuyết thanh âm: “Chúng ta cần thiết giết hắn..... Đúng không.”

Về chuyện này, ở đây tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Vô luận “Ý Thủy chân nhân” làm bạn bọn họ vượt qua cỡ nào dài dòng thời gian, vô luận đã từng hắn biểu hiện đến cỡ nào hòa ái thân cận, không thể nghi ngờ chính là, này hết thấy, bất quá là Lâu Uyên mang lên một trương mặt nạ giả.

Bọn họ mấy cái từ dị thể mà đến khách lạ, đều là bị hắn lợi dụng thao túng con rối.

Nếu không thể ngăn cản trận này chủ mưu đã lâu âm mưu, đến lúc đó Lâu Uyên tránh thoát Thiên Đạo trói buộc, chắc chắn làm Tu chân giới lại một lần lâm vào sinh linh đồ thán.

Vô luận là vì ngàn ngàn vạn vạn vô tội bá tánh, vẫn là bị chân chính “Ôn Bạc Tuyết” đám người lừa mình bảo vệ một phần hy vọng, bọn họ đều cần thiết cùng Lâu Uyên đứng ở mặt đối lập, không chết không ngừng.

Mấy cái canh giờ trước sư phụ còn ở cùng bọn hắn cười giỡn chơi đùa, chân tướng quá mức tàn khốc, cũng quá mức đột nhiên không kịp phòng

ngừa, hảo một thời gian, không ai mở miệng nói chuyện.

“Chúng ta không thể cùng hắc hảo hảo nói chuyện sao?”

Ôn Bạc Tuyết cúi đầu: “Nói không chừng chỉ cần khuyên một khuyên hắc, hắc là có thể từ bỏ diệt thế kế hoạch —— chúng ta cùng hắc ở chung lâu như vậy, hắc không giống như là cái cổ chấp ngu muội người.”

“Ta đương nhiên cũng tưởng như vậy.”

Nguyệt Phạm ánh mắt thật sâu: “Nhưng Lâu Uyên chấp niệm giằng co 500 nhiều năm, sao có thể dễ dàng từ bỏ.”

Nàng một đốn: “Liên tính hắc từ bỏ khơi mào chiến loạn, hay là từ nay về sau, phía trước phát sinh hết thảy toàn muốn xóa bỏ toàn bộ? Tiên ma đại chiến vô tội chết bình dân bá tánh làm sao bây giờ, hy sinh tu sĩ làm sao bây giờ, còn có..... Đời trước vai chính đoàn, bọn họ lại làm sao bây giờ?”

Hàn Khiếu Hành trầm mặc không nói, vẫn chưa phản bác.

Sau một lúc lâu, Lâu Yếm trầm giọng: “Còn có một vấn đề.”

Hắc nói: “Lâu Uyên rất mạnh —— liên tính ở Thiên Đạo Thánh Vực, cũng rất khó đánh bại.”

Không sai.

Tạ Tinh Diệu cầm đầu ngón tay, rũ mắt nhấp môi.

Lấy mấy người bọn họ tu vi, nếu muốn đánh bại Lâu Uyên, tuyệt không sẽ đơn giản.

Thiên Đạo sẽ không quá nhiều nhúng tay phạm tặc việc, Thánh Vực tuy có thể áp chế Lâu Uyên tu vi, lại không cách nào khắc chế quá nhiều, nửa

bước Đại Thừa, hóa thần, Nguyên Anh ba cái đại giai giáng xuống, Lâu Uyên tu vi ước ở Nguyên Anh sơ giai.

Nhưng mà luận thực lực, định không thua hóa thần tu sĩ ——

Thân là 500 năm trước lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật Ma giới thủ lĩnh, mặc kệ là kinh nghiệm chiến đấu, thân pháp thuật pháp, vẫn là tùy cơ ứng biến theo bản năng phản ứng, đều không ngoại lệ, tất cả đều xa xa thắng qua bọn họ mọi người.

Hồi tưởng trước “Ôn Bạc Tuyết” đám người ở Tu chân giới sinh trưởng ở địa phương, từ nhỏ liền học tập tiên môn chú thuật, đều là xa gần nổi tiếng thiếu niên anh tài.

Liền bọn họ đều so bất quá Lâu Uyên, một người tiếp một người bị thua xuống dưới, hướng chi là vài tên người xuyên việt.

Nghĩ, Tạ Tinh Diệu giữa mây nhảy nhảy.

Lúc ấy ở ôm sơn trong các, Lâu Uyên từng chính miệng đối bọn họ nói qua, chỉ cần trợ hấn thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc, đoàn người là có thể được đến sống sót bảo đảm, thậm chí còn, có biện pháp trở lại nguyên bản thế kỷ 21.

Đây là Lâu Uyên phá lệ vãng khai một mặt.

Nếu lựa chọn cùng hấn một trận tử chiến, chín thành xác suất sẽ thua thảm thiết, sau đó thần thức mất đi, bị chết không minh bạch.

Nếu lựa chọn đứng ở hấn bên này, cùng hấn bình an không có việc gì vượt qua trong khoảng thời gian này, chờ Thiên Đạo thời hạn tan đi, bọn họ là

có thể được đến một cái mới tinh tương lai.

Đến lúc đó, chẳng sợ nơi chốn tràn ngập chiến hỏa khói thuốc súng, bọn họ cũng có thể buông tay mặc kệ, hoàn toàn rời đi Tu chân giới, trở lại có được điều hòa máy tính TV thế kỷ 21.

Hai loại lựa chọn, hai cái cực đoan.

Đến tột cùng nào một loại càng an gỏi vô ưu, không cần nhiều lời.

Trầm mặc lan tràn, hảo một thời gian, Đàm Quang đột nhiên nói: “Nói trở về..... Vẫn luôn đều ở thảo luận xuyên qua về sau thân phận cùng trò chơi hệ thống, đại gia ở xuyên qua trước, đều là làm gì đó a?”

Hắn thực mau bổ sung: “Ta là cái internet tay bút, hoàn toàn không hảo cái loại này, không có gì thiên phú. Viết đã nhiều năm, tất cả đều là kịch bản văn cùng nước miếng lời nói, vẫn luôn nhìn không tới khởi sắc.”

Lúc ban đầu viết xuống đệ nhất thiên tác phẩm khi, hắn cũng từng lòng mang chờ mong, mộng tưởng một ngày kia có thể bị nhiều người biết đến, trở thành mọi người trong miệng “Tác gia”.

Nhưng mà hiện thực là, mấy năm qua đi, hắn tác phẩm bị bao phủ ở cuộn vô ngàn điện tử số liệu, mộng tưởng dần dần biến mất, ở tại hẹp hòi cho thuê trong phòng, chỉ có thể viết ra một ít không hề dinh dưỡng câu chữ.

Đàm Quang cười cười: “Vốn dĩ rất không cam lòng, nhưng..... Sau lại giống như không thể không tiếp thu, ta chính là người thường sự thật này.”

“Ta là cái diễn viên.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Danh khí không lớn, nếu người lên mạng lục soát một lục soát tên của ta, mười cái có sáu cái đang mắng —— ta thật sự số quá.”

Hắn thanh lượng tiệm thấp: “Ta không có gì vĩ đại lý tưởng, ban đầu tiến giới giải trí đóng phim, chính là tưởng hỗn khẩu cơm ăn. Từ nhỏ đến lớn ta đều không phải thực thông minh, trước kia học tập kém cỏi, sau lại kỹ thuật diễn không xong, đến bây giờ, đã thói quen người khác mắng ta.”

Mới đầu ở diễn đàn nhìn thấy tên của mình, hắn khẩn trương lại thấp thỏm, mỗi nói tầm mắt đều thật cẩn thận.

Có người nói hắn diễn kịch giống người máy, có người nói hắn chính là khối đầu gỗ, cũng có người công kích hắn diện mạo, làm ra một ít làm người không vui biểu tình bao.

Chờ mong bị dần dần ma diệt, thẳng đến sau lại, ở trên diễn đàn nhìn thấy chính mình tên, nghe người khác nhắc tới chính mình khi, Ôn Bạc Tuyết sẽ theo bản năng mà tưởng:

Người này sẽ như thế nào mắng hắn?

“Ta chính là cái ở quán bar ca hát.”

Nguyệt Phạn vò đầu: “Ta rất không yêu đọc sách, tính cách cũng tương đối quái.”

Nói thành thật lời nói, ở ban đầu thời điểm, nàng phát ra từ nội tâm cảm thấy, nguyên chủ “Nguyệt Phạn” thân thể này cho nàng dùng, thuộc về lãng phí.

Thiên tài, bị chịu sủng ái thần cung người thừa kế, Lăng Tiêu Sơn đông

đảo đệ tử tiện điểm sư tử, còn tinh thông các loại cầm kỳ thư họa, thuộc về học bá trung học bá.

Đi vào Tu chân giới ngày đầu tiên, Nguyệt Phạn ngỡ ngác hồi tưởng này đó danh hiệu, cảm lòng không đậu mà tưởng, thật lợi hại a.

Ở này đó danh hiệu, không có một cái thuộc về đã từng nàng.

Nói đến buồn cười, đỉnh thân thể này, đối với cái kia chưa từng gặp mặt “Nguyệt Phạn”, nàng cư nhiên sinh ra khó có thể mở miệng tự ti.

“Nguyệt Phạn” quá hảo, liền tính sinh có giống nhau như đúc mặt, dùng cùng cái xác ngoài, Tần Nguyệt Phàm xa xa so ra kém nàng.

“Ta là cái sinh viên.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nói như thế nào đâu, chính là theo khuôn phép cũ, bị ba mẹ quản được thực nghiêm cái loại này.”

Hàn Khiếu Hành nghe nàng nói xong, ôn thanh nói: “Ta là cái thợ làm bánh.

Trong nhà trường bồi phần lớn là luật sư cùng đại học lão sư, đều cảm thấy ta yêu thích không đáng tin cậy..... Các người có thể thích ta làm đồ ăn, rất làm ta vui vẻ.”

Biết được hần định ra cái này chức nghiệp ngày đó, ba mẹ đã phát rất lớn tính tình.

Ở bọn họ trong mắt, chỉ có tây trang giày da mới xem như có tiền đồ, đến nỗi đãi ở trong phòng bếp làm điểm tâm, căn bản thượng không được mặt bàn.

Có người nói hần không làm việc đảng hoàng, cũng có người cười hần

chơi bời lêu lổng, không nghĩ nghiêm túc đọc sách, liền tùy tiện chọn cái công tác.

Hàn Khiếu Hành không rõ, mỹ thực có thể làm hấn vui vẻ, cũng có thể làm thực khách cao hứng, như thế nào liền lên không được mặt bàn.

Cuối cùng đến phiên Lâu Yểm.

“Ta ở gây dựng sự nghiệp.”

Hấn đáp đến thành thật: “Không phải các người trong tưởng tượng tiêu tiền như nước tổng tài người giàu có, chính là phổ phổ thông thông người dựng nghiệp, mỗi ngày tăng ca, không quá thành công, cũng không tính quá xấu.”

Lúc ban đầu thời điểm, hấn tổng cảm thấy chỉ cần nỗ lực, chung có một ngày sẽ thăng chức rất nhanh.

Nhưng mà trên đời hết thầy, chỉ có “Nỗ lực” xa xa không đủ.

Chuyện này hoàn toàn không giống người khác trong tưởng tượng như vậy phong cảnh vô hạn, hấn không biết ngày đêm làm quy hoạch kéo đầu tư, thẳng đến đầy ngập nhiệt tình bị hiện thực phí thời gian tiêu ma hầu như không còn ——

Cứ việc như thế, Lâu Yểm vẫn là muốn nỗ lực.

Nếu liền nỗ lực đều không dư thừa hạ, kia hấn liền thật sự cái gì cũng đã không có.

Đi vào Tu chân giới lâu như vậy, có lẽ giờ này khắc này, mới là chân chính tự giới thiệu.

Tạ Tinh Diệu an an tĩnh tĩnh mà nghe, rũ xuống lông mi.

Thời không hồi tưởng thuật pháp yêu cầu cực kỳ cường hãn linh lực, lúc ấy Lâu Uyên thần thức chưa hoàn toàn khôi phục, lấy hãn lực lượng, đại khái chỉ có thể đem thời gian hồi tưởng đến đoàn người tìm kiếm tiên cốt thời điểm.

Đổi vai chính đoàn thân xác hồn phách, đây là hãn vì kế hoạch thuận lợi tiến hành, làm ra cuối cùng một đạo bảo đảm.

—— này đó bị thay đổi mà đến người từ ngoài đến, ở hãn xem ra, là như vậy nhỏ bé, nhút nhát thả chẳng làm nên trò trống gì.

Đối với như vậy bọn họ mà nói, mặc dù phát hiện Lâu Uyên thân phận thật sự, cũng tuyệt đối không thể thắng qua hãn.

“Nghĩ như vậy tới, Lâu Uyên lựa chọn chúng ta thật đúng là…….”

Đàm Quang tự giấu cười: “Thương tổn tính không lớn, vũ nhục tính cực cường, ha ha.”

Hãn dừng một chút, ý cười rút đi, trong ánh mắt nhìn không ra cảm xúc: “Ta tính toán đi thử thử.”

Tạ Tinh Diệu giương mắt xem hãn.

“Từ học tiểu học thời điểm khởi, ta liền đặc thích xem tiểu thuyết, tưởng ở về sau đương cái tác gia, kết quả bên người người tất cả đều nói ta ý nghĩ kỳ lạ —— tưởng viết đồ vật làm sao vậy, ta không biết ngày đêm cân nhắc ra tới đồ vật, liền tính tiền lời không nhiều lắm, cũng vẫn là có người đọc nói rất đẹp thực thích.”

Đàm Quang nói: “Ai nói ta không được, liền đem ta bản thảo chụp đến trên mặt hấn, cao cao tại thượng, khinh thường ai đâu.”

Ấu trĩ, tiểu hài tử giống nhau giận dữ nói.

Lâu Yếm sau khi nghe xong lại là cười: “Ân.”

“Ta còn nhớ rõ Đàm Quang tiểu sư phó điệp buff tác phẩm vĩ đại.”

Tạ Tinh Diệu cũng cười rộ lên: “Rất lợi hại.”

Bọn họ một đường đi tới, đã trải qua nhiều như vậy âm mưu quỷ kế, cướp tử nhất sinh, bọn họ biểu hiện so □ Thiên đồ □ vai chính đoàn càng kém sao?

Tạ Tinh Diệu không cảm thấy.

Đàm Quang nói đúng, khinh thường ai đâu.

Lâu Uyên càng là khinh thường bọn họ, càng là cảm thấy bọn họ vô năng, bọn họ cố tình liền phải giáp mặt đem hấn đả đảo.

“Ta cũng thực thích ta làm đồ ăn.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Nếu lần này có thể đi ra ngoài, ta cho các người làm đón bữa tiệc lớn.”

Tạ Tinh Diệu hai mắt sáng ngời: “Bao lớn?”

“Ân..... Bao hàm thế giới các nơi như vậy đại?”

“Ta cảm thấy ta cũng rất lợi hại.”

Bọn họ cảm xúc phảng phất có thể lây bệnh, Nguyệt Phạn giờ giờ lên môi, nhìn phía nơi xa một mảnh thuần trắng: “Lặng lẽ nói cho các người, ở quán bar, ta là được hoan nghênh nhất chủ xướng kiêm đàn ghi-ta tay.”

Nàng nói dừng dừng, tiếng nói đè thấp, cười đến giảo hoạt: “Còn có, truy ta

người cũng là nhiều nhất.”

Tạ Tinh Diêu: “Oa ——”

Ôn Bạc Tuyết mở to một đôi mắt cầu cầu dường như mắt, bay nhanh giờ lên tay phải: “Ta ta ta, còn có ta!”

Hắn nói được hưng phấn, một câu nói xong, lại không biết như thế nào đi xuống tiếp, thoáng suy nghĩ một lát, sờ sờ chớp mũi: “Cái kia, ta cảm thấy, mặc kệ trước kia vẫn là hiện tại, ta đều quá thật sự vui vẻ, khá tốt.”

Bỏn lại làm sao vậy, thật nhiều người thông minh cũng chưa hắn vui vẻ.

“Nếu như vậy, không bằng tới thảo luận thảo luận, chờ lát nữa hắn là như thế nào làm đi.”

Tạ Tinh Diêu cười cười: “Nơi này là Thiên Đạo thiết hạ lĩnh vực, làm ta nhìn xem.....”

Thức hải trung từ từ giật giật, quen thuộc giao diện hiện lên đầy mắt, nàng nhướng mày: “Trò chơi hệ thống, là có thể sử dụng.”

“Ở mọi người trung, Lâu Yếm tu vi tối cao.”

Đàm Quang gạt đầu: “Lâu Uyên thực lực hẳn là ở hóa thần, trừ bỏ Lâu Yếm, những người khác gặp gỡ hắn, phỏng chừng chỉ có chịu chết phân.”

“Này thiên đạo không quá đáng tin cậy a.”

Nguyệt Phạn nhíu mày: “Không phải đều nói thiện ác có báo, nhân quả tuần hoàn sao? Nó như thế nào giống cái mặc kệ sự, phía trước chúng ta gặp gỡ những cái đó sự cũng là, Tú Thành Thẩm phủ, Ly Xuyên Hồ tộc, la sát hải Nam Hải tiên tông.....”

Nàng lời vừa ra khỏi miệng, thức hải liền kêu veo veo, truyền đến đau đớn.

Ôn Bạc Tuyết triệu nàng Diêu Diêu đầu: “Không thể nghị luận Thiên Đạo.”

“Nếu tu vi chênh lệch bãi tại nơi này, chúng ta chỉ có thể lợi dụng mọi người trò chơi, cùng nhau đánh phối hợp.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Chỉ là..... Liên tính cấp Lâu Uyên bày ra mưa bom bão đạn, hấn có hóa thân thực lực, ứng phó viên đạn không thành vấn đề.”

Nguyệt Phạn: “Không thể ở viên đạn thượng phụ gia linh lực sao?”

“Trừ Lâu Yếm bên ngoài, chúng ta chỉ có Kim Đan, liên tính phụ thượng Kim Đan kỳ lực lượng, với hấn mà nói, vẫn là một bữa ăn sáng.”

Tạ Tinh Diêu ánh mắt lưu chuyển: “Chỉ có thể làm Lâu Yếm khi chúng ta chủ công tay..... Bất quá cứ như vậy, hấn nhất định sẽ đem người coi như số một mục tiêu.”

Hắc y thanh niên gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Hấn nên được thực mau, bỗng nhiên gian, bên tai truyền đến rào rạt phong vang.

Ở loại địa phương này, bỗng không có khả năng khởi phong.

Ngực như bị thật mạnh một gõ, Tạ Tinh Diêu ngưng thần ngẩng đầu.

Cùng với gió lạnh mà đến, còn có một cỗ trầm trọng uy áp.

Cùng với xuyên qua tầng tầng sương trắng, càng ngày càng gần bóng người.

Người tới không hề là nàng sở quen thuộc tiểu lão đầu bộ dáng, thanh niên thân hình cao dài, ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ, không giống trong trí nhớ

như vậy lạnh lẽo âm trầm, hướng bọn họ đi tới khi, khoe miệng mang theo một tia cười nhạt.

Ý Thủy chân nhân xác ngoài rớt cuộc bị cởi ra, hiện giờ đứng ở bọn họ trước mắt, là 500 năm trước tung hoành Cửu Châu Ma Tôn Lâu Uyên.

Mắt đen hơi ngưng, Lâu Uyên cười cười: “Cái gì không thành vấn đề?”

Bọn họ mới vừa rời đối thoại, không biết bị hắn nghe qua nhiều ít.

Tạ Tinh Diệu trận địa sẵn sàng đón quân địch, thấy hắn cong lên mặt mày.

Ở qua đi, Ma Tôn cũng không sẽ như vậy cười.

“Xem các người tư thế, là muốn cùng ta đánh thượng một hồi?”

Lâu Uyên nói: “Ta đã nguyện ý tha các người một con đường sống, tội gì chấp mê bất ngộ? Bằng các người, không có khả năng thắng qua ta.”

Hắn nói tay phải nhẹ nâng, linh lực đánh úp lại, đánh trúng Ôn Bạc Tuyết cánh tay.

—— liền ở thượng một cái chớp mắt tức, Ôn Bạc Tuyết thân hình khẽ nhúc nhích, ý đồ lấy ra pháp khí.

“Các người tại đây giới du lịch như thế lâu, chẳng lẽ không cảm thấy ghê tởm?”

Lâu Uyên mở miệng: “Tú Thành trung trúc yêu bị ác yêu làm hại, nếu không có các người, đến chết đều phải lưng đeo một cái lạm sát kẻ vô tội tên tuổi; Nam Hải tiên tông làm ác nhiều năm, trước sau không người biết; còn có U đồ, một cái thực người hồn phách hỗn trưởng, thế nhưng có thể ngồi trên thành chủ vị trí, thật đáng buồn buồn cười.”

Hắn cười khế một chút, âm điệu lạnh lùng: “Thiên Đạo bất công, thiên lý không tồn, vô luận tiên môn đại tông, vẫn là tà ma ngoại đạo, tất cả đều lạn thấu, không phải sao.”

“Kia Thiên Hoa Kiếm Tôn đâu?”

Tạ Tinh Diêu nhìn hắn: “Người luôn miệng nói chính đạo không tồn, kết quả lại nhân Thiên Hoa Kiếm Tôn lấy thân tuấn kiếm, không thể không chết ở hắn dưới kiếm, này chẳng lẽ không phải vừa ra châm chọc?”

Lâu Uyên không theo tiếng.

“Người bị hãm hại, bị bôi nhọ, muốn báo thù thuộc về tình lý bên trong, nhưng vì sao làm hại như vậy nhiều vô tội bả tánh?”

Nàng hầu âm thanh linh, thẳng lẳng lẳng đối thượng hắn đôi mắt: “Người hận tiên môn sâu một bạo ngược vô độ, hại người cùng sự phụ người —— nhưng đối với những cái đó cửa nát nhà tan nam nữ già trẻ mà nói, người hành động, cùng tiên môn sâu một có cái gì khác biệt?”

Nói đến cùng, vẫn là vì bản thân tư dục.

“Không cần nhiều lời.”

Lâu Uyên vẫn là cười: “Thời điểm không còn sớm.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, quanh thân ma khí gắn kết.

Sát khí quấy vẫn đục gió mạnh, mệnh mông cuồn cuộn thổi quét mà đến, như thác nước lạc nhai, thể không thể đỡ.

Hàn Khiếu Hành mau tay nhanh mắt, huy đao đem này chặn lại, ngẩng đầu khi, vừa lúc đối lên lâu uyên đôi mắt.

Kia từng là hắc sư phụ hai mắt, hiện giờ nhìn hắc da tróc thịt bong, nhợt nhạt lộ ra ý cười.

Lạnh lẽo đến xương.

Đạo thứ nhất đánh bất ngờ dùng Lâu Uyên tám phần khí lực, ở thật lớn ma khí nghiền áp hạ, Hàn Khiếu Hành gân mạch điều điều vỡ vụn, nhúu mày cắn răng.

“Hảo đao pháp.”

Lâu Uyên nói: “Đây là ta làm người luyện tập ——”

Hắc lời còn chưa dứt, liền thấy lãnh quang đánh úp lại.

Đánh lên tiểu xiếc.

Lâu Uyên trầm mắt, lòng bàn tay linh lực ngưng kết, hóa ra một phen trường kiếm.

Kiểm phong sắc bén, chém ra kiếm khí như đao, ngay sau đó, nam nhân mới lạ nhướng mày.

Lãnh quang tới phương hướng, cũng không có người.

Đây là cái thủ thuật che mắt.

□ đao cụ: Lóa. Quang. Đạn □

□ tóm tắt: Xe bay đường đua thường dùng chướng ngại vật, làm nó đột nhiên xuất hiện ở đối thủ trước người, làm cho bọn họ bị lạc phương hướng đi! □

Bên cạnh người sát khí hiện ra, hắc lại chỉ dương khóe môi.

Quá chậm.

Lấy hấn tu vi, chẳng sợ bị ngấn ngủi thủ thuật che mắt hấp dẫn lực chú ý, quay đầu lại khi, đồng dạng có thể bắt giữ đến bọn họ hành động quỷ đạo. Kiếm phong vừa chuyển, lấy ra một đạo lạnh thấu xương kiếm ý, phá phong tiếng động đình tai nhức óc.

Ôn Bạc Tuyết nhăn chặt mày, trong tay tiếp tục véo ra pháp quyết.

Kiểm ý sắp cạ qua thân thể, hấn thuận thế ngửa người, lấy thường nhân khó có thể tưởng tượng vạn vẹo tư thế, hiểm hiểm tránh đi sát khí.

Khởi động: □ mọi người thất bại thảm hại □.

Thân thể tránh đi kiếm ý, trên tay động tác không đình.

Phức tạp pháp quyết với hấn mười ngón phiên phục biến ảo, cuối cùng ngưng ra kim quang vạn khoảnh.

Kim quang như mưa, phân nhiên rơi xuống, tới gần Lâu Uyên bên cạnh người, bỗng dừng hóa thành sắc bén nhận đao.

Có lẽ là cảm thấy mới lạ, Lâu Uyên nhướng mày đầu, trường kiếm nhẹ toàn, lấy ra đạo thứ nhất kiếm thế.

Hóa Thần kỳ lực lượng mệnh mông cuộn cuộn vô cùng, khoảnh khắc liền đánh tan này phiến rậm rạp kim sắc lưới lớn. Ôn Bạc Tuyết khó có thể chống cự, chặt vật phun ra một ngụm máu tươi, bị kiếm khí đánh ra mấy trượng xa.

Không chờ Lâu Uyên thu kiếm, phía sau lại đánh úp lại sát ý.

Cùng Ôn Bạc Tuyết khí thế bất đồng, này cổ sát ý cường hấn đến cực điểm, thế như chẻ tre, Lâu Uyên trong lòng hiểu rõ, ghé mắt nhìn lại.

Như hấn sở liệu, là một viên bị ma khí bao vây viên đạn.

Viên đạn vốn là hung lệ, giờ phút này lôi cuốn đương nhiệm Ma Tôn ma khí, tựa như một đầu mở ra bồn máu mồm to ngập trời cự thú.

Nếu là người bình thường, chắc chắn kiêng kị đến run bần bật, Lâu Uyên lại nâng lên không ra tay trái.

Hấn tốc độ ở điện quang thạch hỏa chi gian, viên đạn nóng rực nóng bỏng, đánh trúng tay trái lòng bàn tay.

—— hấn đã sớm tưởng nếm thử bị ngoạn ý nhi này đánh trúng cảm giác.

Ngoài dự đoán mà, rất đau.

Lửa đốt nóng bỏng chi ý nhanh chóng khuếch tán đến làn da chỗ sâu trong, đem hấn tay trái chước ra một cái hình tròn lỗ nhỏ, mặc dù dùng ma khí bảo vệ, vẫn là chảy xuống máu tươi.

Cũng may không thâm.

Nguyên lai đây là viên đạn.

Tay trái buông, Lâu Uyên không đi để ý tới tân tăng miệng vết thương, trường kiếm nâng lên, chỉ hướng tiếng súng truyền đến phương hướng.

Lâu Yểm đồng dạng là cái hóa thân tu sĩ, tu vi tuy không kịp hấn, lại phi gặp chuyện run bần bật bao cở.

Tay mắt lạnh lệ tiếp được nhất kiếm, Lâu Yểm ngực bị vẽ ra một cái vết máu.

Như vậy đi xuống, chỉ sợ không phải biện pháp.

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng tìm kiếm thức hải trò chơi giao diện, hơi hơi

nhúu mày.

Giờ này ngày này Lâu Uyên cũng không thật thể, bọn họ chứng kiến đến, chỉ là một sợi thần thức.

Một sợi thập phần mạnh mẽ, đã đến hóa thần thần thức ——

Cùng □ Thiên đồ □ theo như lời giống nhau, chỉ có hoàn toàn phá hủy thần thức, mới có thể đánh bại Lâu Uyên.

Bọn họ pháp khí cùng vũ khí cố nhiên có thể hạn chế hấn nhất thời, nhưng mà xét đến cùng, không động đậy bốn căn.

Một khi hôm nay qua đi, từ Thiên Đạo giám thị thời không sai vị rốt cuộc kết thúc, Lâu Uyên chỉ cần còn sống, liền sẽ trở về Tu chân giới, thoát khỏi giam cầm.

Nếu muốn giết hấn.....

Trong nháy mắt, Tạ Tinh Diệu nhớ tới □ Thiên đồ □ cốt truyện.

Ở nàng nghe nói chuyện xưa phiên bản, Ôn Bạc Tuyết với sinh tử hết sức hiểu thấu đáo kết thúc tâm quyết, cho Lâu Uyên một đòn trí mạng.

Nhưng mà hiện giờ nghĩ đến, chính quyền sách đều là từ Lâu Uyên bịa đặt ra nói dối.

Nếu hấn thật sự kiêng kị Đoạn Tâm Quyết, như thế nào sẽ cố ý viết ở trong sách, làm cho bọn họ đi học đâu?

Căn bản chính là vừa ra âm mưu.

Huống chi, nếu muốn luyện thành thiên giai thuật pháp, có thể nói khó với lên trời. Bọn họ nơi này mọi người, cũng chưa biện pháp dùng ra Đoạn

Tâm Quyết.

Nàng rất là buồn rầu mà căn môi dưới, giương mắt nhìn lên, Đàm Quang vì bảo hộ bọn họ đã chịu bị thương nặng, chặn lại một đạo cao giai kiếm pháp, chật vật ngã xuống.

Kim quang Phật pháp vỡ vụn đầy đất.

Lâu Uyên mỗi lần ra tay đều chất chứa sát khí, không lưu tình chút nào.

..... Hắn chưa bao giờ bởi vì “Ý Thủy chân nhân” ký ức, đối bọn họ thương hại mấy may.

[Lâu Yếm.]

Trong tay bấm tay niệm thần chú, Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: [ta dùng trò chơi hệ thống cùng pháp chú phối hợp người, lại dùng thương.]

[người ——]

Lâu Yếm nhú mày.

Nàng nếu mạnh mẽ tiến lên, tất nhiên cứu tử nhất sinh, nhưng mà giờ này khắc này, không có cái khác càng tốt biện pháp.

Lấy hắn tu vi hồi nhập viên đạn, là bọn họ có thể bị thương nặng Lâu Uyên duy nhất thủ đoạn.

Hướng chi, thân là đối thủ số một công kích mục tiêu, Lâu Yếm không chỉ có muốn ứng đối liên tiếp sát khí, còn muốn phân tâm bảo hộ bọn họ này đó đồng bạn, khi đến tận đây khắc, đã thân bị trọng thương, vô pháp gần người triền đấu.

Cùng Ôn Bạc Tuyết Nguyệt Phạn trao đổi một đạo tầm mắt, Tạ Tinh Diệu

hít sâu một hơi.

□ kỹ năng: Lén đi □

Ôn Bạc Tuyết bị phía trước kiếm khí chấn ra nội thương, lung tung lau đi khóe miệng vết máu, đôi tay kết xuất trận pháp.

Lam quang như tơ như lũ, dần dần ngưng tụ thành sóng biển giống nhau mãnh liệt bàng bạc thế, tùy hấn thần thức chợt khởi, nhào hướng Lâu Uyên.

Ôn Bạc Tuyết ngày thường ôn thuận thuận theo, thậm chí có chút nhát gan, Lâu Uyên rõ ràng hấn chân thật tính cách, kinh ngạc nhướng mày.

Cùng lúc đó, phía sau đánh úp lại mệnh môn cuộn cuộn kiếm khí.

Hai mặt giáp công, Lâu Uyên không tiếng động cười lạnh, trong mắt thăm ra hàn ý, lần thứ hai khởi thế.

Ở Thiên Đạo áp chế hạ, hấn vô pháp giống quá khứ như vậy tùy ý làm bậy.

Trường kiếm đầu tiên là trăm toái u lam linh triều, phá vỡ Ôn Bạc Tuyết ngực; phía sau kiếm khí không rảnh bận tâm, xỏ xuyên qua hấn sống lưng, suýt nữa đâm vào trái tim.

Nghìn cân treo sợi tóc, Lâu Uyên nhanh chóng tránh lui, nghiêng người mà qua, kiếm khí xoay chuyển.

Hai cổ kiếm ý bỗng nhiên chạm vào nhau, không khí chấn động như sấm minh.

Nguyệt Phạn thật mạnh té rớt trên mặt đất, khụ ra miệng đầy tanh huyết.

“Còn có sao?”

Lâu Uyên đậm thanh: “Các người ——”

Mấy chữ khó khăn lắm xuất khẩu, nam nhân giữa mây rùng mình.

..... Không đúng.

Hắn phía sau còn có người.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa sát khí không hề dấu hiệu, Lâu Uyên đột nhiên quay đầu lại.

Ở sau người, là một bộ giống như đã từng quen biết hồng y.

□ kỹ năng: Lén đi □

□ trạng thái giải trừ □

Tạ Tinh Diêu dương môi, giơ lên tay phải.

Tối om họng súng dường như vực sâu, giây lát gian, mệnh mệnh vô bờ trong bóng tối, vỡ toang ra bó hoa ánh lửa.

Phía sau lưng kiếm thương đau nhức khó nhin, làm hắn động tác có khoảnh khắc chậm chạp.

Lâu Uyên mặc danh cười cười, lấy ma khí tụ làm cái chắn, chặn lại đệ nhất viên viên đạn.

Chợt giơ tay, tùy ý trường tụ chấn tĩnh lại vang, triều nàng chém ra một đạo kiếm khí.

Từ khởi tay kia một khắc khởi, Tạ Tinh Diêu liền minh bạch, nàng trốn không thoát.

Lâu Yếm liền ở phía sau cách đó không xa, sắp khẩu động cò súng.

Nàng nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng mà không biết như thế nào, trong

lòng bỗng nhiên dâng lên một trận nói không nên lời cổ quái.

Tỷ như Lâu Uyên mới vừa rồi cười khế.

Tỷ như hấn động tác quỹ đạo —— liên tính không đem ma khí làm cái chấn, trực tiếp lấy kiếm khí đem nàng cùng viên đạn cùng nhau bức lui, với hấn mà nói, tất nhiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng hấn vẫn là làm như vậy, vì thế trung gian xuất hiện một đoạn cực tiểu cực tiểu khe hở.

Thập phần vi diệu khe hở.

Như là đang chờ đợi cái gì, cũng tò mò cái gì.

Trường kiếm khởi thế, chưa cho nàng lưu lại một tia đường lui, Tạ Tinh Diêu bỗng nhiên nhớ tới □ Thiên đồ □ Đoạn Tâm Quyết.

Đoạn Tâm Quyết, thiên giai thuật pháp, nhưng chém chết thần thức, vượt qua tu vi.

□ Thiên đồ □ tuy rằng là hấn viết, nhưng không thể phủ nhận..... Nghĩ tới nghĩ lui, có thể đem hấn đưa vào chỗ chết, chỉ có Đoạn Tâm Quyết.

Lâu Uyên rõ ràng có thể đem cái này tin tức giấu giếm xuống dưới mới đúng.

Bởi vì tối nghĩa khó hiểu, Đoạn Tâm Quyết cũng không rộng khắp làm người biết, hấn không đề cập tới, bọn họ thậm chí sẽ không biết trên đời còn có thuật pháp này.

Suy nghĩ âm lại, đã từng vô số lần luyện tập nảy lên trái tim.

Tạ Tinh Diêu loáng thoáng mà, giống như minh bạch một chút cái gì.

Nhưng nàng rồi lại càng không rõ.

Trường kiếm đánh úp lại, nàng cũng không lui lại, mà là ngưng thần nín thở, nghiêng người tránh đi.

□ kỹ năng: Né tránh □

Mặc dù dùng né tránh, kiếm khí phô khai, vẫn là ở trên người nàng xé rách đạo đạo vết máu.

Tạ Tinh Diệu cố nén đau đớn, đối thượng hấn đôi mắt.

Đây là cuối cùng cơ hội.

Cặp kia màu đen đôi mắt vô bi vô hỷ, đồng dạng lẳng lẳng cùng nàng đối diện, ngay sau đó, kiếm khí lại khởi.

Đoạn Tâm Quyết, thức thứ hai.

Hồ trung nhật nguyệt.

Đây là Ý Thủy chân nhân tay cầm tay dạy cho nàng thuật pháp.

Linh lực xoay chuyển, đúng là đất bằng khởi bệnh kinh phong, thấy tinh nguyệt lưu chuyển, tái kiến ánh sáng mặt trời phá không, đổ xuống ngàn dặm.

Nhật nguyệt đều ở trong này, lòng ta từ từ.

Nơi xa Lâu Yếm nhìn ra nàng ý đồ, đột nhiên dừng lại động tác.

Lâu Uyên cũng là tụ lực.

Hắn vô dụng lẫn lộn phức tạp kiếm chiêu, thân kiếm phía trên quán quanh ra huyền ảo quỷ quyết thuật pháp, hàn mang khởi u súc, hình như quỷ mị, sát khí dần dần dày.

Mặc danh mà, Tạ Tinh Diêu cảm thấy, bọn họ đều ở đánh cuộc.

Bọn họ cũng đều muốn một cái cũng chưa biết kết quả.

Bên tai đều là mệnh mông tiêu tĩnh, thiên địa quy về bình tịch.

Tạ Tinh Diêu nhìn hấn hai mắt, ở sinh tử chi gian, bỗng dưng cười cười.

Trong lòng trọng áp đột nhiên tan thành mây khói, sương mù xem hoa trung, nàng minh bạch những cái đó ẩn mà chưa phát mong đợi.

Đoạn Tâm Quyết, đệ tam thức.

Đoạn ảnh hoành giang.

Nhật nguyệt lưu chuyển, khoảng khắc tản ra, huyền nguyệt thanh quang lưu ảnh, mặt trời mới mọc ánh dòng nước sóng, chỉ dư tàn làm vinh dự khai đại hợp, lại cũng yên tĩnh không tiếng động.

Hai thế cùng khởi, hấn động sát tâm, không có lưu tình.

Tạ Tinh Diêu cũng không có.

Đây là một hồi người chết ta sống xa hoa đánh cuộc, kiếm quang xuyên phá quảng sáng, chém xuống vẩy ra lưu quang.

Màu đỏ tươi máu tươi chậm rãi vụng khai, giống như nhuộm dần với giấy Tuyên Thành phía trên vẩy mực.

Tạ Tinh Diêu cúi đầu.

Trường kiếm khó khăn lắm đâm vào nàng làn da, liền hồn nhiên đỡ xuống lực đạo, không có tiếp tục đâm vào khí lực.

Ngực vết máu tẩm quần áo ướt, cũng không nhiều.

Cùng chi tướng đối, là từ Lâu Uyên trong miệng trào ra đại lượng máu tươi.

Phong khởi phong lạc, nhật nguyệt trừ khử, Đoạn Tâm Quyết thật sâu ẩn nhập hần thức hải, dẫn ra đất nứt núi lở.

Giờ khắc này, không cần bất luận cái gì ngôn ngữ.

Cao lớn nam nhân rũ mắt thấy nàng, khoe miệng màu đỏ tươi, giờ lên khẽ cười ý ——

Cái này làm cho Tạ Tinh Diệu nhin không được lại một lần tưởng, 500 năm trước cái kia oai phong một cõi Ma Tôn, chưa bao giờ như vậy cười quá.

Ôn hòa bừa bãi, như nước như sóng.

Đây là nàng sở quen thuộc, Ý Thủy chân nhân biểu tình.

Mỗi khi nàng Đoạn Tâm Quyết có điều lĩnh ngộ khi, Ý Thủy đều sẽ vỗ vỗ nàng đầu, triển lộ không có sai biệt ý cười.

Hiện giờ nàng rốt cuộc học xong toàn bộ, hần liền cũng như vậy cười rộ lên.

Trong không khí lặng im một sát, cách đó không xa chân trời, chợt ngưng ra mênh mông mây đen.

Tiếng sấm nổ vang, Tạ Tinh Diệu minh bạch, đó là Thiên Đạo.

Lâu Uyên chết vào trên tay nàng, Thiên Đạo không cần lo lắng nhân quả hỗn loạn, mà nhiễu loạn Thiên Đạo trật tự người, lý nên hồn phi phách tán, vĩnh không vào luân hồi.

Mây đen tiến dần, sắp cán nuốt bọn họ nơi góc. Uy áp cường hãn vô cùng, làm toàn thân mỗi một giọt máu đều ở kêu gào thoát đi.

Mặt khác mấy người thân bị trọng thương, thần thức vô pháp thừa nhận

này chờ cự lực, mất đi ý thức mơ màng ngã xuống đất.

Tạ Tinh Diệu lại chỉ là nhìn trước người người nọ đôi mắt.

Nàng luôn là như vậy.

Thông minh đến qua đầu, ngẫu nhiên sẽ làm người cảm thấy khó làm.

Lâu Uyên nhẹ sẵn, hai mắt hơi hạp.

Cùng người xuyên việt nhóm bắt đồng, hấn tự phát tiến vào Ý Thủy chân nhân thân thể, được đến thuộc về hấn toàn bộ ký ức.

Lâu Uyên kỳ thật thực không rõ, cư nhiên sẽ có người như vậy ngốc, đem chính mình một nửa tâm mạch độ cấp đệ tử, không khác vứt bỏ hơn phân nửa tu vi.

Bởi vì có được sở hữu ký ức, đối với hấn tới nói, sắm vai Ý Thủy chân nhân dễ như trở bàn tay.

Hấn từng ngày bắt chước người nọ nói chuyện cùng mỉm cười biểu tình, cũng uống khởi từ trước tuyệt không sẽ lây dính rượu. Tiểu Dương Phong lại phá lại cũ, các đệ tử ồn ào nhốn nháo, hấn cảm thấy phiền lòng, chỉ nghĩ nhanh chóng kết thúc này hết thảy.

.....

Bởi vì hấn là Lâu Uyên, mà phi Ý Thủy.

Chỉ là có đôi khi, ở rất ít rất ít có đôi khi, nhìn kia mấy cái người trẻ tuổi cười giỡn chơi đùa bộ dáng, Lâu Uyên sẽ cảm lòng không đậu mà tưởng, năm đó sư phụ, có phải hay không cũng giống như vậy lẳng lặng xem qua hấn.

Kia bọn họ, lại có thể hay không giống hần đối đãi sư phụ như vậy, đem hần làm như quan trọng người đâu.

Ý Thủy ký ức lúc nào cũng hiện lên với thức hải, không thể hiểu được mà, hần có khi thể nhưng phân không rõ chính mình đến tột cùng là Lâu Uyên vẫn là Ý Thủy.

Cũng mới có thể ở ngày nọ, ngắm nhìn đầy trời mây cuộn mây tan khi, bỗng nhiên cảm lòng không đậu mà tưởng: Hy vọng có thể làm thời gian vĩnh viễn ngừng ở nơi đó.

Nhưng thời gian sao có thể dừng lại.

Ma xui quỷ khiến, hần bắt đầu giáo thụ Tạ Tinh Diệu Đoạn Tâm Quyết —— cái kia có khả năng làm hần vạn kiếp bất phục chú pháp.

Có lẽ là bởi vì hần thói quen làm một cái “Sư phụ”, lại có lẽ, hần cảm thấy có chút mệt, muốn kết thúc này hết thủy.

Ở tại Ý Thủy chân nhân thân xác, hần ngẫu nhiên sẽ âm thầm suy nghĩ, lúc trước chính mình sở làm hết thủy, thật sự là đúng sao.

Lâu Uyên thần sắc nhàn nhạt, sau một lúc lâu, làm như không thể nề hà, nhẹ nhàng nâng khởi tay tới.

Nam nhân lòng bàn tay đỏ bừng, duy độc vươn ngón trở sạch sẽ, không nghiêng không lệch, dừng ở nàng cái trán.

Hần nhìn Tạ Tinh Diệu, ánh mắt đen kịt, phảng phất ở nhìn xa một khác đoạn cang vì xa xôi thời gian, một khác nói đồng dạng lẻ loi bóng dáng.

Lâu Uyên cười cười: “Đi thôi.”

Nàng lý nên rời đi.

Kế tiếp sẽ là Thiên Đạo sân nhà, nàng thân là một cái lại bình thường bất quá Nhân tộc, không hẳn là nhúng tay việc này.

Nhân loại luôn là nhỏ bé vô lực.

Huyết khí quanh quần chớp mũi, thân thể ở Thiên Đạo uy áp hạ ngăn không được nhẹ nhàng run rẩy, Tạ Tinh Diệu cắn chặt răng.

Đột nhiên, nàng trầm giọng mở miệng, gương mắt nhìn về phía chân trời tối om lưu vân: “Người cứ như vậy khinh phiêu phiêu mà tính toán rời đi, phải không?”

Lâu Uyên làm nhiều việc ác, khơi mào tiên ma đại chiến, vô luận như thế nào, hẳn đều đáng chết.

Tạ Tinh Diệu sẽ không kỳ nguyện hẳn có thể sống lại, cũng không cảm thấy hẳn có thể được đến thể nhân tha thứ, nàng chỉ là ——

Nàng chỉ là, cảm thấy không cam lòng.

Lâu Uyên lúc ban đầu vận mệnh cùng Thiên Hoa dữ dội tương tự, nếu không phải trên đường sinh ra biến cố, hẳn đồng dạng có thể tùy ý rong chơi với Tu chân giới, trở thành vạn người kính ngưỡng tiên môn chí tôn.

Hắn vị kia tóc trắng xóa sư phụ cũng sẽ vì hắn mà kiêu ngạo, mà phi không cam lòng mà chết ở tiểu đạo quan, vô lực lại tuyệt vọng.

Giờ này khắc này, Thiên Đạo liền ở nàng trước mắt.

Nhưng mà trước đó, to như vậy Tu chân giới, Tạ Tinh Diệu phỏng phát chưa bao giờ cảm giác quá nó tồn tại.

Nó quá xa xôi, cũng quá hư vô mờ mịt.

Tú Thành bên trong, Thẩm Tích Sương vì bảo hộ hoa hoa thảo thảo ấu linh, không thể không bị quản chế với ác yêu, ở vốn có vận mệnh, đem thanh danh hỗn độn, chết vào vai chính đoàn tay.

La sát biển sâu, chịu khổ chịu nạn yêu ma nhóm không người biết hiểu, lột lấy yêu đan “Tiên môn đại tông” phong cảnh đặc ý, ở vốn có vận mệnh, thẳng đến bị đồ diệt, Nam Hải tiên tông trước sau bị cho rằng đạo đức tốt. Còn có Yên Hàn Lai.

Hắn như vậy hảo, mặc dù nhận hết cực khổ, vẫn cứ tâm tồn lương thiện, sẽ ở trong tối uyên cứu xưa nay không quen biết người xa lạ, cũng sẽ tránh đi mọi người, lặng lẽ đưa cho nghèo khổ bà bà một túi linh thạch.

Ở vốn có vận mệnh, hắn đem lưng đeo huyết hải thâm thù chết đi, bị thật vất vả kết bạn bạn tốt thân thủ chém giết, thẳng đến nhắm hai mắt một khắc, đều là lẻ loi một người.

Không phải là như vậy.

Tuyệt đối không nên là như thế này.

Nơi xa xôi vân cuộn cuộn như nước, uy áp bốn phía, làm nàng run rẩy không ngừng, cơ hồ vô pháp đứng thẳng.

Nhưng Tạ Tinh Diệu vẫn là gắt gao nhìn chăm chú nó, tùy ý nước mắt mờ hồ hai mắt, dùng hơi khàn tiếng nói giương giọng nói: “Một cái thế giới ‘Đạo’, vì sao sẽ là loại này bộ dáng?”

Vô thượng lực lượng xa cuối chân trời, bên người các đồng bọn trọng

thương hôn mê.

Nàng côی cút cùng chi giăng co, mờ mịt lại vô thố, chỉ có nước mắt ngăn không ở lại lạc, cái gì cũng thấy không rõ.

Thiên Đạo được mạo phạm, uy áp càng trầm.

Mọi nơi yên tĩnh, không hề dấu hiệu mà, bỗng nhiên vang lên ử dột thiếu niên âm.

“Không tồi.”

Ngực thật mạnh nháy dựng, giống như cổ lồi.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên quay đầu lại.

Sương trắng mờ lung, có nói cao gầy bóng dáng từng bước đi tới, trông thấy nàng, thiếu niên ánh mắt hơi trầm xuống.

“Ta cũng nghe Thiên Đạo sáng tỏ, lại không nghĩ cuộc đời này chứng kiến, đều là bất bình việc.”

Uy áp như núi, Yến Hàn Lai không hề do dự hướng nàng tới gần, nơi đi qua linh lực bốn phía, bính lui quá mức trầm trọng áp lực hơi thở.

Lâu Uyên thân chết một sát, trận này nhân quả cũng liền đến cuối, Thiên Đạo Thánh Vực đem một chút giải trừ.

Từ phát hiện bọn họ không thấy bóng dáng, lúc sau lại phát hiện ôi sơn các trung khác thường, Yến Hàn Lai liền vẫn luôn lưu với ngoài cửa, tìm kiếm nhập lâu biện pháp.

Hắn bị người xuyên việt nhóm sửa đổi quá vận mệnh, vốn là tham dự nhân quả một bộ phận, đương Thánh Vực chậm rãi tiêu tán, rốt cuộc có thể đi

vào ôm sỡ các, thuận lý thành chương đi vào nơi này.

Nhưng hấn chung quy không phải nhân quả toàn bộ tham dự giả, Thánh Vực sinh ra bài xích, mấy dục xé rách thức hải.

Yến Hàn Lai sắc mặt không thay đổi, đi vào bên người nàng.

Vì thế tại đây tràng cùng cuộn cuộn vô biên bàng nhiên thân chỉ giăng co, nhỏ bé thân thể, từ một cái biến thành hai cái.

—— hấn cũng không biết được tiền căn hậu quả, chỉ là xuất phát từ bản năng, không hề chần chờ cũng cam tâm tình nguyện mà đứng ở bên người nàng.

Chẳng sợ ở nàng mặt đối lập, là bàng bạc mệnh môn cái gọi là Thiên Đạo.

Mờ mịt không nơi nương tựa cảm xúc nặng nề rơi xuống đất, phảng phất rốt cuộc có đem chúng nó ôn nhu bao vây quy túc.

Tạ Tinh Diệu giữ chặt hấn cổ tay áo, nước mắt rớt đến càng hung.

“Ta đã thấy vô số lương thiện giả lưng đeo ác danh, là vì thật đáng buồn.”

Thiếu niên ánh mắt nặng nề, lấy linh lực bao phủ nàng miệng vết thương, ánh mắt lạnh lẽo tựa băng: “Hiểm ác giả bị vạn dân tán tụng công tích vĩ đại, là vì đáng xấu hổ.”

Uy áp che trời lấp đất, Yến Hàn Lai đem nàng hộ ở sau người, một người chặn lại lạnh thấu xương sát khí, không đi để ý tới thức hải trung từng trận quặn đau, làm như an ủi, nhẹ nhàng nắm lấy nàng đầu ngón tay.

Tựa như đang nói, đừng sợ.

“Đến nỗi thân cư địa vị cao giả, lý nên săn sóc vạn dân, khác làm hết phận sự, lại thùng rỗng kêu to, cao cao tại thượng ——”

Hắn lạnh lùng nói: “Là vì buồn cười.”

Người thiếu niên ngón tay lạnh lẽo, Tạ Tinh Diệu gắt gao đem nó hồi nắm, thờ sâu.

Nơi xa là có thể cắn nuốt hết thủy nùng vân, bọn họ nhỏ bé đến gần như với bụi bặm phù du.

Đương nàng ngẩng đầu, hai mắt lại là sáng ngời như tinh, không thấy sợ hãi chi sắc.

“Đi vào Tu chân giới, vô số người đã từng nói cho ta, thiện ác có báo, Thiên Đạo luân hồi —— nhưng mà ta hôm nay chứng kiến, lại là Thiên Đạo cao cao tại thượng, cái gì báo ứng, cái gì nhân quả, cái gì chịu khổ chịu nạn bá tánh, tất cả đều là ở nó trong mắt không chút nào quan tâm đồ vật, nó duy nhất để ý, chỉ có duy trì quy tắc, giữ gìn quy tắc, chỉ cần quy tắc không ngã, liền vạn sự đại cát.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Đây là vạn dân kính ngưỡng cái gọi là Thiên Đạo sao?”

Chapter 99

Nùng mây tụ tán, nổ vang như sấm minh.

Bốn phương tám hướng đều là hải triều giống nhau nặng nề cưỡng chế, ở Thiên Đạo dưới, vạn vật sinh linh nhỏ bé bất kham.

Đây là không người có thể chấn mênh mông cuộn cuộn uy áp, Yến Hàn Lai không nói gì nhúu mây, lấy toàn bộ linh lực đem nàng bảo vệ, trong cổ họng tanh ngọt, nuốt xuống một búng máu khí.

Tạ Tinh Diệu lại tiến lên một bước, đứng ở cùng hấn sóng vai vị trí, chia sẻ quá mức trầm trọng hơi thở.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu đối mặt Thiên Đạo, không biết sợ hãi đem nàng gắt gao nắm lấy, cơ hồ vô pháp hô hấp.

Ở không lâu phía trước, nàng còn chỉ là cái không có gì vĩ đại nguyện vọng người thường, cả đời trải qua quá lớn nhất buồn rầu, là không thể chịu đựng được cha mẹ kinh người khổng chế dục.

Bình phạm đến cực điểm, tầm thường, tuyệt không sẽ đi tự hỏi xa xôi không thể với tới Thiên Đạo pháp tắc.

Tạ Tinh Diệu đương nhiên sẽ sợ hãi.

Sợ hãi cảm cuộn cuộn không dứt, đem ngực ép tới Diệu Diệu muốn ngã, nàng cần thiết kiệt lực ổn định thân hình, mới không đến nỗi hai chân nhũn ra.

Đây là nguyên tự bản năng run rẩy.

Nhưng mà trừ bỏ bản năng, thân là người, nàng có được thuộc về chính

mình lý trí ——

Giống như một cây cối cút đứng lặng cốt, chống đỡ khỏi gần tán loạn quyết ý.

Nàng không nghĩ thỏa hiệp, cũng không muốn thỏa hiệp.

Thiên Đạo lặng im không nói gì, Tạ Tinh Diệu lần thứ hai mở miệng: “Ta du lịch quá Tu chân giới đông tây nam bắc, mỗi đến một chỗ địa phương, đề cập thiên lý, bá tánh không có chỗ nào mà không phải là kính sợ Thiên Đạo, tin tưởng vạn sự vạn vật tuần hoàn nhân quả quy luật —— không biết này cái gọi là ‘ nhân quả quy luật ’, thật sự tồn tại sao?”

Làm như đối nàng đáp lại, nơi xa nùng vân cuộn cuộn, chậm rãi dật khai cuộn sóng hình cung.

Cùng lúc đó, có thanh âm tự thức hải vang lên.

—— không đúng.

Kia không ứng được xưng là “Thanh âm”, mà là một đạo thành linh xảy ra thần niệm, phi nam phi nữ, tựa thật tựa huyền, tự nó xuất hiện khoảnh khắc, Tạ Tinh Diệu thức hải trung sinh ra vô tận thanh minh.

Kia thần niệm nói: [nhật thăng nguyệt lạc, xuân hạ thu đông, thiên đạo hữu thường. Thế gian ngàn năm vạn năm, đều có nhân quả.]

Đánh cuộc chính xác.

Thân thể ở mãnh liệt uy áp dưới cứng đờ bất kham, Tạ Tinh Diệu giữa mày nhảy dựng, khóe miệng không tiếng động nhẹ dương.

Tu chân giới Thiên Đạo, cùng nàng đã từng sinh hoạt quá thế kỷ 21 trung

“Thiên lý” bất đồng.

“Thiên lý” sinh với thiên địa, nguyên với tự nhiên, là thể gian vạn vật có thể vận chuyển tổng thể quy tắc, thập phần chẳng qua, cũng không tồn tại một cái xác thực hình tượng.

Nhưng “Thiên Đạo” bất đồng.

Tu chân giới linh lực gắn kết, vạn vật có linh, cho dù là nhìn như hư vô mờ mịt Thiên Đạo, cũng có được thuộc về chính mình một sợi ý niệm.

Nói cách khác..... Nàng có thể cùng chi câu thông.

Thiên Đạo chí cao vô thượng, cho dù là phi thăng thành tiên đắc đạo cao nhân, cũng không làm gì được nó mảy may.

Ở chân thật Tu chân giới, căn bản không có khả năng như tiểu thuyết như vậy, lấy yếu ớt nhân thân tiên thân cùng chi đối kháng, chém chết Thiên Đạo, trọng tổ pháp tắc.

Rốt cuộc ở Thiên Đạo phía sau, là cường hãn vô cùng toàn bộ Tu chân giới.

Vạn hạnh, nó có thể cùng sinh linh đối thoại.

Nghĩ đến cũng là, Thiên Đạo không gì làm không được.

“Nhật thăng nguyệt lạc, xuân hạ thu đông, đó là tự nhiên quy luật.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Về người, yêu cùng ma đâu?”

Nàng nói được chắc chắn mà nghiêm túc, mở miệng khi dỗi mắt trông về phía xa, nhìn phía mây đen cuối.

“Người nói ‘ thiên đạo hữu thường ’, nếu ta không lý giải sai, hẳn là chỉ hết

thầy đều phải tuân hoàn trật tự, Thiên Đạo đều có này quy luật. Nhưng mà giờ này ngày này, Tu chân giới trật tự quy tắc, đến tột cùng là cái gì?”

Nàng tạm dừng sơ qua: “Là có thể không kiêng nể gì tàn sát yêu ma? Là chỉ cần không bị phát hiện, là có thể đương nhiên mà khinh nhục kẻ yếu? Vẫn là tất cả mọi người có thể vì biến cường mà không từ thủ đoạn?”

Thiên Đạo trầm mặc.

“Người đáp không được, bởi vì người chưa bao giờ từng có chế ước.”

Trong cổ họng máu tươi cuộn cuộn, Tạ Tinh Diệu nuốt xuống một ngụm mùi tanh: “Luôn miệng nói thiên đạo hữu thường, nhưng ở cái này Tu chân giới, rõ ràng liền một cái hợp lý trật tự cũng chưa định ra —— này muốn vạn sự vạn vật như thế nào đi tuân thủ?”

Vẫn cứ không có hồi âm.

Nàng đang muốn tiếp tục, ngoài ý liệu mà, thế nhưng thấy chân trời nùng vân vừa động.

Mây mù ngưng kết, từ từ hạ xuống, lại chớp mắt, thế nhưng tự làm một người mơ hồ không rõ thân hình.

Bóng người kia phi nam phi nữ, nhìn không thấy ngũ quan, cũng không có cố định hình thể, theo lưu vân kích động, thân hình lúc cao lúc thấp, tự tán như nước.

Không biết có phải hay không ảo giác, tự nó xuất hiện về sau, toàn thân uy áp giảm bớt một chút.

Tạ Tinh Diệu giương mắt xem nó, cuối cùng nói: “Thiên Đạo sở dĩ trở thành

Thiên Đạo, là bởi vì mỗi người đều có thể ở nó dưới, này sở đương hành, ngăn sở đương ngăn. Nhưng nhìn chung này giới, như thế nào ‘ đương hành ’, như thế nào ‘ đương ngăn ’, chưa bao giờ từng có rõ ràng giới hạn.” Thiên Đạo “Vô vi” tuyệt phi “Không vi”, một khi không hề làm, kia liền thùng rỗng kêu to.

Nếu giống như bây giờ, không chế định bất luận cái gì ước thúc, mặc kệ các tu sĩ cá lớn nuốt cá bé, chỉ sợ lại quá không lâu, Tu chân giới đem mất nạp dơ bẩn, sinh linh đồ thán.

Nơi xa bóng người phiêu lay động đặng, tĩnh giây lát, bỗng dựng ra tiếng: “Giới hạn?”

Thanh âm vẫn là tự thức hải vang lên, như trống chiều chuông sớm, thanh u linh hoạt kỳ ảo, tiếng vọng liên miên.

“Ta cảm thấy.”

Tạ Tinh Diêu: “Có lẽ, chúng ta có thể thử nói chuyện.”

*

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn Thanh Thanh giọng nói, nếm thử chậm chước ra một câu thích hợp lời đạo đầu, thật lâu nghĩ không ra tìm từ, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Tạ Tinh Diêu.

Thực thái quá.

Bị Lâu Uyên đã thương sau, nàng hoảng hốt gian cảm thấy một cỗ cực kỳ mãnh liệt uy áp, thức hải bất kham gánh nặng, ngất đi.

Lại tỉnh lại, Tạ Tinh Diệu chỉ vào bên người không rõ vật thể nói cho nàng, đó là Thiên Đạo hóa thân.

Yến Hàn Lai cũng không thể hiểu được tiến vào Thiên Đạo Thánh Vực, nghe Tạ Tinh Diệu nói xong bọn họ té xỉu sau ngọn nguồn, nàng chỉ cảm thấy, chính mình phảng phất bỏ lỡ một vạn đoạn cốt truyện.

Thanh âm bị lớn nhất hạn độ đè thấp, Nguyệt Phạn tiến đến nàng bên tai: “Đây là Thiên Đạo? Bay tới thôi đi, như thế nào cùng rừng rậm băng hỏa người dường như?”

“A!”

Ôn Bạc Tuyết vốn dĩ khẩn trương đến vẫn không nhúc nhích, nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, một cái chớp mắt xuất thần: “Thật sự giống như!”

Hàn Khiếu Hành thân là đại sư huynh, cảm thấy cần thiết nhắc nhở bọn họ một tiếng: “Các người có hay không tự hỏi quá một loại khả năng tính, đối mặt Thiên Đạo, mặc kệ các người dùng nhiều tiểu nhân âm lượng, nói chuyện đều có thể bị nó nghe được rõ ràng.”

Bất quá, xem nó phiêu phiêu hốt hốt thân thể, đích xác rất giống rừng rậm băng hỏa người.

Đặc biệt là đỉnh đầu không ngừng lắc lư kia đoàn vàng sáng.

Cái này ý tưởng vừa mới nổi lên trong lòng, liền nghe Tạ Tinh Diệu bên cạnh bóng người đạm thanh nói: “Trong lòng suy nghĩ, cũng có thể biết được tất.”

Nga.

Hàn Khiếu Hành lựa chọn làm bộ nghe không hiểu nó ý tứ.

“Cho nên,” Đàm Quang nói, “Chúng ta tỉnh lại sau tỵ ở chỗ này, là vì cấp sở hữu sự tình thương thảo ra một cái kết quả?”

Hắn nói dừng lại: “Đúng rồi, không phải không thể vọng nghị Thiên Đạo sao?”

“Cấm đàm luận Thiên Đạo, rất có thể là Thánh Vực quy củ.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Thiên Đạo bản thân vô bi vô hỷ, sẽ không bởi vì bị người phê phán vài câu, liền tùy ý giáng xuống trừng phạt.”

Nàng xem một cái bên người mơ hồ bóng người, trong giọng nói nhiều ra vài phần không tự tin: “Hắn là, là cái dạng này.”

Đều nói đại đạo vô tình, kỳ thật đều không phải là vô tình vô nghĩa, mà là vô tư tâm, vô vọng niệm.

Thế giới này Thiên Đạo từ đầu tới đuôi không thể nào quản sự, luận công trạng xác định vững chắc không đủ tiêu chuẩn, nhưng không thể phủ nhận chính là, có lẽ nguyên nhân chính là như thế, ở nó trên người mới không cảm giác được tư tâm.

Tựa như không khí, không chỗ không ở, sẽ không bởi vì người khác đánh giá sinh ra nửa phần cảm xúc.

Nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không gần dùng tới vài đoạn ngôn ngữ, khiến cho Thiên Đạo phái ra hóa thân, cùng bọn họ cùng nhau tỵ ở chỗ này.

Nó lãnh khốc, lý trí, thả thanh tĩnh.

..... Nói ra những lời này đó thời điểm, nàng là thật sự nghĩ tới, chính mình có thể hay không bị thẹn quá thành giận Thiên Đạo xé thành mảnh nhỏ.

“Là muốn đàm luận Tu chân giới nhân quả, đúng không.”

Ôn Bạc Tuyết tiểu tâm xem nó: “Ta cảm thấy, không quá hợp lý.”

Gặp người ảnh không phản ứng, hấn tráng khởi lá gan tiếp tục nói: “Tất cả mọi người tin tưởng thiện ác có báo, ta không phải nói tốt người nhất định có hảo báo..... Nhưng Nam Hải tiên tông tu sĩ nuốt phục yêu đan, cư nhiên còn có thể bình yên vô sự mà độ kiếp thăng cấp, thực không hợp lý.”

“Xác thật.”

Đàm Quang nói: “Ta trước kia xem qua thoại bản, đều nói tu sĩ tiến giai khi, yêu cầu trải qua lôi kiếp. Lôi kiếp một là vì rèn thể, nhị là vì luyện tâm, nếu tâm tính không thuần, sẽ bị sét đánh.”

Tiểu hòa thượng gãi gãi đầu, nhúu nhúu mày: “Nam Hải tiên tông những người đó, tu vi tiến giai toàn dựa yêu đan, tâm tính liền càng không cần phải nói, có thể nói ghê tởm đến cực điểm. Vô luận rèn thể vẫn là luyện tâm, bọn họ toàn không đạt tiêu chuẩn, kết quả tiến giai đến không hề áp lực.”

Oánh bạch sắc mơ hồ bóng người đong đưa một chút: “Rèn thể luyện tâm?”

“Đúng vậy!”

Tiểu thuyết là hấn nghề cũ, vừa nói khởi cái này, Đàm Quang hoàn toàn có tinh thần.

“Còn có tâm ma, bọn họ chuyện xấu làm tẩn, cư nhiên không có tâm ma trừng phạt sao?”

Đàm Quang âm điệu hơi dương: “Tâm ma là mỗi người trong lòng mặt âm u, làm như vậy nhiều ghê tởm sự, tâm ma lý nên bị vô hạn phóng đại —— ở tiền giai thời điểm, một đạo tà niệm hóa một ma, nếu chịu không nổi này một quan, có cái gì tư cách phi thăng đắc đạo.”

Không hổ là võng văn tay bút, này cũng quá thuộc như lòng bàn tay.

Tạ Tinh Diệu yên lặng nhìn liếc mắt một cái Thiên Đạo hóa thân, ở thao thao bất tuyệt Đàm Quang phụ trợ hạ, nó có vẻ mờ mịt lại hoang mang.

Nếu Thiên Đạo có được cảm xúc cùng biểu tình, giờ này khắc này, nó trong ánh mắt hẳn là viết:

Nếu không, này thiên đạo cho người đảm đương?

So với Thiên Đạo bản thân chi lực, thế kỷ 21 internet văn học sức sáng tạo, thật đúng là vô cùng vô tận.

“Nếu phi thăng đối tâm cảnh không có yêu cầu, kia Tu chân giới chẳng phải thành cá lớn nuốt cá bé động vật thế giới, mỗi người cho nhau tàn sát, chỉ cần có thể tăng lên tu vi liền hảo.”

Đàm Quang nói được có chút mệt, nghĩ nghĩ tâm sinh tò mò: “Nhiều năm như vậy, người —— ngài liền không cảm thấy, Tu chân giới có chỗ nào không thích hợp?”

Bóng người lặng im một lát.

“Ta đã nhiều năm chưa từng đặt chân Nhân giới.”

Nó nói: “Lần trước đến tận đây, là ta hiệp trợ Nhân tộc chế định luật pháp.”

Luật pháp.

Tạ Tinh Diệu cuối cùng có chút minh bạch.

“Làm Thiên Đạo, hẳn là hiểu biết Tu chân giới thế cục đi?”

Nàng xoa nhẹ hạ giữa mày: “Bắc có bí giáo, trung có các đại tiên tông, phía tây yêu ma cát cứ, phía Đông nam bộ hơi chút hảo chút, nhưng cũng dần dần sinh ra không ít quật khởi tân thế lực. Hưởng lớn nói, đông nam tây bắc ai đều không phục ai, hướng nhỏ nói, mặc dù là ở một cái khu vực, tu sĩ chi gian phe phái tranh chấp đồng dạng không ít.”

Thiên Đạo thượng một lần đi vào Nhân giới, hẳn là Nhân tộc hưng thịnh chi sơ.

Khi đó mọi người vừa mới có được sức sản xuất, phổ biến tu vi thấp, muốn nói nói, hẳn là cùng Đường Tống thời đại không sai biệt lắm.

Có thống nhất quốc gia cùng cơ quan nhà nước, ở từ trên cao đi xuống quyền lực lãnh đạo dưới, luật pháp mới có thể có thể thi hành.

Nhưng hiện tại sao có thể hành đến thông.

Gần nhất tập quyền gần như tán loạn, thứ hai các tu sĩ thần thông quảng đại, giết người lấy mệnh dễ như trở bàn tay, liên tính phạm vào pháp, cũng rất khó bị phát hiện.

Lâu Yểm hận sắt không thành thép: “Nhân khi thì biến, thuận thế mà biến.

Thân là Thiên Đạo, có thể nào một mặt lưu tại mấy ngàn năm trước? Nếu là làm gây dựng sự nghiệp trường hợp, khai cục thiên hồ nửa đường chết,

xí nghiệp đến bị người bồi không ——”

Đàm Quang lập tức trấn an: “Lâu huynh, Lâu huynh! Bình tĩnh, chúng ta có thể càng bình tĩnh.”

“Nói nhiều như vậy, không biết Thiên Đạo có không cho chúng ta lộ ra chút tin tức?”

Tạ Tinh Diệu giương mắt: “Tỷ như chúng ta mấy cái dị thể hồn phách hắc là đi con đường nào, chuyện này hắc là như thế nào giải quyết, bị Lâu Uyên giam cầm hồn phách làm sao bây giờ, còn có.....”

Nàng dừng một chút, nhìn về phía bên kia Hàn Khiếu Hành.

Thanh niên đối tượng nàng ánh mắt, nhẹ giọng mở miệng: “Lâu Uyên thật muốn hồn phi phách tán?”

“Bị hắc giam cầm hồn phách, vô pháp lại hỏi thân thể bên trong.”

Thuần trắng bóng người nói: “Lâu Uyên đem hồn phách mạnh mẽ tróc, nắp trong tự thân thức hải. Kể từ đó, kia mấy người hồn phách ly thể, ngày ngày đêm đêm gặp ma khí như tằm ăn lên, hiện đã thập phần yếu ớt —— nếu mạnh mẽ trở về nguyên bản thân thể, vô pháp chống đỡ quá mức dày nặng thức hải.”

“Kia bọn họ làm sao bây giờ?”

Nguyệt Phạm nhíu mày: “Hơn nữa..... Lâu Uyên nói qua, chúng ta là bọn họ ở 3000 vị diện chuyển thể, giống nhau như đúc lường đạo hồn phách, không thể xuất hiện ở cùng cái trong thể giới đi.”

Đàm Quang linh quang vừa hiện: “Có lẽ ——”

Hắn hai chữ khó khăn lẩm bẩm từ trong miệng nhảy ra tới, liền nghe bóng trắng nói: “Không tồi. Các người nguyên bản trong thân thể hồn phách chỗ trống, thêm chi thức hải nhỏ hẹp, nhất thích hợp làm cho bọn họ ký túc trong đó.” Thế kỷ 21 không có tu tiên, cũng liền không có quá mức diện tích rộng lớn vô ngần thức hải.

Liền tính là vết thương chồng chất, vô cùng yếu ớt hồn phách, đồng dạng có thể đem nó không chế.

Tạ Tinh Diệu âm thầm suy nghĩ.

Trừ cái này ra, có lẽ còn có một cái khác quan trọng lý do.

Bọn họ đoàn người trụ vào vai chính đoàn thức hải, rất khó trở về thế kỷ 21; mà vai chính đoàn thần thức bị thương nặng, ở Tu chân giới trung lưu lại không được.

Chỉ cần hai hai trao đổi, là có thể thuận lý thành chương bổ khuyết cái này khe hở, đối với Thiên Đạo mà nói, là kiện thuận nước đẩy thuyền chuyện tốt.

“Đến nỗi Ý Thủy, có lẽ có thể cứu.”

Bóng trắng nói: “Hắn tu vi tối cao, thần thức không coi là lãng tán, hảo hảo tụ lại, nói không chừng còn sẽ tỉnh lại.”

Ở đây mấy người đều là thần sắc vừa động.

“Thật vậy chăng!”

Nguyệt Phạn kinh hỉ cười cười, thực mau nghĩ đến cái gì, thử tính đặt câu hỏi: “Kia..... Lâu Uyên đâu?”

Bóng trắng: “Ngỗ nghịch lừa gạt Thiên Đạo, tự nhiên hồn phi phách tán, vĩnh không vào luân hồi.”

Một sát lặng im.

Hàn Khiếu Hành trầm giọng đem nó đánh vỡ: “Nhất định phải như vậy sao.”

Hắn âm điều vững vàng, hai mắt đen nhánh, chột vừa thấy đi không gọn sóng, tinh tế tìm tòi, mới có thể cảm thấy ra không kiêu ngạo không siểm nịnh quyết ý.

“Hắn trước nửa đời sờ trải qua hết thấy, trừ bỏ kia lão đạo sĩ, toàn là bốn bề thụ địch, nơi chốn hung hiểm.”

Hàn Khiếu Hành nói: “Huống chi, lột lấy tiên cốt đổi lấy tự thân tu vi, như thế hoang đường buồn cười tu luyện phương thức thế nhưng có thể thành công, cũng không đoạn phát huy lớn mạnh..... Xét đến cùng, cùng chưa thành thực Thiên Đạo pháp tắc thoát không được can hệ.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Ôn Bạc Tuyết gật đầu: “Hắn cả đời trải qua quá như vậy nhiều sự tình, phần lớn là phản bội cùng đào vong, sau lại nhập ma, chính là cùng đường.”

Bóng người không chút do dự: “Hắn không có khả năng sống.”

“Chúng ta không muốn cho hắn sống sót.”

Tạ Tinh Diêu: “Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa. Lâu Uyên tuy rằng thời trẻ chịu khổ, nhưng không thể phủ nhận chính là, hắn bạo ngược vô độ, hại chết vô số bá tánh. Nhưng ——”

Nàng một đốn: “Nhưng luận cập sơ tâm, năm đó sống ở tiểu đạo quan hấn, trong lòng cũng không ác niệm. Ta đã đã trí hấn vào chỗ chết, liền sẽ không xa cầu ai có thể làm hấn chết mà sống lại, ta chỉ là cảm thấy, hồn phi phách tán trừng phạt quá nặng.”

“Không tội.”

Nguyệt Phạn nói tiếp: “Hấn tiên cốt màu sắc thuần tịnh, cũng không tà niệm. Chỉ cần đầu thai chuyển thế, quên tiền sinh hết thấy, định có thể một lần nữa bắt đầu.”

Đàm Quang cùng Lâu Yếm đồng thời gật đầu.

Nếu có thể, bọn họ đều tưởng cấp người nọ một cái cơ hội.

Một cái làm lại từ đầu, hảo hảo tồn tại, có thể kiến thức đến trên đời quang minh kia một mặt cơ hội.

Đời này kiếp này thù hận nợ máu, ở hấn tử vong nháy mắt rơi xuống màn che, chờ Lâu Uyên đầu thai chuyển thế, đó là hoàn toàn mới, hoàn toàn bắt đầu một khác đoạn nhân sinh.

Bóng trắng không nói chuyện.

Tuyên lâu yên tĩnh, Tạ Tinh Diệu khẽ thở dài: “Nếu không phải năm đó thiên lý không tồn, hấn như thế nào ——”

Nguyệt Phạn: “Ai, thời vậy, mệnh vậy.”

Ôn Bạc Tuyết: “Ai ai, này đến tội cùng là ai sai đâu.”

Bóng trắng:.....

Nó cảm thấy, nó rớt vào nào đó đáng giận kịch bản.

Hảo một thời gian, Thiên Đạo hóa thân rút cuộc mở miệng: “Có thể.”

Lên tiếng nữa, bóng người nhìn về phía cách đó không xa Đàm Quang:

“Tâm ma kiếp đến tột cùng ra sao loại sự việc, có không nói với ta nói nói.”

Thiên nột.

Này, này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết □ ta là Thiên Đạo nó lão sư □, thái thái quá có bài mặt.

Chờ hấn trở về, muốn thổi thượng 800 năm, lại viết thượng 800 sách còn tiếp thoại bản tử.

Đàm Quang: “Được rồi! Ta nơi này còn có hỏa kiếp tình kiếp, muốn hay không cùng nhau nghe một chút? Bảo đảm đủ dùng!”

*

Đêm khuya thời gian, ôm sỡn trong các dị động dần dần trừ khử.

Thiên Đạo Thánh Vực rút đi, đương Tạ Tinh Diệu mở hai mắt, nhìn thấy lay động nhu ẩm ánh lửa.

Trước đó, bọn họ mọi người mất đi ý thức ngã trên mặt đất, lúc này lục tục tỉnh lại, nhẹ nhàng xoa ấn đau đón cái ột.

Mới vừa rồi ở Thánh Vực, Thiên Đạo đem bị Lâu Uyên giam cầm hồn phách nhóm đưa hướng một cái khác vị diện.

Ở cực kỳ ngắn ngủi khe hở, Tạ Tinh Diệu cùng bọn họ từng có trong nháy mắt tầm mắt tương giao.

Bọn họ sống nhờ với Lâu Uyên thức hải, biết được này hết thấy tiền căn hậu quả, nhìn thấy nàng, lộ ra ôn hòa rộng mở ý cười.

Tất cả mọi người không có mở miệng, trong lòng chiếu không tuyên trầm mặc, hoàn thành cuộc đời này lần đầu tiên gặp mặt cùng cuối cùng một lần biệt ly.

Đến nỗi Lâu Uyên, ở Đàm Quang Vãng Sinh Chú trung có thể siêu độ.

Gặp qua Thiên Đạo trừng phạt hồn phách yếu ớt bất kham, từ đầu tới đuôi nhắm chặt hai mắt, trong suốt đến sắp biến mất không thấy.

Thẳng đến ám áp nhu hòa kim quang đem hấn bao vây, ở vô cùng trong sáng Phật môn trong hơi thở, Lâu Uyên tựa hồ giật giật đôi mắt.

Ly biệt là lúc nhất an tĩnh.

Lượn lờ sương trắng phiếm ra từng đợt từng đợt đậm kim, mọi nơi không gió, thậm chí nghe không thấy hô hấp.

Bọn họ không nói một lời, lại ở trầm mặc lẫn nhau biết được hết thảy.

Thanh niên thân hình dần dần tiêu tán, thẳng đến cuối cùng, chậm chạp mở to mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Tinh Diêu triều hấn cười cười.

Kim ảnh chảy động như nước, vạn sự vạn vật lặng im như mê.

Đương trước mắt kia đạo thân ảnh hoàn toàn biến mất vô tung, bọn họ chi gian bỗng không ứng sinh ra nhân quả, cũng liền lặng yên rơi xuống màn che.

—— lại có lẽ, ở mấy năm, vài thập niên, hoặc là mấy trăm năm về sau, này đoạn nhân quả, sẽ có một lần nữa bị tục thượng ngày đó.

Hết thảy rốt cuộc chấm dứt, Thiên Đạo rời đi, mấy người bị đưa ra Thánh

Vực.

Sắp chia tay trước, Thiên Đạo ưng thuận hứa hẹn, sau này đem thỉnh thoảng tới hạ giới nhìn xem.

Nói vậy sau đó không lâu, theo tâm ma cùng vấn tâm lôi kiếp đại hiện thần uy, Tu chân giới không ít ác đồ sẽ tranh nhau lộ ra dấu vết, nghênh đón một lần mệnh mỏng cuồn cuộn đại tẩy bài.

..... Còn cố ý Thủy Chân người.

Tạ Tinh Diệu từ trên mặt đất đứng dậy, nhin xuống cái ót đau nhức, quay đầu đi.

Giống như bọn họ, Ý Thủy chân nhân đồng dạng lâm vào hôn mê.

Đó là giống nhau mặt, giống nhau thân thể, nội bộ lại là bất đồng người.

“Thiên Đạo nói, hẩn tỉnh lại lúc sau, sẽ có chứa Lâu Uyên cùng chúng ta ở chung khi ký ức.”

Ôn Bạc Tuyết có chút buồn bã mất mát: “Ta ——”

Hẩn không biết hẩn là như thế nào nói tiếp, chần chờ ngậm miệng.

Hàn Khiếu Hành đem Ý Thủy nâng dậy: “Hẩn thần thức bị hao tổn, tối nay hẩn là vẫn chưa tỉnh lại. Ta đưa hẩn trở về phòng, các người cũng hảo hảo nghỉ ngơi.”

Bọn họ đoàn người ở Thánh Vực bị thương, vạn hạnh, Thánh Vực bên trong toàn nãi thần thức, sau lại được Thiên Đạo che chở, thương thế khôi phục không ít.

Nhưng mà dù vậy, Tạ Tinh Diệu vẫn là cảm nhận được chưa bao giờ từng

có mỗi một.

“Ân.”

Nguyệt Phạn xem một cái ngoài cửa sổ, bóng đêm đã thâm, màn đêm sâu kín: “Thời điểm không còn sớm. Phát sinh nhiều chuyện như vậy..... Đại gia trở về phòng yên lặng một chút đi.”

Yến Hàn Lai vẫn luôn canh giữ ở bên người nàng, không nói gì, giờ phút này thấp giọng mở miệng: “Ta đưa người trở về?”

Tạ Tinh Diêu: “..... Ân.”

Lâu Uyên sau khi chết, thức hải nhiệm vụ hệ thống biến mất không thấy. Trò chơi là hai cái thế giới giao điệp khi xuất hiện ngoài ý muốn, cùng Lâu Uyên không quan hệ, mặc dù đã không có nhiệm vụ hệ thống, vẫn cứ tồn tại với nàng thức hải bên trong.

Khi đến tận đây khắc, rốt cuộc có thể nói cho Yến Hàn Lai sự tình ngọn nguồn.

Bọn họ từ đỉnh núi mà xuống, đi ở yên lặng không người trong núi tiểu đạo. Tạ Tinh Diêu suy nghĩ như ma, ăn nói nhỏ nhẹ mà nói, Yến Hàn Lai trầm mặc không nói gì, nghiêm túc mà nghe.

Sau lại trở lại nàng tiểu viện, ngồi ở trong viện bàn đá bên, Tạ Tinh Diêu rốt cuộc nói rõ đại khái.

Nàng như trút được gánh nặng: “Chính là như vậy. Chúng ta đều không phải là thân thể nguyên bản chủ nhân, đều là từ một thế giới khác tới hồn phách, cho nên chúng ta có khi sẽ cố ý tránh đi người —— không phải

muốn cố tình xa cách, mà là không thể không tụ ở bên nhau, đàm luận chúng ta nhiệm vụ.”

Yến Hàn Lai: “Ân”

Nghe thấy như vậy thiên mã hành không chuyện xưa, Tạ Tinh Diêu vốn tưởng rằng có thể ở trong mắt hắn nhìn thấy vài phần kinh ngạc cảm xúc.

Nhưng mà gương mặt nhìn lại, đối phương đáy mắt không gợn sóng, không hề kinh ngạc chi sắc, ngược lại nhiều ra một ít tối nghĩa ám sắc.

Nàng hậu tri hậu giác mà ý thức được, Yến Hàn Lai dữ dội nhạy bén, nhất định đã sớm phát hiện miêu nị.

Tỷ như bọn họ cùng trong lời đồn hoàn toàn bất đồng tính cách, lúc ban đầu nắm tay niệm thần chú niệm chú mới lạ động tác, cùng với ngày thường cổ quái, cùng Tu chân giới không hợp nhau ngôn ngữ.

Hắn không ngốc, hắn chỉ là chưa bao giờ chỉ ra.

Tạ Tinh Diêu nhẹ giọng cười cười: “Thật không cho mặt mũi. Người liên không cảm thấy giật mình?”

Yến Hàn Lai an tĩnh đối thượng nàng hai mắt, xả hạ khoe miệng.

Hắn nói: “Ta không để bụng.”

Không đợi Tạ Tinh Diêu tò mò truy vấn, lại thấy hắn mở miệng.

Sơn dã vắng vẻ, gió đêm phát động, mang đến dễ nghe thiếu niên âm.

Yến Hàn Lai thấp giọng nói: “Ta gặp gỡ, trước nay đều là người.”

Nàng sơ sơ đi vào Tu chân giới khi, cũng là cùng Yến Hàn Lai lần đầu tiên tương ngộ.

Hắn trước nay không để ý thân phận của nàng, tiên môn đệ tử cũng hảo, trong núi tinh quái cũng thế, từ đầu đến cuối, ở hắn đáy mắt chỉ có một Tạ Tinh Diêu.

Tạ Tinh Diêu cười một cái.

Đêm khuya buông xuống, bốn ửng tới rồi phân biệt thời điểm.

Trầm mặc giây lát, Yến Hàn Lai bỗng nhiên mở miệng: “..... Nhắm mắt.”

Tạ Tinh Diêu: “Ân?”

Hắn làm như khó có thể mở miệng, bất động thanh sắc dời đi tầm mắt, đông cứng lặp lại một lần: “Nhắm mắt lại, đừng nhìn.”

Úc.

Tuy rằng không rõ hắn dụng ý, Tạ Tinh Diêu vẫn là theo bản năng ngoan ngoãn làm theo. Hai mắt khép lại, tầm nhìn chỉ còn lại có một mảnh đen nhánh.

Bên tai phát quá rào rạt phong vang, sau một lúc lâu, Yến Hàn Lai nhẹ giọng nói: “Hảo.”

Vì thế nàng mở hai mắt.

Tạ Tinh Diêu ngẩn ra.

Người thiếu niên cao dài thân ảnh biến mất không thấy, thay thế, là một con tuyết trắng tiểu hồ ly.

Hắn thân mình tiểu, chính ổn định vững chắc đứng ở trên bàn đá, phía sau cái đuôi dựng thẳng lên, giống như xoã tung mao cầu.

Thấy nàng trợn mắt, Yến Hàn Lai nghiêng đi mặt đi, lỗ tai run lên.

Hắn định là cảm thấy ngượng ngùng, nhĩ tiêm hiện lên một mặt hồng nhợt

Chợt làm trò nằng mặt, lắc lắc cái đuôi.

Cực đại mao đoàn dường như theo gió lắc lư bồng công anh, cùng lúc đó, hồ ly vươn móng vuốt, ở trên mặt cọ cọ.

Như là một loại cực độ vụng về bán manh.

Tạ Tinh Diệu khoanh khắc liền minh bạch hắn dụng ý.

Hồ ly động tác uyển chuyển nhẹ nhàng, trong nháy mắt bay nhanh nhẩy lên, mũi chân nhẹ điểm, đáp xuống ở nàng đầu vai.

Yến Hàn Lai cúi đầu, dùng lỗ tai phát quá nàng sườn mặt.

Hắn đang an ủi nàng.

“Người nếu là khó chịu,” thiếu niên âm thanh lãnh hơi khàn, ở nàng bên tai vang lên, “Liền khóc ra tới.”

Cùng nhiều ngày thân cận sư phụ lấy phương thức này phân biệt, nàng trước sau giả vờ thành bình tĩnh tiếp thu bộ dáng.

Nhưng mà gặp gỡ loại sự tình này, có ai có thể chân chính mà bình tĩnh tiếp thu.

Huống chi, vẫn là từ nàng thân thủ dùng ra kết thúc tâm quyết, dùng sư phụ đã từng kiên nhẫn giáo thụ cho nàng thuật pháp, kết thúc một đoạn này nhân quả.

Nói đến cùng, Tạ Tinh Diệu chỉ là cái tuổi không lớn tiểu cô nương.

Lông xù xù lỗ tai nhu nhu lộ ra nhiệt khí, hồ ly động tác ôn nhu, nhu ấm đến

giống như cảnh trong mơ.

Đặt mình trong với một cái hồn nhiên thể giới xa lạ, phát sinh loại chuyện này, nàng chỉ có thể thói quen tính mà đem cảm xúc hướng trong lòng nuốt, không hướng người khác biểu lộ mảy may.

Đã thật lâu không ai đối nàng nói, khóc ra tới liền hảo.

Hốc mắt lên men phát sáp, Tạ Tinh Diệu duỗi tay, đem hồ ly ôm vào trong ngực.

Yến Hàn Lai quơ quơ lỗ tai.

Đã từng cùng Ý Thủy chân nhân vượt qua điểm điểm tích tích quanh quẩn không thôi, nàng cảm thấy mờ mịt lại khổ sở, đổ ở trong lòng áp lực rất cuộc phát tiết mà ra, hóa thành nóng bỏng bọt nước dừng hướng hốc mắt.

Ngay sau đó, chớp mũi vọt tới quen thuộc tạo hương.

Yến Hàn Lai khôi phục làm người thân bộ dáng, thật cẩn thận ôm nàng nhập hoài.

Người thiếu niên thể tức ấm áp, đem nàng bao phủ trong đó.

Tạ Tinh Diệu chỉ cảm thấy ủy khuất, gấp không chờ nổi muốn nói hết, lung tung mở miệng, liền chính mình cũng không rõ ràng lắm đến tột cùng đang nói chuyện gì vậy: “Vì cái gì sẽ biến thành như vậy a, chúng ta hôm nay giữa trưa còn ở bên nhau..... Hắn còn dạy cho ta Đoạn Tâm Quyết.....”

Yến Hàn Lai lẳng lặng mà nghe, trúc trắc giơ tay, khẽ vuốt nàng phía sau lưng.

Động tác đơn giản, lại lệnh người an tâm.

Không biết qua đi bao lâu, Tạ Tinh Diệu khóc nước nỡ nói được hầu âm phát ách, nước mắt lưu tẫn, chỉ còn lại rất nhỏ nước nỡ.

Yến Hàn Lai không ra tiếng, xem nàng mệt mỏi thấp đầu, thân hình tinh tế, ở nước nỡ hạ run nhè nhẹ.

“Cảm ơn.”

Một hồi lâu, Tạ Tinh Diệu thối lui một chút: “..... Ta khá hơn nhiều.”

Nàng hai mắt đỏ bừng, dút lời nhấp môi, cúi đầu lau đi khóe mắt nước mắt:

“Ta chỉ là..... Giống như trước nay không ai như vậy đối diện ta.”

Yến Hàn Lai ngẩn ra.

“Thế giới này Tạ Tinh Diệu có rất nhiều người thích, nhưng ta không phải.”

Nàng thanh âm thực nhẹ, kiệt lực cười cười: “Cha mẹ đối ta luôn là lãnh lãnh đạm đạm, có đôi khi ở bọn họ trước mặt khổ sở rớt nước mắt, sẽ bị răn dạy vì cái gì chỉ biết khóc.”

Từ đó về sau, nàng đi học sẽ cố nén không xóa nước mắt.

Không có thân mật đồng bọn, cũng không có có thể dựa vào người.

Nàng luôn là lẻ loi.

Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng hút một hơi, ngẩng đầu đối thượng hắc màu hổ phách đôi mắt: “Cảm ơn người.”

Thiếu niên cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hàng mi dài run rẩy.

Lại chớp mắt, một cây oánh bạch tế thẳng lặng yên hiện lên, xua tan đêm khuya ám sắc.

Là lập khế ước thẳng.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Tạ Tinh Diệu nghe hắn nói: “Ta chưa bao giờ đem nó coi như lâm thời lập kế ước.”

Nàng ngực bỗng dựng nhảy nhảy.

“Từ ngày ấy đưa cho người lập kế ước thẳng, trong lòng ta suy nghĩ sở niệm, đó là ký kết kế ước.”

Yến Hàn Lai nói: “Tạ cô nương cũng biết, với Yêu tộc mà nói, lập kế ước ý nghĩa?”

Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt: “Là..... Lẫn nhau chỉ gian không rời không bỏ, sinh tử tương tùy?”

Ám dạ, màu hổ phách mắt phượng nhu hòa tản ra ánh sáng nhạt, ngày thường lạnh lẽo khí thể tiêu tán hầu như không còn.

Thiếu niên trầm mặc cúi đầu, gương mặt vùi vào nàng cổ, mở miệng khi nhiệt khí mờ mịt, sinh ra nhẹ nhàng từng đợt từng đợt ma.

“Lập kế ước đại biểu, vô luận người là người phương nào, vô luận phát sinh chuyện gì ——”

Yến Hàn Lai nói: “Ta chỉ thuộc về người.”

Hắn thói quen mở miệng chậm chạp, luôn luôn không tiện an ủi người.

Đây là hắn nhất trí nói hết, chắc chắn đến không thể nghi ngờ.

Tim đập lại là rất nặng mà run lên, Tạ Tinh Diệu lần thứ hai cảm thấy hốc mắt thương nhiệt triều.

Ở nàng trước mắt chính là Yến Hàn Lai.

Tính tình biệt nữ, lại sẽ ở nàng thương tâm khổ sở khi, biến thành tiểu hồ

ly vấy đuôi.

Lòng tự trọng cường đến lợi hại, lại vì nàng cúi đầu, công bố chính mình chỉ thuộc về nàng.

Hắn ở nói cho nàng, vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận nàng là người nào, hắn vẫn luôn đều ở.

Đây là nhất cực hạn an ủi.

Gió đêm khẽ vuốt mà qua, Tạ Tinh Diêu nghe thấy hắn hô hấp.

Phảng phất có thể đem nàng dễ như trở bàn tay mà hóa khai, trải qua cực khổ, lại ôn nhu đến cực điểm.

Làm nhân tâm cam tình nguyện vì này trầm mê.

Duỗi tay vòng lấy thiếu niên sau cổ, Tạ Tinh Diêu thật cẩn thận, thân thân hắn ửng đỏ lỗ tai: “Rất thích ngươi.”

Chapter 100

Ý Thủy chân nhân thức tỉnh với ngày thứ ba.

Đang là vãn xuân, say nhiên gió nhẹ phát quá song cửa sổ, đương râu bạc tiểu lão đầu mở mắt ra, mép giường Ôn Bạc Tuyết quá mức kích động, đằng mà một chút đứng lên.

Sau đó sắp tới đem té ngã phía trước, bị bên người Hàn Khiếu Hành chặt chẽ đỡ lấy.

Nhận được đại sư huynh phát tới đưa tin phù khi, Tạ Tinh Diêu đang cùng Yến Hàn Lai ở trong phòng bếp vì sư phụ sắc thuốc, thấy rõ bùa chú thượng chữ viết, cùng nhau đuổi lại đây.

Phủ đầy môn, liền trông thấy một đạo quen thuộc tuyết bạch sắc bóng người.

Ý Thủy chân nhân theo tiếng nhìn lại, thấy là nàng, giờ giờ lên khóe miệng: “Diêu Diêu.”

Tạ Tinh Diêu theo bản năng theo tiếng: “Sư phụ.”

Hai chữ buột miệng thốt ra, rồi lại không biết hẳn là như thế nào tiếp tục.

Phía trước cái kia cùng bọn họ chuyện trò vui vẻ “Ý Thủy chân nhân”, kỳ thật là Lâu Uyên sử dụng trước mắt người xác ngoài.

Chân chính Ý Thủy chân nhân chưa bao giờ gặp qua bọn họ, sớm tại người xuyên việt nhóm đi vào Lăng Tiêu Sơn trước, đã bị Lâu Uyên chiếm cứ ý thức.

Theo Thiên Đạo lời nói, Lâu Uyên sở dĩ có thể dễ như trở bàn tay xâm

chiếm hấn thức hải, rất lớn một bộ phận nguyên nhân, là xuất phát từ Ý Thủy chân nhân bị hao tổn tâm mạch.

Hấn đối các đệ tử trả giá đều là phát ra từ nội tâm, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, Tạ Tinh Diệu minh bạch, chính mình đều không phải là cái kia cùng hấn sớm chiều ở chung quá người.

Nàng tâm giác khẩn trương, cũng có chút câu thúc, e sợ cho Ý Thủy chân nhân đối bọn họ sinh ra bài xích cùng ngăn cách.

Phát hiện nàng cảm xúc, đầu bạc râu bạc trắng đạo nhân đuôi mắt hơi thư: “Lại đây.”

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn làm theo, hành đến mép giường, nghe hấn nói:

“Phía trước đãi ở Lâu Uyên thiết hạ giam cầm, ta chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy các người bộ dáng, giờ này ngày này, rốt cuộc có thể thấy rõ.”

Tạ Tinh Diệu ngăn ra: “Bị Lâu Uyên vây khốn thời điểm, ngài có thể thấy chúng ta?”

“Rốt cuộc hấn là ở trong thân thể của ta.”

Ý Thủy ý cười càng sâu, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt càng thêm nhu hòa: “Không ngừng có thể thấy các người..... Lâu Uyên chỉ đạo người vận chuyển linh lực khi, ta còn ở một bên đã nói với hấn, hấn là như thế nào đi làm một cái lão sư.”

Mép giường Ôn Bạc Tuyết ngăn người: “A?”

“Hấn mạnh mẽ hồi tưởng thời không, thức hải đã sớm bị tổn thương.”

Tiểu lão đầu hoăn thanh nói: “Ta tốt xấu đã nhập hóa thần, Lâu Uyên không

biện pháp đem ta hoàn toàn trấn áp, cho nên không ít thời điểm, ta không chỉ có thể nhìn thấy ngoại giới phát sinh hết thảy, còn có thể toát ra một chút thần thức, cùng hắn trò chuyện.”

Hắn dứt lời cười cười, lắc lắc đầu: “Hắn nghe nhiều, còn rất phiền ta.”

Lúc ban đầu bị Lâu Uyên vây khốn khi, Ý Thủy chân nhân trở mắt nhìn chính mình bị chiếm cứ thân thể, chẳng sợ ngày thường tính tình giống như nhàn vân dã hạc, ở kia đoạn thời gian, hắn vẫn là sinh ra không dứt phần uất chi ý, cả ngày tức muốn học máu, lung tung dậm chân.

Vài ngày sau, Ý Thủy chân nhân lựa chọn tiếp thu hiện trạng, chậm rì rì dò ra một sợi thần thức, ở Lâu Uyên bên tai âm dương quái khí, hoặc là riu rít. Nếu đánh không lại, vậy phiền chết hắn, Lâu Uyên bắt nhân ở phía trước, đừng vội trách hắn bất nghĩa.

Hắn cùng tiểu đệ tử nhóm cùng nhau ăn lẩu khi, Ý Thủy cái miệng nhỏ bá bá: “Ăn, mồm to ăn! Bên kia thịt giống như không tòi, lại nhiều lại nộn, oa, nếu không lại uống khẩu canh? Đúng rồi, ta ném không đến hương vị, người nếu không hình dung một chút, làm ta đỡ thèm?”

Hắn giáo thụ Tạ Tinh Diêu pháp quyết khi, Ý Thủy như suy tư gì: “Ôn nhu điểm, đừng hung —— cái này Diêu Diêu hảo thông minh a, lĩnh ngộ năng lực nhất tuyệt, học đồ vật luôn là thực mau. Người thân là sư phụ, ngàn vạn đừng rút dây xích, bị người ta so đi xuống.”

Hắn nhận lấy đủ loại kiểu dáng tiểu lễ vật khi, Ý Thủy hứng thú bưng bưng: “Đây là phong túi a! Đánh cái thương lượng, đêm nay trở về phòng lúc sau,

thổi một thổi phao phao thủy thế nào.”

Tuy là Lâu Uyên cũng nhin không được hồi hấn: [đường đường tiên môn trưởng lão, như thế nào như thế ồn ào?]

Ý Thủy rất đắc ý: “Ta còn có thể lại ồn ào một chút.”

Hấn chính là như vậy tùy tâm tùy tính tính tình, nếu sự thành kết cục đã định, chính mình đã bị vây với trong đó, cùng với khổ đại cừu thâm, không bằng đã thấy ra một ít ——

Nói nữa, không tới kết cục, ai thắng ai bại, còn không nhất định.

Thấy đối phương muốn làm rớt hấn rồi lại không thể nê hà bộ dáng, thực sàng, thực vui vẻ.

Niệm cập nơi này, trên giường Ý Thủy chân nhân ánh mắt vừa động.

Thẳng đến này hết thấy thật sự đi vào kết cục, nhìn Thiên Đạo Thánh Vực Lâu Uyên, phá lệ mà, hấn thật lâu không nói nữa.

Hấn còn như thế, Tiểu Dương Phong mấy cái hài tử nhất định càng không dễ chịu.

Trong phòng lặng im một lát, râu bạc tiểu lão đầu lần thứ hai mở miệng.

“Các người tới Tu chân giới sau hành động, ta cùng hấn đều xem ở trong mắt.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Vô luận là cái nào sư phụ, đều vì các người cảm thấy kiêu ngạo.”

Hấn ngữ ý ôn hòa, trong mắt còn lại là ánh nắng giống nhau nhu ẩm ý cười, Tạ Tinh Diêu xem đến ngơ ngẩn.

Người thành thật Ôn Bạc Tuyết trong lòng tàng không được lời nói, thở
sâu: “Sự phụ ——”

Ý Thủy chân nhân thói quen hần tính tình, không thể nề hà mà cười cười:
“Ân.”

Đúng rồi.

Trong phòng còn có một người.

Đầu bạc lão đạo thuận thế ngẩng đầu, tầm mắt có thể đạt được chỗ, người
thiếu niên mặt mày tuấn lãng, sống lưng đĩnh bạt như trúc.

Ý Thủy chân nhân gật đầu: “Đa tạ Yến công tử một đường tương tùy ——”

Hắn nói tầm mắt đi xuống, thấy rõ Yến Hàn Lai trong tay đồ vật, không chỉ
có tươi cười nháy mắt đọng lại, thanh âm cũng toàn bộ tập ở yết hầu.

Ở Yến Hàn Lai trong tay, thành linh bùng một chén chính hôi hôi mạo nhiệt
khí đen nhánh chén thuốc.

Ý Thủy chân nhân co rúm lại một chút.

“Ý Thủy trưởng lão thần thức bị hao tổn nghiêm trọng, đại phu cố ý dặn dò
quá, còn cần uống nhiều chút bổ dưỡng linh dược.”

Yến Hàn Lai tiến lên vài bước, nơi đi qua được vị trần ngập, bên người
mấy người sôi nổi lui về phía sau.

Hắn dứt lời duỗi tay, đưa ra trong tay đen như mực không rõ chất lỏng.

Ý Thủy chân nhân nhìn nó, trầm mặc cúi đầu.

—— cứu mạng a, hắn ghét nhất uống dược!

Cuối xuân thời tiết thảo trường oanh phi, nhoáng lên mắt, đi qua bảy ngày. Ý Thủy chân nhân bảy ngày như một ngày, mặt ủ mày ê uống xong Lăng Tiêu Sơn y tu nhóm chuẩn bị linh dược, thức hải rốt cuộc chậm rãi khôi phục, từ mặt không có chút máu cả người vô lực, tới rồi có thể xuống đất đi đường.

“Đây đều là bọn họ âm mưu.”

Niệm cập một chén chén đen nhánh nước canh, Ý Thủy chân nhân nghiêng răng nghiêng lợi: “Lăng Tiêu Sơn đám kia y tu đều không đáng tin cậy, thấy ta bị thương, nhất định phải lấy tới nhất khổ dược —— một đám hắc tâm tràng!”

Mỗi khi hần càu nhàu, Hàn Khiếu Hành đều sẽ trầm giọng an ủi: “Sư phụ, khổ tận cam lai. Đãi ngài khôi phục, ta làm chút quê nhà đặc sắc đồ ăn cho ngài nếm.”

Vì thế Ý Thủy chân nhân tiếp tục vẽ mặt đau khổ uống dược.

Thật vất vả đỉnh đến ngày thứ bảy, rốt cuộc chờ tới Hàn Khiếu Hành bữa tiệc lớn.

Hôm nay liên hoan ở vào Tiểu Dương Phong chân núi.

Chân núi lục ý như đào, bốn phương tám hướng toàn là dạt dào sinh cơ, một cái đường mòn uốn lượn như xà, cầu kết khởi sâu thẳm rừng rậm.

Đường mòn bên, là một trương tròn trịa bàn đá.

Đại sư huynh công bố phải cho bọn họ một kinh hỉ, một mình ở trong phòng bếp bận việc thật lâu. Nhìn thấy trên bàn đá cảnh tượng, Tạ Tinh Diêu, Ôn

Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn đẩy mắt sâu lượng.

Trên bàn toàn là Tu chân giới trung chưa từng nghe thấy đồ ăn, mỗi một loại đều mười phần tinh xảo, màu sắc tươi sáng, nùng hương phác mũi, tinh tế nhìn lại, cư nhiên là thế kỷ 21, thế giới các nơi đặc sắc đồ ăn.

Ôn Bạc Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Đối nga! Lúc ấy ở Thiên Đạo Thánh Vực, đại sư huynh nói qua, nếu chúng ta có thể tồn tại ra tới, liền làm một đồn thế giới cấp bậc bữa tiệc lớn.”

“Hamburger, mì Udon, gà rán.”

Tạ Tinh Diệu nhất thời hoảng hốt, rất là cảm động: “Trăm triệu không nghĩ tới, ta có thể ở Tu chân giới nhìn thấy mấy thứ này.”

Tương phản quá lớn, có loại đột phá thứ nguyên vách tường ảo giác.

Nguyệt Phạn gấp không chờ nổi: “Này đó đồ ăn sư phụ cùng Yến công tử cũng chưa hưởng qua đi? Tất cả đều là chúng ta quê nhà đặc sắc —— hơn nữa là thế giới các nơi, bất đồng quốc gia đặc sắc.”

Linh hồ khứu giác nhạy bén, Yến Hàn Lai gắt gao nhìn chăm chăm trên bàn chua ngọt hàm cay hỗn tạp thức ăn, lộ ra lược hiện phức tạp thần sắc.

Ngay sau đó, Ôn Bạc Tuyết giương giọng nói: “Đàm Quang tiểu sư phó, Lâu Yếm, nơi này!”

“Tiểu Dương Phong cũng quá lớn quá xinh đẹp đi!”

Đàm Quang đầu trọc cùng hai mắt cùng nhau tỏa sáng, trông thấy trên bàn đá bữa tiệc thịnh soạn, bước nhanh tiến lên: “Nghe các người phía trước nhắc tới nơi này, ta còn tưởng rằng cùng núi sâu rừng già dường như ——

oa, cơm cà ri!”

Hắn cùng Lâu Yểm vẫn là lần đầu tiên chính thức nhắm nháp Hàn Khiếu Hành làm đồ ăn, còn không có ngồi xuống, liền lộ ra vô cùng cảm động thần sắc: “Này tất cả đều là quê quán hương vị a.”

“Đúng rồi.”

Lâu Yểm cũng là câu khóe miệng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Có người phát hiện 500 năm trước một viên phù ảnh thạch, các người nghe nói sao?”

Tạ Tinh Diệu gật đầu.

Liền ở sáng nay, mấy cái tầm bảo tu sĩ ở trong núi thăm dò hoàng kim, vàng không vớt đến, ngược lại tìm được một viên phù ảnh thạch.

Dùng linh lực thúc giục cục đá nhìn lên, mấy người đều là hoảng hốt ——

Ở kia mặt trên, cư nhiên ký lục 500 năm trước vài tên tiên môn trưởng lão vì giành tiên cốt, mưu đồ bí mật hãm hại Lâu Uyên một lần nói chuyện.

Trải qua điều tra, phù ảnh thạch chủ nhân là cái tiên môn tiểu đệ tử, một ngày trong lúc vô tình đi ngang qua phòng ngoại, biết được bọn họ quỷ kế. Bất hạnh chính là, tiên môn trưởng lão thánh giác dữ dội nhay bén, tiểu đệ tử thực mau bại lộ hành tung, còn không có tới kịp rời đi, liền bị bọn họ một kích mất mạng.

Chết đi phía trước, hắn đem phù ảnh thạch tàng vào chính mình túi, không bị các trưởng lão phát hiện.

Gần một cái buổi sáng công phu, phù ảnh thạch liền ở Tu chân giới trung nhắc lên sóng to gió lớn. Không bao lâu, ở trong núi phát hiện tiểu đệ tử thi

hài.

“Kia mấy cái mưu đồ bí mật tiên môn trưởng lão, đều bị Lâu Uyên giết.”

Nguyệt Phạn khẽ thở dài: “Hiện tại Tu chân giới mọi thuyết xôn xao, loạn thành một nồi cháo.”

Có người rất là khiếp sợ, công bố Thiên Đạo gì tồn, thế nhưng làm mấy cái lòng lang dạ sói đồ đệ bị làm như lưng lầy hy sinh anh hùng, bị kỷ niệm 500 nhiều năm.

Có người rất là cảm khái, năm đó Lâu Uyên lại là bị danh môn chính phái đi bước một bức nhập ma nói, thanh danh bị hủy, lọt vào vô duyên vô cớ đuổi giết, liền dưỡng dục chính mình lớn lên sự phụ cũng chưa tánh mạng, vô luận là ai gặp gỡ những việc này, chỉ sợ đều đến nỗi điên.

Cũng có người cho rằng Lâu Uyên tuy rằng đáng thương thật đáng buồn, nhưng mình thân bất hạp, tuyệt không có thể trở thành tàn sát Nhân tộc lý do.

“Mặc kệ như thế nào, chân tướng rốt cuộc có thể đại bạch khắp thiên hạ.”

Trong lòng một viên cục đá nặng nề rơi xuống đất, Ôn Bạc Tuyết nói: “Ta nghe nói, tiên môn đồng minh đã đối này triển khai điều tra, tính toán tra rõ 500 năm trước tiên căn hậu quả —— đến nỗi kia mấy cái trưởng lão ở trong môn phái bài vị, cũng bị di trừ bỏ.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu, xem một cái cách đó không xa Đàm Quang.

Tiểu hòa thượng ngũ quan tinh xảo, da bạch như ngọc, ở thường lui tới chọn không ra chút nào tỳ vết, nhưng mà giờ này khắc này, hai mắt hạ lại

là một mảnh đen nhánh.

Cảm nhận được nàng tầm mắt, Đàm Quang nhẹ xả khóe miệng, cười đến hữu khí vô lực.

Sửa đúng 500 năm trước nhân quả, là bọn họ lúc ấy hướng Thiên Đạo đưa ra thỉnh cầu.

Trao đổi lợi thế là, Đàm Quang tự nguyện cùng nó tiến hành một chọi một câu thông giao lưu, đại nói đặc nói (kỳ thật là trong tiểu thuyết) tiên hiệp thế giới giả thiết, vi hậu ngày Thiên Đạo pháp tắc cung cấp linh cảm.

Thực làm người không tưởng được.

Nghe nói Đàm Quang rời đi Thiên Đạo Thánh Vực sau, một giao lưu, chính là suốt bảy ngày.

Giờ phút này lại xem Đàm Quang, nơi nào còn có lúc trước khí phách hăng hái thế, rất giống một cái trong ánh mắt tản ra quỷ dị u quang cá chết.

Thực phù hợp câu kia, “Không vất vả, mệnh khổ”.

“Hy vọng từ nay về sau, Thiên Đạo có thể hoặc nhiều hoặc ít phát huy điểm nhi tác dụng.”

Đàm Quang nói: “Nó thậm chí đã bắt đầu hỏi chủ nghĩa Mác cùng lượng tử cơ học —— này còn có thể chỗ nào?”

Hắn tiếng nói vừa dứt, lại nghe nơi xa một đạo trong trẻo thiếu niên âm:

“Chúng ta tới rồi!”

Đúng là Cố Nguyệt Sinh cùng Lưu Sương.

“Lưu Sương tỷ tỷ mang ta ở Lăng Tiêu Sơn đi dạo.”

Hồ tộc thiếu niên thẩu tiến lên đây, ảo thuật dường như đôi tay vừa động, cấp Đàm Quang lấp đầy hai đóa tiểu hoa.

Từ la sát biển sâu từ biệt, bọn họ hai người vẫn luôn một đường đồng hành, Cố Nguyệt Sinh là vì rèn luyện, Đàm Quang là vì tuyên truyền giảng giải Phật pháp, siêu độ vong linh.

Nhìn dáng vẻ, tựa hồ còn rất hợp nhau.

“Lưu Sương tỷ tỷ người xem.”

Cố Nguyệt Sinh một nhạc: “Phủng hoa thực thiết thú.”

Đỉnh hai cái cực đại quảng thâm mắt Đàm Quang:.....

Một bên Lưu Sương cười cái không ngừng, Tạ Tinh Diêu xa xa xem nàng, nhẹ nhàng thở ra.

Đương nàng ở Tú Thành vẫn là “Thẩm Tích Sương” thời điểm, chưa từng có như vậy không kiêng nể gì mà cười quá.

Hàn Khiếu Hành nói: “Thời điểm không còn sớm, nếu người đến đông đủ, liền tới ăn cơm đi.”

*

Tạ Tinh Diêu lòng tràn đầy chờ mong, ngồi trên Yến Hàn Lai bên người ghé đá.

Ngồi xuống phía trước, nàng lén lút giảng lạng lẽ lời nói: “Nhiều như vậy đồ ăn, ta tới cấp người chọn lựa giống nhau ăn ngon nhất, chúng ta thắng ở trên vạch xuất phát, tới cái khởi đầu tốt đẹp.”

Nhưng mà nhìn chăm chú nhìn lại, giống như, tựa hồ, đều hảo hảo ăn.

Yến Hàn Lai xem nàng do dự thần sắc, bên môi lười nhác một câu, chỉ chỉ gần nhất món ăn: “Đây là cái gì?”

Tạ Tinh Diêu: “Là quả xoài gạo nếp cơm!”

Nàng nói cười cười: “Nó nguyên liệu có gạo nếp cùng quả xoài, mặt trên bạch bạch kia tầng là xối đi lên nước dừa, người nếm thử, khẳng định sẽ thích.”

Yến Hàn Lai nghe vậy gật đầu, nhẹ nhàng mày sao: “Người cũng thích?”

Tạ Tinh Diêu không chút do dự: “Đương nhiên là.”

Gạo nếp cơm bị Hàn Khiếu Hành trước tiên chia làm mấy phần, thiếu niên tiểu tâm kẹp lên trong đó một khối, lại chưa để vào chính mình trong miệng. Yến Hàn Lai ánh mắt vừa động, xương cổ tay bị đen nhánh trường đũa sấn ra tái nhợt màu sắc, theo tầm mắt chậm rãi chuyển qua tới.

Hắn cười một cái, ngữ khí biếng nhác nhiên: “Khởi đầu tốt đẹp, người là cái thứ nhất.”

Tạ Tinh Diêu không ngăn chặn giờ lên khoe miệng, a ô một ngụm cắn hạ.

Quả xoài gạo nếp cơm thoải mái thanh tân không nị, mỗi viên gạo nếp đều sũng nước nước dừa hương khí, ăn lên nhu nhu kĩ kĩ, cùng quả xoài dung hợp đến gãi đúng chỗ ngứa, chân chính ý nghĩa thượng mà mồm miệng lưu hương.

Hạnh phúc cảm mười phần.

Nàng thực mau nuốt xuống, thấy Yến Hàn Lai lại kẹp lên một phần, đưa vào trong miệng.

Bất quá khoảnh khắc, người thiếu niên hàng mi dài nhẹ động, đầu hạ rào rạt rung động bóng dáng, sau một lúc lâu, nhấp môi dưới.

Hắn quả nhiên thực thích.

Nếu lúc này hóa thành nguyên hình, hồ ly lỗ tai nhất định sẽ sung sướng loạn hoảng.

Y.

Ngồi ở hai người bọn họ bên cạnh Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết liếc nhau, không hẹn mà cùng dịch khai một khoảng cách.

“Cà ri thịt bò, chính là nhất tuyệt.”

Đàm Quang đã ăn xong đệ tam chén cơm, gió cuốn mây tan trình độ, lệnh người ghen hòng nhìn trần trời: “Xứng cơm ta còn có thể ăn mười chén!”

Nhớ tới nào đó không tốt ký ức, Cố Nguyệt Sinh nắm chặt song quyền:

“Cùng hắn kết bạn mà đi ngày đầu tiên, ta tâm tình không tồi, đưa ra mời khách ăn cơm, hắn ——”

Phật tu đều là thanh lãnh xuất trần, không nhiễm phàm tục, người này khen ngược, ăn khởi cơm tới dường như tiểu ngưu cũng mà.

Đàm Quang không phục, cho hắn trong chén kẹp thượng một khối.

Cố Nguyệt Sinh không thể nề hà mà ăn, ngay sau đó, hai mắt dật khai ánh sáng: “Ta! Mười lăm chén!”

Như là nằm mơ giống nhau.

—— như thế nào sẽ có như vậy nồng đậm ăn với cơm đồ ăn a!

“Đại sư huynh, vĩnh viễn thần.”

Nguyệt Phan cảm thấy mỹ mãn, chỉ một lòng tay trước người bò bít tết:

“Lưu Sương sư muội, người ném thử cái này.”

Bò bít tết chọn dùng kiểu Tây cách làm, nhìn qua chỉ có năm phần thực.

Thịt chất vào giờ phút này nhất tươi mới, lè sách lộ ra hoa hồng giống nhau thien màu đỏ, ngây thơ mờ mịn tiểu sư muội ngoan ngoãn gật đầu, đem một tiểu khối để vào trong miệng.

Ngoại tầng hơi thô, nội bộ còn lại là tươi mới nhiều nước, đầy đặn thịt chất thâm khai nóng bỏng nước sốt, dày đặc vị trung mang theo thịt bò kính đạo, nùng hương bốn phía.

Tiểu cô nương bay nhanh chớp chớp mắt.

“Không kém đi.”

Nguyệt Phan trong lòng biết nàng trước nửa đời cảnh ngộ gian nan, bị không ít ủy khuất tra tấn, lúc này ôn thanh cười cười, tiếp tục kiên nhẫn giới thiệu: “Còn có cái kia! Bơ canh nấm, người tuyệt đối không thể nghiệm quá hoàn toàn mới mỹ vị, ngọt hàm khẩu, đặc sệt lại tơ lụa.”

Lưu Sương cong lên mặt mày: “Đa tạ sư tỷ.”

“Ân? Đây là loại nào món ăn? Ta phía trước chưa bao giờ gặp qua.”

Ý Thủy chân nhân thăm dò, ý thức được cái gì, thấp giọng cười cười:

“Không đối..... Này trên bàn sở hữu thức ăn, ta đều là chưa từng nhìn thấy.”

Lâu Yếm: “Gan ngỗng sushi”

Hắn chính diện mang mỉm cười ăn xong một khối bạch đào mộ tư, thoáng

nhìn Ý Thủy chân nhân tầm mắt, thu liễm buồn cười ý: “Tiền bối không ngại thử xem, món này khẩu vị thanh đậm, già trẻ toàn nghi.”

Ý Thủy chân nhân cười tủm tỉm: “Kỳ thật luận tuổi, Ma Tôn là ta gia gia bối.”
—— hấn chẳng qua là diện mạo tương đối thành thực mà thôi!

Sushi thượng gan ngỗng đại khối đầy đặn, nước sốt thật sâu tằm nhập trong đó, bởi vì quá mức mềm mại, ăn lên cư nhiên là vào miệng là tan vị.

Ý Thủy chân nhân giờ lên khoe môi.

Bị Lô Uyên giam cầm thời điểm, hấn tuy rằng có được thuộc về chính mình ý thức, nhưng thường xuyên thần chí hoảng hốt, thấy không rõ cũng nghe không rõ, chỉ có thể tĩnh chờ đối phương ăn uống thỏa thích.

Thơm quá.

Mỹ thực dung nhập nhàn nhật pháo hoa hơi thở, đồng thời cũng mang đến ấm áp nhiệt khí, đem ngũ tạng lục phủ hoàn toàn bao vây.

Cái này làm cho người rõ ràng cảm nhận được, chính mình còn sống.

“Đúng rồi.”

Thật lâu sau, Ý Thủy chân nhân lần thứ hai mở miệng: “Hôm nay là cái đặc thù nhật tử.”

Những lời này tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, Yến Hàn Lai hoang mang giương mắt, nghe thấy bên người Tạ Tinh Diệu cười khúc khích.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe Ôn Bạc Tuyết trầm giọng nói: “Hôm nay, chúng ta đại gia sở dĩ đoàn tụ ở chỗ này.”

Nguyệt Phạn thanh thanh giọng nói: “Là vì cùng chúng ta sinh tử chi giao

hảo bằng hữu Yến công tử, chúc mừng hỷ sinh nhật.”

Tay trái động tác dừng lại, thiếu niên sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Tạ Tinh Diệu.

Tiểu cô nương lộ mắt cong lên, cười ra hai viên trắng tinh răng nanh: “Ta phát ra từ nội tâm mà mong ước hỷ, từ nay về sau, nhất định sẽ sáng lên nóng lên.”

Đàm Quang đi đầu vỗ tay: “Hảo!”

Bọn họ làm như sớm có dự mưu, Yến Hàn Lai không thói quen loại này bầu không khí, không lâu trước đây lười biếng tản mạn tất cả tiêu tán, muốn nói lại thôi.

Lòng có sở cảm, hỷ nhìn liếc mắt một cái Cố Nguyệt Sinh.

Linh hồ thiếu niên cười hắc hắc, trốn hướng Đàm Quang phía sau.

“Đây là Yến công tử cùng chúng ta vượt qua cái thứ nhất sinh nhật.”

Ý Thủy chân nhân cười: “Diệu Diệu bọn họ tưởng cho người kinh hỉ, đại gia liền vẫn luôn chưa nói.”

Yến Hàn Lai: “Đa tạ.”

Tạ Tinh Diệu nháy bèn trông thấy hỷ bên tai thương một sợi hồng nhật.

“Đây là có người thác ta đưa cho người lễ vật.”

Râu bạc tiểu lão đầu lòng bàn tay linh lực tụ lại, hiện ra một cái túi gấm.

Chịu hỷ linh lực gửi gắm, túi gấm lẳng không dựng lên, đi vào Yến Hàn Lai trong tay.

Tạ Tinh Diệu tâm sinh tò mò, để sát vào nhìn nhìn.

Mở ra túi gấm, bên trong chỉ có một trương tờ giấy.

Nhìn thấy tờ giấy thượng chữ viết, nàng ngừng thở, ngực như cổ lồi.

Là một phần phương thuốc.

Thoa ngoài da cùng uống thuốc, mỗi hạng nhất đều nghiêm túc sắp hàng mở ra, nhìn kỹ đi, tất cả đều là Tu chân giới khó gặp hiếm quý dị bảo.

Giống loại này khó với lên trời phương thuốc.....

Nàng bay nhanh ngẩng đầu.

“Là trị liệu tay phải phương thuốc.”

Ý Thủy chân nhân đối thượng nàng ánh mắt: “Đến nỗi người nọ ——”

Hắn điểm đến tức ngăn, giờ lên khóe miệng: “Từ gom đủ phương thuốc đến thu thập được liệu, hẳn bận việc không ít thời gian —— tuy rằng trong đó không ít đều là từ ta tiểu kim khó dọn, được đã mau làm tốt, đại khái còn có nửa tháng thời gian.”

Ngày đó đại gia cùng nhau ăn lẩu khi, Lâu Uyên từng nói qua, chuẩn bị một kinh hỉ.

“Sau đó đâu, là ta chuẩn bị lễ vật.”

Ý Thủy chân nhân lại là vừa động, trong tay nắm ra một phen trường kiếm.

Nguyệt Phạn thân là kiếm tu, liếc mắt một cái liền nhận ra tên của nó: “Định tiêu kiếm!”

“Cùng kia phương thuốc tử, vừa lúc có thể đáp cái nguyên bộ.”

Tiểu lão đầu gật đầu: “Yến công tử quá khứ là cái kiếm tu, đúng không?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Bị không ít nói ánh mắt đồng thời nhìn chăm chú, kỳ thật hắn sớm thành thói quen.

Chẳng qua ở Nam Hải tiên tông địa lao, những người đó trong mắt toàn là coi thường; sau lại lớn lên một ít một mình lưu lạc, gặp gỡ tụ chúng khiêu khích tà tu, bọn họ trên mặt, còn lại là vô cùng sát ý.

Ở khi đó, hắn chỉ cần mặt trầm xuống tới, lấy đồng dạng lạnh lẽo cười nhạo làm ra đáp lại, nói chút mang thứ nói ——

Nhưng hiện tại bất đồng.

Dưới loại tình huống này, hiển nhiên không thể mặt lộ vẻ trào phúng.

“Còn có ta!”

Cổ Nguyệt Sinh: “Đây là ta cùng Đàm Quang thấu tiền mua vân giao y, cao giai hộ thân pháp khí.”

Hắn có chút ngượng ngùng, sờ sờ chóp mũi: “Vốn dĩ tưởng đơn độc mua cho ngươi, kết quả linh thạch không đủ.”

Nói xong lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Đàm Quang cũng không đủ.”

“Ta, Ôn sư huynh cùng Hàn sư huynh cũng là hợp mua.”

Nguyệt Phạn lấy ra một cái tiểu hộp: “Thiên giai bảo bối, có thể tinh lọc thức hải, thanh trừ tà khí cần khôn trăm chuyển đàn, chợ đen vạn kim khó cầu.”

“Thiên giai!”

Đàm Quang: “Từ chợ đen mua tới ngoạn ý nhi này, các ngươi túi tiền ——”

Nguyệt Phạn đau lòng gật đầu.

Ôn Bạc Tuyết vò đầu cười: “Thậm chí đã bắt đầu mắc nợ.”

Hàn Khiếu Hành: “Yên tâm, ta nấu cơm đi kiếm.”

..... Cho nên rốt cuộc phá sản đến mức nào a các người!

Lưu Sương đưa lên tự mình chế thành bách hoa thanh lộ, Lâu Yếm không hổ là một phương bá chủ, bàn tay vung lên, đưa lên tràn đầy một đồng rèn kiếm luyện kiếm quý hiếm bảo bối.

“Là có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi bách hoa thanh lộ!”

Nguyệt Phạn mắt lấp lánh: “Nghe nói cái này rất khó chế thành, vất vả.”

“Lâu Yếm huynh.”

Đàm Quang nắm tay: “Thật là từ đầu tới đuôi từ trên xuống dưới, tất cả đều viết ‘đáng giận nhà tư bản’.”

Này bữa cơm ăn đến vô cùng náo nhiệt gà bay chó sủa, đến cuối cùng,

Hàn Khiếu Hành thậm chí bày ra một cái bánh sinh nhật.

Bọn họ vào buổi chiều gặp nhau, tới gần phân biệt, đã tới rồi buổi tối.

Tạ Tinh Diệu cảm thấy, trong đó rất lớn một bộ phận nguyên nhân, là Ý

Thủy chân nhân lấy ra trân quý nhiều năm rượu nhượng, làm mọi người ở cuối cùng nhắm nháp.

Rượu nhượng hương thuần, cư nhiên mang theo gột rửa thức hải, thanh trừ trọc khí công hiệu, quanh quẩn ở đầu lưỡi không giống mùi rượu, càng như là từng đợt từng đợt thơm ngọt linh lực.

Loại rượu này cũng không say lòng người, Yên Hàn Lai đem được đến lễ vật bỏ vào túi trữ vật, lo lắng nàng hơi say phạm mơ hồ, đưa ra đưa nàng trở về phòng.

Tạ Tinh Diệu tự nhiên đồng ý.

Cuối xuân ban đêm phá lệ ồn ào náo động, ngủ đông toàn bộ mùa đông côn trùng kêu vang điều đẽ sôi nổi xuất hiện. Gió đêm không thôi, thổi qua trong núi um tùm cành lá, lục lãng cuộn cuộn, trên mặt đất cũng là hắc triều cuộn cuộn.

Nàng tâm tình thực hảo, dọc theo đường đi đủ bước nhẹ nhàng, đôi tay phụ ở sau người, đi tới đi tới chuyển qua đầu: “Cảm giác thế nào?”

Yến Hàn Lai theo tiếng nhìn lại, nghe nàng tiếp tục nói: “Vui vẻ sao?”

Hắn ít có mà phóng túng một hồi cảm xúc, không nói gì cười cười, cổ họng nhẹ động: “Àn.”

“Ta cũng —— hảo vui vẻ.”

Bên cạnh ửng đỏ sắc bóng người thản nhiên nhoáng lên, lại đảo mắt, Tạ Tinh Diệu triều hắn tới gần một chút: “Người không hiểu kỳ ta chuẩn bị lễ vật sao?”

Trong rừng vang lên sột sột soạt soạt côn trùng kêu vang, không biết là ve thanh, vẫn là rách nát con dế mèn tiếng vang.

Yến Hàn Lai nhìn nàng cười, chỉ cảm thấy trong lòng an tĩnh lại: “Là cái gì?”

Tạ Tinh Diệu thần bí dương môi, đôi tay thượng nâng.

Một cái chớp mắt ảnh động, Yến Hàn Lai thấy rõ đó là cái gì.

Một quyển cổ xưa sách, phong trang lấy thiết họa ngân câu chữ viết viết:

□ tổ minh kiếm pháp □.

Là lúc trước ở hắn trong trí nhớ, Ly Xuyên bị đồ trước, Tạ Tinh Diệu thấy

hắn luyện tập cuối cùng kia thức kiếm pháp.

..... Nhưng hắn rõ ràng đã thành dáng vẻ này, liền tính trừ bỏ tà khí, tu hảo tay phải, nếu muốn luyện thành này thức kiếm pháp, cũng không biết còn muốn nhiều ít thời gian.

Hắn thậm chí không biết, chính mình muốn quá bao lâu mới có thể cầm kiếm.

Yến Hàn Lai không muốn làm nàng thất vọng.

“Đưa cho người cái thứ nhất lễ vật.”

Ánh trăng dừng ở nàng đáy mắt, dâng ra nhu nhu thanh vạng, Tạ Tinh Diêu ngẩng đầu nhìn hắn màu hổ phách hai mắt, bỗng nhiên vươn đôi tay, nắm lấy cổ tay hắn.

Nàng cười cười, đôi tay hồi kéo, vì thế cũng lôi kéo Yến Hàn Lai lòng bàn tay vẫn luôn đi phía trước.

Đi vào nàng bên hông.

“Cái thứ hai lễ vật ——”

Thiếu nữ sườn eo mềm mại tinh tế, hướng vào phía trong ao hãm ra lưu sương độ cung.

Vài dệt chỉ có hơi mỏng một tầng, cách nó, Yến Hàn Lai có thể cảm nhận được một cổ ấm áp.

Hắn giống bị hỏa chước chước.

Tạ Tinh Diêu tim đập như cổ.

Mọi nơi phẳng phát trở nên cực tĩnh, duy độc dư lại lâu dài hô hấp, nàng lời

kéo Yến Hàn Lai đôi tay dần dần về phía sau, thẳng đến ôm lấy nàng vòng eo.

Chợt nàng buông tay, hoàn thượng hấn sau cổ: “Là cái này.”

—— ở thiếu niên giờ tay có thể với tới, gang tấc chi cự địa phương, là nàng chính mình.

“Sinh nhật vui sướng.”

Tạ Tinh Diêu nói: “Chúc Yến Hàn Lai cả đời trôi chảy, nhanh chóng đem □ tố mình kiếm pháp □ luyện đến thứ năm trọng, đồng tri tâm hảo hữu cùng nhau hành hiệp trượng nghĩa, hàng yêu trừ ma.”

Giống như đã từng quen biết lời nói.

Yến Hàn Lai lẳng lặng mà nghe, trong cổ họng hơi sấp.

Đây cũng là hấn ở Ly Xuyên trong trí nhớ từng nói qua nói.

Một đêm ngã vào sâu không thấy đáy vũng bùn, cái này tâm nguyện sớm đã cách hấn quá xa quá xa, liền Yến Hàn Lai chính mình đều sắp quên mất, Tạ Tinh Diêu lại đem nó tiểu tâm tàng hảo, vẫn luôn ghi tạc đáy lòng.

Ở rất nhiều năm sau hôm nay, nàng thân thủ nhật lên hấn năm đó lý tưởng, rửa sạch hảo dư bản dư đục, thật cẩn thận phủng đến hấn trước mắt.

“Ở kia phía trước cùng lúc sau, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Thiếu nữ hai má ửng có đà hồng, hai mắt lại là tinh lượng, ngẩng đầu nhìn chăm chú hấn hai mắt, đột nhiên cười: “Bởi vì, ta cũng là thuộc về ngươi.”

Hấn tâm bỗng dưng mềm xuống dưới.

Cảm xúc mãnh liệt, cắn nuốt ý niệm, Yến Hàn Lai đem nàng ôm đến càng

khẩn.

Tại đây trên đời, sẽ không có ai so Tạ Tinh Diêu càng làm cho hắn thích.

Kích động tình cùng dục cuồn cuộn như sóng biển, thiếu niên không biết khi nào dò ra một đôi hồ nhĩ.

Trong lòng rung động ức chế không được, Yến Hàn Lai dán lên nàng đôi môi.

Cánh môi tương dán, vuốt ve gian hình như có run rẩy, hắn hầu kết trên dưới lặn xuống, đột nhiên trúc trắc ra tiếng: “Diêu Diêu.”

Tạ Tinh Diêu ngẩn ra, thực mau cười khẽ đáp lại: “Ân.”

“Diêu Diêu.”

Hắn đem mỗi cái tự đều nói được trân trọng, giống như ở nhẹ nhàng đựng vào vô thượng chí bảo, không dám dùng sức, lại luyến tiếc buông ra.

Một tức phong quá, Tạ Tinh Diêu nghe thấy hắn nói:

“Tương lai gả cho ta, được không?”

Chapter 101

Giữa hè, Trung Châu.

5 năm một lần tiên môn đại hội kéo ra mở màn, lúc này đây, tổ chức địa điểm bị an bài ở Trung Châu Kiếm Tông.

Cưỡi tàu bay một đường đi vào Kiếm Tông, thuyền ổn định vững chắc rơi xuống đất, Tạ Tinh Diệu đủ bước nhẹ nhàng, nhảy xuống bậc thang.

“Đây là đại danh đỉnh đỉnh Kiếm Tông a.”

Nguyệt Phạn đi theo nàng phía sau: “Hảo khí phái.”

Nếu phải dùng một chữ tới hình dung, Lăng Tiêu Sơn là “Tiên”, mà Kiếm Tông không thể nghi ngờ, định là “Lẫm”.

Sơn môn hai sườn đứng lạng hai thanh cao ngất trong mây ngọc chất cự kiếm, đồ sộ túc sát, có thể thấy được kiếm khí quanh quần này thượng, cao không thể phàn.

Hướng sơn môn hướng trong nhìn lại, 3000 trường giai thẳng vào trời cao, nguy nga dãy núi ẩn với vân gian, linh sóng lưu chuyển, phù quang đầy trời.

Lạnh thấu xương chi khí quay lại không dứt, tại đây chờ khí thế hạ, không người sẽ không tâm sinh kính sợ.

“Không phải nói kiếm tu đều rất nghèo sao?”

Ôn Bạc Tuyết từ tàu bay dò ra đầu: “Như vậy vừa thấy, thực khí phái a.”

“Dù sao cũng là danh dương tứ hải đại tông môn, sao có thể khốn cùng thất vọng.”

Hàn Khiếu Hành nhìn quanh bốn phía, chuyện vừa chuyển: “Huống chi, kiếm tu chỉ cần rèn kiếm luyện kiếm, không cần bốn phía chọn mua lá bùa chu sa cùng pháp khí, cũng không cần lo lắng pháp khí linh lực hao hết, sút đầu mẻ trán.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Đáng giận, như vậy tưởng tượng, bọn họ pháp tu thảm hại hơn.

“Bất quá nói trở về, trải qua như vậy một đoạn nhật tử, ta xem như mình bạch —— mặc kệ kiếm tu vẫn là pháp tu, đều không bằng đầu bếp kiếm tiền.”

Nguyệt Phạn thở dài: “Nhân loại suốt đời theo đuổi, quả nhiên là mỹ thực.”

Bọn họ lúc trước vì cấp Yến Hàn Lai chọn lựa lễ vật, ở chợ đen ngồi canh suốt ba ngày, cuối cùng gặp được đại vận, tìm được một cái thiên giai bảo bối.

Thiên giai chi vật khả ngộ bất khả cầu, công hiệu có thể nói nhất lưu, cùng chi đối ứng mà, giá cũng là nhất lưu.

Hao hết trăm cay ngàn đắng đem nó mua, thường xuyên qua lại, ba người tiểu kim khố đều bị ép khô.

Vì thế Hàn Khiếu Hành thực nghiêm túc mà bắt đầu tự hỏi, hẳn là như thế nào dùng trống trơn túi tiền vượt qua tiếp theo tháng.

Cuối cùng đến ra kết luận là, không bằng đưa cơm hộp.

Lâu Uyên sau khi chết, chỉ có nhiệm vụ giao diện biến mất không thấy, trò chơi hệ thống còn êm đẹp lưu tại thức hải.

Hắn là thợ làm bánh xuất thân, đối kinh doanh lý niệm có nhất định hiểu biết, sau lại lại dùng đưa tin phù thỉnh giáo Lâu Yểm, thường xuyên qua lại, thành công khai sáng ra Tu chân giới đệ nhất gia cơm hộp phục vụ.

Dùng hỏa phù bảo trì thức ăn độ ẩm, cơm hộp viên còn lại là mở ra Rolls-Royce bay tới bay lui Nguyệt Phạn, Tạ Tinh Diệu cùng Ôn Bạc Tuyết, nếu khoảng cách không tính quá xa, còn có thể lợi dụng thuận di phù chú, đem hộp cơm trực tiếp đưa hướng mục đích địa.

Đến nỗi Ý Thủy chân nhân, phi thường tận chức tận trách mà trở thành đệ nhất nhậm người phát ngôn. Theo danh tiếng dần dần lên men, các loại món ăn trân quý thịnh yến bị lục tục đưa hướng Tu chân giới các nơi, nhắc lên một trận cơm hộp phong trào.

Sự thật chứng minh, cái gì đánh quái thắng cấp, cái gì bí cảnh tâm bảo, nếu bàn về tới tiền, hết thấy không bằng đưa cơm hộp.

Từ □ điên cuồng phòng bếp □ làm ra đồ ăn phẩm vị nhất lưu, trong đó bao hàm cổ kim nội ngoại vô số mỹ thực, gọi người hoa cả mắt.

Không chỉ có kiểu Trung Quốc đồ ăn phẩm sắc hương vị đều đầy đủ, Tu chân giới mọi người nào từng gặp qua gà rán sushi mì Ý, trong lúc nhất thời đơn đặt hàng ùn ùn kéo đến, Tiểu Dương Phong kiếm lời cái đầy bồn đầy chén.

Tư cập này, Nguyệt Phạn tự đáy lòng cảm khái: “Làm tiền, quả nhiên là khắp thiên hạ nhất có thể làm người cao hứng sự.”

“Ta còn có cái ý tưởng.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Khai xe bay đưa cơm nói, nếu mục đích địa quá xa, sẽ tiêu hao không ít thời gian —— không bằng ở Tu chân giới các nơi thiết hạ tay mơ trạm dịch, cùng đưa chuyển phát nhanh giống nhau, mỗi cái trạm dịch chi gian sử dụng thuận di phù thì tốt rồi.”

Thuần di phù tốc độ tuyệt đối so với ngự kiếm xe bay càng mau, chỉ cần trạm dịch có thể một đám truyền xuống đi, là có thể bảo đảm đưa cơm lại mau lại dùng ít sức.

Thế kỷ 21 nhân dân trí tuệ, quả nhiên vô cùng vô tận.

Nguyệt Phạn giờ ngón tay cái lên: “Thật ngu!”

“Các người nhưng thật ra nghĩ đến rất xa.”

Hàn Khiếu Hành bất đắc dĩ cười cười: “Đúng rồi, Yến công tử còn muốn bao lâu xuất quan?”

Tạ Tinh Diệu giương mắt: “Đại khái nửa tháng.”

Ở Yến Hàn Lai sinh nhật ngày đó, Ý Thủy chân nhân đem Lâu Uyên chuẩn bị kinh hỉ tương tặng với hắn.

Hắn tay phải từng bị bể gãy, lại gặp tà khí xâm nhiễm, trị liệu bước đi thập phần phức tạp, mặc dù Lâu Uyên sớm gom đủ sở cần thiên linh địa bảo, vẫn phải tốn thương không ít công phu.

Vạn hạnh, trải qua này hai tháng tới nay chấn trị cùng điều dưỡng, tuy rằng quá trình rườm rà, nhưng tóm lại không ra cái gì đường rẽ.

Tạ Tinh Diệu vẫn luôn bồi hắn chữa thương, thẳng đến nửa tháng trước, Yến Hàn Lai một mình đi trước tịnh tâm thất, loại trừ tay phải trung còn sót

lại cuối cùng vài sợi tà khí.

Đã muốn “Tĩnh tâm”, nàng tự nhiên không thể tùy hấn cùng nhau.

“Đãi hấn xuất quan, tay phải là có thể hoạt động tự nhiên.”

Ý Thủy chân nhân đi ra tàu bay, dưới ánh mặt trời mị mắt: “Nghe nói Yến công tử còn tuổi nhỏ là có thể khám phá □ tổ minh kiếm pháp □ trước mấy thức, hơn nữa hấn kinh người thiên phú cùng tu vi..... Ta phòng ngu đã mau bị đưa tin phù cấp chôn, tất cả đều là muốn đem hấn thu làm đệ tử.”

“Yến công tử lúc sau, hấn là sẽ kiếm thuật pháp thuật song tu đi.”

Ôn Bạc Tuyết: “Sư phụ, Tu chân giới có như vậy tiền bối sao?”

“Lăng Tiêu Sơn liền có mấy cái.”

Tiểu lão đầu đánh cái ngáp: “Kiếm pháp song hành, cơ bản tất cả đều là quái vật —— cả ngày đến vẫn mệt chết mệt sống, muốn ta nói, vẫn là chúng ta Tiểu Dương Phong hảo, ăn ăn uống uống, mừng rỡ tự tại.”

Hàn Khiếu Hành nghĩa chính từ nghiêm: “Sư phụ, ta cùng với sư đệ sư muội toàn ở nỗ lực tu hành, ăn ăn uống uống mừng rỡ tự tại, chỉ có ngài.”

Bị đại đệ tử không lưu tình chút nào chọc thủng, Ý Thủy chân nhân xua tay cười cười, làm bộ khắp nơi ngắm phong cảnh.

Đúng lúc vào giờ phút này, cách đó không xa truyền đến Đàm Quang tiếng cười: “Các người tới!”

Tiểu hòa thượng nói bước nhanh tiến lên, ho nhẹ một chút: “Gặp qua Ý Thủy trưởng lão. Mấy ngày không gặp, thật là tưởng niệm.”

Không trách hấn nói chuyện văn trêu trếu, thật sự là bởi vì Kiếm Tông

người nhiều mắt tạt.

Phía trước vị kia “Đàm Quang” sống được giống tôn tượng Phật, cách nói năng gian tự mang ánh sáng nhu hòa, xuất khẩu thành thơ ——

Vô luận như thế nào, hẳn trước sau nhớ rõ xuyên qua đệ nhất nội dung quan trọng, nhân thiết tuyệt không có thể bằng.

Cổ Nguyệt Sinh cũng bị hẳn mang đến Kiếm Tông chơi, cao hứng phần chấn phát phát tay: “Đã lâu không thấy!”

Hắn từ nhỏ chính là thuần túy trắng ra tính tình, vui vẻ liền cười, khổ sở liền khóc, ở Nam Hải tiên tông nằm vùng nhật tử, bắt đắc dĩ ngày ngày đêm đêm áp lực bản tính, hiện giờ rốt cuộc từ lồng giam giải phóng, sung sướng đến giống con chim nhỏ.

Ôn Bạc Tuyết cùng bọn hắn chào hỏi, theo bản năng khắp nơi nhìn xung quanh, một hồi lâu, xuyên qua đám đông, nhìn thấy một đạo hình bóng quen thuộc.

Không đợi hắn mở miệng, liền nghe bên người Tạ Tinh Diêu cười nói: “Lưu Sương!”

Nghe ra nàng thanh âm, nơi xa áo lục cô nương quay đầu mỉm cười.

“Di, bên người nàng là ——”

Nguyệt Phạn ngăn người: “Bạch tiểu thư?!”

Lưu Sương bên người váy trắng nữ tử nghe tiếng quay đầu lại, tâm giác kinh hãi, nhẹ nhàng mày sao.

Từ Giang Thừa Vũ đền tội, rời đi Liên Hỉ trấn sau, bọn họ lại chưa thấy qua

Bạch Diệu Ngôn.

So với mấy tháng trước bệnh nặng mới khỏi suy yếu bộ dáng, hiện giờ nàng hiển nhiên khôi phục rất nhiều.

Tái nhọt gầy ốm gương mặt đã là hiện lên nhàn nhạt huyết sắc, trong mắt sâu khỗ tiêu tán, chỉ còn lại ôn nhu lại cuộn cuộn vô tận thanh sóng, trong tay trường đao lẳng nhiên cô tiểu, như có ngàn quân lực.

Lại xem nàng quanh thân linh lực, sắc bén như phong, hàm súc nội liễm, cùng tru tà đao khí thể chặt chẽ tương dung, nghĩ đến tu vi tiến rất xa.

“Tạ đạo trưởng, Ôn đạo trưởng, Nguyệt Phạn đạo trưởng.”

Nàng cư nhiên nhớ rõ tên của bọn họ, trong mắt sinh ra ý cười: “Các người cũng tới tham gia tiên môn đại hội?”

Nguyệt Phạn: “Bạch tiểu thư cũng báỉ nhập tiên môn sao?”

“Vẫn chưa.”

Bạch Diệu Ngôn lắc đầu: “Ta vẫn là tán tu, đại bỉ bên trong, đầy hứa hẹn tán tu đặc biệt thiết hạ lời đài.”

Nàng dứt lời cười cười: “Ta bỗng không tính toán tiến đến, nề hà phụ thân đối tiên môn đại hội rất là ham thích ——”

Một câu khó khăn lắm nói xong, giống như đã từng quen biết nam âm liền tự hư không truyền đến: “Là Lăng Tiêu Sơn chư vị tiên trưởng sao?”

Tru tà trường đao linh lực hàm súc, từ từ tản ra oánh lạng bạch khí, ánh đao mờ mịt, ngưng làm cao lớn cường tráng nam nhân thân hình.

Thấy là bọn họ, Bạch lão gia cười cười: “Đã lâu.”

Xuất hiện ——

Là vị kia chính mình rõ ràng đã thành thực không chủ nghĩa duy vật kiếm linh, lại đổi chủ nghĩa duy vật phi thường cảm thấy hứng thú Bạch lão gia! Tạ Tinh Diệu mặc danh cảm thấy, đều là lòng hiếu học siêu cường học bá cấp bậc nhân vật, hẳn nói không chừng sẽ cùng Thiên Đạo rất có lời nói liêu.

Tạ Tinh Diệu hướng hẳn nói thanh hảo: “Nhị vị nhận thức Lưu Sương sao?”

“Chúng ta cũng là vừa rồi gặp gỡ.”

Bạch Diệu Ngôn nói: “Kiếm Tông diện tích rộng lớn vô biên, ta không biết lộ, liền hướng Lưu Sương cô nương hỏi một câu.”

Nàng bên cạnh người áo lục cô nương giơ lên khoe miệng: “Kết quả ta cũng không quen biết lộ, đang muốn hỏi một chút đồng môn sư huynh sư tỷ, liền nhìn đến các ngươi.”

Đối nga.

Ôn Bạc Tuyết hậu tri hậu giác, nàng bái nhập Lăng Tiêu Sơn, trở thành trưởng lão thân truyền đệ tử, lý nên cũng có một đám đồng môn.

Giống như là đối cái này ý niệm đáp lại, lại chớp mắt, sơn đạo trung đã là đi tới vài tên tuổi trẻ tu sĩ.

“Tiểu sư muội tiểu sư muội, mau theo chúng ta đến sau núi, nơi đó có cái thảo cá thánh địa!”

Cầm đầu lam váy nữ tử tiếng cười dừng cảm, vén tay áo về phía trước tới

rồi, ánh mắt vừa động, trông thấy nhà mình sư muội bên người mặt khác mấy người.

“Ý Thủy trưởng lão.”

Nữ tử sang sảng dương môi, lại quay đầu, hai mắt sậu lạng: “Vị này định là Ôn Bạc Tuyết sư đệ, Lưu Sương thường thường hướng chúng ta nhắc tới người.”

Bên người nàng áo lục cô nương bay nhanh chớp mắt, muốn nói lại thôi nói không nên lời lời nói, chỉ có thể nghiêng đi tầm mắt, hướng tới Ôn Bạc Tuyết bên này hoảng loạn lắc đầu.

Lam váy nữ tử nhìn không thấy thần sắc của nàng, tiếp tục nói: “Chư vị khắc phục muôn vàn khó khăn tìm về tiên cốt, ta lâu nghe đại danh, không biết Ôn sư đệ nhưng có thời gian luận bàn luận bàn?”

“Sư tỷ, Ôn sư huynh không mừng đánh nhau..... Người không phải thường thường hướng Hàn Khiếu Hành sư huynh phát khiêu chiến thư sao?”

Lưu Sương kéo nàng cổ tay áo, dứt lời quay đầu lại: “Sư tỷ của ta say mê quyết đấu, mong rằng thứ lỗi.”

Lam váy nữ tử vò đầu: “Hàn Khiếu Hành ta đánh không lại a, người này vung lên một phen đại đao liền hướng, cùng đại chuyển luân đường như, thực dọa người.”

Nàng lược cảm thất vọng: “Ôn sư đệ không đánh sao?”

Ôn Bạc Tuyết đương nhiên sẽ không đánh.

Tạ Tinh Diệu hiểu biết hẳn tính tình —— nói đúng ra, bọn họ này đó người xuyên việt đều là như thế, đánh nhau đấu không quá lớn hứng thú, đối mặt khiêu chiến thư, tránh được nên tránh, tuyệt không ứng chiến.

Không thành tưởng, ngay sau đó liền nghe thấy Ôn Bạc Tuyết tiếng nói:

“So một lần, cũng đúng.”

Tạ Tinh Diệu nhanh chóng ngẩng đầu:?

Nguyệt Phạn đồng tử động đật:???

[ta ảo giác? Nơi này là mộng sao?]

Tạ Tinh Diệu truyền âm nhập mật: [Ôn sư huynh cứ nhiên ứng chiến?]

[gom đủ tiên cốt về sau, hẳn mỗi ngày ít nhất thu được một trăm nhiều phong khiêu chiến thư, toàn cấp cự.]

Nguyệt Phạn lắc đầu: [mọi người trong nhà, ngấm lại tiền căn hậu quả, ta ngộ, các người đâu.]

Hàn Khiếu Hành: [ai.]

Đàm Quang: [tám tắc.]

Ý Thủy chân nhân: [hắc hắc hắc.]

[không phải, ta liền thử so một lần, không tưởng ở ai trước mặt ra về ta đây.]

Ôn Bạc Tuyết kháng nghị bao phủ ở mồm năm miệng mười: [các người đây là bôi nhọ, là phỉ báng!]

“Xin lỗi, chúng ta Đại sư tỷ liền tính tình này, thỉnh thứ lỗi.”

Nữ tử phía sau thanh niên nói: “Toàn bộ Lăng Tiêu Sơn tu sĩ, nàng toàn

muốn đánh một tá —— đặc biệt chú ý ngày gần đây tới nay nổi bật đại thịnh, nàng mong thật lâu.”

“Nói lên cái này.”

Ý Thủy chân nhân khẽ vuốt râu dài: “Chờ lát nữa các người vào Kiếm Tông, chỉ sợ còn phải thu được không ít khiêu chiến thư.”

Đây là lời nói thật.

Vô luận là khám phá U đồ trung cửu trọng lưu li tháp, vẫn là sau lại vạch trần Nam Hải tiên tông ác hành, đều làm cho bọn họ ở Tu chân giới xông ra danh hào.

Giống mỗi ngày đều sẽ thu được những cái đó khiêu chiến thư, chính là hạng nhất bằng chứng.

Mất thấy Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn xã khùng phát tác, song song động tác cứng đờ, Ý Thủy chân nhân ý cười càng sâu.

“Hơn nữa theo ta được biết, U đồ đại yêu, bắc địa Tu Di giáo, Tú Thành thành chủ đều sẽ tiến đến. Trừ bỏ lời đài tỷ thí, tiên môn đại hội còn đem khen ngợi 5 năm tới nhiều lần có thành tựu tiểu đệ tử —— chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Nguyên bản chỉ nghĩ dựa theo □ Thiên đồ □ đi một chút cốt truyện, kết quả đi tới đi tới, mơ màng hồ đồ thành Tu chân giới ưu tú hảo thanh niên.

Nghĩ đến tiên môn đại hội thượng đến nghìn nghịt đám người cùng rậm rạp tầm mắt, Ôn Bạc Tuyết mặt xám như tro tàn, Nguyệt Phạn che lại ngực.

Cùng lúc đó, bên người Tạ Tinh Diêu dương môi cười khai: “Vân Tương!”

Đã từng Tu Di giáo Đại Tư Tế chết ở đại chiến bên trong, vì không nhiều loạn lịch sử, Vân Tương dịch dung thành một khác phó bộ dáng, mai danh ẩn tích,

Đang là vạn chúng chú mục tiên môn đại hội, Tạ Tinh Diêu cố ý đã phát thiệp mời, mời nàng tiến đến Trung Châu làm khách.

Nhiều ngày không thấy, bắc địa thiếu nữ tính tình trắng ra lại nhiệt liệt, một tay đem trước người váy đỏ cô nương ôm lấy.

“Chờ tiên môn đại hội kết thúc, ta mang người đi Lăng Tiêu Sơn nhìn xem.”

Tạ Tinh Diêu cười: “Lăng Tiêu Sơn cảnh sắc không thể so nơi này kém.”

“Lăng Tiêu Sơn? Các người khi nào hồi Lăng Tiêu Sơn?”

Một đạo bóng dáng tự giữa không trung xẹt qua, vô cùng trương dương dừng ở Tạ Tinh Diêu bên người.

Mỹ điểm đẹp để quý giá nữ nhân mi mắt cong cong, đều có một phen phong lưu ý nhị: “U đồ phong cảnh cũng không tồi, không đi xem sao?”

Đúng là Tước Tri.

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền nghe có người một tiếng cười khế: “Tú Thành cảnh trí vô biên, đang là giữa hè, không ngại đi tránh nóng thừa lương.”

—— hoa ảnh phù không, Tú Thành thành chủ trường tụ hơi chán, tung bay như điệp.

Nàng cùng Tước Tri làm như cũ thức, bốn mắt nhìn nhau, song song lộ ra đàng đàng sát khí cười.

Bọn họ bên này mười phần náo nhiệt, thỉnh thoảng có cường hãn vô cùng

linh lực đột nhiên xuất hiện, đưa tới không ít tiên môn đệ tử ngẩn ngơ bàng quan.

Có người hô nhỏ: “Là U đồ đại yêu cùng Tú Thành thành chủ!”

Nhìn qua..... Tựa hồ cùng Lăng Tiêu Sơn Tiểu Dương Phong các đệ tử rất quen thuộc?

“Phù Phong Thành cũng không tòi.”

Một sát thủy quang liễm diễm, thực mau hơi nước tiêu tán, hiện ra nữ nhân thướt tha tiêm doanh hình thể.

Giao nhân Đại Tư Tế màu mắt ôn nhu: “Tiên trưởng nhóm ở la sát biển sâu liệu mình cứu giúp, ta còn không có tới kịp báo đáp. Nếu có thời gian nhàn hạ, không ngại đi Nam Hải ngồi ngồi, chúng ta giao tộc chắc chắn hảo sinh chiêu đãi.”

“Đây là..... Giao nhân?”

Có đệ tử vò đầu: “Giao nhân không phải thâm cư đáy biển, cũng không cùng ngoại tiếp xúc sao?”

Hơn nữa nàng xiêm y, tựa hồ có chút ——

Không kịp suy nghĩ sâu xa, lại nghe một đạo lãnh túc nam âm: “Đây là chúng ta Ma Vực khách nhân.”

Là ma tu!

Mấy cái đệ tử sôi nổi im tiếng.

Nhưng thấy đường núi cuối mây khói lượn lờ, nam nhân cao lớn thân hình phá vỡ thật mạnh sương mù sắc, thần sắc lạnh lùng, gọi người sợ hãi

không dám tới gần.

Có điểm dọa người.

Trong đó một cái đệ tử tâm sinh đồng tình, liếc về phía giao nhân Đại Tư Tế. Nàng một cái nhu nhược nữ tử, thế nhưng muốn đã chịu loại này hung thần ác sát cật khó, cũng không biết sẽ như thế nào ứng đối.

Tả hộ pháp xem một cái nàng tách ra váy dài, tà váy phiêu phiêu, lộ ra non nửa đùi.

Tả hộ pháp dịch khai tâm mắt, hơi hơi nhú mày.

Giao nhân sinh có đuôi cá, yêu cầu bảo trì hai chân không chịu trói buộc, tùy tâm tự do, bởi vậy nữ tử váy dài, thường thường sẽ từ đùi tách ra.

Đại Tư Tế cười lạnh: “Ma Vực khách nhân..... Đây là đường đường Ma Vực tả hộ pháp? Thật là thật lớn quan uy, ta như vậy một cái quê người lai khách, bị quan uy gắt gao đè nặng, chỉ sợ cầu lộ không cửa.”

Tả hộ pháp theo bản năng trừng nàng: “Ta khi nào ——”

Trông thấy nàng như ẩn như hiện đùi, nam nhân lại một lần quay mặt qua chỗ khác: “Thỉnh tự trọng.”

Đại Tư Tế cười đến lạnh hơn: “Như thế nào. Tự biết đuối lý, nói không ra lời?”

“Ta chưa nói không ra lời nói!”

Tả hộ pháp: “Người rõ ràng là ngậm máu phun người, vô cớ gây rối!”

Đại Tư Tế: “A.”

Tả hộ pháp vô năng cuồng nộ, tại chỗ dậm chân, nê hà tức muốn hộc máu,

lại trước sau không dám con mắt xem nàng.

Vậy xem đệ tử:.....

Liền, giống như, cùng bọn họ trong tưởng tượng cốt truyện không quá giống nhau.

Này Ma tộc cũng quá tổn đi!

“Bất quá, tả hộ pháp bên cạnh cái kia ——”

Có người nói nhỏ: “Nói vậy chính là Ma Tôn đi?”

Ma Tôn Lôu Yểm sắc mặt lãnh trầm, trầm mặc không nói, toàn thân tràn ra người sống chớ gần hơi thở.

Tạ Tinh Diêu tò mò: “Như thế nào không thấy hữu hộ pháp?”

Nên sẽ không..... Còn ở triều năm vẫn chín mà công tác công tác công tác đi.

Lôu Yểm lặng im một lát, đau lòng trầm giọng: “Hữu hộ pháp, vất vả lâu ngày thành bệnh tật đồ.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Chỉ có thể nói, không hổ là các người.

Lôu Yểm chính sắc: “Ta suy nghĩ ba ngày ba đêm, cảm thấy hẳn là ở Ma Vực an bài song hươu.”

Vạn ác nhà tư bản cư nhiên lương tâm phát hiện, quả thật Tu chân giới thứ chín đại kỳ tích.

Đàm Quang vỗ vỗ hấn đầu vai: “Này đó phúc lợi đều không đáng tin cậy, kiến nghị dẫn dắt Ma Vực đi hướng xã hội chủ nghĩa con đường.”

Này nhóm người, cùng Ma Tôn quan hệ..... Tựa hồ cũng không tòi?

Vây xem các đệ tử xem không hiểu lắm, nhưng bọn hấn đại chịu chấn động.

Mắt thấy người chung quanh càng ngày càng nhiều, bị từng đạo ánh mắt nhìn chăm chăm, Ôn Bạc Tuyết giống như đặt mình trong vó gió lốc trung ương, cả người không được tự nhiên: “Thật nhiều người. Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?”

Ý Thủy chân nhân nhếch miệng cười: “Tìm cái thanh tịnh nơi đi, lưu báí.”

*

Kiểm Tông bên trong ngàn phong vạn nhận, ở tiên môn đại hội bắt đầu trước, đoàn người tìm cái hẻo lánh đỉnh núi hơi làm nghỉ ngơi.

Tước Tri, Tú Thành thành chủ cùng giao nhân Đại Tư Tế đều đi trước Kiểm Tông đại diện, Lưu Sương tắc mang theo Bạch Diệu Ngôn đi luận võ tràng hạt chuyển động, còn lại lưu tại bọn họ bên người, chỉ còn lại có Cổ Nguyệt Sinh cùng Vân Tương.

Ở tàu bay thượng nửa ngày bốn ba, Tạ Tinh Diệu có chút hoảng thần, lười biếng nằm ở một thân cây hạ, hút khẩu mới mẻ không khí.

Này tòa tiểu sơn xanh biếc tú mỹ, thượng có cổ mộc che trời, mây khói mênh mông.

Ngày mùa hè thời tiết nóng nồng đậm, phiến phiến xanh đậm dường như hóa khai thuốc màu, cách đó không xa nước suối leng keng, chim tước minh đề không ngừng bên tai.

Một đạo Thanh Tâm Quyết rơi xuống, nhiệt ý tiêu tán, nàng đón thái dương híp híp mắt, trông thấy ấm áp vàng sáng bao quanh tản ra, ấm áp lại mềm mại.

Thoải mái đến giống đang nằm mơ giống nhau.

Nguyệt Phạn tâm tình cực hảo, duỗi người: “Rất cuộc thanh tịnh —— nơi này thật xinh đẹp.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu, cho mỗi người đệ đi một cái kem: “Mật trà vị, sữa bò vị, dâu tây vị, sầu riêng vị, thích loại nào khẩu vị?”

Đàm Quang lộ ra hoảng sợ thần sắc: “Giống như có loại kỳ quái khẩu vị trà trộn vào đi!”

Vân Tương tò mò: “Đây là vật gì?”

“Kem, chúng ta quê nhà đặc sắc đồ ăn.”

Tạ Tinh Diệu cười nói: “Bắc địa không phải thực thích ăn băng sao? Kem cùng những cái đó băng băng lương lương tiểu điểm tâm không sai biệt lắm, thực thích hợp ở mùa hè nhảm nháp.”

“Về Ma Vực phúc lợi cải tạo.”

Lâu Yểm nhẹ xoa giữa mày, trong tay nắm giấy cùng bút: “Trừ bỏ song hưu, cuối năm thưởng cùng tiểu nghỉ dài hạn cũng không thể ném.”

“Tốt nhất còn có thể có tăng ca trợ cấp.”

Tạ Tinh Diệu bổ sung: “Không ngừng công tác chế độ, xã hội trợ cấp cũng có thể sửa lại —— như là thấp bảo linh tinh, ít nhất muốn bảo đảm tầng dưới chót Ma tộc sinh hoạt trình độ sao.”

Lâu Yểm đại chịu dẫn dắt, bắt đầu múa bút thành văn.

Ôn Bạc Tuyết căn tiếp theo khẩu kem: “Tu chân giới Ma Vực, sẽ không thật đi lên xã hội chủ nghĩa con đường đi.”

Nguyệt Phạn lời nói thâm thía: “Trước mắt chưa tới sơ cấp giai đoạn, mong rằng các đồng chí tiếp tục nỗ lực.”

Tuy nói này không phải chuyện xấu, nhưng ngấm lại ngày sau xã hội chủ nghĩa tân Ma Vực.....

Quả nhiên vẫn là có điểm bệnh nặng đi! Hoàn toàn phá vỡ thứ nguyên vách tường a!

“Đúng rồi.”

Đàm Quang bỗng chốc vừa động: “Còn nhớ rõ ta cho các người xem qua những cái đó đại cương sao? Trải qua trăm ngày mài giũa, rốt cuộc có một quyền mặt thể.”

Tạ Tinh Điều tới hứng thú: “Thư danh là cái gì?”

Tiểu hòa thượng thần bí cười cười, từ túi trữ vật lấy ra một quyển dày nặng sách.

“Đây là ——”

Nguyệt Phạn kinh hãi: “Gần nhất hỏa biến Tu chân giới □ bị sư môn phản bội sau ta thuần phục Thiên Đạo □!”

Đang ở uống trà Hàn Khiếu Hành suýt nữa phun ra một ngụm thủy,

Ôn Bạc Tuyết cũng là trợn mắt há hốc mồm.

“Hỏa biến Tu chân giới?”

Ý Thủy chân nhân: “Tiểu sư phó lợi hại!”

..... Sư phụ ngài chú ý trọng điểm hoàn toàn sai rồi đi! Người này chính là ở đối thiên đạo bất kính a!

“Quá khen.”

Đàm Quang nói: “Hiện giờ Tu chân giới, tư duy quá mức bảo thủ. Nhìn chung sở hữu thoại bản tử, vai chính luyện ái đối tượng hoặc là ôn nhu sư huynh, hoặc là làm nũng sư đệ, hoặc là tà mị Yêu Vương, hoặc là lãnh khốc Ma Tôn ——”

Chân chính Ma Tôn đang ở nỗ lực tư tưởng xã hội chủ nghĩa, nghiêm nhiên một cái thuần phác thành thật nhân dân công bộc, nghe vậy nâng mắt, muốn nói lại thôi.

Bị hấn nhìn chằm chằm tiểu hòa thượng tiếp tục nói: “Cho nên, hấn là tới điểm nhi mới mẻ.”

Ôn Bạc Tuyết: “Cùng Thiên Đạo yêu đương, là rất mới mẻ.”

Đàm Quang giơ ngón tay cái lên: “Quyển sách này chỉ là hệ liệt đệ nhất sách, lúc sau còn có □ tra Thiên Đạo sau ta chạy □□ triền miên nguy tình: Thiên tài bảo bối Thiên Đạo cha □ cùng nghịch tập sáng văn □ ta cấp Thiên Đạo đương lão sư □□ trăm thiên chi lộ □.”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Thiên Đạo không chỉ có bị bắt yêu đương, bị bắt đương học sinh, cuối cùng cư nhiên còn phải bị trăm toái, công cụ người thuộc tính cũng quá rõ ràng đi! Như thế nào sẽ sinh ra như vậy có bệnh não động a!

Hàn Khiếu Hành khóe mắt co giật.

Cũng không biết chân chính Thiên Đạo nghe nói chuyện này, đến tột cùng sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tạ Tinh Diệu bị gọi lên hứng thú: “Ta cũng có cái ý tưởng.”

Nàng nói ngời dậy: “Tu chân giới hoạt động giải trí quá ít, không nói máy tính máy chơi game, TV dù sao cũng phải có một cái đi.”

Vân Tương nghe không hiểu lắm: “TV?”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Là ta quê nhà bên kia một loại pháp khí, có thể chiếu bị lục tốt hình ảnh.”

Vân Tương hiểu rõ: “Cùng phù ảnh thạch không sai biệt lắm?”

“Không sai.”

Tạ Tinh Diệu gật đầu, lòng bàn tay vừa chuyển, xuất hiện một viên mướt mà tinh lạng cực đá: “Các người có cảm thấy hay không, phù ảnh thạch, hoàn toàn có thể thay thế TV.”

Ôn Bạc Tuyết theo không kịp nàng mạch não: “A?”

“Xét đến cùng, phù ảnh thạch cùng camera giống nhau, đều có thể ký lục tiếp theo đoạn hình ảnh.”

Tạ Tinh Diệu: “Chỉ cần viết hảo kịch bản, tìm mấy cái diễn viên, làm cho bọn họ dựa theo cốt truyện nội dung đi diễn —— này còn không phải là vừa ra điện ảnh sao.”

“Đối nga.”

Nguyệt Phạn bừng tỉnh đại ngộ: “Hơn nữa phù ảnh thạch có thể phục chế.

Chỉ cần lục hạ điện ảnh, lại phục chế hàng trăm hàng ngàn viên, là có thể bán cho bất đồng người.”

Dùng thông tục dễ hiểu nói tới nói, những người này, tương đương với trả phí đi vào rạp chiếu phim người xem.

“Cái gì kêu ‘ Tu chân giới chưa bao giờ gặp qua hoàn toàn mới phiên bản ’ a.”

Đàm Quang tấm tắc bảo lạ: “Lửa lớn, không, nhất định có thể bạo hỏa!”

Ôn Bạc Tuyết bội phục sát đất.

Càng thêm có bệnh ý nghĩ, không rõ nàng đến tột cùng là nghĩ như thế nào ra tới.

—— nhưng không thể không thừa nhận, hấn cũng hảo muốn nhìn nga.

“Nói trở về..... Các người nghe nói không? Ngày gần đây tâm ma kiếp dần dần xuất hiện, đã từng làm nhiều việc ác người, không ít đều bị tâm ma quán thân, khổ không nói nổi.”

Mấy cái tiểu đệ tử cái cọ âm ỉ, Ý Thủy chân nhân nghe được cười mắt cong cong, ngửa đầu uống một ngụm rượu: “Ít nhiều có các người đưa ra biện pháp, từ nay về sau, không cần lo lắng này giới nhân quả.”

Đàm Quang ăn xong cuối cùng một ngụm kem: “Sự phát y đi ——”

Nguyệt Phạn gật đầu: “Ăn sâu thân cùng danh.”

Tạ Tinh Diệu tâm tình rất tốt, cổ động vỗ tay: “Hảo!”

Nàng nói cúi đầu, lòng bàn tay đột nhiên hiện ra bạch quang ónh ónh, ngưng thần nhìn lại, là trương mới tinh đưa tin phù.

Tạ Tinh Diệu liếc mắt một cái nhận ra Yến Hàn Lai chữ viết, du vân kinh long viết:

□ Kiểm Tông cảnh trí như thế nào? □

Nguyệt Phan nhướng mày: “Yến công tử?”

Tạ Tinh Diệu gật gật đầu, lưu loát viết thượng một đại đoạn lời nói, từ Kiểm Tông phong cảnh nói đến hôm nay nhìn thấy cổ nhân, tới gần kết cục bỏ thượng một câu:

□ rất nhớ người nga, khi nào có thể xuất quan? □

Đưa tin phù đưa ra, nháy mắt liền thu được hồi âm.

□ ân. □

Lại chớp mắt, lại nhiều ra một khác trương: □ ta cũng tưởng người. □

Lấy Yến Hàn Lai cái loại này ngạo kiều đến cực điểm tính tình, viết xuống cuối cùng kia bốn chữ khi, biểu tình nhất định nghiêm túc lại biệt nữ.

Nàng nhìn những lời này phụt cười ra tiếng, khoảng khắc chi gian, nhận thấy được một sợi thanh phong.

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu.

Gió nhẹ thổi qua, đảo loạn chân trời quay cuồng lưu vân.

Đám mây bị lôi cuốn trong đó, thế nhưng như dòng khí xoay chuyển, theo sương trắng xoay quanh mà đến, chậm rãi triều nàng dựa sát.

Vân cùng sương mù đan chéo quấn quanh, một chút phác họa ra dần dần rõ ràng thân hình, đột nhiên không kịp phòng ngừa, lăn xuống nàng trong tay ——

Lại là một con bàn tay đại nho nhỏ hồ ly.

Mây khói mờ mịt, bị linh lực chiếu ra mông lung mỏng quang, hồ ly ở nàng lòng bàn tay lặn một cái, đột nhiên dựng thẳng lên cái đuôi, chỉ một lông tay Tạ Tinh Diệu phía sau.

Phảng phất đang nói, “Quay đầu lại”.

Khóe miệng giơ lên độ cung như thế nào cũng ngăn không được, Tạ Tinh Diệu nhẹ nhàng xoay người.

Ở sau người cách đó không xa, thiếu niên đồng dạng đứng ở dưới bóng cây.

Quang ảnh loang lổ, chiếu sáng lên hắc một đôi màu hổ phách mắt phượng, ở hắc khớp xương rõ ràng tay phải trung, chính nắm đem sắc bén trường kiếm.

Kiểm ý lạnh lẽo, kiếm khí thế như chẻ tre, kiếm quang uốn lượn tung hoành, mẫn mang trường dương bừa bãi, tùy tâm sở dục thiếu niên khí phách.

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, Yến Hàn Lai cong cong môi.

Không đợi mở miệng, đã bị nghênh diện mà đến váy đồ ôm chặt.

Hắn không nhiều lời, thu liễm kiếm khí, nhẹ nhàng đem nàng hồi ôm.

Dùng kia chỉ nắm kiếm tay phải.

“Cư nhiên dùng tổ minh kiếm pháp tước mây mù thú bông.”

Ý Thủy chân nhân tự đáy lòng mở miệng: “Yến công tử thật đúng là.....

Rất có tình thú.”

Tổ mình kiếm pháp, lấy nhanh chóng biến ảo, rất khó nắm giữ mà nổi tiếng hậu thế, vô số kiếm tu chăm học khổ luyện, chỉ cầu có thể đem nó tu thành, nháy mắt giết địch tay.

Nói như thế nào đâu..... Yến Hàn Lai hồ ly, tước đến còn rất giống.

Trong thiên hạ, dùng tối nghĩa hung lệ kiếm pháp đậu tiểu cô nương vui vẻ, hần hần là đầu một cái làm ra loại sự tình này người.

Yến Hàn Lai lễ phép gật đầu, nhẹ giọng cười cười: “Ý Thủy trưởng lão tán thưởng.”

Tạ Tinh Diệu ngẩng đầu: “Người như thế nào tìm được chúng ta?”

“Đa tạ ở đây mỗ vị, đem nơi đây vị trí đúng sự thật bẩm báo.”

Hắn dứt lời vén lên mắt, phủ vờ nhấc mắt, mọi người liền động tác nhất trí cúi đầu.

Rất giống nhất bang hồ bằng cầu hữu.

Yến Hàn Lai cười như không cười, lười nhác nhướng mày.

“Ai, không biết vì sao, nguyên bản trả hết ngọt thanh ngọt kem, đến bây giờ đã dần dần vô vị.”

Nguyệt Phạn thở dài: “Gâu gâu.”

“Nhân loại buồn vui luôn là lẫn nhau không tương thông.”

Ôn Bạc Tuyết nắm tay: “Gâu gâu.”

“Yến công tử trước tiên xuất quan, đây là chuyện tốt a.”

Ý Thủy chân nhân tuy rằng không rõ bọn họ vì sao phải học tiểu cầu kê, nhưng tâm giác thú vị, vẫn là đi theo mở miệng: “Gâu gâu!”

Hàn Khiếu Hành đỡ trán, cấp nhà mình sự phụ trong miệng lấp đầy một khối bánh ngọt.

Quanh thân lạnh thấu xương kiếm khí trừ khử vô tung, Yến Hàn Lai mờ mịt rũ mắt: “..... Gâu gâu?”

Hắn cúi đầu ngay lập tức, có thanh phong lôi cuốn tạo hương mà đến, hỗn tạp lá cây bùn đất hương thơm hơi thở, ngọt thanh mát mẻ.

Trong rừng chim hót pi pi, thanh phong xoa khai đám sương.

Nắng sớm mờ mờ, chiếu ra mỗi người khoe mắt đuôi lông mày ý cười, không như vậy đạo cốt tiên phong, tràn đầy toàn là phàm tục pháo hoa khí. Đó là một loại làm nhân tâm sinh yêu thích cùng quyến luyến sinh cơ.

Tạ Tinh Diệu nhấp môi cười cười, duỗi tay chọc một chọc hắn đầu vai:

“Bỏn, người liền không cần học bọn họ gâu gâu lạ.”

[chính văn xong]

Chapter 102

Chính như Ý Thủy chân nhân sở liệu, từ đoàn người tiến vào Kiếm Tông cửa chính, tiến đến gần hạ khiêu chiến thư tiên môn đệ tử liền nối liền không dứt.

Ôn Bạc Tuyết bị hỏi đến ấp úng, Nguyệt Phạn đồng dạng không biết như thế nào đáp lại, nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát đem cao lãnh xuất trần nhân vật giả thiết quán triệt rốt cuộc.

Có chút người bên ngoài thượng phong quang vô hạn, mạo nếu trích tiên, trên thực tế xã khủng phát tác, trong đầu một đoàn hồ nhảo.

Bọn họ mới từ kia tòa yên lặng ngọn núi xuống dưới, phóng nhãn nhìn lại, yên tĩnh chi ý tiêu tán vô tung, thay thế, là một lay động cao ngất san sát, rường cột chạm trở che trời lâu các.

Nhân là Kiếm Tông, mỗi tòa gác mái đỉnh đều thẳng tắp lập thanh trường kiếm, kiếm khí quanh quẩn không dứt, rất có hiệp sĩ khí khái.

Ý Thủy chân nhân ở một bên kiên nhẫn giới thiệu: “Các người xem, kia vài vị đó là Kiếm Tông đệ tử.”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng nhìn lại, thoáng nhìn mấy cái khí phách hăng hái thiếu niên thiếu nữ, thuần một sắc thân xuyên nguyệt bạch đệ tử phục, bên hông đeo một phen kiếm.

“Kiếm Tông lịch sử xa xưa, cùng Lăng Tiêu Sơn kia giúp kiếm tu là lão đối đầu, tranh nhiều năm như vậy, trước sau không phân ra cái cao thấp.”

Hắn nói mí mắt vừa nhấc, nhìn về phía bên kia: “Bên trái những cái đó, là

Tây Nam cổ sư.”

Cổ sư?

Tạ Tinh Diệu đối cái này danh từ cũng không quen thuộc, tâm giác tò mò, quay đầu nhìn lại.

Một nữ nhĩ nam đứng ở dưới mái hiên, mái góc hạ bóng ma, che lấp bọn họ hơn phân nửa thân hình.

Ba người thân xuyên hình thức tinh xảo váy dài trường bào, vải dệt thâm lam, thêu có lệnh người hoa cả mắt phức tạp hoa văn, bên hông treo cái nhỏ nhỏ một chất trường ống.

Ý Thủy chân nhân nói: “Cổ sư đều sẽ tùy thân mang theo mấy chỉ cổ trùng, trang ở một ống.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Kia nếu cổ trùng dùng xong, bọn họ chẳng phải là không có cách?”

Tiểu lão đầu cười ha ha: “Không phải vậy. Bọn họ tuy rằng bị gọi là cổ sư, nhưng trừ bỏ cổ trùng ở ngoài, còn tinh thông các loại bí thuật bí pháp, hàng năm hành tung khó dò, thật không tốt đối phó.”

Hắn một đốn, ý cười gia tăng: “Chờ lát nữa tiên môn đại hội, các người đều đến tham gia lời đài tỷ thí, hy vọng chớ có gặp gỡ khó chơi đối thủ mới hảo.”

Thình lình nghe sư phụ nói lên cái này, cùng cuối kỳ khảo thí sắp bắt đầu dường như, Nguyệt Phạn cùng Ôn Bạc Tuyết mặt ủ mày ê.

Hàn Khiếu Hành sắc mặt không thay đổi, ước lượng một chút trong tay

trường đao.

“Sự phụ sự phụ.”

Tạ Tinh Diệu nhưng thật ra không như thế nào để ý, miễn tâm miễn nhãn đều đặt ở muôn hình muôn vẻ tu sĩ thượng: “Kia vài vị là làm gì đó?”

Ý Thủy chân nhân gương mặt.

“Là mị tu.”

Hắn cười cười: “Đạp Tuyết lâu người.”

Cổ Nguyệt Sinh đi theo Đàm Quang bên người, nghe vậy ngửa đầu: “Mị tu?”

Hắn khi còn nhỏ tùy cha mẹ sinh hoạt ở Ly Xuyên, sau lại một mình lưu lạc, bái nhập Nam Hải tiên tông, tiến vào ngăn cách với thế nhân biển sâu.

Tuy rằng nghe nói qua mị tu danh hào, nhưng đối với bọn họ đến tột cùng như thế nào tu luyện, Hồ tộc thiếu niên vẫn luôn sờ không được đầu óc.

Cổ Nguyệt Sinh: “Ta thật lâu phía trước liền ở buồn bực, mị tu là lớn lên càng đẹp, tu vi càng cao sao?”

Hắn mới vừa nói xong, liền nghe bên cạnh người một tiếng mềm nhẹ nữ âm: “Đàm Quang tiểu sư phó.”

Đàm Quang:.....

Cứu. Mệnh.

Vô luận thân phận như thế nào, địa vị cao thấp, khắp thiên hạ mị tu, đều có một cái cộng đồng nguyện vọng.

Đây là hắn từ ☐ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay ☐ được đến tân tri thức:

Nhìn cao lãnh chi hoa từng bước đình trệ, lời kéo cầm dục cao ngạo thiên thần lây dính hồng trần, còn có càng nhiều không nên miêu tả tình tiết bị hấn lựa chọn tính lược quá, nói ngắn lại, mị tu nhóm đều xua như xua vịt mà theo đuổi ba chữ ——

Làm hòa thượng.

Đặc biệt là hấn loại này, bị dự vì “Tương lai Phật môn đệ nhất nhân” hòa thượng.

Từ xuyên qua tới chỗ này ngày đầu tiên khởi, Đàm Quang liền minh bạch một sự thật, thân thể này, vĩnh viễn có thể ở trước tiên hấp dẫn mị tu lược chú ý.

Vạn hạnh, nguyên nhân chính là như thế, hấn mới rút cuộc tổng kết ra vạn vô nhất thất ứng đối phương pháp.

Hướng bọn họ đi tới mị tu là hai cái cô nương, bên trái vị kia tướng mạo dịu dàng, mặt mày tuyết trần; bên phải thiếu nữ tuổi còn nhỏ chút, sinh có một bộ minh diễm trương dương diện mạo, trong tay dẫn theo cái rương gỗ nhỏ, từ từ đi tới, giống đoàn nhiệt liệt hỏa.

Hướng Đàm Quang đáp lời, đúng là bên trái váy trắng nữ tử.

“Nói vậy này vài vị chính là Lăng Tiêu Sơn tiên trưởng đi.”

Váy trắng nữ tử gật đầu cười khẽ, hướng mọi người từng cái vấn an: “Lâu nghe Đàm Quang tiểu sư phó danh hào, chẳng biết có được không cùng ta trao đổi một trương đưa tin phù?”

Không hổ là Đạp Tuyết lâu tu sĩ, nhiệt tình lại lớn mật.

Tạ Tinh Diệu tâm sinh bội phục, nhìn liếc mắt một cái Đàm Quang.

Hắn trối định □ Hợp Hoan Tông nuôi cá sỏ tay □, nếu là cự tuyệt, nhất định sẽ rớt hảo cảm độ.

Trận này đến gần kết cục không thể nghi ngờ, định là hắn cấp ra đưa tin phù, váy trắng nữ tử cảm thấy mỹ mãn mà rời đi ——

Đàm Quang: “Xin lỗi.”

Tạ Tinh Diệu:?

Nàng chính nghi hoặc, lại nghe tiểu hòa thượng tiếp tục nói: “Cô nương hắn là minh bạch, ta bèn xuất núi gia người.”

[oa oa oa, đây là cự tuyệt?]

Nguyệt Phạm kinh hãi: [hắn sẽ không sợ bị sét đánh sao? Tuy nói muốn bảo trì nhân thiết, nhưng không cần phải như vậy đưa đi.]

Ngoài dự đoán mà, trong tưởng tượng thiên lôi vẫn chưa đã đến.

Đàm Quang cự tuyệt không để lối thoát, váy trắng nữ tử đầu tiên là ngăn ra, lộ ra một chút mát mát thần sắc.

—— chột hai mắt hơi lợm, sinh ra vài phần ý cười.

Đàm Quang thở phào nhẹ nhõm.

Đây là hắn vạn vô nhất thất ứng đối phương pháp.

Mị tu tuy rằng nhiệt tình bồn phóng, nhưng cũng không phóng đãng tùy ý —— tựa như kiếm tu nhất định phải tốt nhất kiếm, nhạc tu theo đuổi hoàn mỹ nhất nhạc cụ, mị tu ở chọn lựa tu luyện đối tượng khi, yêu cầu đồng dạng cực cao.

Muốn tranh liên tranh tốt nhất.

Tu chân giới trung tu sĩ, đều không ngoại lệ, đều rất có theo đuổi.

Hắn nếu là dễ dàng đáp ứng, ngược lại sẽ có vẻ tùy tiện không đáng tin.

Chỉ có kiên trì bền bỉ, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn mà cự tuyệt, mới có thể tạo một cái uyên đình nhạc trì thánh tăng hình tượng.

Nói ngắn gọn, hắn càng lãnh đạm, đối phương đối hắn hảo cảm độ liền càng cao.

Kể từ đó, vừa không dùng tâm vào cắt không rửa sạch còn loạn tình cảm gút mắt, lại không cần lo lắng thiên lời tra tấn, có thể nói người hảo ta cũng hảo, một công đôi việc.

Ở đây không biết bao nhiêu lần hổ về sau, hắn thuần thục đến làm người đau lòng.

Tạ Tinh Diệu ở trong lòng yên lặng vì hắn điểm một cây sáp, nghe phía bên phải mị tu thiếu nữ cười cười: “Tỷ tỷ.”

Nàng còn không có theo tiếng, bên người Yến Hàn Lai liền tiến lên một bước, bắt động thanh sắc nhìn lại mị.

Mị tu thiếu nữ liên tục xua tay: “Đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm, ta tới chỗ này, là muốn hỏi một chút các người có cần hay không một ít Đạp Tuyết lâu đặc sản.”

Cổ Nguyệt Sinh thăm quá đầu: “Đặc sản?”

Một bên Vân Tương muốn nói lại thôi.

“Chính là chúng nó.”

Thiếu nữ thần bí dương môi, mở ra trong tay dẫn theo rương gỗ nhỏ.

Đàm Quang nhanh chóng che lại Cổ Nguyệt Sinh hai mắt.

Rương gỗ ngăn nắp, trang đồ vật không tính đặc thù, không có bằng bạc linh lực, cũng không âm lãnh sát khí, chỉ có mấy bình đan hoàn, mấy bức tranh vẽ, mấy quyển thư mà thôi.

Ánh mắt xẹt qua tranh vẽ thượng nội dung, Tạ Tinh Diệu ngừng hô hấp.

Đạp Tuyết lâu đặc sản, thật sự danh xứng với thực, thực nhi đồng không nên.

Ý Thủy chân nhân thân là duy nhất trưởng bối, ai ai da nha thấp gọi vài tiếng, trong tay linh lực tụ tập, khiến cho rương gỗ tự hành đóng lại, phát ra lạch cạch một vang.

Mị tu thiếu nữ cũng không để ý, dứt khoát mà nói: “Không chỉ có có tấm bổ dung nhan thần tiên thủy, còn có có thể làm người trong lòng nhiều hơn lưu ý người trăm mị hương, vô số tu sĩ cầu mà không được, hôm nay chỉ bán 9998 linh thạch.”

Nguyệt Phan hít hà một hơi: “9998!”

“Các vị đều là nhân trung long phượng, nói vậy không thiếu điểm này nhi tiền.”

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười: “Chúng ta Đạp Tuyết lâu không lừa già dối trẻ, tuyệt không sẽ đầy trời chào giá.”

Nàng dứt lời xoay hạ tròng mắt, nhìn về phía Yến Hàn Lai: “Thí dụ như vị công tử này..... Người chưa lập kế ước, đúng không?”

Những lời này ngữ khí thập phần vi diệu, Tạ Tinh Diệu nghe vậy dừng lại.

Có thể phát hiện lập kế ước cùng không, cô nương này là cái yếu tố.

Nàng cùng Yến Hàn Lai vẫn chưa chính thức ký kết kế ước, lẫn nhau gian vẫn luôn quán lấy kia căn lập kế ước thẳng ——

Nhưng mà U đồ trích tinh tiết đã sớm qua đi lâu ngày, lập kế ước thẳng vốn nên tiêu tán.

Thiếu nữ tất nhiên phát hiện miêu nị.

Yến Hàn Lai tính tình lãnh, sau khi nghe xong nhẹ cong khóe môi, trong mắt không thấy ý cười: “Không nhọc lo lắng.”

“Liên tính không lập kế ước, về sau thành thân không phải hảo.”

Nguyệt Phạn không rõ ràng lắm lập kế ước thẳng sự, nghe không ra thiếu nữ ý ngoài lời.

Thân là Nhân tộc, với nàng mà nói, thành hôn mới là quan trọng nghi thức.

Nàng nói xem một cái rương gỗ nhỏ: “Đây là Đạp Tuyết lâu đẩy ra tân nghiệp vụ, vẫn là chính ngươi làm?”

“Tự nhiên là Đạp Tuyết lâu chủ ý.”

Thiếu nữ nói: “Đạp Tuyết lâu thành lập đã có trăm năm, trăm năm tới, chúng ta lâu chủ khắc khổ song tu, không biết ngày đêm tìm kiếm tân lô đỉnh, ở không lâu trước đây, rốt cuộc ngộ đạo một đạo lý.”

Không cần nhiều lời, Nguyệt Phạn nháy mắt hiểu rõ: “Yêu đương, không bằng kiếm tiền.”

Thiếu nữ cùng nàng trao đổi một ánh mắt, giống như nhìn thấy tri kỷ bạn

tốt, dùng sức gật đầu.

Đàm Quang đại chịu chấn động: [ông trời, đây là cái gì tích cực hướng về phía trước tân thời đại Tu chân giới a.]

Tạ Tinh Diệu tấm tắc bảo lạ: [quá chính năng lượng.]

Đạp Tuyết lâu đặc sản cố nhiên tinh diệu, đáng tiếc bọn họ cũng không cần này đó chai lọ vại bình, chỉ có thể hướng thiếu nữ nói một tiếng “Xin lỗi”.

Này bất quá là cái nho nhỏ nhạc đệm, bốn ứng nhất cử bóc quá, Tạ Tinh Diệu lại nhảy cảm cảm thấy không lớn thích hợp.

Mị tu thiếu nữ nhìn về phía Yến Hàn Lai trong ánh mắt, không biết làm sao, hàm chứa vài phần hài hước cùng kinh ngạc.

Phảng phất liên tiếp ở bọn họ hai người chi gian cái kia lập khế ước thành, có bao nhiêu không thể tưởng tượng dường như.

Nàng không kịp tinh tế suy nghĩ quá nhiều, tiên môn đại hội liền bắt đầu.

*

Tiên môn đại hội 5 năm một lần, cùng loại với Tu chân giới thể vận hội Olympic, theo đuổi càng cao càng mau cũng càng cường.

Lôi đài hình thức nhiều mặt, đã có pháp tu đối pháp tu, kiếm tu đối kiếm tu đồng đạo đại bỉ, cũng có vô luận tu tập loại nào đạo pháp, toàn bộ tùy cơ phân phối đối thủ đại hỗn chiến.

Từ Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh đến hóa thần, mỗi cái tu vi đại giai từng cái tách ra, không can thiệp chuyện của nhau, đảo cũng coi như được với công bằng.

Làm Tạ Tinh Diệu rất là kinh ngạc chính là, nàng mới vừa đột phá Kim Đan không lâu, ở đều là Kim Đan kỳ mặt khác tu sĩ trung, tu vi cũng không tính cường.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể rơi vào cái bồi chạy kết cục, không thành tưởng cư nhiên rất nhiều lần lấy yếu thắng mạnh, thắng quá không ít Kim Đan trung giai cao giai sư huynh sư tỷ.

—— đang tìm kiếm tiên cốt mấy ngày này, bọn họ ba lần bốn lượt gặp gỡ Nguyên Anh thậm chí hóa thân đối thủ, trong bất tri bất giác, mài giũa ra vượt mức bình thường thân pháp cùng kỹ xảo.

Nàng lấy Kim Đan sơ giai tu vi một đường quá quan trăm tướng, dẫn tới vây xem quần chúng kinh ngạc cảm thán liên tục, tuy là Ý Thủy chân nhân cũng tấm tắc bảo lạ.

Ôn Bạc Tuyết tình huống càng là không cần nhiều lời, thân là Tiểu Dương Phong nhị sư huynh, thực lực của hắn đã đến Kim Đan cao giai, mấy tràng tỷ thí xuống dưới, mơ màng hồ đồ bắt được pháp tu đầu danh.

Ở cuối cùng một hồi đại quyết chiến cuối, mắt thấy đối thủ ầm ầm ngã xuống đất, mặc dù trên mặt bị hạ vài cái Định Thân Chú, Ôn Bạc Tuyết vẫn là trước mắt hoảng sợ, lộ ra không dám tin tưởng biểu tình.

Như thế nào sẽ là hắn đâu? Như thế nào có thể là hắn đâu? Hắn hắn hắn sẽ không đang nằm mơ đi?

Còn không có phản ứng lại đây, đã bị nhằm phía lôi đài sư huynh sư muội ôm chặt.

Đến nổi Hàn Khiếu Hành.

Từ xuyên qua đến Tu chân giới, ở Tiểu Dương Phong bồi Lâu Uyên ăn ăn uống uống nhật tử, hần mỗi ngày trừ bỏ nấu cơm ăn cơm, duy nhất tiêu khiển, chính là ở sư phụ chỉ đạo hạ luyện đao.

Lâu Uyên là cái kiếm tu, đao kiếm không phân gia, dạy cho hần không ít thân pháp cùng sát chiêu.

—— thuộc về 500 năm trước, ở Tu chân giới trung không người có thể địch đại ma đầu sát chiêu.

Đao ảnh như long, pháp quang rào rạt, đao pháp song tu thanh niên phủ cùng nhau thế, liền dẫn tới trong sân từng trận ồn ào, rất là phong cách.

Trừ bỏ Lăng Tiêu Sơn Tiểu Dương Phong có thể bộc lộ tài năng, hôm nay tiên môn đại hội thượng, Nguyên Anh kỳ lôi đài đồng dạng náo nhiệt.

Không biết từ chỗ nào toát ra một cái kiếm pháp song tu quái vật.

Nói là “Quái vật”, tuyệt không khoa trương.

Các tán tu không môn không phái, nhiều là dã chiêu số đấu pháp, loại này không muốn sống đấu pháp tuy rằng hung ác, nhưng có một cái trí mạng khuyết tật:

Không có sư môn dạy dỗ, ra chiêu thực dễ dàng trở nên hỗn độn.

Một khi tiết tấu bị quấy rầy, khoảng cách bị thua cũng liền không xa.

Ngoài dự đoán mà, người thanh niên này tuy là tán tu, tiến công phòng thủ lại cực có kết cấu, xưng được với hồn nhiên thiên thành ——

Bẩm sinh tuyệt hảo thiên phú hơn nữa hậu thiên khổ tu, tạo thành một cái

chớp mắt kiếm quang lạnh thấu xương, không người có thể chặn.

“Ta thiên nột.”

Ôn Bạc Tuyết xem đến run lập cập: “Còn hảo chúng ta cốt truyện cùng □ Thiên đồ □ bất đồng..... Nếu là ở Nam Hải đối thượng Yến công tử, chúng ta liền không có.”

Nguyệt Phạn như suy tư gì: “Hắn tu vi như thế, ở □ Thiên đồ □ còn cần nuốt tiên cốt lực lượng, nói thành thật lời nói, ta cảm thấy liền tính là chân chính Ôn Bạc Tuyết, cũng đánh không lại hắn.”

Tạ Tinh Diệu không tỏ ý kiến, nhìn phía lôi đài.

Ở hồi tưởng trước vận mệnh, Yến Hàn Lai cả đời cơ khổ, ngẫu nhiên gặp gỡ Lăng Tiêu Sơn đoàn người, là hắn nhiều năm như vậy tới duy nhất bằng hữu.

Nguyệt Phạn lời nói không tồi, Ôn Bạc Tuyết tu vi chỉ có Kim Đan, tuyệt đối không thể thắng qua kiếm giữ tiên cốt Yến Hàn Lai.

Ở Nam Hải quyết chiến, Yến Hàn Lai tàn sát sạch sẽ tiên tông, thành người tẫn tru chi ma đầu, lúc đó thanh danh hỗn độn, lại vô đường lui, chết ở bạn tốt dưới kiếm, là hắn cho chính mình lựa chọn lộ.

Nàng nhấp môi, ngực rầu rĩ đau một chút.

Lại xem lôi đài phía trên, lãnh quang lưu chuyển, sát khí uồn lượn. Thiếu niên đáy mắt bị kiếm ý ánh lượn, tay trái bấm tay niệm thần chú, khoảnh khắc ngưng ra một đạo phức tạp trận pháp.

Hai sườn đều là sát khí, linh lực dữ dần, lôi cuốn ra mưa bụi giống nhau

rậm rạp kiếm quang, che trời lấp đất, không chỗ có thể trốn.

Một khác danh tu sĩ nào từng gặp qua như thế hung lệ đấu pháp, bất đắc dĩ chỉ phải nhận thua.

“Lần đầu tiên lộ diện, liền ở Nguyên Anh tu sĩ hỗn chiến bắt được đầu danh.”

Ý Thủy chân nhân gom lại vạt áo: “..... Không tốt, chờ tiên môn đại hội kết thúc, ta kia nhà ở chuẩn đến bị đưa tin phù cấp yêm, tất cả đều là tính toán thu hấn vì đồ đệ.”

Hàn Khiếu Hành thở dài: “Hiện tại không phải đã là như vậy sao?”

Tiên môn đại hội đem liên tục suốt mười ngày, ngày thứ nhất lôi đài tái viên mãn hạ màn, đợi đến đêm khuya, liền đến trở về phòng đi vào giấc ngủ thời điểm.

Kiểm Tông cố ý vì mọi người an bài hảo từng người sương phòng, hôm nay thật sự mệt mỏi, đoàn người thực mau từ biệt, trở về phòng nghỉ tạm.

Yến Hàn Lai cũng không ngoại lệ.

Hắn ở trên lôi đài bị điểm vết thương nhẹ, bị y tu dùng băng vải tinh tế bao vây, miệng vết thương không tính rất đau, hắn không để ý, thói quen tính vươn ra ngón tay dè dè.

Sương phòng không lớn, mép giường chằm một trần mờ nhạt đuốc đèn.

Thiếu niên cởi ra áo ngoài, đang muốn đi hướng mép giường, nghe thấy thùng thùng tiếng đập cửa.

Sau đó là Tạ Tinh Diệu thanh âm: “Yến công tử ngủ rồi sao?”

Xuất phát từ nào đó không biết tên tâm tư, Yến Hàn Lai vốn đã cầm lấy áo ngoài, ở một lần nữa phủ thêm một chiếc trước, đem nó thả lại chiếc ghế. Áo trong đơn bạc, mở ra cửa phòng khi, hắn cảm nhận được một trận gió lạnh.

“Người là ——”

Tạ Tinh Diệu ngẩn ra: “Lên giường?”

“Chưa.”

Đối mặt nàng khi, Yến Hàn Lai luôn là rất có kiên nhẫn: “Làm sao vậy?”

Hắn mở miệng khi nghiêng đi thân mình, cửa phòng đại sảnh, lưu ra một cái thông lộ.

Đây là làm nàng đi vào ý tứ, Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn vào nhà.

Phía sau vang lên cửa phòng bị đóng lại thanh âm.

“Ta tới là muốn hỏi người một sự kiện.”

Nàng nói quay đầu, đối thượng thân sau người nọ hai mắt: “Người nhất định phải thành thật nói cho ta ác.”

Nàng bộ dáng thần thần bí bí, Yến Hàn Lai khẽ cười một tiếng: “Ân.”

“Chính là ——”

Tạ Tinh Diệu nhìn hắn đôi mắt: “Giống chúng ta như bây giờ chỉ dùng lập khế ước thẳng, có phải hay không một loại thực không phụ trách nhiệm hành vi nha?”

Vấn đề này xa ở hắn ngoài ý liệu, thiếu niên ngẩn người.

“Lập khế ước thẳng chỉ là trích tinh tiết trong lúc lâm thời khế ước, đúng

không.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Cái kia Đạp Tuyết lâu tu sĩ, nàng ngụ ý.....”

Nàng hôm nay hảo hảo nghĩ tới.

Đối với Yêu tộc tới nói, lập khế ước là một chuyện lớn.

Lập khế ước đối tượng cần thiết là ái mộ người, ở lập khế ước tồn tại trong lúc, tuyệt đối không thể cùng một người khác ký kết khế ước.

Trích tinh tiết sở dĩ sẽ dùng tới lập khế ước thẳng, là bởi vì loại này dây thừng dùng xong tức bỏ.

Chỉ cần có nó, đã có thể thể nghiệm một phen lập khế ước cảm giác, lại không cần gánh vác quá nhiều trách nhiệm, chờ lâu thời lập khế ước thời gian hao hết, hai bên liền một phách hai tán.

Liền..... Rất bất chính thức.

Nàng dùng lập khế ước thẳng trối hấn, thấy thế nào như thế nào như là chơi chơi liền đi tra nữ, một khi không có hứng thú, đem lập khế ước thẳng hủy diệt là được.

Yến Hàn Lai tuy rằng nói qua, hấn vẫn luôn đem dây thừng coi như chân chính khế ước, nhưng kia rốt cuộc không phải “Chân chính khế ước”.

Cũng khó trách, mị tu thiếu nữ sẽ dùng cái loại này hơi mang thôn thức ánh mắt xem hấn.

Lúc trước cột lên lập khế ước thẳng thời điểm, bọn họ vẫn chưa lẫn nhau biểu lộ cõi lòng, hiện giờ hết thủy sáng tỏ, nên đem nói thanh.

Yến Hàn Lai nhú mày: “Đừng nghe nàng nói bậy.”

“Đó là nói bậy?”

Tạ Tinh Diêu tiến lên một bước, hướng hẳn tới gần.

Tạm dừng sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Người không nghĩ lập khế ước sao?”

Yến Hàn Lai đột nhiên giương mắt.

Hắn đương nhiên tưởng.

Nếu không lấy hẳn tính tình, tuyệt đối không thể sớm tại U đô khi, liền đem lập khế ước thẳng tự mình đệ hướng nàng trong tay.

Nhưng mà lập khế ước một chuyện thập phần quan trọng, Tạ Tinh Diêu thân là Nhân tộc, đối trong đó lợi hại quan hệ ngàn thớ mờ mịt, hẳn lại là rõ ràng.

Một khi ký kết khế ước, không chỉ có hẳn sẽ bị lưu lại ấn ký, đối phương cũng đem nhiệm hẳn hơi thở.

Vô luận như thế nào, Yến Hàn Lai muốn vâng theo nàng ý nguyện ——

Tạ Tinh Diêu không chủ động nhắc tới, hẳn liền cũng sẽ không nói cập.

Ở U đô đến tới một cây lập khế ước thẳng, đã là hẳn may mắn.

“Về lập khế ước, mới vừa rồi trở về phòng lúc sau, ta hướng Tước Tri tiên bối hỏi rõ ràng.”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên vọt tới một trận gió lạnh.

Lá cây xôn xao vang lên, Tạ Tinh Diêu cười cười, có chút khẩn trương mà nhấp nhấp môi: “Ân..... Người tưởng cùng ta ký kết khế ước sao?”

Hắn phản xạ có điều kiện mở miệng: “Lập khế ước sau, trên người của

người ——”

“Ta trên người sẽ xuất hiện hơi thở của người, có thể bị một ít Yêu tộc cảm giác, minh bạch ta đã lập khế ước.”

Tạ Tinh Diệu đem hắc đánh gãy, ngửa đầu điểm nhón chân, lại mở miệng, lộ mắt cong ra nhợt nhạt cười hình cung: “Muốn sao?”

Nàng luôn luôn như thế.

Thuần túy trắng ra, không hề do dự, giống như một đoàn đầu đá lung tung hỏa, đem xây dựng nhiều năm lãnh ngành tường cao đánh cái dập nát.

Yến Hàn Lai không nói gì xem nàng, một lát, về phía trước bước ra một bước.

Hôm nay ở trên lôi đài hắc, sắc bén, hung lệ, bộc lộ mũi nhọn, dường như một phen ra khỏi vỏ khoai đao.

Giờ này khắc này, lệ khí rút đi, con người kiếm quang cũng cùng nhau tiêu tán, thay thế, là một mảnh đen tối khó hiểu trầm sắc.

Tạ Tinh Diệu nguyên bản làm tốt sung túc chuẩn bị tâm lý, không biết như thế nào, lúc này cùng hắc bốn mắt nhìn nhau, cư nhiên mạc danh nhút nhát.

Nàng chỉ có thể mở miệng, ý đồ dùng chính mình thanh âm trừ khử trong sương phòng trầm mặc: “Bất quá ta chỉ hỏi lập khế ước ý nghĩa, không hỏi cụ thể phương pháp..... Người biết hắc là như thế nào lập khế ước sao?”

Yến Hàn Lai khóe môi giờ giờ lên: “Ân.”

Đây là Yêu tộc đặc biệt coi trọng nghi thức, từ nhỏ thời điểm khởi, cha mẹ

liền đã nói với hắn.

Hắn đủ bước nhẹ nhàng chậm chạp, dần dần tới gần, đen nhánh bóng dáng không tiếng động ép xuống, làm Tạ Tinh Diêu trong lòng căng thẳng. Nàng tưởng lui về phía sau, lại phát hiện phía sau là trương kiên cổ lạnh băng bàn gỗ, còn không có tới kịp phản ứng, thân mình đã bị người nhẹ nhàng bế lên.

Yến Hàn Lai đem nàng bế lên mặt bàn.

Ngồi ở bàn gỗ thượng, trước người người thiếu niên giờ tay có thể với tới. Tạ Tinh Diêu duỗi tay hoàn thượng hắn sau cổ, thử tính ra tiếng: “Không đau đi?”

Tước Tri đã nói với nàng, lập khế ước trọng ở thần thức tương giao, cùng thân thể không quan hệ.

Nếu chỉ là thần thức bính một chút..... Hắn là sẽ không có cái gì cảm giác.

Yến Hàn Lai cười cười: “Ân.”

Hắn vóc người cao, xem nàng khi hơi hơi cúi đầu, mặt mày bị đè thấp, ánh mắt nặng nề.

Áo trong đơn bạc, lộ ra trắng nõn thon dài cổ, theo lưu sương cổ tuyến đi xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh đường cong.

Bên tai thực tĩnh, rõ ràng không có bất luận cái gì thân mật động tác, Tạ Tinh Diêu vẫn là khẩn trương đến ngừng thở.

Trước mắt bóng người phút chốc mà vừa động, tạo hương thanh đậm, quanh quẩn chớp mũi.

Nàng phát không ra thanh âm, trợn to hai mắt.

Thiếu niên môi mỏng ảm áp, nhẹ nhàng xúc thượng nàng cái trán.

Cùng lúc đó, nguyên bản yên tĩnh thức hải trung, tham nhập một sợi lạnh lẽo linh lực.

Đối với tu sĩ mà nói, thức hải chính là người sống chớ gần cấm địa, yếu ớt nhất, cũng miễn cảm nhất.

Yến Hàn Lai lực đạo thực nhẹ, giống như lông chim phất quá, linh lực cộ quá thần thức, liên quan ngực cùng cốt tủy cũng sinh ra liên miên không dứt ngứa.

Nàng run rẩy một chút, cưỡng chế ý thức không có phản kháng, đôi tay khí lực tăng thêm, ôm chặt đối phương cổ.

Cảm nhận được thức hải trung nhiệt dũng, Yến Hàn Lai lẳng lặng rũ mắt.

Ở Ly Xuyên huỷ diệt sau rất dài một đoạn thời gian, hấn đều cảm thấy, cuộc đời này sẽ không cùng ai lập khế ước.

Lưng đeo huyết hải thâm thù, kéo một bộ hồng thân thể, ngay cả thức hải cũng tràn đầy tà khí, chẳng sợ làm người nhìn thượng liếc mắt một cái, đều sẽ đến tới ghét bỏ thần sắc.

Chớ nói lập khế ước, hấn thậm chí không cho rằng chính mình sẽ thích thượng người nào.

Ở U đồ biên ra một cái ấu trĩ buồn cười lấy cớ, từ Tạ Tinh Điều nơi đó lừa tới lập khế ước thẳng sau, hấn từng ở trong lòng phỉ nhổ quá chính mình vô số lần, dường như cống ngấm xà trùng, biết rõ không ứng xa cầu, lại

vẫn là dò ra nho nhỏ râu, khát vọng tới gần.

Như là một hồi mộng đẹp.

Vừa lúc là nàng, ở tối nay đưa ra cùng hấn lập khế ước.

Về điểm này nhi tiềm tàng với tâm bất an dần dần tiêu tán, Yến Hàn Lai đuôi mắt cong cong.

Hấn mặt mày lãnh đạm sắc bén, không cười thời điểm thường thường có chứa sát ý, lúc này cong ra một cái tiểu hình cung, giống như trương dương móc, thế như chẻ tre đem nàng câu lấy.

Linh lực chậm rãi dật khai, dần dần cùng thức hải trung thần thức lặng yên tương dung.

Yến Hàn Lai hơi thở trong suốt sạch sẽ, là sau cơn mưa lá cây nhàn nhạt thanh hương, hỗn tạp không quá rõ ràng đào hoa hương vị.

Môi mỏng xuống phía dưới, ôn nhu lưu luyến, xẹt qua nàng chớp mũi.

Thiếu niên bỗng dựng mở miệng, hầu âm thấp như thì thầm: “Điều Điều.”

Tạ Tinh Điều có điểm mơ hồ: “Ân?”

Yến Hàn Lai cười: “Lại đây.”

Linh lực nhẹ toàn, câu lấy một sợi thần thức.

Tạ Tinh Điều thực mau minh bạch, này thanh “Lại đây”, là chỉ nàng thần thức.

Thức hải vô biên, nổi lên hồi hồi sóng triều.

Ở hấn lời kéo dưới, thuộc về Tạ Tinh Điều hơi thở, đem linh lực câu triển trong đó.

Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được, Yến Hàn Lai thân hình run lên, hô hấp sâu loạn.

Thần thức lập kế ước, hai tương giao dung.

Tạ Tinh Diệu thật cẩn thận dò ra càng nhiều thần thức, làm đối hấn đáp lại.

Thiếu niên trầm mặc không nói, nhẹ nhàng nâng đầu.

Từ nàng thị giác nhìn lại, có thể nhìn thấy lông quạ giống nhau buông xuống hàng mi dài, mắt phượng ôn nhuận trong trẻo, giống như mới vừa bị nước suối tẩy.

Đây là duy độc nàng có thể nhìn thấy ánh mắt.

Tiên môn đại hội thượng, các tu sĩ kinh hãi với hấn thuật pháp chi lệ, kiếm khí chi liệt, toàn nói đây là khó gặp thiên tài, cũng là kiệt ngạo hung ác độc lang, chú định đã tính khó thuần.

Giờ này khắc này, độc lai độc vãng ác lang lại lấy ra gông xiềng vươn cổ, đi bước một lồi kéo nàng, từ nàng thân thủ đem hấn trối trự.

..... Không đúng.

Đây là chỉ hồ ly.

Gông xiềng chặt chẽ tròng lên trên người hấn, bị gắt gao câu lấy, lại là Tạ Tinh Diệu.

Thần thức cùng linh lực lẫn nhau cắn hợp, nhiệt triều dũng mãnh vào khắp người, cùng với nhè nhẹ ngựa cùng ma.

Nàng cắn khấn môi dưới, khiến cho chính mình không phát ra âm thanh, một hồi lâu, chờ cổ quái nhiệt ý chậm rãi rút đi, mới chần chờ giương mắt:

“Kết thúc?”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Lập khế ước hoàn thành, hắc linh lực tan đi, thức hải trung khôi phục nhất phái gió êm sóng lặng, cùng lúc ban đầu không có gì bất đồng.

Nhớ tới Tước Tri phát tới đưa tin phù, Tạ Tinh Diêu mặc niệm một đạo Thanh Tâm Quyết, ném thử làm trên mặt nhiệt khí biến mất một chút: “Lập khế ước về sau, chúng ta có phải hay không cùng loại với ——”

Nàng vốn định nói “Nam nữ bằng hữu”, nhưng Tu chân giới, lý nên không có loại này cách nói.

Vì thế Tạ Tinh Diêu châm chọc một phen tìm từ: “Ân..... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, liền sẽ trở thành đạo侶?”

Yến Hàn Lai an tĩnh nhìn nàng, không hề dấu hiệu, khoe môi một câu.

Hắn sinh đến trắng nõn mảnh khảnh, mặt mày tinh xảo tiên hoán, hơi hơi vừa động, vạt áo hạ khuynh, lộ ra rõ ràng ao hãm xương quai xanh.

Hắn đột nhiên theo tiếng: “Đây là thường thấy dụng ý, trừ cái này ra, ở số rất ít người cùng yêu chi gian, còn có một loại khác hàm nghĩa.”

Tạ Tinh Diêu sửng sốt: “Cái gì hàm nghĩa?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền có chút hối hận, trực giác không nên truy vấn.

—— lay động ánh nến hạ, Yến Hàn Lai đáy mắt ý cười gia tăng vài phần.

Này nói ý cười ôn hòa mà giảo hoạt, như là con mồi rớt cuộc rơi vào bẫy rập, ngủ đông đã lâu dã thú lộ ra răng nanh.

Lộ ra một cổ lệnh nhân tâm kinh nguy hiểm ý vị.

Xuất phát từ bản năng, Tạ Tinh Diêu ngồi ở bàn gỗ phía trên, về phía sau rụt rụt.

Nề hà thiếu niên thân hình cao gầy, chỉ cần hơi hơi cúi người, liền đem nàng toàn bộ bao lại, mười ngón khớp xương rõ ràng, ấn ở nàng bên cạnh người mặt bàn.

Một cái hoảng hốt khoảng cách, Yến Hàn Lai đã cúi đầu tới gần, môi mỏng cọ qua nàng vành tai.

Bên tai phun tức ấm áp, tim đập thành thịch nhanh hơn.

Có nào đó cự lực ở gỗ lồng ngực, từng tiếng đinh tai nhức óc, Tạ Tinh Diêu cắn chặt răng, theo bản năng nắm chặt song quyền.

Xong đời.

Nàng thật là bị ăn đến đủ chết.

Đêm hè khuých tĩnh, dư quang đi xuống, nàng thoáng nhìn Yến Hàn Lai không biết khi nào sinh ra đuôi cáo.

Hồ đuôi lắc nhẹ, dương hấn mở miệng, hầu âm hơi trầm xuống, ngậm ra cực đậm cười: “..... Chủ nhân.”

Bên tai bị hai chữ ầm ầm nổ tung, thân thể liên quan ngực cùng nhau mềm đi xuống, không dư thừa chút nào khí lực.

Trong đầu trống rỗng, trên mặt chước đến cuồn cuộn nóng lên, Tạ Tinh Diêu thấy hấn thoáng đứng dậy, ánh mắt mát lạnh như nước, đối thượng nàng hai mắt.

Yến Hàn Lai vẫn cứ dùng đôi tay chống bàn gỗ, đem nàg giam cầm ở một chỗ chật chội không gian, mới vừa rồi đã thú xâm lược tính bị lặg yên che giấu, cười đến câu nhàn lại vô tội:

“Người muốn loại nào hàm nghĩa?”

Chapter 103

Tạ Tinh Diệu bị trêu chọc đến đại não chỗ trống.

Chớp mũi là chưa tan đi mùi hương thoang thoảng, cỏ cây khí vị hỗn tạp
đào hoa ngọt thanh.

Thuộc về Yến Hàn Lai hơi thở ở nàng thức hải trung du tẩu dật tán, kéo dài
không cỏi, nàng chỉ cảm thấy vụng vụng hồ hồ, một hồi lâu, mới chớp
chớp mắt.

Tinh tế nhìn lại, Yến Hàn Lai tuy rằng trong mắt hàm chứa ý cười, một bộ
thành thạo bộ dáng, kỳ thật bên tai nóng lên, đã là sinh ra nồng đậm ửng
đỏ.

Hắn cũng ở thẹn thùng.

Yến Hàn Lai cùng nàng giống nhau, cũng đối nam nữ việc dốt đặc cán mai,
hơn nữa tính tình quái gở, lòng tự trọng cường, dựa theo lẽ thường tới nói,
vốn nên ở vào bị động một phương.

Sở dĩ có thể giống như bây giờ, ước chừng là lướt qua kia nói lại trầm lại
dày nặng tự tôn, hết thảy toàn bằng bản năng.

Này cũng quá ——

Nàng nghĩ không ra thích hợp hình dung từ, ngực đập bịch bịch, đúng lúc
vào giờ phút này, thiếu niên mở miệng: “Mệt mỏi sao?”

Lập khế ước tuy rằng không tiêu hao thể lực, nhưng rốt cuộc vận dụng
thức hải cùng thần thức, trên người không có gì cảm giác, trong đầu đã ở
kêu gào buồn ngủ đi vào giấc ngủ.

Tạ Tinh Diệu ngoan ngoãn theo hấn ý tứ, đem đề tài dời đi: “Có chút.”

“Ngày mai còn muốn tham gia tiên môn đại bỉ, hảo hảo nghỉ tạm.”

Yến Hàn Lai thu hồi đôi tay, đem nàng ôm hạ bàn gỗ: “Nghe nói có mấy chỗ ảo cảnh mở ra, người nếu cảm thấy hứng thú, chúng ta không ngại vào xem.”

“Ác.”

Tạ Tinh Diệu ổn định vững chắc trạm hảo, nhớ tới hôm nay lời đài tái, dương môi ho nhẹ một chút: “Hôm nay ta biểu hiện còn hành đi?”

Trước người người rũ mắt xem nàng.

Kia cổ khó lòng giải thích ái muội không khí dần dần tan đi, Yến Hàn Lai khôi phục ngày thường lười biếng ngậm cười thần sắc, nghe vậy gọi lên khoe môi.

“Thực hảo.”

Bọn họ cách thật sự gần.

Đương hấn rũ mắt, thân xuyên váy đỏ cô nương đặc ý dào dạt nâng cầm lên, lộ mắt tinh lạng, môi đỏ không điểm mà chu, cười rộ lên thời điểm, lộ ra trắng loá răng nanh.

Giống chỉ ngẩng đầu, cầu người khích lệ miêu.

“Thân pháp nhanh nhẹn, ra chiêu lưu loát, hợp thời mà biến.”

Yến Hàn Lai không nhịn xuống, giơ tay sờ sờ nàng cầm: “Chẳng qua —— cuối cùng một hồi lời đài, có phải hay không có trong nháy mắt đã quên pháp chú?”

Tạ Tinh Diệu bị hấn sờ đến cảm thấy mỹ mãn, hai mắt hơi hơi nheo lại, nghe thấy tiếp theo câu, ngạc nhiên ngẩng đầu: “Này người đều có thể nhìn ra tới?”

Lúc ấy nàng một đường quá quan trăm tướng, cư nhiên liên tiếp đánh bại vài cái Kim Đan trung giai cao giai sư huynh sư tỷ, đánh vào trước tám cường.

Chỉ tiếc cuối cùng một hồi trên lôi đài, đối thủ đã là nửa bước Nguyên Anh, không cần ra chiêu, chỉ dựa vào uy áp là có thể đem nàng áp chế xuống dưới.

Đây là tu vi thượng chên lệch, ai cũng không có biện pháp.

“Cái kia sư tỷ thật là lợi hại, ta cảm thấy tầm thường thuật pháp khẳng định đánh không lại nàng, dứt khoát liền dùng khó một chút.”

Tạ Tinh Diệu thở dài: “Nhưng là có chút quá khó khăn.”

Lúc đó trong sân uy áp nặng nề, nếu là tâm tính không kiên tu sĩ, chỉ sợ liền động cũng không động đậy.

Nàng quyết định buông tay một bác, tay không dẫn ra một đạo cao giai thuật pháp, nề hà sư tỷ đánh bất ngờ như bóng với hình, Tạ Tinh Diệu nóng vội, vừa mới khởi tay liền thất bại.

Cũng may tới gần lôi đài kết thúc khi, nàng lại một lần ngưng thần tụ pháp, ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức, rốt cuộc đem kia đạo thuật pháp dùng ra tới.

Chỉ tiếc, bởi vì tu vi không cao, cuối cùng vẫn là không thắng.

“Người thượng là Kim Đan nhập môn, kia sư tỷ thực lực gần như Nguyên Anh. Tu vi kém như thế to lớn, vô luận là ai, đều rất khó thắng lợi.”

Yến Hàn Lai cười cười: “Huống chi, cao giai thuật pháp thường thường chỉ có Nguyên Anh tu sĩ mới có thể dùng ra, người có thể đem này không chế, đã là kỹ kinh bốn tòa —— thực ghê gớm.”

Tạ Tinh Diệu nhấp môi, đề xuống khóe miệng giờ lên độ cung.

Nếu không lý giải sai, Yến Hàn Lai là ở khen nàng.

Khen khen tuyệt đối là trên thế giới để cho người vui vẻ ngôn ngữ chi nhất, huống chi, vẫn là từ loại này thiện với châm chọc độc miệng người trong miệng ra tới khen khen.

Thực hảo, nàng một lần nữa ý chí chiến đấu tràn đầy đánh đủ máu gà!

Tạ Tinh Diệu khóe mắt một loan: “Thật sự?”

“Ân.”

Yến Hàn Lai nói: “Kia đạo thuật pháp có mấy cái bí quyết, người nếu cảm thấy hứng thú, đãi tiên môn đại hội kết thúc, ta hồi Lăng Tiêu Sơn giáo người.”

Này đại khái chính là..... Trong truyền thuyết học bá bạn trai?

Tạ Tinh Diệu trong lòng nhảy nhót, dùng sức gật đầu.

Lập kế ước một chuyện háo đi quá nhiều tinh lực, niệm cập ngày mai còn muốn tham gia tiên môn đại hội, ước chừng một chén trà nhỏ sau, Tạ Tinh Diệu hướng hần nói xong lời từ biệt.

—— đúng rồi.

Sương phòng ngoại hành lang gấp khúc sâu thẳm, ửng đỏ bóng dáng vừa mới bước ra cạnh cửa, đột nhiên xoay đầu tới.

Yến Hàn Lai đi theo nàng phía sau, vốn là nhìn chăm chú Tạ Tinh Diêu bóng dáng, thỉnh linh thấy nàng xoay người, theo bản năng sửng sốt.

Chợt ngửi được một trận thanh hương.

Tạ Tinh Diêu giống chỉ vui sướng chim nhỏ, hai mắt hơi lợm mím cười, ôm chặt hân sau cổ, mũi chân nhón đồng thời ngưỡng đầu, môi đỏ tới gần hân bên tai.

“Muốn nói hàm nghĩa nói ——”

Nàng ngữ điệu nhẹ nhàng, giống nói nhỏ, lại như là giảo hoạt trêu đùa, không hề dấu hiệu hôn hạ hân vành tai: “Không ngại hai cái đầu thử xem hảo, ta thực chờ mong.”

Yến Hàn Lai hô hấp hiển nhiên dừng lại.

Nho nhỏ trả thù đột nhiên im bất, Tạ Tinh Diêu xem một cái hân thần sắc, cảm thấy mỹ mãn lui về phía sau một bước, vẫy vẫy tay phải.

Màu đỏ bóng dáng dần dần đi xa, đêm hè thật sâu, trống trải hành lang gấp khúc, chỉ còn lại vài sợi gió đêm.

Yến Hàn Lai thật lâu lập với trước cửa, sau một lúc lâu hàng mi dài run rẩy, giờ tay sờ lên vành tai.

.....

Hảo năng.

*

Ngày thứ hai, Kiếm Tông.

Giữa hè nhiều là sáng sửa hảo thời tiết, Tạ Tinh Diệu tinh thần gấp trăm lần ra cửa phòng, cùng mặt khác người ở hành lang trước tập hợp.

“Nói như thế nào đâu.”

Nguyệt Phạn đánh cái ngáp, âm điệu lười nhác: “Lấy tiên môn đại hội này phối trí..... Có phải hay không rất giống trường học đại hội thể thao?”

Tuy rằng chợt vừa nghe tới lược có thái quá, nhưng nghĩ lại tưởng tượng, Tạ Tinh Diệu cảm thấy, tựa hồ đích xác không sai biệt lắm.

Lôi đài tương đương với đủ loại thi đấu, các trưởng lão còn lại là trọng tài lão sư, các đại tiên môn đệ tử không cần nhiều lời, đối ứng bất đồng lớp học sinh.

Ngay cả Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh tu vi cùng bậc, đều có thể cùng từ cao đến thấp các niên cấp phù hợp.

Ôn Bạc Tuyết nhăn lại mặt: “Nháy mắt liền không cách điệu.”

Hàn Khiếu Hành như suy tư gì: “Hảo hoài niệm bơi tự do cùng sào nháy.”

“Hôm nay mở ra mấy chỗ bí cảnh cùng ảo cảnh, các người có nghĩ đi nhìn một cái?”

Ý Thủy chân nhân ở một bên nghe bọn hắn lẩm nhẩm làm nhảm, chờ tiểu đệ tử nhóm an tĩnh lại, nhếch miệng cười: “Nếu là biểu hiện xuất sắc, có thể được đến tiên minh cho tưởng thưởng —— tiên môn đại hội chính là 5 năm một lần việc trọng đại, tiên minh chuẩn bị phần thưởng, tất nhiên sẽ không keo kiệt.”

Hàn Khiếu Hành ở trong trí nhớ tìm kiếm một phen: “Ân..... Ta nhớ rõ thượng một lần tiên môn đại hội, có người từ bí cảnh được đến thiên giai tiên thảo, đến nổi ảo cảnh thông quan khen thưởng, là một lộ thiên giai linh đan.”

Tạ Tinh Diệu không chút nào che giấu trong mắt mới lạ.

Ảo cảnh cùng bí cảnh, hai người chỉ có một chữ chi kém, lại đều là tiên môn đại hội trung tỷ thí hạng mục, nhìn qua rất là tương tự, kỳ thật bằng không.

“Ảo cảnh” chính là nhân vi xây dựng một chỗ tiểu không gian, bên trong có giả thiết người tốt vật cùng cốt truyện, một khi tiến vào trong đó, liền phải đi theo cốt truyện không ngừng hoàn thành nhiệm vụ.

Dùng thông tục dễ hiểu nói tới nói, cùng loại với một khoản người lạc vào trong cảnh nhân vật sắm vai trò chơi.

Đến nổi “Bí cảnh”, còn lại là thiên nhiên hình thành tiểu thế giới, không chịu nhân vi quấy nhiễu, bên trong cất giấu trăm ngàn năm tự nhiên sinh trưởng linh thú linh thực, thần bí khó lường.

Ở bí cảnh không có nhiệm vụ, hành động toàn bằng chính mình tâm ý, hoặc là rừng sâu thám hiểm, hoặc là sơn động tầm bảo, chỉ cần tìm được đáng giá đồ vật, là có thể vì mình sử dụng.

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Ta cảm giác ——”

Nguyệt Phạn theo sát sau đó: “Đều rất có ý tứ.”

Tạ Tinh Diệu giải quyết dứt khoát: “Không bằng đều đi thử thử đi! Sư phụ,

khoảng cách chúng ta gần nhất chính là địa phương nào?”

Ý Thủy chân nhân khẽ vuốt râu dài, ôn hòa cười nói: “Ảo cảnh, quỷ quái thành.”

*

Quỷ quái thành là một chỗ khó khăn không lớn ảo cảnh, nhất thích hợp bọn họ này đàn mới ra đời tiểu đệ tử thể nghiệm.

Nghe tên này, tám phần là mãi thành quần ma loạn vũ.

“Đây là cái rất có ý tứ lão ảo cảnh.”

Ý Thủy chân nhân nói: “Thông quan lúc sau, mỗi người đều đem được đến một cái đánh giá điểm, điểm càng cao, thưởng càng nhiều.”

Nguyệt Phạn gấp không chờ nổi: “Thật đúng là liền cùng nhân vật sắm vai trò chơi không sai biệt lắm!”

Tạ Tinh Diệu cười gật đầu, cấp bên cạnh sư phụ cùng Yến Hàn Lai giải thích như thế nào “Nhân vật sắm vai trò chơi”.

Ảo cảnh nhập khẩu ở Kiếm Các bên sườn, cùng bọn họ cùng nhau tiến vào trong đó, là mấy cái Kiếm Tông đệ tử.

Đàm Quang thu được bọn họ đưa tin phù, đối ảo cảnh tâm sinh hứng thú, thực mau tiếp thu mời đuổi lại đây.

Nhập cảnh giả gom đủ, giây lát gian, lối vào bạch mang đầu hiện.

Tạ Tinh Diệu minh bạch, đây là ảo cảnh mở ra dấu hiệu.

Bạch mũi nhọn mục, làm nàng phản xạ có điều kiện nhắm hai mắt, lại nâng lên mí mắt, chứng kiến đã là khác nhau rất lớn.

Cao chót vót Kiếm Các rút đi hành tích, lạnh thấu xương kiếm khí tẫn làm mây khói tán diệt, bên người cảnh vật hòa tan lại tụ lại, không cần thiết lâu ngày, tổ hợp ra một bức mới tinh hình ảnh.

Bọn họ đặt mình trong với Kiếm Tông là lúc, thời gian phương giá trị chính ngọ, mặt trời lên cao, thời tiết nóng thượng nùng.

Giờ phút này màn trời đen kịt, đã là vào đêm khuya. Một lay động cao lâu đột ngột từ mặt đất mọc lên, trọng lâu phi các, điều lương thêu hộ, vạn gia ngọn đèn dầu liên miên thành phiên, rõ ràng là một tòa phồn thịnh thành trì. Cổ quái chính là, trong thành tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, nhưng mà mọi nơi nhìn xung quanh, cư nhiên không thấy được một bóng người.

“Trong thành không ai.”

Yến Hàn Lai đứng ở nàng bên cạnh người, giương mắt nhìn quanh bốn phía: “..... Có tử khí.”

Hắn hôm nay xuyên kiện hắc y, thân hình biến mất ở trong bóng đêm, thần sắc là trước sau như một tản mạn lãnh đạm, hơi hơi có chứa vài phần mỏng lệ.

Tạ Tinh Diệu thực lỗi thời mà tưởng, hắn càng là dáng vẻ này, liền càng dẫn người muốn sờ hắn lông xù xù hồ ly lỗ tai.

“Ta nhìn một vòng, xác thật không ai.”

Đàm Quang từ trong một góc dò ra đầu, trán bị ánh đèn sáng lên: “Quái âm trầm.”

Thô sơ giản lược nhìn lên, có điểm giống đong đưa xe lớn đèn.

Gió lạnh dày đặc, Cổ Nguyệt Sinh liếc hắt một cái: “Tiểu sư phó, người lá gan như vậy tiểu?”

Hắn tự nhận lá gan không lớn, khi còn nhỏ thường bị dọa khóc, sau lại bái nhập Nam Hải tiên tông, ở âm u khiếp người địa lao dài lâu rồi, đối hoàn cảnh này cư nhiên chậm rãi tập mãi thành thói quen.

—— Đàm Quang tốt xấu là cái Phật tử, khí thế như thế nào còn không bằng hắn?

Vân Tương sinh với cực bắc nơi, nhìn quen đại tuyết trắng như tuyết trường hợp, đối trước mắt cảnh đêm tâm sinh hứng thú, tò mò đánh giá. Tầm mắt nhoáng lên, ở nơi xa mái hiên hạ bóng ma, trông thấy một đạo chạy như điên bóng người.

Vân Tương: “Phương bắc có người.”

Người nọ tướng mạo chật vật, thỉnh thoảng hướng phía sau nhìn xung quanh, xa xa nhìn thấy bọn họ, khàn cả giọng nói: “Sư đệ sư muội, đừng thất thần, chạy mau! Nơi này yêu ma thực lực xa xa vượt qua chúng ta tưởng tượng, không có khả năng bị loại bỏ..... Chúng ta không sống nổi!”
Hắn gọi bọn hắn “Sư đệ sư muội”.

Tạ Tinh Diệu tâm niệm vừa động, ngưng thần nhìn lại, nhìn thấy trong tay hắn bùa chú.

Người này đều không phải là cùng bọn họ cùng tiến vào ảo cảnh Kiếm Tông đệ tử, không hề nghi ngờ, là cái ảo cảnh thúc đẩy cốt truyện NPC. Nghe hắn lời kịch, bọn họ hắn là tiến đến trừ ma tiên môn đệ tử, không

thành tướng trong thành quỷ quái hoành hành, thực lực mạnh mẽ, đem mọi người bức tới rồi tử lộ.

Như vậy kể tiếp ——

Chính như sở hữu thoại bản tử kinh điển cốt truyện như vậy, nam nhân vừa mới đem nói cho hết lời, phía sau liền hiện lên một đạo hắc ảnh.

Hắc ảnh vẫn đục, thấy không rõ hình thể, tựa như lầy lội đến cực điểm hồ sâu, có thể đem người khoảnh khắc cắn nuốt trong đó.

Tuyên bố nhiệm vụ NPC quang vinh hoàn thành sứ mệnh, lý nên tới rồi chào bề mặt xuống sân khấu thời cơ.

Như nước hắc ảnh sinh ra điều điều xúc tu, hướng về nam nhân bay nhanh tới gần, hùng hổ, tựa mũi tên rời dây cung, nhất cử đánh vào hắc ngực

——

Sắp tới đem đâm thùng da thịt khoảnh khắc, chợt có pháp quang đánh úp lại, đem xúc tu đánh làm dập nát!

Cái này phản sát hoàn toàn không ấn kích bản, không ngừng nam nhân, liền hắc ảnh đều sửng sốt một chút.

Bên kia, Đàm Quang tự đáy lòng cảm khái: “Yến công tử thật nhanh phản ứng!”

Yến Hàn Lai ánh mắt vừa động, lòng bàn tay linh lực lần thứ hai ngưng kết, hóa thành số đem lãnh bạch quang kiếm, đồng thời chỉ hướng hắc ảnh.

Hắn ở trong chiến đấu thường thường sắc mặt lãnh trầm, sát phạt quả quyết, quanh thân toàn là lạnh lẽo hơi thở, sát ý lan tràn, chọc người trong

lòng sợ hãi, không dám tới gần.

Chạy trốn trung nam nhân thân hình run lên, hiển nhiên có bị dọa đến.

—— thực hung, thực dọa người, thực vai ác.

Nếu không phải phía sau có cái bộ mặt dữ tợn quái vật ở truy, hẳn rất có thể sẽ không chút do dự xoay người liền chạy.

Kiểm quang chợt khởi, đều không ngoại lệ đâm vào hắc ảnh thân thể, cùng với một tiếng thê lương kêu rên, hắc triều tê liệt ngã xuống trên mặt đất, hóa thành bột mịn.

Tạ Tinh Diêu: “Kết thúc?”

“Ân.”

Yến Hàn Lai thu liễm sát khí, ghé mắt nhìn nàng, đuôi mắt câu ra một mặt lười nhác cười khế: “Này hẳn là chỉ là nói trước đồ ăn, tạp binh mà thôi, ta giải quyết liền hảo.”

“Ân ——?”

Ảo cảnh ở ngoài, Ý Thủy chân nhân nheo lại hai mắt.

Vì bảo đảm các tu sĩ an toàn, ảo cảnh cùng bí cảnh đều an trí hiểu rõ mặt thủy kính, có thể làm ngoại cảnh người toàn bộ hành trình bàng quan.

Kể từ đó, nếu phát sinh ngoài ý muốn, liền có thể kịp thời cứu viện.

“Trước đồ ăn?”

Hắn bên cạnh người một người Kiếm Tông trưởng lão rất nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng trảo trảo đầu: “Này rõ ràng là chỉ Nguyên Anh cấp bậc tà ám, có thể giết người với trong giây lát, dựa theo trận này ảo cảnh an

bài, liền không muốn cho bọn họ có thể đem người nọ cứu a!”

Cái này khen ngược, tà ám không có, đáng chết nhân vật sống.

Không biết như thế nào, hắc bổng nhiên sinh ra một loại cổ quái dự cảm

Trận này ảo cảnh, chú định sẽ không cỡ nào thái bình.

Vốn dĩ hoài hắc phải chết quyết tâm, không nghĩ tới thế nhưng bị người dễ dàng cứu, nam nhân hoảng hốt ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng.

Căn cứ hắc tự thuật, Tạ Tinh Điều hiểu biết đến câu chuyện này ngọn nguồn.

Bọn họ thật là tiên môn đệ tử, nam nhân họ Điều, là đoàn người trung đại sư huynh. Tòa thành này ở ba ngày trước đột nhiên sinh ra dị tượng, yêu ma quỷ quái hoành hành bát phương, cư dân tất cả chạy trốn, không dám lưu lại.

Bọn họ phụng mệnh tiến đến điều tra, nề hà nơi đây hung hiểm xa xa vượt qua tưởng tượng, lại không rời đi, mọi người khó thoát vừa chết.

“Trốn không thoát đi, trốn không thoát đi.”

Điều sư huynh run bần bật: “Chúng ta xong rồi.....”

Rất giống chỉ biết lặp lại lời kịch NPC.

Cùng lúc đó, thức hải trung vang lên một tiếng chuông vang.

Tiếng chuông dày nặng, quay lại không dứt, dẫn ra một hàng thiết họa ngân câu chữ nhỏ.

□ cứu Điều sư huynh, năm phần □

“Ở ảo cảnh, điểm càng cao càng tốt, đúng không.”

Nguyệt Phạn suy nghĩ nói: “Điều sư huynh làm chúng ta mau chóng chạy đi, nhưng là..... Nếu muốn thông quan, hẳn là không ngừng này một loại biện pháp.”

Tạ Tinh Điều hai mắt sáng ngời: “Còn có thể phá hủy yêu ma hang ổ, đem chúng nó toàn bộ diệt trừ!”

Điều sư huynh bị dọa đến thẳng trợn trắng mắt, chỉ có tiến khí không có hết giận, nghe vậy thân mình run lên, đầy mặt không dám tin tưởng.

Yến Hàn Lai gật đầu: “Nếu muốn được đến càng đa phần số, đệ nhị loại biện pháp càng dễ dàng.”

Điều sư huynh:.....?

—— xin hỏi người là xuất phát từ loại nào tâm thái, mới nói ra “Dễ dàng” này hai chữ?

“Này, này không hảo đi.”

Điều sư huynh xả hạ khoe miệng: “Chúng ta tu vi hữu hạn, lưu tại nơi này quá nguy hiểm.”

“Lưu tại nơi này xác thật nguy hiểm.”

Nguyệt Phạn sinh có một trương thanh lãnh xuất trần mặt, kỳ thật tính tình nhất mẫn, lá gan cũng là lớn nhất, nghe vậy chính sắc: “Kia mấy cái Kiếm Tông đạo hữu cũng ở trong thành, nếu bọn họ giành trước công phá yêu ma hang ổ, chúng ta liền không điểm cảm.”

Điều sư huynh:.....?

A? Gì a? Người “Nguy hiểm” là loại này ý tứ sao?

“Việc này không nên chậm trễ!”

Cổ Nguyệt Sinh xoa tay hàm hè, dương môi cười: “Điều sư huynh, người biết chỗ nào là tà ám nhiều nhất địa phương sao?”

*

Điều sư huynh cảm thấy thực thái quá.

Trong thành bách quỷ dạ hành, nơi chốn sát khí, hắn chỉ nghĩ mau rời khỏi, bên người đồng môn sư đệ sư muội lại mỗi người hứng thú bưng bưng, cùng không sợ chết dường như.

Hắn tuy rằng cũng có thể lựa chọn một mình đi trước ngoài thành, nhưng là đi.....

Địa phương quỷ quái này cứu tử nhất sinh, cùng với làm hắn một người hạt chuyển động, còn không bằng ngoan ngoãn đi theo bọn họ bên người.

Ngoài dự đoán chính là, này đàn sư đệ sư muội rất lợi hại.

Đặc biệt là cái kia thân xuyên hắc y thiếu niên, ra tay cũng không chần chờ, mỗi lần bấm tay niệm thần chú đều là sát chiêu, quanh thân kiêu ngạo khí thế lại lãnh lại liệt, thậm chí muốn xa xa thắng qua trong thành yêu ma.

Hắn đi theo đội ngũ cuối cùng, tên là “Vân Tương” thiếu nữ nhìn qua nhất nhu nhược, từ đầu tới đuôi không ra tay, vẫn luôn hộ ở bên cạnh hắn.

Nói vậy nàng cũng là cái bị bảo hộ đối tượng.

Bất tri bất giác, đã đi tới trong thành cao lầu.

Này lâu tên là “Trích Thiên”, từng là Nhân tộc tìm hoan mua vui hảo nơi đi,

hiện giờ bị yêu ma chiếm lĩnh, thường nhân một khi đặt chân, chết không có chỗ chôn.

Cảm nhận được vô cùng mãnh liệt tà khí, Diêu sư huynh run lập cập.

“Nơi này, là Nhân tộc cấm địa.”

Hắn co rúm lại một chút: “Trong lâu yêu ma đều là Kim Đan Nguyên Anh tu vi..... Chúng ta đánh không lại.”

Lời tuy như thế, chung quy vẫn là theo bọn họ vào lâu.

Trích Thiên lâu trung quần ma tụ tập, nơi chốn có thể thấy được tà ám phát lộ mà qua hư ảnh, mới vừa vào cửa, liền có nùng liệt tử khí nghênh diện mà đến.

Theo sát sau đó, là vây quanh đi lên yêu ma quỷ quái.

Quần ma xuất động, hộ ở hẳn trước người mọi người sôi nổi lâm vào chiến đấu. Diêu sư huynh tự biết tu vi không cao, sợ hãi hướng trong một góc rút rút.

“Không tốt.”

Đàm Quang mắt phải nhảy dựng: “Diêu sư huynh một người dãi ở đằng kia, sẽ không lọt vào tà ám đánh bất ngờ đi?”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe một tiếng buồn nhiên gầm nhẹ.

Một con bộ mặt hỗn độn quỷ quái tự bóng ma hiện lên, hướng Diêu sư huynh nơi phương hướng đột nhiên tới gần!

Nó tốc độ bay nhanh, thế tới rào rạt, Diêu sư huynh bị hoàn toàn dọa ngốc, nơi nào cố được ba bảy hai một, dưới chân mềm nhũn, toàn bộ xụi lơ đi

xuống.

“Không xong!”

Đàm Quang hít hà một hơi: “Diêu sư huynh, Diêu sư huynh sẽ không bị nó ăn luôn đi!”

Lại là một câu vừa mới nói xong, quỷ quái từng cái đánh bại Diêu sư huynh hộ thân thuật pháp, mở ra bồn máu mồm to, sắp đem trước mắt nam nhân nuốt ăn nhập bụng.

Không tốt.

Tình thế nguy cấp, Đàm Quang ngực dùng sức chấn động.

Suýt nữa đã quên, hắc là cái siêu cấp vô địch thật lớn miệng quạ đen, nói cái gì tới cái gì, mệnh trung chú định giống nhau.

Hơn nữa hắc phía trước cùng Thiên Đạo trắng đêm trường đàm, hoặc nhiều hoặc ít tạm thời lay dấn điểm nhi Thiên Đạo hơi thở, câu nói kia nói như thế nào tới ——

Này quả thực là một trượng bị Thiên Đạo khai quá quang miệng.

Từ từ.

Tiểu hòa thượng nhần nhần mày.

Mệnh trung chú định miệng quạ đen, hiệu quả như thế dựng sào thấy bóng..... Nếu không phải dùng ở đồng đội trên người đâu?

Đột nhiên nhanh trí, Đàm Quang bỗng dựng mở miệng: “Cứu mạng a! Cái kia tà ám, sẽ không bị Diêu sư huynh phản giết đi!”

Tạ Tinh Diêu nghe hiểu hắc dụng ý, thuận thế ngẩng đầu.

Nhưng thấy góc trung sát khí nổi lên bốn phía, Diêu sư huynh từng bước lui về phía sau, mắt thấy mệnh huyền một đường, bỗng nhiên như được đại xá.

—— hấn, hấn còn có sinh lộ!

Thiếu chút nữa đã quên, lâm hành phía trước, sư tôn ở hấn trong túi tắc trường cứu mạng bùa chú, nhưng nháy mắt sát một con Nguyên Anh tu vi tà ma!

Sống còn, nam nhân vội vàng nâng lên tay phải, bùa chú nổ tung bắt mắt pháp quang, quỷ quái tiêu tán vô tung.

“Oa ——”

Nguyệt Phạn xem đến trợn mắt há hốc mồm: “Đây là trong truyền thuyết, cụ thể vấn đề cụ thể phân tích, miệng quạ đen cũng có đại tác dụng?”

Tạ Tinh Diêu không khỏi lấy làm kỳ: “Phép biện chứng duy vật, thành không ta khinh.”

Lại giây lát, lại nghe Đàm Quang thử tính nói: “Từ sau lưng đánh lên Cổ Nguyệt Sinh kia chỉ tà ám, vị trí nguy hiểm như vậy, sẽ không xảy ra chuyện đi.”

Bọn họ một đường đánh dọc theo đường đi lâu, Cổ Nguyệt Sinh đã tới rồi ba tầng.

Ở hấn phía sau, một đoàn Huyết Ma hóa thành hắc ảnh, đứng ở hành lang dài tay vịn bên chậm rãi tới gần.

Đang muốn về phía trước đánh tới, lại thấy Cổ Nguyệt Sinh một cái lão

đảo, ở mặt khác yêu ma uy áp hạ lui về phía sau vài bước.

—— vì thế vừa lúc ngã ở nó trên người, đem nó sau này va chạm.

Tay vịn lúc sau, duy độc dư lại không khí, không còn có dùng để đặt chân sàn nhà.

Từ ba tầng bên cạnh bị dùng sức va chạm, Huyết Ma thẳng tắp ngã xuống, trụ ở lâu một khoảnh khắc, phát ra một tiếng lênh nhàn tâm đau trầm đục.

Nguyệt Phạn:.....

Tạ Tinh Diêu:.....

Ngược hướng miệng quạ đen, hổ chết đối thủ bảo đồng đội, người đáng giá có được.

Mấy người bọn họ dọc theo đường đi hành, Trích Thiên trong lâu đều là giết người không chớp mắt tà ma, nào từng chịu quá bức này ủy khuất, thời khắc chuẩn bị tùy thời mà thượng, cho bọn hắn một cái giáo huấn.

Tránh ở góc tường Huyết Ma, chính là một trong số đó.

Hắn quan sát hồi lâu, đã tìm được rồi tốt nhất đột phá khẩu.

Hắc y thiếu niên giết được nhất điên, bạch y thanh niên, cầm đao pháp tu cùng nữ kiếm tu thực lực cũng không yếu.

Váy đỏ cô nương tuổi nhỏ nhất, hẳn là không khó đối phó, trừ cái này ra, còn có đi theo nàng phía sau, bị gọi là “Vân Tương” thiếu nữ.

Không sai, chính là nàng.

Huyết Ma tê tê cười.

Này thiếu nữ tinh tế gầy yếu, vẫn luôn không như thế nào ra tay, không thể

nghe ngờ, là cái chịu người bảo hộ kẻ yếu.

Cũng là giờ này khắc này, nó có khả năng nhất giết chết người.

Huyết Ma trong lòng một tiếng cười lạnh, ở khoảnh khắc quang ảnh trung, thân như mũi tên rời dây cung, đột nhiên tiến lên.

Hắn động tác bay nhanh, hoàn toàn không lưu phản ứng thời gian, ở Huyết Ma thiết tưởng, này cử bất động thanh sắc, không có khả năng khiến cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Ngoài dự đoán mà, Vân Tương trước tiên liền thăm tới tâm mắt.

Hắn là..... Chỉ là trùng hợp đi?

Này thiếu nữ bất quá là cái thời thời khắc khắc chịu người bảo hộ kiểu tiểu thư, sao có thể phát hiện hắn đánh bất ngờ ——

Huyết Ma lợi trào đã đuổi hướng Vân Tương.

Điện quang thạch hỏa một sát, Huyết Ma ở trong mắt nàng, gặp được một tia không thể nề hà quyết ý.

Còn không có phản ứng lại đây, liền có cuồn cuộn linh lực như sóng như nước, mãnh liệt đến không thể tưởng tượng, ầm ầm đánh vào hắn ngực.

Huyết Ma:.....?

Nhữ nương, hắn không hiểu, thật sự không hiểu.

Này rốt cuộc là vì cái gì? Hôm nay xông vào Trích Thiên lâu, đến tột cùng là đàn người nào?

Huyết Ma lại một lần thật mạnh ngã xuống đất, Vân Tương thu liễm linh lực, nghe bên người Tạ Tinh Diêu nói: “Không có việc gì đi?”

Nàng ôn hòa cười cười, Diêu Diêu đầu.

Trăm năm trước có thể trở thành Tu Di giáo Đại Tư Tế, nàng đã là thiên phú dị bẩm, thực lực siêu quần.

Hiện giờ trong thân thể bị thương nặng dần dần khôi phục, trải qua nhiều năm tu hành, với nàng mà nói, Nguyên Anh cấp bậc ảo cảnh bất quá một bữa ăn sáng.

Nàng đã thực nỗ lực mà không ra tay, thật cẩn thận bảo đảm những người khác trò chơi thể nghiệm.

Ngã trên mặt đất Huyết Ma run rẩy hai hạ.

Vì không bị ảo cảnh ngoại người phát hiện thân phận thật sự, Vân Tương vô dụng Tu Di giáo thuật pháp, ra tay cũng cực kỳ khắc chế.

Hắn thân bị trọng thương, vạn hạnh giữ được một cái mệnh, chật vật bò lên thân mình, mắt thấy Tạ Tinh Diêu lấy ra một phen đen nhánh trường binh vũ khí, âm thầm cắn răng.

Hắn tuyệt không có thể chết ở chỗ này.

Ánh mắt vừa động, Huyết Ma lạnh lẽo cười cười, nuốt xuống trong miệng máu tươi, bay nhanh tới gần khoảng cách gần nhất Nguyệt Phạn.

Hắn tu vi đã đến Nguyên Anh, trước người Nhân tộc tu sĩ, bất quá Kim Đan mà thôi.

Huyết Ma có tin tưởng có thể chế trụ nàng.

“Đừng tới đây.”

Chóp mũi là quen thuộc huyết nhục hương khí, hắn bụng đói kêu vang, chỉ

nghe nuốt ăn nhập bụng, chỉ tiếc, hiện tại không thể không nhận.

Nơi đây không nên ở lâu, Huyết Ma hữu hảo đắm vào nàng cổ, tay trái đánh ra một cái vang chỉ.

Vang chỉ thanh thúy, ở hân phía sau cửa sổ, theo tiếng đánh úp lại một trận gió mạnh.

Theo gió mà đến, là một con thật lớn thanh điều.

Tạ Tinh Diệu giờ lên súng ngắm, yên lặng nhắm ngay hân trán.

“Các người đừng chơi đa dạng, làm ta rời đi nơi này, nếu không nữ nhân này khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Huyết Ma cười dữ tợn, lãnh Nguyệt Phạn bước lên điều bội: “Người, không chế nó.”

Hân tay phải chống nàng cổ, lực chú ý càng là lúc nào cũng định ở sau người, phòng ngừa Tạ Tinh Diệu đâm người đột nhiên tập kích, dưới loại tình huống này, sao có thể không chế thanh điều.

Nguyệt Phạn: “Ác.”

Cấp nơi xa Tạ sư muội đệ đi một đạo tầm mắt, Nguyệt Phạn nhướng mày:

“Đây là trong truyền thuyết khó gặp thanh điều sao?”

Huyết Ma nhíu mày: “Đừng vô nghĩa!”

“Hảo hảo hảo.”

Thức hải trung trò chơi giao diện lặng yên hiện lên, Nguyệt Phạn giữ chặt dây cương, khóe mắt hiện lên hưng phấn ý cười: “Vậy người cần phải nắm chặt.”

—— dùng □ tạp tạp chạy đinh xe □ khổng chế thanh điều, nàng còn không có
thử qua gia!

*

Rốt cuộc đi tới Trích Thiên lâu.

Kiểm Tông các đệ tử thở ra một hơi, nắm chặt trong tay trường kiếm.

Từ tuyên bố nhiệm vụ ảo cảnh nhân vật lọt vào đánh bất ngờ, bọn họ ở
trong thành trần trọc lâu ngày, rốt cuộc biết được này tòa lâu chính là tà ám
sào huyết, chỉ cần đem nó phá hủy, là có thể được đến không ít điểm.

Chỉ là..... Không biết như thế nào, Trích Thiên trong lâu cảnh tượng, cùng
bọn họ trong tưởng tượng không quá giống nhau.

Không có yêu ma gào rống, cũng không thấy quỷ quái thân ảnh, bốn
phương tám hướng tĩnh đến đáng sợ, gần như với tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, nơi xa truyền đến một tiếng thê lương kêu khóc: “Tha mạng,
tha mạng! Ta thượng có lão hạ có tiểu, ngài đại nhân có đại lượng, liền
buông tha ta lúc này đây đi!”

Xuất hiện! Là thoại bản tử sở hữu pháo hôi người bị hại kinh điển lời kịch!
Ở hẳn trước người, nhất định đứng cái mặt mày khả ố tà ma, vô luận hẳn
như thế nào xin tha, đều khó thoát vừa chết.

Tà ma làm nhiều việc ác, còn không thúc thủ chịu trói!

Kiểm Tông các đệ tử đối diện vài lần, bước nhanh về phía trước,

Đáng thương người bị hại còn ở nước nở nói: “Ta..... Đây là ta toàn bộ gia
sản, ngài cứ việc cầm đi, đừng giết ta, đừng giết ta, cứu mạng!”

Nghe ngữ khí, đã nói năng lộn xộn.

Này đến bị bao lớn kinh hách a.

Đến nỗi kia đáng giận tà ma, nhất định sẽ không tiếp thu trận này giao dịch, đối với tà ám tới nói, giết chóc so tiền tài càng có thể kích khởi hứng thú.

Giản dị đơn thuần tiểu đệ tử nhóm tâm sinh đồng tình, nhanh hơn đi tới nện bước, dần dần mà, rốt cuộc trông thấy thanh âm nơi phát ra.

Từ từ.

Giống như không đúng.

Mọi nơi vắng lặng, có thể nghe thấy từng tiếng thống khổ nức nở, nhưng kia nức nở “Nam nhân”.....

Vì cái gì là một con tà ma?

Lại xem hấn trước người, váy đỏ thiếu nữ trong tay nắm chặt một phen đen nhánh pháp khí, pháp khí cổ quái, còn tại mạo từng đợt từng đợt khói trắng.

Nàng nhìn trước mắt vàng bạc châu báu, suy nghĩ sờ sờ cầm.

“Chính là ——”

Tạ Tinh Diệu thành thật nói: “Ta nếu là đem người giết, không cũng có thể được đến này đó bảo bối sao?”

Tà ma:.....

Thảo.

Tiểu đệ tử:.....

Logic hợp tình hợp lý, vô pháp phản bác.

—— nhưng người như vậy tác phong cùng lý do thoái thác, so trong thoại bản vai ác càng giống vai ác a đạo hữu!!!

Lại xem bên kia, Ôn Bạc Tuyết, Yến Hàn Lai cùng Đàm Quang đã ở cướp đoạt Trích Thiên trong lâu pháp khí linh thạch.

Cổ Nguyệt Sinh đuổi người, cùng Vân Tương đứng ở một bên ăn dưa xem diễn, Hàn Khiếu Hành cầm mấy khối tiểu điểm tâm, từng cái phân cho ở đây mấy người.

Nhìn thấy bọn họ, Tu chân giới trung tiếng tăm lừng lẫy mặt lạnh Tu La hàm hậu cười: “Cùng nhau tới ăn?”

Liền, bọn họ không phải thực hiểu.

To như vậy một cái huyết khí dày đặc vai ác hang ổ, giống như thành này đám người cuồng hoan hưởng lạc oa.

Còn không có từ khiếp sợ cảm xúc trung phục hồi tinh thần lại, bên cửa sổ gió mạnh vừa hiện, Kiếm Tông các đệ tử nhìn thấy càng vì sợ hãi một màn. Ngoài cửa sổ chiều hôm thâm trầm, một con thanh điều tạt toàn mà qua, ở mọi người ghen hòng nhìn trần trời ánh mắt, xoay tròn 360 độ.

Thanh điều phía trên, Nguyệt Phạn cười đến bờ bãi, nàng phía sau Huyết Ma sớm đã miệng sùi bọt mép, nhân sợ hãi run bần bật.

Hắn muốn giết nàng, lại làm không được.

Thanh điều tốc độ nhanh như vậy, một khi không chế người đột phát ngoài ý muốn, chim chóc mất đi không chế, chắc chắn đánh vào Trích Thiên trên lầu.

Đến lúc đó, hắn cũng sống không được.

Muốn sống không được muốn chết không xong, từ không thể hiểu được bị đâm hạ lầu 3 khởi, hắn liền phảng phất rơi vào một cái sâu không thấy đáy vũng bùn.

Hết thầy nguyên nhân gây ra, là hắn gặp này đàn kẻ điên.

Huyết Ma thật sự hảo muốn hỏi một câu vì cái gì.

“Nữ hiệp, tiền bối, cao nhân.”

Dùng hết cuối cùng một tia sức lực, đã từng giết người vô số tà ma run giọng mở miệng: “Cầu người, chậm một chút, lại chậm một chút.”

Bên tai tiếng gió gào thét không ngừng, Nguyệt Phạn nghe được mơ hồ, bay nhanh quay đầu lại: “Cái gì? Người nói ‘tới điểm, lại đến điểm’?”

Nguyệt Phạn cười ha ha: “Được rồi! Kế tiếp thử xem không trung lướt đi cộng thêm xoay tròn 720 độ!”

Nguyệt Phạn: “Ngô hô ——!”

Một giọt nước mắt, từ Huyết Ma khóe mắt xẹt qua.

Nhữ nương.

—— cho nên đây là vì cái gì a?!

Chapter 104

Tiên môn đại hội sau khi kết thúc không lâu, Tạ Tinh Diệu thu được đi trước Ma Vực mời.

Lâu Yểm tự mình tiến đến Lăng Tiêu Sơn bái phỏng, hàn huyên sau một lúc, thừa một con thuyền toàn thân đen nhánh xa hoa tàu bay, đưa bọn họ đưa hướng Ma Vực nhập khẩu.

Hành hạ tàu bay, Tạ Tinh Diệu theo bản năng ngẩn ra, phía sau Ôn Bạc Tuyết không nhìn xuống kinh ngạc, phát ra một tiếng thở dài.

Ở mọi người trong ấn tượng, “Ma Vực” lý nên tượng trưng cho đời bại, âm u, lạnh lẽo cùng xa hoa lãng phí, vẫn đục không khí ảm đạm không thể thiếu, tốt nhất còn có thể phối hợp một mảnh cực dạ u ám không trung, ngày ngày đêm đêm không thấy được ánh mặt trời.

Đối này, Lâu Yểm nghĩa chính từ nghiêm: “Đó là âm phủ địa phủ.”

Trước mắt Ma Vực, cùng bọn họ quen thuộc Tu chân giới cũng không quá lớn bất đồng.

Thời tiết sáng sủa, mặt trời lên cao, ảm áp hạ phong hàm chứa ảm áp, từ từ phát quá mỗi người bả vai.

Đưa mắt trông về phía xa, cửa thành cao ngất, khí thế bàng bạc, từng tòa che trời gác cao đột ngột từ mặt đất mọc lên, có thể thấy được kế hoạch lớn hoa cầu, họa đồng chu lâu.

Muốn nói có cái gì bất đồng, đại khái chỉ có Ma Vực kiến trúc phong cách.

So với Trung Châu có nề nếp lâu các hình thức, nơi đây lược có vài phần

khác dị vực phong tình, hồng tường đại ngói tùy ý có thể thấy được, mái giác phi kiều, tháp thoáng ra sâu thẳm hành lang gấp khúc.

Đến gần một ít, còn có thể nhìn thấy trên tường hồng lục giao triền bích hoạ.

Thực hoa mỹ, thực tinh xảo, cũng rất có tiền.

“Kỳ thật ta vẫn luôn có cái vấn đề.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Ma Vực nhiều như vậy bá tánh, người tới Tu chân giới thời gian không tính lâu, rốt cuộc là như thế nào làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện cuốn sinh cuốn chết?”

“Lúc ban đầu tới Ma Vực thời điểm, nơi này sở dĩ không khí tản mạn, là bởi vì thượng một cái ‘Lâu Yểm’ ban bố chính sách.”

Lâu Yểm kiên nhẫn giải thích: “Hắn tương đối tùy tính.”

Ở hẳn phía trước Ma Tôn Lâu Yểm, kỳ thật là cái rất có năng lực thiên tài.

Trải qua 500 năm trước kia tròng tiên ma đại chiến sau, vô luận Nhân tộc vẫn là Ma tộc, đều thương vong thảm trọng.

Lâu Uyên chết trận, Tu chân giới cùng Ma Vực ký kết hiệp ước, lẫn nhau hứa hẹn không hề phát động chiến tranh, ở kia lúc sau, Ma Vực liên tiếp từng có ba bốn Ma Tôn.

Chiến hậu cục diện rối rắm không hảo thu thập, mỗi danh Ma Tôn đều là sút đầu mẻ trán, liền như vậy mơ màng hồ đồ qua một đoạn thời gian, Lâu Yểm đăng lâm tôn chủ chi vị.

Hắn sấm rền gió cuốn, chủ động cùng Tu chân giới giao hảo, cùng lúc đó

hoàn thiện luật pháp, tu bổ xây dựng, rầm rộ giáo dục, đơn giản tới nói, đại đại tăng lên nhân dân quần chúng sinh hoạt trình độ.

Ở tân nhiệm Ma Tôn lãnh đạo hạ, nhân chiến tranh mà ngàn thương trăm khổng Ma Vực từ từ chữa trị, yêu ma cũng không hề cùng Nhân tộc lẫn nhau căm thù, đi bước một hình thành giờ này ngày này Tu chân giới trung cục diện.

“ ‘ Lâu Yểm ’ đối Ma Vực trong vòng quản thúc phi thường rời rạc, nhưng là _____”

Lâu Yểm một đốn: “Năm đó Lâu Uyên, yêu cầu thực nghiêm khắc.”

Tự cổ chí kim, ở tuyệt đại đa số thời gian, người cùng ma đô là đối lập lẫn nhau quan hệ.

Nếu muốn không bị Nhân tộc ức hiếp, đám ma tu cần thiết không ngừng biến cường, mới có thể có được cùng chi giằng co tự tin. Không ngừng Lâu Uyên, trước đó, rất nhiều Ma Tôn đều thừa hành cao áp chính sách —— Ở Lâu Uyên thống trị hạ tiên ma đại chiến thời kỳ, khổ tu chi phong càng là đạt tới đỉnh núi.

“Thì ra là thế.”

Nguyệt Phạn bưng tỉnh đại ngộ: “Đây là Ma Vực lão truyền thống, cho nên người sửa đổi chính sách, bọn họ mới có thể vui vẻ tiếp thu.”

Lâu Yểm cười nhạt: “Mấy ngày trước, ta đem quy củ lại cấp sửa lại.”

Hữu hộ pháp vất vả lâu ngày thành tật, ở liên tục ba ngày ba đêm không gián đoạn mà liều mạng sau, rốt cuộc đã phát sốt cao.

Chịu này ảnh hưởng, vạn ác lão bản lương tâm phát hiện, ở tiên môn đại hội trong lúc, cùng Tạ Tinh Diệu đám người thảo luận không ít biến pháp thi thố.

Ôn Bạc Tuyết tò mò: “Đổi thành cái dạng gì?”

Lâu Yểm ánh mắt vừa động: “Các người đi theo ta đi.”

Vì tiện lợi hành động, hắn cố ý dùng thuật dịch dung che lấp chính mình nguyên bản bộ dạng, lóa mắt nhìn lại, bất quá một cái tướng mạo thường thường hắc y nam tử.

Tùy hắn vào thành, Tạ Tinh Diệu nhướng mày.

Ma đô trong vòng đám đông như dệt, mặc dù là ngoại thành, cũng tùy ý có thể thấy được Lai Lai thường thường cả trai lẫn gái, tiếng bước chân, đàm tiếu thanh cùng người bán rong thét to thanh không dứt bên tai, não nhiệt phi thường.

“Oa.”

Thành thật hài tử Ôn Bạc Tuyết một tiếng thở nhẹ: “Thật nhiều người a.”

“Cũng không phải mỗi ngày đều như vậy não nhiệt.”

Lâu Yểm nói: “Hôm nay là nghỉ ngơi ngày.”

Hưu! Tức! Ngày!

Này ba chữ cư nhiên có thể cùng Ma Vực liên hệ ở bên nhau, tuy là Yến Hàn Lai cũng vén lên mí mắt.

“Tu chân giới không có thứ bảy chu thiên, phải làm công nói, cần thiết quanh năm suốt tháng mỗi ngày bận việc.”

Lâu Yểm đạm thanh: “Ta quy định đầu tháng, giữa tháng cùng cuối tháng ba cái tiểu kỳ nghỉ, làm cho bọn họ có thể suyễn khẩu khí.”

Vô lương lão bản lạc đường biết quay lại, này ai thấy không cảm động.

Ôn Bạc Tuyết ngoan ngoãn gật đầu: “Người thật tốt.”

Tạ Tinh Diêu lại là muốn nói lại thôi.

Còn không có ra tiếng, Lâu Yểm liền thế nàng nói ra trong lòng lời nói:

“Hiện tại xem ra hiệu quả không tồi, mọi người đều thật cao hứng, hơn nữa
_____”

Hắc y thanh niên gật đầu cười: “Làm khởi sự tới, hiệu suất là trước đây hai ba lần.”

..... Mau đem cuối cùng một câu nuốt trở về a!

Hàn Khiếu Hành ở bên đường mua túi nướng đường, từng cái phân cho những người khác: “Còn có sao? Nhớ rõ lúc ấy cùng nhau thảo luận, chúng ta tổng kết không ít.”

Không yêu ăn đường thợ làm bánh không phải hảo pháp tu, hấn mỗi đến một cái tân địa phương, đều sẽ mua đảm đương mà điểm tâm ăn vặt dùng để nhấm nháp, từ giữa học tập kinh nghiệm.

“Ân.”

Lâu Yểm gật đầu: “Tỷ như quần chúng giám sát cùng cử báo cơ chế, tăng ca trợ cấp, còn có khảo thí chế độ —— tóm lại càng công bằng càng tốt.”

Không hổ là người.

Tạ Tinh Diêu chỉ nghĩ vỗ tay: “Nói vậy không ra một đoạn thời gian, Ma Vực

là có thể thoát thai hoán cốt.”

Cùng nó so sánh với, Tu chân giới sống thoát thoát một cái phong kiến lão cũ kỹ.

Ma đô phồn hoa náo nhiệt, lúc này chính trực buổi trưa, đoàn người hứng thú phương nùng, bắt đầu ở đầu đường cuối ngõ đi dạo.

Đến nổi Ma Tôn, còn lại là cản trọng hướng dẫn du lịch.

“Ma Vực dân phong mở ra, bất quá so với U đô cùng Tú Thành yêu, phần lớn say mê với tu luyện.”

Lâu Yếm ăn xong một viên nướng đường: “Phi thường nỗ lực.”

Nguyên nhân chính là như thế, phóng nhãn toàn bộ Tu chân giới, mỗi người đều biết ma tu không hảo trên chọc.

“Oa.”

Ánh mắt lưu luyến với trường nhai hai sườn, Tạ Tinh Diệu kéo lôi kéo bên người Yên Hàn Lai cổ tay áo: “Mau xem, đó là Đàm Quang tiểu sư phó thư!”

Bọn họ phía bên phải là một chỗ thư quán, quán trước bày biện có rực rỡ muôn màu các loại thoại bản, trong đó nhiều nhất nhất thấy được, nghiêm nhiên là một quyển □ bị sư môn vứt bỏ sau ta gặp Thiên Đạo □.

Đáng tiếc Đàm Quang hôm nay bế quan, nếu hắn ở chỗ này, nhất định thật cao hứng.

“Cô nương chính là coi trọng này sách?”

Quán chủ là cái mỹ diễm nữ nhân, mở miệng khi môi đỏ một câu: “Đây là

ngày gần đây lửa lớn thoại bản, phong trào thổi quét Tu chân giới, thật nhiều địa phương cung không đủ cầu.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Phải không.”

Thoại bản phong trang là cực đại thư danh, bên sườn đi theo mấy hàng chữ nhỏ.

[thanh lãnh tuyệt trần sư tôn, ôn nhu như nước Đại sư tỷ, nuông chiều dính người tiểu sư muội, cô lãnh thô bạo Ma tộc nữ vương ——]

[cùng với ta cùng hắc chuyện xưa]

“Nói như thế nào đâu.”

Nguyệt Phạn tấm tắc bảo lạ: “Không hổ là hắc, người này vật giả thiết chỉ cần giới tính thay đổi một chút, thỏa thỏa chính là mỗi giang văn học thành bạo khoản a.”

Hàn Khiếu Hành hai mắt híp lại: “Tác giả bút danh là.....‘ Quang Hiện ’?”

“Vị này chính là ngang trời xuất thế thiên tài.”

Quán chủ nói: “Đầu làm vừa ra, lập tức nhắc lên sóng to gió lớn, vô luận hành văn, nhân vật cùng cốt truyện toàn nãi thượng thừa —— chỉ tiếc thần bí hê hê, trước sau không chịu lượng minh thân phận.”

Nếu là hắc lượng minh thân phận, chỉ sợ cũng không phải “Nhắc lên sóng to gió lớn” đơn giản như vậy.

Dù sao cũng là bạn tốt tác phẩm, Tạ Tinh Diệu mua mấy quyển làm kỷ niệm.

Sách vở dày nặng, thiết kế tinh mỹ, nàng đem thoại bản trữ ước lượng một

chút, không khỏi dương môi cười cười.

Đàm Quang từ nhỏ liền thích viết làm đọc sách, sau lại không chiếm được người nhà duy trì, quá đến cũng không dễ dàng.

Hắn tiểu thuyết có thể ở Tu chân giới có thể thịnh hành, cũng coi như là rất cuộc thực hiện nhiều năm trước tới nay tâm nguyện cùng lý tưởng.

“Vị công tử này.”

Thư quán lão bản nương mày: “Chính là đối này mấy quyển cảm thấy hứng thú?”

Vị nào công tử.

Tạ Tinh Diêu ngẩng đầu, theo lão bản tầm mắt nhìn lại, cư nhiên nhìn thấy Yến Hàn Lai.

Đến nỗi hắn trước người thoại bản tử.

Thấy rõ phong trang thượng thư danh, Tạ Tinh Diêu phía sau lưng cứng đờ, bay nhanh nhìn hắn liếc mắt một cái.

Kia mấy quyển tiểu thuyết tên một sách so một sách ái muội, Yến Hàn Lai đương nhiên không có khả năng đối chúng nó cảm thấy hứng thú, sở dĩ nhiều xem vài lần, là bởi vì ——

Nàng giữa mày nhảy nhảy.

Lúc trước trời xui đất khiến làm hắn nhìn vài tờ cùng loại thoại bản sau, Yến Hàn Lai không biết như thế nào, học xong thư trung vai chính kỳ hảo biện pháp.

Hắn học đồ vật luôn luôn thực mau.

Liếc thấy nàng thần sắc, thiếu niên câu môi cười cười: “Không cần, đa tạ.”

Yến Hàn Lai hiển nhiên giác ra nàng cảnh giác, cười đến thông thả ung dung.

Chính là chỉ không có hảo ý hồ ly.

Rời đi thư quán tiếp tục đi phía trước, Tạ Tinh Diệu mọi nơi nhìn xung quanh, bị một góc tiểu điểm phô hấp dẫn lực chú ý.

Cửa hàng hẹp hòi chật chội, bất quá một phương nho nhỏ thiên địa, hai sườn sáng lên màu lam nhạt mỏng manh oánh hỏa, kệ để hàng chỉnh tề sắp hàng, phóng mẫn chai lọ vại bình.

“Đó là bí dược hành.”

Lâu Yểm đúng lúc mở miệng: “Ma Vực có không ít đan tu, suy nghĩ cổ quái thật sự, luyện ra một ít không biết là gì đó đan dược —— bí dược hành chính là bọn họ khai.”

Kia chẳng phải là cùng nữ vu ma dược giống nhau!

Tạ Tinh Diệu rất có hứng thú, vừa tới đến cửa hàng trước cửa, liền nghe đỉnh đầu một đạo lười biếng nữ âm: “Tới mua thuốc?”

Nhưng đỉnh đầu căn bản không ai.

Một bên Ôn Bạc Tuyết bị hoảng sợ, thực mau nghe thấy có người thấp giọng cười nhạo ——

Nóc nhà thượng một con con nhện đột nhiên rơi xuống, cùng với linh lực mờ mịt, hóa thành thướt tha yếu điệu nữ tử thân hình.

Váy tím nữ nhân đưa bọn họ nhìn quét một vòng: “Nguyên lai là Nhân tộc.”

Yến Hàn Lai đậm thanh: “Nàng dùng hóa yêu đan.”

“Đúng là.”

Nữ nhân tay phải nhẹ toàn, trong tay hiện ra một con cái tẩu, mở miệng khi hơi hơi nhướng mày: “Muốn sao?”

Nguyệt Phạn không hề do dự: “Bán thế nào?”

Nàng đương nhiên tưởng a!

Lúc ấy đang ở U đô, mấy người bọn họ tất cả đều bị thương, chỉ có Tạ Tinh Diêu tình huống hơi chút hảo chút.

Vì phòng ngừa xé rách miệng vết thương, đương Tước Tri đưa tới hóa yêu đan, trừ bỏ Tạ Tinh Diêu, còn lại người đều chỉ có thể mắt trông mong quan vọng.

—— nhưng là hóa yêu gia! Siêu khóc! Cơ bất khả thất, thời bất tái lai, như vậy mới lạ hảo ngoạn sự, như thế nào có thể bỏ lỡ!

Hóa yêu đan giá không quý, Lâu Yếm hết lễ nghĩa của người chủ địa phương, vì mọi người mua tới một lọ.

Loại này đan dược rất là thần kỳ, có thể căn cứ bất đồng người thức hải trung hơi thở, đem này biến ảo vì riêng Yêu tộc.

Tạ Tinh Diêu là mèo Ragdoll, Nguyệt Phạn là thanh điều, Ôn Bạc Tuyết còn lại là một con rất giống lang Husky.

Lúc ban đầu hóa ra hình thể, nhận định chính mình thành tuyết lang khoáng khắc, Ôn sư huynh phát ra một tiếng uy phong lẫm lẫm “Uông”.

Sau đó lại không mặt mũi gặp người, hướng tới trong một góc súc thành

một đoàn.

Đến nổi Hàn Khiếu Hành.

Tướng mạo lạnh lùng nam nhân ăn vào đan hoàn, linh lực tụ tán thành từng đợt từng đợt khói trắng. Xuyên thấu qua yên khí, Tạ Tinh Diêu nhìn thấy hắc đen nhánh hai mắt, thân thể cao lớn, cùng với trên người lạnh lẽo mà thuần túy hắc cùng bạch.

Tạ Tinh Diêu: “Là gấu trúc ——!”

Hàn Khiếu Hành cúi đầu nhìn về phía chính mình viên hồ hồ cái bụng, tròn đen bóng đậu đậu mắt, trước mắt không dám tin tưởng.

Này viên hóa yêu đan có thể liên tục mười hai cái canh giờ, vạn hạnh, nếu là yêu, là có thể giống Yến Hàn Lai giống nhau hóa hồi hình người.

Tạ Tinh Diêu biến trở về nguyên bản bộ dáng, ánh mắt vừa chuyển, trông thấy cạnh cửa chủ tiệm.

Bọn họ ở chỗ này thí đan, váy tím nữ nhân tắc lập với cửa, trước mặt đứng cái tóc trắng xoá lão bà bà.

Lão nhân quần áo mộc mạc, bưng bình đuổi tay phải, đem mấy viên trung phẩm linh thạch hướng nàng trong tay tắc, trong miệng không biết đang nói chút cái gì, mơ hồ nghe thấy hi toái “Cứu mạng” cùng “Tiền”.

Chủ tiệm không ngừng chống đẩy, nề hà lão nhân thái độ cường ngạnh, giằng co một lát, vẫn là nhận lấy linh thạch.

Lão nhân mặt mày giãn ra, ho nhẹ vài tiếng, cười cùng nàng nói xong lời từ biệt.

Nhận thấy được Tạ Tinh Diệu nhìn chăm chú, váy tím nữ nhân ghé mắt mà đến, thu hảo thủ trung linh thạch.

“Là cách vách a bà.”

Nàng cũng không kiêng dè, trườ điều thuốc đầu: “Nàng cùng tôn tử sống nương tựa lẫn nhau, không lâu trước đây tôn tử thân hoạn bệnh nặng, nàng ở ta nơi này mua thuốc, nợ hết nợ.”

Sương khói lượn lờ, nàng thủ đoạn nhoáng lên: “Mấy ngày nay Ma Vực không phải ở phát tiền sao? Nàng được đến linh thạch, liền còn đã trở lại.”

Hàn Khiếu Hành hơi giật mình: “Phát tiền?”

“Kia cái gì..... Bệnh nặng trợ cấp? Cụ thể ta đã quên.”

Nữ nhân lại hút điều thuốc: “Ma Tôn gần nhất không phải trúng tà giống nhau sao? Cái gì phú cường dân chủ văn minh, cái gì sở hữu quan viên đều phải vì nhân dân phục vụ, làm ơn, chúng ta nơi này là Ma Vực ai, bị hấn như vậy lẫn lộn, so Vạn Phật Tự còn Vạn Phật Tự.”

Nàng dứt lời lẩm bẩm một câu: “Như là đầu óc không bình thường.”

Là chữa bệnh bảo hiểm cùng bệnh nặng chạy chữa trợ cấp.

Tạ Tinh Diệu có thể cảm giác được Lâu Yểm bên người đình trệ không khí.

Nàng không dám ngẩng đầu đi xem Lâu Yểm biểu tình, sờ sờ chớp mũi, ném thử ra tiếng: “Hấn làm sự, tiền bồi người không tán thành sao?”

“Chỉ là cảm thấy, kia khẳng định là cái quái nhân.”

Váy tím nữ nhân mắt lé liếc nàng, trong tay cái tẩu đánh cái toàn nhi: “Bất quá ——”

Nàng một đốn: “Người còn hành đi.”

Lâu Yếm bên cạnh người hơi thở giật giật.

“Ma Vực chợt vừa thấy tới ngợp trong vàng son, kỳ thật ma đô dưới, nơi chốn là các có khó xử bình dân bá tánh.”

Nữ nhân quay đầu, xa xa nhìn phía ngoài cửa. Ở trường nhai cuối, chen chúc đám đông, là lão nhân đơn bạc bóng dáng.

“A bà vẫn luôn quá đến vất vả, trăm phương nghìn kế cấp tôn tử trừ tiền chữa bệnh. Hiện giờ chính lệnh ra tới, nàng cũng có thể từng thưởng một hơi đi.”

Nàng nói: “Lâu Yếm tính tình quái quái, nhưng so với phía trước kia vài vị Ma Tôn..... Đại khái xem như không tồi?”

Ân hừ.

Tạ Tinh Diệu dương môi cười khai: “Ta cũng cảm thấy. Lâu Yếm sao, sẵn sóc dân ý.”

Yến Hàn Lai thập phần phối hợp, theo nàng ý tứ nói tiếp, cười như không cười: “Kiên quyết đồ chí.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Tài đức sáng suốt quả quyết.”

Nguyệt Phạn ở trong đầu cướp đoạt một phen: “Tiết kiệm ái dân.”

Ôn Bạc Tuyết: “Ân..... Cái kia.....”

Ôn Bạc Tuyết linh quang hiện ra: “Là người tốt!”

Bọn họ biểu hiện đến quá mức chân chó, chủ tiệm muốn nói lại thôi, lược hiện ghét bỏ.

Trong một góc Lâu Yếm bên tai đỏ bừng, nhấp chặt môi mỏng không nói một lời, sau một lúc lâu dừng quá đầu, không nghe cũng không xem.

..... Thành ngữ huấn luyện ban ra tới sao này nhóm người?

*

Có Ma Tôn cái này hướng dẫn du lịch bồi tại bên người, Tạ Tinh Diệu từ đầu tới đuôi ăn ăn uống uống, vui vẻ thoải mái chưa từng đình quá.

Cơm chiều bị an bài ở trong thành tối cao tửu lầu, Lâu Yếm là cái mẫn phân chủ nhà, cố ý bị hảo món ăn trên quý mỹ soạn, ừ lâu năm món ngon, chỉ chờ bọn họ nhập lầu.

Ăn uống no đủ, thiên đã vào đêm.

Lúc này đèn rực rỡ mới lên, mẫn thành ngọc đẹp, đúng là xem xét cảnh đêm tuyệt hảo thời cơ.

Rời đi tửu lầu, Ôn Bạc Tuyết cùng Hàn Khiếu Hành còn đang thương lượng nên đi chỗ nào nhìn một cái, chợt nghe Nguyệt Phạn chém đinh chặt sắt nói: “Hướng phía đông.”

Ôn Bạc Tuyết không phản ứng lại đây: “A?”

Không có được đến càng nhiều giải thích, Nguyệt Phạn bay nhanh liếc nhìn hần một cái, đem hần, Hàn Khiếu Hành cùng Lâu Yếm mạnh mẽ kéo đến bên người, thuận thế đẩy đi.

Trước khi đi không quên vẫy vẫy tay: “Ngủ ngon!”

Nguyệt Phạn sư tử mang theo những người khác lưu.

Tạ Tinh Diệu trơ mắt nhìn bọn họ bóng dáng biến mất ở trường nhai chỗ

ngoặt, nghe bên người người nọ khẽ cười một tiếng.

Yến Hàn Lai: “Muốn đi chỗ nào?”

*

Nếu không lý giải sai nói, này hẳn là một hồi loại nhỏ hẹn hò.

Tạ Tinh Diêu dù sao cũng là cái tuổi không lớn tiểu cô nương, lúc này vui sướng lại nhảy nhót, ôm chặt Yến Hàn Lai cánh tay.

Hắn không quá thói quen như thế thân mật tư thế, cảm nhận được thành linh xảy ra nhiệt khí, hô hấp dừng một chút.

Ma Vực là cái hảo địa phương, ma đô làm phồn hoa mảnh đất trung tâm, càng thêm lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục.

Ngọn đèn dầu lưu chuyển, đúng là du ngư kinh long, đèn đuốc rực rỡ liên miên không dứt, phảng phất giống như ban ngày.

Bên đường toàn là mới lạ thú vị tiểu thương tiểu phố, linh lực phù nhảy, ma khí lưu luyến, lò mờ gian, lôi cuốn không biết từ đâu mà đến ám hương.

Vui mừng ăn xong cuối cùng một ngụm điểm tâm, Tạ Tinh Diêu cho chính mình dùng cái hút bụi quyết, khước miệng mảnh vụn tiêu tán vô tung, chỉ dư nhàn nhạt ngọt hương.

Yến Hàn Lai bị nàng đầu uy không ít điểm tâm ngọt, thấy thế rũ mắt: “Còn muốn sao?”

“Đều nói người có hai cái dạ dày, trong đó một cái no rồi, một cái khác còn liền ở đầu lưỡi thượng, vĩnh viễn cảm thấy không đủ.”

Tạ Tinh Diêu chính sắc: “Ngươi đâu?”

Câu này ngụy biện bị nàng nói được nghiêm túc, Yến Hàn Lai nhướng mày cười khế: “Chỉ tiếc ta miệng lưỡi không thể so Tạ cô nương biết ăn nói, biến báo linh hoạt, ở thức ăn đánh giá một chuyện thượng, cũng là xa xa không kịp.”

Còn “Thức ăn đánh giá”, lý do thoái thác có đủ văn nhã.

Nói trắng ra là, còn không phải là đang chê cười nàng ngụy biện tà thuyết. Tạ Tinh Diêu thói quen tính hồi dỗi qua đi: “Phải không? Ta xem Yến công tử miệng lưỡi cũng linh hoạt lợi hại thật sự.”

Nàng nói chuyện khi không trải qua đại não, chờ ý thức được những lời này có chút nghĩa khác, đã không có biện pháp thu hồi.

Tạ Tinh Diêu trầm mặc một sát.

Nàng nghĩ lại, nàng sám hối, dương giọng nói rơi xuống, nàng trong đầu sinh ra cái thứ nhất ý niệm cư nhiên là: Thân lên thời điểm, đích xác rất mềm rất linh.

Bọn họ đã muốn chạy tới này phố hẻm cuối, đi phía trước là ngõ cụt. Nếu tưởng rời đi, hoặc là đường cũ phản hồi, hoặc là vòng đi phía bên phải một cái đường nhỏ.

Đường tắt tịch mịch, nàng đang muốn hỏi một chút Yến Hàn Lai chủ ý, trước mắt đột nhiên xẹt qua một thốc tươi đẹp ánh sáng.

“Phanh” thanh lên đỉnh đầu trương dương vang lên, mới đầu chỉ có lẻ loi một đạo, chẳng được bao lâu, làm như đối nó đáp lại, bốn phương tám hướng nổ tung nhiều không kể xiết ánh sáng.

Lâu Yểm đã nói với bọn họ, tân chính thủy ban, Ma Vực các bá tánh chưa bao giờ được đến quá như thế nhân tính hóa kỳ nghỉ, đối tân chính rất là vui mừng.

Ở mỗi cái nghỉ ngơi ngày, đều có thể nhìn thấy một hồi nho nhỏ pháo hoa lễ mừng.

Đường tắt hẹp hòi, bị cao ngất mái hiên chặn lại tầm nhìn. Tạ Tinh Diêu nỗ lực hướng lên trên vọng, nề hà hắc ảnh thật mạnh, chỉ có thể nhìn thấy mái hiên biên giác vài giờ lượng sắc.

Yến Hàn Lai liếc nhìn nàng một cái: “Không bằng đi lên?”

Sự thật chứng minh, mái hiên thượng thị giác rộng mở ngàn lần vạn lần.

Bị Yến Hàn Lai vòng lấy phía sau lưng lãnh hướng nóc nhà, Tạ Tinh Diêu hút khẩu oi bức gió đêm.

Tối nay trăng sáng sao thưa, chân trời một vòng tròn trịa mờ nhạt, giống vụng ở giấy Tuyên Thành thượng mặc, mơ hồ tầm khai.

Vừa lúc lúc này đi được mệt mỏi, Tạ Tinh Diêu ngồi trên nóc nhà, thở ra một hơi.

Pháo hoa nhiều đóa tràn ra, toàn như phù dung sớm nở tối tàn, khoảnh khắc mai một.

Nàng hảo tâm tình mà lười nhác vươn vai, tâm niệm vừa động, nâng lên tay phải.

Cùng lúc đó, hóa yêu đan phát tác, lên đỉnh đầu sinh ra một đôi miêu mẽ lỗ tai.

Miêu mẽ lỗ tai so hồ ly tiểu chút, sờ lên xúc cảm không sai biệt lắm, đều là lông xù xù, phiếm mỏng nhiệt.

Chẳng qua..... Đều nói động vật lỗ tai phi thường mẫn cảm, nàng tả chọc hữu chọc, vì cái gì cảm giác thường thường như thường đâu?

Đệ không biết bao nhiêu lần xoa bóp lỗ tai lại không hề cảm giác, Tạ Tinh Diêu hoang mang nhú mày.

Sau đó liền toàn bộ thân mình run rẩy.

—— Yển Hàn Lai thỉnh linh mà giờ tay, ngón trở hơi nhiệt, dừng ở nàng thính tai tiêm, ẩn ẩn toàn cái vòng.

Người khác đụng vào cùng chính mình chạm vào tới chạm vào đi, cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Hắn lực đạo không lớn, xưng được với mềm nhẹ, đầu ngón tay dừng ở nhĩ tiêm, lập tức lôi kéo ra vô ảnh vô hình vi diệu điện lưu, tự lỗ tai sinh ra, vẫn luôn lan tràn đến sườn mặt, cổ cùng trong lồng ngực đầu.

Tai mèo dùng sức nhoáng lên, Tạ Tinh Diêu trợn to hai mắt.

Yển Hàn Lai vẫn duy trì duỗi tay tư thế xem nàng, trầm mặc giây lát, đuôi mắt hơi cong: “Muốn thử xem sao?”

Hắn hỏi đến hàm hồ, Tạ Tinh Diêu dùng một hồi lâu, mới phản ứng lại đây cái này “Thử xem” là chỉ cái gì.

Đây là làm người vô pháp cự tuyệt ngữ khí cùng biểu tình.

Nàng nhấp môi gật gật đầu, lòng mang vài phần khấn trương cùng chờ mong, hướng Yển Hàn Lai tới gần một ít.

Hắn dùng tay phải.

Người thiếu niên tay phải thon dài xinh đẹp, ngón tay sinh có vết chai dày cùng vài đạo vết thương cũ sẹo, chậm rãi ép xuống, đem nàng lỗ tai toàn bộ bao lại.

Hắn động tác trúc trắc, lòng bàn tay trên dưới xoa ấn, theo nách tai hình dáng xẹt qua lông tơ, không dám dùng sức.

Dù vậy, Tạ Tinh Diệu vẫn là run lên.

Như là cào ngứa.

Nói đúng ra, so cào ngứa cảm giác càng thêm rõ ràng tinh tế, cũng không làm người chán ghét, ngược lại thoải mái đến cực điểm, làm nàng muốn càng nhiều.

Khó trách động vật đều thích bị sờ sờ.

Thật sự thật thoải mái ác!

Lòng bàn tay bị nàng lỗ tai cọ cọ, Yến Hàn Lai hầu kết phút chốc động.

Tạ Tinh Diệu tính tình ngoại phóng, cũng không sẽ che giấu hân hoan sung sướng cảm xúc, giờ phút này ngứa đầu nhìn hắn, lộ mắt trong tròng, khoe miệng giơ lên nho nhỏ hình cung.

Thực ngoan, lại cũng ẩn ẩn lộ ra một chút狡 hoạt, quả thực giống chỉ lười biếng uyển chuyển nhẹ nhàng miêu.

“Đúng rồi.”

Lòng bàn tay hạ đầu bỗng dừng vừa động, Tạ Tinh Diệu ý cười gia tăng.

Trong nháy mắt, ửng đỏ bóng người biến mất không thấy.

Tuyết trắng miêu mẽ mở to một đôi mắt tròn xoe, triều hấn Diêu Diêu cái đuôi.

Tạ Tinh Diêu nâng cầm lên xem hấn: “Ôm một cái.”

Nàng thanh âm không thay đổi, thanh linh sạch sẽ, dễ nghe đến như là tiểu lục lạc, âm cuối thanh thúy, hàm chứa điểm nhi làm nũng hương vị.

Yến Hàn Lai cả đời này, tựa hồ chưa từng bị người làm nũng qua.

Nếu là đối mặt lưỡi dao sắc bén tà chú, hấn ngược lại có thể mặt không đổi sắc mà cười lạnh tiến ra đón, giờ này khắc này, cư nhiên ngực khó chịu hốt hoảng.

Thiếu niên nhấp khởi khóe môi, đem tuyết trắng miêu mẽ ôm vào trong ngực.

Nàng vóc dáng không lớn, bị ôm lấy khi rào rạt vừa động, phảng phất có chuyện muốn nói.

Yến Hàn Lai cúi đầu, vừa lúc thấy nàng ngẩng đầu.

Mèo Ragdoll lông tơ xoã tung, thân thể giống cái tròn vo nhưng cầu, chớp mũi mướt mà tiểu xảo, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, lỗ tai lắc nhẹ.

Tạ Tinh Diêu ho nhẹ một tiếng.

Sau một lúc lâu, miêu mẽ vươn hai chỉ tuyết trắng chân trước, lộ ra màu hồng nhạt thịt lợt, ở không trung múa may ngay lập tức, khép lại móng vuốt.

Hai chỉ mắt tròn xoe còn tinh lạng lạng mà chớp chớp.

Tạ Tinh Diêu cười đến vui vẻ: “Miêu miêu so tâm —— người xem móng vuốt, giống không giống một hình trái tim.”

Yến Hàn Lai:.....

“Thế nào?”

Nàng thu hồi móng vuốt, mắt lộ ra chờ mong: “Ta ở trong đầu bất chước thật nhiều thật nhiều biến.”

Mèo Ragdoll rõ ràng liền rất đáng yêu, lần trước ở U đô, Yến Hàn Lai đáp đến không tình nguyện, nàng hạ quyết tâm, muốn cho hắn cam tâm tình nguyện mà sửa miệng.

..... Tuy rằng lấy Yến Hàn Lai tính tình, nhiều lắm hỏi nàng một câu “Còn hành”.

Nhưng “Còn hành” bốn bỏ năm lên, liền cùng cấp với “Thực đáng yêu”.

Nàng còn ở miên man suy nghĩ, không hề phòng bị, gương mặt bị người nhẹ nhàng một xoa: “Đáng yêu.”

Tạ Tinh Diêu:.....?

Miêu mẽ cái đuôi bắt đầu tả hữu lay động.

Giương mắt nhìn lại, thiếu niên sinh có một bộ lạnh lẽo mặt mày, mà nay mắt phượng hơi rũ, dung khai bao quanh ám sắc.

Yến Hàn Lai khóe môi nhẹ cong, lòng bàn tay ấm áp, cọ quá nàng sườn mặt: “Thực đáng yêu.”

Miêu mẽ cái đuôi điên cuồng lay động.

Nếu là cao hứng đến lăn thành một đoàn, không khỏi quá rớt mặt mũi, Tạ Tinh Diêu áp xuống khóe miệng giờ lên độ cung, rụt rè quay mặt đi má.

Yến Hàn Lai chớp mắt: “Làm sao vậy?”

Biết rõ cổ hủi.

Hắn ác liệt tính tình giấu ở trong xương cốt, nói rõ muốn trêu đùa, Tạ Tinh Diêu vẩy vẩy móng vuốt: “Cái gì làm sao vậy?”

“Cái đuôi.”

Lòng bàn tay hướng về phía trước, đờ đờ nàng lơ tai: “Vẫn luôn ở hoảng.”

..... Hùng hổ dọa người!

Gần trong gang tấc mao đoàn thần sắc từ hoảng hốt biến thành vô năng cuồng nộ, Yến Hàn Lai không nhìn xuống khoe miệng ý cười.

Trong tay xúc cảm chân thật mà ấm áp, giống như vậy cùng người ta nói trò cười thiên, ở mấy năm trước, là hắn không dám xa cầu sự tình.

Huống chi, người nọ là hắn khuynh mộ tiểu cô nương, đang bị hắn ôm vào trong ngực.

Một cái hoảng thần, trong tay miêu mẽ cái đuôi dùng sức dựng thẳng lên, thịt lột thiên phần, một phen đè lại hắn gương mặt.

Bởi vì lẫn nhau chi gian vốn là cách thật sự gần, Tạ Tinh Diêu chỉ cần đi phía trước dò ra đầu, liền vừa nhanh vừa chuẩn thân thượng hắn chớp mũi.

“Cái đuôi nói nó thực vui vẻ, thực thích người.”

Cái đuôi lại lắc lắc, nàng ngử ý mỉm cười, là có chút đắc ý người thắng tư thái: “Ta cũng là.”

Thực hảo.

Yến Hàn Lai mặt, đã từ mỏng hồng nhạt biến thành nồng đậm ửng đỏ.

Tạ Tinh Diệu tâm tình rất tốt, dùng thịt lót sờ sờ hấn sườn mặt, để sát vào thì thắm vài tiếng.

Thiếu niên muốn nói lại thôi, thần sắc vẫn là hơi giật mình, thật cẩn thận đem nàng buông.

Trầm mặc một lát, Yến Hàn Lai thân hình không thấy, hóa thành một con hồ ly.

Hồ đuôi cực đại, đem miêu mẽ nhẹ nhàng hoàn khởi, hấn không biết như thế nào có chút then thùng, cái đuôi phía cuối hồi cuộn, đem nàng ôm đến càng khẩn, kín không kẽ hở: “Còn lạnh sao?”

Mềm mại lại ấm áp.

Tạ Tinh Diệu thấp hèn đầu, dường như tiểu miêu cũng thực, dùng cằm cọ cọ hấn cái đuôi: “Không lạnh lạp.”

Chapter 105

Đình linh linh đồng hồ báo thức vang lên khi, Ôn Bạc Tuyết lười nhác trở mình.

Thanh niên cánh tay thon dài, sờ soạng đáp thượng đầu giường di động, ngón trở dùng sức một hoa.

Chuông báo thức tức khắc đánh tan, hấn còn buồn ngủ nằm ngửa trên giường, nhìn một hồi lâu trần nhà.

Từ hấn rời đi Tu chân giới, ở Thiên Đạo dẫn dắt xuống dưới đến cái này mới lạ mà cổ quái địa phương, đã qua đi ba tháng.

Ba tháng thời gian không dài cũng không ngắn, giống như một cái mơ hồ đường ranh giới, hấn dần dần thói quen nơi này phong thổ, tại hành sự tác phong thượng, không đến mức có vẻ không hợp nhau.

Đây là cái rất kỳ quái thể giới.

Linh lực gần như khô kiệt, trên đời lại vô tu sĩ, nhưng mà cùng chi tướng đối mà, khoa học kỹ thuật xa xa dẫn đầu Tu chân giới mấy ngàn mấy trăm năm.

Tuy rằng không dùng được pháp quyết, nhưng Ôn Bạc Tuyết thường xuyên sẽ tưởng, ở chỗ này nhặt tử, tựa hồ so Tu chân giới càng vì tiện lợi. Không có đưa tin phù, vậy sử dụng di động; không dùng được hút bụi quyết, kia liền mở ra vòi nước chốt mở; vô pháp ngự không mà đi, cũng may còn có ô tô cùng phi cơ.

Internet càng là lệnh người không thể tưởng tượng, hấn sơ tới là lúc liên

tục lấy làm kỳ, mặc dù tới rồi hiện tại, vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng.

Trong đầu tàn lưu thượng một vị “Ôn Bác Học” ký ức, Ôn Bạc Tuyết từ trước đến nay thông tuệ, thực mau học xong thế giới này cách sinh tồn.

“Ôn Bác Học” là cái diễn viên.

Từ nhỏ đến lớn quá đến bình bình đậm đậm, bởi vì diện mạo tuần mỹ, bị đoàn phim lựa chọn vào giới giải trí. Hắn nguyên bản chỉ nghĩ chạy diễn vai quần chúng kiếm điểm nhi sinh hoạt phí, không nghĩ tới nhân khí càng ngày càng thịnh, dần dần diễn tới rồi nam chính.

Nề hà đây là cái chưa từng học quá biểu diễn lãng đầu thanh.

“Ôn Bác Học” một đường diễn một đường bị mắng, công kích điểm không ngoài hai cái: Bằng cấp thấp, kỹ thuật diễn kém.

Nói thành thật lời nói, nhìn qua số lượng không nhiều lắm, kỳ thật đã là trí mạng liều thuốc.

“Ôn Bác Học” da mặt mỏng, một năm trước bắt được nhất lạn nam diễn viên thường sau, cố ý đi khổ học biểu diễn, cũng báo không ít đủ loại huấn luyện ban. Bất quá đi.....

Hắn tựa hồ là thật không có gì thiên phú, vô luận cỡ nào nỗ lực, tiến bộ đều không lớn.

Tan rã ý thức chậm rãi tụ lại, buồn ngủ rút đi, Ôn Bạc Tuyết ngó liếc mắt một cái bên cạnh người di động.

Có người đã phát tin tức.

Hắn dùng không ra tay trái xoa xoa mắt, phóng không trong chốc lát, chậm rì rì giờ lên di động.

Là mới tới tiểu trợ lý.

□ Ôn ca!!! □

Ba cái thật lớn dấu chấm than phối hợp một trường nhảy nhót lung tung biểu tình bao, phù hợp hẳn cho tới nay kêu kêu quát quát tính tình.

Ôn Bạc Tuyết hồi phục: □ như thế nào. □

□ Ôn ca người cư nhiên tỉnh sớm như vậy! □

Tiểu trợ lý đánh chữ bay nhanh, đã phát cái miêu miêu khiếp sợ biểu tình bao: □ người lại lại lại lên hot search đệ nhất! □

Hot search.

Này hai chữ với hẳn mà nói cũng không xa lạ, từ xuyên qua đến nơi này, liền liên tiếp thượng quá rất nhiều lần.

Lần đầu tiên là chụp một hồi phim cổ trang, hẳn đóng vai nam chủ nhân công, là cái nhẹ nhàng công tử ca.

Diễn phục tài chất xa xa không bằng Tu chân giới, nhưng mà mặc vào một sát, hẳn vẫn là có chút hoảng hốt ——

Phảng phất thời không đan xen, ký ức trọng điệp.

Sắm vai “Cổ nhân” không khó, hướng chi nguyên chủ kỹ thuật diễn vẫn luôn làm người lên án, không ai ôm có kỳ vọng.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng biết rõ ràng, vô luận hẳn biểu diễn đến cỡ nào kém cỏi, đều ở đoàn phim dự kiến bên trong.

Kết quả một tuồng kịch chụp xong, tiểu trợ lý thẳng ngơ ngác nhìn chăm chăm hấn nhìn, tròn mắt chuyển động hồi lâu, mới ngạc nhiên mở miệng: “Ôn ca, người với ai học biểu diễn đi?”

Ôn Bạc Tuyết: “Ân?”

“Liền, liền cái kia đáng người! Cái kia khí tràng! Còn có nói chuyện thời điểm cái loại cảm giác này!”

Tiểu trợ lý hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng: “Giống như là cổ đại người xuyên qua lại đây giống nhau, quá giống, quá đẹp!”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Một lời trúng đích, nguyên lai người là nhà tiên tri.

Hắn ở Lăng Tiêu Sơn trung lấy thanh lãnh tuấn nhã, thiếu niên thiên tài mà nổi tiếng, nếu luận khí chất, đích xác phù hợp kịch bản nam chủ nhân công.

Ôn Bạc Tuyết diễn kịch lúc ấy không tưởng quá nhiều, chỉ ngoan ngoãn nhớ hảo lời kịch trạm vị, hành vi cử chỉ cùng ở Lăng Tiêu Sơn khi không có sai biệt.

Bồn tính toán chụp xong kết thúc công việc, kết quả cùng ngày ban đêm, liền thượng hot search.

Có người chụp lộ thấu trên bản vẽ truyền, lập tức đến tới vớng hữu nhiệt liệt thảo luận.

□ cái này diện mạo cùng khí chất! Trời ạ trời ạ, đây là ai! Ta muốn thu làm đầu tường! Lập tức chạy nhanh! □

□ Ôn Bác Học đi? Phía trước tỷ muội chuẩn bị tâm lý thật tốt, vị này chính là

lấy quá nhất lạn nam diễn viên thường. □

□ tư ha tư ha, nhưng bọn tỷ muội không cảm thấy hần khí chất hoá trang thực đáp sao? Thanh lãnh xuất trần cao lãnh chi hoa, ta xem lộ thẩu động đồ, dáng vẽ cùng biểu tình đều tuyệt. □

□ thôi bỏ đi, liền mấy trương ảnh chụp cùng động đồ mà thôi, kịch phương tuyên truyền thủ đoạn thôi, hiện tại càng chờ mong, về sau càng thất vọng. □

□ có thể như vậy xảo, vừa vận chụp đến hần loại vẽ mặt này loại này dáng vẽ? Bác diễn viên chính đi? □

Tuy rằng xông lên hot search, nhưng tổng thể mà nói, vẫn là tiếng máng chiếm đa số.

Cùng với fans khổng bình: □ Ôn Bác Học, tương lai nhưng kỳ, tiền đồ vô lượng. Rải hoa □□

Sau lại kịch tập phát sóng, hần lại thượng thứ hot search.

Lúc này là đệ nhất, điểm đánh lượng cùng thảo luận lượng nhất kỳ tuyệt trần.

□ cứu mạng a bọn tỷ muội! Ai nhìn đêm nay bá ra □ văn xuân phong □! Ôn Bác Học là thượng kỹ thuật diễn tiến tu ban sao! Như thế nào như vậy hội diễn! □

□ ta ta ta! Ôn Bác Học, ta tân bảo, hắc hắc, hắc hắc. □

□ loại này cao lãnh cấm dục công tử ca là chân thật tồn tại sao! Vì ta mấy tháng trước cười nhạo hần lộ thẩu xin lỗi a a a! □

□ bất quá các người không cảm thấy hần có điểm quá lạnh sao, cùng nữ chủ chụp vai diễn phối hợp thời điểm, đầy mặt viết “Nga” “Ân” “Người nói xong

sao”. □

□ ha ha ha ha thêm một! Cái khác suất diễn đều khá tốt, đặc biệt mỗi lần lên sân khấu, kia mặt kia khí chất, tuyệt. □

Cùng với □ Ôn Bác Học, tương lai nhưng kỳ, tiền đồ vô lượng. Rải hoa □□

Cùng □ diễn đi? □

Tiểu trợ lý cũng hưng phấn phát tới tin tức: □ Ôn ca, ta ba mẹ nhìn người kịch, hỏi ta người có phải hay không học quá võ thuật, bởi vì dáng vẻ quá đoan chính, ha ha. □

Hắn không chỉ có học quá, còn học hai mươi mấy năm ——

Thậm chí đi vào cái này hoàn toàn mới thế giới sau, cũng thường xuyên ở trong nhà luyện tập.

Ôn Bạc Tuyết đối hot search không lắm để ý, ở kia lúc sau, còn thượng quá vài lần.

Một lần là hắn ở tổng nghệ tùy tay viết mấy cái bút lông tự, phủ rơi xuống bút, ở đây người chủ trì cùng các khách quý sôi nổi sửng sốt.

Tất cả mọi người biết, “Ôn Bác Học” bằng cấp không cao, đừng nói viết bút lông tự, liền bút lông đều không thể nào sẽ lấy.

Mà kia tờ giấy thượng, tự tự nét chữ cứng cáp, thiết họa ngân câu, liền tính là không biết chữ họa người, cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra trình độ cực cao.

Một lần là □ văn xuân phong □ bá đến trung đoạn, hắn ở trong phim cầm kiếm mà đứng, lực chiến quần hùng.

Kỳ thật lúc trước chụp trận này đánh diễn khi, đoàn phim nhân viên công tác liền sôi nổi lắp bắp kinh hãi:

Ôn Bạc Tuyết cự tuyệt sử dụng thể thân, cảm thấy vốn có đi vị thực không hợp lý, lập tức tự mình làm mẫu, tới tròng múa kiếm.

Thuộc về chấn động võ thuật chỉ đạo, làm cái kia tám thước đại hán thật lâu sau nói không nên lời lời nói trình độ.

Thực thái quá.

Thực quỷ dị.

—— người sẽ không thật bị kịch nam chính hồn xuyên đi đại huynh đệ?!

Nhưng mặc kệ như thế nào, thế kỷ 21, tin tưởng khoa học.

Còn có chính là hôm nay.

Ôn Bạc Tuyết ở trên giường trở mình, click mở tiểu trợ lý phát tới liên tiếp.

Là ngày hôm qua bá ra tổng nghệ.

Hắn từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, đi vào thế giới này, một có rảnh liền sẽ đọc sách.

Nơi này thơ từ ca phú mệnh mông bề sở, vô luận loại nào hình thức văn tự đều đều có thần vận, Ôn Bạc Tuyết tay không rời sách, yêu thích không buông tay.

Ở kia tròng tổng nghệ thu, tiết mục tổ mời tới vài vị nghiên cứu văn học cổ giáo thụ.

Ôn Bạc Tuyết cùng bọn họ liêu đến quên hết tất cả.

Thuộc về chấn động tiết mục biên đạo, làm mọi người hô to bội phục trình

độ.

Nhưng vẫn là câu nói kia, thế kỷ 21, tin tưởng khoa học.

Từ võ thuật đến thơ từ, các võng hữu bình luận từ lúc ban đầu □??? □, dần dần biến thành □!!! □.

Click mở hot search, thảo luận che trời lấp đất.

□ trời ạ, Ôn Bác Học phía trước có lợi hại như vậy sao? □

□ ta cũng kinh ngạc ha ha ha ha, nam nhân, người còn có thể mang cho ta nhiều ít kinh hỉ! □

□ nghe nói hần chuyên môn báo quá các loại huấn luyện ban ô ô ô, nỗ lực lâu như vậy, rốt cuộc!!! □

Cùng với □ Ôn Bác Học, tương lai nhưng kỳ, tiền đồ vô lượng. Rải hoa □□

Cùng □ diễn đi? □

Ôn Bạc Tuyết yên lặng tắt đi trình tự.

Đang muốn buông di động, lại nghe leng keng một tiếng.

Có người phát tới tin tức, là thân thể này mẫu thân.

□ Bác Học, ta và người ba nhìn tối hôm qua tổng nghệ, biểu hiện thực không tồi. □

Đối với cha mẹ, Ôn Bạc Tuyết cũng không quá lớn thật cảm.

Hắn sinh ra với tu chân thể gia, cha mẹ hàng năm bên ngoài, khó có thể bận tâm trong nhà mấy may, dần dà, hắn dưỡng thành lạnh nhạt ít lời tính tình.

Sau lại bá nhập Lăng Tiêu Sơn, Ý Thủy chân nhân là hần duy nhất có thể

thổ lộ đối tượng, tuyệt đại đa số thời điểm, Ôn Bạc Tuyết đều ở trong phòng một mình cân nhắc thuật pháp.

Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, hắn suy nghĩ hắn là như thế nào hồi phục, lại nghe bên tai leng keng một vang.

□ người chừng nào thì nhìn như vậy nhiều thư, bởi như vậy nhiều từ? Rõ ràng từ nhỏ liền không thích đọc sách, trong thời gian ngắn nhớ kỹ nhiều như vậy đồ vật, đến nhiều mệt nhiều vất vả a. □

Bên kia đánh chữ không mau, qua sau một lúc lâu mới tiếp tục phát: □ có phải hay không áp lực quá lớn, hoặc là công ty quản lý bên kia ra lệnh?

Chúng ta xem người ở trong tiết mục, từ đầu tới đuôi không như thế nào cười quá. Đừng trách ba ba mụ mụ lải nhải, nếu không vui, liền thỉnh cái nghỉ dài hạn đi ra ngoài hít thở không khí, hoặc là trực tiếp đem công tác cấp từ, một lần nữa đổi một cái. □

Ôn Bạc Tuyết nhấp môi, xem khung thoại thượng lại nhiều ra một hàng.

□ người thân thể hảo, quá đến cao hứng, chúng ta thấy mới yên tâm. Nếu mệt hư thân thể, kiếm lại nhiều tiền lại có ích lợi gì? Còn có mấy tháng trước vụ tai nạn xe cộ kia.....□

Đây là một đôi lại bình thường bất quá cha mẹ.

Không có bao lớn lý tưởng, bình phàm lại dong dài, sẽ đem hài tử xuất hiện quá màn ảnh lặp lại quan khán, bởi vì hắn vi diệu thần sắc mà tâm sinh lo lắng.

Dĩ vãng ở Tu chân giới, hắn không biết ngày đêm chăm học khổ tu, cha mẹ

khi trở về, tổng hội gật đầu cười cười, vân đạm phong khinh khen ngợi hấn lại có tiến bộ.

Nhưng mà giờ này khắc này, hấn được đến lại là “Trong thời gian ngắn nhớ kỹ nhiều như vậy đồ vật, đến nhiều mệt nhiều vất vả a”.

Cha mẹ chưa bao giờ như vậy hỏi qua.

Hấn ngược mặt danh không xuống dưới, giống có cái gì ở chậm rãi hóa khai, đầu ngón tay tạm dừng trong chốc lát, khóe miệng giờ lên nho nhỏ độ cung.

□ cảm ơn ba mẹ, ta chỉ là bỗng nhiên đối cổ thơ từ thực cảm thấy hứng thú, khoảng thời gian trước đọc mấy quyển thư. Đến nổi biểu tình, tiết mục tổ làm ta lập một cái cao lãnh hình tượng, ta mới vẫn luôn không cười. □

Ôn Bạc Tuyết một đón:

□ ta gần nhất thông cáo vội xong rồi, hậu thiên ở bên này mua điểm thổ đặc sản, cho các người mang về nhà. □

Bên kia thực mau hồi phục:

□ hảo hảo hảo, chạy nhanh trở về! Người ba lải nhải đã lâu, nói muốn làm người bồi hấn chơi cờ —— người Vương a di kéo ta đi nhảy quảng trường vũ, chờ người về nhà chúng ta lại liêu. □

Ôn Bạc Tuyết: □ hảo. □

Hấn cuối cùng một cái tin tức phát ra đi, di động phía trên lại bắn ra một khác tắc nhắc nhở.

Tiểu trợ lý đã phát cái cá mặ khiêu vũ biểu tình bao:

□ Ôn ca, ngày mai liên hoan người đừng quên a! Chúc mừng người tổng nghệ lục xong, mục tử cùng ta tự mình xuống bếp, hương vị tuyệt đối đỉnh cao. □

Hắn hỏi: □ ân. □

Tạm dừng giây lát, đầu ngón tay nhẹ dịch, gửi đi một cái “OK” biểu tình bao.

Tiểu trợ lý: □ oa oa oa Ôn ca cư nhiên đã phát biểu tình bao! Ca người yên tâm, chẳng sợ vì cái này biểu tình bao, ta cũng đến liều mạng đem cơm làm tốt! □

Hảo làm âm ỉ.

Nhưng cũng không làm người cảm thấy phiền chán.

Ở Lăng Tiêu Sơn, hắn sở dĩ mặt chỉ có vụn nhận sơn xuyên, sách cổ điển tịch, giống loại này đến từ nhân tình nhiệt độ, là vô cùng xa lạ hiếm lạ chi vật.

Ôn Bạc Tuyết nhàn nhạt cười cười, đột nhiên không kịp phòng ngừa, nghe thấy một cánh cửa tiếng chuông.

Kỳ quái.

Loại này thời điểm, ai sẽ tìm đến hắn?

Hắn đứng dậy mặc tốt dép lê, hoang mang ra khỏi phòng, xuyên thấu qua mắt mèo ra bên ngoài nhìn lại ——

Mí mắt đột nhiên nháy dưng, Ôn Bạc Tuyết nhanh chóng mở cửa.

Đập vào mắt là mấy trương giống như đã từng quen biết gương mặt, trong

đó một thanh niên.....

Cùng hần lớn lên giống nhau như đúc.

“Vị này chính là Ôn Bạc Tuyết sư huynh đi.”

Tạ Tinh Diệu dương môi, hướng hần lễ phép vẫy vẫy tay: “Người hảo oa.”

Ở nàng trước người, Ý Thủy chân nhân mi mắt cong cong: “Bạc Tuyết.”

*

Thời gian lùi lại.

Hôm nay, Tu chân giới.

“Cái gì!”

Nguyệt Phạn bỗng dừng đứng dậy: “Chúng ta có thể đi thế kỷ 21 dạo một dạo?”

“Ân.”

Đàm Quang gạt đầu: “Ta, Lâu Yểm cùng Thiên Đạo tham thảo hai ngày hai đêm giả thiết, thảo luận xong về sau, ta hỏi nó có thể hay không khai cái tiểu tảo.”

Tạ Tinh Diệu: “Sau đó nó liền đáp ứng rồi?”

“Nó nghe chúng ta nói thế kỷ 21 quản lý chế độ, phi thường cảm thấy hứng thú.”

Lâu Yểm nói: “Thiên Đạo tính toán qua bên kia lấy kinh nghiệm, vừa lúc mang lên chúng ta —— bất quá thời gian không dài, đại khái chỉ có một ngày, hơn nữa tận lực không cần cùng đã từng người nhà bằng hữu liên hệ, nếu không tiết lộ thiên cơ, không hảo thu thập.”

Một ngày đã là ngoài ý muốn chi hỉ.

Tạ Tinh Diệu nhắc tay vấn đề: “Có thể mang lên Yên Hàn Lai cùng sư phụ sao?”

Thường xuyên qua lại, từ Tu chân giới thẳng tới thế kỷ 21 lữ hành tiểu đoàn chính thức thành lập.

Thế kỷ 21 linh lực thiếu thốn, vạn hạnh còn có thể ngự không phi hành.

Mọi người thương lượng một phen, quyết định tìm được mặt khác vài tên người xuyên việt, đại gia tụ ở bên nhau tâm sự.

Vì tránh cho gặp gỡ đã từng người nhà bằng hữu, liên hoan địa điểm tuyển ở Hàn Khiếu Hành trong nhà.

Gần nhất hần là sống một mình, trong nhà lại vô người khác; thứ hai mọi người chỗ ở phân tán ở đông nam tây bắc, hần nơi địa lý vị trí tương đối vừa phải.

Ngự không phi hành tốc độ cực nhanh, chỉ cần dán lên một trương ẩn nắp phù, là có thể không bị người qua đường phát hiện.

Bọn họ từ bắc hướng nam, đã đem đại bộ phận người đưa đi Hàn Khiếu Hành trong nhà, Ôn Bạc Tuyết là cuối cùng một cái.

Không bao lâu, Ôn Bạc Tuyết theo bọn họ đi vào cửa sổ.

“Cái này.”

Ý Thủy chân nhân đưa cho hần một trương ẩn nắp phù, thổi thổi tuyết trắng râu dài: “Người đi theo ta đi.”

Lúc này chính trực sáng sớm, gió ẩm ẩm áp, mờ mờ ánh mặt trời đỏ xuống

ngàn dặm, nhất phái đầu thu hảo phong cảnh.

Tạ Tinh Diệu ở vàng sáng hạ nheo nheo mắt, đứng ở Yên Hàn Lai trên thân kiếm, hơi hơi nghiêng đi đầu: “Sư huynh ở chỗ này quá đến còn thói quen sao?”

“Ân.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Nơi này tuy vô linh lực, nhưng so với Tu chân giới, đều có diệu ý.”

Ở tới nơi này phía trước, Thiên Đạo liền cho bọn hắn thuyết minh tình huống.

Bọn họ bị Lâu Uyên rút ra hồn phách, lý nên vô pháp sống thêm đi xuống, sở dĩ có thể trọng đến một lần cơ hội, ít nhiều trước mắt mấy người chém giết Lâu Uyên, cùng Thiên Đạo làm giao dịch.

Đây là một đoạn từ trên trời giáng xuống nhân sinh, hắn mười phần quý trọng ——

Huống chi với hắn mà nói, này đoạn nhân sinh mỹ mãn đến ngoài dự đoán.

Ý Thủy chân nhân thăm quá đầu: “Lại nói tiếp, người cùng tới chỗ này những người khác có liên hệ sao?”

“Tự nhiên.”

Ôn Bạc Tuyết cười cười: “Ta cùng với Tạ sư muội, Hàn sư huynh vốn chính là đồng môn, Nguyệt Phạn sư muội, Đàm Quang tiểu sư phó cùng Lâu Yếm tiên bối cũng là người rất tốt. Chúng ta kiến cái group chat, mỗi ngày đều có giao lưu.”

Tạ Tinh Diệu kiên nhẫn giải thích: “Group chat đâu, tương đương với nhiều người có thể thấy được đưa tin phù, tóm lại chính là đại gia cùng nhau nói chuyện, phát ra đi văn tự tất cả mọi người có thể nhìn đến.”

Trước người Yến Hàn Lai ngoan ngoãn gật đầu.

Đặt mình trong với thế giới này, nghênh ngang cổ trang không khỏi quá mức thấy được.

Lâu Yếm đúng lúc tế ra □ kỳ tích lạnh lùng □, ở xuyên qua phía trước, cho mỗi cá nhân thay một bộ hiện đại trang phục.

Yến Hàn Lai cũng không ngoại lệ.

Hiện giờ đã là đầu thu, hấn xuyên kiện thuần màu đen áo lông cùng thiên lam quần jean, so với Tu chân giới quần áo, càng sấn ra hai chân thon dài, vai rộng eo thon.

Không ngừng quần áo, tóc cũng biến đoản không ít, hấn tựa hồ không lớn thói quen.

“Người xem.”

Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt, cúi đầu quan sát, chọc chọc hấn đầu vai: “Đó là công viên giải trí.”

Nàng một đốn, đột nhiên cười hạ: “Còn có nơi đó! Đó là điện tử quảng cáo bình.”

Bọn họ phi đến thấp, có thể đại khái thấy rõ trên mặt đất cảnh vật.

Yến Hàn Lai theo tiếng rũ mắt, một bên Ý Thủy chân nhân “Hoắc” thanh:

“Như thế to lớn phù không hình người, có thể so với Kim Đan tà linh.”

Hắn nói loát loát râu dài: “Còn có các người phía trước cho ta xem qua cameras, tất cả đều kỳ kỳ quái quái.”

Nguyệt Phạn: “Ý Thủy trưởng lão, chờ lát nữa tới rồi mục đích địa, ta giáo ngài chơi di động —— chúng ta cùng nhau du lịch □ tạp tạp chạy đinh xe □!”

Tạ Tinh Diêu nhắc tay: “Còn có ta □ Cùng nhau đánh quỷ tử □!”

Ý Thủy chân nhân: “Kỳ thật ta đối Ma Tôn □ kỳ tích lạnh lùng □ nhất cảm thấy hứng thú ha.”

Ai có thể không thích hoa hòe loè loẹt game thời trang đâu.

Lâu Yếm bắt chiến mà thắng, không tiếng động cười cười.

Tạ Tinh Diêu hảo tâm tình mà giờ lên khóe miệng.

Giống đang nằm mơ giống nhau.

Hai cái hoàn toàn bất đồng thế giới bỗng nhiên có trọng điệp, ở bên người nàng là linh lực gắn kết, ngự kiếm phi hành, kiếm phong dật khai lạnh lẽo mỏng quang, rất có mờ ảo bàng bạc chi thế; mà ở nàng đáy mắt, cao ốc building đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như từ bê tông cốt thép đúc thành rừng rậm, ô tô cấp trì mà qua, thật lớn máy móc phát ra âm âm âm tiếng vang.

Kỳ quái, hư thật tương dung.

Ở dĩ vãng, đây là nàng liên tưởng cũng không dám tưởng hình ảnh.

Ôn Bạc Tuyết cùng Hàn Khiếu Hành gia cách xa nhau không xa, bọn họ tốc độ thực mau, không bao lâu liền đến mục đích địa.

Mở cửa, Ôn Bạc Tuyết trông thấy mấy đạo hình bóng quen thuộc.

Là cùng hấn cùng nhau xuyên qua mà đến đồng hương.

Nguyệt Phạn sư muội cắt cặp vai tóc ngắn, ăn mặc một thân lưu loát áo gió, thoáng nhìn hấn, ngậm cười gật gật đầu; Tạ sư muội nghiêm nhiên một bộ thanh xuân xinh đẹp sinh viên bộ dáng, đuôi ngựa từ từ nhoáng lên, triều bộn họ mi mắt cong cong mà cười khẽ.

Thế giới này Đàm Quang tiểu sư phó sinh có một đầu đen nhánh tóc ngắn, mặc dù ăn mặc thường thấy thường phục, cũng khó nén ôn nhuận phát tính, chợt vừa thấy đi, cả người giống ở sáng lên.

Lâu Yếm còn lại là tây trang giày da, dùng Tạ Tinh Diệu trộm nói cho hấn nói tới nói, vô luận cái nào Ma Tôn, đều là tây trang cuồng nhiệt người yêu thích.

Ôn Bạc Tuyết ngăn ra: “Hàn sư huynh đâu?”

“Ờ nấu cơm.”

Nguyệt Phạn sư muội sửa sang lại áo gió thượng nếp uốn: “Hai cái đều là.”

Bên người nàng Tạ sư muội cười vang nói: “Đại sư huynh từ kế thừa ký ức, liền đối nấu ăn yêu thích không buông tay —— nghe nói hấn tiệm bánh ngọt lập tức muốn khai chi nhánh.”

Trong phòng bếp khói dầu cuồn cuộn, vang lên không biết là cái nào Hàn Khiếu Hành thanh âm: “Hôm nay cho các người làm hoàn toàn mới món ăn, đừng có gấp.”

Ăn cơm còn phải chờ thượng trong chốc lát, đại đa số người ngồi ở phòng khách ôn chuyện tán phẩm.

Nguyệt Phan bắt đầu cấp Ý Thủy chân nhân làm mẫu □ tạp tạp chạy đinh xe □ chơi pháp, tiểu lão đầu xem đến kinh ngạc cảm thán liên tục; hai cái Lâu Yểm chỉ hận gặp nhau quá muộn, rõ ràng là quãng tám sào cũng không tới người, cứ nhiên tìm được không ít cộng đồng đề tài, cùng nhau đi trước đình viện, bắt đầu tham thảo công ty hoạt động cùng Ma Vực quản lý chi gian liên hệ tính.

Yến Hàn Lai đối thế giới này không chút nào quen thuộc, Tạ Tinh Diệu nhìn hấn liếc mắt một cái, đột nhiên cười cười: “Đại sư huynh đã nói với ta, nhà hấn có không ít cổ thơ từ, ngươi nếu cảm thấy nhàm chán, có thể đi thư phòng nhìn xem.”

Nàng nói đứng dậy, chọn hạ mi: “Đi sao?”

Yến Hàn Lai ánh mắt hơi đổi: “Ân.”

Thư phòng ở hành lang cuối, Tạ Tinh Diệu bước chân nhẹ nhàng vào phòng, đái hấn vào cửa, nhấp môi cười.

Yến Hàn Lai nói thẳng: “Chuyện gì?”

Nàng có chút giật mình: “Như vậy rõ ràng sao!”

Cô nương này tiểu tâm tư tất cả đều viết ở trên mặt, liền tính ngăn chặn khóe miệng, ý cười cũng sẽ từ trong ánh mắt tràn ra tới.

Yến Hàn Lai cười cười, dùng khuỷu tay lười nhác dựa nghiêng ven tường:

“Cố ý đem ta mang đến thư phòng, ý đồ còn không rõ ràng?”

Tạ Tinh Diệu tiểu tâm quan hảo cửa phòng.

Nàng ho nhẹ một tiếng: “Là cái dạng này, ta tính toán đưa Yến công tử một

cái lễ vật.”

Cái gì lễ vật, thế nào cũng phải như vậy thần bí hề hề.

Yến Hàn Lai nhướng mày.

“Bất quá người đến chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Tạ Tinh Diêu đôi tay bôi ở sau người, chính sắc tiếp tục nói: “Lễ vật khả năng có chút kỳ quái.”

Yến Hàn Lai: “Ân.”

Hắn gặp qua hoang mạc thánh hoa, cũng chém qua vực sâu tà ám, chứng kiến chi vật nhiều không kể xiết, không đến mức bởi vì một kiện lễ vật thất thố.

Thực mau, lại nghe Tạ Tinh Diêu nói: “Vậy người nhắm mắt lại.”

Hắn ngoan ngoãn làm theo.

Bên tai mơ hồ phát quá một cái chớp mắt thanh phong, tầm nhìn đen nhánh, bất quá mấy cái ngay lập tức, liền nghe nàng nhẹ giọng nói: “Được rồi.”

Yến Hàn Lai trợn mắt.

Sau đó hô hấp trất trự.

Tạ Tinh Diêu trong tay rỗng tuếch, cũng không nó vật, theo đôi tay hướng lên trên xem ——

Hắn hơi hơi nhíu mày, cố ý dịch khai tầm mắt.

Tạ Tinh Diêu phụt cười ra tiếng.

Trở lại thế kỷ 21, nàng cố ý đổi mới chính mình □ Cùng nhau đánh quỷ tử □, ở

kho hàng dẫn vào vài món trang phục mô tô.

Bao gồm giờ này khắc này, bị nàng nháy mắt thay này một bộ.

Đây là một thân dễ bề hành động trang phục, màu đen ngực phối hợp mê màu nhiệt quần, quần thực đoản, ngực bên người, lộ ra một tiểu tiết eo nhỏ.

Ở thế kỷ 21, đây là ngày mùa hè thường thấy trang điểm, nhưng mà đối với Tu chân giới mà nói.....

Tạ Tinh Diệu cẩn thận nghĩ nghĩ, đại khái cùng toàn thân chỉ khoác một mảnh bố không sai biệt lắm, thường nhân rất khó tiếp thu.

Thí dụ như Yến Hàn Lai, ngày thường lại tóm lại lãnh một con hồ ly, thấy nàng dáng vẻ này, cả người đột nhiên cứng đờ.

Thậm chí còn ra vẻ trấn định, giật giật không chỗ sắp đặt ánh mắt.

Tạ Tinh Diệu hướng hấn tới gần một bước: “Thế nào?”

Có chút đáng yêu.

Hấn tuy rằng bản khuôn mặt, bên tai cũng đã hồng thấu, tại đây loại thời điểm, hoàn toàn khôi phục ngày xưa chết ngạo kiều bộ dáng, biệt nữu đến cực điểm.

“Một bộ quần áo mới mà thôi.”

Yến Hàn Lai chần chờ một lát, ánh mắt nặng nề, tránh đi eo hạ vị trí, ngưng ở trên mặt nàng: “Sao liền thành tặng cho ta lễ vật?”

“Người không thích sao?”

Tạ Tinh Diệu nhin xuống ý cười, làm ra lược hiện thất vọng thần sắc: “Ta

cho rằng người sẽ thích..... Cái này quần áo khó coi? Ta đi ra ngoài hỏi một chút những người khác đi.”

Nàng dứt lời xoay người, còn không có bán ra bước chân, cánh tay đã bị người gắt gao giữ chặt.

Giương mắt nhìn lại, Yến Hàn Lai môi mỏng nhấp chặt, đáy mắt toàn là đen tối không rõ bóng ma.

Hắn như thế nào không rõ ràng lắm Tạ Tinh Diêu tiểu kỹ xảo, lại vẫn là cam tâm tình nguyện thượng câu, thiếu niên âm nặng nề hơi khàn: “Không cần.”
Tạ Tinh Diêu thực hiện được, cười ra một viên bạch lượng răng nanh, bỗng chốc xoay người, một phen ôm hắn sau cổ.

Yến Hàn Lai lông mi run rẩy.

Không kịp mở miệng, thiếu niên bên tai đổ ửng bay nhanh lan tràn, lặng yên thấm nhập sườn mặt ——

Trong lòng ngực người thuận thế về phía trước, thân hình mềm mại ấm áp, cách hơi mỏng quần áo, dán lên ngực hắn.

Bất đồng với Tu chân giới to rộng xiêm y, áo ba lỗ từ thuần miên chế thành, dính sát vào ở nàng làn da, đem thiếu nữ thân hình phác hoạ đến nhìn không sót gì.

Hiện giờ cùng nàng chạm nhau, cảm quan như bị vô hạn phóng đại, cho dù là mỗi cái rất nhỏ đụng vào, đều có thể bị rõ ràng cảm giác.

“Yến công tử thích phần lễ vật này sao?”

Tạ Tinh Diêu cười khẽ ngửa đầu, đáy mắt giảo hoạt tấn hiện.

Nàng cuối cùng có chút minh bạch, Yến Hàn Lai làm nàng sờ cái đuôi khi tâm tình.

Đương chính mình ở vào chủ đạo giả một phương, tuy rằng cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng, nhưng mà so với thẹn thùng, chờ mong cùng vui mừng cảm xúc càng nhiều.

Huống chi, như vậy quần áo cùng tư thế, đối với thế kỷ 21 nguyên trụ dân tới nói, cũng không quá mức kiều diễm.

Xem hấn giả vờ trấn định, bị trêu chọc đến hơi thở sậu loạn, bên tai hồng như lấy máu, Tạ Tinh Diêu nhìn không được muốn cười.

Thật sự hảo đáng yêu.

Yến Hàn Lai lòng tự trọng cường, thường thường ngoài miệng không buông tha người, dĩ vãng càng nhiều thời điểm, hai người ở chung khi, đều là từ hấn chiếm cứ thượng phong.

Nhưng hấn rốt cuộc chỉ là cái liên thoại bản cũng chưa xem qua mấy quyển người thiếu niên, chớ nói chính mắt nhìn thấy nữ hài tử eo cùng chân, chẳng sợ bị Tạ Tinh Diêu trêu đùa vài câu, có khi đều sẽ mặt đỏ.

Gặp gỡ loại này tình hình, sao có thể làm được vân đạm phong khinh, thành thạo.

Yến Hàn Lai vẫn là không xem nàng: “Tạm được.”

Tạ Tinh Diêu sờ sờ hấn sau cổ: “Không thích sao?”

Nàng trò đùa dai dượng như cười cười, chính mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhẹ nhàng nhấp một chút môi: “Không thích nói..... Muốn hay

không thử sờ sờ?”

Yến Hàn Lai hiển nhiên sửng sốt.

Hắn mặc danh nhớ tới chính mình dẫn nàng sờ hướng hồ đuôi thời điểm.

Ngày đó tình cảnh, cùng hiện tại có vi diệu trùng hợp.

Như là một hồi sớm có dự mưu nho nhỏ trả thù.

Không đợi hắn làm ra đáp lại, thủ đoạn bị nhẹ nhàng nắm lấy, lặng yên hạ đi.

Yến Hàn Lai chân chờ mở miệng: “Người ——”

Hắn nghĩ không ra kế tiếp ngôn ngữ, lại có lẽ, ra tiếng đều không phải là vì cự tuyệt, mà là làm chính mình có vẻ không như vậy khấn trương quẩn bách.

Xuyên qua đầu thu gió nhẹ, ở Tạ Tinh Diệu lời kéo hạ, lòng bàn tay xúc thượng một mảnh mềm mại.

Thiếu nữ vòng eo cực tế, hướng vào phía trong ao hãm ra lưu sương hình cung, làn da mềm mại đến không thể tưởng tượng, như là sữa bò hoặc nồn nà.

Hắn không dám dùng sức, trong tay giống như nắm đoàn mềm ẩm hỏa.

Mà Tạ Tinh Diệu ngực đập bịch bịch, mỉm cười đối thượng hắn hai mắt, nhón mũi chân thân hình trước dán, môi đỏ áp thượng hắn cánh môi.

Cùng lúc đó, phúc ở hắn mu bàn tay tay phải đột nhiên dùng sức, liên quan

Yến Hàn Lai lòng bàn tay cùng nhau ép xuống, không nghiêng không lệch, vừa lúc nắm lấy nàng eo oa.

Yến Hàn Lai không ra tiếng, chỉ có đỉnh đầu rào rạt vừa động, toát ra một đôi run rẩy hồ ly lỗi tai.

Chợt là phía sau một cái đại đại cái đuôi.

Lại sau đó, toàn bộ thân hình biến mất không thấy, một con mao đoàn hồ ly ngã xuống trên mặt đất, mờ mịt chớp chớp mắt.

Tạ Tinh Diêu:.....

Yến Hàn Lai:.....

Tại sao lại như vậy.

Nàng không nhin xuống, thấp thấp cười ra tiếng: “Người..... Còn hảo đi?”

Yến Hàn Lai trầm mặc không nói, màu mắt thật sâu, nhĩ tiêm vẫn là ửng đỏ, dùng cái đuôi che khuất hơn phân nửa thân thể.

“Như thế nào lạ.”

Tạ Tinh Diêu cúi người đem hắc bế lên, ý cười ngăn không được, chọc chọc hồ ly hình tam giác giống nhau lỗi tai: “Tiểu, hồ, li.”

Chapter 106

Thành phố A, công viên trò chơi.

Lôi kéo Yên Hàn Lai ống tay áo đi xuống tận trời xe bay, Tạ Tinh Diêu vỗ vỗ ngực, hai chân mềm nửa thanh.

Một bên Ý Thủy chân nhân mặt giãn ra cười to: “Diêu Diêu còn phải nhiều luyện luyện a.”

Tận trời xe bay mang đến ác mộng kéo dài không tiêu tan, Ôn Bạc Tuyết đồng dạng sợ tới mức không nhẹ: “Sự phụ, ngài sẽ không sợ?”

“Ý Thủy trưởng lão có thể có bao nhiêu sợ.”

Nguyệt Phạn thần thanh khí sáng, gom lại hỗn độn đầu tóc: “Tu chân giới không đều chú ý ngự khí phi hành sao? Thường xuyên qua lại, tu sĩ đã sớm thói quen loại này giữa không trung xóc nảy.”

Ý Thủy chân nhân gật đầu, theo bản năng muốn xoa râu dài, giờ tay, mới ý thức được chính mình dịch dung.

—— hai cái thế giới mọi người các có đối ứng, vì không có vẻ như là song bào thai đại đoàn kiến, từ Tu Chân Giới mà đến mấy người tất cả đều thay đổi tương gương mặt.

Ý Thủy chân nhân cũng không ngoại lệ.

Gần nhất là vì tránh cho trên đường đi gặp “Sinh đôi huynh đệ” xấu hổ, thứ hai sao, làm một cái phát cần hoa râm tiểu lão đầu ngồi trên tận trời xe bay.....

Công viên trò chơi đại khái sẽ không đáp ứng.

Tạ Tinh Diệu bưng tỉnh đại ngộ: “Đổi nga!”

Tu chân giới, khủng cao suất hẳn là vô hạn xu gần với phần trăm chi linh. Hôm nay bọn họ may mắn trở lại thế kỷ 21, gom đủ người xuyên việt sau, toàn viên đi trước Hàn Khiếu Hành trong nhà.

Hai cái đại sư huynh cùng nhau nấu cơm, những người khác thì tại trong phòng khách nói chuyện phiếm, nàng cùng Yến Hàn Lai vào thư phòng, không bao lâu, từ hai người biến thành một người một hồ ly.

Phía trước hẳn nếu là cảm thấy khẩn trương thẹn thùng, thường thường sẽ toát ra đuôi cáo cùng lỗ tai, nhưng mà giống hôm nay như vậy trực tiếp hóa thành nguyên hình, Tạ Tinh Diệu vẫn là đầu một hồi nhìn thấy.

Nàng lúc ấy không nhìn xuống, phụt liền cười lên tiếng.

Yến Hàn Lai mặc không lên tiếng, có lẽ là cảm thấy thẹn thùng nan kham, cố tình đừng khai đầu, dùng cái đuôi bao lấy thân thể.

Chờ hẳn biệt biệt nữu nữu khôi phục hình người, trong phòng khách Ý Thủy chân nhân giương giọng nói câu “Ăn cơm”.

Đi ra thư phòng, Tạ Tinh Diệu click mở trò chơi giao diện, đổi về nguyên bản quần áo. Yến Hàn Lai sửa sang lại hảo trên vạt áo nếp uốn, sắc mặt như thường, chỉ có lỗ tai ẩn ẩn phiếm hồng.

Này bữa cơm phong phú đến cực điểm, chủ đồ ăn điểm tâm ngọt đầy đủ mọi thứ. Đại gia một bên vây quanh cái bàn ăn cơm, một bên giao lưu chính mình trải qua.

Ôn Bạc Tuyết đi vào thế giới này, tiếp nhận nguyên chủ diễn nghệ sự

nghiệp.

Tuy rằng kỹ thuật diễn đồng dạng hi toái, nhưng hấn dù sao cũng là cái hàng thật giá thật cổ nhân, trời sinh nhất phái thanh lãnh quý công tử khí chất, chỉ cần bản sắc biểu diễn, liền thông qua cổ trang kịch thu hoạch không ít fans.

Nguyệt Phạn tiếp nhận quán bar dàn nhạc, quản lý đến gọn gàng ngăn nắp. Nàng qua đi chỉ đối đàn Không tỳ bà cảm thấy hứng thú, đi vào thế kỷ 21, dần dần cảm thấy đàn ghi-ta cũng không tồi.

“Nguyệt Phạn sư muội viết không ít khúc.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Nàng ở Lăng Tiêu Sơn khi liền say mê với tiếng nhạc, đáng tiếc thần cung nhiệm vụ phồn đả, yêu cầu khắc nghiệt, nàng ngày ngày luyện kiếm, liền đụng vào cầm tranh cơ hội đều rất ít.”

Hấn nói cười cười: “Hiện tại khá tốt, nàng thành cái đàn ghi-ta tay kiêm dàn nhạc chủ xướng.”

“Nguyệt Phạn sư muội viết khúc, tất cả đều phát ở trên mạng.”

Hàn Khiếu Hành nói: “Nàng thiên phú cực cao, truyền phát tin lượng không thấp.”

So với trời định □ điên cuồng phòng bếp □ ôn nhu nam mụ mụ, vị này bị Lăng Tiêu Sơn gọi “Mặt lạnh Tu La” tu sĩ ít khi nói cười, cả người tán cổ lạnh lẽo sát khí.

—— tiền đề là xem nhẹ trong tay hấn kia khối màu hồng nhạt điểm tâm, cùng hơi hơi mở ra miệng.

“Nguyệt Phan sư tỷ đặc biệt lợi hại! Mặc kệ là hiện đại rock and roll lưu hành, vẫn là chúng ta cái kia thời đại nhạc khúc, nàng đều có thể viết ra tới.”

Tạ Tinh Diệu cười cười: “Nghe Ôn sư huynh ở trong đàn nói, đã có vài cái điện ảnh kịch phối nhạc hạng mục tìm tới nàng.”

Sau đó là đại sư huynh Hàn Khiếu Hành.

Hắn ở Tu chân giới đao pháp song tu, lấy sát phạt quả quyết, lãnh tâm lãnh tình nổi tiếng hậu thế, bên người đã vô bạn tốt, cũng không người nhà.

Kết quả đi vào nơi này ngày đầu tiên, đã bị lão ba lão mẹ song song tới cái hùng ôm.

Thế kỷ 21 Hàn Khiếu Hành sinh ra với thư hương dòng dõi, cha mẹ luôn luôn đãi hắn yêu cầu cực nghiêm.

Khăng khăng trở thành một người thợ làm bánh sau, hắn không thiếu cùng người trong nhà sinh ra không thoải mái, mỗi khi về nhà, đều tất nhiên sẽ bùng nổ một hồi tranh chấp.

Thẳng đến lần này ra tai nạn xe cộ hôn mê bất tỉnh, ba mẹ rốt cuộc buông khúc mắc.

“Từ bệnh viện tỉnh lại sau, bọn họ liền không lải nhải công tác sự.”

Hàn Khiếu Hành bất đắc dĩ cười nói: “Đại khái cảm thấy ta có thể tồn tại chính là phúc khí đi..... Sau lại ta cấp nhĩ lão làm không ít lần cơm, bọn họ đều thực thích. Gần nhất tính toán khai chi nhánh, cũng ít nhiều có ba mẹ hỗ trợ.”

“Ta bên này cùng đại sư huynh không sai biệt lắm.”

Tạ Tinh Diệu ở hẳn lúc sau mở miệng: “Bởi vì vụ tai nạn xe cộ kia, ba mẹ dừng lại công tác, vẫn luôn bồi ở ta bên người chiếu cố. Ta nhân cơ hội cùng bọn họ hảo hảo câu thông quá một hồi, nói cho bọn họ nhiều năm như vậy tới cảm thụ.”

Nàng nói nhẹ nhàng thở ra: “Bọn họ xin lỗi, sau lại đổi ta nói, cả đời bình an vui sướng liền hảo.”

Bởi vì là từ một thế giới khác mà đến người xứ khác, nàng có thể lấy người đứng xem góc nhìn của thượng đế xem kỹ này đoạn biệt nữ thân nhân quan hệ, cũng mới có thể thành thật với nhau, không chút nào giấu giếm mà chỉ ra hai bên vấn đề nơi.

Cha mẹ tuyệt phi ác nhân, có khi công bằng nói nói chuyện, có thể làm lẫn nhau gian khoảng cách hòa hoãn rất nhiều.

Tiếp theo là Ma Tôn Lâu Yểm.

Hắn có thể dẫn dắt Ma Vực từ từ cường thịnh, thoát khỏi tiên ma đại chiến mang đến bóng ma, có thể thấy được năng lực hơn người.

Ma Tôn không hổ là Ma Tôn, hành động lực siêu cường, mưu trí trác tuyệt.

Tiếp nhận công ty sau, học tập hiện đại quản lý thủ đoạn, cổ kim thông hiểu đạo lý, đúng bệnh hốt thuốc tiến hành cải cách một con rồng, có thể nói sấm rền gió cuốn.

“Người không phải nhận nuôi thân thích gia tiểu hài tử sao?”

Nhìn về phía bên người đồng dạng ăn mặc hắc tây trang thanh niên, Lâu

Yểm nói: “Nhân có ký ức, ta vẫn luôn học người ngôn hành cử chỉ, đã lừa gạt không ít người —— chỉ có kia hài tử liếc mắt một cái liền nhìn ra tới, ta và người không phải cùng cá nhân.”

Thoáng nhìn đối phương kinh ngạc ánh mắt, hấn lộ ra có chút không thể nề hà thần sắc, cong cong khóe miệng: “Ta chỉ có thể nói cho nàng, ta là người song bào thai huynh đệ. Người ra ngoại quốc đi công tác, ủy thác ta chiếu cố nàng mấy ngày.”

Cuối cùng đến phiên Đàm Quang.

Mở miệng câu đầu tiên, tiểu hòa thượng chấp tay trước ngực: “A di đà phật.”

Lâu Yểm cười: “Các người nhiều hơn thứ lỗi. Mấy tháng, tiểu sư phó thói quen vẫn là sửa bắt quá tới.”

Ý Thủy chân nhân hút khẩu khí lạnh: “Đàm Quang tiểu đạo hữu, sẽ không ở thế giới này xuất gia đi?”

“Vốn là có cái này ý tưởng.”

Tạ Tinh Diệu nói: “Nhưng là đi, bởi vì trong đầu giữ lại đời trước ký ức, tiểu sư phó cảm thấy chính mình Phật tâm không thuần, lây dính hồng trần chi khí, vô pháp tịnh tâm tu Phật.”

Bằng không bọn họ nhìn thấy, lại đến là cái bóng loáng đầu trọc.

“A di đà phật, tiểu tăng ——”

Mang kính đen thanh niên mặt mày thanh tú, ánh mắt ôn hòa, thiên nhiên lộ ra vài phần như nước nhu sắc, kiêm có ôn tồn lễ độ phong độ trí thức,

cũng có không dính khói lửa phàm tục linh hoạt kỳ ảo cảm giác.

Đàm Quang một đốn: “Ta đối thế giới này kinh Phật điển tịch thực cảm thấy hứng thú, ngày gần đây báỉ phỏng quá rất nhiều chùa miếu, cùng tăng lữ nhóm tâm tình tâm đắc, thu hoạch pha phong.”

Một bên Tạ Tinh Diệu cười khẽ ra tiếng: “Không chỉ như vậy. Đàm Quang không phải cái tiểu thuyết gia sao? Tiểu sư phó xuyên qua tới chỗ này về sau, đem Phật pháp Phật đạo dung tiến hẩn trong tiểu thuyết, tư tưởng cao thâm siêu nhiên, ra vòng đại bạo.”

Lâu Yếm gật đầu: “Hiện tại nghiêm nhiên là Phật học giới một viên từ từ dâng lên tâm tình.”

Kỳ thật chuyện này, nguyên với một cái vớng hữu phun tào.

Đàm Quang viết nhiều năm như vậy tiểu thuyết, tuy rằng xa xa không thể xưng là lửa lớn, nhưng cũng tích lũy không ít người đọc fans.

Tự hẩn văn phong đại biến, bình luận khu một mảnh ồ lên, có cái người đọc đem tiểu thuyết đoạn chụp hình truyền tới trên mạng, xưng tự là: □ cứu mạng! Ta truy tác giả đi vào cửa Phật! □

Này trương chụp hình thành cái truyện cười, bị không ít tìm việc vui vớng hữu vui sướng chuyển phát.

Trăm triệu không nghĩ tới, không bao lâu, có cái Phật học bác chủ kinh ngạc chỉ ra: □ đợi chút, này đó tình tiết..... Cư nhiên tất cả đều nói có sách mách có chứng a! Cái này tác giả, nên không phải là nghiên cứu vài thập niên kinh Phật chuyên gia đi? □

Lại sau đó, liền nhất cử bước lên hot search.

Ý Thủy chân nhân vỗ tay cười nói: “Đàm Quang tiểu sư phó cả đời chỉ ở tuyên dương Phật pháp, nếu có thể dùng thoại bản tử đem này phát dương quang đại, đảo cũng vẫn có thể xem là diệu kế.”

Căn cứ Thiên Đạo cách nói, hôm nay từ Tu Chân Giới mà đến đoàn người, chỉ có thể lưu lại một ngày thời gian.

Cơm nước xong sau, trừ bỏ Yến Hàn Lai cùng Ý Thủy chân nhân, mỗi người đều trở lại chính mình đã từng gia, ở không bại lộ xuyên qua một chuyện tiền đề hạ, cùng người nhà bằng hữu ngắn ngủi tụ tụ.

Trong nhà không khí không hề giống như trước như vậy áp lực, Tạ Tinh Diêu đã lâu mà ôm ba ba mẹ mẹ.

Từng người ở trong nhà ăn xong bữa tối, vào đêm sau mục đích địa, đó là trước mắt này tòa công viên giải trí.

Tạ Tinh Diêu ngửa đầu nhìn phía đen nhánh bầu trời đêm, hít sâu một hơi. Thế kỷ 21 không khí không giống Tu chân giới như vậy tươi mát, bên tai tràn ngập người đến người đi ồn ào tiếng vang, không trung cũng là tối om, không thấy được mấy viên ngôi sao.

Đây là từ bê tông cốt thép cấu trúc thành mệnh mông rùng rậm, không như vậy huyền bí khó lường, lại cũng thiên mã hành không.

Nàng sở nhận thức cái kia Ôn Bạc Tuyết cảm di động, xẹt qua từng điều nhấn lại, trọn to cầu cầu dường như trong treo hai mắt: “Thật là lợi hại, ta lần đầu ở chính mình Weibo phía dưới, nhìn đến nhiều như vậy khen ngợi.”

“Tính cách sai biệt thôi, vị kia Ôn sư huynh vốn dĩ chính là cổ đại người sao, từ hấn đi diễn cổ trang kịch, đương nhiên sẽ được đến rộng khắp khen ngợi lạ.”

Tạ Tinh Diệu nâng lên tay phải, hướng hấn lượng ra bản thân màn hình di động: “Chúng ta Ôn sư huynh không thể so hấn kém.”

Trên màn hình, đồng dạng là mấy cái vớng hữu nhấn lại.

□ Ôn Bác Học là đổi phong cách sao? Tuy rằng hấn hiện tại thực hảo thực khốc, nhưng là hảo hoài niệm hấn trước kia cười rộ lên bộ dáng nga ô ô ô. □

□ đúng vậy! Ta tiểu cầu hấn đều không cười ô ô ô. □

□ nhãi con gần nhất có phải hay không mệt mỏi quá? Vẫn luôn xụ mặt. Đau lòng ô ô ô ô ô ô. □

“Ta cảm thấy đi, công ty làm người tiếp những cái đó diễn liền có vấn đề.”

Nguyệt Phạn ăn xong một ngụm bỏng kem: “Liền người này tính cách cùng diện mạo, đi diễn tỷ đệ luyện a! Ngay thơ lại đơn thuần nam sinh viên, sẽ nhìn tỷ tỷ ngược ngùng mỉm cười, một cùng tỷ tỷ nói chuyện liền mặt đỏ, cầu cầu hình đệ đệ, tuyệt đối gom fan vô số.”

Hàn Khiếu Hành gật đầu: “Hiện tại vị kia ‘ Ôn Bác Học ’, tuyệt đối diễn không ra loại này.”

Ôn Bạc Tuyết ngược ngùng, cúi đầu sờ sờ chớp mũi: “Đừng đừng đừng, các người đừng thôi ta.”

“Các người đều là bình thường phát triển, ta bên này ——”

Đàm Quang đỡ trán: “Ta ba mẹ đã ở liên hoàn oanh tạc, hỏi ta rốt cuộc

chịu cái gì kích thích.”

Nhớ năm đó, hấn chỉ là cái tôn trọng “Mệnh ta do ta không do trời” cùng “Chớ khinh thiếu niên nghèo” nhiệt huyết trung nhị tiểu thanh niên, một hồi tai nạn xe cộ qua đi, cư nhiên bắt đầu cả ngày lẫn đêm vây quanh kinh Phật chuyển.

Lão mẹ thật cẩn thận: “Quang Quang, người là thất tình vẫn là thất nghiệp? Sách mới không có gì người đọc sao? Ai nha bao lớn điểm sự, kiếm không đến tiền, ba mẹ dưỡng người.”

Lão ba lời nói thâm thía: “Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên. Vô luận phát sinh cái gì, nhìn qua này một đạo cửa ải khó khăn, chính là trời cao biển rộng.”

Sau đó là trong nhà gia gia: “Quang Quang biến thành cái dạng này, khẳng định là sống chết trước mắt được Phật Tổ triệu kiến, từ đây ngộ a!”

Đàm Quang:.....

Càng nói càng thái quá, lại truyền xuống đi, hấn chỉ sợ đến biến thành như tới chuyển thế.

“Trên mạng bình luận cũng rất có ý tứ.”

Nguyệt Phạn xem đến vui vẻ vô cùng, đem điện thoại duỗi đến hấn trước mắt: “Xem!”

□ ta là đại đại lão người đọc. Sớm tại một năm trước, đại đại liền ở ‘ tác giả có chuyện nói ’ giảng quá, người đọc cơ sở vốn dĩ liền không nhiều lắm, không ít người còn chỉ xem trộm văn, hấn thu vào rất ít, chỉ đủ duy trì sinh

hoạt hằng ngày, nếu là vẫn luôn như vậy, không bằng xuất gia tính. □

□ nhìn nhìn hẩn trước kia tác phẩm, thực nhiệt huyết rất có sáng ý, biến thành hiện tại cái loại này phong cách..... Không biết tác giả đã trải qua cái gì. Chỉ có thể nói trên thế giới tốt đẹp sự vật còn có rất nhiều, không cần vội vã đi vào cửa Phật. □

□ liền tính bộ một tầng phật tính ngoại da, lột ra tới xem, sinh hoạt kỳ thật là sống sờ sờ đem người biến thành quỷ. □

□ ta hiểu hẩn, quá khó khăn, thật sự. Vẫn luôn như vậy khổ, ai đều sẽ căng không đi xuống, hy vọng tác giả có thời gian đi xem bác sĩ tâm lý đi. □

Đàm Quang:.....

Đến.

—— hẩn thành tinh thần bị bệnh a!

“Phỉ báng, đây là phỉ báng!”

Đàm Quang nghiêng răng nghiêng lợi: “Khó trách ta ba mẹ ánh mắt như vậy không thích hợp!”

Ôn Bạc Tuyết đồng tình vỗ vỗ hẩn bả vai.

“Đúng rồi, Lâu Yếm.”

Hàn Khiếu Hành tò mò thăm dò: “Nhà người kia tiểu hài tử, nhận ra người sao?”

Lâu Yếm: “Ân.”

So với đại nhân, hài tử nhìn như ngây thơ vô tri, kỳ thật nhất nhạy bén tinh tế.

Từ hấn đẩy cửa mà vào kia một khắc khởi, tiểu hài tử quay đầu lại đây, liền nhận ra thân phận của hấn.

“Ta nói cho nàng, ta muốn đi rất xa địa phương đi công tác, làm nàng hảo hảo đi theo hiện tại thúc thúc.”

Lâu Yểm nói: “Nói không chừng khi nào, Thiên Đạo lại có thể làm chúng ta đến nơi này đến xem —— người đâu?”

“Còn hành.”

Hàn Khiếu Hành mặt giãn ra: “Buổi tối ta làm cơm, bọn họ ăn đến rất vui vẻ.”

Không có oán giận, cũng không có khắc nghiệt ngôn ngữ, tựa như sở hữu phổ phổ thông thông một nhà ba người như vậy, hấn cùng ba mẹ ăn xong rồi bữa tối.

Gà Cung Bảo cùng tôm hấp dầu còn phải đến khách lễ, bị mẫu thân xưng là “Nhân gian mỹ vị”.

Nhớ tới bọn họ ngay lúc đó bộ dáng, Hàn Khiếu Hành dương hạ khoe miệng.

“Đi.”

Đi tới đi tới, Ôn Bạc Tuyết bỗng nhiên thả chậm bước chân: “Nguyệt Phạn đâu?”

Tạ Tinh Diệu hướng phía sau sườn nghiêng đầu: “Nàng hai ở thảo luận tân ca bản nhạc.”

Đều là âm nhạc người yêu thích, hai tháng Phạn sư tỷ từ đầu tới đuôi đứng

chung một chỗ, thỉnh thoảng khe khẽ nói nhỏ, thương lượng đàn ghi-ta khúc phổ.

Nàng sở quen thuộc vị kia đối hiện đại âm nhạc hiểu biết càng nhiều, đang ở hứng thú bưng bưng mà phổ cập khoa học giải thích, một vị khác tính tình lãnh chút, an tĩnh nghe.

Nàng vẫn luôn thực an tĩnh.

“Nguyệt Phạm” hàng mi dài run rẩy, ở trong gió lạnh gom lại áo ngoài.

Từ Tu chân giới xuyên qua đến nơi này, đã qua đi mấy tháng thời gian.

Nàng rõ ràng nhớ rõ chính mình bị Lâu Uyên đánh bất ngờ khi trường hợp, thần hồn tróc, một sát hoảng hốt, lại trợn mắt, thần thức đã là ly thể.

Sớm tại khi đó, nàng liền bồn ửng chết đi.

Không nghĩ tới Thiên Đạo vì cân bằng hai cái thế giới, làm nàng có sống lại một lần cơ hội.

Kỳ thật sơ sơ đi vào nơi này, Nguyệt Phạm cũng không vui mừng, thậm chí có chút ghét bỏ.

Thân thể này trải qua quá nhân sinh, nàng một chút cũng không thích.

Bởi vì là cái nữ hài, từ sinh ra khởi liền lọt vào ghét bỏ. Không có có thể dựa vào cha mẹ, không có lấy đến ra tay bằng cấp, không có cao xa lý tưởng, càng không có một cái trong sáng tương lai.

Không giống nàng, bởi vì thiên phú dị bẩm, khi còn nhỏ liền bá nhập Lăng Tiêu Sơn thần cung, bị ký thác vô hạn kỳ vọng cao.

Sư đệ sư muội sùng kính nàng, sư tôn thương thức nàng, ngay cả xưa nay

không quen biết đừng phải để tử đều biết được nàng tên họ, đem nàng coi như nhất định phải đánh bại đối thủ.

Nguyệt Phạn luôn luôn tự cho mình rất cao.

Đương nàng thức tỉnh khi, một mình nằm ở bệnh viện.

Thân thể này ba mẹ không có tới, bốn phía trống không. Cũng may nàng từ nhỏ vào thần cung, sư tôn hàng năm bế quan, đồng môn không can thiệp chuyện của nhau, dần dà, đối hoàn cảnh này tập mãi thành thói quen.

Liên tiếp nằm hơn phân nửa tháng, tiến đến vấn an nàng, chỉ có mấy cái cùng tồn tại quán bar công tác nữ hài.

Đối với các nàng, Nguyệt Phạn cũng sinh không ra quá nhiều hảo cảm.

Ăn mặc giá rẻ xiêm y, lộ ra trắng tinh đùi, tóc bị nhuộm thành cổ quái nhan sắc, móng tay cũng là màu sắc rực rỡ, há mồm nói chuyện khi, thô lỗ lại chua ngoa.

Các nàng giống đàn riu rít chim sẻ, thường thường đi trước trong phòng bệnh làm âm ỉ, Nguyệt Phạn không thắng này phiền, cơ hồ thần kinh suy nhược,

Bất quá ở chung lâu rồi, ngẫu nhiên nghe các nàng cười làm nũng, ăn các nàng mua tới dinh dưỡng cơm, thu được các nàng đưa hoa tươi trái cây, Nguyệt Phạn dần dần cảm thấy, này đó nữ hài cũng không khiến người phiền chán.

Sau lại nàng ra viện, về đến nhà.

Một gian nho nhỏ cho thuê phòng, cách vách chính là đám kia cô nương,

toàn bộ không gian âm lãnh lại chật chội. Vạn hạnh, thân thể đời trước chủ nhân cũng đủ sạch sẽ, đem phòng thu thập đến sạch sẽ.

Nếu không nàng nhất định sẽ ngủ không yên.

Ngoài dự đoán chính là, vào lúc ban đêm, có người gõ vang lên nàng cửa phòng.

Mở cửa, là đám kia chim sẻ giống nhau nữ hài.

Cầm đầu cô nương phủng cái đại bánh kem, nhìn thấy nàng, nhếch miệng cười nói: “Chúc mừng Nguyệt Phàm tử xuất viện!”

Trong thế giới này, nàng kêu “Tần Nguyệt Phàm”.

Liền tên đều lộ ra bình phàm.

Các nàng kêu kêu quát quát, Nguyệt Phàn luống cuống tay chân ——

Ở thần cung thanh tâm quả dục nhiều năm như vậy, nàng thói quen với lễ phép đãi nhân, thanh lãnh xử thế, gặp được người đều là ôn nhuận đoan chính, cùng nàng thời thời khắc khắc cách đoan khoảng cách.

Gặp gỡ loại tình huống này, nàng không biết vô thố.

Cùng bánh kem cùng nhau bị mang đến, còn có vô số bia.

Nguyệt Phàn cũng không uống rượu, ở các nàng nhìn chăm chú trung uống xong một ngụm, chỉ cảm thấy lại khổ lại sáp.

Rượu quá ba tuần, đại gia dần dần sinh ra men say. Có người bỗng nhiên mở miệng: “Lúc ấy nghe nói Nguyệt Phàm tử xảy ra chuyện, ta mau bị dọa ngốc.”

“Ta ta ta nhớ rồi!”

Một cái khác cô nương cười ha ha: “Lúc ấy chúng ta đứng ở phòng giải phẫu bên ngoài nhi, người rớt quá thật nhiều nước mắt.”

Nguyệt Phạn không nói chuyện, không biết như thế nào, trong lòng hiện lên một cái không thể hiểu được ý niệm:

Nếu là nàng, ở Tu chân giới thân bị trọng thương sau, sẽ có nhân vi nàng rơi lệ sao?

Cùng nàng không chút nào thân cận sư tôn sư tỷ định không có khả năng, đến nỗi nàng nhất đề ý Ôn Bạc Tuyết.....

Hắn từ trước đến nay phiền nàng, đại khái chỉ biết cảm thấy thốn thức.

Nghĩ tới nghĩ lui, lại vô người khác.

“Ta khi đó cũng bị hoảng sợ, sau đó ngấm lại, không được a, ta còn thiếu Nguyệt Phàm tỷ 3000 khối ——”

Trong một góc tóc quăn cô nương từ từ quơ quơ đầu: “Nếu là nàng xảy ra chuyện, ta đi đâu còn a.”

Nàng bên cạnh tóc nâu nữ hài nhướng mày: “Chỉ còn 3000 khối? Còn phải rất nhanh.”

Nguyệt Phạn nghĩ tới.

Cô nương này cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, một năm trước, mẫu thân bị tra ra bệnh nặng, nàng tích tụ không nhiều lắm, chỉ có thể khắp nơi vay tiền.

Thân thể này chủ nhân không chút do dự, cho nàng ước chừng mấy vạn khối.

Kỳ thật không nhiều lắm, nhưng đối với các nàng tới nói, đã là cực hạn.

“Kia đương nhiên, ta ở nỗ lực kiếm tiền sao.”

Tóc quăn cô nương giơ lên bình rượu: “Này ly kính Nguyệt Phàm tử.”

“Nói lên cái này, ta nghĩ đến một năm trước, ta vừa tới làm công thời điểm.”

Một cái khác nữ hài ngáp một cái, dùng tay phải khởi động má: “Có cái khách nhân đối ta động tay động chân, Nguyệt Phàm tử đương trường cùng hắn sảo lên, thiếu chút nữa vùng tay đánh nhau ——”

Nàng một đốn: “Lúc ấy rất nhiều người ở, nhưng không ai nói lời nói, tất cả đều tính toán xem não nhiệt, liền ta chính mình đều suy nghĩ, tự nhận xui xẻo tính, ra tới làm công, sao có thể so đo nhiều như vậy.”

Nữ hài cười cười, xách lên trong tay bình rượu: “Tỷ, cùng ly.”

Nguyệt Phàn uống rượu, có chút hoảng hốt.

Hơi khổ cảm giác say cuồn cuộn với trong cổ họng, nàng hẳn là say, ký ức lại càng ngày càng rõ ràng.

Những cái đó là về “Tần Nguyệt Phàm” ký ức.

Sinh ra không bị cha mẹ yêu thích, nhìn đệ đệ trên người bộ đồ mới tân giày, trong lòng tiện diễm, lại chỉ có thể giả vờ thờ ơ, nhàn nhạt dời đi tầm mắt Tần Nguyệt Phàm.

Cũng có ngồi ở lạnh lẽo gió đêm, nhìn về phía bên người thút tha thút thít nữ hài, vượt nàng đầu nói “Ai nói ngươi so ra kém người ca? Chạy nhanh cùng kia gia đình trùng hút máu nhất đao lưỡng đoạn, chờ chúng ta có tiền, kia bang nhân đồ mắt còn không kịp” Tần Nguyệt Phàm.

Ở âm ỉ ồn ào quán bar công tác, họa thượng mắt ảnh tô lên son môi, ở xa hoa truy lạc đạn vang đàn ghi-ta Tần Nguyệt Phàm.

Cũng có đủ bước nhẹ nhàng về đến nhà, nhảy nhót lấy ra giấy bút, ký lục hạ linh quang vừa hiện nhạc phổ, đầy cõi lòng chờ mong, ánh mắt trùng lượng như hải đồng Tần Nguyệt Phàm.

Tu chân giới Nguyệt Phạn, có được ngàn dặm mới tìm được một thiên phú, cao không thể phàn bối cảnh, cùng với như điều gặp gió hảo vận khí.

Thế kỷ 21 Tần Nguyệt Phàm, cái gì đều chưa từng có được.

Thẳng đến kia một khắc, Nguyệt Phạn bỗng nhiên minh bạch, chính mình chưa bao giờ có được quá đối nàng xoi mói tư cách.

Thậm chí từ nào đó ý nghĩa đi lên nói, nàng xa xa không kịp Tần Nguyệt Phàm.

Nàng nhân sinh đơn giản như giấy trắng, trước nửa đoạn vì đón ý nói hòa sư tôn kỳ vọng, không biết ngày đêm khắc khổ tu luyện; phần sau đoạn còn lại là đang không ngừng truy đuổi Ôn Bạc Tuyết, chẳng sợ hấn chưa bao giờ quay đầu lại.

Không ngừng Tần Nguyệt Phàm, này gian hẹp hòi cho thuê trong phòng mỗi người, đều là ở sâu không thấy đáy vũng bùn trung liễu mạng hướng lên trên bờ, đánh nát hàm răng hướng trong bụng nuốt, từng bước một, một ngày một ngày giã giũa hướng về phía trước.

Không phải ai phụ thuộc, cũng không chấp nhất với được đến ai ca ngợi.

Các nàng vì chính mình mà sống.

Thế kỷ 21 ban đêm ngăm đen thâm thúy, chân trời vô nguyệt vô tinh.

Cho thuê phòng nhỏ hẹp đơn sơ, vài đạo râu xanh leo lên bệ cửa sổ, giống như bát khai mạc. Đèn dây tóc bên vờn quanh mấy chỉ tiểu trùng, chai lọ vại bình rơi rụng đầy đất, có người ngồi ở ghế trên, nhẹ nhàng đóng đưa thân thể khi, phát ra kéo kẹt kéo kẹt tiếng vang.

Ánh đèn run rẩy, chiếu sáng lên nhan sắc cổ quái tóc quăn, màu sắc rực rỡ móng tay, cùng từng đôi tùy ý nhếch lên cười.

Ở trong nháy mắt kia, Nguyệt Phạn không ngọn nguồn mà thích nơi này.

Cũng không ngọn nguồn mà, rất muốn trông thấy Tần Nguyệt Phàm.

Sau lại nàng bắt đầu viết khúc, một lần nữa chỉnh đốn quán bar dàn nhạc, ném thử làm đại gia cùng nhau tấu ra những cái đó linh quang hiện ra âm phù.

Dần dần có một chút danh khí sau, Ôn Bạc Tuyết vận dụng nhân mạch, từ giữa giạt dây bắc cầu, nhận được cái thứ nhất hạng mục ủy thác khi, các tiểu cô nương kinh ngạc đến nói không nên lời lời nói.

Chuyện tốt như vậy, qua đi sẽ chỉ ở các nàng trong mộng xuất hiện.

Ân..... Có thể chính mắt nhìn thấy Ôn Bạc Tuyết cũng là.

Cho tới bây giờ, Nguyệt Phạn vẫn cứ quên không được khi đó các tiểu cô nương thét chói tai.

Một cái chớp mắt phong quá, đặt mình trong với ban đêm công viên giải trí, Nguyệt Phạn đem áo khoác hợp lại đến càng khấn.

Bên tai truyền đến thiếu nữ thanh thúy thanh âm, gương mặt nhìn lên, Tạ

Tinh Diêu đứng ở Yển Hàn Lai bên người, một bên cho hắn mang lên ven đường mua tới hồ ly lỗ tai, một bên hướng tới các nàng dương môi cười: “Sự tử!”

Thiếu niên mặc không lên tiếng, thần sắc biệt nữ, nhìn qua lạnh nhạt kỳ quái, thân thể lại ngoan thuần cong hạ, tùy ý nàng sờ sờ tóc.

Tạ Tinh Diêu vẫy vẫy tay: “Các người tụt lại phía sau lập!”

Gió lạnh tĩnh hạ, Nguyệt Phạn giương mắt, nhìn về phía bên cạnh người bóng người.

Luôn luôn thanh lãnh đạm mạc khóe miệng không tiếng động giờ lên, nàng nhìn người nọ đôi mắt nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Chapter 107

Yến công tử hôm nay tựa hồ không lớn cao hứng.

Dao bước hành với U đô trên đường cái, Ôn Bạc Tuyết ăn xong một ngụm bánh đậu xanh, lặng lẽ liếc hẳn.

Ở ngày xưa, Yến công tử tuy rằng không yêu phản ứng người, nhưng ít ra thần sắc đậm mạc tản mạn, thường thường đem sở hữu suy nghĩ chôn ở đáy lòng, rất ít hiển lộ ra một chút ít bộc lộ cùng hung lệ.

Nhưng hôm nay, Ôn Bạc Tuyết vì điều cảm nhận được một tia sai biệt.

Bọn họ từ thế kỷ 21 sau khi trở về, thu được Tước Tri mời. Vừa lúc Tạ Tinh Diêu cùng Nguyệt Phạn nghĩ đến U đô nhìn xem linh thú, thuận nước đẩy thuyền, Lăng Tiêu Sơn mấy người liền đi vào nơi này.

Ở Tước Tri dinh thự ăn nhậu chơi bời suốt ba ngày ba đêm sau, hôm nay rốt cuộc có cơ hội lên phố đi một chút.

Ăn xong bánh đậu xanh, Ôn Bạc Tuyết bất động thanh sắc, thu hồi dừng lại ở Yến Hàn Lai trên người tầm mắt.

Yến công tử hôm nay xuyên kiện绸 có viền vàng vân văn bạch y, thân hình đĩnh bạt như hạc.

Chợt vừa thấy đi, nghiêng nhiên là cái mặt mày tuấn mỹ, trường thân ngọc lập phiên phiên thiếu niên lang, nhưng mà xem hẳn ánh mắt.....

Như thế nào nhìn như thế nào âm lãnh nặng nề, mặc dù cực lực khắc chế, một đôi màu hổ phách con ngươi vẫn là áp lực phi thường.

Kỳ quái chính là, tuy rằng bên người hơi thở lạnh như đọng lại, Yến công

tử ngôn hành cử chỉ lại không có khác thường, trừ bỏ so ngày xưa trầm mặc một ít, đảo cũng không hung không táo.

Suy nghĩ gian, Nguyệt Phạn truyền âm nhập mật: [mọi người trong nhà, Yến công tử làm sao vậy?]

Hàn Khiếu Hành nghiêm túc trả lời: [tu luyện quá mệt mỏi, tối hôm qua không ngủ hảo?]

[quá mệt mỏi quá vậy đều không đến mức như vậy đi.]

Ôn Bạc Tuyết: [chẳng lẽ là.....]

Hắn nói đến một nửa liền đột nhiên im bặt, ánh mắt vừa động, nhìn về phía Tạ Tinh Diêu.

Ý ngoài lời, không cần nói cũng biết.

[chúng ta không cãi nhau nha.]

Tạ Tinh Diêu trong tay cầm túi mới mở ra lò kẹo tử, dùng xiên tre chọc khởi trong đó một cái, giơ tay đuổi hướng Yến Hàn Lai bên miệng.

Thiếu niên cúi đầu, ngoan ngoãn cắn hạ, nghe nàng thử tính hỏi: “Thế nào? Hương vị còn được không?”

Yến Hàn Lai gật đầu: “Ân.”

Nhìn dáng vẻ, đích xác không giống có khắc khẩu.

Ôn Bạc Tuyết, Nguyệt Phạn cùng Hàn Khiếu Hành lâm vào trầm tư, không cần phải nhiều lời nữa.

Tạ Tinh Diêu giơ giơ lên mi.

Nàng cùng Yến Hàn Lai cách gần nhất, như thế nào cảm thụ không đến

hắn cảm xúc cổ quái, nề hà nghĩ tới nghĩ lui đoán không ra nguyên nhân, chỉ có thể chọc chọc hắn bả vai, dùng chỉ có hai người có thể nghe thấy thanh âm lặng lẽ nói: “Người như thế nào lạ?”

Yến Hàn Lai ngẩn ra: “Không có việc gì.”

Rõ ràng liền có việc.

Bên người tiểu cô nương không chiếm được vừa lòng hồi đáp, một đôi lộc mắt trùng lượng nâng lên, làm như làm nũng lấy lòng, lại cho hắn uy viên kẹo tử.

Như vậy biểu tình vừa không hùng hổ dọa người, cũng không có vẻ quá mức lạnh nhạt, giống như miêu mễ móng vuốt đè ở ngực, làm một khối góc nhẹ nhàng xuống phía dưới đình trệ.

Yến Hàn Lai nhẹ cong khoe miệng, không nhìn xuống sờ nàng đầu xúc động: “Đêm qua tu luyện lâu lắm, hôm nay có chút mệt.”

Thanh âm này không lớn không nhỏ, trùng hợp có thể truyền tới mặt sau mấy người trong tai, Hàn Khiếu Hành yên lặng dựng thẳng lên một cái ngón tay cái: “Đoán đúng rồi.”

Không có ai so với hắn càng hiểu Yến công tử.

Tạ Tinh Diệu lại là không tỏ ý kiến.

Nàng có thể cảm nhận được Yến Hàn Lai bên người hơi thở, xao động hỗn loạn, đã là có sơn vũ dục lai phong mãn lâu chi thế —— này tuyệt phi mệt mỏi khi trạng huống.

Đáng tiếc không kịp nghĩ lại, liền nghe Nguyệt Phạn kinh hỉ cười cười: “Là

chúng ta lần trước đã tới kia gia linh thú cửa hàng!”

Tạ Tinh Diệu theo tiếng ngẩng đầu.

Đập vào mắt là một tòa cổ vận sinh hương đại trạch, cửa gỗ hơi giầu, khói trắng như tơ như lũ, tự kẹt cửa dật tán mà ra.

Nàng nhớ rõ nơi này.

Khi đó bọn họ vừa tới U đô, xuất phát từ tò mò vào nhà này linh thú phô, cửa hàng chủ nhân là chỉ hồng hồ yêu, trừ nàng bên ngoài, còn có một vị sinh có đuôi rắn thị nữ.

U đô Yêu tộc nhiệt tình hiếu khách, hồ yêu tỷ tỷ cũng không ngoại lệ, thấy bọn họ mới đến, phổ cập khoa học không ít bản địa dân phong dân tục.

Chỗ cũ trọng du, tự nhiên muốn đi bái phỏng một phen.

Đẩy cửa ra, trong phòng là quen thuộc bày biện bố cục.

Đuôi rắn thị nữ nghe tiếng quay đầu, thấy là bọn họ, giờ lên khóe miệng:

“Hồi lâu không thấy, tiên trưởng nhóm lại tới U đô làm khách sao?”

Nguyệt Phạn cười nói: “Đúng là.”

“Ân ——?”

Một bên bàn gỗ thượng, mấy cái bình rượu lão đảo xiêu vẹo, tùy ý lăn xuống ở các nơi, ghé vào trên bàn nữ nhân ngáp một cái, còn buồn ngủ ngẩng đầu.

Nâng lên mí mắt trong nháy mắt, phía sau đỏ tươi như hỏa đuôi cáo từ từ quơ quơ.

“Là các người.”

Chủ tiệm cong lên hồ ly mắt: “Lại tới U đồ chơi? Lần này tưởng mua mấy chỉ linh thú sao?”

Tạ Tinh Diệu nhảy bén nhận thấy được, Yến Hàn Lai hơi thở lại giật mình. Hắn ở cố ý áp chế, này nói bất an xao động giây lát lướt qua, giống một trận gió.

“Lần trước ít nhiều tỷ tỷ hướng chúng ta nói không ít chuyện, chúng ta mới có thể tìm hiểu nguồn gốc, tình đi rất nhiều phiền toái.”

Tạ Tinh Diệu cười nói: “Hôm nay tiến đến, chủ yếu là thăm nghĩ một tiếng tạ.”

Nàng nói lấy ra túi trữ vật, từ giữa dốc lòng tìm kiếm, cùng với bạch mang hiện ra, trong tay nhiều ra hai cái tinh xảo tiểu hộp gỗ.

“Đây là chúng ta từ Lăng Tiêu Sơn mang đến đặc sản, một ít tiểu điểm tâm, hy vọng các người ăn đến quán.”

Đem hộp gỗ phân biệt đưa cho trong phòng hai vị nữ yêu, Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt: “Tới U đồ phía trước, ta cùng sư huynh sư tỷ thương lượng thật lâu, hắn là mang cái dạng gì lễ gặp mặt. Châu báu trang sức các người tất nhiên không thiếu..... Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại có điểm tâm.”

Nàng bộ dáng ngoan ngoãn đến cực điểm, lộ mắt mướt mà ngăm đen, ngậm vài phần nhát nhẽo mỉm cười.

Hồng hồ không chút nào che giấu trong lòng yêu thích, vỗ tay cười khẽ: “Đa tạ. Tiểu tiên trưởng nhóm vì hàng yêu trừ ma khắp nơi bên ba, có thể niệm cập chúng ta, mang đến lễ vật, đã làm chúng ta thụ sủng nhược kinh.”

Nàng hơi dừng lại, nghiêng nghiêng dựa vào trước bàn, dùng một bàn tay khởi động má: “Làm tạ lễ, hôm nay còn thỉnh chư vị tùy ý chọn lựa linh thú —— không cần trả tiền.”

Ôn Bạc Tuyết vội vàng xua tay: “Này, này không được! Chủ tiệm hảo ý chúng ta tâm lĩnh, đa tạ.”

Nhà này cửa hàng trang hoàng tinh mỹ, lại tu sửa ở phố xá sầm uất đoạn đường, rõ ràng mà tắc đất tắc vàng.

Đến nỗi cửa hàng linh thú, kia càng là trải qua chọn lựa kỹ càng, mỗi chỉ đều giá trị xa xỉ.

Dùng hai hộp tiểu bánh ngọt đổi lấy thiên kim chi vật..... Vẫn là thôi đi.

Bọn họ cự tuyệt đến không chút do dự, hồng hồ lộ ra lược hiện thất vọng thần sắc, phút chốc mà cái đuôi lắc nhẹ, mặc danh cười cười.

Nàng nhìn về phía Tạ Tinh Diêu: “Bằng không, đổi một cái tạ lễ?”

Yến Hàn Lai hơi thở đột nhiên càng táo.

Tạ Tinh Diêu: “Đổi một cái?”

“Lần trước tới thời điểm, người không phải rất thích sờ đuôi của ta sao?”

Nữ nhân ngược mắt: “Có nghĩ thử lại?”

Nàng tuy là ở đối với Tạ Tinh Diêu nói chuyện, mở miệng hết sức, ánh mắt lại cực nhanh xẹt qua Yến Hàn Lai.

Kiệt lực áp xuống trong lòng xao động, thiếu niên không nói gì cười lạnh.

Lấy trước mắt này chỉ nữ yêu tu vi, định có thể biết được bọn họ đã là lập khế ước.

Nói ra loại này lời nói, nói rõ là ở khiêu khích.

Yến Hàn Lai cười khẽ há mồm, mang thứ ngôn ngữ khó khăn lắm nẩy lên đầu lưỡi, liền nghe bên cạnh Tạ Tinh Diệu nói: “Không cần lập, đa tạ.”

Chợt cánh tay bị người nhẹ nhàng vặn trụ.

Nàng nhẹ nhàng cười, không hề chần chừ: “Chúng ta đã lập khế ước.”

Ôn Bạc Tuyết đồng tử động đất: [cái gì! Lập khế ước!]

Nguyệt Phạn trợn mắt há hốc mồm: [cái gì! Lập khế ước!]

Hàn Khiếu Hành như bị sét đánh: [a!!!]

—— hần hần bọn họ hai cái, khi nào lập khế ước?

Tuy rằng đã sớm nghe nói Yêu tộc sẽ cùng ái mộ người ký kết khế ước, nhưng này, chuyện này, thân là nhà mẹ đẻ người bọn họ chưa từng nghe nói a!

Mới vừa rồi còn xao động bất kham cảm xúc, chỉ cần nàng vô cùng đơn giản hai câu lời nói, liền dễ bảo trừ khử đi xuống.

Yến Hàn Lai nhẹ dương bên môi, đáy mắt sinh ra lưỡi nhác cười nhạt, không nghiêng không lệch đối thượng hồng hồ tầm mắt, ẩn có gây hấn chi ý.

“Lập khế ước?”

Hồng hồ nương mày: “Chúc mừng nhị vị.”

Nhà mình lão bản luôn luôn là e sợ cho thiên hạ không loạn tính tình, Xà tộc thị nữ không thể nề hà nhẹ xoa giữa mày.

Không ngoài sở liệu, ngay sau đó, nữ nhân mỉm cười cười nói: “Trách ta,

xem công tử bộ dáng, rõ ràng là ——”

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Yến Hàn Lai đánh gãy: “Ta lý nên là đáng về gì, tiền bối chỉ sợ biết rất ít.”

Hắn nói được mịt mờ, cười như không cười, không nhanh không chậm, ngụ ý, là nàng cũng không tự cách vọng tự đàm luận.

Hồng hồ sau khi nghe xong ánh mắt phút chốc chuyển: “Công tử chớ có nhiều lự, ta chỉ là xem người mặt có táo ý, dung sắc tái nhợt, nghĩ đến là.....”

Nàng không đem nói cho hết lời.

Gần nhất là nàng chỉ nghĩ đầu đầu này mấy cái người trẻ tuổi, không tính toán đem nói đến quá chết, làm người nan kham; thứ hai sao ——

Lông mi run rẩy, nữ nhân khẩu một chút bàn gổ.

Ở nàng gần trong gang tấc trước người, vô pháp bị tầm mắt bắt giữ địa phương, chính hoành một đạo sắc bén kiếm khí.

Kiếm khí lạnh lẽo, lộ ra khiếp người luồng không khí lạnh, đem nàng trước mắt không khí cắt thành nhè nhẹ toái tuyến, lặng yên không một tiếng động, lại cũng sát khí bàng bạc.

Yến Hàn Lai cười đến lễ phép: “Tiền bối vì sao không tiếp tục?”

Rõ ràng là chỉ hồ ly, như thế nào giống thất nỷ sinh ác độc độc lang.

Hồng hồ hừ nhẹ, chuyện vừa chuyển: “Nghĩ đến là tu luyện mệt mỏi, cần đến nhiều hơn nghỉ tạm.”

Hàn Khiếu Hành thẳng thân thể.

Hảo gia, hấn phỏng đoán lại đến một phen.

Nguyệt Phạn đổi thanh điều từ trước đến nay yêu sâu sắc, mua cửa hàng duy nhất một con.

Cùng chủ tiệm tâm tình hồi lâu, sau khi nghe xong không ít U đồ trong thành kỳ văn dật sự, mọi người cáo từ rời đi khi, đã nhập đêm khuya.

Bọn họ ở tại Tước Tri dinh thự, mỗi người đều bị an bài có một gian sương phòng.

Các sư huynh sư tỷ tất cả tại trêu đùa kia chỉ xanh đậm sắc tiểu mao pi, lưu tại trong viện không muốn rời đi; Tạ Tinh Diêu công bố quá mệt mỏi, bị Yến Hàn Lai đưa về trong phòng.

Quả nhiên vẫn là rất kỳ quái.

Trở về phòng trên đường, nàng tò mò nghiêng đi ánh mắt, tầm mắt xẹt qua người thiếu niên sườn mặt, thoáng nhìn hấn bên tai hơi mỏng một sợi đỏ bừng.

Liên tưởng khởi hấn hôm nay phá lệ cổ quái xao động hơi thở, chủ tiệm muốn nói lại thôi những lời này đó.....

Không thể nào.

Một cái thiên mã hành không ý niệm bị dùng sức áp xuống, Tạ Tinh Diêu sờ sờ chớp mũi.

Phòng ở hành lang dài cuối.

Yến Hàn Lai nhìn theo nàng vào phòng, vốn muốn từ biệt rời đi, lại thấy Tạ Tinh Diêu đứng ở rộng mở phía sau cửa, không những không có xoay

người ý tứ, còn ngẩng đầu, triều hấn chớp chớp mắt.

Yến Hàn Lai một cái chớp mắt liền minh bạch nàng ý tứ, cười khẽ nhướn mày: “Muốn nói cái gì?”

“Người này đều có thể nhìn ra tới!”

Tạ Tinh Diệu tiến lên một bước, dựa hấn càng gần.

Chính như nàng suy nghĩ như vậy, đương hai người chi gian khoảng cách chợt ngắn lại, Yến Hàn Lai quanh thân hơi thở càng thêm hỗn loạn.

Phảng phất là vì không cho nàng phát hiện, thật vất vả đẳng khởi tuôn chảy mới vừa dò ra một góc, đã bị nặng nề áp xuống.

Yến Hàn Lai nhấp môi, dời đi tầm mắt.

Hấn trên lỗ tai đỏ ửng càng đậm chút.

“Người hôm nay không thoải mái.”

Tạ Tinh Diệu đi thẳng vào vấn đề, thẳng lẳng lẳng nhìn hấn đôi mắt: “Không phải bởi vì quá mức mệt mỏi..... Đúng hay không?”

Nói chuyện khoảng cách, thiếu nữ mảnh khảnh đôi tay hợp lại thượng hấn bên hông.

Yến Hàn Lai theo bản năng muốn tránh thoát, lại e sợ cho làm nàng không vui, chỉ có thể âm tiếp theo nói Thanh Tâm Quyết, thân hình cứng đờ đứng ở tại chỗ: “Người trước tiên trở về phòng, chính là vì hỏi cái này?”

Bằng không còn có thể làm cái gì.

Tạ Tinh Diệu chọc chọc hấn phía sau lưng, hai mắt bị hành lang gian ánh nền ánh lộng, oánh oánh sinh quang: “Chúng ta đã lập khế ước nha. Nếu

có không vui sự, khó chịu sự, đều có thể nói ra nói cho ta.”

Nàng nhẹ giọng nói: “Ta tuy rằng không nhất định có thể giúp được người, nhưng hai người ở bên nhau nghĩ cách, tổng so một người muốn hảo.”

Ôn nhu đến làm người vô pháp kháng cự.

Ngực giống bị xoa thành một đoàn, mềm như bông mà đột nhiên hạ hãm, Yến Hàn Lai phí công há mồm, đầu ngón tay tái nhợt, nắm chặt cổ tay áo.

Hắn đều không phải là không nghĩ nói.

Chỉ là đối mặt Tạ Tinh Diệu, phá lệ mãnh liệt lòng tự trọng cùng cảm thấy thẹn cảm không ngừng sinh trưởng, làm hắn xấu hổ mở miệng thôi.

Trước phòng che trời cổ thụ bao phủ tiếp theo phiến trầm trọng bóng ma, gió đêm phát quá, cuồn cuộn như nước.

Thiếu niên tinh xảo sườn mặt bị nuốt hết với trong đó, hầu kết giật giật.

Yến Hàn Lai cố tình không xem nàng, bên tai phi ý dần dần dày:.....

Yến Hàn Lai: “Nóng lên kỳ.”

..... Ai?

Nàng hẳn là không nghe lầm đi, Yến Hàn Lai nói cái, cái gì kỳ?

Tạ Tinh Diệu không nhìn xuống: “Nóng lên kỳ?!”

Nàng tới Tu chân giới lâu như vậy, đã từng nghe người ta nhắc tới quá, số rất ít Yêu tộc có được nóng lên kỳ ——

Xem tên đoán nghĩa, tại đây trong lúc, Yêu tộc sẽ phá lệ miễn cảm dễ giận, khát cầu lập kế ước đối tượng đụng vào cùng vuốt ve.

Nếu không chiếm được sơ giải, liền sẽ bức bối khó nhịn, quanh thân như

lửa cháy ăn mòn giống nhau khó chịu.

Tim đập ầm ầm gia tốc.

Có nhiệt ý lan tràn đến bên tai, Tạ Tinh Diệu yên lặng cúi đầu, nhìn về phía chính mình ôm ở hân bên hông đôi tay.

Nóng lên kỳ yêu, đối với đến từ lập khế ước đối tượng đựng vào, miễn cảm trình độ sẽ gia tăng mấy lần không ngừng.

Nàng tùy tiện ôm hân, vẫn là sườn eo loại này vị trí, lại cứ không có càng nhiều động tác, không khác chuồn chuồn lướt nước lướt qua liền ngừng, đem hân treo ở khó có thể nhấn nạy giữa không trung.

Tao. Bánh.

Tiếp tục ôm cũng không phải, không ôm cũng không phải, hiện tại Yến Hàn Lai ——

Nàng ngưng thần gương mặt, ánh mắt sở đến chỗ, là một đôi trâm ngưng trông mắt.

Hồ phách lẳng lẳng ánh cháy quang, sinh ra thủy giống nhau nhu hoàng thanh sóng. Âm u không tiêu tan, ngủ đông với đáy mắt chỗ sâu trong, hóa thành cuộn cuộn không thôi sóng ngầm, có thể đem người khoảnh khắc nuốt hết.

Thì ra là thế.

Tạ Tinh Diệu thử tính ra tiếng: “Chủ tiệm cảm giác đến hơi thở của người, cho nên mới……”

“Nàng bắt quá là phỏng đoán thôi.”

Thiếu niên thấp xuy: “Ta hơi thở, chỉ có người có thể phát hiện.”

Thậm chí còn, sở dĩ sẽ có được nóng lên kỳ, cũng gần nguyên với vì nàng phân hoá trở thành nam tử.

Từ đầu tới đuôi tiền căn hậu quả, tất cả đều chỉ có nàng.

“..... Không cần lo lắng.”

Một sát trầm mặc, Yến Hàn Lai đậm thanh mở miệng, âm cuối đã có run rẩy: “Ta sẽ không cưỡng bách với người. Chỉ cần dùng Thanh Tâm Quyết vượt qua đêm nay, liền có thể ——”

Tạ Tinh Diêu: “Ta hẳn là như thế nào làm?”

Hắn mờ mịt ngẩn ra, bên tai tiếng nói vừa dứt, vành tai đã bị người nhẹ nhàng mơn trớn.

Nàng lực đạo thực nhẹ, lòng bàn tay đè nặng lỗ tai, ở chỗ ủng phía trên xoa xoa.

Tạ Tinh Diêu ngửa đầu, gương mặt phỉm ra màu đỏ: “Giống như vậy?”

Cùng lúc đó, vẫn dừng lại ở trên sống lưng tay trái chậm rãi dùng sức, theo xương sống lưng trên dưới nhẹ phẩy.

Mỗi một lần đụng vào đều dẫn ra mỏng manh điện lưu, tự cốt nhục uốn lượn mà thượng, dường như lông chim, ở nhất nháy bén thức hải nhu nhu cào quá.

Tạ Tinh Diêu nhìn hắn hai mắt, thanh âm rất thấp: “Vẫn là..... Giống như vậy?”

Làm người khó có thể khắc chế ngũ khí cùng ánh mắt.

Yến Hàn Lai cúi người cúi đầu, hôn lên nàng cánh môi.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng quan hợp lại, phát ra một đạo kéo kẹt tiếng vang.

Nụ hôn này thế tới rào rạt, không hề kết cấu, trong phòng chưa kịp bậc lửa ngọn đèn dầu, chỉ có một vòng trăng tròn trên cao, xuyên thấu qua cửa sổ doanh chảy xuống u ám mỏng quang.

Tại đây loại tịch mịch tối tăm trong hoàn cảnh, tầm mắt bị cướp đoạt, còn lại cảm quan vô hạn phóng đại.

Thiếu niên hô hấp giống như mang theo nóng cháy độ ẩm, cổ tình bên tai vang lên chính là u tịch tiếng nước.

Vì thế kia đoàn vô hình hỏa bị nhiễm nhàn nhạt ẩm ướt, theo hần đầu lưỡi du tẩu miêu tả ra môi đỏ hình dáng, chợt dần dần thâm nhập, kéo dài tới ở môi răng, miệng lưỡi, cùng với khắp người càng sâu chỗ.

Tạ Tinh Diệu có thể rõ ràng cảm nhận được, thân thể hần đang ở dần dần nóng lên.

Đệ không biết nhiều ít cái Thanh Tâm Quyết dùng hạ, Yến Hàn Lai trầm giọng mở miệng: “Đừng sợ.”

Hần tuy lòng có si niệm, lại biết không ứng quá mức vượt qua, hàng mi dài hơi động, lại chớp mắt, thành chỉ tuyết trắng hồ ly.

Tạ Tinh Diệu ngẫm hiểu, thực mau minh bạch hần dụng ý, đem hồ ly tiểu tâm bế lên.

So với cao gầy đĩnh bạt thiếu niên lang, này đoàn mao cầu hiển nhiên càng tốt xoa nắn.

Bị nàng ôm vào trong ngực, Yến Hàn Lai nhấp môi rũ mắt.

Loại này bí ẩn mà ái muội thời kỳ, với hắn mà nói cảm thấy thẹn bất kham, đặc biệt đối mặt Tạ Tinh Diệu, thất thổ bộ dáng bị nàng thu hết đáy mắt.

Hắn vô luận như thế nào cũng làm không đến vậy đuôi lấy lòng, trong lòng xúc động lại ức chế không được, thậm chí lặng yên sinh ra một cái đáng xấu hổ ý niệm ——

Ít nhiều như thế, mới có thể được đến nàng càng nhiều đụng vào.

Thiếu nữ lòng bàn tay bao lại hồ ly lỗ tai.

Lỗ tai thực mềm, xuyên thấu qua hơi mỏng một tầng lông tơ, huyết giống nhau ửng hồng cơ hồ ngăn không được. Bị nàng nhu nhu ấn, tiểu hồ ly run rẩy một chút, móng vuốt nắm chặt nàng vạt áo trước.

Bàn tay du tẩu với nhỏ dài bạch mao bên trong, Tạ Tinh Diệu biết hắn ở nhẹ nhàng run rẩy.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến Nam Hải tiên tông kia gian không thấy thiên nhật địa lao, năm đó Yến Hàn Lai bị giam cầm trong đó, thân trúng tà độc ngày ngày đêm đêm, nhất định cũng giống như vậy khó chịu.

Nhưng hắn chỉ có thể một mình cắn răng nhìn qua, không chiếm được sơ giải, bất đắc dĩ tự thương hại thể da, dùng chảy huyết đau nhức giảm bớt vài phần tra tấn.

Tay phải tăng lớn lực đạo, Tạ Tinh Diệu dạo bước đi hướng mép giường, vững vàng ngồi xong.

Hồ ly lông tơ so miêu miêu cầu cầu dày nặng rất nhiều, đương nàng càng

thêm đi xuống, bàn tay cơ hồ bị như nước bạch nhưng bao phủ.

Chạm đến cái đuôi, vỗ tay nhẹ năm khi, Yến Hàn Lai rõ ràng run lên.

Quanh thân cực nóng như lửa cháy sáng quắc, thức hải trung triều dâng không ngừng ăn mòn nguy ngập nguy cơ lý trí, hấn cắn chặt răng.

Hoảng hốt gian, thiếu niên ngừng thở.

Có ấm áp xúc cảm dừng ở lỗ tai, so với bàn tay, càng nhu cũng càng nhiệt.

—— môi mỏng tự hồ nhĩ xuống phía dưới.

Tạ Tinh Diệu động tác cực nhẹ, hôn qua nhĩ tiêm, sau đầu cùng sau cổ, theo cổ độ cung, đi vào hồ ly phía sau lưng.

Thuộc về hấn phía sau lưng.

Hồ nhĩ kịch liệt run rẩy, cái đuôi đột nhiên thu nạp, cuốn lấy nàng tay phải.

Biến cố tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, Tạ Tinh Diệu mờ mịt ngẩng đầu, nghe thấy một tiếng bị cực lực ngăn chặn hô hấp.

Giống như một đoàn nổ tung hỏa.

Bất quá ngay lập tức, Yến Hàn Lai đã khôi phục người thiếu niên hình thể, dư lại một đôi hồ nhĩ cùng đuôi cáo.

Bị nàng hôn môi quá làn da cuộn cuộn nóng lên, hấn đôi tay chống đỡ mép giường, thân thể trước khuynh, khó khăn lắm đem nàng che khuất.

Tạ Tinh Diệu không đường thối lui, theo bản năng hướng tới phía sau ngưỡng đi, ngã vào giường bên trong.

Tóc đen tứ tán, hình như uốn lượn rắn nước.

Yến Hàn Lai trong mắt đen tối không rõ, không tiếng động cười cười.

Cuốn lấy nàng tay phải cái đuôi, dùng đuôi tiêm nhẹ nhàng vuốt ve nàng mu bàn tay, trước sau không buông ra.

Hắn cười đến cổ nhân tâm phách, mắt phượng khơi mào đào hoa hình cung, đáy mắt thủy quang như nước, sấn ra một mảnh lệnh nhân tâm giật mình ám sắc: “Dùng sức.”

Đây là đến từ hồ ly dụ dỗ.

Tạ Tinh Diệu ngực thành thạch nháy cái không ngừng, vô pháp cự tuyệt.

Tay phải bị cái đuôi bao lấy, tay trái tắc đập ở hắn phía sau lưng.

So với trắng trẻo mềm mại mao đoàn, người thiếu niên xúc cảm càng thêm chân thật mà lãnh ngạnh —— mỗi một tác cơ bấp đều là căng chặt, cách ngày mùa hè đơn bạc quần áo, tuy là Tạ Tinh Diệu, cũng có thể cảm nhận được bông bột nhiệt liệt, thế như chẻ tre lực lượng.

Giống cực vận sức chờ phát động sài lang, hoặc là bộc lộ mũi nhọn lợi kiếm.

Xuất phát từ bản năng, sài lang thu liễm khởi hung lệ nanh vuốt, lợi kiếm giấu đi mãnh liệt sát khí, thật cẩn thận hướng nàng gần sát, dùng hồ ly lỗ tai cọ cọ má nàng, thần sắc ngây thơ lại thân mật.

Tự hắn trong thân thể sinh ra nhiệt, châm hướng nàng cốt nhục bên trong.

Quá nhiệt. Thức hải cùng bên tai tựa ở một chút hòa tan.

Tạ Tinh Diệu nâng lên hai mắt, xuyên thấu qua che trời lấp đất bóng ma, thấy rõ Yên Hàn Lai thần sắc.

Mặt hảo hồng.

Hai mắt đưng đầy chiếm hữu dục mười phần xâm lược tính, nhưng lại yếu ớt đến một xúc liền phá, mặc dù ở vào nóng lên kỳ, vẫn cứ cưỡng bách chính mình bảo trì bình tĩnh, ức chế không đi thương nàng.

Nàng phương vừa ra thần, trong tay động tác liền chậm lại.

Yến Hàn Lai nhạy bén nhận thấy được điểm này, không nói gì rũ xuống đầu, không có ra tiếng cầu xin, chỉ vùi đầu ở cổ, dùng lỗ tai cọ một cọ nàng cằm.

Giống làm nũng, lại cũng không phải làm nũng.

Biệt nữ lại đáng yêu.

Tạ Tinh Diệu nhấp môi cười cười, lòng bàn tay ép xuống.

Trong lúc nhất thời không ai lại mở miệng nói chuyện.

Có khi Tạ Tinh Diệu thử thăm hướng hân sườn eo, dẫn tới hồ nhĩ run rẩy không thôi. Thiếu niên bị trêu chọc đến cả người mệt mỏi, há mồm cắn thượng nàng sườn cổ, không dám quá dùng sức, chỉ dùng hàm răng nhẹ nhàng một xúc.

Không biết qua đi bao lâu, ngoài cửa sổ gió đêm rào nhưng mà quá, trong lòng bàn tay nhiệt khí từ từ cõi ra.

Mọi nơi yên tĩnh, ở vô cùng hẹp hòi trong không gian, chỉ có hân quanh thân cỏ cây tươi mát tạo hương, chưa tan đi mãnh liệt dư ôn, cùng với gần trong gang tấc hô hấp.

Hô hấp nóng cháy, dòng khí theo sườn cổ lọt vào cổ.

Bởi vì cách xa nhau cực gần, tiếng hít thở như là cách tầng mỏng lung đám

sương, nặng trĩu sương mù mênh mông, rõ ràng lại hoảng hốt.

Trong nhà tối tăm không ánh sáng, thanh âm giống như lưới lớn, đem nàng gắt gao trời trụ, lôi cuốn ở bốn phương tám hướng.

Tạ Tinh Diệu hít sâu một hơi.

Nàng cảm thấy, chính mình làm thần trí tương đối thanh tỉnh kia một phương, cần thiết đánh vỡ giờ này khắc này yên lặng: “Người hảo chút sao?”

Yến Hàn Lai gật gật đầu: “Ân.”

Lỗ tai cô quá cảm, hơi hơi sinh ngứa.

“Về sau nếu là lại không thoải mái, nói cho ta liền hảo.”

Thiếu niên hô hấp câu triền bên tai, nàng có chút ngượng ngùng: “Ta vừa mới, cái kia, có hay không làm người khó chịu? Lần đầu tiên gặp gỡ loại này thời điểm.....”

Yến Hàn Lai thanh âm thực buồn: “Không khó chịu.”

Hắn nói ngẩng đầu, đuôi mắt toàn là sáng quắc đào hoa sắc, thẳng lăng lăng chăm chú nhìn nàng hai mắt, trong khoảnh khắc, tự khước miệng gợi lên một mặt cười nhạt.

Thiếu niên trầm mặc không nói, phục mà cúi người, cánh môi cố ý vô tình cọ qua nàng sườn cổ.

Đương hắn mở miệng, Tạ Tinh Diệu ngăn ra.

Lĩnh ngộ lời nói hàm nghĩa, cơ hồ khoảnh khắc, nàng mặt thiêu đến đỏ bừng.

“Thực vui vẻ.”

Bị ôm, bị đụng vào, bị ôn nhu vuốt phẳng dục ý cảm giác, làm hấn từ đáy lòng cảm thấy vui mừng.

Đêm hè ấm áp, Yến Hàn Lai hầu âm mỏng manh, ngậm ra một tia mắt tiếng ý cười: “Ta khi nào mới có thể làm người..... Cũng giống như vậy vui vẻ?”

Chapter 108

Đang là ba tháng, thảo trường oanh phi.

Đại hôn cử hành ngày đó ánh sáng mặt trời sáng sủa, Lăng Tiêu Sơn trung núi non chạy dài ngàn dặm, vân chưng vù nhiều, như nước như ngọc.

Ôn Bạc Tuyết xa xa nhìn liên miên dãy núi, trường hút một hơi, sửa sửa vạt áo.

Hôm nay tham gia Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai đại hôn chi lễ, không biết nhị vị tân nhân làm gì cảm tưởng, dù sao hẳn, Nguyệt Phạn cùng Hàn Khiếu Hành phá lệ khẩn trương.

Chỉ là trên người xuyên cái này quần áo, liền trải qua ngàn chọn vạn tuyển, mới tinh lại tinh xảo, giá cả xa xỉ.

Lúc này Tạ Tinh Diệu ở trong phòng búi tóc thượng trang, bọn họ thân là đáng tin cậy sư huynh sư tỷ, cùng nhau bên ngoài tĩnh chờ chờ nàng.

“Ô ô ô, hảo vui vẻ.”

Nguyệt Phạn ít có mà vút bỏ màu trắng, xuyên thân thiển lam váy dài, nhẹ vịn một chút phát gian trầm ngọc, vỗ vỗ ngực: “Ta tâm thành thích ở nhảy..... Rốt cuộc là hai người bọn họ kết hôn, vẫn là ta muốn kết hôn a.”

Hàn Khiếu Hành trước mắt mỉm cười: “Tạ sư muội tuy rằng là Lăng Tiêu Sơn tuổi nhỏ nhất một cái, lại so với chúng ta đều trước kết hạ đạo lữ. Sư phụ ngày hôm qua còn ở đối ta nói, làm chúng ta nỗ lực hơn.”

“Ta nghe nói ở Tu chân giới, không ít người thành hôn tuổi, đều ở mấy chục thượng trăm tuổi.”

Ôn Bạc Tuyết vò đầu: “Rốt cuộc mọi người đều sống được thật lâu.....

Chúng ta muốn thành hôn, không biết còn phải chờ tới năm nào tháng nào, hôm nay coi như trước tiên cọ cọ không khí vui mừng, vui vẻ một chút đi.”

Hắn nói được nghiêm túc, lập tức đến tới lương đạo rất có thâm ý nhìn chăm chú.

Nguyệt Phạn hí mắt: “Không biết chờ đến năm nào tháng nào ——?”

Hàn Khiếu Hành thần sắc phức tạp: “Người ——?”

Ôn Bạc Tuyết:?

Hắn có nói sai cái gì sao?

Mờ mịt vừa mới nổi lên trong lòng, một cái chớp mắt phong quá, có người kêu kêu quát quát giương giọng nói: “Ôn Bạc Tuyết Nguyệt Phạn! Ngày mai có rảnh tới so một hồi sao!”

Quen thuộc trong trẻo lớn giọng.

Ôn Bạc Tuyết trong lòng biết người đến là ai, nghiêng người quay đầu đi, quả nhiên, nhìn thấy một bộ lam y.

Đúng là Lưu Sương cái kia ham thích với quyết đấu tỷ thí diệt họ Đại sư tỷ.

Nàng tu vi không thấp, đã nhập Kim Đan trung kỳ, thực lực cùng Ôn Bạc Tuyết Nguyệt Phạn xấp xỉ.

Ba năm trước đây, Ôn Bạc Tuyết ở tiên môn đại hội đồng ý nàng khiêu chiến thư, hai người suốt đấu một ngày một đêm.

Diệt sư tỷ là cái sinh trưởng ở địa phương Tu chân giới người địa phương, ở đấu pháp một chuyện thượng, kinh nghiệm so Ôn Bạc Tuyết sung túc rất

nhiều, cuối cùng lấy mỏng manh ưu thế thắng được thắng lợi, hô to vui sướng tràn trề.

Tự kia về sau, Ôn Bạc Tuyết liền thành nàng cố định tỷ thí đối tượng.

Lại sau lại, đồng dạng ở vào Kim Đan trung giai Nguyệt Phạn cũng khó thoát ma chướng, ba người thường xuyên ở bên nhau luận bàn, mỹ danh rằng “Lăng Tiêu Sơn hỗ trợ lẫn nhau tiến bộ tiểu tổ”.

Tạ Tinh Diệu cùng Lưu Sương cũng ở tiểu tổ bên trong, Hàn Khiếu Hành cùng Yến Hàn Lai thực lực quá cường, rất ít có nhân tình nguyện đi cùng hai người bọn họ tỷ thí bị đánh, nhiều lắm xem như tổ vinh dự khách quý. Nghĩ đến cùng Yến Hàn Lai kia tràng luận bàn, bâng bặc kiếm khí cùng phức tạp trận pháp rõ ràng trước mắt, cho đến ngày nay, Ôn Bạc Tuyết vẫn là nhịn không được tê khẩu khí lạnh.

“Diệp sư tỷ.”

Nguyệt Phạn cười nói: “Các người không phải xuống núi trừ ma, sớm nhất chiều nay trở về sao?”

“Diêu Diêu sư muội cùng Yến sư đệ hôm nay thành hôn, loại việc lớn này có thể nào trì hoãn.”

Áo lam nữ tử đủ bước uyển chuyển nhẹ nhàng, mở miệng khi dương môi cười, khí phách hăng hái, thần sắc thản nhiên tiêu dao: “Ta cùng với Lưu Sương nhanh hơn tiến trình, trực tiếp vào tà ma hang ổ, sau lại bình định tà ám, lại liệu mạng hướng Lăng Tiêu Sơn đuổi, cũng may không muộn.”

Nàng nói chuyện khoảng cách, Ôn Bạc Tuyết trong lòng vừa động, an tĩnh

vén lên mắt.

Sơn sương mù lượn lờ, một tiếng chim hót thanh thúy mà qua, có một người khác thân hình đậm thủng sương mù, dần dần hiện ra rõ ràng hình dáng.

Diệp sư tử quay đầu cười cười: “Sương Sương, nếu là cảm thấy quá mệt mỏi, ta nơi này có chút khôi phục khí lực linh dược.”

Lưu Sương ngữ khí ôn hòa: “Không cần, đa tạ sư tử.”

Nàng cùng Diệp sư tử hiển nhiên cẩn thận đối mới quá xiêm y, rút đi trừ ma khi lưu loát trường y, giờ phút này ăn mặc điều ôn nhã váy xanh, vạt áo thêu lầy tơ vàng trúc văn, làn váy đơn bạc như yên, tùy bước chân nhẹ nhàng nhoáng lên.

Đối thượng nàng hai mắt, Ôn Bạc Tuyết thẳng thắn sống lưng: “Lưu Sương sư muội.”

Hừ hừ.

Nguyệt Phạn cười như không cười, cùng Hàn Khiếu Hành trao đổi một đạo tầm mắt.

Ôn Bạc Tuyết đối này hồn nhiên bất giác, vẫn là ôn thanh tế ngữ: “Các ngươi lần này xuống núi trừ ma, không biết nhưng có gặp gỡ nguy hiểm?”

Ngày thường tổng ở riu rít Diệp sư tử đang muốn mở miệng, không biết nghĩ đến cái gì, liếc liếc mắt một cái nhà mình tiểu sư muội, kiệt lực làm chính mình ngậm miệng.

“Không ngại.”

Lưu Sương nói: “Kia tà ma tu vì bắt quá Kim Đan sơ giai, có sư tử ở, chúng ta thực mau liền giải quyết phiền toái.”

Nàng một đốn, bỗng chốc thấp hèn đầu, lấy ra túi trữ vật: “Đúng rồi, ta cùng sư tử mới vừa xuống núi khi, tiện đường trải qua một tòa thành trì, cho các người mua chút lễ vật.”

Mặc niệm pháp quyết, túi trữ vật tản mát ra ôn nhuận bạch quang.

Lưu Sương giơ tay, duỗi hướng Nguyệt Phạn trước người: “Đây là đưa cho Nguyệt Phạn sư tử thanh điều thức ăn chăn nuôi, Tiểu Bạch nhất định thực thích ăn.”

“Tiểu Bạch” là Nguyệt Phạn ở U đô mua tới kia chỉ thanh điều, từ nàng lấy cái đơn giản hảo nhớ tên. Mấy năm nay ăn ngon uống tốt cung phụng, thanh điều đã từ mảnh khảnh tiểu xảo tiểu mao pi, trưởng thành một con tròn trịa mập mạp đại mao đoàn.

Một bên Diệp sư tử đỡ trán: “Mặc kệ nghe được bao nhiêu lần, ta đều hảo không nghĩ ra..... Rốt cuộc là xuất phát từ suy nghĩ như thế nào, mới có thể đem một con màu xanh lá điều kêu ‘ Tiểu Bạch ’ a.”

Nguyệt Phạn không chút do dự: “Phương tiện mau lẹ, không cần động não.”

..... Nhưng người này căn bản là hàng không giống thuyết minh hảo sao!

“Đây là cấp Hàn Khiếu Hành sư huynh đặc sắc điểm tâm ngọt. Sư huynh đại nhưng nhiều nhảm nhí một ít, học học bên trong độc đáo tay nghề.”

Lưu Sương mặt giãn ra, lại xoay người, nhìn về phía Ôn Bạc Tuyết.

“Nghe nói sư huynh đối □ lưu ảnh quyết □ bản thiếu thực cảm thấy hứng thú.”

Nàng nhấp môi dưới, tay phải óanh bạch như ngọc, nắm lên một sách ố vàng sách vở: “Ta trong lúc vô tình trải qua chợ đen, vừa lúc tìm được một quyển.”

Ôn Bạc Tuyết sửng sốt, tròn tròn hai mắt.

□ lưu ảnh quyết □ là 500 năm trước tiên ma đại chiến khi một đạo thuật pháp, mà nay thất truyền đã lâu.

Hắn ở sách cổ trung nhìn thấy, đối nó sinh hứng thú, chỉ tiếc tìm biên Trung Châu, trước sau không tìm được bản thiếu.

Đối mặt Lưu Sương, hắn chỉ thuận miệng đề qua một câu.

Nàng cư nhiên chắt chẽ ghi tạc trong lòng.

“Đa tạ.”

Ôn Bạc Tuyết thụ sủng nhược kinh, thật cẩn thận vươn đôi tay, đang muốn đem nó tiếp được, liền nghe Diệp sư tỷ cười nhẹ một tiếng.

“Trong lúc vô tình ——”

Áo lam nữ tử đôi tay vây quanh, nhẹ nhàng mào sao: “Sư muội, ta nhớ rõ người ở chợ đen từ trên xuống dưới tìm hai ngày, hơn nữa cái này trừ ma nhiệm vụ nguyên bản chỉ cần một mình ta đi trước, người bỗng nhiên đưa ra cùng ta đồng hành.....”

Diệp sư tỷ ho nhẹ: “Nên không phải là, đặc biệt đi tìm thứ gì ——”

Bên cạnh váy xanh tiểu cô nương con thỏ giống nhau nhảy lên, hoảng loạn che miệng nàng lại môi.

“Ta chỉ là nghe nói phương bắc phong cảnh độc đáo, muốn đi xem.”

Lưu Sương: “Sự tỷ chứ có nghĩ nhiều.”

Nàng nói được bay nhanh, một câu rơi xuống, theo bản năng nâng mắt.

Tầm mắt ngăn ngừi tương giao, Ôn Bạc Tuyết phủng trong tay sách cũ, hàng mi dài phút chốc động, bộ dáng có chút ngốc.

Lưu Sương nhấp môi, cúi đầu không đi xem hấn.

“Ta sẽ hảo hảo bảo quản, đa tạ.”

Ôn Bạc Tuyết đem nó nạp vào túi trữ vật, làm như thẹn thùng, sờ sờ chớp mũi: “Đúng rồi..... Ta cũng có tiểu lễ vật tặng cho ngươi.”

Thanh niên cúi đầu, tay phải trắng nõn thon dài, chạm rã mở ra khi, trong lòng bàn tay nằm một viên phù ảnh thạch.

Ôn Bạc Tuyết thấp giọng: “Không phải cái gì sang quý lễ vật, sự muội chứ có chê cười.”

Phù ảnh thạch linh lực lưu chuyển, đằng khởi thủy mặc ảnh ngược, quang ảnh giao triền, dần dần ngưng ra một bức hoàn chỉnh hình ảnh.

Lưu Sương ngạc nhiên ngẩn ra.

Đồ ảnh phía trên, là Lăng Tiêu Sơn ban đêm.

Chân trời một vòng minh nguyệt trên cao, ánh trắng uyển chuyển nhẹ nhàng như nước, tĩnh khuy khắp nơi. Xanh um cỏ thụ rậm rạp thành rừng, phúc hạ thật mạnh ám ảnh, không biết nơi nào truyền đến con dế mèn quắc quắc thấp minh, bện thành như có như không vống.

Phù ảnh thạch tầm mắt dần dần hướng lên trên.

Không trung lưu vân di động, dường như bị xé rách bao quanh sợi bông, một mảnh trong bóng tối, bỗng nhiên hiện ra ánh sáng.

—— thỉnh linh xảy ra lượng sắc kéo thật dài cái đuôi, giống điều cắt qua màn trời sắc bén trường tuyến, bộc lộ mũi nhọn.

Khởi điểm chỉ có này một sợi bạch quang, không bao lâu, sao băng phân nhưng mà đến, thế như mưa rền gió dữ, đem bầu trời đêm sấn đến thoáng như ban ngày.

“Người phía trước nói qua, đời này chưa từng gặp qua sao băng.”

Ôn Bạc Tuyết nói: “Trước đó không lâu, chúng ta trùng hợp gặp gỡ một lần.”

Nguyệt Phạn lời nói thâm thía: “Đêm đó sao băng rất mỹ, chúng ta đều vội vội vàng vàng hướng đỉnh núi đuổi, Ôn sư huynh khen ngược, ở trong rừng mân mê đã lâu phù ảnh thạch.”

Hàn Khiếu Hành như suy tư gì: “Ở kia phía trước ta chưa bao giờ biết, nguyên lai Ôn sư đệ thế nhưng như thế ham thích với ký lục tốt đẹp sinh hoạt.”

Ôn Bạc Tuyết bị nói được nhĩ hậu sinh tảo, nỗ lực làm chính mình không đi nghe hai người bọn họ nói chuyện, xem một cái Lưu Sương: “Cái này…… Người thích sao?”

Váy xanh cô nương hai mắt hơi lượng ngửa đầu, nghe tiếng rũ xuống hai mắt.

Nàng đôi mắt nhỏ dài ngăm đen, ở phù ảnh thạch chiếu rọi hạ, đồng tử ẩn

ần trời lên oánh nhiên ánh sáng nhu hòa, dường như đêm đẹp yên tĩnh sao trời.

Lưu Sương mi mắt cong cong, ý cười không chút nào che giấu mà chảy ra tới: “Ân.”

Y.

Nguyệt Phan trơ mắt nhìn Ôn Bạc Tuyết giờ lên khóe miệng, có lẽ là vì có vẻ rụt rè bình tĩnh, đem bên môi độ cung hơi hơi áp xuống, thẳng thắn thân thể.

“Không ngừng cái này, còn có khác.”

Được cổ vũ, Ôn Bạc Tuyết lại lấy ra vài viên phù ảnh thạch: “Người xem cái này.”

Này viên cục đá chiếu ra hình ảnh là ở ban ngày.

Trong núi sương mù tràn ngập, chân trời nùng vân pháp phối. Lấy khung trên đỉnh một cái hồ quang vì giới hạn, một bên là mưa phùn như tơ, một bên còn lại là ánh mặt trời ấm áp, mọi nơi sâu thẳm xa vời, như trong mộng chi cảnh.

Ôn Bạc Tuyết hưng phấn giải thích: “Đây là ta buổi sáng luyện kiếm nhìn thấy cảnh sắc. Còn lại còn có đêm khuya ánh trăng, trên cây hai chỉ điều ở đánh nhau, bầu trời bay qua một con thực hiếm thấy điều, lúc ấy cảm thấy thú vị, liền lục xuống dưới muốn tặng cho người ——”

Ôn Bạc Tuyết cắn đầu lưỡi, hầu âm đột nhiên im bật.

Không xong.

Không xong không xong, nhất thời nói được quá nhanh..... Đem thiệt tình lời nói nói ra.

Hắn không kịp giải thích, dư quang nhoáng lên, nhìn thấy bên cạnh Nguyệt Phạn lấy ra một quyển sách.

Hàn Khiếu Hành cùng nàng đánh phối hợp: “Nguyệt Phạn sư muội, đây là vật gì?”

“Diêu Diêu không biết còn muốn bao lâu mới có thể ra tới, cùng với đứng ở nơi này chờ, không bằng xem điểm thoại bản tử giải buồn.”

Trang sách bị nàng nhẹ nhàng phiên động, phát ra ào ào vang nhỏ. Nguyệt Phạn nói: “Làm ta ngẫm lại, ngày hôm qua nhìn đến chỗ nào rồi.”

Nguyệt Phạn: “Ác, tìm được rồi.”

Nguyệt Phạn: “[có để ý người, cho dù là thường thấy thái dương ngôi sao ánh trăng, chỉ cần gặp gỡ, liền tưởng cùng hắn chia sẻ]..... Ngày hôm qua đọc được những lời này, ta còn làm nhẩn.”

Hàn Khiếu Hành: “Nga ——”

Diệp sư tỷ: “Ân ——”

Ôn Bạc Tuyết:.....

Nhĩ sau có nhiệt khí ở hôi hổi ra bên ngoài mạo, Ôn Bạc Tuyết nhất thời nghẹn lời.

Trong tay phù ảnh thạch mạc danh nóng lên, hắn đưa cũng không phải, không tiến cũng không phải, muốn nói lại thôi một hồi lâu, thử tính nhìn về phía Lưu Sương.

Váy xanh cô nương không hề phòng bị, thẳng tắp đối thượng hấn hai mắt.

Ôn Bạc Tuyết tướng mạo thanh lãnh, lại cứ tính tình ôn hòa, hiện giờ mang theo vài phần hoảng loạn mà cùng nàng đối diện, giống cực ngoan thuận đại cầu cầu.

Lưu Sương đầu ngón tay vừa động.

Bất quá giây lát, tổ bạch tay phải duỗi hướng hấn lòng bàn tay, đem sở hữu phù ảnh thạch một phen nắm lên.

Thiếu nữ da thịt mềm mại tinh tế, lạnh lẽo như tuyết, chạm nhau khoảnh khắc, Ôn Bạc Tuyết ngừng thở.

“..... Đa tạ.”

Lưu Sương đem cục đá nắm ở lòng bàn tay: “Ta thực thích.”

Ngực chim nhỏ rào rạt nhảy một chút.

Ôn Bạc Tuyết không nhìn xuống khoe miệng mỉm cười, thấy nàng tươi sáng giờ lên khoe miệng.

Thon dài đuôi mắt doanh nhiên cong lên, Lưu Sương điểm mũi chân: “Về sau..... Gặp gỡ thú vị cảnh sắc, ta cũng sẽ mang cho người xem.”

Vui vẻ nỗ mạnh.

Giờ này khắc này, Ôn Bạc Tuyết hoàn mỹ thuyết minh cái gì kêu “Khoe miệng kiêu trời cao”.

Nguyệt Phạn:.....

Nguyệt Phạn biểu tình phức tạp, nhớ tới không lâu trước đây Ôn Bạc Tuyết chính miệng nói ra nói: “Nếu muốn thành hôn, không biết đến chờ đến năm

nào tháng nào.”

Hàn Khiếu Hành im lặng không nói, lộ ra từ phụ mỉm cười.

Nguyệt Phạn nắm tay: “Quyết định. Người, ta, Ôn Bạc Tuyết, trước hết thoát ly độc thân cái kia, cần thiết cấp mặt khác hai người phát bao lì xì.”

—— nếu không khó tiêu độc thân cầu chi hận!

“Ta đồng ý.”

Hàn Khiếu Hành: “Hơn nữa muốn siêu đại.”

—— không hổ bạch không hổ, Ôn sư đệ, bảo trọng lập!

Bọn họ bên này riu rít, đột nhiên không kịp phòng ngừa, nghe thấy cách đó không xa một trận ầm ỹ.

Theo tiếng nhìn lại, Tạ Tinh Diêu nơi phòng, cửa gỗ đã là lặng yên rộng mở.

Nguyệt Phạn hưng phấn nhảy dựng: “Diêu Diêu ra tới!”

*

Cùng lúc đó, buổi tiệc phía trên.

Lâu Yếm sớm tiến đến, bên người đi theo tả hữu hai cái hộ pháp, cùng với thích xem náo nhiệt thủ hạ.

Hữu hộ pháp nhìn quanh bốn phía, không khỏi kinh ngạc cảm thán: “Thật là thật lớn phô trương! Đây ra tiệc cưới, hẳn là năm gần đây Tu chân giới nhất náo nhiệt đi.”

Đàm Quang ngồi ở Lâu Yếm bên người, ăn xong một ngụm bạch đào pudding: “Kia đương nhiên.”

Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai đều là Lăng Tiêu Sơn thanh danh truyền xa thiên tài, ở Tu chân giới trung bình định quá không ít yêu tà họa loạn.

Gần một hồi đại hôn, Ma giới Ma Tôn tự mình đến, tiên môn các đại lãnh tụ không một vắng họp, đến nỗi Yêu giới, Tú Thành cùng U đô một tay càng là song song tới rồi, mang theo lệnh người ghen hòng nhìn trần trời đại lễ.

Người, yêu, ma tam giới đại lão, hôm nay xem như tề tựu.

Tạ Tinh Diệu là Ý Thủy chân nhân ái đồ, Yến Hàn Lai tắc báii nhập Lăng Tiêu Sơn chương môn môn hạ ——

Nghe nói đó là cá tính tình cổ quái lão nhân, nhiều năm chưa từng thu đồ đệ, tuy rằng cực nhỏ lộ diện, nhưng hoàn toàn xứng đáng là Cửu Châu trung chính đạo khôi thủ.

Thiên tài, quả nhiên thực đoạt tay.

Đại hôn ở Lăng Tiêu Sơn trung cử hành, cảnh xuân chính nùng, Tiểu Dương Phong đào hồng liễu lục, sinh cơ dạt dào.

Phóng nhãn nhìn lại, tân khách như mây, lựa chỗ chừa chi, vòm trời phía trên lấy linh lực khai đạo, lưu quang lan tràn, phúc vân nổi lên bốn phía, giống như thần tích.

“Mặc kệ nói như thế nào, có thể chờ cho tới hôm nay thật sự là quá tốt.”

Đàm Quang mặt lộ vẻ mỉm cười, gương mắt nhìn xung quanh, nao nao:

“Kỳ quái, tả hộ pháp đâu?”

—— vừa mới còn thành thành thật thật ngồi ở hán bên cạnh tả hộ pháp đâu?

“Hắn nha.”

Hữu hộ pháp hừ cười: “Bị người câu một câu ngón tay, liền ngoan ngoãn cùng qua đi la.”

Bị ai câu một câu ngón tay?!

Trong ấn tượng tả hộ pháp ít khi nói cười, kiện thạc cường tráng, nhìn qua mười phần không hảo tiếp cận, trừ bỏ Ma Tôn Lâu Yểm, hắn còn có thể đối những người khác dễ bảo sao?

Tiểu hòa thượng nuốt xuống điểm tâm, theo hữu hộ pháp tầm mắt quay đầu.

Trăm triệu không nghĩ tới, nhìn thấy một cái người quen.

Tả hộ pháp:.....

Hắn hôm nay xuyên thân áo đen, bởi vì tướng mạo hung ác, một đường đi tới khi, dọa đi rồi vài cái tiểu hài tử.

Nhìn trước người nữ nhân, hắn sắc mặt như thường, ngữ khí cũng là lãnh đạm: “Làm sao vậy?”

“Bạn cũ tương phùng, không nên chào hỏi một cái?”

Giao nhân Đại Tư Tế nghiêng nghiêng dựa vào dưới tàng cây, liếc thấy hắn biểu tình, nhướng mày: “Như thế nào, không nghĩ thấy ta?”

Nàng dứt lời cười cười, tay phải nhẹ nâng, vén lên bên tai một sợi toái

phát: “Cũng không biết là ai uống say rượu, lôi kéo ta cổ tay áo không bỏ, luôn miệng nói cái gì..... Lại bồi hắn một chút.”

Áo đen nam nhân quanh thân hơi thở trệ trệ, bên tai nổi lên không rõ ràng

hồng triều.

Từ la sát biển sâu từ biệt, hấn cùng giao nhân Đại Tư Tế trao đổi đưa tin phù.

Kỳ thật hấn tính tình nội liễm, hồi lâu không cùng người ngoài lui tới, không biết như thế nào, đương nàng truyền đạt đưa tin phù khi, tả hộ pháp vẫn chưa cự tuyệt.

Sau lại không thể hiểu được mà, hấn tổng có thể ở các loại địa phương gặp được nàng.

Có thứ nàng phát tới đưa tin phù, công bố nghĩ đến Ma Vực đạo một đạo, còn thiếu một cái đáng tin cậy dẫn đường.

Tại tả hộ pháp hồi âm, luôn luôn độc lai độc vãng nam nhân chỉ viết ba chữ.

[ta có rảnh.]

Trăm triệu không nghĩ tới, kết quả lại một phát không thể văn hồi.

Hấn tửu lượng không kém, nề hà Đại Tư Tế thâm tàng bất lộ ngàn ly không ngã, lãnh nàng đi trước quán rượu đêm hôm đó, tả hộ pháp bị rút cái đầu óc choáng váng.

Tỉnh lại lúc sau, từ nàng trong tay được đến một viên phù ảnh thạch.

Ở cục đá ký lục hình ảnh, hấn hai mắt mờ mịt, túm nàng cổ tay áo không bỏ, trong miệng nói chút cảm thấy thẹn khôn kể nói.

Cái gì “Lại bồi bồi ta” “Người có phải hay không rất sợ ta” cùng làm hấn mặt đỏ tai hồng lấm bầm lấm bầm.

Ngay lúc đó tả hộ pháp xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Nói đúng ra, cho tới bây giờ, hồi tưởng khởi phù ảnh thạch thượng cảnh tượng, tả hộ pháp như cũ xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Trước người nữ nhân ánh mắt trắng ra, không chút nào che giấu, tuy rằng là cái sinh với trong nước giao nhân, ánh mắt lại giống khô nóng hỏa.

Tả hộ pháp nhú mày: “Ta nói rồi, say rượu chi ngôn, không thể thật sự.”

Đại Tư Tế thần sắc không thay đổi, đang muốn há mồm, ánh mắt vừa động.

—— có cái hai ba tuổi tiểu hài tử vội vàng chạy qua, một cái không lưu ý, bị đá vương ngã trên mặt đất.

Cơ hồ là theo bản năng mà, áo đen nam nhân tiến lên vài bước, đem hắc năng dậy.

Tả hộ pháp sinh đến hung lệ, chợt vừa thấy đi cầu thả, giờ phút này động tác lại là ôn nhu đến cực điểm, làm nam hài đứng vững sau, không quên ngưng tụ linh lực, lệnh miệng vết thương tốc tốc khép lại.

Này hệ liệt động tác liền mạch lưu loát, linh lực tan đi, hắc lại động tác hơi cương.

Bởi vì diện mạo cùng khí chất, hắc luôn luôn không thảo tiểu hài tử thích.

Tuyệt đại đa số hài tử nhìn thấy hắc, đều sẽ không chút do dự mà chạy trốn. Hắc nhiều năm bên ngoài, đã cứu không ít tiểu hài tử, trong đó chín thành kiến đến hắc, đều bị sợ tới mức nói không nên lời nói.

Hắc hiện giờ xụ mặt, nói không chừng lại sẽ dọa đến nhân gia.

Yên lặng nhu hạ ngũ quan, tả hộ pháp thấp giọng mở miệng: “..... Hảo.”

Ngay sau đó mà đến, là một khác nói nhu hòa nữ âm: “Được rồi, còn đau không?”

Tả hộ pháp ngược mắt.

“Về sau phải chú ý an toàn.”

Đại Tư Tế cười đến bữa bãi tùy tính, xoa nam hài đỉnh đầu, không biết nghĩ đến cái gì, ý cười hơi hơi gia tăng: “Cái này thúc thúc giúp người, không nói thanh cảm ơn sao?”

Tiểu hài tử sợ hãi ngẩng đầu.

Hắn khuôn mặt thanh tuấn, da bạch như tuyết, đại khái là cái nào thế gia tiểu công tử, cũng hoặc vị nào đại năng ái đồ.

Trầm mặc một sát, nam hài nhẹ nhàng theo tiếng: “Cảm ơn thúc thúc.”

Đại Tư Tế lại sờ sờ hắn đầu: “Ngoan.”

Nam hài hướng bọn họ nói tạ, thực mau cùng một vị tóc trắng xoa lão đạo rời đi.

Đại Tư Tế cảm thấy mỹ mãn đứng lên, nghe bên người người nọ muộn thanh nói: “Đa tạ.”

“Này có cái gì hảo tạ.”

Nàng ánh mắt vừa chuyển: “Bất quá..... Tả hộ pháp đối lần đầu gặp mặt hài tử đều có thể như vậy ôn nhu, vì sao đối mặt ta, luôn là lạnh như băng?”

Cao gầy áo đen nam nhân trầm mặc giây lát.

Lệnh nhân tâm hoảng yên tĩnh, hắn thử phóng nhu đôi mắt cùng khoe

miệng, chần chờ mở miệng: “..... Như vậy đâu?”

Hảo ngốc.

Đại Tư Tế không nhin cười ý, bỗng dừng ngựa đầu tới gần: “Không bằng lại cười cười?”

Khối băng trên mặt, khóe miệng vô cùng cứng đờ mà ngoéo một cái.

Rất giống rút gân hoặc run run.

Nhưng nàng vẫn là cười ra tiếng tới: “Ta không sợ ngươi.”

Tả hộ pháp sững sốt.

Sau một lát hấn mới hiểu được, đây là đối hấn say rượu khi hồ ngôn loạn ngữ đáp lại.

“Hơn nữa quá đáng yêu ——”

Trước mắt bóng dáng dựa đến càng gần.

Hấn theo bản năng muốn lui về phía sau, rũ xuống lông mi, nhìn thấy nàng lá liễu mi, thâm thúy u ám mắt, cùng với màu son môi.

Đại Tư Tế nói: “Uy, làm ta hôn một chút đi.”

Trước công chúng.

Rõ như ban ngày.

Đáng tiếc hấn không kịp mở miệng.

Nhuyễn ngọc ôn hương, môi đỏ như hỏa, đem sở hữu ngôn ngữ tất cả đổ ở yết hầu.

Bên tai hồng triều càng thêm mãnh liệt, lãnh ngạnh ít lời Ma tộc hung thần, đầu một hồi linh hội tới rồi như thế nào chân tay luống cuống.

“Không, không thể.”

Nụ hôn này thực nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước một xúc liền phá, tả hộ pháp thừa dịp nàng thối lui khoảng cách thấp giọng mở miệng: “Lẽ không du tiết, sĩ không từ uổng..... Nơi này có người ngoài ——”

Đối phương cười: “Ý của ngươi là, muốn đi không ai địa phương tiếp tục?”

Tả hộ pháp ngoảnh xem nàng.

Tả hộ pháp: “Vạn ác dân cầm đầu, đạo khả đạo, phi thường đạo, nhân chi sơ tính bản thiện.....”

Đã không biết đang nói chút cái gì.

Ngốc tử.

Yên lặng thiếp theo nói ẩn nắp thuật pháp, Đại Tư Tế giơ tay câu lấy hắc sau eo. Hắc mặt đỏ rần, không có cự tuyệt, vụng về vươn tay tới, ôm thượng nàng sống lưng.

Vì thế nàng lại một lần ngửa đầu, không tiếng động cười cười.

Bất động thanh sắc chờ đợi ba năm, nàng chưa từng như vậy kiên nhẫn quá.

—— cho đến ngày nay, rốt cuộc có thể ăn tới rồi.

Là ngọt.

*

Tạ Tinh Diệu tới khi, đúng lúc thấy chân trời một hàng tiên hạc bay qua, thanh phong phát quá lưu vân, Tiểu Dương Phong trung hoa vũ rào rạt.

Trên đầu trang sức có chút nặng nề, nàng giương mắt quơ quơ đầu, nghe

bên người Yến Hàn Lai một tiếng cười khẽ.

Tạ Tinh Diệu chọc hấn cánh tay: “Thật sự thực trọng sao!”

Yến Hàn Lai hơi hơi nghiêng đầu, mắt phượng nhẹ cong.

Đáng giận, sắc đẹp hoặc nhân.

Tạ Tinh Diệu vẫn là lần đầu tiên thấy hấn mặc vào đồ thẩm xiêm y.

Hôn phục dùng liêu thập phần chú ý, lưu vân cảm mềm nhẹ như yên, vạt áo tắc lấy Thiên Sơn băng tơ tằm thêu ra một bức đậm kim sắc nước biển ảnh mây, trên eo viền vàng đai ngọc tuy vô quá nhiều tân trang, lại sẵn ra hấn tự phụ ngạo khí, trường thân ngọc lập.

Hấn ngũ quan hình dáng so thường nhân càng sâu, có chứa một chút dị vực thâm thúy cảm giác, một đôi mắt phượng lẫm nhiên thượng chọn, ở hồng y làm nổi bật hạ, kiêu căng kiệt ngạo, mạo như xuân đêm hải đường. Nàng xiêm y đồng dạng phức tạp, 3000 tóc đen bị tỉ mỉ văn khảm, phát gian kim bộ điều che lấp lướt điểm thúy ngọc thoa, phi loan hoa phục uốn lượn phết đất, áo khoác một tầng lưu kim vân sa.

Ở trong gương nhìn thấy chính mình, Tạ Tinh Diệu phản ứng đầu tiên là:

Đẹp!

Nho nhỏ phiền não theo sát sau đó: Thật sự hảo trọng hảo phiền toái nga.

Đại sư huynh nhiều ngày trước liền bắt đầu chuẩn bị, vì sáng nay buổi tiệc làm tốt thực đơn ——

Bên trái là Tu chân giới độc hữu mỹ thực, đến nỗi phía bên phải, thuần một sắc bãi thế kỷ 21 cơm điểm.

Nàng mới vừa rồi thô sơ giản lược vừa nhìn, liền nhìn đến kiểu Trung Quốc xào rau hầm đồ ăn, Nhật thức quay lại sushi, kiểu Tây bò bít tết ý mặt, thái thức cơm cà ri tổng số không thắng số điểm tâm ngọt bánh kem.

Bạch Diệu Ngôn, Cố Nguyệt Sinh cùng Vân Tương ngồi ở cùng nhau, trông thấy nàng, Vân Tương hai mắt mím cười, vui mừng phát phát tay.

Tạ Tinh Diệu nửa nói giỡn: “Các người có thể liêu thượng..... Sẽ không đang thương lượng cùng nhau lưu lạc thiên nhai đi?”

Cố Nguyệt Sinh gật đầu: “Đúng là! Khả năng còn muốn hơn nữa Đàm Quang tiểu sư phó.”

“Chúng ta đều là tán tu, cùng nhau bên ngoài, lẫn nhau có thể có chiếu ứng.”

Vân Tương nói: “Trong thư viện hài tử đều tìm được quy túc, ta cũng là thời điểm đi ra ngoài đi một chút.”

Bạch Diệu Ngôn ôn thanh: “Vân Tương cô nương lòng có đại thiện, lấy bản thân chi lực tu sửa thư viện, thu lưu không nhà để về cô nhi; Cố đạo hữu tính tình cứng cỏi, phá huỷ Nam Hải tiên tông, có thể cùng nhị vị đồng hành, là ta chi phúc.”

Nếu nàng biết Vân Tương chính là trăm năm trước bắc địa thần nữ, đại khái sẽ càng vì kinh ngạc.

Tạ Tinh Diệu gật đầu, ánh mắt vừa động, cư nhiên nhìn thấy một khác trương giống như đã từng quen biết mặt.

Nàng còn không có mở miệng, Ý Thủy chân nhân đã cất cao giọng nói: “Vị

này chính là trong truyền thuyết tiểu vương đi! Ta nghe bọn hắc đề qua người, phá hủy cửu trọng lưu li tháp đại công thần.”

Vương Thành Nguyệt: “Đúng vậy trưởng lão, ta chính là tiểu vương đi.”
“Vương tiền bối.”

Tạ Tinh Diệu cười: “Nghe nói người ở trời nam biển bắc tu tập kiếm pháp, còn tưởng rằng tới không được.”

“Thành hôn dù sao cũng là đại sự.”

Vương Thành Nguyệt lắc đầu: “Loại này thời điểm, sao có thể thoái thác.”

Cách đó không xa Tú Thành thành chủ đạm cười nhắc tay: “Ta cũng đẩy rớt không ít công vụ nga.”

Tước Tri sắc nàng: “Mượn cơ hội lười biếng thôi.”

Nàng dứt lời dừng lại, nhìn về phía Tạ Tinh Diệu, trong mắt toàn là tán thưởng chi sắc: “Tạ tiểu đạo trưởng hôm nay, rất là xinh đẹp.”

Đây là thiết tình lời nói.

Tạ Tinh Diệu tướng mạo xuất chúng, ngày thường chẳng sợ không thi phần trang, cũng có thể gọi người tâm sinh yêu thích.

Hôm nay thân xuyên đồ tươi hôn phục, phong búi tóc sương mù tản, mày liễu như đại, hai mắt đảo mắt như sóng, nhẹ nhàng rất nhiều, bằng thêm xuân thủy phù dung cổ người mỹ sắc.

Ở bên người nàng Yến Hàn Lai cũng là thân hình cao dài, mặt mày tựa họa, hai người phủ một hiện thân, liền đưa tới ở đây khách khứa liên tục kinh ngạc cảm thán.

Nghĩ đến trận này đại hôn không chỉ có cũng đủ khí phái, một đôi đạo lữ đồng dạng có thể trấn trụ bãi ——

Huống chi, này hai người vẫn là đương kim nổi bật chính thịnh thiếu niên thiên tài.

“Đúng rồi, ta tới cấp các người giới thiệu một chút.”

Ý Thủy chân nhân nâng mục trông về phía xa, đột nhiên dương môi: “Vị kia là ta từ nhỏ năm liền kết bạn bạn tốt, Tiêu Vân đạo nhân.”

Tạ Tinh Diệu quay đầu lại.

Hướng bên này đi tới lão đạo hạc phát đồng nhan, nhìn thấy bọn họ, trong tay phát trần nhẹ du nhoáng lên.

Ở hắn bên cạnh người, còn đi theo một cái 17-18 tuổi người thiếu niên, cùng một cái hai ba tuổi tiểu nam hài.

Ý Thủy chân nhân nhếch miệng, ngửa đầu uống lên khẩu rượu: “Vị này chính là ta nhiều năm bạn thân —— người chừng nào thì thu cái như vậy tiểu nhân đồ đệ?”

“Tồn hữu.”

Tiêu Vân đạo nhân bất đắc dĩ than nhẹ, truyền âm nhập mật: [đứa nhỏ này sinh ra khỏi liền bị vứt bỏ ở ta đạo quan trước, ta không đành lòng, đem hắn để lại.]

Hắn dứt lời mở miệng: “Ta đồ đệ tuy nhỏ, kiếm thuật thiên phú lại là cực cao, người chớ có hâm mộ đồ kị.”

Ý Thủy chân nhân vui vẻ: “Kia khá tốt. Người đại đồ đệ cũng là cái luyện

kiếm hạt giống tốt, chúc mừng chúc mừng.”

Đi theo hần bên người tiểu hài tử mặt mày thanh tú, Tạ Tinh Diêu cúi đầu nhìn lại, ngực đột nhiên giật giật.

Không biết có phải hay không ảo giác..... Nàng cứ nhiên cảm nhận được một tia giống như đã từng quen biết hơi thở.

Phàm là tiến vào quá người nào đó thức hải, ở lúc sau, liền sẽ đối người nọ hơi thở phá lệ nhạy bén.

Nghĩ lại kiếm thuật thiên phú, vừa lúc hai ba tuổi bộ dáng.....

Tạ Tinh Diêu bay nhanh xem một cái Yến Hàn Lai.

Hắn dữ dội thông minh, chỉ cần một ánh mắt, liền minh bạch nàng trong lòng suy nghĩ.

“Tiêu Vân tiền bối.”

Hồng y thiếu niên đậm thanh mở miệng: “Đứa nhỏ này tên gọi là gì?”

Lão đạo khế vuốt râu dài, lãng nhiên cười: “Ly uyên. Nhìn hắn có thể cả đời hướng minh hướng thiện, không vào hắc trầm vực sâu.”

Chốc lát trầm mặc.

[mọi người trong nhà.]

Sau một lúc lâu, Tạ Tinh Diêu truyền âm nhập mật: [ta giống như, có một cái kinh người phát hiện.]

Hàn Khiếu Hành cái thứ nhất phản ứng lại đây: [hay là ——]

Ý Thủy chân nhân thần sắc phức tạp: [chẳng lẽ ——]

Ôn Bạc Tuyết cùng Nguyệt Phạn không hẹn mà cùng: [không! Sẽ! Đi!]

Lại xem hần sư phụ sư huynh, một cái lão đạo, một cái tướng mạo tuần
lăng kiếm tu thiếu niên.....

Không phải là Lâu Uyên sư phụ cùng Thiên Hoa Kiếm Tôn chuyển thế đi?
[trăm nhân tất có quả.]

Tạ Tinh Diệu: [Thiên Đạo thành không ta khinh, nhân quả cư nhiên toàn
khép lại.]

“Nga phải không? Uyên Uyên năm nay có phải hay không ba tuổi lập?”

Ý Thủy chân nhân hai mắt híp lại, khoe khoang cười: “Tới, Uyên Uyên, gọi
ca ca.”

Tiêu Vân đạo nhân:.....

Liền tính kêu “Thúc thúc” đều đã thực thái quá, “Ca ca” là muốn làm gì a
ngươi!

Tạ Tinh Diệu:.....

Sư phụ ngươi như vậy khi dễ một cái tiểu hài tử thật sự hảo sao? Hơn nữa
“Uyen Uyen” kêu đến cũng quá thuận miệng đi!

Nam hài cúi đầu, trốn đến sư huynh phía sau.

“Hần vẫn luôn thực dính hần sư huynh.”

Tiêu Vân đạo nhân nhìn về phía Hàn Khiếu Hành đám người: “Vài vị tiểu
đạo trưởng năm gần đây thanh danh truyền xa, không biết sau này có tính
toán gì không? Không bằng giống ta giống nhau vân du tứ hải, không có
vướng bận, mừng rỡ tự tại.”

Ý Thủy: “Khuyên ngươi thiện lương, đừng dạy hư tiểu hài tử.”

Hàn Khiếu Hành khẽ vuốt bên hông trường đao: “Lại quá mấy năm, ta tính toán đi trước Cửu Châu các nơi sưu tầm đao phổ.”

“Ta còn là thành thành thật thật lưu tại Lăng Tiêu Sơn, nhiều luyện mấy năm đi.”

Ôn Bạc Tuyết sờ sờ chóp mũi: “Sự phụ tổng nói ta kiến thức cơ bản không vững chắc.”

Nguyệt Phạn cười cười: “Ta cũng là —— bất quá mấy năm lúc sau, hẳn là cũng muốn khắp nơi lang bạt lang bạt.”

“Ân ân, cầu thả Cửu Châu, hành hiệp trượng nghĩa.”

Tạ Tinh Diêu ôm lấy Yến Hàn Lai cánh tay, xem một cái sợ hãi tiểu hài tử:

“Uyên Uyên có cái gì lý tưởng sao?”

Nam hài xoay chuyển đen bóng tròn mắt.

Ly uyên bản khuôn mặt nhỏ, chính sắc thẳng thắn thân mình: “Ta..... Ta

hy vọng có một ngày, ăn cái gì thời điểm không bao giờ sẽ cảm thấy no, có thể một người đem nhiều như vậy ăn ngon toàn ăn luôn.”

Không hổ là người.

Thật là hảo vĩ đại chí hướng!

Tiêu Vân đạo nhân nhẹ xoa giữa mày, Ý Thủy chân nhân cười ha ha.

Tạ Tinh Diêu liên tục kinh ngạc cảm thán, phát ra thế kỷ 21 thanh niên trong đầu chỉ có khích lệ từ: “Wow!”

Ôn Bạc Tuyết bạch bạch vỗ tay: “Trời ạ!”

Nguyệt Phạn giơ ngón tay cái lên: “Thật ngu!”

Chapter 109

Chính ngộ là lúc, một đôi tân nhân tiến hành rồi hồi thiên điển lễ.

Đây là Tu chân giới truyền thống, Tạ Tinh Diệu cùng Yến Hàn Lai cầm hương đi trước Lăng Tiêu Sơn chủ phong, khấn cầu vô tai vô nạn, vĩnh kết đồng tâm.

Ngày xuân oanh đề yến ngữ, trong núi hạnh vũ đào vân. Nhìn xa đỉnh núi, tường vân chiếm cứ trăm dặm, như nước như mực, hôn phục còn lại là bất mất đồ thẫm, uốn lượn như lửa.

Không hề nghi ngờ, đây là năm gần đây Tu chân giới trung nhất long trọng hôn lễ.

Ma Tôn, đại yêu, tiên đạo khôi thủ tất cả dâng lên hạ lễ, cầu phúc chân trời cũng giáng xuống diềm lành.

Đương hai người đăng lâm đỉnh núi, một sát tiên hạc toàn phi, phúc vân sinh ra thiên lam mỏng phấn, bên cạnh người yếu ải lưu ngọc, Tạ Tinh Diệu ngậm cười ngược mắt.

Nàng sinh đến mắt ngọc mây ngài, hôm nay châu quang chói mắt, thướt tha là lướt, phong cảnh vô hai, không thua phía sau mấn sơn xuân sắc.

Đại điển tất, thịnh yến khởi.

Rượu ngon rượu ngon, món ăn trân quý ngọc thực nổi gót tới, trong bữa tiệc khúc thủy lưu thương, Tạ Tinh Diệu được đến một cái tin tức tốt cùng một cái tin tức xấu.

Tin tức tốt là, Đàm Quang cùng Thiên Đạo thức hải gặp gỡ, biết được ở thế

kỷ 21, xuất hiện linh lực sống lại.

Đợi đến bọn họ phi thăng là lúc, nếu là có duyên, có lẽ có thể cùng một thế giới khác người nhà bằng hữu, cùng với “Tạ Tinh Diệu” đám người gặp lại.

Tin tức xấu là..... Thiên Đạo thấy hẳn □ Thiên Đạo □ hệ liệt thoại bản tử.

Tạ Tinh Diệu ở trong lòng vì Đàm Quang tiểu sư phó bị ai.

Buổi tiệc vẫn luôn liên tục đến ban đêm, tiệc rượu kết thúc, nguyệt thượng đầu canh.

Tạ Tinh Diệu ngồi trên mép giường, âm thầm nắm chặt ống tay áo.

Hôn phòng bị bố trí đến hoa mỹ tinh xảo, đập vào mắt đều là ở ánh nến giữa dòng tả hồng. Trên đầu kim thoa bộ điệu lão đảo lắc lư, nàng trong lòng khẩn trương, giơ tay sờ sờ phát gian, giả vờ nhẹ nhàng: “Cái này.....

Hiện tại có thể hái xuống sao?”

Yến Hàn Lai quan hợp lại cửa phòng, đập bộ mà đến khi, chụp xuống một mảnh hắc trầm bóng dáng.

Hắn thanh âm rất thấp: “Ta tới.”

Thiếu niên mười ngón thon dài, vì nàng nhẹ nhàng gỡ xuống quá mức rườm rà trang sức, Tạ Tinh Diệu cúi đầu, thấy không rõ hắn thần sắc, chỉ có thể ngửi thấy đào hoa rượu thanh hương.

Đang là đêm động phòng hoa chúc, bọn họ đều trong lòng biết rõ ràng sẽ phát sinh cái gì.

Vàng bạc ngọc sức trích đi, tóc đen như thác nước trút xuống mà xuống.

Tạ Tinh Diệu ngửa đầu, trông thấy Yến Hàn Lai hầu kết vừa động.

Hắn uống qua rượu, trên mặt phỉm hơi mỏng ửng đỏ, đôi thương nàng ánh mắt, khóe miệng nhẹ cong.

..... Muốn mệnh.

Tới rồi loại này thời điểm, cho dù là hắn một đạo ánh mắt, đều có thể làm nàng nhĩ sau nóng lên.

Khớp xương rõ ràng tay phải xẹt qua nàng phát gian, Yển Hàn Lai nhẹ giọng mở miệng: “..... Có thể chứ?”

Tạ Tinh Diệu rũ mắt không hề nhìn hắn, gật gật đầu.

Vì thế lòng bàn tay xuống phía dưới, xẹt qua sườn cổ, đi vào vạt áo.

Yển Hàn Lai động tác trúc trắc.

Giống như ở lột ra một viên oánh nhuận quả vải, hồng y tầng tầng cởi lác, dần dần lộ ra nõn nà bạch.

Xuân đêm phong mang theo nhè nhẹ lạnh lẽo, Tạ Tinh Diệu đầu vai run rẩy, trên mặt càng nhiệt.

Hai người đều không có ra tiếng, yên tĩnh không khí giống như đọng lại, trong giây lát, bỗng nhiên chảy quá một sợi linh lực dao động.

..... Linh lực?

Nàng lòng có sở cảm, bay nhanh xem một cái Yển Hàn Lai, không nhịn cười cười: “Người sẽ không..... Ở dùng Thanh Tâm Quyết đi?”

Lúc trước bọn họ đi trước thế kỷ 21, Tạ Tinh Diệu bắt quá xuyên kiện áo ba lỗ, liền làm hắn xấu hổ đến hóa thành hồ ly nguyên hình, mà nay tình hình.....

Nàng nhấp nhấp môi, ý cười càng đậm: “Nếu không thử xem Định Thân Chú?”

Dư lại lời nói đều bị đổ ở yết hầu.

Yến Hàn Lai cúi người mà xuống, môi mỏng hơi nhiệt, áp thượng nàng đôi môi.

Quả vải áo ngoài rút đi càng nhiều, nàng bị về phía sau áp đi, ngưỡng mặt nằm với giường chi gian, thấy không rõ Yến Hàn Lai động tác, chỉ cảm thấy đầu ngón tay hồi câu nghiền nát, thật cẩn thận xúc thượng cổ.

Vô luận nơi nào, nơi chốn đều là kỳ quái cảm thụ.

Nụ hôn này lâu dài ôn nhu, môi đỏ bị hấn không chút nào cố sức mà cạy ra, đào hoa hương khí kiều diễm say lòng người, Yến Hàn Lai đầu lưỡi xẹt qua góc, tất cả sinh ra thẳng vào thức hải ma.

Thân thể còn lại là nóng bỏng như hỏa, thiếu niên trên tay có chứa hàng năm tu luyện hình thành kén, tự cổ mà xuống, lực đạo không nặng, lại làm nàng ngăn không được run rẩy.

Đương toàn bộ cảm quan bại lộ ở gió đêm, Tạ Tinh Diệu theo bản năng nghiêng đi đầu, đem sườn mặt vùi vào đệm chăn.

Bên tai rào rạt quần áo vuốt ve thanh vẫn luôn không đình.

Tuổi trẻ kiếm tu cao gầy đỉnh bạt, hồng y rơi xuống, hiện ra vai rộng eo thon.

Hấn màu da cực bạch, trên sống lưng cơ bắp trầm mặc căng chặt, hình như vận sức chờ phát động độc lang, cũng ôn nhu đến dường như một con

thở trắng.

Tạ Tinh Diệu trức trắc đáp lại, đôi tay thượng nâng, ôm lấy hấn sau cổ.

Hôn môi đột nhiên im bật, ánh nến leo lắt, nàng nhìn thấy Yến Hàn Lai ngẩng đầu.

Vấn tóc đai ngọc bị hấn sớm kéo xuống, tóc đen như mực, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt đáp trên vai phía sau lưng, phác họa ra cơ bắp thon chắc hình dáng.

Thiếu niên hô hấp cực nhẹ, bình tĩnh chăm chú nhìn nàng hai mắt, hô hấp giao triền gian, mắt phượng cong ra câu nhân hình cung.

Yến Hàn Lai nói: “Đừng sợ.”

Nàng mới không sợ.

Tạ Tinh Diệu nỗ lực điều chỉnh hô hấp: “Người..... Người cũng đừng đột nhiên biến thành một con hồ ly.”

Hấn đột nhiên cười khai.

Thiếu nữ da thịt mềm mại, giống có thể dễ dàng sát ra thủy tóir. Hấn bắt quá nhẹ nhàng nhấn một cái, liền lạc hạ đạo đạo bắt mất vệt đỏ.

Hảo ngứa.

Tạ Tinh Diệu chớp chớp mắt, nhấp đôi môi.

Xuân đêm yên tĩnh, tế thủy róc rách, cự mǎng nhập hiệp cốc, dẫn tới thủy âm ám run.

Giống như trong mưa chi mǎm bị lǎng lǎng thúc giục khai, hạm đǎm hai cánh, nhu phong mưa phún trung, ngưng ra điểm điểm thanh lộ.

U quang ám phù, hồng lụa gian lò mờ, lư hương sinh ra lượn lò khói trắng, đẩy ra một mảnh ám hương.

Tạ Tinh Diệu đột nhiên ngừng thở, đem hân ôm đến càng khấn.

Tầm mắt có thể đạt được chỗ, là một đôi tuyết trắng hồ ly lỗ tai.

Yến Hàn Lai tiểu tâm quan sát thần sắc của nàng, đem lực đạo phóng nhẹ càng nhiều, giống như an ủi, dùng lòng bàn tay sờ sờ má nàng.

Hắn đồng dạng chưa kinh này nói, đuôi mắt phấp phất ra liên miên ửng đỏ, màu hổ phách hai mắt dường như ánh thủy quang, kiệt ngạo khó thuần hung lệ lặng yên rút đi, chỉ còn lại chốc người tim đập nhanh mị.

Ánh mắt đi xuống, một sợi ánh trăng thịnh ở hân cổ, ở minh nguyệt sai lạc thanh huy, là càng lúc càng nùng đào hoa hồng nhạt.

Cổ dưới, xinh đẹp xương quai xanh hình dáng xông ra, nhưng mà ở nó bên sườn, là từng đạo dữ tợn đáng sợ ngày cũ miệng vết thương.

Cho dù cảnh đời đổi dời, vô luận qua đi bao lâu, Yến Hàn Lai đã từng tạo ngộ đều sẽ không bị tiêu ma.

Giờ này ngày này, Tạ Tinh Diệu thực vui vẻ, cũng có chút khổ sở.

Ở sớm định ra vận mệnh, hân vĩnh viễn sẽ không có được cái gọi là “Tương lai”, khí phách hăng hái thiếu niên lang bị từ từ phí thời gian, chẳng sợ ở sinh mệnh cuối cùng, vẫn là cô đơn cô độc một mình.

Có thể đi đến hiện giờ này một bước, Yến Hàn Lai không biết ăn nhiều ít khổ, chịu quá nhiều ít tra tấn.

Cảm thấy nàng tầm mắt, Yến Hàn Lai rũ mắt cười nhạt: “Dọa tới rồi?”

Tạ Tinh Diệu lắc đầu.

Nhặt nhẻo đau đớn cùng với khôn kể tê dại, làm nàng thức hải trung có chút mơ hồ, chỉ có thể cường khởi động ý thức, dùng lòng bàn tay mơn trớn hấn đầu vai vết sẹo.

Sau đó bỗng dưng dùng sức, đem hấn hơi hơi xuống phía dưới một áp. Yến Hàn Lai không hề phòng bị, một tay chống đỡ giường, ngừng hô hấp. Thiếu nữ mảnh khảnh hai tay vô cùng mịn màng, dây đẳng quần lên hấn sau sống. Tạ Tinh Diệu không mở miệng, môi đỏ anh hồng, dừng ở hấn trước người một đạo bị phỏng.

Hấn rõ ràng run một chút, hơi thở loạn thành một đoàn.

Ngực thành thích nhảy cái không ngừng, phảng phất tùy thời có thể phá tan lồng ngực. Tạ Tinh Diệu trắng khởi lá gan, gương mắt nhìn thẳng hấn:

“Không tiếp tục sao?”

Yến Hàn Lai hơi giật mình, lông quạ hàng mi dài rào rạt run lên, đỉnh đầu một đôi hồ nhĩ cũng là run run.

Lại đảo mắt, hấn dương môi cười cười, màu hổ phách con người không tiếng động dung khai, dường như ngậm mật.

Tạ Tinh Diệu bị xem đến tim đập tăng lên, sờ sờ hấn phía sau đao sẹo.

Vì thế mưa xuân tiệp trọng, tiếng nước tiệp hung.

Hẹp hòi sơn cốc chỗ sâu trong giấu kín một chỗ lốc xoáy, quá vắng chi vật đều bị lôi cuốn trong đó, từ từ nuốt hết, thoát thân không được.

Hồ tộc thiếu niên cũng không ngoại lệ.

Lốc xoáy sâu thẳm, tuy là ngày xuân thời gian, lại sinh ra thời tiết nóng giống nhau chước người ấm áp. Hấn trầm mặc không nói gì, mỗi một lần đi phía trước, đều là ôn nhu thử.

Tóc đen buông xuống, phức tạp câu triền. Lọt vào trong tầm mắt là nòng đậm hồng, mặc đường như hắc, mỡ dề cao ngọc bạch, cùng với đạo đạo nhọn nhọn khai thiên phần lưu sóng.

Một hồ xuân thủy bị thổi nhẵn đảo loạn, Tạ Tinh Diệu thấp thấp hít vào một hơi, phát không ra thanh âm, đầu ngón tay dùng sức hạ ấn.

Sóng gió càng cấp, sóng biển kích cuồng, hiệp trong cốc lục bình khắp nơi thừa thốt trôi nổi, tiếng nước bị đánh đến phá thành mảnh nhỏ.

Nàng mau nghe không rõ chính mình hô hấp, con người thắm ra nhợt nhạt thủy sắc.

Yến Hàn Lai rũ mắt, đầu ngón tay phát quá nàng đuôi mắt, tiểu cô nương bay nhanh chớp chớp mắt, run rẩy một chút.

Hấn an tĩnh cười cười.

Nàng mặt hảo hồng.

Lộc mắt ướt át, đen nhánh như mực ngọc quân cờ, đáy mắt, bên môi cùng cổ toàn là ửng đỏ, oánh bạch làn da giống cực đêm trắng bạch lãng, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào, liền đẩy ra mềm mại vi ba.

Giờ này khắc này ý cười nhất có thể cổ nhân tâm phách, Tạ Tinh Diệu ý thức hoảng hốt, tay phải hướng về phía trước, sờ sờ hấn hồ ly lỗ tai.

Nhìn qua lông xù xù, kỳ thật da thịt thập phần đơn bạc, nàng không dám

dùng sức, dùng lòng bàn tay bao lấy thính tai tiêm.

Nàng thích Yến Hàn Lai.

Khẩu thị tâm phi mạnh miệng mềm lòng hần, biệt biệt nữ nữ một cái đường đi đến hắc hắc, cầm kiếm ý khí phấn chấn hần, luôn là đem nàng hộ ở sau người hần, còn có giờ này khắc này gần trong gang tấc hần, Tạ Tinh Diêu tất cả đều thích.

Có thể gặp được Yến Hàn Lai, có thể thay đổi vận mệnh của hần, thật sự là quá tốt.

“..... Thích người.”

Hô hấp hỗn loạn, liên quan nàng thanh âm cũng lại nhẹ lại thấp. Tạ Tinh Diêu cong mắt cười cười, nhìn hần đôi mắt: “Về sau người có ta lạp.”

Yến Hàn Lai ý cười càng sâu.

Lục đạo tiệm trọng, hiệp trong cốc cự mãng căn lốc xoáy.

Tạ Tinh Diêu khẩn trương đến động tác dừng lại, mà hần cúi đầu, môi mỏng hôn ở nàng bên tai.

“Đừng sợ.”

Nhiệt khí cọ qua vành tai, nàng không khỏi run lên, nghe thấy thiếu niên mỉm cười nói nhỏ: “..... Nó là vì người mà đến.”

Tạ Tinh Diêu:.....

Tạ Tinh Diêu sửng sốt, mặc danh nhớ tới đêm đó phân hoá tình cảnh, trong đầu nhiệt khí âm âm nổ tung.

Hần, hần như thế nào có thể nói loại này ——

Yến Hàn Lai cười khẽ ra tiếng: “Ta cũng là.”

Gặp gỡ nàng phía trước, hấn nhân sinh buồn cười lại có thể bi.

Tứ cố vô thân, mình đầy thương tích, đầy ngập hận ý không chỗ phát tiết, chỉ có thể ở vô số ban đêm một mình liếm láp miệng vết thương.

Càng tiểu một ít thời điểm, hấn từng hàng đêm khấn cầu thần minh thương hại, lại chỉ phải tới vô tận thống khổ tuyệt vọng.

Thẳng đến Tạ Tinh Diệu xuất hiện, mặc dù biết được hấn hết thấy âm u cùng bất kham, vẫn ôn nhu lau đi hấn đáy mắt vết máu, nhẹ giọng nói: “Ta tới.”

Thiên Đạo xa xa tại thượng, hư vô mờ mịt, mà Tạ Tinh Diệu ở hấn trước mắt.

Đây là hấn độc hưởng thần linh, hấn trước mắt ngân hà, hấn cam tâm tình nguyện vì này thần phục nói.

Thiếu niên cúi người, nắm lấy nàng mắt cá chân, về phía sau khẽ kéo.

Khoảng cách càng gần, Tạ Tinh Diệu che lại môi đỏ, thoáng nhìn một thốc tuyết trắng.

—— hồ đuôi xoắn tung, quấn lên nàng vòng eo, Yến Hàn Lai hầu âm mỉm cười, lỗ tai cọ ở nàng ngực: “Diêu Diêu, lại đây.”